BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XLVI
F
6
NAPOLI

6.

Hic liber impressus Genevae 1693 prohibitus [illegible] [illegible] [illegible] 12. [illegible] 1708

DICTIONARIUM HISTORICUM, GEOGRAPHICUM, POETICUM:

Gentium, Hominum, Deorum Gentilium, Regionum, Inſularum, Locorum, Civitatum, Æquorum, Fluviorum, Sinuum, Portuum, Promontoriorum ac Montium, antiqua recentioráque, ad Sacras & Profanas Hiſtorias, Poetarumque Fabulas intelligendas neceſſaria, Nomina, quo decet ordine, complectens & illuſtrans.

Opus admodum utile & apprime neceſſarium.

A *CAROLO STEPHANO* Inchoatum.

Ad incudem verò revocatum, innumeriſque penè locis auctum & emaculatum

PER

NICOLAUM LLOYDIUM,

Collegii *Wadhami* in celeberrimâ Academiâ *Oxonienſi* Socium.

EDITIO NOVISSIMA.

In qua *Hiſtorico-Poetica* & *Geographica* ſeorſim ſunt Alphabeticè digeſta; Et Liber totus tum emendationibus, tum additamentis (recentioribus tredecim annorum ipſius *LLOYDII* Elucubrationibus, manûque ultimâ) ita adornatur, ut *Novus* ac planè *alius* videri poſſit.

CUI ACCESSIT

INDEX GEOGRAPHICUS,

Ubi hodierna & vernacula *Locorum* nomina Antiquis & Latinis præponuntur.

———Ubi quid datur otî
Illude chartis; hoc eſt mediocribus illis
Ex vitiis unum; cui ſi concedere nolis,
Multa Poetarum veniat manus, auxilio quæ
Sit mihi, nam multò plures ſumus.

Horat. Serm. 1. Sat. 4.

LONDINI:

Impenſis *B. Tooke*, *T. Paſſenger*, *T. Sawbridge*, *A. Swalle* & *A. Churchill.* CIↃ IↃ C LXXXVI.

NAPOLI

REVERENDO ADMODUM IN CHRISTO

PATRI, AC DOMINO,

D. WALTERO,

DIVINA PROVIDENTIA EPISCOPO

OXONIENSI, ET SACELLI REGIÆ

MAJESTATIS REGALIS DECANO.

D*Ictionarium hocce Poeticum* [*Honoratiſſime Præſul*] *cujus recenſionem ſub Auſpiciis tuis, cum* Wadhami Collegii *regimen ſuſtineres, feliciter aggreſſus ſum, idem nunc ad umbilicum denuò perductum Candori Tuo ſe quàm libentiſſimè offert, & quàm humillimè ſe totum addicit; quippe cui nihil deſideratius eſt, quàm ſub Patrocinii Tui vexillo militet, & ut hæ qualeſcunque lucubrationes meæ ab illo Tui Nominis ſplendore locum ſimul & laudem ſibi mutuentur. Sed nec auſus fuiſſem D. T. hâc in parte moleſtiam creaſſe, niſi plurimorum ductus exemplo, qui mihi viam præiverunt, quique tenuitatis ſuæ ſibi probè conſcii, illorum potiſſimum tutelam & ſperant, & implorant, quorum virtutes, & ſingularis eruditio cunctis innotuerunt, & paſſim celebrantur. Neque certè hæc conſuetudo omnino eſt à ratione abſona, in quam etiam illud Ariſtidis apprimè quadrat:* Τοὺς μὲν νέως τοῖς Θεοῖς προσήκει καθιερῦν τοὺς δὲ ἄνδρας εὐλογίμους τῇ τῶν βιβλίων ἀναθέσει. *Nimirum hoc voluit prudentiſſimus Orator:* Deos Templorum Conſecratione, Viros vero eximios Librorum Dedicatione eſſe celebrandos. *Ut enim Religionis noſtræ, qua Deo obſtringimur, fidem facimus, dum locos illos honoribus afficimus, & cohoneſtamus, in quibus Nomen ejus paſſim celebratur & colitur: ita palam facimus quanti Bonos viros æſtimemus, cum ad illorum fidem tanquam ad Aſylum aliquod confugimus, ut nobis præſidio ſint adverſus malevolos, & malè feriatos Lucumones, qui cum ab ingenio ſuo ſint mali, nihil, niſi quod ipſi faciunt, rectum putant; porro etiam id agunt, illiſque oblectamento eſt, aliorum* παροράματα *exquirere, & inventa propalare; interim verò dum alios criminantur, dilicta ſua vel prorſus obliviſcuntur, vel non omnino animadvertunt. Quod ſi D. T. Dignitas univerſis jam diu non innotuiſſet, hanc ipſam Dedicationem minimè adornaſſem, neque certè Tibi hac in re Gratitudinis meæ & Obſervantiæ Officium præſtitiſſem. Dum enim alii in ſuis hujuſcemodi Compellationibus Epiſtolas ſuas maximam partem ex encomiis contexunt, iiſdemque Patronos ſuos ornant dicam, an opprimunt? Ego certè me admodum felicem cenſeo, qui talem Mæcenatem mihimet ipſi cooptaverim, qui, ut nullo Authoris præconio indiget, ita ſupra omnes laudes ejuſdem facilè aſſurgit; & inde evenit, ut hic meus qualiſcunque labor tum honoratior, tum ſecurior proditurus ſit. Et nihilo tamen ſecius, ut cætera taceam, facilè potuiſſem divulgaſſe, quantum hoc genus literas olim promoveris, cum alios ad hæc ſtudia accenderis non ſolummodo hortatu tuo, ſed etiam ductu, & exemplo. Etenim Tu, ut hæ politiores literæ in prætio eſſent, Tu, inquam, tantum non primus feciſti, nempe in* Collegio Wadhamenſi, *in quo unâ*

eademque operâ Dulce ſimul & Utile, ſcilicet Humaniores literas cum ſeveriore Philoſophia ſuaviter conſociaſti; ſiquidem per hanc Rationem nobis acutiorem reddidiſti, per illas vero effeciſti, ut animi ſenſa elegantiùs, & ornatiùs eloqui valeamus. Subvereor autem, ne hæc tenuiora ſint, quam ut à me hoc loco in memoriam redigantur; & tamen non eſt inſtitutum meum grandiora impræſentiarum in publicum protrudere, aut aliquid Sophocleum, *ut cum Tullio loquar,* pangere. *Summa mei voti eſt, ut hæ laboris mei primitiæ, publici juris jam faciendæ, Tuo Nomine exornentur, candideque à Bonis omnibus accipiantur. Id quod ſi fiat, beneficium hoc minimè tralatitium D.T. inſolidùm debebo.*

Reverendæ admodum Paternitatis Tuæ

Servus humillimus, & Sacellanus

NICOLAUS LLOYDIUS.

D E

DE HAC

Noviſsima Editione Præmonitio.

QUâ de cauſâ, & ad quem Collimando Scopum, *viz.* omnifariè Doctus, & in Literis ſelectioribus indefeſſæ diligentiæ, Dominus *LLoydius* (ὁ μακαρίτης) laborem hunc planè Herculeum, Dictionarii Poetici abintegro reficiendi, primùm ſuſcepit; ex ipſius Epiſtolâ, *Philologo Lectori*, priori hujus Operis (Anno 1670.) Editioni, præfixa, & hic paginâ ſubſequenti iterum Typis mandatâ, luculenter ſatis apparebit.

Quam feliciter (ſtudio, ingentique labore) ex innumeris Auctorum præſtantiſſimorum monimentis, hanc ſibi commiſſam ſpartam elimavit, ita ut Doctis ubivis Gentium valde arridebat, & ambabus (quod dicitur) ulnis fuerat recepta, nemo paulò Humanior, vel Ignorare poſſit, vel velit diffiteri.

Non latuit nihilominus Virum Clariſſimum, & ad hujuſmodi exantlandos labores natum, *Libros* (ut homines frugi) indies reddi meliores poſſe: Eâ ratione, qui adeo in Re Literariâ promovendâ deſudaſſet, etiam ſuâ dignâ Laude non fruſtrabatur, per tredecim tamen ultimò vitæ elapſos annos, nihil habuit antiquius, quam priora Fundamina locupletando, & Scriptores omnis generis evolvendo, commentandóque, ad ſummum perfectionis apicem efferre.

Propterea, Hanc cum præeunte Editione comparando, *ne pagina* quidem inveniatur, ubi non aliquid inſigne *Specimen* magni *Acuminis*, ſedulitatiſque; Necnon *Judicii* incomparabilis (vel quæ perperàm tradita aut obſcura, exponendo, vel quæ ſuperflua amputando, vel denique deſiderata addendo) videri poſſit.

Ne verò quoad *Virorum* & *Locorum* ſimul Nomina, Confuſio aliqua oriatur, ſejunxit illa, Et *Hiſtorico-Poetica* diſcriminatim à *Geographicis* ſepoſuit.

In Tyronum gratiam, additur *Index Geographicus*, recentiora Regionum, Urbium, &c. Nomina, Antiquis præfigens; Et omnia conſummata adeo & abſoluta ut (ni fallar) nihil quidem ab orbe erudito, aut ingeniis politioribus, deſiderari vel exoptari ultra poſſit.

Hoc denique (Lector benevole!) te admonitum velim, Quod licet Auctorem dum publici Juris facere intentiſſimus erat, ſummo rerum Arbitro ex hâc ad meliorem vitam evocare viſum eſt, Opus tamen ad umbelicum prius deductum & ſuâ (heu verè *ultimâ*) manu exaratum fuiſſe. Si quæ verò σφάλματα Typographica occurrunt, pro tuo candore ea candonabis; utpote quæ pauciſſima & leviſſima fore minime dubitamus.

LECTORI PHILOLOGO

Gaudere, & bene rem gerere.

Anni jam elapſi ſunt compluſculi (Lector Humaniſſime) ex quo Notas quaſdam Geographicas in Dionyſii Periegeſin conſcripturus, editiones ejuſdem quotquot reperiri potuerint, cum Manuſcripto quodam in Bibliothecâ Bodleianâ contuli. In quo opere contexenda, quandocunque Dictionarium, uti vulgò appellant, Poeticum à me conſulendum fuit [noviſſimâ Ferrarii editione nondum publici juris factâ, nec ſuperior editio facilè comparari potuit] illud inquam Dictionarium tot mendis, Typographicis præſertim, ſcatere animadverti, nec non in ipſo opere tam multa deſiderari, ut operæ pretium mihi viſum fuerit, & quidem ex conſilio & hortatu Amicorum, integrum librum ſub examen revocare, & paulo penitius introſpicere; &, ut quas commentationes in Periegeſin iſtam hinc inde decerpſeram, aut in Adverſaria mea alibi retuleram, ſuis locis ſubinde reponerem. Horum ego monitis in re tam æqua non illibenter obſecutus, ad illud benè & fideliter efficiendum, eandem rationem à me ineundam eſſe cenſui, quâ Herculem quondam uſum fuiſſe tradunt Mythologi, cum Augeæ ſtabulum expurgaret. Quin & hæc ipſa ſimilitudo, ſi quis comparationem veterum editionum cum hâc noviſſimâ inſtituere velit, quam optimè quadrare videbitur. Ut enim Hercules ille πολυϑρύλλητος flumen Alpheum in bubile prædictum deducendo ſordes, & cœnum omne diluit, ac ſubmovit, quod non minora quam tria boum millia, idque trecentis annis, congeſſerant: pari modo ego animum induxi meum puriora ipſiſſimorum Authorum fluenta in hunc librum introducere, ad fœdam ejus ſterquilinii colluviem auferendam, quæ à ſingulis hactenus editionibus ferè corruptior evaſit. Sed neque exiſtimo me, aut veritatis, aut verecundiæ limites tranſiliiſſe, dum lucubrationes haſce meas laboribus Herculeis comparo. Nam, ut cum Taxila Plautino loquar,

Cum Leone, & cum Excetrâ, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari mavelim,

Quàm cum Dictionario Poetico tot monſtroſis, & portentoſis mendis referto. Atqui vero hoc quicquid eſt operis, cum Θεῷ, nunc demum abſolvitur; & vel ipſa recordatio tam oneroſi molitionis mihi perjucunda futura eſt, utpote quæ tædium ſuſcepti operis univerſum facile præſtabit: & ſi hoc qualicunque labore commodo publico ullatenus inſervire poſſim, ſummum voti mei aſſecutus videbor.

Additamenta quod attinet, quæ in hâc nuperrimâ editione manifeſtò comparebunt, facilè animadvertet lector ſtudioſus ab initio operis uſque ad finem deducta. Quid? quod nulla eſt vel pagella, vel etiam ſemipagella in toto libro, cui non aliquid vel augmentationis, vel emendationis adjungere mihi neceſſe videbatur. Quinimò audacter dixerim, aliquammultas iſtius libri paginas, nec non aliquando integra folia fuiſſe de novo ſuperaddita, ut lectori conferenti patebit. Hæc autem omnia maximam partem ex probatiſſimis rei Criticæ authoribus, qui quod ſciam uſque ſunt in manibus, plurimâ diligentiâ delibavi. Adeo ut cum Lucretio jure loquar:

Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea, perpetua ſemper digniſſima vitâ.

Porro nihil eſt quod metuam, ne quis mihi plagii dicam impingat; quippe quod alienum opus ad incudem revocare, nihil quicquam de integro in publicum proferre ſuſceperam. Et licèt vulgò dicatur, non eſſe probi hominis ſuper alius cujuſdam ruinas novam fabricam erigere, multo tamen ſatius eſt ædes, quæ (ut ait Comicus) perpluunt, ſartas tectas reddere, quàm negligentiâ tuâ permittere, ut planè vacuæ ſint, & inquilinis inanes. Quin & facile credo me non prorſus inanem operam hiſce ſtudiis impendiſſe, ſi argumentum ipſum, in quo verſatus ſum, rite perpendatur; quod luculentius conſtabit, ſi ſeorſim ſpectetur, quatenus in ſe triplici diſcrimine Hiſtoriam, Geographiam, & Poeſin complectitur.

I. *Primum quod ſpectat, quàm utilis ſit Hiſtoria, facilè perſpicitur ex variis ejuſdem encomiis, quæ paſſim apud authores omne genus occurrunt. Nempe Ciceroni, lib. 2. de Oratore,* Hiſtoria eſt Teſtis Temporum, Lux veritatis, Vita memoriæ, Magiſtra vitæ, Nuncia veritatis. *Dionyſius etiam Halicarnaſſenſis hiſtoriam vocat* ἀρχὴν φρονήσεως καὶ σοφίας· *Ideoque Polybius,* ἀνὴρ πολυμαθὴς, *uti eum indigitat Ælianus, omnes etiam atque etiam adhortatur, ut hoc Commentariorum genus potiſſimum elegant,* [Greek, partly illegible] *Quinimo ad Philoſophiæ plenioremcognitionem utilis eſt hiſtoria. Pulcherrimè ſiquidem à Dionyſio ſupra memorato dictum eſt [notante Clariſſimo*

riſſimo Voſſio, cui hæc in parte me plurimum debere libens meritoque profiteor] τὴν ἱστορίαν φιλοσοφίαν εἶναι ἐκ παραδειγμάτων. *Imprimis vero uſus ejus manifeſtus eſt in Ethicis, & Politicis; ſiquidem exempla proponit virtutum, & vitiorum; præmiorum ſimul & pœnarum, quibus à turpitudine facilius cohibemur, & ad egregia quæque facinora præſtanda promptiores efficimur. Hinc Livius in Præfatione Hiſtoriæ ſuæ:* Hoc illud eſt præcipuè in cognitione rerum ſalubre, ac frugiferum, omnis te exempli documenta in illuſtri poſita monumento, intueri: inde tibi, tuæque Reip. quod imitere, capias: inde fœdum incœptu, fœdum exitu, quod vites. *Idcirco & Polybius initio operis ſcribit* ἀληθινωτάτην παιδείαν καὶ γυμνασίαν πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν· *Quem quidem Polybium M. Brutus, prudens rerum æſtimator, ac præterea acris adeo verborum cenſor, ut nec ipſe Cicero ei in omnibus ſatisfaceret, tanti feciſſe perhibetur, ut etiam ultimis, atque adflictiſſimis temporibus partim ad ſolatium, partim ad vitæ inſtitutionem, non modo eum legeret ſtudioſiſſimè, ſed etiam quæ ab eo fuſius dicta eſſent, compendio conſtringeret. Nec animo ſolum utilis eſt hiſtoria, ſed ad ſanitatem corporis etiam aliquando conducit. Alphonſum enim Caſtiliæ & Siciliæ regem lectione Livianâ valetudini, medicorum judicio deploratæ, reſtitutum legimus. Et Ferdinandus eorundem regnorum Dominus morbo quodam ſontico lectione Qu. Curtii liberatus fuit. Satis multa de Hiſtoriæ utilitate mihi dixiſſe videor.*

II. *Secundo, Geographiam quod attinet, plurimus eſt in illius laudibus, qui de eadem optimè meruit, Strabo. Ita enim librum ſuum orditur:* Τῆς τοῦ φιλοσόφου πραγματείας εἶναι νομίζομεν, εἴπερ ἄλλην τινά, καὶ τὴν γεωγραφικήν. *Rationem ſubdit, nempe quod qui primi eam attingere auſi ſunt, Philoſophi fuerint. Et ibidem:* Τῆς γεωγραφίας ὠφέλεια ποικίλη, ἡ μὲν πρὸς τὰ πολιτικά, ἡ δὲ πρὸς τὴν ἐπιστήμην, *&c. Ideoque Eratoſtheni Lux & quaſi Oculus dicitur, cujus immortali beneficio effectum eſt, ut intra privatos noſtros parietes Orbem terrarum univerſum perluſtrare, adeoque regiones longe lateque diſſitas, quaſi cominus intueri valeamus. Anaxagoras quidem Philoſophus, cujus rei cauſa natus eſſet, interrogatus, reſpondiſſe fertur; Conſpiciendi Cœli, Solis & Lunæ. Mirum vero, inquit Bertius, quid homini ſapienti in mentem venerit, cur Terras & Maria, hoc eſt humani generis domicilium omiſerit, in quo multa non minus memorabilia, cuncta vero longe certiora, ſenſibuſque magis expoſita occurrunt, quam in Cœlo & Sole? Hoc enim quaſi Theatrum eſt, in quo Deus mortales ad imaginem ſuam factos alit, ornat, fovet, beneficiis, præmiiſque ad ſe amandum & colendum invitat, ſuppliciis vero à peccando abſterret. Sane quemadmodum æternitatis imaginem quandam diſtincta Temporum collectorum obſervatione conſequimur, quæ res ad Chronologiam pertinet: ita Divinam immenſitatem Geographiæ notitiâ quaſi adumbramus; qua fit, ut domi ſedentes, maria, ac terras animo complectamur. Ut particulatim agam, Geographia plurimum facit ad Lectionem Sacrarum Literarum, quæ luculentius intelliguntur, ſi vel hinc innoteſcat, in qua parte Orbis fuerit Paradiſus, quinam fuerint illarum regionum termini, quæ in illis memorantur, præſertim habito reſpectu ad Patriarcharum itinera, Prophetarum, Apoſtolorum, nec non ipſius* CHRISTI, *quæ haud aliter intelligi poſſunt, niſi Tabularum Geographicarum, ac Deſcriptionum ſubſidio. Præterea utilis etiam eſt hominibus cujuſcunque ſortis, viz.* 1. *Aſtronomis, qui hujus indicio certiores fiunt de diverſis Stellarum aſpectibus in variis regionibus, de diverſis earundem* ἀποτελέσμασι, *de Ortu denique & Occaſu ſecundum diverſos Horizontas.* 2. *Deinde Medicis etiam inſervit, quibus per hanc internoſcitur varia humanorum corporum temperies ſecundum diverſa climata in quibus degunt, ortus & indoles herbarum, & medicamenta, quæ ſunt exterarum regionum propria, nec alibi gentium invenienda.* 3. *Conſiliariis regiis, Legatis & Senatoribus; hinc enim cognitionem iſtorum populorum hauriunt, quibuſcum commercii cauſa negotium habent, nec non finium, regnorum ſuorum, illarumque regionum quæ ſunt illis conterminæ; quæ niſi accurate cognoſcerentur, perpetua bellorum ac diſcordiarum anſa orietur.* 4. *Mercatoribus, rei nauticæ ſtudioſis, & militibus, quibus ad negotia ipſorum facilius expedienda nihil magis facit quam perfecta Geographiæ cognitio; quippe quæ plurima ſuggerit, unde cauſas tum utilitatis, tum oblectamenti ſibi facilius arripere poſſint. Denique Geographiæ ſtudium efficit, ut ille cui facultates non ſuppetunt ad exteras nationes inviſendas, poſſit ſine periculo vel diſpendio cognitionem acquirere particularium deſcriptionum Imperiorum, Provinciarum, Urbium & Caſtellorum, illorumque omnium, quæ in illis viſuntur cognitu digna, nec non conſuetudines, mores, & ingenia gentium exterarum, perinde ac ſi ipſe ſuis oculis illa loca, quæ ipſi adumbrantur, adſpexiſſet. Hactenus de duabus primis hujus Dictionarii partibus, deque illarum utilitate.*

III. *Tertia & ultima jam nunc venit expendenda, ſc. Poetica; quæ tamen reapſe duas illas ſuperiores in ſe complectitur, cum nemo fere ſit veterum Poetarum, ſive Græci fuerint, ſive Latini, qui non ſcripta ſua vel Hiſtoria aliqua vel Geographia adſperſerit. Nihil opus eſt, ut in laudem hujus Artis Divinæ me latius effundam, quam nemo paulo humanior unquam vituperarit. Quod hoc literarum genus, præſertim apud Græces, antiquiſſimum fuerit, ab*

eruditioribus

eruditioribus quibuſcunque in confeſſo eſt. Id quod Strabonis auctoritate adſtruitur lib. 1. *quo in loco probare nititur, Orationem proſaicam nihil aliud eſſe, quam Poeſios imitationem. Quantam porro dilectationem præſtet, nemo ignorat; & nonnulli aſſerunt, haud aliter eſſe utilem. Siquidem Torquatus apud Cic. Tuſc. Qu. lib.* 1. An tempus, *inquit*, in Poetis evolvendis, ut ego & Triarius, te hortatore, fecimus, conſumeret? in quibus nulla ſolida utilitas, omniſque puerilis delectatio. *Eratoſthenes, quoque, Strabone teſte. aiebat,* ποιητὴν πάντα στοχάζεσθαι ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας· *Etiam Agatharchides, lib. de Rubro mari, cum multa collegiſſet ex Poetis plane incredibilia & abſurda, tandem affirmare non veretur,* ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής. *Et, ut tralatam hancce à collimando metaphoram paulo ulterius deducam, non alia mens Hermogenis, qui lib.* 1. περὶ ἰδεῶν, *cap.* 6. *ait.* τὸ πλεῖστον ἡδονῆς ἡ ποίησις στοχάζεται. *Neque omittendus Diod. Siculus, qui initio ſui operis ſcribit,* τὴν ποιητικὴν τέρπειν μᾶλλον, ἢ τὸ ὠφελεῖν. *Hæc illi. Atqui vero, ſi Horatium audire libeat, aliarum rerum prudentem ſatis æſtimatorem, is utrumque, commodum ſimul & utilitatem, poeſi tribuere non veretur. Ait enim:*

Et prodeſſe volunt, & delectare Poetæ,
Et jucunda ſimul dicunt & idonea vitæ.

Jam vero de Trojani belli ſcriptore, *inquit:*

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ideoque Themiſtius Homerum vocat προπάτορα, καὶ ἀρχηγὸν τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λόγων· *Sanè Max. Tyrius Poeticen eandem facere videtur cum Philoſophiâ:* Χρῆμα, *inquit,* διττὸν μὲν κατὰ τὸ ὄνομα, ἁπλοῦν δὲ κατὰ τὴν οὐσίαν· *Vide ſis eum* λογ. κθ. *Quin & Plato, quamvis Homerum è Rep. ſuâ eliminaverit, tamen primam puerorum eruditionem ab honeſtis fabulis incipere jubet, lib.* 2. *de Rep.* τοὺς δ᾽ ἐγκριθέντας μύθους πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισί, καὶ πλάττειν ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί· *Itaque & Petronii conſilium eſt:*

——Det primos verſibus annos,
Mæoniumque bibat felici pectore fontem.
Mox & Socratico plenus grege mittat habenas
Liber, & ingentis quatiat Demoſthenis arma.

Nunc demum exiſtimo me ſatis dixiſſe de hujuſce Libri tum dignitate, tum utilitate, habitâ ſingularum ejuſdem partium ratione. Ad cujus majorem exornationem Claſſicos authores univerſos conſului, maxime vero Hiſtoriographos, Geographos, & Poetas, Græcos pariter & Latinos, unâ cum veteribus eorundem Scholiaſtis, & Enarratoribus [in quibus ingens ille & inexhauſtus rei Criticæ Theſaurus reconditur] quibus inſuper adjunxi ſelectiſſimos illorum Commentatores, nempe Caſaubonum in Strabonem, Salmaſium in Solinum, Voſſium in Melam, &c. Et quoniam humaniores literæ, maximè vero Antiquitates, & Theologia Gentilium non ſolummodo continentur in Ethnicis authoribus, qui de iis conſultò, ac datâ operâ, ſcripſerunt, ſed etiam plurima eorundem apud ſcriptores Eccleſiaſticos occurrunt; idcirco ex illis nonnulla delibavi, nempe ex Juſtino Martyre, Clemente Alexandrino, Origine, Tertulliano, Arnobio, Minucio Felice, Lactantio & D. Auguſtino, cujus libri de Civitate Dei literis humanioribus refertiſſimos eſſe nemo non videt. His addidi Euſebium in Chronicis, ac de Præparatione, & Demonſtratione Evangelicâ, Theodoretum περὶ προνοίας, *ac de curandis Græcorum Affectibus, S. Cyrillum adverſus Apoſtatam Julianum, in quo opere tantum non univerſa Theologia Gentilis continetur, denique B. Hieronymum, quem unum, ſi Eraſmo credamus, habet Eccleſiaſticus orbis utraque doctrinâ ſacra & gentili, uti vocant, juxta abſolutum. Id quod etiam luculentius feci uſus Lilii Gyraldi Syntagmate Deorum Gentilium, Voſſii opere de Idololatriâ, Natali Comite, Eliâ Schedio de Diis Germanis, Seldeno de Diis Syris, &c. In ſcriptoribus Hiſtoricis plurimùm profuere Voſſius & Jonſius. In Poetis, idem Voſſius, Petrus Crinitus, & Lilius, Gyraldus. In Geographicis ante oculos ſemper patuit Ferrarius. Stephanum Byzantium, ſive potius Hermolaum ejus Epitomatorem, grammaticum C P. authorem poſt Heſychium miſerrimè corruptum, partim aliorum emendationibus, partim propriâ conjecturâ fretus locis nonnullis reſtitui. Utinam vero Æſculapius aliquis medicas ei admoveret manus; ne ille morbum planè ſonticum ſanaret, & Remp. literariam ſibi in perpetuum devinciret. Quoties de Italiâ, Sicilia, aut Germania antiqua agendum erat, Cluverium conſului; Cluverium, inquam, cujus laudes, ob ingentem induſtriam, & planè ſtupendum laborem, durabunt, & ab eruditis omnibus ore pleno celebrabuntur,*

In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
Luſtrabunt convexa, polus dum ſidera paſcet.

Utinam quoque Palmerii Antiquæ Græciæ deſcriptionem haberemus, cujus ſpem nobis fecit Vir doctiſſimus cum Exercitationes ſuas in optimos fere Authores Græcos ingenti publico rei literariæ commodo nuper ediderit. Bocharti τοῦ πάνυ & μακαρίτου *Etymologias ex linguis Hebraica, Chaldaica, Syriaca, Arabica, Phœnicia, vel Punica, &c. petitas, utpote* (ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν) *veritati maximè conſantaneas, ſuis locis ſubinde inſerui; eas præſertim, quas veterum teſtimoniis probabiliores reddidit Vir magnus, & in his rebus planè divinus. Ignoſcant mihi manes virorum omnium doctiſſimi, quod falcem meam in illius meſſem paulo liberius aliquando immiſerim. Claſſicos Authores quod attinet, fuſiùs alibi de iis, uti ſpero, dabitur dicendi locus, nempe quid ſcripſerint, quando floruerint, unà cum optimis eorundem Editionibus, & Commentatorum Annotatis. Plura his adderem, niſi vererer illud non tam eſſe operis hujuſce rationem reddere, quam Editori* περιαυτολογεῖν, *& ſeipſum ultra modum inſolentèr & invidioſe collaudare. Verbo itaque dicam; Si nihil aliud in* DICTIONARIO *hocce recenſendo præſtiterim, illud ſaltem, quo nomine meliori jure jam nuncupetur, feci* POETICUM.

Craſtino S. Barptolemæi
An. Dom. 1670.

Vale, mi Lector, &

Æternitatem Cogita.

LEXICON

LEXICON Hiſtorico-Poeticum.

Aron, Latine *mons*, ſive *montanus*, aut *docens*, vel *concipiens*, filius Amram, frater Moſis, Hebræorum primus Pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quod ille balbus eſſet. Ad Levitici ſacerdotii adminiſtrationem à Deo per Moſen vocatus eſt, & confirmatus hoc modo: Cum Iſraelitarum quidam indigne ferrent, in ſolum Aaronem collatam ſacerdotii dignitatem, præcepit Dominus Moſi, ut à ſingulis Iſraelitarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſua cujuſque in virga nomen ſcriberet, eaſque Oraculi Tabernaculo reponeret; futurum enim ut quem Dominus virum elegiſſet,ejus virga fructificaret: quod cum feciſſet Moſes, poſtridie Tabernaculum ingreſſus vidit Aaronis virgam, Leviticæ familiæ principis, fructificaſſe, floreſque edidiſſe & amygdala peperiſſe Num. 17. Philo Judæus Allegorice (uti ſolet) Moſen menti, Aaronem verbo ſimilem facit Πάντα δ' ἴσως τῷ λόγῳ συμβέβηκεν, ὃς ἀδελφὸς ἐστὶ τῆς διανοίας. Lib. *Quod deterior potiori inſidere ſoleat.*

Abacuc, Propheta, Lat. *Luctator*, vel *amplexans*. Sacræ literæ non meminerunt, vel quo patre, vel quo genere fuit, vel quo tempore prophetavit. Prædicit excidium Judæorum per Chaldæos, unde conſtat eum ante tempus Zedeciæ prophetaſſe; idque vel 1. temp Manaſſis, cui [illegible]. Locus ejus, ſc. inter Nahamum Manaſſi coævum & Sophoniam, qui ſub Joſia floruit: 2. ipſum argumentum,deplorat enim fas & jura verſa, quod nunquam magis quam ſub Manaſſe evenit. Vel, 2. circa temp. Joſiæ, in quæ Jeremias incidit, cum quo & rebus & ſententiis convenit Habacuc. Græci legerunt, חבקום, vertunt n. Ἀμβακοὺμ vel Ἀββακοὺμ. Inter illius autem temp & Danielem in foveam Leonum ſub Dario conjectum centum fere anni interceſſerunt. Fabuloſum itaque quod de Belo & Dracone in Apocryphis refertur. Quam tamen ſententiam probat ac tuetur Epiphanius in lib *De vitis* Prophetarum. Sed ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur; & quem ψευδεπίγραφον eſſe, ſexcentæ mendaciorum nugæ perſuadent, quibus ille refertus eſt.

Abadir, Lapis, teſte Priſciano a Saturno pro Jove devoratus. Cum enim eſſet in fatis,ut Saturnus a filiis ſuis regno pelleretur, id, ut evitaret, quoſcunq; ex Ope uxore partus ſuſcipiebat, devorabat. Eam ob cauſam Ops Jovem in lucem editum ſervari cupiens, Saturnum decepit, lapide in os ejus injecto, qui *Abadir* dictus eſt. Vide *Bætylus*, & Voſſ. de Theol. Gent. l. 6. c. 39.

Abagarus, Edeſſenorum (erat ea gens ultra Euphratem) Toparcha. Scribitur etiam *Abgarus* & *Agarus*. Magis tamen placet *Agbarus*. Certe ἄκβαρος Arabica vox eſt, quæ *potentiſſimum* ſign. Vide *Agbarus*, & Valeſium ad cap. 3. lib. 1. Hiſt. Eccl. Euſebii Pamphili.

Abantias, Patronymicum eſt à nomine *Abas*, quo ſignificatur vel filia, vel neptis *Abantis*. Apud Poetas fere pro *Danae* ponitur, Abantis ex Acriſio nepte, vel pro *Atalanta*, nepte ejuſdem ex Jaſio. Item *Abantias* Plinio, inſula maris Ægæi, quæ Ἀβαντὶς Stephano, & poſtea *Eubœa* dicebatur; Dionyſius verſ. 520.

Εὐρώπης δ' ἤτοι μὲ Ἀβαντιάς [illegible] Μάκρις·

Hoc eſt Interprete Priſciano,

Europes Macris agnoſcit *Abantias* oram.

Abaris, Scytha quidam, Scuthæ fil. Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & alia multa. Hic ab Apolline ſagittam accepit, quam jaculans, & ipſe cum eâ ferebatur; itaque populos velociſſimè tranſiens, per eam reſponſa dabat, unde Αἰθροβάτης dictus eſt. Jamblichus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit. Scripſit Oracula regionum quas peragravit, prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens, ad ſuos Hyperboreos rediit nihil comedens. Trojanorum Palladii ſimulacrum ex oſſibus Pelopis dicitur feciſſe, ut Firmicus habet. Vide plura de eo apud Voſſium de P. Græcis, p. 16. & Mauſſacum ad Harpocrationem, p. 8.

Abarus, Nomen proditoris cujuſdam, Arabum primarii, qui M. Craſſum, Syriæ Præfectum, expeditionem in Parthos ſuſcipientem, aſtute in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthicis. *Mazeras* Floro dicitur, l. 3. c. 11. qui Syrum facit. *Ariamnes* à Plutarcho in vitâ Craſſi.

Abas, Metaniræ fil. à Cerere in lacertam ſeu aſcalabum converſus, quòd à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet, & rem divinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cæl Rhod. 19. 4. Item fil. Melampodis. Pauſan. in Att. 3. Comes Æneæ. Virg. Æn. 1. 4. Dux Thuſcus, qui Æneæ ſuppetias tulit, à Lauſo interfectus. Virg. Æn. 10. 5. Græcus quidam,qui cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troja, occiſus fuit à Trojanis. 6. Centaurus, Ixionis & Nubis fil. venator inſignis. Ovid. Met. 12. 7. Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdam commentarios & Rhetoricen ſcripta reliquit. Suidas.

Abazea, feſta à Dionyſio inſtituta, cumque ſilentio peracta. Ἄβαζος ſiquidem eſt ſilens à βάζω loquor,quod à בטה Vata blateravit. Becman.

Abba Pater. D Paulus ad Rom. 8. 15 & ad Galatas 4. 6 docet nos per Chriſti Spiritum ſimiliter Deum compellare, atque invocare Ἀββᾶ ὁ Πατὴρ, quomodo Chriſtus ipſe Deum vocat Mar. 14. 36. nempe quia in eo adoptamur à patre, & per eum facilem habemus ad Patrem acceſſum. Cæterum omnes quod ſciam Interpretes ita accipiunt hanc compellationem quaſi Ἀββᾶ eſſet vox Syriaca à Chriſto uſurpata in illâ Patris ſui invocatione, cui ab Evangeliſtâ ſubjecta ſit vox Græca πατὴρ, tanquam exegetica illius, quod ſæpius alibi fit in aliis vocibus ſimiliter peregrinis. Idem ſentiunt etiam de duobus illis locis Paulinis. Sed dilutius videtur ut in ejuſmodi blandâ & familiari filii ad patrem compellatione, & vehementi invocatione, voci peregrinæ quidem ſed notiſſimæ, imò verò ne peregrinæ quidem (ut mox oſtendetur) ſubjiciatur ἐξηγητικῶς vox alia Græca: Sic enim amittitur atque diluitur vis,gratia, & venuſtas tam blandæ & familiaris compellationis. Rectius itaque forte videri poſſit, ſi dicamus eam eſſe Græcis notiſſimam formulam, quâ filii parentes blande & familiariter compellabant; Quod hinc confirmari poſſe videtur.

Prima vox quam pueri enituntur, quâ patrem compellant, eſt *papa*, unde & παππάζειν apud Hom. eſt puerorum patrem παππα compellantium, Iliad. ε. Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι. h. e. uti exponit Interpres, πάππαν φωνοῦσι, πατέρα καλοῦσι. Hoc Lat. dicunt *pappare*. Perſ. Sat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum
Poſcis. ———— ————

Ubi *pappare* eſt patrem blande & ὑποκοριστικῶς, *papa* vocare, quod Nobilium maximè & Regum pueri ſolebant. Inde factum ut in Eccleſiâ Chriſtianâ hac voce πάππας à Græcis, & *Papa* à Lat. appellati ſint, honoris & reverentiæ gratiâ, à Laicis Presbyteri quidem olim omnes, ſed potiſſimum Epiſcopi, quæ *Papæ* vox poſtmodum inclinati in Eccleſiâ Latinâ tum diſciplinâ Eccleſiaſticâ tum linguæ puritate, ſoli Pontifici Romano remanſit propria.

Jam quemadmodum infantes primum loqui nitentes πάππα patrem vocabant, ſic etiam abjectâ primâ litera ἄππα dixere, ut & ἄττα ex τάττα factum eſt; nam omnium vocalium A faciliime eſt pronunciata, conſonarum v. labiales primum eniti conantur; itaque ἄππα & ἄττα *Papa* & *Tata* & *Mamma* voces ſunt quæ pueris primum loqui incipientibus ultro veluti occurrunt, quibus & Græcorum & Lat. pueri parentibus adblandientes edocebantur eos ὑποκοριστικῶς appellare. De *Papa* jam dictum eſt; de Ἄττα notum eſt ex Il. ι΄. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ, &c. Verba ſunt Achillis Phœnicem ſeniorem honoris cauſa patrem vocantis. De *Mammâ* atque *Tatâ* notum eſt Martialis Epigramma.

Mammas atque Tatas habet Afra, ſed ipſa tatarum
Dici & mammarum maxima mamma poteſt.

Porro de voce ἄππα quod patrem etiam Græcorum pueris ſonaverit,liquet ex vocibus illi affinibus ἀπφὰ, ἀπφὺς ἀπφία & ἀπφάριον, quibus & pueri parentes & frater fratrem, ſoror ſororem

rorem appellabant; Sanè apud Suid ἄττα eſt fratris vel ſororis ὑποκόρισμα, & Euſt. notat ſororem à ſorore vocari ἄτταν κατ' ὑποκορισμὸν, & ἀττὺς apud Theocritum eſt pater. Ἀττία quoque & ἀττάριον ſunt apud Comicos novæ Dominæ ὑποκορίσματα, teſte Polluce lib. 3. Jam verò literæ tenues aſpiratis facilius pronunciantur; prius ergo dictum eſt ἄππα quam ἄττα. Et certe apud Callimachum Hym. in Dian. ver. 6. Diana Jovem vocat ἀππᾶ, illic nempe inducitur à Callimacho tanquam virgunculâ ludens adhuc in patris ſinu & ulnis. Unde non immeritò ſuſpicantur nonnulli, ver. 8. ubi dicitur Ἔα πάτερ leg. potius eſſe Ἄππα πάτερ, nam & eo loci nonnulli codd. habent ἄπα, ita ut ἀππᾶ & ἄπα idem omnino olim ſignificabant, nempe patrem.

Ab eâ voce ἄππα Latini formarunt *Aba*; atque inde verbum *Abare* apud Auſon. (Epiſt. ad Patrem ex Scaligeri emendatione, juxta vetuſtiſſimi cod. fidem) pro ἀδελφίζειν. Et certe vox Lat. *Avus*, pro *Abus* (unde *proavus*, *abavus*, *atavus*, *tritavus*) videtur omnino deducta ab illo antiquo *Aba* vel *Abba*, & hoc ex Græco illo ἀππᾶ vel etiam ἀββᾶ. Quin & vocem *Abbas*, *Abbatis* (quâ Cœnobiarchæ in Eccleſiâ Chriſtiana olim vocabantur) nihil eſt neceſſe ducere à Syriaca voce אבא cum potiùs eſſe Græca ab antiquo illo ἀππᾶ vel ἀββᾶ. Quin & ratio Grammatices (quæ in Etymis deducendis maximè ſpectanda eſt) repugnat ut *Abbas* à Syriaco אבא deducatur neque n. in אבא litera ב geminatur pro daghes, neq; Chaldaicè, neque Hebraicè, neque Arabice vox quæ patrem ſig. recipit daghes in ב. Itaque ſollicitari injuria videtur Auguſtini locus. Ep. 178. ubi ſcribit ſanctus Pater *Abba* Græcum eſſe vocabulum, atque hoc librariorum vitio factum eſſe putat Eraſmus, vel etiam ab aliquo aſſuta eſſe Auguſtino iſta exiſtimat. Sed eâ Eraſmi conjecturâ nihil falſius eſt; potuit verè S. Aug. dicere Ἀββᾶ Græcum eſſe vocabulum, *Patrem* illis ſonare; etſi in eo fallatur S. Aug. quod dicit Apoſtolum in illâ formulâ *Abba Pater* duabus eſſe uſum linguis Græca & Latinâ. Vide Cappell. ad Marc. 16. 36.

Abdalonimus, longâ cognatione Sidoniorum ſtirpi regiæ annexus, ſed ob inopiam, ſuburbanum hortum exiguâ ſtipe colens, ab Hephæſtionis hoſpitibus, (cui ab Alexandro permiſſum ut quem eo faſtigio è Sidoniis digniſſimum arbitraretur, conſtitueret regem) cæteris prælatus, rex conſtituitur: cùm forte ſteriles herbas eligens hortum repurgaret, illi cum [illegible] veſtis inſignibus intrant. Tum rege co[illegible], alter ex his, *Habitus*, inquit, *hic*, *quem* [illegible] *manibus*, *cum iſto ſqualore* [illegible] *tibi eſt*: *ablue corpus illuvie æternúſq; ſordibus ſqualidum. Cape regis animum, & in eam fortunam quâ dignus es, iſtam continentiam profer; & cùm in regali ſolio reſidebis, vitæ neciſque omnium civium dominus, cave obliviſcare hujus ſtatus, in quo accipis regnum, imo hercule propter quem.* Aliis ſtudio factum proſequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus juſſit: diutius contemplatus, *Corporis*, inquit, *habitus famæ generis non repugnat*, *ſed libet ſcire inopiam quâ patientiâ tuleris.* Tum ille, *Utinam*, inquit, *eodem animo regnum pati poſſim. Hæ manus ſuffecêre deſiderio meo; nihil habui, nihil defuit.* Magnæ indolis ſpecimen ex hoc ſermone Abdalonimi cepit vir maximus. Itaque non Stratonis modo regiam ſupellectilem attribui ei juſſit, ſed pleraque etiam ex Perſicâ præda; regionem quoque urbi appoſitam ditioni ejus adjecit. Curt. lib. 4. Juſtinus autem lib. 11. Paulo aliter. *Inſignis*, inquit, *præter cæteros fuit Abdalonimus*, *rex ab Alexandro Sidoniæ conſtitutus*, *quem Alexander*, *cum operam elocare ad puteos exhauriendos hortoſque irrigandos ſolitus eſſet*, *miſerè vitam exhibentem*, *regem fecerat*; *ſpretis nobilibus*, *ne generis id*, *non dantis beneficium putarent.* Diodorus Sic. lib 17. *Ballonymum* vocat, non Sidonis ſed Tyri regem conſtitutum. Aliqui *Abdolominum* vocant Plut. autem de fortunâ Alexandri 2. 19. corruptiſſimè legit *Alynomum* In hiſtoria etiam falſus eſt, nam Paphi regnum accepiſſe ſcribit Cæterum *Abdolonimus* eſt עליון גים סבד quæ vox linguâ Syriacâ Deorum cultorem ſignificat.

Abdemon, puer quidam, qui ſolvebat omnia problemata à Solomone propoſita, Joſ. Ant. 8.

Abdias, qui & *Obadiah* Lat. *ſervus Domini*, Pater Jeſmaia, 1 Chron. 27. 2. Levita, præfectus operis domus Dei, 2 Chron. 34. 3. Diſpenſator Domus Regis Ahab, 2 Reg. 18. 4. Propheta, coævus Oſeæ, Joeli, Amoſo, & iis qui ſequuntur. Nonnulli poſt Hebræos vett. putarunt hunc eundem eſſe cum præfecto Achabi, de quo ſupra; ſed nullo certo nituntur fundamento. Aiunt etiam fuiſſe Idumæum, & poſtea Proſelytam, ſed non temerè credendum eſt iis qui in comminiſcendis fabulis immorantur. 5. Epiſcopus quidam Babyloniæ temp. Apoſtolorum, cujus 10 Libri de certamine Apoſtolorum planè ſunt ὑποβολιμαῖοι, quod pluribus Argumentis evincit Voſſius de Hiſt. Gr. l. 2 c. 9.

Abel, per ה in principio, Latine *vanitas*, ſive *anhelitus*, aut Syriace *vapor*; filius Adami, à Caino fratre ſuo interfectus; falſus itaque Joſephus ubi ait. ϲπαλαίει δὲ τὸ πένθος. quod autem illic ſequitur (nimirum Antiq Jud. l. 1. c. 3) veriſſimum Ἄβελος μὲν γὰρ ὁ νεώτερος δικαιοσύνης ἐπιμελεῖτο, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένοις παρεῖναι τὸν Θεὸν νομίζων, ἀρετῆς προενόει. h. e. *Abel juſtitiæ* [illegible] *ſuis Deum præſentem ratus*, [illegible]; & proinde ſalvator τὸν δίκαιον eum indigitat, [illegible], Matt cap. 23. & D. Joannes, 1 Ep. cap 3 ver. 12 rationem reddens cur frater ejus eum occiderit, ait ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια. *quia opera ejus mala erant*, *fratris autem ejus juſta* Vide plura apud Philonem. Lib. *De Sacrif. Abelis & Caini.*

Abelardus, vel *Abaelardus*, D. Bernardi σύγχρονος; ſcripſit opera quamplurima, in uno volumine edita operâ & ſtudio Franciſci Amboeſii.

Abeliani vel *Abeloitæ*, hæretici in agro Hipponenſi ſic dicti, erant conjuges, nec tamen conſuetudine conjugali utebantur, ſed puerum & puellam adoptabant, qui mortuis eâdem conditione ſuccederent, ut narrat Auguſtinus ad Quod vult Deum. Hæreſ. 87. Nitebantur loco Pauli, 1 Cor. 7. 9. οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι. At cur ſic dicti? Ab Abele, inquies Ita Auguſtinus cunctanter, & ex relatu aliorum. Quod quis quæſo intellexerit, quum his hæreticis non videatur quicquam fuiſſe commune cum Abele? Fallor, aut eo penetraverat fabula, quæ totum Orientem jam pridem pervagata eſt, Adamum poſt Abelis necem ab uxore abſtinuiſſe per annos 130. Ita Judæi doctores Inde autem Arabicum verbum ex *Abele* factum תאבל *theabbala* eſt ab uxore continere ſe. Giggeius תאבל אדם h. e. *Adam ab Evâ ſe abſtinuit ob necem Abelis.* Eodem exemplo *Abeloni* dici potuêre, qui ab uxoribus ſe continebant. Hoc certo certius, *Punicam declinationem* huic nomini Auguſtinum tribuiſſe. Bochart.

Abellio, eo inclinat animus, inquit Cl. Voſſius in 2. de Idolol. ut *Abellionem* non alium quam *Solem*, nec aliunde quam à *Belo* dict. putem. Firmat opinionem meam, quod & Pamphylii & Cretes, ſic dixere. Heſychius Ἀβέλιον, ἥλιον [illegible]. Idem, Ἀβέλιον, ἥλιον, Κρῆτες. Et fortaſſe *Apollo* ex Cretico Ἀβέλιος [illegible]. Romani *Apello* pro *Apollo*; ut [illegible], pro *bonum*, benus, unde benè.

[illegible], inſignis fuit Philoſophus, Aſtronomus, & Theologus, qui commentaria præclara in tota biblia conſcripſit. Commentarium ſuum in 12. prophetas minores abſolvit in Urbe Rhodo, Anno Dom. 1145. mortuus anno ætatis ſuæ 75. Ob inſignem Doctrinam & Sapientiam fuit κατ' ἐξοχὴν dictus חכם h. e. *Sapiens.* Buxtorf. Unde Mayerus in Phil. Sacrâ. *Merito audit ſapientiſſimus Hebræorum.*

Aben-nedin, librum de Philoſophis Arabibus ſcripſit, teſte Merſennio præfat. in Apollonii Conica.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præſtaret. Auguſt. l. 4. & 5. De Civ. Dei.

Aber, Cinæus, vel *Heber* Kenæus ſive Kenites (è poſteris Hobabi Moſis ſoceri) tentorium olim haud longè à civitate Azor in valle Sennim verſus Vulturnum, 4 à Caſtro regio, contra Africam autem à caſtro Zabul, tribus milliaribus, tetenderat: ubi Jael uxor ejus Siſeram hoſpitio exceptum, ſopitum interfecit. Brocard. Itin. 3. Jud. cap. 4.

Abgarus, rex Edeſſenorum in Meſopotamiâ. Exemplar Epiſtolæ ab eo ad CHRISTUM ſcriptæ recitant Euſeb. Hiſt. Eccl. l. 1. c. ult. & Cedrenus. Item rex quidam Orientalis, cujus mem. Jul. Capitol. in Antonin. Pio, ubi Caſaubonus ait familiare nomen eſſe regulis Orientis *Abgarum*, vel ut plures Græcorum ſcribunt Αὔγαρον. Perſidis etiam rex quidam *Abgarus* Spartiano nuncupatur in ſevero

Abidenus, qui & *Abydenus*, de Chaldæorum & Aſſyriorum rebus ſcripſit. Voſſ. Hiſt. Gr. l. 1. c. 9.

Abilius, qui antè *Aollius*, voce Græcâ, à civium congregatione vocabatur, Romuli ex Herſiliâ Sabina filius; vel ut alii volunt, Hoſtilii cujuſdam ex eadem Herſilia. Plut. in Rom.

Abimelech, Lat. *pater regis*, Gideonis ex concubina filius, cum grandior factus eſſet propinquorum, (avunculorum præſertim) ſtudio, favore, induſtriâ, & labore, Sichemitis perſuaſum eſt, ut illi principatum deferrent, dederuntque Abimelecho 70 argenti laminas è fano *Baal-berith*: hoc argento egentium, flagitioſorumque colligit manum, & in domum patris ſui in Ephrâ ſive Ophrâ venit, & metuens, ne ſi in vivis manerent 70 fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, & illi inſidiarentur, ſi non omnes, ſaltem aliqui: eos per ſatellites, latroneſque ſuos capi juſſit omnes, deinde, (quaſi facinoris alicujus rei comperti eſſent) mortis in illos ſententiam dedit; ſicque demum in uno eodemque ſupplicii loco, ſuper uno lapide jugulari curavit, & occiſi ſunt omnes, uno excepto, Jothamo ſc. filio minimo, qui abſconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato, in urbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti ſanguine reſperſus, viros Sichem, & univerſas familias urbis

bis Millo congregavit, ab iis rex creatus eſt, regnavitque annis tribus. Tandem inter Regem & Populum immiſit Deus malum ſpiritum, ut mutuis ſeſe ſcelerati damnis exitiiſque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum deteſtari, & illi inſidias ſtruere, ab illo viciſſim capitur Sichem, occiſique quotquot contrariæ partis erant, & urbs penitus exciſa, & quidem ita ut totum ejus locum ac ſolum ſale conſererent. Inde venit ad oppidum Thebez, & dum turris (quam oppugnabat, & ad quam confugerant viri omnes ac mulieres) oſtium exurere niteretur, fœminâ, quæ illi fragmen molæ in caput dejecit, oppreſſus eſt; ſed ne a fœminâ trucidatus diceretur, armigerum ſuum rogavit, ut gladio eum transfoderet; quod & ille perfecit, Jud. c. 9.

Abimelech, rex Gerar qui Saram, Abrahami conjugem, in uxorem acceperat; ob quod peccatum, Joſephus cum totâ familiâ lethali morbo correptum fuiſſe refert, mortemque illi Deum in ſomnio denunciaſſe; hinc bonus ille rex, etſi Ethnicus, ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquaſſet, Abrahamo reſtituit, eumque placide objurgatum, ſingulari munificentiâ regiis donis affecit, hoſpitium ei liberum in regno conceſſit, quâcunque regni parte placeret. Oravit autem Deum Abrahamus, & Deus Abimelechum ipſum curavit, uxoremque ejus, ac ancillas, ut parerent; clauſerat enim Dominus omnem uterum in domo Abimelechi, Gen. 20. Apparet autem fuiſſe communem appellationem regum Philiſtææ gentis. Ideo in titulo, Pſalmi 34. nomen Abimelech tribuitur Achis, regi Gath, ad quem fugit David, 1 Reg. 21.

Ablavius, Gothorum hiſtoriam compoſuit. Jorn. l. 4. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. l. 3. p. 690.

ABRACADABRA, de quo nomine interpretando Wendelinus & Scaliger, forſan etiam Salmaſius, & Kircherus fruſtra laborarunt. An Deum hoc nomine appellari juvat? Aut hoc chartæ inſcripto vim ſuam exerere oportet? Tamen valet ad curandum morbum Hemitritæum, ſi credas Sereno Sammonico: audi Baronium ad annum 120 num. 13. Habes de his egregium exemplum, apud Q. Serenum Sammonicum, antiquum medicum & Baſilidis (Hæretici) ut apparet, ſectatorem, qui præcepta medica carmine ſcripſit Heroico, & ad curandum morbum Hemitritæum his characteribus conficiendum curavit amuletum, ad collum ægrotantis appendendum, continens ABRACA, junctis aliis elementis, quidpiam portentoſum ipſo ſonitu reboantibus, Verſus poetæ hi ſunt ſubſequentes.

Inſcribes chartæ quod dicitur ABRACADABRA
Sæpius; & ſubter repetes, ſed detrahe ſummam,
Et magis atque magis deſint elementa figuris,
Singula quæ ſemper rapies, & cætera figes,
Donec in anguſtum redigatur littera conum.
His lino nexis collum redimire memento.
Talia languentis conducent vincula collo,
Lethaleſque abigent (miranda potentia) morbos.

Figura talis eſto.

A B R A C A D A B R A
A B R A C A D A B R
A B R A C A D A B
A B R A C A D A
A B R A C A D
A B R A C A
A B R A C
A B R A
A B R
A B
A

Abradatas, rex Suſorum fuit, & maritus Pantheæ nobiliſſimæ matronæ, quam cum à Cyro captam, caſtè & liberaliter haberi præter ſpem intellexiſſet, ad eam accedens quæſivit, quid ſibi illa faciendum cenſeret, quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cum illa reſpondiſſet, ut eniteretur ſe tanto regi quàm ſimillimum præſtare, ſtatim in aciem profectus, ſtrenue pugnans occubuit: cujus corpus ad ſe delatum cum Panthea aſpexiſſet, acinace ſeipſam confodit, capite ſuper viri pectus recumbens, ut è jugulo profluens ſanguis, mariti vulneribus infunderetur. Xenoph. in Cyropæd.

Abraham, Lat. *pater multitudinis*, Patriarcha, filius Tharæ; *Abram*, h. e. pater excelſus, prius dictus. Natus eſt poſt diluvium annis ducentis nonaginta duobus; ante Moſen quadringentis viginti quinque: mortuus eſt ætatis anno centeſimo ſeptuageſimo quinto, eumque Iſaacus, & Iſmael filii ſepeliverunt in duplici cavernâ agri, quem ab Ephrone Hettæo vivus redemerat, Gen. 25. 9. *pater fidelium* vulgò dicitur & *amicus dei*, 2 Chron. 20. 7. Eſaiæ 41. 8. & Jacob 2. 23. Siracides, Eccluſ. 44. 19. Ἀβραὰμ, μέγας πατὴρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, &c. Vide plura de Abrahamo apud Philonem, Joſephum, & Suidam. Fuit autem nomen Abrahæ, ut Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. teſtatur, etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatæus librum de Abrahamo nominatim ſcripſit; quod ipſum ſignatur à Flavio Joſepho, lib. 1. Ant. cap. 7. ubi ſic ſcribit, Ἐπέγραψε βιβλίον περὶ αὐτοῦ (Abrahamo ſc.) συνταξάμενος καταλιπών. Et Alexander Polyhiſtor, Abrahamum natum ait decimâ poſt inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ urbe quem alii *Urien* vocant, quod Græcè Χαλδαιόπολιν ſonat, (quod me non intelligere profiteor) inventorem apud illos Aſtrologiæ, juſtitiâ & pietate tantâ, ut numini gratiſſimus, juſſus ſit ab eo in Phœniciam migrare: quam gentem rationem ſiderum, aliaſque magnas, & præſtantes artes docuit. Ita faciliime regi eorum conciliatus eſt. Nic. Damaſcenus libro Hiſtoriarum 4. Damaſci Abrahamum regnaſſe ſcribit profectum ex Chaldæa cum exercitu. Hinc in Chananæam veniſſe, quæ & poſtea Judæa dicta eſt, magnamque ſui ac diuturnam apud Damaſcenos reliquiſſe memoriam, villamque ibi oſtendi, quam Abrahami domum nuncupent. Cumque Chananæa fame premeretur, in Ægyptum abiiſſe, congreſſumque cum Ægyptiis ſacerdotibus, multum eis profuiſſe, & ad rerum cognitionem, & ad pietatem, rationemque morum & vitæ. Alexander Heliopolin veniſſe eum perhibet, nec profeſſum ſe Aſtrologiæ inventorem, ſed à majoribus ſuis jam inde ab Enocho, traditam ſibi per manus. Hæc vox componitur ex *Ab* pater, *Rab* magnus, & *Hamon* multitudo; quia *magnæ multitudinis pater* futurus erat. Sed quia nimis durum, atque aſperum nomen eſſet, ſi diceremus *Abrabhamon*, elidi tur τὸ *B*. N enim ad thema non pertinet; ac euphoniæ causâ pronunciatur & ſcribitur אברהם *Abraham*: Caninius. Heſychius: Ἀβραμιαῖος, εἶδος ἔχων Ἀβραὰμ γενναῖος. Idem, Ἀβρὰμ πατέρας, ἢ πατὴρ μετέωρος· Ἀβραὰμ δὲ πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν· Vide Rom. 4. 17. ex Gen. 17. 5. Philoni *Abraham* eſt πατὴρ ἐκλεκτὸς ἤχους· Putavit ſiquidem componi ex אב & ברר & המון, quod & ἦχος, & ὄχλον *Strepitum* ſig. Selden de D. Syris, p. 14.

Abraham, vel *Ibrahim*, Baſſa, Ottomanni poſtremi noſtrâ memoriâ Turcarum Imperatoris filius: cum repudiatâ matre, in Perſiam ad Sultanum concedens, bellum adverſus patrem geſſit, quo per patris inſidias ſedato, dum ſe revocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat, dumque patris præcepto filius ad ejus genua devolutus veniam petit, à duobus Janizaris, fortiſſimo arcûs nervo ad collum devoluto, miſere ſuffocatus eſt. Hiſt. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro deo cultus ab Æthiopibus, ob revelationes quas habuit, inter quas & hæc recenſetur, quòd monitus ſit a Deo, ut ſi velit ſuis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, uno natu majore excepto, monti includat, quaſi cuſtodiâ aſſervatos, nec unquam inde elabi patiatur, niſi quem in ſucceſſorem eligeret; quam conſuetudinem etiam poſteri & ſucceſſores obſervarunt. Alvarez.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (jam defeſſis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus, non expectavit; ſed ut nudus diſcedens, in ſolitudine ſibi cellam conſtituit: deinde illis vitâ defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, ut pedem loco non efferret: porro per procuratorem ita egit, ne quid ſibi reliquum foret, ſed rebus divenditis, pecunia omnis pauperibus, viduiſque & pupillis divideretur: illi nihil omnino ſupellectilis erat præter catinum, veſtemque cilicinam, & ruſticum ſagum. Marullus 1. 8. Sabellicus 8. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugnâ victus à ſeditioſo quodam Elmahelo, & urbe excluſus, cum nullam ſalutis, & regni recuperandi ſpem ſupereſſe videret, uxorem chariſſimam à tergo vehens, equum ex altiſſimâ rupe præcipitem egit. Leo Africanus, lib. 2. cap. 45.

Abraxas, unus ex Deis, qui ab Hæreticis inducti ſunt barbaris & inconditis nominibus, quem Baſilides pro numine ſummo coluit, nomine prorſus fictitio; ſed quod literis contineret numerum dierum, quos annus habet abſolutus, unde & B.

α. 1. Hieronymi ſuſpicio erat, Ἀβραξὰς eſſe non alium
β. 2. quam Perſarum Mithram, hoc eſt, Solem, qui
ρ. 100. annuo curſu hoc ſpacium conficit. De Baſilidis au-
α. 1. tem hoc numine, ſive eo Dæmoniorum princi-
ξ. 60. pem, ſive ſolem, ſive utrumque ſignificavit, vide
α. 1. Irenæum lib. 1. cap. 23. Tertull. De Præſcript. cap.
ς. 5. 46. Epiphan. Hæreſ. 24. Hieron. adverſus Lucī-
365 ferium, & lib. 1. in Amos. Item Auguſtinum,

Theodoretum & Damaſcenum, in iis quæ de hæreticis tradiderunt.

Abrocomas, vel *Abrocomes* (utroque enim modo legitur Ἀβροκόμας Suidæ, Ἀβροκόμης Herodoto) Darii fil. fuit, atque unus ex præcipuis Perſarum Satrapis qui una cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæſus eſt ad Thermopylas.

Abrodiætus, cognomen Parrhaſii, pictoris nobiliſſimi: La-

tim *delicate vivens & elegans* Æl. lib 9. Hiſt. Var. cap. 11. refert eum purpureâ veſte uſum fuiſſe, caput aureâ coronâ redimire ſolitum, ſcipionem geſtare aureis claviculis circundatum, calceorumque anſas ligulis aureis obſtringere, ut non immeritò ſe ἁβροδίαιτον cognominaret. Vide *Parrhaſius*.

Abron, Athenienſis, de ſacrificiis, & feſtis veterum Græcorum ſcripſit. Steph Βάτη, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς ὅθεν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν, καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripſit & περὶ Παρωνύμων · cujus operis idem meminit in *Argos*, *Athenæ*, & alibi ſæpius Alius fuit *Abron* Phryx aut Rhodius Grammaticus, Tryphonis diſcipulus, qui Romæ Rhetoricam docuit, ſervis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas Alius quoque *Abro* Lycurgi fil. de quo Plut in X. Orat. Alius item *Abro* Dexippi hoſpes apud eundem in Eroticis.

Abron, Argivus quidam vitæ perditiſſimæ, ſolutiſſimæ, luxurioſiſſimæ; unde Proverb. *Abronis vita*, apud Eraſmum ex Zenodoto. Eſt & *Abro* quidam de quo Plin. 35. 10 *Miratur*, inquit, *Abronem Samii*, inter opera Apellis numeratur

Abronicus, nobilis Athenienſis fuit, Lyſiclis fil. cujus fideli, ſtrenuâque operâ uſus eſt Themiſtocles in bello Perſico, & in legatione apud Lacedæmonios Herod lib. 8 Thucyd. lib 1.

Abrotonum, Themiſtoclis Mater, Plut in Them. Æliano *Abrotonum* vocatur Locus eſt Var Hiſt. 12. 43. ἐγένετο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονος.

Abſalom, Latine *pater pacis*, *conſummationis*, vel *retributionis*, ſive *patris pax*, *conſummatio*, vel *retributio*; filius Davidis ex Maachâ, filiâ Talmai regis Geſhur, Iſraelitarum ſui temporis formoſiſſimus: fratres ſuos, filios Regios, ad convivium invitat, fratremque Amnonem, propter ſtupratam ſororem ſuam incautum inter vina obtruncat; hinc majora auſus, patrem & regno, & vitâ ſpoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commiſſo, terga dare compellitur, ramiſque quercûs cæſarie involutus, & capite adhærens, tribus haſtilibus à Joabo perfoditur. Corpus ejus in foveam projectum, lapidibus ſuperinjectis tegitur; careníque liberis nullam ſui reliquit memoriam, præter columnam à ſuo nomine dictam, quam ſibi vivens in agro ipſe erexerat. 2 Sam. 18. Fuit etiam *Abſalom* pater Mattathiæ & Jonathan, Macc. 1.

Abſyrtus, Æetæ, regis Colchorum, & Hypſeæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem ſoror ejus Medea cum [illegible] diſcedens, membratim diſcerptum, [illegible] disjecit, ut ſequentem ſe patrem [illegible] oſſibus occupatum moraretur, ne eam in fugâ retraheret unde locus ille dictus eſt *Tomos*, i. e. *diſſectio*, & fluvius juxta quem, id fecit *Abſyrtus* vocatus. Sunt tamen qui *Abſyrtum* non ex eâdem matre cum Medeâ, ſed ex Idyia, Oceani filiâ natum tradunt. Alii non à ſorore diſcerptum volunt, ſed per Iſtrum flu. cum fugientibus in Illyriam perveniſſe Fuit inſuper *Abſyrtus*, (teſte Suidâ) Nicomedienſis miles quidam, qui cùm ſub Conſtantino ad Iſtrum militaret, librum utiliſſimum ſcripſit de medicandis equis, & de curâ animalium.

Acacius, Alexandrinus, dux belli ſub Adriano, propter confeſſionem Chriſti de nuce arbore ſuſpenſus eſt. Hiſt. Tripart. 5. 11. Alius etiam hoc nomine martyr, ſub Decio Imperatore.

Acacius. Epiſcopus Cæſareæ in Paleſtinâ, Arrianis favit in Synodo Seleucianâ & Conſtantinopolitanâ. Hiſt. Trip. 5. 34, 35, 36 Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 249.

Acacius, Patriarcha Conſtantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratiſſimus Suid Item Rhetor inſignis qui Libanii & Juliani temporibus floruit. Idem.

Acacius, Epiſcopus quidam, Eccleſiæ ſupellectilem argenteam, aureamque divendit; & milites Perſas fame prope enectos, non tantum refecit, ſuſtentavitque, ſed redemptos ad regem ſuum remiſit. Socrates Hiſt. Eccleſ. 7. 21.

Acaſtus, Peliæ Theſſalorum regis fil. venator ſagittis clarus. Ovid Metam. 8.

———*Jaculoque inſignis Acaſtus.*

Uxorem Cretheidem, ſive Hippolyten duxit, quæ cùm Peleum amaret, neque ille contrà hujus amori obſequi vellet, ultrò eum de ſtupri appellatione apud virum accuſavit. Itaque Acaſtus, Peleo ceu venationis causâ in ſaltum Pelei montis abducto, ibique omnibus armis ſpoliato, feris lacerandum præbuit Verùm Chiron, ſive is Mercurius fuit, interveniens, acceptâ Vulcani machærâ, Peleum liberavit: qui poſtea domum reverſus Acaſtum cum uxore interfecit, Hor. 3. Od. 7.

Narrat, penè datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide Pindarum Nem. carm. quarto, & quinto.

Ovid. Met 11.——*Magnetas adit vagus exul, & illic*
Sumit ab Æmonio purgamina cædis Acaſto.

Et Faſtorum 2. *Actoriden Peleus, ipſum quoque Pelea Phoci*
Cæde per Æmonias ſolvit Acaſtus aquas.

Acca Laurentia, Fauſtuli regis paſtoris uxor, quæ Romulum, & Remum lactavit, & maternâ ſolertiâ gubernavit. Hæc vocata eſt *Lupa*, eo quòd nobile ſcortum fuit; tales enim ob avaritiam, *lupæ* nuncupantur. Servius Agellius, lib 6. cap. 7. *Acca Laurentia corpus in vulgus dabat, pecuniamque emeruerat ex eo quæſtu uberem. Ea, teſtamento (ut in Antiatis hiſtoriâ ſcriptum eſt) Romulum regem, ut alii, pop. Rom. bonis ſuis hæredem fecit. Ob id meritum à Flamine Quirinali ſacrificium ei publicè fit, & dies è nomine ejus in Faſtos additus.* Vide Voſſ. de Idol lib. 1. cap. 12.

Accius Nævius, Vide *Nævius*.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, *duriuſculus* Ciceroni ad Atticum, & Licinio *ſcriptor ferreus* appellatur, quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem ſe præſtiterit. Quintilianus pro ſuo candore, id vitii in tempora rejicit. Tanti eum fecit Brutus, ut ejus verſibus, & templa & monumenta ornaverit, eoque ſimulato, ſtatuam in æde Camœnarum prægrandi ſtaturâ poſuerit, cum alioqui puſillus fuerit.

Accius, Piſaurienſis, cujus accuſationi Cicero pro Cluentio reſpondit, quemque in Oratore ſuo inter claros Oratores refert: fuit alius *Accius* Navius, vel Nævius, cujus idem Cic. in Divinat. meminit. Vide *Actius*.

Accius Tullius, Volſcorum princeps, Romanis ſemper infeſtus, quibus, Coriolano adjuvante, bellum intulit. Livius; & Plut. in Coriolano

Acco, mulier jam decrepita, cùm faciem, (quam ad ſpeculum explorabat) ſenio deformatam conſpiceret, animi ægritudine in inſaniam lapſa eſt: Cæl Rhod. 16. 2. Inde *Acciſſare* veteres dixerunt pro ineptire, delirare, vel inſanire. Utrumque tractum eſt à moribus Accûs aniculæ, adeo ineptæ, atque deliræ, ut & cum imagine ſuâ in ſpeculo redditâ, tanquam cum alterâ muliere colloqueretur. & veſtes nondum pertextas à telâ detrahere ſoleret, atque induere. Huc manavit Proverbium ἐπὶ τοῖς ὅπλοις Ἀκκίζεται · in eum qui ſibi placet, ſeſeque quaſi in armis contemplatur. Illud etiam in moribus peculiare habuit prædicta mulier, ut recuſaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine *Acciſmum* dictum volunt, fictam ſe diſſimulationem. Cicero 2. ad Atticum. *Hoc opinor, certi ſimus, periiſſe omnia; quid enim* [illegible] *tam diu*; hoc eſt; quid *diſſimul*[illegible] adagio vide Lucianum & [illegible]. Terriculamenti cujuſdam nomen eſt [illegible], cujus metu matres ſolent puellos in officio continere, & à peccando deterrere. Heſychius; Ἀκκίζεσθαι γυναικίζεσθαι, ϑρυπτεσθαι, μωραίνειν. Idem: Ἀκκώ, μορμολυκεῖον· λέγεται δὲ παιδίοις καὶ μωροῖς.

Accurſius, Florentinus, nobilis Juriſperitus, primus totum Jus Gloſſis illuſtravit. Geſner. *Vir magni ingenii, & ſingularis induſtriæ* dicitur Boxhornio, in Monum. Illuſtr. Vir Profeſſus eſt Bononiæ A. D. 1230. ubi etiam ſepultus eſt Tanta eſt ejus autoritas, ut ex ejus ſententia cauſa judicanda ſit, quoties inſignis aliquis interpres ei adhæret. *Dr. Duck* de Auth. Jur. Civ. Rom. l. 1. c. 8.

Acephali, Hæretici quidam ſic dicti. Nullus eorum author invenitur. Hi duarum in CHRISTO ſubſtantiarum proprietatem negant, & unam in ejus perſona prædicant naturam. Circa A. D. 500. Niceph. l. 18. c. 45.

Acerſecomes. Apollinis epitheton. Sed Juvenalis ea voce utitur pro catamito, ſive puero uſurario. Sat. 8.

——*Si nemo tribunal*
Vendat Acerſecomes.

Conflatur ex α priv. & κείρω ſive Dorico ejus futuro κέρσω, ut κόμας intonſum notet.

Unde Horat. *Intonſoſque agitaret Apollinis aura capillos.*

Et alibi. *Intonſum pueri dicite Cynthium.*

Aceſander, Cyrenaicæ hiſt. conditor, cujus primum lib citat Apollonii Interpres in lib. 4. Quædam etiam de Batto Cyrenarum conditore ex hoc Aceſandri opere refert Pindari Schol. initio Od. 4. Pyth. & aliquanto poſt, ejuſdem verba adducit de Eurypyli genere. Voſſius.

Aceſias, medicus imperitus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit; unde proverb. *Aceſias medicatus eſt.* Eraſmus.

Aceſius Patarenſis, nobilis artifex, qui primus unà cum Helicone Caryſtio, peplum Palladis Poliadis contexuiſſe fertur. Unde proverb *Aceſis & Heliconis opera* de iis quæ ſingulari artificio confecta videntur. Eraſmus.

Aceſodorus, Megalopolita, *de urbibus* ſcripſit, teſte Steph. in Μεγάλη πόλις. Niſi forte Aceſtodorus ibi legendum, de quo infra.

Aceſſæus, nauta quidam, qui propter ignaviam ita prorogare ſolebat navigationem, ut ſe diceret Lunam magis opportunam expectare. Unde proverb. Aceſſæi Luna, in comperendinatores. Eraſm.

Aceſtes, filius Crinifi, fluminis Siciliæ, ex Egeſtâ Trojanâ muliere. Virg. l. 5.

Occur-

—— Occurrit Aceſtes
Horridus in jaculis, & pelle Lybyſtidis urſæ;
Troïa Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic, jam ſenex, primo Anchiſem & Æneam Italiam petentes hoſpitio ſuſcepit, & mortuum Anchiſem unà cum Ænea in Eryce monte Siciliæ ſepelivit. Demum iterum a Carthagine deſcendentem Æneam, quo illum venti impulerant, ſuſcepit, ubi Æneas conditâ invalidis ſociis civitate, Aceſtam eam vocavit. Servius in illud Æn.

Trojanoque à ſanguine clarus Aceſtes,

Rem fuſe explicat his verbis. Cum Laomedon promiſſam murorum mercedem, Neptuno, & Apollini denegaſſet; Neptunus iratus. Trojæ immiſit cetos, qui eam vaſtarent. Unde Apollo conſultus, cum & ipſe iraſceretur, contraria reſpondit, dicens objiciendas nobiles puellas belluis. Quod cùm fieret, timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ, cùm Laomedontis regis Heſiona, jam orta ſeditione, eſſet religata, impoſitam eam navi, miſit quò ſors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Criniſo fluvio, in urſum vel canem converſo compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodiè *Segeſta* nominatur. Virg. lib. 5.

Famaque finitimos, & clari nomen Aceſtis
Exciverat. ——

Idem ibidem. *Eſt tibi Dardanius divinæ ſtirpis Aceſtes.*
Et eodem libro. *Hic gravis Entellum dictis caſtigat Aceſtes.*
Ubi Servius *Gravis ætate, vel moribus*, Ideoque inter ſenes numeratus ab eodem.

Cætera Trinacriis pubes ſenioris Aceſtæ
Fertur equis. —— ——

Meminit ejuſdem. Ovid. Met 14.

Ad ſedes Erycis, fidumque relatus Aceſten,
Sacrificat. ——

Et Silius l. 14. *Miſcuerant Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,*
Trojanuſque Helymus. ——

Aceſtium, nomen mulieris, de qua Pauſanias in Atticis: Aceſtium inquit, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Huic ad Leontem uſque atavum, omnes gentiles, Cereris miniſtros quadam . . . . dum viveret, videre contigit. Nam primùm, in eo videt Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem conjugem, eoque mortuo Theophraſtum filium. Hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſtodorus, hiſtoricus, citatur à Plut. in Themiſt. ubi ex eo refert, Xerxen, ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe, in Megaridis confinio, ſuper colles quos *Cerata* appellant. Meminit & Etymologus in Δρυῶναι@.

Aceſtor, de Cyrenarum urbe opus conſcripſit. Citatur ab Apollonii ſcholiaſte, Argonaut. 2.

Aceſtorides, quatuor vulgavit libros *de quâque urbe fabularum*, quibus multa quidem vera retulit. ſed multa etiam fabuloſa adſperſit, & propterea, ut calumniam effugeret μυθικὰ ipſe inſcripſit: ſimul ut titulo jucunditatem operis indicaret. Auctor Photius Tmemate 198. Proſa ſcripſiſſe, interque alia, quædam de monſtroſa hominum quorundam forma in India, teſtis eſt Tzetzes Chil. 7. hiſt. 144.

Aceſtorides, Archon apud Athenienſes An. Mundi 3460. Fuit etiam *Aceſtorides* Corinthius Syracuſarum Imperator: de quo Diod. Sic lib. 19.

Acetes, Evandri armiger. Virg lib. 11.

Corpus ubi exanimis poſitum Pallantis Acetes
Servabat ſenior, qui Parrhaſio Evandro
Armiger ante fuit. ——

Achab, Iſraelitarum rex ſeptimus Regnavit annis 22. Impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperavit, Jezabel filiam Ethbaal duxit uxorem, in bello adverſus Benhadad occiſus eſt, an. mundi 3027. Item alius ejuſdem nominis Pſeudo-propheta, tempore regis Zedechiæ Jer. 29.

Achæa, Ceres cognominata eſt, Suida teſte, ab eo luctu & anxietate i. e. ἄχος, quem habuit dum Proſerpinam quæreret. Plut. lib de Iſ & Oſ. Bœotii, inquit, Achææ Cereris ædes movent, eamque feſtivitatem ἐπαχθῆ nominant, a queſtu videlicet, & gemitu deæ ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cujus templum, referente Ariſtotele Lib. de mirab. in Italia, apud Daunios Apuliæ populos fuit. In quo antiquitus fuiſſe tradit cùm alia, tum ſecures & enſes, cæteraque Diomedis, ejuſque ſociorum arma. Hujus templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achæmenes, rex Perſarum. Hor. Carm. 2. od. 12.

Non tu quæ tenuit dives Achæmenes,
Permutare velis . . . ne Lycimniæ?

Amm. Marcellinus lib. 19 reddit, *rex regibus imperans*. De Sapore verba faciens. Perſis Saporem, & Achæmenem appellantibus, & Artaxerxem, quod *rex regibus imperans*, & *bellorum victor*, interpretatur.

Achæmenides, unus ex ſociis Ulyſſis Æn. 3.

Sum patria ex Ithacâ, comes infelicis Ulyſſis.
Nomine Achæmenides. ——

Qui fugientibus Græcis cæteris cum Ulyſſe, apud Cyclopas derelictus eſt, poſtea tamen Æneæ ad eundem locum naviganti comes factus, Cyclopum manus effugit Nannius lib 7 Miſcellan. legendum contendit *Aganemides*, quaſi ſic dictus eſſet ab eventu, quod nimirum diu manſerit in ſpelunca Polyphemi. Ad quod Maro ipſe videatur alludere, loco prædicto.

Hic me dum trepidi ad crudelia limina linquunt
Immemores ſocii, vaſto Cyclopis in antro
Deſeruere. ——

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulo junior Sophocle. Flor. Olymp. 82. Pythodori, & Pythoridis filius, qui cum 43. vel ſec. alios, 30. vel 24. fecerit fabulas, ſemel duntaxat vicit. Inter alias, ejus eſt Κύκνος, nam ſic apud Athen. pro Κύαλος ſcribi debere, obſervatum Turnebo & Caſaubono. Ejuſdem Μῶμος, Athenæo lib. 7. Fuit & alter *Achæus*, Syracuſanus junior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcriptitavit. Suidas. *Achæi* quoque hiſtorici meminit Pindari ſchol. in od. 7 Olymp. Videndum autem an idem ſit Ἀχαιός, quem cum Pherecyde jungit Arati Schol. quo loco de Hyadibus tractat, atque *Achæum* 4 Hyadas ſtatuiſſe ait. At alius puto Ἀρχαῖος, cujus hiſtoricum opus celebrat Nicandri Schol. in Theriaca. Niſi magis placet, alterutro loco eſſe librarii vitio peccatum.

Achæus, Zuthi fil. homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconiam profugit, & effecit, ut qui ibi habitabant Achæi dicerentur. Strabo, lib. 8.

Achan, Iſraelita, crimine Anathematis convictus ac damnatus, ab omni pop lapidibus obrutus fuit, & omnia quæ illius erant, igne conſumpta fuere. Congregatus fuit ſuper eum magnus lapidum acervus, vocatumque eſt nomen illius loci, *vallis Achor*. Joſ. 7. Prudentius in Pſychomachia.

Videras & Jericho propria inter funera quantum
Poſſet noſtra manus, quum victor concidit Achan
Cædibus inſignis, murali & ſtrage ſuperbus,
Succubuit capto victus ex hoſtibus auro,
Dum victis inſigne legens anathema favillis
Mœſta ruinarum ſpolia inſanabilis hauſit.

Acharnis, vir ſenatorius atque militaris, qui Mario occurrens & non ſalutatus, à Marianis occiditur. Signum in ſuis dederat Marius, ut omnes à quibus ſalutatus non reſpondiſſet, reſalutaretque necarent. Plut. de quo Lucanus l. 2.

—— Spes una ſalutis
Oſcula pollutæ fixiſſe trementia dextræ.

Achelous, fil. Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, ut habet Servius, vel, ut Theodontius vult, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certavit pro Deianira, Oenei Calydoniæ regis filia. Sed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in Serpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputavit cornu quod Copiæ, comiti Fortunæ datum eſt. Sed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit Tandem ab Hercule victus; ſe in ſui nominis fluvium, gemino cornu inſignitum occultavit, Ovid. Met. 9.

—— Vultus Achelous agreſtis
Et lacerum cornu mediis caput abdit in undis.

Idem Epiſt. 9. *Cornua flens legit rapidis Achelous in undis,*
Truncaque limosâ tempora merſit aquâ.

Et Ep. 15. *Ut ferus Alcides Acheloïa cornua fregit,*
Dum petit amplexus Deianira tuos.

Statius Theb. 4. —— *Herculeâ turpatus gymnade vultus*
Amnis, adhuc imis vix truncum attollere frontem
Auſus aquis, glaucoque caput ſubmerſus in antro
Mœret. Boetius Conſ. Phil lib 4. carm. 7.
Fronte turpatus Achelous amnis
Ora demerſit pudibunda ripis. Vide Strab. l. 10.

Propert. 2. 34.
Nam rurſus licet Ætoli referas Acheloi
Fluxerit ut magno fractus amore liquor,

Stat. 7. Theb. —— *Acheloon utroque*
Deformem cornu vagus infamabat Acarnan.

Certè *Achelous* Græciæ fluvius, duobus locis per fines Perrhæbiorum, in Maliacum ſinum effunditur. Et hoc poetis ſolenne eſt, ut fluvios Tauris ſimiles effingerent, (Horatius Sat *Tauriformis volvitur Aufidus*) quoniam cum impetu erumpentes, tauris ſimilem edunt gemitum, vel, ut Hellanicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boves videntur, vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob uberiora paſcua audiantur. Factus eſſe draco fingitur, quia ſinuoſo curſu deferuntur flumina. Cum idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur, ac placidus ſit, humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt. Porro Hercules, ut ait Strabo, lib. 10. Oeneo affinitate conjunctus, & in omnes mortales beneficus, fluvium Acheloum temerè & cum impetu regionem infeſtantem, aggeribus & aquæductibus coercuit, & extenuavit: eamque aquam in

multos

multos rivulos diductam, quæ prius regionem vaſtabat, utiliſſimam reddidit. Inde dictus eſt illi fluvio taurinum cornu defregiſſe, & pro illo rerum copiam, ſeu Amaltheæ cornu accepiſſe; fluvius igitur paulatim exiccatus, eo facto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta eſt, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula avertenda, neceſſariam & perutilem eſſe demonſtrat.

Achemon, qui & *Achmon*, unus Cecropum, qui unà cum fratre Baſalo, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. Hiſce mater erat *Sennonis* nomine, mulier fatidica, quæ filios cavere juſſit ne quando in Melampygum inciderent. Evenit autem ut Hercules aliquando ſub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Acceſſerunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipſius armis aggredi tentarunt. At ille protinus inſidias ſentiens, correptos, ac vinctos de clavâ à tergo ſuſpendit, leporum more, atque ad eum modum geſtabat. Capitibus itaque pendentes deorſum demiſſis, poſticum Herculis nigris pilis horridum, atque hiſpidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hâc de re inter ſe confabulabantur. Quod ſimul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in riſum ſolutus, vinculis eos liberatos dimiſit. Eraſmus in proverbio *Ne in Melampygum incidas*. Meminerunt hujus fabulæ Suidas & Nazianzenus.

Acherius, orator tempore Auguſti Cæſaris, cui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium fieret, & bracteata Cæſaris Auguſti ſententia ad id circumferatur, *Acherius noſter ſufflaminandus eſt*. Is cum libertinum reum defenderet, quod patroni concubinus fuiſſet, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen eſt, in ſervo neceſſitas, in liberto officium. Rhod. 15. 11.

Achero. Heſych, Ἀχερὼ καὶ Ὦπις, καὶ Ἕλλη καὶ Γήευς, καὶ Γῆ καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή.

Acheron, filius Cereris abſque patre, quem cum in abdito Cretæ ſpecu peperiſſet (is autem lucem aſpicere non auderet) ad inferos deduxit; ibi autem fluvius amariſſimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus eſt. Alii Titanis, & Terræ filium faciunt, & ob id à Jove ad inferos dejectum volunt, quod ſitientibus Titanibus aquas præbuiſſet. *Acheron* autem (i. e. *gaudio carens*) fluvius, fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri ſunt homines, ſubtriſtis quidam torpor mentem animumque ita labefactat, ut propinqua mors eſſe facile ſentiatur. Tunc enim Conſcientia, peractarum geſtarum memoria animum perturbat, quæ palus eſt omnibus primùm trajicienda, ut fabuloſè fingitur a poetis; neque enim poteſt in hâc præteritæ vitæ inveſtigatione animus non magnopere commoveri. Cereris autem, ſive Terræ filius hic flu. dicitur, quoniam univerſa animi moleſtia & perturbatio, aut ex acquirendarum, aut ſervandarum divitiarum ſtudio naſcatur. Hic flu. potum Titanibus adverſus Jovem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes adverſus Dei mandata inſurgunt, quas ſi animus diutius aluerit, à ſanctâ Dei lege deſciſcit, & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur eſſe guſtûs inſuaviſſimi, quoniam vitæ noſtræ ratio & recordatio, ſi diligenter perpendantur, multas habet inſuavitates. Plura legat Mythologiæ ſtudioſus apud Lil. Gyraldum, & Nat. Comitem.

Achilleus, Zenobiæ parens, in cujus gratiam Palmyreni præfectum, & milites præſidiarios Aureliani occiderant. Propter ſeditiones in Ægypto excitatas, feris expoſitus, & ab iis dilaniatus eſt. Vopiſcus. Pomp. Lætus *Achilleus* fil. Domicillæ, Eunuchus ſub Domitiano, Tarracinæ decollatus eſt.

Achillas, initio lector ſcholæ Eccleſiæ Alexandrinæ. Euſeb lib 7. cap ult. dein Epiſcopus, ejuſdem Eccleſiæ, Arium, qui Melotii hæreſin amplexus, à Petro priore Epiſcopo ex Eccleſiâ pulſus erat, denuo recepit, ut officio diaconi fungeretur. Mortuo Achillâ, cùm in petitione Epiſcopatûs Alexander Ario preferretur. Arius dolore repulſæ motus, hæreſin Arianam ſparſit Trip. Hiſt. lib. 1. c. 12.

Achillas, Ptolemæi exercitûs ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeii. Plut. in Pomp. Luc. lib 8.

—— *Sceleri delectus Achillas.*

Achilles, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis undis immerſit: quamobrem invulnerabilis toto corpore factus eſt, præterquam in eâ pedis parte quâ comprehenſus ab ipsâ fuerat dum ablueretur. Traditus eſt educandus Chironi Theſſalo, ſub quo bellicis artibus, ac Muſices exercitio proficeret. Stat. Achil. lib 1.

Quo rapis ingentem magni Chironis alumnum?

Juven. Sat. 7.——*Metuens virgæ jam grandis Achilles*
Cantabat patriis in montibus. Et cui non tunc
Eliceret riſum citharœdi cauda Magiſtri?

Quod autem dixit *metuens virgæ*, idem ante illum cecinit Ovid. 1. de Arte.

Qui toties ſocios, toties perterruit hoſtes,
Dicitur annoſum pertimuiſſe ſenem
Quas Hector ſenſurus erat, poſcente magiſtro
Verberibus juſſas præbuit ille manus.

Per *patrios* autem *montes*, Pelion intellexit Satyricus. Is enim mons Theſſaliæ, & illic nutritus Thetidis filius. Ita enim mater ipſa apud Stat.

——*Quid enim cunabula parva*
Pelion, & torvi commiſimus antra magiſtri?

Hunc autem cùm mater ex oraculo didiciſſet in expeditione Trojanâ periturum, ſi eo cum cæteris ducibus proficiſceretur, jam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: ubi cum aliquandiu delituiſſet, Deidamiam regis filiam vitiavit, ex quâ Pyrrhum ſuſcepit. Ovid. Met. 13.

Præſcia venturi genetrix Nereia leti
Diſſimulat cultu natum, & deceperat omnes,
In quibus Ajacem, ſumptæ fallacia veſtis.

Hor. Carm. 1. Od. 8.——*Quid latet? ut marinæ*
Filium dicunt Thetidis ſub lacrymoſa Trojæ
Funera: ne virilis
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas.

Poſtremo tamen ab Ulyſſe aſtu compertus, ad bellum ductus eſt. Troja enim abſente Achille expugnari non potuit. Arma, quæ nullâ humanâ vi penetrari poſſent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata ſunt. Porro, in bello poſt multas res præclariſſimè geſtas, adeo ob ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida indignatus eſt, ut aliquandiu bello abſtinuerit, neque ullis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici conjunctiſſimi morte permotus, denuo ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum, & currui alligatum, ter circum urbis muros raptavit (& hæc omnia in Patrocli ultionem) ac demum Priamo corpus vendidit. Virgil. Æn. 1.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles, Meminit

Propert. 2. 8. *Feſtem illum Æmoniis Hectora traxit equis.*
Ovid. Amorum. 2. 1. *Raptus & Æmoniis flebilis Hector equis.*
Claud. lib. 1. in Stiliconem.

——*Tractuſque rotis ulricibus Hector*
Iraſo vindicta fuit, vel quæſtus Achilli.

Ubi bene *iraſo*. Horat.

Scriptor honoratum ſi forte reponis Achillem,
Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,
Jura neget ſibi nata, nihil non arroget armis.

Idem in Odis: *Pelidæ ſtomachum cedere neſcii.*
Et alibi: *Iratus Grais quantum nocuiſſet Achilles.*
Vetus Poeta apud Tullium Tuſcul. 1.

Vidi, videre quod me paſſa ægerrimè,
Hectorem curru quadrijugo raptarier.

De redemptione cadaveris Hectorei Tragœdiam ſcripſit Ennius, quam *Hectoris Luſtra*, ſive *Lytra* inſcripſit, quæ ſic dicta à luendo, i. e. ſolvendo pretio, cujus rei argumentum tractaſſe adoleſcentem Lucanum ex Statio apparet in Silvis.

Ac primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Theſſaloſque currus,
Et ſupplex Priami potentis aurum.

Magno pretio redemptum eſſe innuunt Homeri ἀπερείσι' ἄποινα hinc eſt infinita redemptionis pretia. Cedrenus ait portata a Priamo ad redimendum Hectorem χρυσόν τε, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐσθῆτα πολυτελῆ. *aurum, argentum, pretioſam veſtem.* Inde Hor. lib. 1. Od. 10. de hâc re loquens, *dives Priamus*, iniquè a Scaligero laceratus, Caſſiodorus.

Priamus quanto pretio ſepeliendum Hectorem redemit.

Diffidit tamen Plut. nam orat. 2. de Fort. Alex. ὁ μὲν γὰρ (loquitur de Achille) χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορα νεκρὸν ἀπελύτρωσεν. h. e. *hic autem parvo pretio cadaver Hectoris redemptum reddidit.* Et ſane Virgil. Achillem in hâc ipsâ re ob manſuetudinem laudat. Æn. 2.

At non ille ſatum quo te mentiris Achilles
Talis in hoſte fuit Priamo: ſed jura fidemus
Supplicis erubuit, corpuſque exangue ſepulcro
Reddidit Hectoreum, meque in mea regna remiſit.

Quin & Iris Homerica ad ipſum Priamum Iliad. ω.

Οὐδὲ γὰρ ἐσ' ἄφρων ἔτ' ἄσκοπος, ἐδ' ἀλιτήμων
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

Et ipſemet Achilles apud Euripidem, Iphigen. in Aulide ait ſe a Chirone didiciſſe τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν, utpote qui educatus eſſet in domo ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου, ac demum ait præferre ſe ἐλευθέραν φύσιν. Philoſtratus in Heroicis vocat illum ἡδίω *ſuaviorem*, ac δικαιότατον ἡρώων. Idem de eodem: ὁ δὲ ἐπεξῆς μὲν οὐδὲν ἀγροῖκον οὐδὲ εἶπεν. Idem in vitâ Apollonii l. 4. c. 5. comitatem ejus prædicat. Occiſus fuit à Paride dum conjugium Polyxenæ ſperaret, & in Sigæo ſepultus. Plin. 4. 12. Tantæ fortitudinis fuiſſe fertur ut (teſte Gellio) inſigni fortitudine duces *Achilles* appellentur, & argentum vocetur *Achilleum*, quod ſit inſuperabile. Mythologi *Achillem* imperatoris præſtantiſſimi effigiem eſſe demonſtrant, fortes autem viri voluptatum illecebris, potius quam vi externâ ſæpiſſimè obruuntur. *Achillem* ſcribit Euphorion videri nuncupatum,

cupatum, quod non chilo, i. e. Cerealibus cibis primùm ſit connutritus, verum ex infantiâ, medullis animalium, mox & carnibus venatu comparatis. Verſus Euphorionis hi ſunt, quemadmodum citantur ab Etymologo:

> Ἐς Φθίην χείλεσσι νεητόκος οὐ πάσατο μαζοῦ
> Τούνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλῆα φημίξαντο.

Sunt qui, Euſt. tradente, dici *Achillem* opinentur quod bello victis triſtitiam immitteret. Alii quòd Ilienſes mœrore confecerit. Non deſunt qui ab ἄχος *dolor*, & λύω *ſolvo* nuncupatum eum contendant, quia medicus fuit. Sed hæc trita forſan, & ridicula. Illud autem non periade vulgatum, alios comminiſci Thetidem interdiu filium ambroſiâ ungere ſolitam, & noctu ſub igne occultare, quò quicquid in eo mortale foret, eximeret, donec à Peleo deprehenſa, irata ſe ſubduxit. Apollonius 4 Argonaut. verſ. 869.

> Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν
> Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός. ἤματα δ' αὖτε
> Ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
> Ἀθάνατος, καὶ οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
> Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ εὐνῆς ἀναπαλμένος εἰσενόησε
> Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. ἧκε δ' ἀϋτὴν
> Σμερδαλέην ἐσιδὼν μέγα νήπιος. ἡ δ' ἀΐουσα
> Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα.

Dictus hinc fuit *Pyrisous*, quaſi ab igne ſervatus, & poſtea *Achilles*, ab exuſto labro, quod dum lingeret infans, ambroſiâ non fuiſſe perunctum fingitur. Agameſtor Thetidis Epithalamio;

> Παιδὶ δ' ὄνομα θῆκε Πυρίσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
> Πηλεὺς κίκλησκε χεῖλος οὕνεκά μιν.
> Κεινὸν ἐνὶ κόνει σποδιῇ δὴ πῦρ ἀμάρψεν
> Χεῖλος αἰθομένῳ ἀπεσπάσατο ἑτέρου.

De victu ejus, quem tener adhuc ſub Chirone ſuſcepiſſe dicitur, Statius ſub finem Achilleidis hæc tradit.

> *Dicor & in teneris & adhuc creſcentibus annis*
> *Theſſalus ut rigido ſenior me monte recepit,*
> *Non ullas ex more dapes habuiſſe, nec almis*
> *Uberibus ſatiaſſe famem, ſed ſpiſſa leonum*
> *Viſcera, ſemianimeſque lupæ traxiſſe medullas.*

Ubi Barthius: Ingens fabula, inquit, cum utique infans perexigue tale quid vel aſſuctu trahens, cum ipſe halitus leonum non ſit ſine veneno, præcipuè ad talem ætatem. Conſultior autem in hoc cæteris hanc fabulam memorantibus, Papinius, qui *medullis leonum* paſtum Achillem ſcribunt, cum vel nullæ hæ, vel admodum exiguæ ſint in oſſibus horum. Ariſt. Hiſt. An. 3. 20 Τὰ δὲ λέοντος ὀστᾶ, τὰ μὲν οὐκ ἔχει μυελόν. Τὰ δ' ἔχει μυελὸν μικρόν, διόπερ ἔνιοι οὔ φασιν ὅλως ἔχειν μυελὸν τοὺς λέοντας, ὥσπερ εἴρηται πρότερον. Craſſe tamen de his cæteri, uti dictum, nam pro lacte has medullas etiam à Chirone præbitas tradiderunt. Libanius in Pſogo Achillis: Οἱ συμβιοῦντες αὐτὸν λέγουσιν ὑπὸ τροφεῖ cum Χείρωνι, μυελοὺς λεόντων ἀντὶ γάλακτος σχόντα ἐν τροφῇ. Idem in Comparatione ejuſdem cum Ajace: Καινόν τι ὑμῖν τι γραφικῶς μυελοῖς λεόντων τὸν Ἀχιλλέα πρὸς τοῦτον ἐρῶν, νομίζοντες τροφὴν τοῦ Αἴαντος. Priſcianus in Progymnaſmatis Rhetoricis ex Hermogene. *Deinde ſequitur victus, ut in Achille, qui medullis leonum paſtus eſt.* Cavit hoc, inquam, Papinius, *viſcera leonum*, *medullas* aliarum belluarum inducens; ſecutus Apollodorum, pari cautione uſum lib. 3. Πηλεὺς κομίζει τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα, ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν, ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων καὶ συῶν ἀγρίων, καὶ ἄρκτων μυελοῖς, καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα, ὅτι τὰ χείλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκε. Tertullianus de Pallio: *Naturam itaque concuſſit Lariſſæus heros in virginem mutando: ille ferarum medullis educatus, unde & nominis conſilium, quandoquidem labiis vacuerat, &c.* Hæc eruditiſſimus Barthius, quem vide ad Statii Achill. lib. 1. ver. 1.

Achilles, quidam à B. Irenæo Valentiam in Hiſpaniam miſſus, ad Evangelii prædicationem; fumo ſuffocatus eſt.

Achilles Tatius, Alexandrinus, niſi *Tatii* potius, puta filius, aut libertus dici debeat, literis conſignavit ἱστορίαν σύμμικτον, in quo multorum magni nominis virorum meminerat, teſte Suidâ; qui addit præterea ſui memoriam reliquiſſe opere Etymologico, nec non libro de Sphærâ. Hujuſce fragmentum ſupereſt, manuductio in Arati Phænomena. Meminit præterea Suidas Achillis ἐρωτικῶν: in quibus reponit Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Valde hoc Amorum opus epigrammate ſuo laudat, ſive Photius Patriarcha, ſive potius Imperator Leo. Et ſane nihil Euſtathii, & Prodromi Cyri Amores, ad illos Heliodori, vel Achillis Tatii. Cum autem opus hoc conderet, fuiſſe gentilem, ea oſtendunt, quæ de puerorum amoribus ſcribit, atque alia. Tandem tamen fuiſſe Chriſtianum, atque ad Epiſcopatum etiam perveniſſe ex Suidâ diſcimus.

Acholius, hiſtoricus, magiſter admiſſionum Valeriani Imp. fuit, & ejus acta libris aliquot ſcripſit, teſte Flav. Vopiſco. Idem contexuit Alex. Severi vitam, ut videre eſt apud Lampridium. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 2. c. 4.

Acidalia, Veneris Epitheton; vel quia injicit curas, quas Græci (inquit Servius) ἀκίδας vocant, vel certè a fonte *Acidalio*, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ urbe, in quo ſe Gratiæ lavant, quæ Veneri ſunt ſacratæ. Ipſius enim & Liberi filiæ ſunt. Virgil. Æn. 1.

> ——— *At memor ille*
> *Matris Acidaliæ.* ———

Acilia, gens plebeia Romæ fuit, à Trojanis oriunda, teſte Herodiano. Hanc v. gentem abjectam fuiſſe & obſcuram inde apparet, quod poſtremo omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acilius, *Acelino* nunc, teſte Fazello, flu. Siciliæ, denominatus ab *Acile* juvene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galateæ nymphæ amaſiæ ſuæ precibus in fontem ſui nominis à Neptuno converſus fuit.

M. Acilius Aviola, Legatus Tiberii in Galliis, quarto ipſius, & ſecundo Druſi conſulatu Gallos, rebus novis ſtudentes compeſcuit. an. U. C. 773. Tacit. lib. 3. Hic Conſularis ille quibuſdam eſſe creditur, qui in rogo revixit. Val. Max. 1. 8. quod ſi verum ſit, falſa ſint neceſſe eſt quæ ſequuntur in prioribus editionibus ſc. quique anno U. C. 806. cum Q. Aſinio Marcellino conſul fuit, quando Claudius Imp. obiit, ſaltem alius hic à priori fuerit, quia Tiberio Cæſari hoc opus dedicavit Valerius.

Acilius Aviola, curator aquarum publicarum ſub Veſpaſiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere ſe ſucceſſiſſe ſcribit.

M. Acilius Balbus, Coſ. cum. C. Portio Catone, U. C. 639. Hoc conſulatum gerente, lacte & ſanguine pluiſſe auctor eſt Plin. 2. 56.

C. Acilius Buta, Prætorius, cum patrimonium ingens conſumpſiſſet, & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur, *Serius*, inquit, *ô Buta experrectus es.* Sen. Ep. 123. Meminit ibidem ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viveret. Locus eſt elegantiſſimus.

C. Acilius Glabrio, Quæſtor provincialis fuit, U. C. 551. item Trib. pleb. 556. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Annales citat Plut. in Romulo. vide eum de Hiſt. Gr. lib. 1. c. 17.

M. Acilius, C. F. L. N. Glabrio, Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo, U. C. 553. Prætor an. 558. Inter cives & peregrinos jus dixit, & conjurationem ſervorum, quæ Etruriam prope infeſtam reddiderat, una cum legione miſſus oppreſſit. Coſ. 562. cum P. Corn. Scip. Naſicâ, Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum ſupplicatio decreta eſt, & ab ipſo triumphus actus, & ſpectaculo, & famâ rerum magnificus. Idem X Vir Sacrorum factus eſt an 554. Cenſuram cùm peteret, partim invidiâ nobilitatis, quod homo novus eſſet, partim Catonis, (qui competitor erat) falſo teſtimonio afflictus, à petitione deſtitit. Liv. l. 37.

M. Acilius Glabrio M. F. Duumvir, Ædem Pietatis in foro olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnavit voverat, dedicavit, ſtatuamque auratam, omnium in Italiâ primam, patris Glabrionis poſuit, U. C. 573. De æde autem Pietatis in eo loco conſecratâ, ubi quondam mulier habitarat, quæ patrem inclutum carceri mammis ſuis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas conceſſa, diſertius Val. Max. lib. 5. cap. 4.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris, ut putatur, filius; *legem Aciliam* tulit de pecuniis repetundis ſeveriſſimam, in qua ne comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Ped.

M. Acilius Glabrio, prioris filius, Prætor & Judex Cicerone Verrem accuſante. Coſ. inde poſt biennium, Ciliciam provinciam obtinuit.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris fil. avunculo Scauro repetundarum reo in judicio adfuit, ſed & ipſe bis à Cicerone in judicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare, & legatus Cæſaris in bello civili, præfuit Orico, dum Cæſar Dyrrhachii Pompeium obſidet. Cæſ. Com. lib. 3. Meminit ejus Tullius, Ep. 13. 7. Qui eum cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Catone in declamatione contra Catilinam, ut ejus ſica in ſenatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Domitiano U. C. 843. Collega in eo honore Ulpii Trajani. Hujus filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, revera autem propter inviſum robur. Nam in Albano Leonem confecit. Juvenal. Sat. 4. *Proximus ejuſdem properabat Acilius ævi,*

> *Cum juvene indigno quem mors tam ſæva maneret,*
> *Et Domini gladiis jam deſignata.* ———

M. Acilius Glabrio, Coſ. ſub Adriano U. C. 876. Ad hunc Conſulem ſcripta Epiſtola Hadriani Imp. citatur Pandect. 48. De accuſationibus, & reſcr. L. 12.

Anicius

Anicius Acilius Glabrio, Coſ. cum Theodoſio Jun. Imp. Fuerunt & multi alii *Glabriones* ſub Impp. Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Severo, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius Sthenelus, de quo Plin. 14. 4. *Summam ergo adeptus eſt gloriam Acilius Sthenelus è plebe libertinâ, 60 jugerum non amplius vineis excultis in agro Nomentano, atque 400 nummûm venundatis.*

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius pulcherrimus, paſtor Siculus, quem cum Polyphemus amaret, & ab eo ſperneretur, ab eodem ſaxo illiſus periit; cujus Galatea miſerta in fontem ſui nominis permutavit, qui in Ætnâ M. ortus in mare Siculum defertur.

Ovid. Met. 13. ——*Acis in amnem,*——*Verſus.*

Vide primam partem hujus libri.

Aciſculus, idem valet quòd *Dolabella*. Erat inter cognomina gentis Valeriæ. Nummus vetus, L. VALERIUS ACISCULUS. Meminit Fabius l. 6. c. 3. Prud. Hym. 4. & ſeq.

Afra Carthago tua promet oſſa,
Ore facundo Cypriane doctor.
Corduba Aciſculum dabit, & Zoëllum
Treſque Coronas.

Acmonides, Cyclops, ab ἄκμονος, h. e. *incude*, ſic dictus. Quæri video inter eruditos, utrum Saturnus, an Cœlus ſit intelligendus apud Theocr. vel potius Simmiam Rhodium, in Alis, cum ait. Λεῦσσέ με τὸν γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ' Ἀκμονίδαν. Sic Schol. ad hæc verba ſic annotavit, Ἀκμονίδην λέγει τὸν Οὐρανόν. Non diſplicet, ſi potius intelligamus Cœli filium. Quippe Patronymicum eſt ex Ἄκμων, quo non *incus* modo notatur, ſed etiam *Cœlum*: quod ſic dicitur quaſi ἀκάμων, ſive ἀκάματος, h. e. indefeſſus. Nec enim Cœlum ſeu ſidera unquam circuitu perpetuo fatigantur. Niſi malis, ipſum Cœli patrem ſic dictum, deque naturâ ejus colligi ex naturâ Cœli; quia parentes ac liberi ejuſdem eſſe ſoleant participes naturæ, utrique ſententiæ favet Heſychius; ſic enim ille, Ἀκμονίδης, ὁ Χάρων, καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμονος γὰρ παῖς. Ac continuo ſubditur, Ἄκμων, ἀκάμας, Κρόνος, Οὐρανός, ἢ σίδηρος, ἐφ' οὗ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. Vide Euſt. in Il. Σ. & Etymologum in Ἄκμονος.

Acœtes, vir pauper, & ut indi[...] *carens cubili*; cuju[...] eleganter exprimit Ovid. Met. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes;
Patria Mæonia eſt, humili de plebe parentes.
Non mihi, quæ duri colerent pater arva juvenci,
Lanigeroſve greges, non ulla armenta reliquit.
Pauper & ipſe fuit, linoque ſolebat & hamis
Decipere, & calamo ſalientes ducere piſces.
Ars illi ſua cenſus erat. Cum traderet artem,
Accipe quas habeo ſtudii ſucceſſor, & hæres
Dixit, opes: moriénſque mihi nihil ille reliquit,
Præter aquas: unum hoc poſſum appellare paternum.

Aconteus, venator egregius, à *jaculando*, ut videtur, ſic dictus. Stat. Theb. 7.

——— *Donec flammatus Aconteus*
Strage virûm, cui ſueta feras proſternere virtus,
Arcas erat.———

Sil. Ital. lib. 16.

Et cujus nunquam [...]ge haſtis iaceri[...]
Perrapidâ potuere fugâ, venator Aconteus

Acontius, juvenis ex Cæa inſ. in Delum ad Dianæ ſacra profectus, amore Cydippes nobilis puellæ exarſit: ſed cum eadem potiri non poſſet, novam fraudem commentus in pomo hos verſus ſcriptitavit:

Juro tibi ſanctæ per myſtica ſacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem ſponſamque futuram.

Hoc pomum Acontius jecit in ſinum Cydippes, quæ verſus legens imprudens juravit, & illi nubere coacta eſt. Unde illud:

Quale fuit malum, quod litera pinxit Aconti
[...]â le[...]ctâ cupido n[...]ipſa puella viro eſt

Acr[...]ades, Perſeus Acriſii nepos, Ovid. Met. 5.

Verſit in hunc harpen, madefactam cæde Meduſæ
Acriſioniades, adigitque in pectus.———

Acriſius, teſte Euſeb. Abantis Argivorum regis fil. & pater Danaes, amaſiæ Jovis, Virg. Æn. 7.

Et Turno, ſi prima domus repetatur origo,
Inachus, Acriſiúſque patres, mediæque Mycenæ.

Prœto fratri ſucceſſit in regno, unicamque habens fil. Danaen, in reſponſis habuit, ſe manu ejus, qui ex filiâ naſceretur moriturum, qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quâdam turri, quæ ænea fuiſſe dicitur, ſepoſuit, ſervarique juſſit, ne quis ad eam accedere poſſet. In ejus gremium, Jupiter, verſus in aureum imbrem, ex tegulis ſe demiſit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arcâ incluſa, in mare conjecta eſt, atque à piſcatore in Apuliâ reperta; qui Danaen & fœtum maſculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit; qui genus ejus cognoſcens & patriam, illam libenter conjugio ſibi copulavit. Filius autem ejus cui Perſeus nomen fuit, cum excreviſſet, & Gorgoni caput abſtuliſſet, Argos veniens, Acriſium in ſaxum tranſmutavit, quæ quidem tranſmutatio ſecundum Euſeb. id ſignificat, quod cum Acriſius, 12 Argivorum rex, imperaſſet annis 31, à Perſeo nepote ſuo, non ſponte tamen occiſus, in lapidem, h. e. in frigiditatem perpetuam verſus ſit. Fuit & *Acriſius* alter, Laërtæ, patris Ulyſſis pater, & Jovis fil. dicente Ulyſſe ipſo apud Ovid. Met. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Acriſius illi,
Jupiter huic.——— ———

Ubi tamen caſtigatiores codices, *Arceſius* habent.

Acron, Ceninenſium rex, quem ob raptus Virginum Sabinarum Romulus ſingulari certamine vicit, teloque trajecit, & ſpolia ejus opima Jovi Feretrio dicavit. Plut. in Rom. Etenim, inquit, *Ferire* apud Rom. erat *Vulnerare ſagittis*. De hoc Acrone vide Propert. lib. 4. Eleg. 11. cujus titulus, *Quare Jupiter Feretrius dictus.* Ab eo enim dicitur Ceninus.

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem,
Victor in everſum cuſpide fundis equum

Item *Herculeus*, vel quia oriundus ab Hercule, vel quia Ceninenſes Herculem colebant: vel quia fortis, & bellicoſus ut Hercules. Ibidem

Acron Herculeus, Ceninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Acron, Medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philoſophatus eſt, antiquior Hippocrate. Scripſit linguâ Doricâ, de medicinâ librum. Suidas. *Acron*, etiam nobilis Grammaticus, qui Horatium enarravit.

Actæon, fil. Ariſtæi, ex Autonoe conjuge, unde *Autonoeius heros* ab Ovidio dictus eſt. Venationi addictus, cum in Valle Gargaphie ad fontem limpidum receſſiſſet, à Dianâ nudâ conſpectâ convitiis laceſſitus eſt, atque [...] mutatus, quem ſui ipſius ca[...]. De quo figmento ſic ſcribit Fulg[...] [...]menes, inquit, qui de picturis antiquis diſſeruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexiſſe, qui, cùm ad maturam perveniſſet ætatem, conſideratis venationum periculis, i. e. quaſi nudam artis ſuæ rationem videns, timidus factus eſt. Sed cum venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non depoſuit: quos inaniter paſcendo, penè omnem ſubſtantiam perdidit, & ob hanc rem à ſuis canibus devoratus eſt. Quanquam de Actæone aliter in Commentariis Apollonii lib. 4. Ipſum ſc. non Ariſtæi, ſed Meliſſi filium: nec à canibus ſuis pro cervo, ſed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuiſſe traditur. Sed receptior eſt Ovidii ſententia, ait enim,

Inſcius Actæon vidit ſine veſte Dianam,
Præda ſuis canibus non minus ille fuit.

Itemque Senecæ in Theb.

—— *Quà peragrat celer*
Per ſaxa montis jaculis Actæon ſuis
Nova præda canibus.

Ex quo ſubit illud Claudiani in Ruf.

——— *Aut ſubito mutatum Actæona cornu*
Traderet inſanis Latonia virgo moloſſis.

Etiam hoc Siliarum lib. 14.

Fama eſt cùm laceris Actæon flebile membris
Supplicium lueret ſpectatæ in fonte Dianæ,
Attonitum novitate mali fugiſſe parentem
Per freta Ariſtæum——— ——

Papinius Theb. 3.

——— *Nec quòd tibi Delia caſtos*
Prolapſum ad fontes ſpeculâ temerare profanâ
Heu dominum inſani non agnovere moloſſi.

Ubi Barthius per *ſpeculam profanam* Saxum illud intelligit cui indormire ſolebat *Actæon*, cuique inſiſtens viderit nudam Dianam. Pauſan. lib. 9. Τῆς δὲ ἐκ Μεγάρων ὁδοῦ πηγή ἐστιν ἐν δεξιᾷ καὶ προελθόντι ὀλίγον πέτρα, καλοῦσι δὲ τὴν μὲν Ἀκταίωνος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ καθεύδειν φασὶ τῇ πέτρᾳ τὸν Ἀκταίωνα ὁπότε κάμοι θηρεύων. Ἐς δὲ τὴν πηγὴν ἐνιδεῖν λέγουσιν αὐτὸν λουμένης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ πηγῇ. Hyginus cap. 180. *Actæon paſtor Dianam lavantem ſpeculatus eſt, & eam violare voluit; ob id irata Diana fecit, ut ei cornua in capite naſcerentur, & à ſuis canibus conſumeretur.* Vide eundem cap. ſequ. Nonnus autem arbori inſidentem refert, ac totum Dianæ corpus contemplatum lib. 5. Dionyſ. cujus verſus non poſſum non apponere.

Αὐτὰρ ὁ ἐν χαίτῃσιν πεδῶν δέμας, ἡ δὲ φαρέτρη
Ἀρχαίη, ἢ βελέων σκέπας ἔσσεται, ἢ δέμας ἄτης.
Ἀλλά μιν εἰσέτι, μοῖρα κυνοσπάδα γείτονα ἀλήτην

Εὖτε πανημερίοιο κεκμηὼς ὑψόθι φηγῶ,
Λειμώνος ἐνόσφιν ὅλον δέμας λοχαίης.
Θεσπὶς δ' ἀχάρισθ' ἀθηήτοιο θεαίνης
Ἄγριον ἀτιμαγεύτοιο δέμας δειμάτρια κούρης
Ἀγχιφανὴς ἐξ ἑ μετ' ἀνείμονος εἶδος ἀνάσσης
Ὄμματι μοιχιδίῳ δεδοκημένον, ὄμματι λοξῷ
Νηδὺς ἀχρύσωτος ἀπόνοσφιν ἔδρακε νύμφης,
Ταρβαλέη δ' ὀλόλυξεν· ἔη δ' ἤγγειλεν ἀνάσσῃ
Ἀνδρὸς ἐρωμανέος θρασὺ ἄγρευμ'· ἀμφαδὸν δὲ
Ἄρτεμις ἀρπάξασα σὺν αἵματι κυκλάδα μίτρην,
Παρθενίῳ ζωστῆρι σαόφρονας ἔσπασε μαζούς.

Vide quæ ſequuntur.

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à benè merendo de ingratis, qui ſæpius pro acceptis beneficiis, ſimultatis cauſas aucupantur,ſeque, vel quâvis leviſſimâ de cauſâ iratos fingunt, ut ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè ejuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur præterea, ne ſimus curioſi in rebus ad nos minime pertinentibus, quoniam multis pernicioſum fuit res arcanas aliorum cognoviſſe, aut principum, civitatum, ſummorumque virorum, aut Dei præcipuè, cum vel minima ſuſpicio arcanorum ejuſmodi conſcios facile poſſit opprimere. Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo Phantaſmate liberarunt, quod ſaxum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: unde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab Oraculo, ut omnia Actæonis oſſa abſportarent, eaque ſepelirent; quo facto, illico liberati ſunt. Pauſanias. Plut. autem in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſcerptum. *Cadmi nepos* dicitur Ovidio: Met. lib. 3. item *Hyantius*, ſiquidem Bœotii, unde oriundus erat, antiquitus *Hyantes* vocabantur, Plin. 4. 7. A Nonno in Dionyſiacis, *κυνοσπαδὴς* dicitur, h. e. *à canibus diſcerptus*; *θρασύς*, *audax*; *λαγωβόλος*, *lepores impetens*; *φιλοσκόπελος*, *amans ſcopulos*; *λεοντοφόνος*, *leonum occiſor*.

Actius Apollo, dicebatur variis de cauſis, imprimis tamen ab *Actio*, promont. & civit. Acarnanum celebri, Æn. 8.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper————————

Prop. lib. 4. Eleg. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod inde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Idem 2. 34. *Actia Virgilium, cuſtodis littora Phœbi,*
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Et Sil. 15.——*Phœbi vidit citus Actia templa.*

Actius Nævius, augur, novaculâ cotem præcidit, ſpectante Tarquinio Priſco rege;& quo factum eſt ut à Rege,& populo, ſemper in rebus dubiis conſuleretur.

Actius, vel *Accius*, Tragœdiarum ſcriptor inter colonos Piſaurum deductus, à quo & *fundus Actianus* juxta Piſaurum dictus: in ſcribendis Tragœdiis, ſententiarum gravitate, verborum pondere, perſonarum authoritate graviſſimus, ejus meminit Horat. Serm. 1. Sat. 10.

Nil comis Tragici mutat Lucilius Acci

Idem de Art. Poeticâ——*Hic & in Acci*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni.

Actius Labeo, Poeta fuit indoctus tempore Perſii, Iliada Homeri verſibus Latinis adeò inſcitè tranſtulit & obſcure, ut nec ſua ipſe cognoſceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazonas, in quo bello vulneratus, cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt. Item Aſtyoches pater. Hom. Il. 2. Alter fuit, Auruncus. Virg. 12. Æn.

Validam vi corripit haſtam
Actoris Aurunci ſpolium.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Æginâ quam ei Jupiter à ſe vitiatam, uxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relictâ Æginâ, Opuntem in Locris ſe contulit, & ibi Patroclum genuit. Met. 13.

Reppulit Actorides ſub imagine tutus Achillis
Troas ab arſuris ſub defenſore carinis.

Actorius Naſo, Hiſtoricus Romanus, memoratur Suetonio lib. 1. cap. 9. Suſpicatur Voſſius eum vixiſſe Julii Cæſaris temporibus, vel ſummùm Auguſti, ac Tiberii.

Actuarius, Medicus Græcus, quem inter Medicos incertæ ætatis collocat Voſſius, de Philoſoph. cap. 13.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor. Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique ludum aperuit, tanto cum ſucceſſu, ut moriens Athenienſibus decem myriadas aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, & Damagetus, fratres; victores in Olymp. certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conventum geſtarunt, in quem & flores conjecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 2.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argivus, cujus teſtimonio Joſephus utitur, lib. 1. Voſſius eum de ſeptem ſapientibus egiſſe ait, lib. 4. de Hiſt. Gr. cap. 2. Verum impoſuit ei locus Clementis, qui lib. 1. Strom. de *Acuſilao*. Οἱ δὲ Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, ἄλλοι δὲ Φερεκύδην τὸν Σύριον. Ex quibus verbis de ſapientibus ſcripſiſſe fruſtra quis collegerit. Vixit autem *πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου*, teſte Dion. Halic. de Thuc. Charactere, ſive dicendi genere. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 3.

Adæus Mitylenæus de ſtatuariis librum reliquit Athen. lib. 13. Eſt item *Adæus* qui in libris *de affectione* ſeu *diſpoſitione* citatur ab eodem lib. 11.

Adad, Rex Edom quartus, Gen. 36. *Adad* etiam Aſſyriorum ſummus Deus habebatur, cui etiam Deam Atergatim uxorem aſſignabant, per *Adad* Solem, per Atergatim Terram ſignificantes, quod ex his duobus cuncta crederent procreari. Macrobius 1. 18. Sat.

Adagous, Heſychius, Ἀδαγοῦς, θεός τις παρὰ Φρυξί. Exiſtimet aliquis reſcribendum, Ἄδωνις. Facilius ſubſcriberem, niſi exponeret θεὸς ἑρμαφρόδιτος, *Deus ſemivir.* Salmaſius θεὰς legit, quod non capio.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi, Gen. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & fœminam appellavit. Eſt & nomen urbis, Joſ. 3. Cæterum de Adamo vide Suidam in voce Ἀδὰμ; Joſephum, Philonem Judæum.

Adam, Græcis Κρόνος, Latinis *Saturnus*. Gallis *Dis*. Germanis *Mannus*. In tribus ejus filiis trium Saturni liberorum memoria deprehenditur. Quippe *Abel* eſt *Pluto*, primus morti, & ſepulcro, i. e. inferis traditus. *Cain* eſt *Neptunus*, habitans in terrâ *Nod*, vagus ſemper, & inſtabilis. *Seth Jupiter*, pater filiorum Dei, in cujus familiâ invocatum nomen Jehovæ. Hornius.

Adamaſtor, apud Claudianum *Damaſtor*, dici putatur, in Gigantomachiâ.

————*Sævuſque Damaſtor,*
Ad depellendos jaculum dum quæreret hoſtes.

Siden. Apol. *Porphyrion Pangæa rapit,Rhodopemq; Damaſtor.*

Adamiani, hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares, fœminæque conveniunt; nudi lectiones audiunt; nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis plane horrenda, à Carpocratianis invecta, & à nonnullis fanaticis (proh pudor) noſtro ſeculo renovata. Quos gentibus quæ Deum ignorant viliores merito dixeris. Siquidem optimè Ennius apud Ciceronem.

Principium flagitii eſt nudari inter cives corpora.

Et Gyges apud Herod. Muſâ primâ. Ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. h. e. *mulier exutâ tunicâ, & verecundiam pariter exuit.*

Adelphius, hiſtoricus, M. Antonino familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conſcripſit, in quâ & ipſe adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11. Quanquam non diſplicet conjectura Caſauboni legentis ὁ Δέλλιος. Ita ſane eum appellant Plutarchi codices in *Antonio*. Dioni quoque ſimiliter vocatur, ex quo & prænomen ejus diſcimus, nam *Quintum Dellium* vocat. Vide quæ de eo prodidit, lib. 49 & 50. Sed M. Senecæ Suaſoriâ primâ dicitur *Deſlius*, uti & L. Senecæ, lib. 1. de Clementiâ, cap. 10. quanquam ibi vulgò ſit *Duillius*. Sed *Dellius* legi debere, jamdudum Lipſio obſervatum, ad 1. Annal. Taciti. Etiam Horatii lib. 2. Ode tertia ad *Dellium* ſcripta eſt, imò in pleriſque diſerte legas *Q. Dellium*, ut illâ quæ ante ſeculum Baſileæ cum Acronis commentariis prodiit: at nimis audacter pro eo Cruquius, contra omnium codicum fidem *L. Gellium* reponit.

Adelphius, Proconſularis vir, cujus uxor fuit docta illa Proba Falconia, cujus *Virgiliani Centones* hodiè leguntur.

Adelſtanus, vel *Ethelſtanus*, Angliæ Rex, Edoardi ex concubinâ filius, regnavit annos 16. Saxonicè *gemma*, ſive *lapis pretioſus*: nam *Ethel*, ſeu *Adel* eſt *Nobilis*, Camdeno.

Adherbal, Micipſæ filius, Maſiniſſæ nepos, à Jugurthâ aliquoties victus, fruſtra Romanorum auxilio implorato, demum Cirtæ deditione factâ, excruciatus necatur. Salluſt. in Bello Jugurthino.

Adgandeſtrius, Chattorum Princeps, ad Tiberium, & Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminii mortem promittebat, ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur, cui reſponſum eſt, *Non fraude, neque occultis, ſed palam, & armatum Pop. Romanum hoſtes ſuos ulciſci ſolere.* Quâ gloriâ æquabat ſe Tiberius priſcis Impp. qui venenum in Pyrrhum regem vetuerant, prodiderantque. Tac. 2. Annal. finem verſus.

Ades, ſive *Hades*, Græcis Inferorum Deus, quem Latini *Ditem*, & *Plutona* vocant: ita dictus ab α priv. & εἴδειν *videre*, quòd in denſiſſimis Inferorum tenebris, nocteque profundâ perpetuò agens, nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aere (qui apud Inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri. Etymologus. Ἅδης, χωρίον ἀφεγγές, σκότους αἰωνίου καὶ ζόφου πεπληρωμένον. Item *Hades* Moloſſorum Rex, cujus filiam no-

nino Coram apud Acherontem flu. conatus eſt rapere Pirithous, unde factus eſt fabulæ locus, Pirithoum ad Inferos deſcendiſſe, & uxorem Ditis Perſephonem, quæ & Cora Græcis dicitur, rapere voluiſſe. Plutarchus in *Theſeo*. Qui tamen regem hunc non *Adem* ſed *Aidoneum* vocat.

Admetus, Rex Pheræorum, pop. Theſſaliæ, cujus armenta paviſſe fertur Apollo novem annos, ob interfectos Cyclopas, divinâ poteſtate ſpoliatus. Callimachus Hymn. in Apol.

> Φοῖβον, καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου
> Ἐξ ὅτ' ἐπ' Ἀμφρύσῳ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
> Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος, Ἀδμήτοιο.

Cum autem apud Admetum ipſum perquam humaniter eſſet habitus, ad referendum patrono beneficium, impetravit a Parcis, ut cùm illarum fuſis Admeti fatalis dies volveretur, hâc lege mortem effugeret, ſi quis reperiretur, qui illius vice mortem vellet oppetere. Cum itaque dies mortis adeſſet, neque quiſquam inveniretur mortis vicarius, recuſantibus conditionem amicis omnibus, Alceſtis uxor, capitis ſui diſpendio, vitam mariti redemit. Ovid. de Art. Am. l. 3:

> *Fata Pheretiade conjux Pagaſæa redemit:*

Idem Ponticorum, lib. 3.

> *Si mea mors redimenda tuâ (quod abominor) eſſet,*
> *Admeti conjux, quam ſequereris, erat.*

Seneca in Medeâ.

> *Conjugis fatum redimens Pheræi.*

Statius 3. Sylvarum.

> *Ergo Theſſalici conjux penſare mariti*
> *Funus.* ——————

Hunc inter Argonautas recenſet Orpheus, verſ. 173.

> Ἄδμητός τ' ἀφίκανε Φερηιάδης, ὃ ποτὲ Πηλίας
> Θεσσαλίαν ὑπόεικε. Δῖος δ' ἠλαύνετο μαντίν.

Apollonius lib. 1. verſ. 49.

> Οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος ἐϋρρήνεσσιν ἀνάσσων
> Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.

Perpulcrè & valdè Poeticè Val. Flac. l. 1.

> *Te quoque dant campi tanto paſtore Pheræi*
> *Felices, Admete: tuis nam pendet in arvis*
> *Delius, ingrato Steropen quod ſuderat arcu.*
> *Ah quoties famulo notis ſoror obvia ſylvis*
> *Flevit, ubi Oſſææ captavit frigora quercûs,*
> *Perdidit & pingui miſeros Bœbeide crines.*

Admetus, Poëta temporibus Neronis, qui (ut Lucianus in Demonacte) obſcurus omninò fuit. Et cum Demonacti aliquando dixiſſet, ſe unius verſus epigramma, h. e. monoſtichon ſcripſiſſe, quod teſtamento caviſſet, ut ſepulcro affigeretur, quod tale erat.

> Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.
> *Terra cape Admeti ſpolium, cælum ipſe petivit.*

Ridens reſpondit Demonactes, bonum eſt, ô Admete, hoc monoſtichon, ſed voluiſſem ipſum pridem tuo ſepulcro inſcriptum fuiſſe.

Adodus, Ἄδωδος βασιλεὺς θεῶν apud Sanchoniathonem, qui cum Aſtarte, & Demaroonte regnaſſe dicitur in Phœnice. Aſſyriis etiam colebatur, teſte Macrobio, qui & vocabulum interpretatur, Saturn. lib. 1. cap. 18. *Deo, quem ſummum, maximumque venerantur*, Adad *nomen dederunt, ejus nominis interpretatio ſonat unus.*

Adon, Cynaræ, regis Cypriorum, & Myrrhæ filius. Boccatius. Item nomen loci. Vide *Addon*.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, *Dominus* Latinè, quod creaturæ cunctæ dominetur.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabas.

Adonia, *orum*, feſta Adonidi dicata. Ammianus Marcel. lib. 22. *Evenerat iiſdem diebus, annuo curſu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, Amaſio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto.* Cum planctu autem celebrabantur ad luctum Veneris repræſentandum.

Adonibezek, Chananæorum rex, cui Iſraelitæ manuum ac pedum pollices abſciderunt, qui tunc dixit, *Merito iſthæc patior. Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum pollicibus, colligebant ſub menſâ meâ ciborum reliquias: ſicut feci, ita mihi reddidit Dominus.* Judic. 1.

Adonis, *idis*, filius Cynaræ, Cypriorum regis, & Myrrhæ ejus filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venabatur, primo ætatis flore, apri dente ſub inguine percuſſus periit, atque à Venere poſt multas lacrymas in florem Adonium, qui eſt ſanguinei coloris, transformatus eſt. Alii dicunt eum in fluvium cecidiſſe, dum pulchritudinem ſuam nimium contemplaretur. Hunc Auſonius cum Plauto *Aidoneum* vocat, Fulgentio autem *Adon* dicitur. Et quia Myrrha ſuavis eſt, *Adonem* genuiſſe fingitur. Ideo autem Venerem eum amaſſe dicunt, quòd hoc genus pigmenti ſit valde fervidum. Hieronymus eundem eſſe cum Thammuzo Hebræorum putat, unde in Ezechiele legitur, *Ecce ibi mulieres ſedebant plangentes Adonida.* Ubi intelligi vult, fuiſſe Idololatriam celebratam in honorem *Adonidis*, in quâ plangitur quaſi mortuus, & poſteà, reviviſcens canitur, & laudatur. Quanquam nonnulli fortaſſe rectius exponant de planctu qui fiebat propter mortem Oſiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Judæi. Macrobius accipit *Adonidem* pro Sole, & Moſchopulus, pro more Grammaticorum, ab ᾄδω deducit, i. e. *cano*. De eo feſtiviſſimè Theocritus Idyl. 30. & Bion Idyl. 1. qui eum Ἀσσύριον πόσιν Veneris vocat, aliqui enim Aſſyriorum regem fuiſſe dicunt. Quin & Orpheus in Hymnis Solem eſſe cenſet, cùm illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & eſſe germinandi authorem dixerit in his.

> Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε,
> Κούρη, καὶ κόρε σὺ πᾶσι, θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
> Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Id eſt, Joſepho Scaligero interprete,

> *Conſi Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,*
> *Puſa, puer cunctis viteſcens ſemper Adonis,*
> *Occaſe, & redivive ſtatis vertentibus annis.*

Finxerunt autem antiqui, qui Adonim Solem eſſe putarunt, illum ab apro, hirſutâ & asperâ ferâ ictum, quia aſpera ſit hyems, & hirſuta, ſub quâ Solis vires paulatim deficiunt. Ea res omnino Veneri eſt inimica, quoniam per æſtus temperiem viret illa, cum frigus, ut inimicum, naturæ opus non ingreditur. Cum Sol igitur in ſex Auſtralibus ſignis extiterit, per Signiferum incedens, tum dicitur *Adonis* apud inferos morari. Cum verò ſigna Borealia longiores dies fecerint, tunc eſt apud Venerem, per quam omnis venuſtas arvis reſtituitur, eâque de causâ illum ait Orpheus modo eſſe apud ſuperos, modo apud inferos. Alii, inter quos Theocriti Scholiaſtes, *Adonim* ſemen tritici eſſe ſtatuunt, quod ſex menſes degit ſub terrâ, ſex menſes illum habet Venus, h. e. aeris temperies. Verba ejus hæc ſunt Δοκεῖ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ μένειν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ, ἅτε τοῦ συγκαθεύδειν καὶ περιπαρίζειν. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἔμεινεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. Τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς, ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος, καὶ ἔκτοτε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι. Templum habuit in Byblo Phœniciæ urbe. Virgilius in Gallo,

> *Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis.*

Unde Theocrito dicitur ὡραῖος, *pulcher*; τριφίλητος, *ter*, hoc eſt multum *amabilis*; ῥοδόπαχυς, *roſeos habens lacertos*; καλὸς, *formoſus*, τερπνὸς *jucundus*. Et à Nonno χαρίεις *gratioſus*, & ἱμερόεις *deſiderabilis* vocatur. Propertius lib. 2.

> *Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim.*

De hoc latè Ovidius Met. lib. 10. Notandum autem, inquit Bochartus, אדן *adan*, *ſalicem*, & אדון *adon*, *dominum*, unde dictus *Adonis*, eaſdem habere radicales. Indeque factum, ut *Adonis* Græcè diceretur Ἰτεῖος h. e. *ſalignus*, tanquam ab ἰτέα, i. e. *ſalice* facto nomine. Heſychius, Ἰτεῖος ὁ Ἄδωνις. Sed & Κύρις pro Κύριος ex verâ ſignificatione. Idem Heſychius Κύρις ὁ Ἄδωνις, quod idem eſt ac *Adon*, i. e. *dominus*. Quod Heſychium ipſum non latuit. Ἄδωνις, inquit, δεσπότης ὑπὸ Φοινίκων. Sed & id ipſum Κιρὶς Lacedæmoniis. Heſych. Κιρὶς, Ἄδωνις, Λάκωνες. Et Gingram aliud *Adonidis* Phœnicium nomen idem ſignificare infra docebimus in *Gingras*. *Adonidis horti*, pro inſtructiſſimis, cæterùm de rebus ad voluptatem tantùm, nullam autem utilitatem comparatis. Sic dici etiam περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων annotat Euſtathius. Vide Athen. pag. 89. Philoſtratum 7. 14. Zenobium pag. 17. Diogen. 177. & Euſt. in Od. λ.

Adraſtia, Jovis ac Neceſſitatis filia, ſcelerum vindex acerrima, quam nemo flagitioſus, neque magnus, neque parvus, vi aut clam effugere poteſt. Alio nomine *Nemeſis* dicitur, ejuſque ſedem Ægyptii Sacerdotes ſupra Lunam conſtituerunt, ut inde, velut regina, & arbitra, hæc inferiora deſpectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adraſtum regem, de quo ſupra. Phornutus autem παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν, quaſi ἀεὶ δρᾶστεια, quòd nihil eam impediat, nihil fruſtretur, nihil ea infectum relinquat, vel, ut Pauſanias ait, ἀπὸ τοῦ διδράσκειν, quòd ſcilicet nemo nocens meritam pœnam unquam effugerit, etiamſi aliquando tardius eum aſſequitur. Virgilius, ſive potius Catullus, in Ciri,

> *Ut ſcelere infando, quod nec ſinat Adraſteia,*
> *Lædere utrumque uno ſtudeas errore parentem.*

Quam nominis rationem Apuleius affert Lib. *De Mundo*, qui de Græco eſt, quem Ariſtoteli nonnulli tribuunt. *Idem fatum*, inquit, Μοίρας *vocant, quod ex partibus conſtat, quòd unicuique attributio ſua ſit aſcripta, Adraſtea eadem, quaſi ineffugibilis neceſſitas ultionis.* Mart. Cap. lib 1. *Intra conſiſtorium regis (Jovis) quædam fœmina, quæ Adraſtia dicebatur, urnam cœlitem, ſuperamque ſortem, irrevocabilis raptûs celeritate torquebat, excipiebatque ex volubili orbe deci-*

decidentes ſphæras peplo inflexi pectoris Imarmene. Ubi intellexit Græcum *εἱμαρμένην*. Suidas in Ἄδραστος.

Ἐστὶ δέ τις Νέμεσις μεγάλη Θεός, ᾗ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο,
Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Heſychius. Ἄδραστος πρῶτος ἱερὸν Νεμέσεως ἱδρύσατο. Idem de ratione nom. Ἀδράστεια ἡ Νέμεσις ἀπὸ τοῦ ὡς τις ἀποδράσεται.

Adraſtus, Talaonis, & Eurynomes filius, rex Argivorum, qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo; ſed utrinque multis occiſis rediit re infectâ. Statius Theb. l. 5.

Dux Talaonides antiquâ ut fortè ſub orno
Stabat & admoti nixus Polynicis in haſtam.

In honore fuit apud Megarenſes, teſte Pauſaniâ in Atticis. Nam eum apud ſe diem ſuum obiiſſe refert, mortis vero cauſam ſenectutem fuiſſe, & Ægialei filii obitum. Hinc *longævus* Papinio Statio, lib. 4. Thebaidos,

Proxima longævo profert Dircæus Adraſto.

Virg. Æn. 6. *Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.*
Statio *Inachius* dicitur, ab *Inacho* Argivorum rege, Theb. lib. 2. Et *Perſeius*, utpote à Perſeo Jovis filio, & Argivorum rege oriundus, lib. 3.
Hinc *Adraſteus*. Stat. Sylv. 1. 1.

——— & Adraſteus viſum extimuiſſet Arion.

Arion ſiquidem, Adraſti equus fuit. Apollod. l. 3.

Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων. Hyginus, cap. 70. *Hi omnes duces apud Thebas perierunt præter Adraſtum Talai filium.* Is enim equi beneficio ereptus eſt.

Adreſte, Helenæ ancilla, Hom. Odyſ. 4.

Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Ἀλκίππη τε τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο.

Adrianus, Imperator Rom. qui poſt vexatos Chriſtianos, morbo aquæ intercutis periit. Vitam ejus inter cæteros conſcripſit Ælius Spartianus. Moriens hos verſus fudiſſe dicitur,

Animula vagula, blandula,
Hoſpes, comeſque corporis,
Quæ nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula?
Nec, ut ſoles, dabis jocos.

Mirum autem quare Spartiano hi verſiculi parum videntur elegantes, nam ita mox judicat. Videbimus alibi, inquit Caſaubonus, quantum iſti Scriptores (Hiſtoriæ Auguſtæ) poeticâ facultate valuerint. Multa enim de Græcis à ſe verſa his libris inſeruerunt: præ quorum venuſtate ſcilicet ſordere *Hadrianea* debuerint. Nobis verò hi dimetri molliſſimi, & melioris ſeculi elegantiâ digniſſimi cum viderentur, etiam Græcè idem fecimus *Hadrianum* dicere, niſi hoc potius balbutire eſt.

Ἑρπύλιον Ψυχάριον,
Ξένε, χ' ἀνέρος σώματος,
Ποῖ νῦν τάλαιν' ἐλεύσεαι,
Ἀμενής, ψυχρά τε καὶ σκιά,
Οὐδ' οἷα πρὶν θυμήσεαι;

Subdit Hiſtoricus prædictus, *Nec multo meliores fecit & Græcos.* Atqui extant nonnulli adhuc, non quales hic Criticus judicat, ſed qui merito ſuo, cæterorum quos amiſimus, ingens deſiderium in nobis excitent. Quare etiam non defuere qui argutias illius imitarentur. Ejuſmodi eſt quod apud Theophylactum Simocattum, ſcriptorem eximium inter Græcos recentiores, obſervabamus, epiſtolâ illâ quæ incipit. Ὁ φοινικὸς σοι κόσμος περιέχεται. Clauditur a. ſic καὶ γῆρας γὰρ ἀδικεῖς, καὶ νεότητα· τὴν μὲν γὰρ ἐπαγγελλομένη διέψευσας, τὸ δὲ κατεψευσμένη ἐνόθευσας. *Hadrianum* ſine dubio imitatur, qui ægro & mendico homini, à quo fuerat his verſibus compellatus,

Ἡμιθανὴ μοι τέθνηκα, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει,
Σῶσόν με Βασιλεῦ, μισθὸν ἐπαινέτην.

Reſpondit hoc argutiſſimo diſticho.

Ἀμφοτέρους ἀδικεῖς καὶ Παιῶνα καὶ Φοῖβον,
Τὸν μὲν ἔτ' εἰσορῶν, τοῦ δ' ἀπολειπόμενος.

Eſt etiam hoc ejus epigramma quod tamen Auſonii operibus ſubjici ſolet.

Ut belli ſonuere tubæ violenta peremit.
Hippolyte Teuthranta, Lyce Clonon, Oebalon Alce.
Oebalon enſe, Clonon jaculo, Teuthranta ſagittâ.
Oebalus ibat equo, curru Clonus, at pede Teuthras.
Plus puero Teuthras, puer Oebalus, at Clonus heros.
Figitur ora Clonus, latus Oebalus, ilia Teuthras,
Epicli Teuthras, Derali Clonus, Oebalus Idæ,
Argolicus Teuthras, Mœſus Clonus, Oebalus Arcas.

Quo quidem epigrammate pauca ingenioſiora ab omni antiquitate merito putat Barthius Animadverſ. ad Statii Theb. 7. pag. 746. Doctrina ejus unius generis non erat. Dio.

Φύσει φιλολόγος ἦν, ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ.

Καὶ πεντ. ζ', καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα πολύ-
στιχα καταλέλοιπε. Inter Poemata erant libri Alexandreidos, quorum 1. citat Steph. in Ἀρεγία. 7. in Σάϊνα. Orationes quoque edidit; ex quibus ejus, quam de Italicenſibus in Senatu habuit Gellius mem. 16. 13. Præterea libris illius de re militari adjutum ſe profitetur Vegetius, ſi rectè eum intellexit Geſnerus, locus eſt lib. 1. c. 8. Vide Voſſ. H. Gr. 2. 10.

Adrianus, Phœnix, patriâ Tyrius, docuit Athenis multo cultu, victûſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonino, & Romam ab eodem ductus. Herodis diſcipulus fuit, & Ariſtidis æmulus. Inter alia, Μεταμορφώσεις conſignavit. Vide Suidam.

Aea, nomen puellæ venatricis, quæ Phaſidis flu. amplexus fugiens; Deorum miſeratione in ſui nominis inſulam verſa eſt. Val. Flac. l. 5.

Barbarus in patriis ſectatur montibus Aeam
Phaſis amore furens: pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu: diſcurſibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Æacus, Jovis ex Europa, ſive ex Æginâ fil. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi mendum ſit apud Strabonem, *Oenonem* legendum eſt) regnaſſe dicitur, quem ex nomine matris, *Æginam* nominavit. Ovid Met. 7.

Oenopiam veteres appellavere, ſed ipſe
Æacus Æginam, genetricis nomine, dixit.

Ubi, cùm ob peſtem defeciſſent homines, Jovem oravit, ut formicas, quas viderat, homines faceret, & exauditus eos *Myrmidonas* ex etymo vocavit. Ovidius ubi ſupra.

Vota Jovi ſolvo, populiſque recentibus urbem
Partior, & vacuos priſcis cultoribus agros,
Myrmidonaſque voco, nec origine nomine fraudo,
Corpora vidiſti, mores quos ante gerebant
Nunc quoq; habent, parcum genus eſt, patienſq; laborum,
Quæſitique tenax, & qui quæſita reſervent.

Endeida Chironis filiam in uxorem duxit, ex quâ Telamonem genuit, & Peleum. Deinde è Pſamathe Nerei filia compreſſâ genuit tertium, Phocum; quem Peleus occidit. *Æacum* autem tantæ juſtitiæ fuiſſe dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex cum Minoe, & Rhadamantho. Horatius in Odis,

Quam penè furvæ regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

Juven. Sat. 1. *Quas torqueat umbras Æacus.*
Propertius, lib. 4. Eleg. 12.

Aut ſi quis poſitâ judex ſedet Æacus urnâ,
In mea ſortitâ judicet oſſa pilâ.

Stat. Sylv. 2. 1.

———Immenſis urnam quatit Aeacus umbris.

Ubi alii, *In mediis.*
Ovid. Met. lib. 13.

Æacus huic pater eſt, qui jura ſilentibus illic
Reddit, ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem in Ibin.———*Tuaſque*

Æacus in pœnas ingenioſus erit.

Hinc *Æacides*, Æaci fil. vel nepos. Virg. Æn. 1.

Sævus ubi Æacidæ telo jacet Hector.

Item *Æacideius*. Ovid. Met. 7.

Oenopiam Minos petit Æacideia regna.

Item *Æacidinus*, Plautus in Aſinariâ:

Siquidem hercle Æacidinis minis, animiſque expletus incedit.

Ææa, ita Circe dicta eſt ab *Ææ* peninſ. ad Phaſim flu. ſitâ. Euſt. in Odyſ a. Αἰαίη ἀντὶ τοῦ Κολχική. Αἶα γὰρ πόλις Κολχίδος παρὰ Λυκόφρονι. Aliunde autem forſan rimari poſſis hujus vocis etymon. Ἠὼς Græcis eſt *Aurora*, inde ſyllabarum mutatione, quæ illis frequens eſt Αἰαῖος potuit dici, qu. Ἠῷος, i. e. matutinus vel Eous. Adjuvat hanc conjecturam, quod Circe non ſolum fuerit Solis fil. ut & Virg. aſſerit l. 7. verum in illius inſula Sol dicatur naſci, & Aurora domicilium ſuum habere. Hom.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο.

Sed & *Medea* ſic dicta. Etymologus; Αἰαῖα
Μήδεια, ὡς τό,——Αἰαίην δολόεσσαν.
Εἴρηται δὲ ἀπὸ Αἴας, πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ædeſia, mulier Ægyptiaca, uxor Hermiæ & Syriani Philoſophi propinqua, magnum caſtitatis & pietatis exemplar. Suidas.

Ædeſius, Cappadox, Jamblichi Scholam & in contubernio docendi munus ſuſcepit. Vitam ejus ſcripſit Eunapius Sardianus, quem ſis conſule.

Aedon, uxor Zethi regis, fratris Amphionis Itylum fil. per errorem nocte interfecit, putans eum *Amanea* vel *Amandea* Amphionis fil. fuiſſe. Invidebat enim uxori Amphionis quòd illi 6. eſſent maſculi; quæ crimen cognoſcens optavit mori,

 miſera-

miſeratione tamen Deorum in carduelem verſa Itylum deflere dicitur.

Æta, vel Æetes, Colchorum rex, Solis filius ex Perſâ Oceani filiâ, liberos habuit Medeam, Abſyrtum, & Chalciopem. Ad hunc Phryxus Athamantis filius pervenit, & aureum vellus detulit; quod cum ille diligentiſſimè ſervaret, ejus causâ bellum geſſit cum Argonautis, tandem verò ab Jaſone & ſpoliatus & regno pulſus eſt; ſed jam ſenex ab eodem in idem reſtitutus. Hinc *Æetæus* adjectivum. Catullus in Argonaut.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas
Phaſidis ad fluctus, & fines Æetæos.

Hinc etiam *Æetias* patronymicum pro Medea. Ov. Met. l. 7.

Concipit interea validos Æetias ignes.

Item *Æetis* pro eâdem. Val. Flaccus.

—Ingens Æetida percutit horror.

Denique *Æetæus*. Idem.

Nec minus Æolis proles Æetia Phryxi
Fertur & ipſa furens.—

Ægæon, Gigas, Cœli & Terræ F. qui uno ictu 100. ſcopulos in Jovem contorquebat. Victus demum alligatus eſt à Nept. ſcopulo Ægæi maris. Statius:

Audierat duros laxantem Ægæona vectes.

Heſychius, Αἰγαίων, ἑκατόγχειρ ϑεὸς, ὁ Βριάρεως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Dictus eſt autem *Ægæon*, ut quidam volunt, à γαίω. i. e. *ſuperbio*, unde γαίων, & per appoſitionem ἀγαίων, & per pleonaſmum αἰγαίων. Hunc Hom. Iliad. 1. ab hominibus quidem Ægæonem, à Diis verò *Briareum* vocari tradit, in his.

Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι ϑεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων', ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων,
Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες ϑεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.

Alii dicunt *Ægæonem* immanem piratam fuiſſe, & ſic nominatum ab inſulâ deſertâ in Ægæo mari, quæ *Æge* vocatur, in quâ ſubſidebat more piratarum. Centumgeminus autem ideo dictus eſt, quòd centum homines remigio deſervientes haberet in manibus, de quo Ovid. Met. lib. 2.

——— Balænarumque prementem
Ægæona ſuis immania terga lacertis.

Claud. 1. De Raptu Proſerp.

——— Rurſuſque cruentus
Ægæon poſitis arcto de corpore nodis
Obvia centeno vexaſſet fulmina motu.

Virg. lib. 10.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribuſque arſiſſe, Jovis cum fulmina contra,
Tot pariter ſtreperet clypeis, tot ſtringeret enſes.

Tot. i. e. centum. Plato de Legg. lib. 7. Γηρυόνῃ δ' γένοιτο τις φύσιν ἔχων, ἢ καὶ τὴν Βριάρεω φύσιν, τὸ ἑκατὸν χεροῖν ἑκατὸν δεῖ βέλη ῥίπτειν δυνατὸν εἶναι. *Si quis Geryonæ, aut Briarei naturam habeat, cum centimanus ſit, centum oportet ab eo jacula mitti poſſe.* Notandum eſt autem hic Virgilium ab Homero diſſentire, nam apud Hom. *Ægæon* auxilio eſt Jovi, eum autem contra Jovem armant verſus Maronis. Præterea in re fabuloſâ ſibi conſonat Poëta. Nam cum det centum brachia, totidemque manus, conſequens eſt, ut quinquaginta tantum capita, & pectora. Græci ab ſe ipſis diſſident. Nam Æſchylus in Prometh. Typhonem qui idem eſt cum Ægæone, facit ἑκατοντακάρηνον, & Pind. Od. 4 Olymp. ἑκατογκεφάλαν. Qui enim ſunt centum brachia, ut Hom. dixit, quomodo eſſe poſſunt centum capita, ut Æſchylus & Pindarus? Atque adeò prudenter Plutarchus *de multitud. amicorum*, Βριάρεως ἑκατὸν χερσὶν εἰς πεντήκοντα γαστέρας. Nonnus autem de Ægæone. lib 31. indefinitè πολύζυγος, *multiiubus*, ac proinde etiam indefinitè πολυαγκέος ἔϑνος ἀγοςῶν, quibus multiplices quoque facit manus. Itaque etiamſi res fabuloſa ſit, eſſe debet conſequens. Quin diligenter cavit Poeta, ut adderet τὸ *dicunt*, ſolens hoc ſuo more, nam quæ incerta ſunt, & fabuloſa, famæ attribuit.

Ægæus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit conjuges, Æthram Pitthei regis filiam, ex quâ Theſeum ſuſcepit, & Medeam, quam ab Jaſone repudiatam, non ſolum hoſpitio excepit, ſed illam etiam ſibi matrimonio copulavit, & ex eâ, ut placet Juſtino, Medum filium habuit. Succeſſit quidem in regno Pandioni regi, revera patri. Eo autem regnante, Athenienſibus bellum intulit Minos Cretæ rex, ob cædem Androgei filii, legeſque duriſſimas eis impoſuit, ut ſcilicet quotannis ſeptem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis ſorte miſſi ſunt; quarta autem ſors obtigit Theſeo, qui maximo patris Ægei dolore navem conſcendit: & cùm omnia navigii ornamenta nigra eſſent, & navis velum; habuit in mandatis à patre, ut ſi contingeret in agendis rebus eum felicem ſortiri exitum, rediens navi album velum apponeret, amoto nigro, ut eminus ſortem ipſius noſceret. Theſeus autem Ariadnes conſilio victor, mandatorum paternorum immemor, non amoto velo nigro redut. *Ægæus* vero excelsâ turri proſpectans nigrum velum, Theſeum mortuum arbitratus, ex turri ſe dejecit in mare, quod ab ipſo vocatum eſt *Ægæum*; & mortuus, ab Athenienſibus liberatis, & *Neptuni Filius*, & *Marinus Deus*, in ſolatium Theſei, conſecratus eſt. Hæc ex Plutarcho, & Servio. Hinc patronymicum *Ægides*.

Ovid. Met. 8. *Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam*
Vela dedit.—

Ægeus, Pandionis filius, Athenienſium rex, regnavit an. 42. Hic ab Homero, ut quidam volunt Αἰγείας dictus eſt.

Ægiale, Diomedis uxor, quæ, marito apud Trojam bellum gerente, cum Cyllabaro Stheneli filio rem habuit; quod ubi Diomedes comperiſſet, domum reverti noluit, verecundiâ ductus, ſed in Italiam vectus, regni partem à Dauno ſortitus eſt. Quidam dicunt eam Nauplii, patris Palamedis, ſuaſione adhæſiſſe alteri. Lycophron autem ait Diomedem Stheneli filio Cometæ commiſiſſe domum, & uxorem; Sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuiſſet talem Ægialæ ἐρωτομανίαν immiſiſſe, ut cum omnibus juvenibus quam turpiſſime viveret, præcipuè autem cum Cometâ conſueſceret. Stat. 3. Silvarum.

Queſta eſt Ægiale, queſta eſt Melibæa relinqui.

Dicitur & *Ægialea*, penultimâ productâ, Græcè Αἰγιάλεια. Ejus meminit Dionyſius Periegetes in his.

Ἔνθ' ἱερὸς ἀϊξαντο χαλκεθωρήκτης Ἀφροδίτης,
Ὁππότε πλείστων μετεκίαθεν ἔϑνεα Κύπρων,
Ἥς ἄλοχος βουλῇσι κατάρατος Αἰγιαλείης.

Vide *Diomedes*.

Ægialus, Phoronei fil. cui Apis, poſtquam Argis regnaſſet, in Ægyptum tranſiens, Achaiæ regnum reliquit. Alii *Ægialeum*, Inachi filium ex Meliâ Oceanitide faciunt, & ab eo *Ægialeam* dictam, quæ poſtea Peloponneſus à Pelope vocata eſt. Item frater Medeæ, alio nomine Abſyrtus dictus. Item primus Sicyoniorum rex, qui regnavit an. 52. à quo, ut quidam volunt, Peloponneſus *Ægialea* dicta. Euſebius. Unde pop. Sycyonii *Ægiali* dicti. Vide *Sicyon*.

Ægias, Αἰγίας à Clem. [illegible] lib. 1. Strom. ubi ex eo commemorat [illegible] capti tempore ſcripſerit. Sed hic Euſebio Clementem exſcribenti in Præpar. Evang *Agis dicitur*.

Ægina, Aſopi regis Bœotiæ filia, quam Jupiter amavit, & in ignem converſus compreſſit, ex quâ poſtea Æacum, & Rhadamanthum ſuſcepit. Item inſula in quâ Æacus regnavit, olim Oenopia dicta. Vide *Æacus*. Fama eſt hujus incolas aliquando omnes peſte fuiſſe abſumptos, ita ut ſolus Æacus fuerit ſuperſtes, qui cùm graviter ferret inſulæ ſolitudinem, Jovem precatus eſt, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens, ut refert. Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, ſi te non falſa loquuntur
Dicta ſub amplexus Æginæ Aſopidos iſſe,
Nec te, magne Pater, noſtri pudet eſſe parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulchro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, i. e. *Formicarii*; Qui ideo ſic dicti (inquiunt Mythologi) quia formicarum more terram fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parſimoniæ ſtuduere. Populi *Æginenſes*, vel *Æginetæ*, unde Paulus *Ægineta* medicus Græcus, de quo vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 13. Primi autem Æginenſes monetam excuderunt, teſte Æliano, Var. Hiſt. 12. 20. πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήϑη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde etiam *Æginetieum æs*, quod olim in pretio fuit. Plin. lib. 34. cap. 3. Fuit etiam urbs ejuſdem inſ. epiſc. olim ſub archiep. Athenienſi, nunc metropolis, à Megaris 100. ſtad. in merid. long. 50. 05. lat. 38. 32. Vide Steph. in Αἴγινα, ubi tres *Æginas* recenſet. Incolas ejus quod attinet, miror (inquit Vir Magnus) in Æginâ inſulâ ſaxosâ & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſtathius definiunt ſtadiis 180. Plinius vero 20. m. p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Pindari Schol. in Od. 8. Olymp. πλῆϑος γὰρ ἀνδρῶν ἐπὶ φασὶ τῆς Αἰγίνας, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας ἀνθρώπων.

Ægiochus, Jupiter dictus eſt, quòd corio capellæ Amaltheæ uſus fuerit pro ſcuto, quando contra Titanas dimicavit, quaſi Αἰγίοχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, τουτέστιν ἔχων. Allegoricè autem quod procellas immittat, i. e. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab ὀχὴ i. e. cibus, & αἴξ, αἰγὸς, capra, quod, cùm puer eſſet, a caprâ nutritus fuerit.

Ægipan, à poetis Pan eſt cognominatus, quòd pedes caprinos haberet. Inde *Ægipanes* homines nudi, leves, & caprinos pedes habentes. Propert. 3. 16.

Molha Dircea pulſabunt tympana Thebæ,
Capripedes calamo Panes inaure canent.

Mela.

Mela 1. 8. *Bitumpas capita abſunt: vultus in pectore eſt, præter effigiem nihil humani; Ægipanum quæ celebratur ea forma eſt.* Satyrorum autem Ægipanumque in Libyâ eodem modo, iiſdemque penè verbis meminere Plinius, Solinus, & Martianus Capella. Nemo tamen addit, qualis fuerat forma Ægipanum. Poſteriores duos ignoraſſe facile crediderim, an verò Plinius etiam ignorarit, non attinet quærere. Sane neque in formâ hujus monſtri conveniunt, ſi tamen monſtris accenſenda ſunt ea, quæ ſunt mera Græculorum commenta. Salmaſius in Notis ad Solinum ex parallelis minoribus Plutarchi adſtruere conatur Ægipana illum eſſe, quem Romani Sylvanum vocant. Sed verò valde infirmo nititur tibicine; neque enim quidquam certius quam libellum illum eſſe prorſus Plutarcho indignum, cum nugaciſſimus ſit, ac ejuſdem plane auctoris, atque ſit ille de fluminibus, qui & ipſe nomen Plutarchi præ ſe fert. Porro tantum inter ſe differunt Sylvani & Ægipanes, ut difficilius aliquid reperias, in quo conveniant, quam in quo diſcrepant. Ægipanes enim non ut Sylvani cum humanâ facie pingebantur, verùm caprinâ prorſus, imò αὐτοχῆμα capri erant supernè. Pingebantur præterea cum caudâ piſcis. Cauſa nominis hæc eſt; Ægipan Jovis filius ex caprâ Bœotiâ eſſe fingitur, quam etiam Olenam vocavere. Alii Jovis collacteum faciunt, natumque ex *Ægâ Panis* conjuge; hinc *Ægipana* dictum aiunt. Juviſſe hic dicitur Jovem bello contra Typhonem. Quia autem primus invenit concham marinam, quâ inflatâ, terrorem Panicum injecit, ideo caudam piſcis huic adfingi. Hujus imaginem in cœlo aiunt eſſe Capricornum. Theon ad Aratum Ὁ δὲ Αἰγόκερως ὅμοιός ἐστι τῷ Αἰγίπανι, κατηστερίσθη δὲ ἐν τιμῇ τοῦ Πανός, εἰς γὰρ οὕτω μετεβλήθη διωκόμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. Scholiaſtes Germanici; *Capricornus ſanè ſimilitudinem habet Ægipanos; habet enim poſteriorem partem piſcis, priorem capri.* Ita quoque Hyginus & alii, licet in cæteris hujus fabellæ partibus non conveniant. Cauſam verò quamobrem cum caudâ pingebatur, hanc reddit idem Theon; Εὗρε δὲ οὗτος τὸν κόχλαιον ἐν τῇ θαλάσσῃ, διὸ πρὸς τὸ πέρας ἰχθύος ἔχει. Aliam cauſam verò reddit Hyginus, & Germanici Scholiaſtes; verum de eo nos ad ipſum Aratum; verba ſunt Iſ. Voſſii. Dii faxint promiſſis ſteterit. Porro Ægipanum crebræ effigies occurrunt in antiquis Ægyptiorum monumentis, nempe Satyri αἰγοπρόσωποι, οὐρὰς ἰχθύων ἔχοντες.

Ægis, ſcutum Jovis ἀπὸ τῆς αἰγός, i. e. à capra. Nam ille à caprâ Amalthææ nutritus eſt, cujus mortuæ pelle ſcutum ſuum operuit: Capram autem poſteà vitæ reſtitutam, & aliâ pelle obductam inter aſtra collocavit, ſeque ob capræ memoriam *Ægiochum* appellari voluit. Virg. Æn. 8.

—— *Arcades ipſum*
Credunt ſe vidiſſe Jovem, cum ſæpe nigrantem
Ægida concuteret dextrâ, nimboſque cieret.

Scutum verò Palladi dedit, cui ipſa Meduſæ caput impoſuit, quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Virg. ubi ſupra.

Ægidaque horriferam, turbatæ Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum auroque polibant,
Connexoſque angues, ipſamque in pectore Divæ
Gorgona deſecto vertentem lumina collo.

Ægiſthus, Thyeſtis filius ex Peloperâ ejuſdem filiâ, quem infantulum mater, tegendi ſceleris causâ, perdendum feris expoſuit in ſylvis; ſed a paſtore inventus, ejus beneficio nutritus eſt, & inde Αἴγισθος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Vide Ælian. Var. Hiſt. 12. 42. Hic provectioris ætatis, Atreum impellente tamen patre, interfecit, & ejuſdem filium Agamemnona inter epulas, adjuvante uxore Clytæmneſtrâ, quâ etiam turpiſſimè uſus eſt, obtruncavit. Poſtremo ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem ulciſcente, è medio ſublatus eſt. Hom. Odyſ. α.

Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα.

Ovid. lib. 1. De Remedio Amoris.

Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter?
In promptu cauſa eſt. Deſidioſus erat.

Ægiſthum autem gemens & indignabundus Pompeius, C. Cæſarem vocare ſolebat, ob adulterium cum uxore ſuâ Mutiâ, quam tamen poſtea repudiavit, quamvis ex eâ jam tres liberos ſuſcepiſſet. Sueton.

Æglaer, Heſychius: Αἰγλαήρ, ὁ Ἀσκληπιός.

Ægle, Heſperi Italiæ regis filia, vide *Heſperides*. Alia fuit nympha, Solis & Neææ filia; Græcè *lux*, ſeu *ſplendor*. Virgil. eclog. 6.

Addit ſe ſociam, timidiſque ſupervenit Ægle,
Ægle Naiadum pulcherrima. ————

Ægles athletæ Samii nomen, qui cum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine, cùm in ſortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vincula rupit, ac diſtinctè quamdiu vixit locutus eſt. Val. Max. 1. 8. Gellius 5. 9.

Ægletes, Apollinis cognomen, quo nomine celebrabatur in Anaphe inſula, quæ Sporadum una. Apollonius Argonauticon lib. 4.

— δὴ τότ' Ἀπόλλωνα ξυνελᾶς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήοχον ἱδρύσαντο.

Nominis rationem antea indicavit his verbis verſ. 1714.

——— Αἰγλήτην μὲν ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης
Φοῖβον κεκλόμενοι ———

Ægobolus, Bacchus apud Potniam celebratus, de cujus nomine hæc hiſtoria proditur. Cùm ibi Dionyſia incolæ celebrarent, ita in contumelias acti ſunt & furorem ob ebrietatem, ut Bacchi ſacrificulum interimerent; quapropter à Deo irato gravi peſtilentiâ affecti ſunt. Cives hâc de causâ Apollinem conſulentes, reſponſum acceperunt, ut Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cùm Potnienſes per multos annos feciſſent, capram demum, à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, unde illi cognomen. Gyraldus Synt. de Diis.

Ægoceros, i. e. *Capricornus*, animal in quod poetæ tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe dejeciſſe, cùm in Ægypto unà cum reliquis Diis Typhona Gigantem acerrimum Deorum hoſtem fugeret. Sed Jupiter hujus ingenium admiratus inter aſtra eum collocavit. Lucret. lib. 5.

Nec ratio Solis ſimplex ac recta pateſcit,
Quo pacto æſtivis à partibus Ægocerotis
Brumales adeat flexus: atque inde revertens
Canceris ad metas ad ſolſtitiales,

Lucanus libro nono.

Par geminus Chiron, & idem quod Carcinos ardens
Humidus Ægoceros. ———

Idem libro 10.

——— *Rapidos quà Sirius ignes*
Exerit, & varii mutator Circulus anni
Ægoceron, Cancrumque tenet. ———

Ægon, paſtor apud Theocritum & Virgilium; quo etiam nomine promontorium Lemni dictum eſt. *Ægon* etiam Caryſti, Eubœæ civitatis, princeps. Ponitur item aliquando *Ægon* pro *Ægeo mari*. Statius.

——— *Ventiſque abſentibus Ægon*
Mœret, & ingenti percuſſit littora ponto.

Val. Flaccus lib. 1.

——— *Vix littore puppem*
Solvimus, & quanto ſremitu ſe ſuſtulit Ægon!

Ægophagos, Juno dicta apud Lacedæmonios, quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl. Rhod. Emendandus obiter Heſychius, apud quem corruptè legitur Αἰγοφάγος, Ζεὺς ἐν Σικελίᾳ ubi reſcribendum Ἥρα. Huic Deæ coronam imponebant, quæ Πυλεὼν dicebatur. Vide Athenæum lib. 15. Meurſius Miſcellan. Lacon. lib. 1. cap. 5. Jupiter quoque ſic dictus eſt, Etymologus: Αἰγοφάγος ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς.

Ægyptus, Beli filius & frater Danai, qui cum 50. haberet filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio conjunxit, quæ à patre inſtructæ, primâ à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter unam Hypermneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, *in parentem*

Splendidè mendax & in omne virgo
Nobilis ævum.

uti de eâ loquitur Horatius. Lynceus autem pulſo Danao, Argivorum regnum invaſit, & an. 69. regnavit. Item Ciceronis libertus lib. 16. ep. 15.

Ælia, Antiphraſticum Ænigma Bononienſe apud Franciſcum Schott. Cent. 2. Ænigm.

Ælia, Lælia Criſpis, nec vir nec mulier,
Nec Androgyna, nec puella, nec juvenis
Nec anus, nec meretrix, nec pudica
Sed omnia.
Sublata neque fame, nec ferro, nec veneno
Nec cœlo, nec aquis, nec terris, ſed omnibus
Sed ubique jacet.
Lucius Agatho Priſcius, nec maritus,
Nec amator, nec neceſſarius, neque
Mœrens, neque gaudens, neque flens.
Hanc neque molem, nec Pyramidem
Nec ſepulchrum ———
Sed omnia.
Scit & neſcit cui poſuerit.
Hoc eſt ſepulchrum intus cadaver non habens,
Hoc eſt cadaver ſepulchrum extra non habens.
Sed cadaver idem eſt & ſepulchrum ſibi.

Quod multi de animâ hominis, alii de cupidine, alii de aquâ nubium, alii (& forte verius) de Niobe fil. Tantali, quæ vi oppreſſa in ſaxum à Poetis dicitur verſa, interpretantur.

Ælianus, Sophiſta Romanus, à Philoſtrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probe Atticiſaverit, tamque elegantur

eleganter peregrinam à patriâ vocem retinuerit. Scripſit De Animalibus, De Variâ hiſtoriâ, De Re militari, quæ omnia ad nos pervenere. Fuit auditor Pauſaniæ ſub Adriano Imp. Græcis ob eloquentiam Μελίγλωσσος, & Μελίφθογγος dictus, itemque *Facundus* à Martiale lib. 12. epigr. 24.

O jucunda, Covine, ſolitudo,
Carrucâ magis eſſedoque gratum
Facundi mihi munus Æliani

Ælius, & *Ælia*, nomina ſunt propria Romanorum, carent aſpiratione. Perottus de Æliorum familia, Quæ Romæ admodum pauperrima fuit, adeo ut ſedecim eodem tempore Ælii fuerint, quibus una domuncula erat, & unus in agro Veientano fundus. Eadem gens nullum ante ſcrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perſeo rege devicto, Quincto Ælio Tuberoni genero ſuo quinque pondo argenti ex prædâ donaret. Val. Max. 4. 4. Hinc *Ælia ſeries* pro Æliorum familiâ. Claudianus in Laud. Serenæ, Hiſpaniam alloquens;

Dives equûm, frugum facilis, pretioſa metallis,
Principibus fœcunda piis, tibi ſecula debent
Trajanum. ſeries his fontibus Ælia fluxit,
Hinc ſenior pater, hinc juvenum diademata fratrum.

Ælius Adrianus; Rom. Imp. Vide *Adrianus*.

Ælius Gallus, ordinis equeſtris vir, Arabiam Felicem primus ſubegit, ab Auguſto imp. miſſus Plin. 6. 38. Hujus amicitiâ uſus eſt Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque ferè Ægyptum luſtravit, ac bonam etiam Africæ partem. Teſtis ipſe Strabo.

Ælius Grammaticus, cognomine duplici fuit; nam & Præconius, quòd pater ejus præconium faceret, vocabatur; & Stilo, quod orationes nobiliſſimo cuique ſcribere ſolebat, tanto optimatum favore, ut Metellum Numidicum comitatus ſit in exilium. Sueton. Plinius libro nono, capite triceſimo quinto teſtimonium ejus citat adverſus Feneſtellam.

Ælius Mancia, Formianus, libertini filius, ultimæ ſenectutis L. Libonem apud Cenſores accuſabat. Alii *Helvius* legunt. Hiſtoriam v. vide apud Val. Max. 6. 2.

Ælius Meliſſus, noſtrâ memoriâ fuit, (inquit Gellius 18. 6.) Romæ ſummi quidem loci inter Grammaticos, ſed majore erat in literis jactantia, & σοφιστείᾳ, quàm operâ. Is præter alia quæ ſcripſit compluriima, librum edidit *de loquendi proprietate*, ubi *matronam* eam eſſe dicit, quæ ſemel peperit, quæ ſæpius *matrem-familias*; ſicuti ſuis quæ ſemel peperit, *porcetra* dicitur, quæ ſæpius, *ſcropha*.

Ælius Pætus, vir Romanus, cui jus dicenti cum in capite picus conſediſſet, aruſpexque affirmaſſet, conſervato eo, fore domûs ipſius ſtatum feliciſſimum, Reip. miſerrimum; occiſo autem in contrarium utrumque ceſſurum, è veſtigio picum morſu ſuo in conſpectu ſenatus necuit: decem & ſeptem multum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannenſi prælio amiſit. Reſpublica v. procedente tempore ad ſummum imperii faſtigium exceſſit. Val. Max lib 5 cap 6. Hunc autem aliqui non *Ælium*, ſed *Lælium* fuiſſe; & *Lælios*, non *Ælios* periiſſe volunt. *Cælius* etiam nonnullis dicitur.

Ælius Sextus Catus; hic, teſte Cicerone lib. 1. de Oratore, prudentiâ, & Juris Civilis ſcientiâ præditus hoc carmine celebratur ab Ennio;

Egregiè cordatus homo Catus Æliu' Sextus.

Cenſuram cum M. Cethego egit, in quâ in ſpectaculis ſenatum ſecrevit à populo, cum antea in promiſcuo ſpectabant. Liv. lib 4. dec. 4. Hic, cum legati Ætolorum in conſulatu prandentem in fictilibus, adeſſent, miſſa ab his vaſa argentea non accepit, neque aliud habuit argenti ad ſupremum vitæ diem, quàm duo pocula, quæ Lucius Paulus ſocer ei ob virtutem, devicto Perſeo rege, donaſſet. Plin. 33. 11.

Ælius Tubero, L. Pauli nepos, nullo in oratorum numero, ſed vitâ ſeverus, & congruens cum eâ diſciplinâ quam colebat, paulo etiam durior. Itaque honoribus majorum reſpondere non potuit. Fuit autem conſtans civis & fortis, ac in primis Graccho moleſtus. Vide plura de eo apud Cicer. Orat. pro Murænâ.

Ælius, Tuberonis nepos, Ligarium apud Cæſarem accuſavit, quem Cicero luculentâ oratione defendit.

Aëllo, trium ſyllabarum. gen. *Aellûs*, nomen unius Harpyiarum, ita dicta, quaſi ἑλοῦσα ἄλλο, h. e. *alienum tollens*; Nihil dici potuit abſurdius. Alii itaque malunt à turbine & procella ſic appellatam, quæ Græcis ἄελλα dicitur. Quod ſatis innuit Val. Flaccus lib. 4.

———*Harpyiæ emper mea pabula ſervant,*
Fallere quas nuſquam miſero locus, ilicet omnes
Devenıunt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Ovidius Metamorph. lib. 13.

——— *Strophadumque receptos*
Portubus infidis exterruit ales Aëllo.

Fuit etiam nomen unius ex canibus Actæonis, apud eundem Ovid. M. 3.

Prævaliduſque Lacon, & curſu fortis Aëllo

Æmilius, Vide *Æmylius*.

Æmilius, Parthenianus, de iis qui tyrannidem affectaſſent, hiſtoriam reliquit. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio.

Æmilius, Sura, ſcripſit de annis populi Rom. Vell. Paterc. 1. 6. Vide Voſſ. H. Gr. p. 690. Paul. *Æmilius* Veronenſis, Pariſinus in Æde deiparæ Canonicus, ſcripſit Hiſtoriam de rebus geſtis Francorum; cui annos 30 impendiſſe dicitur. *Recondıtam ejus eruditionem & diligentiam, & vitæ ſanctitatem, & ſummam in Hiſtoriâ fidem exoſculari* ſe dicit Eraſmus in Ciceroniano. Præclarum elogium ejus habes apud Lipſium, notis in 1 Polit. c. 9.

Æmon, vir, cujus meminit Ovid. in Ibin hoc verſu,

Nec tibi ſi quid amas felicius Æmone cedat.

Hic cum Rhodopen filiam turpiter amaret, in montem obduruit unâ cum eâ, Diis talem inſaniam vindicantibus. Domit. Calderinus. Egnatius verò ex Euripide ſcribit hunc fuiſſe Creontis filium natu minorem, Menœci, qui ſe pro patriâ devovit, fratrem; cui Antigone Oedipi filia deſponſata fuerat. Illa verò patrem in exilium ſecuta, Æmon à Sphinge dilaniatus eſt. Æmon, ut alii tradunt, tanto amore dilexit Antigonem, ut ad mortuæ tumulum ſeſe interfecerit. Prop. lib. 2. eleg. 9.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Æmon
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus?
Et ſua cum miſeræ permiſcuit oſſa puellæ,
Quâ ſine Thebanam noluit ire domum.

Item viri nomen apud Statium Theb. 8.

Sterneres adverſos etiamnum Iſmenius Æmon.

Æmonides, nomen viri proprium. Virg. Æn. 10.

Nec procul Æmonides Phœbi Triviæque ſacerdos.

Ubi Servius, Hoc nomen licet poſſit eſſe patronymicum, quia in *des* exit, ut dicamus *Æmonis filius*; tamen melius eſt, ut id proprium eſſe dicamus, quia nuſquam aliud nomen ejus aut præmiſſum eſt, aut ſecutum. Ergo ſimile eſt patronymico, ut ſit *Æmonides* ſicut *Thucydides*.

Æmus, ſive *Hæmus*, rex fuit Thraciæ potentiſſimus, qui Rhodopen Strymonis flu. filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati ſunt, ut Æmus ſe eſſe Jovem, Rhodope Junonem ſe eſſe prædicarent, ſeſeque tanquam Deos adorari juberent. Quâ inſolentiâ Jupiter iratus eos in montes commutavit. Ovid. Met. lib. 6.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Æmum,
Nunc gelidos montes, mortalia corpora quondam,
Nomina ſummorum ſibi qui tribuere Deorum.

Idem Epiſt. 2.

Quà patet umbroſum Rhodope glacialis ad Æmum.

Vide *Hæmus*.

Æmylia gens, Romæ imprimis illuſtris, à Mamerco Pythagoræ Philoſophi filio dicta, cui propter unicam humanitatem, quam Græci αἱμυλίαν vocant, cognomen fuit *Æmylos*, vel *Æmylius*. Scribitur verò *Æmilius* in veteribus libris, & lapidibus. Ex hâc familiâ fuit *Paulus Æmylius*, qui in Conſulatu ſuo Perſen Macedonum regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. Item & *Æmylius Lepidus*, quem Plin. 7. 53. refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali ſentiens, offenſo ad limen pollice, repente obiiſſe. Item *Æmylius Scaurus*, homo factioſus & ſubdolus, de quo multa Salluſt. in Jugurth.

Æmylia, virgo Veſtalis ex nobiliſſimâ Æmyliorum familiâ, de quâ Val. Max. lib. 1. cap. 1. & Dionyſ. Halic. lib. 2.

Æmylia, uxor majoris Africani. Suidas.

Æmylianus, Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmylii filius, eò quod ex Æmyliâ gente in Scipionum familiam fuerit inſertus, poſt quem & alii pleriqué ejuſdem familiæ viri clariſſimi, & triumphales eodem cognomine dicti fuere. Juvenal. Sat. 8.

———*Pictoſque oſtendere vultus*
Majorum, & ſtantes in curribus Æmylianos.

Fuit etiam alius, Clodii Albini collega, Item Peregrini, necnon Aquilini.

Æmylius, apud Sybarim op. Italiæ erat ſpectatæ venuſtatis adoleſcens, mirum in modum venandi ſtudioſus. Uxor autem novella cum in alterius puellæ complexus ipſum ire opinaretur, in ſaltus egreſſa deliteſcebat. Conquaſſatis autem arbuſculis canes occurſant, & ut feram diſcerpunt. Hæc Clitonymus lib. 2. rerum Sybariticarum; apud Plut. in Parallel. 34.

Æmylius Cenſorinus, crudeliſſimus Siciliæ tyrannus. Hic, ſi quis nova quædam tormenta, & inuſitatum cruciandi genus extruxiſſet, ſummis eum muneribus proſequebatur. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, ut in eum excruciandos homines injiceret, Æmylio donavit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem converſus, muneris authorem primum in eum intruſit, ut quam cæteris

pœnam

pœnam excogitarat, primus ipſe ſubiret, atque pateretur. Plut. in Paral. 7. 5.

Æmylius Lepidus, qui cùm adhuc puer eſſet, in aciem progreſſus, hoſtem interemit, civem ſervavit: cujus tam memorabilis operis index eſt in Capitolio ſtatua bullata, & incincta prætexta ſenatuſconſulto poſita. Val. Max. 3. 1.

Æmylius Lepidus, Triumvir fuit cum Antonio & Octavio, Africam ſortitus cum viginti legionibus, eoque imperio elatus, primas ſibi partes vendicabat, Octaviumque ſpernebat, nec auxilium contra Sextum Pompeium petentem juvit. Quapropter ab eodem & ſpoliatus exercitu, & ſupplex, conceſsâ vitâ, apud Circeios relegatus in perpetuum fuit.

Æmylius Macer, Veronenſis poëta tempore Aug. Cæſaris, Scripſit libros de avibus, ſerpentibus, & herbis. Ovid. de Triſtibus.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque necet ſerpens, quæ juvet herba Macer.

Iliacus cognominatus eſt ab eodem Ovidio, quòd belli Trojani geſta ab Homero relicta deſcripſerit. lib. 2. de Ponto.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſumma Troica bella manu.

Æmylius Mamercus, ter Dictator, Fidenates deficientes in poteſtatem cum oppido recepit. Cenſuræ honorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & ſex menſium ſpatio finivit. Quamobrem Cenſores eum tribu moverunt, octuplicatoque cenſu ærarium fecerunt. Volater.

Æmylius Paulus, Conſul cum C. Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit, cujus cadaver inventum hoſtis honorificè tumulavit. Volat. Hujus filius *L. Æmylius Paulus*, primo Conſulatu, quem poſt tres repulſas adeptus erat, de Liguribus triumphavit. Liv. lib. 5. dec. 5.

Æmylius Porcina, de quo Cic. in Bruto: Marcus Æmylius Lepidus, qui eſt *Porcina* dictus, iiſdem temporibus ferè quibus Galba, ſed paulo minor natu, & ſummus Orator eſt habitus, & fuit, ut apparet ex orationibus ſcriptor ſanè bonus. Hoc in Oratore Latino primùm mihi videtur, & lenitas apparuiſſe illa Græcorum, & verborum comprehenſio, etiam artifex, ut ita dicam, ſtylus. Hunc ſtudioſè duo adoleſcentes ingenioſiſſimi & prope æquales C. Carbo ac Tib. Gracchus audire ſoliti ſunt. Hæc Cicero.

Æmylius Regillus, de quo Liv. lib. 7. dec. 4. L. Æmilio Regillo, qui claſſe præfectum Antiochi regis devicerat, extra urbem in æde Apollinis, cum ſenatus datus eſſet, auditis rebus geſtis ejus, quantis cum claſſibus hoſtium dimicaſſet, quot inde naves aut demerſiſſet, aut cepiſſet, magno conſenſu patrum Triumphus navalis eſt decretus. Triumphavit autem Cal. Febr. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ tranſlatæ ſunt.

Æmylius Scaurus, nobilis & pauper. Nam pater ejus, quamvis patricius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primo dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret; ſed eloquentiæ conſultus ex eâ gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis, quàm muneri edendo ſtuduit. Prætor adverſus Iugurtham pugnavit, ejus tandem pecunia victus. Conſul legem de ſumptibus & libertinorum ſuffragiis tulit. Plinius de viris illuſtribus. Cic. pro Fonteio; Ecquem, inquit, hominem vidimus, ecquem verè commemorare poſſumus parem conſilio, gravitate, conſtantiâ, cæteriſque virtutibus, honoris, ingenii, rerum geſtarum ornamentis M. Æmylio Scauro fuiſſe? Tamen hujus, cujus injurati nutu prope terrarum orbis regebatur, jurati teſtimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium creditum eſt. Hujus filius *M. Æmylius Scaurus*, Syllæ privignus fuit. In Ædilitate ſuâ fecit Theatrum, opus maximè omnium, quæ unquam fuere humanâ manu facta; non temporariâ morâ, verum etiam æternitatis deſtinatione. Plin. 36. 15.

Æmylius, adjectivè aliquando ſumitur. Horat. ad Piſones.

Æmylium circa ludum faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Propert. lib. 3. Eleg. 3. de Ennio poëta.

Et cecinit Curios fratres & Horatia pila,
Regiaque Æmilia vecta tropæa rate.

Æneas, Anchiſæ & Veneris filius, princeps Trojanus, poſt longos errores in Italiam pervenit ad Evandrum ac Tyrrhenos, apud quos regnavit Tarchon junior an. 20. Primus fuit Latinorum rex, regnavitque poſt ſoceri Latini mortem annis 3. Turnum vicit, ejuſque ſponſam Laviniam accepit conjugem. Eutrop. Fingunt autem hunc fuiſſe Veneris filium juxta Simoentem natum. Virgilius Ulyſſi Homerico per omnia ſimilem facit, virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Convenit inter omnes fere authores, Trojam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter ubique illam culpam diluit, ut Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Trojâ dirutâ, patrem Anchiſen ſenio confectum humeris impoſitum ab hoſtibus liberavit. Sen. de Ben. 3. Vicit Æneas patrem, ipſe in ejus infantia leve tutumque geſtamen, gravem ſenio, per media hoſtium agmina & per cadentis circa ſe urbis ruinas ferens, cum complexus ſacra ac penates Deos religioſus ſenex non ſimplici vadentem ſarcinâ premeret: tulit illum per ignes, & quid non pietas potuit? pertulit, colendumque; inter conditores Romani Imperii poſuit. Unde verſus in Neronem.

Quis negat Æneæ magni de ſtirpe Neronem?
Subſtulit hic Matrem, ſuſtulit ille Patrem.

Fingunt Poëtæ flammas ei locum dediſſe patrem de mediis hoſtibus exportanti. Ovid. Faſt. 4.

An magis hunc morem pietas Æneia fecit,
Innocuum victo cum dedit ignis iter.

Idem in Ponticis:

Cum foret Æneæ cervix ſuppoſta parenti
Dicitur ipſa viro flamma dediſſe viam.

Prop. lib. 4. Eleg. 1.

Cum pater in nati tremulus cervice pependit
Et verita eſt humeros urere flamma pios.

Statius Sylv. 3.

Felix cui magnâ patrem cervice vehenti
Sacra Mycenææ paruit reverentia flammæ.

Dum autem Aſcanium filium ſuum & Penates ſecum defert, Creüſam uxorem in itinere amiſit; Anchiſen in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Africam nunquam vidiſſe, nedum Didonem multi teſtantur; quapropter totum 4. Æneidos librum confictum omnes confirmant. Alii dicunt Æneam captivum una cum Andromache datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, ac in Theſſaliam deportatum; ut ſcriptum eſt à Leſche poëta Græco qui *Parvam Iliadem* compoſuit, cujus verſus refert Natalis Comes lib. 4. cap. 13.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν
Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί.
Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Æneas Sylvius, quartus Latinorum rex, regn. an. 31. Alius ejuſdem nominis qui Anno Dom. 1458. factus eſt Pontifex Romanus, ac dictus Pius 2. Scripſit longè plurima, quæ recenſet Platina in ejus vitâ. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. 3. 7.

Æneas Tacticus, floruit temporibus Ariſtotelis, cujus è ϛρατηγικοῖς, ſive Commentario de arte Imperatoria ſupereſt τακτικόν, καὶ πολιορκητικόν, *Tacticus*, & *Obſidionalis liber*. In quo non tam obſidentibus, quam obſeſſis dat præcepta. Suidas perperam vocat *De Stratagematis*. Vera enim Inſcriptio eſt Στρατηγικά, uti nuncupat Polybius lib. 10. itemque Ælianus in Tacticis. Primus divulgavit Caſaubonus pater, qui & notas adjunxit. Tacticorum verò Æneæ epitomen fecit Cineas Theſſalus, Conſiliarius Pyrrhi, Epirotarum regis, quorum meminit Cic. lib. 9. Epiſt. 25.

Æneis, liber de rebus geſtis Æneæ, ut *Achilleis*. Statius ad finem Thebaidos ipſam alloquens.

Vive precor, nec tu divinam Æneida tenta,
Sed longè ſequere, & veſtigia ſemper adora.

Ovid. Triſt. lib. 2.

Et tamen ille tuæ felix Æneidos author
Contulit in Tyrios Arma virumque *toros.*

Æneſidemus, illuſtris Argivorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obſideretur, nec urbem tueri poſſet, impetratâ à militibus abeundi facultate, ipſe honeſte in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reverti. Liv. lib. [illegible] Dec. 2. Item philoſophus quidam Pyrrhonicus. Laert.

Ænicus, Athenienſis, priſcæ Comœdiæ poëta, fabulas multas conſcripſit, à Polluce & aliis memoratas.

Ænobarbus, vel potius *Ahenobarbus*, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux, cum de victoria nunciarent Domitio, ipſéque minimè crederet narrantibus, malas, barbamque manibus promulſerunt, & ita ex fuſca in flavam converterunt; unde à barba rutila, æneique coloris *Ænobarbus* dictus, quod poſtea Domitiorum cognomen fuit.

Æolides, dictus eſt Ulyſſes ab Æolo, qui filium habuit Siſyphum, ex quo natus eſt Ulyſſes. Virg. Æn. 6.

———— *Comes additur unà*
Hortator ſcelerum Æolides. ——

Nam Anticleæ filius fuit, quæ ante Laertæ nuptias clam cum

Siſypho

Siſypho Æoli filio concubuit, unde Ulyſſes natus eſt; Quod ei apud Ovid. Ajax etiam objicit.

——Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis alienæ nomina gentis?

Item Miſenus tubicen *Æolides* dicebatur. Virg. Æn. 6.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu:

Benè autem tubicen Æoli filius eſſe fingitur, quia ſonus è vento creatur.

Æolus, ventorum imperator, vel potius (ut quidam putant) quæſtor, Hippotæ filius fuit, ut inquit Ovid. in Epiſt. Leandri:

Parce precor, facilemque move moderatius auram:
Imperet Hippotades ſic tibi triſte nihil.

Sic Apollonius lib. 4. Argonauticorum.

Αἰόλον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν·

Matrem Æolo fuiſſe Meneclam, Hylli Liparenſis filiam memoriæ prodidit Euthydemus Athenienſis in libro de ſalſamentis. At Eudoxus Cnidius in lib. 2. de ambitu terræ, Ligyam Actoris Caryſtii filiam matrem Æoli fuiſſe maluit. Nec defuerunt qui Jovis filium putaverint. Scribit Diodorus lib. 5. Æolum Vulcaniis inſulis imperaſſe (quæ ab eodem poſteà Æoliæ ſunt nominatæ) pium fuiſſe ac juſtum regem, & perhumanum erga hoſpites, ac nautas docuiſſe velis uti; præterea ex diligenti ignis obſervatione prædicere ſolitum qui venti futuri eſſent, atque inde locum datum fabulæ, ut ventorum rex fingeretur. Dionyſius eum commendat ob humanitatem in hoſpites.

Αἰόλου Ἱπποτάδαο φιλοξείνοιο βασιλῆος,
Αἰόλου ὃς θνητοῖς μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε τιμὴν,
Κεκριμένων ἀνέμων κλονεόντων θ' ἡγεμονεύειν.

Plutarchus lib. De exilio τὸν θεοφιλέστατον, *Diis Chariſſimum* vocat. Horatius *ventorum patrem.* Fuiſſe hunc regem Thuſcorum Soſtratus ſcribit rerum Thuſcanicarum lib. 2. & Plut. in Paral. Ovid. Met. 15.

Æolon ille refert Thuſco regnare profundo,
Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Quod autem de ignis obſervatione dixit Diodorus, capiendum fortaſſe de fumo ex mente Plinii lib. 3. cap. 9. & Solini, qui ſcribunt, Æolum, cum regnaret in Strongyle, ex ejus inſulæ fumo, quinam flaturi eſſent venti, in triduum prædicere ſolitum, indeque exiſtimatum ventos Æolo paruiſſe. Tradit Iſacius Æolum fuiſſe hominem aſtrologiæ peritiſſimum. Sic etiam Palæphatus. Ἐπεὶ δὲ ἀστρολόγον γενόμενον Αἴολον φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐπιπνεῦσαι τινὰς ἀνέμων γενήσονται. Strabo lib. 1. aſſerit Æolum ventorum regem dictum fuiſſe, quia per fluxum & refluxum aquarum futuræ tempeſtatis, ac ſurgentium ventorum ſigna multo ante prædixerit, quæ cum ad prædictum tempus evenerint, credidit vulgus mortalium ventos eſſe in ejus poteſtate, quos poſſet, cum liberet, emittere. Hom. Odyſ. 10.

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κ' ἐθέλῃσι.

Apollonius Argonaut. lib. 4.

Αἰόλου, ὅς τ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.

Quintus Smyrnæus, lib. 14. ita habet.

Αἶψα πύλας συνάρξεν ἐρημαίων ἀμφὶ πέτρῃσι
Κοῖλα καὶ ἠχήεντα. δόμος δ' ἄγχοι πέλεν)
Αἰόλου Ἱπποτάδαο. Vide quæ ſequuntur.

Audiamus Latinos. Virg. Æn. 1.

——Vaſto rex Æolus antro
Luctantes ventos, tempeſtateſque ſonoras
Imperio premit, ac vinclis, & carcere frænat,
Illi indignantes magno cum murmure montis
Circum clauſtra fremunt. Celſâ ſedet Æolus arce
Sceptra tenens; molitque animos, ac temperat iras.
Ni faciat, maria, ac terras, cælumque profundum
Quippe ferant rapidi ſecum, verrantque per auras.
Sed pater Omnipotens ſpeluncis abdidit atris
Hoc metuens, molemque & montes inſuper altos
Impoſuit, regemque dedit, qui fœdere certo
Et premere, & laxas ſciret dare juſſus habenas.

Ovid. Met. 11.

Neve tuam fallax animam ſententia tangat,
Quòd ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.
Cum ſemel emiſſi tenuerunt æquora venti,
Nil illis vetitum eſt, incommendataque tellus
Omnis, & omne fretum eſt, cœli quoque nubila vexant,
Excutiuntque feris rutilos concurſibus ignes.

Val. Flac. lib. 1.

——Hinc ſoliti quondam miſcere polumque,
Infelixque fretum; neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Libyâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.
Intonuit donec pavidis ex æthere ventis
Omnipotens, regemque dedit, quem juſſa vereri
Tota cohors, in monte, chalybs, iterataque muris
Saxa domant Euros, cum jam prohibere frementum
Ora nequit, rex tunc aditus & clauſtra refringit
Ipſe volens, placatque datâ fera murmura portâ.

Stat. Sylv. lib. 4.

Et pater Æolio qui frangit carcere ventos,
Cui varii flatus, omniſque per æquora mundi
Spiritus ac hyemes, nimboſaque nubila parent.

Claud. lib. 1. de Raptu Proſerpinæ;

——Ceu turbine rauco
Cum gravis armatur Boreas, glacieque navali
Hiſpidus, & Geticâ concretus grandine pennas
Bella cupit, pelagus, ſilvas, campoſque ſonoro
Turbine rapturus: ſi forte adverſus ahenos
Æolus objecit poſtes, vaneſcit inanis
Impetus, & fractæ redeunt in clauſtra procellæ.

Bochartus Græcos hanc fabellam à Phœnicibus didiciſſe veriſimile putat, quibus עול *Aol* (vel Græcè ἄελλα) eſt *procella, turbo, tempeſtas.* Hinc rex *Æolus* creditur à Phœnicibus eſſe rex *Aolin*, i. e. *tempeſtatum.*

Æpytus, Creſphontis & Meropes filius, qui in Arcadiâ apud Cypſelum avum maternum fuit educatus, occiſo Polyphonte, qui matrem ejus invitam duxerat, regnum paternum recuperavit, Apollodor. lib. 2. Ab hoc reges Meſſeniorum Αἰπυτίδαι ſunt appellati, quod & Pauſaniæ in Meſſenicis notatum. Euſtathius in illud Hom. Il. 2.

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον ————

Ἐν μέσῳ inquit, Πελοποννήσου ἡ Ἀρκαδία, πλεῖστον ὀρεινὴ ἀποτεμνομένη, μέγιστον δὲ ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη. Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος δηλοῖ μὲν τὸν τοῦ Αἰπύτου τάφον. Ἀρχαῖος δὲ Ἀρκὰς ὁ Αἴπυτος, ὁ δὲ τύμβος περιώνυμος. Vide Heſych. in Αἰπύτιον.

Ærope, Atrei uxor, quæ adulterio à Thyeſte Atrei fratre corrupta, duos filios peperit, quos poſtea Atreus fratri comedendos appoſuit. Ovid. Triſtib.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Converſos Solis non legeremus equos.

Item Cephei filia à Marte compreſſa, quæ ex partu interiit, nihilominus tamen infans ejus ſupervixit, ac *Æropus* à matre dictus eſt. Pauſan.

Æſacus, flu. Trojanus ad Idam mont. Item Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filiâ, plus ſilvis quàm civitatibus delectatus. Hic, cum Heſperiam, ſeu Eperiem liberali formâ puellam videret, adeo ejus amore captus eſt, ut in ſilvas eam ſequeretur, quæ fugiens morſu ſerpentis eſt occiſa; ipſe autem amoris impatiens, acrique dolore concuſſus, ſe de ſcopulo in mare præcipitem dedit, cujus Thetis miſerta, eum in mergum tranſmutavit. Vide Ovid. Met. 11. ad finem.

Æſchines, Athenienſis Orator, Demoſthenis æmulus, cujus Orationes tres extant, & aliquot epiſtolæ. Hic priuſquam ad eloquentiam & Rempub. animum appelleret Tragicus poëta fuit. Vide ejus vitam apud Plut. in 10. Orat. & Philoſtr in vitis Sophiſtarum. Præter hunc alii 7. claruere. Primus Philoſophus, Socratis diſcipulus. Secundus qui artem Oratoriam conſcripſit. Tertius ex Arcadiâ profectus. Quartus, Mitylenæus, quem *Flagellum oratorum* vocabant. Quintus, Neopolitanus, Philoſophus Academicus, Melanthii Rhodii diſcipulus. Sextus, Mileſius ſcriptor. Septimus, ſtatuarius. Laert. lib 2. Porro prior Æſchines, cùm orationem, quâ fuerat uſus adverſus Demoſthenem, Rhodi legiſſet, legit & defenſionem ejuſdem Demoſthenis, ob quam depulſus fuerat in exilium, mirantibuſque amicis, tum eos magis miraturos dixit, ſi ipſum orantem audiviſſent. Plin. 7. 30. Cum Rhodum ſeceſſiſſet, inſtituit extemporalem orationem habere, & declamare exercitationis causâ; quod tamen factum Fabius ſcribit circa Demetrii tempora, an vero ab eo inſtitutum, non ſibi conſtare.

Æſchrion, Mitylenæus verſificator, intra comites Alexandri M. Ariſtoteli familiaris, maximeque dilectus, ut tradidit Menander Alexandrinus in lib. De diſcipulis Ariſtotelis. Idem forte eſt cum illo, quem cum exercitu per inſidias Hanno Olymp. 118. an. 2. oppreſſit, de quo Diodorus Sic. lib. 20. Fuit etiam *Æſchrion* quidam Samius Ἰαμβοποιὸς, teſte Athenæo, 8. 3. ubi, ut & 7. 12. ex ejus Iambis nonnihil citatur. Hujus forte eſt, Ἔρως, cujus lib. 7. citat Tzetzes ad Lycophronem fol. 101. Fuit quoque *Æſchrion* medicus, quem laudat Galenus alicubi. Hujus omnino liber eſt de Agriculturâ, quem citat Plin. lib. 1. inter Authores, itemque Varro de R. R. 1. 1. Antiquiſſimus autem omnium eſt *Æſchrion* ille, à quo in Samo tribus *Æſchrionia* appellationem ſortita eſt, cujus meminit Herodot. lib. 3. cap. 26.

Æſchylus, duodecimus Athenienſium Judex, regn. an. 23.

Hu,us

Hujus anno 2. Iphitus ludos Olympicos in Elide, ut quarto quoque anno celebrarentur magno totius Græciæ conventu, inſtituit, quod annorum ſpatium *Olympias* appellatum eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari ſolent. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3174. ſecundum Helvicum, circa natalem Romuli & Remi, 407 annos poſt Trojæ excidium.

Æſchylus, tragœdiographus, qui cum ſenſiſſet certo quodam die ſe ruinâ periturum, ex urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem Aquila volitans, teſtudinem quam pedibus gerebat, ſuper caput ejus, ſplendore illius decepta, (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, ut fractæ teſtudinis carne veſceretur, eliſit; quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, gravitate perſonarum & coloris diſtinctione uſus eſt. Sic enim ille.

Poſt hunc perſonæ pallæque repertor honeſtæ
Æſchylus, & modicis inſtravit pulpita tignis,
Et docuit magnoque loqui niti que cothurno.

Hinc *Æſchylæus*. Prop. 2. 8.

Deſine & Æſchyleo componere verba cothurno.

Impietatis nomine condemnatus, quomodo evaſerit, docet Ælianus Var. Hiſt. 5. 19. Cæterum de variis *Æſchylis* vide ſis doctiſſimum virum Tho. Stanleium Comment. in Æſchylum in principio.

Æſculanus, & *Argentinus*, Dii quidam ſic dicti ſunt *Æris*, & *Argenti*, i. e. locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Bud. lib. 5. de Aſſe. Item *Æſculanus*, vel *Æs*, Deus ſub cujus nomine Pecunia culta eſt Romæ. Aug. de Civ. Dei.

Æſculapius, Apollinis ex Coronide nymphâ fil. quam Ovid. dicit è Lariſſâ fuiſſe, & Phlegyæ filiam Hom. in Hymnis.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ' ἀείδειν
Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος.

Quæ Coronis poſtea rem habens cum Æmonio juvene, cui Iſchys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt. Sed is poſtea facti pœnitens, ſecto ejus utero conceptum ex ſe eduxit infantem, eumque Æſculapium appellavit, tradiditque Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Ovid. Met. lib. 2.

Non tulit in cineres labi ſua Phœbus eoſdem
Semina, ſed natum flammis uteroque parentis
Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.

Jamque hujus artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit, quâ re motus Jupiter fulmine eum occidit. Virgilius Æn. 7.

Tum pater Omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ.
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Porro Æſculapium fulmine occiſum fuiſſe à Jove teſtantur Pindarus & Euripides apud Clem. Alex. in Protreptico, ubi etiam addit, Οὗτος μὲν ἐν καὶ κεραυνωθεὶς ἐν τοῖς Κυνοσουρίδος ὁρίοις. Marcus autem Tullius de Nat. Deor. lib. 3. paulo aliter hæc tradit, ubi tres Æſculapios fuiſſe refert. Primus Apollinis fil. fuit, quem Arcades colunt; qui ſpecillum inveniſſe, primuſque vulnus obligaviſſe dicitur. Secundus, ſecundi Mercurii frater; Is fulmine percuſſus dicitur humatus fuiſſe Cynoſuris. Tertius, Arſippi & Arſinoes, qui primus purgationem alvi, dentiſque evulſionem, ut ferunt, invenit, cujus in Arcadiâ non longè à Luſio flumine ſepulcrum & lacus oſtenditur. Sunt autem qui Æſculapium Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri manſiſſe, unde *Epidaurius* dictus: Cæterùm Romam accitus urbem ipſam gravi peſtilentiâ liberavit, in cujus honorem inſigne templum in inſula Tiberis illi conſtruxerunt, colueruntque eum in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, ut Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis navem ingreſſus eſt, quem illi Deum Æſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Ovid. Met. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram. Duos habuit filios arte medicâ præſtantes, Machaonem, & Podalirium; filias verò Hygiæam, Æglen, & Panaceam. Medicinam plurimum ampliavit, ob eamque rem in Deorum numerum receptus eſt. Duo ejus filii bello Trojano Agamemnonem ſecuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere. Æſculapium ait Pauſanias in Achaicis nihil aliud eſſe quàm aera, cujus filia ſit *Hygiæa*, i. e. *bona valetudo*. Eſt enim aeris temperies non homini ſolum, ſed cunctis animalibus ſaluberrima. Jure optimo igitur antiqui Apollinem Æſculapii patrem eſſe finxerunt, atque ipſum Æſculapium ſalubrem vim de ſole, animis, corporibuſque mortalium ſufficientem, i. e. ſanitatis artificem, quia ſolis calor univerſis elementis dominatur. Non defuerunt autem qui locum datum fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderunt quòd mortuos ab inferis revocaret, quia nonnullos, quorum conclamata ſpes eſſet, vitæ ac ſanitati reſtituerit per vim medicamentorum; unde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Jovem conqueſtum fuiſſe, quòd ſuum imperium mortalis medicus exinaniret: Idcirco fulmine percuſſum fuiſſe a Jove inquiunt, quod accidit paulo ante Trojana tempora. De nomine ſic Bochartus. *Æſculapius*, inquit, fortaſſis Phœniciè dictus eſt איש כלבי *Is calabi*, h. e. *vir caninus*. Feſtus de Æſculapio, *Canes adhibentur ejus templo, quòd is uberibus canis ſit nutritus*. Cæterùm de Æſculapio librum ſingularem ſcripſit doctiſſimus juvenis Thomas Guidottus Med. Bac. Coll. Wadh. Oxon. quem ex variis authoribus, Græcis juxta ac Latinis, multo labore ac judicio compilavit. Eum autem *dias in luminis oras* aliquando exiturum ſpero.

Æſon, Crethæi filius, frater Peliæ regis Theſſaliæ, & pater Jaſonis, qui ab eo vocatur *Æſonides*. Eum Jaſonis rogatu, annoſitate decrepitum, ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit Medea. Ovid. Met. 6.

Æſopus, Phryx, Philoſophus, & fabulator clariſſimus, conditione autem ſervus, tempore Crœſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicavit. Hujus vitam Maximus Planudes conſcripſit, quæ fabulis Æſopi vulgò præfigi ſolet. Quintilianus lib. 1. cap. 9. *Æſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt narrare ſermone puro, & nihil ſe ſupra modum extollente, condiſcant pueri*. Idem lib. 5. cap. 11. *Illæ quoque fabulæ, quæ etiamſi ab Æſopo originem non acceperunt (nam videtur primus earum author fuiſſe Heſiodus) nomine tamen Æſopi maximè celebrantur, ducere animos ſolent, præcipuè ruſticorum & imperitorum: qui & ſimplicius quæ ficta ſunt audiunt, & capti voluptate, faciliè iis quibus delectantur conſentiunt*. Aulus Gell. l. 2. c. 29: *Æſopus ille è Phrygiâ fabulator haud immeritò ſapiens exiſtimatus eſt; cùm quæ utilia monitu ſuaſuque erant, non ſeverè, non imperiosè præcepit & cenſuit, ut Philoſophis mos eſt, ſed feſtivos delectabileſque apologos commentus, res ſalubriter, ac proſpicienter animadverſas in mentes animoſque hominum, cum audiendi quâdam illecebrâ induxit*. Hinc proverb. apud Suidam *Ne Æſopum quidem trivisti*, de vehementer ſtupidis & imperitis. Vide Ariſtoph. in Avibus.

Æſopus, Libertus Demoſthenis, conſcius adulterii quod patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeveravit non prodere, donec aliis coarguentibus conſciis, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. Sat. 1. 11.

Æſopus, Tragœdus, amicitiâ Ciceroni conjunctus, de quo 6. Epiſt. Fam. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Quæ gravis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit.

In maximas opes ex hiſtrionica pervenit, adeò ut Seſtertium centies ei patina ſteterit. Filium reliquit adeo divitem ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. 10. 51. Horat. lib. 2. Sat. 3:

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ
Scilicet ut decies ſolidum exſorberet aceto,
Diluit inſignem baccam——————

Item *Æſopus*, Anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus; Scripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, Suidâ teſte. Item orator clariſſimus Laertio lib. 1. Item hiſtoriographus qui Anaximenis & Philonis temporibus floruit. Plut. in Solone.

Æſopus vitam Alex. M. literis prodidit; Latine vero interpretatus eſt Jul. Valerius. Habere ſe hanc Æſopicam tranſlationem Manuſcriptam, refert Franc. Juretus, notis in Symmachi epiſt. 54. Etiam Barthius Adverſar. 2. 10. ait ſibi eſſe codicem Manuſcriptum. Sed negat ſe vel de auctore vel de interprete credere; eſſeque opus ex mendaciis prodigioſis refertum.

Æſymnus, Megarenſis quidam, qui regum tyrannidem peroſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes Rempublicam feliciſſimè poſſint adminiſtrare; Cumque reſponſum eſſet, *Si cum pluribus conſultarent*: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui virorum numerum longè ſuperant, tumulum heroibus extruxit, qui ab ipſo *Æſymnium* dictus eſt; Curiamque extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, ut ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent. Item unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Il. 11.

Æternitas, Dea à veteribus culta, cujus imaginem Tempus eſſe dixerunt Hermes Triſmegiſtus, & Plato. Deſcribitur verò copiosè à Claud. in Paneg. de laudibus Stiliconis.

Æthalides, præco, Mercurii filius cui quandoque inter mortuos, quandoque inter vivos eſſe licere conceſſum eſt. Apollonius Argon. lib. 1.

Τοῖς δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀεθλίας προέηκαν
Αἰθαλίδην κήρυκα θοόν, τῷ πέρ τι μέλεσθαι
Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπον Ἑρμείαο
Σφωιτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
Ἄφθιτον. οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
Δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
Ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται
Ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν.———

Hunc à patre impetraſſe ferunt, ut & vivus & mortuus omni-

omnium quæ gererentur memoriam haberet. Eum ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras. Laert. lib. 8.

Æthicus, Coſmographus, de quo Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. Itemque de Scient. Mathem. cap. 70. Fuit alius Paphlago, cujus meminit Qu. Smyrn. lib. 6.

Æthlius, Jovis filius, Endymionis pater. Heſiod. Item hiſtoricus Samius. Athen. lib. 14. ubi tamen vulgò corruptè eſt Ἀέθλιος pro Σαμίων; ſed veram lectionem vidit Caſaubonus ad eum librum cap. 19. Quæ de Junone Samiâ eum ſcripſiſſe ait Clemens in Protrept. ea ſine dubio fuere ex ipſo opere. Horum quoque librorum meminit Etymologus in Νύσα, ubi ait eum ſcripſiſſe de finibus Samiis. Æthlii quoque nomen Arnobio lib. 6. ubi vulgo legebatur *Ethedius*, reſtituit Theod. Canterus.

Æthon appellatus eſt Eriſichthon, propter nimiam ingluviem. Lycophr. Heſiod. Ælian. Athenæus. Item unius ex Solis equis nomen, i. e. *Ardens*. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartuſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.——

Item equus Pallantis. Virg. Æn. 11.

Poſt bellator equus poſitis inſignibus Æthon
It lachrymans, guttiſque humectat grandibus ora.

Apud Hom. Æthon eſt equus Hectoris. Iliad. θ.

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε.

Apud Claud. verò Plutonis, lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocior, & Stygis ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Item *Æthon* vir quidam qui ita pedendi vitio laborabat, ut in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, ut triduo cœnaverit domi, didiceritque comprimere nates, ne eadem pœnâ iterum afficeretur, nam alienâ menſâ victitabat. Mart. lib. 11.

Multis dum precibus Jovem ſalutat
Stans ſummos reſupinus uſque in ungues,
Æthon in Capitolio pepedit:
Riſerunt comites, ſed ipſe Divûm
Offenſus genitor, trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantis, filia Japeti: qui ex eâ duodecim filias, & unum filium Hyantem ſuſcepit, qui in Libyâ à ſerpente occiſus eſt, cujus mortem cum quinque ſorores nimium defleſſent, luctu contabuerunt, ſed Jovis commiſeratione inter Deas ſunt tranſlatæ, *Hyadeſque* à fratris nomine dictæ. Reliquæ, eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, *Pleiades* ſunt appellatæ. Item mater Theſei, Pitthei filia. Ovid. in Epiſt. Ariadnes.

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius, authores ſaxa fretumque tui.

Heſychius. Αἴθρη, αἰθρία, αὐγή, εὐδία, ἀὴρ καθαρός. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον τῆς Πιτθέως θυγατρός.

Ætia, τὰ Αἴτια, ita Callimachus lib. ſuum inſcripſit, quem *de cauſis* & rationibus ſacrorum edidit, Mart. 10. 4.

Si nonvis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, leges Ætia Callimachi.

Quæ Propertius lib. 2.

——*Inflati ſomnia Callimachi*, vocat.

Ætius, Conſul Rom. Valerii collega, ex agricolâ Mag. Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus. Item alius Conſul *Studii* collega, à Valentiniano proſperitati ejus invidente, eumque pertimeſcente occidi juſſus eſt. Procop. lib. 5. Alius Ariani dogmatis ſectator, ſophiſta, à quo *Ætiani*, qui & *Eunomiani*, dicuntur. Hiſt. Trip. 5. 13. Alius medicus Græcus, cujus libri extant, & quædam epiſtolæ. Vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 12.

Afer, Hadriani Imp. pater. Spartianus: *Hadriano pater Ælius Hadrianus cognomen Afer fuit.* Xiphilinus: ἦν δὲ Ἀδριανὸς γένος μὲν Ἀδριανοῦ Ἄφρου υἱός. Suidas: ἦν δὲ τὸ γένος βουλομένου παῖδας ἐγεγεννηκότος Ἄφρος, οὕτω γὰρ ὀνομάζεται. Lege quæ ſequuntur. Non dubitabis è Dione totum locum eſſe deſcriptum. Cedrenus contra, non Dionem, ſed Breviatorem ejus ſecutus malè capit ejus verba, inquit enim, ἦν δὲ Ἄφρος τὸ γένος. Sed in talibus ſolens more ſuo Græcus ille fallitur. Caſaub.

Afrania, Licini cujuſdam uxor apud Val. Max. quæ muliebris verecundiæ oblita, ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus judicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt ut mulieres perfrictæ frontis, & matronalis pudoris oblitæ; *Afraniæ* per contumeliam dicerentur.

Afranius, Poeta Comicus, teſte Cic. in Bruto, homo peracutus in fabulis ac diſertus, quòd in Togatis excelluit, inquit Quintilianus, utinamque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horat. ad Piſones.

Dicitur Afrani toga conveniſſe Menandro.

Auſonius epigr. 70.

Quam toga facundi ſcenis agitavit Afrani.

Item Pompeii dux, qui Arabes juxta Amanum ſubegit. Plut. item Coſſ. Rom. Aſclepiodori collega.

Africanus, Alexandri Cæſaris Conſiliarius, doctiſſimus Juris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lampridius. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop. lib. 6.

Africanus Julius, primus Chriſtianorum Chronologus. Vide *Julius Africanus*.

Africus, venti nomen ab Africâ ſpirantis, inter Auſtrum & Zephyrum. Virgil. Æneid. 1.

——*Creberque procellis Africus.*

Horat. Car. lib. 1. Od. 1.

Luctantem Icariis fluctibus Africum.

Idem alibi.

Nec peſtilentem ſentiet Africum
Fecunda vitis.

Et Epod.

——*Protervus Africus.*

Sen. Nat. Qu. 5.

Africus furibundus ac ruens ab Occidente hyberno.

Agamedes & *Trophonius* adytum Delphicum ex quinque lapidibus conſtruxerunt, cujus meriti nomine quum ab Apolline præmium poſtulaſſent, quod ille optimum homini duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Tuſc.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, ut Homerus ait, Pliſthenis vero ut Heſiodus, & frater Menelai, Mycenarum & Argivorum rex, quaſi ἄγαν μένων, hoc eſt *perſeverans*, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi plurimos labores, & maximas Principum ſimultates pertulit. Ilio capto, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortem ei prædixit; ſed ille verbis ejus minimè fidem habens, ad uxorem Clytæmneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperii curam crediderat, reverſus ab Ægiſtho Thyeſtis filio, qui omnia prius tacitè occupaverat, imò & uxorem ſtupraverat, ſimulatâ amicitiâ, & Clytæmneſtræ conſenſu, in littore, ſeu ut aliis placet, in convivio, quod ingens ei uxor paraverat, interfectus eſt, poſtquam an. 18. regnaſſet. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytæmneſtræ filius ægrè ferens, Ægiſthum & matrem in vindictam patris occidit. Quæ omnia elegantiſſimè proſecutus eſt Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, & Seneca in *Agamemnone*. *Agamemnonis hoſtia*, in duros & perſuaſu difficiles dicitur; inde natum, quòd Agamemnonem rem divinam in Trojâ facturum bos effugerit, vixque multo negotio comprehenſus, reductus eſt. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & coacti quidpiam agunt. Olim in ſacris ſpectabatur ut hoſtia lenis, ac volens adſtaret, quòd ſi refracto fune præfugiſſet, infauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam ſacrificavit, ſed admodum invitus. Zenodotus. Hinc *Agamemnonius*. Virg. Æn. 6.

Eruet ille Argos Agamemnoniaſque Mycenas.

Hinc Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, *Agamemnonis putei* proverbialiter de admirandis operibus dicebantur: Aiunt enim illum & circa Aulidem, & paſſim in Græciâ puteos effodiſſe, ne per æſtum aquarum inopia laborari poſſet. Author Zenodotus. Item *Agamemnonis fontes*, fontes quidam tepidi Ioniæ apud Smyrnam urb. ab eâ 5 m. p. diſtantes. Philoſtratus. Heſychius in Ἀγαμεμνόνεια φρέατα· Ἱστοροῦσιν, inquit, τὸν Ἀγαμέμνονα κατὰ τὴν Αὐλίδα, καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι· Δῆμος ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς Ἀτθίδος. Ubi forte, Σῆμος legendum. Laudatur enim paſſim *Semus Delius*, qui Δηλιακὰ ſcripſit. Quia vero Jovem antiqui ætherem cenſebant eſſe, ideo Metrodorus Agamemnonem allegoricè æthorem dixit. Idem Heſychius, Ἀγαμέμνονα τὸν αἰθέρα Μητρόδωρος ἔφη ἀλληγορικῶς. Meurſ. in Miſcell. Lacon. l. 1. c. 4.

Agapenor, præfectus claſſis Agamemnonis. Hom. Il. 2. Item Ancæi filius Lycurgi nepos, qui capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, ubi Paphum urbem condidit, & fanum in urbe opulentiſſimum. Pauſ. in Arcad.

Agapetus, Synadorum urbis Phrygiæ Pacatianæ epiſcopus, ſectæ Macedonianæ, ad Orthodoxam fidem poſtea converſus. Socrates l. 7. c. 3.

Agapetus, apud Præneſte puer 13. annorum, ſub Aureliano Principe martyrium paſſus eſt.

Agapetus, Hujus nominis *primus* Joanni 2. in Pontificatu ſuccedit, & cum eruditorum virorum copia non eſſet, de publicis ſcholis conſilium proponit, ſed non auditur, quum bellum ingrueret; Hactenus enim tantum privatæ ſcholæ fuerant. Item alius, hujus nominis *ſecundus*, An. Dom. 446. ſucceſſit Martino Papæ, & ſedit an. 9. menſ. 7.

Agapii,

... apis Alexandrinus Philoſophus, in eloquentiæ ſtudiis ... in medicinam commentarios edidit, Byzantii ludum aperuit, magnâ doctrinæ famâ, ingeniique fo...â. Alius, Philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Marini Neopolitani diſcipulus. Suid. Tertius, Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus.

...ar virgo Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex quâ Iſmaelem habuit, permittente Sara uxore. *Advenam* ſignificat, teſte Comeſtore.

Agatharchides, hiſtoricus Samius, in ſecundo rerum Perſicarum laudatur Plutarcho in Paral. Minor. cap. 2. Eundem Plutarchus junior citat ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς lib. de Fluminibus. Et alibi in quarto περὶ λίθων. Fortaſſe idem eſt, ac Cnidius, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 2.

Agatharchus, nomen viri, qui ſtadium vicit Olympiade 61. imperante Athenis Heraclio. Dionyſ. Halicar. lib. 4. Item ... ſis Syracuſanæ præfectus. Thucyd. lib. 3. Item pictor qui cum apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur; Ego vero inquit Zeuxis, longo tempore. Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem gravitatem, & exquiſitam pulchritudinem rebus adjungere. Plut.

Agathemerus Orthon, in lucem edidit Hypotypoſes Geographicas, quas inter alios hujus argumenti ſcriptores, juris publici facturum Iſaacum filium promittit Voſſius de Philologiâ cap. 11. *Agathemeres* Orthonis filius prodit poſtea curâ & interpretatione Samuelis Tennulii, Amſtelodami, A. D. 1671.

Agathias, ſive ut ſe in Epigrammatis vocat, *Agathius*, hiſtoricus græcus, natus Myrinæ, quæ in Aſiâ veterum Æolenſium colonia fuit, ad oſtia Pythici fluvii ſita, ut ipſe in Præfatione ait, ubi & ſe patre Memnonio propagatum aſſerit, ac juri & legibus operam dediſſe, unde & *Scholaſticus* vocabatur, qui alio nomine *advocatus* dicitur. Erant enim *Scholæ* collegia Juriſperitorum. Fuit autem Advocatus Smyrnæ, teſtante Suidâ, qui eum χολαστικὸν Σμυρναῖον vocat. Præter epigrammata multa quæ ... Anthologia habemus, condidit libros 5. De imperio & rebus geſtis Juſtiniani; nec tamen omnia de eo refert, ſed inde, ut ipſe ait, cœpit ubi deſiit Procopius. Etiam Δαφνιακὰ, atque alia, partim proſa partim carmine exaravit, ut ... teſtatur; ... meminit ipſe in Præfatione hiſtoriæ ſuæ, ubi ſe ... puero ait admodum carmine fuiſſe delectatum, ac paſſim hexametro verſu poemata quædam amoribus, & ... illecebris variegata, eaque *Daphniaca* appellari. Dictione utitur terſâ & floridâ. Gentilem fuiſſe præter alia oſtendit illud φασὶν, quo lib. 3. utitur, cum ſermo ſit de Martyrio B. Stephani.

Agat..., Philoſophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam convivio Archelao rege, cujus erat familiariſſimus, interrogatuſque ab eo, cum jam eſſet annorum 80. ſi robur adhuc ullum ſervaret. Sane, inquit. Non ſolum Ver, ſed Au...mnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælian. Var. Hiſt. lib. 13. cap. 4.

Agathio, Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Adriani Principis, & Herodis Attici, de quo vide Philoſtratum in Attico. Aliis *Agathion*.

Agatho, tubicen, cantilenarum ſuavitate mirum in modum amores deliniens, cujus mores muſicæ non diſſimiles fuiſſe perhibentur. Laboravit enim infamia mollitiei. Hinc factum eſt Proverb. *Agathonis cantio*, quod rectè dicetur de oratione blandâ magis quam frugiferâ. Primus chori Tragici cantum inſtituit. Ariſt. in Poetic.

Agathocles, Babylonius, ſive Cyzicenus, utroque enim modo ab Athenæo appellatur, lib. 9. & 12. Cyzicenorum res ſcripſit. Fuit præterea alius, Chius; rei Ruſticæ ſcriptor, de quo Varro & Columella. Eſt & *Agathocles* Atracius, qui de piſcibus, ſolutâ oratione ſcripſit. Item *Agathocles* Samius, qui de Peſſinuntiorum republicâ, & *Agathocles* Mileſius, qui de Fluminibus ſcripſit.

Agathocles Siciliæ tyrannus, ad regni majeſtatem ex humili & ſordido genere pervenit. Quippe patre figulo natus, non honeſtiorem pueritiam, quàm principia originis habuit. Siquidem formâ, & corporis pulchritudine egregius, diu vitam ſtupri patientiâ exegit. Annos deinde pubertatis egreſſus, libidinem à viris in fœminas tranſtulit. Poſt hæc apud utrumque ſexum famoſus vitam latrocinio mutavit. Tandem cum Syracuſas conceſſiſſet, gregariam militiam ſortitus, in omne facinus promptiſſimus fuit; nam & manu ſtrenuus, & linguâ ... fuit. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum ...ctus eſt; ac ad poſtremum in locum demortui ducis Damaſconis ſuffectus eſt: cujus uxorem adulterio cognitam, poſt mortem viri in matrimonium accepit. Nec contentus quòd ... inope dives repente factus eſt, piraticam adverſus patriam exercuit. Saluti autem ei fuit, quòd ſocii capti tortique de illo negaverunt. Bis occupare imperium Syracuſarum voluit; bis in exilium actus eſt. Poſtremo dux patriæ contra Carthaginenſes ſæp... pu...vit. Multa ... e eo Juſtinus lib. 22. & Po...bius lib. 15. ſu... finem. Hujus exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius elegantiſſimo epigrammate quod ſic ſe habet:

Fama eſt ... lus cenaſſe Agathoclea regem,
At... ac... Samia ... oneraſſe ...
Fer... g...mmatis cum p... et aurea ...ſis,
Et m... et o... paupe ...que ſimul.
Quærenti ... reſp... dit. Rex ego qui ſum
Si ...æ, ſ... ſum ...itore ſatus.
Fortunam reverenter ...be, quicumque ... penæ
Dives ab exili pro... edis ... loco.

Quamvis Agathoclem apud ...lum educatum tantum, non natum Plutarchus ſcripſerit lib. De ſuâ ipſius laude.

Agathocles Lyſimachi filius in eo bello quod cum patre geſſit adverſus Getas, Lyſimacho ... fugâ conſulente, captus eſt; Tandem patri redditus Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem, atque in Aſiam navibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit. Epheſum præterea urbem ad mare condidit, in quam Lebadios Colophonioſque, deletis eorum urbibus, migrare compulit, ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus teſtatur, qui patriæ everſionem carmine deflevit. Tandem Lyſimachus jam ætate provectus, Arſinoen Lyſandri ſororem cepit uxorem, quæ quoniam liberis timebat, ne Lyſimacho mortuo, in Agathoclis jura venirent, de ejus nece cogitaſſe fertur. Alii Agathoclis amore captam Arſinoen prodiderunt, ac eum curaſſe occidendum, quòd ejus concubitum aſſequi nequiret. Quo occiſo Lyſandra ad Seleucum cum liberis confugit. Ad poſtremum vero Lyſimachus confertâ cum Seleuco acie longè lateque fuſus, occubuit. Paul. in Att. & Strab. lib. 13.

Agathon, Samius hiſtoricus, libros edidit rerum Scythicarum. Plut. lib. de Flum. Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β. Σκυθικῶν. Idem citat ſecundum περὶ ποταμῶν, uti & facit Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteaque ab Hercule interfecto refert Plut. in Paral. min. cap. 38. Item Priami filius, Hom. Iliad. 24. De Agathone Tragico Voſſ. P. Gr. pag. 39. & 50.

Agathonymus, de Perſide rebus egit, Plut. lib. de Flu.

Agathoſthenes, in Aſiaticis carminibus citatur à Germanico Cæſare in Arateis, ubi ex eo narrat Cynoſuram fuiſſe Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito quin idem opus ſignet Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 144. ubi aliqua de mutandis hominum formis tradidiſſe teſtatur. Voſſius.

Agathus Dæmon Alexandrinus Mechanicus delineavit orbem univerſum ex Ptolemæi γεωγραφικοῖς. Voſſ. de Scient. Math. cap. 42.

Agathyllus, Arcas, poeta Elegiographus, à Dion. Halic. laudatur in iis quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit.

Agave, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo Pentheum filium ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſâ matre, reliquiſque Mænadibus, inter Bacchanalia, jam rex Thebarum, membratim diſcerptus eſt. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Quid caput abſciſſum demens cum portat Agave
Nati infelicis, ſibi tum furioſa videtur

Fabulam hanc curioſè tractat Ovidius lib. 3. Met. & ante illum Theocritus Idyll. 26. Vide My...logos. Lubet hic adnotare, quomodo poetæ paſſim exemplo hoc pro ſimilitudine utantur. Lucan. lib. 1.

——— *Thebanam qualis Agaven*
Impulit, aut ſævi contorſit tela Lycurgi
Eumenis. ——— ———

Val. Flac. lib. 3.

Ceu pavet ad crines & triſtia Pentheos ora
Thyas, ubi impulſa jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit, & cæſi vaneſcunt cornua tauri.

Statius Theb. lib. 11.

——— *Pentheia qualis*
Mater ad inſani ſcandebat culmina montis,
Promiſſum ſævo caput allatura Lyæo.

Seneca Tragœdus.

——— —*Qualis attonita & furens*
Cadmæa mater abſtulit nato caput.

Agenor, Antenoris filius, Hom. Iliad. 21.

Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ᾽ Ἀχιλῆος.

Agenor, Mitylenæus, de Muſica ſcripſit, teſte Ariſtoxeno lib. 2. Muſices. Incertæ ætatis.

Agenor, Rex Phœnicum, Beli regis filius, Silius lib. 1.

——— *Stat gloria gentis Agenor*

Progeniem ejus narrat Steph. in *Thaſſo* Apollodorus lib. 3. de Agenore τρεῖς θυγατέρας μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. Nonnus lib. 3. Baſſaricon.

Μαντικὴν ποιμένα ἡ πατὴρ ἐπομένων ἀεὶ δμὼν
Βῶλ© ἐπικουρίων γενεὴν ἀνεμώνατο παῖδων,
Φοίνικα καὶ Φοίνιξα λιπόντες, οἷς ἅμα δῆλον
Ἀρὸς ἀκυτέλαιον πάλιν ἐκ̓είπολ© Ἀγήνωρ,
Ἀρκτῷ© βιότοιο πατὴρ ἐμὸς εἴγα πορείων
Ἐς Θήβην μῦ Μέμφιν, ἐς Ἀσσυρίην μῦ Θήβην.

Agenoria, Dea à Romanis ſic dicta quòd ad *agendum* excitaret Gloſſ. vetus. *Ageronia*, ἡ θεὸς βουλῆς καὶ χειρῶν. Jani uxor Capellæ. Item *Agerona*, induſtriæ Dea, ut *Strenua*, & *Stimula*.

Ageſander, inſignis Statuarius fuit ex Rhodo inſ. qui unà cum Polydoro & Athenodoro Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imp. omnium artificum opera longè ſuperantem, Plin. 36. 5. Item Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib. 1.

Ageſianax, in Aratum commentatus eſt. Voſſius.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius. Item alius, Cyrenaicus, Philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere, aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compulerit, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Qu. Aliis autem *Heſius* vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius, nobilis Olympionica, in quem, pugilatu vincentem, Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, ſextus Lacedæmoniorum rex, Archidami filius poſt mortem Agidis fratris ſui rex conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam civitates cepit, Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluvium fudit. Athenienſes & Bœotios apud Coroneam urbem Peloponneſi vicit. Brevi corporis ſtaturâ fuit, & altero pede claudus, maximâ tamen virtute præditus. Regn. an. 43. Juſtin. lib. 6. Cum multi effigiem ejus vellent, nunquam eam fieri paſſus eſt.

Ageſilaus, Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater ejus Neocles eum utramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter barbaros, habitu Perſico, conſtitutus, quendam ex regis ſtipatoribus, nomine Mardonium interfecit, exiſtimaverat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad Solis aram immolaturum offendit. In quâ dextram imponens, cum aliquandiu vim ſupplicii, ne ullo quidem emiſſo gemitu tolerâſſet, tandem adjecit, Hujuſmodi Athenienſes ſumus univerſi. Quod ſi fidem non haberet, lævam quoque (inquit) injiciam. Ea res autem cum Xerxi pavorem incuſſiſſet, ſervari eum imperavit. Plut. in Paral.

Ageſilaus memoriam ſui reliquit opere de rebus Italicis, ex quorum 3. Hiſtor. ſeu fabellam de Fulvio Stella, ejuſque filiâ Eponâ Plut. commemorat in Parallelis minor. cap. 29.

Ageſilaus, Plutonis cognomen, quòd ſc. *populos agat*. Eſt enim mortuorum ac inferorum Deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimachus Hymn. in Palladis Lavacrum.

Φοιτάσει μεγάλῳ πιστὸς Ἀγεσίλα.

De quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Aggæus, propheta, qu. *feſtivus*, vel *ſolennis*, vel *gyrans*. Huic & Zechariæ LXX. Interp. pſalmos quoſdam adſcribunt. Unde Apollinaris.

Ξυνὸς Ζαχαρίαο καὶ Ἀγγαίου πέλεν ὕμν©.

Agias res Argolicas memoriæ mandavit. Athen. lib. 3.

Agis Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum provinciam igne ferroque vaſtavit. Græcas civitates libertati reſtituit. A ſuis civibus occiſus eſt in carcere, quòd juxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plut. Item alius, quem Lacedemonii ſuſpenderunt. Tertius, Pæonum rex, quem Philippus Alexandri M. pater in ſuam poteſtatem coëgit. Quartus, poeta Argivus, peſſimorum carminum, poſt Chærilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculemque & Liberum patrem, & cum Polluce Caſtorem novi numini ceſſuros eſſe jactabat. Curt. lib 8 *Agis quidam Argivus peſſimorum carminum poſt Chœrilum conditor.*

Aglaonice, Hegemonis filia, aſtrologiæ perita & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent, prævidens, illamque ſe cœlo deducere jactitans; quæ ob id poſteà in magnas calamitates incidit, adeo ut in proverb. abierit τὴν Σελήνην καθαιρεῖ *Lunam detrahit* ut refert Apoll. lib. 4. quo utimur quoties aliquis ſuâ jactantiâ in calamitatem incidit.

Aglaope, una Sirenum, & *Aglaophena* alia. Vide *Sirenuſſæ*.

Aglaope Æſculapius Lacedæmoniis. Heſychius. Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκληπιὸς. Λάκωνες.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cujus meminit Plin. 35. 9. Cic. 3. de Orat Athen. lib. 10. Æl. de Animalibus, 17. 47.

Aglaoſthenes, qui corrupte in libris nonnullis eſt *Agloſthenes*, imò & *Ædiſthenes* vocatur, hiſtoriam rerum Naxicarum conſignavit Vide Voſſ Hiſt. Gr. p 318.

Aglauros, filia Erechthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de quâ Ovid. Met. 2. Heſychius. Ἄγλαυρ©, θυγάτηρ Κέκροπ© (lege ϑυγ) ἡ Ἀττικοῖς καὶ ὄμνυον κατ' αὐτῆς, ἣν ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς.

Aglaus, Pſophidius, Arcadum pauperrimus, ab Apolline felicior Gyge judicatus, quòd agelli ſui limites nunquam egreſſus eſſet, parvuli ruris fructibus contentus, Plin. 7. 46. Val. Max. 7. 11.

Agnodice, virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſſâ comâ, habitu virili ſumpto, ſe Herophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus, ſe ad fœminas non amplius admiſſos, in judicium pertracta, quod dicerent hunc eſſe illarum corruptorem, coram Areopagitis tunicâ allevatâ, ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnoetæ, hæretici, ab *ignorantiâ* ſic dicti, quòd noviſſimam horam Chriſto ignotam eſſe arbitrarentur. Cæl. Rhod. 1. 14.

Agnon, Niciæ filius Samio bello, quando à Pericle inſula devicta eſt, dux fuit. Bello Peloponneſiaco contra Potidæam cum validis copiis profectus, morbi vi inde, irrito incœpto, abſcedere coactus eſt. Hic Amphipolin condidit. Sed cum poſtea in bello ad Braſidam Amphipolitani defeciſſent, illi, quoniam ad urbem ipſorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adſcripſerunt, dejectiſque Agnonis monumentis ad Braſidam honorem tranſtulerunt. Thucydides.

Agon Nemeæus, primùm ab Argivis actus poſt eum qui ſub Archemoro fuit. Olymp. 53. Nemea autem celebrantur poſt Tlepolemia, quæ agebantur die 24 menſis Gorpiæi.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgei, quem ſtatuerat Minos, præmium pueros Atticos largiens. Cæterùm Taurus (vir crudelis, & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus, univerſos in contentione ſuperavit. Tandem verò factum eſt, ut à Theſeo in palæſtrâ vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributariâ pœnâ liberati ſunt. Plut.

Agon Olympius, ab Hercule inſtitutus, à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni 430. Euſeb.

Agones ludi ſervio, quos Auguſtus Actiacis littoribus, devicto Antonio, ſtatuit, ad quod reſpexit. Virg. 3. Æn.

Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Agonalia, feſta erant apud Romanos, in honorem Jani quotannis celebrari ſolita, ut eſt apud Ovid. Faſt. 1. Aut certè in honorem *Agonii* Dei, ut feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolavit, ut tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio; aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad jugulandum arietem, rogabat *Agon* Quam opinionem ſequitur Ovid. his verſibus.

Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa magiſter,
Hoſtia cœlitibus, quo feriente, cadit.
Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros,
Semper Agatne? *rogat; nec niſi juſſus agit.*

Alii ad *Agonem* montem, in quo illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, referunt. Alii à certamine Curuli dictum putant, quod hiſce feriis antiquitus ſoleret celebrari. Nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellabant. Hujus ſententiæ fuiſſe videtur Ovidius in his.

Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum
Nomina de ludis Græca tuliſſe diem.
Et prius antiquus dicebat Agonia *ſermo*
Veraque judicio eſt ultima cauſa meo.

Agreſphon, περὶ ὁμωνύμων, ſive de ejuſdem nominis hominibus illuſtribus ſcripſit. Suidas in *Apollonius*.

Jul. *Agricola*, ſocer Cornelii Taciti, cujus vitam Tacitus ipſe conſcripſit. Ad hunc pertinere videtur Epigramma quoddam Antiphili, uti probabiliter obſervat Brodæus lib. 1. Ἀνθολ. εἰς τὸν Σάτυρον.

Rod. *Agricola*, Lud. Viv. in lib. 2. de C. D. cap. 21. *Vix & in hac* noſtrâ & patrum memoria fuit unus atque alter dignior, qui multum legeretur multumque in manibus haberetur, quam Rod. Agricola Phryſius. Tantum eſt in ejus operibus ingenii, artis, judicii, gravitatis, dulcedinis, eloquentiæ, eruditionis; at is pauciſſimis noſcitur, vir non minus qui ut ab omnibus cognoſceretur, dignus, quam Politianus vel Hermolaus Barbarus, quos meâ quidem ſententiâ & majeſtate, & ſuavitate dictionis, non æquat modo, ſed etiam vincit.

Agrii. Titanes ſic dicti. Heſych. Ἄγριοι θεοί, οἱ Τιτᾶνες. Idem Ἄγριοι λευκὸς, τόπος ἐν Ἑρμιόνι. Forte leg ἐν Ἑρμιόνῃ, vel Ἀγριάδια.

Agrimeliſſa, Heſychius Ἀγριμέλισσα, Ἡγησίας ὄνομα ἀπολλῶνι. Forte leg. *Hegeſippus*, vel *Hegeſianax*.

Agriodos, ab Ovid. inter canes Actæonis numeratur, & ab *agreſti*, ſeu *feroci dente* nomen habet. Ovid. Met. 3.

La…

Labros, & Agriodos, & acutæ vocis Hylactor

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur. Varia autem Baccho cognomenta veteres tribuerunt; atque, ut omittam quæ nihil ad inſtitutum præſens faciunt, eorum duo ſunt, benignitatis; Μειλίχιος, i. e. M[illegible] & Χαριδότης, quod explicat Virgilius cum [illegible] appellat. His adverſantur iſta crudelitatis, Ἀγριώνιος, Ὠμηστής; eaque Plutarchus inter ſe componit in Antonio. Nam cùm Antonius vellet ſe Liberum Patrem dici, habitu quoque & comitatu Liberi veniret Athenas, Πόλις, inquit, ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων, Χαριδότην, καὶ Μειλίχιον· ἦν γὰρ ἀμέλει τοῖς μὲν τοιοῦτος, τοῖς δὲ πολλοῖς Ὠμηστὴς καὶ Ἀγριώνιος. *Civitas erat plena Bacchum [illegible] [illegible] Largitorem, & Mitem; talis quæ [illegible] erat, pluribus autem Crudelis, & Ferus.* Idque omnino geminum eſt dicterio Romanorum, in Antonii collegam Cæſ. Auguſtum. Apollinis ornatu ſe jactantem; *Cæſarem planè eſſe Apollinem, ſed & Tortorem, quo cognomine is Deus, quâdam in parte urbis colebatur.* Suetonius, cap. 70. Baccho igitur *Agrionio* dicatum eſt feſtum *Agrioniorum*. De quibus nihil habeo quod in medium proferam, præter duos Plutarchi locos: quorum alter eſt, lib. 8. Sympoſ qu. 1. ubi tradit apud ſuos, in Agrioniis, Bacchum, ceu fugitivum à mulieribus inveſtigari; eaſque facto quærendi fine, dicere, apud Muſas illum occultari. Οὐ φαύλως δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσιν, εἶτα παύονται, καὶ λέγουσιν ὅτι πρὸς τὰς Μούσας καταπέφευγε, καὶ κέκρυπται παρ' ἐκείναις. Μετ' ὀλίγον δὲ τοῦ δείπνου τέλος ἔχοντος, αἰνίγμασι, καὶ γρίφοις ἀλλήλαις προβάλλουσι. *Non itaque ineptè apud nos in Agrioniis mulieres Bacchum quærunt, tanquam fugitivum; deinde finem quærendi faciunt, dicuntque eum ad Muſas confugiſſe, atque apud eas latere occultatum; paulò poſt, finitâ cœnâ, ſibi invicem ænigmata & griphos proponunt.* Quâ ceremoniâ nihil aliud ſignificari puto, quàm depravatos hominum mores, animoſque ferociâ temulentos, ad rationis ſtatum Muſarum commercio revocari. Alter locus eſt in Quæſt. Græcis: ubi refert Minyæ filias furore correptas, eſum humanarum carnium appetiviſſe, Leucippamque miſſâ ſorte, filium Hippaſum præbuiſſe dilaniandum; Quæ cauſa fuit cur Minyæ poſteros ab Agrioniis ſtricto gladio Bacchi ſacerdos arceret. Καὶ γίνεται παρ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγή, καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος. Ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν, καὶ ἀνεῖλεν ἐφ' ἡμῶν Ζωΐλος ὁ ἱερεύς. *Eæ quotannis fugantur in Agrioniis à ſacerdote Bacchi ſtricto gladio; licetque deprehenſam interficere: Et quidem necavit ætate noſtrâ Zoilus ſacerdos.*

Agriopa, Ὀλυμπιονικῶν hiſtoriam texuit. Plin. 8. 22. Item Cynaræ illius pater, qui tegulas & metalla, forcipem, item mar[illegible] vectem & incudem invenit. Plin. 7. 56.

Agriope, Agenoris uxor Lactantio in 2. Theb. Statii, & Hygino; quæ tamen *Telep[illegible]*, ſeu *Telephaeſſa* Apollodoro & Moſcho vocatur. Fuit alia ejuſdem nominis, quam Mimnermus Orphei uxorem fuiſſe vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen vocant.

Agrippa, Latinum vocabulum eſt, dictum ab eo quòd ægros, i. e. difficiles partus faciat; vel dicitur ille Agrippa, qui in naſcendo pri[illegible] emittit pedes. Gellius 16. 16. Nonius cap. 9. Plin. 7. 8. *In pedes procedere naſcentem contra naturam eſt, quo argumento appellavere Agrippas, ut ægrè partos.* At Claud. Salmaſius, ſummus, ac eruditiſſimus vir, & uſu & origine Græcum eſſe nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρίου καὶ ἵππου, Exercitationibus Plinianis oſtendit.

Agrippa, filius Ariſtobuli magni Herodis filii, à Tiberio Cæſare conjectus in vincula, ſed à Caio liberatus, rex Judææ factus eſt, regnavitque an. 7. Poſtea Claudius Cæſar regnum ejus confirmavit, omne Herodis imperium & Lyſaniæ adjiciens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam Trachonitidem, &c. Joſeph. Ant. 15. 4. Is Jacobum Apoſtolum gladio interfecit, & Petrum in carcerem detruſit. Act. 12. Item Herodes *Agrippa*, ſecundus Galilæorum tetrarcha, Herodis, primi Judæorum regis, filius, qui CHRISTUM illuſum remiſit ad Pilatum. *Agrippæ* Berenices mariti de quo in Actis Apoſtolorum, meminit Juvenalis [illegible]t. 6.

——*Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior: hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori;
Obſervant ubi feſta mero pede ſabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Agrippa Menenius, cognomento Lanatus, dux à Romanis electus adverſus [illegible]binos, de iis triumphavit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens, *Humani artus* inquit, *cum ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illi miniſterium negaverunt. Cum autem eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & ſic cum eo in gratiam redierunt: Sic Senatus & Populus, quaſi unum corpus, diſcordiâ pereunt, concordiâ valent.* Livius.

Agrippa, Sylvius, Tiberini Sylvii filius, duodecimus Latinorum rex, ſummerſo patri in regno ſucceſſit, & cum an. 4. regnaſſet, moriens Romulum Sylvium reliquit hæredem.

Agrippa, Vipſanius. Vide *Vipſanius*.

Agrippa, Auguſti gener, navali victoriâ contra Sextum Pompeium inſignis. Virgil. Æn. 8.

Parte aliâ ventis, & Diis Agrippa ſecundis
Arduus, Hor. lib. 1. Od. 6.
Scriberis Vario fortis & hoſtium
Victor Mæonii carminis alite,
Quam rem cunque ferox navibus aut equis
Miles te duce geſſerit.
Nos Agrippa neque hæc dicere, &c.

Agrippina, M. Agrippæ filia, neptis Auguſti, & uxor Germanici, quem etiam in Syriam comitata eſt: ubi quum ille, miſſo à Cn. Piſone veneno, interiiſſet, cineres ejus in Italiam reportavit & Juliæ familiæ monumento intulit, Piſonemque judicio perſequuta ad ſpontaneam necem adegit. Poſtremò apud Tiberium Cæſarem nullo ſuo merito in invidiam adducta, inediâ ſibi mortem conſcivit. Item Julia *Agrippina*, Germanici, & ſuperioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Ænobarbo nupſit, cui Neronem peperit, mortuoque Domitio, novo quodam exemplo cum Claudio Cæſare patruo ſuo ſecundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio ſuo expeditam ad Imperium viam ſterneret, venenato boleto ſuſtulit. Tandem infinitis nobiliſſimorum virorum cædibus graſſata, immiſſis Neronis juſſu percuſſoribus, multis vulneribus confoſſa eſt, illud identidem clamans, *Feri ventrem, qui monſtrum tam ferum tulit.* Utriuſque vitam vide latius apud Tacitum.

Agrius, Parthaonis, Martis filii, filius; Therſitis pater; cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Boccatius. Item frater Oenei Diomedis avi. Hom. Il. ξ.

Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ.——

Heſychius, Κατ' ἰδίαν δὲ ἄγριος ἀνόμαστο Ὀινέως μετ' ἀδελφοῦ, πατὴρ δὲ Θερσίτου.

Fuit & *Agrius* Ulyſſis ex Circe filius cum Latino fratre. Heſ. in Theog.

Agrætas, rerum Scythicarum ſcriptor, cujus meminit Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Idem in 3. rerum Libycarum citatur ab eodem in lib. 4. Meminit ejuſdem Stephanus in Ἄμπελος.

Agrolas, unà cum Hyberbio ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit, Pauſ. in Att.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit. Herodot. lib. 1. Item rex Illyriorum, qui cum Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tantâ ſeſe præ gaudio vini copiâ obruit, ut pleuritide correptus ſubito extinctus fuerit. Polyb. Item medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magnâ vi peſtilentiæ graviter infeſtatis, ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. 24. 22. Item Nini filius, quòd in agris natus eſſet, ſic dictus. Idem 23. 25.

Agyeus, Apollo ab Athenienſibus dictus, quòd ei in *viis publicis* ſuæ urbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi *vias* dicunt, quæ ſunt contra pomœria. Horatius.

Dauniæ defende decus Camœnæ
Levis Agyeu.

Agylla, luctator Cleonæus, ſtaturâ pergrandis nec minor Hercule. Stat. Theb. 6.

——*Levat ardua contra*
Membra Cleonææ ſtirpis jactator Agylleus
Herculea non mole minor.

Agyrtes, patrem interfeciſſe dicitur. Ovid. Met. 5.

——*Et cæſo genitore infamis Agyrtes.*

Item nomen tubicinis apud Statium in Achilleide,

——*Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,*
Occultamque tubam tacitus apportet in uſus.

Ahala, Serviliorum cognomen. Ita enim ſcribitur in nummis non *Hala*. Cic. autem in Oratore ſignificare videtur *Aia* ſcribendum eſſe. Manutius.

Ajax, Telamonis filius ex Heſione Laomedontis filiâ, fortiſſimus Græcorum μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, teſte Homero. Cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente gladio donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cum Ajax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Ulyſſes ſuâ eloquentii

queſtiâ à judicibus acceperet, præ nimia ira inſaniens per multa pecora, ac imprimis arietem ingentem occidit, credens ſe Atridas & Ulyſſem interemiſſe. Verum ad mentis ſanitatem rediens, cum ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus, gladio, quem Hector ei dederat, in loco deſerto ſe transfodit; cujus cruor in hyacinthum florem, vel, ut aliis placet, in florem ſui nominis tranſmutatus fuit. Quod eleganter Ovid. expreſſit, Metamorphoſ. lib. 13. in his.

> *Dixit: & in pectus, tum denique vulnera paſſum,*
> *Qua patuit ferro, letalem condidit enſem:*
> *Nec valuere manus infixum educere telum.*
> *Expulit ipſe cruor. Rubefactaque ſanguine tellus*
> *Purpureum viridi genuit de ceſpite florem,*
> *Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.*
> *Litera communis mediis pueroque viroque*
> *Inſcripta eſt foliis: hæc nominis, illa querelæ.*

Flos autem qui dicitur Conſolida regalis oſtendit has literas AI AI. Becman. Græci fabulantur totum fuiſſe invulnerabilem præterquam in cervice. Dictus eſt autem ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, h.e. *lamentando*. Soph. in Ajace Flagellifero.

> Αἲ, αἲ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
> Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
> Ovid. *Ipſe ſuos gemitus foliis inſcribit & Ai Ai*
> *Flos habet inſcriptum, funeſtaque litera ducta eſt.*

Item *Ajax* Tragœdiæ nomen, quam Æſopus non ſæpe agere ſolebat. Cic. 1. Offic. Item alia Tragœdia quam magno impetu aggreſſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo, abolevit; quærentibuſque amicis, quidnam Ajax ageret? Reſp. Ajacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe. Sueton. in Auguſto.

Ajax, Oilei filius rex Locrenſium, velox pedibus, haſtæ vibrandæ peritus; captâ Trojâ, Caſſandram virginem & vatem in templo Palladis vitiavit: Quam ob cauſam domum repetens fulmine a Pallade occiſus eſt. Virg. Æn.

> ——*Pallaſne exurere claſſem*
> *Argivum, atque ipſos potuit ſubmergere ponto*
> *Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei?*
> *Ipſa Jovis rapidum jaculata è nubibus ignem*
> *Disjecitque rates, evertitque æquora ventis:*
> *Illum expirantem transfixo pectore flammas*
> *Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.*

Propertius 4. 1.

> *Victor Oiliade cape nunc & dilige vatem*
> *Quam* [illegible] *avelli veſte Minerva ſua.*

Ovidius adverſus Ibin.

> *Ut* [illegible] *vox perit &* [illegible] *u mine & æquore raptor*
> *Sit te* [illegible] *adjuvet ignis aquas*

Horatius Epod. 10.

> *Quietior* [illegible] *fera ur æquore*
> *Quam Græ* [illegible] *um manus.*
> *Cum Pallas uſto vertit* [illegible] *am ab Ilio*
> *In impi* [illegible] *Ajacis rates.*

Sabinus in Ep. Ulyſſ.

> *Qui* [illegible] *uid Oileides commiſerat, omnibus unus*
> *Pr* [illegible], *Danais omnibus ira nocens.*

Sil. Ital. lib. 14.

> *Qualis Oiliades fulmen jaculante Minervâ*
> *Surgentes domuit fluctus ardentibus undas.*

Vides ut hic Ajax pereat fulmine transfixus, & ſcopulo, idque ope Palladis, infixus. Alii vero cenſent illum naufragium evitaſſe; [illegible] his Timæus Locrus Hiſt. lib. 2. Μετὰ δὲ Τροίας ἅλωσιν πολλοὶ τῶν Λοκρῶν περὶ τὰς Γυρὰς ναυαγησάντων ἀπεπνίγησαν· οἱ δὲ λοιποὶ σὺν Αἴαντι μόλις ἐς Λοκρίδα διεσώθησαν. Sed Virgilius ſuo argumento ſerviens, & Homerum ſecutus, illum naufragio obruit. Adeundus Græcus vates Odyſ. 4. & Seneca in Agamemnone. Sed omnes diſſident. Nam Homerus interitum ejus Neptuno tantum tribuit, Virgilius tantum Palladi, Seneca utrique. Quod autem ſupra, Ajacem pedibus velocem fuiſſe ſcribit hujuſce Dictionarii compilator, Homerum habet authorem, apud quem Ajax hic non ſemel vocatur,

> —— Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός.

Unde Horat. lib. 1. Od. 15. C[illegible] em [illegible] Ajacem. Longè minorem Ajace Telamonio [illegible] indicat Homerus in his.

> Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
> Μείων, οὔ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
> Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
> Ἐγχείῃ δ' [illegible] Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.

Ubi tres poſt[illegible] es verſus Homericos eſſe cave credas; Spurii enim plane ſu[illegible] Didymus ſeu quis alius Scholiaſtes: Ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς ὅτι εἶναι, καὶ μὴ γνήσιοι τοῦ Ποιητοῦ. Rationem addit: Πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἦν σμικρότερος ὁ Ὀϊλέως Αἴας τοῦ Τελαμῶνος. φησὶ γὰρ ἐν ἑτέροις ὁ ποιητής.

> Αἴας δ' οὐκ ἔτι Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
> Ἵσταται Αἴαντος Τελαμωνίου οὐδ' ἠβαιόν,
> Ἀλλ' ὥς τ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
> Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον——

2. Ἔπειθ' ὅτι οὐκ οἶδεν λινοῦς θώρηξι χρωμένους τοὺς Ἕλληνας ὁ Ποιητής. 3. Ψεῦδος δὲ καὶ τὸ, ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnavit tempore Lyncei regis Argivorum, atque Erechthei regis Athenienſium. Euſeb. It. in Moloſſorum rex, qui Theſeum carceri tradidit, eò quòd filiam ſuam Proſerpinam unà cum Pirithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluvio; unde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinam Ditis uxorem rapere voluiſſe. Plut. in Theſeo. Item fluvius circa Trojam. Pauſan.

Aides, Cedreno dicitur. Sic enim ille: Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοῦ ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἐν τοῖς Μολόσσων χώραις αὐτὸς ὁ Ἀΐδης ὄνομα βασιλεύων, ἔσχε Μυρδίαν τὴν αὐτοῦ γυναῖκα θυγατέρα τὴν Περσεφόνην, ἣν Πειρίθους ὁ αὐτοῦ συγκληθεὶς ἐραστὴς κατὰ σύνταξιν αὐτῆς ἁρπάσαι ταύτην ἠθέλησε. Τοῦτο γὰρ Ἀΐδης, ὃν εἶχε κύνα μέγιστον καὶ ἄγριον Τρικέφαλον ἐπονομαζόμενον ἔξω τῆς θύρας ἔστησε, Περσεφόνης ἀγρούσης. Τοῦ δὲ Πειρίθου πρὸς αὐτὴν προσερχομένου, ἐφορμήσας ὁ κύων ἀπώλεσεν αὐτὸν, ἐξῆλθε δὲ πρὸς παραχὴν ἡ Κόρη διεσπάραξεν καὶ αὐτὴ τὸν κύνα.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod *aiebat*. Nam olim Romæ audita vox ex ſilentio noctis clarior humanâ voce, quæ juberet magiſtratibus nunciari Gallos adventare, & ut providerent, ne Roma à Gallis caperetur. Cic. l. 2. de Divin. Livio Locutius dicitur.

Alabandus, Caris filius, à quo *Alabanda* dicta fuit. Item Deus Alabandenſium. Cic. de N. D. lib. 3. *Alabandenſes quidem ſanctius Alabandum colunt, à quo eſt urbs iſta condita, quàm quenquam nobilium Deorum, apud quos non inurbane Stratonicus, ut multa, cùm quidam ei moleſtus Alabandum Deum eſſe confirmaret, Herculem negaret; Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

Alaricus, Græce Ἀλάριχος, Claud. de bello Getico.

> *Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno,*
> *Alpibus Italiæ ruptis, penetrabis ad urbem.*

Nomen id fuit duobus regibus Gothicis: quorum alter Romam deſtruxit, alter cepit quidem, ſed per fraudem occiſus eſt. An. Dom. 854. *Alaricus* Anglis dictus eſt *Alreer* Normannis *Alberic*, & ſignificat *regnum procerum*, & *potentiam*, quod diſcitur *All* [illegible] eſt *ric* eſt *regnum*, item *dives*, *potens*, Germanis, *Ricco* Italis, *Rico* Hiſpanis, *Riche* Gallis. *Albericus* igitur ſic dicitur ut *Pintarchus*, *Crates*.

Alaſtor, Plutonis equorum unus, quorum nomina ponit Claudianus lib. 1. de Rapt. Proſ.

> *Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ*
> *Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nycteus*
> *Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.*

Item unus ſociorum Sarpedonis ad Trojam ab Ulyſſe occiſi. Ovid. Met. lib. 13.

> *Quid referam Lycii Sarpedonis agmina ferro*
> *Devaſtata meo? cùm multo ſanguine fudi*
> *Coeranon Iphitiden, & Alaſtoraque Chromiumque.*

Item Nelei filius Neſtoris frater, autore Aſclepiade apud Parthaſium.

Alaſtores, Dæmones quidam, qui calamitates, peſtes, & famem in terra diſſeminant. Vide *Telchines*. *Alaſtoras* apud Plut. *malos Genios* exponit Tho. Morus.

Sanctus Albanus, Verolamienſis, martyr in Britannia pro Chriſti nomine occiſus, poſtquam charitatis gratiâ confeſſorum perſecutoribus inſectatum (ut ait Gildas) & jam jamque comprehendendum, domo primùm, ac mutatis dein mutuò veſtibus occuluit, & ſe diſcrimini in fratris veſtimentis libenter perſequendum dedit. Hic trans Tameſis alveum cum mille viris, ſicco ingrediens pede, ſuſpenſis utrinque undis fluvialibus, carnificem convertit, & una ſecum pati martyrium fecit. Vide *Protomartyr Britannus*, ſeu Elegia Sacra in Converſionem & Martyrium S. *Albani*, per Jo. Hannarum Lond. 1630.

Albertus Magnus, profeſſione Auguſtinianus, genere Patavinus, in Academia Pariſienſi Encyclopædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in univerſâ poſteà diſſeminavit Italiâ. Alii Germanum faciunt, in Sueviæ agro Lavingenſi, ex Regulis Bolſtadienſibus ortum, & epiſcopum Ratiſbonenſem fuiſſe, ſed ſponte reſignato epiſcopatu, ut ſtudiis vacare commodius poſſet, Coloniæ vixiſſe, ibique an. D. 1280. vitæ 80 obiiſſe. *Albertus* Germanice ſignificat *All bright*, ut *Epiphanius*, *Phædrus*, *Eudoxus*, *Lucilius*, *Illuſtrius*, *Fulgentius*. Nam *Bert*, & *Beort*, eſt *illuſtris*, *clarus*, ut Alfricus, & Rhenanus interpretantur. Et *Bertha* Domina Germana apud Græcos dicta eſt Eudoxia, ut ait Luitprandus. Et qui olim *Ecbert*, *Sebert*, *Eshelbert*, in recentioribus ſcriptis vocantur *Ecbright*, *Sebright*, *Esheirright*. Camdenus. Leander *Albertus* Bononienſis Ord. prædic. flor. A. D. 1516. Plurima ſcripſit; nullo verò ſibi majus conciliavit nomen quàm *Italia* ſuâ opere magnæ induſtriæ, in quo nihil æque

dolendum

dolendum quam quod paſſus ſit ſibi imponi ab Annio Viterbienſi.

Albinovanus Pedo, poeta Ovidio æqualis; qui eum *ſidereum* vocat Ponticorum eleg. ult. *Sidereuſque Pedo.* Atque ad eundem eſt ejuſdem elegia decima lib. prædicti. Scripſit de navigatione Germanici, quo ex opere verſus viginti tres refert M. Annæus Seneca, Suaſor. 1. Etiam epigrammata ſcripſiſſe colligit Voſſius ex Martialis libro 2. ep. 77. At ſupereſt elegia ejus in mortem Druſi ſanè elegantiſſima, & ſidereo poeta digna. Elegia vero in obitum Mecænatis ei falſo tributa videtur, licet aliter ſentiat Joſ. Scaliger.

Albinovanus Celſus, comes & ſcriba Neronis, ad quem ſcribit Horat. Ep. lib. 1. Ep. 8.

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinovano.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda uxorem liberoſque deſcendere juſſit, ut Veſtales, quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Livius.

A. Poſthumius Albinus, Conſul cum Lucullo, an. U.C. 602. Res Romanas Græco ſermone ſcripſit. Gellius 3. 10. ubi etiam refert, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur. M. Cato autem propterea eum feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Idemque legere eſt apud bonorum ſcriptorum Lævinum Macrobium, in prooemio Saturnalium. Narrat quoque idem Plut. in Catone, ſed paulò aliter, ac pro *Albino* vocat *Labienum.* Catonis judicium ſequitur Suidas in Αὖλος Ποστούμιος. Albinum vero defendentem vide Voſſium de Hiſt. Gr. Lib. 1. cap. 20. Quinimo præter hiſtoriam Græcam etiam Annales Latinos hic ſcriptor reliquit, teſte Macrobio. Sat. 2. 16.

Albinus, Imp. Rom. dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm ſecundinis involuti erumpunt menſtruo fluore perliti; hinc illud Juvenalis,

——Modo primos incipientem
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhodiginus.

Albinus Clodius, Conſul Rom. à Severo apud Lugdunum victus eſt, caputque ejus Romam miſſum. Herodian. lib. 3. Item alius, Conſul, Maximi collega; Tertius, collega Præſentis; Quartus, Amantii; Quintus, Theodoſii.

Albinus, vir Prætorius, qui à Romanis ad Syllam, tempore belli Socialis miſſus legatus, ſaxis ac fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Syllâ.

Lucii Albini duo inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes ſcribit, ex iiſque, Lucium, ſimplicem & antiquum eſſe; Spurium vero doctum ex diſciplinâ Stoicorum.

Albumazar, Philoſophus, Medicus, & Aſtrologus inſignis; natione Arabs, educatus tamen in Africâ. Plurima ſcripſit, de quo vide Geſnerum in Bibliothecâ.

Albuna, Dea, quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque eſſe Ino Athamantis uxor, quæ viri furorem metuens, unà cum Melicertâ filiâ ſe in mare præcipitavit. Alii Sibyllam Tiburtinam fuiſſe volunt. Iſid. Gloſſ. *Albuna, mater Matuta.* Scribe *Albunea* ex Lactantio (qui eam unam è Sibyllis facit, lib. 1.) Virgilio, & Gloſſis veteribus in quibus eſt *Albunea.* Græcis duobus nominibus indigitatur Λευκοθέα, & Ἰνώ; Latini vero utrumque complexi *Albuneam* dixerunt, uno verbo. Meurſius.

Albutius Silus, Novarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: jam vero ſenior, ob vitium vomicæ Româ Novariam rediit, convocataque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Suetonius.

T. Albutius, vir, cujus M. Varro meminit, dicitque eum Satyras ſcripſiſſe Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miſcentem verba notat his verbis.

Græcum te, Albuti, quam Romanum atque Sabinum,
Municipem Ponti, Titi, Anni, centurionum,
Præclarorum hominum, ac primorum ſigniferûmque,
Maluiſti dici Græcè ergo prætor Athenis,
Id quod maluiſti, te, cùm ad me accedis, ſaluto:
Χαῖρε, inquam, Tite: lictores, turma omnis cohorſque
Χαῖρε, hinc hoſtis Muti Albutius, hinc inimicus.

Albutius, vel *Albucius*, Canidiæ pater, homo inſigniter avarus & ſordidus: Quando ad obſonia comparanda ſervos ſuos mittebat, mortem eis minitabatur, ni pro ejus voluntate comparaſſent. Alii autem ſcribunt, cùm ille convivaretur, ſervis officia diſtribuiſſe, & antequam aliquis peccaſſet, eos cecidiſſe, dicentem, vereri ſe, ne cum peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Sat. 2. lib 2.

—— — Hic neque ſervis
Albuci ſenis exemplo, dum munia didit,
Sævus erit. ——

Alcæus, poeta Lyricus, floruit Olymp. 44. an. 2. ut Euſeb. in Chron. tradit. Et firmatur, tum eo, quòd Periandri temporibus vixiſſe dicat Herodot. lib. 5. tum inimicitiis, quas geſſit cum Pittaco ſeptem ſapientum uno, qui claruit Olymp. 42. uti Diog Laert. teſtatur in ejus vitâ, quem adeo amarum fuiſſe ſcribunt, ut autoritate ſui carminis multos ex civitate ejecerit. Unde Horat. lib. 4. Od. 9. *Alcæi minaces Camœnas* vocat. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis, de quo Quintilianus, Cicero, & alii. Fuit alius *Alcæus*, Comœdiæ veteris ſcriptor, quem decem Comœdias reliquiſſe author eſt Suidas. Earum *Endymion* memoratur Polluci lib. 9. *Paſiphae* eadem lib. 10. quâ cum Ariſtophane Athenis certavit. Athenæo etiam citantur ejus *Palæſtine, Nuptiæ ſacræ, Sorores ſtuprum paſſæ, Ganymedes*, & *Calliſto.* Item *Alcæus* Herculis avus, à quo, ut quidam volunt, *Alcides* dictus fuit Hercules. Item Omphales & Herculis filius.

Alcamenes, nonus rex Spartanorum, ex Agidarum familiâ, patri Teleclo ſucceſſit, & an. 77. regnavit. Hujus tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argivi. Pauſ. in Lacon. Item *Alcamenes*, Achæorum dux. Idem in Achaicis. Quin & ſtatuarius ejuſdem nominis fuit Praxitele vetuſtior, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in faciendâ Venere ſuffragio pop. Athenienſis ſuperavit. Plin. 36. 5. Meminit ejus Lucianus in Hermotimo, itemque de Imaginibus, & opera ejus paſſim recenſet Pauſanias.

Alcander, unus è comitibus Sarpedonis, Lyciæ regis, ab Ulyſſe ad Trojam occiſus. Ovid. Met. 13.

Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytanimque.

Item adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, adverſus quem noluit animadvertere Lycurgus, ſed miſſis conſuetis miniſtris, eum domum introduxit, ſibique miniſtrare juſſit. At Alcander, cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, plurimo amore eum poſteà proſequebatur. Plut. in Lycurgo. Item *Alcander*, qui poetane, an alius generis ſcriptor fuerit, non video unde colligi poſſit, niſi forte ex loco Clem. Alex. quem profert Voſſius de Poetis Gr. pag. 85.

Alcandre, Polybii Thebani, hominis ditiſſimi uxor. Hom. Odyſſ. Δ. ver. 126.

Ἀλκάνδρῃ Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

Alcanor, viri proprium, cujus mem. Virg. Æn. 10.

Huic frater ſubit Alcanor, &c.

Alcathous, Pelopis filius qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megara venit, occiſoque leone, qui multos, & in iis Megarei regis filium Euripum necaverat, aſcitus Megareo gener in regno ſucceſſit. Item *Alcathous* Trojanus Hippodamiam, Anchiſæ filiam in uxorem duxit, & in pugnâ apud Trojam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt. Hom. Il. N.

Alce, canis nomen apud Xenophontem, lib. de Venatione. Item una è canibus Actæonis apud Ovid. Met. 3.

Et Dromas, & Canache, Sticteque, & Tigris, & Alce.

Item nomen meretricis. A Gellius 4. 11. Item urbs Hiſp. in Celtiberâ, quam Gracchus ad deditionem compulit. Liv. lib. 10. Dec. 4.

Alcenor, vir fuit Argivus, qui in eâ pugnâ quâ 300 Argivi cum totidem Lacedæmoniis de finibus certarunt, ſolus cum Chromio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deletis. Herod.

Alceſte, vel *Alceſtis*, uxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo; quòd brevi moreretur, niſi aliquis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod cùm omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Juvenal. Sat. 6.

——Spectant ſubeuntem fata mariti
Alceſtem; & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſervare catellæ.

Ab Ovidio *Pagaſæa* dicitur, à Pagaſis urb. Theſſaliæ, lib. 3. Ματαιοτεχνίας.

Fata Pheretiadæ, conjux Pagaſæa redemit,
Proque viro eſt uxor funere lata ſuo.

A Claudiano *Theſſala*, De laud. Serenæ.

——Conſorte redempto,
Caſta maritali ſucceſſit Theſſala fato,
Inque ſuos migrare virum non abnuit annos.

Plura apud Eurip. in Alceſte. Vide *Admetus.*

Alcetas, Rex Moloſſorum, longâ ſerie generationum originem ſuam ad Pyrrhum Achillis filium referens. Alius qui ſub Alex. M. dux fuit. Utriuſque meminit Suidas. Item octavus Macedonum rex, regn. an. 39. Denique *Alcetas*, hiſtoricus Græcus, ſcripſit de iis quæ Delphis dicata erant. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων.

Alcetes, Arymbæ filius Æacidâ fratre natu major, Epirotarum rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulſus, cùm in Epirotas quoque ſævire ac furere inciperet,

noctu

noctu conſpiratione factâ, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſan. in Phocicis.

Alcibadas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin. 36. 5.

Alcibiades, Imp. Athenienſis fuit, ſummo loco natus, naturæque & ingenii donis excellentibus exornatus: rurſus verò omni vitiorum genere deformatus; niſi quantum eum ab illis retraxit diſciplina Socratis, cui ſe erudiendum tradidit. Vitam ejus prolixè deſcripſit Plutarchus Græcè; Latinè verò perquam eleganter Corn. Nepos. Hic Alcibiades in ludum quendam ingreſſus, cum apud magiſtrum Iliada Homeri poſtulatam non inveniſſet, alapam ei impegit ſatis duram; atque eum imperitum eſſe, & ſimiles ſui pueros efficere dixit. Mortem ejus, quod attinet, de eâ ſic Juſtinus lib. 5. *Quem* (Alcibiadem) *cùm profectum ad Artaxerxem Perſarum regem comperiſſent, citato itinere miſerunt qui eum interciperent: à quibus occupatus, cùm occidi apertè non poſſet, vivus in cubiculo, in quo dormiebat, crematus eſt.* Contrà verò habent Plut. & Corn. Nepos, ut jam vidit Cl. Berneggerus. Verba Cornelii in mendo cubant. *Illi cum eum ferro aggredi non auderent, noctu ligna contulerunt, circa domum Samenam, in quâ quieſcebat, eam ſuccenderunt*, &c. Non attinet virorum doctorum ſuper hunc locum conjecturas apponere. Lege, *circa domum Saniſenam.* Saniſene autem locus eſt in confinio Phrygiæ & Galatiæ.

Alcidæ, Dii apud Lacedæmonios ſic nuncupati. Heſychius. Ἀλκεῖδαι, θεοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. Theb. 10.

——*Tuque ô ſpectate palæſtris*
Omnibus, & nuper Nemeæo in pulvere felix
Alcidama. Idem lib 6.
Tandem inſperatus nudâ de plebe Laconum
Proſilit Alcidamas.

Item Eleates Philoſophus. Gorgiæ Leontini diſcipulus. Suid. Quintilianus verò inter oratores eum numerat, lib 3. Atque extant ejus aliquot orationes in volumine orationum Rhetorum Aldino

Alcidamus, Rhetor antiquus, inprimis nobilis, Mortis laudationem ſcripſit. Cic. 1. Tuſcul. Qu.

Alcides, Minerva cognominata eſt à Macedonibus. Liv. lib 2. Dec. 5. de Perſeo rege bellum adverſus Romanos ſuſcipiente. *Ipſe,* inquit *centum hoſtiis ſacrificio regaliter Minervæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum, ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.* Item Herculis cognomen, ab Ἀλκή, i. e. *robur*; vel ab *Alcæo* avo paterno, ut vult Herodotus.

Alcimede, uxor Æſonis, & Jaſonis mater, teſte Pherecyde. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymelâ Jaſonem genuiſſe ſcribit. Ejus meminit Val. Flaccus, Argon. lib. 1.

——*Hunc gravis Æſon*
Et pariter vigil Alcimede ſpectantque tenentque.

Alcimedes, Poeta Tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimedon, cælator inſignis. Virgil. Eclog. 3.

——*Pocula ponam*
Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

Alcimenes, duo fuere, Megarenſis Tragicus, & Athenienſis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Poſterioris *Theſaurum*, & *Peccantes* citat Athenæus. Item *Alcimenes* inter Achæos, gloriâ, genereque vir primarius, cujus meminit Plut. in Dione. Item alius, Epirota, Demetrii comes, omnium audaciſſimus, ac robuſtiſſimus. Plut. in Demetrio.

Alcimus, Siculus, Italica conſignavit. Athen. lib. 10. & Feſt. pomp in *Roma.* Item orator, ſui temporis facilè princeps. Laert. in Stilpone. Item Lydorum rex, pietate, ingenioque mitiſſimo inſignis Cæl. Rhod.

Alcimus, Judæus transfuga, & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſiâ ſummus Judæorum Pontifex conſtitutus, quamvis de ſacerdotum genere non erat. 1 Mac. 7. 9. & 2. Mac. 14. Vide Joſephum.

Alcimus Avitus, Archiep. Viennenſis, circa an. D. 500. Refutationes Arianorum, Neſtorianorum, Eutych. & Pelagii; item Epiſt. libros 9. Homilias, & poemata ſcripſit, ex quibus ſex libelli, præcipuos Geneſeos & Exodi hiſtorias explicantes, ſuperſunt.

Alcinous, Nauſithoi filius, Hom. Odyſ. 7. rex Phæacum in Corcyrâ inſula juſtiſſimus, dicente Orpheo in Argonaut.

Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

Virgil. Georg. 2.

Pomaque & Alcinoi ſilvæ.

Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus novi ſtatim ſuccederent. Papinius lib. 1. Sylv. 3.

Quid bifera Alcinoi referam pomaria? voſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Juvenalis Sat. 5.

—— *Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat;

Ovid. Amor. 1. 10.

Præbeat Alcinoi poma benignus ager.

Propertius lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſylvas.

Plin. 19. 4. *Antiquitas nihil priùs mirata eſt, quàm Heſperidum hortos, ac regum Adonidis & Alcinoi.* Meminit etiam, præter vulgares alios, lucorum Alcinoi Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. ad Autolycum, ubi vulgò malè legitur *Antinoi.* Et Nazianzenus Carm. ad Vitalianum proverbialitèr.

——Ἡ δὲ τράπεζα καὶ ἄλλος Ἀλκινόοιο
Τερπωλή.——

Alcinoi apologus, dicitur de longis & anilibus fabulamentis; refertur à Diogeniano, & Julio Polluce lib 6. Sumptum ex Hom. Odyſſeâ, ubi Ulyſſes in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigioſas fabulas, & portentoſa mendacia commemorat de Lotophagis, Læſtrygonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inſcitâ. Hoc proverbio uſus eſt Plato de Republica lib. 10.

Alcinous, philoſophus, epitomen compoſuit decretorum Platonis. Eam edidit doctiſſimus vir Dan. Heinſius Gr. Lat. unà cum Maximo Tyrio, Lug. Bat. 1607. 8°.

Alciphron, Magneſius philoſophus, Alexandri temporibus. Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cujus ſæpe meminit Theocritus. Virg. Eclog. 7.

Quid facerem? neq; ego Alcippen, nec Phyllida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcithoe, Thebana mulier, quæ, cùm Bacchum, ejuſque orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem commutata eſt, telæ autem in vitem & hederam.

Alcman, poeta Lyricus Olymp. 27. vixit; qui, utpote Lacedæmonius, linguâ ſcripſit Doricâ. Eſt vero diverſus ab Alcmane Meſſenio, itidem Lyrico. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 13. & 15.

Alcmæon, Amphiarai vatis, & Eriphyles filius. Huic pater, ad bellum proficiſci coactus, perfidiam Eriphyles in ſe aperuit, eique filio mortis ſuæ vindictam reliquit; qui defuncto patre, memor præcepti, ut in patrem pietatem ſervaret, impius in matrem factus eſt, eamque necavit. Huic fabulæ à cæteris additur, quum poſteà ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad flumen Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam ejuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe: cæterùm cùm aliquando ad Acheloum flumen poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirrhoë Acheloi filia, monile, quod ſuperiori conjugi dederat, etiam huic, nuptiarum ſpe, pollicitum eſſe. Ad quod repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœæ, Themone, & Azione, occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt; vel, ut Ovidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoës, quos Jupiter natos ſtatim Deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Virg. Æn. 6.

——*Mœſtamque Eriphylen,*
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Propert. lib. 3. eleg. 4.

Aut Alcmæonis furiæ, aut jejunia Phinei.

Alcmæon, Æſchyli filius, 13. Athenienſ. Archon. *Alcmæon* etiam dicitur pro *Alcman*, à quo alius eſt ille, qui in *Delphorum commentariis* citatur à Plutarcho in Solone.

Alcmæon, in Delphorum commentariis citatur à Plut. in Solone. Alius eſt ab *Alcmæone* Crotoniatâ qui primus Phyſica ſcripſit, teſte Clem. Strom. lib. 1.

Alcmene, & Archaicè *Alcumena*, Electryonis & Lyſidices filia, Amphitryonis uxor, cui hâc lege nupſit, ut mortem fratris ſui à Teleboïs occiſi, ulciſceretur. In quâ expeditione cùm Amphitryo verſaretur, Jupiter in Alcmenam ardens, formâ militis aſſumptâ, quaſi ab expeditione rediens, ante lucem ad eam acceſſit. Illa autem maritum eſſe ſuum credens cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnans eſſet; concepitque, & ſic geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, & Herculem ex Jove. Ovid. Met. 9.

——*Levata eſt*
Argolis Alcmene, potiturque puerpera voto.

Alcomenæ, civitas Ithacæ, & alia Illyriæ. Steph.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cujus filium cùm draco invaſiſſet, tantâ arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deſiſteret vulnere, nec tranſiret in filium. Servius in illud Virg. Ec. 5.

Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Puer vero qui ſervatus eſt ab Sagittario Alcone fuit *Phalerus* ille, qui poſtea unus erat Argonautarum. Val. Flac. lib. 1.

Inſequer.e,

Inſequeris, caſuſque tuos expreſſa Phalero
Arma geris: vacua nam lapſus ab arbore parvum
Ter quater ardentem tergo circumvenit anguis
Stat procul incidens dubium pater anxius arcum.

Porro de hoc Alcone Manilii verba nonnulli cenſent capienda lib. 5.

Quinetiam ille pater tali de ſidere cretus
Eſſe poteſt, qui ſerpentem ſuper ora cubantem
Infelix nati, ſomnumque animamque bibentem
Suſtinuit miſſo petere ac proſternere telo.
Ars erat eſſe patrem, vicit natura periclum
Et pariter juvenem ſomnoque, & morte levavit.

Sed & Sidonius Apollinaris eandem hiſtoriam his verſibus eleganter, uti ſolet, expreſſit.

——*Non ſic libravit in hoſtem*
Spicula, qui nato ſerpentis corpore cincto
Plus timuit, dum ſuccurrit: dum jactibus iiſdem
Interitum, vitamque daret, ſtabilemque teneret
Corde tremente manum, totamque exciret in artem
Spe propiore metus, dans inter membra duorum
Unius mortem.

Alcuinus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis diſciplinis ornatus, primus apud Pariſios literarum aperuit ludum, honeſtiſque effecit exhortationibus, ut Carolus Magnus, cujus præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit Gymnaſium, multiſque exornaverit privilegiis. De quo Conradus in hunc modum ſcripſit in Bibliotheca. *Alcuinus, ſeu Albinus, monachus ac diaconus, Abbas monaſterii S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè ſcripſit volumina, author ubique pius, ubique doctus, ſuccinctus, maturus, gravis, ſcientia plenus, & ante alios præcipuè dignus qui ſemper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium quæ ſub ſole geruntur, magis dileceſcat, & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis ad amorem cæleſtium ardentius inflammentur.*

Alcyone, vel *Alcinoe*, una ex Pleiadibus, ex Atlante, & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, conjugem Ceycis regis Trachiniæ.

Alcyone, vel *Halcyone*, Neptuni filia, Ceycis uxor, quæ, cùm ad Oraculum vir ejus navigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, ac Deorum commiſeratione in avem ſui nominis mutata eſt. Ovid. Met. 11. Theocr. Schol. Idyll. 7. Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Καναίκης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Servius autem ad Georg. 1. notat nominativum eſſe *Alcyone* cùm de muliere dicitur: cùm de avibus, *hic & hæc Alcyon*, *hi & hæ Alcyones* Putant debere ſcribi *Halcyon*; dici enim Ἀλκυόνα, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Vide Ariſt. hiſt. an. lib. 9. cap. 14. & lib. 5. cap. 8. Varro de L. L. lib. 6. Schol. Apollonii pag. 52. & Schol. Ariſtoph. in Ὄρνισι. Cæterùm Halcyones ova pariunt tranquillo mari. Plautus in Prologo Caſinæ,

Tranquillum eſt: Alcedonia ſunt circa forum.

Idem in Pſeudolo:

——*Illam mihi tam tranquillam facis,*
Quam mare eſt olim, cum ibi Alcedo pullos educit ſuos.

Sil. lib. 14.

——*Strato*——*Spectabile ponto*
Cum ſonat Halcyones cantu, nideſque natantes
Immota geſtat ſopitis fluctibus unda.

Ideóque littus plerumque amant. Pacuvius in Teucro.

Alcyonis ritu littus pervolans feror.

Virgil.

Littoraque Halcyone reſonant & acanthida dumi.

Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eveni fluvii filia, quæ & *Marpeſſa* dicta eſt, uxor Idæi, quam Apollo cùm rapuiſſet, non dubitavit maritus, ſumpto arcu & ſagittis, uxorem ab eo repetere, quod cùm fruſtra conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine, Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperiori Alcyoni non diſſimile ſortita videretur.

Alcyone, oppidum Theſſaliæ, teſte Plinio, ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone oppidum extructum, ad quod Philippus, Alexandri Magni pater, altero oculo orbatus eſt.

Alcyoneus, Antigoni filius Laert. lib. 4. Plut. in Pyrrho. Item Gigas quidam, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cujus filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitrite in *Alcyones* ſunt mutatæ. Vide Suidam. Claud. lib. 3. de Raptu Proſerp.

——*Fractane jugi compage Veſevi*
Alcyoneus per ſtagna pedes Tyrrhena cucurrit?

Alexander Aphrodiſienſis, Ariſtotelis interpres, quo nemo melius mentem Philoſophi iſtius alloqui ſolet, uti loquitur Voſſius, alicubi De Theol. Gent. Ac proinde Bembus lib. 2. Ep. Hieron. Donato, Alexandrum Aphrodiſæum, inquit, cujus de animâ libros abs te Latinè factos mihi miſeras, legi magnâ cum voluptate, cùm ejus Philoſophi causâ, tùm tuâ, &c.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, De variâ hiſtoriâ ſive materiâ 34 volumina reliquit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir. De *Alexandro* Tragico Voſſ. P. Gr. p. 65.

Alexander, cognomento Magnus, (ob quam cauſam Græci ἀλεξανδρῶδες pro θαυμαστὸν, *admirabile*, dixerunt, quod ad lib. 13. Sibi Heinſius obſervat) Philippi Macedonum regis, & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectaverit, cùm ſe coitu draconis gravidam affirmaret. Ita tamen & ipſe erat, ut Deo genitus videretur. Peragravit orbem, rectoribus Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum; Taurum, Caucaſumque montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit, Medis & Perſis imperavit. Cepit Indiam, emenſus omnia ad quæ Liber prius acceſſerat. Formâ fuit ſupra hominem auguſtâ, cervice celsâ, lætis oculis, & illuſtribus malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis partibus non ſine majeſtate quâdam decoris. Tanto honore homines ingenio & ſcientiâ præſtantes proſecutus eſt, ut Homeri ſcripta ſcrinio Darii Perſarum regis includi, ac tanquam pro viatico ſervari juſſerit. Et Pindari vatis familiæ penatibuſque pepercerit, cum Thebæ caperentur, & Ariſtotelis Philoſophi patriam condiderit. Plin. 7. 29. Edixit autem ne quis alius ipſum, quàm Apelles, pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculpſerit Plin. ibid. cap. 37. Demum vero victor omnium, inter voluptates, quas vincere non potuit, periit, morbo ex vinolentiâ contracto apud Babylonem, ut poſt Athenæum, & Senecam, Solinus, cap. 14. prodit; quanquam plures ſint, qui veneno extinctum ſentiant, cum annos 12. regnaſſet. Dies vero mortis ejus nos latet. Scio verba Lampridii in Severo. *Eâdem die natalem habet hic Mammeæ Alexander, quâ ille Magnus exceſſit è vitâ.* Utinam vero diem, quam intelligit, charactere certo deſignaſſet. Nam tempus mortis Alexandri parum perſpicuè veteribus indicatum, ſcimus quam variè doctiſſimi viri hodie prodant. Joannes vero Chryſoſtomus non obſcure affirmat, diem, quo Alexander M. exceſſit, certò indicari non poſſe. Sic enim ſcribit Hom. 26 in poſteriorem ad Corinthios Ποῦ, εἰπέ μοι, τὸ σῆμα Ἀλεξάνδρου; δεῖξόν μοι, καὶ εἰπὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεύτησε; Quanquam poſſis docere cum Onuphrio natum eſſe Alexandrum Mammeæ 4. Kal. Julii, ſed tamen non nimis huic ὀψιλογογράφῳ fidendum. Annum vero mortis Alexandri ignorare nos non ſinet Joſephus lib. 1. contra Apionem, his verbis, Ἀλέξανδρον δὲ τεθνάναι πάντες ὁμολογοῦσιν ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος. h. e. *Alexandrum vero profitentur omnes mortuum fuiſſe Olympiad.* 114. viz. ineunte, adeo ut Olympiades 113 elapſæ ſint, & primus annus Olymp. 114. jam curreba t. Vitam ejus ac res geſtas luculenter ſcripſerunt tres optimi authores, Qu. Curtius, Plut. & Arrianus;

Ὅς μοι ἐϋσσελμῶν πτολεμαΐζ.. ἔξοχα πάντων.

Photius Ep. 46 Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐδόκει πλουτεῖν ἐν ᾗ ἀρχῆς καθ' ἣν εὐεργετήσας ἐδίδου ἐδεδώκει. Ἐπέρχεται δὲ αὐτῷ τὸ τοιοῦτο συνέπεσθαι ἀλλ' εἰ Νέρωνι συμπέσοιτο ἄν, ἔλεγε· Σήμερον οὐκ ἐβασίλευσα. Certe munificentiſſimus erat hic Macedo, at hoc ejus Dictum Ποῦ κεῖται; non extat apud rerum ipſius Scriptores, de Tito ac Trajano commemorant, de Alexandro alibi non legi. Joſephus Gorionius in eâ hiſtoriâ quam Ebraicè conſcripſit in uſum popularium ſuorum, Alexandri patrem ait neque Philippum fuiſſe, neque Hammonem Deum, ſed Magum quendam Ægyptium, qui in ſpecie Hammonis venerit ad Gabriam (ſic enim appellat) uxorem Philippi; ex quo congreſſu natus ſit Alexander. Ait enim Magum illum, cui nomen Nactenabor (alias Nactegibor, forte lege Nectanebus, vel Nactenabes, de quo mentio apud Plutarchum) quondam imperitaſſe Ægypto. Cumque ex aſtrorum ſcientiâ prævidiſſet, quod etiam poſt evenit, fore, ut Perſæ potirentur Ægypto, deſerto regno, clam omnibus fugiſſe Antiochiam: inde porro habitu, qualis eſſe ſolet procerum Babyloniæ, veniſſe in Macedoniam ad Philippum regem, ibique cùm in Aulâ verſaretur, atque in ſummo honore eſſet, captum amore Olympiadis; cui, quod ἄτεκνος eſſet, non optimè conveniebat cum viro: noctu veniſſe ad eam in formâ Hammonis Dei, atque hinc natum Alexandrum, vulgo creditum Hammonis filium. Hujus hiſtoriæ autores citat Joſephus, Strabonem Cappadocem, Nicolaum Damaſcenum, Titum Romanum, nec non Ægypti ſapientes, quos ait conſcripſiſſe de rebus geſtis Alexandri. Druſius Miſcel. cent. primâ. c. 40. Silius lib. 13.

Hic ille eſt tellure vagus qui victor in omni
Curſu ſigna tulit, cui pervia Bactra, Dacæque
Qui Gangem bibit & Pellæo ponte Niphaten
Adſtrinxit, cui ſtant ſacro ſua mœnia Nilo.
Et rurſum —*Libyes certiſſima proles Hammonis.*

Unde Sidon. Apollin. Car. 9.

Non partem Garamantici Tonantis
Regnis principibuſque principantem.

Aditum ab Alex. Ammonem narrat Diod. lib. 17. ex quâ peregrinatione & errore quodam Barbari ſacerdotis errore haberi voluerit. Deus Alexander, Euſtathius pandit ſine probabilitate: Ἱστορεῖται δὲ ὅτι, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀκούων Περσέα καὶ Ἡρακλέα εἰς Ἄμμωνα ἀναβῆναι, ἐφιλοδόξησεν ἀνελθεῖν καὶ αὐτός, κολακείας προσγινομένης αὐτῷ ἐντυχὼν τῷ ἱερεῖ, καίτοι ἄλλως ἐψευσμένα σημεῖα τῇ ἐντεύξει τοῦ ἄμμου. Ὅτι φασὶ καὶ ὁ τοῦ Ἄμμωνος ἱερεὺς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Παιδίον, Παιδίος κελεύσας βαρβαρικῶς (Græcè enim imperitus erat, teſte Q. Curtio) τὸν Ἀλέξανδρον ἔλεξεν, ὡς ἐν χρησμῷ λεχθῆναι, ὦ Παῖ Διὸς αὐτὸν προσαγορεῦσαι, ὥστε τῶν ἐπιτεινόντων κολάκων ἐκλαβομένων τὸ βάρβαρον τῆς φωνῆς. Veriora tradere ſibi viſum eſt Ptol. Hephæſtio in his: Ὅτι Ἀλεξάνδρου Πατὴρ οὐχ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο, ἀλλά τις τοὔνομα Δέρκων, γένος Ἀργεῖος, ἐξ οὗ καὶ τὸ περὶ τοῦ Δέρκωνος μῦθον φασιν. Immane vero quam ludibrioſus fuit tanti nominis furore correptus. Unde mater Olympias ita cum eo jocata: *Amabo*, inquit, *mi fili, quieſcas, neque deferas me, neque criminere adverſus Junonem. Malum mihi prorſus illa magnum dabit, cum tu me literis tuis pellicem illi eſſe confiteris.* Graviter Qu. Curt. lib. 4. *Jovis igitur filium ſe non ſolum appellari paſſus eſt, ſed etiam juſſit, rerumque geſtarum famam dum augere vult, tali appellatione corrupit.* Sen. 1. de Ben. *Alexandro Macedoni, cum victor Orientis, animos ſupra humana tolleret, Corinthii per legatos gratulati ſunt, & civitate illum ſuâ donaverunt. Cum riſiſſet Alexander hoc officii genus, unus ex legatis:* Nulli, inquit, civitatem unquam dedimus alii, quam tibi & Herculi. *Libens accepit delatum honorem, & legatos invitatione, aliâque humanitate proſecutus, cogitavit, non qui ſibi civitatem darent, ſed cui dediſſent.* Hæc Sen. In Plut. autem Megarenſes id feciſſe dicuntur. Idem lib. 2. *Urbem cuidam Alexander donabat, veſanus, & qui nihil animo non grande conciperet. Cum ille cui donabatur, ſe ipſe menſus, tanti muneris invidiam refugiſſet, dicens non convenire fortunæ ſuæ:* Non quæro, inquit, quid te accipere deceat, ſed quid me dare. Animoſa vox videtur & regia, cum ſit ſtultiſſima. Nihil enim per ſe quenquam decet: refert quid, cui, quando, quare, ubi & cætera, ſine quibus facti ratio non conſtabit. Tumidiſſimum animal! ſi illum accipere hoc non decet, nec te dare. Corpus ejus melle oblitum incorruptum perduraſſe monſtrant hi Papinii verſus è Sylvis.

Duc & ad Emathios manes, ubi belliger urbis
Conditor, Hyblæo perfuſus nectare durat.

Mellis autem, inquit Plin. l. 23. c. 24. *natura talis eſt, ut putreſcere corpora non ſinat.* Sanè Xenophon ἐν Ἀγησιλάῳ. 5. Ageſipolim Lacedæmoniæ regem vita functum, & melle conditum ſcribit Spartam relatum, & Regio funere ſepultum fuiſſe. Quin & Gemiſtus Pletho Ageſilaum mortuum, inopiâ mellis cerâ circumlitum, Lacedæmonem reportatum fuiſſe tradit. Varro περὶ ταφῆς apud Nonium: *Quare Heraclides Ponticus plus ſapit, qui præcepit, ut comburerent, quam Democritus, qui ut in melle ſervarent.* Sed hæc obiter. Illud forſan majoris momenti, modo verum ſit quod prodit Cedrenus ubi de Pontificibus Judæis poſt reditum ex Babylone agit. Ἰαδδοῦς, inquit, ἐφ᾽ οὗ Ἀλέξανδρος ἐν Ἱερουσαλὴμ τῷ Θεῷ προσεκύνησε. Καταπλαγεὶς γὰρ ἐπὶ τῇ ξένῃ στολῇ τοῦ ἀρχιερέως ἀπὸ τοῦ ἅρματος καταβὰς μόνος προσεκύνησε τὸ θεῖον ὄνομα καὶ τὸν ἀρχιερέα ἠσπάσατο, ὡς πάντας Ἰουδαίους μιᾷ φωνῇ σὺν τῷ ἀρχιερεῖ χαίρειν ἀντασπάσασθαι· τῶν δὲ γε τῆς Συρίας βασιλέων, καὶ τῶν λοιπῶν καταπλαγέντων, καὶ διαφθάρθαι τὴν διάνοιαν Ἀλεξάνδρου ὑπολαβόντων, καὶ Παρμενίωνος τοῦ στρατηγοῦ μᾶλλον θαυμάσαντος, διότι πάντας αὐτὸν τῶν ὑπηκόων προσκυνούντων, εἶπεν Ἀλέξανδρος· Οὐ τὸν Ἀρχιερέα προσεκύνησα ἀλλὰ τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ τιμώμενον Θεόν, καὶ γὰρ τοῦτον ἑώρακα κατὰ τοὺς ὕπνους ἐναντίον γενόμενον. Ἡνίκα γὰρ τὴν κατὰ Περσῶν διενοούμην στρατείαν, καὶ ἐδεδίειν τὸ μέγεθος τῆς δυναστείας αὐτῶν, ὤφθη μοι κατ᾽ ὄναρ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ Θεός, καὶ θαρρεῖν μοι παρεκελεύσατο, καὶ τῆς προθυμίας ἀποδέχεσθαι λέγων· Εἰς σὲ γὰρ καταλῦσαι τὴν Περσῶν δυναστείαν. Διὸ τοῦτον θεασάμενος ἐν τοιαύτῃ στολῇ, καὶ τῆς κατὰ τοὺς ὕπνους ὑπομνησθεὶς ὄψεως, εἰκότως προσεκύνησα. Ταῦτα εἰπὼν καὶ τὸν ἀρχιερέα δεξιωσάμενος, τῶν ἱερέων παραθεόντων, εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ παρεγένετο· οἱ δὲ γραμματεῖς τὴν βίβλον τοῦ Δανιὴλ προσκομίσαντες τὴν προφητείαν αὐτῷ ἡρμήνευον, ὡς δεῖν τινα τῶν Μακεδόνων τὴν βασιλείαν Περσῶν χειρώσασθαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἡσθεὶς καὶ περιχαρὴς γενόμενος, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἀνελθὼν θύει μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν τοῦ ἀρχιερέως ὑφήγησιν, αὐτόν τε καὶ ἀρχιερέα καὶ πάντας τοὺς ἱερεῖς ἀξιοπρεπῶς τιμήσας, καὶ λαμπροῖς καὶ μεγίστοις ἀναθήμασι τὸν ναὸν διακοσμήσας, κατὰ τῶν Περσῶν ἐχώρησε. Hæc Cedrenus.

Alexander, Amyntæ filius legatos Megabyzi, ad Amyntam patrem ſuum miſſos, laſcivientes occidit. Juſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnavitque ann. 33.

Alexander, Ariſtobuli filius Judæam invaſit, cujus exercitum Gabinius vicit. Joſeph. Ant. 14. 11. & de bell. Jud. 1. 17.

Alexander, qui & *Epiphanes*, undecimus Syrorum rex, regn. an. 5. ſecundum Joſeph. 10. v. ſecundum Eutrop.

Alexander, Caſſandri filius Macedonum rex, regnavit cum Antipatro annis 2.

Alexander Polyhiſtor, multa philologica & hiſtorica reliquit. Floruit Olymp. 173. quâ in Ægypto iterum regnavit Ptolemæus Lathyrus, bellumque in Græciâ gerebat L. Sylla. De hoc Alexandro ita ſcribit Suidas. *Alexander Mileſius, qui & Polyhiſtor, & Cornelius cognominatur, propterea quòd captus Cornelio Lentulo fuit venditus, ejuſque pædagogus factus eſt, & poſtea manumiſſus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ conſumptis: quod ubi uxor ejus audivit, laqueo vitam finivit. Fuit verò Grammaticus, Cratetis diſcipulus; & libros ſcripſit innumeros, & de Româ libros quinque, in quibus ait Hebræam fuiſſe mulierem, Moſo nomine, cujus ſcriptum ſit lex Hebræorum.* Hæc Suidas. Sed quod Alexandrum facit Mileſium, in eo repugnat Stephanus, ubi eum natum dicit Cotyæi, civitate Phrygiæ ejus quæ Ἐπίκτητος, vel Helleſpontia, vel etiam minor appellatur. Atque hinc Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς vocatur Etymologo in Δίδυμα & Πειραιεύς. Eidem Stephano dicitur fuiſſe filius Aſclepiadæ, ac ſcripſiſſe περὶ [illegible] λόγους. Nam ne hunc Aſclepiadæ filium alium a Polyhiſtore putem, facit, quod ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος. Multa quoque idem adducit paſſim, quæ ſcripſit; ſed quædam eorum pertinuiſſe ad illos omnigenæ hiſtoriæ libros, plane cenſeo. Nominat vero Φρυγιακά, ſive περὶ Φρυγίας, cujus operis etiam meminit Plutarchus de Flum. Item περὶ Βιθυνίας de quâ ab eo fuiſſe ſcriptum, etiam auctor eſt nobis Etymologus in Κύβελα, Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum; de Aſiâ, Paphlagoniâ, Syriâ, Cypro, Ponto Euxino, Europâ. Item περὶ τῶν παρ᾽ Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Primum Κρητικῶν advocat Apollonii Schol. in lib. 4. Athenæus quoque lib. 11. citat eum ἐν τρίτῳ. Plutarchus, penè initio libri de Muſicâ, exaraſſe librum ait, quo Phrygios Muſicos collegit. Ad hæc in Διαδοχαῖς citatur à Laërtio in vitâ Pherecydis & Socratis, quo opere docuiſſe videtur, ut Philoſophorum alii alius ſucceſſerint. Etiam edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα, ſive περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laërtius in Pythagorâ: poſteriori Clemens Alexandrinus, lib. 1. Strom. & Cyrillus lib. 9. adverſus Julianum. Idem Clemens lib. 1. citat librum περὶ Ἰουδαίων, uti quoque Euſeb. lib. 9. de Præp. Evang. cap. 17. Ubi penè integrum ejus librum exſcripſit. Ibidem & illuſtre ejus elogium habemus, ubi πολύιστωρ καὶ πολυμαθὴς ἀνὴρ vocatur. Nec dubium quin hoc opus ſignet Juſtinus Martyr Cohortatione ad Græcos, ubi eos refert, qui Moſis meminerint, ut ducis & principis Judaici. Et ſanè non obſcurum eſt, quantum illi debeat Plinius ipſe, quippe quem toties ad partes advocet in Hiſtoria Naturali. Meminit ejus quoque Chalcidius, commentario in Timæum Platonis, & Agathias Scholaſticus lib. 2. Hiſtoriæ ſuæ, item Joſephus Ant. 1. 16. Ejuſdem de diluvio, & alterum de turri Babylonis teſtimonium affert Cyrillus initio lib. 1. contra Julianum. Voſſius.

Alexander Epheſius, cognomento Lychnus, ſive Lucerna, inter illos qui Epheſum illuſtrarunt reponitur à Strabone lib. 14. ubi etiam diſcimus eundem & Rempublicam geſſiſſe, & hiſtoriam conſcripſiſſe, & poemata de rebus cœleſtibus, ac orbe terreſtri ediſiſſe. Vide Euſt. in Dionyſ. ver. 558. itemque Steph. in Λάμπη & Ταμιάθεια, qui ejuſdem Aſiam ac Lybiam citat in Χαονία. Voſſ.

Alexander Myndius, hiſtoricus, cujus Plut. mem. in C. Mario, ubi ſermo de duobus vulturibus exercitum ejus ſequentibus. Item Monachus quidam, qui ſcripſit de Inventione S. Crucis, quem edidit Gretzerus.

Alexander Trallianus, libros quinque de rebus Turcicis conſcripſit, ut apud Geſnerum legas; alius omnino eſt à nobili illo medico, cùm is vixerit non multò poſt tempora Juliani Cæſaris, quo tempore Turcarum nomen propemodum ignotum erat.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Turoleum Leptinem ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatum miſit, civitates libertate donavit. Diodor. Sic.

Alexander Pheræus, in Theſſaliâ tyrannidem apud Pheræos exercuit. De quo Cic. Offic. l. 2. cujus verba apponam. *Quid? Alexandrum Pheræum, quo animo vixiſſe arbitramur? qui cum uxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Thraeciis, diſtricto gladio jubebat anteire, præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum, & ſtigmaticum putaret, quàm conjugem! nec eum fe-*

ſeſſit opinio; ab eâ enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus. Ovid. in Ibin.

Inque tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto conjugis enſe ſuæ.

Hujus meminit Plut. in Pelopidâ, & Val. Max. 9. 14.

Alexander, quidam genere Phryx, diſciplinâ medicus, vitæque ac morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos in quos tormenta & quæſtiones exercebantur, ita ut omnibus qui aſtabant, palam fieret quid in animo gereret. Cumque id populi notaviſſent, conclamarunt adverſus eum, qui juſſus à Præſide in medium ſtatui, & quis eſſet, interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe liberâ profeſſione teſtabatur, quem continuò Præſes beſtiis adjudicavit. Euſeb. 5. 2.

Alexander ab Alexandro, ſive Neapolitanus, Juriſconſultus, reliquit Genialium dierum libros 6. quos multiplici doctrinâ eſſe refertos, ſcriptoremque eſſe longè meliorem Philelpho, judicium eſt Floridi Sabini apologiâ adverſus calumniatores L. L. Rectè ſanè, inquit Voſſius. Sunt enim libri illi, promptuarium antiquitatis, veteriſque hiſtoriæ; etſi nec pauca in eo ſint ad verborum proprietatem, aliaque ſtudia pertinentia. Fuiſſe Joviani Pontani æqualem, ſatis liquet ex primis operis verbis. Atque alibi indicat, ſe in adoleſcentiâ Philelphum jam ſenem audiiſſe Tuſculanas Ciceronis quæſtiones enarrantem. Item refert ætate ſuâ Nicolaum Perottum, & Domitium Calderinum, Martialis apophoreta magnâ contentione Romæ prælegiſſe juventuti. Item Georgii Trapezuntii, Theodori Gazæ, Hermolai Barbari, Raphaelis Volaterrani, ac Pauli Corteſii, ut æqualium meminit. Unum autem hoc meritò in hiſce præclaris commentariis improbari ſolet, quòd eorum, unde profeciſſet, diſſimularet auctores. Sed huic vitio medicinam fecit doctiſſimus Tiraquellus, qui, digitum ad fontes intendens, unde quæque hauſta eſſent, indicavit. Plures Alexandros, ſi deſideret lector (*neque enim omnes numero comprendere refert*) conſulat Voſſium, Meurſium, ac Jonſium de Script. Hiſt. Philoſoph.

Alexandra, Judæorum regina, uxor Alexandri, filium Hyrcanum ſacerdotio præfecit, Phariſæis univerſæ Judæorum Reipublicæ administrationem commiſit, regn. an. 9. Fuit & *Alexandra*, quæ & *Caſſandra* dicebatur, Priami filia, ac vates, cujus gratiâ, hoc ipſo nomine Lycophronis Tragœdia inſcribitur.

Alexandrides, Delphicus, teſtis adducitur à Plutarcho in Lyſandro; niſi malis *Anaxandrides*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. l. 4. p. 502.

Alexarchus, hiſtoricus, quem in tertio Italicorum citat Plut. in Parallel. cap. 7. Servius etiam in 3. Æn. Alexarchum hiſtoricum Græcum (ſic vocat) teſtem laudat de Epiri & Campaniæ nomine.

Alexicacos, i. e. *malorum depulſor*, Apollo vocatus eſt, Arrian. lib. 8. Pauſ. in Atticis & Eliacis, ideo illi nomen inditum ait, quòd peſtilentiæ morbo, in bello Peloponneſiaco populum liberaverit. Quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus. Macrob. Eſt autem ἀλεξίκακος propriè *in malis adjutor, averruncanus*, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων, hominum defenſor, quem verè Eccleſia Chriſtum agnoſcit, & Gentes falſò ſuum Herculem & Apollinem. Nonnus ἀλεξίκακα ὕδατα vocat aquas ſalutares, quibus in regeneratione abluimur. Ἀλεξίκακοι etiam δαίμονες à veteribus dicebantur, qui nocumenta, & diras arcere, amolirique exiſtimabantur, qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι, φύλιοι, & φύξιοι vocabantur. Pollux l. 5. Heſychius Ἀλεξίκακος, βοηθὸς, ἀποτρεπτικὸς κακῶν.

Alexinus, Elienſis Eubulidis Mileſii diſcipulus, vir acer, & contentionis viribus ac nervis clarus, Zenonis inimicus; dum nataret in Alpheo fluvio arundinis acumine læſus, fato functus eſt. Erat autem Philoſophus Eriſticus φιλονεικότατος, *rixarum ſtudioſiſſimus*, ut inde ἐλεγξῖνος *contradictorius* dictus ſit, apud Laert. lib. 2. *Euclide*, ubi nomen hoc ejus ἐλεγξῖνος reſtituendum ex Heſychio Mileſio. Neque modo Zenoni Stoico ſe oppoſuit, ſed exemplo magiſtri ſui Eubulidis Ariſtotelem quoque perſtringere non erubuit. Ariſtocles lib. 7. de Philoſophiâ, eum ἀπομνημονεύματα κατεψευσμένα ſcripſiſſe ait, in quibus fingat Alexandrum in colloquio cum patre Philippo habito, Ariſtotelis præcepta fuiſſe calumniatum, & Nicagoram Hermiem præceptorem ſibi elegiſſe. Hermippus quoq; lib. 1. de Ariſtotele apud Athenæum lib. 15. Alexini in Ariſtotelem petulantiam notat. Porro Laertius autor eſt, eum non modo πρὸς Ζήνωνα ſed etiam πρὸς Ἔφορον τὸν ἱστοριογράφον ſcripſiſſe. quod ſi *ad*, non, *Adverſus Ephorum* ea verba ſint interpretanda, Ephorus ad Olymp. 120. circiter vixit.

Alexis, Samius, libros de finibus Samiorum conſcripſit, teſte Athenæo, libb. 12, 13. Item *Alexis* Thurius, poeta Comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Vide Suidam, & Voſſ. P. Gr. pag. 55.

Alexis, Aſinii Pollionis ſervus, ſic dictus quaſi *ſine reſponſione*, ac ſuperbus. Alii verò ab ἀλέγω *curo*, derivant, quod poeta curarum ſtimulis in eo amando torqueretur, unde Virg. Eclog. 2.

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?

Alii ab ἀλέξω *arceo*, quòd cum faſtidio poetam à ſe arceret. Virgil. ubi ſupra.

Invenies alium, ſi te hic faſtidit Alexis.

Mæcenatis puerum fuiſſe innuit Martialis 7. 28.

Et Mæcenati Maro cùm cantaret Alexin.

Idem lib. 8. ep. 56.

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ,
Flebat & abductas Tityrus æger opes.
Riſit Tuſcus eques, paupertatemque levando
Reppulit, & celeri juſſit abire fugâ.
Accipe divitias, & vatum maximus eſto
Tu licet, & noſtrum, dixit, Alexin ama.

Vide Servium in Virg. Eclog. 2.

Alexius puer, Conſtantinopolitanus Imperator reg. an. 3. Andronico à patre commiſſus, qui primò tutorem egit, dein Imperii conſortem, demum Alexium interfecit.

Alexius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, & monachum fecit, regnavitque an. 33.

Alexius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vitâ privavit.

Alexius Myrtilus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alexon Myndius fecit libros narrationum fabuloſarum. Diog. Laert. in Thalete.

Alfredus, Anglorum rex, qui & *Ealfredus*, & *Aluredus* dictus eſt, debellavit Danos, & unicus ſui ſeculi Mæcenas fuit. Hujus viri, nunquam ſatis laudati, res geſtas ſcripſit Aſſerius Menevenſis, cujus ego hiſtoriam plurimi merito facio, quòd Alfredo regi aliquando præceptor fuit, & ejus actorum oculatus planè teſtis. Lelandus comment. in Cygn. Cant. Ita doctus evaſit demum, ut Grammaticus, Philoſophus, Rhetor, Hiſtoricus, Muſicus, & Poeta non vulgaris haberetur: Imò Architectus ac Geometres perfectiſſimus. Balæus de Script. Britan. Cent. 2. Dedit Aluredus, jam viginti natus annos, operam literis, atque ita doctus evaſit brevi, ut D. Gregorii dialogos, Opus Boetii de Conſol. Philoſ. & Pſalmos Davidis ex Latino in patrium (h. e. Saxonicum) ſermonem verterit, quo à cunctis facile intelligerentur. Polyd. Virgil. Hiſt. lib. 5. Vita ejus à D. Jo. Spelman conſcripta prodiit Oxoniæ, 1678.

Luc. Cincius *Alimentus* Annales Græcè ſcripſit, de quo Voſſ. Hiſt. pag. 472. & H. Lat. lib. 1. cap. 4.

Almanſor, Saracenorum dux, cujus vitam & res geſtas breviter perſtrinxit Doctiſſ. & Fortiſſ. Eques D. Gualterus Raleigh in Mahometis hiſtoriâ.

Aloa, num. pl. feſtivitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubvectis ex agris frugibus celebrabatur. Sic dicta, quòd in *areis*, quæ Græcè Ἅλως dicuntur, præcipuè moras traherent homines; unde & Cererem Ἀλωάδα, id eſt, *areas replentem* veteres nuncuparunt. Gyraldus in Syntag. Heſychius. Ἀλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι, *Aloa* (*alias Haloa*) *feſtum Athenis*. Cujus verò Dei fuerit, haudquaquam exprimit; ut neque Harpocration, & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt: Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττικὴ, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἅλως. Addit Harpocration, Ἄγεσθαι δὲ αὐτήν φησιν ἐν τῷ Ποσειδεῶνι μηνί. Ἅλως tamen non ſimpliciter aream ſignificat, ſed ἀμετάλλευτον χῶρον, καὶ στρογγύλον. Quare Philochorus indicare videtur, hoc feſtum ab Agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Verum Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum ait eſſe; quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἔθυον, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου, κατὰ Παυσανίαν, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τὰς ἀπαρχὰς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταχρῆσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα. Et quidem immodicè fructuum primitias abſumi oportuit; quia non licebat Aloorum die ſacrificare, aut hoſtias immolare; quarum alioquin carnes in viſcerationem cedebant, adultis tantum coxis, & pinguedine, quorum nidore frui deos arbitrabantur. Apud Athenæum, lib. 13. Demoſthenes in orat. contra Neæram, Archiæ, ſacrorum Antiſtiti exprobravit. Ὅτι Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἀλώοις ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, τῆς ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγούσῃ ἱερεῖον θύσειεν, νομίμου ὄντος ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἱερεῖα μὴ θύειν.

Aloeus, Gigas, cujus filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum *Aloides* fuit, Titanis ac Terræ filius, cui conjux fuit Iphimedia, quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex eo peperit filios, Othum & Ephialtum, qui & *Aloidæ* dicebantur, quos Aloeus educavit ut ſuos. Et cum novem digitis ſingulis menſibus creſcerent, Gigantibus adverſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adjutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Horum mem. Hom. Il. 5.

Τλῆ μὲν Ἄρης ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.

Item Odyſ. λ. verſ. 304.

Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δ' ἐγενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι·
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυαΐκος πολέμοιο.

Q. Smyrnæus Paral. lib. 1. 513.

Ἀργεῖοι δ' ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταιώ,
Εἰδομένω παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
Οἵ ποτ' ἐπ' εὐρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν οὔρεα μακρὰ,
Ὄσσαν αἰπεινὴν, καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον,
Ὄππως δὴ μεμαῶτε, καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται.

Virgilius Æn. 6.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi, ſuperiſque Jovem detrudere regnis.

Lucanus lib. 6.

Impius hinc prolem ſuperis immiſit Aloeus,
Inſeruit celſis prope ſe cum Pelion aſtris
Sideribuſque vias incumbens abſtulit Oſſa.

Claud. de bell. Get.

Quid mirum ſi regna labor mortalia vexat?
Cum gemini fratres, genuit quos aſper Aloeus
Martem ſubdiderint vinclis, & jam aſtra negata
Tentarint munire vias, ſteteritque revulſis
Pene trebus ſcopulis, cœleſte machina bello.

Stat. lib. 6.

Sic & Aloidæ, cum jam celaret Olympum
Deſuper Oſſa rigens, ipſum glaciale ferebant
Pelion & trepido ſperabant jungere cœlo.

Vide Gronovium, qui ex membranis Percheimeri hos verſus inſerunt, nec non Barthium ad Claud. pag. 313. Idem Theb. 10.

——— Quales mediis in nubibus æther
Vidit Aloidas, cum creſceret impia tellus
Deſpectura Deos, nec adhuc immenſus
Pelion & trepidum jam tangeret Oſſa ſonantem.

Themiſtius Orat. 14. Οἵους ᾄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ Ποιηταὶ, ὡς ἡ πρότερον τοῦ σώματος εἰς ἄτοπα ἐξήνεγκε φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα· ὄρη τινας ἐπικαθημένους καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανούς.

Alogiani, hæretici, quaſi *ſine verbo*, quia Domini verbum recipere noluerunt, Joannis Evangelium reſpuentes, in quo Dei filius VERBUM Patris appellatur.

Alpheſibœa. Biantis filia.

Theocritus in Ἀμαρυλλ.

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίναισιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Hiſtoria vero talis eſt. Cum Bias Peronem Nelei filiam miſerè deperiret, eamque Neleus ſe illi daturum negaret, niſi is boves, quas vi raptas Iphiclus è Pylo Ocoli urbe in Othryn Theſſaliæ montem abduxerat, reſtituendas curaret. Melampus vaticinio clarus ſe maximis periculis exponens, ad tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amicâ potitus eſt; ex quâ poſtea Alpheſibœam ſuſtulit.

Alpheſibœa, Phelegei filia, quam Alcmæon, donato illi monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in uxorem duxit. Prop. 1. 15.

Alpheſibœa ſuos ulta eſt pro conjuge fratres
Sanguinis & chari vincula rupit Amor.

Ab ἄλφω & βοῦς quaſi *inveniens boves*. Heſych. Ἀλφεσίβοιαι αἱ πολλὰς βόας εὑρίσκουσαι ἀπὸ ἕδνων.

Alphius Avitus, (alius ab Avito, poeta Chriſtiano, de quo vide *Alcimus*) circa Severi tempora, vel aliquanto poſt vixiſſe creditur. Scripſit carmine Vitas virorum excellentium. Vide Voſſ. H. Lat. p. 694.

Alphius, vel *Alfius*, fœnerator inſignis, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia, viz. *vel optima nomina non appellando fieri mala*. Ejus mem. Horat. in Epod. Od. 2.

Hæc ubi locutus fœnerator Alphius,
Jam jam futurus ruſticus:
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere.

Alphonſus, Arragoniæ rex, in tabulas aſtronomicas convocatis undique Mathematicis inſignibus, 40 coronatorum millia impendit. Alexandri erga Ariſtotelem in an malum hiſtoriam liberalitate pene exæquatâ. Ramus. Dicere ſolebat, Se malle privatim vivere, quàm eruditione carere. Virtutes ejus à Blondo, Sabellico, aliiſque celebrantur. Gravi morbo laborans, remedia medicis fruſtra præſcribentibus, cœpit legere Q. Curtii hiſtoriam de Alexandro, adeoque illius dulcedine captus fuit, ut, ſanitate recuperatâ, dixerit, Valeant Avicenna, Hippocrates, medici cæteri; Vivat Curtius ſoſpitator meus. Anton. Panormitanus. lib. de rebus geſtis Alphonſi. *Alphons*, ſi ſit Germanicum nomen, idem eſt quod *Helfuns*, i. e. *our help*: & à Gothis profectum eſt, ut videtur. Nam Alphonſus primus hujus nominis rex Hiſpaniarum, An. Dom. 740. à Gothis deſcendit. Camdenus.

Alpinus, poeta, Memnonis Auroræ filii bella deſcripſit, ſed adeò malè, ut ab Horatio dicatur eum carminibus ſuis jugulare. Serm. 1. 10.

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.

Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 31, 32.

Althæa, Theſtii filia, Oenei regis Calydonis uxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audivit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quam diu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igne inconſumptus maneret. Hunc itaque aſſervavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quâdam ſeditione occubuiſſe intellexit; quem ut etiam mortuum audiret, ſtipitem concremavit. Cujus facti poſteà pœnitens, laqueo vitam finivit, uti tradit ampliſſimè Diod. Sic. lib. 5. Ovidius tamen Met. lib. 8. ſcribit eam gladio ſeſe transverberaſſe, atque ita occubuiſſe, *acto*, inquit, *per viſcera ferro*. Seneca in Medeâ.

Piæ ſororis, impiæ matris facem,
Ultricem Althææ, vides. ———

Ovid. Triſt. lib. 1.

Utque cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum
Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.

Alyattes, Lydorum rex, Crœſi pater cui extructum eſt monumentum apud Sardos, maximâ impendii parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collata. Inde regnum *Alyatteis* apud Horat. 3. Carm. Od. 16. pro ditiſſimo; quanquam ibi poſſit aliquis legere *Alyattes*, ut *Ulyſſes*, *Achilles*.

Alyxothoe, filia Dymantis. Ovid. Met. 11. ———

Quamvis eſt illum proles enixa Dymantis,
Aeſacon umbroſa fertur peperiſſe ſub Idâ
Fertur Alyxothoe. ———

Hæc ex Priamo peperit Æſacum, qui poſtea in mergum verſus eſt. Ovid. ubi ſupra.

Amalech, Lat. *populus lambens*; vel ex Ebræo & Syro, *populus percutiens*: Filius Eliphaz ex Thamnâ concubinâ. Gen. 36. Erat autem nepos Eſau. A quo *Amalechitæ*, pars Idumæorum, vicini Judææ, verſus meridiem, Stephano Ἀμαληκῖται) qui ἔθνος Ἀραβικὸν vocat. De his Joſephus Ant. 32. Τὸ δὲ τῶν Ἑβραίων ὀνόματος, ἤδη πολλοῦ κατὰ πάντας διαβοωμένου, καὶ τοῦ περὶ αὐτῶν λόγου φοιτῶντος, ἐν φόβῳ συνέβαινεν οὐ μικρῷ τοὺς ὁπηχωρίους εἶναι. Καὶ πρεσβευόμενοι πρὸς ἀλλήλους παρεκάλουν ἀμύνειν, καὶ πειρᾶσθαι τοὺς ἄνδρας διαφθείρειν. Ἐτύγχανον δὲ οἱ πρὸς τοῦτο ἐνάγοντες, οἵ τε τὴν Γοβολίτην, καὶ τὴν Πέτραν κατοικοῦντες, οἱ καλοῦνται μὲν Ἀμαληκῖται, μαχιμώτατοι δὲ τῶν ἐκεῖσε ἐθνῶν ὑπῆρχον. Hanc Amalechitarum in Iſraelem cum vicinis conjurationem innuit Pſalmiſta, Pſ. 83. Quam ſic in Paraphraſi ſuâ expreſſit *Vir doctiſſimus undiquaque* Dionyſius Petavius.

Σοὶ γὰρ ἐπ' ὁμοφροσύνῃ πολεμιζέμεν ὅσσοι
Ἀντιβίην ἔρξαι ..., ἐς ἀλλήλους τε τάμοντο
Ὅρκι', Ἰδυμαίων τε ὑπὸ κλισίῃσι φάλαγγες
Ἀμφὶ περὶ σκηνὰς, Μωαβῖνός τε μαχητής.
Ἠ δὲ πλάνης Ἀγαρηνὸς, ἰδ' ἴσθμιος Γεβαλίτης.
Σὺν τ' Ἀμμωνιάδαις Ἀμαληκιάδαις μενεχάρμαις.
Ἠ δὲ Παλαιστίνων κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων.
Καὶ Τύρον ἀρνειὸν ἀλλόφρονα ... ἔχοντες.

Jacobus Duportus, Græcorum Poetarum noſtri ſeculi ἔξαρχος.

Σὺν γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
Ἀντία σου κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσιν ἀγερθέν,
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ἰσμαήλου τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀγαυοὶ, ὑπερφίαλοί θ' Ἀγαρηνοί.
Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται.
Σὺν δ' Ἀμαληκῖται, πότμον πεπρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης σύγγονον ... ἀμειβόμενοι,
Οἵ Τύρον ἀγχιάλην τ' εἶχον ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Et ante utrumque Apollinarius.

Αὐτίκα δ' ἐρχόμενοι κακομήχανοι ἐστήσαντο,
Σὺν θ' οἱ κατένευσαν, Μάκαρ, σοῦ πηχύοντο.
Ἰδουμαίων φῦλα, καὶ υἷες Ἰσμαήλου,
Τοῖσιν ὁμοῦ Μωάβος, ὑπερφίαλοί τ' Ἀγαρηνοί.
Ἀμμανῖται, Γέβαλοί τε καὶ υἷες Ἀμαλήκου,
Ἀλλόφυλοι θ' ἅμα ναίουσιν ἐχόμενοι Τυρίοισι.

Amalthea, nutrix Jovis. Meliſſus enim rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem caprino lacte & melle nutriverunt. Alii dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amaltheam dictam; Meliſſi autem filias Adraſteam & Idam faciunt. Hæ nutriverunt illum lacte cujuſdam capræ, cui nomen erat *Amalthea*; quam Jupiter, jam adultus, ob acceptum beneficium, in ſidera retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit, viz. officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ovid. Faſt. lib. 5. paulo diverſius fabulam narrat hoc pacto.

Naïs Amalthea Cretæâ nobilis Ida
Dicitur in ſylvis occuluiſſe Jovem.
Huic fuit hædorum mater formoſa duorum,
Inter Dictæos conſpicienda greges.
Cornibus aeriis, atque in ſua terga recurvis:
Ubere, quod nutrix poſſit habere Jovis.
Lac dabat illa Deo; ſed fregit in arbore cornu:
Truncaque dimidiâ parte decoris erat.
Suſtulit hoc nymphe; cinctumque recentibus herbis,
Et plenum pomis ad Jovis ora tulit.
Ille, ubi res cœli tenuit, ſolioque paterno
Sedit, & invicto nil Jove majus erat;
Sidera nutricem, nutricis fertile cornu
Fecit; quod dominæ nunc quoque nomen habet.

Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 4. cap. 5. & rurſum aliter, lib. 5. cap. 2. Vide locos ipſos. Vide etiam, Strab. l. 10. Hinc proverbium, *Amaltheæ cornu*, quo utimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Horatius in Carmine Seculari.

——— ——— Apparetque beata pleno
Copia cornu.

Idem lib 1. ep. 12. ——— *Aurea fruges*
Italiæ pleno diffudit Copia cornu.

Ovidius tamen hoc ad Acheloum refert. Met. 9.

——— Rigidum fera dextera cornu
Dum tenet, infregit, truncâque à fronte revellit.
Naïades hoc, pomis & odoro flore repletum
Sacrarunt, diveſque meo bona Copia cornu eſt.

Photius Ep. 209. Ἴσθι ὡς οὐ μόνον ἐν τῷ πλήθει Ἡρακλῆ, ἀλλὰ καὶ τῷ λογίῳ Ἑρμῆ, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας οἱ ποιηταὶ ἐγχειρίζουσι. Μὴ τοίνυν σπαθῶν καὶ τόνους σωματικοὺς ὅλον σεαυτὸν διδοὺς τῶν καλῶν μαθημάτων ἀφίστασο, ὅθεν σοι ῥᾷστα μόνον τῆς εὐδαιμονίας οἰόμενος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιμέλου Μούσης, αἳ τῶν Ἑλληνίδων σοφοῦ διαφέρουσιν, ὅσον ἰλιγγιῶσι φύσεως δίκαιον ἦθος καὶ κολακείας ἀλήθεια. Τὸ μὲν γὰρ Ἀμαλθείας κέρας καὶ τὸ Ἀχελώου ποταμοῦ, ὃ τῆς ἀπανταχοῦ περιφέρον χρείαν παρέχειν ἐργάζεται, τὸ παντοίων αὐτόνομον εἶδος ἀπόρως χαρίζεται, καὶ ὧν ἄνθρωπος μέγα τυχεῖν, ὧν ἐκ φύσεως ἔχει καὶ τὰ ἄλογα, τῆς δὲ ἀληθοῦς καὶ θείας εὐδαιμονίας, καὶ ἀνθρώπῳ πρέπουσα, καὶ πρὸς ἣν ἡ Ἀμάλθεια παραπληξιῶν ὑδρός καὶ ποία εὑρίσκεται, ἐκ μόνον τῶν θείων λογίων καὶ τῆς ἐκεῖθεν γεωργίας ἀμώμητος. Heſych. Ἀμαλθεῦσαι, πληθῦναι, πλουτίζειν, ἢ τρέφειν.

Amalthea, Sibylla. Hanc Servius ait obtuliſſe Tarquinio regi novem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe 300 Philippeos aureos, qui tunc temporis pretioſi erant, ideoque rex libros emere nolebat. Alio die, tribus libris incenſis, reverſa eſt, & tantundem [illegible]it; Item tertio, aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis venit, pro quibus, 300 Philippeos, quantum poſtulaverat pro novem libris, accepit. Tibullus 2. 6.

Quicquid Amalthea, & quicquid Marpeſia dixit.

Amanus, Perſarum Deus, teſte Strab. lib. 11. ubi narrat, ut à Perſis in Hyrcaniâ templum ſit conditum Deæ Anaitidos καὶ τῶν συμβώμων θεῶν, Ἀμανοῦ, καὶ Ἀναδάτου, περσικῶν δαιμόνων.

Amaracus, puer, Cynaræ Regis Cypri unguentarius qui caſu lapſus, dum ferret unguenta, fregit Alabaſtrum, magnumque ex confuſione odorem creavit, unde optima unguenta *Amaracina* dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam ejuſdem nominis, deorum miſeratione, commutatus eſt. Dicitur & Sampſychus; vulgò *Majoranam* vocant. Ejus meminit Virg. Æn. 1.

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci aſpirans complectitur umbrâ.

Catullus. *Cinge tempora floribus*
Suaveolentis amaraci.

Inde *amaracinum*. Gellius in fine Noctium Atticarum. *Vetus adagium eſt, Nihil gracculo cum fidibus, nihil cum amaracino ſui.* Lucret. lib. 6.

Denique amaracinum fugitat ſus, & timet omne
Unguentum, nam ſetigeris ſubus acre venenum eſt.

Amaryllis, ruſticæ nomen, cujus Theocritus, & Virgilius meminerunt. Virgil. Eclog. 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Quo loco ſignat *Amaryllis* Romam, ubi Tityrus nactus eſt libertatem; *Galatea* Mantuam, ubi fingit ſe ſervum fuiſſe. Politianus lib. 1. Epiſt. 2. ait, Romam arcano nomine Amaryllida nuncupatam; ſacro & rituali Florentiam, ſive Anthuſam; vulgato Romam: Poetamque putat alluſiſſe ad nomen arcanum, & ab amore malè deducit. Sed contra eum pugnat Poeta, qui nomen enunciat, neque putandus eſt feciſſe contra religionem. Etenim ſacrum illud & arcanum Romæ nomen nemini licuit enunciare. Plin. 3 5. *Roma, cujus nomen alterum dicere, arcanis ceremoniarum nefas habetur: optimâque, & ſalutari fide abolitum enunciavit Valerius Soranus, luitque mox pœnas.* Hæreo [illegible]que eruditioni, & judicio Nannii Miſcellan. lib. 6. ἀμαρὶς Græcè inciſe eſt, per quod aqua ad irrigationem derivatur. Tradit autem Fab. Pictor, Argeum campum, qui 7. montibus includitur, inundationibus Tiberis inhabitabilem fuiſſe, ſed Vertumno ſacris factis, aquas in alveum revertiſſe. Itaque ab inciſibus, quibus ſiccata eſt palus, Roma dicta eſt Amaryllis. De la Cerda.

Amaryncem, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus, Strabo lib. 8. ex Homeri Iliade

Ὡς ὁπότε κρείοντ᾽ Ἀμαρύγκεα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ. ——— ———

Amaſis, rex Ægypti, cujus tumulus fuit una Pyramidum. Lucan. lib. 9. ver. 155.

Non mihi Pyramidum tumulis avulſus Amaſis,
Atque alii reges, Nilo torrente natabant?

Regn. an. 43. Hic legem condidit, ut unuſquiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ ſuæ redderet, demonſtraretque unde viveret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plut. in Sympoſio. Quum ab amicis carperetur, quòd ubi à ſomno mane in multum diem rerum adminiſtrationi vacaſſet, reliquum vero temporis luſu, riſu, & cute curandâ traduceret, reſpondit, ut refert Herodotus lib. 2. Τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι, ἐντανύουσι, ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. Εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν, ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις, &c. Hunc Ælianus numerat inter eos, qui potationibus celebres fuere, Var. Hiſt. lib. 2. Extat hodiè una ejus epiſtola elegantiſſima ad Polycratem, de expetendâ fortunâ non uſquequaque ſecundâ, ſed laboribus & moleſtiis temperatâ, in quâ ſcribit Amaſis Οὐδένα γάρ κω λόγῳ οἶδα ἀκούσας, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόρριζος, εὐτυχέων τὰ πάντα. Plura de eodem vide apud Herodotum. Item *Amaſis* peditum Darii dux contra Cyrenenſes miſſus. Herod lib. 4.

Amata, Latini regis uxor, mater Laviniæ, & ſoror Veniliæ Deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit. Virg Æn. 7.

Celſa petit, tacitumque obſedit limen Amatæ.

Item *Amata* vocabatur a Pontifice virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſteria capiebatur, quòd prima quæ hoc ritu capta fuerat, eo nomine vocaretur.

Amazones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupavere, ſic dictæ, quòd alterâ ex mammis careant, ab *α ſine* & μαζὸς *mamma*, unde & *unimammæ* dictæ fuerunt. Eoque Virgil. alluſiſſe videtur Æn. 1. ubi de Pentheſilea.

Aurea ſubnectens exectæ cingula mammæ.

Mamma illa dextra fuit. Hippocrates lib. de Aere, Locis, & Aquis, ubi ſermo eſt de Amazonibus, τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσι. Diodorus de illis loquens τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίουσι. Curtius lib. 6. *Aduritur dextra*, & addit rationem hanc, *ut arcus facilius intendant, ac tela vibrent.* Euſt. vero ſic dictas putat, quòd ſine pane, qui μᾶζα Græcis dicitur, lacertis, teſtudinibus, atque id genus feris alerentur. Alii ab ἅμα ζῆν appellatas volunt, tanquam *in commune viventes* ſine viris, quaſi Ἁμαζῶσαι. Maſculos liberorum, ſiquos genuiſſent, claudos feciſſe ac debiles, ne ullum facinus viro forti dignum edere poſſent, Sextus Empiricus autor eſt lib. 3. Pyrrhon. Hypotypoſeon. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες, inquit, ἐχώλευον τὰ ἄρρενα τῶν ὑπ᾽ αὐτῶν γεννωμένων, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἀνδρεῖον αὐτὰ ποιεῖν δύνασθαι. Earum originem, reginas, res geſtas, & denum interitum copioſe deſcribit Juſtinus lib. 2. Diod lib. 3. cap. 11. & lib 5. cap 2. Idem etiam lib 4. cap. 4. præter has Scythiæ Amazonas, alias quoque ponit in Libyâ, quarum hiſtoriam ibi latiſſime perſequitur. Unde Silius lib. 2. Habiten, Harbæ filiam, *Amazonidem* vocat. Juſtinus vero non videtur, ut alii, Amazonum gentem in Hyrcaniâ ponere; ſed ad Mæotim, & Tanaim. Nam inquit 25 dierum itinere confecto in Hyrcaniâ occurriſſe Alexandro. Rectius ſane. Neque enim ullius Geo-

graphorum, Amazonas alibi collocare, quam ad Mæotim, unquam dubitavit, eâque etiam de cauſâ *Mæotidas*, ac *Tanaitidas* appellari nemo neſcit. Seneca in Hyppolyto.

Qualis relictis frigidi Ponti plagis,
Egit catervas, Atticum pulſans ſolum,
Tanaitis, aut Mæotis, & nodo comas
Coegit, emiſitque, lunata latus
Protecta pelta; talis in ſylvas ferar.

Arr in Periplo, Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἴρεως ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς εἰς Ἡράκλειον ἑξήκοντα καὶ τριακόσιοι, ἱερὸν ναυσίν. Ἔνθεν δὲ ἐπὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, τεσσαράκοντα. Οὗτος ὁ Θερμώδων ἐστὶν, ἵνα φασὶ τὰς Ἀμαζόνας οἰκῆσαι λέγουσι. Curtius tamen lib. 6. Hyrcaniæ finitimam facit Amazonum gentem, ſed male. *Erat*, inquit, *ut ſupra dictum eſt, Hyrcaniæ finitima gens Amazonum*, &c. Dicuntur & *Amazonides*.

Callimachus Hymn. 3.

Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι.

Virg. Æn. 1.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens.———

Prop. 3. 14

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodonteis turba lavatur aquis.

Item *Amazon* in ſingulari numero. Virg. Æn. 2.

At medias inter cædes exultat Amazon.

Mart. 10. 104.

Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo.

Præter peltas, ſecures quoque habuiſſe Amazonas teſtatur Horatius lib. 4. od. 4.———*Quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazoniâ ſecuri
Dextras obarmet, quærere diſtuli.

Seneca in Agamemnone.

Non picta pharetras, & ſecurigera manu
Peltata Amazon.———

Claudianus 2. de Raptu Proſerpinæ.

Qualis Amazonidum peltis exultat aduncis
Pulchra cohors, quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit poſt prælia turmas;
Seu flavos ſtravere Getas, ſeu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere ſecuri.

Inde *Amazonius*. Stat. 5. Sylvarum.

———*Amazonià latus interclùdere peltâ.*

Et Plin. lib. 12. cap. 5. ſcribens de ficu Indicâ, *foliorum latitudo peltæ effigiem Amazoniæ habet.* Cæterùm de Amazonibus fabuloſa eſſe omnia putat Strabo lib. 11. quem, ſis conſule. Steph. Byz. Ἀμαζόνες ἔθνος γυναικῶν περὶ τὸν Θερμώδοντα. Vide quæ ſequuntur. Palæphatus cenſet eas non fuiſſe mulieres ſed viros barbaros, geſtantes tunicas talares, quales in more erant fœminis Thracibus. Hi quia comam mitris alligabant, & barbas radebant, ab hoſtibus mulieres appellabantur. Euſt. ad Iliad α. Τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συσταίη ἄν ποτε χωρὶς ἀνδρῶν, &c. Quæ verbatim hauſit ex Strab. d. l. Plato autem 7 de leg. relationes de Amazonibus non prorſus fabuloſas habet, certò ſciens circa Pontum innumeras eſſe mulieres, quæ ſe non duntaxat equitatione, ſed etiam arcu & alio armorum genere exercent. Οἶδα ὅτι μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν εἰσὶ τῶν περὶ τὸν Πόντον ἃς Σαυρομάτιδας καλοῦσιν, αἷς οὐχ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστεταγμένη ἴσως ἀσκεῖται. Præſtantiſſimus etiam de his Amazonibus extat locus apud Hippocratem lib. de Aeribus, Aquis & locis. Τούτων αἱ γυναῖκες ἱππάζονταί τε καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων, καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις, ἕως ἂν παρθένοι ἔωσι. Οὐκ ἀποπαρθενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Dein ſequitur, Τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσι, παιδίοις γὰρ ἐοῦσιν ἔτι νηπίοις αἱ μητέρες χάλκεον τετεχνημένον, ὃ ἐπ' αὐτῷ διάπυρον ποιέουσι πρὸς τὸν μαζὸν τιθέασι τὸν δεξιὸν, καὶ ἐπικαίεται.

Amburvale, ſacrum ad arva & ſegetes luſtrandas apud Romanos, multâ prece & religione celebrabatur *Amburvalis hoſtia*, ut ait Feſtus apud Macrobium lib 3. *quæ rei divinæ causâ circum arva ducitur ab his qui pro frugibus faciunt, ſeu ſacrificant.* *Ambarvale*, inquit Servius, *ſacrificium dictum eſt quod arvum ambiat victima. Sicut Amburbale, vel Amburbium, ſacrificium quod urbem circumeat, ac ambiat victima.* Porro Ambarvale ſacrum non niſi de porcâ fœcundâ, & gravidâ, aut vitulâ fieri conſueverat. Unde Virgil. Eclog 3.

Cum faciam vitulâ pro frugibus.

Tamen Tibullus lib. 2. de ſacro pro frugibus loquens ait.

Cernite fulgentes ut eat ſacer agnus ad aras.

Sed ſolvat litem idem Tibullus, qui poſtea.

Vos quoque felicis quondam, nunc pauperis horti
Cuſtodes fertis munera veſtra Lares.
Tunc vitula innumeros luſtrabat cæſa juvencos,
Nunc agna exigui eſt hoſtia parva ſoli.
Agna cadet vobis, quam circum ruſtica pubes
Clamet, Io meſſes, & bona vina date.

Hanc victimam, maturis frugibus, ter circum arva ducere ſolebant, omneſque poſt ſequentes clamabant, ex quibus unus quernâ coronâ ornatus, cum ſolenni ſaltatione, compoſito carmine, Cereris laudes decantabat, & poſtquam vino ac lacte libaſſet, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,
Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho.
Terque novas circum felix eat hoſtia fruges,
Omnis quam chorus & ſocii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quiſquam ſupponat ariſtis,
Quam Cereri tortâ redimitus tempora quercu
Det motus incompoſitos, & carmina dicat.

D. Ambroſius, Mediolanenſis Epiſcopus ex Præſide electus, priuſquam ſacri Baptiſmatis donum, & gratiam ſuſcepiſſet. Hieron. de Script. Eccleſ. *Vir diſertus, & valde eruditus in Philoſophiâ. Hunc falſo accuſat Porphyrius, quod ex Chriſtiano Ethnicus fuerit, cum conſtet eum, uſque ad extremam vitam, Chriſtianum perſeveraſſe.* Laudes ejus ita quoque celebrat Trithemius. *Ambroſius Epiſcopus Mediolanenſis, in divinis ſcripturis, atque in ſecularibus literis, omnium facile doctiſſimus, Græco atque Latino ſermone ad perfectum inſtructus, cujus meritum totus orbis perſonat. Qui in exponendis, declarandiſque divinis ſcripturis, omnes Doctores vicit, cujus fidem nulla unquam poteſtas terrena infringere potuit: ita ut multis Epiſcopis pro fide exulantibus, Ambroſium nullus unquam auderet attingere. Fuit enim velut malleus hæreticorum, conſtantiſſimus impugnator, cujus linguæ in fide Chriſti loquentis nulla potuit unquam authoritas humana imponere ſilentium.* Quantâ loquendi libertate apud Theodoſium Imperatorem eſt uſus ipſum divino vinculo ligans. vide in dictione *Theodoſius*. Et Hiſt. Tripart. lib. 9. cap. 40.

Ambroſius, vir quidam & genere, & literis, ſatis clarus; cùm Valentini dogmatis ſectator extitiſſet, ſecundum veritatem Catholicæ fidei ab Origene convictus, ac tanquam veri luminis ſplendore radiatus, relictis errorum tenebris, ad Eccleſiæ Catholicæ lucem ſplendoremque converſus eſt. Euſeb. lib. 6. cap. 15.

Ambroſius Culepinus, Bergomenſis, Ordinis D. Auguſtini, quo tempore Ludovicus Sfortia Mediolanenſibus dux præerat, floruit. De quo vide Joan. Trithemium Abbatem de Eccleſ. Script.

Ambryon, Theocriti Chii vitam ſcripſit, ut Laërtius in Ariſtotelis vitâ author eſt: ubi ex eo refert maleficum hoc Theocriti ejuſce epigramma in Naturæ promum condum Ariſtotelem.

Ἑρμίου Εὐνούχου ἠδὲ Εὐβούλου ἅμα δούλου
Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.

Cujus ſententiam, licet duriuſculè, ſic expreſſeris.

Hermiæ Eunuchi, & ſervi monumenta Eubuli,
Mentis inanis inane extruxit Ariſtoteles.

Apud Etymologum in ὁμαλλόσκαιον citatur ὁ Ἄμβρυων. Fortaſſis idem eſt. Voſſius.

Ambubaiæ, teſte Acrone, mulieres tibicinæ Syrorum linguâ dicuntur. Alii Latinum putant, & venire ab *ambu*, pro *am*, h. e. *circum*, & *Baiæ*: fuiſſeque mulieres impudicas circa Baias verſantes. Cruquius cenſet *Ambubaias*, vel potius *Ambubeias* eſſe agyrtas, omnium morborum remedia vaniſſimè pollicentes, atque ita dici ab *ambubeiâ* herbâ, ex quâ pharmacopæi conficiebant τὸ πάγχρηστον, hoc eſt, medicamentum ad omnes morbos utile. Sed vera eſt Acronis ſententia. Nam Syrus אבוב *ubbub*, eſt tibia, ſive fiſtula; ſed Arabes inſerunt *n*. אנבוב *anbub*. Latini autem *m*. maluere. Syros vero tibicines & tympaniſtas Romæ fuiſſe docebit ille locus Juvenalis, Sat. 3.

Jam pridem Syrus in Tyberim defluxit Orontes,
Et linguam, & mores, & cum tibicine chordas
Obliquas, nec non gentilia tympana ſecum
Vexit, & ad circum juſſas proſtare puellas.

Sunt igitur Ambubaiæ mulieres, & proſtituendo, & tibiarum cantu ſeſe ſuſtentantes. Hanc ἐτυμολογίαν ſequuntur Joſ. Scaliger, H. Caſaubonus, &, ut arbitror, quotquot Syriacè ſciunt. Horat. lib. 1. Serm. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mæſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.

Habet & Suetonius in vitâ Neronis, cap. 27.

Ambulii, Caſtor & Pollux à Laconibus ſic nuncupati. Pauſanias.

Amburbale, ſacrificium in ambiendis, & luſtrandis urbibus. Lucanus lib. 2.

Mox jubet & totam pavidis à civibus urbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro,
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Amburbiales, hoſtiæ dicebantur quæ circum terminos urbis Romæ ducebantur. Feſtus.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plinius. Hoc geſſit Fabius Eburnus, quòd fulmine eſſet ambuſtus, uti ſcribit Feſtus.

Ameleſagoras Chalcedonius, Hiſtoricus, qui Clem. Alex. Meleſagoras vocatur, lib. 6. Strom. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 10.

Amelius, Philoſophus Apamenſis, diſcipulus Plotini, Porphyrii magiſter, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit ut Græcum quendam equitantem ictu baculi ſellâ excuſſerit, & in aera ſupra caput ſuum extulerit. Paul. Diaconus.

Amen, ob veritatem CHRISTUS ſic dictus. Apocalypſ. 3. 14. τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιςὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ. In calce orationis optantis eſt particula, & idem ſignificat quod *Fiat*. Eſt etiam aſſertoria particula, & ſignificat *verè*, ſeu *fideliter*. Suidas. Ἀμὴν, πεπιςωμένως, ἀληθῶς.

Amenophis, Ægypti rex, regnavit an. 21. Euſeb. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit. *Amenophis*, alius Ægypti rex, qui Græciam, Syriam, & Phœnicen ſuæ ditioni adjunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit. *Vexores* à Juſtino & Oroſio dici videtur, ab aliis *Seſoſtris*. *Amenophis* alius quoque Ægypti rex. Herodoto *Pheron* dici videtur, lib. 2. Ob impietatem (quia in Nili exundatione ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt undecim annos oraculo monitus, ut oculos ablueret lotio mulieris, quæ unicum virum cognoviſſet, paruit, & viſum recepit.

Ameſtris, regina Perſarum, Xerxis uxor, de quâ multa Herodotus. Hæc, ut gratiam Diis referret, quòd in vitâ diu proceſſerat, 14 illuſtrium Perſarum liberos ſub terram vivos defodiſſe, & votum perſolviſſe dicitur.

Amianus, Alexandriæ Epiſcopus, B. Marci Evangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforavit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes fœminas conſpexiſſet. Sabell. in Exemplis.

Amicitia, Gentium dea, cujus picturam, & ejuſdem explicationem vide apud L. Gyraldum, Synt. de Diis Gentium.

Amicus, ac *Dexter*, i. e. *propitius*, & *favens*, Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo, quod lucri Deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. lib. 2. Sat. 6.

——*Dives Amico*
Hercule. Perſius Sat. 2. ——*Et ô ſi*
Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria, dextro
Hercule.——

Amilcar, dux Carthaginenſis, facundiâ & ſolertiâ inſignis, de ſententiâ Athenienſium, qui eâ tempeſtate creſcentem Alexandri M. potentiam timebant, in caſtra Alexandri pervenit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante. Atque ita, conſiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis, cerâ deſuper inductis, omnia Athenienſibus perſcribebat. Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſupra nominavimus, inter authores non ſatis deprehenditur; qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum, eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento *Barcha*, pater Annibalis, qui primum, ſecundum Annibalem filium, inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Livio, Silio, aliiſque ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcar, alius apud Livium, lib. 31. ubi ait, L. Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie viciſſe.

Amithaon, vel *Amythaon*, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Stat. Thebaidos tertio.

——*Solers tibi cura futuri*
Amphiarae datur, juxtaque Amithaone cretus
Jam ſenior, ſed mente virens, Phœboque Melampus
Aſſociat paſſus.——

Hinc *Amithaonius*. Virgilius Georgicorum, lib. 3.

Quæſitæque nocent artes, ceſſere magiſtri
Phillyrides Chiron, Amithaoniuſque Melampus.

Ammas, Heſychius. Ἀμμὰς, ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ. Dicitur quoque Ἀμμιὰ, & Ἀμμία etiam. Hebraicum eſt origine. Vide Seldenum de Diis Syris, pag. 166.

Ammianus, poeta quidam celebris, cujus meminit Cæl. Rhod. 17. 11. refertque ex eo diſtichon quoddam, cujus hic ſenſus eſt, *Facilius multo eſſe, corvos reperiſſe albos, volanteſque teſtudines, quam Rhetorem ex Cappadociâ vita probioris.* Græcum vetis? En tibi.

Θᾶττον λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας
Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

Ammianus Marcellinus, hiſtoricus, floruit ſub Gratiano, & Valentiniano. Scripſit libros 31. ex quibus 13 priores deperierunt. Cujus fuerit nationis, & quâ profeſſione, unde item hiſtoriam cœperit, & quouſque ſit progreſſus, verba ſua in epilogo hiſtoriæ oſtendunt. *Hæc, ut miles quondam, & Græcus, à principatu Cæſaris Nervæ exorſus adusque Valentis interitum, pro virium explicavi menſura.* Scriptor eſt veritatis ſtudioſiſſimus, & prudens, gravis planè ac ſerius; & dignus qui ab omnibus ametur. Dicto horridior eſt, ſed tantæ ſunt virtutes ejus ut hoc in rationem venire non debeat. Vide Voſſium de Hiſt. Græcis 2. 18. Latinis, 2. 9.

Ammon, alias *Hammon*. Jupiter ſub ſpecie arietis cultus in Libyâ; ſic dictus, quod ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Jovemque imploranti apparuerit in formâ arietis, terramque concutiens pedibus fontem oſtenderit. Quamobrem templum illic ædificavit, Jovique *Ammoni* h. e. *arenario* conſecravit. Græci enim ἄμμον *arenam* vocant. Quod innuere Dionyſium cenſet Euſtathius, dum ait;

Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμμώδεος Ἄμμω.

Sed cum vocabulum illud origine Græcum non ſit, ſed ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς, teſte Plutarcho lib. de Iſide & Oſiride, probabilius eſt quod ſtatuit Nicolaus Fullerus lib. 2. Solem (quem eundem cum Jove fuiſſe probat Macrobius Saturn. lib. 1.) hoc nomine cultum; Is vero Ebræis חמה *Hammah* dicitur à [illegible] *calere*, unde *corniger Ammon* fingebatur ad radios deſignandos à ſole emicantes, ſicut eadem vox Hebraica & *radios*, & *cornua* ſignificat. Unde ridiculè apud Vulgatum Interpretem, ubi de vultu Moſis ſplendente agitur, *Et facies ejus erat cornuta.* Atque hinc Moſi cornua pictores vulgò attribuunt. Alii vero *Ham* filium Noë, cujus poſteri Libyæ cultores, *Hammonis*, ſeu Ammonis nomine pro Deo hic cultum cenſent; quod Voſſio placet lib. 1. de Theol. Gentili, nec Fullero diſplicet, cùm ab hoc *Ham*, vel *Cham* Ægyptus *terra Cham* dicatur, Pſal. 105. & Χημίαν in ſacris Iſidis vocatam Plutarchus teſtetur. Lucan. lib. 9.

Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis
Gentibus ac Indis unus ſit Jupiter Ammon.

Vide Curtium lib. 4. Diodor. lib. 17. & Arrian. lib. 3. & Peucerum in comment. de Divinat. gener. Hujus meminere Suidas & Ariſtophanes in *Avibus*. Strabonis ætate negligi jam cœpit Ammonis oraculum, ut indicat ipſe, lib. 11. Διόπερ καὶ τὸ ἐν Ἄμμωνι σχεδόν τι ἐκλέλειπται χρηστήριον, πρότερον δὲ ἐτετίμητο. Magis etiam neglectum tempore Plutarchi, uti ſatis liquet ex iis quæ ſcripſit *de Oraculorum defectu*. Nempe quanto magis perrumperet lux Evangelii, tanto minus pretium erat tenebricoſis dæmoniorum oraculis. Itaque temporibus Theodoſii ſenioris deſpicatui planè erat. Unde Prudentius.

Nec reſponſa refert Libycis in gentibus Ammon.

Diximus ante, quoſdam ab Ægyptiis Jovem Ammonem vocatum putaſſe. Ita ferè Herodotus in Euterpe. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Et Plut. in Iſide. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Denique Heſychius. Ἀμμοῦς ὁ Ζεύς. Ἀριστοτέλης. Nec in Ægypto ſolùm, ſed & in Arabiâ & Africâ universâ notum fuiſſe nomen Ammonis, docent Arabiæ fluvius *Ammon*. Plin. 6. 28. & *Ammonium* promontorium. Ptol. 6. 7. & *Ammonii* populi, Plinius ubi ſupra. In Africâ propriè dictâ *Ammonis* urbs ad Cinyphum flu. Ptol. 4. 3. In inſulâ Meroë delubrum *Ammonis*. Plin. 6. 29. In Marmaricâ urbs *Ammonia*, Strabo lib. 17. quæ vulgò Parætonium. Denique regio *Ammoniaca*, ubi Ammonis oraculum toto orbe celeberrimum. Quid quod universa Africa dicebatur *Ammonis* vel *Ammonia* ab *Ammonis* Dei nomine. Stephanus. Ἀμμωνία ἡ μεσόγειος Λιβύης καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄμμωνος.

Ammonius Alexandrinus, ſummus Philoſophus, præceptor Origenis, teſte Porphyrio lib. 3. κατὰ χριστιανῶν. A puero Chriſtianus fuit, poſtea vero cum ad maturam ætatem pervenit, ſeſe ad Philoſophiam convertit, deſertâ fide. Euſebius autem lib. 6. eum fidem Chriſtianam cum Philoſophicis ſtudiis integram illibatamque ſervaſſe uſque ad extremum ſcribit.

Ammonius, Hermiæ filius, Procli diſcipulus, ejuſque frater Heliodorus dicuntur magiſtri Damaſcii apud Suidam in Ἑρμείας. Idem ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξήγησιν, καὶ διόρθωσιν τῆς ἑλληνικῆς λέξεως καθηκόντως τέχνην, teſte Photio Tmem. 242. h. e. *Ammonius artem in Poetarum enarratione, & Græcarum vocum correctione occupatam dilexit.* Quare eum aliquando ſcriptorem credidi libelli *De vocum Græcarum differentiâ.* Sunt qui hunc Ammonium Autorem vitæ Ariſtotelis eſſe malunt.

Ammonius,

Ammonius, & Euſebius Scholaſticus, Arcadio, & Theodoſio juniore Imperantibus vixere; quorum uterque carmine deſcripſit bellum contra Gainam, Gothorum regem. De his duobus ſic Nicephorus 13. 6. *Si quis accuratius, pleniuſque, res eo bello geſtas cognoſcere velit, eum Gaineum librum legere jubemus, quem Euſebius Scholaſticus compoſuit, Troili ſophiſtæ ſectator. Qui, cùm rebus gerendis ſpectator ipſe belli interfuiſſet; in quatuor libellis heroico verſu id luculenter expoſuit; quod ſcriptum propter rei novitatem in magnâ admiratione fuit. Sed & Ammonius, Poeta alter, qui idem bellum carmine compoſuit, præclarus proximo imperio, ſedecimo junioris Theodoſii conſulatu, quem cum Fauſto geſſit (tum enim poema id publicavit) habitus eſt.* Quæ ad verbum exſcripſit ex Socratis libro 6. cap. 6.

Ammonius, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνειον, uti & voce Ἐσχάρα. Ex quo etiam diſcimus Lampreienſem fuiſſe, ut Geſnerus falsò Alexandrinum vocet. Eidem etiam Harpocrationi in Θύλλος citatur ἐν πεμπτῷ περὶ κωμῶν. Quæ lectio ſi ſana eſt, egerit de κώμαις, ſive vicis illis, in quos Athenarum urbs erat diſtributa, uti regio ipſa in δήμους, ſive populos. Sed veriſimilius eſt pro κωμῶν etiam hic βωμῶν legi oportere. Voſſius.

Ammonius, vide *Saccas*.

Ammonius, monachus, ad epiſcopatum gerendum vocatus, dextram ſibi amputavit auriculam, ut mutilato corpore Conſecrationem effugere poſſet. Socrates, lib. 4. cap. 18.

Amœbeus, citharœdus Athenienſis magni nominis fuit, cujus ex Ariſteæ *de Citharœdis* libro meminit Athenæus, lib. 14. Zenoni coætaneum facit Plutarchus περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Laudat eum à continentiâ (utpote qui uxorem ſuam nunquam attigerit, quamvis formoſiſſimam) Clemens Alexandr. lib. 3. Strom. Ælianus Hiſt. An. 6. 1. & Var. Hiſt. 3. 30. Hinc eſt quod vir doctiſſimus Nicolaus Heinſius locum Ovidii 3. de Art. Am.

Tu licet & Thamyran ſuperes atque Orphea cantu.

Ita reſtituendum putat

——— Et Amœbea cantu.

Amometus, hiſtoricus, cujus meminere Plin. lib. 6 c. 17. Antig. Caniſtius Hiſt. Mirab. c. 164. Ælianus de Anim. l. 17. c. 6.

Amor, ponitur pro Cupidine, Veneris filio. Prop. 2. 12.

Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem.

Theocritus

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα βαρὺς θεός.

Vim ejus, ſive potius violentiam nemo ferè Poetarum non exprimit. Græcos adducam ad *Cupidinem*. E Latinis duos tantum impræſentiarum proferam, Virgilium, & Senecam Tragœdum; Quorum hic Georg. 3.

Omne adeo genus in terris hominumque ferarumque,
Et genus æquoreum, pecudes, pictæque volucres,
In furias, ignemque ruunt: amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leæna
Sævior erravit campis, nec funera vulgo
Tam multa informes urſi, ſtragemque dedere.
Per ſilvam tum ſævus aper, tum peſſima tigris:
Heu malè tum Libyæ ſolis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, ſi tantum notas odor attulit auras?
Ac neque eos jam fræna virûm, nec verbera ſæva.
Non ſcopuli rupeſque cavæ, atque objecta retardant
Flumina, correptos undâ torquentia montes.
Ipſe ruit denteſque Sabellicus exacuit ſus,
Et pede proſubigit terram, fricat arbore coſtas,
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat.
Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta: quem ſuper ingens
Porta tonat cœli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Ille Hippolyt. Act. 1.

Nulla pax iſto Puero: per orbem
Spargit effuſas agilis ſagittas.
——— Juvenum feroces
Concitat flammas: ſenibuſque feſſis
Rurſus extinctos revocat calores:
Virginum ignoto ferit igne pectus:
Et jubet cœlo Superos relicto
Vultibus falſis habitare terras.

Exempla profert Phœbum, Jovem, Lunam, ac Herculem. Pergit.

Sacer eſt ignis, (credite læſi)
Nimiumque potens. Qua terra ſalo
Cingitur alto, quaque æthereo
Candida mundo ſidera currunt;
Hæc regna tenet puer immitis:
Spicula cujus ſentit in imis
Cæruleus undis grex Nereidum,
Flammamque nequit relevare mari.
Ignes ſentit genus aligerum.
Venere inſtinctis quam magna gerunt
Grege pro toto bella juvenci!
Si conjugio timuere ſuo,
Poſcunt timidi prælia cervi;
Et mugitu dant concepti
Signa furoris. Tunc virgatas
India tigres decolor horret.
Tunc vulnificos acuit dentes
Aper, & toto eſt ſpumeus ore.
Pœni quatiunt colla leones
Cum movit amor, tum ſilva gemit
Murmure ſævo.
Amat inſani bellua ponti
Lucæque boves.

Amorphus, Comicus Siculus. Themiſtius Orat. 19. Ἔστι καὶ κωμῳδία τὸ παλαιὸν ἤρξατο μὲν ἐκ Σικελίας. Ἐκεῖθεν γὰρ ἤστην Ἐπίχαρμός τε καὶ Ἄμορφος. Ubi tamen legendum videtur, Φόρμος. Is enim cum Epicharmo Comœdiæ repertor fuit. Suidas. Ἐπίχαρμος ὃς εὗρε τὴν Κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ. Idem Φόρμος Συρακούσιος Κωμικὸς, σύγχρονος Ἐπιχάρμῳ. Lepidum vero eſt, quod vir doctus lib. 1. de Theatro ſcripſit ab Epicharmo ſportam Græcè Φόρμον, inventam, cum Phormus hic non appellativum eſt ſed proprium.

Amos, per א in principio, & ץ in fine Lat. *fortis*, vel *robuſtus*, pater Eſaiæ prophetæ. Eſ. 1. Heſychius Ἀμὼς ἑρμηνεύεται στερεός, ἢ ἰσχύς.

Amos, per ע in principio, & ס in fine, Lat. *oneratus* vel *onerans*, Propheta unus ex duodecim, cujus prophetia extat. Item *Amos* Ægyptius, pater Clinomonarchorum, quos ore operto menſæ jubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret. *Amos* item Syrach, Judæorum dux, regn. an. 15. Cujus fuit tanta caſtitas, ut cum uxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amphiaraus, Oeclei filius (à quo Oeclides dictus) & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit; & cùm diu inveniri non potuerit, tandem ab Eriphyle uxore ſuâ aureo monili ab Adraſto rege corruptâ, productus eſt, atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. Homerus Odyſ. 15.

Αὐτὰρ Ὀϊκλείης (genuit) λαοσσόον Ἀμφιάραον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Notus homo merſis Amphiaraus equis.

Horat. lib. 3. Od. 16.

——— Concidit auguris
Argivi domus ob lucrum
Demerſa excidio.

Pro Deo cultus eſt poſt mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, ubi Fons, & Ara, cujus deſcriptio extat apud Pauſan in Atticis. Cic. lib. 1. de Divinat. *Amphiaraum ſic honoravit fama Græciæ, ſic Deus ut haberetur, atque ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur.* Hiſtoriam ejus latiſſimè ſcripſit Diod. Sic. lib. 5. cap. 5 Pauſan. in Att & Stat Theb. 7. Vide Plut. in Paral. Vide Barthium ad illud Statii Theb. 1.

——— Non do[illegible] futuro
Amphiarae vi[illegible].

Apollodorus. Ἀμφιάραος ἀνάγκην ἔχων παῖδας, τοῖς παισὶν ἐντολὰς ἔδωκε, τὴν τε μητέρα κτεῖναι. Diod. Siculus: ὁ μὲν Ἀμφιάραος δόξας ὑπὸ γυναικὸς προδεδόσθαι, συνεστρατεύσε μὲν ὁμολογουμένως, ἐντολὰς δὲ ἔδωκεν Ἀλκμαίωνι τῷ υἱῷ μετὰ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν, τὴν Ἐριφύλην ἀνελεῖν. Plura Barthius ad Theb. 8. p. 863.

Amphicrates, hiſtoricus, qui libros de viris illuſtribus conſcripſit. Laert. in Ariſtippo Ἀμφικράτης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ πίνοντα αὐτὸν κώνειον καταδικασθέντα. *Amphicrates libro de viris illuſtribus autor eſt, eum damnatum, venenum bibiſſe.* Athenæus lib. 13. 5. Θεμιστοκλῆς δὲ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος ὄνομα Ἀβροτόνου, ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. *Themiſtocles è ſcorto, cui nomen Abrotano, natus eſt, ut refert Amphicrates libro de viris claris.* Eundem eſſe cum Rhetore illo Amphicrate, qui apud Tigranem vitam voluntariâ inediâ finiit, teſte Plutarcho in Lucullo, putat Jonſius lib. 2. de Script. Hiſt. Phil. cap. 15.

Amphictyon,

Amphictyon, Deucalionis filius poſt Cranaum in Atticâ regnavit: huic inventum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem. Reg an. 10. Hujus ætate templum in Delo conſtruxit Eriſichthon Triopis filius, Euſeb. in Chron.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ Concilium inſtituit, quod *Amphictyonum* vocabatur, teſte Dionyſio Hal. lib. 4. Cic. lib. 2. de Inventione. *Accuſantur apud Amphictyonas, commune Græciæ Concilium.* Conſtabat autem ex 7. Græciæ civitatibus. Strabo lib. 9. Huic concilio qui præerant *Amphictyones* vocabantur. Vide Budæum in Annot. prioribus, & Eraſmum in Chil. Heſych. Ἀμφικτύονες, συνέδριον Δελφῶν συναγόμενον ἐπὶ πύλαις (lege πύλαις πυλαγόραι, καὶ ἱερομνήμονες. Vide etiam Harpocrationem & Suidam. Hic primus à Dionyſio edoctus, aquam vino miſcuit, quo frugi homines uſi ſunt, quos meraca prius incurvabat potio; unde Dionyſio erecta ara, quam ὀρθὸν, i. e. *rectum* vocant. Cæl. Rhod.

Amphidromia, Etſi non fuerit Amphidromiorum publica ſolennitas, ſed privatorum affectibus conſecrata: tamen hic omittenda non fuit, quòd cùm omnes ſigillatim homines ſpectet, etiam Δημοτελὴς appellari quodammodo videatur. Igitur Ἀμφιδρόμια, vel ut alii ſcribunt, Ἀμφίδρομα peragebantur à parentibus die quinto poſt partum, hoc ritu. Infantem geſtantes circum lares focumque currebant: Domeſtici & amici tanquam gratulabundi dona conferebant. Harpocration ex oratione Lyſiæ de abortu. Ἀμφιδρόμια. ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων πέμποντες, καὶ στεφάνους ἐλάμβανον. Curſus ille in orbem convertebatur. Plato in Theæteto; ubi Socrates rationem ſuam docendi obſtetricum officio confert; cumque Theætetus peperiſſet, id eſt, ingenii ſui ſpecimen edidiſſet, Socrates veluti obſtetricis munere perfunctus addit; μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον. Heſychius amplius tum nomina pueris imponi ſolita ſcribit Ἀμφιδρόμια, inquit, ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος αἰεὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐτίθεντο αὐτῷ ὄνομα, ὅτι ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμποντο. Ex quibus ſequi videtur Amphidromia fuiſſe Romanorum Nominalibus affinia. Idem tamen author poſtea ſui velut oblitus, decimo die nomina demum imponi tradit, τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. Atqui ſi Amphidromia die quinto celebrantur, & Nominalia decimo, eadem eſſe nequeunt. Alio loco vocat δρομιάφιον ἦμαρ. Ἔστι δὲ ἡμέρα πέμπτη ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. Igitur acta die quinto Amphidromia, quod hoc ſpatium ſufficere putarent ad ea curanda, quæ partum ipſum ſpectant. Hinc etiam obſtetrices, & quæ adfuiſſent enitenti manus abluebant, & quaſi munere ſuo jam perfunctæ, in poſterum nutricibus habendam infantis curam oſtendebant. Etymolog. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἑορτὴ ἦν Ἀθήνῃσι τελουμένη, καθ᾽ ἣν ἐγχρυσοῦσιν ἀλλὰ ἀπὸ παίδων, ὅτι τὴν ἑστίαν ἐπιτρέχουσι. Τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐπὶ γονῆς εἰς τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κυριεύεται ὁ θεὸς ἐπί τινος τεθέμενος. Huc etiam facit, quòd Genium, natalium præſidem, ſive γενέθλιον, Æſchylus Ἀμφιδρόμιον appellavit.

Amphilochius, Metropolita Cyzicenus, ad quem ſcribit Photius Epiſt. 207.

Amphilochius, Iconii (Lycaoniæ hæc metropolis eſt) epiſcopus. Floruit ſub Theodoſio M. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento eſt, quòd, epiſtolâ ad Magnum, ſacrâ, profanâque doctrinâ eum Baſilio, & Gregorio Nazianzeno, æqualem facere videtur. Vide Voſſ. de Hiſt. Græcis lib. 2. cap. 19.

Amphilochus, Amphiarai, & Eriphyles filius, reverſus ab expeditione Trojanâ, patriâ relictâ Argos Amphilochium condidit, rex & augur apud Græcos habitus fuit.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. de R. R.

Amphilytus, Acarnan hariolus. Herodot. lib. 1. cap. 62. Hic divinâ pompâ fungens, ſic vaticinatus eſt.

> Ἔρριπται δ᾽ ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται,
> Θύννοι δ᾽ οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός.
> *Eſt mmmmus projectus, item ſunt retia tenta,*
> *Nocte means thynni claro ſub ſidere Lunæ.*

Vel, ut alii reddunt.

> *Verriculum jactum eſt, expanſaque retia, nocte,*
> *Mox aderunt thynni, &c.*

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Trojam veniſſe ſcribit. Ita Dictionarii Poetici primus compilator. Ego vero apud Poetam in Catalogo duos Amphimachos invenio, neutrum tamen, quod ſciam, Amphiarai & Eriphyles filium. Primus occurrit ver. 620.

> Τῶν μὲν ἄρ᾽ Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην
> Υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ᾽ Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·

Alterius mentio eſt verſ. 870.

> Τῶν μὲν ἄρ᾽ Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
> Νάστης, Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aula Cephei regis adverſus Perſeum pugnans, occiſus eſt. Ovid. 5. Met.

> *Ecce Syeniſes genitus Methione Phorbas,*
> *Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam,*
> *Conciderant lapſi.* ———

Amphimedon, unus procorum Penelopes, à Telemacho Ulyſſis filio occiſus. Hom. Odyſ. 22.

> Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
> Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.

Erat autem Melanthei filius, teſte eodem Hom. Odyſ. ω.

> Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
> Παῖδα Μελανθῆος τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα.

Amphinome, nymphæ nomen, à *circumpaſcendo*, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circumquaque depaſcunt. Hom. Iliad. Σ.

> Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.

Item mater Jaſonis, quæ gladio ſibi pectus tranſmiſit, & periit abſente filio. Nat. Com. 6. 7.

Amphinomus, unus ex procis Penelopes à Telemacho Ulyſſis filio interfectus. Hom. Odyſ. 22.

> Ἀμφίνομος δ᾽ Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
> Ἀντίος ἀΐξας, εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ,
> Εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ᾽ ἄρα μιν φθῆ
> Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
> Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε,
> Δούπησεν δὲ πεσών, &c.

Erat autem Niſi filius, teſte eodem Hom. Odyſ. 18.

> Τοῖσιν δ᾽ Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
> Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδαο ἄνακτος.

Amphinomus, & *Anapus*, Siculi fratres; cùm Ætnæ incendio Catana urbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Vide Val. Max. lib 5. cap. 4. Et Sen. lib. 3. de Benef. Cornel. Severus in Ætnâ.

> *Amphinomus, fraterque, pari ſub munere fortes,*
> *Cum jam vicinis ſtrepuerunt incendia tectis,*
> *Accipiunt, pigrumque patrem, matremque ſenilem.*

Silius Ital. lib. 14.

> *Tum Catane nimium ardenti vicina Typhæo,*
> *Et generaſſe pios quondam celeberrima fratres.*

Claudiani quoque de illo Epigramma eſt.

> *Adſpice ſudantes venerando pondere fratres*
> *Divino meritis ſemper honore coli*
> *Juſta quibus rapidæ ceſſit reverentia flammæ*
> *Et mirata vagas reppulit Ætna faces.*

Mem. Strabo, Solinus, Ælianus, alii. Vide Dauſquei notas ad locum iſtum pag. 596.

Amphion, filius Jovis ex Antiope, Nyctei filiâ, quæ cum Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (ut apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (ut in Corinthiacis habet Pauſan.) per dolum eſt conſtuprata; quâ re cognitâ, Lycus eandem repudiavit, quam Jupiter jam viduam compreſſit, ex quo & gravida effecta eſt. Id ſentiens Dirce, cum quâ ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clam cum Antiope conſueſcere; eamque ob cauſam famulis imperavit, ut carceri eam includerent. Verùm, inſtante jam tempore partûs, Jovis miſeratione ſoluta eſt, & in Cithæronem montem confugit, ibique in bivio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt; Et alterum quidem *Zethum* appellarunt ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον; alterum autem *Amphionem*, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ἐπ᾽ ἀμφὶ ὁδὸν ἡ μήτηρ αὐτὸν ἔτικεν. Hom. Odyſ. λ.

> Τὴν δὲ μετ᾽ Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα,
> Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ᾽ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
> Καί ῥ᾽ ἔτεκεν δύο παῖδ᾽ Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
> Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
> Πύργωσάν τ᾽ ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ᾽ ἐδύναντο
> Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

Hi poſtea adulti, cognitis injuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec ejus miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutavit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, ut teſtudinem a Mercurio dicatur accepiſſe, ejuſque ſono ſaxa ad urbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Apollon. Rhod. lib. 1. Argonauticon.

> Ἀμφίων δ᾽ ἐπὶ οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
> Ἤιε, δὶς τόσση δὲ μετ᾽ ἴχνια νίσσετο πέτρη.

Euripides in Phœniſſis.

> Ἁρμονίας δέ ποτ᾽ εἰς ὑμεναίους,
> Ἤλυθον οὐρανίδαι. Φόρμιγγι δὲ τείχεα Θήβας
> Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργος ἀνέστα.

F Horatius

Horatius ad Piſones.

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa movere ſono teſtudinis, & prece blanda
Ducere quo vellet.———

Et lib. 3. Od. 11.

Mercuri, nam te docilis magiſtro
Movit Amphion lapides canendo.

Virgil. Eclogâ 2.

Canto quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Propertius lib. 1. eleg. 9.

Aut Amphioniæ mœnia flere lyræ.

Idem lib. 3. eleg. 2.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem
Sponte ſuâ in muri membra coiſſe ferunt.

Ovid. Μεταμορφώσεως lib. 3.

Saxa tuo cantu, vindex juſtiſſime matris,
Fecerunt muros officioſa novos.

Silius lib. 11.

Hæc Amphionio vallavit pectine Thebas
Ac ſilice aggeribus per ſe ſcandente vocatis
Juſſit in immenſum cantatas ſurgere turres.

Statius 1. Thebaidos.

———*Penituſque ſequar quo carmine muris*
Juſſerit Amphion Tyrios accedere montes.

Idem lib. 8.

———*Tyriam reptantia ſaxa*
Ad chelyn, & duras animantem Amphiona cautes.

Plura de Amphione Nat. Com. 9. 15. Eum autem ſaxa moviſſe, (inquit Albricus) nihil aliud fuit, quàm quod mellifluâ oratione ſuaſiſſet ignaris, & rudibus hominibus, ac ſparſim degentibus, ut in unum convenirent, & civiliter viverent, & in defenſionem publicam civitatem mœnibus circumdarent. Quòd autem citharam à Mercurio ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Boccatius. *Amphionis* hujus portenti duplex apud Pauſaniam Mythologum lib. 6. ait. Amphionem & Orpheum Ægyptios fuiſſe; alteri vero feras allicere, alteri ſaxa ad conſtruendos muros movere potuiſſe tributum, quod uterque Magorum myſteria didiciſſet. At lib. 9. *De Amphionis*, inquit, *cantu & quòd muros ad lyram erexerit, Homerus nullam facit mentionem: hanc verò in muſicis famam idcirco Amphion eſt conſecutus, quòd à Lydis ob Tantali affinitatem modos didicit, primuſque chordas tres ad quatuor à ſuperioribus inventas adjecit.* Solinus cap. 13. *Thebas condidit Amphion, non quòd lyrâ ſaxa duxerit, neque enim par eſt ita geſtum videri, ſed quòd affatus ſuavitate homines rupium incolas ad obſequia civilis pellexerit diſciplinam.* Vide Palæphati epitomam, quæ nunc ei ſcriptori ſola ſupereſt, cap. 43.

Amphion, filius Jaſii, imperavit Orchomeniis, Minyis, & Pyliis, teſte Leontio, alio nomine Argus vocatus, cui erat filia Chloris, natu minima. Hom. Odyſ. λ. verſ. 280.

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
Ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν,
Ἡ δὲ Πύλου βασίλευε.

Amphis Comicus, cujus γυναικομανίαν laudat Athen. lib. 14.

Amphitrite, Nerei, vel Oceani, & Doridis filia, Neptuni uxor, cujus nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem ſervare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loco quæſitam tandem ad radices montis Atlantis invenit, &, ut Neptuno jungeretur, perſuaſit. Claudianus 1. de R. Prof.——*Nerea glauco*

Neptunum gremio complectitur Amphitrite.

Hinc à Poetis maris Dea fingitur, ex quâ natus eſt Triton, ut canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ovid. Met. 1.

———*Nec brachia longo*
Margine terrarum porrexerat Amphitrite:

Catullus in Argonaut.

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitritem.

Ita Græci. Dionyſ. Periegetes verſ. 53.

Ἀντία Κασσίης τετρημένῳ Ἀμφιτρίτης.

Nomen deductum videtur παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, h. e. quòd mare terram circumquaque atterat, & quaſi radat. Unde Virgil.

Proxima Circææ raduntur littora terræ.

Et Dionyſ. Perieg. verſ. 61. de Oceano.

Ἡ ῥίων ἢ πέζας ἀποξύουσα παλίνορσον.

Vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν, quod eſt terrere. Mare enim circum ſe navigantes pereundi terrore inſequitur. Heſychius. Ἀμφιβύτη (lege Ἀμφιβίτη) θάλασσα, ἀπὸ τοῦ φόβῳ περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτήν. Etymologus. Παρὰ γὰρ τὸ τρεῖν λέγεται Ἀμφιτρίτη, ἡ ἀμφοτέρωθεν φόβον ἡμῖν ἐμποιοῦσα. Ideoque λέγει ὁ [illegible] καὶ Ὠρίων, διὰ τὸ μὴ διαφθέγγεσθαι χάριτας debere. Joannes verò Diaconus in Allegoriis, quas ad Heſiodi Theogoniam ſcripſit aliam profert ab his diverſam etymologiam. Ἀμφιτρίτη δὲ, inquit, λέγεται ἡ θάλασσα, καὶ ἁπλῶς ἡ τῶν ὑδάτων ὑπόστασις, διὰ τὸ ἀμφὶ τοὺς στοιχείοις τρίτην λαχεῖν τάξιν. Τὸ πῦρ γὰρ πάντων ὑπέρκειται, εἶτα ὁ ἀὴρ τέτακται, καὶ τότε τὸ ὕδωρ τρίτον ἐστιν. Eadem habet & Tzetzes, ſeu quiſquis eſt vetus Heſiodi Scholiaſtes, pag. 303. edit. Heinſ. Euripides in Cyclope aquam nominat *Amphitritem*, quæ Neptuni uxor dicitur, qui eſt ſpiritus per univerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquæ: *Amphitrite* autem eſt corpus & materia humoris omnis, qui intra terram includitur.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcæi filius, Herculis pater. Vide *Alcmena*. Hinc *Amphitryoniades*, patronymicum pro Hercule apud Poetas, & per epentheſin τοῦ à *Amphitryoniades*, qui licet Jovis filius, tamen Amphitryonis putabatur, unde Catullo *Falſiparens* dicitur epigr. 69. Virg. Æn. 8.

Interea cum jam ſtabulis ſaturata moveret
Amphitryoniades armenta, abituque pararet.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerit à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Vide Heſiodum in Scut. Herc. & Plaut. in Amphitr.

Ampycides, Mopſus Ampycis filius, Ovid. Met. 8.

Ampycideſque ſagax, & adhuc à conjuge tutus
Oeclides. Idem Met. 12.
Nec tu credideris tantum ceciniſſe futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, nomen viri proprium. Ovid. 12. Met.

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oëcli
Fixit in adverſo cornum ſine cuſpide vultu?

Erat autem *Ampyx*, Mopſi pater. Orpheus in Argon.

Καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίῃ ὑπὸ δρυῒν Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσεν.

Quanquam Scholiaſtes Apollonii *Ampycum* eum vocat, in illud lib. 1.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν.

Ἀμπυκίδης, inquit ὁ Μόψος ὁ Τιταρήσιος, υἱὸς δὲ Χλωρίδος. Ubi [illegible] ne errorem commiſerit, patriam ejus pro patre ſumens. Mopſus enim erat è Titaro, oppido, ſeu monte Theſſaliæ. Item *Ampyx*, Patrenſis quidam nobilis. Pauſan. lib. 1.

Amulius, rex Albanorum, Procæ filius, Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiumque ejus Lauſum necavit. Filiam vero Iliam Veſtæ ſacerdotem fecit, ut ſpem ſobolis auferret. Occiſus fuit à Remo & Romulo, & regnum avo Numitori reſtitutum. Ovid. Faſt. 3.

Romuleoque cadit trajectus Amulius enſe.

Idem Ovidius Mutationum libro 14.

Proximus Auſonias injuſti miles Amuli
Rexit opes: Numitorque ſenex amiſſa nepotum
Munere regna capit.

Diverſimodè verò à diverſis hæc hiſtoria narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho, Livio, Dionyſ. Hal. & Eutropio.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo. Hinc propter arborum pulchrarum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

———*Hinc virides, non excipietis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1.

Vectorem pavidæ Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis autem fano ſunt & hæc Strabonis verba lib. 8. Ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur. Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes. *Amyclæ Laconiæ civitas, ſacra Apollini.*

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli civilis in Italiam vectus eſt. Lucanus lib. 5.

——*Molli conſurgit Amyclas,*
Quem dabat alga, toro.

Amycus, Neptuni, & Melies nymphæ filius, Bebrycum rex, qui eam conſuetudinem habuit, ut advenas ad certamen provocaret, & inſidiis circumventos ibidem interficeret. Cum itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen provocatus, cognitis inſidiis, ſocios convocavit, & ab iis adjutus Amycum interfecit. Ideo Pollucem Ἀμυκοφόνον vocat Oppian. lib. 1. Κυνηγ. Amyci vero ſævitiam, aſpectum, horrorem, arma, potiſſimè deſcribit Theocritus in Διοσκούροις, his verſibus lectori vel propter Elegantiam obtrudendis.

Ἔνθα

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληρῇσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς.
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον
Σαρκὶ σιδηρείῃ, σφυρήλατος οἷα Κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠύτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕς τε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ᾐωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.

Orpheus Argon. verſ. 657.

Ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν
Ὅς ῥ' ἀνεμφαίνων Ζηνὸς θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
Ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων
Θήκατο πυγμαχίης ὑπερφιάλως στερεῶσαι.

Apollonius multa de eo initio lib 2. ubi & deſcribit Typhœo parem.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθεν
Χωομένη Διὶ τίκτεν.

Interficiebat autem victos ad aram patris Neptuni, monſtroſa proles, Val. Flacc. lib. 4.

Talis in advectos Neptuni credita proles
Æternum furit, atque equæ virtutis egentes
Ceu ſuperum ſegnes, ad iniqua altaria tauros
Conſtituit, tandem ut miſero lavet arma cerebro.

Stat. Theb. lib. 3.——*Melius legatus adiſſem*
Sauromatas avidos ſervatoremque cruentum
Bebrycii nemoris.

Apollodorus lib. 1: Γενναῖος δὲ ὢν οὗτος τοὺς προσερχομένους ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, Ovid. Met. 12.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis.

Amycus, Æneæ comes. Virgil. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci. Idem lib. 9. *Inde ferarum*
Vaſtatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Frater Dioris, Idem lib. ult.

Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem
Congreſſus pedes, hunc venientem cuſpide longâ,
Hunc mucrone ferit.

Amymone, Danai regis filia, una ex 50 ſororibus, quæ dum ſe in ſylvis jaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui, impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in ſmaragdo Alexander ſculpi voluit. Strabo lib. 8.

Amyntas, fecit volumen, quod Σταθμοὺς, ſive *manſiones* inſcripſit. Meminit Athen. libb. 10. & 12. itemque Ælianus de Animal. 17: 17:

Amyntianus librum ſuum de laudibus Alexandri dedicavit M. Antonino Imperatori: quamvis vero promiſiſſet ſtylo ſe æquaturum res Alexandri, tamen ſcriptor erat frigidus, multoque inferior iis qui ante eum Alex. geſta literis mandarunt. Edidit quoque vitam Olympiadis, Alexandri Matris: item vitas comparatas, ut Dionyſii & Domitiani, lib. 2. & Philippi Macedonum Regis, ac Auguſti lib: totidem. Phot. tom. 131.

Amyntor, Phœnicis pater,. Hom. Iliad. 9.

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.

Ovidius Epiſtola 3.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Idem Met. lib. 8. verſ. 307:

Hippothouſque Dryaſque & cretus Amyntore Phœnix.

Item Dolopum rector. Ovid. Met.

Quem Dolopum rector bello ſuperavit Amyntor.

Item unus ex filiis Ægypti ab uxore Danai filiâ primâ nocte interemptus. Hyginus in Fab. Poeticis.

Amyris, Sybarita, de quo talis hiſtoria narratur. Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarum ſucceſſu ſciſcitaretur oraculum. Reſponſum eſt autem tum evertendam fore Sybaritarum fortunam, ubi plus honoris habere cœpiſſent hominibus quàm Diis. Evenit deinde, ut ſervus à domino vapulans nequicquam ad Deorum aras confugiſſet, poſt ad heri monumentum confugiens, à plagis liberaretur. Quod ſimulatque conſpexit Amyris, collectis rebus ſuis in Peloponneſum confugit, reliquis interim Sybaritis hominem velut inſanum ridentibus. Inde proverbiali figurâ dici cœptum, *Amyris inſanit*; ubi quis ſub inſaniæ prætextu rebus ſuis conſulit, aut, ubi quis ſolus periculum proſpiciens in tempore ſibi cavet, creditus interim vulgò deſipere, ac demum eventus docet illum unum ſapuiſſe.

Amithaon, Crethei filius ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, Melampodis pater Virg. Georg. 3.——*Amythaoniuſque Melampus.*

Tibullus Panegyr. Meſſalæ.

Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Ab hoc dicta, *Amythaonia*, pars Elidis. Steph.

Amytis, Mulier libidinoſiſſima, de quâ ſic Cteſias, *Mortuo*, inquit, *Megabyzo, uxor ejus Amytis libidinoſâ matre, filia libidinoſior, ſumme virorum* erat appetens, & ſuam undique explebat libidinem. Forte accidit, ut ægrotaret non gravi morbo illa quidem, ſed qui tum medici deſideraret opem. Eam igitur inviſens Apollonides Medicus Cous, quum jampridem ejus eſſet amore correptus, convalituram illam (utpote quæ hyſterica eſſet) ſi cum viro congrederetur, affirmavit. Hâc arte fit voti compos Apollonides, & amatâ potitur Amytide. Verum tabeſcentem eam paulatim quum cerneret à congreſſu abſtinere cœpit. Illa autem tandem quum matri ſuæ rem totam aperuiſſet, eam, ne hanc quam ab Apollonide acceperat, inultam impunitamque dimitteret injuriam, rogavit. Mater quæ audiverat, ad Artaxerxem defert, narratque ut congreſſu ejus uſus eſſet, nec, niſi ea indignis prius abuſus modis, illo abſtinuiſſet. Rex matri de his agendi, ut vellet, poteſtatem promittit. Illa igitur comprehenſum & in vincula conjectum Apollonidem duos menſes in tormentis & cruciatibus habuit, tandem vero vivum etiam devovit. Hæc ille. *Amytim* autem hanc præterquam Cteſiæ, etiam Dinonis graviſſimi auctoris hoc infamatam reperi elogio: Ἄμυτις, καλλίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη.

Anacharſis, Philoſophus Scytha, *ſapientiæ admirandæ*, quemadmodum ſcripſit Cic. in 5. Tuſcul. *ſobrius, continens, abſtinens, & temperans.* Quod mirum eſt, cum inter Scythas ſolus fuerit doctus, & philoſophus repertus. Unde prov. de raris hominibus. *Anacharſis inter Scythas.* Floruit Solonis temporibus, cujus imaginibus inſcriptum fuit, *Linguâ, Ventre, Pudendis abſtinendum eſſe.* Plinius tradit eum inveniſſe rotam figuli, cujus circuitu vaſa formantur. Sen. ep. 90. Anacharſis inquit, invenit rotam figuli, cujus circuitu vaſa formantur. Dein quia apud Hom. invenitur figuli rota, mavult videri verſus falſos eſſe quàm fabulam, ego nec Anacharſin hujus rei fuiſſe auctorem contendo, etſi fuit ſapiens, quidem hoc invehit, ſed non tanquam ſapiens: ſicut multa ſapientes faciunt quà homines ſunt, non quà ſapientes. Hæc ille Laertius: Εὗρε δὲ εἰς τὸν βίον ἄγκυράν τε καὶ κεραμικὸν τροχὸν, ὥς τινες· ubi oſtendit dubitatum. Strabo certe, Euphorum etiam reprehendit, qui id dixerit, Πῶς γὰρ, inquit, ὃν οἶδεν Ὅμηρος πρεσβύτερος ὤν· Cœterum Homeri locus eſt Iliad Σ. ſub finem his verbis,

Ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν.

Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & tamen pro pulmento habuit. Leges aranearum telis quam ſimillimas eſſe docebat. Interrogatus, quo pacto quis abſtemius fieret; reſpondit, Si ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat. Pecuniam, faſtumque contempſit. Ardalus Anacharſim aliquando allocutus, interrogavit, An apud Scythas tibicinæ eſſent? qui ex tempore reſpondit, Ne vites quidem apud eos eſſe. Rurſumque Ardalo dicente, Atqui Dii ſunt Scythis? Omnino, inquit Anacharſis, iique intelligentes humanæ linguæ. Neque Scythæ putant quod Græci, qui quanquam Scythis eloquio præſtare ſe cenſent, tamen Deos oſſium & lignorum ſonos, quàm humanam vocem libentius audire opinantur. Plut in Convivio 7. Sapientum. Tandem vero Athenienſium leges apud ſuos introducere conatus, à fratre, ejus loci rege, ſagittâ confoſſus eſt. Diog. Laertius in *Anacharſi*, Videſis illic Menagium.

Anachis, unus ex Diis Laribus apud Ægyptios. Hi enim quatuor Lares fuiſſe opinabantur, Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, ſimulatque in lucem editus eſſet homo, illius pervigilem curam habere. Alex. ab Alex. lib. 8. Sed Gregor. Gyraldus Syntagm. 15. exiſtimat hæc nomina corruptè legi pro Dynamis, Tyche, Eros, & Anance, i. e. Vis, Fortuna, Amor, Neceſſitas.

Anacreon, poeta Lyricus, ex Teïo, Ioniæ civitate, ut ſcriptis, ita & toto vitæ genere, ſupra modum laſcivus. Amavit inter cæteros puerum, nomine Bathyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem. Horatius. Epod. Od. 14.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Tejum.

Periit ſtrangulatus acino uvæ paſſæ, uti tradit Plin. 7. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum tyrannum, cujus etiam puerum Smerdian dilexit. Ælian. 9. 4. Hujus poema totum amatorium eſt, ut ſcribit Cicero, & laſciviæ plenum. Cæterum de Anacreonte, unà cum reliquis Græcis, ac Latinis poetis veteribus, quorum ſcripta extant, nos alibi.

Anadyomene, de quâ Plin. 35. 10. Venerem exeuntem è mari D. Auguſtus dicavit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur, verſibus aliquot Græcis, & opus, & pictorem collaudantibus. Corruptam hujus inferiorem partem, qui refice-

reficeret, non potuit reperiri. Conſenuit hæc tabula carie aliamque pro eo Nero ſubſtituit, Dorothei manu. Meminere hujus Plut. & Artemidorus lib. 2.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco eſt) Steph. Et quia frutex iſte teterrimè olet, cum tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrum* ſive *Anagyrum commoves*: de eo qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, ſenem quendam, qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui cùm non aſſentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præceps è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit, & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anaitis, dea, quam Armenii imprimis colunt, ita more recepto, ut vel nobilitate præſtantes, ejus miniſterio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitiâ in vulgus datâ, velut inde auguſtiores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugia id genus alacriter admittente. Hujus Deæ Numini dicata ſunt Sacarum feſta; dies quoque illi dicatus ſacer, Saca vocatur. In his ſacris turba virorum, & mulierum vino ſeſe ingurgitabat, vel uſque ad ſtuporem. Celebritatis ratio ex hiſtoriâ eſt. Cyrus, cum expeditionem in Sacas feciſſet, prælio victus fugit, & caſtris eo loco poſitis, ubi impedimenta reliquerat, paululum quiete refecto exercitu, tabernacula omnium rerum copiâ, ac maximè vino plena relinquens, fugam ſimulat. Sacæ inſequentes, cum caſtra hoſtium vacua, cibo, potuque plena repeririſſent, ſeſe plus æquo ingurgitarunt. Cyrus reverſus omnes leto dedit, ac diem illum Deæ conſecravit. Ubicunque autem fanum ejus Deæ eſt, ibidem ſtatutum eſt celebrari Sacæa, feſtum Bacchicum, per diem, ac noctem, Scythico habitu, potantibus viris, ac mulieribus, atque in vino invicem per joca, & laſciviam concertantibus. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 19.

Anapus. Vide *Amphinomus*.

Anarrysis, ſecundus dies Apaturiorum (vide *Apaturia*) quo ſacrificabant Tribules Jovi Sodali & Palladi. Nam ut Schol. Ariſtophanis exponit, & ex eo Suidas, ἀναρύειν eſt ἐπιθύειν, & θυσίαν ἐπιτελεῖν. Atque hoc eſt quod Homerus dicit ἀναρύειν, i. e. ἀναχλίνειν *reſupinare*. Nam ſi quando Diis ſuperis ſacrificabant, hoſtiam reſupinabant, ut cœlum intueretur. Euſt. ad Il. α. Ἔθος Ἑλληνικὸν, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾶν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον ὥστε ἀποβλέπειν εἰς οὐρανόν. Ἐὰν μέντοι ἥρωσιν ἢ ὅλως τοῖς κατοιχομένοις ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον ἔσφαζον. Ritum hunc optime declarat Sophocles in Ajace Flagellifero, quem furore correptum in pecudes ſævientem inducit. Καὶ τοὺς μὲν εἴσω χθονὸς, τοὺς δ' ἄνω πρίσκων ἔσφαζε, κἀῤῥάχιζεν. Igitur ἀναρύειν eſt hoſtiam ἀνακλίνειν καὶ ἀναφέρειν, i. e. *ad ſacrificandum reſupinare*; quod fiebat in ſacris Deorum ſuperûm, quales ſunt Jupiter & Pallas, quibus hâc Ἀνάῤῥυσιν die ſacrificabatur.

Anaſtaſius, hiſtoricus, qui præceptoris ſui Maximi vitam memoriæ prodidit, floruit circa an. Chr. 650.

Anaſtaſius Theopolita, Cyrilli æqualis, compoſuit Perſica, ſive quæ in Perſide contigerunt, ſuper Dionyſaro, & Philippo hiſtoriographis, inter Chriſtianos & Paganos.

Anaſtaſius, nomen quatuor Paparum, quorum primus floruit. A. D. 328. Secundus, An. D. 497. Tertius, An. D. 910. Quartus, An. D. 1153.

Anaſtaſius, Abbas Romanus, ordinis S. Benedicti, Presbyter Cardinalis tituli S. Marcelli, & Bibliothecarius Gregorii 4. A Leone autem 4. in Synodo Romanâ exauctoratus, eò quòd contra Canonum decreta Eccleſiam ſuam quinquennio deſeruiſſet. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 31.

Anaſtaſius, monachus Caſſinenſis, & Cardinalis, ac Bibliothecarius Stephani 2. Papæ, An. D. 754.

Anaſtaſius, hiſtoricus quidam, qui vitam Gregorii Nazianzeni, à Gregorio Presbytero Græcè ſcriptam, Latinè tranſtulit. Vixit circa an. 960.

Anauſis, Alanorum, & Heniochorum rex, procus Medeæ, poſteà à Styro rivali interfectus. Val Flac. Argonaut. l. 6. v. 43.

Miſerat ardentes, mox ipſe ſecutus, Alanos,
Heniochoſque truces, jampridem infenſus Anauſis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno.

Anax, Cœli & Terræ filius, à quo Miletus olim dicta fuit *Anactoria*. Indidem id eſſe factum putaverim, quòd apud Poetarum antiquiſſimos nomen *Anax* in honore fuit, tanquam ſacrum & auguſtum, regibuſque, & Heroibus peculiare. Etiam Dioſcoros Ἄνακας ideo dictos eſſe conſentaneum eſt, quòd ſtaturâ & majeſtate cæteris mortalibus anteſtarent. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. author eſt primos Διοσκούρους ex Jove antiquiſſimo rege & Proſerpinâ natos, Athenis *Anaces* fuiſſe appellatos. Cum vero plures Dioſcoros fuiſſe conſtet, idem nominis etiam Tyndaridis alii tribuerunt; Plutarchus in Theſeo, ubi cauſam quoque exponit appellationis: Τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον, Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχὰς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατιᾶς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. Ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους, ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως Ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, διὰ τὴν τῶν ἄστρων ἐπιφάνειαν Ἄνακας ὀνομάζεσθαι. Τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν. *Divinos honores obtinuerunt Anaces appellati, vel propter inducias (quas Græci vocant ἀνοχὰς) vel ob curam operamque, quam adhibuerunt, ne quis injuriâ afficeretur, cùm tantus eſſet in urbe exercitus* (quem illi duxerant ad recuperandam Helenam) *nam* ἀνακῶς ἔχειν *dicuntur, qui quamcunque rem tuentur, & cuſtodiunt. Et Reges fortaſſis ob hoc ipſum* Ἄνακτας *vocant. Sunt autem qui dicant ſic appellatos propter ſplendorem ſiderum; nam* ἄνω, *quod eſt ſurſum, ſive ſupra, Athenienſes* ἀνέκας *efferunt*. Ad poſteriorem nominis rationem fortè reſpexit Horat, lib. 1. Od. 3.

Sic fratres Helenæ lucida ſidera.

Euſtathius ad Odyſſ. α. probat etymon, quod Plutarchus priore loco ponit. Ἔστιν, inquit, ἐν χρήσει ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Quo ſenſu ab Herodoto & Thucydide uſurpatum eſſe teſtis eſt Pauſanias. Pindarus Pythionic. 2. Epodo ultimâ, unum Pollucem nominans, ſic tamen, ut etiam de Caſtore intelligi debeat, non Ἄνακτα, aut Ἄνακα, ſed Ἄνακτα vocat. Quem ſecutus eſt Tzetzes ad Lycophronem. Οἱ γὰρ Διόσκουροι κατὰ Θησέως στρατεύσαντες ἕνεκα τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ἐφείσαντο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνης τῆς Αἴθρας. Διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, Ἄνακτας, ὅ ἐστι θεοὺς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Divinos autem honores Tyndaridis habitos non Lacedæmone modo, ſed etiam Athenis, oſtendit Theodoretus, lib. 8. de cur. Græcorum affect. Καὶ αὖθίς γε, καὶ Τυνδαρίδας θεοὺς ἐκάλεσαν Ἕλληνες, καὶ Διοσκούρους ὠνόμασαν, καὶ Ἥρωας, καὶ Ἄνακας. καὶ τιμῶσιν οὐκ ἐν Σπάρτῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι τούτους ἠξίωσαν. In tantum, ut illis feſtum dicarint, quod ratione nominis jam adducti, Ἀνάκεια nuncuparunt. Julius Pollux 1. 1. Ἑορτὴ Διοσκούρων Ἀθήνησιν, Ἀνάκεια. Pauſanias itidem. Ἀνάκεια, ἑορτὴ Διοσκούρων Ἀνάκων.

Anaxagoras, Clazomenius Philoſophus, Anaximenis diſcipulus, in Phyſicis præcellens. Hic non modo generis gloriâ & divitiis, verùm animi quoque magnitudine clariſſimus, totum patrimonium ſuis ſponte reliquit, & cum ab eis negligentiæ inſimularetur; *Quid ergo*, inquit, *nonne vos iſta curatis?* Mox abſcedens ad ſpeculandam rerum naturam ſe contulit, ſtudio doctrinarum flagrans, reique tum privatæ, tum publicæ omnino negligens, & adeo incurioſus, ut cuidam ipſum ita compellanti; *Nullane tibi patriæ cura eſt?* dixerit, *Mihi vero patriæ cura, & quidem ſumma eſt*: digitum in cœlum intendens. Cum autem poſt diutinam peregrinationem in patriam rediiſſet, poſſeſſioneſque deſertas vidiſſet; *Non eſſem*, inquit, *ego ſalvus: niſi iſta periiſſent*. Qui pluris faciens culturam ingenii, quam prædiorum, famam conſecutus eſt inter Philoſophos, non tamen apud Apollonium Tyaneum. Sic enim Suidas in Ἀναξαγόρας. Οὗτος Κλαζομένιος ὢν, ἀγέλαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀνῆκε. Περὶ τούτου φησὶν Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, Προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Idem cœleſtium literarum ſcientiâ prædixiſſe fertur, quibus diebus ſaxum è ſole eſſet caſurum. Plin. lib. 2. c. 58. Lunæ quoque defectus primum commonſtraſſe eum ait Plut. in Niciâ, idque ex eo probat, quòd cùm Nicias, rebus malè geſtis, Siciliam deſerere decreviſſet, & nocte fortè Luna defeciſſet; omnes milites ejus propter rei ignorantiam, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod ſibi portendi arbitrati ſunt. De illo Tullius 4. Academ. Qu. *Anaxagoras nivem nigram dixit eſſe; ferres me ſi ego idem dixiſſem?* Argumentum ejus autem erat hujuſmodi, referente Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. lib. cap. 13. Ὡς ὁ Ἀναξαγόρας, τὸ λευκὴν εἶναι τὴν χιόνα, ἀντετίθει ὅτι ἡ χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγός. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. Lactantius 3. 23. *Diſcipulus hic fortaſſe Anaxagoras fuerit, cui nives atramentum fuerunt*. Idem primus, *Homeri poema de virtute & juſtitiâ compoſitum eſſe*, dixit, ποίησιν περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Ejus mem. Lucretius lib. 1.

Nunc & Anaxagoræ ſcrutemur ὁμοιομέρειαν.

Eſt autem ὁμοιομέρεια, *partium ſimilitudo*. Eâ voce utitur Juſtinus Martyr. Ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας. Ἀναξαγόρας, inquit, τὰς ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναί φησι. Sunt autem ὁμοιομερῆ partes ſimplices, & inter ſe ſimiles, quas Medici ſimilares vocant. Talis eſt caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. Quæ vero partes ex his compoſitæ ſunt, diſſimilareſque dicuntur, ἀνομοιομερῆ Græcis vocantur; talis oculus, manus, pes. Sed ad Anaxagoram redeamus, cujus morientis præclarum dictum refert Cic. Tuſc. l. 1.

Præclare,

Præclarè, inquit, *Anaxagoras, qui cum Lampſaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, ſi quid accidiſſet, auferri; Nihil neceſſe eſt*, inquit, *Undique enim ad inferos tantundem viæ eſt*. Rogantibus iterum principibus, nunquid fieri mandaret? *juſſiſſe*, ferunt, *ut pueri quotannis eo, quo defeciſſet, menſe, ludere permitterentur*. Quæ conſuetudo Lampſaci diu ſervata eſt. Plura de illo vide apud Suidam, & Laertium Diogenem. Fuere item eodem nomine alii tres; Primus Ægineta ſtatuarius, cujus meminit Pauſanias lib. 5. Alius, cujus meminit Antigonus, Tertius Grammaticus, Zenodoti diſcipulus. Quibus adde quartum Argivorum regem, de quo Pauſan. in Argolicis.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex; ſolus Lacedæmoniorum duas uxores ſimul habuit, & duas domos ſimul inhabitavit. Pauſanias ubi ſupra.

Anaxandrides, Comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit 10. Suidas. Πρῶτος οὗτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν, h. e. *primus amores & virginum ſtupra in ſcenam introduxit*. Item alius hiſtoricus, qui confecit libros περὶ τῶν συλληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων· In eorum primo retulerat, unde ortum proverbium, Ἄγειν λαβὼν, καὶ ὕδωρ ἕξεις. Narrat hoc collector Proverbiorum, quæ è bibliothecâ Vaticanâ edidit Schottus, pag. 255.

Anaxarchus, Philoſophus Abderita, ſectator Democriti; habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, conjectuſque in pilum ptiſanæ, ſive mortarium ſaxeum, quod Græci ὅλμον vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò toleranter pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut verbum illud memorabile conduplicaverit. Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πτίσσεις. h. e. *Tunde Anaxarchi culeum, Anaxarchum vero ipſum non tundis*. Ad ultimum, amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam, & commanducatam in os ejus irâ patulum conſpuiſſe dicitur. Ovidius in Ibin.

> *Aut, ut Anaxarchus, pilâ minuaris in altâ*
> *Ictaque pro ſolitis frugibus oſſa ſonent.*

Ad quem locum vetus Scholiaſtes. *Anaxarchus in mortario poſitus fuit, & ſicut ſinapi contritus*. Plut. in Tractatu de Virtute morali, ubi de Anaxarcho, Ὁ δὲ τοῦ Νικοκρέοντος ἀπέφηνε σιδηροῖς κατέπτισεν, καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον. Tertullianus in Apologetico. *Anaxarchus, cùm in exitum ptiſanæ pilo tunderetur, Tunde, tunde, aiebat; Anaxarchi follem, Anaxarchum enim non tundis*. Origenes contra Celſum lib. 6. Γενναῖος δὲ ὢν ὁ Ἀνάξαρχος, λέγων τῷ τῆς Κύπρου τυράννῳ Νικοκρέοντι, Πτίσσε, Πτίσσε, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσσεις. Clemens Alexand. Strom. 4. Τὰ γὰρ Ἀναξάρχου κατὰ, Πτίσσε, ἐπιβοῶντος, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον· Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσσεις. Meminit Nemeſius quoque de Naturâ Hominis cap. 30. ſed qui tormenti cauſam aliam reddit. Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος ἀναιρούμενος βιαίως ὑπὸ Νικοκρέοντος τοῦ τυράννου ὑπὲρ τοῦ μὴ προδοῦναι τοὺς φίλους. Ex quibus locis patet Πτίσσε legendum eſſe apud Laertium, non Πτύσσε. Vide Philonem in libro *Quod omnis probus liber*. Greg. Naz. Epiſt. 58. Theodor. Serm. 8. Cic. 3. de Nat. Deor. & 2. Tuſc. Val. Max. 3. 3. Floruit Olymp. 114. Suidas.

Anaxarete, puella Cypria ex Salamine oppido formâ inſignis, & regia ſtirpe ſuperba; quam cùm Iphis infimæ ſortis juvenis perditiſſime adamaret, & ab eâ ludibrio haberetur, doloris impatientiâ ſeſe ad fores ejus ſuſpendit: Cujus funus cùm Anaxarete ſiccis, immotiſque oculis intueretur, in ſaxum converſa eſt. Ovid. Met. 14.

> *Fortè viæ vicina domus, quâ flebilis ibat*
> *Pompa, fuit: duræque ſonus plangoris ad aures*
> *Venit Anaxaretes; quam jam Deus ultor agebat.*
> *Mota tamen, Videamus, ait, miſerabile funus:*
> *Et patulis ſubiit tectum ſublime feneſtris.*
> *Vixque benè impoſitum lecto proſpexerat Iphim:*
> *Diriguere oculi; calidusque è corpore ſanguis*
> *Inducto pallore fugit; conataque retrò*
> *Ferre pedes, hæſit: conata avertere vultus*
> *Hoc quoque non potuit: paulatimque occupat artus,*
> *Quod fuit in duro jampridem pectore, ſaxum.*

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana civitas valdè extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda dedit. Strabo lib. 14.

Anaxilas, poeta Comicus, de quo vide Voſſium de Poet. Græc. pag 49.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Meſſenius, Rheginorum tyrannus, Zanclen bello cepit Olymp. 20. & Meſſanam appellari juſſit. Is juſtitiâ cum cæterorum tyrannorum crudelitate certans, moderationis ſuæ haud mediocrem fructum tulit: quippe decedens, cum filios parvulos reliquiſſet, tutelamque eorum Micalo (alii Smicytho) ſpectatæ fidei ſervo commiſiſſet, tantus amor memoriæ ejus apud omnes fuit, ut parere ſervo, quàm deſerere regis filios mallent; principeſque civitatis obliti dignitatis ſuæ, regni majeſtatem adminiſtrari per ſervum paterentur. Is vero tutelam ſanctè geſſit, & perductis in ætatem pueris, & bona, & imperium tradidit, dein parvo viatico ſumpto, profectus eſt Olympiam, ibique ſummâ tranquillitate conſenuit. Pauſan. in Meſſen. Juſt. lib. 4. Macrob. Saturn. 1. 11.

Anaxilaus, hiſtoricus, cujus meminit Dion. Halic. initio Antiq. Rom. ubi eum dicit prooemium hiſtoriæ ſuæ à vituperatione aliorum orſum eſſe, idemque factum eſſe à Theopompo, quorum neutrum ait ſe imitari velle. Neque alium putat Voſſius Anaxilaum ex quo Myſonem fuiſſe Arcadem, Laertius refert in *Myſone*. At alius eſt *Anaxilaus* Comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus, qui *Anaxilas* dicitur Suidæ, & Etymologo; de quo ſupra. Alius eſt etiam *Anaxilaus* Medicus, quem laudat Plinius lib. 19. cap. 1. & lib. 25. cap. 13. & lib. 30. cap. 8.

Anaxilides, de Philoſophis libros conſcripſit, quorum ſecundum citat Laertius in Platone. De hoc B. Hieronymus contra Jovinianum ſcribit, quòd in lib. 2. Philoſophiæ ferat Platonis matrem phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitraretur.

Anaximander, Mileſius Philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor, ac ſucceſſor; primus terræ, mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Cylindri formæ terram eſſe aſſeruit, tantæ profunditatis, ut ad altitudinem profunditas tertia inveniatur. Is infinitatem rerum poſuit, quâ omnia naſcerentur. Cic. Acad. Qu. lib. 4. Horologium & Gnomonem invenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. Opinatus eſt nativos fuiſſe Deos, longis intervallis orientes, occidenteſque. Idem ex aquâ, terraque calefactis homines exortos eſſe putavit. Denique Lacedæmoniis fertur prædixiſſe, ut urbem ac tecta cuſtodirent, quòd inſtaret terræ motus; ac tunc urbs eorum tota corruit, & Taygeti montis magna pars ad formam puppis eminens abrupta, cladem inſuper eam ruinâ oppreſſit. Plin. 2. 79.

Anaximander, Anaximandri filius Mileſius junior, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀναξίμ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6.

Anaximenes, Philoſophus Eraſiſtrati filius, (Euryſtrati, Εὐρυστράτου Suidæ) Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta eſt. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat, cujus condenſatione, ac rarefactione cuncta gigni putavit: Motum verò ab æterno eſſe dixit: Terram ex aere conſtipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcirco non abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, Lunam, cæteraſque ſtellas à terrâ ortum habere, Aerem Deum eſſe aſſerebat. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Anaximenes, Ariſtoclis filius, Lampſacenus orator, diſcipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani grammatici illius, qui Homerum maledictis eſt inſectatus. Præceptor fuit Alexandri Macedonis, ipſum etiam in bellum ſecutus eſt. Hic Regem Alexandrum Lampſacenis iratum, hujuſmodi arte circumvenit. Cum Lampſaceni Perſarum partibus ſtuderent, Alexander irâ præter modum inflammatus, minabatur ſe graviſſimis quibuſque malis ipſos affecturum. Illi vero ut in uxorum liberorumque amittendorum, & patriæ funditùs evertendæ manifeſto periculo verſantes, Anaximenem mittunt Alexandro ſupplicaturum, ut irâ depoſitâ ſibi parceret. Alexander verò cùm cognoviſſet, quâ de causâ ille veniret, per Deos juravit, ſe profectò contraria ipſius precibus facturum. Anaximenes vero hoc beneficium, inquit, ô Rex, mihi largiaris, ut uxores, & liberos Lampſacenorum in ſervitutem abſtrahas, eorum templa incendas, & urbem ſolo æques. Alexander vero cùm nihil haberet, quod adverſus hoc excogitaret callidè, aut quod contra moliretur, cùm etiam jurisjurandi neceſſitate conſtrictus teneretur, Lampſacenis invitus veniam dedit. Hæc Suidas. Eandem hiſtoriam habes apud Pauſaniam, lib. 6. Is etiam, teſtibus duobus prædictis, primus dicitur inſtituiſſe, ut oratio extemporalis, & declamatio fieret, exercitationis gratiâ. Vide Diog Laert lib. 2. & Voſſ. Hiſt Gr. pag. 57. Cæterùm de variis Anaximenibus vide Meurſium in Notis ad Chalcidium fol. 37.

Anaxipolis, Thaſius, Poeta Comicus, de quo Plin. 14. 14. in vett. editionibus. *Sic quoque diu vina tranſmarina fuerunt in auctoritate ad atavos uſque noſtros: ſicut apparet ex illo Comici verſu Anaxipolis Thaſii*

> *Quinque Thaſia vina inde depromam,*

Falerna bina. Hujus meminit M. Varro & Columella inter R. R. ſcriptores. Vide Voſſ. de Poet Gr p 68, 69.

Anaxippus, Myndius, Herculi ſtatuam conſecravit. Pauſ. Eliac. 1.

Anaxippus, Novæ Comœdiæ ſcriptor; floruit temporibus Antigoni ac Demetrii Poliorcetæ. Dicere ſolebat, Philoſophos in ſermone tantùm ſapientes eſſe, in vitæ vero actionibus inſipientes. Multæ illius fabulæ recenſentur ab Athenæo.

Anaxi-

Anaxirrhoe, Coroni filia, Epei uxor. Pauſan. Eliac. 1.

Anaxis, Bœotus hiſtoricus, hiſtoriam ſuam perduxit uſque ad Olymp. 104. ac imperium Philippi Amyntæ filii, teſte Diodoro Siculo extremo lib. 15.

Anaxithea, Danais, ex Jove peperit Olenum. Steph. in Ὤλενος.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen ſororem Pitthei ex Pelope & Hippodamiâ, ſicut vult Plutarchus.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, unus ex Argonautis. Hyginus in Fab. Poeticis. Orpheus in Argonaut.

> Ἀγκαῖος δ' ἂν ἔμιλεν ἀπ' Ἀρκάδος πολυμήλου
> Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ κλέος Ἀξείνοιο.

Apollonius lib. 1. Τεγεητῆς γε μὲν ἄστεος ἦεν
> Ἀγκαῖος, ὃν μὲν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε.

Ubi Schol. Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος.

Ancæus, Neptuni & Aſtypalææ filius patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab Hygino memoratur. Is (uti ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: Quum autem vineam plantaret, nimium gravi labore ſervos premebat. Quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus vero poſteaquam uva maturuit, lætus vindemiabat, coactàque vindemiâ, vinum ex lacu ſibi hauriri juſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat, ut nunquam ejus vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoveret, dictum ſervi in memoriam revocavit. Cui ſervus Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, hoc eſt, vertente Horatio,

> *Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.*

His vero dictis, quidam accurrit, nuntians quam maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abjecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinavit, ab ejuſque dente ictus interiit. Unde natum eſt proverbium in eos quibus præter ſpem aliquid evenit; Quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit,

> *Multum intereſt inter os & offam.*

Cave autem ne Ancæum hunc confundas cum eo qui ab apro Calydonio percuſſus fuit. Is enim Parrhaſius Ovidio dicitur. *Penelopeſque ſocer cum Parrhaſio Ancæo.* Alius fuit Pleuronius, Argonauta quoque. Orpheus.

> Ἀγκαῖός τ' ἵκανε Πλευρώνιος, ὅς ῥα παρ' ὄχθας
> Οὐρανίας ἄκρον [illegible]

Ancaria, Dea ab Aſculanis populis colebatur, tanquam tutelaris, ne hoſtium incurſu vaſtarentur. Alex. ab Alex. *Ancharium* ſcribit. Cæl. Rhod.

Ancharia, Octaviæ mater. Plut. in Antonio.

Ancharia, Familiæ nomen apud Romanos, ſicut *Aſellia*. Ancharius enim, vel *Ancarius* eſt aſinus. Ἀχθοφόρον Græci interpretantur Ἀγγάρειον, accipiuntque iſtud vocabulum æquè de jumento atque homine ἀχθοφόρῳ. Utitur hâc voce Lucilius.

> *Hæc inquam rudet è roſtris, atque ejulitavit*
> *Concurſans, veluti ancarius, clareque quiritans.*

Ancharius, vir nobilis Romanus à Marianis occiſus; δορυφορήσαντες, Plut. in C. Mario. Ἀγχάριον ἄνδρα βουλευτὴν, καὶ ϛρατηγικὸν ἐντυγχάνοντα τῷ Μαρίῳ καὶ μὴ προσαγορευθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ταῖς μαχαίραις ἔκτειναν.

Anchemolus, filius Rhæti Marrubiorum regis in Italia, cui cum pater Caſperiam, ſive Caſpiam novercam ſuperinduxiſſet, privignus eandem conſtupravit: quo cognito, cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Evandri filio occiſus eſt. Virgil. lib. 10.

> ——*Et Rhæti de gente vetuſtâ*
> *Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.*

Ancheſites, ventus ab Anchuſâ portu Epiri ſpirans, cujus mentio eſt apud Halicarnaſſ. Dionyſium, Cic. lib. 7. ad Atticum. *Flavit ab Epiro feniſſimus Ancheſites.* Antea legebatur *Anchemites*: ſed ita reſtituit Turnebus.

Anchialus, Mentis filius (imò potius pater) vir bellicoſus. Hom. Odyſ. 1.

> Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
> Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Anchialus, Phæacenſis. Hom. Odyſ. 8. verſ. 112.

Anchialus, Judæorum Deus, ut quidam colligunt ex loco Martialis lib. 11. ep. 95.

> *Ecce negas, juraſque mihi per templa Tonantis,*
> *Non credo, jura verpe per Anchialum.*

Salmaſius lib. de linguâ Helleniſticâ legit ▭ חיעולם & interpretatur, *per eum qui vivit in æternum.* Verum illud non eſt Hebræum, prima enim litera abundat, duóque inſuper voces ſunt ▭ חי·עלם, uti eſt apud Danielem cap. 12. Et ſic jam olim Scaliger legebat hunc Martialis locum. Sed profecto nihil minus quàm Hebraicè doctus fuit Martialis. Optimus codex Thuanæus, jam ante octingentos annos exaratus, qui excerpta continet Martialis epigrammata, legit hoc loco *Ancharium*. Omnino itaque legendum.

> ——*Jura verpe per Ancharium.*

Ancharius vero vel *ancarius* eſt Aſinus. Unicè autem confirmat hanc conjecturam verſiculus ille Petronii, ex quo liquet Judæos olim malè audiiſſe, quod crederentur per Aſinum jurare.

> *Judæus licet & porcinum numen adoret,*
> *Et cilli ſummas advocet auriculas,*

Cillus autem eſt aſinus, hinc *benicellus* ἡμίονος & *cillanus agaſo* Ciceroni. Male autem *cœli* vulgò legitur. Gentiles enim finxerunt, aſini ductu repertam aquam in eremo; Et hinc fabula illa fluxit, Judæos aſinum coluiſſe. Tacit. 5. Hiſt. *Jamque haud procul exitio, totis campis procubuerant: cùm grex aſinorum agreſtium, è paſtu in rupem nemore opacam conceſſit. Secutus Moſes conjecturam herbido ſoli, largas aquarum venas aperit.* Plut. 4. Sympoſ. Τιμῶσι δὲ ὄνον ἀναφαίνοντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Sed à Græculorum impudentia in Chriſtianos etiam derivata eſt hæc calumnia, quorum Deum, non tantum Sileni, uti Moſem, ſed Satyri inſtar finxerunt, uti videre eſt apud Tertullianum cum hac inſcriptione; DEUS CHRISTIANORUM ONOCHOIRITES. Ita enim legendus locus ille, qui omnes hactenus exercuit eruditos. Ὀνοχοιρίτης enim fingebatur tanquam ex aſino & porco compoſitum monſtrum. Epiphanius de Gnoſticis φασὶ δὲ τὸν Σαβαὼθ οἱ μὲν ὄνου μορφὴν ἔχειν, οἱ δὲ χοίρου. Hinc *Aſinarii* dicti Chriſtiani. If. Voſſius.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis tantummodo veſci ſolitus, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. Rhod.

Anchiſes, Capyos filius ante bellum Trojanum nemorum latebras, & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus, & armentis intentus: quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum eâ concubuit, unde natus eſt Æneas apud Simoenta Trojæ fluvium. Ovid. Triſt.

> *In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.*

Dido apud Virg. Æn. 1.

> *Tune ille Æneas quem Dardanio Anchiſæ*
> *Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?*

Diſſident hîc inter ſe Homerus & Heſiodus. Ille 2. Iliad. ait genitum Æneam Ἴδης ἐν κνημοῖσι, i. e. *in imis partibus Idæ.* Ille in Theog. Ἴδης ἐν κορυφῇς *in Idæ verticibus.* Virgilius Homero adhæſit, nam Simois fluebat per radicem Idæ. Ovid. autem Heſiodo, nam in Epiſtolis.

> *Phryx erat Æneas, volucrum cui mater Amorum*
> *Gaudet in Idæis concubuiſſe jugis.*

Nonnus in Baſſaricis lib. 15.

> Ἴλιον Ἀγχίσῃ φιλότητι, ὅν ποτε Κύπρις
> Ἀργεννῶν ἰουλίδων ὀρεσσινόμων σχέτο ταύρων
> Κοῦρον ἐλαφρίζουσα βοωτὴν——

Cæterum Anchiſes, cùm ſe Veneris concubitu uſum fuiſſe jactaret, ab eâdem oculis privatus eſt: propterea dicunt eum Trojanorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Trojâ, cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris eum impoſuit, ſecumque Drepanum uſque Siciliæ urbem vexit, ubi fatis conceſſit. Hinc *Anchiſæum*. Virg. Æn. 5.

> *Et lucus latè ſacer additur Anchiſæo.*

Item *Anchiſiades*, pro Æneâ Anchiſis filio. Virg. Æn. 6.

> *Dux Anchiſiades, nec me Deus æquore merſit.*

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis. *Circa Celænon, Phrygiæ oppidum, terræ hiatus cum aquâ domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum, Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conjiceret, ita enim futurum, ut terra coiret, auro & argento injectis, nihil opis attulit. Anchurus igitur, regis filius, cùm nihil in vitâ humanâ precioſius eſſe animâ ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ uxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Ac ſic terra rurſus coiit, & auream eo loco Jovis Idæi aram Midas dedicavit.* Hujus rei quoque teſtis eſt Calliſthenes lib. 2. Metamorphoſeon.

Ancile, ſcutum breve, authore Feſto ad vocem *Mamurii*, ita ex utroque latere reciſum, ut nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimumque ejus latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempeſtate de cœlo decidiſſe, unáque editam vocem, omnium potentiſſimam fore civitatem, quamdiu in eâ manſiſſet. Ovidius Faſtorum lib. 2.

> *Ecce levi ſcutum verſatum leniter aurâ*
> *Decidit; à populo clamor ad aſtra venit.*

Et paulo poſt.

> *Idque ancile vocant, quod ab omni parte reciſum eſt;*
> *Quémque notes oculis, angulus omnis abeſt.*

Virgil. Æn. 8.——*Lapſa ancilia cœlo.*

Juvenal. Sat. 2.

> *Segmenta & longos habitus & flammea ſumit,*

Arcano

Arcano qui ſacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus.

Nonius *ancilia grandia ſcuta* interpretatur. Mureto & Camerario dici videntur *ancilia* à Græco ἀγκύλος, h. e. *incurvus.* Eſt & aliorum quorundam hæc opinio, qui idcirco *ancylia* per *y* ſcribunt. Verum in veteri Antonini Pii nummo, ubi tria ſcuta, ovali prope figurâ, conſpicere eſt ANCILIA ad ſcriptum. Eodemque modo in antiquis codd. manuſcriptis inveniri auctor eſt Pierius ad 8. Æneid. Verius etymon apponit Varro lib. 6. de L. L. *Ancilia,* inquit, *dicta ab ancîſu, quòd ea arma ab utraque parte, ut peltæ Thracum, inciſa.* Sed nihil æque ancilium formam explicat, ac verba Plutarchi in Numa, quæ ideo apponam. *Ancilia vocant propter figuram, circulus enim non eſt, neque exprimit, ut pelta orbiculatam formam,* ἀλλ᾽ ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς, *ſed exciſa eſt, ita ut revoluta linea fiat.* Hiſtoriam autem ſeu fabulam de lapſis cœlo ancilibus, quæ eam ob cauſam *cœleſtia arma* Livius vocat, habes apud Dionyſ. Hal. lib. 2. & Lactant. lib. 1. cap. 21. Vet. Gloſſ. *Ancilia,* Διοπετῆ. Quæ oratio integra non eſt, & puto deſiderari vocem ὅπλα. In Gloſſ. Græco Lat. Διοπετὲς ὅπλον, ἀσπιδίσκιον, *Ancile.* Hæc ancilia autem Romæ in Templo Martis aſſervabantur, & annis ſingulis circumferebantur Menſe Martio per Sacerdotes, aliosque primores per urbem: dieque trigeſimo demum recondebantur. Quod antequam fieret, nihil publicè feliciter fieri, ſuperſtitio tenebat. Hinc Suetonius Othonem contra religionem, nondum conditis ancilibus, inauſpicatò profectum ſcribit, in ejus vitâ, cap. 8. Vide ſis ibi Caſaubonum, qui ſimilem ſuperſtitionem Athenis, cùm *Plynteria* celebrarentur, obtinuiſſe eruditè, uti ſolet, obſervat. Aliter de iſtoc ſuperſtitionis genere Turnebus, quem Torrentius ſequitur in explicando Suetonii loco. Male autem uti Lipſio oſtenſum, lib. 5. Antiq: Lect. cap. 16. Figuram eorum habes in antiquo nummo apud Guther. lib. 1. de Jure Pontificio, cap. 11.

Ancus Martius, quartus Romanorum Rex, nepos Numæ ex filiâ. Latinos bello domuit, Aventinum, & Martium montem urbi addidit; Janiculum ponte ſublicio urbi conjunxit, Romanorumque limites ad mare uſque promovit, ubi & Oſtiam condidit. Fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe: Ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, à cubito ſic dictus fuit, quem incurvum habuiſſe fertur, ut ait Servius, tales enim *ancos* appellari, Feſtus affirmat. Aliter Conſtantinus Manaſſes, verſ. 1654.

Τὸν γὰρ ἀγκύλον τῷ παιδὶ εἶχε πεποιημένον.

Virg. Æn. 6.——*Quem juxta ſequitur jactantior Ancus.*
Ingenium ejus quale fuerit, ſatis indicat Livius. Nam de illo: *avitæ gloriæ memor:* &, *medium erat in Anco ingenium, & Numæ, & Romuli memor:* &, *cuilibet ſuperiorum regum belli, pacisque & artibus & gloriâ par.* Plutarchus ait περὶ τύχης, conditum Fortunæ templum ab hoc rege arrogante ſibi Romanas victorias. Quæ res etiam ſatis declarat illius jactantiam.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cic. ad Trebatium Ep. Fam. lib. 7. *Quem antea ne Andabatam, quidem defraudare poteramus.* Vide Voſſium in *Andabatæ.*

Andocides, Orator Athenienſis, filius Leogori: Orationes ejus habemus Περὶ μυστηρίων. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Excudebat Henricus Sthephanus 1575. folio.

Andræmon, Thoantis pater, Hom. Iliad. 2.

Αἰτωλῶν δ᾽ ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.

Unde Ovid. Met. 13. Thoantem *claro Andræmone natum* periphraſticè appellat.

Andragathus, vir quidam, quem patriæ ſuæ proditorem primo muneribus affecit Lyſimachus apud Polyænum lib. 4. poſteà vero vitâ privavit.

Andragoras, vir, qui ſubitâ morte periit, Mart. lib. 6.

Lotus nobiſcum eſt hilaris, cœnavit & idem,
Inventus mane mortuus Andragoras.

Andramytes, rex Lydorum, qui primus mulieres fecit eunuchas, iiſque vice eunuchorum uſus eſt: Cæl. Rhod. 20. 14. Alex: ab Alex. lib. 2.

Andreas, Panormitanus, edidit libros de memorabilibus, quæ in quibuſdam Siciliæ opidis contigiſſent, quorum triceſimum tertium citat Athenæus lib. 14. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 502. Item *Andreas* Penei filius, Pauſan. lib. 6.

Andriſcus, hiſtoricus, Ναξιακὰ, h. e. *de rebus Naxiis* libros conſcripſit, quorum primum citat Parthenius Eroticon cap. 9. Secundum itidem cap. 19. Quædam etiam de eodem opere refert Athenæus lib. 1.

Androclea, una ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi ſeipſas interfecerunt. Nam cum pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, eos bello fore victores, ſi manum ſibi inferret, qui generis dignitate inter cives eſſet notiſſimus. Et cum Antipœno (hic enim majorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, ejus filiabus Androcleæ, & Heracleæ placuit. Ubi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, ut in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis ſimulacrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſan. in Bœot.

Androclides, περὶ τῶν ἐμπολιτῶν τεχνολογιῶν, *de Sophiſtis extemporaneis* ſcripſit, teſte Suidâ; Porphyrii æqualis fuit, & ſub Aureliano principe vixit.

Androclides, Lacon, qui cùm probro daretur, quòd, cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe immiſcuiſſet; ideoque ab omnibus, tanquam inutilis, à prœlio arceretur; irâ commotus reſpondit. *In aciem proficiſci debere, qui de prœlio, non de fugâ cogitet.* Plut. in Apophtheg. & Cæl. Rhod. 14. 5.

Androcydes, medicus, cujus extat epiſtola quædam ad Alexandrum M. ſcripta. apud Plin. his verbis, *Vinum poturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: Sicut venenum eſt hominis cicuta, ſic & vinum,* Plin. 14. 5. Alius pictor eidem Plinio 35. 9.

Androdamus, Rheginus, qui leges Chalcedonenſibus Thraciæ populis condidit. Ariſtot.

Androdus, Dacus ſervus, Romæ in Circo maximo ſervatus à Leone, cujus pedem vulneratum aliquando curaverat in ſylvis. Ejus hiſtoriam lectu dignam vide apud Gellium. 5. 15.

Andrætas, hiſtoricus Tenedius ἐν τῷ ἀκτίσει τῆς Περγαμ-νίδος citatur ab Apollonii Interprete lib. 2.

Androgeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtrâ ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex invidiâ occiſus eſt. In cujus ultionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram evertit, Athenienſes verò bello ſuperavit, eoſque quotannis ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas à Minotauro devorandos in Cretam mittere coegit. Virgil. Æn. 6.

In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ juſſi. Catullus de Nupt. Pel. & Thet.
Nam perhibent olim crudeli peſte coactum
Androgeoneæ pœnas perſolvere cædis,
Electos juvenes, ſimul & decus innuptarum
Cecropiam ſolitum eſſe dapem dare Minotauro.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Pauſan. in Atticis. Ovidius Met. lib. 7.

Bella parat Minos, qui quanquam milite, quanquam
Claſſe valet, patriâ tamen eſt fortiſſimus irâ,
Androgeique necem juſtis ulciſcitur armis.

Idem in Epiſt. Ariadnes.

Viveret Androgeos utinam, nec facta luiſſes
Impia funeribus, Cecropi terra, tuis.

Contra Propertius eleg. 1. lib. 2.

Et Deus extinctum Creſſis Epidaurius herbis,
Reſtituit patriis Androgeona focis.

Androgeus collocabatur in proris navium. Meminit Callimachus in Cauſarum lib. 4. & Clemens in Protreptico. Τιμᾶται ὅτι καὶ Φαληροῖ κατὰ πρύμνας ἥρως. Phalerus autem erat portus Atticæ. Item unus è Græcorum ducibus qui Trojam profecti ſunt. Virgil. Æn. 2.

Primus ſe Danaum, magna comitante catervâ
Androgéos offert nobis ſocia agmina credens.

Androgyna, vel *Androgyni,* populus in Africâ ſuper Naſamones, utriuſque ſexûs, inter ſe vicibus coeuntes; dextra mamma his virilis, læva muliebris. Plin. 7. 2. & cap. 3. ejuſdem lib. *Gignuntur & utriuſque ſexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.* Pollux etiam concubinos *Androgynos* vocat. Vide Rhod. 15. 10. & 19, 20.

Andromache, Hectoris uxor, Eetionis, regis Thebarum Ciliciæ filia. Hom. Iliad. Z. ubi de Hectore

Ἔσθ᾽ ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος,
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ᾽ ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.

Filium peperit Aſtyanacta. Mortuo marito Pyrrhus eam in Græciam adduxit, & ex eâ Moloſſum ſuſcepit, poſtea vero eam Heleno vati, Priami filio, cum parte regni in uxorem dedit. Virgil. Æn. 3.

Hectoris Andromache, Pyrrhin' connubia ſervas?

Prop. lib. 2.

Quid? ferus Andromaches lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Amor.

Hector ab Andromaches complexibus ibat in arma,
Et galeam capiti, quæ daret, uxor erat.

A *viri pugnâ* nomen ſortita eſt, fuit enim quædam veluti virago. Juv. Sat. 6.

——*Andromachen à fronte videbis,*
Poſt minor eſt.

Marti-

Martialis poſuit pro quàvis fœmina juniore, lib. 3. ep. 76.

Cum poſſis Hecubam, non potes Andromachen.

Andromachus, adulator Craſſi, à quo Parthis proditus eſt. 2. Sophiſta è Neapoli Syriæ, Zonæ filius, qui Nicomediæ Grammaticam docuit, Diocletiani tempore. Suidas. 3 Syriæ, & Phœniciæ præfectus ab Alexandro conſtitutus, vivus à Samaritis crematus eſt. Curtius lib. 4.

Andromeda, Cephei Æthiopum regis, & Caſſiopes filia, ob matris ſuperbiam, quæ ſe Nereidas formá ſuperare gloriabatur, à Nymphis ſaxo alligata fuit, & ceto marino monſtro expoſita: poſtea tamen à Perſeo in patriam revertente, occiſo prius ceto, liberata, eidem nupſit. Propertius lib 2.

Andromede monſtris fuerat devota marinis,
Hæc eadem Perſei nobilis uxor erat.

Idem lib. 1. eleg. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheia ſomno,
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Idem lib. 3. eleg 22.

Non hic Andromedæ reſonant pro matre catenæ.

Ovid. in Epiſtolis.

Candida ſi non ſum, placuit Cepheia Perſeo
Andromede, patriæ fuſca colore ſuæ.

M. Manil. Aſtr. lib. 1.

——————Cepheuſque: & Caſſiopea
In pœnas ſignata ſuas: juxtaque relictam
Andromedam vaſtos metuentem Piſcis hiatus
Expoſitam ponto defleт, ſcopuliſque revinctam
Ne veterem Perſeus cœlo quoque ſervet amorem
Auxilioque juvet, fugiendaque Gorgonis ora
Suſtineat ſpoliumque ſibi.———

Poſtremò Minervæ beneficio inter aſtra collocata eſt, oriturque in parte Piſcium duodecimâ. De hâc Tragœdiam ſcripſit Euripides, eamque, ali hujus nomine *Andromedam* appellavit.

Andron, Catanæus, teſte Theophraſto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis, & rythmos excogitavit. Cœl. Rhod. 5. 4.

Andron, Epheſius de ſeptem Sapientibus ſcripſit, ut indicat Pindari Scholiaſtes in Iſthm. Meminit ejus quoque Laertius lib. 1. Clem. Alex. Strom. 1. Et Euſeb. lib. 10. de Præp. Evangelicâ. Idem hic omnino *Andron* περὶ ϑυσιῶν πρὸς Θίλιππον ſcripſit, ut author eſt Apollonius, Hiſt. Mirab. cap. 8. ubi quartum ejus operis librum citat. Voſſius.

Andron, Argivus, quem per arida Libyæ deſerta ſine potu profectum fuiſſe tradit Ariſtoteles Lib de Ebrietate apud Apollonium Hiſt. Mirabil. cap. 25. & Laertium lib. 9. Sextus item Empiricus lib. 1. Pyrrhon. Hypot. fol. 17. Edit Aurel. *Andronem* Medicum memorant Celſus lib. 5. cap. 20. Galen. lib. 3. de Compoſ. Med. cap, 3. Item Athenæus lib. 15. *Andronem* Muſicum & Geometram M. Antonini magiſtrum fuiſſe novimus ex Capitolino in Marco. Jonſius.

Andron, Alexandrinus, Χρονικὰ edidit. Athenæus lib. 4. Item *Andron*, Halicarnaſſenſis, qui laudatur Plutarcho in Theſeo, Iſacio Tzetzæ ad Lycophronem, ac Schol. Æſchyli ad Perſas. Item *Andron*, Teius, cujus Periplus citatur à Schol. Apollonii lib. 2.

Andronicus, Alypius, Syriæ Regum, atque aliarum gentium hiſtorias conſcripſit. Hieronymus præfat. in Danielem.

Andronicus Rhodius, Philoſophus Peripateticus. Strabo. Scripſit Indicem librorum Ariſtotelis & Theophraſti, itemque in Categorias Ariſtotelis, nec non libellum περὶ παθῶν, qui etiam hodie extat, uti Paraphraſis ejus in Ethica Nicomachica Gr. Lat. per Dan. Heinſium Lug. Bat. 1617. Octavo.

Androſthenes, Prætor Theſſaliæ, Pompeio favens, à Cæſare obſeſſus, & expugnatus. Cæſ. lib. 3. de bello Civili. Item nomen ſtatuarii Thebani. Pauſanias.

Androſthenes vixit temp. Alex. M Deſcripſit terrarum orbem, teſte Artemidoro Epheſio in Epitome. Mem. quoque Theophraſtus de cauſ. Plant. 2. 7. Alius ac junior hoc eſt *Androſthenes* Cyzicenus, Polybio memoratus in Excerptis ex hiſtoriarum libro.

Androtion, Atticam hiſtoriam edidit, teſte Pauſaniâ in Eliacis, & Phocicis, & Marcellino in vitâ Thucydidis. Ejus meminere Plut. in Solone, Ælian. Var. Hiſt. 8. 10. aliique. Etiam *Androtion*, ſive alius, ſive idem de Agriculturâ ſcripſit; quem Plinius memorat in Hiſt. Nat. & ante eum Varro, & Columella, uterque initio lib. 1. de R. R. ubi eum repoſuit inter eos R. R. ſcriptores, quorum patriam non acceperint. Voſſius.

Angelici, Hæretici quidam Ἀγγελικάς, quorum meminit Epiphanius Hæreſ. 60. & Balſamon ad 35. Canon. Concilii Laodiceni. Mirum vero ambigere Epiphanium, an non & ita vocari potuerint ab regione ultra Meſopotamiam, quæ Ἰγγελίνη dicta ſit. Nam ut ſane *Angelina* reſcribas (quomodo uterque vertit Interpres) non tamen ἀναλόγως inde Ἀγγελικοὺς deducas. Nunc vero Ἰγγελίνη habet tum Baſileenſis editio, tum Pariſina. Ac in Codice etiam Juſtinianæo lib. 1. Tit. 29. qui eſt *de officio Magiſtri Militum*, in 3 Manuſcriptis. *Ingelina* reperit L. Ruſſardus J. C. Clarius igitur etymon proſpexit nobis Auguſtinus Hæreſ. 49. *Angelici in Angelorum cultum inclinati, quos Epiphanius jam omnino defeciſſe teſtatur.* Voſſius.

Angerona, ſeu *Angeronia*, dubium an ſit ab *anginâ* cui præerat, an ab *angendo*, ſive *angoribus*, quibus medebatur. Sed ἀναλογία magis favet poſteriori etymo, ut *Angerona* ſit ab *ango*, quomodo à *pello Pellonia*, apud Arnobium; à *populor*, *Populonia* apud Auguſtinum. Pellonia enim a pellendis hoſtibus dicta eſt: Populonia, quòd populationes arceret. Similiter itaque *Angerona*, quòd *anginam* morbum, vel quòd *angores* & anxietates pellat. Prius etymon ſecutus eſt Feſtus in *Angerona*, & Jul. Modeſtus apud Macrobium Saturn. 1. 10. Poſterius amplexus eſt Verrius Flaccus, & Maſſurius apud eundem Macrobium ibidem. Sed potius *Angerona* dicta eſt, quia *angit* & comprimit os. Nam eſt Dea ἐχεμυθίας; ideoque in Gloſſis Philoxeni ἡ ϑεὰς τ̃ βουλῆς ϗ̀ καιρῶν dicitur. Ambigunt aliqui annon legendum ſit *Agerona*, quod ad *agendum* excitet, uti docet Auguſtinus de Civit. Dei, lib. 4. cap. 6. Sed ſana eſt vulgaris lectio, nam Angerona ideo conſiliis præeſt, quia in iis opus eſt ſilentio. Ideo ſimulacrum ejus fuit, *ore obligato, ſignatoque*, ut eſt apud Plinium. Maſſurius adjicit hujus Deæ ſimulacrum ſic expreſſum in arâ Volupiæ propterea collocatum, quòd qui ſuos dolores diſſimulant, patientiæ beneficio ad maximam voluptatem perveniant. Angeronæ feſtum dictum *Angeronalia*, teſte Varrone lib. 5. de L. L. & Feſto Fuit autem illud 12 Cal. Jan. Plinio, Solino, Macrobio teſtibus. Voſſius in Etymol.

Anianus, Monachus Ægyptius, ſub Arcadio Theodoſii M. filio floruit; de quo Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 20. & lib. 4. cap. 1.

Anicii, florentis jam olim Reipub. Rom. temporibus, clari atque illuſtres habiti ſunt. L. enim Anicius Gallus Lucii filius, Marci nepos de Illyriis, & eorum rege Gentio triumphavit, Proprætor anno urbis 585. Et L. Anicius Gallus Lucii filius, Lucii nepos Conſul fuit cum collegâ Corn. Cethego anno urbis 593. Anicius Cerealis ſub Nerone Conſul deſignatus fuit. Ex eâ familiâ primus ille Chriſtianus ſenator Anicius Julianus. Ex eâ V. C. Probus ſub Valentiniano præfectus prætorio; ejuſque filii Anicius Hermogenianus, Olybrius, Probinus & Probus. Ex eâ Anicius Fauſtus, Anicius Maximus, Boëtii ætate, omnes diverſis temporibus conſules, cæterique plures, quos recenſere ſingulos, operæ longioris eſſet. Nomen autem hoc, Boëtii præſertim ſeculo, celebratum eſt, ob Anicium illum Julianum, qui, quemadmodum Flavius Conſtantinus primus Imperatorum; ita primus ſenatorum Romanorum Chriſtianus fuit. Unde poſteà omnes ferè Imperatores *Flavii*, ſicut & ſenatores *Anicii*, affectatâ primariâ illâ familiâ cognominabantur; ut Romanorum Græcorumque Faſti annotant, & vetera monumenta loquuntur. Aniciorum, Proborum ſcilicet & Olybriorum ſplendorem, Secundinus ad D. Auguſtinum ſcribens notat, cùm ait, *Ego namque fateor, non tali diligentiâ, nec tantâ induſtriâ Aniciana domus micare marmora, quantâ tua ſcripta prælucent eloquentiâ.* Quod & S. Gaudentius, ſermone de Machabæis confirmat. *Anicios*, inquit apud Caſſiodorum (epiſt. 11. lib. 10.) rex Theodahadus, *penè principibus pares ætas priſca progenuit. Familiam*, inquit paulo poſt (epiſtolâ ſequenti) *toto orbe prædicatam.*

Anius, Apollinis filius ex Rheâ, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum Phœbique ſacerdos,
Vittis & ſacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit.————

Ubi Poeta Anium Deli inſulæ Regem Sacerdotemque inducit. Servatum hoc priſcis gentibus, ut earum Reges, ſacerdotes quoque eſſent. Quod de Rege Romulo ſcribit Cic. lib. 1. de Divinatione; *Hujus urbis parens Romulus, non ſolum auſpicato urbem condidiſſe, ſed ipſe etiam optimus Augur fuiſſe traditur.* Ubi latè probat Reges olim omnes ac principes claruiſſe dignitate auguratûs, quæ res ſemper ad ſacerdotes pertinuit, & ſignatè ait, principum liberos ſex apud Romanos traditos in diſciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addiſcerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis autoritate abduceretur ad mercedem & quæſtum. Dionyſius etiam Halicarn. lib. 2. ubi deſcribit conſtitutionem regni factam à Romulo, ita ait. Βασιλεῖ δ' ἐν ἐξῄρητο τάδε τὰ γέρα. Πρῶτον μ' ἱερῶν ϗ̀ ϑυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, ϗ̀ πάντα δι' ἐκείνου πράττεϑαι τὰ πρὸς τοὺς ϑεοὺς ὅσια. Deinde late perſequitur quæ pertinent ad civilem adminiſtrationem. Non ſolum autem hoc in uſu Romanis, ſed aliis quoque, ut Palæſtinis, ut Ægyptiis &c. De Palæſtinis Xiphilinus in Pompeio. Ἦρχεν δ' αὐτῶν Ἀριστοβουλος

τραγῳδὸς

[illegible] ἀδελφοί, καὶ συγγενεῖς ὑπὲρ τῆς [illegible]; ὃ τις ποτ' ἀεὶ ἐστιν, ἱερωσύνας διαφερόμενοι. Vide etiam de hac eadem re Juſtinum lib. 36. loquentem de ſacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride: Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ὄντες. Inde eſt, ut advocatis jam regibus ab adminiſtrandâ religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, ſacrorum & religionis curam ſuſceperint. Quæ nota Plutarchi utilis eſt, intereſt enim juventutis ſcire, cur, qui ſacris præſunt, *Reguli* Latinis auctoribus appellantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum autem Delo imperaſſe Dionyſius etiam narrat lib. 1. Rom Ant. ac Trojanos, duce Ænea, eò appuliſſe. Ἐκ δὲ τῆς Παλλήνης ἀπαρτήσαντες ἐς Τρῶες, εἰς Δῆλον ἀφικνοῦνται, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 13. Cæterum *Anius* non ſolum vir & Rex erat, verum etiam Deus habebatur. Clemens Alexander Ἄνιος, δαίμων ἐπιχώριος παρ' Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit. Dicitur autem ab ἄνω, & cum Ὑπερίων nomine continetur à mundi luſtratione dictus, teſte Nannio in Miſcellaneis. [illegible] *Anium* ſic vocavit mater περὶ τῆς ἀνίας, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν, ut ſcribit Iſacius in Lycophronem. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulſa, cum poſt multos errores peperit in antro Eubœæ. Ἀνία autem Phœnicibus eſt עני *ani*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. lib. 5. p. 229. Nos ex fabulis hoc ſolum addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuiſſe tres Oenotropas, *Oeno*, *Spermo*, & *Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotieſcunque vellent, pro nominum ratione, vinum, ſemina, & oleum conſequerentur. Fabulæ occaſionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio ſacerdoti Apollinis ſuppeditata. Nempe ex omni terræ proventu à cultoribus ſuis tria hæc exigebat Diabolus Dei ſimia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Comnena, Alexii Imp. filia, ſcripſit libros 15. de rebus geſtis patris ſui, quos *Alexiada* vocavit. Vide Voſſ. Hiſt. [illegible] pag. 304.

Anna, Lat. *gratioſa*, ſive *miſericors*, aut *requieſcens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1 Sam. 1 Hebr. *Hanna*. Nomen item Propheteſſæ cujuſdam, de quâ hic D. Lucas cap 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eâdem hoc eſt teſtimonium S. Cyrilli Hieroſolymit. Cat. 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατής, εὐλαβεστάτη, καὶ ἀσκήτρια. Ubi primus character continentiam ejus & caſtitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque ſervaverat (ſeptem nempe duntaxat annos cum conjuge poſt nuptias vixit, quo tempore maritus ejus ut par eſt credere, moriebatur) Secundus pietatem ejus reſpicit. Tertius, non ſolitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falſò reddidit) ſed ſeveram σκληραγωγίας obſervantiam, utpote quæ bis quâlibet ſeptimanâ jejunaverit, precesque quotidianas tum publicè, tum privatim aſſiduè frequentaverit, prout olim Aſceticis in uſu fuit. Ita ſeſe à curis, & negotiis mundanis ſubduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideóque ſub horas precationis quotidie in templum aſcendebat; Non quod nunquam vel comederit, vel dormiverit, vel quod ibi ſemper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic ſtatis precationum temporibus Deum ſemper coluerit, poſteaque domum ſuam redierit. Sic Apoſtoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuiſſe dicuntur. Et Act. 1. 13. διατρίβοντες ἐκεῖ, non quod nunquam exinde abſceſſerint, ſed, ut illic ſequitur, ὅτι ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna, Dea ab *annis*, quibus præſidebat, vocata, cui ineunte Martio privatim & publicè ſacrificabatur, ut populo *Annare*, & *Perennare* liceret. Fuit autem Beli filia, & ſoror Didonis, cui in fugâ comes fuit. Quæ poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Getulorum rege occupatam, relictâ ſede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo jure veteris hoſpitii benignè ſuſceptâ, duos circiter annos ibi manſit. Sed cum Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ [illegible], à quo benignè invitata in regnum cum eo profecta eſt, cui mox Lavinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomnis à Didone monita, ut infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiliit, cumque citato curſu ad Numicium amnem perveniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Ortâ deinde luce, magno clamore eam quæritantibus apparent veſtigia pedum uſque ad Numicium amnem. Unde Ovid. Faſt. 3.

> —— *placidi ſum nympha Numici,*
> *Amne perenne latens Anna Perenna vocor.*

Sil. Ital. lib 8.

> *Anna* [illegible] *ſomno excutitur* [illegible]
> *Itque timor totos gelido ſudore per artus*
> *Tunc ut erat tenui corpus velamine cincta*
> *Proſiluit ſtratis, humilique egreſſa feneſtrâ*
> *Per patulos currit plantis pernicibus agros*
> *Donec arenoſis, ſic fama, Numicius illam*
> *Suſcepit gremio, vitreiſque abſcondidit antris.*

Alii autem *Annam* eſſe Lunam, tanquam ab *anno* dictam, ut quæ menſes, & annos ſuo motu impleat. Aliis eſt Themis, aliis Io, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuiſſe volunt. Ovidius ubi ſupra.

> *Sunt quibus hæc Luna eſt, quia menſibus impleat annum,*
> *Pars Themin, Inachiam pars putat eſſe bovem.*
> *Invenies qui te nympham Atlantida dicant,*
> *Teque Jovi primos, Anna, dediſſe cibos.*

Sed, & eodem teſte,

> *Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis*
> *Pauper ſed multæ ſedulitatis anus.*

Annibal, Carthaginenſium Dux, Amilcaris filius quem adhuc impuberem jurejurando ante aras Pater adſtrinxiſſe fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma contra Romanos ſumeret. Sil. Ital. lib. 1.

> *Olli permulcens genitor caput, oſcula libat,*
> *Attonitique animos hortando, ac talibus implet.*
> *Gens recidiva Phrygum Cadmææ ſtirpis alumnos*
> *Fœderibus non æqua premit: ſi fata negarint,*
> *Dedecus id patriæ noſtrâ depellere dextrâ;*
> *Hæc tua ſit laus, nate, velis: age, concipe bella*
> *Latura exitium Laurentibus [illegible] ferreus ortus*
> *Jam pubes Tyrrhena tuos; partuſque recuſent*
> *Te ſurgente, puer, Latiæ producere matres.*

Quibus Annibal ſic reſpondit;

> *Romanos terrâ, atque undis, ubi competet ætas,*
> *Ferro, igniquie ſequar, Rhœteaque fata revolvam.*
> *Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,*
> *Non celſæ obſtiterint Alpes, Tarpeiaque ſaxa.*
> *Hanc mentem juro noſtri per numina Martis,*
> *Per manes, Regina, tuos.*

Martialis.

> *Hoc puer ad Libycas juraverat Annibal aras.*

Hannibal ipſe apud Corn. Nepotem: *ſimul ad aram adduxit, apud quam ſacrificare inſtituerat, eamque cæteris remotis, jurare juſſit, nunquam me in amicitia cum Romanis fore.* Apud Livium lib 35. eſt: *nunquam amicum pop. Rom. fore*; apud Val. 9. 14. eſt: *acerrimum hoſtem pop R. futurum*; apud Polybium: μήποτε Ῥωμαίοις εὐνοήσειν, denique apud Appianum in Annibalicis: Ῥωμαίοις ἐπιβουλεύειν [illegible] & in Ibericis: ἄσπονδος ἐχθρὸς ἔσεσθαι Ῥωμαίοις. In Hiſpaniam itaque trajecit; Gallos ad Rhodanum ſuperavit; Alpes pervias fecit, & *Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal Sat. 10. In Italiam venit, Titum Sempronium Col. apud [illegible] ſuperavit; Flaminium Col. ad Traſimenum lacum [illegible], 15000 Romanorum cæſis. A Q. Fabio Maximo pa[illegible] imminutus, poſtea, reſumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coſſ. apud Cannas vicit, 40000 peditum, & 2700 equitum cæſis, tribuſque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis. Silius lib 12.

> *Teſtes hæ ſtrages quos ſignum illuſtre ſuperbi*
> *Mos lævâ geſtare viris, tum funditur auro*
> *Ora admirantum præfulgens annulus aureo*
> *Datque fidem verbis haud parvo inſignis acervo.*

Ubi per *ſuperbos viros* Equites intelligit Liv lib. 23. *Adjecit deinde verbis, quo majoris cladis indicium eſſet, neminem niſi equitem, atque eorum ipſorum primores gerere id inſigne.* Plinius autem lib. 33. promiſcuum putavit annulorum uſum tunc fuiſſe cap. 1. *Neque enim aliter poſſent tres modii illi annulorum Carthaginem ab Annibale mitti.* Cui refragatur D. Auguſt. de C. D. l. 3. c. 19. *Ea certe pugnâ ceciderunt equites Romani quinquies mille ſexcenti triginta; ut ex Dionyſio conjici poteſt.* Forte vero equitum nonnulli plures geſtabant annulos. Vide Dauſqu. ad Sil. p. 477. Duos modios Florus retulit lib 2. cap. 6. *Modii duo annulorum Carthaginem miſſi, dignitaſque equeſtris taxata menſura.* Livius autem lib. 23. pluribus diſcuſſis opinionibus, unum Annibal ipſe apud Lugaranum, de modiis, hiſce indefinitè, tanquam plurimi eſſent: καὶ τοῖς ἀπιχθεῖσι [illegible], ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀναμετρῆσαι. Caſtris deinde propè Romam poſitis,

> *Nil actum eſt, inquit, niſi Pœno milite portas*
> *Frangimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.*

Tempeſtate autem coactus in Campaniam venit, ubi à Marcello apud Nolam victus eſt. Poſtea à Sempronio Graccho magnâ ſuorum clade repulſus navali pugnâ ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam a P. Scipionis

Africani [illegible] liberaret, cum quo apud Zamam op. congreſſus 2[illegible] Pœnorum amiſit, fere totidem captis. Ipſe ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires ſumpſit, cum quo etiam poſtremo ſuperatus eſt. Cæterum à Romanis poſtulatus pub Antiochum & Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto, quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Quidam ferunt lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus ob rem male geſtam; Livius vero ſcribit eum cruci affixum fuiſſe. Nicephorus Gregoras in Syneſium *De Inſomniis*. Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκιπίωνος, ἔφυγεν ἐν Βιθυνίᾳ πρὸς τὸν Προυσίαν. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐκ τῆς Ῥώμης αὐτόθι ἐπιδημήσας Τίτος ὁ στρατηγὸς διὰ χρείας ἑτέρας, καὶ θεασάμενος τὸν Ἀννίβαν, καὶ τὴν δεινότητα, καὶ ἐμπειρίαν τοῦ ἀνδρὸς ὑποπτεύσας, μήποτ' αὖθις ἀναζεύξας πρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐμβάλοι, λάθρα αὐτὸν πικρῶς ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ δι' ἐκείνου πιὼν γοῦν ὁ Ἀννίβας, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνθρώπων ποιήσας. (Anglice *made himſelf away*) Τῆς ποσὶν δὴ τοῦτο εἰπεῖν. Ἀναπαύσωμεν ἤδη ποτὲ τῆς πολλῆς φροντίδος Ῥωμαίους, οἳ δεινὸν ἡγήσαντο καὶ μακρὸν μισουμένου γέροντος ἀναμεῖναι θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ὄρνιν ἄπτερα καὶ κόλουρον ὑπὸ γήρως γενόμενον ἀποκτεῖναι ζητοῦσι πικρῶς. Juvenalis Sat. 10. de Annibale.

> *Exitus ergo quis eſt, ô gloria? Vincitur idem*
> *Nempe & in exilium præceps fugit; atq; ibi magnus*
> *Mirandusque cliens, ſedet ad prætoria Regis,*
> *Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.*
> *Finem animæ, quæ res humanas miſcuit olim,*
> *Non gladii, non ſaxa dabunt, non tela: ſed ille*
> *Cannarum vindex, ac tanti ſanguinis ultor*
> *Annulus.* ——— ———

Excerpta ex Polybio lib. 9. ubi de Annibale: κρατεῖ γε μὴν ἡ φήμη, παρὰ μὲν Καρχηδονίοις ὡς φιλαργύρου, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ὡς ὠμοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Sane de crudelitate ejus paſſim loquuntur Scriptores Romani. Teſtis Cic. de Amic. *Cum duobus ducibus de imperio in Italia decertatum Pyrrho & Annibale: ab altero propter probitatem ejus non nimis alienos animos habemus; alterum propter crudelitatem ſemper hæc civitas oderit.* Sen. de Irâ lib. 2. Hannibalem aiunt dixiſſe, cum foſſam ſanguine humano plenam vidiſſet o formoſum ſpectaculum! Quanto pulcrius illi viſum eſſet, ſi flumen aliquod lacumque complerſſet! De ingenio ejus Livius lib. 21. cap. 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem lib. 28. cap. 12. Militarem peritiam & artem ita miratus eſt Scipio, ut omnium Ducum ſeu Imperatorum hunc primum, ſecundum Pyrrhum, tertium ſemet ipſum pronunciaret. Plut. in Pyrrho. Lucianus quoque in Mortuorum Dialogis Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita ſcribit in ejus vitâ. *Si verum eſt, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute ſuperavit, non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotieſcunque cum eo congreſſus in Italiâ eſt, ſemper diſceſſit ſuperior: Quod niſi domi civium ſuorum invidiâ debilitatus eſſet, Romanos videtur ſuperare potuiſſe. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus lib. 1.

> ——— *Primus ſumpſiſſe laborem*
> *Primus iter carpſiſſe pedes, partemque ſubire*
> *Si valli feſtinet opus, nec cætera ſegnis*
> *Quæcunque ad laudem ſtimulans, ſomnumque negabat*
> *Naturæ, noctemque vigil ducebat in armis:*
> *Interdum projectus humi*: & poſtea
> ——— *Tum vertice nudo*
> *Excipere inſanos imbres, cælique ruinas,*
> *Spectarunt Pœni, tremuitque exercitus Aſtur,*
> *Torquentem cùm tela Jovem, permixtaque nimbis*
> *Fulmina, & excuſſos ventorum ex flatibus ignes*
> *Turbato tranſiret equo*: & poſtea
> *Fœmineam ſitat inventâ jacuiſſe ſub umbrâ:*
> *Exercetque ſitim, & ſpectato fonte recedit.*
> *Idem correptis ſternacem ad prælia frænis*
> *Frangere equum, & famam lethalis amare lacertis:*
> *Ignotoſque amnis tranare ſonantia ſaxa*
> *Gaudet & adverſâ populos arceſſere ripâ.*
> *Idem expugnatis primus ſtetit aggere muris:*
> *Et quoties campo rapidus fera prælia miſcet,*
> *Quà ſparſit ferrum, latus rubet æquore limes.*

Et ſane Horatius Annibalem non niſi ab adverſariis fortibus & bellicoſis vinci poſſe innuit in Odis. Ait enim

> *Non his juventus orta parentibus*
> *Infecit æquor ſanguine Punico,*
> *Pyrrhumque & ingentem cecidit*
> *Antiochum, Annibalemque dirum;*
> *Sed ruſticorum maſcula militum*
> *Proles.* ——— ———

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* [illegible]tur. Oculi alterius uſum diu ante obitum amiſit, [illegible] per *Apenninum tranſiit, petens Hetruriam.* Verba ſunt [illegible]lentiſſimi Corn. Nepotis in ejus Vitâ qui ſubdit: *Hoc itinere adeo gravi morbo afficitur oculorum, ut poſtea nunquam dextro æque bene uſus ſit.* Livius lib. 22. *Ipſe Hannibal æger oculis ex vernâ primum intemperie variante labores, frigoraque Elephanto, qui unus ſuperfuerat, quo altius ex aquâ extaret, vectus. vigiliis tamen & nocturno humore, paluſtrique cælo gravante caput, & quia medendi nec locus, nec tempus erat, altero oculo capitur.* Polybius lib. 3. Ἀννίβας δὲ μόλις ἐπὶ τοῦ περιλειφθέντος θηρίου διεκομίσθη μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας, περιαλγὴς ὢν διὰ τὴν βαρύτητα τῆς ἐπιγενομένης ὀφθαλμίας αὐτῷ, δι' ἣν καὶ τέλος ἐστερήθη τῆς μιᾶς ὄψεως, ὡς ἂν οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμονὴν, ἢ θεραπείαν διὰ τὸ τῆς περιστάσεως ἀδύνατον. Juvenalis lib. 10.

> *O qualis facies, & quali digna tabellâ*
> *Cum Gætula ducem portaret bellua luſcum.*

De quo ſomnium ejus refert Val. Max. lib. 1. cap. 7. Egregia laus eſt hujus Annibalis apud Corn. Nepotem in ejus Vitâ: *non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores prudentia, quanto pop. Rom. antecedebat fortitudine cunctas nationes.* Quod quoque fuit judicium Peſcennii Nigri. Nam quos alii Scipiones extulerunt exiſtimavit illos *felices fuiſſe magis quam fortes.* Ælius Spartianus in Nigri Vitâ cap. 2. Nec alias fabulas unquam habuit, niſi de Annibale, cæteriſque talibus. Denique cum Imperatori facto quidam Panegyricum recitare vellet, dixit ei, Scribe laudes Marii vel Annibalis, vel alicujus Ducis optimi vitâ functi ut eum nos imitemur. Vide ſis glorioſam illam contentionem de præſtantiâ Scipionis Hannibalis & Alexandri apud Lucianum ἐν νεκρικοῖς. Pueri olim in Scholis ab hoc Duce declamandi & perorandi materiam ſumebant. Juvenal Sat. 10.

> ——— *I demens & ſævas curre per Alpes*
> *Ut pueris placeas & Declamatio fias.*

Et. Sat. 7.

> ——— *Cujus mihi ſexta*
> *Quâque die miſerum dirus caput Annibal implet,*
> *Quicquid id eſt de quo deliberat, an petat urbem*
> *A Cannis, &c.*

Fatum ejus poſt pugnam Cannenſem Scipioni prædicit vates apud Sil. lib. 13.

> ——— *Non vita ſequetur*
> *Inviolata virum, patriâ non oſſa quieſcent,*
> *Namque ubi fractus opum, magnæ certamine pugnæ*
> *Pertulerit vinci, turpemque orare ſalutem*
> *Rurſus bella volet Macedum inſtaurare ſub armis*
> *Damnatuſque doli, deſertis conjuge fidâ*
> *Et dulci nato, linquet Carthaginis arces,*
> *Atque unâ profugus luſtrabit cærula puppe;*
> *Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina viſet.*
> ——— *Poſt Itala bella*
> *Aſſyrio famulus regi, falſuſque cupiti*
> *Auſoniæ motus, dubio petet æquora velo,*
> *Donec Pruſiacas delatus ſegniter oras*
> *Altera ſervitia imbellis patiatur in ævo,*
> *Et lateſcam munus regni, præſtantibus inde*
> *Æneadis, reddique ſibi poſcentibus hoſtem*
> *Pocula furtivo rapiet præparata veneno,*
> *Ac tandem terras longâ formidine ſolvet.*

Annibalem animam exegiſſe voluit Livius lib. 39. Corn. Nepos, alii Appianus in Syriacis videtur dicere Pruſiæ operâ datum illi venenum: Φλαμίνιος δ' ἀνεψιὸς ἡττηθέντος γὰρ ὕστερον Ἀντιόχου, φεύγοντα τὸν Ἀννίβαν καὶ ἀλώμενον περὶ Βιθυνίαν, πρεσβεύων ἐφ' ἕτερα πρὸς Προυσίαν, οὔτε τι πρὸς τοῦ Ἀννίβου πεπονθὼς, οὔτε Ῥωμαίων ἐψηφισμένων, οὔτε φοβερὸν ἔτ' αὐτοῖς γενέσθαι δυνάμενον, Καρχηδόνος κατεστραμμένης, ἔκτεινε διὰ τοῦ Προυσίου φαρμάκῳ. Niſi hæc mitius interpretari Val. Maximi verba lib. 9. c. 2. *Juſto ergo illum odio, veruntamen tardo ſupplicio Senatus Pruſiæ regi factum ſupplicem ad voluntariam mortem compulit.* Sidonius Carm. 2.

> *Annibal ecce ferox ad mortem forte petitus*
> *Etſi non habuit, vitæ jus fine ſupremæ,*
> *Certo habuit mortis, &c.*
> *Hauſit Bebrycio conſtantior hoſpite virus.*

Varro περὶ ἀγωγῆς *Et quærit ibidem ab Annibale, cur bibere medicamentum? Quia Romanis, inquit, me Pruſiades tradere volebat.* Nominis etymon quod attinet, orientalibus *dominum gratioſum* denotat. חנן id eſt *Hanno*, gratioſus; Unde *Anna* & *Joannes* nomen accepit. בעל autem ſive *Baal*, *dominum* ſignificat. Hunc vero non ſolum ſcribenda feciſſe, ſed facta quoque ſcripſiſſe docet Corn. Nepos in ejus Vitâ: Atque hic tantus vir, tantiſque bellis diſtrictus nonnihil tem-

pora

poris tribuit literis: nam aliquot ejus libri ſunt Græco ſermone confecti: in his de Cn. Manlii Vulſonis in Aſia rebus geſtis.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis expugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginenſis. Hujus meminerunt Xenophon, lib. 1. Hiſt. Græc. Diodorus, lib. 13. Trogus lib. 19. cap. 2. Mortuus eſt bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem, interſunt anni plus minus 160. Non poteſt itaque patruus fuiſſe magni illius Annibalis.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus conjunxit, ſæpeque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetiit, ὥστε ἀκριβῶς φυλάττειν τοῦ δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παρεκβαίνειν τὰς ἁρματοτροχιάς, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὰς ἰέναι. Verba ſunt Æliani Var. Hiſt. 2. 27. Lucianus in Demoſthenis Encomio. Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε καὶ τοὺς ἑταίρους. Τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ὥστε τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχιᾶς ἅπτεσθαι, μηδὲν παραβάντα, ὥστ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι.

Jo. Annius Viterbienſis Ord. Prædic. Sacri Palatii Magiſter, natus eſt 1437. de quo Voſſ. H. Lat. 3. 8.

Annon, ſive *Hanno*, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilii causâ, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas vehentem, tanquam argumento id eſſet, eum ad Tyrannidem aſpirare. Plut. & Plin. 8. 16.

Annon, Carthaginienſis præ nimio faſtu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emiſiſſet, nutrivit eas in obſcuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus eſt*. Cùm autem aves unam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud quod aves edocuerat, aliis in locis etiam divulgatum iri: quæ tamen opinio eam fefellit; nam aves ſemel ſolutæ, & ad propria, conſuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone, & iis diſciplinis, quas captivæ didicerant. Ælian. Var. Hiſt lib. ult. Simile extat exemplum de Pſaphone apud Eraſmum in Adag.

Annon, vel *Hanno* Carthaginenſis, Periplum ſcripſit, quo proſecutus eſt Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſit, ſed Græcè eſt tranſlatus, hodieque extat. Quid de illo ſentiant Voſſius Pater & Filius, vide hunc de Hiſt. Gr. lib. 4. circa initium, illum vero ad Melam, p. 302.

Anſer, poeta Romanus, quem Ovidius *procacem* vocat, lib. 2. Triſtium.

Cinna quoque hu͡is comes eſt, Cinnâq; procacior Anſer.

Propertius, lib. 2. Eleg. ult. ubi de Virgilio.

Nec minor his, animis, aut ſi minor, ore canorus
Anſeris indocto carmine ceſſit olor.

Scaliger legit, *nec ſe minor*, & ſic exponit. Nec Virgilius propterea aliquid indignum majeſtate illa ſui carminis, aut ſeipſo fecit, cùm laceſſitus ab æmulo Anſere non reſpondit. Reprehenderat enim ille hæc Virgiliana.

——Sub tegmine fagi
Tityre ſi toga calda tibi eſt, quo tegmine fagi?

Item——*Cujum pecus*
Dic mihi Damœta, cujum pecus, anne Latinum?
Non, verum Ægonis, noſtri ſic rure loquuntur. Item
Grandia ſæpe quibus mandavimus hordea ſulcis.
Hordea qui dixit, ſupereſt ut tritica dicat. Item
Nudus ara, ſere nudus, hyems ignava colone.
Nudus ara, ſere nudus, habebis frigora, febrem.

Ludit itaque Propertius in nomine *Anſeris*, ut Virgilius ipſe Eclog. 9.

Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cicero Phil. 13. *Anſeres Falerno depellantur*, i. e. inquit Servius Anſer Poeta cui agrum Falernum donaverat Marcus Antonius.

Antæa. Dea quædam. Eandem cum Rheâ fuiſſe tradit Apollonii Interpres ad illud.

Ἠέρι ἱλάξεσθαι ἐπὶ ῥέξαντα θυηλαῖς
Ἀνταίην δαίμονα —— ——

Ubi Schol. Ἡ Ῥέα οὕτω λέγεται, διότι ἐναντία τοῖς Τιτᾶσιν ἐγένετο. Ἀνταίαν autem eandem eſſe cum τῇ τύχῃ tum alii, tum Horatius oſtendit in his,

O Diva gratum quæ regis Antium
Præſens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita dicebant Deam illam, quæ Antii colebatur, ὡς τὸ ἀντιπίπτουσαν τὰ ἄντα, pro quo malè apud Heſychium τὰ αὐτά.

Antæus, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum juſſit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, *Suavius ſe interdum equum hinnientem audiſſe*? Uſque adeo aures habebat à Muſicâ abhorrentes. Plut. in lib. *de Alexandri fortunâ*.

Antæus, Gigas, Neptuni & Terræ filius, magno ac procero corpore; qui, quoties membra labore eſſent defeſſa, tactu terræ recreabatur. Lucan. lib. 4.

Hoc quoque tum vaſtas cumulavit munere vires
Terra ſui fœtus, quòd, cum tetigere parentem,
Jam defecta vigent renovato robore membra.

Statius Thebaidos lib. 6.

——Herculeis preſſum ſic fama lacertis
Terrigenam ſudaſſe Libyn, cum fraude reperta
Raptus in excelſum, nec jam ſpes ulla cadendi
Nec licet extremâ matrem contingere plantâ.

Juvenal. Sat. 3.——*Cervicibus æquat*
Herculis, Antæum procul à tellure tenentis.

Seneca Tragœdus in Herc. Octæo.

——Nullus Antæus Libys
Animam reſumet.

Tingi, vel Tingin oppidum in Africâ condidiſſe fertur. Solinus *Tingi excipit, Mauritaniæ nunc colonia, cujus primus author Antæus eſt*. Plinius alicubi. *Tingi quondam ab Antæo conditum*. Et paulo poſt, ubi de vicinis oppidis Zili & Lixo *Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Heſperidum horti*. Inde Plutarchus in Sertorio, ubi de Tingi ab illo captâ. Ἐνταῦθα τὸν Ἀνταῖον οἱ Λίβυες ἱστοροῦσι κεῖσθαι. Καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερτώριος διέσκαψε, τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ τὸ μέγεθος· ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι, μῆκος (ὥς φασι) πηχῶν ἑξήκοντα κατέλαβε. Hoſpitum capita poſtibus affigere ſolitum fuiſſe, innuit Lucanus lib. 2.

——Cognoſcitur illic
Quicquid ubique latet ſcelerum. Non Thracia tantum
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni,
Poſtibus Antæi Libye: Nec Græcia mœrens
Tot laceros artus Piſæâ flevit in aulâ.

Mythologiam Antæi vide apud Nat. Com lib 7. cap. 1.

Antagoras, Cous. vir. cujus meminit Pauſanias. Item Rhodius, poeta non ignobilis, qui Thebaida ſcripſit, cujus feſtiviſſimum fertur reſponſum. Hic enim gulæ nonnihil impertiendum ratus, congrum intentius coquebat; Admonitus ſuper eâ re Antigonus, illique aſſiſtens retro, leniter retractum interrogavit, Putaſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Cui ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem φλαδεῖ τ' ἐπιτεθέχθαι, καὶ τοιαῦτα μέμηλε, cui tantarum rerum onus incumberet, perſcrutaturum, Ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. Rhod. ex Plutarcho.

Antenor, Cretica conſcripſit. Ælian. de Anim. 17. 35. *Delta* cognominabatur, teſte Photio, Tmem 190. Rationem addit, διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι, καὶ φιλόπολις. Τοὺς γὰρ Κρῆτας τὸ ἀγαθὸν δέλτα καλεῖν φασί.

Antenor, unus ex Trojanorum Principibus, patriam ſuam prodidiſſe putatur, quia & legatos, qui propter Helenam venerant, hoſpitio ſuſcepit, & Ulyſſem habitu falſo cognitum non indicavit. Hinc Venetiam venit, urbemque in eâ condidit *Antenoream* primo dictam, poſtea *Patavium*, demum *Paduam*. Virgil. Æn. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Hic tamen ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum, atque urbi nomen dedit.

Enarrator Lycophronis ei dat accenſam lucernam ad vocandos Danaos, & recluſionem equi lignei. Ἀντήνωρ δὲ φανὸν ἀνάψας τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ ἀνοίγματα τοῦ ἵππου ἀνέῳξεν. Sunt autem qui illum liberent hoc crimine. Inclinat in hanc partem Virgilius, qui elapſum ait, quo fuga innuitur, non pactum. Livius tantum ait, fuiſſe illum unà cum Æneâ auctorem pacis, & reddendæ Helenæ. Ita Ovidius Faſtorum lib. 4.

Adjice Trojanum ſuaſorem Antenora pacis.

Ita Horatius Ep. 1. 2.

Antenor cenſet belli præcidere cauſam.

Audi ipſum Iliad. η.

Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν.

Hinc Adject. *Antenoreus*. Lucanus lib. 7.

Euganeo ſi vera fides memorantibus) augur
Colle ſedens; Aponus terris ubi fumifer exit
Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Antenor, Scytharum, ad oſtia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt; huic ſucceſſit Marcomirus filius. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex; hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quæ prudentiâ, & formâ omnibus ſui temporis mulieribus præſtantior fuit. Item nomen ſtatuarii. Pauſan.

Anteros, Martis & Veneris F. cujus mem. Cic. l. 3. de N. D. & Pauſan. lib. 1. apud quem *ἀλάστωρ* dicitur, ultor ſcilicet eorum, qui vel amantes vel amores ſpernunt. *Anteros* etiam dictus eſt Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis diſcipulus, qui Romæ ſub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως, de quâ voce vide Rhodium ad Scribonium Largum, fol. 237.

Anthermus, Chius, Micciadis filius Malæ nepos, ſculptor inſignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clariſſimi in eâ ſcientia fuere, Hipponactis poetæ ætate, cujus imaginem, quòd illi notabilis fœditas vultûs fuit, laſcivia jocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe, quod falſum eſt. Complura enim in finitimis inſulis ſimulachra poſtea fecere, ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, *Non vitibus tantùm cenſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum.* Verba ſunt Plinii lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Muſicâ. Item Neptuni filius. Vide Stephanum in *Anthana* & *Anthedon*.

Anthesphoria, feſtivitas fuiſſe traditur, quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm a Dite rapta eſt, floribus legendis erat intenta; ut ex Ovidio liquet Met. lib. 5.

——— *Quo dum Proſerpina luco*
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Dumque puellari ſtudio, calathoſque ſinumque
Implet, & æquales certat ſuperare legendo,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque, raptaque Diti.

Claud. lib. 2. de Raptu Proſerp.

——— *Sic fata doloris*
Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus
Invaſere cohors, credas examina fundi
Hyblæum raptura thymum, cum cerea reges
Caſtra movent, fagique cavâ demiſſus ab alvo
Mellifer electis exercitus obſtrepit herbis.
Pratorum ſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:
Hæc graditur ſtellata roſis; hæc alba liguſtris.
Æſtuat ante alias avido fervore legendi
Frugiferæ ſpes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet.
Nunc ſociat flores, ſeſeque ignara coronat
Augurium fatale tori. ———

Porro Ἀνθεσφόρια Latinè *Floriſertum* dixeris; de quo Feſtus *Floriſertum dictum, quod eo die ſpica feruntur ad ſacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter ſe habeant commune, compertum non habeo. Verum Anteſphoria Siculi Proſerpinæ dicaſſe certum eſt. Pollux lib. 1. cap. 1. Κόρης ἱερὰ παρὰ Σικελιώταις, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam eſſe cauſam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, lib. 5.) *quodam tempore cum in Siciliæ pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proſerpina, cumque illam per floream meſſem, hinc atque illinc, paſſim lectionis cupiditas avocaret, per profunda altitudinis ſpeluncam Rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vexerit.*

Anthiſteria, ſacra, quæ apud Athenienſes in menſe, qui Ἀνθεστηριὼν appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) ſervi Græcæ hilaribus conviviis a Dominis ſuis accipiebantur. Lege *Antheſteria*. Erant autem dies Baccho feſti. Heſychius, Ἀνθεστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuiſſe ſolennitatem innuit doctiſſimus interpres Ariſtophanis in Acharnen. referens ex Apollodoro, Athenienſes Bacchi dies feſtos in univerſum Ἀνθεστήρια dicere, ſigillatim vero ſuum cuique nomen aſſignari. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ πιθοιγίαν, χόας, χύτρας. *Pithœgian*, *Choas*, & *Chytras*. Sanè Athenienſes ab illis menſem nominarunt Ἀνθεστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuiſſe tradunt, & Baccho ſacrum, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε. Etymologicum Magnum, ἐπειδὴ ἡ γῆ τότε ἄρχεται τοῦ ἀνθεῖν. His accedat Macrobius, lib. 1. cap. 14. *Aprilis Antheſterion vocatur, quòd eo tempore cuncta floreſcant.* Theodorus autem Gaza, quem ſequuntur Junius & Gyraldus, ſextum eſſe putat, & reſpondere Novembri. Sed difficile eſt Græcorum menſes ad Romanorum rationes vocare. Cæterum Antheſteria Athenienſes magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti triſtum illud vulgò apud Græcos oſtendit.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Exite Cares, non ampliùs Antheſteria.

Quod Zenobius explicat centuriâ 4. Proverbio 33. Et Suidas cent. 7. prov. 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ diſtinxit. Caſtellanus.

Anthius, Bacchi nomen, quod *floridum* ſign. Athenis autem colebatur. Patrenſes quoque *Anthii* Dionyſii ſimulacrum habuere, teſte Pauſaniâ. Catullus in Argon.

At parte ex aliâ florens volitabat Iacchus.

Anticanis, vel *Antecanis*, ſidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, ſpectat occaſum, inter Geminos & Cancrum conſtitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero in Aratæis.

Anticanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Scripſit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inſcripſit. Cui reſpondit Cæſar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. de Cæſare. Ἔγραψε πολλάς τινας κατὰ τοῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών. Τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται. Quod vero Author noſter ſecundo librorum meminit, duos teſtes habet, Mart. Capellam lib. 5. *Ut Catonem Tullius laudans, ac duobus voluminibus Cæſar accuſans*; Et Juvenalem Sat. 5.

Majorem, quam ſint duo Cæſaris Anticatones.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic Iſ. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antœci, vel antœci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram. & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſphærio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ torridæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum enim zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut diximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe; oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9 cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyſſis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone, Æoli filio, corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & Oraculum conſultura pergeret, captam a Siſypho latrone, & ut multi putant ex eo Ulyſſem concepiſſe. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. Met. 13.

———*Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inſerit Æacidis alienæ nomina gentis?

Anticlides, hiſtoricus, ſemel, iterumque in ſecundo Δηλιακῶν citatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 2. Ejuſdem liber περὶ νόστων memoratur Athenæo lib. 11. & alibi. Ejus memoriam

moriam quoque celebrant Strabo lib. 5. Plut. in Alex. & Plin. 7. 61. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 322.

Anticlamus, Heracleopolites edidit, præter moralia, hiſtoriam Alex. M. Voſſ. Hiſt. Gr. p. 323.

Antigenes, hiſtoricus, à Plutarcho in Alex. commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cum Orexartem fluvium trajeciſſet. Geſnerus cenſet cognomentum Iſtri habuiſſe, nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubjiciatur: Sed omnino liber ab Antigene diverſus eſt, uti poſteà videbimus.

Antigenides, paſtoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium Eclog. 5.

At tu ſume pedum, quod me cum ſæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari.

Antigenides, Muſicus Thebanus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſcivioribus uſus eſt. Plin. 36. 13. Hic etiam, (authore Cicerone in Bruto) diſcipulo ſuo Iſmeniæ, cum ſcite canens populo minus probaretur. *Mihi*, inquit, *cane & Muſis:* admonens prorſus eſſe contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max 3. 7. Idem, cum eſſet tibicinio apprime nobilis, nihil æquè ſe laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius in Floridis refert. Quod tamen de Iſmeno Dio Chryſoſtomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loenſis lib. 6. Epiphyllid. cap. 8. obſervat, itemque Geverhartus Elmenhorſtius ad prædictum Apulei locum. *Antigenida* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea, cum ad officium funebre fratrum ſuorum Eteoclis, & Polynicis veniſſet, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremaſſet, ambæ Creontis juſſu, captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus ulciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem Creontis filius amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Ovid. Triſtium lib. 4.

——Fratrem Thebano peremptum
Suppoſuit tumulo, rege vetante, ſoror

Apollodorus lib. 3. vivam ſepultam ait. Ἀντιγόνη δὲ μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέρων κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε, καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύψατο. Hyginus fab. 72. ſcribit Hæmonem & ſe, & Antigonen occidiſſe, cum exorare patrem pro ſalute ejus non potuiſſet. Idem fab. 243. Antigonen ipſam ſibi manus ait attuliſſe. Tragœdiam *Antigonem* ſcripſit Sophocles grandi cothurno ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam. Stat. Theb. 7.

——Formidandos monſtrant ſub caſſide patres,
Turre procul ſolâ nondum conceſſa videri
Antigone populis, teneras defenditur atra
Veſte genas.————

De cujus ſpeculatione commentum duxit Papinius ex Euripidis Phœniſſis, ubi impetratâ veniâ adſcendit, & à Pædagogo nomina Heroum exquirit Antigona. Ubi Scholiaſtes Homericam æmulationem intelligit: Ὁμηρικῷ ζήλῳ εἰσάγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐπίσης, &c.

Antigonus, primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit. Plut. in Pyrrho. De Antigono Sen. 2. de Ben. *Ab Antigono* Cynicus petiit talentum. Reſpondit plus eſſe, quam quod Cynicus petere deberet. Repulſus petiit denarium. Reſpondit minus eſſe quam quod Regem deceret dare. Turpiſſima eſt ejuſmodi cavillatio. Invenit quomodo neutrum daret, in denario Regem, in talento Cynicum. In Plut. Apophth. ita legas: Θρασύλλου δὲ τοῦ Κυνικοῦ δραχμὴν αἰτοῦντος αὐτὸν, ἀλλ' οὐ βασιλικὸν, ἔφη, τὸ δόμα. Τοῦ δ' εἰπόντος, οὐκοῦν τάλαντόν μοι δός· ἀλλ' οὐ Κυνικὸν, ἔφη τὸ λῆμμα. Quæ Græce magis belle cadunt.

Antigonus, cognomento Δώσων (teſte Plutarcho in P. Æmylio) eò quòd multa promitteret, pauca vero præſtaret.

Antigonus, Gonatas, Macedonum rex, regn. an. 36. Lacedæmonem obtinuit, Athenienſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperavit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus, Alexandri Præfectus, Lycaoniam cepit. Qu. Curt. lib. 4.

Antigonus, Caryſtius, hiſtoricus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philoſophorum ſcripſit, quos recenſuit Jo. Jonſius, lib. 2. cap. 4. de Hiſt. Phil. Script. Idem ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in [illegible]; & Meurſius edidit, notiſque illuſtravit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 78.

Antileo, περὶ χρόνων libros fecit, quorum ſecundum citat Laertius initio vitæ Platonis. Meminit & Antilconis ſeu ejuſdem, ſeu alterius Julius Pollux in Onomaſtico, lib. 2. cap 4.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices major natu filius, patrem ſecutus ad bellum Trojanum, in pugnâ à Memnone Auroræ filio occiſus eſt, uti tradit Homerus, Odyſſ. 4.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius in Epiſtola Penelopes.

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis Sat. 10. de Neſtore.

——Oro parumper
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, & nimio de ſtamine, cùm videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem. lib. 2. eleg. 13.

Non ille Antilochi vidiſſet corpus humari;
Diceret aut, ô mors, cur mihi ſera venis.

Vide Q. Smyrnæum lib. 2. verſ. 260. Ubi inter alia hæc occurrunt:

Οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν
Ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται, ἐοῦ πατρὸς εἰσορόωντος·
Τοὔνεκα καὶ στερεὸν ἀγηνόμενος φρεσὶ θυμὸν
Ἄχνυτο, παιδὸς ἑοῖο κακῇ ὑπὸ κηρὶ δαμέντος.

Verum luctus ille non indeſinenter duravit. Hor. od. 9. lib. 2.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos.————

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lyſandri laudes ſcripſiſſet, ab eo, Plutarcho teſte, donatus eſt pileo Laconico argenti pleno.

Antilogus, inter hiſtoricos recenſetur à Dionyſ. Halic. Sed viri docti legere jubent Ἀντίοχος. Voſſius vero Ἀντίλοχος legi debere putat, quem vide H. Gr. p. 323.

Antimachus, Colophonius poeta Græcus, de Homeri ætate & genere egit, ut autor eſt Tatianus Oratione contra Gentes. Ex quo opere omnino Colophonium fuiſſe Homerum prodit Plutarchus libello de Homero. Is Antimachus cum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè intelligerent, diſceſſiſſent. *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus*. Cicero & Plut. in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas uſque produceret. Suidas. De eo Catullus.

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius lib. 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus verſus profert Pauſanias in Arcadicis. Nec non Stephanus in Τευμησσῷ. Idem de Gratiis egit, teſte eodem Pauſaniâ in Bœoticis. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum, cognomento Pſecada.

Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit, quo minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem veniſſet cum Ulyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe ipſos aſſervarent, trucidarentque. Hom. Iliad. 11.

Antimachus, Antimachorum 5, quos commemorat Suidas, unus hiſtoricus ab eodem dicitur. De Antimacho Clario, & Antimacho Heracleotâ, Voſſ. P. Gr. p. 42. 43.

Antinous, Bithynicus Juvenis, ab Adriano Imperatore adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Spartianus in Hadriano. *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum conſecrarunt.* Ait, *volente Hadriano*, quaſi conſecrationis hujus non fuiſſet Hadrianus auctor, ſed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur ſignificare. Ἀντίνοος, inquit, φιλανθρωπίᾳ τῶν ὑμετέρων μεγάλων πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἔτυχε νομίζεσθαι θεός. Quidam in urbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus. Πῶς ὁ παιδικὸς Ἀντίνοος μεμόρφωται ἐν τῷ Σελήνης ἱερῷ καθίδρυται; τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus, Καὶ νεὼς ἐστὶν Ἀντινόῳ καὶ πόλις. Meminerunt ejus Jo. Xiphilinus & S. Chryſoſtomus in 2 Cor. 12. Ejus conſecrationis cum aliis extant hodieque monumenta, tum iſtud Romæ egregium ΑΝΤΙΝΟΩ, ΣΥΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ, ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Caſaub.

Antinous, procus Penelopes ſuperbus, ab Ulyſſe in convivio bibens ſagittâ transfixus. Odyſſ. 22. De quo Prop. 4, 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere laſcivo cogeret Antinoo.

Antiochus, rex Aſiæ, urbis Magneſiæ caduceatores veteranos alveorum ducendorum cauſâ ad ſe miſſos miratus, quòd

anno

Antenor, Scytharum, ad oſtia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt; huic ſucceſſit Marcomirus filius. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex; hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quæ prudentiâ, & formâ omnibus ſui temporis mulieribus præſtantior fuit. Item nomen ſtatuarii. Pauſan.

Anteros, Martis & Veneris F. cujus mem. Cic. l. 3. de N. D. & Pauſan. lib. 1. apud quem *δαίμων* dicitur, ultor ſcilicet eorum, qui vel amantes vel amores ſpernunt. *Anteros* etiam dictus eſt Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis diſcipulus, qui Romæ ſub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως, de quâ voce vide Rhodium ad Scribonium Largum, fol. 237.

Anthermus, Chius, Micciadis filius Malæ nepos, ſculptor inſignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clariſſimi in eâ ſcientia fuere, Hipponactis poetæ ætate, cujus imaginem, quòd illi notabilis fœditas vultûs fuit, laſcivia jocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe, quod falſum eſt. Complura enim in finitimis inſulis ſimulachra poſtea fecere, ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, *Non vitibus tantùm cenſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum.* Verba ſunt Plinii lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Muſicâ. Item Neptuni filius. Vide Sthephanum in *Anthana* & *Anthedon*.

Antheſphoria, feſtivitas fuiſſe traditur, quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm a Dite rapta eſt, floribus legendis erat intenta; ut ex Ovidio liquet Met. lib. 5.

——Quo dum Proſerpina luco
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Dumque puellari ſtudio, calathoſque ſinumque
Implet, & æquales certat ſuperare legendo,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque, raptaque Diti.

Claud. lib. 2. de Raptu Proſerp.

——Sic fata doloris
Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus
Invaſere cohors, credas examina fundi
Hyblæum raptura thymum, cum cerea reges
Caſtra movent, fagoque cavâ demiſſus ab alvo
Mellifer electis exercitus obſtrepit herbis.
Pratorum ſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:
Hæc graditur ſtellata roſis; hæc alba liguſtris.
Æſtuat ante alias avido fervore legendi
Frugiferæ ſpes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet.
Nunc ſociat flores, ſeſeque ignara coronat
Augurium fatale tori.——

Porro Ἀνθεσφόρια Latinè *Floriſertum* dixeris; de quo Feſtus *Floriſertum dictum, quod eo die ſpicæ feruntur ad ſacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter ſe habeant commune, compertum non habeo. Verum Anteſphoria Siculi Proſerpinæ dicaſſe certum eſt. Pollux lib. 1. cap. 1. Κόρης ἑορτὴ παρὰ Σικελιώταις, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam eſſe cauſam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, lib. 5.) *quodam tempore cum in Sicilia pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proſerpina, cumque illam per floream meſſem, hanc atque illinc, paſſim lectionis cupiditas avocaret, per profundæ altitudinis ſpeluncam Rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vexerit.*

Anthiſteria, ſacra, quæ apud Athenienſes in menſe, qui Ἀνθεστηριὼν appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) ſervi Græcæ hilaribus conviviis a Dominis ſuis accipiebantur. Lege *Antheſteria*. Erant autem dies Baccho feſti. Heſychius, Ἀνθεστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuiſſe ſolennitatem innuit doctiſſimus interpres Ariſtophanis in Acharnen. referens ex Apollodoro, Athenienſes Bacchi dies feſtos in univerſum Ἀνθεστήρια dicere, ſigillatim vero ſuum cuique nomen aſſignari. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ πιθοιγίαν, χόας, χύτρους. *Pithœgian, Choas*, & *Chytran*. Sanè Athenienſes ab illis menſem nominarunt Ἀνθεστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuiſſe tradunt, & Baccho ſacrum, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τότε ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν. Etymologicum Magnum, ἐπειδὴ ἡ γῆ τότε ἄρχεται τοῦ ἀνθεῖν. His accedit Macrobius, lib. 1. cap. 14. *Aprilis Antheſterion vocatur, quòd eo tempore cuncta floreſcant.* Theodorus autem Gaza, quem ſequuntur Junius & Gyraldus, ſextum eſſe putat, & reſpondere Novembri. Sed difficile eſt Græcorum menſes ad Romanorum rationes vocare. Cæterum Antheſteria Athenienſes magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti tritum illud vulgò apud Græcos oſtendit.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Exite Cares, non ampliùs Antheſteria.

Quod Zenobius explicat centuriâ 4. Proverbio 33. Et Suidas cent. 7. prov. 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ diſtinxit. Caſtellanus.

Antheus, Bacchi nomen, quod *floridum* ſign. Athenis autem colebatur. Patrenſes quoque *Anthei* Dionyſii ſimulacrum habuere, teſte Pauſaniâ. Catullus in Argon.

At parte ex aliâ florens volitabat Iacchus.

Anticanis, vel *Antecanis*, ſidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, ſpectat occaſum, inter Geminos & Cancrum conſtitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero in Arateis.

Anticanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Scripſit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inſcripſit. Cui reſpondit Cæſar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. de Cæſare. Ἔγραψε πολλάς τινας κατὰ τοῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών. Τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται. Quod vero Author noſter ſecundo librorum meminit, duos teſtes habet, Mart. Capellam lib. 5. *Ut Catonem Tullius laudans, ac duobus voluminibus Cæſar accuſans*; Et Juvenalem Sat. 5.

Majorem, quam ſint duo Cæſaris Anticatones.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic Iſ. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antœci, vel antœci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram, & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui τὴν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſphærio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per τὴν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ torridæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum enim zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut diximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe; oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyſſis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone, Æoli filio, corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & Oraculum conſultura pergeret, captam à Siſypho latrone, & ut multi putant ex eo Ulyſſem concepiſſe. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. Met. 13.

——Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inſerit Æacidis alienæ nomina gentis?

Anticlides, hiſtoricus, ſemel, iterumque in ſecundo Δηλιακῶν citatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 2 Ejuſdem liber περὶ νόστων memoratur Athenæo lib. 11. & alibi. Ejus memoriam

moriam quoque celebrant Strabo lib. 5. Plut. in Alex. & Plin. 7. 61. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 322.

Antidamus, Heracleopolites edidit, præter moralia, hiſtoriam Alex. M. Voſſ. Hiſt. Gr. p. 323.

Antigenes, hiſtoricus, à Plutarcho in Alex. commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cum Orexartem fluvium trajeciſſet. Geſnerus cenſet cognomentum Iſtri habuiſſe, nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubjiciatur: Sed omnino liber ab Antigene diverſus eſt, uti poſteà videbimus.

Antigenides, paſtoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium Eclogâ 5.

At tu ſume pedum, quod me cum ſæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari.

Antigenides, Muſicus Thebanus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſcivioribus uſus eſt. Plin. 36. 13. Hic etiam, (authore Cicerone in Bruto) diſcipulo ſuo Iſmeniæ, cum ſcite canens populo minus probaretur. *Mihi*, inquit, *cane & Muſis:* admonens prorſus eſſe contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max 3. 7. Idem, cum eſſet tibicinio apprime nobilis, nihil æquè ſe laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius in Floridis refert. Quod tamen de Iſmeno Dio Chryſoſtomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loenſis lib 6. Epiphyllid. cap. 8. obſervat, itemque Geverhartus Elmenhorſtius ad prædictum Apuleii locum. *Antigenidæ* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea, cum ad officium funebre fratrum ſuorum Eteoclis, & Polynicis veniſſet, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremaſſet, ambæ Creontis juſſu, captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus ulciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem Creontis filius amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Ovid. Triſtium lib. 4.

——Fratrem Thebano peremptum
Suppoſuit tumulo, rege vetante, ſoror

Apollodorus lib. 3. vivam ſepultam ait. Ἀντιγόνη δὲ μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέρων κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε, καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύψατο. Hyginus fab. 72. ſcribit Hæmonem & ſe, & Antigonen occidiſſe, cum exorare patrem pro ſalute ejus non potuiſſet. Idem fab. 243. Antigonen ipſam ſibi manus ait attuliſſe. Tragœdiam *Antigonem* ſcripſit Sophocles grandi cothurno ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam. Stat. Theb. 7.

——Formidandos monſtrans ſub caſſide patres,
Turre procul ſolâ nondum conceſſa videri
Antigone populis, teneras defenditur ora
Veſte genas.————

De cujus ſpeculatione commentum duxit Papinius ex Euripidis Phœniſſis, ubi impetratâ veniâ adſcendit, & à Pædagogo nomina Heroum exquirit Antigona. Ubi Scholiaſtes Homericam æmulationem intelligit: Ὁμηρικὸν ζῆλον ἀνέλαβεν Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησεν, &c.

Antigonus, primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit. Plut. in Pyrrho. De Antigono Sen. 2. de Ben. *Ab Antigono* Cynicus petiit talentum. Reſpondit plus eſſe, quam quod Cynicus petere deberet. Repulſus petiit denarium. Reſpondit minus eſſe quam quod Regem deceret dare. Turpiſſima eſt ejuſmodi cavillatio. Invenit quomodo neutrum daret, in denario Regem, in talento Cynicum. In Plut. Apophth. ita legas: Θρασύλλου τοῦ Κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτόν, ἀλλ' οὐ βασιλικόν, ἔφη, τὸ δόμα. Τοῦ δὲ εἰπόντος, οὐκοῦν τάλαντόν μοι δός· ἀλλ' οὐ Κυνικόν, ἔφη, τὸ λῆμμα. Quæ Græce magis belle cadunt.

Antigonus, cognomento Δώσων (teſte Plutarcho in P. Æmylio) eò quòd multa promitteret, pauca vero præſtaret.

Antigonus, Gonatas, Macedonum rex, regn. an. 36. Lacedæmonem obtinuit, Athenienſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperavit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus, Alexandri Præfectus, Lycaoniam capit. Qu. Curt. lib. 4.

Antigonus, Caryſtius, hiſtoricus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philoſophorum ſcripſit, quos recenſuit Jo. Jonſius. lib. 2. cap. 4. de Hiſt. Phil. Script. Idem ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in Γύαρος; & Meurſius edidit, notiſque illuſtravit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 78.

Antileo, περὶ χρόνων libros fecit, quorum ſecundum citat Laertius initio vitæ Platonis. Meminit & Antileonis ſeu ejuſdem, ſeu alterius Julius Pollux in Onomaſtico, lib. 2. cap. 4.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices major natu filius, patrem ſecutus ad bellum Trojanum, in pugnâ à Memnone Auroræ filio occiſus eſt, uti tradit Homerus, Odyſ. 4.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τόν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius in Epiſtola Penelopes.

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis Sat. 10. de Neſtore.

——Oro parumper
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, & nimio de ſtamine, cùm videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem. lib. 2. eleg. 13.

Non ille Antilochi vidiſſet corpus humari;
Diceret aut, ò mors, cur mihi ſera venis.

Vide Q. Smyrnæum lib. 2. verſ. 260. Ubi inter alia hæc occurrunt:

Οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν
Ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται, ἔτι ζώοντος ἑοῖο·
Τοὔνεκα καὶ στερεῶν ἀρηΐφρονος περὶ θυμὸν
Ἄχνυτο, παιδὸς ἑοῖο κακῷ περὶ κηρὶ δαμέντος.

Verum luctus ille non indeſinenter duravit. Hor. od. 9. lib. 2.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos.————

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lyſandri laudes ſcripſiſſet, ab eo, Plutarcho teſte, donatus eſt pileo Laconico argenti pleno.

Antilogus, inter hiſtoricos recenſetur à Dionyſ. Halic. Sed viri docti legere jubent Ἀντίοχος. Voſſius vero Ἀντίλοχος legi debere putat, quem vide H. Gr. p. 323.

Antimachus, Colophonius poeta Græcus, de Homeri ætate & genere egit, ut autor eſt Tatianus Oratione contra Gentes. Ex quo opere omnino Colophonium fuiſſe Homerum prodit Plutarchus libello de Homero. Is Antimachus cum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè intelligerent, diſceſſiſſent. *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus.* Cicero & Plut. in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas uſque produceret. Suidas. De eo Catullus.

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius lib. 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus verſus profert Pauſanias in Arcadicis. Nec non Stephanus in Τευμησσός. Idem de Gratiis egit, teſte eodem Pauſaniâ in Bœoticis. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum, cognomento Pſecada.

Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit, quo minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem veniſſet cum Ulyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe ipſos aſſervarent, trucidarentque. Hom. Iliad. 11.

Antimachus, Antimachorum 5, quos commemorat Suidas, unus hiſtoricus ab eodem dicitur. De Antimacho Clario, & Antimacho Heracleotâ, Voſſ. P. Gr. p. 42, 43.

Antinous, Bithynicus Juvenis, ab Adriano Imperatore adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Spartianus in Hadriano. *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum conſecrarunt.* Ait, *volente Hadriano*, quaſi conſecrationis hujus non fuiſſet Hadrianus auctor, ſed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur ſignificare. Ἀντίνους, inquit, φιλανθρωπίᾳ τῶν ὑμετέρων προγόνων πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἔτυχε νομίζεσθαι Θεός. Quidam in orbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus. Πῶς ὁ παιδικὸς Ἀντίνοος μειράκιον ἐν τῇ Σελήνῃ ὡραῖον καθίδρυται; τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus, Καὶ νεὼς ἔχει Ἀντίνοος καὶ πόλις. Meminerunt ejus Jo. Xiphilinus & S. Chryſoſtomus in 2 Cor. 12. Ejus conſecrationis cùm alia extant hodieque monumenta, tum iſtud Romæ egregium ΑΝΤΙΝΟΩ, ΣΥΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ, ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Caſaub.

Antinous, procus Penelopes ſuperbus, ab Ulyſſe in convivio bibens ſagittâ transfixus. Odyſ. 22. De quo Prop. 4, 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere laſcivo cogeret Antinoo.

Antiochus, rex Aſiæ, urbis Magneſiæ caduceatores veteranos alveorum ducendorum causâ ad ſe miſſos miratus, quòd

eo-

cano capillo, & barbâ valde nigrâ eſſent, à medicis ſuis, hác de causâ accerſitis, hujus rei rationem requirit. Cui medici, Non mirandum, inquiunt, ô rex; Aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Mæandro, & ingenti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, ut capitis pilis plus ante ſenium albeſcat. At caduceatores; non ita ô rex, ſed quia capitis crines ſint barbâ natu majores; nam naſcendo capillos è vulvâ matris, barbam autem multo poſt tempore ſuſcipimus.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, Syriæ & Aſiæ rex, regn. an. 36. Is in Cœleſyriâ omnes Ptolemæi civitates ſubegit, Philometorem prælio ſuperavit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus, & è Græciâ pulſus eſt. *Hierax* vulgò dictus, quod *accipitris* more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, h. e. *Illuſtris*, ſive *Nobilis*, 8. Syriæ rex, regn. an. 12. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Judæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum, ideoque *Epimanes*, h. e. *Inſanus*, aut *Furibundus* à Polybio vocatur. Qui eum ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in comeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe, ſolitumque eſſe ludibundum, interdum & ebrium, grandiuſculos nummorum ſaccos in viis publicis abjicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ii, quos ſors, fortunave huic commodo jampridem deſtinavit; nonnunquam etiam roſis coronatum, aureaque indutum chlamyde vagari ſolitum dicit lapides ſinu geſtantem, quibus obvios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis cum populo promiſcuè lavari ſolebat, pretioſiſſimiſque unguentis inungi; unde cùm quidam aliquando è populo ei dixiſſet, Beatus es ô Rex, qui adeo benè oles. Aſt ego, inquit, hâc tibi in re conſimilis ſatisfaciam, & perquam ſaturum reddam; quo dicto bicongium vas pretioſiſſimi unguenti plenum ſuper illius caput infundi juſſit. Ex quo vehemens adeo odoris fragrantia exorta eſt, ut pleroſque à foro ipſo, & longinquis etiam urbis partibus excitatos, ad eum locum contraxerit, ut impellentium ſeſe ſtudio hinc inde & craſſi unguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipſe profuſiſſimo penè enectus cachinno pronus corruerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant Græcos invitaſſe, pretioſiſſimiſque unguentis ex aureis guttis perunctos omnes convivio ſuſcepiſſe: in quo ipſe invicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe fertur, cum mimis etiam ac hiſtrionibus licentèr adeo, & impudentèr ſaltaſſe, ut omnes convivas, præ pudore, oculos à ſe avertere cogeret. Is eſt Antiochus qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni apicem evectus, ad has inſaniæ notas regali licentià ſine reſpectu turpiter declinavit. Hæc Polybius. Vide Suidam in Ἀντίοχος, apud quem duos alios hujus nominis reperies. Primus eſt, qui apud Theodoſium Juniorem delatus, honore, quo fruebatur privatus fuit, & publicatis ipſius bonis, in Sacerdotum ordinem cooptatus eſt, edicto ab Imperatore promulgato, Εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Ne Eunuchus inter patricios cenſeretur.* Secundus Cilix erat natione, qui principio ſe Cynico more philoſophari ſimulabat, & propterea militibus in bello maximè profuit. Ipſos enim propter magnum frigus animum abjicientes confirmabat, in nivem ſe abjiciens, & in ipsâ ſe volutans; unde & opes & honores à Severo & Antonino eſt conſecutus. Iis autem elatus, cum Tyridate ſe conjunxit, & cum ipſo ad Parthos transfugit.

Antiochus Aſcalonita, ex Academiâ vetere, dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis, & Bruti præceptor. Plutarchus in Lucullo. Fuit & alius Antiochus Sophiſta, qui ad Rempublicam gerendam, quod animo eſſet vehementiori, accedere noluit.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, ſcripſit de Italiâ; citatur ſæpe à Strabone, ac Dionyſio Halicarnaſſæo. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 456. Itemque pag. 504.

Antiochus Sophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, vir doctiſſimus, de quo Philoſtratus, ſecurus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in Demonſtrativis potens, in forenſibus ſophiſticâ, in Sophiſticis forenſi utebatur oratione.

Antiochus Alexandrinus, de Poetis egit, teſte Athenæo lib. 11. cap. 9. Denique *Antiochus* tonſor quidam, de quo Martialis lib. 11. Epigr. 45.

Antiopa, vel *Antiope*, Nyctei filia, & uxor Lyci regis Thebarum, & Ægyptiorum. Hanc Jupiter in Satyrum mutatus compreſſit, quod cùm Lycus comperiſſet, eâ repudiatâ, Dircen ſuperinduxit, à quâ in carcerem conjecta eſt: Verum cum partus adveniſſet, ruptis vinculis aufugit in Cithæronem, ibique Zethim & Amphionem peperit, & expoſuit; ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris injuriam ulciſcentes, Lycum cum uxore Dirce interfecerunt. Prop. 1. 4.

Tu licet Antiope formam Nycteidos, & tu
Spartanâ referas laudibus Hermionem.

Idem 3. 15. *Invocet Antiope quem niſi, vincla, Jovem?* Ovid. Met. lib. 6.

Addidit ut Satyri cælatus imagine pulchrâ
Jupiter impleris gemino Nycteida fœtu.

Nonnus Dionyſ. lib. 7. ubi de Jovis amoribus quos duodecim recenſet.

Ἕβδομος Ἀντιόπην Σατύρῳ δολόεντι συνάξει.

Idem lib 16.

Ἀντιόπης ὠδῖνας φιλοπαίγμονα δεσμὸν ἐρώτων,
Καὶ Σάτυρον γελόωντα νόθον μιμηλὸν ἀκοίτην.

Ulyſſes apud Hom. Iliad. 11.

Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα,
Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.

Fabula eſt apud Apollodorum lib 3. ubi Νυκτέως θυγάτηρ dicitur, non Aſopi; & Nycteus Chthonii, i. e. Neptuni Filius, ut ait Hyginus Fab. 7. & 8. Vide Pauſan. in Corinth. qui totam fabulam narrat & longè formoſiſſimam fuiſſe Antiopen ſcribit.

Item Pacuvii Tragœdia ſic dicta. Perſius Sat 1.

Sunt quos Pacuviuſque & verrucoſa moratur
Antiope, ærumnis cor luctificabile fulta.

Antiope, Amazonum regina, de quâ Nat. Com. 7. 9. Fama eſt Amazonas bellicoſas fœminas in Græciam aliquando cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atque in Athenienſium agrum præcipuè feciſſe impreſſionem, Antiopenque ipſarum reginam, vel (ut alii malunt) Hippolyten fuiſſe à Theſeo ſuperatam, cum illi Scythæ opem tuliſſent. Plut. in Theſeo.

Antipater libros de Rhodo fecit, quorum 3. Steph. nominat in Ἀγωνία; ubi cognomen ejus omittit, ut quoque facit Stobæus, qui Antipatri de nuptiis fragmentum adfert. Item Apollonii Schol. qui mem. operis Antipatri περὶ ζώων, de quo forſan Plin. 8. 5.

Antipater, Philoſophus, & Poeta, Sidonius, Stoicæ ſectæ, Catonis Uticenſis præceptor. Poſt Panætium *de officiis* ſcripſit. Hic, quo die natus fuit, eodem ſemper febre laboravit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodemque die ac eopſe morbo conſumptus eſt. Nobili epigrammate Sappho decimam inter Muſas cooptavit. Extempore innumerabiles penè verſus faciebat. Quinctilianus. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag 68.

Antipater Theſſalonicenſis, Poeta Græcus, floruit Auguſti Cæſaris temporibus: ſicut conſtat ex quodam ejus epigrammate Ἀνθολογίας, lib. 4. Tit. Εἰς ὀρχηστρίδας. Ac eum, unà cum Bathyllo, primos fuiſſe pantomimos, ac ſub Auguſto claruiſſe, ſatis notum ex Dione, Zoſimo, Suidâ, atque aliis. Alius eſt hic ab Antipatro Sidonio. Utriuſque multa epigrammata habemus in Anthologiâ. Voſſius.

Antipater, Iolai filius, miles Philippi, deinde inter Alexandri M. duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis. Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ poſt bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit, ſe in amicitia permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si ejus præſidium in Munychiam, i. e. Athenarum arcem recepiſſent; ſi denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptaque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt. Vide Voſſ. de H. Gr. pag. 61.

Antipater, Herodis pater, vir maximus, ac potentiſſimus, Judææ procurator à Cæſare conſtitutis, muros civitatis reædificavit, Phaſelum Hieroſolymis, Herodem Galilææ præfecit. Veneno à Malcho necatus eſt. Joſ. Ant. 14. 24. & de bell. Jud. 1. 21:

Antipater. Herodis filius, à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici juſſus eſt Joſ. Ant. 17. 9.

Antipater Tarſenſis, Philoſophus, auctore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Severi Principis, cujus etiam res geſtas conſignavit, ac ei ab Epiſtolis fuit. Philoſtratus. Cæterum de variis *Antipateris* vide Jonſium de ſcriptoribus Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 13. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 324.

Antiphanes Smyrnæus, vel Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, vixit Olymp. 93. De Pythagoricorum victu egit, teſte, Athenæo 4. 16. Idem ἐν Ἀντείᾳ περὶ τῶν φιλοσόφων Πυθαγοριστὴς διαλεγόμενος citatur ab eodem Athenæo 12. 2. Fuere autem præter hunc Antiphanes alii. *Antiphanem* Bergæum Comicum memorat Stephanus in Βέργη. Cujus tanta fuit mentiendi conſuetudo, ut locum proverbio fecerit. Unde Strabo lib 2. narrationem Eudoxi vocat Βεργαῖον διήγημα, quaſi diceret, fabulam eſſe meram. Ita enim locum iſtum emendavit magnus Caſaubonus cum ante διάσημα legeretur. Vide Valeſium in Frag. Polybii p. 73. *Antiphanes* Athenienſis Comicus Panætio junior memoratur Suidæ in Ἀντιφάνης. Quin & *Antiphanes* quidam *de ſcortis Athenienſibus* ſcripſit, teſte Harpocratione in Νάννιον. Etiam *Antiphanes* quidam *de inventis* citatur à Clem. Alex. 1. Strom. *Antiphanes* Delius, medicus, varietatem ciborum eſſe cauſam mor-

morborum ſtatuit apud eundem, lib. 2. Pæd. Quod ſi Suidæ verba mendo carent, *Antiphanes* horum omnium antiquiſſimus Caryſtius, qui Theſpidis tempore vixit, à quo Ἀντιφάνειος κωμῳδία. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 4. & P. Gr. p. 41.

Antiphates, Læſtrygonum anthropophagorum rex, unus ex Lami poſteris, Formiarum conditoris. In cujus littore cùm aliquando ejectus eſſet Ulyſſes, treſque ex ſociis miſiſſet, qui regionem explorarent, Antiphates unum ex his apprehenſum ore dilaniavit; reliqui duo vix fugâ ſalutem quæſiverunt; Quos Antiphates cum magnâ Læſtrygonum manu inſecutus, naves Ulyſſis omni conatu oppugnavit, ſaxiſque ac trabibus in eas conjectis, omnes demerſit, unâ tantùm exceptâ, in quâ Ulyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur. Ovid. Met. 14.

Inde Lami veterem Læſtrygonis, inquit, in urbem
Venimus, Antiphates terrâ regnabat in illa.
Miſſus ad hunc ego ſum, numero comitante duorum:
Vixque fugâ quæſita ſalus, comitique, mihique.
Tertius è nobis Læſtrygonis impia tinxit
Ora cruore ſuo: fugientibus inſtat, & agmen
Concitat Antiphates: coeunt, & ſaxa, trabeſque
Contiinuant: merguntque viros, merguntque carinas.
Una tamen, quæ nos, ipſumque vehebat Ulyſſem
Effugit. ———

Idem Ponticorum lib. 2.

Quis non Antiphaten Læſtrygona devovet? ———

Statius 1. Silvarum.

——— *Lætiuſque cruenti*
Antiphatæ. ———

Tibullus ad Meſſalam, ubi de Ulyſſe.

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatenque
Nobilis Artacie gelidos quos irrigat unda.

Vide hæc latius apud Poetam. Odyſ. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. Æn. 9.

Et primum Antiphaten; is enim ſe primus agebat
Thebanâ de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphates, avus Amphiarai. Hom. Odyſ. 15.

Τίκτετο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.
Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον.

Antiphates, alius à Leonteo occiſus. Hom. Iliad. μ.

Αὐτὸς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην.

Antipheron Orctanus. *Quidam*, inquit Seneca, *hoc laborant valetudinis genere, ut ipſi ſibi videantur occurrere, ut ubique imaginem ſuam cernant. Quare? quia infirma vis oculorum non poteſt ne proximum quidem ſibi aerem perrumpere, ſed reſiſtit, in quorum numero Antipherontem ponit Ariſtoteles.*

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera, puerum in ignem curvatum, & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato, tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Idem jocoſo nomine Gryllum ridiculo habitu pinxit. Ipſe in Ægypto natus didicit à Cteſidemo. Plin. 35. 10. Fuit Apellis æmulus Lucianus.

Antiphon, quidam ſcripſit librum περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, è quo Laertius Diogenes, lib. 8. Pythagoræ vitam illuſtrat. Citat eundem ſed περὶ τοῦ βίου τοῦ ἐν ἀρετῇ πρωτεύσαντος Porphyrius in Vita Pythagoræ, & ex illo Cyrillus, lib. 10. contra Julianum. Glauci Rhegini de Poetis liber *Antiphonti* (non *Antiphonti* Latinè, ut judicant Grammatici, Soſipater Chariſius, lib. 1. & Priſcianus, lib. 6. ſervatur tamen Græca flexio à Cicerone aliiſque, quos imitamur) adſcriptus eſt à quibuſdam. Idem autem ſit Antiphon, necne, non facile dixerim, cum multi ejus nominis fuerint, uti eos collegit Jonſius.

Primus avus fuit Antiphontis illius, qui in Parmenide Platonis loquens introducitur, pater vero Pyrilampis, teſte Platone ubi ſupra. Pyrilampen etiam Antiphontis filium memorat Plutarchus, lib. de Socratis Genio.

Secundo, Antiphon quidam Rhamnuſius apud Thucydidem ad Olymp. 92. laudatur. Sic enim ille, lib. 8. Ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ὅτῳ τρόπῳ κατέστη ἐς τοῦτο, καὶ ἐκ πλείστου ἐπιμεληθεὶς, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριὼν, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἑκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος, (i. e. ῥητορείας, teſte Scholiaſte) διακείμενος. Τοὺς μέντοι ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα, εἷς ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι, δυνάμενος ὠφελεῖν. Καὶ αὐτός τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρι ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτιαθεὶς, ὡς ξυγκαταστήσας, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. Rhamnuſium hunc appellat Plutarchus in Nicia, & quòd Nicias, (qui Olymp. 91. an. 4. cum Demoſthene itidem duce Athenienſium à Siculis occiſus eſt, teſtibus Thucydide, lib. 7. ac Diodoro Siculo, lib. 13.) Antiphonis eloquentiam, populo jam ſuſpectam fuiſſe obſervaverit, tradit. Atque hic Antiphon, qui Olymp. 92. an. 1. unus è Quadraginta fuit, ſequenti anno, quo eorum poteſtas abrogata eſt, ac Thucydides hiſtoriam ſuam finit, damnatus, egregiâ oratione ſe defendit. Quod etiam Cicero teſtatur lib. de claris oratoribus his verbis. *Antea neminem ſolitum viâ nec arte, ſed accuratè tamen, & de ſcripto pleroſque dicere: ſcriptaſque fuiſſe & paratas à Protagorâ rerum illuſtrium diſputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Quod idem feciſſe Gorgiam accepimus, cum ſingularum rerum laudes, vituperationeſque conſcripſiſſet, quod judicaret hoc Oratoris maxime proprium, rem augere poſſe laudando, vituperandoque rurſus affligere. Huic Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quædam habuiſſe conſcripta, quæ neminem unquam melius ullam oraviſſe capitis cauſam, cum ſe ipſe defenderet, ſe audiente, locuples auctor ſcripſit Thucydides.* Addit Cicero de ſuo, habuiſſe Antiphonta locos quoſdam communes Rhetoricos conſcriptos, quibus uteretur. Alii fingunt hunc orationes complures ſcripſiſſe. Vide Plutarchi librum de 10. Orat. Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. ex Diodoro primum eum Scholaſticas declamationes, & Rhetoricas figuras atque proprietates inveniſſe, & judicialem orationem ſcripſiſſe tradit. Quod ſi verum eſſet, Thucydides in Antiphontis laude minimè reticuiſſet. Contradicit Cicero in Bruto huic ſententiæ, ubi inter antiquos Rhetores, quos enumerat, eum præterit, poſt tamen de eo illa tradit, quæ ſupra adduximus, quibus addit Lyſiam, Theodorum, Iſocratem ea inveniſſe, quæ Antiphonti alias tribuuntur à Plutarcho & Clemente. Occiſus tandem Antiphon hic eſt à pop. Athenienſi, Olymp. 92. an. 2. De cujus morte Theramenes Cothurnus ille, qui Olymp. 94. an. 1. interfectus fuit, apud Xenophon. lib. 2. Ἑλλην. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντιφῶντα ὑφ' ὑμῶν ἀποθνήσκοντα, ὃς ἐν τῷ πολέμῳ δύο τριήρεις εὖ πλεούσας παρείχετο. Errant igitur, qui Antiphonta hunc ante Triginta viros Olymp. 93. an. 4. conſtitutos occiſum, ſub iiſdem adhuc vixiſſe contendunt. Vide Plut. de Vitis 10. Rhet. Errat Cæcilius apud eundem, qui hunc Antiphonta Thucydidis diſcipulum eſſe ſcripſit. Veriſimilius eſt, quod habet Suidas in Ἀντιφῶν, præceptorem ejus ignorari, diſcipulum fuiſſe Thucydidem: quod Marcellini quoque teſtimonio in Thucydidis vitâ comprobatur. Error quoque in Plutarcho lib. de 10. Rhet. hic notandus poſtremo eſt, ubi de Antiphonte agit: Ἔγραψε δὲ καὶ κατ' Ἱπποκράτους τοῦ ἰατροῦ στρατηγοῦ λόγον. *Scripſit quoque Orationem contra Hippocratem Medicum* (hanc vocem Xylander in verſione ſuâ rectè omittit, & in Annotationibus eandem benè, tanquam gloſſema, expungendam eſſe judicat) *ducem.* Vox ἰατροῦ ab imperito librario ſive lectore, qui Hippocrati Medico famam quandam inde & gloriam conciliare voluit, margini, credo, prius adſcripta, poſt in textum recepta eſt. Verum ἰατρὸς hic & ex Photii Eclogâ rejiciendum eſſe multa probant. Hippocrates ille στρατηγὸς apud Plutarchum Athenienſis fuit, & Athenienſium militum dux, Ariphronis filius, qui Megaram proditione fruſtra tentavit, poſtea longos ejus muros cepit, Niſæam occupavit, Delium in Bœotiâ munivit, cum Bœotis acie conflixit, & cecidit Olymp. 89. an. 1. teſte Thucydide, lib. 4. Confer Diodorum, lib. 12. 66. & Pauſaniam in Laconicis. Quæ omnia in Hippocratem medicum non convenire, nemo inficias ibit. Sed ad Antiphontem noſtrum Rhamnuſium redeamus, qui ob ſuam prudentiam & facundiam *Neſtor* dictus eſt, teſte Plutarcho, lib. de 10. Orat. Quid quod omnes viri ſapientes dicti ſunt Rhamnuſii propter Antiphontis Rhamnuſii ſummam ſapientiam, teſte Suidâ in Ῥαμνούσιος. Hujus vitam ſcripſit Cæcilius, eumque ſecutus Plutarchus, ſed ſapienti Rhamnuſio plurima tribuunt aliis tribuenda. Sed jam ante Cæcilii ætatem multa Antiphonti falſo fuerant ſuppoſita. Hic enim apud Plut. è 60 Antiphontis Orationibus 25 ſpurias eſſe dicit. Plurimas ſanè etiamnum Antiphonti orationes ab antiquis tribui obſervavimus, de quibus jure dubites, Antiphontis ſint, necne. Antiphontis λοιδορίας & Convitia in Alcibiadem ſcripta citat Plut. in Alcibiade, & Athen. lib. 12. cap. 5. ubi de mollitie Abydenorum oratione ſolutâ egit. Ejuſdem omnino Antiphontis nomine Orationes quædam ſuperſunt, quæ tamen Scholaſticæ ſunt, atque fictæ declamationes, & Antiphontis nil præter nomen habent. Antiphontis, *de cæde Herodis* citat Harpocration in [illegible]. Ejus περὶ ὁμονοίας memorat Etymologus in [illegible]. Ejuſdem πολιτικὸν Athenæus 10. 6. Etymologus in Εὐσύμβολος. Priſcianus lib. 18. Gram. quorum hic loco citato ejuſdem ὀλιγαρχικὸν citat. Ejus περὶ φυτεύσεως ἢ γεωργίας adducit Varrus in ῥητορικῇ & περὶ τῆς μεταστάσεως, itemque in voce στασιώτης. Ejus τέχνην laudat Ammonius de diff. vocum

— Σημείων. & forte etiam Galenus *præfat. Gloſſarum.* Qui ipſe comm. 1. in Hippoc. de offic. med. Sect. 3 laudat Antiphontis proœmium περὶ Ἀληθείας. Secundum ejus περὶ Ἀληθείας citat Etymologicus in χυτὸν. Antiphontis etiam περὶ Ἀληθείας citat Heſych. in Ἀβίος. Ejus Φοινικικὰ adducit Ammonius de diff. vocab. in ἐνθύμημα. Eidem Antiphonti tribuuntur quædam ſententiæ. Antiphon Rhetor dixit γηροτροφία προσέοικε παιδοτροφία apud Clem. Alex. lib. 6. Strom. Aliud Antiphontis dictum citat Plutarchus in Antonio Τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα χρόνος. Eidem tribuendæ ſententiæ Antiphontis apud Stobæum quamplurimæ. Forte & hunc Roſcium imitatio apud Cicer. 2. de Orat. ſignat.

Tertiò. Antiphon quidam τερατοσκόπος fuit de quo Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς, καὶ σοφιστής. Ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος. Atque hunc ſeu diſtinctum ab Antiphonte Rhamnuſio recenſet Suidas. de quo poſtea agit. Laertius in Socrate. Τούτῳ τις κατά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐφιλονείκει Ἀντίλοχος Λήμνιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. Hic omnino eſt, cujus Clemens lib. 7. Strom. meminit. Χαρίεν τὸ τοῦ Ἀντιφῶντος διασημειωσάμενός τινος, ὅτι κατέφαγεν ὗς τὰ ἠλόδια, θεασάμενος αὐτὴν ὑπὸ λιμοῦ διὰ μικρολογίαν τοῦ θρέψαντος κατισχναμένην, Χαῖρε, εἶπεν ὅτι τὸ σημεῖον, ὅτι οὕτω πεινῶσα τὰ σὰ οὐκ ἔφαγε τέκνα. Eadem ferè habet Theodoretus Serm. 6.

Quartò. Antiphonta quendam divitem cum Socrate diſputantem introducit Xenophon, lib. 1. ἀπομνημ. Quis verò Antiphon ille fuerit, non indicat. Plut. in vitâ Antiphontis, & Photius Tmem. 259 Cæcilium, ut apparet, ſecuti, Antiphontem Rhamnuſium in Xenophonte intelligendum putant.

Quintò, Antiphontem quendam pauperem Andocydæ filium memorat Ariſtophanes in Veſpis. Ἰὼ χελῶναι, & πολλάκις δὲ &c. Ubi Schol. addit Ἀντιφῶν τοῦ Ἀνδοκίδου, περὶ οὗ περιφερὴς, Καὶ ὅτι δὲ πένης ἦν ὁ Ἀντιφῶν.

Sextò, Antiphon quidam Rhamnuſius Rhetor ineptus fuit. Teſtis eſt Socrates apud Platonem in Menexeno, Ἀλλὰ καὶ ὅστις ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδεύθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου. Οἱ περὶ Θεόδωρον καὶ Θρασύμαχον καὶ Ἀντιφῶντα σπουδῆς ἄξιον οὐδὲν εὗρον. Ait Dionyſius epiſt. ad Ammæum de Demoſthene. Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος τὸ αὐστηρὸν ἔχει μόνον καὶ ἀρχαῖον, ἀγωνιστὴς δὲ λόγων οὔτε συμβουλευτικῶν οὔτε δικανικῶν ἐστι. Idem in Iſæo, ubi eum cum Thraſymacho Chalcedonio. Polycrate Athenienſi, Critiâ Triginta viro & Zoilo, qui contra Homerum ſcripſit, Rhetoribus enumerat. Forte idem quem cum Iſocrate & Iſæo pueros Rhetoricam in ſcholis docuiſſe ſcribit Plut. lib. de Glor. Athen. niſi propterea de alio Antiphonte hæc accipienda videntur, quòd poſt Iſocratem nominatur. Carpit Deipnoſophiſta apud Athenæum 11. 15. quod malè de Antiphonte & Lampro loquatur Socrates apud Platonem. Hermogenes lib. 2. περὶ ἰδεῶν ubi duos Antiphontes Rhetoras, eorumque unum Rhamnuſium ἀρχηγὸν τοῦ τύπου πολιτικοῦ facit, alterum omnino noſtrum duriore dicendi genere uſum fuiſſe tradit.

Septimò, Antiphon quidam, Antiphontis primi nepos, Pyrilampis filius, Platonis, Adimanti, & Glauconis ὁμομήτριος frater erat, teſte Platone in Parmenide. Νεώτερον appellat Plut. lib. περὶ φιλαδελφ. Forte Pyrilampes hic eſt idem cum illo ὀρνιθοτρόφῳ, qui avibus & præcipuè pavonibus delectabatur. Taxat eum propterea Ariſt. in Veſpis. Sanè Plut. in Pericle, Pyrilampen, qui Periclis familiaris erat, à Comicis propterea traductum ſcribit, quaſi mulieribus, quibus Pericles utebatur, pavones ſubjiceret. Antiphon Rhetor orationem *de pavonibus* habuit, teſte Athenæo 9. 12. in quâ Δῆμον τὸν Πυριλάμπους (Sic legendum non Πυριλάμπης) varias aves nutrire ſcribit, quæ à multis ſpectentur. Memorat eandem orationem Euſt. in Il. β. f. 259.

Octavò, Antiphonta Critobuli filium memorat Hippocrates in Epidemiorum libris apud Galenum lib. 2. de diebus criticis cap. 5.

Nonò, Antiphon quidam circuli quadraturam tradidit, teſte Ariſtotele lib. 1. de Sophiſt. Elench. cap. 10. & lib. 1. Phyſ. cap. 2. ubi Simplicius eum Sophiſtam appellat.

Decimò, Antiphon quidam poeta fuit. quem Dionyſius ſenior Siciliæ Tyrannus è medio ſuſtulit, quòd tragœdias ipſius vituperaverit. Vide Plut. lib. de 10 Rhet. Dionyſii verò ſenioris Tragœdias laudat. Plut. in Timoleonte. Idem lib. *de differ. adul. & am.* Καλῶς δὲ καὶ Ἀντιφῶν παρὰ Διονυσίῳ ζητήσεως οὔσης καὶ λόγου, ποῖος χαλκὸς ἄριστος; ἐκεῖνος, εἶπεν, ἐξ οὗ Ἀθηναῖοι τοὺς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας. Οὔτε γὰρ ἀηδῶς τοῦτο τὸ λυπεῖν καὶ πικρὸν, ἔτι τέρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. Ἀλλ' ἐπὶ χλευασμῷ ὕβρει μεμιγμένης ἀκρασίας ἀντ' ἔχθρας τὸ παῖγνιον ἔδοξε, ὃ χρώμενος προσαπώλλυεν αὐτοῦ τῷ περὶ τὸ ὀρθῶς ἄρχειν ἀπ' ἀρχῆς ἐγχειρῶν. Καὶ γὰρ Ἀντιφῶν ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου. Confer eundem de Contradict. Stoic. Antiphontis hujus produbio moribundi dictum adfert Ariſtoteles lib. 2. Rhet. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεσθαι ὑπὸ Διονυσίου, ἰδὼν τοὺς συναποθνήσκειν μέλλοντας ἐγκαλυπτομένους, ὡς ᾔεσαν διὰ τῶν πυλῶν, Τί ἐγκαλύπτεσθε, ἔφη, ἢ μὴ αὔριον τις ὑμᾶς ἴδῃ τούτων; Forte hic eſt ὁ τραγῳδοποιὸς Athenæo ſic dictus lib. 15. cap. 4: cujus Μελέαγρον Ariſtot. Rhet 2. & Ἀνδρομάχην Autor Ethicorum Eudemiorum lib. 7 cap. 4. citant. Hunc Antiphontem cum Rhamnuſio confundit Plut. ubi ſupra.

Undecimò, Antiphon quidam Athenienſis fuit ſomniorum interpres, qui de ſuâ arte, librum ſcripſit. Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ὀνειροκρίτης, περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν. Meminit ejuſdem Cic. lib. 1. & 2. de Divinat. De eodem Sen. Controv. 9. *Otho Junius edidit quidem 4. libros colorum, quos benè Gallio noſter Antiphontis libros vocabat, tantum in illis ſomniorum eſt.* Tertullianus lib. de Animâ, ubi de ſomniis agit. *Quanti autem commentatores, & adfirmatores in hanc rem. Artemon, Antiphon, Strato, Philochorus, Epicharmus,* &c. Meminit ejuſdem Fulgent. lib. Mythol. ubi malè *Antiphon Philocrus* dicitur, cùm *Antiphon Philochorus* legi debeat.

Duodecimò, Antiphon quidam à Demoſthene coram Areopago proditionis accuſatur, quaſi Philippo Macedoni navalia Athenienſium ſe concrematurum clam pollicitus eſſet, & capitis damnatur. Plut. in Demoſth.

Denique Antiphonta quendam Georgicorum ſcriptorem laudat Athenæus lib. 14. cap. 17.

Antipodes, Subtilis, & diverſa apud veteres fuit inquiſitio? Sintne homines, qui ſub terrâ, ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. oſtendere conantur. De his Cic. lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere verò nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ.* Præcipuè verò Chriſtiani; Vide Lact. 3. 24. Auguſt. de Civ. Dei, 16. 9. Quibus aſſentitur Lucretius lib. 1. verſ. 1063. quem vide. Feſtivè ac lepidè Seneca Ep. 122. luxurioſos homines, qui noctu potant, interdiu dormiunt, *Antipodas* vocavit: quem locum operæ pretium erit videre. Vide *Antæci.*

Antiſthenes, Philoſophus, poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſetque Socratem, dixiſſe fertur diſcipulis, Abite & magiſtrum quærite, Ego enim jam reperi, ſtatimque venditis, quæ habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſervavit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem, quotidiè ibat ex Piræeo, 40 ſtadiis emenſis, acutus magis quàm eruditus. Præceptor Diogenis fuit. Patientiam & duritiem adamavit. Multos populares eſſe Deos aſſerebat, unum tamen naturalem rerum omnium artificem: Cui illud Plutarchus tribuit. *Ad Rempublicam accedendum eſt, ut ad ignem;* μήτε λίαν ἐγγὺς, ἵνα μὴ καῇς, μήτε πόρρω, ἵνα μὴ ῥιγώσῃς. i. e. *neque nimis propè, ne uraris; neque nimis procul, ne frigeas.* Idem Pontio cuidam adoleſcenti, cùm ei ſe in diſciplinam tradere vellet, rogaretque, quibuſnam rebus ſibi opus eſſet, reſpondit, βιβλιαρίου καινοῦ, καὶ γραφείου καινοῦ, καὶ πινακιδίου καινοῦ, τὸν νοῦν παραδηλῶν, Interrogatus item, quid omnium eſſet apud Homines beatiſſimum? ἀποθανεῖν, ἔφη, εὐτυχοῦντα. Et familiari apud ſe deploranti, quòd commentaria perdidiſſet, oportebat, inquit, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ, καὶ μὴ ἐν τοῖς χάρταις γράφειν. Rurſum interrogatus, Quænam eſſet diſciplina maximè neceſſaria? mala, inquit, dediſcere. Τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Denique eundem dixit eſſe τοῖς εὐγενέσι, καὶ τοῖς ἐναρέτοις. Diog. Laert. Ejus mater barbara habebatur. Diog. Laert. Ἐλέγετο δὲ οὐκ ἐκ δύο Ἀθηναίων. Ὅθεν πρὸς τὸν ὀνειδίζοντα εἰπεῖν, καὶ ἡ μήτηρ τῶν θεῶν Φρυγία ἐστίν. Ἐδόκει γὰρ εἶναι Θρᾴττης μητρός. Quod Seneca, Iphicrati tribuens, reddit. *Ut Iphicrates, cui mater barbara & Threſſa objiciebatur, reſpondit, & Deorum matrem Idæam eſſe.* Fuit & *Antiſthenes* Heracliti diſcipulus: Alius Epheſius; Tertius Rhodius hiſtoricus, uti tradit Laertius. Fuit & Antiſthenes Sybarita. *Antiſthenes* etiam Peripateticus Philoſophus citatur à Phlegonte Trallianò. Mirabil. cap. 3. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 325.

Antæci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitationes, reſpectu ad ſe invicem, alii *Periæci* ſunt, alii *Antæci*, alii *Antipodes*. *Periæci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali, ſcil. Longitudinem planè oppoſitam habent. ita ſcil. ut eorum Meridiani 180 gradibus à ſe invicem diſtant. Tales ſunt incolæ Virginiæ in Americâ reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam verò *Antæci*

Antœci ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Peloponneſi in Græciâ incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cum aliis dies longiſſimi, aliis breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antoninus. Imp Rom cognomento *Pius*, regn. an. 23. A. D. 138. Succeſſit Hadriano Cæſari. Pacem coluit, deque omnibus benè mereri ſtudens, exteros reges, atque populos literis & humanitate in officio continuit. Aurel. Victor. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus, & Oroſ. lib. 7. cap. 14. Ei ſucceſſit filius Marcus Aurelius *Antoninus*, cognomento Philoſophus, qui propinquum L. Aurelium Verum, ſocium Imperii ſibi adſumpſit. Per quem feliciter geſſit Parthicum bellum: Ipſe domi & in urbe Remp. curans. Deinde mortuo Vero, ſolus imperavit, & in Germanos benè rem geſſit: Marcomannos etiam oppreſſit, & Sarmatas, & Vandalos, & Quados, qui Pannonias invaſerant. Hic eſt ille Antoninus, qui Suidâ teſte, ſcripſit ἰδίου βίου διαγωγὴν βιβλίοις ιβ. Quæritur autem utrum hi ſunt illi ipſi libri, quorum inſcriptio τὰ καθ' ἑαυτόν, ſive *de Seipſo.* Ita cenſet Xylander. Et favet huic ſententiæ, quod & illi libri ſint 12 numero: & Suidas non alius operis meminit, quàm ejus quod dixi. Amplior tamen Inſcriptio eſt quæ apud Suidam legitur; cum in 12 illis libris, quos hodiè habemus, non tam vita Aurelii referatur, quàm illuſtria tradantur Sapientiæ præcepta. Quare alicui placere poſſit ſuſpicio Caſp. Barthii Adverſar. lib. 51. cap. 16. ubi cenſet, non extare ipſos Antonini libros, ſed excerpta ex iis, qualia veteres *Florida* ſive *Laudabilia*, Græci χρήσιμα dixere. Cui ſententiæ favere aliquis dixerit, quod in codice ms. qui Romæ eſt, inſcribantur ἐκ τῶν καθ' ἑαυτόν, Geſnero teſtante. Sed multo veriſimilius eſt, inquit Voſſius, τὰ καθ' ἑαυτόν, idem eſſe opus, ac illud, quod Suidas appellat, ἰδίου βίου διαγωγὴν, non quaſi vitæ ſuæ hiſtoriam reliquerit, ut vulgò ſunt arbitrati: ſed quia ideam ſuæ vitæ condiderit. Siquidem ſunt hi duodecim libri de officio boni Principis, quos ſcripſit, non ad filium, ſicut Cicero tres libros de officiis filio ſuo miſit: ſed πρὸς ἑαυτόν h. e. *ad ſeipſum*: nempe ut illos aſſiduè legeret, ac ſecundum eos vitam componeret, ac mores. Opus hoc erutum è Palatinâ Bibliothecâ primus in lucem emiſit Conradus Geſnerus: Latinè autem vertit Guil. Xylander. Ejus poſtea tranſlationem ad incudem vocavit Vir Clariſſimus Mericus Caſaubonus Iſ. fil. Eruditas præterea notas, & emendationes addidit. Poſteà vero recenſuit, ac perpetuo commentario illuſtravit Tho. Gatakerus Londinas, vir κριτικώτατος Cantabr A. D. 1652. At vita illa M. Aurelii Antonini, quæ ab Antonio Guevara, Mendonenſi Epiſcopo, & Cæſari Carolo 5. à Conſiliis, Hiſpanicè edita eſt, eâque è linguâ in alias permultas tranſlata fuit, nihil Antonini habet, ſed tota eſt ſuppoſititia, ac genuinus Guevaræ ipſius fœtus; qui turpiter os oblevit lectori, planè contra officium hominis candidi, maximè Epiſcopi. Habet interim plurima lectu nec inutilia, nec injucunda: imprimis vero Principi; unde & *Horologium Principum* inſcribitur. Voſſius.

Antoninus, Commodus, prioris laudatiſſimi Imperatoris filius flagitioſiſſimus fuit; per legatos devicit Mauros atque Dacos: compoſuit Pannonias, Germaniam, Britannias, imperium ejus recuſantes: ipſe interim in omni genere turpitudinis & crudelitatis vitam degens. Vide *Commodus.*

Antoninus Baſſianus Caracalla, Septimii Severi imperatoris filius. Hic eſt Antoninus ille, cui Oppianus libros ſuos de venatione, & piſcatione dedicavit. Ita enim orditur Κυνηγετικῶν.

> Σοὶ, μάκαρ, ἀείδω γαίης ἐρικυδὲς ἔρεισμα,
> Φέγγος ἐνυαλίου γαληνὲς Αἰνεαδάων,
> Αὐσονίης Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε.
> Τὸν μεγάλη μεγάλῳ φυτεύσατο Δόμνα Σεβήρῳ,
> Ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα, καὶ ὀλβίστω ὠδίνασα.

Scribit autem Sozomenus in epiſtolâ ad Juniorem Theodoſium, quòd Antoninus eâ erga Oppianum uſus ſit liberalitate, ut pro ſingulo ejus operis verſu eum aureo uno donaverit; quod Imperatoriæ largitatis ac liberalitatis omnibus miraculum fuit; ut adhuc ipſius Oppiani carmina à plurimis Aurea ſint appellata. De variis Antoninis videndus Jonſius de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 10.

Antoninus Liberalis. Vide *Liberalis.*

Antonius Gnipho, Poeta Gallus, Romæ docuit, Rhetoricam, & poemata in domo Julii Cæſaris adhuc pueri, cujus ſcholam Cicero & alii clari viri frequentaſſe dicuntur. Nihil unquam de mercedibus pactus eſt, eoque plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit an. 50 Sueton. Nomen *Antonii* quod attinet, Græcè Ἀντώνητος ſignificat *certatim emptum*, i. e. pretioſum vel facile vendibilem. Sic Ἀντωνέομαι, liceor adverſus aliquem. Lyſias. Male ſcribitur Anthonius & ab Ἄνθος deducitur à quibuſdam, ac ſi idem ſonaret quod *Floridus, Florentius, Thales, Euthalius.* Utinamque hoc non excidiſſet Camdeno, vel quicunque fuit is qui Reliquias ejus publicavit: ubi additur, quoſdam derivare hoc nomen ab *Antone* ſocio Herculis, ut eſt apud Gellium.

Antonius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris Plin. 29. 1.

Antonius Marcus, Orator, Triumviri Antonii avus, de quo Tullius in Bruto, *Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque ſuo quæque loco, ubi plurimum proficere, & valere poſſent. Ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat ei memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur, ſed ita erat paratus, ut Judices, illo dicente, non nunquam viderentur non ſatis parati ad cavendum fuiſſe.* Interfectus fuit à Marianâ factione, unà cum plurimis aliis clariſſimis civibus, quorum capita in roſtris pependere. Lucan. lib. 2.

> ——*Ant te præſage malorum*
> *Antoni, cujus laceris pendentia canis*
> *Ora ferens miles feſtæ rorantia menſæ*
> *Impoſuit.* ——Vide Val. Max. lib 9. cap. 2.

Antonius Marcus, Oratoris filius natu major, Cottæ conſulis & Cethegi favore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam, & provincias omnes depopulatus eſt. Poſtremo Cretenſibus bellum inferens, ibi morbo interiit. Hunc Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus.

Antonius Caius, alter Oratoris filius, multos in Achaiâ ſpoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmam. Græci autem eum adduxerunt in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Hunc Gellius, & Lentulus Cenſores, ſexennio, quo hæc dicerentur, ſenatu moverent, cauſaſque ſubſcripſerunt quòd ſocios diripuerit, quòd judicium recuſaverit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia ſua mancipaverit. Hunc Cicero in Verrinis vocat, In exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoriâ quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui juſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitaverunt. Dictus fuit cognomento *Hybrida.*

Antonius Caius, prioris filius, cum Cicerone Conſul fuit, eique maximè adverſus, quòd Catilinæ faveret, ſed collegæ conſilio ac induſtriâ delinitus, acceptâ Macedoniâ provinciâ, pro Rep. ſe ſtaturum recepit, idque præſtitit. Re autem apud Dardanos malè geſtâ in urbem reverſus, à M. Lælio accuſatus, damnatus eſt, & in exilium actus.

M. Antonius Triumvir, Marci Antonii Oratoris filii filius, & Lucii frater, cauſa & fax totius belli Civilis fuit. Cum enim Tribunus eſſet, clam ex urbe ad Cæſarem in Galliam profugit. Mutinam, Bruti provinciam invadentem, hortante Cicerone, Senatus hoſtem judicavit. Superatus ab Hirtio & Pansâ Conſulibus ac Cæſare puero, mox Triumviratus fœdere inter eum, & Lepidum & Octavium inito, Brutum & Caſſium in Macedoniâ apud Philippos ſuperavit. Quo bello confecto Auguſtus valetudinis causâ Romam rediit. Antonius autem in Græciam, Aſiamque profectus, honore quaquaverſus ingenti exceptus eſt. Quum illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem Reges ac Tetrarchas debellavit. Inter quos Antigonum Judæorum Regem ſecuri percuſſit, quod antea Regum nulli contigit. Vinoſum admodum fuiſſe, ac de eo multum gloriaſſe, teſtis Plinius lib. 15. c. 21. ubi de Ciceronis filio: *Sed nimirum hanc gloriam auferre Cicero voluit interfectori Patris ſui M. Antonio. Is enim ante eum avidiſſimè apprehenderat hanc palmam, edito jam volumine de ſuâ ebrietate.* Idem, teſte Velleio hederâ redimitus, aureâ coronâ tectus, cothurnos indutus, curru vectus *Liberum Patrem* vocari ſe juſſit. Cum ergo ſic Athenienſes ſalutaſſent, ac ut Minervam ſuam in matrimonium duceret, rogarent ducturum is ait, ſed dotis nomine imperare ſe, mille talenta. Captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratiâ nefanda perpetravit, quod Romanis in infamiam maximè ceſſit. Virgil. Æn. 8.

> *Hinc ope Barbaricâ variiſque Antonius armis*
> *Victor ab Auroræ populis, & littore Rubro*
> *Ægyptum, vireſque Orientis, & ultima ſecum*
> *Bactra vehit, ſequiturque (nefas) Ægyptia conjux.*

Quod ait *nefas*, videtur eſſe ſtomachus poetæ indignantis Ægyptiam conjugem Romano civi nupſiſſe, ut etiam apud Ovid. Met. 15.

> *Romanique ducis conjux Ægyptia* ——

Planius Horatius, Epod. 9.

Ut nuper, actus cum freto Neptunius
Dux fugit uſtis navibus,
Minatus urbi vincla, quæ detraxerat
Servis amicus perfidis.
Romanus (eheu poſteri negabitis)
Emancipatus fœminæ,
Fert vallum, & arma miles, & ſpadonibus
Servire rugoſis poteſt.
Interque ſigna turpe militaria
Sol aſpicit Conopeum.

Fulviam uxorem initio Triumviratus repudiavit, ac Octaviam Auguſti ſororem duxit; Utramque poſtremo ob Cleopatram contempſit; quæ cauſa fuit inter eum & Octavium diſſenſionis. Quocum poſtremo ad Actium navali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte incubuit, anno ætatis 56. Vitam ejus ſcripſit Plutarchus, eumque vivis coloribus depinxit Cicero in Philippica ſecunda, quæ res poſtea mortis ejus cauſa fuit. Juvenalis de Cicerone.

O fortunatam natam, me Conſule, Romam.
Antoni gladios potuit contemnere, ſi ſic
Omnia dixiſſet. Ridenda poemata malo
Quam te conſpicuæ Divina Philippica famæ
Volveris à primâ quæ proxima. ———

Iulus Antonius, Antonii Triumviri filius, ad quem Horatii Oda 2. libri 4. Conſul erat cum Paulo Fabio Maximo, ad quem ejuſdem libri Oda prima Huic Iulo cognomen Africanus. De eodem Seneca lib. de brevitate vitæ, *Filia & tot nobiles juvenes, adulterio velut ſacramento adacti, infractam ætatem* (Auguſti ſcilicet) *territabant; poſtquam & iterum timenda cum Antonio mulier.* Apparet enim hunc Iulum aliquod ſcelus (cui proximus ab adulterio gradus eſt) cum filiâ in Auguſtum concepiſſe: uti olim cum Cleopatrâ ejus pater. Hunc juſſu Auguſti occiſum prodidere Dio, & Tacitus. Velleius ſuâ manu occidiſſe eum dat intelligi. Præceſſit autem juſſus Auguſti, quem ille executus ſuâ manu. Lipſius ad Taciti Annalium lib. 1.

Lucius Antonius, Triumviri frater, apud Peluſium ab Octavio fame obſeſſus, in deditionem cum 300 aliis venit: quibus, ut ait Livii Epitomator, Octavius ipſe pepercit; ut vero Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necari crudeliter juſſiſſe. Hic patroni laudem plurimùm affectavit, & à M. Tullio irridetur, Philip. 6 quòd ſe à 35 tribubus adoptandum, & inſcribendum ſtatuæ patronum curaverit

Antonius Julianus, Romæ Rhetor fuit, perquam honeſti, atque humani ingenii, doctrinâ quoque utiliore iſtâ, ac delectabili, veterum elegantiarum curâ & memoriâ multâ.

D. Antonius, Ægyptius, Monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes Monachos fuerit. Primus enim mirè omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitavit, Monachorumque dogma inſtituit, ſicuti mox D Baſilius in Græciâ fecit, & Hilarion in Syriâ. Polyd. Virgil. de Invent. rerum, 7 2. Panis illi eſcæ fuit, & aqua potui; ſemel in die, idque ſub occaſum ſolis, tenui cibo reficiebatur. Cujus ſanctitas ita celebris fuit, ut Helena Conſtantini Imp. mater, ſe & filium ſuum per literas illi commendavit. Obiit in eremo an. natus 105. A. D. 361.

Antonius Julianus, Judaicam hiſtoriam ſcripſiſſe videtur. Min. Felix

Anubis, Ægyptiacus canis, in cujus formâ colebatur Mercurius. Virg. Æn. 8.

Omnigenumque Deûm monſtra, & latrator Anubis.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Auſa Jovis noſtro latrantem opponere Anubim.

Bene *latratorem*, & *latrantem* dixerunt, nam colebatur hic Deus canino capite, quod ſcribit Plut. de Iſ. & Oſir. & Euſeb. de Præp Evang 2. 1. Rationes hujus formæ vide in utroque. Eundem hunc fuiſſe cum Cynocephalo, cui caninum caput, certum eſt. Sunt & qui putent verè hunc Mercurium fuiſſe Servius. *Quia canino capite fingitur, hunc volunt eſſe Mercurium, ideo quia nihil eſt cane ſagacius.* Juvant verba iſta Apuleii. *Ille ſuperûm commeator, & inferûm, nunc atrâ, nunc aureâ facie ſublimis, attollens canis cervices arduas Anubis, lævâ caduceum ferens, dextra palmam virentem quatiens.* Strabo lib 9 Plutarchus etiam, ubi ſupra, ait Anubin vocatum *Hermanubin*. Hermes autem Mercurius eſt. Ovid. Met. 9.

Inachis ante torum, pompâ comitata ſuorum,
Aut ſtetit, aut viſa eſt, inerant lunaria fronti
Cornua, cum ſpicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus; cum quâ latrator Anubis,
Sanctaque Bubaſtis, variuſque coloribus Apis,
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet;
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris
Plenaque ſomniferi ſerpens peregrina veneni.

Lucanus,

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſim,
Semicaneſque deos, & ſiſtra moventia luctum.

Juvenalis Sat. 6.

Ergo hic præcipuum, ſummumque meretur honorem,
Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo
Plangentis populi currit deriſor Anubis.

Diodorus Siculus ait Anubin Patrem Oſirim ad bella ſecutum geſtaſſe canis inſigne in clypeo: Alii adjuviſſe Iſidem in Oſiridis corpore inveſtigando.

Anxurus, ſive potius *Anxyrus*, nomen eſt, quo Jupiter à Campanis vocabatur, qui maxime Anxuri colebatur imberbis, vel quaſi ἄνευ τοῦ ξυροῦ, *ſine novaculâ*, quia barbam nunquam raſiſſet. Servius in illud Poetæ Æn. 7.

Circeumque jugum: queis Jupiter Anxurus arvis
Præſidet, ——— ———

Ubi *Axurus* de la Cerda contendit legendum. Sanè Pauſan. in Eliacis prioribus meminit duplicis ſimulacri Jovis ἐκ ἔχοντος γένεια *non habentis barbam.* Porro de nummo quodam Jovis aut *Axuris* aut *Creſcentis* vix eſt, qui non meminerit eruditorum, Germanus, Lævinus, Scaliger, Ortelius, Dalechampius, & alii Non omittendus hic Statii locus Theb. 10. de Templo ſacro & Junoni puellæ, & Jovi Axuro.

Ipſa illinc magni thalamo deſponſa Tonantis
Expers connubii, & timidè poſitura pudorem
Lumine demiſſo pueri Jovis oſcula libat
Simplex, & nondum furtis offenſa mariti.

Neque Claudiani de 4. Conſulatu Honorii.

Talis ab Idæis primævus Jupiter antris
Poſſeſſi ſtetit arce poli, famuloſque recepit
Naturâ tradente Deos · lanugine nondum
Vernabant vultus, nec adhuc per colla fluebant
Moturæ convexa comæ: tum ſcindere nubes
Diſcebat, fulmenque rudi torquere lacerto.

Aliam ejuſdem parvuli Jovis imaginem repræſentat Stat. 1. Achilleidos in hunc modum.

Sic ſub matre Rheâ juvenum regnator Olympi
Oſcula ſummo dabat inſidioſa ſorori
Frater adhuc, medii donec reverentia ceſſit
Sanguinis, & verſos germana expavit amores.

Jovis etiam pueri meminit Apollon. lib 1. Argon. dicitur ab eo κοῦρος & ἐπὶ φρεσὶ νήπια εἰδώς. Et Nonnus Dionyſiacon lib. 41. his verſibus.

Ζεὺς τότε κοῦρος ἔην, ἔτι νήπιος, ὁππότε ποικιλ
Θερμὸν ἀναπνείουσα νέος βαιτάγμασι παλμῶ
Ἀστερωπὴ σπλάγχνα. ———

Nummus Panſæ & Vibii, cujus meminit Conſtantius Landus Numiſius in cujus parte alterâ erat JOVIS AXUR, in alterâ imago barbata, ſed intonſa; Unde colliges non ſemper Jovem Axurum ſumi pro Jove puero, ſed etiam pro Jove intonſo, quaſi ἄνευ ξυροῦ, uti diximus, ut qui nunquam egeret novaculâ, ſemper enim tonſus erat, etiamſi grandis fuit.

Anytus Athenienſis, unà cum Melito & Lycone Socratem accuſavit, & occidi curavit. Horatius Serm. 2. Sat. 4.

——— *Qualia vincant*
Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platona.

Poſteà ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt.

Apaturia, Minerva ab Æthrâ ſic dicta, quæ per quietem ab eâ monita, ut Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulam trajeciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Prætereaque conſtituit, ut Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Item *Apaturia* Venus dicta. Nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tam diu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit. Inde *Apaturum*, Veneris templum in Phanagoriâ. Steph. ex Strabone.

Apaturia, feſta Athenienſium; quam vocem rectè Budæus vertit *Feſtum deceptionis*: quippe cui præbuit originem ἀπάτη i. e *deceptio.* Nam cum finium regundorum controverſiam inter Athenienſes & Bœotos ortam, Reges Melanthius, & Xanthus certamine ſingulari dirimere ſtatuiſſent, Xanthus aſtu circumventus occubuit. His enim dimicantibus, quidam à tergo Xanthi nigrâ pelle capræ indutus apparuit: Tunc Thymœtas (Is enim tunc regno præfectus fuit) injuriam ſibi fieri queſtus, quòd ad ſingulare certamen Xanthus cum ſocio accederet, Xanthus reſpiciendi gratia converſus ab adverſario interficitur. Cum vero Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt in ejus honorem ab Athenienſibus menſe Octobri inſtituti. Ariſtophanis Interpres nunquam ſatis laudatus in Acharnen.

Πόλεμος

Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ ὁ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Οὐ δεξαμένου δὲ αὐτοῦ, Μέλανθος ὑπέδυμεν, Μεσσήνιος τὸ γένος, ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. Μονομαχούντων δὲ ἑώρα τὸν Μελάνθιον τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν, τυτίσιν, αἰγίδα μελαιναν ἐπημμένος. Ἔφη δ' ἀδικεῖν αὐτὸν, δεύτερον ἥκοντα, ὁ δ' ἐπιστραφεὶς ὁ δὲ πείσας ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ἐκ δὲ τούτου ἤδη ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἱδρύσαντο. Quamobrem qui genus ſuum referebant ad Melanthum, i e omnes verè Iones, Apaturia celebrabant, exceptis Epheſiis & Colophoniis. Herodotus Muſâ primâ. Ἐισὶ δὲ καὶ καθαροὶ Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ἑορτήν. Ἄγουσι δὲ πάντες, πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν. Porro quæ ad Acharnanes Ariſtophanis Interpres expoſuit, repetit *In pace*, & Suidas ad verbum, uti ferè ſolet omnia, excerpſit: Niſi quod dies quatuor enumerat, uti etiam [illegible] fuiſſe confirmat Harpocration, Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνος ἐφ' ἡμέρας τέτταρας. Heſychius, Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας. Ὧν ἡ πρώτη, Δόρπια καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα Ἀνάῤῥυσις, ἡ τρίτη Κουρεῶτις, ἡ δὲ τετάρτη Ἐπίβδα. De quibus ſuis locis.

Apeauros, mons in Peloponneſo. Polybius, lib. 4.

Apella, idem eſſe quod verpum ſive recutitum, ac dici quaſi *ſine pelle*, etiam magnus Turnebus cenſet, lib. 24. cap. 9. & lib. 28. cap. 21. Imo in veteri quoque gloſſario legas *Apella*, ἀπόδερμος. Impoſuit autem iis Horatii locus, lib. 1. Sat. 5.

——Credat Judæus Apella.

Ubi *Apella* eſſe proprium viri, tum quantitas primæ ſyllabæ comprobat, tùm quòd eodem modo Chium *Apellam* legimus apud Ciceronem Epiſt. ad Att. lib 12. ep 19. Quanquam duo vett. Horatii Scholiaſtæ cum vulgo interpretantur. Hic *Appella, quòd pellem in parte genitali non habeat.* Ille, *Finxit nomen, quaſi ſine pelle; aut certè Apella, quia præputium non habet.*

Apellas, Cyrenæus Geographus, memoratur in epitome Artemidori Epheſii. Forte eſt idem qui de rebus Delphicis commentarium edidit, cujus meminit Clemens Alexandrinus in Protreptico. Videndum annon idem ſit, qui Athenæo Apollas vocatur. Voſſio quidem ſic videtur, quia & is de urbibus ſcripſit, & proclivis in unâ literâ lapſus fuit.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio, & gratiâ, quam in ſe maximè jactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis,, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri M. temporibus, à quo tantum depingi voluit. Horatius ad Auguſtum de Alexandro.

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret; aut alius Lyſippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.——

Cic. Epiſt. lib 5. ad L. Luceium. *Neque enim Alexander ille gratiæ causâ ab Apelle potiſſimum pingi, & à Lyſippo fingi volebat: ſed quòd illorum artem cùm ipſis, tum ſibi etiam gloriæ fore putabat.* Plutarchus de Fortunâ Alexandri. Ἦν δὲ καὶ Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ πλάστης κατ' Ἀλέξανδρον, ὧν ὁ μὲν ἔγραψε τὸν κεραυνοφόρον Ἀλέξανδρον οὕτως ἐναργῶς, καὶ κεκραμένως, ὥστε λέγειν, ὅτι δυοῖν Ἀλεξάνδρων, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἀπελλοῦ ἀμίμητος. Ovid. lib. 3. de Art. Amand.

Si nunquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Propertius eleg. 9 lib. 3.

In Veneris tabulâ ſummam ſibi ponit Apelles.

Hinc *Apelleus* adject. Prop. 1, 2.

Sed facies aderat nullis obnoxia gemmis,
Qualis Apelleis eſt color in tabulis.

Ubi in ſimili diſſimile. Nam Apelles arte pinxit, & quidem ſummâ, cum Poeta à formâ velit artem omnem abeſſe. Sed eò reſpexit, quòd quatuor tantum coloribus uſus dicatur Apelles, ex albis, Melino; ex ſilaceis, Attico; ex rubris, Sinopide Pontica; ex nigris, atramento. Idem præter Venerem nudam, nativaque formâ conſpicuam, pinxit etiam Campeſten, unam ex pellicibus Alexandri, cujus amore captus, eam à rege dono accepit. Pinxit & Heroa nudum, eâque picturâ naturam ipſam provocavit.

Statius.—*Ut vel Apelleo vultus ſignata colore.*

Vide Plin. 35. 10. & Quintil. lib. 12. Non omittendus hîc locus ille S. Empirici Pyrrhon. Hypotyp. lib. 1. cap. 12. Ὅπερ οὖν περὶ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου λέγεται, τοῦτο ὑπῆρξαι τῷ Σκεπτικῷ. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖνος ἵππον γράφων, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθεὶς, οὕτως ἀποτυγχάνειν, ὡς ἀπειπεῖν, καὶ τὴν σπογγιὰν εἰς ἣν ἀπέμασσε τὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου χρώματα προσρῖψαι εἰκόνι. Τὴν δὲ προσαψαμένην ἵππου, ἀφροῦ ποιῆσαι μίμημα.

Apelles, monachus Ægyptiacus plurima miracula edidiſſe fertur. Hunc cum in opere fabrili teneretur occupatus, (hanc namque artem profitebatur) ſpectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formoſæ, quàm continens eſſet, tentare cœpit, qui ferro, quod jam poliebat, ex igne extracto, dæmonis faciem exuſſit; Dæmon autem cum fremitu horrendo & ejulatione aufugit. Sozomen. 6. 28. Item *Apelles*, vir commendatus à D. Paulo, Rom. 16. Fuit etiam *Apelles* Marcionis hæretici ſectator, de quo vide Euſeb. lib. 5.

Apellicon, Teius, Ptolemæi Lathyri tempore floruit. Philoſophus fuit Peripateticus, qui de Hermeâ Atarnenſium tyranno, & Ariſtotelis cum eo familiaritate ſcripſit Teſtis eſt Ariſtocles Peripateticus lib. 7 de Philoſophiâ, apud Euſeb de Præp Evangel lib 15 cap 1 Περὶ μὲν ἂν Ἑρμείου καὶ τῆς Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας, ἄλλοι τε πολλοὶ συγγεγράφασι, καὶ δὴ καὶ Ἀπελλίκων, οὗ τοῖς βιβλίοις ὁ ἐντυχὼν, παύσεται βλασφημῶν αὐτούς. Apellicon autem hic familiaris erat Athenioni itidem Peripatetico, Athenionis illius, qui in Erymnei Peripatetici ludo diligentem ſe diſputatorem præbuit, filio, Athenienſium tyranno, cùm Mithridates Aſiam in ſuam poteſtatem redegerat An. U C. 665. ut fuſè narrat Athenæus l. 5. Biennio poſt Romani, duce Syllâ, Athenis receperunt, ubi Sylla Apelliconts jam mortui, teſte Strabone lib. 13. bibliothecam, in quâ plerique Ariſtotelis & Theophraſti erant libri multis parum noti, Romam deportandam curavit, ut patet ex Plutarcho. Apellicon autem libros illos à Nelei, cui Theophraſtus Bibliothecam ſuam tradiderat, poſteris magno emit. Strabo ubi ſupra, Apelliconta φιλόβιβλον magis quàm φιλόσοφον fuiſſe tradit, ejuſque librorum uſum Romæ à Bibliothecæ præfecto Tyrannionem Grammaticum impetraſſe, à quo nos exemplaria corrupta habeamus.

Aphæa, Diana dicta, cujus in Ægina templum fuit Pauſan. Britomartis à Cretenſibus Dictynna vocata eſt, ab Æginetis Aphæa, παρὰ τὸ ἀφανῆναι, quòd effugerit Minois vim. Heſychius, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα. Ἄρτεμις. Pauſanias de Britomarti, χαίρειν δὲ αὐτὴν δρόμοις τε καὶ θήραις, καὶ Ἀρτέμιδι μάλιστα φίλην εἶναι. Μίνω δὲ ἐρασθέντα φεύγουσα ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν ἐς δίκτυα ἀφειμένα ἐπ' ἰχθύων θήρᾳ. ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν Ἄρτεμις. Σέβουσι δ' οὐ Κρῆτες μόνον, ἀλλὰ καὶ Αἰγινῆται, λέγοντες φαίνεσθαί σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν Βριτόμαρτιν. Ἐπίκλησις δὲ οἱ παρὰ τοῖς Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Virgilius (uti vulgò putatur) in Ciri.

Nunquam tam obnixè fugiens Minois amores
Præceps aerii ſpeculâ de montis abiſſes,
Unde alii fugiſſe ferunt, & numina Aphææ
Virginis aſſignant: alii, quo notior eſſes,
Dictynnam dixere tuo de nomine Lunam.

Videſis illic Scaligerum.

Aphareus, privignus Iſocratis ſcripſit Tragœdias 37. Plut. in V. 10. Rhet. ubi de Iſocrate.

Apheter, Apollo ſic dictus ab edendis oraculis Cæl. Rhod [illegible]. 16. & Lilius Gyraldus Syntag. 7 Quidam ex antiquis cujus nomen jam non occurrit, Ἀφήτωρ ὁ ἐν τοῖς Δελφοῖς θεὸς, ὁ πολλὰς δηλαδὴ φήμας ἀφείς. Heſychius, Ἀφητορία, μαντεία. Idem. Ἀφήτορος προφητεύοντος, ἢ τοῦ τοξότου.

Apheus, vel *Aphnius*, Mars ita dictus in Arcadiæ monte Cteſio, Pauſan. in Arcad. Cæterùm tu vide Cæl Rhod. lib 20. cap 25.

Alex. *Aphrodiſæus* Græcus, unus ex Ariſtotelis Interpretibus, *Quo nemo melius mentem Ariſtotelis aſſequi ſolet.* Voſſ. de Theol. Gent.

Aphrodiſias ἐν τῷ περὶ παιδὸς citatur à Stephano in Ἀφροδισίῳ.

Aphrodite, Græcis Venus dicta, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma, nam de ſpumâ maris natam ferunt. Unde illud Ovidii.

Venus orta mari mare præſtat eunti.

Tibullus lib. 2.

Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam
Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.

Muſæus in Leandro.

Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπ' ἀφρογενὴς ἐκ θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto.

Ovidius, ——*Quia mater amorum*
Nuda Cythereiacis edita fertur aquis.

Idem affirmant præter Solinum in Ponticis, Virgilius, Auſonius, aliique. Cur vero à mari nata fingatur, ex Porphyrii & Jubæ auctoritate ſcribit Placiades Mythol lib. 2. Vide Euſeb. Præp. Evang. l. 3. c. 3. Clementem Ægyptium, Pædag. Ariſt. Rhet. l. 2. ad Theodectem. & Heraclidem Pont in Alleg. Homer. Heſychius Ἀφροδίσιον, Ἀφροδίτης ἄγαλμα. Inde Ἀφροδισιάζειν, γυναικίζειν. Idem Heſychius, Ἀφροδίσιος ὅρκος, παροιμία, ὃν καὶ ἀναγεγράφασιν.

Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐ δάκνει.

Sophocles apud Stobæum Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ὀμνύτιμος. Callimachus.

> Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσι θεῶν ποίῃ τοὺς ἐν ἔρωτι
> Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς Ἀθανάτων.

Athen. l. 12. Πλάτων δ' ἐν τῷ Φιλήβῳ, φησὶν, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονέστατον, ὡς δὲ λόγος καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ Ἀφροδίσια, ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν. Apollodorus lib. 1. Φωραθεὶς ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἁψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν. Ταύτην δ' ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Tibullus lib. 1.—— *Veneris perjuria venti*
Irrita per terras & freta summa ferunt.

Idem lib. 3 ——*Perjuria ridet amantum*
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.

Totidem prope verbis Ovid. in 2. de Art. Am.

Juppiter ex alto perjuria ridet amantum,
Et jubet Æolios irrita ferre Notos.

Idem in 3. Amorum.

Scilicet æterni falsum jurare puellis
Dii quoque concedunt, formaque numen habet.

Propert. *Hoc perdit in ſera, hoc perdidit ante puellas,*
Quicquid juravit ventus & unda rapit.

Aphthonius, Sophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα, i. e. *præexercitamenta* in Rhetoricam, & in Artem Hermogenis. Extat Græcè cum Hermogene & Longino apud Jo. Criſpinum 1557. Item Gr. Lat. apud Hieron. Commelinum 1597.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolii vectigal devoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito *de gulæ irritamentis* volumine, quo ſeculum ſuum infecit. Hunc Sen. lib. de Conſolatione ad Albin. ſuo ſeculo vixiſſe teſtatur, & liqueo vitam finiviſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognoviſſet, Juvenalis.

——*Quid enim majore cachinno*
Excipitur vulgi, quam pauper Apicius?

Martialis. *Ipſe quoque ad cœnam gaudebat Apicius ire,*
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi.

Alii *Apitius*. Ejus quoque meminit Athenæus, lib. 1. Cæterum tres Roma tulit Apicios, inquit Caſaub. ad Athen. lib. 1. cap. 6. & Lipſius ad Annal. Tac. lib. 4. Primum, qui Athenæo nominatur, lib. 4. cap. 20. qui veteri Reipublicæ fuit, quemque à Poſidonio celebratum ait, & auctorem fuiſſe, ut Rutilius in exilium mitteretur. Alterum qui Auguſti ævo, de quo ſupra; *nepotum omnium altiſſimus gurges* Plinio dictus, de cujus deliciis volumen Apioni Grammatico ſcriptum legas Athenæi lib. 7. Tertium, qui in imperio Trajani, cujus mentio apud Suidam in Ὄστρεα, ſi tamen *Trajani* ibi vox incorrupta.

Apion Tiberii temporibus & ultra floruit, ἀκριβέστατος Γραμματικῶν, *Grammaticorum curioſiſſimus*, ut Africano apud Euſebium vocatur ἀνὴρ δοκιμώτατος, *vir celeberrimus* uti dicitur Tatiano. *Litteris homo multis præditus rerumque Græcarum plurimâ, atque variâ ſcientiâ*, ut judicat Gellius 5. 14. Natus fuit Oaſi, Ægypti civitate: ſed Alexandrinus vocari volebat, quod jus ejus civitatis haberet. Auctor Joſephus lib. 2. eorum quos adverſus eum ſcripſit. Cognomen habuit Πλειστονίκης, h. e. *Multivictor*, uti liquet ex Plin. 37. 5. Gellio 6 8 & Clem. Alex. lib. 1. Στρωμ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου. Verum fallitur; nam Poſidonii filius fuit, teſte Africano in tertio χρονογραφιῶν. Etiam cognomen habuit Μόχθος *ab aſſiduo labore*, ut Suidas docet, ex quo etiam cognoſces, quibus præceptoribus uſus ſit Plinius in Præfat. Nat. Hiſt. *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæſar Cymbalum mundi vocabat cùm publicæ famæ tympanum potius videri poſſet, immortalitate donari a ſe ſcripſit, ad quos aliqua componebat* Unde liquet, Tiberii ætate non exiguum nomen habuiſſe. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæſarem, cognomento Caligulam, accepit legationem. Quo tempore Philo à Judæis eſt miſſus ad eundem ut gentis ſuæ cauſam ageret adverſus Alexandrinos. Joſephus Ant 18. 10. Seneca Epiſt. 88 *Apion Grammaticus, qui ſub Caio Cæſare totâ circulatus eſt Græciâ* Nec tantum Tiberii & Caii, ſed Claudii etiam tempore vixit, teſte Suidâ: Cui Flavius Joſephus reſpondit. Idem ſcripſit Ægyptiacorum lib. 5. Gellius 5. 14. & 7. 8. Ab Ægyptio Apidis numine vocatus eſt. Errant ideo qui geminato *p* dicunt *Appionem*, quaſi derivatum ſit ab Appiâ gente Romanâ. Video tamen non ſemel ſic ſcribere Joſephum Scaligerum in eruditâ appendice præclari operis de Emendatione Temporum. Voſſius.

Apis, Argivorum rex, Jovis filius ex Niobe Phoronei filiâ, alio nomine *Oſiris* appellatus, Iſidem uxorem duxit; Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum trajecit: ubi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarumque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt electus. Cumque aliquandiu mirâ prudentiâ, parique clementiâ Ægypti regnum adminiſtraſſet, multaque in ſubditos beneficia contuliſſet, vitâ tandem functus, pro Deo eſt habitus, & ſub vivi bovis imagine ab Ægyptiis cultus. Cic. lib. 1. De Nat. D. *Quid cenſes igitur Apin illum ſanctum Ægyptiorum bovem, nonne Deum videri Ægyptiis?* Ovid. Amor 2. 13.

Et comes in pompâ corniger Apis erat

Lucanus lib 8.——*Ille cultore Deorum*
Luſtra ſuæ Phœbes non unus vixerat Apis.

Idem lib. 9.——*Et ſacer in Magni cineres mactabitur Apis.*

Virgil. *Sanctaque Bubaſtis variiſque coloribus Apis.*

Papin. Prop. Metn Cel.—*Aut quo ſe gurgite Nili*
Mergat adoratus trepidis paſtoribus Apis.

Vide *Serapis* & Auguſtinum de Civitate Dei, lib. 18. cap. 5. Item *Apis*, vicus in Africâ ſic dictus, quia nobilis Ægypti religione eſſet. Plin. 5. 6.

Apolauſtus, Agrippæ hiſtrionis cognomentum. Capitolinus in Vero. *Habuit & Agrippam hiſtrionem, quem Apolauſtum nominavit.* Propter obſcœnum forte miniſterium ſic dictus: nam ἀπολαυστικὸς vita, qualis illa Epicureorum. Videtur autem Apolauſtus ille, quem unà cum aliis libertis aulicis cæſum temporibus Commodi narrat Lampridius. Caſaubonus.

Apollas volumen de Peloponneſi civitatibus reliquit. Athen. lib. 9.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs incerto tempore, poſt à Licinio Varo Prætore lege latâ 4. Non. Quint. celebrati, bove aurato, capris duabus auratis. Livius. Macrob. Servius in 6. Æn. Hos ludos populus laureatus ſpectabat, ſtipe datâ pro cujuſque copiâ. Feſtus.

Apollinaris, hæreticus, unam divinitatis & Chriſti naturam eſſe docuit. Hiſt. Trip. lib. 9. cap 3.

Apollinarius, vir ingenio præſtantiſſimus, doctrinâ clariſſimus, carminum & verſuum elegantiâ & promptitudine mirus, ſuis libris, ut ait Baſilius, terrarum orbem replevit. Familiaris erat Gregorio, & Baſilio, defenſor coeſſentialitatis. Cùm Julianus, cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinarius verſibus expoluit ad Homericum modum & [illegible] hiſtorias antiquas ſacrarum literarum. Μετάφρασις τοῦ Ψαλτῆρος διὰ στίχων ἡρωικῶν ejus hodie habemus unà cum interpretatione Latinâ è typographeio Hieronym. Commelini An. Dom. 1596. Vide omnino Jac. Duportum Præfat. ad Metaphraſin Libri Pſalmorum Græcis verſibus à ſe contextam, Cantab. An. Dom. 1566. Plura etiam de hoc Præſule (erat enim Laodiceæ Epiſcopus) habes apud Euſebium, Socratem, Sozomenum, Suidam & Voſſium.

Apollo, pro Apollinis templo. Virg. Æn. 3.

Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Apollo, Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, uti vocatur ab Homero Iliad. α. Jovis & Latonæ filius. *Phœbus* etiam dictus & *Sol*. Apollo autem dictus eſt ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι, quod jaculis perderet, quia radii ejus in peſte perniciem afferunt animantibus. Vel, Chryſippo teſte ab α privat. & πολλοὶ, cui non ſunt multi ſimiles, vel quod ſolus luceat. Unde & *Sol*, quaſi *ſolus* dicitur, teſte Tullio 2. de N. D. Sanè Heſychius, Ἀπόλλων ὁ τῶν Ἑλλήνων θεός. Ἐπικαλεῖται δ' ὁ μὴ μετὰ πολλῶν συναριθμούμενος. Plato autem Solem Ἀπόλλωνα cognominatum ſcribit ἀπὸ τοῦ ἀεὶ πάλλειν τὰς ἀκτῖνας, i. e. à *jactu radiorum*. Chryſippus *Apollinem* ὡς οὐχὶ τῶν πολλῶν καὶ φαύλων οὐσιῶν τοῦ πυρὸς ὄντα. Prima enim nominis litera retinet ſignificationem negandi; ἢ ὅτι μόνος ἐστὶ καὶ οὐχὶ πολλοί. Speuſippus, quòd ex multis ignibus conſtet ejus vis, ὡς ἀπὸ πολλῶν οὐσιῶν πυρὸς αὐτοῦ συνεστῶτος. Cleanthes, ὡς ἀπ' ἄλλων καὶ ἄλλων τόπων τὰς ἀνατολὰς ποιουμένου, quod ab aliis atque aliis locorum declinationibus faciat ortus. Cornificius arbitratur Apollinem nominatum ἀπὸ τοῦ ἀναπολεῖν, i. e. quia intra circuitum mundi, quem Græci πόλον vocant, impetu latus ad ortus refertur. Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύοντα τὰ ζῶα, exanimat enim & perimit animantes, cum peſtem intemperie caloris immittit, ut Euripides in Phaethonte:

> Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι' ὥς μ' ἀπώλεσας·
> Ὅθεν σ' Ἀπόλλων, ἐμφανῶς κλῄζει βροτός.

Alii denique contrariâ ratione, nempe quia temperatus Solis calor morborum omnium fuga eſt, ſic dictum volunt, ὡς ἀπολύοντα τὰς νόσους, tanquam Ἀπολύοντα. Eſt qui ab Ebræo אפל deduci poſſe autumat. Quid enim niſi *tenebras* & ambages Dæmon ille canebat? Unde & Λοξίας, ἀμφιλοξίας ac Σκότιος à Græcis dictus fuit. Schol. in Ariſtoph. Equites: τοῦτο δὲ παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξῶς ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. L. Andronicus Antiopa

Ita ſæpenumerò dictio à Deo datur
Quod conſecuturum ſapiens ægrè conſulat.

Paca-

Pacuvius Peribœâ.

Flexa non falſa autumare dictio Delphis ſolet.

Syri *Adad* vocant, quod ſig. *unus.* Vide Macrob. Sat. 1. 17. Quanquam Euſebius de Præparat. Evang ab ἀπελάσειν *Apollinem* nuncupare indicat, quod ab ægrotationibus homines ſalvet. Natus eſt in Delo eodem partu cum Dianâ, quæ & ipſa *Phœbe* dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit, deinde Cyclopas, ob fabricatum fulmen, quo filius ejus Æſculapius fuit ad inferos detruſus; Unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum flumen pavit. Ovid. 2. Art.

Cynthius Admeti vaccas paviſſe per æſtus
Fertur, & in parvâ delituiſſe caſâ.

Nemeſianus.

Dii pecorum pavere greges; formoſus Apollo,
Pan doctus, Faunus vates, & pulcher Adonis.

Plato in Cratylo Theſſalos ait non Ἀπόλλωνα dixiſſe; ſed ἁπλῶν propter divinationem, in qua eſt τὸ ἀληθές τε καὶ ἁπλοῦν, ταὐτὸν γὰρ ἐστι, i. e. *propter verum & ſimplicitatem, quæ idem ſunt.* Nicander in Ætolicis ſcribit Apollinem divinandi peritiam edoctum à Glauco, qui poſtea factus Deus marinus, & Melicerta nominatus eſt. Fertur à Mercurio citharam accepiſſe, & poſtea Muſis præfuiſſe. Amavit Cyrenen puellam, item Daphnem Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum converſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hyacinthum liberali formâ puellum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri juſſit. Vicit Marſyam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat, tibiæ cantu, victum autem excoriavit. Muros Trojæ, adjuvante Neptuno, Laomedonti regi ædificavit. Medicinæ uſum primus intuliſſe, & propterea Deitatem meruiſſe creditur. Ovid. Met. 1.

Inventum medicina meum eſt, opiferque per orbem
Dicor, & herbarum ſubjecta potentia nobis.

Author fuit carminis & Muſices, quapropter poetæ præcipuum ſibi numen eum faciunt. Ovidius.

——— Mihi flavus Apollo
Pocula Caſtaliâ plena miniſtrat aquâ.

Vates quâ ratione factus ſit, ex veterum fabulis docet Lucanus, lib. 5. verſ. 79.

Ultor ibi expulſæ premerent, cum viſcera partus
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona ſagittis
Explicuit, cum regna Themis, tripodaſque teneret.
Ut vidit Pæan vaſtos telluris hiatus
Divinam ſpirare fidem, ventoſque loquaces
Exhalare ſolum, ſacris ſe condidit antris,
Incubuitque adyto, vates ibi factus, Apollo.

Quoties de Deorum cultu interrogaretur, ſolitum reſpondere docet Ariſtot. Καὶ ὅτι τὰ μαντεῖα πάντα τοῖς ἀνθρώποις συμβουλεύει κατὰ τὰ πάτρια ποιεῖσθαι τὰς θυσίας. Et Socrates apud Xenoph. ὁρᾷς γὰρ ὅτι ὁ ἐν Δελφοῖς Θεός, ὅταν τις αὐτὸν ἐπερωτᾷ, Πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; ἀποκρίνεται Νόμῳ πόλεως. Cic. 2. de Legg. *Deinceps in lege eſt*, ut de ritibus patriis colantur optimi; de quo cum conſulerent Athenienſes Apollinem Pythium, quas potiſſimum religiones colerent, Oraculum editum eſt; Eas quæ eſſent in more majorum. Callimachus Hymn. 2. Φοῖβε ἐπιδημήσας... Opinio erat Apollinem mutare ſedes, & 6. menſes hyemales apud Lyciam degere; & 6. æſtivos apud Delum, ubi natus eſt. Virg Æn. 5. verſ. 143.

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Ubi cave τὸ *hybernam* explices *frigidam* δυσχείμερον ſed contra εὐχείμερον, ut rectè Taubmannus. In Rhodo inſulâ Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, ut inter 7. mundi miracula ſit connumeratus. Triplex ejus eſt poteſtas, ut ſit Sol in cœlo, Liber pater in terris, & Apollo apud inferos. Ejus ſimulacro tria appingebantur, lyra, clypeus & ſagittæ Eidem, ut Baccho, perpetua juventus aſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Ovidius.

Solis perpetua eſt Phœbo Bacchoque juventus.

Horatius. *Intonſoſque agitaret Apollinis aura capillos.*

Multa habuit cognomina, de quibus vide Pauſaniam, & lib. 1. Anthologiæ, ubi Acroſtichis ingenioſiſſimis ſecundum literas Alphabeti ſunt comprehenſa. Artem Rhetoricæ reperiſſe dicitur, ut auctor eſt Artemedorus, quam alii dicunt è cœlo ab Jove per Mercurium, procurante Prometheo, demiſſam. Ægyptiacâ linguâ Apollo vocatur *Horus*; à quo *Horæ* nomen acceperunt, ut ait Macrobius. Illi lyræ, tibiarum & fiſtularum aſſignatur inventio. Polydor. Virgil. 1. 5. Cicero de Nat. D. quatuor Apollines conſtituit, Primum antiquum cuſtodem Athenarum. Alterum Corybantis filium, natum in Cretâ. Tertium Jove & Latonâ natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat; quamvis Euſebius antiquiorem illum deſcribit. Quartum in Arcadiâ, quem Arcades, quod illis leges dederit, *Nomion* vocant. Cæterum de Apollinis mythologiâ vide Nat. Com. 4. 10.

Apollo, vel *Apollos*, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in Eccleſia, Act. 18. 1. & 1 Cor. 3.

Apollocrates, alter ex Dionyſii filiis, qui unà cum patre in expeditionem, dum exularet, profectus eſt. Strabo, lib. 6.

Apollodorus Artemita. Parthica ſcripſit, quorum lib. 4. citat Athenæus De quo Voſſ. H Gr. p. 134 & 326.

Apollodorus Gelous Poeta Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 58, 59.

Apollodorus, tyrannus quidam, de quo Sen. lib. 2. de Ira: *Qualis fuit Apollodorus, aut Phalaris.* Idem lib. 7. de Benef. cap. 19. eoſdem conjungit, ut eximios in ſævitiâ & cæde. Et Phalaris quidem notus eſt, minus alter niſi quod Plut Suidaſque inter Tyrannos nominant, ſed nominant tantum. Eſtne ille, quem *Caſſandreæ tyrannum* fuiſſe Pauſan. in Meſſen. prodit. Eſtne item, cujus mortem Tragicam, & vitâ condignam Plut. de tarda Num. Vind tangit & indicat? Οἷον φασὶν Ἀπολλόδωρόν ποτε κατὰ τοὺς ὕπνους ὁρᾷν ἐκδερόμενον αὐτὸν ὑπὸ Σκυθῶν, &c. Sicut aiunt Apollodorum aliquando per ſomnium vidiſſe ſeipſum excoriari à Scythis, deinde elixari. Cor autem è lebete vocem emittere ac dicere, Ἐγώ σοι τούτων αἰτία, Ego horum tibi cauſa ſum. Item & filias flagrantibus corporibus in orbem circa ipſum currere. Sane animus mihi quoque loquitur hunc noſtrum tyrannum eſſe. Sed quomodo à Scythis excoriatus? Quid eis rei in gratia aut ſi apud Scythas iſte, unde ea res Græcis ſic innotuit? Puto ſcribendum ὑπὸ σκυτέων, *à cortariis, à cerdonibus*, & ii vero ſolent pelles detrahere. Lipſ.

Apollodorus, Athenienſis Grammaticus, Aſclepiadis filius. Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulus, Primus genus metri Triambici invenit, uti teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium uſque ad reditum Heraclidarum, uti teſtatur Diodorus Siculus. Uſque adeo arte ſuâ enituit, ut ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin. 7. 37. Scripſit περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων, teſte Laertio in Solone. Scripſit item commentarium in Sophronem. Athenæus, lib. 3. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος. Pluribus autem libris id opus conſtitit. Tertium citat Athenæus lib. 7. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, non *de temperantia*, uti perperam Dalechampius vertit Apollodori de Sophrone quartum librum citat Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. Librum ſecundum operis ejus περὶ Νομοθετῶν citat Laertius in Solone. Crebro ejuſdem Χρονικὰ ad Philoſophorum hiſtoriam illuſtrandam adducit idem Laertius. Meminit & Phlegon Trallianus lib. de Longævis. Tertium Χρονικῶν citat Laertius lib. 4. Τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὡς Ἀπολλόδωρος, inquit Euſebius Chron. an. 1218. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori hâc ætate ſuſceptæ.* Ita vertit B. Hieronymus. Qui locus vel ex libris ejus de Legiſlatoribus, vel ex Chronicis petitus eſt. Iſta Chronica reſpicit omnino Cicero, lib. 12. ad Att. ep. 24. *Quibus Conſulibus Carneades & ea legatio Romam venerit, ſcriptum eſt in tuo Annali. Hæc nunc quæro, quæ cauſa fuerit. De Oropo, opinor, ſed certum neſcio: Et ſi ita eſt, quæ controverſiæ. Præterea, qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit hortis: qui etiam Athenis πολιτικοὶ fuerint illuſtres, quæ etiam ex Apollodori puto poſſe inveniri.* Vide Barthium ad Stat. Theb p. 34.

Apollodorus Tarſenſis Tragicus, cujus tragœdias recenſet Suidas. Item Comicus eodem tempore, quo & Menander, cujus fabulæ nonnullæ ab eodem Suidâ commemorantur.

Apollodorus Pergamenus Rhetor, Callidii, alias Calidii, itemque Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris. Scripſit de Rhetoricâ, ut author eſt Strabo.

Apollodorus, Philoſophus Epicureus. Laertius, lib 10. Cæterum de variis Apollodoris, vide Jonſium, lib. 2. de Hiſt. Phil. Script cap. 17. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap 21. & lib 3. p. 326. & Scip. Tettum in Com. de Apollodoris

Apollonia, virgo ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis coronata. Euſeb 6. 19.

Apollonides Nicenus, Commentarium ſcripſit, *de malè obitâ Demoſthenis legatione.* Meminit Ammonius libello de ſimilibus & differentibus vocibus in Ὄρνεον. Etiam Apollonidæ hujus περὶ παροιμιῶν librum citat Stephanus in Τίρυνς. A ſimpliciter *Apollonides* in Europæ periplo ſemel, iterumque citatur à Schol. Apollonii in lib 4. Laudatur etiam à Strabone lib. 7. Itemque à Plinio lib 7. cap. 2. Fuit præterea *Apollonides* Horapius, de quo vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p 328. Fuit etiam *Apollonides* Stoicus, quem Cato minor Uticæ jam è vita diſceſſurus, unà cum Demetrio Byzantino Peripatetico circum ſe habebit, teſte Plutarcho in Catone minore. Fuit etiam *Apollonides* Cyprius, medicus Methodicus à Galeno memoratus, lib. 1. Method. Med. cap 7. *Apollonides* etiam ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας laudatur Anonymo in vita Arati poetæ.

Apol-

Apollonius, Argonauticωn ſcriptor Naucratita Ægyptius fuit, Rhodius cognominatus, Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος dicitur Theophilo, lib. 3. ad Autolycum. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης vocatur Athenæo, lib. 7. cap. 7. & Æliano Hiſt. An. lib. 15. cap. 23. Cur autem *Rhodius* dicatur, Anonymus vitæ ejus autor exponit, ἐκεῖ ἐπολιτεύσατο καὶ ἐσοφίστευε ῥητορικοὺς λόγους. Ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Suidas *Alexandrinum* eum appellat in Ἀπολλώνιος. Meurſius in notis ad Apollonium Dyſcolum hunc Alexandrinum à Rhodio diſtinguit, ac propterea à Voſſio, lib. 1. de Hiſt. Gr. cap. 16. jure reprehenditur. Potuit enim Naucratita ille Alexandriæ, & in Rhodo docuiſſe, & utrinque denominari, dicique Naucratita Rhodius, & Alexandrinus, uti & Dionyſius Grammaticus triplici nomine gaudet: Dicitur enim *Thrax*, *Alexandrinus*, & *Rhodius*. Strab. l. 15. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἐκαλοῦντο δὲ Ῥόδιοι. Fuit Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis Grammatici, cujus etiam ſucceſſor fuit in præfecturâ Bibliothecæ apud Ptol. Euergeten.

Apollonius Dyſcolus, ſub Antonino Pio vixit, ἱστορίας θαυμασίας edidit, etiamnum ſuperſtites, & Meurſii notis itidem illuſtratas. Δύσκολος autem propterea dictus eſt, ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν, ut auctor eſt Anonymus in ejus vitâ. Vide Wowerium de Polym. c. 10. & Voſſ. Hiſt. Gr. p. 228.

Apollonius, Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas, de Trallibus, de Orpheo, ejuſque myſteriis, teſtibus Suidâ, Stephano, & Etymologo. Fuit etiam *Apollonius* Aſcalonita, hiſtoricus itidem, teſte Stephano in Ἀσκαλών. Alius eſt *Apollonius* Geometres, qui inter Arati Interpretes recenſetur. Item alius Apollonius Chæronis filius citatus Ariſtophanis Scholiaſtæ in Veſpas. Alios quoque hujus nominis adducit Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22. Itemque Jonſius de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 3. cap. 9.

Apollonius Molo Rhodius, Præceptor Ciceronis, ac Julii Cæſaris eodem tempore, teſte Plutarcho. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Syllâ: Orator unus in cauſis, ſcriptorque præſtantiſſimus, & in annotandis, animadvertendiſque vitiis, & inſtituendo, docendoque clariſſimus. Cic. in Bruto.

Apollonius, Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non poſſe oratores evadere, operam apud ſe perdere, quemque autem dimittebat ad quamcunque artem putabat eſſe aptum. Cic. 1. Orat.

Apollonius Citticus Medicus. Strabo lib. 16.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de unguentis. Athenæus. Apud Plinium *Apollodorus* ſcribitur.

Apollonius Tyaneus, Philoſophus Pythagoricus, cujus vitam ſcripſit Philoſtratus, & ante eum Damis ipſius in peregrinatione comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & forte in multitudine diſputaret, per eam horam, quâ Domitianus interficiebatur, defixus, & elinguis ſtetit; tum autem exclamavit. *Euge Stephane pulchre, Stephane percute: pulſaſti, vulneraſti, interfeciſti.* Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. 17. 13. Idem hoc unum à Diis petebat, ut bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17. De ejus annulo idem 2. 19. Alexander Severus Imperator religione tactus, Chriſtum, Abraham, Orpheum & Apollonium, velut Deos intra ædes veneratus eſt. Idem 6. 14. Agreſphon apud Suidam in *Apollonius* indicat alium Tyaneum Apollonium fuiſſe præter prædictum, qui ſub Nerone vixit, his verbis Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος πατὴρ γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως.

Apollonius, Eremita, cùm per omne vitæ tempus, nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artem jam propter ætatem exercere poſſet, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus comparavit, & quotidiè a primo mane, uſque ad horam nonam per ſingula monachorum oſtia perrexit, quò ægrotos viſeret. Cùm autem jam eſſet è vitâ migraturus, ea quæ poſſidebat, alteri tradidit, juſſitque ut eadem ipſe pietatis officia obiret. Sozomen. 7. 1.

Apollonius Pergæus, magni nominis Geometra, claruit ſub Ptolemæo Euergetâ. De quo vide Voſſium de Scientiis Mathematicis, pag. 54. &c.

Apollonios, denique Sophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem unum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini tempore Athenis docuere. De variis Apolloniis vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 149.

Apollophanes, regis Antigoni adulator. *Apollophanem* quendam Stoicum Laert. lib. 7. ad Stoicorum placita & dogmata explicanda adhibet, & in Phyſicâ eum de vacuo diſſeruiſſe, alibi etiam unam tantum virtutem, prudentiam nempe, ſtatuiſſe tradit. Locum autem inter hiſtoricos ſibi vendicare videtur libro περὶ τοῦ Ἀρίστωνος. Athenæus lib. 7. Ἀπολλοφάνης (in codd. vulgatis Ἀφάνης mutilate legitur, neque, quod mirere, correxit Caſaubonus, γνώριμος ὢν καὶ οὗτος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐν τῷ Ἀρίστωνι, καὶ αὐτὸς οὕτως ἐπιγράψας τὸ σύγγραμμα ἐμφανίζει τὴν τοῦ διδασκάλου φιληδονίαν. Libello itaque hoc quem *Ariſtonem* inſcripſerat, Ariſtonis magiſtri ſui voluptuariam vitam expoſuit. Quæ de ætate ejus nos dubitare non ſinunt, quòd Ariſtonem magiſtrum habuiſſe dicatur. Zenonem enim Stoicum audivit Ariſto, Arceſilai tempore: Ariſtonem vero Apollophanes, tempore Ptolemæi Euergetæ. Patriam hujus Apollophanis aperit Stephanus in Ἀντιόχεια. Τρίτη (Ἀντιόχεια ſc.) Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥτις ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Ἀρίβη καλεῖται), ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ Στωικὸς φιλόσοφος. Citat *Apollophanem* hunc Tertullianus lib. de Animâ, cap. 14. quod novem animæ partes ſtatuat. Fuit & *Apollophanes* Medicus in aulâ Antiochi Soteris, Regi apprimè charus, teſte Polybio, lib. 5. quem laudat Plinius 22. 21. & Corn. Celſus 5. 18. Cujus forte malagma contra jecinoris duritiem deſcripſit Galenus, lib. 8. de compoſ. medic. ſec. locos, cap. 9. & Paulus Ægineta 7. 18. laudatque Ætius tetrab. lib. 3. ſect. 3. cap. 18. Ut ut vero uterque *Apollophanes* ſub Euergete floruerit, non tamen hoc ſufficere arbitramur, ut eoſdem eſſe ſtatuamus. Alius fuit *Apollophanes* Sophiſta, cui tempore CHRISTI PATIENTIS Dionyſius Areopagita Heliopoli in Ægypto dixit: *Aut divina natura patitur, aut patienti condolet*, teſte Suida in Διονύσιος. Sed quod Polemon Laodicenus Sophiſta, Ariſtidis magiſter hunc *Apollophanem* audiverit, juxta Suidam loco citato, ratio temporis vix admittit. Jonſius. Vide Voſſ. P. Gr. p. 48.

Apollothemus, hiſtoriam fecit, quantum colligere licet ex iis quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus in Lycurgo.

Apomyius, Ἀπόμυιος Jupiter in Elide colebatur ὁ ἐλαύνων τὰς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας, Pauſanias. Plinius 29. 6 *Myioden* vocat, & lib. 10. cap. 38. *Myiagrum* Poeta apud Athen. lib. 1. Ἀεὶ δ' ὥσπερ Ὀλυμπιάσιν φασὶ τὰς μυίας ποιεῖν· βοῦν τοῖς ἀκλήτοις προκατακνίζειν παρέχω. Profert iſta patronus umbrarum, & eorum qui invocati veniunt ad conjugia. Ait, Bonum factum fore, ſi iſti alieno ſumptu alantur, fiatque illis quod ſolet muſcis Olympiæ: hoc eſt ut non prius ineantur ab iis qui volunt unà eſſe, convivio, quam in gratiam paraſitorum bovem mactaverint. Sacrificium in honorem Jovis muſcarum averruncatoris fieri ſolitum, ſic iſte interpretatur, quaſi in muſcarum gratiam fieret, ut eſſet illis unde lautè, ac dapſilè accipiantur. Caſaubonus. Clemens Alex. in Protreptico Ἀπομυίῳ Διὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ Ἀπομυίῳ, Ἡρακλεῖ. Et paulo poſt Ἡρακλείδης περὶ τῆς Ἀρκαδίας, φησίν, ἔνθα τὸ Ἀκτίου ἔστιν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν τῶν μυιῶν προθύεσθαι βοῦν. Vide *Beelzebub*.

Appianus, Alexandrinus hiſtoricus Græcus, Trajani, Adriani, & Antonini temporibus vixit. Romæ primum fuit cauſarum patronus, poſtea adlectus fuit Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam ſcripſit, lib. 24. Ac orſus ab Æneâ, & capto Ilio, percurrit illa tempora uſque ad Romulum. Inde accuratius perſequitur omnia uſque ad Auguſtum, quædam etiam carptim, atque obiter addit uſque ad Trajanum. Vide Suidam, Photium, & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13.

Appiades, Deæ Venus & Pallas ſic dictæ ſunt, quibus ad *Appias* aquas templum erectum erat, prope Cæſaris forum. Ovid. 3. de Art. Amand.

Has Venus è templis multo radiantibus auro
Læta videt lites, Appiadeſq; Deæ. Vide Cæl. Rhod. 12.

Appiorum gentem Romæ cognominatam eſſe legimus ab apii coronâ, quam L. Appius in Achaiâ meruit.

Appius proſcriptus à Triumviris opes ſuas ſervis diviſit, & cùm navem cum illis conſcendiſſet, in Siciliam tranſiturus maris tempeſtate obortâ, in ſcapham, quaſi in tutiorem ſpem depoſitus eſt, ubi ſalvus evaſit; illi autem perfractâ nave ad unum omnes cum opibus, propter quas Dominum prodiderant, perierunt. Appianus, lib. 4.

Appius Annius Trebonius Gallus Conſ. M. Attilii collega.

Appius Claudius Craſſus Conſ. Spurii Nautii Rutilii collega, à Perſeo victus. Livius Lib. 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, caſtriſque exuit. Idem.

Appius Claudius Xvir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit; exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius Cæcus, orator Romanus, de quo Tullius in Bruto, & Tuſcul. lib. 4. In veteri Romanâ hiſtoriâ nobilis fuit, diſturbatâ maximè cum Pyrrho pace. Ovid. Faſt. 6.

Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit, lumine captus erat. Sil. lib. 13.
Hic fraudes pacis, Pyrrhumque à limine portæ
Dejecit viſus orbus.———

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſ. Pub. Servilii collega, cujus ætate Sylla, depoſito magiſtratu, vitam vixit privatam, commentarioſque ſcripſit, quos Lucullo dedicavit.

Appius

Appius Claudius invenit Romanis literam R. ut pro *Valeſiis*, & *Fuſius*, *Valerii* & *Furii* dicerentur.

Appius, quidam Cenſor Romanus de quo Horatius Serm. lib. 1. Sat. 6.

——*Cenſorque moveret*
Appius, ingenuo ſi non eſſem patre natus.

Cic. epiſt. ad App. lib. 3. *Vale, & in cenſurâ, ſi jam es cenſor (ut ſpero) multùm de proavo tuo cogita.*

Aprilis, geminam hujus menſis etymologiam ponit Iſidor. l. 5 c. 33. Unum eſt, ut ſic dicatur, quaſi *Aprilis* quia *aperit* omnia. Quod etymon cùm Varroni placuit, cujus verba mox apponenda, tum Ovidio 4. Faſt. Macrobio Saturn. 1. 12. & Servio ad illud 1. Georg.

Candidus auratis aperit cum cornibus annum
Taurus ——

Alterum etymon eſt, ut *Aprilis* dicatur, quaſi *Aphrilis* ab Ἀφρὸς *Spuma*; quaſi nempe ex hâc nata Venus, cui is menſis ſacer. Hujus etymi auctores qui ſint ſtatim ex Varrone diſcemus, eoſque etiam Nunneſius ſequitur in Grammaticiſte, ut cui *Aprilis* ſit ab Ἀφροδίτη. Verum Cincius, ut Macrobius author eſt, negabat huic menſi à Venere inditum hoc nomen, eò quòd Venus antiquis illis Romuli nepotibus fuerit ignota, ut cui nullum inſtituerint feſtum, ac cujus nullus in Saliarib. hymnis mentio fiat. Cincio aſtipulatur Varro, lib 5. de LL. *Secundus menſis (ut Fulvius Flaccus ſcribit, & Jun. Gracchus) à Venere, quòd ea ſit* Ἀφροδίτη. *Cujus nomen ego, antiquis literis quòd nuſquam inveni, magis puto dictum, quod ver omnia aperit, Aprilem.* Joſ. Scal. vero in Schedâ inedita: Quomodo menſis Aprilis dici potuerit ab aperiendo, equidem non video. Primùm cum annus ab initio decem tantum menſium fuerit, neceſſe eſt ſemper menſes vagos fuiſſe, neque ſtationes temporum fixas tenuiſſe. Ita Aprilis ſemel tantùm incidebat in tempus vernum, & poſt decem annos Romuleos h. e. decem lunares redibat in orbem. 2. Deinde Aprilis non poteſt deſcendere à verbo. Nam nomina quæ hujus terminationis ſunt, ſi deſcendant à verbo, penultimam corripiunt, ut *probabilis*, *utibilis* vel *utilis*, *facibilis*, vel *facilis*. Si autem à nomine eandem producunt, ut *equus*, *equilis*, *ovis*, *ovilis*, *caper*, *caprilis*, *aper*, *aprilis*: præter pauca ut *humilis*, *ſimilis*. Ergo *Aprilis* ab *apro* h. e. porco, ut Athenis ἐλαφηβολιὼν h. e. *cervilis*. Sic *Aprilis* καπριβολιὼν vel καπροβολιών. Voſſius.

Apſinus, Rhetor nobilis Athenienſis, de arte Rhetoricâ præcepta edidit, quæ etiamnum Græcè extant.

Apſines. Sophiſta Gadareus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium; docuit Romæ Maximiniani tempore, cujus beneficio adeptus eſt conſulatum.

Apteras, Rex Cretæ, Cydonis Succeſſor. Euſeb. eum refert in annum Moſis octavum, qui erat ſexageſimus poſt initium Cydonis: Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἄπτερας καὶ τὴν πόλιν ἔκτισεν.

Apuleius, vel *Appuleius*, Madaurenſis, ſcripſit libros 11. Mileſiarum (ut Capitolinus vocat) ſive de Aſino Aureo: quod opus de fonte expreſſit vel Luciani, vel Lucii Patrenſis. Unde initio operis dicit, ſe Græcanicam fabulam incipere. Inter opera ejus deperdita fuit *Epitome Hiſtoriarum*, ut à Colvio in vitâ Appuleii traditum eſt. Sanè ex *epitome Appuleii* quædam Priſcianus, lib. 6. refert: at hiſtoriarum fuiſſe epitomen non dicit. Conſcripſit & alia compluſcula; velut *Convivales Quæſtiones*, Macrobio teſte, lib. 8. cap. 3. & 10. & Sidonio Apollin. lib. 9. epiſt. 13. Item librum *de Proverbiis*, ut eſt apud Soſipatrum. Ad hæc libros *ludicrorum*, *Apologiam*, aliaque quæ partim ſuperſunt, partim à Servio, Nonio, ac Fulgentio, commemorantur. *Scriptorem eruditiſſimum* vocat Caſaubonus de Satyr. poeſi. *In aſino planè rudis; in aliis ſonat hominem, niſi quod Florida ſint ridicula, ſed excuſat ea Inſcriptio.* Lud. Vives, lib. 3. de trad. diſcipl. *Apuleius non malus author, & antiquarum vocum uſurpator.* Turneb. Adverſ. 18. 14. Idem, lib. 29. cap. 13. *Interdum non malus auctor, præſertim cum laſcivia ingenii non indulget.* Rudere verius quam loqui in Aureo Aſino Apuleius viris eruditis videtur. Neander Geogr. part. 3.

Aquarii, hæretici quidam, ſic dicti, quòd ſolam aquam afferebant in Calice ſacramenti. Cælius Rhod. 18 40.

Aquarius, undecimum Zodiaci ſignum, Capricorno proximum. Oritur 15. Cal. Febr. Fabulantur poetæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Jupiter ejus pulchritudine captus, ab aquilâ in cœlum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur. Catullus vocet *Hydrochoon*, Julianus *Aquæ fuſorem*. Palladius *Aquæ geſtatorem*, Ovid. 2. Faſt.

Jam levis obliquâ ſubſedit Aquarius urnâ.

Virgil. 3. Georg.

——*Cum frigidus olim*
Jam cadit, extremoque irrorat Aquarius anno.

Horat. Sat. 1. de formicâ.

Quæ, ſimul inverſum contriſtat Aquarius annum,
Haud unquam prorepit.——

Aquila, vir Judæus ex Ponto. Actor. 18 Alius qui libros Vet. Teſtamenti ex Hebræo in Græcum ſermonem tranſtulit. Voſſius de Art Gram. 1. 3. *Aquila Ponticus ex Gentili Chriſtianus, poſteaque Judæus factus, cum Hebraicè didiciſſet, ſub Cæſare Hadriano An. D. 129. Veteris Inſtrumenti libros Græce ita tranſtulit, ut verbum verbo redderet.*

Aquila, ſidus cœleſte, cujus ala dextra Circulum Æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum ejus à reliquo corpore dividit circulus à Cancro ad Capricornum perveniens. Exorto Leone occidit, oritur autem cum Capricorno. Habet in capite Stellam unam in utraque pennâ unam, in caudâ unam. Inter aſtra autem receptus dicitur Aquila, quòd Jovem Cretenſem, cum adhuc infans eſſet, in ſpeluncâ, ne à Saturno patre occideretur, abſconditum nectare nutriverit, uti tradidit Mæro Poetria Byzantina in his,

Νέκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων
Γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διὶ μητιόεντι.
Τὸν καὶ νικήσας πατέρα Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀθάνατον ποίησε. καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσεν.

Vel quod Jovi ad expeditionem bellicam adverſus Titanes, qui parentes ejus in vincula conjecerant, accincto, hæc avis augurium futuræ victoriæ in Naxo attulerit, & arma pugnanti ſubminiſtrarit. Unde & ſibi ſacram Jupiter in poſterùm voluit; & in reliquis expeditionibus Aquilæ effigie pro ſignis militaribus uſus eſt; quod imitati ſunt poſtea Romani, ut author eſt Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 2. Imò attribuit illi tantam facultatem, ac immunitatem, ut nullo fulminis ictu lædi unquam, & ſolis fulgorem oculis ſemper apertis, ac minimè hebeſcentibus intueri poſſet. Vel etiam, quòd formoſiſſimum illum Ganymedem Trois, Trojanorum regis filium, centeſimo circiter anno ante bellum Trojanum, rapuerit, ac in cœlum portaverit, quò Deorum conſuetudine frueretur: ut auctor eſt Apollonius Argonaut. lib. 3.

——Μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν,
Κάλλεος ἱμερθείς.——

Ubi Scholiaſtes. Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάχθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῶν θεῶν φησίν. Οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ὥστε Διὶ οἰνοχοεῖν.

Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Unde & traditum illi imperium in cæteras aves, teſte Horatio, Carm. lib. 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Alii tamen tradunt, Jovem ipſum in Aquilam converſum, Ganymedem ex luco agris Priapenis. & Cyzicenis contermino rapuiſſe: unde locus ille poſtmodum *Harpagia* ſit dictus, teſtante Strabone lib. 13. Verum raptor ille non Aquila fuit, neque Jupiter Phrygius, qui Ganymeden rapuit, aut rapi curavit, in Aquilam transformatus; ut poeticâ ſaltem fide traditur. Proinde ſuſpicatur Philippus Ceſius navem fuiſſe *Aquilam* dictam, ob *Aquilæ* inſigne, vel, ſi mavis, cohortem, aut exercitum Phrygium, Aquilæ picturâ in vexillis militaribus, ut modo diximus, utentem: quorum vel hujus, vel illius adminiculo Tantalus, Phrygiæ & Paphlagoniæ rex catamitum hunc abduxerit. Unde & Troi patri Ganymedis, ac Tantalo maximum bellum exortum eſſe, indicat Phanocles apud Euſebium & Oroſium.

Verum quidam hic intelligunt *Aquilam*, illam Tryphone & Echidna, ut vulgò fabulantur, prognatam: quæ Promethei, Japeti filii, quem Oſiris, ſive Mizraim parti Ægypti præfecerat, cor, & jecur in monte Caucaſo exediſſe, & ab Hercule poſtea ſagittis transfixa dicitur, uti traditum eſt Duridi Samio, Pherecydi, lib. 2. & 10. Hiſtor. Apollonio, lib. 2. Argon Heſiodo in Theogoniâ, ac Luciano in Prometh. & dial. de Sacrificiis Hi Prometheum tantis cruciatibus à Jove affectum ſcribunt; quod igne (nempe rerum Divinarum, & Scientiarum cognitione) mortalibus divinitus adempto Minervæ (hoc eſt Sapientiæ auxilio) in cœlum aſcenderit, ibique ferulâ ad currum ſolis admotâ, eum rurſus in terram portaverit. Cujus tamen aliam cauſam affert Menander; nempe quia Prometheus invenerit fœminam (forte Philoſophiam intelligit) omnium humanarum calamitatum auctorem, & animalium genus ſceleſtiſſimum, vel quia Palladem, h. e. ſapientiam amaverit: uti Duridi proditum. Verum de his plura in *Prometheus*. Antequam vero manum de tabulâ tollam, dicere eſt animus; quòd quidam veterum in ea quoque, ut videtur, fuerint opinione, animam Platonis in hanc Aquilam cœleſtem fuiſſe converſam. Et indicat idem Speuſippus, aut quiſquis ille fuit,

qui

qui Græcum illud epigramma in tumulum Platonis compoſuit, quod aliquis ita tranſtulit.

Cur, Aquila, ad tumulum hunc volitas? dic; nunquid (*ab aſtris*
Hic habitare Deum forsè aliquem inenita es?
Imò anima exſtincti ſum diva Platonis; Olympum
Quæ colo: ſed corpus terrigenum Attica habet.

Aquili, Dii quidam, quos in aere ponit Capella unà cum Manibus & Heroibus: dicti quaſi *nigri*. Gloſſa. *Aquilum*, μέλαν. Cæterum de Diis Aquilis Arnobius lib. 3. *Crinitos effingitis, alios ſenes, juvenes, pueros, Aquilos, cæſios*, &c. Malè eſt in Gloſſ. Papiæ. *Aquili*, ſpecies Dæmonum, qui in ſimilitudine aquarum apparent. Grot. in Cap.

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita, cùm in magnâ ſiccitate, aqua eſſet elicenda; tunc enim Jovi immolabatur. Sacerdotes, *Aquilices*. Tertull. in Apol. & adverſus Marcionem.

Aquilinus, Conſ. Junii Ruſtici collega. Alius Æmiliani collega. Tertius Junii Maximi collega.

Aquilius Manius, Oppii legatus, à Mithridate crudeliſſimè interemptus. Arnobius adv. Gen. lib. 1. *Innumerabiles alii gloriâ & virtute, & exiſtimatione pollentes, acerbiſſimarum mortium experti ſunt formas; ut Aquilius, Trebonius, Regulus.* Ubi de noſtro Aquilio eum agere, rectè obſervavit doctiſſimus Caſaubonus, magnum literarum lumen, & ſingularis pietatis ac probitatis exemplum, uti eum vocat Deſid. Heraklius. Minutius Felix: *Viros cum Mutio, vel cum Aquilio, aut Regulo comparo.* Aquilio autem capto miris modis illuſit Mithridates, tandemque τῷ ςόματι αὐτῷ κατεχεῖτο χρυσίον, ait Appianus in Mithridaticis; *Aurum in os infudit*, ait Plin. 33. 3. Ejuſdem meminit M. Tullius de Lege Manilia.

Aquilius Severus, hiſtoricus, de quo ſic Hieron. in Catal. ſcript. illuſtr. *Aquilius Severus in Hiſpaniâ, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epiſtolarum ſcribuntur libri, compoſuit volumen, quaſi ὁδοιπορικὸν, totius vitæ ſuæ ſtatum continens, tam proſâ, quam verſibus; quod vocavit καταστροφὴν, ſive πεῖραν & ſub Valentiniano Principe obiit.* Meminit & Honorius in Catalogo.

Aquilo, ventus à Septentrione flans, à vehementiſſimo flatu & volatu, inſtar Aquilæ, ſic dictus Feſto teſte. Græcis *Boreas*; ſiccus, & frigidus. Ovid. 3. Triſt. 10.

Tantaque commoti vis eſt Aquilonis, ut altas
Æquet humo terras, tectaque rapta ferat.

Horat. Ἐπῳδῶν od. 10.

Inſurgat Aquilo quantus altis montibus
Frangat trementes ilices.

Cæterùm Aquilonis violentiam nemo melius expreſſit, quàm Virgilius Georg. 3. verſ. 196.

Qualis Hyperboreis Aquilo cùm denſus ab oris
Incubuit, Scythiæque hyemes, atque arida differt
Nubila, tum ſegetes altè campique natantes
Lenibus horreſcunt flabris: ſummæque ſonorem
Dant ſilvæ, longique urgent ad littora fluctus:
Ille volat ſimul arva fugâ ſimul æquora verrens.

Aquilones etiam dicuntur venti, qui 8 ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos vocant Eteſias & Prodrómos, quaſi Præcurſores.

Ara, cœleſte ſidus. Cujus mem. Ovid. Met. 2.

Neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
Neve ſiniſterior preſſam rota ducat ad Aram.

Cicero in Arateis.

Inde Nepes cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Horizontem noſtrum ſtringit mediâ nocte ſub finem Junii, meridianum tranſiens: & duodecim in globo noſtro complectitur ſtellas. Θυτήριον Arato dicitur. Sic enim ille.

Αὐτὰρ ὑπ' αἰθομένῳ κέντρῳ τέραος μεγάλοιο
Σκορπίου, ἄγχι νότοιο Θυτήριον αἰωρεῖται.

Cæterum *Aram* hanc Cœleſtem denotare aiunt aram illam juſſu Deorum à Vulcano, ſive ut ait Eratoſthenes apud Arati Scholiaſten, à Cyclopibus, nempe Vulcani fratribus & miniſtris, extructam; ſuper quâ Jovi adverſus Titanas bellum ſuſcepturo, fidelitatis ſacramento Dii omnes ſeſe obſtrinxêre. Itaque auxilio Deorum devictis Titanibus, Jupiter in perpetuam rei memoriam Aram illam inter aſtra locaſſe dicitur. Alii tamen Aram hanc in cœlo collocatam dicunt in gratiam Chironis Centauri; nempe quòd lupum, qui etiam hinc *Victima Centauri* dicitur, & Aræ in cœlo proximus eſt, in ejuſmodi arâ immolaverit. Quæ ſimul & Chironi ante oculos ſit poſita, ut ejus inſignis erga deos immortales religio & pietas in perpetuum demonſtretur.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios. Juvenal. Sat. 3.

—— Inter quas auſus habere
Neſcio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Ubi alii *Alabarches*. Ἀλαβὰ Heſychio eſt μέλαν τὸ γράφικὸν. Quidam volunt ſignificare etiam ſcriptum de tributo, quod pro pecorum paſtu ſolvitur. Inde *Alabarches*, qui præeſt huic ſcribendi muneri. Schol. Juvenalis Arabarchen ait irriſoriè dictum, quaſi *Arabum principem* i. e. ſervorum, qui eſſent Romæ ex Arabiâ. Vide Alciatum & Brodæi Miſcellanea.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, quâcum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam tranſmutavit, uti teſtatur Ovid. Met. 6. in his.

———Doluit ſucceſſu flava virago;
Et rupit pictas, cæleſtia crimina, veſtes.
Non tulit infelix: laqueoque animoſa ligavit
Guttura: pendentem Pallas miſerata levavit:
Poſt ea diſcedens ſuccis Hecateidos herbæ
Spargit, & extemplo triſti medicamine tactæ
Defluxere comæ: cumque his & naris, & auris.
Fitque caput minimum toto quoque corpore parvæ.
In latere exiles digiti pro cruribus hærent,
Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit
Stamen; & antiquas exercet aranea telas.

Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum, & retia inveniſſe, cujus filius Cloſter fuſos in lanificio invenit. Juvenal. Sat. 2.

——Vos tenui prægnantem ſtamine filum
Penelope melius, levius torquetis Arachne.

Araros, Ἀραρὼς, Comicus, Ariſtophanis fil. teſte Suida. Vide quæ de iſto Caſaub. ad Athen. lib. 3. cap. 3. Adi & cap. 25. ubi de illo: ψυχρότατος Ἀραρώς. Frigidus enim Poeta fuit.

Arator, Poeta Chriſtianus, Romanus Subdiaconus, qui Hiſtoriam Apoſtolicam, à D. Luca conſcriptam, hexametro verſu expreſſit. Floruit A. D. 544.

Aratus, Poeta Solenſis. Scripſit, quæ extant Φαινόμενα, & Διοσημεῖα, in quibus ſitum, motum, ortum, occaſum, & numerum explicat ſtellarum apparentium. Quo libro adeo delectati fuere Claudius, & Germanicus Cæſar, ut Latinum fecerit uterque. Vertit eum Latine & Cicero adhuc adoleſcens. Taceo Rufum Feſtum Avienum, qui eundem Latinis verſibus eleganter expreſſit. Ovidius.

Cum Sole & Lunâ ſemper Aratus erit.

Ejus pulcherrima eſt hæc ſententia.

Μηδέποτ' ἐν ὀλίγῳ, τὸ δ' μύθου αὐτίκ' ὄνειαρ
Γίνετ' ἐπιφρασάμενος αἰεὶ πεφυλαγμένῳ ἀνδρί.

Verum de Arato nos alibi. Hic tantum notet Lector, Arati hujus meminiſſe Theocritum Idyll. 6.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰς ἀγέλας ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον.

Ubi Schol. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γεγραφότα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει. Hinc *Arateus*. Cinna apud Iſidorum.

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, &c.

Aratus, Sicyonius ſcripſit hiſtoriam de rebus ab Achæis, & ſe ipſo geſtis. Vide Voſſ. H. Gr. pag. 108.

Aratus, Cnidius condidit hiſtoriam Ægyptiacam. Anonym. in Vit. Arati Poetæ.

Arcas, Jovis & Calliſtus filius. Vide primam partem hujus Dict.

Arceſilas, & *Arceſilaus*, philoſophus, Polemonis diſcipulus, in diſputatione pertinacior, & magno ingenii acumine Cic. 3. de Fin. Ex Pitane, Æolicâ civitate, ortus, relicto genitali ſolo, Sardes perrexit: mox Athenas profectus in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam Philoſophiam omnino commutaſſe, novamque quandam conſtituiſſe ferunt. *Cavillator* vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam pateretur, ſed omnes perturbaret ſophiſmatibus. Perſius Sat. 3.

——— Non ego curo
Eſſe quod Arceſilas, ærumnoſique Solones.

Seneca 2. de Ben. de hoc Philoſopho Arceſilaus, ut aiunt, amico pauperi & paupertatem ſuam diſſimulanti, ægro autem, & ne hoc quidem confitenti deeſſe ſibi in ſumptum ad neceſſarios uſus, cum clam ſuccurrendum judicaſſet, pulvino ejus ignorantis ſacculum ſubjecit, ut homo inutiliter verecundus, quod *deſiderabat, inveniret potius quam acciperet.* Hæc ille. *Cteſibium* hunc inopem nominat Laertius: & dictum addit, cum pecunia inventa eſſet Ἀρκεσιλάου τὸ παίγνιον *Arceſilas hic ludus.* At Plut. in lib. Quom. Adul. ab Am. noſcendus diſerte Apellichio hoc tribuit: & cætera conſonat niſi quod dictum effert Ἀρκεσιλάου τοῦτο τὸ κλέμμα. *Arceſilas hoc furtum.* Hic interrogatus *Cur ex aliis ſectis ad Epicuream tranſirent multi, nemo ex illis ad alias? Nam,* inquit, *ex viris Galli fiunt*, (ſcilicet evirati) *ex Gallis viri nunquam.* Fuit etiam poeta ejus nominis priſcæ comœdiæ; alius Elegiacus; alter ſtatuarius; in quem & Simonides ſcripſit epigrammata.

epigrammata. Laert. lib. 4. Item ſculptor quidam apud Plinium. Item pictor, Tiſicratis filius teſte eodem Plinio, lib 35. cap 11. Denique unus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Trojam cum 50. navibus advenerunt, ut oſtendit Hom. initio Catalogi:

> Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
> Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε.

Ab Hectore poſtea interfectus eſt, teſte eodem. Hom. Il. o.

> Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
> Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.

Arceſius, Jovis filius, pater Laertis. Ulyſſes apud Ovidium Metam. lib 13.

> *Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,*
> *Jupiter huic.* ———

Ἀρκείσιος Homero Od. π. ubi ſic Telemachus.

> Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων,
> Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
> Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
> Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν.

Item *Arceſius*, qui Arceſicerata urbem condidit. Steph. in Ἐπιφάνεια.

Archedicus Comicus, in cujus Fabulis Theſaurus. Multa ſcripſiſſe dicitur de Demochare qui è Demoſthenis fratre natus fuit.

Archelaus, Philoſophus Athenienſis, ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor, ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audivit. Cic. 5. Tuſc. Qu. Hic Phyſicam philoſophiam ex Ioniâ Athenas invexit, fuitque Phyſicus appellatus, quòd in eo defecerit philoſophia naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidam Ethicæ rudis fuit, qui de Legibus, de honeſto, & æquo philoſophatus fuit. Vide Voſſ. P. Gr. p. 34. Præter hunc tres alii celebrantur, teſte Laertio. Primus erat χωρογράφος. Hic omnem terram deſcripſit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ ac ſingularis naturæ ſunt, verſu conſignavit. Tertius orator de arte ſuâ volumen reliquit. Secundus iſtorum Laertio dicitur, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας. Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo, lib. extremo, cùm ait, Παρὰ Ἀρχελάῳ Χερρονησίτῃ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Sed qui hoc loco eſt Cherſon[illegible] is Ægyptius vocatur Antigono Caryſtio: qui illum παράδοξα καὶ θαυμάσια ἐπιγράμματα ad Ptolemæum ſcripſiſſe teſtis eſt. Vide eum Hiſt. Mirabil. cap. 23. & 96. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo ſcorpios; ex equis veſpas; ex ſpinæ medulla, in nonnullis cadaveribus, parvos enaſci ſerpentes. Cùm autem hæc ad animalium hiſtoriam pertineant: plane cenſeo (inquit Voſſius) eſſe Archelaum eundem, quem de animalibus ſcripſiſſe, & quâ re unumquodque eorum curetur, Artemidorus dicit. lib. 14. Onirocriticon, cap. 24. Idem confirmat locus Plinii 8. 50. *Archelaus auctor eſt, auribus capras ſpirare, non naribus, nec unquam febri carere.* Iſtius quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem de R. R. 2. 3. *De quibus admirandum illud* (reſpicit ad titulum θαυμασίων, καὶ παραδόξων) *quod etiam Archelaus ſcribit, capras, non ut reliqua animalia, naribus, ſed auribus, ſpiritum duci ſolere*; non alium Archelaum ab eo ſignari, quàm illum Antigono memoratum, liquet ex lib. 3. de R. R. cap. 16. ubi idem ait, *Primùm apes naſcuntur, partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait eas eſſe βοὸς φθιμένης πεπλανημένα τέκνα.* Idem.

> Ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

Hæc Varro. Stobæus Serm de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione, advocat Archelaum, lib. 1. περὶ ποταμῶν. Similiter Plut. lib. de Flum. citat Archelaum in ιγ. περὶ ποταμῶν, itemque primo de lapidibus. Voſſius; quem vide de H. Gr. p. 328.

Archelaus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo Imp. Hieron.

Archelaus, 12. Macedonum rex, regn. an. 23. fuitque interfectus ab adoleſcente Craterâ nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promiſſam filiam alteri deſpondiſſet. Voſſ. ter. Vide Ælian. Var. Hiſt. 2. 21. 8. 9. 12. 49. 14. 17.

Archelaus, 13 Judæorum rex, regn. an. 9. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam, Alexandri fratris ſui relictam, contra legem, uxorem duxit. A Cæſare exilio damnatus Viennæ mortuus eſt. Joſ. 17. 18. Hegeſip. 5. 5.

Archemachus, Euboicarum rerum libros conſcripſit, quorum 3. citant Athen. lib. 6. & Clem. Alex. 1. Strom. quartum autem Harpocration in Ἀλλήνους. Nempe de patriâ ſuâ hos libros ſcripſerat. Siquidem Straboni lib. 10. vocatur Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεύς. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3 pag. 130.

Archemorus, qui & *Opheltes*, Lycurgi Thracum, vel Nemeæ regis filius. Hic Hypſipilen nutricem habuit, quæ, cum ſitientibus Achivis, qui ad Thebaicam expeditionem venerant, Langiam fontem oſtenderat, Archemorum puerum ſuper viridi herbâ depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Unde annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit; Ludos hoſce Nemæos vocabant: author Archias lib. 1. Anthologiæ. *Archemorus* etiam poſtea Langia fons vocabatur. Alludit ad nomen Papinius Theb. 5.

> ——*Noſtri ſignatus nomine fati.*

Ubi Barthius: Quia nempe interitus pueri nominé *Archemori* deſignatus erat. Ipſe autem hujus interitus prædicebat interfectum iri ad uſq; unum Adraſtum omnes Argivos principes Hoc enim præcinebat Amphiaraus iſta principibus exercitus dicens: Apollodorus, lib 3. Τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετ' Ἀδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσιν. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. Paulo ante: Ἀμφιάραος δὲ ὁ Οἰκλέους, μάντις ὤν, καὶ προειδὼς ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτὸς [illegible], καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. Pulcre etiam Lutatius: *Idem Lycurgi filius Opheltes, quo nomine puer ille primo dicebatur. Poſt, cum jam initia Thebani belli ejus morte initiata eſſent, Archemorus nominatus eſt.* Ἀρχὴ *enim Græcè principium,* μόρος *mors nuncupatur.*

Archeſtratus, vetus author, præter γαστρονομίαν, ſive leges ventri ferendas, cujus Athenæus, lib. 3. ſæpius meminit, etiam librum edidit περὶ αὐλητῶν, ſive de tibicinibus, cujus apud eundem fit mentio, lib. 14. Erat autem Συρακούσιος, ἢ Γελῷος teſte eodem Athenæo, lib. 4.

Archetimus, primus hiſtoriæ Philoſophicæ ſcriptor, vixit circa initium regni Perſici, quo tempore 7. Græciæ ſapientes floruere, qui hiſtoriam eorum, nec non cum Cypſelo congreſſum, cui ipſe quoque interfuit, perſecutus eſt. Laertius Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (ſapientum 7. ſc.) γέγραφε παρὰ Κυψέλῳ, ᾗ καὶ αὐτὸν φησι παρατυχεῖν. Forſan idem eſt *Archetimus* ille Ἀρκαδικῶν ſcriptor apud Plutarchum in Qu. Gr. quem incertæ ætatis Hiſtoricis annumerat Voſſius Hiſt. Gr. lib. 3.

Archia, poeta Antiochenus, Romæ claruit, adjutus à familiâ Lucullorum, & nonnullis Græcis civitatibus donatus, Ciceroni imprimis familiaris diſcedens è Siciliâ cum L. Lucullo Heracleam venit, cujus auſpiciis in eandem civitatem adſcriptus eſt. Dein lite motâ à Græco quodam, Cicero ipſum luculentâ oratione defendit, ubi multa de laudibus poeticæ dixit. Aſcon. Pæd. Carmine Græco Romanorum bella Cimbrica memoriæ tradidit. Orſus eſt etiam deſcribere Conſulatum Ciceronis. Superſunt ejus quoque varia Epigrammata in Ἀνθολογίᾳ. Item *Archias* Imperator, qui Syracuſas condidit. Volat. Item alius Hyblæus præco celeberrimus. Julius Pollux.

Archibius, Apollonii filius Grammaticus, in Callimachi epigrammata enarrationem ſcripſit. Suidas. Item alius Grammaticus, qui Romæ docuit ſub Trajano. Idem.

Archidamia, mulier Spartana, quæ, Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in ſenatum venit, viros jurgata, quaſi vivendum fœminis fuit, Spartâ everſâ. Plut. in Lycurgo, & Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius Methonem ad Athenienſium exercitum deficientem recepit, in bello contra Pylum primus è navi proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum dimiſit, denique adverſus Amphipolim ſtrenuè decertavit. Inſimulatus poſtremò, quod Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcadas, Argivoſque vicit, tropæa erexit. Xenophon, lib. 7. Pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis, quantum pecuniarum foret ſatis ab bellum Peloponneſiacum, ſcientèr reſpondit. Bellum ordinaria non quærere. In aliis hujuſce Dictionarii editionibus *ordinata* legas, propius ad mentem Plutarchi, apud quem τεταγμένα legitur, in Agide & Cleomene.

Archilochus, hiſtoricus, ex quo veteres aliqua de temporibus citant, unde & chronica ſcripſiſſe putatur à doctis. Juxta Clem. Alex. lib. 1. Strom. floruit circa Olympiad. 20. Juxta Tatianum vero Olymp. 23. cujus verba citat Euſeb. lib. 10. Præp. Idem tamen Euſeb. in chron. refert Archilochum ad Olymp. 29. Diphilus vero apud Athen. lib 13. Sapphûs amatores in ſcenam induxit Archilochum & Hipponactem; ſed hoc fecit ſive inſcius, ſive παίζων, ut Athen. mavult. Joſ. Scal. refert Archilochum ad tempora Darii Hiſtaſpis F. qui imperare demum cœpit Olymp. 64. an. 3. Nihil ejus hodie habemus; nam illa quæ ab Annio Viterbienſi ſub ejus nomine edita vere ſunt ὑποβολιμαῖα. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 5. & de Poet Gr. p. 14. Idem eſt autem cum eo qui ſequitur, nempe.

Archilochus, poeta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quod ei filiam pactam, nomine Neobulen, alteri

collocaverat, eumque ad laqueum ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum compulit Horatius,

Archilochum proprio rabies armavit Iambo.

Idem Ep. 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener.

Et Epiſtol. lib. 1.

——— Parios ego primus Iambos
Oſtendi Latio, numeros, animoſque ſecutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.

Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, *Archilochus primus inter eos, qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibranteſque ſententiæ. plurimum ſanguinis, & nervorum, &c.* Emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. in Tuſculanis. Hujus libros ob inverecundiam & obſcœnitatem Lacedæmonii ex urbe tolli juſſerunt, authoremque eorum in exilium miſère. Poſtremo à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit; cujus interfectores Delphis arguit Apollo ob clariſſimum ejus ingenium Plin. 7. 29. Item poeta Lacedæmonius, qui Romæ floruit, regnante Tullo Hoſtilio. Item Neſtoris filius qui patrem in expeditione Trojanâ ſecutus à Memnone interfectus eſt. Hom.

Archimedes, Syracuſanus geometra, ſæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plut. in Marcello. Cic. 1. Tuſc. Qu. cum eſſet in Siciliâ Quæſtor, ſepulcrum ejus inter vepres inveniſſe gloriatur. Hic, tanquam Deus terrenus, mechanico artificio ſphæram vitream fecit in quâ mirâ converſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claud. in Epig.

Jura poli, rerumque fidem, legeſque Deorum
Ecce Syracuſius tranſtulit arte ſenex.
Incluſus variis famulatur ſpiritus aſtris,
Et vivum certis motibus urget opus.
Percurrit proprium mentitus Signifer annum,
Et ſimulata novo Cynthia menſe redit.

Sil. l. 14.

Vir fuit Iſthmiacis decus immortale colonis
Ingenio facile ante alios telluris alumnos,
Nudus opum, ſed cui cœlum terræque paterent;
Ille novus pluvias Titan ut proderet ortu
Fuſcatis triſtis radiis, ille, hæreat, anne
Pendeat inſtabilis tellus, cur ſæde certa
Hunc affuſa globum Tethys circumliget undis
Noverat, atque una pelagi Lunæque labores
Et pater Oceanus quâ lege effunderet æſtus
Non illum mundi numeraſſe capacis arenas
Vana fides, puppes etiam, conſtructaque ſaxa
Fœmineâ traxiſſe ferunt contra ardua dextra.

Ubi ſis Dauſquium conſule. Marcellus in expeditione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes unus violaretur: verum cum urbs caperetur, & ipſe animo ac oculis in terram defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt. Vide Dauſqueium in illud Silii, lib. 14.

Tu quoque ductorem lacrymas memorande tuliſti
Defenſor patriæ, meditantem in pulvere formas
Nec turbatum animi, tanta feriente ruinâ
Ignarus miles vulgi tum forte peremit.

Erat autem Hieronis Syracuſani regis propinquus. Plut. in Marcello: Ἀρχιμήδης Ἱέρωνι τῷ βασιλεῖ συγγενὴς ὢν καὶ φίλος. Unicus *ſpectator cœli, & ſiderum*, ut Livii de eo 24. 34. verba ſunt, *mirabilium inventor, ac machinator bellicorum tormentorum fuit.* Julius Firmicus, Matheſ. 6. 3. *Hic eſt Syracuſanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus ſæpe proſtravit. Hunc Marcellus in triumpho victoriæ conſtitutus, ac inter ovantes militum ſtrepitus, laureaſque collocatus lugubri mœrore deflevit.* Quam ſubtili ratione, quomodo argenti auro admiſti per fraudem menſura deprehendi poſſit, invenerit, narrat Vitruvius, lib. 9. cap. 3. & Fannius Poeta vetus de ponderibus. Vide plura de illo apud Voſſium de Scientiis Mathem. Fuit alius, Grammaticus Tralſianus, qui edidit commentarios in Homerum, & mechanica. Suidas.

Archinus, Ἀρχῖνος ἐν Θεσσαλικοῖς adducitur à Pindari Schol. in Pyth. Od. 3.

Archipheracitæ, פירק *pherac* in Gemarâ non *titulum* tantum ſignificat, ſed *prælectionem* ſimul, & *explanationem* particulæ legis. Inde *Archipheracitæ*, quorum munus erat Legis partes & prælegere populo, & interpretari, iidem &c. qui & ἀρχιπεραγωγοὶ dicuntur. Grotius.

Archippus, nomen viri, Coloſſ. 4. 17. & Philem. verſ. 2. Item Philoſophus, qui Thebis Scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Alius Comicus Athenienſis, de quo vide Voſſ. de Poet. Gr. Pag. 39.

Architimus, inclaruit opere de rebus Arcadicis. Plut. Qu. Gr.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, ut Macrobius teſtatur Saturn. 1. 27. *Adonin* (inquit) *Solem eſſe non dubitatur, inſpectâ religione Aſſyriorum, apud quos Veneris Architidis, & Adonidis maxima olim veneratio viguit, quam nunc Phœnices tenent.* Plerique ſuſpicantur hunc locum eſſe corruptum. Itaque pro *Architidis* Scaliger in Varronem reſcribit *Dercetidis*, Robertus Cottonus *Adargatis*, Seldenus *Aphacitidis*, quomodo Macrobium ſcripſiſſe, *auſus ſum* (inquit) *ferè dejerare.* Bocharto tamen recepta lectio fruſtra ſollicitari videtur, cùm in loco Aphacis proximo, nempe ſuper Libanum, ſpatio ferè medio, inter Byblum, & Heliopolim ſitam fuiſſe *Arcam* urbem ex Ptolemæo conſtet. A quâ Venus dici potuit *Arcitis*, vel *Architis*, additâ aſpiratione, ut fit paſſim in nominibus peregrinis.

Archontes, novem erant Principes, nempe Rex, Archon, Ptolemarchus, & Theſmothetæ ſex, quibus jus omne, quòd primò Regum, deinde Archontum fuerat, ita eſt diviſum, ut in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſpublica. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille, fortè ut id fieret, inſtituit, ita tamen, ut poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem vero à rege, & ſociis ſeparatum lites intendebantur de malâ tractatione, ebrietate, rerum diviſarum electione, tutelâ pupillorum, hæreditatibus &c. Quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Lyſias, Demoſthenes, Pollux.

Archontici, Valentinianorum ſecta, univerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe Principum ſeu ἀρχόντων dicebant. Negabant reſurrectionem carnis; Baptiſmum, & Cœnam Domini prorſus abjiciebant, vide Theodoretum.

Archytas, Mitylenæus muſicus; cui cùm probrum daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, *Inſtrumentum pro me loquitur.* Fuit etiam alius agriculturæ ſcriptor, tertius poeta Epigrammatarius. Diogenes Laertius, lib. 8.

Archytas, Heſtiæi, ſive, ut alii Mneſagoræ filius, Philoſophus Tarentinus, profeſſionis Pythagoricæ, aſtrologus, & geometra, quem hodiè eum *Maris & terræ, numeroque carentis arenæ Menſorem* Horatius appellat Carm. 1. od. 28. Meminit ejuſdem Cic. lib. 3. de Orat. Platonem, cujus in Geometriâ diſcipulus fuerat, per literas monuit, ut è Siciliâ diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primùs invenit. Ligneam columbam volatilem fecit. Gellius 9. 12. Primus platagen, h. e. crepitaculum puerorum invenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis avocaret. Hinc factus eſt locus proverbio, ut deſipientes, & puerilia tractantes *Ad Archytæ platagen* recidiſſe dicamus. Diogenianus Ἀρχύτου πλαταγή, ἐπὶ τῶν ἡσυχάζειν οὐ δυναμένων, ὁ γὰρ Ἀρχύτας τέκτων ὤν, ἐποίησε πλαταγὴν, ἣν ἐδίδου τοῖς παιδίοις ἵνα μηδὲν τῶν κατ᾽ οἰκίαν διασπαλάττωσι. Mundum ingenitum & incorruptibilem, hominumque genus ſine ullo ortûs principio ab æterno fuiſſe ſomniatus eſt. Cenſorinus de die Natali cap 4. Periit naufragio, ſicut locum ipſe indicat apud Horatium ubi ſupra.

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.

Inter ſcriptores R. R. Archytam Varro & Columella memorant. Memorabile eſt quod de Archytâ memorat Cic. in Tuſc. Qu. Archytas cum villico factus eſſet iratior, quo te modo, inquit, accepiſſem, niſi iratus eſſem? Quod Plutarchus quoque retulit his verbis: Ἀρχύτας ἐμπλησθεὶς ὀργῆς καὶ τραχύτερος πρὸς οἰκέτας, οὐδὲν ἐποίησεν, ἀλλ᾽ ὦ τοῦτον εἰπών, εὐτυχεῖτε, ἔφη, ὅτι ὀργίζομαι ὑμῖν. Idem quoque Platoni tributum legimus: Πλάτων ὀργισθεὶς ποτὲ τινὶ τῶν δούλων, χεῖρα ἔσχεν τοῖς θεοῖς ἐπιδίδων, ὅτι ὀργίζοιτο· κολασθῆναι γὰρ ἂν πάντως εἰ μὴ ὠργίζετο.

Arctinus Mileſius, Homeri diſcipulus ſecundum Tzetzem & Suidam, qui id proditum ait ab Artemone Clazomenio in lib. de Ilio. Vide Voſſ. P Gr. p. 10.

Arctophylax, ſidus juxta majorem urſam, alio nomine *Bootes.* Cic. in Arateis.

Arctophylax vulgo qui dicitur eſſe Bootes.

Aratus ipſe.

Ἐξόπιθεν δ᾽ Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τόν ῥ᾽ ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην,
Οὕνεχ᾽ ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται Ἄρκτου.

Latinè urſæ cuſtodem dixeris. Ovid. 3. Faſt.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes.

Jul. Hyginus: Arctophylax è facto Urſam ſequens intelligitur, & Arctum ſervans Arctophylax eſt nuncupatus. Papin. Theb. 1.

Languet Hyperboreæ glacialis portitor Urſæ.

Arctos, pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico Circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraque reſupinatâ alterius caput contingat; ſed caput ejus, quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram majorem urſam, ſive Cynoſuram, i. e. *Canis caudam* vocant; alteram minorem. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſervant. Aratus ubi de duabus Urſis.

> Οἱ τὴν μὲν, Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι,
> Τὴν δ' ἑτέρην Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
> Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν,
> Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι, περόωσι θάλασσαν.

Ovid. Faſt. 4.

> *Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur*
> *Sidoniis, Helicen Graia carina notet.*

Idem Triſt. 4. 3.

> *Magna, minorque feræ, quarum regis altera Graias,*
> *Altera Sidonias, utraque ſicca, rates.*

Val. Flac. lib 1.—*Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
> *Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.*

Harum Virgilius meminit Georgicorum, lib. 1.

> *Maximus hic flexu ſinuoſo labitur Anguis*
> *Circum, perque duas in morem fluminis Arctos,*
> *Arctos Oceani metuentes æquore tingi.*

M. Manilius, lib. 1. ubi de axe.

> *Summa tenent ejus miſeris notiſſima nautis*
> *Signa per immenſum cupidos ducentia pontum:*
> *Majoremque Helice major decircinat arcum.*
> *Septem illam ſtellæ certantes lumine ſignant:*
> *Quâ duce per fluctus Graiæ dant vela carinæ.*
> *Anguſto Cynoſura brevis torquetur in orbe,*
> *Tam ſpatio quam luce minor, ſed judice vincit*
> *Majorem Tyrio. Pœnis hæc certior auctor*
> *Non apparentem pelago quærentibus orbem.*

Complicat hic Anguis duas Urſas, minorem Cynoſuram collo & capite, majorem Helicem caudâ; ita Hyginus. Aratus quoque in Phæn.

> Οὐρῇ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται Ἄρκτε.

Et poſteà de Cynoſura.—Ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
> Εἱλεῖται κεφαλήν.

Quæ autem de comparatione fluminis ſcribit Poeta, ſumit procul dubio ab Arato, ſic enim ille.

> Τὰς δὲ δι' ἀμφοτέρας, οἵη ποταμοῖο ἀπορρὼξ
> Εἱλεῖται (μέγα θαῦμα) Δράκων περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς
> Μυρίος. Quos verſus ita reddidit Cicero.
> *Has inter veluti rapido cum gurgite flumen,*
> *Torvus draco ſerpit ſubter ſupraque revolvens*
> *Seſe, conficienſque ſinus è corpore flexos.*

Germanicus Cæſar vero ſic vertit.

> *Has inter medias, abrupti fluminis inſtar,*
> *Immanis ſerpens ſinuoſa volumina torquet*
> *Hinc atque hinc, ſuperatque illas mirabile monſtrum.*

Denique Feſtus Avienus.

> *Inter utramque dehinc præclari nominis Arcton*
> *Ceu circumflexo ſinuantur flumina lapſu,*
> *Squameus agmen agens Draco volvitur, atq; obit ambas*
> *Spirarum curvis anfractibus.*

Porro Seneca ad imitationem Arati in Medea.

> *Huc ille vaſto more torrentis jacens*
> *Deſcendat Anguis, cujus immenſos duæ*
> *Major Minorque ſentiunt nodos feræ.*

Et in Thyeſte. *Et qui medias dividit Urſas*
> *Fluminis inſtar lubricus Anguis.*

De flumine tacuit Vitruvius 9. 6. *Serpentis, qui eſt inter Arctos, qui Septentriones dicuntur, implicatus.* Tacuit etiam Silius Italicus, lib. 3.

> *Quantus non æquas perluſtrat flexibus Arctos*
> *Et geminum lapſu ſidus circumligat Anguis.*

Alluſit forte Manilius, lib. 1. nam uſus eſt verbo *interfundo*, quod aquarum proprium.

> *Has interfuſus, circumque amplexus utramque*
> *Dividit, & cingit ſtellis ardentibus Anguis.*

Et lib. 5 pari aquarum verbo.

> *Illinc per geminas Anguis qui labitur Arctos.*

Denique conſentiunt omnes plus vidiſſe Virgilium hoc loco, quam Homerum. Impingit enim ille (notante *de la Cerda*) in duplicem ſcopulum. Nam & Urſam in ſingulari numero nominat, cum duæ ſint: & addit *ſolam*, cùm & aliis ſtellis id contingat, quæ circa illas. Sic enim ille Odyſ. 5. Οἴη δ' ἄμμορός ἐϛὶ λοετρῶν Ὠκεανοῖο. Ab utroque cavit Virgilius, & *Arctos* dixit in plurali, neque *ſolas* dixit, ne ſtellas alias excludere videatur. Euſtathius tamen Homerum defendit, itemque Ariſtoteles, lib. 1. de arte Poet. Τὸ Οἴη δ' ἄμμορος, κατὰ μεταφορὰν, τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνον. Et ſanè Ovidius Homerum imitatur, Met. 13.

> ——*Immunemque æquoris Arcton.*

Itemque Manilius, ubi de Urſa.

> *Nunquam tincta vadis, ſed ſemper flexilis orbe.*

**Arcturus*, Stella in ſigno Bootæ, poſt caudam majoris urſæ, cujus ortus & occaſus futuras tempeſtates portendunt. Horat. Carm. 3. Od. 1.

> *Nec ſævus Arcturi cadentis*
> *Impetus, aut orientis Hœdi.*

Et ante eum Plautus in Rudente.

> *Arcturus ſignum ſum omnium quàm acerrimum,*
> *Vehemens ſum cum exorior, cum occido vehementior.*

Oritur à Caniculâ ferè poſt dies 50. Sic dictus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, h. e. ab Urſinâ caudâ. Heſychius, Ἀρκτοῦρος, ἀρκτῷος τόπος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐκεῖ ἀστέρες ὁμοῦ καλοῦνται ἀρκτοῦροι, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ Ἀρκτῷον κεῖνται. Λέγεται καὶ ἅμαξα. Suidas, Ἀρκτοῦρος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ, λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ.

Areopagitæ, Judices Athenienſes ſeveriſſimi, de cauſis capitalibus pronunciabant tantâ integritate, ut nocte, non interdiu judicarent, quòd non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſervarent. Cic. ad Att. 1. 14. *Romanæ res ſic ſe habent, Senatus* Ἄρειος πάγος, *nihil conſtantius, nihil ſeverius, nihil fortius.* Hi in templo Martis judicabant; quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis in eo pago, ſex ſententiis abſolutus ſit. Alex. ab Alex. 3. 5. & 4. 11. & 6. 11. Cœlius Rhod. 7. 19.

Aretæus, Cappadox, medicus Græcus antiquus, de quo Voſſius de Philoſophiâ, p. 95. & 107.

Aretades, Cnidius. Macedonica ſcripſit, quorum tertium citat Plut. in Paral. Min. cap. 11. Reliquit item librum de Inſulis, teſte eodem Plut. ibid. cap. 27. Condidit opus etiam de rebus Phrygiis, ut arbitratur Voſſius. Sed pro eo apud Plut. lib. de Flum. ſcribitur Ἀρετάζης, ubi Mauſſacus cenſet ex iſto ſcriptore, utrumq; Plutarchi Chæronenſis locum corrigi debere.

Arete, unica nata Rhexenoris, Alcinoi, regis Phæacum uxor, ex quâ Nauſicaam filiam ac tres filios ſuſcepit. Λευκώλενος Homero dicitur. Orpheus in Argonaut. Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής.

Aretes à Cenſorino, cap. 21. conjungitur cùm Eratoſthene, Soſibio Chronographo & Timæo, ac ab Inachi regno uſque ad Olympiad. 1 ſtatuiſſe dicitur annos 514.

Arethas, inſer. Syriæ rex poſt Antiochum deſignatus; Item vetus Interpres, qui in D. Joannis Apocalypſin commentaria Græcè ſcripſit. Extat cum Scholiaſtis reliquis ab Oecumenio collectis, Veronæ 1532.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis nymphæ, & Dianæ comes; quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur à Dianâ in fontem ſui nominis commutata eſt, cujus aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſ. deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam itidem pervenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſe exonerat. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 28. & Cluverium de Sic. Ant. p. 156. &c.

Argæus, Pelopis filius & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnii filius, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit; cujus cremati cineres Hercules retulit, ut juſjurandum, quod dederat, ſe illum reducturum, ſervaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſervatum. Cœl. Rhod. 17. 31.

Argæus, ſive *Argeus*, Apollinis & Cyrenes filius, Juſtinus lib. 13. Aliter Pindarus, Od. 9. Pyth. & Diodor. lib. 4. qui Cyrenes filium unicum referunt Ariſtæum; Nomium vero & *Agreum* (ita enim legendum, non *Argæum*, ut hic) Ariſtæi cognomina faciunt, ideo ſic dicti, quòd venationi & paſcendo pecori eſſet addictus. Nam ἀγρεὺς eſt *venator*, & νόμιος à νέμειν *paſcere* dicitur.

Arganthonius, rex Tarteſſi, quem Plinius ait vixiſſe 120 annos. Silius autem 300. qui ejus mem. lib 3.

> *Arganthoniacos armat Carteia nepotes;*
> *Rex proavus fuit humani ditiſſimus ævi,*
> *Ter denos decies emenſus belliger annos.*

Ideoque Bochartus vocat eum ארך פבתא *Arcantho*, i. e. πολυχρόνιον, ſive *longi temporis*.

Argas, Demoſthenes ob morum feritatem, ac naturam immitem ſic dictus. Heſychius. Καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὠνομάζετο. Οἱ δὲ ὄνομα τυράννου. Vide Suidam. Item *Argas*, qui præter annorum rationem ſapit. Suidas. Ὁ ἀνώτερος παρ' ἡλικίαν, ἀργὰς καλεῖται. Cœl. Rhod. 18. 6.

Arges, Cyclopum unus, Apollodorus. Μετὰ ταῦτα δὲ αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ, Κύκλωπας. Ἄργω (lege Ἄργην) Στερόπην Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Callimachus Hymn. in Dianam.

> Μήτηρ μὲν Κύκλωπες ἔτι ἐπὶ παιδὶ καλεῦσι
> Ἄργης, ἢ Στερόπης. Heſiod in Theog.
> Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.

Argeſtes, Græcè Ἀργέστης, venti Noti ſeu Auſtri ſpecies. Euſt. in Odyſſ. φ. tradit, quòd ἀργέστης barytonè ut plurimum ſit venti nomen, oxytonè autem τότε ἐπίθετον, ut Hom. Ἀργεστᾶο νότοιο. hoc eſt, λευκοῦ, ab ἀργὸν quod eſt λευκόν. Ibidem tradit eſſe qui ἀργεστὴν dicant νότον τῆς Ἀργους εἰς Τροίαν πνέοντα, quos ait ἐκ ἐυθυβόλως, dicere. Ariſtot. Meteor. 2. 6 ait Euro contrarium eſſe ἀργέστην. Strabo lib. 1. citat ex Iliad λ. hos verſus.

> Ὡς δ' ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίζῃ
> Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων.

Vide ibi Caſaubonum. Vitruvius 1. 6. *Circa Favonium Argeſtes, & certis temporibus Eteſiæ.* Plin. 2. 47. ab occaſu ſolſtitiali flare ſcribit, Heſychius, Ἀργέσται, οἱ ἐτήσιοι.

Argo, navis in qua Jaſon cum 54 heroibus Theſſalis Colchos navigavit. De nominis ratione variant etymologi. Sententiæ eorum ad ſex claſſes revocari poſſunt. *Primò*, Nonnullis dicta videtur ab Architecto, cujus nomen *Argos*: de quo Val. Flac. lib. 1.

> ——*Ad chaonia Tritonia devolat Argum;*
> *Moliri jubet hanc puppim & dimittere ferro*
> *Robora.*———— ————

Diodor. Sic. lib. 4. Τὴν δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι κατὰ μὲν τινας τῶν μυθογράφων, ἀπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντος Ἄργου. Vide Hyginum in *Argo*. *Secundo*, Alii ſic vocatam volunt, quòd ſecum *Argivos* tulerit, quod ſentire videtur M. Tullius Tuſcul. Qu. lib. 1. *Et ea anguſtia, inquit, per quæ penetravit ea quæ eſt nominata Argo, quia Argivi in eâ delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis.* Quæ poſtrema verba ex poetâ aliquo antiquo (uti ſæpiuſculè in his libris ſolet) deſumpſit. *Tertio*, Quidam à velocitate ejus ſic dictam arbitrantur. Diod. Sic. ubi ſupra. Ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ διὰ τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορευόντων. Unde Catullus.

> *Auſi ſunt vada ſalſa citâ decurrere puppe.*

Et Pindarus in Pythiis ἐπιστατεῖ θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. Quanquam ἀργὸς quoque Græcè dicitur tardus. Hinc jocus Martialis lib. 3. ep. 67.

> *At vos tam placidas vagi per undas*
> *Tutæ luditis otium carinæ.*
> *Non nautas puto vos ſed Argonautas.*

Quartò, Pherecydes Syrus apud Lazarum Bayfium tradit eam ſumpſiſſe nomen ab *Argo* Phryxi filio. *Quintò*, Alii à texturâ ducunt, Hebraicè ארג *ereg*, inter quos eſt Hieremias Hoelzlinus notis ad Apollon. lib. 1. Sanè Catullus de hujus navis fabricâ.

> *Pinea conjungens inflexæ texta carinæ.*

Ad quem locum ſic illuſtris Scaliger. Texere naves veteres dicebant, à quo, locus, ubi naves fabricantur, *Texttrinum* dicebatur, auctor Servius in ſchedis nondum vulgatis. Qu. Ennius.

> *Idem campus habet textrinum navibus longis.*

Hoc eſt, ναυπήγιον. Sic τὰ ὕφη νεὼς dixit Archimelus poeta in navem Hieronis.

> Ἄρμενα γὰρ λαίνη νηρήϊα, καὶ τετράζυγος
> Θωρηχθεὶς μεγάλων ἐντὸς ἔχει ὑφέων.

Malè enim apud Athenæum νεφέων. Ovidius.

> *Texitur & coſtis panda carina ſuis.*

Sil. Ital. *Flumineam texit, quâ tranſvehat agmina, claſſem:* Idem lib. 11. *Æratas juſſi texamus mille carinas.*

Panegyriſtes ad Maximinianum *ut navalia texerentur, ut trabes cæderentur*; ubi navalia dixit pro navibus. *Sexto*, Bochartus ὁ μάκας à longitudine ſic dictam ſuſpicatur. Gaulis (brevibus ratibus ſcilicet inquit, puto Phœnices oppoſuiſſe) ארכא ספנין naves *arca*, vel *arco*, ut Syri efferunt, id eſt, naves longitudinis, ſeu quod idem eſt, naves longas; ac inde factum, literis G & C permutatis, quod paſſim ferè fit, ut navis *Argo* appellaretur, quæ prima fuit longa navis apud Græcos, qui uſque ad Jaſonem & Argonautas, ſolum rotundis navibus utebantur. Plinius, lib. 7. cap. 56. *Longa nave Jaſonem primum navigaſſe Philoſtephanus author eſt.* Et Apollonii Scholiaſtes lib. 1. de *Argo* nave. Ταύτην δὲ φασι πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. Et Herodotus circa initium, lib. 1. de Argonautis. Καταπλώσαντες γὰρ μακρῇ νηὶ ἐς Αἶαν τὸ ἐν Κολχίδι, καὶ ἐπὶ Φάσιν ποταμόν. Quinquaginta remiges eam habere refert Apollodorus, 1 c. 25. ab unoquoque latere, unde ſequitur longam fuiſſe cubitorum minimùm quinquaginta, ſi ſingula interſcalmia fuerint διπήχυα, prout definit Vitruvius, lib. 1. cap. 2. Quinimò longior fuit. ſi Theocrito credimus, à quo in *Hyla* prædicatur τριακοντάζυγος Ἀργώ, id eſt, 30. *jugorum*, ſive *ſcalmorum*. Lignum, ex quo confecta fuit, pinum volunt Catullus, & Seneca. Hic,

> *Peliaco quondam prognatæ vertice pinus*
> *Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas,*
> *Phaſidos ad fluctus, & fines Æetæos.*

Ille in Medeâ. *Benè diſſepti fœdera mundi*
> *Traxit in unum Theſſala pinus.*

Quibus adde Horatium Epod. Od. 17.

> *Non huc Argoo contendit remige pinus.*

Et Ovidium in Epiſt. Hypſipyles.

> *Quid mihi cum Minyis, quid cum Tritonide pinu?*

Et Lucanum, lib. 6.

> *Prima fretum ſcindens Pagaſæo littore pinus*
> *Terrenum ignotas hominem projecit in undas.*

Et Statium in Achilleide.

> *Olim equidem Argoos pinus cum Theſſala reges*
> *Huc veheret.*———————

Orpheus ex fago factam innuit, itemque Apollodorus, loco paulo poſt adducendo; hoc autem de parte ejus vocali ſolummodo intelligendum; quam ex robore factam fuiſſe ſignificat. Iſacius in Lycoph. Λαλητικὴν ἔχε τὸ ξύλον ἐκ τῆς Δωδώνης δρυός. In hoc omnes conſentiunt, factam eſſe ex arboribus Dodonæ ſylvæ, quibus olim oracula reddebantur. Unde & Poetæ comminiſcuntur navem ipſam fuiſſe vocalem.

Apollonius, lib. 4.——Αὐτίκα δ' ἄφνω

> Ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων
> Αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τόῤῥ' ἀνὰ μέσσην
> Στεῖρην Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Sen. in Medea.——*Ipſaque vocem*
> *Perdidit Argo.*

Val. Flac. 1. *Fatidicamque ratem.*

Claud. in Panegyr.——*Rurſuſque locutæ*
> *In ſe Chaoniæ moverunt carmina quercus.*

Argonautæ, Heroes, qui cum Jaſone in Argo navi Colchos profecti ſunt ad diripiendum vellus aureum; Sunt qui dicant fuiſſe duo & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Numerantur autem ab Apollonio, Orpheo, & Val. Flac. lib. 1. Quorum ſecundus 50. numero fuiſſe innuit, verſ. 298.

> Ὃς τότε γ' αὐτὸς ἔγνωσεν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι
> Πεντήκοντ' ἐρετῶν ἀνὰ τέσσαρα τε καὶ ὕψιστον.

Ultimus vero, lib. 7.

> *Quinquaginta Aſiam, pudet heu, penetravit Iaſon*
> *Exulibus*——— ——— ———

Stat. Theb. 5.

> *Quinquaginta illi trabibus de more revinctis*
> *Eminus abrupto quatuor ...... dederant fulti.*

Elogia illorum ...... apud Poetas Græcos & Latinos paſſim occurrunt. Pindaro Pyth. Od. 4. dicuntur ναυτᾶν ἄωτος, *flos nautarum*, ſicut & Theocrito Idyll. 13. θεῖος ἄωτος Ἡρώων. Et Virg. Ecl. 4.

> ——*Erit altera quæ vehat Argo*
> *Delectos heroas.*————————

Eidem Theocrito ἀριστῆες *principes*, ſive *optimates*, ut & Apollodoro 1. Bibl. ἀριστεῖς. Ovid. Pont. 1. 5.

> ——*Primos telluris Achivæ*

Vocat. A Catullo *Lecti* dicuntur, itemque ab Apollonio Argon. 4. λεκτοὺς ἡρώων. Statius in Achilleide *Argoos reges* dixit. Pari laude eos inſignivit Val. Flaccus, lib. 1.

> ——*Preſſam ſub regibus alnum.*

Iterum——*Video noſtro tot in æquore reges*

Et rurſus *Turba ducum*. Altius Catullus.

> *Heroes ſalvete Deûm genus.*

Apollonius, lib. 1.

> Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος.

Et lib. 3 Ἀθανάτων υἷας. Sen. in Medeâ.

> *Decus illud ingens Græciæ, florem inclytum,*
> *Præſidia Argivæ gentis, & prolem Deûm.*

Et Manilius, lib. 1. apertè *Deos* vocat.

> *Servando Dea facta Deos.* Denique Val. Flaccus de

iiſdem. *Divûm progenies*————————

Ac iterum——*Reges Diis genitos.*

Argus, Areſtoris filius, unde *Areſtorides* Ovidio dicitur Met. lib. 1. *Donec Areſtoridæ ſervandam tradidit Argo.* Apollodorus, lib. 2. de Argo ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν, Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. Idem tamen alibi Agenoris filium facit. Πανόπτης Græcis dicebatur, quòd totus oculis ſcateret. Hunc poetæ fabulantur, à Junone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, à Jove in juvencam commutatæ; quem poſtea Mercurius Jovis juſſu interfecit, oculis ejus fiſtulæ ſono conſopitis. Ovid. 1. Met.

> *Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,*
> *Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem,*
> *Cætera ſervabant, atque in ſtatione manebant.*

Plautus in Aulularia.

> *Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,*
> *Quem quondam Ioni Juno cuſtodem addidit*
> *Is nunquam ſervet.*

Prop. lib. 1. eleg. 3.

> *Sed ſic intentis hærebam fixus ocellis*
> *Argus ut ignotis cornibus Inachidos:*

Macrobius, lib. 1. cap. 19. Fabulam ita interpretatur, ut Argus

gis Cœlum fit, Io terra, Mercur[illegible], Juno autem oculos ejus avi ſuæ, h. e. pavonis caudæ, inſeruit. Ovid. ubi ſupra.

Excipit hos, volucriſque ſuæ Saturnia pennis
Collocat; & gemmis caudam ſtellantibus implet.

Argus, Evandri hoſpes, vide *Argiletum.*

Argus, canis Ulyſſis, vel hic ſaltem memorandus, quòd ſolus dominum viceſimo demum anno domum redeuntem agnoverit. Hom. Odyſſ. 17. verſ. 300

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ὅ γ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Argynnus, Venus, ab *Argynno* puero ab Agamemnone amato, qui cum frequentius nataret in Cephiſo fluvio periit, quo in loco ſepelivit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, id eſt, turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Prop. 3. 6.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquæ.

Ubi alia edit. *Argivi pœna minantis.* Turnebus, c. 33. l. 26. Adverſ. conatur hos verſus explicare. A Polluce Ἄργυννος vocatur, à Stephano Ἄργυνος, à Plutarcho Ἄργυνος, in libro quo bruta uti ratione docet; aitque Agamemnona perluſtraſſe totam Bœotiam perveſtigando eum puerum, qui ſe fugiebat, eique moræ prætexebat adverſos ventos; ac demum ſe in lacu Copiade abluit, ſi forte ardorem ſuum unà eluere poſſet. Hæc ille: Martialis 7. 14. ad *Arginnum* puerum:

Quis puer hic nitidis adſiſtit Hyantidos undis?
Et fugit ad dominam Naida? numquid Hylas?
O benè quòd ſylva colitur Tirynthius iſtâ,
Et quod amatrices tam prope ſervat aquas!
Securus licet hos fontes Argynne miniſtres
Nil facient Nymphæ, ne velit ipſe, cave.

Hæc fabula recitatur à Stephano in Κάφυαι, ut nos monet Parrhaſius, qui Stephani integro codice uſus eſt, nam vulgo eâ parte mutilus circumfertur.

Argyra, nympha cujus amore cum Selenius torqueretur, obiit ejus nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluvium mutatus eſt, cujus aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, veterum fuit opinio. Pauſan.

Argyraſpides, ſic dicebatur Macedonica quædam legio à *clypeis argenteis.* Qu. Curtius, lib. 6. *Poſt phalangem Argyraſpides erant.* Τάγμα τι ϛρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Heſychio. dicuntur. Horum meminere Arrianus & Athenæus, lib. 12.

Argyropylus, Imperator Conſtant. qui Zoæ uxoris, & Michaelis Paphlagonis ejus adulteri dolo, inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Ariadne, vel *Ariadna* Minois, Cretenſium regis, ex Paſiphae filia. Theſeum, cujus amore detinebatur, per filum è Labyrintho extricavit, eumque redeuntem in patriam uſque ad Naxum inſ. inſecuta eſt; quo loco a perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero Patri nupſit, a quo donata eſt coronâ Cnoſſiâ 7. ſtellis adornatâ. Poſtremò à Dianâ dicitur ſagittâ percuſſa, quòd virginitatem non ſervaſſet. Catullus in Argonauticis (quem vide) ubi de Theſeo.

Inde pedem victor multâ cum laude reflexit,
Errabunda regens tenui veſtigia filo.

Vide Ovid. Epiſt. 10. Statius in Sylvis.

———*Non talem Creſſa ſuperbum*
Callida purpureo revocavit Theſea filo.

Prop 3. 17. Bacchum alloquens.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis.

Ovidius 5. Faſtorum.———*Baccho placuiſſe coronam*
Ex Ariadnæo ſidere noſſe potes.

Catullus. *Ex Ariadnæis aurea temporibus*
Fixa corona foret.

Propertius. *Teſtis ſidereæ torta corona Deæ.*

Virg. Georgic. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Habuerunt ex Arato. Sic enim ille.

Αὐτοῦ κἀκεῖνος ϛέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε
Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης.

Arideus, Philippi nothus Alexandri frater, cui ſucceſſit, Juſt. 9. 8. quamvis ab Alexandro præteritus, lib. 12. 15. Nominatur pro ſucceſſore à Meleagro, recuſatur à Ptolemæo, lib. 13. cap. 2. Rex tamen appellatur à militibus, ibidem: Tandem vero necatur ab Olympiade, lib. 14. cap. 7. Lege *Aridæus.*

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. Sat. 7. 3. Quum Regis libertus ad novas divitias nuper evectus, Philoſophos ad convivium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle, dixiſſet, *cur ex nigrâ & albâ fabâ, pulmentum unius coloris edatur? Aridices indigne ferens, Tu nobis, inquit, abſolve, cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur?*

Aries, primum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens 4 Idus Mart. Æquinoctium vernum efficit. Fabulantur autem Poetæ hunc illum ipſum eſſe Arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum trajecit, Hellem vero ibidem ſubmerſit. Ovid. Triſt. 4.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Manilius, lib. 4.———*Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cùm vitreum findens aurato vellere pontum,
Orbatumque ſuâ Phryxum per fata ſorore,
Phaſidos ad ripas, & Colchida regna revexit.

Ovid. in Epiſt. Leandri.

Invideo Phryxo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Alii autem eum eſſe malunt, qui Libero Patri in Libyæ deſertis ſibi laboranti fontem oſtendit. Vide Cælu Cœlum Aſtron. pag. 21.

Areithus, Tegeates laudatur ab Hygino in Poet. Aſtron ubi vocat eum *hiſtoriarum ſcriptorem*, niſi corrigendum *Areithous*, quod verum putat Voſſius, qui addit. Sane & *Areithous*, Κορυνήτης legere eſt apud Pauſan. in Arcadicis Atqui fallitur vir maximus, ſi hiſtoricum putet, quem Pauſanias memorat. Nam rex fuit hic & bellicoſus, cui *Corynetæ* cognomen fuit à clavâ, quâ in pugna utebatur, Κορυνήτης, inquit, διὰ τὸ ὅπλον. Hom. Iliad. η.

Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Male itaque Κορυνήτης legit Voſſius.

Arignote recenſetur inter fœminas præclaras a Clem. Alex. Strom. 4. ac memoriæ prodidiſſe res geſtas à Dionyſio Tyranno.

Arimenes, Perſis Vejovis dictus, ſive malus Genius. Heſychius Plutonem intelligit. Ἀρειμάνης ὁ Ἅιδης παρὰ Πέρσαις.

Ariobarzanes Cappadociæ rex, Pompeio in bello Pharſalico favit. Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſervatus, Lib 9. ad Att. Horat. Ep. 1. 6.

Mancipiis locuples eget æris Cappadocum rex.

Ariobarzanem Cappadociæ regem videtur tangere velle, de quo Tullius, Epiſt. 1. Lib. 6. ad Atticum. *Nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius*, &c. Quater nempe rex ille regno expulſus, totieſque reſtitutus. Appianus in Mithridaticis, Dio lib. 35. Plut. in Lucullo, Juſt. lib 38.

Ariobarzanes, Darii militiæ præfectus, cùm per mediam aciem Macedonum, cum multo ſuorum, atque hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim urbem regiam occupare feſtinans, a cuſtodibus urbis excluſus, cum omnibus fugæ militibus, renovato prælio occidit. Qu. Curtius, lib 5.

Arion, Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus, ex Leſbo inſ. Floruit Olymp. 28. Scripſit cantica circiter verſuum 2000. Dicitur & Tragici carminis primus inventor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen cecinisse. Suidas. Hujus hiſtoriam Ovid. in Faſtis, & Gellius, lib. 16. ac Ælianus de Animalibus referunt. Charus fuit Periandro, Corinthiorum tyranno, cujus auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit; cumque iterum Leſbon peteret, videretque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas oravit, ut carmen aliquod priuſquam moreretur, concinere permitterent, quòd cum impetraſſet, ſumptâ citharâ modulans è navi in mare ſe conjecit; ſed à Delphine allecto ejus cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt, antequam nautæ illuc appuliſſent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarravit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Vide Lucianum Dial. cujus titulus Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων. Virg. Ecl. 5.

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion.

Dubitaverunt multi, hæc fabulane fuerit, an vera hiſtoria? Plinius in veram hiſtoriam inclinat; ait enim, *Quæ faciunt ut credatur Arionem quoque citharœdicæ artis*, &c. Vide eum lib. 9. cap. 8. Idem quoque ſentire videtur Ovidius, ubi ait,

Inde fide majus, tergo Delphina recurvo
Se memorant oneri ſuppoſuiſſe novo.

Ejuſdem ſententiæ quoque fuit Pauſanias in Laconicis. Nam poſt ſignum Arionis Delphino inſidentis, tanquam veritatem firmaturus, ſubjicit hiſtoriam aliam delphini alterius. Indicat hoc ipſum Apuleius, lib. 6. *Accedes antiquis & ipſe miraculis. Credemus enim exemplo tuæ veritatis, & Phryxum arietis ſupernataſſe, & Arionem delphino inſediſſe, & Europam tauro ſupercubaſſe.* Propertius, lib. 2.

Sed

Sed tibi ſub illo Delphinum currere vidi,
Qui puto Arioniam vexerat ante ratem.

Sil. lib. 11.

Altera turbatum plectro moderata profundum
Et tenuit phocas & mutantis Protea formâ
Traxit & æquoreo portavit Ariona dorſo.

Mart. 8. 5.

Sic Methymnæo gavíſus Arione delphin,
Languida non tacitum per freta vexit onus.

Dio Chryſoſtomus Orat. 37. non ſolum rem narrat, ſed addit nautas illos, qui facinus aggreſſi ſunt, fuiſſe morte mulctatos, cùm res in quæſtionem duceretur. Firmant hanc veritatem quæ de voluptate Delphinorum erga Muſicam paſſim leguntur, & caſus ille, quo Enalus adoleſcens in mari ſervatus eſt à delphinis, eodem pene modo, quo *Arion*, de quo vide Plut. Sympoſ. Quid quod veram hiſtoriam, non fabulam eſſe, Joſ. Scaliger aſſerit animadverſ. in Euſeb. pag. 79. Quæ hactenus dixi videntur ſtare pro hiſtoriâ. Contrà ad fabulas rejicit Gellius; ait enim *Fabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione.* Et Strabo lib. 13. *Arion, quem Herodotus in Tænarum ſervatum fabulatur.* Ovid. 3. Art. Amand.

——— *Arioniæ fabula nota lyræ.* Sed,
Quod mare non novit, quæ neſcit Ariona tellus?

Verba ſunt Ovidii Faſt. 2.

Arion, equi nomen, quem princeps Oenus quidam, ſecundus Hercules, ab eo Adraſtus Argorum Imperator habuiſſe traditur. Hic equus eſt ille, quem primum omnium ejus generis Neptunus percuſſâ terrâ tridente produxiſſe fingitur: quò Claudianus reſpiciens Panegyr. de 4. Conſ. Honorii verſ. 555. canit.

Si dominus legeretur equis, tua poſceret ultro
Verbera Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Apollodorus, lib. 3. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων· τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύι κατὰ τὴν συνουσίαν. Hic explicandus, Ovid. Met. 6

Et te flava comas frugum mitiſſima mater
Senſit equum ——— ——— ———

Prop. lib. 2.

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,
Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Stat. de equo Domitiani.

Hunc & Adraſtæus viſum extimuiſſet Arion.

Idem Theb. lib. 6.—*Dum, non cohibente magiſtro,*
Spargitur in gyros, dexterque exerret Arion.

Idem Ibidem.

Ducitur ante omnes rutilæ manifeſtus Arion
Igne jubæ. ——— ———

Hunc equum dono dedit Adraſto Neptunus, uti ſcribit Probus. Vide Pauſan. in Arcadicis, ubi de eo plura.

Heſiodus in Ασπ. Ηρακλ.

Ἥρως δ' Ἰόλαος ἀτειρέα ὑψόθι πολλὰ
Τρωμᾶν τρηχέα, οὐδέ τις ἀνὴρ ἶσος δὴ ἔδμεναι ἄρισθον,
Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρίονα κυανοχαίτην.
Πάντῃ ἀναστρωφῶν καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.

Jo. Tzetzes.

Ἀρίων ἵππος, ὃν ἔλαβεν ὕστερον Ἄδραστος. Ὅμηρος.
Οὐκ εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρίονα δῖον ἐλαύνοι
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον.

Οὗτος καὶ Ἀρείθοος, ἔτι ἐχρήσατο ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ Ἀρίονος φασὶν ἵππῳ χρησάμενος, ᾧ ἐποχούμενος Ἄδραστος ἐν τῇ Θήβαις ἐξέφυγεν. Ἀρίων, ἵππος Ἡρακλέους. Cererem ei matrem dat Apollodorus, tamen in Enyſis formam commutatam, cum Neptunum pateretur, lib. 3. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων. Τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ, εἰκασθεῖσα Ἐριννύι κατὰ τὴν συνουσίαν. Aliter de eo Antimachus, quem auctorem Græcæ Thebaidos, & quidem tam celebrem, ut Cenſorum primatum judicio ab Homero primus fuerit in Heroicâ Poeſi, quam parvi fecerit Papinius, apparet ex verſibus ejuſdem apud Pauſaniam, lib. 8.

Ἄδρηστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο
Πρώτιστος Δαναῶν ὑπερηνορέων ἤλασεν ἵππους
Καιρόν τε κρέοντα καὶ Ἀρίονα Θελπουσαῖον,
Τόν ῥα τ' Ἀπόλλωνος χεδὸν ἄλσεος Ὀγκαίοιο
Αὐτὴ Γαῖ' ἀνέδωκε, σέβας θνητοῖσιν ἰδέσθαι.

Pauſanias, Δύναιτο δ' ἂν καὶ, ἀναφύντι ἐκ γῆς τοῦ ἵππου ἐκ θεοῦ τὸ γένος, καὶ αἱ τρίχες αἱ πλὴν χρόνιαι ἐοικέναι κυανῷ. Eo Epitheto ornavit Arionem etiam auctor incertus Thebaidis:

Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτῃ.

Sequitur apud Pauſaniam, Λέγεται καὶ τοιάδε, Ἡρακλέα πολεμοῦντα Ἠλείοις αἰτῆσαι παρ' Ὄγκου τὸν ἵππον, καὶ ἑλεῖν τὴν Ἦλιν ἐπὶ τοῦ Ἀρίονος ὀχούμενον ἐς τὰς μάχας, δοθῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ὕστερον Ἀδράστῳ τὸν ἵππον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρίονα ἐποίησεν ὁ Ἀντίμαχος.

Ὅς ῥά ποτ' Ἀδρήστῳ τριτάτῳ γ' ἐδμήθη ὑπ' ἄνακτι.

Hunc equum in ſuis ſtabulis Nereides marinæ nymphæ educarunt. Claud. de Qu. conſul. Honor.

Si dominus leg[illegible] ... quis, tua poſceret ultro
Verba, Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Unius ex Erinnybus ſobolem fuiſſe aſſeritur Apollodoro Heſychius Lexicographus. Ἀρίων, ὁ ἵππος Ποσειδῶνος υἱὸς, καὶ μιᾶς τῶν Ἐριννύων. Intercedit autem Qu. Smyrnæus, Harpyiæ patronus, cujus fuerit potius ſemine oriundus patre Zephyro, ingratiis etiam Neptuni. lib. 4

Καί νύ κεν ἐσσυμένως ὑπ' Ἄργειος αἰόλος ἵππος
Νίκησε μάλα πολλὸν, ἐπειγομένου Σθενέλοιο
Εἰ μὴ κε ἐξήρπαξε δρόμου, πεδίον δ' ἀΐξαντο
Πολλάκις ἤδη μιν Τυδεὸς υἱὸν Καπανῆος υἱός
Κάμψαι ὑπὸ ζεύγει χερσίν, ἐπεί ῥ' ἔτι νηὶς ἄεθλον
Ἵππος ἔην, γενεῇ δὲ μάλ' οὐ κακὸς, ἀλλὰ θοοῖο
Θεσπέσιον γένος ἔσκεν Ἀρίονος, ὃν τέκεν ἵππων
Ἅρπυια Ζεφύρῳ πολυηχέϊ φέρτατον ἄλλων, &c

Heſychius, Ἀρίων, ὁ ἵππος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ μιᾶς τῶν Ἐριννύων. Vide Barth. ad Theb. 6. p. 458

Arioviſtus, Germanorum rex, bello clarus ac potens, numeroſas habuit copias, vel hoc unico argumento, quòd à Cæſare victus, octaginta ſuorum militum millia amiſerit. De hoc multa Cæſar. lib. 1. de bello Gall. Itemque Dio Caſſius lib. 38. Meminit ejus quoque Tacitus lib. 4. Hiſt. nec non Plutarchus. Arioviſtum autem dixiſſe videtur Cæſar, qui Germanorum linguâ dicebatur *Erneſt*, i. e. *Severus*. Aventinus. Angli eam vocem adhuc retinent. Camdenus.

Ariſtænetus, Conſul temp. Honorii Imperatoris *Ariſtæneti* cujuſdam ſcriptoris meminit Steph. in Γέλα, ubi citat primum lib. τῶν περὶ Φασηλίδα. *Ariſtæneti* epiſtolas amatorias primus edidit Sambucus An. Dom. 1566. Altera editio emendatior & auctior prodiit Pariſiis Gr. Lat. M.VIC. Fuit etiam *Sancti* nomen, cujus mem. B. Paulus ad Rom. cap. 16.

Ariſtæus, Philadelphi tempore vixit, ſcriptor jam olim laudatus Joſepho, Ant. 12. 2. Tertulliano in Apol. cap. 12. Epiphanio lib. de pond. & Hieronymo præfat. in Pentateuchum. Meminit etiam Euſebius, cùm alias, tum lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστέας inquit, ἐν τῷ γραφέντι βιβλίῳ περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ τῶν Ἰουδαίων νόμου. Extat hodieque liber ſub Ariſtæi, ſeu Ariſteæ nomine de Tranſlatione Legis per 72. Interpretes, ſed eum genuinum videri negat Lud. Vives in Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei, cap. 42. Scio vivi in eo refragari cùm alios non paucos, tùm Perionium Obſervationibus in B. Juſtini Parænesin ad Gentes; tum Card. Bellarm. lib. de ſcript. Eccl. Sed Ludovico accedunt Leo Caſtrius & Alphonſus Salmero. Et profectò levia non ſunt, quæ pro hâc ſententiâ adfert Joſ. Scaliger Animadverſ. in Euſeb. ad an. 1734. Ipſum adi. Voſſius.

Ariſtæus, Apollinis, ex Cyrene filiâ Penei regis Arcadiæ filius; hic deinde in Arcadiâ regnavit. Hunc primum apum & mellis uſum, lactiſque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olei, & alia quamplurima adinveniſſe refert Juſtinus, lib. 13. Fabulam vero ſic poetæ commenti ſunt. Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens à ſerpente occiſa eſt, in cujus ultionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris exilium imploravit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à quo infortunii cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placare juſſus eſt; quod cum faceret, tauroſque 4. totidemque juvencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperavit. Virgilius Geo. 4.

Hic vero ſubitum, ac dictu mirabile monſtrum
Aſpiciunt: liquefacta boum per viſcera toto
Stridere apes utero, & ruptis effervere coſtis:
Immenſaſque trahi nubes: jamque arbore ſummâ
Confluere, & lentis uvam demittere ramis.

Meminit ejus Oppian. lib. 4. Cyneg.

Μύεια δ' ἄχαυλον βιοτὴν ἐδιδάξατο φωτῶν.

Quæ mox explicans ait, illum primum omnium pecuariam informaſſe, oleum expreſſiſſe, coagulo lac compegiſſe & abſolvit.

——— Καὶ ποτὶ σίμβλους
Ἐκ δρυὸς ἀείρας ἀγανὰς ἐνέκλεισε μελίσσας.

Schol. in Apol. lib. 2. Argon. Ἀρισταῖος δ' ἐν τῇ Κέῳ εὑρεῖν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, καὶ τὴν τῆς ἐλαίας κατεργασίαν, καὶ καταχρησάμενος τοὺς Ἐτησίας, Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος. Et Apollonius ipſe, lib. 4

Κεῖθι Ἀρισταῖοιο μελίσσεως, ὃς ῥα μελισσέων
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρετο πῖαρ ἐλαίης.

Interpres etiam Pindari in Pyth. ait Ariſtæum primum omnium inveniſſe κτηνοβοσίαν, κυνηγίαν, ἐλαιουργίαν, μελισσουργίαν. Id ipſum latè ſcribit Nonnus Dionyſiac. lib. 15. Hyginus Thebarum regem facit. Quædam etiam ſuggerunt Interpretes aliqui ex Germanico Cæſare in Phænomenis Arati. Tu vide, ut Juſtinus adducto loco conformet fabulas Ariſtæi ad veritatem hiſtoriæ. Multa, quæ de illo ſcribuntur ab Interprete

prete Apollonii, ut non neceſſaria, omitto; magnam partem illorum retulit Nat. Comes Myth. l. 5. c. 19. Ovid. l. 1. Faſtorum.

Flebat Ariſtæus quod apes cum ſtirpe necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe favos.

Solinus vult Ariſtæum poſt Noracem & Sardum in Sardiniâ regnaſſe, & ſegiges antea populos in unum congregaſſe. Ariſtoteles contra primum omnium in Sardiniâ imperaſſe tradit Ariſtæum, quum ea inſula tota, multis & grandibus avibus teneretur: Τὸν Ἀρισταῖον ὄν φασι μεγαλοπρεπέστατον γενέσθαι, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τόπων τούτων ἄρξαι μυθολογοῦσιν, ὑπὸ μεγάλων ὀρνέων ἐρημοειδῶν καὶ πολλῶν κατεχομένων. Salluſtius apud Servium dicit Ariſtæum cum Dædalo in Sardiniam tranſiiſſe. *Hic poſt laniatum à canibus Actæonem Thebas reliquit & Ceam inſulam tenuit primo hominibus adhuc vacuam: poſt eâ relictâ cum Dædalo ad Sardiniam tranſitum fecit.* Addit Servius huic opinioni refragari Pindarum, qui canit eum de Ceâ inſulâ in Arcadiam migraſſe, ibique vitam coluiſſe, & apud Arcadas pro Jove cultum. Apoll. Rhodius è contra Ariſtæum Arcadiâ relictâ Ceon tenuiſſe, & ibi Jovis *Icmei* templum ſtatuiſſe ſcribit, lib. 2. Argonaut.

Ariſtagoras, hiſtoricus, nomen ſibi peperit Ægyptiacis ſuis, quorum primi libri Steph. meminit in Τάχομψος, ſecundi autem teſtimonio utitur in Νήσων κτίσει. Ἀπίων quoque hoc opus nominat in Ψαφώ, non addito libri numero. Idem volumen ſignat Ælianus de Anim. 11. 10. Inter alia hoc in opere, de Pyramidibus egit, teſte Plinio 36. 12. Porro Laertius in Chilone meminit Ariſtagoræ Mileſii, quem, quia Chilon unus è ſeptem ſapientibus brevitate gauderet, hunc loquendi morem Χειλώνειον appellaſſe ait; ſed Mileſius hic, idemne ſit cum ſuperiore, non ſatis habeo compertum. Voſſius. Item *Ariſtagoras* præfectus exercitûs Darii contra Græcos. Herod. lib. 5. Alius Mileti tyrannus, qui contra Darium rebellavit, ſuaſu Hiſtiæi. Idem ibidem.

Ariſtander, ſcripſit de portentis; citatur à Plin. l. 17. c. 25.

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothraciâ, patre itidem Ariſtarcho. Floruit Olymp. 156. ſub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille; diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, Ἀλεξανδρεὺς τῷ γένει, φύσει δὲ Σαμόθραξ, uti loquitur Suidas. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentiâ necans, ob morbum hydropicum, ætatis ſuæ 72. Filios genuit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas. Diſcipulos circiter 40. reliquit; æmulumque, & adverſarium habebat Cratetem Malloten, Grammaticum Pergamenum. Ælianus tradit eum tam caſtigato fuiſſe judicio, ut Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Unde etiam *Ariſtarchos* hodie vocamus alienorum ſcriptorum cenſores. Ovid Pont.

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. ep. 11. *Ut enim Ariſtarchus Homeri verſum negat, quem non probat: Sic tu (lubet enim mihi jocari) quod diſertum non erit, ne putaris meum.* Et ad Atticum. 1. 9. *Ego varia meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere.*
Horatius ad Piſones.

Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Ariſtarchus.———

Mendum obiter è Suidâ in Ἀμμώνιος tollendum, cum Ammonium Saccum Origenis & Plotini familiarem, atque magiſtrum, qui ſub Commodo vixit, Ariſtarchi Scholæ præfectum jam ante Auguſti tempora fuiſſe refert. Videtur ſanè ob tantum temporis intervallum, lacuna ibi eſſe, propter quam poſteriora verba, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον à prioribus ſeparanda, ac de altero Ammonio Grammatico intelligenda. Alius *Ariſtarchus* Chronographus epiſtolam hiſtoricam reliquit de Athenarum ſitu & rebus ibi geſtis, temporibus Apoſtolorum; inque his de vitâ Dionyſii Areopagitæ. Voſſius de Hiſt. Gr. p. 333. Item *Ariſtarchus* Tegeates, poeta Tragicus, qui Æſculapio pro receptâ ſanitate tabulam vovit. Docuit Tragœdias 70. vicit duabus, ultra annum centeſimum vixit. Suidam ſis adi. Fuit etiam *Ariſtarchus* Epheſi tyrannus, & alius Mathematicus. Suidas. Denique alius Macedo Act. 27. & Coloſ. 4.

Ariſtbus, res Arcadicas prodidit. Dionyſ. Halic. lib. 1.

Ariſtides, Athenienſis, nobilitate & juſtitiâ inſignis, qui cum Themiſtocle diſſenſit, ut Cato cum Cæſare. Ὃς οὐ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, hoc eſt, *Qui non videri, ſed eſſe vult optimus*; quemadmodum Æſchyli hunc verſiculum populus Athenienſis accommodavit, atque adeo δίκαιος, i. e. *juſti* cognomen ei tribuit. Hujus autem juſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio eum damnari curavit: Sed anno ferè ſexto revocatus ac reſtitutus eſt, cùm Xerxes Atticam adoriri ſtatuiſſet, uti Cornelius Nepos auctor eſt in ejus vitâ. Sed anno tertio id contigiſſe Plutarchus in ejuſdem vitâ teſtatur: at Schottus in Chronologiâ id quarto anno factum oſtendit. Tandem vero cum multas præfecturas geſſiſſet, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur.

Ariſtides, Locrenſis à muſtela morſus moritur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 4.

Ariſteas, Proconneſius genere, emicuit Cyri & Crœſi temporibus. Theogoniam ſcripſiſſe dicitur, Suidæ verbis, καταλογάδην εἰς ἔπη ͵α. *Oratione ſolutâ ad verſus mille:* Sic interpres habet Æmylius Portus, quem ſequitur Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. Nec aliter ſonat ea vox apud veteres quibuſdam, præcipuè Plutarchum, qui ἅμα μέτρῳ καὶ καταλογάδην junctim locat. At ſequens vox ἔπος reclamat, quæ in pedeſtri ſermone non verſum, h. e. ſcripturæ proſaicæ lineam, ſed metrum notat, & ſanè metri ſpeciem Heroicam: unde diſtinguitur ab Iambicis & Melicis Epopœi. Adeo ut utrobique Ariſteas etiam in ſuâ Theogoniâ fuerit Epicus, vel Hexametrorum Dactylicorum poeta; ſicut clariſſimè fuit in illâ ſuæ Arimaſpidos tribiblo, propter verſus inde quoſdam Gnomicos de Navigationis miſeriâ productos à D. Longino περὶ Ὕψους cap. 8. Itaque aliter ſonat Suidæ vox καταλογάδην, nempe *per modum Catalogi*, i. e. nominibus nudè tantùm recenſitis: non περιμυθολογάδην, cum fabuloſæ hiſtoriæ intertexturâ; qualiter Heſiodus Theogoniam ſuam ſcribit. Κατάλογος propriè eſt *directa & continua ſeries nominandi, pronunciandive*; unde transfertur interdum ad orationem ſolutam, quaſi liberè laxeque profluentem, nec certis metrorum legibus, & modulationis recurſu illigatum. Hinc elegantiſſimè ex veteri & veriori ſcripturâ apud Apuleium in Floridis dicitur *oratio prorſa* h. e. *proorſa*, rectà uſque procedens; non converſâ modulatimque recurrens. Hinc per vulgarem ſyncopum *Proſa, Proſaicus*. Heſychius Mileſius, cognomento Illuſtris, Ἀριστέας τὸν Προκοννήσιόν φασι τὴν ψυχὴν ἐξιέναι ὅτε ἐβούλετο καὶ ἐπανιέναι πάλιν. Sed Herodotum haud ſatis clarè tranſcribit, lib. 4. cap. 13. Ubi Ariſteas Cauſtrobii filius ex Proconneſiorum nobilitate primariâ ſcripſiſſe dicitur Ἀριμάσπεια carmina, præſtigioſus exertim poeta, ποιητὴς ἐπῶν, *verſificator*. Utpote admirationis excitandæ gratiâ, profectus ad Iſſedones, Arimaſpis proximos, veniſſe φοιβόλαμπτος γενόμενος, h. e. à *Phœbo inſtinctus*. Vide Henr. Jacobii Orationem Inauguralem. pag. 54. & Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. Item 4. 2. Alius *Ariſteas* fuit Stratonicenſis, de quo Pauſan. lib. 5. Orationes 54. in quibus præter alias egregias ſententias, hæ duæ ſunt auro contra non caræ: Πάντα λῆρος πρὸς τὸ πείθεσθαι τῷ θεῷ. Et, οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀτυχήσουσιν εὖ φρονοῦντες.

Ariſtides, philoſophus è civitate Adrianorum Myſiæ; Smyrnæ docuit, & advenienti forte M. Antonino principi unus omnium non proceſſit obviam; eoque modo in cognitionem & amicitiam Imp. venit. Philoſtratus.

Ariſtides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & ſenſus, ac perturbationes expreſſit. Plin. 35. 10. Fuit alius *Ariſtides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, lib. 3. cap. 10.

Ariſtides, Athenienſis philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus ſub priſtino habitu volumen noſtri dogmatis rationem continens Adriano Principi tradidit. Hieronymus.

Ariſtides Mileſius, celebratur à Plut. frequenter in Parall. min. Nomen ſibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teſte eodem Plutarcho. Nec dubito quin idem ſit *Ariſtides*, qui Perſica compoſuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi ſupra. Fortaſſis idem *Ariſtides* eſt, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. in Od. 3. Pyth. Idem condidit Mileſia, vel Mileſiaca, quæ ἀκόλαστα βιβλία, ſive laſcivos libros appellat Plut. in Craſſo. Illud enim opus non geſtas Mileſiorum res, ſed amatorias quaſdam, atque laſcivas narrationes continebat. Ovid. Triſt. 2.

Junxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Ita vulgo quidem legitur; tu autem, quomodo legendum ſit, vide Tanaquillum Fabrum. Epiſt. 3. pag. 12.

Ariſtippus, Cyrenæus, Socratis auditor; cum Epicuro de voluptate ſenſit. Primus quæſtu philoſophatus eſt, & cum Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus eſt, quòd Dionyſio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus; ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus.———

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & perſonâ ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio inter cæteros charus fuit. Et ut præſentibus voluptatibus libentèr fruebatur, ita & abſentes facile contemnebat. Cum in Græciam philoſophandi causâ proficiſceretur, juſſit ſervos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

———2 ſ

———Quid ſimile iſti
Græcus Ariſtippus? qui ſervos projicere aurum
In mediâ juſſit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus ſegnes.———

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem conſtituit. Cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum utile putans, ut quæras, ſi quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum poſuit in leni motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt. à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixiſſe ſoli Ariſtippo & Chlamyden, & pannum ferre datum eſſe. Horatius, lib. 1. ep. 17.

Omnis Ariſtippum decuit color & ſtatus & res.

Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib 4. cap 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. in Arato.

Ariſtippus, Philoſophi nepos ex filiâ Metrodidacte. Hic in navigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus, quare, cùm philoſophus eſſet timeret? reſpondit, Non eandem ſibi, & interroganti cauſam eſſe? quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi animâ timere.

Ariſtippus, hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. lib. 2. ubi de quatuor Ariſtippis loquitur.

Ariſto, Argius palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Ariſtocles*, ex avi nomine vocatus eſſet Diog. Laert. l. 3.

Ariſto Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Ejus mem. Strabo lib. ult. Ἀρχαίων (inquit) δύο γενομένων τῶν ποιησάντων καθ' ἡμᾶς τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Εὐδώρου τε καὶ Ἀρίστωνος, τοῦ ἐκ τῶν περιπάτων. Addit deinde, iisdem prope verbis utrumque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſario ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem; ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtonium. Eſt vero Ariſto hic ſextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenſet in Zenone. Ubi alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum; quippe Julietem. Eſt autem Julis, civitas in inſulâ Ceo; Porro ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei Peripatetici, tribuerentur Hriſtoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chii: cætera fuerunt Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio & Socrate. Sed ſi non aliud dicit Strabo, quam Peripateticum Ariſtonem eſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat Alexandrinum potius ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe, ut ita ſentirem, impulit, quòd veriſimile videretur de fluvio Ægyptio egiſſe potius hominem Ægyptium, quam de Ægæi maris inſulâ. Sed ſcrupulum injicit Schol Apollonii in 4. Argonaut. ubi Ariſtonis Chii de Nili origine ſententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Ariſtoni Chio quoque tribui ſolet liber ἐρωτικῶν διατριβῶν quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus libb. 10. & 13. ubi vocatur ἐρωτικὰ ὅμοια; ſecundusque ejus operis adducitur. Meminit ejus Plut. de Iſ. & Oſ. ubi laudatur Ἀρίστων ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίας. Item Laertius in Heraclito. ubi citat Ἀρίστωνα ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. Ejus κτίσεις ἰδίων καὶ πόλεων citat Schol. Ariſtoph. Νεφέλ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in [illegible], in quibus duobus poſterioribus locis κτίσεις pro Δίσεις recte legit Rutgerſius Var. lect. 1. 18. Scripſit præterea de Zenonis Dogmatibus, teſte Laertio, lib. 7. De Demoſthene Theophraſti judicium ex Ariſtone Chio profert Plut parall. Demoſthenis; Sed hoc ex Ariſtonis libro περὶ τοῦ Ῥήτορος petitum arbitratur Jonſius. De morte Demoſthenis itidem ex Ariſtone locum adfert Plutarchus ubi ſupra. Sed πολλοὶ οἱ Ἀρίστωνες uti loquitur ingenioſiſſimus Lucianus in Lexiphane. Titi *Ariſtonis* eruditionem ſummè admiratur Plin. lib. 1. Ep. 2. à quo alius Claudius *Ariſto* Epheſiorum princeps apud eundem, lib. 6. Epiſt. 31. Fuit & *Ariſto* Pellæus; ſed qui Hadriani demum tempore, aut poſt, vixerit. Ex eo quædam de poſtremâ Judæorum rebellione quæ ſub Hadriano contigit, refert Euſebius Hiſt. Eccleſ. 4. 6. & Nicephorus Callistus 3. 24. Denique *Ariſto* Epheſius fuit, qui genus fœmininum peroſus, cum aſinâ concubuit, ex eoque concubitu genita eſt puella, cui à *cruribus aſininis* nomen *Onoſcelæ* inditum eſt. Plut. in Paral.

Ariſtobula, Diana à Themiſtocle ſic dicta, qui Athenis ei templum erexit, quòd in Perſico tumultu rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl Rhod. 10. 5.

Ariſtobulus, Ariſtobuli filius inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit, teſte Arriano initio, lib 1 cujus & Plut ſæpe mem. in Alexandro; multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo, lib. 15. Non dubium vero (inquit Cl. Voſſius) quin idem ſit, quem *Caſſandream* cognominat Plut. in Demoſthene; Item Lucian. in Macrobiis, ubi ait eum ultra 90 annos vixiſſe. Plut. lib. de flum. citat primum Ariſtobuli librum *de lapidibus*. Si quis eundem putet, non video, ut refelli poſſit. Fortaſſis & idem eſt, cujus libros *de rebus Italicis* citat Plut. in Parall. Min. cap. 32. At alius eſt *Ariſtobulus* Judæus, philoſophus Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex. lib. 1. Strom. Scripſit explanationem in Moſem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα quæ Trapezuntius vertit *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cum deberet, *in primo eorum quos ad Philometora ſcripſit*. Fuit etiam nomen quorundam regum Judææ, de quibus vide Joſephum.

Ariſtoclea, formoſiſſima puella, quæ rem divinam factura nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antea etiam à Calliſthene adamatam. Ipſo vero nuptiarum die, in amantium manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus intulit, alter aufugit, nec unquam poſtea viſus eſt. Plut. in Amator. Narrat.

Ariſtocles, Meſſenius Peripateticus συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. Immediate enim hæc cohærere debent in Suidâ voce Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas in Σωτάδης. Septimum vero Euſebius, & ex eo egregia fragmenta ſervat, lib. 15. Præp. Evang. cap. τοῦ ιβ, ubi de adverſariis Ariſtotelis agit. Et quæ ex Lycone de Ariſtotele ibi Ariſtocles adduxit, eadem ex Ariſtocle, non tamen citato libro, adducit Theodoretus. Serm. 8. 12. Octavum operis ejuſdem librum laudat idem Euſebius, & multa inde adfert, lib. 14. Præp. Evang. cap. ἄλλοις ιζ & ſeqq. Quibuſdam Alexandri Aphrodiſæi præceptor fuiſſe dicitur, quòd ſi ita eſt, jam de ejus ætate conſtaret. Fuit & *Ariſtocles* Rhodius, Grammaticus; ut in proœmio Erotianus teſtatur. Alter, an neuter, eſt *Ariſtocles*, qui paradoxorum libros ſcripſit? Ex iis quædam Stobæus narrat Sermone de vituperatione Veneris. Ælianus quoque de Animal. 11. 4. refert Ariſtoclis neſcio cujus tetraſtichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſolâ aure prehenſum ad aram deduxerit. *Ariſtocles* Lampſacenus Stoicus, ſcripſit libris quatuor enarrationem eorum, quæ Chryſippus tradidit de ratione ſingulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Ariſtocles* hiſtoricus cujus Clemens meminit, lib. 6. Στρωμ. quemque ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. in Paral. Hunc ſuâ ætate vixiſſe diſertim dicit Strabo, lib. 14. quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Varro, lib. 9. de LL. ubi definitiones ejus obſcuras vocat. Ejuſdem vero ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionyſ. Halic. in Dinarcho. Etiam περὶ ποιητικῆς ſcripſiſſe, Ammonius indicat de Differ. Verb. voce Ἐπῳδός. Alius forte eſt *Ariſtocles* muſicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Ariſtoclem* ſententiam laudat Stobæus, Serm. 20. qui eſt de irâ. Vivebant autem quidam *Apollonius* ad *Ariſtocles* ſub Evergete 2. Itemque ſub Auguſto, & tandem ſub Antonino Pio, ut incertum ſit qui Apollonius & Ariſtocles hic intelligantur. Ad *Ariſtoclem* Phrynichus librum ſcripſit, teſte Photio Eclog. 158. *Ariſtocles* etiam Platonis nomen, priuſquam à magiſtro ſuo *Plato* appellaretur

Ariſtoclides, Orchomenii tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primò patrem ejus de medio ſuſtulit, deinde & virginem ipſam, quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum univerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virginiſque necem tyranni morte ulta eſt.

Ariſtocrates, civis Rhodius, qui quòd plurimum dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, civium omnium conſenſu belli dux electus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, quidam in quarto Λακωνικῶν citatur ab Athenæo, lib. 3. Item Spartanorum rex, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtocreon, terrarum ſitum deſcripſit. Plinius 5. 9. & 6 30.

Ariſtocritus, innotuit commentario ſuo de Mileto, ex quo opere undecima eſt Parthenii hiſtoria in Eroticis. Plin 5. 31. tradit ex eo, ut Samos inſula aliquando dicta ſit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. in lib. 2.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, i. e. *mollis*, cujus furores deſcribit, Plut. lib. 1. *de rebus geſtis illuſtrium mulierum*. Cæterum de Ariſtodemo vide Dionyſ. Halicarnaſſeum. Item *Ariſtodemus* Niſæus, filius Menecratis, quem Strabo dicit ſe juvenem vidiſſe ſenem. Alius, ſuperioris ἀνεψιὸς, ſive conſobrinus Magni Pompeii filios erudiit; mane Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Ariſtodemus* ὁ Ἀλεξανδρεύς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat. Athen. lib. 10. Eundem laudat Schol. Pindari ad Olymp. 9. Pyth. 3. Iſthm. 1. & Nemeon.

menon 7. ubi ὁ Ἀριϛάρχου μαθητὴς dicitur. Item Ἀριϛόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur eſt dicere cujus *Ariſtodemi* ſit collectio tabularum, de quâ Plut in Paral. Min. cap. 35 ubi ex tertiâ congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Item cujus fuerint Θηβαϊκὰ; quorum primum citat Apollonii Schol. in 2. Argon. Aut Γελοίων ἀπομνημονεύματα; quorum ſecundum librum adducit Athen. lib. 6 8. 13. Aut μυθικὴ συναγωγὴ, ex quâ quiddam narrat, Plut in Par. Min. c. 35. Atq; idem judicium eſto de libris *Ariſtodemi* περὶ ζωγράφων, quorum mentio eſt apud Clem. Alex. in primo Στρωμ. Idem de epitome *Ariſtodemi* τῆς καθόλου Ἡρωδιανοῦ πρὸς Δανάην, de quâ Suidas. Meminere *Ariſtodemi* etiam Varro, lib. 9. de LL. Tert. de An. cap. 46. necnon Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν, ubi *Ariſtodemum* de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio. Voſſius.

Ariſtogenes Cnidius, vel Thaſius, medicus, ſervus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſuâ dedicavit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis, impudens, ex quo *Canis* vocatus eſt ab Athenienſibus. Scripſit apologum ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Ariſtogiton* & Harmodius liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ filius & diſcipulus, ſeveriſſimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtomache, uxor Dionyſii Syracuſani, itemque Dionis. Plut.

Ariſtomachus, Athenienſis ſcriptor. Plin. 13. 23. Item vir, qui amore opum ſic flagravit, ut duodequadraginta annis nihil aliud fecerit. Plin. 11. 9.

Ariſtomenes, Athenienſis Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp. 88. Cognomentum habuit θυροποιὸς i. e. *januarum fabricator*, ut eſt apud Suidam, ubi aliqui malunt τυροποιὸς, *caſeum conficiens*.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam à Dario miſſus erat, à claſſe Macedonum ex Græciâ accitâ, captis, aut demerſis navibus ſuperatur. Qu. Curtius, lib. 4.

Ariſtomenes, Meſſenius, Athenienſium dux juſtiſſimus, uti ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna ſacra celebrantibus rapuit de choris ludentium virgines 12, & totâ nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cumque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm *Ariſtomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reverſæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum ſæpe urbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt; cujus, exſecto corpore, inventum eſt cor piloſum.

Ariſton, Ætolorum dux; Item ſculptor, cujus meminit Plinius, & J. C. apud Gellium. lib. 11. cap. 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum navale. Pauſanias.

Ariſtonicus, Eumenis regis filius, Aſiam invaſit. Juſtin. lib. 36. Item Methymnæ tyrannus. Quintus Curtius, lib. 4. Item Grammaticus Alexandrinus, Ἀριϛόνικος ὁ καθ᾽ ἡμᾶς dicitur Straboni, lib. 1. Scripſit περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείου, è quo Sopater duodecimum Eclogarum ſuarum librum confecit, teſte Photio Eclog. 161. Scripſit librum quoque in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſive conſtructione apud Homerum. Item hiſtoricus Tarentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib 4. p. 506. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui cùm Athamantis furorem Learcho filio præcipitato reſidentem, ejuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. 34. 14.

Ariſtonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſiſſimus & prudens. Qu. Curtius 9. 5. 10. 6.

Ariſtonymus, poeta Comicus ſub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem, quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodia per aliquot annos fuit; tandem vero liberatus, mortem non multo poſt obiit. Athenæus.

Ariſtophanes, poeta Comicus, Philippi filius ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè inſectatur. Vide Suidam. Per excellentiam *Comœdiæ poeta* ab ipſo etiam magno Perſarum rege cognominatus. In eo ſunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem ſub pulvinari ſuo, cùm dormitum iret, ſervare ſolitum ferunt B. Chryſoſtomum. Comœdias ſcripſit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate inſectata vitia eſt, princeps longè, ſicut Menander novæ fuit. Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus ſint, huic vero Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus, lib. 1. *Una, neque multorum annorum ſpatio diviſa ætas per divini ſpiritûs viros, Æſchylum, Sophoclem, Euripidem illuſtravit Tragœdiam: una priſcam illam ac veterem ſub Cratino, Ariſtophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menander, æqualeſque ejus ætatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra pauciſſimos annos, neque imitanda reliquere.* Quintil lib. 10. cap. 1. *Plures ejus* (antiquæ Comœdiæ ſc.) *auctores: Ariſtophanes tamen, & Eupolis, Cratinuſque præcipui.* Horat. lib. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ,
Atque alii quorum Comœdia priſca virorum eſt,
Si quis erat dignus deſcribi, quòd malus, aut fur,
Quod mœchus foret, aut ſicarius, aut alioqui
Famoſus, multâ cum libertate notabant.

Perſius Sat. 1.

Iratum Eupoliden prægrandi cum ſene palles.

Id eſt, cum *Ariſtophane*, inquiunt interpp. quem ſenem vocat ob monendi, increpandique partes, quas ſuſtinet in fabulis. Sic *ſenem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem; ſed propter gravitatem argumenti in quo ſe exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46 non exceſſiſſe ex Euſebii Chronico diſcimus.

Ariſtophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum ſenem puer audivit, adultior vero Zenodotum, Dionyſium item Iambum, & Euphronida Corinthium magiſtros habuit, teſte Suidâ in Ἀριϛοφάνης ubi Olymp. 145. ρμέ (non με, uti vulgò legitur) vixiſſe dicitur. Anonymus ille aureâ ſuâ, & vere pretioſiſſimâ Olympiadum deſcriptione quâ hiſtoriam mille annorum compendio nobis exhibet ad Olymp. 145. an 1. Ἀριϛοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγνωρίζετο. Audivit quoque Eratoſthenem Callimachi diſcipulum, teſte Suida in *Eratoſthenes*, poſt defunctum ſc. ſub Euergete Callimachum. Juvenis cùm eſſet, Machone Sicyonio poetâ familiariter uſus eſt, teſte Athenæo 14. 23. ut ita hinc Machonis ætas cognoſcatur, neque ipſe inter incertæ ætatis poetas cum Voſſio habeatur. Laudat præter hunc *Ariſtophanem* Ægeum nummus quidam apud Goltzium in Theſauro. *Ariſtophanes* Bœotus ἐκ τῶν κατ᾽ Ἄρχοντας ὑπομνημάτων apud Plut. lib. de Herodot. malign narrat, non Leontiadem, quod Herodotus, lib 7. voluit, ſed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuiſſe. Unde hic Hiſtoricis Græcis Voſſianis addendus videtur. Jonſius.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, Comicus, qui Fabulâ Πυθαγοριϛῇ Pythagoreos, eorumque inſtituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis ſervavit Athenæus, lib. 6. cap. 9. & lib. 13. cap. 2. & Laertius, lib. 8. Ariſtophonta Rhetorem laudat Demoſthenes pro Cteſiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui ſæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accuſatus, ſemper evaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argi centoculi. Ovid. Met. 1.

Donec Ariſtoridæ ſervandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Chalcidenſis, de Eubœâ ſcripſit. Harpocration in Ἄγγυρον Et Schol. Apollon. in lib. 1.

Ariſtoteles, Stagirita, Philoſophus, Peripateticorum princeps Septendecim annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclariſſimum teſtimonium ipſi perhibuit adhuc diſcipulo: Cum enim forte in auditorium veniſſet & *Ariſtotelem* deſideraſſet, protinus exclamavit. Ὁ νοῦς οὐ πάρεϛιν, & rurſus, Ἄπεϛιν ὁ τῆς ἀληθείας φιλόσοφος. Sane Tullius *neminem Ariſtotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* ſcribit. Idem judicium eſt Quintiliani, lib 10. *Quid Ariſtotelem? quem dubito, ſcientiâ rerum, an ſcriptorum copiâ, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem?* Diſcipuli ejus *Peripatetici* dicti ſunt; de quorum nomine ſic Cic. Acad. 1. *Qui erant cum Ariſtotele Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laertius in *Ariſtotele*; qui & alias occaſiones addit. Heſychius quoque Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ὅ ἐστι κήπῳ, τινὰ ἀρξάσθαι αὐτῆς Ἀριϛοτέλη. Sed Ammonius in Categ. autor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ: *Ariſtotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem vero *Xenocraticos*, nomine *Peripate-*

tus omiſſo, a loco ſolum dictos *Academicos*: & contra *Ariſtoteleos*, nomine loci præterito, ab actione ſolum vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæſtis, quæ Laertio Phæſtias & Suidæ. Phæſtis autem comprobatur hexametro Græco.

Φαιςίδος ἦν μήτηρ καὶ Νικομάχου γενετῆρος.

Nicomachus autem genus ducebat a Machaone heroe, Æſculapii filio, unde *Ariſtoteles* dicitur fuiſſe τῶν ἀπὸ Ἀσκληπιαδῶν γένος. Nicomachus ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, avus Alexandri M. fuit. Olympiodorus in Gorgiam Platonis, & Ammonius, vel Damaſcius, vel alius in vitâ *Ariſtotelis*, a Nunneſio editâ, & Beſſario, lib. 1. adverſus calumniatorem Platonis, aiunt *Ariſtotelem* triennio audiviſſe Socratem; quæ eſt ἀνιστορησία. Nam Socratem conſtat obiiſſe an. 1. Olymp. 95. *Ariſtotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimum 15. anni interſint inter obitum Socratis, & nativitatem *Ariſtotelis*. *Ariſtotelis* autem ea laus eſt, quod non philoſophiâ uſus mythicâ, ut poetæ veteres; non ſymbolicâ, ut Pythagoras, & ſæpe etiam Plato; ſed apertam, ut quæ proprietate gaudeat verborum. Tria hæc philoſophandi genera ſtrictim complexus Simplicius in proœmio libri τῶν κατηγοριῶν, ubi de Ariſt. ſic ſcribit. οὐδὲ μύθοις, οὐδὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, ὡς τῶν πρὸ αὐτοῦ τινες ἐχρήσαντο, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἄλλου παραπετάσματος τὴν σαφήνειαν προτιμήσας. Altera *Ariſtotelis* laus eſt, quod cæteris ſit μεθοδικώτερος, ut qui accuratius definiat, ac dividat, melioríque omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ vere eſt, quod dicitur; nempe ὄργανον omnium artium ac ſcientiarum. Tertia ejus laus eſt, quod magis Platone excoluit ſcientiam naturalem; in quâ quantum præſtiterit, monumenta ejus docent, præſertim ea quæ de Animalibus perſcripſit. Quid multis? ſi non partem aliquam virtutum, ſed totum philoſophum conſideremus, unus ille ingenii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præceſſerant, lumina tantum præſtrinxerit, quantum Sol Lunæ, & ſiderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. lib. 5. de Fin. etiam Plinius appellat *ſummum in omni ſcientiâ virum*. Galenus, lib. 2. de decretis Hippocratis & Platonis docet, nullam philoſophorum ſectam magis conſtantem, ac certam, ac magis ſuis principiis conſentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus* dicitur Arnobio, lib. 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuiſſe*. Eundem quoque *finem humani intellectûs* appellat B Hieronymus, lib. 1. adverſus Jovinianum. Vide & alia ejus elogia apud Cic Tuſc. & lib. 1. de Div. Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. Var. Hiſt. lib. 12. Lact. de Irâ c. 10. Auguſt. de Civ. D. 8. 12. Interim tamen *Ariſtoteles* ut *Quiſque ſuos patitur manes*. Vide Wendel. Phyſ. lib. 1. c. 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cum vivente adhuc receſſiſſet, ludumque proprium inſtituiſſet, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato conſuevit, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπελάκτισε καθάπερ τὰ πωλάρια τὴν μητέρα. Meminerunt Laertius & Ælian. Var. Hiſt. 4. 9. Statura fuit non magnus, deformis præterea, gibboſus & balbutiens, quod ejus vitium amici tamen, ſeu adulatores potius imitati ſunt, quemadmodum & humeros Platonis latos diſcipuli & amici ejus exprimere didicerunt. Narrat utrumq; Plutarchus in lib. de diſcrimine adulat. & am. Alexandri magni non familiaris tantum, verum etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias conſecutus eſt, earumque nomine malè audiit, ut ex Luciano cognoſci poteſt. Videantur hâc de re Epiſtolæ & patris Alexandri Philippi, & *Ariſtotelis* ipſius, denique & Alexandri de benevolentiâ & gratitudine in eum, ut Præceptorem, ſuâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus ſignum hoc vel maximum fuit, quod Stagiram *Ariſtotelis* patriam, dirutam, ipſius causâ reſtituerit. Athenas, ex quibus a Philippo Macedone evocatus erat ad officium Præceptoris decennio exacto, rediit, cum in Aſiam ad res gerendas Alexander ſeſe recepiſſet, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philoſophiam profeſſus eſt, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diſerti & graves extant. Ad Animalium hiſtoriæ deſcriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teſte Athenæo, lib 9. quæ ſumma eſt pecuniæ noſtræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Libri illius ab imminenti interitu quomodo ſervati, ac tandem à Syllâ victore Romam tranſlati Strabo, lib. 13. & Plut. in vitâ Syllæ exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujuſdam ejus Ælianus meminit; ſed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piſcatoribus ipſi propoſito nugamentum eſt & ſomnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidenſis explorare haud poſſet, mortuum, Juſtinus Martyr Parænesi ad gentes ſcribit: & profectum in Chalcidem, poſtquam ab Eurymedonte accuſatus impietatis eſſet, clam, ibique diem obiiſſe, Diog Laertius & Dionyſ. Halicarnaſſenſis conſentiunt, quorum poſterior morbo mortuum eſſe disertè ſcribit, nihil de dolore commemorans. Sen. de Ot Sap. *Ariſtoteles, ne damnaretur fugit.* Ubi Lipſius: Cum tredecim annos docuiſſet à morte Alexandri, impietatis accuſatus ab Eurymedonte Sycophantâ, Chalcidem profugit: & poto aconito, vita aufugit. Idem Ep 6. *Plato & Ariſtoteles & omnis in diverſum itura ſapientium turba plus ex moribus quàm ex verbis Platonis traxit.* Ubi, notante Lipſio, error aut calor ſcriptionis eſt. Ariſtoteles enim adeo non convixit Socrati, ut nec viderit quidem. Nam obiit Socrates 1. an. Olymp. 95. ut pleríque, ſive, ut Diodorus, 97. Atqui Ariſtoteles natus eſt an. 1. Olymp. 99. i. e. 7. poſt eum annis: quod præter Laertium Dionyſ. Agell. & Euſeb. tradiderunt: quomodo ergo in convictu ei fuerit? Scio Ammonium in vitâ Ariſtotelem tradere de 3. annis quos cum Socrate egerit, & quod vigeſimo deinde ad Platonem venerit, ſed ſupino errore, & calculus annorum ipſe Ammonii refellit. Grotii τὸ πάνυ de *Ariſtotele* judicium habes Proleg. de Jure B & P. ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam inſtituiſſe dicitur, teſte Strabone, lib. 13. Syllogiſmorum, h. e. collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantum utebantur. Septem alii fuere *Ariſtoteles*; Primus qui Athenis Remp. adminiſtravit; Secundus qui Iliaden Homeri deſcripſit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit; Quartus cognomento *Mythus*, Æſchinis Socratici neceſſarius; Quintus Cyrenaicus, qui de Poeticâ ſcripſit; Sextus Pædotriba, cujus meminit Ariſtoxenus in vitâ Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo ſcripſit Laertius. Unum & viginti *Ariſtoteles* olim extitiſſe oſtendit vir doctiſſ. Jo. Jonſius Diſſertationum ſuarum primâ de Hiſtoriâ Peripateticâ. Idem poſtea undecim alios recenſet de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 12. quem ſis conſule. Vide quoque Voſſ. H. Gr. pag. 460.

Ariſtotimus, Epirorum urbem per tyrannidem occupavit & Hellanici induſtriâ quinto menſe poſtea oppreſſus eſt. Juſtin. lib 26.

Ariſtoxenus, Muſicus illuſtris tempore Tulli Hoſtilii, 3. Romanorum regis. Vide Voſſium de Scient Math. p 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philoſophus etiam fuit, primùm vero audivit Lamprum philoſophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, poſtremò Ariſtotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophraſtum ei in Scholæ ſucceſſione præponeret. Vide plura de eo apud Jonſium de Scrip. Hiſt. Ph. lib 1. cap. 14. Itemque Voſſ. Hiſt Gr. lib. 1. cap. 9. Diſtinguendus eſt autem ab *Ariſtoxeno* Selinuntio poetâ antiquo ante Epicharmi tempora: & *Ariſtoxeno* patriâ, & Philoſophiâ Cyrenæo apud Athen. lib. 1. cap. 7. & Suidam in Ἀριστόξ. & *Ariſtoxeno* medico Herophileo juxta Galenum, lib. 4. de differ. pulſ. c. 7. cujus librum 13. citat idem ibidem cap. 10. ubi Alexandri Philalethis diſcipulus fuiſſe dicitur. Porro *Ariſtoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut veſperi lactucas mulſo, & melle & vino irrigaret, ut luxurioſius creſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtus, Salaminius res geſtas Alex. M. conſignavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr p. 62.

Arius, Tarſenſis commemoratur Sorano Epheſio in V. Hippocratis; ubi ab eo genealogiam Hippocratis ſcriptam prodit.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua Lactantius. Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obſeſſoribus, egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi, fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonii inſequebantur. Hi armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe, corpora ſua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, ut erant armati permixti ſunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & ſimulacrum Veneri Armatæ poſuerunt. Auſonius de hâc re.

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus ait, judice vel Paride;
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ quo te vici tempore nuda fui.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poeta ſumpſit; citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. ubi Voſſius *Antimeniden* legi debere ſuſpicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laertius in Socrate: ubi multas celebrium virorum contentiones recenſens inter alia ait Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vide Lilium Gyraldum Dialog. 9.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux fortiſſimus, qui Varum cum exercitu ſuo delevit. Dio lib. 56. Plura de eo Tacitus Annal. 1. & 2. cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubie Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. ſed florentiſſimum imperium laceſſierit: præliis ambiguus, bello non victus.*

Arnobius, in Africa Rhetor, libros contra Gentes conſcripſit, qui hodiè extant. Floruit circa annum Chriſti 33 . auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teſte eodem Hieronymo in his; *Septem libros ad..ſus Gentes Arnobius edidit, totidemque diſcipulus ejus Lactantius: quos ſi legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occaſione hæc ſcripſerit ex appendice Chronicorum Euſebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africâ Rhetor clarus habetur, qui cum in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem ſomniis compelleretur, ut ab Epiſcopis impetraret fidem, quam ſemper impugnaverat, elucubravit adverſus priſtinam religionem lucidiſſimos libros, & tandem veluti quibuſdam obſidibus impetravit.* Scripſit etiam, teſte Trithemio in Pſalterium, lib. 1. Item de Rhetoricâ Inſtitutione, lib 1. Commentarii in omnes Pſalmos excuſi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangeliſtarum locos excuſæ annotatiunculæ Baſileæ. Extat liber adverſus Gentes cum recenſione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis, Lug. Bat. 1651.

Arnoldus de Villâ Novâ, Hiſpanus, floruit A D. 1250. Scripſit *contra corruptiones Eccleſiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejuſque conclavi condemnatus eſt. *Arnoldus* autem Germanis *Ernold* eſt, & ſig *Probum*, i. e. *Honeſt*. Camdenus.

Arphaxad, filius Sem. Gen. 10. i. e. *ſanans*, vel *laxans*, à quo Chaldæi, ut quidam volunt; contra quos eſt Boch. Geogr Sacr. 3. 4. *Arphaxad*, inquit, Aſſyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidiſſe nomen. Nam quod Joſephus & alii volunt Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum ſomnium eſt. In Scripturâ *Chaldæi* perpetuo vocantur *Chaſdim* à patre ſuo *Cheſed*, vel *Chaſed* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus Traditionibus in Geneſin. *Chaſed quoque quartus eſt, à quo Chaſdim, i. e. Chaldæi poſtea vocati ſunt.*

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ inſignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, prius ſe gladio confodit, eundemque denique extrahens, viro tradidit, ſuo eum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

> *Caſta ſuo gladium, cùm traderet Arria Pæto,*
> *Quem de vulneribus traxerat ipſa ſuis:*
> *Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,*
> *Sed quod tu facies hoc mihi Pæte dolet.*

Vide Tac. Annal 16. Dionem, lib. 60. Plin. l. 3. ep. 16.

Arrianus, Poeta, cujus carminibus Tib. Cæſarem delectatum fuiſſe ſcribit Suetonius. Ejus autem opera Suidas commemorat, ſcilicet, metaphraſin Georgicorum Virgilii. Alexandriada, poema ſcilicet de rebus geſtis Alexandri Magni, libris 22.

Arrianus, Nicomedienſis, Philoſophus, Epicteti diſcipulus fuit; Scripſit de Epicteti diſſertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures ſcripſiſſe, ex Gellio conſtat qui lib. 19. cap. 1. quintum laudat. Scripſit & alia præcipuè quæ ad Hiſtoriam pertinent, de quibus vide Voſſium, de H. Gr. 2. 12. Ejus eſt, Σχολαστικὸν ἐν δυσὶ γωνίαις, ὅπερ τὸ ζῶον, ὃ πάντας κατεγγελῶσιν. Emicuit Romæ ſub Adriano, & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas honoribus Conſularibus ornatus eſt. Verum de eo nos alibi, Deo volente, plura.

Arrius, Alexandrinus hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, uti ſcribit Ruffinus, lib. 10. Contra hunc Auguſtinus & alii ſcripſerunt. Hic, dum ſuam hæreſin, quâ Filium ab æterna Patris ſubſtantiâ conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriuſque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi causâ, fluentibus foras inteſtinis, miſeram evomuit animam, ejus poſtea judicium experturus, de quo perperam ſenſerat. Vide Suidam in Ἀρειανοί. Et Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſcriptores. Aliis *Arius* dicitur. Ἄρειος autem Græcè ſonat *Martialis*.

Arſaces, Parthorum rex, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum, conſtitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges ſuos *Arſaces* appellaverint. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti *Arſacæ* Straboni, aliis *Arſacidæ*. Lucan. lib. 1.

> *Plus illa vobis acie, quam creditis, actum eſt,*
> *Arſacidæ* ——— ———

Hinc *Arſacius* pro *Parthicus*.

Mart. 9. 35. *Quicquid in Arſacià Pacorus deliberat aulà.*

Claudianus Panegyr. de 4. Conſul. Honorii.

> *Barbarus Arſacio conſurgeret ore tiaras.*

Apud Tacitum 1. Hiſt. *Arſacidarum ſolium* pro regno Parthorum. Servius ad Æn. 7. verſ. 760. *Albani omnes reges dicti ſunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Æneæ filii) *nomine; ſicut hodieque Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur. Ægyptii* PTOLEMÆI: *Perſæ* ARSACIDÆ: *Latini* MURRANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui poſſideant, ut idem obſervat ad Æn 12. verſ. 529. Notandum autem hic *Perſas* Servium pro *Parthis* dixiſſe, vel ſolenni quidam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaſerant Parthi, ante quos Perſæ regnaverant Ita Horat. cum lib 3. od. 5. initio Auguſtum *graves Perſis*, ut ipſe appellitat, adjeciſſe imperio ſcribit, de Parthis intelligendus eſt. Nec aliter *Perſarum* capiendum vocabulum in Aurelio Victore eſt, cum de Auguſto prodit, *Huic Perſæ obſides obtulerunt, creandique regis arbitrium permiſerunt.* Gloſſarum veterum auctor *Arſacidarum* vocem de univerſa Parthorum gente interpretatur: *Arſacidæ*, Πάρθοι. Item alius *Arſaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius Straboni memoratus, lib 12. Item Armenius civis, proditionis convictus a Juſtiniano Imperatore hoc ſupplicii genus tulit ut Camelo inſidens, ac per urbem circumductus ſe omnibus videndum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi, & Ceramni ſoror, Lyſimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Ceramno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente deceptа, illum in urbem ſuam Caſſandream ultro invitat, filioſque ſuos Lyſimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ inſignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam ſcelerum cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus oſculis diu fatigat. Ubi vero ad Portam ventum eſt, occupari arcem jubet, pueros autem interfici; qui cum ad matrem confugiſſent, in gremio ejus inter ipſa oſcula trucidantur. *Arſinoe* vero ſpoliata filiis, ſciſſâ veſte & crinibus ſparſis, cum duobus ſervulis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miſerior, quòd mori cum filiis non potuit Juſt. lib 17 & 24.

Arſinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regiâ Alexandriæ obſideretur, vacuam poſſeſſionem regni ſperans, ad Achillam ſe ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controverſiâ de principatu inter eos ortâ, cum uterque utrique inſidiaretur, *Arſinoe* per Ganymedem nutritium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. lib 10.

> ——— *Nec non ſubrepta paratis*
> *A famulo Ganymede dolis pervenit ad hoſtes*
> *Cæſaris Arſinoe.* ———

Cæſar de B. Civili. Appian. de B. Alexandr.

Artabanus, filius Hiſtaſpis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea, bello infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis majeſtate, in ſpem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunucho, Xerxen obtruncat, ac Darium majorem natu filium apud Artaxerxem minorem natu parricidii accuſat, hortaturque, ut parentem ulciſcatur, & pœnas de fratre ſumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus* in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe per ſeptem menſes. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi inſidias ſtrueret, trucidatur. Diodorus Juſtinus autem lib. 3. hæc paulo aliter narrat; nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilii Bacabalum, qui præſenti ſtatu contentus rem prodidit Artaxerxi, ut pater ejus occiſus eſſet, ut frater falſâ parricidii ſuſpicione oppreſſus, ut denique ipſi pararentur inſidiæ; quibus cognitis, Artaxerxem, veritum numerum filiorum *Artabani*, in poſterum diem paratum eſſe exercitum armatum juſſiſſe, ſe recogniturum & numerum militum, & in armis induſtriam ſingulorum Itaque cum inter cæteros ipſe *Artabanus* armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breviorem loricam habere, juſſiſſeque *Artabanum* ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio trajeciſſe: tum & filios ejus corripi juſſiſſe. Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris, Armeniam invaſit, quem Artaxerxes Perſa ejus miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit an. ab ultimo Dario 538. regeſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artaxanus fecit, lib. de Judæis, Clem. Alex. lib. 1. Strom. in Chronico Alex. Ἀρτάβανος dicitur, pag. 148.

Artaxerxes, quo nomine 2. Perſarum reges in primo Perſarum imperio celebrantur Prior *Longimanus* cognomine, Xerxis: alter *Mnemon* appellatus, Darii filius Huic 15 filios ex pellicibus variis fuiſſe Juſtinus auctor eſt, lib 10 cap. 1. Vide Plut in ejus Vita. Cujuſmodi fuerit ingenio matris ſuæ, cui Paryſatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut ſcribit allocuturos ipſum juſſiſſe byſſinis, ac mollibus verbis uti, Græcè Βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι. Plut in Apophth. Imperatorum, qui & hoc de Artaxerxe retulit lib. de valetudine tuendâ, quòd,

 cum

cum in fugâ, rebus omnibus ſibi bello infelici ereptis, ficubus ſiccis, & pane hordeaceo veſci coactus fuiſſet, exclamarit θεοὶ ἡδονῆς ἄπειρ@ ὤμην. Tertius *Artaxerxes*, Perſarum rex, qui Parthos imperio dejecit, de quo paulo ante in *Artabanus*. Etymon & ſignificationem quod attinet, Ἀρτὰς apud Heſych. μέγας καὶ λαμπρὸς dicitur. Idem Ἀρτέας, βασιλεῖς, καὶ φάνεις. Herod. lib 6. Ξέρξης, ἀρήι@, Ἀρταξέρξης, μέγας ἀρήι@. Lampridius in Severo *Artaxerxem potentiſſimum regem tam re, quam nomine*. Am Marc lib. 19. *Bellorum victor* interpretatur Heſychius. Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες, παρὰ Πέρσαις. Stephanus in Ἀρταῖα. Ἀρταῖας δὲ Πέρσαι ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι.

Artemidorus, Epheſius, qui, ut Marcianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit κατὰ ρξθ' Ὀλυμπιάδα, h.e. Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro; qui totus erat in matris poteſtate. Terras deſcripſit lib. 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis lib 8. mem. Diod. Sic. lib 3. Decimum τῶν γεωγραφουμένων citat Athenæus lib 8. Stephanus in Χαονίτης laudat lib. 11. ut alibi, lib 1, 2, 3. Item ἐπιτομὴν τῆς ἐνδεκ. Nec alius eſt *Artemidorus*, cujus ſæpe mem. Strabo lib. 3. etſi patriam non addit: uti nec lib. 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithynia volumen laudat Stephanus in Ἀσκανία; ſæpeque à Plinio memoratur in Hiſt. Nat. Præter γεωγραφούμενα etiam literis mandavit Ἰωνικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. lib 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum attendas, uti convenit; materno enim genere Daldianus fuit. Is eſt, cujus Ὀνειροκριτικὰ extant, opus vaniſſimum, ſed eruditum; ut multa inde bona philologi haurire poſſint. Vixit Antonini temporibus, ut cognoſcere eſt ex lib. 1. cap. 28. & 66.

Artemidorus Aſcalonita Bithynicam hiſtoriam condidit. Steph. in Ἀσκαλών. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii filius, quos ſuâ ætate, h. e. Auguſti ac Tiberii temporibus, vixiſſe, Strabo ait lib 14. ubi illuſtres ejus inſ. viros recenſet. Eſt & *Artemidorus* Ariſtophanius, qui præter gloſſas ὀψαρτυτικὰς, h. e. *rei culinariæ*, ſive *artis opſonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* ſcripſit. Prioris operis mem. Athen. libb. 10. & 14. Poſterioris lib. 4. ubi ſecundum ejus operis citat. *Artemidorus* quoque Grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone, lib. 14. Etiam *Artemidorus* philoſophus Trajani tempore fuit: cujus elogium apud Plin. eſt lib. 2. epiſt. 11. ad Julium Genitorem. Sed omnes ejus nominis recenſere longum eſſet. Voſſius. Porro *Artemidorus* Cnidius Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minimè fecit. Plutarchus.

Artemis Diana Græcis dicitur, quam Plato ſic vocatam docet διὰ τὸ ἀρτεμὲς καὶ τὸ κόσμιον, διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν, i. e. propter integritatem & modeſtiam quam optione virginitatis habet, aut ὡς τὸν ἄροτον μισησάσης τοῦ ἀνδρὸς ἐν γυναικί, quod viri & fœminæ coitum oderit. Tametſi fabulantur concubuiſſe cum Endymione; quod, & de Pane Mercurii filio narrant, qui Lunæ, i. e. Dianæ, concubitus meruit pretio pecoris candidi. Virg. Geor. 3.

> *Munere ſic niveo lanæ, ſi credere dignum eſt*
> *Pan Deus Arcadiæ captam te Luna fefellit*
> *In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.*

Artemiſia, filia Hecatomni, Mauſoli, Cariæ regis ſoror & uxor, inſigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commiſtos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accerſivit, eique ſplendidum erexit ſepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mauſolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. lib. 2. Gellius. Suidas.

Artemon, hiſtoricus, uti indigitatur à Schol. Pindari in Pyth. Od. 1 Patriâ Pergamenum fuiſſe colligit Voſſius ex ejuſdem Schol. verbis in Olymp 2. Ἀρτέμων ὁ ἀπὸ Περγάμου. Fuit alter *Artemo* patria Clazomenius cujus mentio apud Servium in illud, Æn. 9.

> *Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci.*

Inventor, inquit *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur*. Hic de Homero librum ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀρκτῖν@. Ælianus ejuſdem librum citat *de finibus Clazomeniorum*, de Anim. 12. 38. At putatur diverſus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. ſcribit, 28. 1. *Calvariâ interfecti, neque cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbo*. Videtur is medicus fuiſſe. Alius quoque forſan qui Caſſandreus dicitur. Quid is literis mandarit docet Athen. lib. 12. ubi eum citat ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίων, i. e *in opere quo ad mores ſ... libros referantur libri*. Etiam Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ ζωγράφων Harpocrationi laudatur in Πολύγνωτ@. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam ex infimâ plebe Antiocho regi adeo ſimilis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regnique ſucceſſionis peregerit; verba ſunt, Plin. 7. 12. ubi nonnulli *munus* legunt pro *mimum*; ſed nihil mutandum. Nam ut ſcribit Val. Max. 9. 14. Laodice admiſſum univerſum populum, & ſermone ejus, & vultu conſimili ita fefellit, ut crediderint homines ab Antiocho moriente Laodicen, & natos ejus filii commendari.

Artimpaſa, Venus cœleſtis ſic Scythicis dicitur. Herod. in Melpomene, quem locum etiam Origenes adducit ſexto contra Celſum; ſed apud eum perperam vulgò Ἀρχίμασα legitur pro Ἀρτίμπασα. Nam poſterius hoc comprobatur vet. Inſcriptione.

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ:: ΠΑΣΑ.

Unica nempe ſolum literâ μ exesâ. Heſych. Ἀρτίμπασα, Οὐρανίαν Ἀφροδίτην ὑπὸ Σκυθῶν, ubi ν priori loco pro ι poſteriori vero pro π. irrepſit.

Artuaſdes Armenius Rex, qui M. Craſſum prodidit bello Parthico, ut eſt apud Plut. in Craſſo. Ubi & refert ſciſſe eum Græcè, & ſcripſiſſe Tragœdias, ac hiſtorias, ſuoque etiam tempore quaſdam extitiſſe.

Aruns, vates Tuſcus. Lucan. lib. 1.

> *Accire vates, quorum qui maximus ævo*
> *Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.*

Item miles Trojanus, qui Camillam occidit. Virg. Æn. 11. Item Tarquinii Sup. filius natu maximus, qui in eâ pugnâ, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Junium Brutum interemit, & ab illo viciſſim haſta trajectus eſt. Livius lib. 2.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, ulciſcente numine, in ebrietatem lapſus, filiam Medullinam corrupit, quod ægrè ferens puella patrem ipſum interfecit. Plut. in Paral.

Aruntius, Paterculus, Æmylio Cenſorino Tyranno Ægeſtæ equum æneum, ut ſontes eo includeret, à ſe conflatum donavit, cui ipſe primùm à tyranno injectus eſt. Plut. in Par. Min.

Aruntius Stella, natus ex familiâ Conſulari floruit eo tempore quo Flavii Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam, puellam Neopolitanam in uxorem duxit, quorum nuptias celebrat Statius in ſilvis. Scripſit elegias, & opus de Aſteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt, & Duumvir.

Arxippus, 20. Archon Athenienſium. Acaſti filius fuit. Jo. Tzetzes in prolegom. in Heſiodum. Ὁ δὲ Ἄρξιππ@ υἱ@ ὑιὸς ἦν Ἀκάστου. Patri ſucceſſit, tenuitque principatum an. 19. ut Euſeb Marianus, Hieronymus & Vincentius ſunt auctores. Verum Tzetzes is quem dixi, annos ei 35 tribuit, ἄρξας Ἀθηναίων ἔτη τριάκοντα πέντε. Meminit illius quoque Tatianus, Orat. contra Græcos. Vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 3. cap. 16.

Aryandes, Ægypti Prætor à Cambyſe conſtitutus. Herod. lib. 4. ab hoc ἀργύριον Ἀρυανδικὸν dicitur, cujus mentio apud Pollucem.

Asbolus, unus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore, nam ἄσβολ@ fuligo eſt ſive favilla. Ovid. Met. 3.

> *Et niveus Leucon, & villis Asbolus atris.*

Asbolus is Græcè dicitur, qui Phœnicibus *Chus*, vel *Chum* erat; quia, ut חום *Chum* Ebræis *atrum* ſonat, ita Græcis ἄσβολ@ *fuliginem*. De cætero mihi nullus occurrit hujus nominis præter Centaurorum ducem *Asbolum*, quem in Centaurorum pugnâ interfectum Hercules crucifixiſſe legitur, hoc adſcripto epigrammate.

> Ἄσβολ@ οὔτε θεῶν ῥυόμενον ὄπιν, οὔτ' ἀνθρώπων
> Τψικόμου κρεμαστὸς ἀπ' εὐλαστῆ@ κατὰ πίτυος
> Σύγκει̃) μέγα δεῖπνον ἀμετροβίοις κορώναις.

An hic eſt ille *Centaurus Asbolus*, quem Tatianus Aſſyrius in Orat. contra Græcos, & ex illo Euſeb. Præp. 10. cenſent in catalogo ſcriptorum, qui Homeri ætatem præceſſerunt? Nempe inter Centauros nonnulli docti fuere, ut Chiron, tot Heroum Pædagogus, & in Ovid. Met. 12. augur Aſtylus. Vide Boch. Phaleg. 4 2.

Aſcalaphus, & *Jalmenus* fratres, Martis filii ex Aſtyochæ. Hom. Il β.

> Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχόμενον Μινύειον
> Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφ@, καὶ Ἰάλμεν@, υἷες Ἄρη@
> Οὓς τέκεν Ἀστυόχη. ——

Aſcalaphus, Acherontis & Orphnes Avernalis Nymphæ filius, poſtea a Proſerpinâ in bubonem commutatus, nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Jove eâ lege impetraſſet, ſi nihil cibi apud inferos guſtaſſet, *Aſcalaphus* eam prodidit, quòd 7. grana mali Punici ab arbore decerpti comediſſet. Indignata itaque Proſerpina convertit eum in bubonem, avem funeſtam & rerum triſtium ſemper prænuncium. Ovid. Met. 5.

> *Ingemuit Regina Erebi, teſtemque profanum*
> *Fecit avem; ſparſumque caput Phlegethontide lympha*

In

In roſtrum & plumas & grandia lumina vertit.
Ille ſibi ablatus fulvis amicitur ab alis,
Inque caput creſcit longoſque reflectitur ungues,
Vixque movet natas per inertia brachia pennas,
Fœdaque fit volucris venturi nuncia luctus
Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Aſcanius, Æneæ filius ex Creuſâ Priami filia. Virgil. Livius tamen dubitat Creuſæne an Laviniæ filius fuerit. Dictus eſt ab *Aſcanio* Troadis flumen deinde *Ilus*, ab *Ilo* Trojanorum rege: poſtea *Iulus*, à primâ barbæ lanugine. Virg.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm avus & pater, jam dirutâ Trojâ, de fugâ diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, unde illi futuri Imperii omen ſumpſerunt. Virg. Æn. 2.

Ecce levis ſummo de vertice viſus Iuli
Fundere lumen apex, tactuque innoxia molli
Lambere flamma comas & circum tempora paſci.

Claud. de 4. Conſ. Honor.

——— *Ventura poteſtas*
Claruit. Aſcanio ſubita cum luce comarum
Innocuus flagraret apex.———

Cum patre, poſt multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiſo, & patre mortuo, cùm apud Lavinium 30. an. regnaſſet, Albam Longam condidit, reſtituta tamen prius in regnum novercâ, quæ antea ob timorem in ſilvas aufugerat. Tandem cum in univerſum 38 an. imperii gubernacula tenuiſſet, jam moriens, cum videret filium Iulum Sylvium, regno non ſatis aptum, Sylvium poſthumum fratrem sed ex diverſâ matre, pietate & juſtitiâ præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſclepia, Æſculapii feſtum ſic dictum. J. Pollux lib. 1. cap. 1. Ipſi etiam *Agones* Ἀσκλήπια dicuntur in antiquis inſcriptionibus Smetii pag. 340. Et pag 415. fit mentio ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Aſclepiades, Hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe. Hieron. lib. 2. adverſus Jovinianum ex Porphyrio. Vide Voſſ Hiſt. Gr. lib 4. pag 306 307.

Aſclepiades, Myrleanus, ortu tamen *Nicenus* erat, teſte Suidâ. Hinc *Nicenus* dicitur Stephano in Νικαία, & malè Meurſius hunc Myrleanum & Nicenum, tanquam duos diſtinctos recenſet. Diotimi cujuſdam filius fuit, & Apollonii Grammatici diſcipulus, Grammaticus, juxta Suidam. Minimè vero hic reticendum eſt opus ejus, φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὸ quod ei tribuit. Suidas Ἀσκληπ. In illo librariorum errores in Philoſophorum ſcriptis occurrentes indicavit & correxit. Hunc *Aſclepiadem* cum *Aſclepiade* Pruſienſi Medico, & altero *Aſclepiade* Myrleano, de quo infra, perperam confundit Suidas, vel potius librarius, qui lacunam non advertit.

Aſclepiades. Myrleanus junior Grammaticus περὶ γραμματικῆς ſcripſit, & in iſto opere Dionyſii Thracis de partibus Grammaticæ ſententiam refellit, teſte Sexto Empirico. Eundem eſſe credit Jonſius, qui de Grammaticis ſcripſit, cujus operis librum ſextum citat Suidas in Ὀρφεὺς, ubi Orphea quendam Crotoniatem juniorem Piſiſtrati tempore vixiſſe ſcribit. Undecimum citat Anonymus in vitâ Arati, & inde Aratum probat Tarſenſem fuiſſe, non Solenſem. Forte ex hoc opere Polemonis ætatem cognovit Suidas in Πολέμων. Vix aliunde eſt, quod ex *Aſclepiade* Myrleano citat Schol. Apollonii ad lib. 1. Argon. quod ſcilicet Apollonius Grammaticus omnia ſua ex Cleone tranſtulerit. De Cratino quoque poetâ *Aſclepiadem* ſcripſiſſe autor eſt Athenæus, 10. 14. *Aſclepiades* quidam ὁ Ἀρείου, σύγγραμμα ſcripſit de Demetrio Phalereo philoſopho Ariſtotelico: unde Athenæus 13. 3. refert meretricem quandam *Clepſydram* propterea fuiſſe dictam, quod ſui copiam ad *clepſydram* facere conſueverit, donec aqua effluxiſſet, cum ejus nomen fuerit *Metiche*. Plures autem hujus nominis fuere. *Aſclepiades* Tragilenſis Iſocratis diſcipulus erat, teſte Plut. lib. de 10. Rhet. & Photio Ecl. 259. unde ætatem ejus cognoſcimus, & τραγῳδουμένων ſex libros reliquit, de quo Meurſius. *Aſclepiadem* quendam Phliaſium, Philoſophum Eretrium, Platonis diſcipulum memorant Plut. lib. *de diſcrim. amici & adul.* Athenæus, 4. 19. Laertius in *Phædone*, Heſychius Mileſius in *Menedemo*. Forte hic eſt. quem oculis poſtea captum ſcribit Cic lib. 5. Tuſc. Qu. qui interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit. *Ut puero uno eſſet comitatior*. *Aſclepiadem* Athenienſem ſignat nummus quidam Goltzianus. *Aſclepiades* quidam pater, vel præceptor fuit Alexandri Polyhiſtoris, teſte Stephano in Κοτύαειον. Ad hunc forte *Aſclepiadem* Didymus Grammaticus Epitomen Tabularum Solonis ſcripſit, teſte Plut. in *Solone*. *Aſclepiades* Medicus quidam Pruſæus in Bithyniâ Philophyſicus cognomine ſub Pompeio M vixit, teſte Strabone lib. 12. Cum in arte Rhetorica facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat *ſalutem conſtare cibi potûſque abſtinentiâ, præterea geſtatione, ambulatione, frictione*. Ipſe conditâ novâ ſectâ ſpretis legatis & pollicitationibus Mithridatis, repertâ ratione, quâ vinum ægris medetur, relato è funere homine, & ſervato, ingentem famam conſecutus eſt. Sed maximè ſponſione factâ cum Fortunâ, nè medicus crederetur, ſi unquam invalidus ullo modo fuiſſet ipſe, tandem ſupremâ ſenectute lapſu ſcalarum exanimatus eſt, Plin. 7. 37. De eo quoque multa refert Apul. lib. 4. *Aſclepiades* Anazarbeus Grammaticus, ſcripſit de fluminibus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib 4 p. 507. Duo *Aſclepiades* medici poſt Auguſti tempora vixerunt, teſte Galeno. Ælium quendam *Aſclepiadem* Auguſti libertum memorat Inſcriptio apud Gruterum fol. 335 hujus forte eſt liber ille σίσαρος. quem citat Athenæus 15 6. 7. *Aſclepiades* quidam Philoſophus tempore Juliani Imperatoris vivebat, de quo Ammianus lib 22 Item *Aſclepiades* Poeta, à quo carmen *Aſclepiadeum* dicitur. *Aſclepiades* Mendes. cujus Θεολογούμενα citat Sueton. in Auguſto. Videas ibi Caſaubonum. Porro Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 5[illegible] *Aſclepiadem* quendam Alexandrinum τὰ κατ᾽ δῆμον ἄρχοντας conſignaviſſe ſcribit, & autorem ſuæ ſententiæ Scholiaſten Ariſtophanis in Nubes laudat. Verum Scholiaſtes nihil aliud ibi dicit [illegible] *Aſclepiades* ille τοὺς δημάρχους appellaverit τοὺς κατ᾽ δῆμον ἄρχοντας librum vero *Aſclepiadis* nullum citat. Alios etiam [illegible] nominis ſuggeret Jo. Meurſius notis ad Chalcidium.

Aſclepiodorus, pictor ætate Apellis. mirabilis in ſymmetriâ. Huic Mnaſon tyrannus pro 12. Diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plinius.

Aſclepiodorus, Alexandrinus, ſingulari ingenio vir. ad omnia Mathematica, ac inquiſitionem, cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas. Item Conſ. Rom. collega Afranii Anibiani.

Aſclepiodotus, Muſicus & Medicus juxta Simplicium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. comm. 141. qui *Aſclepiodotus* Damaſcii magiſter, & *Aſclepiodoti* Magni gener fuit, teſte Photio Ecl. 242. Vide Suidam.

Aſcolia, Græcè Ἀσκώλια. feſta, quæ Ruſtici Athenienſes in honorem Bacchi celebrarunt, ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ, i. e. ab *utre* nuncupata. Nam cum victimæ Numinibus aut per ſimilitudinem, ut inquit Servius in 2. Georg. aut per contrarietatem immolentur, caper qui obeſt vitibus. ceu gratâ hoſtia Libero ſacrificabatur. Phornutus. Τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων Hinc ... Evenus.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Quos in Domitianum fuiſſe detortos author eſt Suetonius, cap. 14. Et quo inviſum Baccho animal pejus tractarent, &, ut Servius ait, nè quid ex eo eſſet, quod non ſentiret injuriam, pellem detrahebant, atque inflabant, in quam ſublimi ſaltu juvenes ſe librabant: ac ne ſpectaculum riſu careret, unguine lubricabant, ut præcipiti magis lapſu in terram volverent. Suidas. ἑορτὴν δὲ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς αἰγείοις. εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου Scholiaſtes Ariſtophanes in Pluto. Κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι, ἕνεκα τοῦ γέλωτα ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους, καὶ ἀληλιμμένους. εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον, καθάπερ Εὔβουλός φησι. Uno tantum pede in utrem ſaltabant. Pollux, lib 2. ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ τῷ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθαι. Heſych. Ἀσκωλίζοντες, ἐφ᾽ ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενοι. Idem habent Euſt. ad Odyſſ. κ. & Tzetzes ad Heſiodi ἔργα. Virgilius autem elegantiſſimè ſacrificii cauſam, & Feſti ritum deſcribit Geor. lib 2.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur, & veteres ineunt proſcenia ludi
Præmiaque ingentes pagos, & compita circum
Theſidæ poſuere: atque inter pocula læti
Mollibus in pratis unctos ſaltere per utres.

Quod *per compita, & pagos* Virgilius, hoc per κώμας, id eſt, *vicos* fieri ſcribit Phornutus. Εἰς τὸν ἀσκὸν ἐνάλλονται, κατὰ τὰς Ἀττικὰς κώμας οἱ γεωργοὶ νεανίσκοι. Caſtellanus.

Aſconius Pedianus, à *Pedia* gente, in quam quia adoptatus erat, primus ità vocabatur. Duo autem ejuſce nominis fuere. *Prior* is qui Virgilio familiaris fuit, quem, ut refert Junius Phylargyrus, dicentem audiverat ſe Grammaticis crucem fixiſſe illo verſiculo,

Tres pateat cœli ſpatium non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii in aliquot Ciceronis Orationes. E in eam pro Cornelio Livium ſe noviſſe profitetur his verbis *Inter quos Tudiranus, & Pomponius Atticus, & Livius noſter*. Ejus quæ certa ætas hinc diſce. In pro M. Scauro *Scauri domum poſſides nunc Longus Cæcina, qui Conſul cum Claudio fuit*. An. U. C. 795. *Alter* Hiſtoricus, Veſpaſiani

ævo floruit, ut cognoſcimus ex B. Hieronymo in Chron. Euſebiano ad An. Dom. 76. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus. *Q. Aſconius Pedianus* ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur qui 73. ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12 poſtea annis in ſummo honore conſenescit. Vide Voſſ. Hiſt Lat. 1. 17.

Aſdrubal, cognomento *Hædus*, qui ridentem in Curiâ Annibalem, concione triſti & complorante increpuit, teſte Livio. lib 30. Ejus mem. non ſemel Appianus in Libycis: Ἀσδρούβας ὁ Ἔριφος. Apud quem loco ulteriore pravè legitur Σέριφος Verum de pluribus, ut ita dicam, Aſdrubalibus vide Dauſq ad Silium p. 695. Eſt autem *Aſdrubal* הצרו בעל *Hhatzru Baal* hoc eſt *Atrium Dei*.

Aſdrubal, gener Am[illegible]ris patris Annibalis regn 7. an. favente factione Barcinâ[illegible]. Demum à ſervo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde ſervus à circumſtantibus, haud facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Hiſtoriam cape ex Silio, lib. 1. ubi de Tago, ſervi domino cruci ſuffixo loquitur.

> *Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit*
> *Deformem, lateri famulus clam corripit enſem*
> *Dilectum domino, perumpitque irrumpit in aulam,*
> *Atque immite ferit geminato vulnere pectus:*
> *At Pœni ſuccenſi irâ, turbataque luctu*
> *Et ſævis gens læta ruunt, tormentaque portant.*
> *Non ignes, candenſque chalybs, non verbera paſſim*
> *Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus*
> *Carnificeſve manus, penitenſque infuſa medullis*
> *Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ*
> *Ceſſavere; ferum viſu, dictuque per artem*
> *Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant,*
> *Creverunt artus, atque omni ſanguine rupto*
> *Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.*
> *Mens intacta manet, ſuperat, ridetque dolores*
> *Spectanti ſimilis, feſſoſque labore miniſtros*
> *Increpitat, Dominique crucem clamore repoſcit.*

Ita Silius: cæteros inter ſe ſcio diſcordare: Polybius lib. 2. in diverſorio ſuo vult Aſdrubalem exceptum inſidiis. Ἐπιβουλευθεὶς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλύμασι νυκτὸς ὑπό τινος Κελτοῦ τὸ γένος. Niſi ſiet in diverſorio aula. Appianus in Ibericis eum in venatione occiſum ſcribit. Ἀνὴρ δοῦλος, ὃ τὸν δεσπότην αὐτοῦ ἀπεκτόνει, λαθὼν ἐν κυνηγεσίοις ἀναιρεῖ. Ideſque habet in Annibalicis. Livius, lib. 21: palam vult interfectum. De Servi conſtantia præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Aſdrubalis* percuſſore. *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio, quam ſi evaſiſſet vultu; tormentis quoque cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores ridentis etiam ſpeciem præbuerit.* Val. Max. 3. 3. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat in ore conſtantiſſimè retinuit.*

Aſdrubal, Hannibalis frater. Plut. in Hannib. à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus eſt. Hor. Carm. 4. Od 4.

> *Quid debeas, ô Roma, Neronibus,*
> *Teſtis Metaurum flumen & Aſdrubal*
> *Devictus.* Vide Livium, lib. 27.

Elephantes inter præliandum ſubito interficiendi rationem invenit talem. *Magiſter fabrile* (verba Livii ſunt lib. 28.) ſcalprum habebat cum malleo. Inter aures poſitum, ipsâ in compage, quâ jungitur capiti cervix, quanto maximo poterat ictu adigebat. Ea celerrima via mortis in *tantæ molis belluâ*. Ammianus quidem idem factitatum à Perſis memorat, lib. 25. *Poſt hos elephanti*; quibus inſidentes magiſtri, manubriatos cultros dextris manibus illigatos geſtabant: etſi ferociens animal vires exſuperaſſet regentis, ne reverſum per ſuos, colliſam ſterneret plebem, vertebram, quæ caput à cervice diſterminat, ictu maximo *terebrabant*. Huc etiam alluſiſſe videtur Sen. De prov. *Tenui ferro commiſſura cervicis abrumpitur*; & cum articulus ille qui *caput, collumque committit inciſus eſt, tanta illa moles corruit*, quod plane congruit cum Liviano *tantæ molis belluâ*.

Aſdrubal, cognomento *Calvus*, dux claſſis Carthaginenſium in Sardiniam miſſus, tempeſtate ad inſulas Baleares rejectus, ibi tantiſper quoad quaſſas reficeret naves reſedit. Livius.

Aſdrubal, Dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filiis conjecit. Livius. Ovid. Faſt. 6.

> *Poſtera lux melior; ſuperat Maſiniſſa Syphacem,*
> *Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.*

Aſellas, rex Cyrenarum. Juſt. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarſius, de cujus lectione dubitandum non eſt, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. de plantis 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aſelli, duæ ſtellæ in ſigno Cancri, exiguum inter illos ſpatium obtinente nubeculâ, quam *Præſepe* vocant. Plin 18. 35. Item tres aliæ ſtellæ in Boote Vide Cæſii cœlum Aſtron.

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, ac Trib. Mil. ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipſe interfuit, conſcripſit Citatur à Cicerone, Dionyſ. Halic. Gellio, Charisio, Servio & aliis.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum civitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo, lib. 14. In libris Juriſconſultorum uſurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum*. Sic autem dicti ſunt ſacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos proptereà Ruffinus apud Euſeb. Munerarios interpretatur ut obſervat Cujacius J. C. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam hiſt. S. S. Apoſt. 19. Vide de his Seldenum in marmoribus Arundelianis.

Aſidæi, vel *Haſidæi*, iidem qui & *Eſſæi*, teſte Munſtero, quaſi חסידים, h. e. ſupererogatoriâ & incomparabili ſanctitate cæteris omnibus excellentes. Etenim ex Rabbinorum ſententiâ חסיד *Chaſidh* is eſſe decernitur, *qui facit plus boni quàm præceptum eſt*. Vide Full. Miſcell. 1. 3.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Aug. Cæſaris amicus, docuit Romæ temp. Pompeii M ſucceſſitque ſcholæ Timagenis. Scripſit bellum Cæſ. & Pomp Primus omnium Romæ advocatis hominibus ſcripta ſua recitavit. Quintilianus ubi de eo: *Multa in Aſinio Pollione inventio ſummâ diligentiâ, adeò ut quibuſdam nimia videatur, & conſilii & animi ſatis: à nitore & jucunditate Ciceronis, ita longè abeſt, ut videri poſſit ſeculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam feciſſe dicitur, Plin. 35.2. Plura de eo Voſſ. Hiſt. Gr. 1.24. & de Hiſt. Lat. 1. 17. Fuit etiam *Aſinius* Quadratus, alius hiſtoricus, de quo Voſſ ubi ſupra.

Aſinius Gallus, Pollionis filius libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit; contra quos Claud. Cæſar poſtea defenſionem Ciceronis edidit. Suetonius.

Aſinius Capito, Grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, ac in primâ ad Pacuvium Labeonem Titulus præſcriptus erat; *Pluria, & non plura ſcribi oportere*, Gell. 5. 21.

Aſpaſia, Hermotimi filia, Phocenſis, omnium ſui temporis formoſiſſima habita; idque à Cyro primùm, deinde ab Artaxerxe impenſe amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, lib. 1. de Exped. Cyri ſub finem ſcribit; atque id nominis à Cyro ipſo accepiſſe Plutarchus in Artaxerxe ſignificat; quem ejus conſiliis feliciter uſum in rebus arduis Ælianus ſcribit, qui prolixè ejus hiſtoriam exponit ποικίλ. 12. 1. Meminit & Juſtinus, lib. 10. cap 2. Alia eſt, cujus Athenæus lib. 5. meminit, Mileſia, quâ Socrates in eloquentiæ ſtudio magiſtrâ eſt uſus, ſapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & a Pericle culta, & tanti habita à Cyro, ut chariſſimam pellicum ab eâ vocarit *Aſpaſiam*. de quâ ſuprà, quippe cui nomen anteà *Milto* fuerit, ut Plut. in Pericle ſcribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, lib. 5. Hypomnem. Socrat. de re domeſticâ adminiſtrandâ.

Aſpaſius, Sophiſta Ravennas, Demetriani filius ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi; ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius Sophiſta, qui eodem tempore fuit, quo Ariſtides. Conſcripſit artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum &c Suidas.

Aſpaſius Tyrius, ſophiſta & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Continente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis hiſtoriam condidit libris 20. teſte Suidâ.

Aſpendius, citharœdus; de quo ità Aſconius in Orat. Cic. in Verrem de Prætura urbanâ. *Difficile autem, quod Aſpendius Citthariſta faciebat, ut non uteretur utràque manu, ſed omnia, id eſt, univerſam cantionem, intus & ſiniſtrâ tantum manu compleċteretur. Unde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aſpendii Cithariſtæ, proverbio dicebantur; quòd ut ille carminis, ita iſti furtorum occultatores erant.* Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati ſui compendii rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aſpendio*, qui tam leviter ſiniſtrâ manu citharæ ſuæ chordas movebat, ut ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perveniret Cic. Ver. 3.

Aſtarte, Syrorum nomen, & Sidoniorum dea, cui Solomon uni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit, 1 Reg. 15. Ἀστάρτην ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι, inquit Lucianus de Dea Syriâ. Falſo Nam Ἀστάρτη ἡ παρ᾽ Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas. ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Malium in Jol. 12. & Capellam ad An. Mund. 3013. & Selde-

Seldenum de Diis Syris, & Bochartum Geog. Sac. p. 781. Fuit & civitatis nomen, & inſula in Æthiopiâ. Steph.

Aſteria, filia Cœi Titanis filii, quæ, teſte Fulgentio poſt vitiatam Latonam, à Jove dilecta eſt, à quo in Aquilam verſo oppreſſa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Jovi adverſa, ejuſque iras fugiens, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Jove in lapidem mutata eſt, undiſque demerſa, & ab iiſdem hùc illùc agitata; quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatavit, & Neptuno ac Doridi conſecrata; poſteà *Delos* dicta.

Aſterion, Cometæ filius unus ex Argonautis. Orpheus in Argonauticis verſ. 161.

Ἀστερίων δ' ἐπὶ τοῖσι πάϊς κλειτοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Apollonius in Argonauticis, lib. 1. verſ. 35.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων.

Val. Flaccus Argonaut. lib. 1. verſ. 356.

——Celer Aſterion, quem matre carentem
Crethaus gemino fovit pater amne Cometes.

Lege *Criſtatus*.

Aſtræa, Aſtræi, Arcadiæ regis (quidam ſcribunt Titani fratris Saturni) & Auroræ, ſive, ut Heſiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Cœlo, & Terrâ prognatæ filia; ob æquitatem ſuam *Juſtitia* dicta. Quæ aureo ſeculo è cœlis in terram migraſſe, & tandem in ſubſequenti æreo & ferreo, vitiis hominum creſcentibus offenſa in cœlum iterum ſubvolaſſe fingitur. Ovid. Met. 1.

——Et Virgo cæde madentes
Ultima cœleſtum terras Aſtræa reliquit.

Seneca in Octaviâ.

Neglecta terras fugit, & mores feros
Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus
Aſtræa Virgo, ſiderum magnum decus.

Juvenalis Sat. 6.

Paulatim deinde ad ſuperos Aſtræa receſſit
Hâc comite, atque duæ pariter fugere ſorores

i. e. Αἰδὼ καὶ Νέμεσις, uti tradit Heſiodus.

Aratus in Phænomenis.

Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέπτοιο Βοώτου
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα.
Εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος (ὅν ῥά τέ φασιν
Ἄστρων ἀρχαῖον πατέρ' ἔμμεναι) εἴτε τευ ἄλλου,
Εὔκηλος φορέοιτο. Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος
Ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν,
Ἤρχετο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν
Οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν
Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
Καί ἑ Δίκην καλέεσκον.

Et poſtea.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτέθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
Χαλκείη γενεὴ, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
Οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων,
Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν,
Ἔπταθ' ὑπουρανίη, ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χῶρον
Ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Hæc dum ſcribo venerunt mihi in mentem verſus Catulli de Nup. Pel. & Thet. quos proculdubiò cum faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit. Sunt autem tales.

Præſentes namque antè domos inviſere caſtas
Sæpius, & ſeſe mortali oſtendere cœtu
Cœlicolæ, nondum ſpretâ pietate ſolebant.
Sæpè Pater Divûm templo in fulgente reviſens
Annua dùm feſtis veniſſent ſacra diebus,
Conſpexit terrâ Cretum procurrere currus.
Sæpè vagus Liber Parnaſſi è vertice ſummo
Thyadas effuſis evantes crinibus egit, &c.
Sæpè in letifero belli certamine Mavors,
Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnuſia virgo
Armatas hominum eſt præſens hortata catervas.
Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,
Juſtitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,
Perfudere manus fraterno ſanguine fratres,
Deſtitit extinctos natus lugere parentes,
Optavit genitor primævi funera nati,
Liber ut innuptæ potiretur flore novercæ,
Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,
Impia non verita eſt Divos ſcelerare penates.
Omnia fanda, nefanda, malo permiſta furore,
Juſtificam nobis mentem avertere Deorum.
Quare nec tales dignantur viſere cœtus
Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.

Aſtyages, Cyaxaris filius Perſarum & Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambyſi, mediocris dignitatis Perſæ, nupta Cyrum peperit; de quo multa Herodotus & Juſtinus.

Aſtyanaſſa, Helenæ, uxoris Menelai, ancilla laſciviſſima; prima de variis concubitûs modis librum conſcripſit; cujus exemplum poſteà imitati ſunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Heſychius. Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη εὗρε Ἀφροδίσια, καὶ ἀνακλιτικὰ σχήματα. Vide Scalig. ad Catalect. p. 203.

Aſtyanax, unicus Hectoris ex Andromache filius natus poſt inchoatum bellum Trojanum, quem Ulyſſes, naves è Sigeo ſolvens de turri dedit in præceps. Ovid. Met. 13.

Mittitur Aſtyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro ſe, proaviſque regna tuentem
Sæpè videre patrem monſtratum à matre ſolebat.

Seneca Tragœdus.

Præceps ut altis cecidit à muris puer,
Flevit Achivum turba quod facit nefas.

Hinc jocus Martialis 8. 6.

Miratus fueris cùm priſca toreumata multum,
In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.

Hoc eſt, *Vinum novum in veteribus poculis*. Heſychius, Ἀστυάναξ, ἐγχέλεις τινὲς οὕτως καλοῦνται, καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος παῖς.

Aſtycratia, Æoli filia. Hom. Odyſ. 10.

Aſtydamas, Athenienſis edidit Tragœdias 42. vicit 7. Primus ex auditoribus Socratis ſe ad poeticam convertit. Alius prioris filius & ipſe Tragicus. Suidas. Item hiſtrio, Morſimi filius. Huic cum ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe graviter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Aſtydamas ſeipſum laudat*.

Aſtydamia, Ἀνδρὸς γυνή. Heſychius.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ovidius.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus, Mileſius, ab Ariobarzane Perſarum ſatrapâ invitatus, novem convivis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur.

Aſtylus, unus ex Centauris futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum adverſus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, unà cum Neſſo fugam arripuit. Ovid. Met. 12.

Quique ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur
Aſtylus, ille etiam metuenti vulnera Neſſo
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſervaberis arcus.

Aſtylus, vel *Aſtillus*, Crotoniata, curſor tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum, ac Syracuſanum à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, ſtatuam ejus fregerunt, ejuſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in Legg. qui eum non tam curſu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio ſibi conjunctâ, ſed incognitâ duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſavit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, Chryſæ, Apollinis ſacerdotis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnatâ, ſecum abſtulit. Heſych. Ἀστυνόμη, ἡ Χρυσηὶς ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

Aſtynomi Athenis erant X viri, quibus cura pſaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato de Rep. lib. 6. Heſych. Ἀστυνόμοι, οἱ διοικοῦντες κατὰ τὸ ἄστυ.

Aſtynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Aſtyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, ex quâ genuit Aſcalaphum & Jalmenum. Hom. Iliad. 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qu. Calaber. 6.

Τὸν γὰρ δὴ τέκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη κρατεροῖσιν ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου. ———

Aſtyochia, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate rapta, ex quâ Tlepolemum genuit. Hom. Iliad. 2.

Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipue ſpirans. Horat. 1. Sat. 5.

Incipit ex illo montes Appulia notos
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus——

Porphyrio ſic dictum ait, qu. ἀπὸ τοῦ τὴν ἄτην βάλλειν, quòd nocumentum, peſtilentiamque inferat. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius, lib. 2. cap. 22.

Atalanta,

ævo floruit, ut cognoſcimus ex B. Hieronymo in Chron. Euſebiano ad An. Dom. 76. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus. Q. *Aſconius Pedianus* ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur, qui 73. ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12 poſtea annis in ſummo honore conſenuit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 17.

Aſdrubal, cognomento *Hædus*, qui ridentem in Curiâ Annibalem, concione triſti & complorante increpuit, teſte Livio, lib. 30. Ejus mem. non ſemel Appianus in Libycis: Ἀσδρούβας ὁ ἔριφος. Apud quem loco ulteriore pravè legitur Σίερος. Verum de pluribus, ut ita dicam, Aſdrubalibus vide Dauſq. ad Silium p. 695. Eſt autem *Aſdrubal* הצרו בעל *Hhatzru Baal* hoc eſt *Atrium Dei*.

Aſdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis. regn. 7. an. favente factione Barchinâ. Demum à ſervo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde ſervus à circumſtantibus, haud facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Hiſtoriam cape ex Silio, lib. 1. ubi de Tago, ſervi domino cruci ſuffixo loquitur.

> *Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit*
> *Deformem, lateri famulus clam corripit enſem*
> *Dilectum domino, pernixque irrumpit in aulam,*
> *Atque immite ferit geminato vulnere pectus:*
> *At Puni ſuccenſi irâ, turbataque luctu*
> *Et ſævis gens læta ruunt, tormentaque portant.*
> *Non ignes, candenſque chalybs, non verbera paſſim*
> *Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus*
> *Carnificeſve manus, penituſque infuſa medullis*
> *Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ*
> *Ceſſavere; ferum viſu, dictuque per artem*
> *Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant,*
> *Creverunt artus, atque omni ſanguine rupto*
> *Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.*
> *Mens intacta manet, ſuperat, rideatque dolores*
> *Spectanti ſimilis, feſſoſque labore miniſtros*
> *Increpitat, Dominique crucem clamore repoſcit.*

Ita Silius: cæteros inter ſe ſcio diſcordare: Polybius lib. 2. in diverſorio ſuo vult Aſdrubalem exceptum inſidiis. Ἐπιβουλευθεὶς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ καταλύμασι νυκτὸς ὑπό τινος Κελτοῦ τὸ γένος. Nisi ſiet in diverſorio aula. Appianus in Ibericis eum in venatione occiſum ſcribit. Ἀνὴρ δοῦλος, οὗ τὸν δεσπότην ὠμῶς διεφθάρκει, λαθὼν ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρεῖ. Idemque habet in Annibalicis. Livius, lib. 21. palam vult interfectum. De Servi conſtantiâ præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Aſdrubalis* percuſſore. *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio, quam ſi evaſiſſet vultu; tormentis quoque cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores ridentis etiam ſpeciem præbuerit.* Val. Max. 3. 3. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat in ore conſtantiſſimè retinuit.*

Aſdrubal, Hannibalis frater. Plut. in Hannib. à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus eſt. Hor. Carm. 4. Od. 4.

> *Quid debeas, ô Roma, Neronibus,*
> *Teſtis Metaurum flumen & Aſdrubal*
> *Devictus.* Vide Livium, lib. 27.

Elephantes inter prœliandum ſubito interficiendi rationem invenit talem. *Magiſter fabrile* (verba Livii ſunt lib. 28.) ſcalprum habebat cum malleo. Inter aures poſitum, ipsâ in compage, quâ jungitur capiti cervix, quanto maximo poterat ictu adigebat. Ea celerrima via mortis in *tantæ molis belluâ*. Ammianus quidem idem factitatum à Perſis memorat, lib. 25. *Poſt hos elephantes*; quibus inſidentes magiſtri, manubriatos cultros dextris manibus illigatos geſtabant: etſi ferociens animal vires exſuperaſſet regentis, ne reverſum per ſuos, colliſam ſterneret plebem, vertebram, quæ caput à cervice diſterminat, ictu maximo *terebrabant*. Huc etiam alluſiſſe videtur Sen. De prov. *Tenui ferro commiſſura cervicis abrumpitur*; & cum articulus ille qui *caput, collumque committit inciſus eſt, tanta illa moles corruit*, quod plane congruit cum Liviano *tantæ molis belluâ*.

Aſdrubal, cognomento *Calvus*, dux claſſis Carthaginenſium in Sardiniam miſſus, tempeſtate ad inſulas Baleares rejectus, ibi tantiſper quoad quaſſas reficeret naves reſedit. Livius.

Aſdrubal, Dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filiis conjecit. Livius. Ovid. Faſt. 6.

> *Poſtera lux melior; ſuperat Maſiniſſa Syphacem,*
> *Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.*

Aſellas, rex Cyrenarum. Juſt. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarſius, de cujus lectione dubitandum non eſt, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. de plantis 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aſelli, duæ ſtellæ in ſigno Cancri, exiguum inter illos ſpatium obtinente nubeculâ, quam *Præſepe* vocant. Plin. 18. 35. Item tres aliæ ſtellæ in Boote. Vide Cæſii cœlum Aſtron.

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, ac Trib. Mil. ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipſe interfuit, conſcripſit. Citatur a Cicerone, Dionyſ. Halic. Gellio, Chariſio, Servio & aliis.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum civitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo, lib. 14. In libris Juriſconſultorum uſurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum*. Sic autem dicti ſunt ſacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos propterea Ruffinus apud Euſeb. Munerarios interpretatur, ut obſervat Cujacius J. C. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam hiſt. S. S. Apoſt. 19. Vide de his Seldenum in marmoribus Arundelianis.

Aſidæi, vel *Haſidæi*, iidem qui & *Eſſæi*, teſte Munſtero, quaſi חסידים h. e. ſupererogatoriâ & incomparabili ſanctitate cæteris omnibus excellentes. Etenim ex Rabbinorum ſententiâ חסיד *Chaſidh* is eſſe dicitur, *qui facit plus boni quàm præceptum eſt*. Vide Full. Miſcell. 1. 3.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Aug. Cæſaris amicus, docuit Romæ temp. Pompeii M. ſucceſſitque ſcholæ Timagenis. Scripſit bellum Cæſ. & Pomp. Primus omnium Romæ advocatis hominibus ſcripta ſua recitavit. Quintilianus ubi de eo: *Multa in Aſinio Pollione invenio ſummâ diligentiâ, adeò ut quibuſdam nimia videatur, & conſilii & animi ſatis: à nitore & jucunditate Ciceronis, ita longè abeſt, ut videri poſſit ſeculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam feciſſe dicitur, Plin. 35. 2. Plura de eo Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 24. & de Hiſt. Lat. 1. 17. Fuit etiam *Aſinius* Quadratus, alius hiſtoricus, de quo Voſſ. ubi ſupra.

Aſinius Gallus, Pollionis filius libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit; contra quos Claud. Cæſar poſtea defenſionem Ciceronis edidit. Suetonius.

Aſinius Capito, Grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, ac in primâ ad Pacuvium Labeonem Titulus præſcriptus erat: *Plures, & non plura ſcribi oportere*, Gell. 3. 21.

Aſpaſia, Hermotimi filia, Phocenſis, omnium ſui temporis formoſiſſima habita; idque à Cyro primùm, deinde ab Artaxerxe impenſe amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, lib. 1. de Exped. Cyri ſub finem ſcribit; atque id nominis à Cyro ipſo accepiſſe Plutarchus in Artaxerxe ſignificat; quem ejus conſiliis feliciter uſum in rebus arduis Ælianus ſcribit, qui prolixè ejus hiſtoriam exponit ποικίλ. 12. 1. Meminit & Juſtinus, lib. 10. cap. 2. Alia eſt, cujus Athenæus lib. 5. meminit, Mileſia, quâ Socrates in eloquentiæ ſtudio magiſtrâ eſt uſus, ſapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & a Pericle culta, & tanti habita à Cyro, ut chariſſimam pellicum ab eâ vocarit *Aſpaſiam*, de quâ ſuprà, quippe cui nomen anteà *Milto* fuerit, ut Plut. in Pericle ſcribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, lib. 5. Hypomnem. Socrat. de re domeſticâ adminiſtranda.

Aſpaſius, Sophiſta Ravennas, Demetriani filius ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi; ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius Sophiſta, qui eodem tempore fuit, quo Ariſtides. Conſcripſit artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum &c. Suidas.

Aſpaſius Tyrius, ſophiſta & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Continente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis hiſtoriam condidit libris 20. teſte Suidâ.

Aſpendius, citharœdus; de quo itâ Aſconius in Orat. Cic. in Verrem de Prætura urbanâ. *Difficile autem, quod Aſpendius Cithariſta faciebat, ut non uteretur utrâque manu, ſed omnia, id eſt, univerſam cantionem, intus & ſiniſtrâ tantum manu complecteretur. Unde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aſpendii Cithariſtæ, proverbio dicebantur; quòd ut ille carminis, ita iſti furtorum occultatores erant.* Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati ſui compendii rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aſpendio*, qui tam leviter ſiniſtrâ manu citharæ ſuæ chordas movebat, ut ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perveniret. Cic. Ver. 3.

Aſtarte, Syrorum nomen, & Sidoniorum dea, cui Solomon uni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit, 1 Reg. 15. Ἀστάρτην ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι, inquit Lucianus de Dea Syriâ. Falſo. Nam Ἀστάρτη ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas. ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Maſium in Joſ. 12. & Capellam ad An. Mund. 3013. & Selde-

Seldenum de Diis Syris, & Bochartum Geog. Sac. p. 781. Fuit & civitatis nomen, & inſula in Æthiopiâ. Steph.

Aſteria, filia Coei Titanis filii, quæ, teſte Fulgentio poſt vitiatam Latonam, à Jove dilecta eſt, à quo in Aquilam verſo oppreſſa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Jovi adverſa, ejuſque iras fugiens, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Jove in lapidem mutata eſt, undiſque demerſa, & ab iiſdem hùc illùc agitata; quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatavit, & Neptuno ac Doridi conſecrata; poſteà *Delos* dicta.

Aſterion, Cometæ filius unus ex Argonautis. Orpheus in Argonauticis verſ. 161.

> Ἀστερίων δ' ἐπὶ τοῖς κλειτοῖο Κομήτε,
> Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Apollonius in Argonauticis, lib. 1. verſ. 35.

> Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
> Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
> Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων.

Val. Flaccus Argonaut. lib. 1. verſ. 356.

> ——— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
> *Crethæus gemino fovit pater amne Cometes.*

Lege *Criſtatus.*

Aſtræa, Aſtræi, Arcadiæ regis (quidam ſcribunt Titani fratris Saturni) & Auroræ, ſive, ut Heſiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Coelo, & Terrâ prognatæ filia; ob æquitatem ſuam *Juſtitia* dicta. Quæ aureo ſeculo è coelis in terram migraſſe, & tandem in ſubſequenti æreo & ferreo, vitiis hominum creſcentibus offenſa in coelum iterum ſubvolaſſe fingitur. Ovid. Met. 1.

> ——— *Et Virgo cæde madentes*
> *Ultima cœleſtum terras Aſtræa reliquit.*

Seneca in Octaviâ.

> *Neglecta terras fugit, & mores feros*
> *Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus*
> *Aſtræa Virgo, ſiderum magnum decus.*

Juvenalis Sat. 6.

> *Paulatim deinde ad ſuperos Aſtræa receſſit*
> *Hâc comite, atque duæ pariter fugere ſorores*

i. e. Αἰδὼ καὶ Νέμεσις, uti tradit Heſiodus.

Aratus in Phænomenis.

> Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέψαιο Βοώτεω
> Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χειρὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα.
> Εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος (ὅν ῥά τε φασὶν
> Ἄστρων ἀρχαῖον πατέρ' ἔμμεναι) εἴ τέ τευ ἄλλου,
> Εὔκηλος φορέοιτο. Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος
> Ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν,
> Ἤρχετο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν
> Οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν
> Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
> Καί ἑ Δίκην καλέεσκον.

Et poſtea.

> Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτέθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
> Χαλκείη γενεὴ, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
> Οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
> Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων,
> Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν,
> Ἔπταθ' ὑπουρανίη, ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην,
> Ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Hæc dum ſcribo veniunt mihi in mentem verſus Catulli de Nup. Pel. & Thet. quos proculdubiò cum faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit. Sunt autem tales.

> *Præſentes namque antè domos inviſere caſtas*
> *Sæpius, & ſeſe mortali oſtendere cœtu*
> *Cælicolæ, nondum ſpretâ pietate ſolebant.*
> *Sæpè Pater Divûm templo in fulgente reviſens*
> *Annua dùm feſtis veniſſent ſacra diebus,*
> *Conſpexit terrâ Centum procurrere currus.*
> *Sæpè vagus Liber Parnaſſi è vertice ſummo*
> *Thyadas effuſis evantes crinibus egit, &c.*
> *Sæpè in letifero belli certamine Mavors,*
> *Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnuſia virgo*
> *Armatas hominum eſt præſens hortata catervas.*
> *Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,*
> *Juſtitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,*
> *Perfudere manus fraterno ſanguine fratres,*
> *Deſtitit extinctos natus lugere parentes,*
> *Optavit genitor primævi funera nati,*
> *Liber ut innuptæ poteretur flore novercæ,*
> *Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,*
> *Impia non verita eſt Divos ſcelerare penates.*
> *Omnia fanda, nefanda, malo permiſta furore,*
> *Juſtificam nobis mentem avertere Deorum.*
> *Quare nec tales dignantur viſere cœtus*
> *Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.*

Aſtyages, Cyaxaris filius Perſarum & Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambyſi, mediocris dignitatis Perſæ, nupta Cyrum peperit; de quo multa Herodotus & Juſtinus.

Aſtyanaſſa, Helenæ, uxoris Menelai, ancilla laſciviſſima; prima de variis concubitûs modis librum conſcripſit; cujus exemplum poſteà imitati ſunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Heſychius, Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη ἐξεῦρεν Ἀφροδισίων, καὶ ἀνάκλισι σχήματα. Vide Scalig. ad Catalect. p. 203.

Aſtyanax, unicus Hectoris ex Andromache filius natus poſt inchoatum bellum Trojanum, quem Ulyſſes, naves è Sigeo ſolvens de turri dedit in præceps. Ovid. Met. 13.

> *Mittitur Aſtyanax illis de turribus, unde*
> *Pugnantem pro ſe, proavitaque regna tuentem*
> *Sæpè videre patrem monſtratum à matre ſolebat.*

Seneca Tragœdus.

> *Præceps ut altis cecidit à muris puer,*
> *Flevit Achivûm turba quod fecit nefas.*

Hinc jocus Martialis 8. 6.

> *Miratus fueris cùm priſca toreumata multum,*
> *In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.*

Hoc eſt, *Vinum novum in veteribus poculis.* Heſychius, Ἀστυάναξ, ἰχθύς τις οὕτως καλεῖται, καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος παῖς.

Aſtycratia, Æoli filia. Hom. Odyſ. 10.

Aſtydamas, Athenienſis edidit Tragœdias 42. vicit 15. Primus ex auditoribus Socratis ſe ad poeticam convertit. Alius prioris filius & ipſe Tragicus. Suidas. Item hiſtrio, Morſimi filius. Huic cum ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe graviter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Aſtydamas ſeipſum laudat.*

Aſtydamia, Ἀνδρέου γυνή. Heſychius.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ovidius.

> *Nec referam partus Ormeni nympha tuos.*

Aſtydamus, Mileſius, ab Ariobarzane Perſarum ſatrapâ invitatus, novem convivis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur.

Aſtylus, unus ex Centauris futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum adverſus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, unà cum Neſſo fugam arripuit. Ovid. Met. 12.

> *Quique ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur*
> *Aſtylus, ille etiam metuenti vulnera Neſſo*
> *Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſervaberis arcus.*

Aſtylus, vel *Aſtillus*, Crotoniata, curſor tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum, ac Syracuſanum à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, ſtatuam ejus fregerunt, ejuſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in Legg. qui eum non tam curſu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio ſibi conjunctâ, ſed incognitâ duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſavit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, Chryſæ, Apollinis ſacerdotis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnatâ, ſecum abſtulit. Heſych. Ἀστυνόμη, ἡ Χρυσηΐς ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

Aſtynomi Athenis erant X viri, quibus cura pſaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato de Rep. lib. 6. Heſych. Ἀστυνόμος, ὁ δικάζων κατὰ τὸ ἄστυ.

Aſtynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Aſtyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, ex quâ genuit Aſcalaphum & Jalmenum. Hom. Iliad. 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qu. Calaber. 6.

> Τὸν γὰρ δὴ τέκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
> Ἀστυόχη κρατεροῖσιν ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
> Τηλέφου. ———

Aſtyochia, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate rapta, ex quâ Tlepolemum genuit. Hom. Iliad. 2.

> Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ
> Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipuè ſpirans. Horat. 1. Sat. 5.

> *Incipit ex illo montes Appulia notos*
> *Oſtentare mihi, quos torret Atabulus* ———

Porphyrio ſic dictum ait, quaſi ἀπὸ τοῦ τὴν ἄτην βάλλειν, quòd nocumentum, peſtilentiamque inferat. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius, lib. 2. cap. 22.

Atalanta,

Atalanta, Arcadica virgo, & venatrix, Jaſi ſive Jaſionis, vel, ut alii malunt, Abantis regis Argivorum. Filia quæ conſervandæ virginitatis ſtudio Dianæ ſe dedit comitem, ſub quâ meruit in ſilvis, adeo ut vaſtiſſimum aprum interfecerit in Arcadiâ unà cum Meleagro filio regis Oenei, cui poſtea nupſit, & ex eo Parthenopæum ſuſcepit. *Nonacria* dicitur Ovidio Met. 8. à Nonacri Arcadiæ monte.

——Sume mei ſpolium Nonacria juris.

Item *Nonacrina* eidem 2. de Art. Am.

Quid fuit aſperius Nonacrina Atalantâ?

Jaſis Propertio à patre dicta, lib. 1.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores
Sævitiam duræ contudit Iaſidos.

Ubi Milanion eſt Meleager. Nec mirum eſt ſævam ac duram fuiſſe hanc Virginem: nam ei à patre expoſita urſæ præbuiſſe dicitur ubera Apollod. lib 3. Ἄρκτος δὲ φοιτῶσα πολλάκις θηλὴν ἐδίδου. Ælian. initio, lib. 3. ποικιλ. expoſitam fuiſſe in Parthenio monte Atalantam ſcribit. Unde Prop. l. 1. el. 1.

Nam modo Parthenii amens errabat in antris.
Ibat & hirſutas ille videre feras.

Muſæus.

Παρθένος οὐ λίληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη
Ἥ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν,
Παρθενίης ἀλέγουσα, χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ

Calydonia Manilio vocatur. Sic enim Ille.

Et Calydoniacam bellantem rupe puellam.

Unde Hieronymus contra Jovinianum: *Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem, ſemper in venatibus, ſemper in ſylvis, non tumentes uteros fœminarum, faſtidiaque conceptuum, ſed expeditam & caſtam amaſſe virtutem.* De hâc plura Ælianus Var. Hiſt. 13. 1.

Atalanta, Schœnei, Scyri regis, filia, quæ cum pedum agilitate præſtaret, eâ lege in procos curſu certabat, ut nuberet ei, à quo vinceretur. Puellæ formâ captus adoleſcens Hippomanes, venit in certamen, acceptis à Venere tribus malis aureis, quæ currens ſenſim projecit in terram, ut his colligendis occupata virgo tardius ad metam perveniret. Itaque cum victa eſſet, pactâ conditione eidem nupſit. Ambo tamen mutati ſunt in leones, quòd in templo Cybeles, neglectâ religione coiviſſent. Ovidius Met. 10.

Catullus.

Jam gratum mihi, quàm ferunt puellæ
Pernici aureolum fuiſſe malum.

Virgil Ecl. 6.

Tum canit Heſperidum miratam mala puellam.

Quam admirationem ita Ovidius expreſſit.

Obſtupuit Virgo, nitidique cupidine pomi
Declinat curſus aurumque volubile tollit.

Idem in Ibin.

Et qui velocem fruſtra petiere puellam
Dum facta eſt pomis tardior illa tribus.

Stat. Theb. 6.

—— Quis Mænaliæ Atalantæ
Neſciat egregium decus, & veſtigia cunctis
Indeprenſa procis.

Atergatis, quam & *Atergatam* & *Derceto* Strabo, lib 16. appellat, Dea Aſcalonitarum Syriæ, quam Plinius prodigioſam vocat, quòd ſimulacrum ejus ſuperiore parte mulierem, reliquâ piſcem refert. Diod Sic. lib. 2. Αὕτη δὲ τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικὸς, τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος. Neque aliter Lucianus teſtis αὐτόπτης in Syriâ Deâ. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθεησάμην, θέημα ξένον, ἡμισέη μὲν γυνὴ, τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. Hanc referunt fuiſſe matrem Semiramidis, quæ ob amiſſam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut ſeſe in lacum præcipitem dederit: cumque cadaver ejus ab urinatoribus inveniri non poſſit, creditum eſt eam in piſcem fuiſſe transformatam. Quo factum eſt, ut deinceps à piſcium eſu vicini populi religioſiſſimè abſtinerent. Unde & *Atergatim* dictam volunt, quaſi ἄτερ γάδος, quod Syris *ſine piſcibus* ſonat. Macrobius vero Sat. 1. duo fuiſſe Aſſyriorum numina tradit, *Adad* & *Atergatim*, ex quibus omnia gigni arbitrabantur; per *Adad*, *Solem*, per *Atergatim*, *terram* intelligentes. Athenæus, lib. 8. verum Reginæ nomen *Gatis* fuiſſe refert, quæ, cum obſoniorum eſſet aviditiſſima, edictum promulgaſſe, ne quis piſces ederet ἄτερ Γάτιδος, *præter Gatidem*. Tum imperitum vulgus ex ἄτερ & Γάτις unam conflaſſe vocem Ἀτεργάτις. Sed antiqui in etymis eruendis mirificè nugari ſolent. Voſſius itaque ab אדיר *addir*, *magnus*, *potens*, & דג *dag*, *piſcis* deducit. Culta vero non in Syriâ modo, ſed etiam ipſâ Parthiâ, ut indicat Iſidorus Characenus in Parthiæ periegeſi Ἔνθεν Βεμβύκη πόλις, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀτεργάτη.

Athamas, Æoli filius, rex Thebarum, Nephelen uxorem duxit, ex quâ Hellen & Phryxum genuit; ſed Nephele inſaniâ à Libero Patre concitata, cum in ſilvas abiiſſet, *Athamas* liberis ſuis Ino, Cadmi filiam, ſuperinduxit novercam, quæ eos tot apud patrem accuſationibus, tot dolis eò compulit, ut conſcenſo aureo Ariete, fugâ ſibi conſulerent. Quapropter Juno irata, furias in *Athamantem* immiſit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, ut cùm Ino ad ſe venire videret, hanc leænam, & filios ejus catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, ſaxo illiſerit, quod Ino videns, cum Melicerte alterâ prole fugiens, ſe ex rupe in mare præcipitem dedit. Ovid. Met. 4.

Deque ſinu matris ridentem, & parva Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis terque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia ſaxo
Diſcutit ora ferox.

Idem faſt. lib 6.

His agitur furiis Athamas ſub imagine falsâ
Tuque cadis patriâ, parve Learche, manu

Athanadas, de rebus Ambrociatarum volumen conſcripſit. Anton Liberalis.

Athanaſius, Præſul Alexandrinus, educatus ab Alexandro ejus civitatis Præſule, olim Diaconus, in Concilio Niceno Arianorum hoſtis acerrimus, deinde maximas perpeſſus inſidias ad Conſtantem, Galliarum regem perfugit. Volater. Moritur A. D. 377. cum Epiſcopatum Alexandrinum pace, belloque geſſiſſet annis 46. poſt multiplicia illa pro Eccleſiâ certamina, quorum ſimilia Epiſcoporum, aut Doctorum Eccleſiæ, neminem ſuſtinuiſſe unquam legimus. Genebrard Chron lib. 3. Vide quædam de hoc præſule apud Voſſ. H. Gr. p. 486. & Valeſium Notis in Ammian. pag. 83.

Athanati, apud Perſas dicebantur 10 millia virorum delectorum ex Perſis ad militiam, quorum ſi quis aut nece aut morbo numerum minuiſſet, confeſtim ſubſtituebatur alius. Heſychius Ἀθάνατοι, τάγμα ἱππέων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Suidas. Ἀθάνατοι μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. Idem in *Xerxes*. Εἶχε δὲ ἐπιλέκτους μυρίους, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλει. Q. Curt. lib. 3. *Proximi ibant quos Perſæ Immortales vocant, ad decem millia.* Quem numerum adfirmat quoque Procopius de bello Perſico. Vide Herod. lib. 7.

Athanis, res Siculas memoriæ prodidit. Athen. l. 3. Quædam etiam ex Athane adfert Plut. in Timoleonte.

Athena, Græcis *Minerva* dicitur. Ἀθηνᾶς nomen (inquit Phurnutus) eſt δυσετυμολόγητον, h. eſt, ejuſmodi, ut difficile ſit ejus cauſam adferre; atque hoc ſatis apparet ex ridiculis illis rationibus, quas non Grammatici modo, ſed Philoſophi quoq; & in his Plato in Cratylo adducunt. Mihi dubium non eſt, (inquit Voſſius) quin ab Oriente vel Ægypto nomen hoc acceperit. Non abſurdè deducas ab איתן *ethan*, quod eſt *fortis*, *perennis*. Malim tamen à Chaldæo, ac Talmudicis etiam frequentato תנה *tena*, quod idem valet ac שנה *Shana*, nempe ut Græcis, ita & Orienti mos etiam fuit S & T literas commutare. Valet autem utrumque *meditari*, *commentari*, *ſtudere*, *docere*. Itaque hinc Doctores, qui excepere Synagogam magnam, *Tanaim* dicti. Inde igitur Ἀθηνᾶ ſtudiorum ac doctrinæ præſes. Articulus Hebræo *Thana* præmittitur, ſed ſpiritu mutato, quod in compluribus fieri ſat notum. Ἀθηνᾶ vero אדוני *Adoni*, i. e. *Domina* Capello dici videtur.

Athenæus, Coſmographus Græcus. Item Peripateticus Philoſophus è Seleucia Ciliciæ, Auguſti temporibus, princeps aliquandiu patriæ ſuæ, deinde contractâ amicitiâ cum Muræna, qui contra Auguſtum conſpiraverat, cum illo aufugit, captuſque cum inſons reperiretur, revertens Romam, multis eum ſalutantibus, illud Euripidis reſpondit.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπών. Strabo.

Athenæus, de *machinis bellicis* librum conſcripſit, qui hodieque supereſt. Videtur Voſſius de Scientia Mathematicis, pag. 290.

Athenæus, Naucratita, Grammaticus, librum *Deipnoſophiſtarum* compoſuit, varium opus, & eruditum, ut Plinius alter Græcus fere dici poſſit: quod ad nos ſanè haud integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantum relicta. Suidas. Vide Caſaub. & Voſſium de Hiſt. Gr. Item *Athenæus* hiſtoricus, qui quid de Semiramide literis prodiderit, narrat elegantèr. Diod. Siculus, lib. 2. Eamque hiſtoriam inde, ſed tacito Diodori nomine exſcripſit Muretus Var. lect. 6. 17. Eſſe autem *Athenæum* hunc alium à Naucratitâ, ſatis ex temporum ratione liquet; ille enim floruit ſub Antonino, Diodorus autem ſub Auguſto Cæſare.

Athenocles, res Aſſyriacas prodidit, teſte Agathiâ, lib. 2. Hiſt. ſuæ, ubi ait, Beroſum, Athenoclem, & Simacum antiquiſſimas Aſſyriorum & Medorum res conſcripſiſſe.

Athenodorus,

Athenodorus, Philoſophus, de cujus ætate nemo ambigit, nam Auguſtus eum Tiberio præpoſuit, ut conſtat ex Suetonio; imò & Auguſti ipſius Præceptor anteà fuerat, teſte Luciano in Macrobiis; Cui hoc documentum dedit, Cum, Cæſar, ira Te ceperit, nihil prius, neque dixeris, neque feceris, quam ipſa 24 elementa Græcarum literarum recenſueris. Cedrenus ubi de Auguſto Cæſare. Habuit etiam Athenodorum Alexandrinum ſapientiſſimum virum. Inſano alienarum uxorum amori indulgebat Cæſar: adeoque ipſi flagitio ejus mariti inſerviebant. Cùm enim aliquis Senatorum ad eum veniret, cui uxor eſſet formoſa, ad hunc Cæſar miſit ſuum annulum, poſtulavitque ut uxorem in lecticâ ad ſe mitteret opertâ obſignataque, & unà annulum remitteret. Itaque mulierem in lecticâ accipiens, expleta libidine, eam obſignatam marito remittebat. Petierat aliquando id ipſum à quodam Cæſar, qui cum recuſare non audebat, ſuam calamitatem deplorabat. Ὦ σοφὲ Ἀθηνόδωρε κλαίοντα, &c. Athenodorus cum in plorantem incidiſſet, causâ cognitâ, ſe cum ſtricto gladio in lecticam abdi, itáque obſignata ea ad Cæſarem mitti juſſit. Cæſar cum Senatoris uxorem ſibi allatam putans, januam lecticæ aperuiſſet, exiluit gladium ſtrictum tenens Athenodorus, ſubitoque viſus admodum perterruit Cæſarem, metuentemque ſibi confirmavit rurſum, juramentoque adegit promittere nihil ſe in poſterum tale acturum. De patriâ non convenit inter omnes. Theodorus Metochita in Hiſt. Rom. compendio Alexandrinum vocat. Verba ejus in Vitâ Auguſti hæc ſunt Σοφὸς δέ τις Ἀλεξανδρεὺς, Ἀθηνόδωρος ὄνομα. Similiter Cedrenus & Manaſſes. Sed Euſebio Tarſenſis eſt, itemque Straboni, qui *Athenodori* ipſius ætate vixit, ex quo etiam cognoſcimus *Cananitem* vocatum fuiſſe. Sic enim ait, lib 14. Ἀθηνόδωρος ὁ τοῦ Σάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασὶν ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης, ubi etiam refert, ut jam ſenex in melius mutarit ſtatum patriæ ſuæ, quem perverterat Boethus, & poeta & civis malus. Quod etiam innuit Lucianus ubi ſuprà. Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος Ταρσεὺς Στωικὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἀπονέμει, ὡς Ἥρωι. Plutarchus in Publicolâ eum citat ἐν τῷ πρὸς Ὀκταουΐαν τὴν Καίσαρος ἀδελφήν. Scripſit etiam περὶ σπουδῆς, καὶ παιδιᾶς, teſte Athenæo; item περιπάτων, ſive *diſſertationum* libros, quorum 8 citat Laertius. Quæſtionem etiam de Oceano, & æſtu ejus tractaſſe ex Strab. lib. 1. conſtat, ubi de hâc re remittit nos ad Poſidonium & *Athenodorum*, niſi hic diverſus ſit à priori. Nam Strabo lib. 16. præter eum, etiam alterum fuiſſe ejus nominis ait, itidem Tarſenſem, cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Catone vixerit, atque apud eum diem ſuum obierit. Vide Steph. in Ἀγχιάλη. Voſſius.

Athenodorus, Eretrienſis, libros ὑπομνημάτων ſcripſit, ex quorum 8. quædam de Thetidis & Medeæ in Theſſaliâ ſuper pulchritudine certamine retulit Ptolemæus Hephæſtionis, cognomento *Chennus*, in novæ ad varium eruditionem hiſtoriæ libro 5. & inde Photius Cod. 190. Item ſculptor marmorarius Plinio memoratus, lib. 34. cap. 8.

Atlas, Mauritaniæ rex, Promethei frater, qui cum oraculo monitus eſſet, ut caveret à Jovis filio, nullum hoſpitio ſuſcipiebat; quod Perſeus Jovis ex Danae filius indignè ferens, oſtendit ei caput Gorgonis, quo conſpecto *Atlas* in montem converſus eſt tam excelſum, ut ejus cacumen cerni nequeat. Lucan. lib. 9.

> *Illa ſub Heſperiis ſtantem Titana columnis*
> *In cautes Atlanta dedit.*

Val. Flaccus, lib. 5.

> ——*Stat fervens Atlas*
> *Oceano, genibuſque tumens infringitur unda.*

Papin. Theb. 8.

> ——*Aſtriferumque domos Atlanta ſuperbas*
> *Ferre laborantem*——

Deſcribit hunc magnis corruptæ eloquentiæ Græcanicæ conatibus Jo. Gazæus in Tab. Univerſali.

> Καὶ φλόγα κηρύζων κυρτούμενος ἵσταται Ἄτλας
> Αὐχένι συνδήσας ἀστρίζων ἐπὶ κύκλον
> Κρᾶτα περιφαίνων, καὶ ἐς ὕψος χεῖρας ἀείρων
> Αὐχένα ἀχνυμένος, πεπονημένα γυῖα τιταίνων
> Δεξιτερὴν ἔχων ἰξευτής, κατάστερον οὐρανὸν ἄλλο
> Μοχλίζων ἐτέλεσσε.

Fabulam refert Ovid. Mutationum, lib. 4.

> *Quantus erat mons factus Atlas, nam barba, comæque*
> *In ſilvas abeunt; juga ſunt humerique manuſque;*
> *Quod caput ante fuit, ſummo eſt in monte cacumen;*
> *Oſſa lapis fiunt; tum partes altus in omnes*
> *Crevit in immenſum (ſic Dii ſtatuiſtis) & omne*
> *Cum tot ſideribus cœlum requievit in illo.*

Virgil. Æn. 4.

> *Illâ fretus agit ventos, & turbida tranat*
> *Nubila, jamque volans apicem, & latera ardua cernit*
> *Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit;*
> *Atlantis, cinctum aſſiduè cui nubibus atris*
> *Piniferum caput, & vento pulſatur & imbri:*
> *Nix humeros infuſa tegit, tum flumina mento*
> *Præcipitant ſenis, & glacie riget horrida barba.*

Quam *Atlantis* deſcriptionem ſic imitatur Silius, lib. 1.

> *Nec patitur nomen proferri longius Atlas;*
> *Atlas ſubducto tracturus vertice cœlum,*
> *Sidera nubiferum fulcit caput, æthereaſque*
> *Erigit æternum compages ardua cervix;*
> *Canet barba gelu, frontemque immanibus umbris*
> *Pinea ſilva premit, vaſtant cava tempora venti,*
> *Nimboſoque rumpit ſpumantia flumina rictu.*

Montem hunc *Africæ* fabuloſiſſimum vocat Plinius, & meritò. Fabulis autem ab ipſâ montis altitudine occaſio data, undè Cœlum ab eo ſuſtineri fingitur: *Quo magis ſurgit exilior eſt, & quòd altius quam conſpici poteſt uſque ad nubila erigitur, cœlum & ſidera non tangere modo vertice, ſed ſuſtinere quoque dictus eſt*, uti loquitur Pomponius lib. 3. cap. 11. Hinc Proverb. Ἄτλας τὸν οὐρανὸν, ſubaudi ὑπεδέξατο, dici ſolitum de iis, qui ſeſe magnis & moleſtis involvunt negotiis, ipſique ſibi malum accerſunt. Nam hic *Atlas*, ut quidam aiunt Cœlum hoſpitio excepit; deprehenſus autem quòd illi ſtruxiſſet inſidias, præceps datus eſt in *mare Atlanticum*. Ferunt autem *Atlantem* Aſtrologiæ fuiſſe peritiſſimum, deque ſphærâ primum inter homines diſputaſſe, quâ ex re viſus eſt cœlum ſuis humeris ſuſtinere. Scribunt autem duos eſſe montes in Mauritaniâ *Atlantes* dictos. Primus major dicitur, in oram litoream Oceani Occidentalis & Atlantici deſinens, ipſamque Mauritaniam à Libyâ interiore ſeparans, cujus promontorium *Capo d' Alguer* à nautis nominatur. Secundus minor vocatur, regnum Feſſanum à Marocchuco dividens, *Errif* hodiè Marmolio teſte. Tres autem *Atlantes* fuiſſe teſtatur Servius. Unus rex Italiæ, & pater Electræ uxoris Coryti. Alter Arcadiæ rex, & pater Maiæ, ex quâ natus eſt Mercurius. Tertius Maurus qui dictus eſt Maximus. Sumitur nonnunquam à Poetis *Atlas* pro hominis ſimulacro, columnas ædium ſuſtinente, aut ædificium ipſum, ad ſimilitudinem *Atlantis*, cœlum humero torquentis, qui etiam *Telamones* dicuntur. Eſt & *Atlas*, teſte Herodoto, lib. 4. fluvius ex Æmo monte naſcens, & Aquilonem verſus in Iſtrum defluens. Hinc *Atlanticus* adjectivum, ut *Atlanticum mare*, i. e. ea pars Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluit. Cic. de Somn. Scip. *Omnis terra quæ colitur à vobis, parva quædam inſula, circumfuſa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terrâ.* Horat. Carm. 1. Od. 31.

> ——*Quippe ter & quater*
> *Anno reviſens æquor Atlanticum*
> *Impune.*——

Et *Atlanteus*. Idem Horatius Carm. 1 Od. 34.

> *Quo Styx & inviſi horrida Tænari*
> *Sedes, Atlanteuſque finis*
> *Concutitur*——

Et *Pleiades Atlantea* apud Ovid. 3. Faſt. Hinc *Atlantides*, & per epentheſin *Atlantiades*. Mercurius Maiæ filius & Atlantis nepos. Ovid. Met. 8.

> *Venit Atlantiades poſitis caducifer alis.*

Porro *Atlantides* 15 filiæ Atlantis fuere, ex Plione Oceani, vel Deucalionis filiâ, quæ etiam Vergiliæ dicuntur, quarum 5 Hyades, nominatæ à fratre Hyâ, ſororibus plurimum dilecto, reliquæ Pleiades à matre. Alii 7 tantum numerant, quarum una, quod Siſypho nupſit, non videtur. Virgilius Geor. 1.

> *Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.*

Vitruvius, lib. 6. cap. 10. *Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem* πλειάδας *nominant, cum ſideribus in mundo ſunt dedicatæ.*

Atreus, Pelopis & Hippodamiæ filius, rex Mycenarum, Thyeſten fratrem concubitu uxoris ſuæ Æropes uſum exilio mulctavit, cui deinde revocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cujus facinoris horrore Sol retroceſſiſſe fertur, revocato ad auroram curſu. Unde Ovid. Triſt. 2.

> *Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,*
> *Averſos Solis non legeremus equos.*

Quod ut Thyeſtes ulciſceretur, cum propriâ filiâ Pelopeâ concubuit, & ex eâ Ægiſthum ſuſcepit, qui *Atrei* filium Agamemnonem interfecit. Horat. ad Piſones.

> *Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus.*

Ovid. Ponticorum primo.

> *Non tibi Theromedon, cruduſque rogabitur Atreus.*

Hinc *Atridæ*, Atrei filii, Agamemnon & Menelaus, qui tamen reverà Pliſthenis filii fuere, Pelopis ex Hippodamiâ filii, quos Atreo fratri juvenis moriens commendavit: à quo cum tanquam proprii ſuſcepti fuerint & educati, *Atridæ* dicebantur.

Atropos, una ex Parcis, quaſi quæ ad nullius preces convertatur. Stat. 4. Silv. 8.

His ſenium, longæque decus virtutis & alba
Atropos, & patrius laurus promiſit Apollo.

Mart. 10. 45. *Gaudia tu differs; at non & ſtamina differt*
Atropos, atque omnis ſcribitur hora tibi.

Atta, Claudii cognomen. Liv. lib. 3. *Atta Clauſus cui poſtea Appio Claudio nomen fuit.* Ideoque ubi in vulgatis apud Ovid. 4. Faſt. legitur,

Claudia quinta genus Clauſo referebat ab alto;

Forte legend. *ab Attâ.* Neapolis.
Item Porta Comicus. Horat.

Rectè necne crocum floreſque perambulat Attæ
Fabula———

Attalus, Sen. ep. 64. Nam ut dicere ſolebat Attalus noſter: Sic amicorum defunctorum memoria jucunda eſt, quomodo poma quædam ſunt ſuaviter aſpera: quomodo in vino nimis veteri ipſa nos amaritudo delectat. Cum vero intervenit ſpatium omne quod angebat extinguitur, & pura ad nos voluptas venit. Sæpe nominat hunc virum laudatque idem Sen. & audiſſe eum alibi fatetur Sed & hoc ei tribuit quod Etruſcorum doctrinam Græcâ ſubtilitate miſcuerit, 2 Qu. Nat. c. 50. Quid Sen. pater? Magis virum notificat. Attalus, inquit, Stoicus qui ſolum vertit à Sejano circumſcriptus magnæ vir eloquentiæ, ex Philoſophis quos noſtra ætas vidit longè & ſubtiliſſimus & facundiſſimus. Suaſor. 2.

Attalus, Macedo, infenſiſſimus hoſtis Alexandro, Quin. Curtius, lib 6. Fuit & *Attalus* quidam Philoſophus; Item Martyr nobilis, de quo videlis Euſeb. 5. 3.

Attalus, Pergami rex, pecuniâ, & ſplendidâ abundantique ſupellectile ditiſſimus. Plin. lib. 8. Propertius.

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à Pop. Rom donatus eſt eo regno; cum liberos autem non haberet, eundem Pop. Rom. hæredem fecit; ejuſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata. Nimirum in Teſtamento ſcriptum erat POP. ROMANUS MEORUM HÆRES ESTO: quod largâ & liberali quâdam interpretatione Romani à privato inſtrumento Regis, ad regnum ipſum extenderunt: quod alias ſine conſenſu populi tranſire validè haud poſſit. Ideoque cum ait Horat. lib. 2. od. 18.

—*Nec Attali ignotus hæres regiam occupavi.*

Notaſſe poetam Romanos, non jure factos hæredes *Attali*, vetus Scholiaſtes obſervat. Vide Berneggerum ad Florum 2. 20. N. 2. 6. Sed Grotius docet, regna quædam alienari poſſe lib 1. de Jure B. ac P. & lib. 3. cap. 20. Unde *Attalicæ veſtes* pro ſplendidis, item *conditiones Attalicæ* pro ingentibus divitiis. Horat. Od. 1.

——*Attalicis conditionibus*
Nunquam dimoveas.

Sectaque ab Attalicis putria ſigna toris. Prop. 4. 6.

Atteius Philologus, libertinus. Athenis natus, quem Capito *Atteius* J. C. ejus Patronus, inter Grammaticos Rhetorem, & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe ait, quem juviſſe Salluſtium in ſcribendo author eſt Pollio.

Attes, Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus. qui, cum adoleviſſet, in Lydiam demigravit, & Matris Deûm orgia apud Lydos peregit Quare cum ob id in honore eſſet, Jupiter ei invidens, ſuem immiſit, qui Lydorum labores, & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum *Atten* interemit. Pauſ in Achaicis.

Atticus, Titi Pomponii Equitis Rom. cognomen, ad quem 17. Epiſtolarum libros Cicero ſcripſit. Datum id ei, quòd & diu Athenis vixerit, & Græcè peritiſſimus fuerit, adeò ut Athenis natus videretur, quòd & Cornelius Nepos de eo in Vitâ ipſius *Attici* prodidit. De conſulatu Ciceronis Græcè hiſtoriam condidit, de quo Cicero ipſe ad Attic. lib. 2. ep. 1. Sen. ep. 21. Nomen Attici perire Ciceronis Epiſtolæ non ſinunt. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa & Tiberius progener, & Druſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, niſi Cicero illum applicuiſſet. Alium ſui temporis *Atticum* celebrat Martialis 7. 32 quem etiam Græcè doctiſſimum & ejuſdem gentis ſtudiis deditum fuiſſe carmen ipſum arguit 3. Platonicus Philoſophus, qui Romæ floruit temp. Conſtantini Imperatoris, Eutrop. 4. Conſul Rom. Prætextati collega. 5. Alius Conſul, Collega Cæſaris ſub Theodoſ. Imperatore. 6. Conſtantinopoleos Epiſcopus tempore Arcadii Imperatoris. 7. *Atticus* Vectinus Conſ. Rom. collega Silii Nervæ temporibus Claudii Neronis Imperatoris.

Attilius Regulus, Conſ. Rom primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpè viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt, pro permutandis captivis, quam permutationem ipſemet diſſuaſit, & Carthaginem rediens, crudeliſſimè necatus eſt. Lege Horat. Carm. 3 Od. 5. Appianus in Libycis: Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥῆγλος ἐν ἀπορρήτῳ τοῖς τέλεσιν (lege τέλεσι) Ῥωμαίων ὑποθέμενος ἐγκρατῶς ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, ἐπανῆλθεν ἐς λιμένα (lege λιμένα) ἕτοιμος, καὶ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι κεντρώσαντες ἐν γαλεάγρᾳ ξύλου κεντρωτῆς ἐχίνου διέφθειραν. h. e. *Et Attilius Regulus ſecretò magiſtratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reverſus eſt, ad omnia paratus, & cum Carthaginenſes in caveâ undecunque aculeos habente includentes, necaverunt.* Hanc hiſtoriam, vel potius fabulam, plerique Romanorum poſteris, ut veram, tradiderunt. Cicero 3. de Off. eam habet, & *vigiliis necatum Attilium* ait: ut & in Orat. in Piſonem reſectas ei palpebras dixit, & Horatius ubi ſupra.

Atqui ſciebat quæ ſibi barbarus
Tortor pararet.———

Silius Italicus vero in eo argumento tragicè debacchatur: eos auctores ſecutus Zonaras eadem de morte *Attilii* narrat: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, riſum fortè tuum vel indignationem movebo. Sed audi quæſo, quæ me ab eâ narratione credendâ demonent, & expande frontem, ſi corrugata eſt. Polybius, qui belli primi Punici hiſtoriam fusè, ne dicam prolixè, ſatis exequitur, cùm *Attilii* cladem & captivitatem narret, de toto eo negotio nè verbum quidem facit, ut nec de itu ejus & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ noſtræ locus eſt, puto eum auctorem de morte *Attilii* conſultò tacuiſſe, ne coactus foret fallere fidem hiſtoricam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, ſi contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam ſuadent duo loci inſignes, unus Polybii, lib. 1. ubi de auctoribus qui bellum Punicum primum ſcripſerant, ait, Philinum, & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retuliſſe, ſed Philinum quidem omnia in Carthaginenſium favorem ſcripſiſſe, Fabium verò contrà, & utrumque falſò. Alter locus eſt Diod. Siculi, cujus extat fragmentum, lib. 24. quantivis pretii à Valeſio publicatum. Sic autem incipit: (de *Attilii* autem uxore, & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat cuſtodia Boſtaris & Hamilcaris, Carthaginenſium ducum captivorum.) Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων βαρέως φέρουσα τὴν τοῦ ἀνδρὸς τελευτὴν, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν, ἐπόησε (vel ἔπεισεν) τοὺς υἱοὺς κακουχεῖν τοὺς αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus ſit, alter vero duraverit, donec re in vulgus prodita. Οἱ δὲ, μεταπορευθέντες τοῖς δημάρχοις προσήγγειλαν. Δεινῆς δὲ οὔσης τῆς ὠμότητος φανερᾶς, οἱ δήμαρχοι ἐνεκαλέσαντο τοὺς Ἀτιλίους, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτῳ κρῖναι περιέστησαν ὡς καταισχύνοντας τὴν Ῥώμην. Διεκελεύσαντο δὲ τὴν ἁμαρτίαν περὶ αὐτῶν λήψεσθαι τιμωρίαν, εἰ μὴ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσονται τῶν αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ τῇ μητρὶ πολλὰ καταμεμψάμενοι, τὸ μὲν Βοδόστορος καύσαντες ἀπέστειλαν τὴν τέφραν τοῖς συγγενέσι, τὸν δὲ Ἀμίλκαν ἐκ τῆς κακουχίας ἀνέλαβον. Ex hoc Diodori loco, & ex Polybii ſilentio licet conjicere totam de M. *Attilii* ſupplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate hiſtoricâ exulare: & mihi videor totam *Attilii* hiſtoriam intelligere Adverte animum lector M. *Attilio* totam Carthaginenſium ditionem liberè depopulante, Aſdrubalem, Boſtarem & Hamilcarem duces arceſſunt Carthaginenſes: pugnant cum *Attilio*, vincuntur, de pace agunt; ſed incaſſum ob duriores conditiones ab *Attilio* propoſitas; Denuò pugnant, Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt, & univerſum Romanorum exercitum delent, & ipſum ducem *Attilium* captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Amilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: Claſſem navium 350 parant Romani, & Coſſ. M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus ad Hermæum promontorium claſſem Carthaginenſium profligant captis navibus 114. & ducibus Boſtare & Amilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quod de iis non fit amplius mentio in illo bello, ſed de ſolo Aſdrubale, & quòd ex eo Diodori loco citato pateat eos captivos Romam ductos fuiſſe. Senatus, ut ſolaretur uxorem & filios *Attilii*, iis mandat cuſtodiam ducum Carthaginenſium, ut haberent redemptionis *Attilii* pretium, factâ ſcilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate *Attilius*: unde irata uxor, & non amplius ſperans, ſe per ſuorum captivorum tranſmutationem potituram marito, eos crudeliter vexat, unde Senatûs ira adverſus matrem & filios: Ea vero ut colorem juſtitiæ daret crudelitati ſuæ, fabulam hanc de necato per incuriam, & vigilias & tormenta *Attilio* in vulgus & alias mulieres, ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus eſt, & propter Carthaginenſium odium facilè creditus, vires eundo acquiſivit; Niſi ita res ſe habuerit, multum me fallit conjectura. Lege lector, veritatis ſectator, totum Diodori fragmentum, & Polybii, lib. 1. attentè, &, ut ſpero, dices me non aberrare è veriſimili, & inter errata hiſtorica M. *Attilii* caveam, & aculeos, & palpebras ſectas annumerabis. Palmerius. Vide *Regulus.*

Atyla, vel *Atilas*, vir fortis imperandique cupidiſſimus, cui inge-

ingenium acre erat, & circumſpectum, corpus validum & breve, ingens animi magnitudo, indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ diſciplina; aſtûs, & conſilii altitudo ſumma; Egregia forma, torvus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barba. ſimus naſus, calvi fere crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Inſcriptio, quâ in diplomatis utebatur, hæc erat; *Atila Mundzi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, divinâ benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum Rex, metus Orbis. Deique flagellum.* Poſtquam autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis ac direptis regionibus, cum exercitu ditato in regnum ſuum rediit. Bello Italico & Illyrico triumphavit; & quamvis de invadendâ Aſiâ, atque Africâ cogitavit, ſummâ tamen libidine diffluens inter convivia, & ingentem concubinarum numerum, mentem remiſit, puellamque Bactrianorum regis filiam, cujus amore ſuccenſus erat, primariæ uxoris loco habere conſtituit, unde Baccho & Venere corpus eâ nocte ita confecit, ut inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluvio ſuffocatus interiit. Munſter. 4. Coſmogr.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacriſque ſuis præfectus eâ lege, ut perpetuò caſtitatem ſervaret. Sed cùm poſteà voti ſui parum memor, Sangaritidem nympham compreſſiſſet, ab iratâ Deâ in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit, cumque etiam ſibi manus afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt. Ovid. Met. 10.

——— *Cybeleius Atys*
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Vide Catullum Carmine, cujus initium,

Super alta vectus Atys celeri rate maria.

Ubi titulus in ſcripto Scaligeri *De Attine furore perciso.* Et ſanè ita legitur apud Macrobium, & in veteri quâdam inſcriptione Romanâ. Græcis, Ἄττην, Ἄττινος, & Ἄττις Ἄττιδος, ut Φόρκυν & Φόρκυς. Nero enim dixit.

——— *Berecynthius Attin* apud Perſ. Sat. 1.

Dio de Nerone Ἐκιθαρῴδησε Ἄττιν τινὰ ἢ Βάκχας, lege Ἄττινα. Porphyrius de ratione naturali Deorum: *Atys*, inquit, & Adonis ad fruges, fructuſque ſpectant: ſed per Atyn maximè flores ſignificantur, qui prius decidunt quàm ad fructum perveniant: icciřco abſciſſum eum fabulantur; quoniam flores defluxi fructus non tulere. Vide Aug. de civitat. Dei. 7. 25.

Atys, Crœſi, Lydiæ regis, filius, qui, cum anteà ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſervitutem attulit, cum Cyri militem videret ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimiâ loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, clarâque voce Patris interitum deprecatus eſt his verbis, Ἄνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Herod. lib. 2.

Atys, Herculis & Omphales filius, genuit *Lydum*, à quo *Lydia*, & *Tyrrhenum*, à quo *Tyrrheni* dicti.

Atys, Indus quidam in Andromedæ nuptiis à Perſeo interfectus. Ovid. Met. 5.

——*Erat Indus Atys, quem flumine Gange*
Edita Limnaace vitreis peperiſſe ſub undis
Creditur.—————

Atys Sylvius, Albæ Sylvii filius, quem Euſebius Ægyptium. Sylvium vocat. regn. an. 29. Capy filio relicto. Item pueri Trojani nomen. Virgil. Æn. 5.

Parvus Atys, genus unde Atii duxere Latini.

Hinc *Atius*, familia Romana, unde Auguſti mater.

Jo. Aventinus, an. 1466. natus fuit, ac cùm multa alia, tùm annales Bojorum libb. 7. reliquit. Obiit an. 1533. an. natus 68. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 655.

Averroes, Arabs, in Africâ educatus, naturali ſcientiâ vir præſtantiſſimus, omniumque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſectâ Mahumetanus, apud Cordubam Hiſp. urbem vetuſtiſſimam floruit An. Dom. 1149. Multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget) dictum, totam fere medicinam complectentem edidit. Avicennæ æmulus, & inimiciſſimus fuit. Hæc Symphorianus Campegius. Commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè imitatur. A nonnullis, *Stimulus Medicorum* dicitur, nam & Galeno non paucis contradicit. Geſner. in Bibliothecâ.

Averruncus, Deus Romanorum, qui *mala averruncare*, h. e. *depellere*, atque *avertere* putabatur. Cujuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcircò Ἀλεξικάκους, Ἀποτροπαίους & Ἀποπομπαίους appellarunt. Pacuvius apud Varronem, lib. 6. de LL. *Deus qui meis rebus præeſt Averruncus.*

Aufidius, matronarum corruptor. Juvenalis.

Notior Aufidio mœchus celebrare ſolebas.

Erat autem Chius natione. Mart. 10. 62.

Acrior hoc Chius non erat Aufidius.

Aufidius, cognomento *Lurco*, qui primus pavones ſaginare aggreſſus eſt, ex quo quæſtu reditum ſexagenorum millium Seſtertiorum percipiens. Plin. 10. 20. *Aufidii* mem. Horat. lib. 1. Sat. 4.

Aufidius forti miſcebat mella Falerno.

Aufidius Baſſus, nobilis hiſtoricus, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit. Etiam de bello Civili egit: unde iſta ſunt, quæ M. Seneca de Cicerone refert. Meminit ejus author de cauſis corruptæ eloquentiæ, & fortaſſe idem eſt, quem Plin. ſignat Hiſt. Nat. lib. 6. cap. 9. cum ait *Univerſæ Armeniæ magnitudinem Aufidius quinquagies centena millia prodidit.* At non de hoc, puto, ſed de filio ejus loquitur L. Seneca ep. 30. Ea ſic incipit: *Baſſum Aufidium, virum optimum, vidi quaſſum, ætati obluctantem. Sed jam plus illum degravat, quàm quod poſſit attolli. Magno ſenectus & univerſo pondere incubuit. Scis illum ſemper infirmi corporis, & exhauſti, fuiſſe: diu illud continuit, & ut verius dicam, concinnavit, ſubito defecit.* Fortaſſe idem eſt P. *Aufidius* memoratus Priſciano. lib. 8. ubi eum docet *conteſtatur* paſſivè uſurpaſſe pro συμμαρτυρεῖται. At planè ab hoc diverſus eſt *Aufidius* Modeſtus, Grammaticus nobilis, qui Maronem interpretatus fuit, & quem celebrat Philargyrius in lib. 2. Georgicorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib 4. cap. 14.

Aufidius Luſcus, Fundorum Prætor. Horatius in Hodœporico.

Fundos, Aufidio Luſco Prætore, libenter
Linquimus, inſani ridentes præmia ſcribæ.

Cn. *Aufidius*, Trib. pl. de quo Plin. 8. 17. Ubi Commentator: *Cn. Aufidii Romani, oculis capti, qui cùm eorum ſenſu careret, nec atrum ab albo poſſet diſcernere, videbat tamen in literis, & Græcam hiſtoriam ſcribebat.* Mem. Cic. Tuſc. Qu. l. 5. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14.

Auga, *Auge*, vel *Augea*, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Aleo patre (cum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in cymbâ quâdam cum Telepho filio impoſitam, mari demergendam, Palladis providentiâ ad Caici oſtium delatam, & à Teuthrante exceptam fuiſſe, quam ille in uxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, regnique ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus Sic. lib. 4. paulò aliter narrat hanc hiſtoriam. *Auge* (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre gravida deprehenſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare perveniret, urgente tempore partûs, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit; qui poſteà inventus à paſtoribus, Corytho regi datus eſt & *Telephi* nomine appellatus, quod à paſtoribus inventus eſſet pendens ab uberibus τῆς ἐλάφου. *Auge* vero à mercatoribus qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Teuthrantem regem delata eſt, ubi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Augarus, Arabum præfectus, qui Pompeio aliquot officiis fidelem operam navaverat, atque ita tunc ſibi fidem in parvis præſtruxerat, ut poſteà cum operæ pretium eſſet, magnâ eum mercede eum falleret. Dio. *Acbarus* Appiano, *Mazara* Floro, *Ariamnes* Plutarcho dicitur Conſtat apud omnes hunc transfugam quocunque nomine fuerit, ſubornatum. à Perſis fuiſſe, ut Craſſi crudelitate in ipſius perniciem abuteretur. Alius quoque fuit *Augarus* Oſroenorum rex, qui cum ad Antoninum Caracallam, tanquam ad amicum veniſſet, ab illo contra fidem datam comprehenſus & in vincula conjectus fuit, & Oſroena rege deſtituta capta.

Augeas, rex Elidis, filius Solis, aut, ut alii volunt, Neptuni, ut alii Phorbantis & Hirmines, ut alii, Nyctei, ſeu, ut alii, Epochi; quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000 boum capax, nunquam ante Herculis adventum repurgatum, cui cum *Augeas* id purgandum locaviſſet, Hercules Alpheum fluvium eo immiſit, ejuſque aquis 30 annorum fimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine eum pactam ſibi mercedem exigeret, tergiverſante *Augeâ*, Phyleum filium ejus arbitrum delegit, qui cum ſecundum Herculem pronunciaſſet, pulſus à patre, in Dulichium inſ. confugit; quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & *Augeam* interemit, revocatumque Phyleum patris loco regnare juſſit. Vide Pauſan. in Eliacis, & Plin. 17. 9. *Augeæ* quoque meminit Hom. Iliad. N. Item *Augeas* Athenienſis Comicus, teſte Athenæo.

Augures, tres primum Romæ fuere, propter tres ipſius tribus, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes; mox uno addito, quatuor extiterunt. Sed cum, poſteà plebs admiſſa eſſet in honorem urbis, quinque plebei Augures creati ſunt, & Patricii quatuor; idque M. Valerio & Q. Apuleio Coſſ. Locum vero Augurii ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato lituum, i. e. incurvum baculum dextrâ geſtans, quo cœli regiones dividebat, & quæ Auguria veniebant, prædicebat. Si læva fuiſſent, quâ parte eſt Septentrio, felicia pronunciabat; illa enim pars, propter altitudinem proſpera putabatur. A dextrâ parte Meridies parum

fauſta, & infelix credebatur, quia locus eſt depreſſus. Plura Liv. lib. 1. & Halicarnaſſ. Dionyſ. lib. 2. Plut. in Paral. & Problem. Cic. de Divin. & alii. Notum illud Catonis, mirari ſe ſi augur augurem aſpiciens ſibi temperaret à riſu: nempè quia occulto Syncretiſmo colludebant inter ſe, ſibi conſcii fraudis & impoſturæ. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutavit G. Peucerus Comment. de variis Divinationum generibus.

Auguſtæ, *Conjuges* Imperatorum dicebantur, dum viverent, *Divæ* autem poſt mortem. Hoc nomen adeptæ ſunt Livia Auguſti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii & reliquæ, quas enumerat Volaterranus, lib. 13.

D. Auguſtinus, Eccleſiæ Catholicæ fulgor, Hipponenſis Epiſcopus, de quo hunc in modum ſcripſit S. Victor, lib. 1. De perſecutione Vandalorum. *Eâ*, inquit, *tempeſtate Hippo civitatem obſeſſa eſt, quam omni laude dignus B. Auguſtinus, librorum multorum confector, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod uberrimum per omnes Eccleſiæ campos fluebat, ipſo metu ſiccatum eſt flumen, atque dulcedo ſuavitatis in amaritudinem abſinthii verſa eſt. Uſque ad illum tempus 232. conſcripſerat libros, exceptis innumerabilibus epiſtolis, vel expoſitione totius Pſalterii, atque Evangeliorum, atque tractatibus popularibus, quos Græci Homilias vocant, quorum numerum comprehendere ſatis eſt impoſſibile.* Hæc Victor. Eraſmus eum vocat *Incomparabilem Eccleſiæ Doctorem*. Montacutius *ſoliſſimi judicii virum, & in fidei dogmatibus diſceptandis Principem.* Maldonatus vero: *Is auctor eſt Auguſtinus, ut ejus ſententia, ſi vel nullâ Scripturâ, nullâ ratione, nullis aliis authoribus probaretur, ſolâ perſonæ reverentiâ ſatis magnam authoritatem mereretur.* Sic ille in Jo. 6. n. 68. Dic mihi jam quid ſit θαυμάζειν τὸ πρόσωπον ſi hoc non ſit. Sed en Jeſuitæ petulantiſſimi levitatem! ſiquidem paulo ante dixerat: *Non nego me hujus interpretationis authorem neminem habere, ſed hanc eò magis probo quam illam alteram Auguſtini, cæterorum abſque probatiſſimam, quod hæc cum Calviniſtarum ſenſu magis pugnat.* Adeo autem apud Hiſpanos in pretio eſt hic Doctor, ut vulgò dicant: *Nec juſculum ſine lardo, nec concionem ſine S. Auguſtino.*

Auguſtulus, Rom. Imperatorum ultimus, abdicare ſe coactus eſt ab Odoacro rege Herulorum, & ſic Imperium Occidentale deſiit. Sleidanus ait eum animo fractum, Imperium ſponte depoſuiſſe.

Auguſtus Cæſar Rom. Imp. ſecundus, patre Octavio Senatore genitus, Julii Cæſaris nepos. Imperavit an. 56. Anno 42 imperii ſui poſteà quam firmiſſimam, veriſſimamque pacem compoſuiſſet, JESUS CHRISTUS Dominus in Bethlehem natus eſt: cujus adventui pax iſta famulata eſt. D. Lucas Evangeliſta, cap. 2. refert ab hoc edictum exiiſſe, ut cenſeretur orbis univerſus. Eo die quo SALVATOR noſter in hunc mundum natus fuit, edicto vetuit ſe Dominum appellari, manifeſto præſagio majoris dominatûs, qui tum in terris ortus eſſet. Ab hoc *Auguſtus* menſis dictus eſt, qui anteà Sextilis appellabatur. Cæterum *Auguſtus*, non ab *avium geſtu*, *geſtuve* ducitur, uti volunt Grammatici, ſed ab *auctu*. *Augere* autem verbum ſacrorum eſt, ut *immolare*, *mactare*, *adolere*. Quoniam itaque hoſtiæ, cum reſpergerentur molâ ſalsâ, conſecrabantur, ſeu ſacræ fierent, hinc *Auguſtus*, ſacer, ſanctuſque eſt, & quaſi conſecratus. Vet. Gloſſ. *Auguſtus* Σεβαστὸς, ἱερὸς, σεβάσμιος. Unde Livio Præfat. operis *auguſtiora primordia urbis facere, & conſecrare origines*, idem eſt. Ovid. 1. Faſt.

> *Sancta vocant, Auguſta patres, Auguſta vocantur*
> *Templa ſacerdotum ritè dicata manu.*

Suetonius, Auguſt. cap. 7: *Loca quoque religioſa, & in quibus augurato quid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu.* Octavianus itaque appellatus *Auguſtus* eſt, i. e. *ſanctus*, & ſupra communem naturam, Diis ipſis proximus æſtimandus. Dio Caſſius, lib. 53. cùm de hâc ipsâ Cæſaris appellatione agit. ἀλλὰ, inquit, Αὔγουστος, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὤν, ἐπεκλήθη, πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα, καὶ τὰ ἱερώτατα, αὔγουστα προσαγορεύεται. Optimè totam rem explicat Florus, lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet imperium, Romulus vocaretur: ſed ſanctius ac venerabilius viſum eſt nomen Auguſti; ut ſcilicet jam tum, dum colit terras, ipſo nomine ac titulo conſecraretur.* Hinc *Auguſtinus* adjectivum. Sueton. in Claudio cap. 11. *Circenſi pompâ currum elephantorum, Auguſtino ſimilem decernendum curavit.* Pro quo tamen in Codd. quibuſdam *Auguſteo* legi potat Beroaldus. Item *Auguſtianus*; Idem Sueton. in Nerone cap. 25. *Sequentibus currum ovantium ritu plauſoribus, Auguſtianos, militeſque ſe triumphi ejus clamantibus.* Hos Tacitus 14. Annal. cap. 15. *Auguſtanos* appellat. Hinc *Auguſtalis*, ut *Ludi Auguſtales*, & *ſacerdotes Auguſtales*, in honorem *Auguſti* Cæſaris inſtituti. Item *Auguſtale* ſubſtantivè tabernaculum Imperatoris dicebatur. Cæterum de τῆς *Auguſtus* origine, omnia alia quàm his ſeculis viri eruditi ſcripſerunt ab incomparabili V. Jo. Fred. Gronovio nuper didici; quæ mihi ab eruditiſſimo, ac ſuaviſſimo ejus filio Jacobo miſſa in lectoris gratiam, bonâ ejus cum veniâ heic inſerere non gravabor. In vocabulo *Auguſtus*, inquit vir τετράγωνος, cæcutire vulgus quid miri eſt, & majorum noſtrorum qui arma magis quam gloſſemata didicerant, Germanicam interpretationem pertinaciter tueri, cum & literas profeſſi homines tam vili tritico, ut Plautus ait, lolio victitare non deſinant. Quorum Joſ. Scaliger in Conject. *Cruſta à corio*, inquit, *quaſi coruſta, ut à fide fiduſtum, ab ango, anguſtum, augeo, auguſtum, unco, uncuſtum.* Chr. Becmanus: *ab augeo fit auguſtus, ſane ἀναλόγως ut ab ango, anguſtus.* Juſt. Rhein. Robligius mirificè: Quoniam is demum auctus & locupletior factus eſt, qui ab obligatione liberatus L. ſi pupill. LXVI. in fin. de ſol. & liberat. Principes demum Romani, non ſine præſigni omine & feſtivitate *Auguſti* ab Auguſto appellati ſunt, quod legibus ſoluti imperant. Nam & Auguſtus ab augendo dictus & quod omni poteſtate auctus. Hæreo eâ in re. Ovid. 1. Faſt.

> *Sancta vocant Auguſta patres, Auguſta vocantur*
> *Templa ſacerdotum riſe dicata manu.*
> *Hujus & augurium dependet origine verbi;*
> *Et quodcunque ſuâ Jupiter auget ope.*

Et Tullio, 1. Philip. Antonium ad regiam majeſtatem adſpirantem alloquenti: *Niſi ſic gubernes, ut cives tui te ament, non potes eſſe clarus & omni poteſtate auctus.* Ut, *omni poteſtate auctus*, tandem Auguſti nomen definiat, ut cui & in quem P. R. imperium ſuum & poteſtatem conceſſerit. Sic ille Robigal. 7. 3. Matth. Martinio vel ab αὐγὴ ſplendor, αὐγάζω ſplendeo, vel ab *augeo*; ut auguſtus ſit, qui honoribus auctus dignus veneratione, majeſtate plenus. Alii *augere* inculcant verbum eſſe ſacrorum, & *immolare*, *mactare*, *adolere*, & eandem prorſus quam iſta vim habere, cum molâ ſalsâ reſpergebatur hoſtia, & ſacrabatur, tum *augeri* dictam. Sic Suetonius *augeri hoſtias*. Et lapide antiquo, *donum dare*, *augereque*: quoniam igitur hoſtiæ reſpergerentur molâ ſalsâ, conſecrabantur, ſeu ſacræ fiebant, hinc *auguſtum* ſacrum ſanctumque & quaſi conſecratum eſſe. Ideo id tributum Imperatori, ut major homine, proindeque Σεβαστὸς, h. e. veneratione & adoratione dignus, cenſeretur. Quis non abhorreat omen? aut quam gratiam habuiſſet Princeps ab ea ſuperſtitione animi non alienus, imponens ſibi nomen ab hoſtiis molâ ſalsâ tactis, & jamjam percutiendis? Quaſi ſic velut inſulæ in deſtinatam morti victimam congerebantur. Et tamen origo hujus inventi manat ab Iſ. Caſaubono, qui ad Suetonium ab *auctu*, vel ominis gratiâ, inquit, vel, ut ait Dio, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατὰ ἀνθρώπους ὤν. Nam *augere* erat verbum ſacrorum, &c. Videntur ſic agere doctiſſimi viri, quaſi hoc vocabulum in Principe illo primum fictum, formatumque fuerit. Non quum eſſet commune, atque in aliis rebus uſitaretur, ei eſſet accommodatum additumque cum ſuâ ſibi ſignificatione, quam à multis jam ſeculis obtinebat. Ego vero cenſeo ita progrediendum:

Avicuros dixit ultima vetuſtas ab *avibus curandis*, qui ex formâ, motu, cantu avium præſagirent; ut *Viocuros*, genus minorum magiſtratuum, qui *curam viarum* gererent, ex *Avicurus* contractum fecerunt *augur*, inde *augurium*. Neque enim hinc incipiendum eſt, ut *augurium* ſit quaſi *avigerium*, vel avigurrium, ut viri eximii volunt. *Augur* ab *avibus curandis*, ut ab *avibus ſpeciendis*, vel *ſpectandis*, *Auſpex*. Et ſi Feſtus iis præit: *Augur ab avibus gerendoque dictus quia per eum avium geſtus ediſcitur, ſive ab avium garritu, unde & Augurium.* Quod Meurſius confirmat ſcilicet loco Priſciani, lib. 1. ubi antiquos *auger* & *augeratus dixiſſe* ſcribit. Hæc nauci non ſunt. Quis enim geſtus avium? aut quæ aves geſticulantur? Ab *Augur*, *Auguſtus*, ut à *robur*, *robuſtus*, *angor*, *anguſtus*, *arbor*, *arbuſtum*, *honor*, *honeſtus*, *Ligur*, *Liguſtus*, quod quidem in uſu non eſt, ſed tamen ex eo natum *Liguſticus*. Atque ut *robuſtus*, & *corroboratus* in certis generibus idem; ſic *Auguſtus* & *inauguratus* idem. Quare antiquitus vox ea de Locis ſacris & Deorum cultui dicatis uſurpata eſt. Non dedicabantur enim, pro ſuperſtitione Gentili, ſine conſultis avibus, an Diis ea ſedes grata futura eſſet. Per aves quaſi cœlo propiores voluntatem ſuam cœleſtes hominibus aperire miſeri credebant, Cicero pro domo ſuâ: *Senatus in loco auguſto conſecratam eam aram tollendam ex auctoritate Pontificum cenſuit.* Eâdem de re loquens paulo ante: *Cumque Licinia, Virgo Veſtalis aram ſub ſaxo ſacro dedicaviſſet. Hic ſaxum ſacrum*, deinde *locum auguſtum* dixit. Lib. 1. de N. D. c. 41. *Omitto illam Eleuſina ſanctam, illam ubi initiantur gentes orarum ultimæ ... pervenerunt; fanum ibi auguſtum Apollinis & Oraculum.* Idem, *Utrum nos hoſpites Samothraces*

ebraces vere accepimus di falſi, ſacram hanc inſulam & auguſti totam atque inviolatam ſoli eſſe. Virg. Geor. 4. de alveari apium loquens:

Si quando ſedem auguſtam.

Servius, *Propriè auguſtum tectum eſt, augurio conſecratum, abuſive nobile, majeſtatis plenum.* Idem in Æn 7.

Auguſta ad mœnia regis.

Et rurſus Servius, *Augurio conſecrata.* Hinc paulo poſt illud eſt: *Tectum auguſtum.* Et, *niſi in auguſto* loco conſilium Senatus haberi non poterat. Feſtus, *Auguſtus locus, ſanctus, ab avium geſtu, i. e. quia ab avibus ſignificatus eſt, ſic dictus: ſive ab avium guſtatu, quia aves paſtæ id ratum fecere.* In Ms. vidi, *qui ab avibus ſanctificatus eſt.* De avium guſtu & geſtatu fabulæ & alluſiones inanes. Hoc proprium eſt hujus verbi domicilium: hinc ad alias res perſonaſque transfertur. Cic. lib. 2. de Leg. *Quid igitur aget Iacchus, Eumolpidæque noſtri & auguſta illa myſteria, ſiquidem ſacra nocturna tollimus?* Idem de Aruſpicum reſponſ. *Id ſemper Populo Rom. ſemperque Senatui, ſemper diis ipſis Immortalibus, ſatis ſanctum, ſatis auguſtum, ſatis religioſum eſſe viſum eſt.* De ſacrificio quodam loquitur Liv. lib. 1. *Habitum formamque viri aliquanto ampliorem, auguſtioremque humanâ intuens.* Ita Florus, *Viſum à ſe Romulum affirmans, auguſtiore formâ quam fuiſſet.* Ovid. 6. Met.

Bis ſex cæleſtes, medio Jove, ſedibus altis
Auguſta gravitate ſedent.

Iterum Cic. lib. 2. de N. D. *Quem majores noſtri auguſtè ſancteque conſecraverunt.* Et ejuſdem operis, lib. 3. *Hos Deos, quos auguſte omnes ſanctèque veneramur.* Neque alio ſenſu id cognomen Octaviano tributum eſt. Non enim quod auctus eſſet ſive poteſtate, ſive qualiter hoſtiæ, non ut augeret imperium quod cogitare ipſe vetuit ſucceſſores ſuos; ſed tanquam qui eſſet, heretque eo etiam nomine ſacratus, ſanctus, dicatus, ſacroſanctus, θεῖον τι. Ideo Græci *Auguſtum* dixere Σεβαστὸν quaſi ἅγιον, σεβασμιώτατον, non αὐξητὸν, αὐξητικὸν, αὔξιμον, ut potuiſſent ii ab augeo id verbum quæſitum credidiſſent. Sed & conſenſit in eo rectè explicando vetuſtas omnis. Dionyſ. lib. 53. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἔργῳ αὐτὰ ἐπετέλεσεν, οὕτω δὴ καὶ τὸ τοῦ Αὐγούστου ὄνομα καὶ παρὰ τῆς βουλῆς καὶ παρὰ τοῦ δήμου ἐπέθετο. Βουληθέντων γὰρ σφῶν ἰδίως πως αὐτὸν προσειπεῖν, καὶ τῶν μὲν τὸ, τῶν δὲ τὸ, καὶ ἐσηγουμένων, καὶ αἱρουμένων, ὁ Καῖσαρ ἐπεθύμει μὲν ἰσχυρῶς Ῥωμύλος ὀνομασθῆναι, αἰσθόμενος δὲ ὅτι ὑποπτεύεται ἐκ τούτου τῆς βασιλείας ἐπιθυμεῖν, οὐκέτ' αὐτοῦ ἀντεποιήσατο. Ἀλλὰ, Αὔγουστος, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατ' ἀνθρώπους ὢν ἐπεκλήθη. Πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα καὶ τὰ ἱερώτατα Αὔγουστα προσαγορεύεται. Οὕτως καὶ Σεβαστὸν αὐτὸν Ἑλληνίζοντές πως, ὥσπερ τινὰ σεπτὸν, ἀπὸ τοῦ σεβάζεσθαι προσεῖπον. Pauſan. lib. 3. Τῷ δὲ ὄνομα ἦν τούτῳ Αὔγουστος, ὃ κατὰ γλῶσσαν δύναται τὴν Ἑλλήνων Σεβαστός. Ovid. lib. 1. Faſt. allocutus Germanicum:

Et tuus Auguſto nomine dictus avus.
Perlege diſpoſitas annoſa per atria ceras:
Contigerant nulli nomina tanta viro.

Quum deinde Africanos, Iſauricos, Geticos, Numidicos, &c. commemoraſſet:

Sed tamen humanis celebrantur honoribus omnes
Hic ſocium ſummo cum Jove nomen habet.
Sancta vocant Auguſta patres, Auguſta vocantur
Templa ſacerdotum rite dicata manu.

Hæc ſana & indubitata, quæ ſufficere verum quærenti debent. Quod autem ſubjicit.

Hujus & augurium deſcendit origine verbi,
Et quodcunque ſua Jupiter auget ope.
Augeat imperium noſtri ducis; augeat annos:

Belle quidem & feſtivè canitur, ſed in parte laborat. Nam *Augurium* fateor & *Auguſtus* communem habent originem *Augur* & *avis*, ſed *augeo* ab αὔξω, αὐξάνω, αὐξέω deduci quis ignorat? Itaque fruſtra captatur hic verbiculus: ubi tamen non dicitur *Auguſtus* trahi ab *augendo*, ſed *Auguſtus* & *augere* principio ab eodem manare. Sueton. Octav. c. 7. *Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti nomen aſſumpſit, alterum teſtamento majoris avunculi, alterum Munatii Planci ſententia: quum quibuſdam cenſentibus Romulum oportere appellari, quaſi & ipſum conditorem Urbis, prævaluiſſet, ut Auguſtus potius vocaretur, non tantum novo, ſed etiam ampliore cognomine: quod loca quoque religioſa, & in quibus augurio aliquid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu, vel avium geſtu, guſtuve, ſicut etiam Ennius docet ſcribens:*

Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Præclarè & hic, præterquam, ubi *ab auctu*, vel *avium geſtu*, guſtuve. Quibus ego voculis lumbifragium aut ſpongiam decernerem lubens nimis, niſi extarent omnibus libris, & paſſim condonaremus etiam doctiſſimis Romanorum, quæ ſuorum in vocabulorum etymis infeliciter ſunt moliti. Sed ad eas notandam nihil aliud eſt quam λῆρος, λῆρος, & nugæ non Grammaticæ; ſed omnino ἀγράμματα. Quàm vanum aucupari Dionis πλεῖόν τι. tanquam id *auctum* ſignificaret? Cum ipſe ſtatim aliam ac certam rationem edat, quòd *Auguſta* Romanis ſint ἱερώτατα. Quàm leve autem *augere* eſſe verbum ſacrorum, quia hoſtias augeri Sueton. dixit. Quid ſi *adde, multiplicari, cumulari* dixiſſet, cane eſſent omnia verba ſacrorum? Nam nihil aliud vult, quam plures cædi, & uſque ad litationem. Neque acutius hoc colligitur ex Arâ Narbonenſi. SI.QUIS HUJUS ARÆ DONUM DARE, AUGEREQUE VELIT, LICETO. Definitæ enim erant ſolemnes & legitimæ ſtatis diebus ſingulæ: *Tres Equites Romani à plebe & tres Libertini hoſtias ſingulas immolent.* Ideo dein permittitur augeri donum, ſi cujus liberalitati libuerit. Quod ſicubi *augere victimis Deos* legimus, non video quare aliter hic poſitum id verbum putem, quam quum apud Tac. legi: *Augeo aliquem pecuniâ*, aut *largitione. Mactus* autem & *mactare* & *magmentum* ab eadem origine eſſe nemo mihi facile perſuadebit: neque *mactus* dici ex *magis auctus* facilius credo, quàm *macellum* ex *magis ſacellum*. Egregie quoque Florus lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet Imperium Romulus vocaretur, ſed ſanctius & reverentius viſum eſt nomen Auguſti, ut ſcilicet jam tum, dum colit terras, ipſo nomine titulo conſecraretur.* Cur ergo dicuntur, Semper *Auguſti*? Videamus quinam ſic dicantur. Viro ante Diocletianum nemini eum titulum tributum invenio. Huic autem & Maximiniano in corpore Inſcriptionum, pag. 272. 2. 280. 1. Tum Conſtantino M. 282. 3. 283. 4. & 8. & 9. 284. 1, 2, 7. & hujus filio Fl. Julio Conſtantio, 280. 6. 281. 2. Item Fl. Claudio Juliano 284. 5. Valentiniano 285. 6. 7, 8, 9, 10. Ubi & Valenti cum fratre; Valenti ſoli 286. 1, 2, 3. 4. Theodoſio 286. 5. Arcadio 287. 2. Arcadio & Honorio & Theodoſio Arcadii filio 287. 1. Honorio & Theodoſio 286. 7. Quare autem his potiſſimum, nemo ante illos? Nempe hic titulus acceſſit Principibus ex quo Diocletianus & Maximinianus abdicandi ſeſe Imperio & ad privatam vitam redigendi conſilium ſumpſerunt, & executi ſunt. Hanc etiam ſuſpicionem affirmat auctor Panegyrici ordine quinti incertus: *Sacratiſſimi Principes, Maximiniane (velis nolis) ſemper Auguſte, & Conſtantine Oriens Imperator.* Neque nomen iſtud ominatur incrementa imperii, ſed, ut illi loquebantur, æternitatem & perpetuitatem in imperio, & nunquam futuros privatos. Panegyricus idem: *Cæleſtem, Imperator Æterne, pietatem tuam! quæ ſuum illum animum ſemper invictum, ſola vicit.* Nunc enim pœnituerat, & redierat ad armillum. Et rurſus, *Maximiniano Imperatori Æterno.* Eodem pertinent Inſcriptiones 161. 3. *Æterni Imperatores, Diocletianus & Maximinianus. Auguſti* & perpetui 199. 4. *Dd. nn. æternis Impp. L. Aurel. Valerio, Jovio & Diocletiano, & M. Aurelio Valerio Ercuelo Maximiano piis fel. ſemper Auguſtis* 279. 4. *Æterno Imperatori, maximo optimoque Principi, Aurelio Valerio Diocletiano, pio, felici, invicto, auguſto* 284. 9. *Æterno principi, & N. Flavio Claudio Juliano, ubique venerando, Semper Auguſto* 292. *Dd. nn. æternis, principibus Honorio* XX. His repugnare videtur lapis Britannicus 272. 9. *Ob honorem Philippi, Imperatoris, nobiliſſ. Semper Auguſti, & Philippi Cæſaris nobiliſſimi.* Et alius quem à Jo. Baptiſta Pomo ſe accepiſſe ſcribit Rupertus ep. 61. *Divo, Claudio, Gothico, Maximo, Pio, Felici, Victori ac triumph. Semper Auguſto.* Sed nimirum, quod in altero ſatis demonſtrat vocabulum *Divo*, uterque titulus fictus eſt poſt mortem illorum Principum, eâ ætate, quâ hæc formula jam obtinebat, inque uſum venerat. Et qui Claudium ſic ornaverunt, Fil. Valerio Conſtantio Chloro, qui per filiam Claudii nepos erat, teſte Eutropio, aut alicui poſterorum ejus placere voluerunt: qui Philippos Licinio; nam Licinius à Philippis trahere genus videri cupiebat, ut monuit Capitolinus tert. Gordiani extremo. Hæc de nomine *Auguſti*: Quem de vitâ ſua ſcripſiſſe libros 13. auctor eſt Sueton. in Auguſto, c. 85. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 18. Quàm multa vero quàm varia, tanta ſuſtinens negotia ſcripſerit Auguſtus, non difficile eſt conjectare ex aureis reliquiis quas undique collegit, notiſque illuſtravit Janus Rutgerſius, quem vide lib. 2. Var. Lect. cap. 19.

Avicenna Aboali, Hiſpanienſis Medicus, natione, ut nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt; ſecundum alios vero Cordubæ Princeps fuit, eminentiſſimi ingenii vir. Floruit An. Dom. 1149. Ab Averroe venenatum fuiſſe tradunt, ſed antequam ipſe periret Averroem interfeciſſe. Geſnerus in Bibliothecâ.

Avidienus, vir dives, ideoque *beatus* ab Horatio dictus, ſed ſordidus ac parcus. Hor. Serm. Sat. 2.

——— *Avidienus,*
Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Avi-

Avidius Caſſius, ab Orientalibus *Imperator* dictus; Is *alter Catilina* vocabatur, quòd cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum, & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt; Trabem ſiquidem longitudine 100 pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flammâ & fumo ſuffocabat.

Avienus Feſtus, poeta, tempore Gratiani, ac Theodoſii vixit, qui Aratum, & Dionyſii περιήγησιν carmine Latino tranſtulit. Item Carmen Iambicum de Oris maritimis ſcripſit ad Probum Conſularem. Nec alium puto *Avienum*, quem loquentem inducit Macrobius in Saturnalibus. Idem etiam videtur, qui fabulas Æſopicas carmine Elegiaco ſignavit, quanquam in codd. nonnullis is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 56. & de Hiſt Lat. 2. 9.

Avitus. Vide *Alphius*.

Corn. *Aurelius* Batavus, videtur fuiſſe præceptor magni Eraſmi; nam in Alardi Amſtelodami literis ad eum Lovanii exaratis A. D. 1515. legas hæc verba: *Eraſmus Baſileæ agis, miramur omnes, quòd tui ſinceriſſimi ſemper amici, & præceptoris, nuſquam memineis.* Voſſ. Hiſt Lat. p. 815.

Aurora, Titanis & Terræ filia, Luciferi & Ventorum mater, Hyperionis ac Thiæ filiam facit Heſiodus in his,

> Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
> Ἠῶ θ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει
> Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnonem ſuſcepit: Tithonum autem ita adamavit, ut ſenem jam factum herbarum virtute & ope medicâ juventuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem,

> *Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam,*
> *Et faceres, ſed te prima rapina tenet.*

Rapuit quoque Orionem, ut ſcrib. Hom Odyſ. 5.

> Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Hanc ex Aſtræo præterea ventos & aſtra peperit; Apollodorus, Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Heſiod. in Theog.

> Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους
> Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
> Καὶ Νότον ἐν φιλότητι θεὰ θεῷ εὐνηθεῖσα.

Huic digitos roſeos tribuit Homerus propter colorem rubicundum, aut ſubrubentem, quam in aureâ ſede vehi dixit Hymno in Venerem.

> Ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς
> Ὑμετέρης γενεῆς ἐπιείκελον Ἀθανάτοισι.

Fabulati ſunt enim poetæ *Auroram* in curru à quadrigis rubentibus vehi ſolitam, uti teſtatur Virg. Æn. 6.

> *Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis*
> *Jam medium æthereo curru trajecerat axem.*

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut eſt in his

> *Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.*

Theocritus autem non *roſeos*, ſed *albos equos* Auroræ appellavit in Hylâ hoc pacto.

> Οὐδ' ὅκχ' ἀλεύκιππος ἀναβρέχει ἐς Διὸς Ἀώς.

Scriptum tamen reliquit Lycophron in Alexandra Auroram à Pegaſo equo vehi ſolitam.

> Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον
> Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς,
> Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem, & reliqua aſtra ſurgere ſcripſit Homerus Hymno in Mercurium.

> Ἠὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
> Ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου ———

Notandum hic, eos qui ab *Aurorâ* rapiuntur, non ampliùs comparere. Tales erant qui ante tempus & diem moriebantur, quos ab *Aurorâ* raptos eſſe dicebant veteres. Hinc apud eos morem permanſiſſe, ut pueri, & qui immaturâ morte periiſſent, mane ante ortum Solis ſepelirentur; teſtis eſt Euſtathius ad Homerum.

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, Gallus Burdigalenſis, patre natus Auſonio Medico, Poeta & Gratiani Imperatoris Præceptor fuit, à quo, cùm ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad Præfecturam duplicem & Conſulatum evectus eſt, cui in eo Magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera ejus opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperium filium vidit Conſulem; Filiam Thaleſio Conſulari viro junxit, unde natum ſibi nepotem cognominem & Genethliaco celebravit, & Protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum major ad ſummum culmen pervenit honorum, ut ipſe ſcribit, Præfectus Galliæ, & Libyæ, & Latio. Epigrammata ejus doctis unicè probantur. *Moſellam* vero ipſius ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adjungendum putet.

Auſter, ventus meridionalis, calidus & humidus, exitialis & morboſus, unde Hor.

> *Fruſtra per Autumnos nocentem*
> *Corporibus metuemus Auſtrum.*

Ab *hauriendis aquis* dictus, unde etiam Græcè eâdem ratione Νότος appellatur, quoniam νότις Latinè *humor* dicitur. Virg. 1. Georg.

> ——— *Unde ſerenus*
> *Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.*

Ovid. Met. 1. — *Pluvioque madeſcit ab Auſtro.*

Inde Horatio *udus* dicitur, Ovidio *aquaticus*, Claudiano *madidus*. Auguſtinus quoque ſcitè vocat *pincernam pluviarum*, quemadmodum idem Boream eleganter nominat *terræ ſcopam*. Fortaſſe tamen *propter calorem* potius dici valeat, quaſi αὔσηρ ab αὔω *ſicco*, *uro*. Nam Helychius αὔειν interpretatur ἀναξηραίνειν, idemque αὖσαι exponit ξηρᾶναι, φλέξαι. Sanè ventus hic ob æſtum plantis plurimum incommodat. Undè Maro in Georgicis.

> ——— *Namque urget ab alto*
> *Arboribuſque ſatiſque Notus pecorique ſiniſter.*

Imprimis autem flores torret, atque interficit. Unde idem Virgilius in Eclogis.

> *Eheu quid volui miſero mihi? floribus Auſtrum*
> *Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.*

Et Statius Papinius, lib. 3. Silv. 3.

> *Pubentesque roſæ primos moriuntur ad Auſtros.*

Idem Silv. 2.

> *Ille velut primos expiraturus ad Auſtros*
> *Mollibus in pratis altè flos improbus extat.*

Prop. lib. 4. el. 5.

> *Vidi ego odorati victura roſaria Pæſti*
> *Sub matutino cocta jacere Noto.*

Autocrates Achaica ſcripſit. Athen. lib. 9. & 11.

Autoleon, Crotoniatarum dux, Crotoniatibus adverſus Locros bellum gerentibus, quum Locri, propterea quòd Ajax Locrenſis fuerat, quotieſcunque bello certabant, locum illi in acie quaſi præſenti ſemper aſſignarent, in locum illum, quem vacuum videbat, irrumpens, ab Ajacis ſpectro in pectore vulneratus eſt, vulnere quotidiè ingraveſcente, donec oraculo monitus, Achilleam, Ponti Euxini inſulam, delatus eſt, & ibi Heroum, ac præſertim Ajacis Locrenſis manibus placatis perfectè ſanatus eſt. Photius ex Conone. Pauſanias hunc *Leonymum vocat.*

Autolemus, vir quidam, de quo Poeta.

> *Dixerat Autolemus flammas conſultus Aruſpex*
> *Die cavendus poſtero.*
> *Credidit, & rerum dubius de mane ſub amnis*
> *Delituit Etruſci vadis:*
> *Sed neque ſic fatum effugit, nam dum innatat Arno*
> *Ictus crematur fulmine.*

Autolycus, Mercurii filius, qui proxima Parnaſſi loca furtis infeſtavit. Ovid. Met. 11.

> *Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne:*

Mart. lib. 8.

> *Non fuit Autolyci tam piceata manus.*

Sunt qui Jaſonis comitem fuiſſe. & Sinopen condidiſſe volunt. Alius *Autolycus* fuit pancratiaſtes nobilis, cujus ſtatuam in Athenienſium Prytaneo fuiſſe author eſt Pauſan. in Atticis, & Bœoticis. Plin. lib. 3. 4. cap. 8. Item alius, Areopagita, de quo Suidas in Αὐτόλυκος.

Automedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. Æn. 2.

> *Una ingens Periphas & equorum agitator Achillis*
> *Armiger Automedon.* ———

Cicero pro S. Roſcio Amerino. *Non adeſt ille Tullius Roſcius? non ſuis manibus in curru collocat Automedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi, nefariæque victoriæ nuncium?* Juvenalis.

> ——— *Puer Automedon nam lora tenebat.*

Automolus, viri proprium, ut putavit Caſaubonus apud Polyb. lib. 4. ſed ſcribendum αὐτόμολος, & vertendum *transfuga*. Sed hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum eſt. Palmerius.

Autonoe, Cadmi, Thebarum regis filia, ex Harmoniâ conjuge, & Ariſtæo conjux, ex quo peperit Actæonem. Heſiod. in Theog. Unde venator ille *Autonoeius heros* Ovidio dictus. Met. 3. Theocritus in Lenis, ſive Bacchis.

> Ἰνὼ κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύα.
> Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.

Axieros. Ceres. Apollonii Scholiaſtes lib. 1. ex Mnaſea Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστὶν ἡ Δημήτηρ. Phœnicibus erat אחזי ארץ *Achazi eres*, h. e. *poſſeſſio mea terra*.

Axiokerſos, & *Axiokerſa*, Pluto & Proſerpina ſic dicti, teſte Apollonii Scholiaſte lib. 1. ab אחזי *Achazi poſſeſſio mea* & קרץ *keres*, quod pro *excidio* & *morte* ſumitur, ſcilicet qui habet imperium in mortuos. Unde Diabolus Hebr. 2. 4. dicitur τὸ κράτος ἔχων τοῦ θανάτου.

Axeſia,

Azeſia, Heſych. Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. Ubi tamen illud mirum tradi ab hoc auctore, cum Proſerpina dicta ſit Ἀζησία, teſte Didymo, ſicut *Amea* Ceres. Et hinc proverbium *Amea Azeſiam acceſſit*. Vide Eraſm. Chil.

B A

BAal, Aſſyriis Jovis nomen, Punicè *Dominum* ſignificat inquit Auguſtin. Unde *Baal-ſemen* quaſi *Dominum cæli* dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant, Num. 22. quod Gideon deſtruxit. Jud. 6. Eſt & nomen loci. 1 Par. 5. Filius item Joel, ut & Jahiel. 1 Par. 9. Sæpe occurrunt (inquit Seldenus) in ſacris literis *Baal* & *Belus*, variis Diis nomina communia, & numero ſecundo *Baalim*. Cæterum Chaldæis ſeu Babyloniis propria erat vox *Bel*, Phœnicibus, & adjacentibus *Baal*. Utrumque ab Ebræo בעל *Baal*, i. e. *Dominus* à quo excidente litera ע juxta morem Chaldaicum fit בל *Bel*, cujus mentio eiſdem elementis, apud Eſaiam cap. 46. 1. & Hieremiam cap. 50. 2. & 51. 44. Phœnicis autem Ebraice locutis *Baal* cum *Ain* retinebatur. Diſcrimen iſtud à Græcis & Latinis minùs obſervatum. Utrique enim indiſtinctè tam Phœnicium ſeu Tyrium numen, quam *Babylonicum*, plerumque *Belum* vocant, orientalium dialectorum haud curioſi. Et qui Flavio Joſepho nunc Βὰλ, mox Βαὰλ dicitur. Conſulas eum Orig. Judaic. 8. 7. & 9. 6. De Phœniciorum Deo verba facit: Sed mirum eſt quod de *Baalis* ſignificatione, ſive Aſſyriacâ ſive Perſicâ, legitur tum apud Chronici Alexandrini autorem, tum apud Cedrenum. Hic de Thuro Nini regis ſucceſſore locutus. Τούτῳ τῷ Ἄρει (nam *Martem* eum etiam nuncupatum ſcribit) πρώτην στήλην ἀνέστησαν οἱ Ἀσσύριοι, καὶ ὡς θεὸν προσκυνοῦσι, Βαὰλ ὀνομάζοντες, ὃ ἑρμηνεύεται Ἄρης, πολέμων θεός. Tantundem eiſdem pæne ſyllabis tradit alter ille pag. 88. ſed vocem Perſicam eſſe dicit; Numen autem idem eſſe ipſum quod in Daniele memoratur, & in trium Puerorum hiſtoriâ. Sed nominis interpretatio Græculorum commentum eſt. Eo primùm fuiſſe ſummum & ineffabilem omnium rerum creatorem deſignatum meritò ſentias. Et quàm convenire potuerit τὸ *Baal* nomen Deo Vero, caput ſecundum Hoſeæ ſatis demonſtrat, com. 16. *Et erit in die illâ, dicit Dominus, vocabis me Iſhi* (i. e. *maritus meus*) *& non vocabis me ultra Baali* (nimirum *Baal meus*) *Ego enim auferam nomina Baalim ex ore ejus, & non erunt illi amplius in memoriâ cum nomine illorum.* Populi Dei *Baalem ſuum piè ſatis* eum vocabant, priuſquam ob vocem illam ad profana Numina frequenter nimis traductam, id ipſum ipſe Deus vetaret. Quin & diu eſt quod Chaldæi 15. Myriadum annorum commentarios apud ſe latere jactarent, in quibus Belum ſuum, uti rerum conditorem, in fabuloſiſſimâ illâ Omorcæ diſſectione, celebrabant. Autor eſt Alexander Polyhiſtor ex Beroſo Beli ſacerdote. Deinde, ut fit corruptis moribus & in ſuperſtitionem pronis, Solem fortè primo, quem μόνον Οὐρανοῦ θεὸν putabant Phœnicii (ita ſcribit Philo Byblienſis Sanchoniathonis interpres) ſub hoc nomine venerabantur. Poſtremò autem & in ſimulacra alia, ſive Aſtrorum, ſive Regum, quorum memoria, poſteris longè chariſſima, τὸ Βαὰλ, ſive Βὰλ ad augendum, quà fieri potuit, ſeu corporis Cœleſtis, ſeu demortui honorem eſt impiè derivatum. De Phœnicio Belo capienda ſunt quæ habes, 1 Reg. 16. & 2 Reg. 10. ubi Rex Achabus in ſoceri gratiam, Ithobalis, inquam, Sidoniorum regis, fanum in Samariâ *Baalis* ſacraſſe memoratur. Sidon autem Phœnicìæ urbs maritima, unde is ipſe fuerit hic Belus, qui Jupiter Thalaſſius, ſeu marinus Sidoniorum nuncupatur. Heſychius: Θαλάσσιος Ζεὺς ἐν Σιδῶνι τιμᾶται. Belus enim Ζεὺς & Jupiter Europæis nominabatur. Nugaces Græculi ex Ægypto Belum hunc petunt, & Neptuni, & Libyes filium faciunt, fabuloſam hiſtoriam vide, ſi vis, apud Apollodorum περὶ θεῶν, lib. 2. & paſſim fermè admittitur. Sed futilis nimium eſt. De eo autem intelligendum illud Virg. Æn. 1.

> *Implevitque mero pateram, quam Belus, & omnes*
> *A Belo ſoliti.*——————

Nam Carthaginenſes è Phœniciâ oriundi, ac de Didûs libatione loquitur Poeta. Ubi Servius. *Linguâ Punica Bal* dicitur, *apud Aſſyrios* verò *Bel* dicitur *quâdam ſacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Ubi Gyraldus & alii depravatis exemplaribus *Hal* & *Hel* legunt. Belo huic ſeu Bali Punico fanum erat in Bali, urbe Libyes. Steph. Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ ἀπὸ τινος Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει. Belum Chaldæum quod attinet, de eo autor Chronici Alexandri ita. *Jupiter ſuſcepit ex Junone filium* ὃν ὠνόμασε Βῆλον διὰ ὀξύτητα τοῦ παιδός. Ridiculè. Nec omnino capio Græculi originationem, niſi παρὰ τὸ βέλος deducere voluerit, quod jaculum, ſeu telum quod acutum eſt plerumq; denotat. Verum pro ὀξύτητα ſubſtituendum ibi videtur ὀξυκίνητον, quod velocem notat. Firmat hanc emendationem Cedrenus. Βῆλος γὰρ ὁ ὠδὸς διὰ τὸ ὀξυκίνητον εἶναι οὕτως ἐκλήθη. Paulo melius ii qui apud Didymum ad illud Hom. Iliad. α.

> Ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Unde Vulcanus ſe dejectum queritur, interpretantur Βηλὸν τὸ ἀνωτάτω τεῖχος καὶ περιέχοντα τὰ πάντα ἀέρα. Sive, ut alii, τὸ ὅριον τοῦ αἰθέρος καὶ τοῦ ἀέρος. Dryopum linguâ alii Βηλὸν *Olympum* ſignificare volunt, & ſecundum Chaldæos *Cælum*, uti ad eum locum refert Euſtathius. Sed rectè ille Βηλὸν ab à Belo, quod eſt nomen proprium di ſtinguit; Βηλὸς enim E-nomen eſt: cæterùm diverſo ſcribitur accentu τὸ Βῆλος, quod Regibus & Diis tribuitur. Βῆλος enim exaratur, idque apud vetuſtiſſimos authores. Heſiodus in catalogo Heroinarum. Θεσσὴν κούρη Βήλοιο ἄνακτος quæ prima eſt apud ſcriptores Græcos Beli mentio. Citat Strabo, lib. 8. Tamen & Suidas: Βηλὸς βαθμὸς θύρας, ἢ οὐρανός. Ab homonymiâ, accentu neglecto, hallucinatus cum aliis eſt. Neque enim Βῆλος malè pro *Cælo* accipitur. Velut enim collectivum in Syris numen erat כלצבא השמים *Colzeba haſchamaim*, *Omnis Exercitus Cæli*. Cui Aram in Atrio Templi extruxit Manaſſes: Neque non eſt veriſimile etiam *Belum* Exercitum illum, ſive *Cælum* dictum eſſe; Generale enim Deorum nomen *Baal* fuiſſe ſcimus: & Chaldæis *Cælum* ita vocatum jam ex Euſtathio, qui à veteribus hæc hauſit, monuimus. *Omnes Exercitus Cæli* Seniores 70 πᾶσαν δύναμιν τοῦ Οὐρανοῦ reddunt. Belus autem & οὐρανὸς & Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς interpretatur apud Heſychium. Diſtabat autem Babylonius ab altero illo Phœnicum, ut Jupiter Ammon à Jove Capitolino, Cretenſis ab utroque. Uti enim Europæis Jovis, ita Aſiaticis Beli ſeu Baalim, generale Divûm vocabulum fuit. Et Jovis ſtella Phariſæis *Cochab-Baal* dicebatur, uti eſt apud Epiphanium. Signantius autem de τοῖς *Baalim* Scriptura alibi non loquitur quam in Jerem. 2. 28. *Nam juxta numerum civitatum tuarum fuerunt Dii Jehudah.* *Baalim tui* ſi dixerat, idem dixerat; & B. Paulus. 1 Cor. 8. *Sunt Dii multi, & Domini multi*, quod interpreteris, *multi Beli*: vel ſi ad Europæum morem reſpexeris, *multi Joves*. Seldenus. Vide *Belus*.

Baalam, filius Beor, ſive Boſor, uti loquitur B. Petrus, cujus hiſtoriam habemus Num. 22. &c. Quidam prophetam Dei, adeoque verum fuiſſe volunt, uti Sibyllæ fuere; nam verum Deum ſuum vocat, Num. 24. 13. Et difficile eſt creditu Deum revelationes conceſſurum prophetæ Dæmonis, ſic ut idem & Dei & Dæmonis propheta eſſet. Alii Diaboli prophetam fuiſſe aiunt & magum. Ita Baſilius, Chryſoſtomus, Origenes, Auguſtinus, Procopius, aliique. Probant, 1. quia auguria vana captavit, Num. 24. 1. ideoque aras extruxit. 2. quia voluit maledicere Iſrael. Quicquid ſit certum eſt hominem impium fuiſſe.

Baal peor, ſive *Belphegor*, cui initiatos Iſraelitas ſcribit Num. 25. Conſtat (inquit Seldenus) Moabitarum & Midianitarum fuiſſe hoc numen, atque idem quod eodem & 31. capite *Peor* tantum vocatur, uti & Joſ. 22. Ebraicè autem פעור *Peor* & pro ſonorum varietate *Phegor* dictum. Nam & 70 Βεελφεγὼρ pronunciabant. Quid fuerit autem præterquam idolum Turpitudinis, haud invenit narratum apud Hebræos Origenes. Ita enim in Numeros Hom. 20. *Beelphegor idoli nomen eſt, quod apud Madianitas præcipuè à mulieribus colebatur. In hujus ergo idoli myſteriis conſecratus eſt Iſrael. Interpretationem nominis ipſius cum requireremus attentius inter Hebræa nomina, hoc tantum invenimus ſcriptum, quòd Beelphegor ſit ſpecies Turpitudinis. Noluit tamen declarare qua vel qualis ſpecies, vel cujus eſſet turpitudinis, honeſtati credo conſulens, qui interpretatus eſt, ut ne auditum pollueret audientium. Igitur cum multæ ſint turpitudinum ſpecies; una quædam ex pluribus Beelphegor.* Verùm nominis cauſam, & Numinis cultum videtur ſibi benè explicaſſe Salomon Jarchi, ad Num. 25. *Eo, inquit, quod diſtendebant coram illo foramen podicis, & ſtercus offerebant; & hic erat cultus ejus.* Aperire enim ſive diſtendere פער interpretatur, unde *Peor*. Ad hanc mentem Moſes Ben Maimon in More Nevochim part. 3. cap. 46. *Tu vero ſcis quod ſervitium idoli, quod vocabatur Pahor (Peor) in temporibus illis erat, ut diſcooperiret ſe homo verſus eum. Et idcirco præceptum eſt ſacerdotibus, ut facerent Braccas quibus cooperirent operienda in horâ ſacrificii: & præterea non aſcenderent per gradus ad altare, ne diſcooperirentur.* Ab hiante idoli ore alii nomen deducunt. Philo autem Judæus, dum anagogicè ſacram interpretatur hiſtoriam in lib. περὶ τῶν μετονομαζομένων, ad hunc modum: ὑπὸ τοῦ πλάτους, τοῦ ἄνωθεν τοῦ Βεελφεγὼρ τελεσθέντες, καὶ τὰ τοῦ σώματος στόματα πάντα ἀνευρύναντες πρὸς τὴν τῶν ἔξωθεν ἐπιχεομένων ὑποδοχήν.

ἀγῶν. Ἐξαγωγῆς) τὸ Βεελφεγὼρ ἀνωτέρω ςόμα δέρματος) κατέπιον τὸ ἡγεμονικὸν, καὶ ἀπαιτεῖ εἰς βυθὸν ἤγαγον. Belphegor vides per ἀνωτέρω ςόμα δέρματος explicatum. Forte autem legendum ἀνώτερον. Voluit enim Philo procul dubio τὸ בעל פעור quod Græcis elementis Βεελφεγὼρ exarat, deductum à בעל פי עור *Baal-Phegbor*, quæ tria vocabula *ſuperius os pellis*, ſeu ἀνώτερον ςόμα δέρματος ſonare poſſunt. Sat a conſentit Philoni D. Hieronymus ad Oſeæ cap. 9. *Ipſi autem educti* (ait Patrum ille doctiſſimus) *de Ægypto fornicati ſunt cum Madianitis, & ingreſſi ſunt ad Beelphegor, idolum Moabitarum, quem nos Priapum poſſumus appellare. Denique interpretatur Belphegor idolum tentiginis habens in ore, i. e. in ſummitate pellem, ut turpitudinem membri virilis oſtenderet.* Idem Pater Magnus ad Oſeæ cap. 4. ubi de ſacris Deûm noſtris: *Iſtiuſmodi* (inquit) *idololatria erat in Iſrael, colentibus maximè fœminis, Beelphegor, ob Obſcœni magnitudinem; unde & Aſa Rex tulit Excelſa de populo, & hujuſmodi ſacerdotes; & Matrem de auguſto poſuit imperio, ſicut Scriptura teſtatur dicens, Et fecit Aſa rectum ante conſpectum Domini, ſicut David pater ejus & abſtulit effœminatos de terrâ, purgavitque omnes ſordes idolorum, quæ fuerant patris ejus. Inſuper & Maacham matrem ſuam amovit, ne eſſet princeps in ſacris Priapi, & in loco ejus quem conſecraverat, ſubvertit ſpecum ejus, & confregit ſimulacrum turpiſſimum & combuſſit in torrente Cedron.* Item, lib. 1. contra Jovin. cap. 12. *Phegor in linguâ Hebræa Priapus appellatur.* Iſidorus Originum, lib 8. *Beelphegor interpretatur ſimulacrum ignominiæ. Idolum enim fuit Moab cognomento Baal ſuper montem Phegor, quem Latini Priapum vocant, Deum hortorum.* Verum his ut aſtipuler, cogi nequeo. Ruffinus, lib. 3. in Hoſeam, cautè & juxta aliorum ſententiam, *Beelphegor*, inquit, *figuram Priapi dixerunt tenere.* Sed qui utrumque idem faciunt, obſcœnos utrique Numini ritus placuiſſe probare conantur ex hiſtoriâ ſacrâ, ubi de ſtupris Moabitarum & Ebræorum; adferunt etiam caput 9. Oſeæ; nec enim hoc, nec illo loco *Baal-Peor* ſine fœdâ colentium libidine memoratur. Verum tantorum virorum pace, ego Priapum haud magis eundem cum Phegorio fuiſſe, quam cum alio quovis Divûm Aſiaticorum autumo. Fœdæ enim illæ libidines, quæ in hiſtoriâ Moabitidarum recenſentur, non minus à Phegorii cultu alienæ, quam Solomonis ſtupra à ritu Sidoniarum: Ob amorem enim Sidoniarum, quas deperibat ille, Sidoniorum Deos venerabatur. *Et cœpit populus* (inquit *Moſes*) *fornicari cum filiabus Moab, quæ & vocaverunt populum ad ſacrificia Deorum ſuorum, comediitque populus & adoravit Deos illarum. Et junctus eſt Iſrael Baal-Peor.* Moabitides amaſios ſuos, ut Deos patrios colerent, libidine pellexerunt; ita Sidoniæ Solomonem, ita alii, uti fit, alios. Libidinem autem in ſacris Phegorii fuiſſe non omnino conſtat ex Oſeæ verbis, qui obſcœnos mores ad pop. non ad idolum refert. Neque vero idolorum cultum in Veteri Inſtrumento ſub ſtupri & libidinis vocibus ſæpiſſimè intelligi quis neſcit. His itaque omiſſis, quod ad nomen attinet, à viro Principe inter Divos relato eum nominatum, ſive à cognomine monte ſatis probabiliter aſſeri poteſt. Mons enim in Moabitarum regno *Peor* dictus erat, ubi, ni fallor, *Baal hic* & delubro & ſacris honorabatur. Moſes Num. 24. *Et aſſumpſit Balac Bileam in ſummitatem* Peor, *ſive* Phegor, *qui reſpicit faciem deſerti Jeſimon.* Hinc etiam dictum *Beelphegor* vult Theodoretus ad Pſal. 105. Suidas. Βεελφεγὼρ, Βὴλ ὁ Κρόνος. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἱδρύετο, ὅθεν Βεελφεγώρ. Uti enim Jupiter Olympius, Mercurius Cyllenius, & Deus ille ſortium Carmelus apud Sueton. in Veſpaſ. à montibus appellati: ita *Baal* ſeu *Belus noſter*, quem *Jovem* ſeu *Belum Phegorium* licet vocare. In Deut. 34. mentio eſt domûs *Phegor*, ſive *Beth-Peor* in terrâ Moab, juxta quam vallis illa in quâ ſepultus Moſes. Sanè *Beth-Peor* pro monte ubi Templum Numinis, quod *Beth* Hebraicè dicitur, ubi ſumitur: ut *Beth-Dagon*, *Beth-Shemeſh*, &c. Sic Οἶκος τοῦ Βὴλ in Apocryphis, & Semiramidem Belo fanum in arce Babyloniâ condidiſſe teſtatur Dionyſius.

—— Μέγαν δόμον εἵσατο Βήλῳ.

Sacrificia autem quæ, Moſe teſte, in Phegorii ſacris comedebantur, inferiæ erant in memoriam defunctorum peractæ, quod docet Pſalmiſta, Pſal. 106. *Adjuncti ſunt Baal-Peor, & comederunt ſacrificia Mortuorum.* Locum ita pangit Apollinarius.

Ὃς δὲ Βεελφεγὼρ μυστήρια πλαστῶν
Νεκροῖσιν ἐπέσυρον ἐκεκρυμμένων Ἐκατόμβας.

Sacrificia Mortuorum, i. e. זבחי מתים *Zibche methim* in Νεκρῶν κεκρυμμένων ἑκατόμβας vertit. Victimas autem DIS Manibus ſeu Jovi Stygio (qui *Moth* Phœnicibus dictus, i. e. *Pluto*, ſive *Mortuorum Deus*) mactabant, & ritè epulantes juxta faciebant ac ſi novendiales ferias agerent. Hic cultus, hæc idoli ſacra. Seldenus. Vide Voſſ. de Theol. Gent. lib. 2. cap 7.

Baccha, Bacchi ſacerdos, quæ & *Mænas* & Thyas dicitur, ab inſaniâ ſcilicet, & furibundâ concitatione. Ita enim plerumque Bacchæ inducuntur à Poetis, qui amantes fœminas comparant cum earundem furore. Virg. Æn. 4. de Didone.

Sævit inops animi, totamque incenſa per urbem
Bacchatur: qualis commotis excita ſacris
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. de Arte, ubi de turpi amore Paſiphaes in Taurum.

In nemus & ſaltus thalamo Regina relicto
Fertur ut Aonio concita Baccha Deo.

Ubi benè Concita; ita enim Horat. l. 3. O. 15.

Pulſo Thyas uti concita tympano.

Idem Ovid. lib. 2. ubi ſupra de fœminâ impatienter amante.

In ferrum flammaſque ruit, poſitoque decore
Fertur ut Aonii cornibus icta Dei.

Et lib. 3. ejuſdem operis poſtquam Procris audivit Cephalum captum alterius amore.

——*Per medias, ſparſis furibunda capillis*
Evolat ut thyrſo concita Baccha, vias.

Idem denique Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrſo
Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Seneca in Medeâ.

Incerta qualis entheos curſus tulit.
Cum jam recepto Mænas inſanit Deo
Pindi nivalis vertice, aut Nyſæ jugis
Talis recurſat huc & huc motu effero.

Ubi in τῷ *Mænas inſanit*, ad etymon alluſum. Mænas enim ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι. Unde Stat. Theb. 12.

——*Quales Bacchea ad feſta vocatæ*
Thyades amentes, magnum quas poſcere credas
Aut feciſſe nefas.

Idem Theb. 5.

——*Thalamiſque inſueta relictis*
Evolat inſano veluti Theumeſia Thyas
Rapta deo, cum ſacra vocant Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis auditus montibus Evan.

Lucanus, lib 1.

——*Qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Sil. Italicus, lib. 4.

Edonis ut Pangæa ſuper trieteride mota
It juga & incluſum ſuſpirat pectore Bacchum

Val. Flac. lib. 3.

Ceu pavet ad crines & triſtia Pentheos ora
Thyas, ubi impulſæ jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit & cæſi vaneſcunt cornua tauri.

Et ante hos omnes Pacuvius in Teucro.

Flexanima tanquam lymphata & Bacchi ſacris
Commota in tumulo Teucrum commemorans ſuum.

Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchiâ Dionyſii filiâ oriundi, qui cum Actæonem, Meliſſi filium, in nocturnis Orgiis diſcerpſiſſent, ejus necem tam impotenter tulit Meliſſus, ut obſervato Iſthmiorum tempore, ſtans ante aram, diras Corinthiis imprecatus ſit, niſi ſibi ſui necem ulciſcerentur; carmineque peracto protinus ſe præcipitem dedit. Corinthii itaque, ut ſe religione ſolverent, *Bacchiadas* ex urbe ejecerunt; qui conſcenſâ navi in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum conſederunt. Ovid. Met. 3.

Et quà Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales poſuerunt mœnia portus.

Hinc *Bacchæa* Corinthus dicta. Stat. Sil. 2. 2.

Qualis ſi ſubeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert ſemita tecta Lechæo.

Vide Strab. lib 8.

Bacchius & *Bithus*, gladiatores nobiliſſimi, qui pares ætate, & audaciâ fuere. Hinc natum proverbium. *Bithus contra Bacchium.* Horat. ——*Uti non*

Compoſitus melius cum Bitho Bacchius——

Hi cum multos interfeciſſent, tandem congreſſi mutuis vulneribus ſe confoderunt.

Bacchus, Jovis ex Semele filius. Orpheus in Hymnis,

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὔιον, ἀρχόμενος.
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἷον.

Idem alio Hymno Jovis & Proſerpinæ filium putavit.

Εὔβουλ' εὐπολύβουλε Διὸς καὶ Περσεφονείας.

Hunc Deum bimatrem appellarunt, non quia duos habuerit matres, ſed quod cum Semele mater ariſiſſet, ex igne ſurreptus Jovis femori aſſutus fuerit, qui matris munere functus ſuit, teſte Ovid. Met. 3.

Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo

Eripi-

Eripitur, patrioque tener, ſi credere dignum eſt,
Inſuitur femori, maternaque tempora complet.

Manilius, lib. 3.

Atque iterum patrio naſcentem corpore Bacchum.

Orpheus hymno in Sabazium Dionyſum inquit à Sabazio Jovis femori aſſutum fuiſſe: cum tamen alii Sabazium fuiſſe filium *Bacchi* inquiant, alii *Bacchum* ipſum, alii alium dæmonem. Sic enim ille

Κλῦθι πάτερ, Κρόνου υἱὲ, Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον, ἐρίβρομον, Εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. ———

Theocritus Idyll 26.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.

Nonnus Bassaricorum lib. 10. Ἔστι δὲ φύτλῃ

Βάκχου Διονύσοιο, τὸν ἐκ πυρὸς ὑγρὸν ἀείρας
Ζεὺς βρέφος ἡμιτέλεστον ἀμαιεύτοιο τοκῆος
Φειδομέναις παλάμῃσι τομῇ μηροῖο χαράξας
Ἄρσενι γαστρὶ λόχευσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

Hunc primum matertera ejus Ino clam nutrivit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Ovidius ubi ſupra.

Furtim illum primis Ino matertera cunis
Educat, inde datum Nymphæ Nyſeides antris
Occuluere ſuis, lactiſque alimenta dedere.

Et ſanè Meleager non aſſutum fuiſſe femori Jovis arbitratus eſt, ſed ab ipſis Nymphis è cineribus maternis ſtatim ereptum & educatum, cum ita ſcribat.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλατ' ὁ κοῦρος
Νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλινδόμενον.
Τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος, ἣν δέ νιν εἴργῃς
Μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

A quâ ſententiâ videntur non magnoperè diſſentire carmina illa, quæ ſunt in lib. 9. Dionyſiacorum apud Demarchum qui ſcribit Dionyſum ab Horis fuiſſe educatum, ut eſt in his,

Τὸν μὲν ἀερσιπόταις θεοειδέα κοῦρον
Στέμματι κισσήεντι λεαινίδες ἔστεφον Ὧραι.

Memoriæ prodidit Lucianus in Dialogis Deorum Dionyſum ſtatim natum fuiſſe deportatum à Mercurio in Nyſam, Arabiæ urbem Ægypto finitimam ad Nymphas educandum. At Orpheus in Hymnis illum educatum fuiſſe in Ægypto ſignificat in his,

Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις.

Alii Hyadas fuiſſe Bacchi nutrices putarunt, ut ait in lib. 2. De Diis Apollodorus Cyrenaicus, & Ovid. lib. 5. Faſtorum in his,

Ora micant Tauri ſeptem radiantia flammis,
Navita quas Hyadas Graius ab imbre vocat.
Pars Bacchum nutriſſe putat, pars credidit eſſe
Tethyos has neptes Oceanique ſenis.

Pauſanias ſcribit in Achaicis, fuiſſe ſermonem Patrenſium, quòd *Bacchus* fuerit apud ſe educatus intra Meſatim oppidum, quodque Panum inſidiis prope fuerit circumventus. Alii in Naxo nutritum fuiſſe inquiunt. At Antipater Sidonius hunc, ſicut Herculem, Thebanum fuiſſe memorat in his carminibus.

Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί,
Κἠκ Ζηνός. θύρσῳ δ' οὗτος, ὁ δὲ ῥοπάλῳ.

Lucianus addit matrem ejus Syrophœnicem fuiſſe. Verum hæc locorum, nutricumque differentia inde exorta eſt, quod varii fuerunt *Bacchi*, de quibus ita ſcripſit Cic. lib. 3. de N.D. *Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpinâ natum: Secundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: Tertium Caprio patre, eumque regem Aſiæ præfuiſſe dicunt, cujus Abazea ſunt inſtituta: Quartum Jove & Lunâ, cui ſacra Orphica putantur confici: Quintum Niſo natum & Thione, à quo trieterides conſtitutæ putantur. At de nullo horum prope fit mentio à Poetis, niſi de Jovis & Semeles filio.* Fuerunt qui dixere ſtatim natum Dionyſum fuiſſe à Mercurio Jovis mandato in Eubœam ad Macrim Ariſtæi filiam portatum, quæ labra melle illi primum perunxit, eumque educandum cepit. Id vero cum ſenſiſſet Juno, Macrim Eubœâ relegavit, ne pellicis filium etiam in inſula ſibi ſacrâ educaretur; quæ in Phæacum regionem profugit, atque in antro duas portas habente illum educavit. Apollonius Argon. 4.

Ἄντρῳ ἐν ζαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιεν
Κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὃς ῥα μελισσέων
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρετο πῖαρ ἐλαίης.
Κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήϊον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος, ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
Δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν,
Εὖτέ μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός. ἔδρακε δ' Ἥρη
Καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
Ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
Νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.

Orpheus in Hymnis Hippam *Bacchi* nutricem fuiſſe perhibet hoc verſu.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφὸν, εὐάδα κούρην.

Idem tamen Hymno in Nymphas, illas *Bacchi* nutrices nominat, ut ſenſit etiam Homerus Hymn. in Dionyſ.

Ὃν τρέφον ἠΰκομοι Νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον.

Vide Oppian. Κυνηγ. lib. 4. Porro *Bacchum* Orpheus vocat
Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ. ———

Et Ovid. Met. 4. cum ſemper juvenem eſſe ſcribit,

Tibi enim inconſumpta juventa eſt,
Tu puer æternus, tu formoſiſſimus alto
Conſpiceris cælo. ———

Fingebatur autem juvenili ſpecie, corpore tenero & delicato, ut Virginem referret. Unde Poeta Phallicus.

Trahitque Bacchus Virginis tener formam

Quam ob cauſam inter Deos formoſus eidem connumeratur carmine alio.

Formoſus quoque pingitur Lyæus.

Albricus de Imaginibus Deorum Gentil. cap. 19. *Imago Bacchi erat facie muliebri, pectore nudo, capite cornuto, vitibuſque coronato, qui ſuper tigride equitabat.* Rationem rei, quod ad cornua ſpectat adſignat Phurnutus ſeu Cornutus cap. 30. nimirum quod ebrietas petulcos faciat animos bibonum. Τότε δὲ ἄνους καὶ θηλύμορφος παράγεται, καὶ κέρατα ἔχει ὡς καὶ μὲν τοῖς ἀπολαύουσι τῶν μεθυόντων, ἔτι δὲ χαρίεν, καὶ ὑπόθηλύ τι καὶ ἐρωτικὸν ἔχοντων. Ovid. Met 4.

——*Tibi cum ſine cornibus adſtas*
Virgineum caput eſt.

Seneca in Oedipo:

Huc adverte favens virgineum caput.

Quæ ad hodiernam *Bacchi* picturam male reſpondent: Niſi abdomen & ventrem inter pulchritudinis partes cenſere vellemus. Vide Diod. Sic. lib. 4. ubi totam *Bacchi* hiſtoriam habes, & Nonnum in Dionyſiacis, ubi res geſtas ejus deſcribit. Sic dictum volunt à *Bacchis* quæ illum Βακχεύουσαι h. e. *inſanientes, immodeſte ſe gerentes in Indiam ſecutæ ſunt*; ſive ut Euſtathio placet, ἀπὸ τοῦ βακχεῖν h. e. *à vociferando, ac ululando*; unde ipſe *Bacchus* (inquit D. Heinſius) *non eſt dubitandum, quin à* בכה *Bacha*, quod eſt *ululare*, aut *lamentari* dictus ſit. Aliter Bochartus ὁ μέγας. cui *Bacchus* quaſi בר כוש *bar-chus*, i. e. *Chuſi filius*. Vide doctiſſimum Virum Phaleg. 1. 2. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 5. cap. 13. quem ſis conſule. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, h. e. *Cicereus Bacchus*, de re vehementer contemptâ; ſumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον; *Nihil ad Bacchum*; ubi quis ea nugatur, quæ ad rem præſentem nihil ſpectant, quæ eleganter dicimus ἀπροσδιόνυσα.

Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.
Multi thyrſigeri, pauci viri.

Proverbium, quo ſignificatur complurimis mortalium adeſſe virtutis inſignia, aut etiam famam, qui tamen verâ virtute vacent. Hinc *Bacchæ*, Bacchi ſacrificulæ. quæ & Mænades, Baſſarides & Thyades, &c. quæ noctu ei ſacrificabant alternis annis, in Parnaſſo monte Bœotiæ; Item anno quoque tertio ad Cithæronem montem catervatim cum thyrſis convenire ſolebant; ut ibi *Bacchi* orgia magno cum ululatu celebrarent. Ovid. Met 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrſo,
Iſmaria celebrant repetita triennia Bacchæ.

Dixi *cum thyrſis*, qui *Baccho*, & *Bacchis* paſſim ab authoribus tribuuntur. Suidas Θύρσος Βακχικὴ ῥάβδος, ἣ λαμπὰς ἣν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Thyrſum itaque eſſe *Bacchi* certum eſt. Hinc à Sidonio Antipatro *Bacchus* dicitur θύρσῳ δ' οὗτος. Et Statius, lib. 5. Sylvarum.

——*Cui jus venerabile thyrſi*
Bacchus. ———

Eandem rem firmat inſania Antigoni & Antonii. Prior apud Herodotum *Bacchum* repreſentaturus, tum hederam capiti circumponebat pro diademate, tum maximè ferebat θύρσον ἀντὶ τοῦ σκήπτρου. Poſterior apud Velleium, cum Liberum Patrem appellari ſe juſſiſſet, cum redimitus hederâ, coronâque velatus aureâ, & thyrſum tenens, cothurniſque ſuccinctus, curru velut Liber Pater vectus eſſet Alexandriæ. De curru *Bacchi*, ejuſque deſcriptionem habes apud Nonnum Dionyſ. lib. 18. Ovid. Met. 4. Sil. Ital. lib 15. Virgil. Æn. 6. Sidonium Burgo Pontii. Lucianum *Baccho*. Catullum Epithalamio Pelei & Thetidos, Alios. Sidonii autem verſus non poſſum non ſubjungere, quibus poſtea pares apud Latinos Poetas fruſtra quæras.

Forte ſagittiferas Evan populatus Erythras
Vite capiſtratas cogebat ad eſſeda tigres
Intrabat duplicem qua temo raceniſer arcum.
Marcidus ipſe ſedet curru: madet ebria cervix
Sudat de rate meri, caput aurea rumpunt
Cornua, & indigenam jaculantur fulmina ignem.
——— Fert tempus utrumque
Veris opes, rutiloſque ligat vindemia flores
Cantharus & thyrſus dextra lævaque feruntur
Nec legit exertos, ſed tangit palla lacertos
Dulce natant oculi, quos ſi fors verſat in hoſtem
Attonitos, ſolum dum cernit inebriat Indos.
Tum ſalebris ſaliens, quoties ſe concutit axis
Paſſim deciduo profunditur area muſto.

De navigatione ejuſdem eleganter Claudianus de 2. Conſul. Stilic.

Æquora ſic victor quoties per Rubra Lyæus,
Navigat, intorquet clavum Silenus, & acres
Inſudant tonſis Satyri, taurinaque pulſu
Baccharum Bromios ſonitant tympana remos.
Tranſtra ligant ederæ, malum circumflua veſtit
Pampinus, antennis illabitur ebria ſerpens.
Perque mero madidos currunt ſaltuque rudentes
Lynces, & inſolitæ mirantur carbaſa tigres.

Ubi benè *tigres*; hi enim Liberi Jugales. Horatius.

——Bacche pater tuæ
Vexere tigres.

Ovid Am. 1. 2.

Talis erat domitâ victor Gangetide terrâ
Tu gravis alitibus, tigribus ille fuit.

Sil. in calce operis.

Qualis odoratis deſcendens Liber ab Indis
Egit pampineos frænatâ tigride currus.

Mart. 8. 26.

Nam cum captivos ageres ſub curribus Indos
Contentus gemino tigride Bacchus erat.

Plinius vero lib. 8. cap. 2. primum Bacchum ait victâ Indiâ triumphaſſe junctis elephantis. Vide Paſſeratium in illud Prop. lib. 3. el. 17.

Indica Nyſæis arma fugata choris.

Hinc *Bacchus thyrſiger* eſt apud Senecam in Medeâ.

Candida thyrſigeri proles generoſa Lyæi.

Fuit vero thyrſus non *Bacchi* ſolum ſed *Baccharum*, cujus virtute mixas illas, atque illudente Dæmone, mira quæpiam prodigia feciſſe antiqui prodidere. Apud Euripidem Baccharum una, cum petram thyrſo percuſſiſſet *δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτὶς fons emiſit aquæ roruleneus.* Alia ut in terram jecit, remiſit Bacchus *κρήνην οἴνου vini fontem*, & ferè ſtatim *ἐκ δὲ κισσίνων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί*. Nonnus Dionyſiacon, lib. 48.

Θύρσῳ γαῖαν ἄραξε διχαζομένης δὲ κολώνης
Αὐτομάτην ὤδινε μέθην ἀναβλύζει μαζῷ
Χεύματι πορφυρέῳ.

Si quis vero deſcriptionem thyrſi petat, addam ex Virgilio, qui talem ejus adhibet periphraſin Eclog. 5.

Et foliis lentas intexere mollibus haſtas.

Nimirum nihil aliud thyrſus denotat, quam haſtam, ſive virgam frondibus veſtitam, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtectam, in cujus extremitate cuſpis erat, aut mucro formâ coni pinei. Plin. 16. 34. *Hedera Liberi Patris adornat thyrſos.* Indè Euripides in Bacchis Thyrſum vocat *κίσσινον βέλος*, & Ovidius in Epiſtolis *haſtam pampineam* eo verſu.

Ut quas pampineâ tetigiſſe bicorniger haſtâ
Credatur.———

Juſtinus M. *ὅπως αἱ Βάκχαι διὰ χλωρᾶς τῆς κισσίνης τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις ἀναφέρωσιν.* Addit Macrobius, mucronem quoque ipſum tegi lambente hederâ. Seneca clare in Hercule Inſano. Act. 4.

Tectam virenti cuſpidem thyrſo gerens.

Nonnus Dionyſ. lib. 9. hunc thyrſum dicit *κισσοδόμων πετάλων*, *occultatum foliis*, & alibi *κατάσκιον umbroſum*, vel *inumbratum*. Vas hujus Numinis Cantharus fuit. Virg. in Sileno.

Et gravis attrita pendebat Cantharus anſâ.

Sil. Ital. lib. 7.

Lumine purpureo frontem cinxere corymbi
Et fuſa per colla comæ, dextraque pependit
Cantharus.

Sidonius ubi ſupra.

——Rutiloſque ligat vindemia flores,
Cantharus & thyrſus dextra lævaque feruntur.

Plin. l. 35. c. 11. in fine. *C Marius poſt victoriam Cimbricam Cantharis potaſſe Liberi Patris exemplo traditur.* Arnobius, lib. 6. *In Liberi dexterâ pendens potorius Cantharus.* Hieronym. contra Vigilantium: *Libere proclamabis te eſſe Liberum Patrem pro ebrietate & Canthara ex humeris dependente, & ſemper rubente facie, & ſpumantibus labiis.* Videſis Val. Max. l. 3. c. 6. qui eadem cum Plinio.

Bacchus, Martyr, unà cum Sergio ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Uterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterranus.

Bacchylides, Ceus, Poeta Lyricus è Simonidis fratre natus. Vide Voſſ. Poet. ad Olymp. 82.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totuſque luxuriæ deditus. Unde Proverb. *Bacelo ſimilis.* Hеſych. *Βάκηλος, ὁ μέγας καὶ ἀνόητος, ἢ ὁ ἐκτομίας, ὁ ὑπ' ἐνίων Γάλλος. Οἱ δὲ ἀνδρόγυνος, ἄλλοι παράφυλος, γυναικώδης παρὰ Μενάνδρῳ Ὑμνιδι.*

Baton vixit ætate Alexandri M. cujus *μιμοὺς* conſcripſit. Athen. lib. 10.

Bætylus, Græce *Βαίτυλος*. Priſcianus, lib. 5. *Abadir Deus eſt; Dicitur & hoc nomine lapis ille quem Saturnus dicitur devoraſſe pro Jove, quem Græci Bætylon vocant.* Heſychius. *Βαίτυλος, οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός.* Etymologus. *Βαίτυλος ἐκαλεῖτο ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος ἔπιεν.* Idem nullo ſenſu *Βαίτυλος, Λίβανον τὸ ὄρος τῆς Ἰλίου πόλεως* ſed ſupplendum ex Phavorino. *Βαίτυλος, λίθος φυόμενος κατὰ τὸν Λίβανον*, &c. Utrobique autem pro *Ἰλίου* ſcribendum *Ἡλίου*. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 2.

Bagoas, linguâ Perſicâ *Spado* dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. *Clariſſimæ omnium* (palmæ) *quas regias appellant ab honore; quoniam regibus tantum Perſidos ſervabantur, Babylone natæ, uno in horto Bagoi; Ita enim vocant ſpadones: qui apud eos etiam regnavere.* Idem nomen datur *ſpadonibus regiis* apud Curtium, Ælianum, Heliodorum, Achillem Statium, & Sulp. Severum, lib. 2. Hiſt. Sacræ, cum de Judith loquitur, qui *Baguam* dixit. Suidas. *Βαγώας, ὄνομα κύριον, ὡς ἐπὶ εὐνούχου.* Ovid. Amor. 2.

Quem penes eſt dominam ſervandi cura Bagoe.

Vide Grot ad Judith. 12. 10.

Bagoe, nympha quædam, quæ Thuſcis artem Fulguritorum ſcripſit, quam quidam *Sibyllam Erythræam* eſſe putant.

Bajazeth, Turcarum rex per Tamerlanem in bello captus, mulo inſidens per exercitum in ignominiam ducebatur, potiſſimum ob ſuperbiam, quâ turgidè intumeſcebat. Poſtea catenis aureis vinctus, & in caveâ concluſus, à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum aſcendens, ſcabelli loco utebatur, ac ſubter menſam cum ederet, inſtar canis, ad pedes ejus ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè, ac turpiſſimè victitabat.

Balacrus, Amyntæ filius, Præfectus auxiliariis copiis Alex. Magni. Q. Cur. l. 4. *Phrygas Balagrus regebat.* Sic enim legendus locus iſte, Freinſhemio notante; Raderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum, lib. 3. *Οἱ Βαλάκρου ἀκοντισταὶ*, cum verba illa ſic eſſent vertenda, *jaculatores, quos ducebat Balacrus.* Fuit alius Nicanoris filius Ciliciæ Satrapa; Arrianus, lib. 2.

Balagrus, Hiſtoricus Græcus, *ἐν Μακεδονικῶν* advocatur à Stephano in *Ὄλβηλος*, ac *ἐν Μακεδονικῶν δευτέρῳ* ab eodem in *Ἄμολβος*.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi.* Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corſi.* Liv lib. 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter *τῶν ὀρείων ἐθνῶν*. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è viciniâ Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſenſione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſiderunt. Βαλαροὶ δὲ ὄνομα ἐστιν αὐτοῖς κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι.* At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes*, *Corſi*, *Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עילאי *Ilai*, quaſi *altos* diceris, à montibus ſcilicet, ita חורשא *Corſi* à ſylvis, & *Balari* à *feritate* dicti, quaſi [illegible] ברים *Bar* [illegible] Arabicè ſe. בראי *barari*, *ſylveſtrem* ſonat.

Balatrones, Horatius, lib. [illegible] 2.

Mendici, mimæ, Balatrones.

Quem

Quem ad locum ſic vetus interpres *Balatrones luxurioſos, ac perditos vocat, à Servilio Balatrone, cujus in 2. libro meminit: Ex hujus autem nomine, ſimilis vitæ homines balatrones ſunt appellati, à balatu forte dicti, quæ vox intorta eſt, & radicula; Legitur & Barathrones, quia bona ſua devorando, quaſi in Barathrum mittunt. Iidem & Blatrones proprie dicti ſunt, à blaterando, i. e. vaniloqui.* Hæc ille. Primum autem etymon probare non poſſumus, nec enim *balatrones* id nomen habent à Servilio, ſed Servilius id nomen accepit, quod nihili homo foret, ac decoctor merus. Nec magis placet à *balatu* ſic dictos. Quod ſi foret, ita vocarentur propriè *locutuleii* & *blaterones*, quod falſum eſt. Veriſimilius eſt tertium etymon, ut *bonorum gurgites* ita dicerentur, quia ſint

Ingluvies & tempeſtas, barathrumque macelli.

Uti loquitur idem Horatius. Sane *barathrum* Athenis locus erat immenſæ profunditatis; Sed κατ' μεταφορὰν ſumitur à Plauto pro *Stomacho*. Inde igitur decoctores dicti *barathrones*, quia cuncta conderent in *barathrum*, h. e. in *ſtomachum*. Hinc vetus Gloſſator ἄσωτον *Barathronem* interpretatur. Quod autem addit Horatianus interpres, aliter dici *Blaterones*, id ſatis refellitur iis quæ diximus. Eſt & aliud etymon apud Feſtum, ex cujus verbis cognoſcitur *balatrones* ita dictos videri à vocabulo *bullæ*, ſive, ut Mss. habent, *Balla* ſignificante lutum, quod ex itinere adhæret, ſive, quod de calceamentorum ſoleis raditur. Sane pro *flagrione* uſurpat Varro de R. R. 2. 5. *Videbo jam vos*, inquit, *balatrones, & huc adferam meum corium & flagra*. Cæterum ab hâc voce eſt, quod Italis homines nequam *Balatroni*, & Gallis *Beliſtres* dicuntur. Vide Fungerum in *Balatrones*.

Balbillus, Neronis ætate Ægypti Præfectus fuit, teſte Tacito Annal. 13. Fuit id an. U. C. 809. Qu. Volutio Saturnino, & P. Cornelio Scipione Coſſ. De itinere ſuo, ac rebus Ægyptiacis, quædam conſignavit. Sen. Nat. Qu. 4. 11. *Balbillus virorum optimus, in omni literarum genere rariſſimus, auctor eſt, cum ipſe præfectus obtineret Ægyptum, Heracleotico oſtio Nili, quod eſt maximum, ſpectaculo ſibi fuiſſe delphinorum à mari occurrentium, & Crocodilorum à flumine adverſum agmen agentium, velut pro partibus prælium: crocodilos ab animalibus placidis, morſuque innoxiis, victos.* Ex eodem opere eſt, quod refert Plin. in procem. lib. 19. *Galerius à freto Siciliæ Alexandriam ſeptimò die pervenit, Balbillus ſextò, ambo præfecti.* In vulgatis Senecæ libris eſt *Babillus*: in Plinianis *Babilius*. Sed *Balbillus* dicitur Tacito: atque ita legi oportere, probat Lipſius ex veteri Inſcriptione: T. JULIUS BALBILLUS, SACERDOS SOLIS. Addere potuit & hanc: SOLI ALAGABALO JULIUS BALBILIUS AQUILA. Sanè ἀναλόγως à cognomento *Balbus* fit *Balbulus*, hinc *Balbillus*; tamen ecce *Babilla* in inſcriptione aliâ: PRO SALUTE SABINIANI ET JULIÆ BALBILLÆ VINDONA MATER. Voſſius.

Balbinus, Imp. Rom. bis ante Conſul & Præfectus urbis, & plurimarum provinciarum rector. Genus ſuum referebat ad Corn. Balbum Theophanem, qui per Pompeium civitatem meruerat, quum eſſet patriæ ſuæ nobiliſſimus, idemque hiſtoriæ ſcriptor. Jul. Capitol.

Balteaſſar, nomen Danielis, Dan. 1. qui & *Balteſhazzar*. Lat. *abſcondite theſaurizans*, ſivè *in maledicere theſaurizans*, vel *occulte portans anguſtiam*. Suidas, Βαλτάσαρ, οὕτως ἐκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τοῦ ἀφορμῶν σαφηνείας. Item 8. Babyloniæ rex. Regn. an. 5.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc civitas à Perſis capta fuit. Tot ac tantis deliciis affluebat, ut inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus volutaretur.

Bambalio, In hujus nominis origine debetur laus Adriano Turnebo, qui Adverſ. 17. 14. ſcribit hoc modo. *Pater uxoris Antonii propter hæſitantiam linguæ, ſtuporemque cordis, ut à M. Tullio, Philip. 3. ei objicitur, Bambalio vocatus fuiſſe dicitur.* Proinde quæritur, quis ſit *Bombalio* à Criticis Fungerus nomen per diminutionem ad riſum factum arbitratur, ut quemadmodum dicitur à *ſceparnum Sceparnio*, ſic à βομβάλειν, Βομβαλίων. Eſt autem βομβάλειν *tremere ac dentibus crepitare*, & *labiis balbutire*, quod & algentibus uſu venit, & ſtupentibus quoque, & balbutientibus, & ore tumultuantibus, & in loquendo colluctantibus & hæſitantibus, maxime tamen commiſſione laborum balbum ſonum edentibus, quod & βομβαλίζειν, & παμφαλύζειν dicitur. Quæ omnia per Onomatopœiam ſunt effecta, ut & βομβαλοβόμβαξ apud Ariſtophanem, & βόμβος & inde factum nomen bombardæ. Fit & apud Dionem cum in oratione Ciceronis, tum in Oratione Caleni mentio *Bombalionis*.

Banauſi, ſervorum genus, manuum operâ utentium. Rhod. 25. 18. Eſt autem Βάναυσος propriè *fornicarius*, h. e. *qui circa fornaces, & caminos exercetur*. Heſychius, Βαναυσία. πᾶσα τέχνη διὰ πυρὸς, κυρίως δὲ ἡ περὶ τὰς καμίνους. Καὶ τοὺς τεχνίτας χαλκεῖς, ἢ χρυσοχόους, βαναύσους. Porro βαῦνον Peloponneſii ignis locum vocant, *caminum*, & αὔειν eſt *incendere*.

Baptæ, Atticæ ſacerdotes erant Cotyttis impudicitiæ Deæ, cui nocturna ſacra peragebant ſaltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui ſacris illis initiabantur, aquâ calida tingerentur. Juvenalis Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In horum impudicitiam Eupolis fabulam *Baptas* inſcripſit, ob quam ab ipſis Baptizatus & mari immerſus fuit.

Baptiſta, prima Galeatii Piſaurienſis Principis filia, & Guidonis Comitis Urbinatis uxor, quæ cum doctiſſimis viris plerumque magnâ ſui laude diſputavit, libros quoque *de humanâ fragilitate* ſcripſit, ac *de verâ religione*.

Barabbas, latro & homicida famoſus ex Evangeliis notiſſimus, ſig. *filius Patris*, Nomen apud Talmudicos uſitatiſſimum, ut *R. Samuel Barabba*, & *R. Nathan Barabba*. Hieroſolymitanè ſæpè profertur בר בא *Barba*, ut *Simeon Barba*. Hoc in mentem revocat illud Joſephi Bell. Jud. 5. 18. *Cum torquerentur ſaxa immania à Romanorum baliſtis in urbem, inſidentes quidam in turribus ſigno præmonuerunt civibus, ut caverent hoc clamantes vulgari dialecto Filius venit*, i. e. בר בא *Bar bo*. *Filius* quidem hominis tunc *venit* in gloriâ juſtitiæ, & vindictæ ſuæ in gentem nequiſſimam. *Lightfoot*.

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori viri nobilis filia, à quo in turrim eſt conjecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum converberatumque corpus, ab eodem ad Præſidem ducta, jugulataque in eâdem urbe ſub Maximiliano: demum Venetias (quo tranſlata eſt) condita. Volater.

Barbara, Sigiſmundi Imperatoris uxor, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc, quam vivimus.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficulter, aſperè, atque duriter loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, à βάρβαρ abſonâ voce, in quam peregrini homines Athenis adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus ero mihi, & ego illi*. Ovidius.

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor illi.

Suidas, Βάρβαρος, οὐκ ἐπὶ γένους, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φωνῆς ἐλαμβάνετο. Atque hoc cenſu civili, Anagogico autem ſeu Spirituali, bene vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat*. Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἡ τῶν κοινῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ οὐχ Ἑλληνικόν, Unde Sophocles.

Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.

Unde Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè*. In Capteiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit. Notandum hoc loco Judæos etiam *Barbaros* aliquando dictos fuiſſe. Juſt. Mart Apol. 2. *Qui cum* λόγῳ (vel *ſecundum rationem*) *vivunt, ſunt Chriſtiani; ut inter Græcos Socrates, Heraclitus & his ſimiles: Inter Barbaros autem Abraham*, Ananias, Azarias, Miſael, Elias, & alii complures. Tatian. Orat. ad Græcos, inter Barbaros, à quibus Græcorum ſtudia orta ſunt, Moſen refert, & ipſe ſe Barbaræ Philoſophiæ ſectatorem dicit. Clem. Strom. 2. *Barbara Philoſophia, quam nos ſequimur, revera perfecta & vera eſt*, & lib. 5. ait Græcos quicquid veri docuerunt id à Philoſophiâ Barbarâ hauſiſſe. Et lib. 6. Data eſt Lex & Prophetæ Barbaris, Philoſophia autem Græcis. Quin & apud Origenem primo contra Celſ. Celſus affirmat Chriſtianum dogma ortum cepiſſe à Barbaris, h. e. a Judæis. Sandius.

Herm. *Barbarus* Patricius Venetus, deinde Patriarcha Aquileienſis Ob. 1493. Æt. ſuæ 39. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 3. 8.

Barbatius, vel *Barbius* Philippicus, de quo Ulpianus lib. 3. F. de officiis Prætor. Homo comis, & blandis moribus evehitur ad ſummos magiſtratus Antonii triumviri operâ. Hunc in foro jus dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnovit. Ergò tacitè aggreſſus, & veſte a tergo prehensâ, Salve, inquit, veteri & ſervili nomine adjecto. At ille perculſus veteri Domino ſa-

cile agnito, rogavit eum, ut taceret, domumque ſuam duxit, maximaque pecuniâ numerata ſe tandem redemit. Vide Suidam.

Bardeſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum linguæ doctiſſimus, & vehemens dialecticus, adverſus Marcionem patriâ linguâ ſcripſit; ſed & Græcè ad Antoninum ſub quo fuit, librum de fato, aliaque complura. Euſebius.

Bardeſanes, Hiſtoricus Babylonius, Alexandri Severi temporibus floruit, de quo Porphyrius de abſtinentiâ. lib. 4. Ὡς Βαρδησάνης ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς, ἀνέγραψεν. Egit autem de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum Philoſophis, quos Græci *Gymnoſophiſtas* vocant. Idem opus ſignat B. Hieronymus, lib. 2. contra Jovinianum. *Bardeſanes, vir Babylonius, in duo dogmata apud Indos Gymnoſophiſtas dividit: quorum alterum appellat Brachmanas; alterum Samanæos; qui tantæ continentiæ ſint, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryzæ, aut farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos venerit, adorare illos ſolitus ſit, pacemque ſuæ provinciæ in illorum precibus arbitrari ſitam.* Voſſius & Jonſius.

Bardi, vates apud Gallos, aut Magi vel Philoſophi, qui fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan. l. 3.

> *Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas*
> *Laudibus in longum vates dimittitis ævum,*
> *Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.*

Poſidonius apud Athen. lib. 6. Τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσιν οἱ καλούμενοι Βάρδοι· ποιηταὶ δὲ οὗτοι τυγχάνουσι μετ᾽ ᾠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Strabo lib. 4. Βάρδοι μὲν ὑμνηταὶ, καὶ ποιηταί. Diodorus lib. 5. Εἰσὶ δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσι. Feſtus. *Bardus* Gallicè *cantor* appellatur *qui virorum fortium laudes canit*. Ammianus lib. 15. *Bardi fortium virorum illuſtria facta heroicis compoſita verſibus, cum dulcibus lyræ modulis cantitarunt.* Heſychius, Βάρδοι, αἱ ᾠδαὶ παρὰ Γαλάταις, ubi pro αἱ ᾠδαὶ, *cantores*, vel *poetæ*. Bardus autem eſt ab Ebræo פרט *parat*, i. e. *modulari*, mutatis homogeneis Bochartus. Porro hi *Bardi*, ut bonos laudabant, ita malos vituperabant. Diodorus ubi ſupra ὅτε δὲ μετ᾽ ὀργάνων ταῖς λύραις ὁμοίων ᾄδοντες, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσιν. Perperam autem cum his *Bardis* Galliæ viri docti confundunt *Bardeos*, ſive *Bardæos* Dalmatiæ, de quibus ita Gloſſæ Latino Græcæ ab H. Stephano primum editæ. *Bardei* Ἰλλυριοὶ δοῦλοι, οἳ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας κατὰ Κίννα, καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι, καὶ ἐν τούτῳ ὑπεραγόντων κατὰ τῶν δεσποτῶν· Τούτους Σερτώριος δόλῳ συγκαλέσας ἀναιρεῖ. Ac paulo poſt in iiſdem legere eſt, *Bardes*. ἀρχυπηρέτης Ἰλλυρικὸς, δοῦλος; ubi ſcribendum conjunctim Ἰλλυρικὸς δοῦλος. Egregius quoque de iis locus eſt Plutarchi in C. Mario. Ubi narrat, ut is primus ante portas conſtetit, cavillatus ſe exulem eſſe, ſibique patriâ interdictum: mox priuſquam tres aut quatuor tribus ſuffragia iniſſent, abjectâ ſimulatione, & cauſatione exilii inierit urbem circumſeptus ſervis, quos *Bardiæos* appellabat. Κατεῖχε δορυφόρους ἔχων λογάδας, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευεν. Item Vatinius Imp. Epiſt. ad Cic. lib. 5. *Dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes fugitivus cum Vardæis eſſe, de quo tu nihil mihi mandaſti. Ego tamen terrâ, marique, ut conquireretur, præmandavi: & profecto tibi illum reperiam, niſi in Dalmatiam aufugerit: & tamen aliquando eruam.* Similiter Plinius 3. 23. ubi de Liburniæ populis, *populatoreſque quondam Italiæ Vardæi*. Ptolemæo ſunt Οὐαρδαῖοι. Straboni & Appiano, ſed corruptè Ἀρδιαῖοι, ut Ortelius obſervat. Ab hiſce Βαρδιαῖος ſive Βαρδιαῖος, ſive Βαρδιαικὸς *bardaicus*, vel *bardiacus* dicitur. Juvenal. Sat. 16.

> *Bardiacus judex datur hæc punire volenti.*

Et Martialis, lib. 4. ep. 4.

> *Laſſi bardiaci os quod evocati.*

Ubi *evocati* ſunt veteranorum militum genus, de quo inter alios Lipſius multa in Electis. Vide Valeſium ad Am. Marcell. p. 93.

Barlaamus, Monachus, cujus de Papæ principatu libellum primus mundo exhibuit Joannes Lindus Novi Collegii Socius, & Academiæ Oxon. Procurator. Edidit eundem poſteà Heidelbergæ 1608. unà cum Nili Archiep. Theſſalonicenſis ejuſdem argumenti libris duobus Claudius Salmaſius. Ejus quoque Λογιστικὴν habemus hodie & Ἀριθμητικὴν Geometrum etiam compoſuiſſe teſtis eſt Geſnerus. Item de ratione inveniendi tempus celebrandi Paſchæ ſcripſiſſe ait Voſſius de Scientiis Mathematicis pag. 393. Vixit A. D. 1350, ut ex æquali ejus Joanne Boccatio conſtat Præfat. operis de Genealogiâ Deorum. Vide quæ de eo Pontanus ad Cantacuzenum annotavit, lib. 2. 39. Quædam de eo etiam habes apud Voſſ. H. Lat. p. 526.

Baro, mulier quædam Philoſophiæ dedita, uti ſcribit Suidas, unde Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, *Barones* vocabant, ut quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. E contra autem poſterioribus ſeculis *baro* notavit virum. Unde Gloſſæ Philoxeni. *Baro* ἀνήρ. Vide Voſſ. in *Baro*.

Barſine, Alexandri M. uxor, quam cum Hercule filio Caſſander occidi juſſit, ſcilicet quaſi regnum Macedoniæ, quod affectabat, aliter conſequi, quam ſcelere non poſſet. Juſtinus lib. 5.

Barthenos uxor Noachi apud Epiphanium. Βαρθένως, inquit, τοῦ Νῶε γέγονε γυνή.

Bartholomæus, Apoſtolus, cujus nomen ſolum in Evangelio legitur. Poſt reſurrectionem Chriſti in Indiâ ſparſit Evangelii ſemina, ut ſcribit Euſeb. l. 3. c. 1. & citatur ejus dictum hujuſmodi, *Evangelium eſſe breve & longum*. Etſi enim ſumma ejus brevibus Aphoriſmis comprehenſa tradi poteſt, tamen ſapientia illius inexhauſta eſt, & propugnatio dogmatum longiorem orationem deſiderat. In Armeniæ urbe Albanâ fertur juſſu Aſtyagis regis excoriatus eſſe. Latinè *filius*——*ſuſpendentis*——*aquas*. Ita Heſychius, Βαρθολομαῖος, υἱὸς κρεμάσαντος ὕδατα. Atqui Voſſius ſcribit *Bar-ptolemæus*, quaſi *filius Ptolemæi*. Aliter D. Lightfoot. Computa ordinem, inquit, quo vocati ſunt diſcipuli Jo. 1. cum ordine quo ut plurimum recenſentur & Bartholomæum in eundem locum cum Nathanaele coincidentem comperies; ita ut eundem cum eo eſſe opineris: Nathanaelem nomine proprio, Bartholomæum paterno dictum. בר תלמי i. e. filium *Talmai*. Nam Græci interpretes *Talmai* reddunt Θολμαὶ, 2 Sam. 13. 27. Atque occurrit Θολομαῖος apud Joſ. Ant. 20. 1.

Bartolus de Saxoferrato J. C. natus eſt A. D. 1309. Puer præceptorem habuit Petrum de Aſſiſio, virum doctum & eximiè pium à quo in Grammaticis eruditus fuit. Ad Juris Civilis diſciplinam ſe contulit, an. ætatis 14. in civitate Peruſinâ, quam totâ diligentiâ & induſtriâ didicit, ſub præceptoribus Cyno Piſtorienſi, Jacobo Burrigario, & Reynero Foro-julienſi, ut poſteà an. ætatis 20. Bononiæ de Jure publicè reſponderit, & anno ſequenti ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peruſii uxore ductâ, ut vitæ portu conſtituto, ætatem jus profitendo tranſegit, cui nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & mathemata didicit, & plurium diſciplinarum quam Juris Civilis peritiam habuit. Mortuus eſt ibidem an. ætatis 46. Hæc Jo. Pichardus in J. C. vitis.

Baruch, Lat. *benedictus*, *vel genu flexus*. Heſychius, Βαρούχ, εὐλογημένος. Filius Neriæ. Jer. 32. 10. Alius videtur ab illo quicunque tandem fuerit, cujus extat liber inter Apocryphos.

Baſilides, Alexandrinus, Menandri diſcipulus, Adriani Imperatoris temporibus vixit. Docuit unum eſſe Deum Patrem, ex hoc natum eſſe Νοῦν, ex hoc Λόγον, ex hoc Φρόνησιν, ex hoc Σοφίαν καὶ Δύναμιν. Ex his Virtutes, Principes & Angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios, atque alios ſubinde derivatos uſque dum 365. cœli fabricarentur. Docuit Primogenitum Patris Νοῦν miſſum eſſe, ut credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed ejus loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolum ſervari, non corpus. Inter cætera contendit confeſſionem in perſecutione eſſe ἀδιάφορον, & negationem fidei non eſſe peccatum. Euſeb. 4. 8.

Baſilis, hiſtoricus, Indica prodidit, quorum ſecundum Athenæus, lib. 9. A Plinio, lib. 6. cap. 39. inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram conſignarunt. Agatharchides autem lib. de Rubro mari ἀκοῆς ejus meminit inter illos qui Orientis loca deſcripſerunt. Voſſius.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſtâ, quia Imp. aberat, in regali ſolio poſitus M. Filium Cæſarem fecit. Rediens è Syriâ Zeno jus ſuum repetens, *Baſiliſcum* unà cum filio relegavit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Procop. Vandal. l. 3.

Baſilius Cæſarienſis, Greg. Nazianzeni & Jo. Chryſoſtomi temp. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum Præſul factus, miſſus à Valente, qui Arianis favebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incepto deſiſtes. Itaque unâ nocte Uxore Valentis maximis doloribus correptâ, & filiâ inſuper parvulâ extinctâ, Valens miſit ad *Baſilium* ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſervaretur. Ruffinus. Φωστὴρ οἰκουμένης ἀνὴρ Nazianzeno, Eccleſiæ Nyſſeno, Univerſi orbis Lumen Damaſceno. *In Baſilio*, inquit Eraſmus, *præter ſubtilitatem exoſculamur piam ac mitem ſuaviloquentiam.* Sanctus Ephræm hæc ad illum dixiſſe fertur, *Inſtar Petri prædicaſti, inſtar Pauli docuiſti, inſtar Thomæ Filium Dei confeſſus es, inſtar quatuor Evangeliorum de rebus divinis diſſeruiſti.* Poſſevin.

Baſilius, Ancyranus Præſul, arte medicus; Scripſit contra Marcellum *de Virginitate* librum, & nonnulla alia. Hic etiam Imperante Conſtantino Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, Cilix Presbyter in Zenone, & Anaſtaſio floruit, ut ex Photio diſcimus Cod. 107. Hiſtoriam divulgavit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 267.

Baſilius,

Baſilius, Seleuciæ Epiſcopus, interfuit Synodo quartæ Oecumenicæ, eique ſubſcripſit. A. D. 448.

Baſilius, Præſes Ciliciæ ſub Anaſtaſio Principe floruit, abſtinentiâ, & vitæ inſtitutis clarus. Scripſit contra Archelaum quendam Presbyterum. Suidas.

Baſilus, Opiterginorum dux, qui ſuppetias Antonio tulit. Lucan. lib. 4.

Ut primum adverſæ ſocios in littore terræ
Et Baſilum videre ducem: nova furta per æquor
Exquiſitæ fugæ.———

Baſilus, oratoris nomen apud Juvenalem Sat. 7.

Quando licet flentem Baſilo producere matrem?
Quis benè dicentem Baſilum ferat?

Item Prætor ſpolians provinciales apud eundem Sat. 10.

Quot Baſilus ſocios, quot circumſcripſerit Irus
Pupillos.———

Baſſareus, Bacchi cognomen, à veſtium ſpecie, quibus miniſtræ ejus utebantur in ſacris; quæ & *Baſſarides* dicebantur. Alii vero *Baſſareum* à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat. in Odis.

———*Non ego te candide Baſſareu*
Invitum quatiam.———

Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Statius.

Si decet auratâ Bacchum veſtigia pallâ
Vertere.———

Et à *Baſſareo* Lydiæ loco cognominata eſt, ubi conficiebatur. Hinc *Baſſaricas*. Prop. 3. 16.

Candida laxatis onerato colla corymbis
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas.

Baſſaris, *Baſſares*, h. e. *Bacchi ſacrificula.* Perſius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo
Baſſaris, & lyncem Mænas flexura corymbis.

Ubi vetus Schol. *Baſſarides, Bacchæ. Quibuſdam videtur à genere veſtis, quâ Liber Pater utebatur, demiſsâ ad talos, quam Thraces Baſſarim vocant. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ ſuccingebantur.* Quæ confirmari poſſunt è Græcis Grammaticis. Nam Heſychio Βασσάραι ſunt χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Sed & apud Suidam & Etymologum legas, Βάσσαρος ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Porro non Thracum ſolummodo hæc vox, ſed & Afrorum. Nam ut idem Heſych. ſcribit, Βασσάρια, τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσι. Quanquam Bacchæ non vulpinis tantum, ſed & hinnulorum pellibus utebantur, quas Stat. lib. 2. Thebaidos itemque Achilleidos *Nebridas* dixit, Græcorum more, qui pelles iſtas Νεβρίδας vocant à νεβρὸς *hinnulus*, ſive *cervi pullus*. Altius vero rem repetit ὁ πάνυ Bochartus. Sic enim ille, *Baſſareus*, inquit, rectè explicatur per Æliani Περιτρύγης, cum בצר *baſſar* Ebræis ſit idem quod Græcis τρυγᾶν. *vindemiare* ſcilicet, ubi *Tſade* per SS. effertur ut ὅτι ὁ ſæpiſſimè.

Baſſianus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum causâ miſſus, ubi cum Chriſtianus factus eſſet, Ravennam, inſectante patre, fugit. Inde Laudenſis Præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit 14. Cal. Febr. Emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit & ejus morti interfuit. Volater.

Baſſianus dictus eſt Marcus Aurelius Antoninus Caracalla, ex avi materni nomine.

Baſſus Cæſius, Poeta Lyricus, Neronis temp. ad quem Perſius ſcripſit Sat. 6. ubi inter alia.

Jamne Lyra & tetrico vivunt tibi pectine chordæ?

Tetrico, inquit, quia ad Sabinos ſe recepiſſet, quorum mons *Tetricus*. Mox ad eundem ait,

Atque marem ſtrepitum fidis intendiſſe Latinæ,
Mox juvenes agitare jocos & pollice honeſto
Egregios luſiſſe ſenes.———

Unde argumentum eorum cognoſcimus, quæ caneret Cæſius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit, arguit quod dicat lib. 10. *Lyricorum Horatius ferè ſolus legi dignus; ſi quem adjicere velis, is erit Cæſius Baſſus, quem nuper vidimus.*

Baſſus Aufidius Hiſtoricus, Auguſti ac Tiberii temp. æqualis M. Senecæ Rhetoris, ut ex ejus Suaſoriâ 6. cognoſcimus. Ibidem inter hiſtoricos refertur, qui elogiis ſuis Ciceronem fuere proſecuti. Reliquit autem belli Germanici libros, uti docet Quintilianus lib. 10. Etiam de Bello civili ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 22.

Baſſus Julius, Orator Auguſti temporibus ex cujus declamationibus plurima excerpta habemus apud M. Senecam, qui & in Præfat. lib. 5. Controverſ. *hominem deſertum* vocat. Sed addit, *Cui demptam velim, quam conſectabatur, amaritudinem, & ſimulationem actionis Oratoriæ. Nihil indecentius, quàm ubi Scholaſticus forum, quod non novit, imitatur.*

Baſſus Junius floruit temporibus Neronis, aut Veſpaſiani, homo dicaciſſimus, unde *aſinus albus* vocabatur, teſte Fabio, lib. 6. cap 3. de riſu. Nempe *aſinus* quidem ob ineptias, ſed *albus* ob jucunditatem uti Turnebus interpretatur, lib. 23. cap. 35. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus Saleius Veſpaſiani ævo floruit, non ſemel memoratus Tacito, ſive alteri in Dialogo de Cauſis corruptæ eloquentiæ, ubi inter alia ſic audias Aprum loquentem. *Quis enim neſcit neminem mihi conjunctiorem eſſe, & uſu amicitiæ, & aſſiduitate contubernii, quam Saleium Baſſum, cum optimum virum, tum abſolutiſſimum poetam?* Et Fabius, lib. 10. *Vehemens & poeticum ingenium Saleio Baſſo, nec ipſum ſenectute maturum.*

Baſſus Gabius, è cujus commentariis hiſtoriam de equo Sejano refert Gellius 3. 9. Libros is de origine verborum edidit, è quibus idem Gellius quædam adfert 2. 4. 3. 19. 5. 7. Sed *Gavius* eſt apud Macrobium. Floruit tempore Trajani. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib 1. cap. 22.

Baſſus, & Sextius Niger Romani de Medicinâ Græcè ſcripſerunt. Volaterr.

Baſſus, Conſul, Gentiani collega an U. C. 963. Alius Æmyliani collega an 1011. Alius Quintiliani collega an. 1041. Alius Ablabii collega an. 1083. Alius Philippi collega an. 1161. Alius Antiochi collega, an. 1184. Denique *Baſſus* martyr ſub Decio clavis ferreis confixus. Volaterr.

Batalus, tibicen laſcivus, qui primus omnium calceis fœmineis in ſcenâ uſus eſt, artemque tibiarum omnino mollitie depravavit, à quo diſſolutos & parum viros *Batalos* vocant; tale fuit Demoſthenis cognomen, teſte Cœlio lib. 5. cap. 13. Libanius Ἱστόρηται γάρ τινα Βάταλον Ἐφέσιον αὐλητὴν γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο, καὶ μάλιστα προσαγορευθῆναι ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς ἐκλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους καλεῖν. Unde Heſychius, Βάταλος, καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος. Cæterum Βάταλος apud Atticos pudendorum pars. Sic enim Plutarchus ſcribit. Δοκεῖ δὲ καὶ τῶν ἐκ ἀπορρήτων τι λέγεσθαι τοῦ σώματος μόριον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τότε καλεῖσθαι Βάταλος.

Bathſhebah, uxor Uriæ, poſtea Davidis, & mater Solomonis Sulp. Severus: *Quâ tempeſtate Berſabeen quandam miræ fœminam pulchritudinis, ſtupro compertam habuit. Hæc viri cujuſdam uxor, qui tum in caſtris erat, fuiſſe traditur.* Ubi ſecutus errorem Græcorum vocat *Berſabeen*, quæ in Ebræis & Latinis codicibus *Bathſheba*, vel *Bethſabe* dicitur: quem tamen errorem ſcribis libentius tribuit Druſius, quam interpretibus; & videtur natus ex affinitate literarum ϑ & ϱ. Fuit autem *Bathſheba* filia Eliam, quem Hebræi apud Hieronymum tradunt fuiſſe filium Achitophel, qui ob eam cauſam poſteà conjuravit cum Abſalomo. Id etiam probabile eſſe cenſet ex Hugone Salianus. Potuit enim Achitophel avus eſſe 60. annorum. Eliam pater 40. *Bathſheba* filia 18. Idem cenſent Abulenſis & alii. Καλλίστην τὸ εἶδος καὶ πασῶν διαφέρουσαν vocat Joſephus.

Bathyllus, adoleſcens Samius ab Anacreonte dilectus. Horatius in Epodis

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta teium.———

Item Pantomimus. Juvenalis.

———*Molli ſaltante Bathyllo.*

Perſius.——*Nec cum ſis cætera foſſor,*
Tres tantum ad numeros Satyri moveare Bathylli.

Juvenalis iterum Sat. 13.

———*Ut video, nullum diſcrimen habendum eſt*
Effigies inter veſtras, ſtatuamque Bathylli

Tacitus lib. 1. Annal. *Indulſerat ei ludicro Auguſtus dum Mecenati obtemperat effuſo in amorem Bathylli.* Vide Scaligerum Animadverſionibus Euſebianis pag. 155. Itemque Salmaſium in Probum Vopiſci.

Baton Sinopenſis, rerum Perſicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo. lib. 12. ubi de Sinope. Ἄνδρας δ᾽ ἐξήνεγκεν ἀγαθούς. Τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικόν, καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα. Τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Κωμικόν. Τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά. Idem de Theſſalia & Æmonia commentatus eſt. Athenæus, lib. 14. Βάτων ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Item librum edolavit περὶ Ἴωνος ποιητοῦ, de quo vide Jonſium, p. 181.

Battiades, Callimachus à *Batto* patre. Ovid. in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuoſque modo.

Stat. 5. Sylv. 3. *Tu pandere doctus*
Carmina Battiadæ.

Item *Battiadæ* dicti ſunt Cyrenenſes à Batto Cyrenes conditore. Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas prava fides ſtimulavit in arma.

Idem lib. 2. — *Et iniquo ſole calentes*
Battiadas.———

Battus,

Battis, puella quam Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebravit. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Coo Battis amata ſuo eſt.

Batton, Comicus, cujus fabulæ apud Suidam ſunt Ἀνδροφόνος, & Εὐεργέται.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strab. lib. 17. Sig. autem *regem* in linguâ Africanâ. Heſychius, Βάττος, βασιλεύς, τύραννος Ἀϐῦς. Hic linguæ uſque adeo impeditæ fuit, ut verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit, teſte Suidâ. Unde Heſych. Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος. Hujus meminit Sil. lib. 8.

Battus Cyrenen molli tum forte gerebat
Imperio, mitis Battus, lacrymaſque dediſſe
Caſibus humanis facilis, qui ſupplice viſâ
Interitus regum eventus, dextramque tetendit.

Battus, paſtor Pylius quem Mercurius in Indicem commutavit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boves quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylvis occultavit, *Battoque* cuidam equarum cuſtodi, à quo uno viſus fuerat, mandavit, ne cuipiam illud furtum indicaret; quod ut libentius faceret vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius vero abiens, ut hominis fidem experiretur, ſumptâ aliâ figurâ paulo poſt ad eum rediit, rogans, an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicenſque, ſi indicaret vaccam ſe illi cum tauro daturum. *Battus* itaque ſpe corruptus ſub quo monte paſcerentur, indicavit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui *Index* dicitur, commutavit. Ovid. Met. 2.

At ſenior poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erant, & erant ſub montibus illis.
Riſit Atlantiades; &, me mihi, perfide prodis?
Me mihi prodis? ait. Perjuraque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat; unde Βαττολογία, inepta verborum redundantia, ſeu ejuſdem rei vitioſa repetitio. Suidas, Βαττολογία, ἡ πολυλογία, ἀπὸ Βάττου τινὸς μακροὺς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίαν ἔχοντας. Heſych. Βαττολογία, ἀργολογία, ἀκαιρολογία. Theophylact. in Mat. 6. Βαττολογία ἐστὶν ἡ φλυαρία. Οἷον. τὸ αἰτεῖν τι τῶν χαμηλῶν, δόξαν, πλοῦτον, νίκην. Subdit Βατταρισμὸς δέ ἐστιν ἡ ἄναρθρος φωνή, ὡς ἡ τῶν παιδίων. Non abſurdè derivare poteris ab Hebræo בטה *bata blateravit.*

Battus, Βάττος ἐν β'. Ἀθηνῶν ἱππεύων adducitur à Pindari Schol. in Iſthm. od. 4.

Baubo, mulier quædam quæ cum Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lacrymis ob filiæ mortem bibere nolens, reſpuit. *Baubo* illud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis Deam eſſe putans, pudendum revelavit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo Dea delectata in gremium poculum accepit. Clem. Alex. Orat. ad Gentes, & Arnobius contra Gentes. Heſychius. Βαυβώ, τιθηνὴ Δήμητρος· σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis conjux, quos Jupiter in arbores commutavit. Ferunt enim cum Jupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hos inventos fuiſſe, qui Deos hoſpitio dignarentur. Quare cum Jupiter eam reg. ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreviſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalvi eſſe vellent, ſeſe ut ſequerentur, qui ſine morâ Deorum veſtigia ſubſecuti ſunt. Cumque jam ad vicini montis culmen perveniſſent, forte reſpicientes, ſubjectam oculis regionem palude hauſtam vident, ſolâ ſuâ caſâ exceptâ, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Juſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quam ut novi templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam ferret, ſed eodem temporis momento extremum finem vitæ ſimul ambo clauderent. Quod cum illis Jupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit; ubi quod reliquum erat vitæ in Deorum miniſterio peregerunt: cumque jam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores converſi ſunt, ut latius fabulam refert Ovid. Met. 8. Ponitur autem *Baucis* pro *anus vetulâ* in foro olitorio herbas odoratas vendente. Perſius Sat. 4 verſ. 21.

Dum ne deterius ſapiat pannucia Baucis,
Cum bene discincto cantaverit ocyma vernæ.

Vide ſis ibi Caſaubonum.

Bavius & Mævius, poetæ duo ineptiſſimi & malevoli, Auguſti & Virgilii ætate, nullâ aliâ re noti, quam quod clariſſimis ſuæ ætatis poetis oblatrare non dubitarint; quâ de causâ optimi cujuſque odium incurrebant. Virgil. Eclog. 3. *Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mævi.*

Bebius, delator inſignis cognomento *Maſſa*, tempore Veſpaſiani. Juvenal. Sat. 1.

——*Quem Maſſa timet, quem munere palpat*
Carus.——

Bebius Pamphilus, Coſ. Rom. cum P. Cornelio, eo anno quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effoſſi ſunt. Val. Max. 1. 1.

Bebryce, una fuit ex Danai filiabus quæ ſuo etiam ſponſo peperciſſe traditur. Euſt. in Dionyſ. Ἡ Βεβρύκη μόνη, καὶ Ὑπερμνήστρα μόναι τῶν συνδαιμόνων ἐφείσαντο. Ibidem dicit hanc una cum ſponſo ſuo fugiſſe in regionem, quæ poſt ab eâ fuit *Bebrycia* dicta. Apollodorus quidem in Catalogo Danaidum *Bebrycem* ſortiſſe nominavit, quæ in vulgaribus codd. perperam Βρύκη appellatur. Idem auctor innuit, duas Danai filias mariti peperciſſe. *Danaus*, inquit, *Ægypti filiis præter unum aut alterum* (πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν) *filiarum ſuarum operâ necavit.* Plerique tamen auctores Hypermneſtram ſolam, quæ à cæde ſponſi ſui abſtinuerit, commemorant. Ita Pind. Nem. 10. Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρθένων μόνη ξίφος ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος. Ita etiam Horat. Carm. 3. Od. 11.

Una de multis face nuptiali
Digna, perjurum fuit in parentem
Splendidè mendax & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Beda, ob vitæ modeſtiam *Venerabilis* dictus, clarus ſub Leone Iſauro Imp. & Joanne 6 Pontifice, cum Saraceni ex Africâ ſolventes Hiſpaniam invaſere. Græcè, Latineque eruditus ſcripſit in Vetus & Novum Teſtamentum. De quo Poſſevinus Apparat. Sacr. Tom. 1. In omni diſciplinarum genere, Græcæ Latinæque linguæ gnarus excelluit. Poeta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmeticus, Coſmographus, Philoſophus, Theologicus; ita eo tempore mirabilis, ut in proverbium apud ejus ſeculi doctores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum univerſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe*, non infima laus ejus eſt, quod à Malmsburienſi *Homo maximè doctus & minimè ſuperbus* dicatur. Origine erat Anglo-Saxo, manum autem Eccleſiaſticæ Anglorum Hiſtoriæ admovere cœpit A. D. 725. Obiit 734. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 28.

Bel, ſive *Beles*, Apollo ab Aquileienſibus Italiæ populis ſic dictus. Herodianus lib. 8. Βέλιν δὲ καλοῦσι τοῦτον, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Ubi Βέλιτον legendum [illegible].

Belenus, Deus idem ac Sol putandus. Aquileienſium Deus tutelaris, item Aremoricorum & Noricorum. Lege Auſonianas Scaligeri, Voſſium de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 17. & Seldenum de Diis Syris.

Belial, Nonnulli volentes hoc nomen *hominem inutilem* ſignificare, derivant à בלי *abſque* & יעל *profuit*. Alii contendentes eodem Dæmonem intelligi, derivant à בלי *abſque* & על *altiſſimo*. Aquila vertit *Apoſtatam*. Sane B. Paulus Satanam *Belial* vocat. 2 Cor. 6. Suidas. Βελίαρ (lege Βελιὰλ) τῇ Ἑβραίων φωνῇ ὁ ἀποστάτης δράκων. Ὁ Ἀπόστολος, τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; Chaldæus interpretatur *malignitatem*. Hieronymus retinet nomen Hebræum, ut cuique pro arbitrio interpretari liceret. Quanquam aliàs filios *Belial* idem intelligat ac Diaboli, homines quippe malignos. Quapropter παρανόμους reddiderunt LXX. Sed & idem Hieronymus alibi deducit à בלי & עול quod ſit *abſque jugo*.

Belides, nomen patronymicum, quo ſignificatur *filius*, ſive *aliquis de genere Beli*. Unde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. Æn. 2.

Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, & inclyta famâ
Gloria.————

Belis, *lidis*, patronym. fœmininum quo ſignificatur *filia*, vel *neptis Beli*, unde *Belides* dictæ ſunt 50 filiæ Danai, Beli filii, quas cum Ægiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret uxores, Danaus reſpondere recuſavit. Didicerat enim ex oraculo ſe à genero interfectum iri, ſed poſtea coactus à fratre promiſit ſe ejus petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornavit, ut clam ſe cultris armarent, & viros jam vino luxuriaque ſopitos jugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, viros necarunt unaquæque ſuum, excepta ſolum Hypermneſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos invaſit. Hæ *Danaides* à patre vocantur. Unde proverb. *Danaidum dolium*, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à Poetis Danai filiæ apud Inferos eo ſupplicii genere perpetuo damnati eſſe, ut dolium quoddam pertuſum aquâ conentur implere, unde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ovid. Met.

Moliri que ſuis lethum patruelibus auſi
Aſſiduè repetunt quas perdunt Belides undas.

Tibullus 1. 3.

Et Danai proles, Veneris quod numina læſit,
In cava Lethæas dolia portat aquas.

Incer-

Incertus auctor Axiochi: Ἔνθα χῶρος ἀσεβῶν, καὶ Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, καὶ Ταντάλου δίψαι, καὶ Τιτυοῦ σπλάγχνα, καὶ Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος. Ovid. in Ibin.

Quæque gerunt humeris perituras Belides undas
Exulis Ægypti turba cruenta nurus.

Belides quidam annos eſſe dixerunt, qui aſſiduis fructibus videntur nos velle locupletare, cùm tamen tantundem abſumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius, lib. 3. id explicat.

Deinde animi ingratam naturam paſcere ſemper,
Atque explere bonis rebus ſatiareque nunquam,
Quod faciunt nobis annorum tempora circum
Cum redeunt, fœtuſque ferunt, variaſque lepores,
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam:
Hoc, ut opinor, id eſt ævo florente puellas
Quod memorant laticem pertuſum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione poteſtur.

Nonnulli arbitrati ſunt omnem mortalium vitam in hâc fabulâ contineri, cum omnia quæ agimus fruſtrà à nobis fiant in terris, cum nulla humana roboris veſtigia diu permanere poſſint, ſed omnia rurſus confundantur. Alii beneficia, quæ in ingratos conferuntur per hanc fabulam intelligunt. His urnis & huic dolio Plato in Gorgiâ aſſimulat animum incontinentem, qui effuſis in omni intemperantia libidinibus agitatur. Eiſdem etiam ſimiles ſunt homines futiles, qui, ut Parmeno Terentianus, *pleni ſunt rimarum, & hâc & illâc perfluunt.* Ebrios quoque perſtringit in quos lepido admodum epigrammate doctiſſimus poeta alluſit. Is autem eſt Theodorus Beza Emblem. 34.

Belidas fingunt pertuſa in dolia vates
Mox effundendas fundere ſemper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te
Ebrie qui mentas qua ſine fine bibis.
Quinetiam hoc in te quadrat, turba ebria, quod ſint
Corpora quæ fuerant dolia facta tibi.

Beliſarius, Juſtiniani Imp dux Græcus; Perſas in Oriente vicit, Vandalos in Africâ, ducto in triumpho Griſimere, Gothos in Italiâ, capto Vitige rege, ſuperavit. Victor Romam reverſus, crucem auream ubi res ejus geſtæ cælatæ fuerant Petri Baſilicæ obtulit. Ob res feliciter geſtas in affectati regni ſuſpicionem venit apud Juſtinianum, à quo utroque ei oculus erutus fuit. Quare cum Principis ingratitudinem aliter ulciſci non poſſet, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, ubi per vitam reliquam à prætereuntibus ſtipem emendicavit, illud identidem referens *Da obolum Beliſario, Viator, quem invidia, non culpa excæcavit.* Crinitus, & Volaterranus. Cæterum de Beliſario hocce, quòd ad ſummam hanc paupertatem non redactus fuerit, Vide Tho. Broun de *Erroribus Epidemicis.* lib. 7. cap. 17. Suidas. Βελισάριος, ὁ στρατηγός· ἦν δὲ τὸ σῶμα καλὸς καὶ μέγας, καὶ εὐπρεπὴς ὡς οὐ τις ἄλλος μάλιστα. Οὕτω δὲ πρᾶον καὶ εὐπρόσοδον ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητι καὶ λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερὴς εἶναι. Ἔρως δὲ αὐτοῦ τοῖς ἀρχομένοις στρατιώταις ἀεὶ καὶ ἀγροίκοις ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. Τῶν γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότων, χρήμασι μεγάλοις παραμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμοῦσι ψέλια καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρεῖχεν. Ἵππου δὲ ἢ τόξου, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλότος, ἕτερος ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν. Ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου ξυνέβη, ἀποδίδοσθαι γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα, καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήϊα, ἐς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι παριόντι ἡ ἵππος λυμαίνηται, ὁπώρας δὲ ἐν ἀφθόνῳ ἐν τοῖς δένδρεσιν οὔσης, ἅψασθαι αὐτῆς οὐδενὶ τὸ παράπαν ἐξῆν. Ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐγκρατής.

Bellerophon, Glauci, regis Ephyræ filius, cujus forma capta Sthenobœa, Prœti, Argivorum regis uxor, de ſtupro eum interpellavit, cumque ſe præter opinionem repulſam videret, ægrè id ferens, innocentem hoſpitem apud virum detulit, tanquam ſibi vim inferre voluiſſet. Cujus delationi fidem adhibens Prœtus, hoſpitii juris memor, domi illum ſuæ interficere non ſuſtinuit, ſed in Lyciam ad Iobatem ſocerum ſuum cum codicillis miſit; qui cum & ipſe tam ſtrenui adoleſcentis ſanguine domum ſuam polluere nollet, eum adverſus Solymos, quibuſcum bellum gerebat modico cum præſidio miſit, ſperans futurum, ut juvenis cupidiſſimus, à gente ferociſſimâ facile interimeretur. Verum cum & Solymos facile viciſſet Bellerophontes, & aliis pleriſque periculis objectus ſemper victor rediiſſet, poſtremo ad interimendam Chimæram miſſus eſt; quem etiam laborem, nactus, Neptuni beneficio, Pegaſum equum, ſummâ cum laude ſuperavit. Quapropter Iobates, juvenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte uxorem dedit, ex quâ Iſandrum, Hippolochum, & Laodamiam ſuſcepit, uti lib. 6. Iliad. refert Hom. Quod cum audiviſſet Sthenobœa ſibi mortem conſcivit. *Bellerophon* autem felici rerum ſucceſſu elatus, cum in cœlum volare cum Pegaſo conaretur, immiſſo à Jove œſtro, equo excuſſus eſt. Hic primum *Hipponomus* dictus eſt, poſtea *Bellerophontes* à *Bellero* quodam Corinthiorum Principe quem adhuc adoleſcentulus de medio ſuſtulit. Hanc fabulam alii ad hiſtoriam, alii ad Phyſicam, alii ad Ethicam explicationem traduxerunt. Vide *Mythologos.* Primus omnium equo vehi docuiſſe fertur. Plin. l. 7. Horat. Carm 4. 11.

——*Et exemplum grave præbet ales*
Pegaſus terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Idem lib. 3. Od. 12.

Eques ipſo melior Bellerophonte.

Idem lib. 3. Od. 7.

Ut Prœtum mulier perfida credulum
Falſis impulerit criminibus, nimis
Caſto Bellerophonti.

Dionyſius verſ. 869.

——Ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππου
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἄφρων Βελλεροφόντης.

Hinc proverb. Βελλεροφόντης τὰ γράμματα, cum quis literas velut commendatitias perfert, quæ contra ipſum ſunt deſcriptæ; vulgo *Literas Uriæ* vocant, cujus non prorſus abſimilis hiſtoria extat in S. Scripturâ. Plautus in Bacchidibus.

Bellerophontem jam tuus me fecit filius,
Egomet tabellas detuli, ut vincirer.

Hinc *Bellerophonteus.* Propertius 3. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ
Bellerophontei quà fluit humor equi

Vide *Pegaſus.*

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto *Bellerophontes* dictus eſt, qui antea Hipponomus Rhod. 13. 9.

Bellona, Dea bellica, ſoror Martis, anteà, juxta Varronem *Duellona* dicta. Illam Marti in bella euriti currum & equos parare fabulatur Statius, qui & ejuſdem mem. 2 Theb.

Nec magis ardentes Mavors, haſtataque pugnæ
Impulerit Bellona tubas.

Et lib. 7.

——*Regit atra jugales*
Sanguineâ Bellona manu, longaque fatigat
Cuſpide.——

Sanguinolentam hujus Dæmonis figuram pulcre repræſentat Q. Calaber, lib. 8.

——Ὀλοὴ δ' ἀνὰ μέσσον Ἐνυὼ
Στρωφᾶτ' ἀλιγκίη λύσσῃ πεπαλαγμένη ὤμους
Καὶ χεῖρας, ἐκ δ' οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέεν ἱδρώς.

Lact. l. 1. c. 20. *Eandem Bellonam vocant, in quibus ſacris ipſi Sacerdotes non alieno, ſed ſuo cruore ſacrificant. Sectis namque humeris & utraque manu* (ὤμους καὶ χεῖρας ut ſupra) *diſtrictos gladios exſerentes currunt, efferuntur, inſaniunt.* Ad quæ ſacra Horatius alluſit. Sat. 3. lib. 2.

——*Gaudet Bellona cruentis.*

Fortaſſis etiam Amm. lib 21. *Incertuſque de militum fide placata ritu ſecretiori Bellona.* De his quoque ſacris Tibullus, 3. 6.

Hæc ubi Bellonæ motu eſt agitata, nec acrem
Flammam non amens verbera torta timet.

Hujus miniſtri poſt hæc ſacra putabantur Divinare. Lucan. l. 1.

—*Quos ſectis Bellona lacertis*
Sæva movet, cecinere Deos.

Juven. Sat 4.

——*Sed ut fanaticus œſtro*
Percuſſus, Bellona, tuo divinat.

Cæterum de Bellonâ & Marte lege Speculationem Cornuti cap 21. Hyginus refert ab eâ inventam acum, quæ Græcis dicitur βελόνη· Imò ab hâc ejus deductum nomen. Quidam etiam Martis uxorem faciunt. Sacerdotes ipſius ab Acrone *Bellonarii* dicti feriebant ſeipſos cultris, ut proprio ſanguine numen placarent. Vaticinabantur autem furentes. Fingebatur etiam hæc Dea pugnas ciere flagello Virg. Æn. 8.

Et ſciſſâ gaudens vadit diſcordia pallâ,
Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello.

Et Lucanus. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum.

Silius, lib. 4.

——*Frenisque operata regendis*
Quadrijugos atro ſtimulat Bellona flagello.

Prudentius, lib. 2. in Sym.

Miſcebat Bellona furens mortalia cuncta
Armabatque feras in mutua vulnera dextras.

Nonnus de eadem.

Σ[illegible] βαρύδουπος [illegible]

De

De templo *Bellonæ* ab Appio Cæco. Ovid. Faſtorum, lib. 6.

Hac ſacrata die Tuſco Bellona duello
Dicitur; & Latio proſpera ſemper adeſt.
Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit; lumine captus erat.
Hinc ſolet haſta manu, belli prænuncia mitti,
In regem & gentes cum placet arma capi.

Belus, Aſſyriorum rex, Nini pater, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum linguâ *Bel* dicitur. Huic vitâ functo templum erexerunt Babylonii, diviníſque eum honoribus proſequuti ſunt.

Belus, Jupiter dictus eſt, Saturni, hoc Nimrodi filius, regn. an. 55. Aſtronomiæ inventor fuiſſe dicitur. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem *Beli oculum* vocant, quemque D. Cyrillus *Arbelum* nominat. Ex hominibus primus pro Deo habitus fuit. Iſte namque *Belus*, primum Chaldæos inſtituit ſacerdotes. Diod. Sic lib. 3. Fuit pater Nini, quem uxor ejus Semiramis, cum Zoroaſtrem Bactrianorum regem viciſſet gloriâ & ſuperbiâ nimis elferâ & elata in Deorum numerum referri voluit, ut ait B. Hieronymus i. Oſeam. Hunc autem Sidonii & Phœnices *Baal* vocarunt, vel *Beelſemen*, id eſt, *cœli dominum*. Euſeb. Præp. Evang. 1. 7. Quare Ninus ejus filius in patris memoriam ſtatuam erigi juſſit, quam tandem aliquando Babylonii divinis honoribus coluerunt, in eoque idolo Dæmon abſconſus reſponſa dabat. Iſidor l. 8. & Theophylactus in Oſeam: Sunt qui à *Belo* Ægyptio, qui primus ei templum erexit, appellatum velint; In eo templo pulvinar erat, ad quod confugentes tuti erant. Euſt. ad Dionyſ. Perieg. Βῆλος δὲ βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ὃ καὶ ὁ Ζεὺς αὐτός. Diod. Sic lib 2. Διὸς, ὃν καλοῦσιν οἱ Βαβυλώνιοι Βῆλον. Heſych. Βῆλος, οὐρανὸς καὶ Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱός. Vide *Baal*, & Seldenum de Diis Syris Syntagm 2. cap. 1.

Belus, Danai & Ægypti pater. Apollod lib. 2. Βῆλος δὲ ὑπομείνας ἐν Αἰγύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου. Γαμεῖ δὲ Ἀγχινόην τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι Αἴγυπτος καὶ Δαναός. Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν. Αἴγυπτον δ' ἐν Ἀραβίᾳ, &c.

Bemarchius, Cæſarienſis Cappadociæ Sophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris 10. Præterea declamationes quaſdam, & orationes. Suidas.

Bendis, linguâ Thracum *Diana* dicitur. Per Βένδιν autem intelligi terram oſtendunt hæc verba Heſychii Μεγάλη θεὸς, Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βένδιν, Θρᾳκία γὰρ θεός. Eandem vero Lunam eſſe teſtis eſt Palæphatus, ubi agit de fabulis Phocylidis, itemque Suidas, Phavorinus, & ante omnesque Heſychius. Βένδις ἡ Ἄρτεμις Θρᾳκιστί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Hæc feſta Bacchanalibus erant affinia Strabo lib 9. Τοῖς Διονυσίοις ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξί, τά τε Κοτύττια, καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. Celebrabantur autem *Bendidia* in Piræeo vigeſimâ mentis Thargelionis, idque ante Panathenæa Proclus, lib. 1. in Timæum. Ὅτι γε μὴν τὰ Παναθήναια τοῖς Βενδιδείοις ἕπεται, λέγουσιν οἱ ὑπομνηματισταί· καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ τὰ μὲν ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ εἰκάδι τοῦ Θαργηλιῶνος ἐπιτελεῖσθαι, ἑπομένας δὲ τὰς περὶ Ἀθηνᾶν ἑορτάς.

Benedictus, patriâ Nurſinus, primùm Sublacum ſeceſſit, ubi ordinem monachorum inſtituit in Italiâ, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ hominum cauſâ Caſſinum venit, ubi etiam ſepultus eſt cum Scholaſtica ſorore, Imperante Juſtino ſeniore. Ejus familia procedente tempore crevit in immenſum, abiitque in plures familias, viz. Cluniacenſes, Camaldulenſes, Valliſumbrenſes, Montoliveteuſes, Grandimontenſes, Sylveſtrenſes, qui *Humiliati* cognomen tenent, Cœleſtinos, S. Juſtinæ, & Eremitanos D Hieronymi. Polyd. Verg. de Inv. Rer 7. 7.

Benjamin, Judæus Hiſpanus, Itinerarium Hebraicè deſcripſit, in quo res memorabiles per totum ferè terrarum orbem, quas vel ipſe vidit, vel à fide dignis ætatis ſuæ hominibus accepit, breviter ac dilucidè deſcripſit. Vide Neandri Geographi.

Benoth [illegible] idoli Babyloniorum. 4 Reg. 17. Lat. *filiæ, mulierum* [illegible] *vel ædificationes*. Vide Selden. de Diis Syris.

Ben ſirac [illegible] rum moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, vera[illegible] uſque, qui à Judæis Jeremiæ prophetæ creditur nepos [illegible]e. Conr Geſn. in Bibliothecâ.

Berecynthia, mater Deorum, dicta à Monte Phrygiæ *Berecyntho* Virg. Æn. 9.

Ipſa Deum genetrix fertur Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem. ———

Quo in loco Servius de aſpiratione diſceptat. Et ſanè Heſychius [illegible] Βερέκυνθοι, Φρύγιον τι γένος, καὶ ὄρος Φρυγίας Βερεκυντία ἡ Φρυγία, καὶ αὐλὸς Βερεκύντιος. Pari ratione φ. ex. e legitur apud Suidam, Alii vero ut plurimum aſpiratur. Virg. Æn. 6.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Læta Deûm partu, centum complexa nepotes,
Omnes cœlicolas, omnes ſupera alta tenentes.

Statius, lib. 6. Thebaidos.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Dum circa partum jubet exultare Tonantem
Curetas trepidos; illi certantia plaudunt
Orgia, ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Horat. 1. Carm. Od. 18.

——— *Sæva tene cum Berecynthio*
Cornu tympana. ———

Berengarius, tempore Leonis 9. Pontificis An. Dom. 1049. vir pietate, & eruditione clarus, Andegavenſis Eccleſiæ Diaconus, qui quum videret Pontificios Doctores quam plurimos ingenii faſtu Tranſubſtantiationis fundamenta ſternere, quod mentem Auguſtini, & aliorum veterum non intelligerent, ſed ſacramentales, & hyperbolicas nonnullas locutiones ad novum ſenſum inducendum detorquerent, veram ſententiam ex Orthodoxo conſenſu repetitam his corruptelis oppoſuit, & verbo Dei, teſtimoniiſque vett. Theologorum refellere conatus eſt, ſcriptis etiam, & evulgatis libris, ut pii in verâ doctrinâ confirmarentur. Cæterum de Berengario, ejuſque de Tranſubſtantiationis negotio Vide omnino Reverend. Io. Coſinum Ep. Dunelm. Hiſt. Tranſubſt. pag. 131.

Berenice, vel *Beronice*, quo nomine mulieres plures fuere. *Prima*, Ptolemæi Lagi uxor, & mater Philadelphi, rarâ mulier formâ, & viro dilectiſſima, cujus Theocritus meminit. Quomodo hæc maritum inter aleæ luſum ferentem ſententiam de capitibus hominum temerè corripuerit, Ælianus Var. Hiſt. 14. 43. refert. Super quo loco ejus corruptus enim ex parte eſt, videndus Janus Rutgerſius eſt, lib. 1: Var. Lect. cap. 6. 2. *Altera* Ptolemæi Philadelphi & Arſinoes Reginæ filia, cujus capillum inter ſidera Conon Mathematicus figmento, gratiam Regis Euergetæ mariti aucupatus, retulit. De quo crine Callimachus elegiam compoſuit, converſam poſteà à Catullo, cujus hoc eſt

E Beroniceo vertice Cæſarem.

Tertia Herodis Aſcalonitæ filia, Agrippæ fratris uxor. Juvenalis, Sat. 6.

——— *Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori,
Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Berenice ſiquidem hæc nudipes, & capillos raſa venit Hieroſolymam, Deo vota pro ſalute ſolutura, Joſ. lib. 2. Belli Judaici, & Egeſippus. *Quarta* Herodis, Antipatri filii ex Salome ſorore, neptis, Ariſtobuli, Herodis ejuſdem filii, uxor. *Quinta* Græcorum fuit *Berenice*, *Callipatra*, quemadmodum Pauſanias ſcribit, cognominata; ſpectatrix certaminum Gymnicorum præ reliquis omnibus mulieribus ſola, quòd & mater, & ſoror, & filia eſſet Olympionicarum, veluti Plinius retulit, lib. 7. cap. 41. Val. Max. lib. 8. cap. ult. *Berenice*, inquit, *contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit.*

Bernardus, Burgundus circa 22. ætatis ſuæ annum ſub Abbate Stephano, qui tertius fuit in Cœnobio Ciſtercienſi paulo ante inſtituto, una cum 30. ſociis monaſticam vitam egit. Deinde vero Claravallenſi Cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo annos 36. præfuit. Edidit commentarios in Cantica, Conſiderationem divinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, varias inſuper epiſtolas. Sermones etiam in diebus ſolennibus habitos. Volat. Nullos habuit præceptores præter quercus & fagos. Hinc proverb. *Neque enim Bernardus vidit omnia.* Nec mirum, cum incidit in fatalia illa tempora, quibus literis omnibus ferè bonis ſpiſſa nox incubuit. *Vir digniſſimus meliori ævo, qui vel in tantis tenebris veritatis lucem ſalutarem aſpexit, viceſque ſuas ſæpe deploravit*, uti loquitur Mortonus in Cauſa Regia, cap. 3. ſect. 7. Librum ejus *de Gratia & libero Arbitrio* plurimùm laudat Voſſius; *Qui præconio noſtro non indiget, cum in deliciis eſſe omnibus ſoleat qui Catholicam ſententiam ſequuntur.* Ita ille Hiſt. Pelag. lib. 1. cap 21. *Bernardum*, vere Monachi Cluniacenſes dictum volunt, quaſi *bonum nardum*; alii quaſi *Hard-child*. Germani ab *urſo* dici volunt, qui illis *Bern* dicitur, ut reſpondeat τῷ *Arthur*. Alii dici videtur, quaſi *filialis indoles*; Sic *Bernher Lord of many children.*

Beroe, anus Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Juno aſſimulavit, cum pellici perſuadere vellet, ut muneris loco à Jove peteret, ut talis tantuſque ſecum rem haberet, qualis quantuſque ſolebat cum uxore. Ovid. Met. 3.

Ipſaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Item

Item Doryeli uxor. Virg. Æn. 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Doryeli

Item Nympha Penei, filia Oceani, ſoror Cluis. Virgil. 4. Georg.

Clioque & Beroe ſoror Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ.

Beroſus, Græce Βηρωσὸς, hiſtoricus. De ætate ejus non convenit inter omnes. Moſi æqualem ſtatui à nonnullis ait Caſpar Barthius Adv. lib. 51. cap. 7. quam ſententiam jure, ut ineptiſſimam damnat. Claudius Verderius ſuâ in Annianum Beroſum cenſurâ, vixiſſe ait paulo ante principatum Alex. Magni. Hoc unde aſtrui poſſit non video; ſed tamen Alexandri ætate vixiſſe, lego apud Tatianum oratione adverſus Gentes. Verùm addit idem Tatianus eum hiſtoriam ſuam dicaſſe Antiocho ei, qui tertius fuit ab Alexandro. Meminere ejus plurimi veterum, eoſque inter Vitruvius, lib. 9. cap. 9. Tertul. in Apol. cap. 19. & Scriptor Chronici Alexandrini, pag. 48. Condidit Babylonica, ſive Chaldaica tribus libris, promiſcuè enim his nominibus utuntur veteres. Nec res ſolum Aſſyrias, ſeu Chaldæas, ſed etiam Medicas libris iiſdem complexus fuit. Agathias, lib. 2. ubi numerantur cum Athenocle & Simacho τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγεγραμμένοις. Ex eo opere præclara quædam fragmenta conſervavit nobis Flavius Joſephus, lib. 1. contra Apionem, quorum aliqua luculentis notis illuſtrat Joſ. Scal. in Append. operis de Emend. Temp. Habemus & aliud fragmentum apud eundem Joſephum, lib. 1. Antiquit. cap. 5. Sed Annii Beroſus ejuſdem eſt farinæ, ac ſunt ejus Megaſthenes & Archilochus; ut inſanum ſit, velle ex quiſquiliis iſtis ac nugis mendacibus metiri magnum illum Beroſum, cui *ob divinas prædictiones Athenienſes publicè in gymnaſio ſtatuam inaurata linguâ poſuere*, ut auctor eſt Plin. lib. 7. cap. 37. Et tamen, quod mirere, V. Cl. Dionyſ. Gothofredus præfatione ſuâ in Antiquæ Hiſt. auctores, hiſtoriarum ſtudioſos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, ſed ex illo Annii Beroſo, Manethone & Megaſthene. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 13.

Beſſarion, Cardinalis doctiſſimus ſub Eugenio 4. Ejus tanta fuit liberalitas erga doctos viros, ut ejus domus artium liberalium officina diceretur; nec minus ipſe in literis verſabatur; Platonem imprimis obſervabat, in cujus defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas, ſive *Beſas*, idolum Abydi in extremâ Thebaidos parte, quod oracula quondam dabat. Ammian. lib. 19.

Betagon, Βηταγὼν ὁ Κρόνος ὑπὸ Φοινίκων. Verba ſunt Etymologi, in quibus illum egregiè falli putat vir magnus de Ph. Colon. lib. 2. cap. 14. Neque enim uſpiam ulla mentio Dei cujuſquam ſic nominati, præterquam in Phavorino, qui ſæpe hunc ſequitur κατὰ πόδα. Itaque corruptum videtur pro *Bethdagon*. Vide Virum doctiſſimum loco citato.

Xyſtus *Betuleius*, Vitam ejus habes ante commentarios in Lactantium. Baſil. 1563.

Bianor, cognom. Ocnus, Tiberis & Mantûs filius, qui Mantuam condidit. Virg. Ecl. 9.

——— *Namque ſepulcrum*
Incipit apparere Bianoris.

Cato libro *de Originibus*. *Mantua ſuo conditore Ocno Bianore eſt, Thuſcorum rege, illuſtris.* Fuit item unus ex Trojanis Principibus, qui cum Oileo aurigâ ab Agamemnone interemptus eſt. Hom. Iliad. 11.

Bias, Amythaonis filius, Argivorum rex. Pauſanias, lib. 2. Item fluvius juxta Coronem op. Pauſanias in Meſſenicis ſive libro 4. ubi de Corone. Προελθόντων δὲ οὐ πολὺ, Βίας ἐκδίδωσιν ἐς θάλασσαν ποταμὸς, φασὶ δὲ αὐτῷ λέγουσι τὸ ὄνομα ἀπὸ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος.

Bias, Teutamidæ filius Philoſophus Prienæus, unus ex 7. Græciæ ſapientibus, & civium ſuorum princeps, quos diu adverſus pericula tutatus eſt; ſed captâ tandem patriâ, cum univerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum ſarcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, *Omnia bona mea mecum porto*, eruditionem & ſapientiam intelligens.

Bibaculus, Cremonenſis, ab Euſebio cum Catullo inter poetas Iambicos ponitur, cujus meminit Quintilianus. Eſt & alter cujus Cæſar meminit in Commentariis.

Bibulus, collega Julii Cæſaris in conſulatu, in quem extat hoc diſtichon à Suet. relatum.

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam provinciam in Aſiâ tenebat. Plutarchus.

Bimater, agnomen Bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem, & Jovem matris officio fungentem. Hinc *Bis genitus* dicebatur. Et Nonnus Dionyſ. lib 1. Βάκχε διοπάτορε.

Bion, Boryſthenites philoſophus, & Sophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtivit. Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eum, qui fundos ſuos ingluvie voraverat. *Terra Amphiaraum abſorbuit ſed terram tu.* Auditor Cratetis fuit. Ad Cynicam ſectam prius tranſiit, ſumpto pallio & perâ, deinde ad Theodorea inſtituta ſe convertit. Reliquit commentarios plures, qui non extant, Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii *Biones* novem, de quibus vide Laertium. Hinc *Bioneus*, Horat. Epiſt. lib. 2. ep. 2.

Ille Bioneis ſermonibus, & ſale nigro.

Ubi *Biones ſermones* Satyræ ſunt, explicante Turnebo, lib. 9. cap. 21. Sed quæramus (inquit Marcilius) deinde, cur Satyræ hi ſermones dicerentur. Quia inquiunt, *Bion* ille Boryſthenites inſigni dicacitate fuit. Sed quid, obſecro Philoſopho cum Satyrâ? Aut cur à *Bione*, homine dicace magis Satyras indigitare *Bioneos ſermones* voluit Horatius, quam aliò, cum vel ſexcenti extiterint facile Bione illo dicaciores, & Salibus nigris adfluentiores. Hæc itaque non ſucceſſit, aliâ aggrediendum viâ. Satyræ autem Bionei ſermones à Bione poetâ Satyrico, de quo Laertius in Bione. Quo pacto inquies? Nec enim Bion Satyricus ibi nihil, ſed Tarſicus quidam poeta. Βίων, ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. Adverſaria ubi ſupra reſcripſere Θαρσικῶν, Tragœdiarum videlicet genus fuiſſe unum, quod à conviciandi audaciâ tharſicum diceretur; At mihi tam liquet quàm meridie ipſo, hoc jam lucere, Diogenis manu ſcriptum fuiſſe τῶν Σατυρικῶν λεγομένων. Benè hoc inquies: ſed quo pacto eſſe Tragicus idem poeta & Satyricus poteſt? Tragœdia eſt duplex, una mera, altera mixta ſivè Tragœdia Satyrica, in quâ partim Tragicæ, partim Satyricæ perſonæ fuerunt, cujuſmodi Sophoclis Tragœdia, quam laudat Interpres Apollonii ad lib. 1. Argon. Nempe Sophoclem ἐν κωφοῖς Σατύροις *in Satyris ſurdis*. Hoc genus Tragœdiæ inventum eſt, quemadmodum Horatius tradit Epiſtolâ ad Piſones, ut Tragicarum perſonarum ſeveritas, Satyrorum riſu, procaciâ, & dicacitate dilueretur. Hinc ergo & apud Vitruvium, lib. 5. c. 9. ſcena triplex ponitur, Tragica, Comica, & Satyrica. Atque hæc illa quæ Σατυρικὰ δράματα Origenes vocavit, lib. 7. contra Celſum. Τὰ Σατυρικὰ, inquit, δράματα ἐμφαίνει γελῶντας. Tzetzius prolegomenis ad Lycophronem Ἡ μὲν Τραγῳδία θρήνους μόνον ἔχει, καὶ ὀδυρμοὺς, ἡ δὲ Σατυρικὴ συγκεραννυμένη τῶν ὀλοφυρμῶν ἱλαρότητα, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταστρέφουσα.

Bion, Solenſis, Æthiopica conſcripſit. Eſt hic quintus ejus nominis apud Laertium in Bione. Teſtimonio hujus quoque Plinius utitur, cum alibi, tum lib. 6 cap. 29. ubi inter illos refertur, qui menſuram Æthiopiæ tradiderunt. Idem videtur ex quo Plut. in Theſeo narrat, Antiopam Amazonem, à Theſeo fuiſſe captam. Item is, quem de Belitarâ, regnum Aſſyrium, cum Semiramidis ſtirps defeciſſet, occupante, literis conſignaſſe, Agathias narrat, lib 2. Hiſt. ſuæ. At alius, puto, Bion eſt, qui τὰς διατριβὰς ſcripſit, ex quibus Laertius refert, Ariſtippum, famulo geſtante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, juſſiſſe, ut effunderet, quod portare non poſſet. Alius quoque à Solenſi illo videtur Cæcilius Bion, de quo Plinius 18. 13. Voſſius. De Bione Proconneſio idem Voſſ. H. Gr. pag. 432.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui *Biſtoniam*, Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtones* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστονὶς, Θρᾳκὶς. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum. Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum.

———*Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus, lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit.———

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgum Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ ὅτω Θρήικος ἐπ' ᾐόνι Ἀψίνθοιο
Βιστονίδες κελάδοντα ἐπιβρεμέτου Εἰραφιώτην.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Sic Papin. Sylv. 1. 1. *Biſtonius ſonipes* pro Thracio. Thraci autem equi nobiles. Virgil. de Turno.

———*Maculis quem Thracius albis*
Portat equus, criſtaque tegit galea aurea rubrâ

Iſacius Tzetzes in Lycophr. Στρυμὼν ποταμὸς Θρᾴκης. Βισάλται, καὶ Ἀψύνθιοι καὶ Βίστονες, ἔθνη Θρᾳκῶν. Ὅθεν Ἀπολλώνιος περὶ Ὀρφέως λέγει. Βιστονίη φόρμιγγι χαλῆς ὑπέθελξεν ἀοιδῆς. Βίστονες δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρεος Βίστων, ἢ τοῦ Τερψιχόρης. Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem, lib. 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante, lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe nemo ignorat. Præcipuè vero,

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt:

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos, lib. 7. hâc ſimilitudine

Qualia per Rhodopen rapido convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

— Defeciſſe putent Geten
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Bituitus, Arvernorum rex, ſpecie colloquii comiter hoſpitio invitatus, à Cn. Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus. Epitome vero Livii rem aliter narrat. *Bituitus* (inquit) Allobrogum rex, quum ingentem exercitum contraxiſſet hominum centum & octoginta millium, pugnaturus cum Fabio Proconſule, qui paucos milites habebat, dixit, Exercitum Romanum vix ad eſcam canibus ſuis eſſe, ſed confertâ pugnâ vincitur & 150000 homines amittit, ipſe victus Romam proficiſcitur ad ſatisfaciendum Senatui, ſed in Galliam remiſſus non eſt, ſed decretum fuit, ut & filius ejus Cangentianus comprehenderetur, qui cum patre Albam in cuſtodiam datus eſt. Conſul cum febri laboraret, in ipsâ pugnâ morbo liberatus eſt. Pugna facta circa medium Julii An. U. C. 633.

Blondus Flavius Forojulienſis, Eugenii 4. pluriumque Pontificum Roman. ſecretarius. Scripſit Romæ triumphantis libros 10. Adhæc Romæ Inſtauratæ libros 3. Item Italiæ Illuſtratæ libros 8. Tum autem hiſtoriarum decades 3. Ad honorem ejus non parum pertinet, quòd ſcripta illius in epitomen contrahere dignatus ſit Pius Pontifex. Vide Voſſ. H. Lat p. 585.

Boccatius, Florentinus, Genealogiam Deorum ſcripſit, item de fluminibus & montibus; præterea fabulas, & alia plura vernaculo ſermone. Volater. Auditor fuit Petrarchæ. Vide Voſſ. H. Lat. p. 527.

Bocchus, Getuliæ rex, amicus pop. Romani, ligatum Jugurtham L. Syllæ tradidit, Salluſtius in bello Jugurthino. Huic ſucceſſit Juba. Claud. de 4. Conſ. Hon.

——*Rabies Maurusia ferro*
Cedit, & antiqui penetralia diruta Bocchi.

Boedromia, nomen habent ἀπὸ τοῦ Βοηδρομεῖν, quod, teſtibus Heſychio & Sudâ eſt μετὰ σπουδῆς προσδραμεῖν, aut potius, ſublato clamore, ut in pugnâ fieri ſolet, ſuccurrere. Feſti cauſam Athenienſibus dedit Ion, qui illis auxilio venit, cum ab Eumolpo invaderentur. Harpocration. Βοηδρόμια, ἑορτή τις Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη, ἥν φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ νενόμισθαι, ἐπειδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησεν αὐτοῖς πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. Βοηδρομεῖν γὰρ, τὸ βοηθεῖν ὀνομάζεται, τουτέστιν ἐπὶ μάχην δραμεῖν. Suidas autem dum iſta exſcriberet, ſe indiligenter habuit, quòd Zuthum Athenienſibus auxilio veniſſe narrat. Ubi forte legendum Ἴων ὁ Ξούθου. Neque enim Xuthum, ſed Ionem Athenienſibus ſuppetias tuliſſe ſcribit quoque Pauſanias in Atticis Et Ariſtides in Eleuſinî, Ἴων Ἀθηναίοις ἐβοήθησεν. At Plutarchus in Theſeo, feſti cauſam à bello contra Amazones geſto dedit, quod eas Theſeus menſe Βοηδρομιῶνος, h. e. *Junio*, factâ Apolloni re divinâ, profligaſſet. Sic enim ille: Ἡ μὲν ἐν μάχῃ Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἀφ' ἧς τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Callimachus Hymno in Apol.

Ὦ Ἄπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι.
Phœbe Boedromium multi te nomine dicunt.

Boetius, quem alii *Boethium* potius vocandum contendunt, Zenone Imperatore regnante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem, à Theodorico rege exilio damnatus, deinde cuſtodiæ traditus, plurima conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho ſenatore, ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interfectus eſt. Euſebius. Vir fuit Latinè & Græcè doctiſſimus, in omni diſciplinarum genere excellens, quóque Roma à Varronis temporibus non habuerit undecunque doctiorem. Quantum idem carmine valuerit, oſtendunt libri 5. de Conſolatione Philoſophiæ, quos exul Ticini ſcripſit. Omnino nihil in ... venuſtius habuit, vel illud ævum, vel etiam quod proxime antecesſit. Opera ejus extant in fol. Baſileæ 1570. Ubi in fronte libri vocatur Philoſophorum & Theologorum Princeps. Atqui ſi Opus de duabus Chriſti Servatoris noſtri Naturis, ac item de S. Trinitate Boetii ſunt, uti Titulus præfert, nec Stylus repugnat, qui factum eſt, ut in opere illo de Philoſophiæ Conſol. quod ultimum ejus exiſtimant, cum toties occaſio eſſet, ne ſemel quidem *Chriſti* mentio fiat? Erat in carcere optimus ille vir, dubius de vitâ, Tyrannus truculentus imminebat, tractabat de Divinâ Providentiâ negotium arduum. Ibi de hujus ſeculi militiâ, de fortunæ inſtabilitate, de malorum hominum in hoc mundo imperio, per totum opus conqueſtus eſt. Et ſcilicet non erat in his *Chriſtus*, homini tam docto, viro tam honorato ac pio vel ſemel nominandus. Magis Philoſophicum itaque opus illud videtur, quàm Chriſtianum, nec tamen indignum quod à Chriſtiano homine legatur, ſed indignum, ut ab eo ſcriptum credatur, qui nomen Chriſto in ſacro Baptiſmate dederit. Quicquid vero hic auctor in Arithmeticis, & Muſicis protulit, id in totum ſolidum eſt, ac diſcuſſum, fundatumque ex intimis Matheſeos principiis. Egregiè vero impudens fuiſſe videtur, quiſquis *De Diſciplinâ Scholaſticâ* ſub Boethii nomine librum emiſit, ſtultiores autem qui ab eodem ſcriptum credidere. Videſis plura in Glareani Præfatione. Uxorem habuit cui nomen Helpis, quæ & ipſa literis, ac imprimis poeſi excelluiſſe dicitur. Vir fuit Conſularis, & filios duos Patricium, & Hypatium Conſules vidit. Voſſius. Serius (inquit Vaſſius) nomen iſtud apud Romanos notum, atque niſi me conjectura fallit, ex Oriente Latio donatum eſt. Poſtquam enim apud Byzantium imperii ſedem conſtituere Imperatores Græcæ familiæ miſcuere ſe Romanis; unde prout quæque illuſtres famâ viros tulit, ita nepotibus aut in eam aſcitis nomen dedit. Porro cum *Boetii* (hæc enim fuit veterum olim lapidum, vetuſtiorumque deinc omnium codicum ſcriptura) ſeu *Boethii* plures fuerint; ut aliorum, qui penè omnes Græci fuerunt, memoriam omittamus, noſtros tantum, i. e. Romanos, hoc veluti ſtemmate recenſebimus, ut referatur fuiſſe I. BOETIUS V. C. ſub Valentiniano Præfectus Prætorio, in ejuſdem palatio, unà cum Ætio amico, An. Dom. CDLIV. enectus, ut meminere Victor Tuneti, Marcellinus Comes, & Caſſiodorus in Chronicis. Paulus Diaconus, lib. 15. qui *ſenatorem nobiliſſimum* vocat. II. ANICIUS MANLIUS FLAVIUS BOETIUS, noſtri pater An. Dom. CDLXXXVII. Conſul, cujus Synodus Romæ eodem anno coactæ mentionem facit; cumque Onuphrius Panvinius in Faſtis noſtri patrem fuiſſe exiſtimat, licet illi non Flavii, ſed & Severini nomen adſcribat. Nos quoque in hoc inclinamus, quòd nimirum ab Ennodio Epiſt. 1. lib. 8 Boetio noſtro fuiſſe dicatur *vena purpurarum*, quia nempe pater, ut & multi alii majores, Conſul fuerat. III. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, Patricius primum, deinde Conſul, An. Dom. DX. poſtremo Magiſter Officiorum, ſummus utriuſque Philoſophiæ, ac Theologiæ, Mathematicarumque diſciplinarum antiſtes, quem plurimis elogiis, iiſque clariſſimis, idem ipſe rex Theodoricus ornavit, qui occidit, cujus mortem miraculis illuſtrem is ipſe, qui imperavit, flevit, ut Caſſiodorus, lib 1. Var & Procopius, lib 1. Hiſt. Gothicæ auctores certiſſimi teſtantur; quem celebrat Ennodius propinquus multis epiſtolis. Hujus filius fuit. IV. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, qui puer cum Symmacho fratre item puero natu majore Conſul fuit ordinarius, An Dom. DXXII quem ingenio excelluiſſe teſtatum, lib. 2 Conſol. modeſtiſſimus pater reliquit.

Boetus, ineptus quidam poeta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonii victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores, quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſii etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Boges, Perſa ab Athenienſibus obſeſſus, cum nihil haberet commeatûs in caſtris, liberos cum uxore primum, deinum ſeipſum interfecit. Herod. lib 7. Plut. in Cimone Βοτὴν vocat Pauſan Βόλην, Polyænus Βόγην.

Vettius *Bolanus*, vir bellicoſus ſub Nerone. Tac An. 15. *Quæ ubi Corbuloni certis nunciis audita ſunt legiones ... cum Veruſano Severo & Vett Bolano ſubſidium Tigrani miſit.* De hujus Bolani bellica gloria Stat. l. v. Sil ad fil ejus Criſpin.

——*Rigidi ſummum Mavortis agebat*
Corbulo, ſed comitem belli, ſ... umque labo...
Ille quoque egregiis multum miratus in armis
Bolanum, atque illi curarum aſperrima ſuetus
Credere.

Bolus, Βῶλος Democriteus Philoſophus præter lib de arte medicâ, etiam hiſtorias ... ſcripſit, ut ait Suidas. ... hoc Bolo recitat iſta verba Theophraſtus nono de plantis & ... inde Steph.

Steph. in Ἀψυρθ@. Τὰ περίβατα τὰ ἐν Πόνῳ τὰ ἀψύρθιον τεμόμενα οὐκ ἔχει χολήν. Fuit præterea alter, *Bolus* Mendeſius, de quo Suidam ſis adi.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Juſt. lib. 23.

Bon, Tuſcorum rex, regnavit annis 27. à quo *Bononia* dicta eſt. Cato in originibus.

Bona Dea, quam veteres *Faunam*, ſive *Fatuam* dixere, tantæ pudicitiæ fuit, ut nemo illam dum vixit, præter virum ſuus viderit, nec nomen ejus audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Romanæ noctu in operto ſacrificabant. Tibullus, l. 1.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Juvenal. Sat. 6. *Nota Bonæ ſecreta Deæ.*

Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcam ſacram fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt. Alex. ab Alex 6. 8 Juv. Sat. 2.

Atque Bonam teneræ placant abdomine porcæ.

Prop lib 4. eleg. 10.

Fœmineæ loca clauſa Deæ, fonteſque piandos
Impunè & nullis ſacra retecta viris.

Ovid. 3. de Art Amandi,

Cum fuges à templis oculos Bona Diva virorum,
Præterquam ſi quos illa venire jubet.

Et Faſtorum quinto.

Templa patres illic oculos exoſa viriles.
Leniter acclivo conſtituere jugo.

Plut in Cæſare Ἔστι δὲ Ῥωμαίοις θεὸς ἣν Ἀγαθὴν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ Ἕλληνες Γυναικείαν, καὶ Φρύγες μὲν οἰκειούμενοι, Μίδου μητέρα τοῦ βασιλέως γενέσθαι φασίν· Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην Δρυάδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν, Ἕλληνες δὲ τῶν Διονύσου μητέρων τὴν ἄῤῥητον, ὅθεν ἀμπελίνοις τὰς σκηνὰς κλήμασιν ἑορτάζουσαι κατερέφουσι, καὶ δράκων ἱερὸς παρακαθίδρυται τῇ θεῷ κατὰ τὸν μῦθον. Ἄνδρα δὲ προσελθεῖν οὐ θέμις, οὐδ' ἐπὶ τῆς οἰκίας γενέσθαι, τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, &c.

Bonaventura, Franciſcanus Theologus ex oppido Bagico regio ob virtutum commentarios editos in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio X. relatus eſt. Habitum, quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent. Sacros multos libros ſcripſit; à Xiſto IV. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Hujus poſtea libros in epitomen redegit Guil. Fulginas ejuſdem ordinis. Volat. Item alius ejuſdem nominis & ordinis, Patavinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ ſub Joanne XXII. à Cartanenſi Principe ſagittâ peremptus; dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volaterranus.

Bonifacius, 65. Rom. Pontifex, regn. an. 6. menſ. 8. dies 13. Templum omnium Deorum à M. Agrippâ ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti Sanctorum vocavit. Diaconus lib 8. Et Blondus 9. Ejus tempore Papatus initium ſumpſit. Bellarminus, *Bonifacius III. non ſe Univerſalem Epiſc. nominavit, ſed à Phocâ Imperatore ſic appellatus eſt.* Appellatus certe; *ſed rogante Bonifacio*, ait, Diaconus, lib 4. cap. 11. *Obtinuit Bonifacius apud Phocam Principem*, ait Bibliothecarius in Bonif. 3. *Egit is ab initio ſuæ adminiſtrationis cum Phoca. eſtque id ægrè, nec ſine multâ contentione Sedi Apoſtolicæ datum*, ait Sabellicus 8. 6. *Obtinuit magna contentione*, ait Platina.

Anton. *Bonfinius* Aſculanus præter Hermogenem etiam Philoſtratum & Herodianum Latinè vertit, Matthiæ Corvini Hungariæ regis impulſu, confecit rerum Hungaricarum commentarios; quorum ſummam Mich. Relig. complexus eſt duobus libellis, qui de rebus Ungaricis inſcribuntur.

Bonoſus, Rom. Imperatoris filius literarii Pædagogi, authore Vopiſco. Omnium bibaciſſimus fuit, de quo Aurelianus dicebat, *Non ut vivat natus eſt, ſed ut bibat.* Si quando legati Barbari ad eum veniſſent ipſis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab iis per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Poſtea cum à Probo ſuperatus, laqueo vitam finiviſſet, emanavit jocus, *Amphoram pendere, non hominem.*

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεὸς, cujus templum Pauſanias in Arcadicis commemorat ad ſiniſtram viæ, quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus Eventus, ab antiquis cultus eſt. Plinius deſcribit Euphranoris ſimulacrum *Boni Eventûs*, dextrâ pateram, ſiniſtrâ ſpicam, ac papaver tenens. *Boni Eventûs* etiam meminit Varro de R. R. lib. 1. inter Conſentes Divos agricolarum.

Boonæ, Βοῶναι Athenis dicti ſunt qui boves ad dies feſtos coemerent. Dem. in Midiam.

Bootes, à bove deductum nomen, Latinè *Bubulcus*; cœleſte ſydus, quod *Arctophylax* vocatur. Stellula enim eſt juxta Urſam majorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic de Nat. Deorum.

Arctophylax vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adjunctam præ ſe quatit Arctum.

Ovidius. *Arctophylax formam terga ſequentis habet.*

Juv. Sat. 5. *Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.*

Ubi benè *pigri*. Nam ſegnitiem huic ſyderi paſſim tribuunt Poetarum filii. Seneca in Medeâ:

——*Flectitur ſenex*
Arctica tardus plauſtra Bootes.

Ovid. Met. lib 2.

Te quoque turbatum memorant fugiſſe Boote
Quamvis tardus eras, & te tua plauſtra tenebant.

Prop. lib 3. el 5.

Cur ſecus verſare boves & plauſtra Bootes.

Claudianus

Et domat hyemes, & tardi flabra Bootæ.

Habet 4 ſtellas dextrâ manu, quæ non occidunt. Gell. 2. 11. Manilius.

A tergo venit Arctophylax, idemque Bootes.

Aratus. *Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.*

Vide *Arctophylax.*

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, unde & frigidus, dictus ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥέειν, quoniam ut violenti flatûs eſt, ita etiam ſonori. Virg. 1. Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurat.

Ovid. Met. 6. *Boreas* de ſeipſo,

Apta mihi vis eſt, quâ triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſaque robora verto,
Induroque nives, & terras grandine pulſo.

In Thracia ſedem ejus collocabant antiqui. Tyrtæus.

Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε
Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην.

Simonides.

Ὠκὺς ἀπὸ Θρῄκας ὀρνύμενος Βορέας.

Ibycus.——Ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος Βορέας.

Heſiodus. Τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν.
Ὅστε διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

Callim. H. in Delum.

Ἤδη μὲν ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρῄκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι, τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.

Aratus Phænomenis.

——— Θρῄκιος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.

Horatius. *Thracio bacchante magis ſub interlunia vento.*

Statius vero Theb. 4.

——*Geticâ Boreas impactus ab Arcto.*

Botrys Siculus, ortus oppido Meſſanâ qui primus τὰ χαλεπώτατα παίγνια conſcripſit, teſte Alcimo in reb. Siculis, apud Athen. lib. 7. Βότρυος ὑπομνήματα καὶ φιλαίνιδος legas apud Excerpta Polybii, lib. 12.

Botthæus inter eos fuit, qui nomen ſibi pepererunt circumnavigationem orbis deſcribendo. Eum cum Scylace Caryandenſi conjungit Marcianus Heracleota in Epitome Artemidori & Menippi.

Brachmanes, vel *Brachmanæ*, Palladio *Bragmanes*, Indorum Gymnoſophiſtæ, quorum Princeps Dandamis erat tempore Alexandri Magni; Jarchas vero quando Apollonius Tyaneus, diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omnis prorſus carnis genere & vini abſtinentes. Clem. Alex. Stromat. lib. 3. Βραχμᾶναι γοῦν οὔτε ἔμψυχον ἐσθίουσιν, οὔτε οἶνον πίνουσι, καταφρονοῦσι δὲ θανάτου, καὶ παρ' οὐδὲν ἡγοῦνται τὸ ζῆν, πείθονται γὰρ εἶναι παλιγγενεσίαν. Porphyrius de Abſt. lib 4. Τὸ δὲ ἄλλο πλῆθος ἀψευδὲς, ἢ ὅλως σιτεῖν ἐμψύχου τροφῆς, ... καὶ τὸ ἐσχάτης ἀκαθαρσίας καὶ ἀσεβείας νενόμισται. Θρησκεύουσι δὲ τὸ θεῖον, ... καὶ τὰς νύκτας πλείστας εἰς ὕμνους τῶν θεῶν ἀπονέμουσι καὶ εὐχάς, ... ἔχοντος, κοινῇ γὰρ Βραχμᾶνες μένειν ἐν αὐτῷ ... Vide omnino Palladium *de Bragmanibus* ab Edoardo Biſſæo Londini nuper editum. *Brachmas* vocat Steph. apud quem mira de veſtimentis eorum narrat Hierocl. Ἐσθῆτα, inquit, μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα. ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῶσιν, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνεται. Nomen eorum quod attinet, quid ſodes Βραχμὰν aliud ſonat, quam בר חכמן *Bar-chachman*, ἄγερος σοφιστής. h. e. Gymnoſophiſta? H. Jacobius. Vide *Gymnoſophiſtæ*, & Suidam in Βραχμᾶνες.

Branchus, Apollinis filius, Lactantius ad Statii Theb. 8. vult filium fuiſſe Simeri ex Patronis filia, qui cum Apollinis malas deoſculatus eſſet ab eo captus, coronam & virgam accepit, unde cœpit vaticinari. Poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod *Branchiadon* nominatur. Idem ad 3 Theb. Theſſalum fuiſſe dicit.

Branchiades, Apollo dictus eſt à *Brancho* Theſſalo, vel à *Branchidis* pop. apud quos reſponſa dabat. Strab. 14.

Braſidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Atheniensium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, ut per longum Coronæ ambitum, hoſtium frequentiam extenuaret; quaque rariſſimi obſtabant, erupit. Frontinus in Stratagem. Vide Suidam in Βρασίδας.

Braſilas, Cous quidam, cujus mentio eſt apud Theocr. Idyl. 7. Vide ſis ibi Scholiaſten.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui cum 300. armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Aliam flu. ingenti clade profligavit. Deinde ad urbem pergens eandem cepit, totamque exuſſit, præter Capitolium, quò nobilior juventus confugerat. Sed cum & illud aggrederetur, Romani cum illo convenerunt, ut acceptis aliquot auri talentis, obſidionem ſolveret. Cum igitur aurum penderetur, ipſe dux gladium ſuum vaginâ educens, & hunc penſari imperavit. Sed cum hoc Romani, ut rem injuſtam recuſarent, atque ita invicem contenderent, Camillus exul, qui abſens dictator creatus erat, collectis iis qui Româ profugerant, Gallos ex improviſo adortus eſt, qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fugâ ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus vero eos continuò proſequens ex Italiâ expulit. Plutarchus in Camillo, Ἅμα δ' ἡμέρᾳ παρῆν ὁ Κάμιλλος ἐπ' αὐτὸν ὡπλισμένος λαμπρῶς καὶ τεθαῤῥηκότας ἔχων τότε τοὺς Ῥωμαίους, καὶ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης ἐπὶ πολὺν χρόνον, αὐτός τε τρέπεται πολλῷ φόνῳ, καὶ λαμβάνει τὸ στρατόπεδον. Secutus eſt (inquit Palmerius) hoc loco Plut. T. Livium, ut ſui Camilli, cujus vitam ornare inſtituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus quidem & acri judicio vir, & qui Plutarchus illuſtrandum & caſtigandum non ſine multis doctrinæ adminiculis aggreſſus eſt, ad hunc locum multa dixit, nec tamen ſatis multa. Nam cum T. Livium aretalogum, & Romanorum mancipium mendacii ſategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, ſed ut mihi videtur, nimis ſtrictè, & quaſi ad aliud properans. Poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoriâ radicitus evellere. Et Polybium quidem cum citat, optimè facit; eſt enim rerum Romanarum fide digniſſimus author, qui duobus tantum, aut circiter ſeculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus eſt dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepiſſe, ſæpe paginas integras illius auctoris ſuo operi intexuiſſe, adeo ut interpretis Polybii ſæpiſſimè vice fungatur, ejus tamen ſuppreſſo nomine fere ubique, & ſi quando adſcribit, ut ejus meminerit, eum citaſſe cum elogio jejuno & mehercules invido, *rerum Romanarum non contemnendus auctor.* Unde ſequitur Livium malignitate quâdam cum aſſentatione erga Romanos, & odio erga Gallos aliter eam hiſtoriam tradidiſſe, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed ut poſt Rualdi meſſem aliquod ſpicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tanquam triarius è ſubſidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipſius Polybii pharetrâ telum depromam acutiſſimum, nempe ex libro 2. ubi Gallos, Boios & Inſubres, ut auxilium à Gæſatis Tranſalpinis impetrarent, his rationibus uſus inducit. Ἀναμιμνήσκοντες δὲ τῶν ἰδίων προγόνων πράξεις αὐτοῖς, ἐν ᾗ ἐκεῖνοι στρατεύσαντες, οὐ μόνον ἐνίκησαν μαχόμενοι Ῥωμαίους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μάχην κατέσχον ἐξ ἐφόδου αὐτὴν τὴν Ῥώμην, γενόμενοι δὲ καὶ πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῆς μῆνας ἑπτὰ κυριεύσαντες, τέλος ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν, ἄθραυστοι καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον. Ea ſic latinè reddidit Caſaubonus: *Majorum res geſtas illis in memoriam revocantes, qui expeditione ſimili ſuſceptâ, non ſolum prælio Romanos vicerant, ſed etiam à pugnâ Romam ipſam occupaverant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipſâ per 7. menſes in ſuâ poteſtate detentâ, poſtquam ſuâ ſponte & beneficii loco eam victis tradidiſſent, illæſi, atque incolumes in ſuam patriam reverſi fuerint.* In quâ verſione oblitus eſt vir magnus interpretari hæc verba, ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum,* i. e. proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant. At ſi vera fuiſſet Gallorum ad internecionem deletorum clades, quam Tragicè narrat Livius, certe Bojorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maximè abſtinuiſſe decebat, quippe quòd contra eorum propoſitum Gæſatas à petitâ ſocietate plurimum deterrere valeret, & ridicula fuiſſet eorum exhortatio, & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, niſi Gallorum victoria omnibus nota, & conſtanter eo tempore credita fuiſſet. Itane credibile eſt, Polybium Africani & Lælii amicum, & contubernalem, virorum patriam amantium, & gloriæ gentis ſuæ cupidorum, qui proculdubio multa Romanorum acta ab eorum ſermone didicerat, & qui ſua ſcripta eorum cenſuræ ſubjeciſſe dicitur, auſum fuiſſe talem narrationem ſuis paginis inſerere ſine maledicentiæ notâ, & Romanorum odio, ſi contraria fama, vel dubia tantum ad eorum virorum aures perveniſſet? Exul nempe Polybius ſolo Romanorum auxilio fultus, ſine lare, ſine divitiis, Romanos ut auro redemptos, ad poſteros traducere ſine auctoribus fide dignis impudentiſſimo mendacio tentavit? Id certe putare foret abſurdiſſimum. Sed nunc Trogum Pompeium audiamus, virum Romanum; Is lib 28. Ætolos Romanorum legatis ſic reſpondentes inducit. *Adverſus Gallos urbem eos ſuam tueri non potuiſſe, captamque non ferro defendiſſe, ſed auro redemiſſe.* Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conſpicuam idem Trogus hiſtoriæ ſuæ inſeruerat, & eam in ſuo compendio Juſtinus integram intexuit, quâ veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: Ea ſic ſe habet, l. 38. Mithrid. ait, *ſe audire populos Tranſalpinæ Galliæ Italiam ingreſſos, maximam eam pluribuſque urbibus poſſidere, & latius aliquanto ſolum finium, quam in Aſiâ, quæ dicitur imbellis, eoſdem Gallos occupaſſe, nec victam ſibi ſolum dici Romam à Gallis, ſed etiam captam, ita ut unius illis montis cacumen tantum relinqueretur, nec bello hoſtem, ſed pretio remotum.* Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano ſatis antiquo prolata. Nunc vero prodeat Suetonius Livio poſterior tempore, & videamus, quomodo illius mendacio aſtipuletur. Is in *Tiberio* cap. 3. ſic ait de Tiberii majoribus. *Druſus hoſtium duce Drauſo cominus trucidato, ſibi poſteriſque ſuis cognomen invenit. Traditur etiam pro prætore, ex provinciâ Galliâ retuliſſe aurum Senonibus olim in obſidione Capitolii datum, nec ut fama, extortum à Camillo.* Sic Suetonius pro famâ & nudo rumore Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo forte fuerit vanus Druſus, dum talem honorem ſibi arrogavit, tamen nunquam eam gloriam affectaviſſet, niſi omnibus conſtaſſet aurum illud à Gallis in patriam ſuam aſportatum fuiſſe. Sed nunc Livium ſuo ipſius telo configamus. Ecce parum mendacii ſui memor Samnites in Hetruſcorum advocato concilio ita diſſerentes inducit: *Unam ipſis ſpem in Hetruſcis reſtare, ſcire gentem Italiæ opulentiſſimam armis, viris, pecunia eſſe, habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cum ſuopte ingenio, tum adverſus Rom. pop. quem captum eſſe, auroque redemptum, haud vana jactantes memorent.* Certe nihil expreſſius dici poteſt, ideoque Paulus Oroſius, dum eam hiſtoriam narrat, de Camillo non meminit. Quare certiſſimum eſt, ne de eo in eo negotio Trogum mentionem feciſſe: omnia enim fere ex Trogo habet Oroſius, qui ſic habet in fine lib. 2. de Romæ captu. *Univerſam reliquam juventutem, quam conſtat vix mille hominum fuiſſe tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obſidione concludunt, ibique infelices reliquias, fame, peſte, deſperatione, formidine, terrent, ſubigunt, vendunt. Nam mille libris auri diſceſſionis pretium paciſcuntur,* & cætera quæ vide. Vapulet ergo fabricator talis mendacii, ſeu aſſertor T. Livius Romanorum adulator, & Galli nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe ſemper Gallis vicinis infeſtâ, quod ipſe fatetur lib. 10. inde ſuum in Gallos odium quod ubique teſtatur. Vapulet inquam & Rualdo, & mihi, & quicunque hiſtoricam veritatem amat. Elegantiæ quidem & ſtiloris laudem à me non invito accipiet, fidei vero & veracitatis nequaquam, & dum vapulabit, ſpectator adſit Plutarchus, qui hoc loco eum malè ſecutus eſt, & Polyænus, qui ejus mendacii teſtes manifeſtè falſi, & qui inter ſe diſcordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quam aſtruunt. Palmerius. Fuit alius quoque *Brennus*, priore junior, quanquam nonnulli eos perperam confundunt, qui Apollinis Delphici templum prædæ causâ ingreſſus, iram numinis in ſe concitavit. Prop. 3. 12.

> *Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum*
> *Dum petit intonſi Pythia regna Dei.*

De *Brenno* vide & Callimachum Hymn. in Delum à verſ. 73. & Scholiaſten, qui hiſtoriam explicat, & Val. Max. 1. 2. & Pauſaniam in Phocicis. De mortis genere diſſentiunt authores. Juſt. lib. 24. cap. 16. *Cum dolorem vulnerum ferre non poſſet, pugione vitam finivit.* Atqui Pauſanias inquit, illum vulneratum, veneno vitam finiviſſe, pudore ſcilicet acceptæ in Græciâ cladis. Sed conciliat hos Diod. Sic. Βρέννος δ' ἄκρατον πολὺν ἐμφορησάμενος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. II. Voſſius Βρέννος appellatur apud Suidam. Sunt autem qui tunc temporis Imperatorum putant commune nomen fuiſſe, quià Cambri hodiè regem *Brennin* appellant, teſte Camdeno Sanè apud Britannos Gallos *Barner* judicem ſonat, & *barn* eſt *judicare*. Accedit Syrum פרנס *parnas* pro *Principe & Gubernatore*, Eſaiæ 3. 4. à radice פרנס *parnes*, quod *paſcere* ſig. Bochartus.

Briareus, Gigas, Ætheris, Titanis, vel Cœli & terræ filius. Hunc Homerus ait Iliad. 1. à ſuperis quidem *Briareum* dictum fuiſſe, ab hominibus vero *Ægæona*.

> Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
> Αἰγαίωνα. ——— ———

Hic cum cæteris Gigantibus Jovem à regno depellere conatus eſt; cui centum manus erant, capita quinquaginta, & magnitudine corporis reliquos omnes mortales antecellebat, ignemque

nemque ex ore eructabat, uti teſtatur Virg. Æn. lib. 10. in his,

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribuſque arſiſſe: Jovis cum fulmina contra
Tot paribus ſtreperet clypeis tot ſtringeret enſes.

Quem idcirco ſub Ætnam montem fuiſſe à Jove fulmine detruſum fabulantur, qui quoties latus moveret, Ætna flammas ingentes eructaret, ut ait Callimachus in Lavacrum Dianæ,

Ὡς δ' ὅτ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο,
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

Paucis tamen ante diebus idem *Briareus* Jovi adverſus Palladem, & Junonem & Neptunum, reliquoſque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerat auxilio, teſte Homero ubi ſupra,

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί.

Hunc ideo una cum Gyge & Cotto Jovis cuſtodes ac ſatellites Heſiodus in Theog. nominavit, ut eſt in his.

Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Virgil. lib. 6. Æn.

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,
Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Claudianus — *Centum Briarea turba lacertis.*

Idem de laud. Stilic. lib. 1.

Quis Briareus aliis numero creſcente lacertis
Tot ſimul objectis poſſit conſiſtere rebus.

Silius Italic. lib. 13.

——Sed & oſtia Ditis
Centenis ſuetus Briareus excludere palmis.

Statius Theb. ſecundo;

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſus Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Pallados angues,
Inde Peletbroniam præfixâ cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone, temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obſeſſus Olympo,
Tot queritur ceſſare manus.

Ita dictus eſt à *corporis robore.* Βριαρὸν enim Græci *fortem* dicunt, & *robuſtum*. Ventorum autem naturam ſub ejuſmodi fabularum involucris poetæ deſcribunt. Heſych. Βριάρεων ἄνθρωπον ἰσχυρότατον.

Brimo, unum ex Hecates, ſive Proſerpinæ nominibus ἀπὸ τοῦ βριμᾶν, hoc eſt à *terrendo* impoſitum, eò quod nocturna terriculamenta ab eâ immitti credebantur, ut ex Apollonii Scholiaſte annotat Cæl. Rhod. 11. 16. Heſiodi interpres lib. 1. Βριμὼ δὲ καὶ Ὀβριμὼ καλεῖται ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ. καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ Ὄβριμον λέγεται. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therapeut. Serm. 1. Ὅτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἢ καὶ τῆς Κυβέλης, ἢ τῆς Βριμοῦς, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλοιτο ὀνομάζειν. Propertius lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque Sais fertur Bæbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Interpres Apollonii. Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Φασὶ δὲ Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίας ἐξιοῦσης θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπέστη. Statius Sylv. 2. in arborem Atedii.

——Omnia queſtus
Immiſerit Brimo, ſtagna invida.——

Vide omnino Barthium ad Hiſt. Lat. pag. 221.

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre *Briſe* ita appellata, cum vero nomine *Hippodamia* vocaretur. Hæc, captâ Lyrneſſo urbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidii cauſa fuit inter eum & Achillem. Vide Homerum Iliad. 1. qui eam vocat Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Horat. Carm. 2. Od. 4.

——Prius inſolentem
Serva Briſeis niveo colore
Movit Achillem.

Prop. lib. 2. eleg. 9.

Omnia formoſam propter Briſeida paſſus.

Ovid. 2. de Art. Amandi,

Illa te manibus tangi Briſei ſolebat.

Idem de Remed. Am.

Hoc & in abductâ Briſeide flebat Achilles.

Briſes, Chryſis ſacerdotis frater, Hippodamiæ pater, quæ ab eo *Briſeis* dicta.

Briſeus, Liber Pater. Cornutus in hoc Perſii Sat. 1.

Eſt nunc Briſæi quem venoſus liber Acci.

Briſæum appellatum eſſe ſcribit, vel à mellis uſu, quod ipſe primus mel inveniſſe dicatur: vel ab uvâ, quòd eam expreſſerit, quum *briſare* ſit exprimere; vel à nymphâ, quæ eum nutriviſſe dicitur. *Briſæus* etiam Poetarum epitheton eſt quod ii in Liberi patris tutelâ eſſe credantur. Vide Caſaub. ad locum Perſii allatum.

Britannicus, filius Claudii Cæſaris ex Meſſalinâ, primò Germanicus dictus. Hic quamvis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno ſublatus eſt. Tacit. An. 13. Juven. Sat. 6. de Meſſalinâ.

Oſtenditque tuum, generoſe Britannice, ventrem.

Britomartis, Nympha Cretenſis, valdè formoſa, Jovis, & Charmes filia, Diodoro *Britona* dicta. Retia ad venandum invenit, ex quo *Dictynna* dicta eſt, quod cauſam præbuit, ut quidam Dictynnam ac Dianam eandem eſſe putarint. Heſych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις. Hæc, ut quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cum ejuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitavit. Ejus meminit Virgilius ſeu quiſquis fuit alius in Ciri. Callimachus Hymno 3. qui eſt in Dianam.

Ἐλλοφόνον. Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον——

Ubi Scholiaſtes: Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ, Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. De hâc ita Solinus. *Cretes Dianam religioſiſſimè venerantur, Βριτόμαρτιν gentiliter nominantes, quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem.* Et Joſ. Scaliger ait ſe in Gloſſariis Græcorum inveniſſe Βριτὺ τὸ γλυκὺ, ὡς Κρῆτες.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, i. e. *à fremendo*; Aliis vero ἀπὸ τῆς βροντῆς h. e. *à tonitru*, eò quòd natus ſit cum tonitru, ejus genetrice fulmine peremptâ, Ovid. Met. 4.

Thura dabant, Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæumque.

Brontæus, Jupiter dictus à βροντῇ, quod eſt *tonitru*, unde Latine *Tonans* quoque vocatur.

Brontes, unus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris qui Jovi cudunt fulmina, ἀπὸ τῆς βροντῆς, i. e. à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur. Vulcani miniſtri, *Brontes, Steropes*, & *Pyracmon*. quos Heſiodus in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. Æn. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Brontesque, Steropeſque & nudus membra Pyracmon,

Statius Sylv. 1. 1.

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum? Cœlone per auras
Fluxit opus? Siculis an conformata caminis
Effigies laſſum Steropem Brontemque reliquit.

Idem lib. 3.

Non tam grande ſonat motis incudibus Ætnâ
Cum Steropes, Brontesque ferit, nec major ab antris
Lemniacis fragor eſt, ubi flammeum ægida cælat
Mulciber & caſtis exornat Pallada donis.

Et lib. 4.

Talo nec Idæi quicquam Telchines in antris,
Nec ſolidus Brontes, nec qui polit arma Deorum
Lemnius exiguâ potuiſſet ludere maſſâ.

Scholiaſtes Æſchyl ad Prom. p. 56. edit Steph. Βρόντης καὶ Στερόπης Κύκλωπες, οἱ ἀδελφοὶ δὲ τοῦ Κρόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Διὸς. εἶχον δὲ πρὸς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν τοῖς μετώποις, οὓς ὁ Κρόνος ἐν τῷ Ταρτάρῳ κατεκλείσεν, ὡς ἐπιβούλους φοβούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς τῆς βασιλείας κρατήσας, τὸν μὲν πατέρα Κρόνον κατάγει, τοὺς δὲ οἰκειωθέντας ἀνάγει. καὶ συνεργοὺς τοῦ κράτους ἔχει. τὸν μὲν Βροντὴν μηχανώμενον αὐτῷ, τὸν δὲ Στεροπὴν, ἀστραπὴν εἰς ἐκφόβησιν τῶν ἄλλων Θεῶν.

Claud. de 3. Conſul. Hon.

——Vobis jam Mulciber arma
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat:
Brontes innumeris exaſperat Ægida ſignis,
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes: nectit thoraca Pyracmon,
Ignitiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Broteas, & Ammon, cæſtibus inclaruerunt. Ovid. Met. 5.

Hac gemini fratres, Broteaſque & cæſtibus Ammon
Invicti.——

Brotheus, filius Vulcani & Minervæ deformi facie ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum conjecit. Ovidius in Ibin.

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bruma, dicitur dies Solſtitii hyemalis, qui eſt ad 15. Cal. Januar. Dicta quaſi βραχὺ ἦμαρ, ut quibuſdam placet; quam Originationem quoque amplectitur Macrobius Saturn. 1. 21. Iſidor. lib. 5. cap. 35. Cæſar Scal. 19. cap. lib. 1. de Cauſ.

L L Var-

L. L. Varro autem ut & Feſtus, eam à *brevitate dierum* appellari aiunt. Vide Voſſium in *Bruma*.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrari ſolita; ſemel 12. Cal. Mart. atque iterum 18. Cal. Sept. Dicuntur autem à *Brumo*, quo nomine Romani veteres Bacchum appellabant. Rhod. 18 25. Vide Suidam in Βρουμάλια.

Brutidius, vir quidam qui tempore Juvenalis poetæ tractus eſt ad judicium, tanquam fautor & amicus Sejani, apud Imperatorem accuſati. Juvenal. Sat. 10

——— *Pallidulus mi*
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram,
Quam timeo victus ne pœnas exigat Ajax,
Ut malè defenſus. ——— ———

Hunc *Brutidium* ait Tacitus, *artibus honeſtis copioſum fuiſſe*, qui etiam teſte Seneca, *Rhetor & Hiſtoricus fuit, non ſine laude* Vide Voſſ Hiſt Lat 1. 24

Bruttius, Βρέττιος ὁ συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος vocatur à Scriptore Chron Alexandr pag. 90. ubi ex eo quædam narrat de Danae & Perſeo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3.

Brutus, Brutorum familia Romæ imprimis fuit illuſtris, ex quâ primus fuit L. Junius Brutus à ſtultitiâ, quam Tarquinii metu ſimulabat, ita cognominatus. Unde illud poetæ

Brutus erat ſtulti ſapiens imitator.

Hic exactis regibus, civitateque in libertatem vindicatâ primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt Conſul, rebuſque multis præclare geſtis tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit, cumque matronæ, ut fortiſſimum muliebris pudicitiæ vindicem, annum integrum luxerunt. Virg. Æn 6.

Vis & Tarquinios reges, animamque ſuperbam
Ultoris Bruti faſceſque videre receptos?
Conſulis imperium hic primus ſævaſque ſecures
Accipiet, &c.

M. Junius Brutus, percuſſoris Cæſaris pater, quem tres de Jure Civili ſcripſiſſe libros, Cic 2. de Oratore author eſt, Marianas partes ſecutus à Pompeio victus, profligatuſque eſt. Poſt mortem Syllæ, quum Lepidus Conſul bellum redintegraſſet, Brutus, qui Galliam Ciſalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompeio Mutinæ obſidione clauditur in quâ ſive ſponte, ſive animos militum mutatos cernens, ſuam militumque ſalutem Pompeio commiſit. Domitius inde, quum ad Padum perveniſſet, poſtridiè per Geminium, Pompeii juſſu, interfectus eſt, non ſine ſugillatione Pompeii, ut qui perfidè & crudeliter illum occidiſſet. Cicero Brutum hunc non modo acutum oratorem, ſed etiam juris publici & privati peritum eſſe refert. Uxorem habuit Serviliam Catonis ſororem parum ſane pudicam, ex quâ filium M Brutum, & 2. filias Junias ſuſcepit. Harum altera M. Lepidi Triumviri conjux, altera C. Caſſio nupta. Tacitus.

M. Junius Brutus, vir ſummæ gravitatis, & ſi unum ejus facinus excipias, quo ſe ſuoſque perdidit, cætera valdè bonus & laude dignus. Exorto bello Civili Pompeium, quanquam patris interfectorem, quia partes illas juſtiores ſtatueret, ſecutus eſt. A pugnâ Pharſalicâ non tantum conſervatus à Cæſare, verum etiam inter amicos habitus, Galliam Ciſalpinam obtinuit, idque per tempus belli Africani. Poſt Cæſaris ex Hiſpaniâ reditum urbanâ præfecturâ ornatus, per Caſſium dolentem ſibi primum locum denegatum, ſeductus, in Cæſaris necem conſpiravit, quâ patratâ, quum in urbe ſe tutò non fore videret, fugâ ſibi cum cæteris conjuratis conſuluit, nec multò poſt comparatis exercitibus cum Caſſio in Philippis ab Antonio & Cæſare victus necem ſibi conſcivit, annos natus 40. Uxor illi fuit Porcia Catonis avunculi filia. Amiciſſimus fuit Ciceroni, cujus nomine & librum de claris Oratoribus Tullius inſcripſit, qui eidem & alium de perfecto Oratore conſecravit; habenturque ejus ad Ciceronem, & hujus ad illum non paucæ Epiſtolæ. Vitam ejus conſcripſit Plutarchus. Hunc Cæſar inter conjuratores videns, à quibus interimeretur, filium nominavit, & fortaſſe verè, quando eum matre ejus Cæſar conſueverat. Scripſit hic Brutus epitomas hiſtoriæ Fannii & Cœlii Antipatri. Alia etiam ſcripſiſſe certum eſt. Nam librum ejus de Officiis Chariſius citat, lib. 1. & Priſcianus, lib. 6. Ac libri de patientiâ meminit Diomedes, lib. 1. Quo etiam libro teſtis adhibetur in laudatione Appii Claudii. Suidas, Βροῦτος, ῥήτωρ Ῥωμαίων, ἔγραψεν ἐπιστολὰς καὶ τῶν Πολυβίου τῶν ἱστοριῶν βίβλων ἐπιτομήν.

D. Junius Brutus Albinus, & ipſe unus ex percuſſoribus Cæſaris, poſt pugnam Mutinenſem, quum perſequi vellet Antonium, deſertus à legionibus, Antonii juſſu cæſus eſt, quum eſſet Conſul deſignatus, & à Cæſare inter ſecundos hæredes adſcriptus.

Bruttius Præſens, Conſ. Rom Antonini Pii collega An. U. C 890. cujus filiam M. Imperator filio ſuo Commodo matrimonio junxit.

Brutius hiſtoricus memoratur B. Hieronymo in Chron. Euſeb. ad Ann 2112 Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p 698.

Bubaſtis. Vide priorem part huj. Dict.

Guil. Budæus, ita laudatur à L. Vive in lib. 2 de C. D c 17 *Quo viro* Gallia acutiore ingenio, acriore judicio, exactiore diligentiâ, majore eruditione nullum unquam produxit. Hac vero ætate ne Italia quidem. Nihil eſt uſquam vel Græcorum vel Latinorum ſcriptorum quod ille non evolverit, legerit, excuſſerit. Græca & Latina juxta & ſummè callet. Tam facile utraque linguâ loquitur quam Gallicâ, quæ eſt ei vernacula, haud ſcio, an etiam facilius ——— Nihil eſt tam reconditum, tam abſtruſum in his linguis quod non perveſtigarit, adierit, inſpexerit Vide quæ ſequuntur, & accipe hoc diſtichon Buchanani Poetæ poſterioris quidem ætatis ſed non inferioris notæ:

Gallia quod Græca eſt, quod Græcia Barbara non eſt,
Utraque Budæo debet utrumque ſuo.

Bunas Athenienſis, qui arbiter in controverſiâ inter Calydonios & Eleos deſignatus perfictas occaſiones rem in longum diſtulit, nec unquam de lite pronunciare voluit. Unde proverb *Bunas judex eſt*

Bunduica, Britannorum Regina fortiſſima. de quâ ſic Dio lib 62. ſub initio: Ἡ δὲ μάλιστα αὐτοὺς ὀρθίζουσα, καὶ ἐναντία Ῥωμαίων πολεμεῖν ἀναπείσασα, ἥ τε προστατείας αὐτῶν ἀξιωθεῖσα καὶ τοῦ πολέμου παντὸς στρατηγήσασα, Βουνδουΐκα ἦν, γυνὴ Βρεττανὶς, γένους τοῦ βασιλείου, μεῖζον ἢ κατὰ γυναῖκα φρόνημα ἔχουσα. Αὕτη γὰρ συνήγαγέ τε τὸ στράτευμα ἀμφὶ δώδεκα μυριάδας ὄν, καὶ ἀνέβη ἐπὶ βῆμα ἐκ γῆς ἐλώδους ἐς τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον πεποιημένον, ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα μεγίστη καὶ τὸ εἶδος βλοσυρωτάτη, τό τε βλέμμα δριμυτάτη, καὶ τὸ φθέγμα τραχὺ εἶχε. τήν τε κόμην πλείστην τε καὶ ξανθοτάτην οὖσαν μέχρι τῶν γλουτῶν καθεῖτο, καὶ στρεπτὸν μέγαν χρυσοῦν ἐφόρει. χιτῶνά τε παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο καὶ χλαμύδα ἐπ' αὐτῷ παχεῖαν ἐνεπεπόρπητο. οὕτω μὲν ἀεὶ ἐνεσκευάζετο. τότε δὲ καὶ λόγχην λαβοῦσα, ὥστε καὶ ἐκ τούτου πάντας ἐκπλήττειν, ἔλεξεν ὧδε.

Bupalus, pictor fuit apud Clazomenas Aſiæ civitatem, qui Hipponacten Poetam deformem pro riſu depinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, ut ſe laqueo ſuſpenderit. Horat. Epod. 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener
Aut acer hoſtis Bupalo. Vide Plin. 36. 5.

Buſiris, Neptuni filius ex Libyâ Epaphi filiâ, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Hic cum hoſpites omnes Jovi immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum eaſdem illi inſidias pararet, unà cum Amphidamante filio, & præcone Chelbe & miniſtris aræ interfectus eſt. Ovid. Met. 9.

Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Buſirim domui?

Idem Triſt. 3. 11.

Sævior es triſti Buſiride, &c.

Statius Theb. lib. 12:

———*Immites Buſiridis aras.*

Virgil. Georg. 3. *Quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Encomium tamen ejus ſcripſit Iſocrates. Item urbs Ægypti ad Nilum flumen à Buſiride condita, in quâ fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura. Strabo lib. 17.

Butas, elegiaco carmine res Romanas tradidit, ex quo fabuloſas Lupercalium cauſas tradit Plutarchus in Romulo. Meminit ejuſdem Arnobius, lib. 5. ubi de Bonâ Deâ. *Sicut ſui ſcribis in Cauſalibus Butas* perperam vulgo *putat*.

Butea, familia Romana, à *buteone*, i. e. accipitre ſic dicta: cui principatus in auguriis olim dabatur, proſpero auſpicio à buteone ſumpto. Plin.

Buteo, cognomen M. Fabii apud Liv. & Plut. Item Romanus Orator, cujus mem. Sen. lib. 2. Contr.

Butes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob ſævitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, parvo navigio in Siciliam confugit, ubi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt, à quâ cum ob formæ morumque elegantiam diligeretur, ejus concubitu uſus, Erycem filium ex eâ ſuſcepit, & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocaretur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Virgil. lib. 5. Æn.

Idemque ad tumulum, quo maximus occubat Hector
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebryciâ veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulvâ moribundum extendit arenâ.

Butes, nomen ſacerdotis. Rhod. 14. 13. Vide Niceph. in Syneſium de Inſomniis. Orpheus etiam quendam hujus nominis recenſet inter Argonautas

Βούτης τ' Ἀστεάδης ἴκελος χρυσοῖσι θεοῖσι.

Butes,

Butes, Trojanus à Camillâ occiſus eſt. Virg. Æn. 11.

Protinus Orſilochum & Buten duo maxima Teucrum
Corpora. ———

Buthus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare ſolebat, unde natum proverbium in edaces, *Buthus obambulat.* Vide Heſychium in Βέθος περιπατεῖ, & Zenob. pag. 44.

Butorides, inter Duodecim iſtos, qui de Pyramidibus Ægyptiis ſcripſerint, reponitur à Plinio, lib. 36. cap. 12.

Buzyges, Heros quidam Athenienſis, qui omnium primus junctis bobus araſſe terram creditur. Heſychius. Βεζύγης, ἥρως Ἀττικὸς ὁ πρῶτος βῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας, ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης. Auſonius in Epiſtolis.

Hoc ſi imperatum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemon olim ſive Epimenidem vocant,
Aut Bulsanum Buzygem.

Ita legendi hi verſus. Quis enim ſit *Medes*, neminem ſcire puto: neque etiam quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque ſcribendum *Bulliamus* vel *Bulsanus* à Bulîâ civitate Atticâ. Iſ. Voſſius.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cum fratrem Caunum miſerè deperiret, ejuſque concubitum aſſequi non potuerit, laqueo gulam fregit. Ovid. de Art. Am.

Byblida quid referam? vetito qui fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas.

Idem vero lib. 9. Met. aliter hanc fabulam refert, inquiens, Quum Byblis fratrem ſuum Caunum perditè amaret, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, ſecuta eſt; & poſtquam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naidum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt. Ita enim ait.

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeïa Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet Dominæ, nigraque ſub ilice manat.

Suidas. Βύβλις, ὄνομα κύριον, ἀδελφὴ Καύνου, ἀμφότεροι δυσερῶντες.

C A

CAath, filius Levi, Gen. 46. alias *Kaath*. Lat. *congregatio*, ſive *ruga*, aut *obtuſio*. Amram genuit Moſis patrem. Mendoſè autem leguntur verba Demetrii ex Alex. Polyhiſtore citata apud Euſebium de Præp. Evang. lib 9. Κλαθ δὲ ἐτῶν μ' γεννῆσαι Ἀβραὰμ. Legendum Καὰθ δὲ ἐτῶν ξ' γεννῆσαι Ἀμβρὰμ.

Cavarus, Sacerdotes Cereris apud Parios. Heſychius. Κάβαρνοι, οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Hinc Suidas in Ὀργεῶνες, ὁ γὰρ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ (lege Λύδῃ) φησὶ Καβάρνους θῦσαι ἀβακχέας (lege ἀγακλέας) ὀργεῶνας. Stephanus in Πάρος ſcribit poſt Nicanorem etiam Parum inſulam dici Καβαρνίν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρός. Quod nihilo eſt verius quam quod ibi ſequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhaſii filio. Nam ut Pari vocabulum Phœnicium eſt, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœnicè enim *Cabarni* eſſent קרבנין *Carbanim*, ut קרב *careb* offerre, eſt קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in uſu fuiſſe, docet ex Theophraſto, Joſephus, lib. 1. contra Appionem.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euſeb. lib. 1. Præp. Evang. Καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κρόνος Βύβλον μὲν τὴν πόλιν θεᾷ Βααλτίδι τῇ καὶ Διώνῃ δίδωσι. Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι, καὶ Καβείροις. Damaſcius apud Phot. Ὁ ἐν Βηρυτῷ Ἀσκληπιὸς οὐκ ἔστιν Ἕλλην, οὐδὲ Αἰγύπτιος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοῖνιξ. Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι, καὶ Καβείρους. Sane כביר *Cabir* Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* ſonat. Hinc jam alii obſervarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Divos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, θεοὺς μεγάλους καὶ δυνατούς, Orpheo ἐπιδυνάστας. Bochart. & ante eum Caſaubonus. Suidas. Καβειροὶ, πόλις, καὶ Κάβειροι ὄνομα ἔθνους, σημαίνει δὲ καὶ δαίμονας. Heſych. Κάβειροι, καρκίνοι, πάνυ δὲ τιμῶνται ἐν Λήμνῳ ὡς Θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Orpheus Argonauticon initio,

— Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Vide Meurſ. de Feſt. Græc. in Καβείρια.

Cacus, paſtor Aventini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidiè infeſtabat, Herculis quoque boves, quos ille, occiſo Geryone ex Hiſpaniâ abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, caudâ in antrum ſuum pertraxit. Hercules autem ad primam Auroram evigilans, cum gregem oculis perluſtraſſet, & partem numero abeſſe ſenſiſſet, ad proximam ſpeluncam pergit, ſi forte eò veſtigia ferrent, quæ ubi omnia foras verſa videt, incertus animi abigere ſubinde armentum cœpit. Verum cùm præter ſpeluncam actæ boves quædam ad deſiderium, ut fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpeluncâ boum vox Herculem convertit: Quem ad ſpeluncam accedentem cum Cacus aditu prohibere conaretur, clavâ ictus occubuit, ut latius exequitur, Livius, lib. 1. Virg. lib. 8.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat
Solis inacceſſam radiis: ſemperque recenti
Cæde tepebat humus, foribuſque affixa ſuperbis
Ora virum triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magnâ ſe mole ferebat.

Propert. 4. 10.

Sed non infido manſerunt hoſpite Caco
Incolumes, furto polluit ille Jovem.
Incola Cacus erat, metuendo raptor ab antro,
Per tria partitos qui dabat ora ſonos.
Hic ne certa forent manifeſtæ ſigna rapinæ,
Averſos caudâ traxit in antra boves.

Mart. 5. 66.

Sylvarumque tremor tacitâ qui fraude ſolebat
Ducere non rectas Cacus in antra boves.

Ovid. 1. Faſt.

Cacus Aventinæ timor, atque infamia ſilvæ.

Sunt qui adfirmant hunc Cacum Evandri fuiſſe ſervum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio, & incendio vaſtaverit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ovid. ubi ſupra.

Dira viro facies, vires pro corpore, corpus
Grande, pater monſtri Mulciber hujus erat.

Livius ait, Cacum ictum fuiſſe clavâ. Accepit credo ab Ovidio, qui lib. 1. Faſt.

Occupat Alcides, adductaque clava trinodis
Ter quater adverſi cædit in ora viri.

Ubi benè *trinodis*. Sic enim deſcribitur à Poetis hæc Herculea clava, non lævis, ſeu polita, ſed ruſtica & inculta. Apollon. Argon. a.

——— Ἀμφὶ δὲ δέρμα πέλωρον ἔσω λέοντος
Ὤμοις, ἀζαλέῃσι, ῥόπαλον δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης.

Ex olivâ itaque fabrefacta fuit, ſeu potius Oleaſtro. Pauſan. Corinth. Καὶ Ἑρμῆς ἐνταῦθα ἐπὶ Πολυγόνου χαλκοῦς ὀρθὸς ἐς αὐτὸ τὸ ἄγαλμα, τὸ ῥόπαλον θεῖναι φασὶν Ἡρακλέα καὶ (ἦν γὰρ κοτίνου) τοῦτο μὲν ἐνέφυ τῇ γῇ καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις. Meræ nugæ. Dionyſ. quoque.

Ἡρακλῆς αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει.

Sed Virg. eum conficit *ſaxis*, *vaſtiſque molaribus*, ac *ramis*. Unde Propertius

Mænalio jacuit pulſus trià tempora ramo
Cacus ———

Juvenalis Sat. 5.

Duceris plantâ, velut ictus ab Hercule Cacus,
Et ponere foras.

Habuit ex Virgilio.

——— *Pedibuſque informe Cadaver*
Protrahitur. ———

Ovid. de *Caco* Faſt. 1. vocat eum.

Non leve finitimis, hoſpitibuſque malum.

Ubi alludit ad etymon. Servius. *Servus Evandri* Κακὸς, & *malus fuit*; unde *Kakos dictus mutato accentu.*

Cadmelus, Mercurii cognomen. Nonnus Dionyſ. 4. Οὐδὲ ἀνέτλην Κάδμιλος ἀεὶδειν. Forte à *Chadama* quod Arabicè eſt *miniſtrare*.

Cadmia, quid ſit lege apud Plin. lib. 34. cap. 10. Ibi paulo aliter quam Poſidonius refert, qui ſic habet apud Strab lib. 3. Ἐπεὶ φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, καὶ ὁ Κύπριος χαλκὸς μόνος φέρει τὴν Καδμείαν λίθον. Plin. autem *Omnis*, *Cadmia in Cypri fornacibus optima.* Et Dioſcorides. Καδμείας ἀρίστη μὲν ἡ Κυπρία. Deinde autem ejus Καδμείας mentionem facit, quæ ex Macedoniâ, Thraciâ, Hiſpaniâ advehuntur.

Cadmus, Agenoris filius, Phœnicum rex. Alii eum è Tyro, alii autem è Sidone arceſſunt, quibus habenda potior fides, quia Cadmi ævo Tyrus nondum erat condita. Regis filium Græci faciunt, ut ſuo honori conſulant, quia regnavit in Græciâ; ſed hoc commentum refellunt Sidonii apud Euhemerum Coum (Athen. lib. 14.) Cadmum dicentes, cum ſui regis eſſet μάγειρος, i. e. *coquus*, cum Harmoniâ tibicina aufugiſſe. Id videtur veriſimilius; modo is cocus intelligatur, qui Ebraicè dicitur שר טבחים qualis fuere Potiphar & Arioch, & Nebuzaradan. Joſephus, & Græci reddunt ἀρχιμάγειρος.

Familiam

Familiam quod attinet, ex ipſo nomine colligimus Κάδμον fuiſſe קדמוני Cadmoni, i. e. Cadmonæum. ex illis puta de quibus agit Moſes, Gen. 15. 19. Hi porro Cadmonæi cum Hevæis iidem erant. Neque obſcura ratio cur Hevæi Cadmonim, id eſt, orientales dicti ſunt, cum Joſ. 11. 3. & Jud. 3. 3. legamus eos occupaviſſe montem Hermonem, quæ pars erat Terræ Chanaam maximè Orientalis. Unde eſt quod pro Oriente Hermon, ut pro Occaſu Thabor habetur, Pſal. 87. 13. Cadmonæus igitur idem qui Hermonæus. Atque hinc factum eſt ut Cadmi uxor vocetur Harmonia vel Hermione. Nempe à monte Hermone ex quo erant oriundi. Nec jam obſcurum cur in ſerpentes fingantur eſſe mutati. Hevæi enim erant. Ovid. Met. 4.

Dixit, & ut ſerpens in longam tenditur alvum,
Durataque cuti ſquamas increſcere ſentit,
Nigraque cæruleis variari corpora guttis, &c.

Dionyſius Periegetes, verſ. 390.

Κεῖνον δ' ἂν περὶ κόλπον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
Τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει·
Κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο.

Nicander in Theriacis.

Ἴσον δ' ἣν ἕρπυζε Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθαις,
Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε
Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε.

Nonnus Dionyſiacon quarto per modum prædictionis.

Κάδμος ἀμειβομένων μετ' ἐμὸν ἀλλοειδέϊ μορφῇ
Ἀλλοφυὴς ἤμελλε παρ' Ἰλλυρίδος σφυρὰ γαίης
Ζῶον ἔχειν ἴνδαλμα δρακοντείοισι φέρουσι.

Et lib. 46.

Ἰλλυρίην δ' ἐπὶ γαῖαν ἐς ἑσπερίην χθόνα πόντου
Ἁρμονίην λιπόπατριν ὁμόστολον ἄξεις Κάδμον
Ἀμφοτέρους πέμπουσιν ἀλήμονας, οἷς χθόνιος ἐχθρῶν
Ὥπασε ποικιλόνωτον ἔχειν ὀφιώδεα μορφήν.

Statius Theb. 2.

Prima fides operi; Cadmum comitata jacentem
Harmonie, verſis in fibula dira querelis,
Illyricos longe ſulcavit pectore campos.

Libet hic aliûs de Cadmo fabulæ priori non minus intricatæ rationem aperire. Aiunt ex ſerpentis dentibus à Cadmo diſſeminatis ortos fuiſſe milites magno numero; quibus in mutuam perniciem ruentibus, ſolum quinque ſuperſtites univerſam Bœotiam imperio ſubjeciſſe. Claud. lib. 1. de Laud. Stilic.

Non ego delectus, Tyrii ſed vomere Cadmi
Jam ſubitas acies concepto dente draconis
Exſiluiſſe reor; Dircæa qualis in arvis
Meſſis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos ſtrinxit gladios, cum ſemine jacto
Terrigena galeâ matrem naſcente feriret,
Armifer & viridi floreret milite ſulcus.

Lucan. lib. 4.

—— Sic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, cecidit que ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Hâc fabulâ nihil ineptius. Hinc Cadmea victoria, Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες, ὕστερον ἐπὶ τῶν Ἐπιγόνων ἡλώθησαν. Οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας, ἔγημε τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τοῦ Ἄρεως χρυσοῦν τηροῦντα δράκοντα, ἐθήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. Suidas item. Καδμεία νίκην ὑποδέδεκται τὴν ἐπὶ τῇ ἀλυσιτελεῖ νίκῃ, ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀμφότεροι ἀπώλοντο. Ἕτεροι δέ φασιν αὐτὴν λέγεσθαι, ἐπὶ τῶν νικώντων μετὰ τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλόντων. Sed bene eſt, quod in illo quicquid eſt reconditum Phœnicius ſermo detegit. Rem paucis explicat Bochartus ὁ πάνυ. Primo, inquit, Cadmus Hebræâ phraſi dicitur feciſſe milites, quos conſcripſerat. Sic 1 Sam. 14. 48. ויעש חיל & fecit copias, i. e. conſcripſit. At quorſum ex ſerpentis dentibus? Reſp. Phœniciâ linguâ, quæ partim fuit Syra, partim Hebræa שני נחש dentes ſerpentis erant ærea Cuſpides, quibus primus in Græciâ Cadmus milites ſuos armavit. Is enim repertor æris. Hyginus cap 274. Cadmus Agenoris filius æs Thebis primus invenit um condidit. Proinde lapis ærosus ex quo fit æs Cadmia dicitur, Plin. 34. 1. & 10. Jam ut conſcripti milites ad numerum quinarium redigerentur, fecit ambiguitas vocis חמש quæ pro ſoni varietate aut quinque ſignificat, aut eum, qui ad bellum expeditus, & accinctus eſt. Vide Exod. 13. 18. Ut rem in pauca conferam; De Cadmo veriſimile eſt ſuâ linguâ Phœnices in hunc modum ſcripſiſſe,

עשה חיל חמש אנשים נושקים בשני נחש

quæ verba ſic reddita ſunt, Fecit exercitum quinque virorum, armatorum ex dentibus ſerpentis, cum reddi debuiſſent Conſcripſit exercitum expeditum virorum armatorum cuſpidibus, i. e. haſtis æreis. Tales enim olim haſtæ Græcorum. Ære ſe pro ferro priſci mortales utebantur. Porro idem Cadmus aliud in Græcia ſui monumentum ære perennius reliquit, nempe literas, quas à Cadmo ſe accepiſſe Græci penè omnes agnoſcunt. Herod. lib 5. Οἱ δὲ Φοίνικες οὗτοι οἱ σὺν Κάδμῳ ἀπικόμενοι, &c. ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα οὐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι. Zenodotus de Zenone apud Laertium.

Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα.

Literas tamen in ipſâ Phœnice natas non crediderim, ſed à Syris vel Aſſyriis ad Phœnices deveniſſe. Diod. Sic. lib. 5. Σύρους μὲν εὑρετὰς γραμμάτων εἶναι, παρὰ δὲ τούτων Φοίνικας μαθόντας τοῖς Ἕλλησι παραδεδωκέναι, τούτους δ' εἶναι οἱ μετὰ Κάδμου παραγενόμενοι εἰς τὴν Εὐρώπην. Plin. 7. 56. Literas ſemper arbitror Aſſyrias fuiſſe; ſed alii apud Ægyptios, alii apud Syros repertas volunt. Utique (malim utrique) in Græciam intuliſſe è Phœnice Cadmum. Joſephus contra Apionem, lib. 1. contendit literarum uſum apud Græcos Cadmo eſſe multo recentiorem. Οἱ γὰρ (inquit) ἀρχαιοτάτην αὐτῶν τὴν χρῆσιν εἶναι θέλοντες, παρὰ Φοινίκων καὶ Κάδμου σεμνύνονται μαθεῖν. Οὐ μὴν, οὐδ' ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου δύναιτό τις ἂν δεῖξαι σωζομένην ἀναγραφὴν οὔτ' ἐν ἱεροῖς, οὔτ' ἐν δημοσίοις ἀναθήμασι. Additque poſt multam quæſtionem tandem conſtitiſſe Græcos Trojani belli tempore adhuc ignoraſſe literas, atque id eſſe in confeſſo nullum apud eos extare ſcriptorem Homero antiquiorem. Nec deeſſe qui Homerum ipſum aſſerant poemata ſua non ſcriptis, ſed recitantium memoriæ commiſiſſe. Sed pleraque hæc plane falſa ſunt. Neque enim in Græciâ deerant inſcriptiones, non Homero ſolum, ſed & Trojano bello vetuſtiores. Talis illa Amphitryonis quam Thebis in Iſmenii Apollinis templo literis Cadmeis in tripode inciſam ſe legiſſe ſcribit Herodotus.

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἑὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

Facta hæc ætate Laii, qui Cadmum habuit proavum. Ibidem legere eſt duas alias inſcriptiones penè ejuſdem ævi. Scriptores Græcos quod attinet, quamvis hodiè nullus extet Homero vetuſtior, tamen olim multi extiterunt, de quibus vide Bochartum Geogr. pag. 419. Contrario errore Tzetzes probare nititur Græcos habuiſſe literas etiam ante Cadmum, duplici argumento. Priore, quod oraculo redditum fuit Cadmo.

Φράζεο δὴ τὸν μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε
Ἠοῦς ἐγρόμενος, &c.

Altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo ſcriptas tabellas de ſuâ cæde attulit. Sed utrumque argumentum futiliſſimum eſt, inquit Illuſtris Scal. ad Euſeb. Nam utrumque geſtum fictum eſt à Poetis. Potuit vero aliud regeri, nempe prius argumentum prorſus eſſe ἀνακόλουθον. Oraculum ipſi Cadmo in Græciâ redditum eſt, ergo literæ tunc temporis erant in uſu inter Græcos. Non ſequitur. Multi populi ante literarum uſum habuere ſuos vates. In poſteriore argumento Tzetzes ſupponit rem falſiſſimam, nempe Bellerophontem antiquiorem eſſe Cadmo. Nam Bellerophontis avus Siſyphus, & Cadmus σύγχρονοι fuere.

Cadmus Mileſius hiſtoricus, de quo vide Voſſium Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 1. Porro Cadmi Mileſii duo fuere, quorum uterque hiſtoriam reliquit. Prior Pandionis filius, qui origines Mileti, ac totius Ioniæ quatuor libris comprehendit. Alter eo junior fuit qui ſexdecim Atticæ hiſtoriæ libros condidit, ut auctor eſt Suidas. Voſſ. H. Gr. p. 431.

Caduceus, Mercurii virga fuiſſe dicitur, quâ ille ad diſſidia, & diſcordias tollendas utebatur. (Unde Caducifer dictus eſt) à cadendo ſic vocata, quod contentiones & bella cadere faceret, nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Vide Voſſium in Caduceus. Cæterum Ægyptii veteres Caduceum in ſpeciem 2 draconum maris & fœminæ figuraverunt, qui parte mediâ ſui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, ſibi alligantur, primiſque partibus reflexi, in modum circuli oſcula jungunt. Hanc virgam Apollo dicitur inveniſſe, & Mercurio donaviſſe, lyrâ viciſſim ab illo acceptâ. De draconibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem. Mercurium, hanc virgam manu tenens cum in Arcadiam proficiſceretur 2. ſerpentes pugnantes inveniſſe, virgâque interpoſitâ dicto citius prælium diremiſſe: ad cujus rei memoriam poſteri Caduceum 2 draconum ſimilitudine figurarunt, illudque Mercurio, veluti peculiare inſigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis revocare, & ſomnum quibus volebat immittere credebatur. Virg. Æn. 4.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat Orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque ——

Horat.

Horat Carm. 1. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgaque levem coerces
Aureâ turbam. ——— ———

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem, & exortum æquinoctialem, nubes occultâ quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, ut poſt Ariſt. docet Plin 2. 47. Unde Proverb. *Mala ad ſe trahens, ut Cæcias nubes.* Nomen quod attinet, ita habet Ach. Tatius in Iſagog. Ὥσπερ καὶ ἀπὸ τόπων τινῶν φασὶ τινας λέγεσθαι οἷον Καικίας ἀπὸ Καΐκου ποταμοῦ πνέοντα. Heſychius. Ὁ καικίας ἄνεμος ἀπὸ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ.

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinii Priſci uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritiſſima, quæ prius *Tanaquil* dicebatur. Plin. 8 49.

Cæcilia, gens fuit, de cujus origine variæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus. Vide Metellus.

Cæcilius Epirota, libertus Attici Equitis Rom. ludum Grammaticæ Romæ aperuit Primus dicitur Virgilium & alios poetas novos prælegere cœpiſſe. Domit. Marſus:

Epirota tenellorum nutricula vatum. Macrob.

Cæcilius, Africanus in diſciplina juris atque legibus pop. Rom. noſcendis tractandiſque ſcientiâ, uſu, authoritateque illuſtris fuit tempore Gellii, cujus etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad jus civile pertinerent.

Cæcilius Claudius Iſidorus. C. Aſinio Gallo, & Martio Cyrino Conſulibus ad 6. Calend. Feb. Teſtamento ſuo edixit; Quamvis multa civili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſe ſervorum 4116. juga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia, in numero pondo 600 millia. Plin. 33. 10.

Cæcilius Calactinus, Judæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto uſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demoſthenis, & Ciceronis, & alia multa. Suidas. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 178.

Cæcilius Argivus verſificator, ſcripſit de piſcibus. Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus quem Tullius ad Atticum *malum Latinitatis authorem* vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus & Ennii contubernalis. Deceſſit uno anno poſt Ennium, ſepultus in Janiculo. Euſeb. Horat. Ep. ad Aug.

Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte,

Quintilianus 10. 1.

Licet Cæcilium veteres laudibus ferant.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cujus mater cum igni aſſideret, ſcintilla in gremium ejus delata eſt, ex quâ illa ſe gravidam factam credi voluit, expletiſque legitimis menſibus puerum peperit, quem, quòd minores haberet oculorum orbes, *Cæculum* appellavit, à quo *Cæcilios* ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cum aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens, & latrociniis, tandem Præneſte condidit, cumque vicinos populos ad ludorum ſpectacula convocaſſet, monere eos cœpit, ut relictis ſedibus ſuis novam urbem ſecum incolerent, neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cum illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur invocaſſe, ut ſi revera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quæ univerſum illum cœtum circumſepit, tantamque omnibus religionem incuſſit, ut non ægre in Cæculi ſententiam tranſirent. Alii tradunt Cæculum recens natum à paſtoribus in igne inventum eſſe nullâ ſui parte à flammis violatum, indeque factum eſſe, ut Vulcani filius crederetur. Virg. Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum, pecora inter inertia regem
Inventumque focis, omnis quæ credidit ætas
Cæculus. ——— ———

Cæleſtis, nomen Deæ cultæ ab Afris. Tertul. in Apologet. *Unicuique provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtartes, ut Arabiæ Dyſares, ut Norici* (Pithœus legit Armorici) *Belenus, ut Africæ Cæleſtis*, &c. Philaſtrius Brixienſis in Catalogo hæreſ. *Alia*, inquit, *hæreſis in Judæis, quæ Reginam, quam & Fortunam cœli nuncupant, quam & Cæleſtem vocant in Africâ.*

Cælius, Orator, acri turbulentoque ingenio, Ciceronis diſcipulus, deceſſit admodum juvenis, quem Quintilianus dignum longiore vitâ, & meliore mente dixit. Ab Atratino quodam accuſatus, quod cum Catilinâ conſpiraſſet in perniciem reipublicæ, quodque aurum à Clodiâ Clodii ſorore extorſiſſet, eique venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone. Vide Orat. pro Marco Cælio. De hoc Sen. l. 3. de Ira. *Cælium*, oratorem fuiſſe iracundiſſimum conſtat; cum quo, ut aiunt, cœnabat in cubiculo lectæ patientiæ cliens: Sed difficile erat illi in crapulam conjecto (Lipſius legit *copulam*) rixam ejus cum quo edebat effugere. Optimum judicavit quicquid dixiſſet ſequi, & ſecundas agere. Non tulit Cælius aſſentientem, ſed exclamavit, Dic aliquid contra, ut duo ſimus

Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, cum in cubiculo quieſcens, in lecticulo peremptus eſſet, ejus cædis, quoniam nulli eſſent alii ad quos ſuſpicio pervenire poſſet, Cælii duo filii cauſam dixere: poſtquam vero conſtitit eos dormiviſſe aperto oſtio abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe Val. Max. lib. 8. ubi in editt. quibuſdam *Clodius* vocatur.

Cælius Tubero, vitâ functus & in rogum miſſus revixit. Plin. 7. 52.

Cælius Vibenus, Tuſcorum rex, Romulum contra Cæninenſes & Antennates, Cruſtumenoſque juvit. Dionyſius lib. 2. Hinc *Cælius mons*, quem Tullus Hoſtilius urbi addidit, ibique ipſe habitavit, quo frequentius habitaretur. Liv. lib. 1.

Cæmaro Καιμάρων, res Indicas tractavit, quarum 10. citat. Plut. de Fluin.

Cænis, Theſſalica puella, quæ à Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nulliſque unquam vulneribus poſſet ſauciari Mutato itaque ſexu etiam nomen mutavit, *Cæneus* dictus. Hic cum Lapithis pugnans adverſus Centauros, cum nullo lethi genere poſſet violari, congeſtâ in eum magnâ arborum mole, vivus obrutus eſt, & in avem tranſmutatus. Ovid Met.

Maxime vir quondam, ſed avis nunc unica ———

Quanquam Virgilius à morte non in avem transformatum voluit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet. Æn 6.

It comes & juvenis quondam nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Cæſar. De hujus nominis origine ſunt opiniones eruditorum variæ. Nonnulli enim à *cæſo* elephanto deducunt, quem Pœni, quorum lingua ex Syriacâ fluxit, nominant *cæſam*, hoc eſt, כסירא Spartianus quoque & Servius dicunt vocatum primum hoc nomine C. Julii Cæſaris avum, qui in Africâ elephantem interfecit, *Cæſarem* linguâ Punicâ appellatam. Quibus aſſentitur Conſtantinus Manaſſes pag. 71. Καίσαρες γὰρ ἐλέφαντας τοὺς Φοίνιξ καλοῦσι. Nonnulli à *cæſarie*, cum quâ primus in Juliorum familiâ in lucem prodiit Jul. Cæſar. Veriſimilior eorum ſententia, qui id nominis primum illi inditum exiſtimant, qui matris utero erat exciſus, etiamſi Feſtus Pompeius tales potius *Cæſones* appellandos exiſtimet. Multi hanc in ſententiam eunt. Suidas imprimis qui inquit in Julio Καῖσαρ, οὕτως ὀνομαζόντων οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀπὸ Ἰουλίου τοῦ καὶ γεννηθέντος. Vide Fungerum in *Cæſar*, & Voſſium in *Cæſones.*

C. Julius Cæſar, primus Romanorum Imperator, qui omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibuſque & monte Gebenna, fluminibuſque Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciæ formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis cladibus affecit. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecunias & obſides imperavit. Velleius Paterculus quidem *bis penetratam à Cæſare Britanniam*, refert. Haud equidem credo, aliam enim fabulam narrat Lucanus.

Territa quæſitis oſtendit terga Britannis.

Tacitus quoque Hiſtoricus graviſſimus ait Cæſarem *Britanniam tantum oſtendiſſe, non tradidiſſe Romanis.* Et ſane adeo parum in expeditione iſta profecit ut Britannos vel *intactos*, vel ſaltem *invictos* reliquerit. Horat. Epod. Od. 7.

Intactus aut Britannus, ut deſcenderet
Sacrâ catenatus viâ.

Prop. *Te manet invictus Romano Marte Britannus.*

Verè itaque Seneca ſeu quiſquis eſt qui Octaviam ſcripſit, de Claudio Imp.

——— *Cuique Britanni*
Terga dedere, ducibus noſtris
Ante ignoti, juriſque ſui.

Et iterum. *En qui oræ Tameſis poſuit jugum.*

Deinde cum obtinere non potuiſſet, ut ſui abſentis in Conſularibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam convertit; nemineque repugnante Galliam Ciſalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit, Pompeiumque Italiâ expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam progreſſus validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, Petreio, Afranio, & Varrone erant, ſuperavit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio vicit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit. In Africâ devicit Scipionem & Jubam, in Hiſpaniâ Pompeii liberos. Triumphavit quinquies, primùm de Galliâ, poſtea de Alexandriâ, deinde de Ponto, de Africâ & de Hiſpaniâ. Liberaliſſimus fuit omnium, & quidem poſt hos triumphos. Eum ſcribere, & legere ſimul, dictare & audire ſolitum accepimus, inquit Plin. 7. 15. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis conjuratis 23. vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem ejus ante denunciantibus, quorum bonam partem

enumerant Virgilius & Ovidius: quorum primus Georg. lib. 1. hæc habet.

Ille etiam extincto miſeratus Cæſare Romam,
Cum caput obſcurâ nitidum ferrugine texit,
Impiaque æternam timuerunt ſecula noctem.
Tempore quanquam illo tellus quoque & æquora ponti,
Obſcœniqae canes, importunæque volucres
Signa dabant. Quoties Cyclopum effervere in agros
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos liquefactaque volvere ſaxa?
Armorum ſonitum toto Germania cœlo
Audiit: inſolitis tremuerunt motibus Alpes.
Vox quoque per lucos vulgo exaudita ſilentes
Ingens, & ſimulacra modis pallentia miris
Viſa ſub obſcurum noctis, pecudeſque locutæ,
Infandum, ſiſtunt amnes, terræque dehiſcunt,
Et mæſtum illacrymat templis ebur, æraque ſudant.
Proluit inſano contorquens vertice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus, campoſque per omnes
Cum ſtabulis armenta tulit, nec tempore eodem
Triſtibus aut extis fibræ apparere minaces,
Aut puteis manare cruor ceſſavit, & altè
Per noctem reſonare, lupis ululantibus, urbes.
Non aliàs cœlo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Ovid. Met. lib. ult.

Signa tamen luctûs dant haud incerta futuri.
Arma ferunt inter nigras crepitantia nubes,
Terribileſque tubas, auditaque cornua cœlo
Præmonuiſſe nefas. Phœbi quoque triſtis imago
Lurida ſollicitis præbebat lumina terris.
Sæpe faces viſæ mediis ardere ſub aſtris:
Sæpe inter nimbos guttæ cecidere cruentæ.
Cærulus & vultum ferrugine Lucifer atrâ
Sparſus erat: ſparſi Lunares ſanguine currus:
Triſtia mille locis Stygius dedit omina bubo;
Mille locis lacrymavit ebur: cantuſque feruntur
Auditi, ſanctis & verba minacia lucis.
Victima nulla litat: magnoſque inſtare tumultus
Fibra monet; cæſumque caput reperitur in extis;
Inque foro, circumque domos, ac templa Deorum
Nocturnos ululaſſe canes; umbraſque ſilentum
Erravîſſe ferunt: motamque tremoribus urbem.

Percuſſorum autem ferè neque triennio quiſquam amplius ſupervixit, neque ſuâ morte defunctus eſt. Damnati omnes alius alio caſu perierunt, pars naufragio, pars prælio; nonnulli ſemetipſos eodem pugione, quo percuſſerant Cæſarem, interemerunt. Sueton. Id vero mortis genus, inexpectatum ſcilicet optimum ſemper Cæſar habuerat: & amicis quidem inter cœnandum rogantibus, quænam optima eſſet mors, reſponderat, ἀπροσδόκητος. In laudem ejus maximè conducit, quod de eo referant Seneca & Plinius. Hic lib. 2. de Irâ: *Fecit hoc & C. Cæſar,* ille qui victoriâ Civili clementiſſimè uſus eſt. Cum ſcrinia deprehendiſſet epiſtolarum ad Pompeium miſſarum ab iis, qui videbantur aut in adverſis, aut in neutris, fuiſſe partibus, combuſſit. Quamvis enim moderatè ſoleret iraſci, maluit tamen non poſſe. Gratiſſimum putavit genus veniæ, neſcire quid quiſque peccaſſet. Ille lib. 7. Nat. Hiſt. *Illa fuit vera & incomparabilis* invicti animi ſublimitas, captis apud Pharſalum Pompeii M. ſcriniis epiſtolarum, iterumque Thapſum Scipionis, ea optimâ concremaſſe fide, atque non legiſſe. Optimus Orator fuiſſe perhibetur Corn. Nepos apud Sueton. *Quid? oratorum* quem Cæſari antepones eorum qui nihil aliud egerunt? Quis ſententiis aut acutior, aut crebrior? *quis verbis aut ornatior, aut elegantior?* Idem habet Cic. ad Brutum, Oratores enim enumerans, negat ſe videre, cui Cæſar debeat cedere. Et Atticus ibidem judicabat, illum omnium fere Oratorum Latine loqui elegantiſſime. Vide Auctorem in Dialogo de Oratore. Vitam ejus & res geſtas pete ex Tranquillo & Plutarcho. De ſcriptis ejus nos alibi agemus.

Cæſar, Dictatoris pater, Piſis dum calcearetur repente interiit.

Cæſar Octavianus, 2 Rom. Imp. Vide *Auguſtus.*

C. Cæſar, poeta Tragicus & Orator, de quo ſic Tullius in Bruto. *C. Cæſar. L. F. & ſuperioribus & æqualibus omnibus præſtitit, oratorque fuit minimè ille quidem vehemens, ſed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo ſuavitate conditior. Sunt ejus aliquot orationes, in quibus ſicut ex ejuſdem Tragœdiis lenitas ejus ſine nervis perſpici poteſt.*

L. Cæſar, Caii Oratoris frater, & Conſul & Prætor fuit, ambo Syllam ſecuti, juſſu Marii interfecti ſunt.

L. Cæſar, M. Antonii Triumviri avunculus, Pompeianarum partium, miſſus ab utraque parte quandoque orator de pace; poſtremo inter proſcriptos ab Octavio interfectus fuit, cujus loco obtinuit M. Antonius, ut Cicero Octavii amicus proſcriberetur.

Cæſar Vopiſcus, cum cauſam apud Cenſores ageret, campos Roſeæ Italiæ dixit eſſe ſumen, in quo relicta pertica poſtridie non appareret propter herbam. Varro de R. R. 1. 7. Item totidem verbis habet Plinius 17. 4. Virg. Georg. 2.

Cæſius Baſſus, poeta Lyricus, qui in ſuis prædiis, ardente Veſuvio, cum villâ conflagravit.

Cæſonia, Caligulæ Imperatoris uxor, cujus collum quoties exoſcularetur maritus addebat; *Tam bona cervix ſimul ac juſſero, demetur.* Quin ſubinde jactabat; *exquiſiturum ſe ſemel fidiculis, cur eam tantopere diligeret.* Mox dato hippomane, eum in furorem vertit Juvenal. Sat. 6.

——Tamen hoc tolerabile, ſi non
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæſonia pulli
Infudit.———

Perſius Sat. 5. *Eſſedaque ingenteſque locat Cæſonia Rhenos.*

Cæſtius, Homo erat naſutiſſimus, ſed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infeſtus, quod illi non impunè ceſſit. Nam cum M. Tullius Ciceronis filius Aſiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter urbanitatem, cœnabat apud eum Cæſtius. M. Tullio & natura memoriam dempſerat, & ebrietas, ſi quid ex eâ ſupererat, ſubducebat, ſubinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & cum pluries ſubjectum nomen Cæſtii excidiſſet, noviſſimè ſervus, ut aliquâ notâ memoriam ejus faceret certiorem, interroganti domino, quis ille eſſet, qui in imo recumberet, ait, *Hic eſt Cæſtius ille qui patrem tuum negabat ſcire literas;* Afferri protinus flagra juſſit Marcus, cui, ut oportuit, de corio Cæſtii ſatisfactum fuit. Rhod. 14. 7.

Cain, i. e. *poſſeſſio*, vel *poſſeſſus*. Adæ filius, Gen. 4. Heſychius Κάϊν, κτῆσις. Vide Joſephum Ant. 1. 3. & Suidam in voce Cain. Cedrenus *Caia*, *invidiam* exponit. Malè ſiquidem קנאת eſt *invidia*, unde קנא, non autem קין. Lud. de Dieu vertit *lamentationem*, ſive *lamentatorem*, à formâ קין unde קינה *lamentatio* Ezek. 1. 10. Idem *Cedrenus*: Ὁ δὲ Κάϊν πρῶτος ἄροτρον εὗρε, καὶ μετὰ τὴν καταδίκην ἀρχὴ καὶ πλεονεξίας ἐγένετο, μέτρα καὶ σταθμὰ, καὶ ὅρους γῆς πρῶτος ἐπενόησε. καὶ πολὺ ὀχυροὺς εἰς ἓν συναγαγὼν, ἐν πολέμοις ἁρπάζειν ἐδίδαξεν. Οὗτος ὁ Κάϊν, ὡς ἡ λεπτὴ Μωσέως Γένεσις φησὶν, τῆς οἰκίας πεσούσης ἐπ' αὐτὸν ἐτελεύτησε. λίθοις γὰρ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινε, καὶ λίθοις ὁμοίως καὶ αὐτὸς ἀπεκτάνθη.

Cainan, i. e. *poſſeſſor* vel *emptor*, aut *lamentator*, vel *nidus*, filius Enos, Gen. 5. Hic magnus Rex fuiſſe perhibetur, cujus ſepulcrum Alexandro M. in Indiâ monſtratum eſſe docet. Juchaſin fol. 66. Lud. de Dieu.

Cainan δεύτερος, à B. Lucâ inter Arphaxad & Sala inſertus cap. 3 verſ. 36. ac ſi Sala non fuerat Arphaxadi filius, ſed nepos ex Cainan. Sunt qui Evangeliſtam hic ſequi volunt 70. Interpp. apud quos idem legas. Putant igitur eum in re non magni momenti, quæque ad fidem nihil pertinet præ συγκαταβάσει maluiſſe errantes ſequi, quam intempeſtivo diſſenſu ſcrupulum injicere, aut etiam Evangelii ſui αὐθεντίαν in diſcrimen adducere apud infirmos vel pertinaces, quibus perſuaſum erat hos Interpretes fuiſſe θεοπνεύστους. Cæterum de hâc re vide Boch. Phaleg. l 2. c. 13. Iſ. Voſſ. Caſtig. in G. Horn. p. 318. & Gregorii Poſthuma.

Caius, prænomen fuit apud Romanos; ſed veteres *Gaius* dicebant, qui multum delectati fuerunt literâ G. ut auctor libelli de Nominibus, qui Val. Maximo tribuitur, & qui cum eo edi conſuevit, obſervat. & nomen *Gaia*, ſeu *Caia*, à gaudio parentum factum ſcribit, nimirum ἀπὸ τοῦ χαίρειν *à gaudendo.* At Jul. Scaliger *Cajum* ab antiquitate dictum cenſet ἀπὸ τῆς γῆς *à terrâ* ſcilicet. Utrumque autem dicebatur *Caius*, & *Caia*: Ita ut C. rectum *Caium*, C. inverſum *Caiam* fœminam notaret. Quintilianus lib. 1. cap. 7. *Caius C. litera notatur*, quæ *inverſa* Ɔ. *mulierem declarat: quia tam* Caias *eſſe vocitatas, quam* Caios, *etiam ex nuptialibus ſacris apparet.* Quod de *nuptialibus ſacris* dicit, Plut. explicat in Qu. Romanis. *Cur ſponſam*, inquit, *introducentes dicere, jubent*, UBI TU CAIUS, EGO *CAIA?* An quia hâc conditione pactâ intrat, ut particeps rerum omnium, & gubernandæ familiæ ſit? Itaque hæc verba id ſignificant, UBI TU DOMINUS ERIS ET PATERFAMILIAS, EGO DOMINA ERO ET MATERFAMILIAS. Dicitur autem & *Cajus* & *Caias*. Mart. lib. 9.

Cajus à primâ tremebundus luce ſalutat.

Idem lib. 2. Vocativum extulit.

Quòd peto da Cai, non peto conſilium.

Auſonius. *Quis tu? Cajus ait*, Hinc adjectivum *Cajanus.* Stat. Sylv. 4. 9.

Emptum plus minus aſſe Cajano.

De quo vide ſis Turneb. Adverſ. lib. 20. cap. 32.

Calaber, Jovis filius, frater Tænari & Cerebi. Steph.

Q. Calaber, lib. 14. ſcripſit τὰ μεθ' Ὅμηρον, ſive Παραλειπόμενα: quomodo inſcripſit, quia Homerus hiſtoriam de

Ilio

libo non abſolvit. Vulgo ſolent *Calabrum* vocare, quia eum Beſſarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, marit. Calabriæ op. in pervetuſtâ æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græcâ Conſtantini Laſcaris Grammaticâ legere eſt. Nunc veriſimilius *Smyrnæum* nominant, quia ipſe lib. ult. dicat ſe ἀκεαχύτοις, ſive illuſtribus Muſarum ovibus Smyrnæ paſcendis operam dediſſe. Ex quo ſi de patriâ haud certo colligitur, ſaltem videmus Scholam non infrequentem habuiſſe Smyrnæ. At nullo nititur fundamento quod eum Ptolemæus Flavius Romanum putavit. Voſſius. Elegans admodum author eſt, Coluthi, Tryphiodori, & Muſæi non multum abſimilis, dignus certe, qui omnium manibus teratur; Et ut Homerum in argumento ſequitur, ita in Lectione eundem comitari debeat.

Calais, Boreæ ex Orithyiâ filius alatus qui unà cum Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Quâ in expeditione cum à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas ejus fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cum & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas uſque inſulas fugaſſent, ab Iſide admoniti ſunt, ne Jovis canes ulterius proſequerentur. Inde itaque retrorſum reverſi, duas illas inſulas in quibus Harpyias reliquerunt, à converſione ſuâ *Strophadas* appellarunt, cum antea *Plotæ* dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies fere octo præveniunt, unde & πρόδρομοι, i. e. *Præcurſores* appellantur. De his Ovid. Met. 6.

Barbaque dum rutilis aberat ſubvexa capillis
Implumes Calaiſque puer, Zetheſque fuerunt.

Propert. 1. 19. De Hylâ puero.

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Item nomen pueri, Horat. Carm. 3. 9.

Me torret face mutuâ
Thurini Calais filius Ornithi.

Calamis, cælator egregius. Prop. 3. 8.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna,
Exactis Calamis ſe mihi jactat equis.

Ovidius *Calaim* vocat ut vulgo legitur. Pont. 4. 1.

Vindicat ut Calais laudem quos fecit equorum:

Sed legendum *Calamis*. Vide Plin. 34. 7. Et Quint. 12. 10.

Calanus, philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum M. extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, factâ pyrâ, & aureâ lecticâ ſuperimpoſita, in eâ cubans combuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cum Alexander M. rogaret eum ſi quid vellet, dixiſſe, *Propediem Te videbo*. Quod etiam contigit, nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus. *Indæ*, inquit Suidas, *quemque ſapientem Calanon vocant*. Cæterum de hujus diſputatione & interitu plura vide apud Strab. lib. 15.

Calatianus vel *Callatianus* vetus hiſtoricus memoratur Dionyſ. Hal. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτων.

Calchas, antis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtorides à Poetis vocatur) qui cum Græcis ad expeditionem Trojæ profectus eſt: & quoniam divinandi arte plurimum præſtabat, ejus conſilio multa geſta ſunt. Nam eum in Aulide Græcorum claſſis adverſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, quâ ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, decem paſſeris pullos unà cum matre devorarat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortâque deinde ad Trojam peſtilentiâ, viam monſtravit, quâ Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeo ut ejus præſidio plerumque defenderetur, præcipue vero cùm cenſuit Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolum in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem infenſus ferebatur. Dirutâ autem Trojâ reverſus cum Amphilocho Amphiarai filio, terreſtri itinere Colophonem (quæ urbs eſt Ioniæ) cum in luco Apollinis Clarii extra urbem apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritiâ ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quod propoſitâ ſibi à Mopſo caprifico (ut refert Heſiodus) aut (ut Pherecydes mavult) ſue gravidâ, conjicere non potuiſſet, quot in illâ ficus eſſent, quotve hæc utero ſuculas gereret: quos tamen Mopſus ſine ullo errore divinavit. Sil. lib. 13.

Sed Calchas Danais niſi clauſum è ſedibus arcis
Armiſonæ curent ſimulacrum evellere Divæ
Non unquam affirmat Therapnæa Ilion armis
Ceſſurum, aut Ledæ rediturum nomen Amyclis:
Quippe Deis viſum, ne cui perrumpere detur
Effigies ea quas unquam poſſederit urbes.

Calenus, vates quondam in Hetruriâ celeberrimus. De quo hunc in modum ſcripſit Plin. lib. 28. cap. 2. *Cum in Tarpeio, inquit, fodientes* (videlicet Romani) *delubro fundamenta, caput humanum inveniſſent, miſſis ob id à Senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus, præclarum id fortunatumque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentavit, ſcipione prius determinatâ templi imagine, in ſolo ante ſe; Hoc ergo dicitis Romani? hic templum Jovis Opt. Max. futurum eſt. hic caput invenimus; conſtantiſſimâ Annalium affirmatione, tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni præmoniti à filio vatis legati Romani reſpondiſſent: Non planè hic, ſed Romæ inventum caput dicimus.*

Caligula, Caius Imp. dictus à *caligis*, quas margaritis refertas primus portavit. Auſon. vel potius à *caligâ* militari, quâ frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi Imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre videret. Peſſimus omnium priorum Imperatorum fuit; μιαρώτατον vocat Cedrenus. Ob crudelitatem tamen maximè famoſus. Suetonius in ejus Vit. cap. 27. *Parentes* ſupplicio filiorum intereſſe cogebat. Quorum uni valetudinem excuſanti Lecticam miſit; alium è ſpectaculo pœnæ epulis ſtatim adhibuit, atque omni comitate ad hilaritatem & jocos provocavit. Sen. lib. 2. de Irâ. C. Cæſar Paſtoris ſplendidi equitis Rom. filium cum in cuſtodiâ habuiſſet, munditiis ejus & cultioribus capillis offenſus, rogante patre, ut ſalutem ſibi filii concederet, quaſi de ſupplicio ejus admonitus, duci protinus juſſit. Ne tamen omnia inhumanè faceret adverſum Patrem, ad cœnam invitavit eo die. Venit Paſtor, nihil vultu exprobrante. Propinavit illi Cæſar heminam; & poſuit illi cuſtodem. Perduravit miſer, non aliter quàm ſi filii ſanguinem biberet. Unguentum & coronas miſit, & obſervare juſſit an ſumeret. Sumpſit eo die, quo filium extulerat imò quo non extulerat. &c. Quæras quare habebat alterum. Grotius per ἄνθρωπον ἁμαρτίας 2 Theſſ. 2: Caium Caligulam intelligi affirmat. Sane Suetonius de eo: Hactenus quaſi de principe: reliqua ut de monſtro narranda ſunt. Memorat idem dictum ejus factis congruens: Memento mihi omnia & in omnes licere. Impietatem ejus quod ſpectat, plurima Dion habet, multa quoque Suetonius. Sen. quoque circa finem lib. 1. de Irâ, dicta ejus terribilia & tumultuoſa commemorans ait. *Ad pugnam* vocavit Jovem & quidem ſine miſſione. Homericum exclamans verſum: ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σε. Parum autem fuit in Deos Fictitios inſævire, ni Deum verum quoque ſceleratiſſimus omnium auſus eſt inſurgere. Juſſit enim magnis additis pœnis, juſſumque repetiit ἑαυτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ poni ſibi ſtatuam in templo Dei, ait Joſephus. Philo autem ἀνδριάντα κολοσσιαῖον εἰσω τοῦ ἀδύτου ἀνατεθῆναι Γαΐου προσέταξε. Διὸς ἐπικλησιν αὐτοῦ. Deinde mox ἀνατεθῆναι πάλιν κελεύει τὸν ἀνδριάντα ἐν τῷ ἱερῷ. Hieron. in Chron. Euſebiano. *Caius* Petronio profecto Syriæ præcepit ut in Hieroſolymis Statuam ſuam ſub nomine Jovis Opt. Max. poneret. Oroſius Antiquum illud in Hieroſolymis ſacrarium profanari, ſacrificiis gentilium, ac replere ſtatuis, ſimulachriſque imperavit, ſeque ibi ut Deum coli voluit. Ἠξίου ὑπὲρ ἄνθρωπον νομίζεσθαι *voluit major homine credi*, ait Dio, Philo denique, οὐκ ἔτι ἠξίου μένειν ἐν τοῖς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὅροις, ἀλλ' ὑπερέκυπτε σπεύδων θεὸς νομίζεσθαι.

Callias, Syracuſanus hiſtoricus, de rebus Siculis libros complures reliquit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 11.

Callias, Athenienſis Comicus filius Lyſimachi, qui *Schœnion* cognominatus eſt, quod funes ob paupertatem torqueret.

Callias, *Laccoplutus* cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Suidas.

Callias, Methymnæus Grammaticus, quem Strabo lib. 13. dicit Alcæum, Sapphoque poetas enarraſſe. Cui Mitylenæus dicitur, & inter illuſtres Lesbios refertur.

Callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parva animalia fecit, ut partes earum cerni non poſſent. Plin. & Ælian. Var. Hiſt. 1. 17.

Callicrates, ἀνὴρ Ἀχαιὸς, quomodo perfidiâ ſuâ Achæos omnes Romanis parere coegit, docet Pauſanias lib. 7. Itemque quomodo à Menalcide perfidiâ ſuperatus fuit, idem demonſtrat ubi ſupra.

Callicrates, Tyrius, Aureliani tempore, & paulò poſt vixit, qui vitam Imperatoris hujus in literas retulit. Vopiſcus in Aurel.

Callidemus, an hiſtoricus fuit, haud ſatis compertum habemus Plin. lib. 4. cap. 12. & Solin. cap. 17. hoc teſte aſtruunt Eubœam prius Chalcidem eſſe vocitam; ære ibi prius reperto. Voſſius.

Callimachus, hiſtoricus & poeta Batti & Meſatmæ filius, diſcipulus Hermocratis Jaſenſis Grammatici, vixit apud Ptol. Philadelphum uſque ad Evergetem Bibliothecæ Regiæ præfectus. Scripſit plurima, inter cætera opus de origine & cauſis Sacrorum, quæ Αἴτια inſcripſit. Martialis ad Mamurram lib. 10.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Conſcripſit etiam in adverſarium poema acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellavit. Edidit & hymnos, qui hodieque extant. Item carmen de Berenices comâ quod Catullus tranſtulit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 1. 15. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 5. Fuit etiam *Callimachus* junior poeta *ἐπικός*. ex ſuperioris ſorore natus. Staſenoris, & Megatimæ, quæ Callimachi ſoror erat, filius, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit.

Callimachus, ſculptor κακιζότεχνος nominari voluit, quaſi artis interpellator, & qui eam in tenuiorem, exquiſitioremque diſciplinam reduxit, τήκειν enim *liquefacere*, *conflareque* ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforavit, minutatimque tractavit Pauſan. & Plin. 34. 8. κατατηξίτεχνος legunt. At Vitruvius 4. 1. κατάτεχνος dicitur.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo, quamplurimis haſtilibus cùm tranſfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, rectus ſtetit. Plut. in Paral.

Phil. *Callimachus* Experiens Florentinus, hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. p. 619.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozeliâ, de Rhetoricâ ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam, Suid. Viguit tempore Anton. Pii Imperatoris. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 14.

Callinus, primus orator, & inventor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Calliope, una Muſarum, Orphei mater, quæ Heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuavitate nomen habens, καλὸς enim *bonus* eſt & ὂψ vox. Virg. in Epigr.

Carmina Calliope libris Heroica mandat.

Quanquam Scal. Auſonio carmen iſtud attribuit. Cæſ. Baſſus lib. 2. Lyricorum:

Calliope princeps ſapienti pſalleret ore.

Horatius quoque l. 3. O. 4. *Regina Calliope* dixit. Oppian. 1 Venat.

Τοῦτό σε Καλλιόπη κλάστευ.

Homeri Enarrator in 1 Iliad. Ὀυ σφάλλεται ῥ ἐνὶ ὄνομα Μούσης, μίαν διὰ ῥ μιᾶς καλοῦν, λέγει ῥ τ Καλλιόπην. Philoſtratus in Heroicis de Poetis loquens, ait: Τὴν Καλλιόπην παρατυχεῖν αἰτούμενοι τῷ λόγῳ. Effertur & *Calliopea*. Virg. 4. Eclog.

Orphei Calliopea, Lini formoſus Apollo.

Ovid. 5. Faſt. *Prima ſui cœpit Calliopea chori.*

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe, fœminis ſciret, Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico feſellit habitu. Sed cum id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quod patrem, & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata vero in reliquum lex eſt, uti in certamen nudi prodirent gymnaſtæ, Pauſan. Rhod. 14. 14.

Calliphon, Callimachus.

Μὴ σύ γε Θάδγοις πόλεις χ̓εσ Καλλιφῶντος.

Hunc non *Calliphonta*, ſed *Callicona* nominant Ariſtophanes, & Euſt. Ejus hiſtoria hæc eſt; Priemenſibus, vel, ut Heſychius, Regis Ducibus Miletum inſ. prodidit Calliphon. Paulò poſt hanc inſulæ traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes cœpit vendere; ab eo empturus Calliphon, cum indicaret quâ parte ſcindi ſibi vellet, manum extendit, quam ille ſublato cultro, abſcidit, addiditque

Nunquam tu manu iſtâ aliam Urbem trades.

Hinc vulgo proditores Calliphontas vocabant.

Callipidas Hiſtoricus Græcus memoratur Strab. lib. 12.

Callipides, Græcus tragœdorum hiſtrio, qui in eâ re ſibi placebat plurimum. Unde cum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutavit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens; arbitratus fore ut a rege comiter exciperetur. At is cum gravioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, *Non admodum*, inquit, *noſſe me videris O Rex, nec, quis ſim, inaudiviſſe.* Reſpondens Ageſilaus. *Annon*, inquit, *es Callipides mimus?*

Callipides, hiſtoricus Straboni memoratur in 12. jungiturque Hellanico, Herodoto, & Eudoxo, quos φλυαρίας arguit.

Callippus, Corinthius, hiſtoriam ſcripſit de Orchomeniorum rebus. Pauſan. in Bœoticis.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quod tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plut. in Dion.

Callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis formâ, & pudicitiæ gloriâ, inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicavit. Hanc ... numero ex univerſâ Bœotiâ genere & opibus primarii juvenes ſummo quiſque ſtudio in uxorem expetiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens illorum vota procraſtinando conſulto fruſtrare ſtudebatur; quamobrem proci, conſpiratione conflatâ, Phocum interfecerunt. Hac re palam factâ Callirrhoe clam aufugiens, tamdiu delituiſſe fertur, quoad celebre per univerſam Bœotiam adveniſſet feſtum quod Παμβοιώτια illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta obſervato tempore ſupplex in Palladis arâ conſediſſe dicitur, palamque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui parentis cædem indicavit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit ejulatu. Bœotii autem quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, ut ab illis meritas exigerent pœnas, diligentius inquirere cœperunt. Hâc illi re perceptâ, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum Coroneæque interſtitio erat, celeri fugâ perveniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſteà Bœotis, & ut ſibi dederentur ſummo ſtudio contendentibus, cum opidani obaudirent, eoſque reddere nollent, comparato ex ſingulis civitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, oppidumque vi captum funditus everterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maximâ extructâ pyrâ ſimul omnes in ignem conjectos combuſſerunt. Leonicerus Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexandro M. familiaris ex condiſcipulatu, acciuſque ab ipſo rege ad prodendæ memoriæ geſta ejus Aſiatica. Huic nocuit immodica libertas, gravitaſque regi inviſa. Nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cum enim Rex ex Perſico bello Deorum more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. Quæ res & illi, & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, conjurationis conſcium eſſe criminatus, truncatis membris, abſciſſiſque auribus, ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in caveâ clauſum circumferri juſſit, diuque tortum tandem necavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9.

Calliſthenes, Sybarita, Galatica conſignavit, quorum librum 23 citat Plut. lib. De Flum. Et librum 13 Stobæus Serm. De morbis, & moleſtiarum eis ſolutione. Voſſius.

Calliſto, Lycaonis Arcadiæ regis filia, nympha celeberrima, quæ à Jove compreſſa, gravidaque facta, quùm ſimul cum Dianâ lavaretur, tumore uteri prodita, & ab eâ repulſa, Arcadem filium in ſilvis peperit; à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Junone in urſam commutata, & Jovis miſeratione in cœlo collocata, majorem efficit Urſam, quæ & Helice Græcis dicitur. Prop. l. 2.

Calliſto Arcadios erraverat urſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidera vela regit.

Heſychius. Καλλιστώ, γυναικεία θεὸς ἐρωτική, διὰ τὸ κάλλιστον ... Lege cum Palmerio, γυνὴ καὶ θεός. De hac votus poeta, qui Cretica conſcripſit:

Teque Lycaoniæ mutato ſemine nymphæ
Quam gelido captam de vertice Nonacrinæ
Oceano prohibet ſemper ſe tingere Tethys
Auſa ſuæ quia ſis quondam ſuccumbere alumnæ.

Calliſtratus, Athenis orator in Rep. fuit, quem cùm Demoſthenes admodum adoleſcens audiviſſet nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentem, ita motus, & demulctus, & captus eſt, ut Calliſtratum jam inde ſectari cœperit, Academiam cum Platone reliquerit. Gellius 3. 13.

Callixenus, Rhodius libro de Alexandriâ teſtis citatur ab Athenæo l. 6. c. 11. Pluribus ex libris id opus conſtabat, nam Callixenus in quarto de Alexandriâ laudatur Harpocrationi in Ἐγγυοθήκη. Voſſius.

Calphurnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexûs ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit, adeoque ſe moleſtam judicibus præbuit, ut occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calphurnia, quonam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerat, vide in dictione *Marius*.

Calphurnius Beſtia, nobilis Romanus, qui pecuniâ corruptus, rem adverſus Jugurtham male geſſit. Huic à M. Cæcilio accuſatore objectum eſt, quòd uxores ſuas dormientes intermiſſet. Plin. 27. 2.

Calphurnius Craſſus, patricio genere ortus in expeditionem Reguli ſocius in Maſſylos, ut munitiſſimum caſtellum, nomine Garatium diriperet, miſſus eſt: ubi in hoſtium poteſtatem redactus Saturno immolandus deſtinatur. Biſaltia regis filia, juvenem adamatum, patris a ſe proditi victorem fecit: Calphurnio autem retro abeunte, puella ſibi ferro jugulum tranſverberavit. Plut. in Paral.

T. Calphurnius. poeta Latinus, natione Siculus fuit, Bucolici carminis author. Per eadem tempora floruit, quibus Diocletia-

cletianus Cæſar, & Conſtantii principes Romanum imperium moderati ſunt. Vide Crinitum de Poetis Lat. cap. 82.

Calvus, antiquus quidam poeta, cujus meminit Horatius 1 Serm. Sat. 10.

Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli, & amicus. Nam ad eum 14 epigr. ſcribit.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve.

Idem de eodem epigr. 95. Prop. 2. ult.

Hæc eadem docti confeſſa eſt pagina Calvi
Cum caneres miſeræ funera Quintiliæ.

Idem eopſe libro.

Calve tuâ veniâ, pace Catulle tuâ.

Ovid. Triſt. 2.

Par fuit exigui ſimiliſque licentiâ Calvi
Detexit variis qui ſua furta modis.

Idem in Epicedio Tibulli.

——— *Cum Calvo, docte Catulle tuo.*

Horat. lib. 1. Sat. 16.

Nil præter Calvum & doctum cantare Catullum.

Gell. lib 19. c. 12. Calvi verſiculum adfert.

Durum rus fugis & laborioſum.

Cic. ad Att. 1. 13. Calvum ponit inter Judices Clodianos, neſcio an hunc, num *quiſquilias* vocat.

Calypſo, nympha Oceani & Thetidis filia; vel ut aliquibus placet Atlantis. Regnavit in Ogygiâ inſulâ, & Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ovid.

Ah quoties illum doluit properare Calypſo.

Propert. *Fœcunda Atlantiados arva Calypſus.*

De eâ Hom. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit Lacinio promontorio propinquam. Vel, ut aliis placet in mari Africo. Plin. 3. 10. Ad hanc pervenit Ulyſſes naufragus, ubi 7 annis detentus eſt: licet Ovid. lib. 4. Pont. Sex tantum dicat. Eleg. 10.

An grave ſex annis pulchram fuiſſe Calypſo,
Æquoreæque fuit concubuiſſe Deæ?

Hanc Propert. 3. 11. Ææam vocat.

Et thalamum Ææa flentis fugiſſe puellæ.

Hom. Odyſ. 7.

Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ, &c.

Prop. l. 1. el. 15.

At non ſic Ithaci digreſſu mota Calypſo
Deſertis olim fleverat æquoribus.

Idem alibi.

Sic à Dulichio juvene eſt eluſa Calypſo,
Vidit amatorem pandere vela ſuum.

Ovid. Amor.

Creditur & nymphe mortalis amore Calypſo,
Capta recuſantem detinuiſſe virum.

Apul. Mileſ. 1.

At ego ſcilicet Ulyſſi aſtu deſerta vice
Calypſonis æternam ſolitudinem flebo.

Hyginus in fab. *Calypſo propter amorem*
Ulyſſis ipſa ſe interfecit.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, ut nocte quâdam uxorem quoque abſumpſerit, cumque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet jugulavit. Xanthus apud Cæl. Rhod. author eſt 7. 11.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui paternis regnis Ægyptum adjecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorumque Deorum ædes dirui juſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libyâ deſertâ arenis obrutus univerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leviſſimo ex vulnere mortem oppetiit. Herod. 3 Profectus ad quærendos ortus Nili, fame adactus comitum ſuorum aliquot in aliorum alimentum occidere, re infectâ rediit. Luc. 10. ver. 279.

———*Veſanus in ortus*
Cambyſes longi populos pervenit ad ævi,
Defectuſque epulis, & paſtus cæde ſuorum
Ignoto te Nile redit. —— ——

Ex Herodoto tranſumptum, qui ſic lib 3. ubi de hâc infandâ expeditione: οἱ δὲ στρατιῶται ἕως μέν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν, ποηφαγέοντες, διέζωον· Ἐπεὶ δὲ ἐς τὴν ψάμμον ἀπίκοντο, δεινὸν ἔργον αὐτῶν τινὲς ἐργάσαντο. Ἐκ δεκάδος γὰρ ἕνα σφέων αὐτῶν ἀποκληρώσαντες, κατέφαγον. Πυθόμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίαν, ἀπεὶς τὸν ἐπ' Αἰθίοπας στόλον, ὀπίσω ἐπορεύετο.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis, & Caſmillæ filia, quam pater invidia ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vovit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus brevi tantopere profecit, ut ſummam ſibi ex re militari laudem peperit. Tandem cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta. Ut latius deſcribit. Virg. Æn. 11.

Pulſus ob invidiam regno, [illegible]que ſuperbas
Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocavit
Nomine Caſmillæ mutatâ parte Camillam.

Eam etiam deſcribit lib. 7. his verſibus.

Hos ſuper advenit Volſcâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas
Bellatrix, non illa colo, calathiſve Minervæ
Fœmineas aſſueta manus, ſed prælia virgo
Dura pati, curſuque pedum prævertere ventos.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad Sacrificia miniſtrabat. Antiqui enim *Camillos*, & *Camillas* vocabant miniſtros, & miniſtras impuberes in ſacris. Unde Mercurius Hetruſcorum linguâ *Camillus* dicitur, h. e. *Deorum miniſter*. Plut. in Numâ. De nominis notatione Boch. l. 2. De Anim. c. 36. Vates & miniſtri Deorum קסמים *Koſemim* vocantur; ut Romanis Caſmili, i. e. קסמי אל *Coſme el* miniſtri Dei. Cujus fœmininum *Caſmilla*, vel *Camilla*. Virg. Æn. 11. ver. 557.

Alma tibi hanc nemorum cuſtos, Latonia virgo
Ipſe pater famulam voveo. Ubi Servius, *Voveo, conſecro in tuum miniſterium, unde & Camilla dicta eſt.* Vide Voſſ. in *Camillus*.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò poſt cum crimini illi daretur, quod albis equis triumphaſſet: & prædam inique diviſiſſet, die dicto ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeam conceſſit. Mox cum Galli Senones urbem diripuiſſent, ipſumque Capitolium arctiſſimâ obſidione premerent, abſens Dictator factus, collectis ex fugâ Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriamque in libertatem vindicavit. Poſt hæc pop. Rom. Veios migrare volentem, graviſſimâ, & elegantiſſimâ illâ, quæ apud Livium legitur, concione retinuit. Tertium, deinde Dictator creatus Satricum ſocium Pop. Romani urbem ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm, Dictator ad ſedandam pop. ſeditionem factus, valetudinem excuſavit, aliumque ſibi ſubrogandum curavit. Quintùm, Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos ſuperavit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentiâ interiit. Virg. Æn. 6.

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Idem Geor. 2. ——— *Magnoſque Camillos.*

Claudianus —— *Galliſque genus fatale Camillos.*

Propert. lib. 3. *Crede mihi magnos æquabunt illa Camillos Judicia.* ———

Lucan. lib. 7. *Si Curios his fata darent, reducéſq; Camillos*
Temporibus, Decióſque caput fatale voventes.

Claud. 2. de Laud. Stil.

Splendida ſuſcipiant alium te roſtra Camillum
Ultorem videant ſervatoremque Quirites.

Manilius, lib. 1. ——*Romamque Camillus Servando poſuit.*

Pulc. Sidon Paneg. Avit. ——*Cum Brennica ſigna*
Tarpeium premerent, ſcis, tum Reſpublica noſtra
Tota Camillus eras, patriæ qui debitus ultor
Texit fumantes hoſtili ſtrage favillas.

Sil. lib. 1.

Hic galea Senonum penſatique improbus auri
Arbiter enſis ineſt, Galliſque ex arce fugatis
Arma revertentis pompa geſtata Camilli.

Camenæ, Muſæ, Jovis & Mnemoſynes filiæ, à cantûs amœnitate (ut quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt ab antiquis *Carmenas*, & *Caſmenas* dictas fuiſſe, quæ poſtea abjecto r vel s. *Camenæ* dicebantur. Virg. Eclog. 3.

Alternis dicetis, amant alterna Camenæ.

Legitur & *Camena* ſing. num. Perſius Sat. 5.

—— *Tibi nunc hortante Camenâ*
Excutienda damus præcordia.

Hor. 4. Car. 6. *Dauniæ defende decus Camenæ.*

Et 2 Carm. 16. *Spiritum Graiæ tenuem Camenæ.*

Et 1 Ep. 19. — *Inhumanæ ſenium depone Camenæ.*

Et Car. 1 Od. 12. *Gratus inſignis referam Camenâ.*

Sen. in Medeâ. *Ille vocalis genitus Camenâ.*

Id eſt, Calliope dulciter canente.

Camon, fecit libros de Rerum Inventione, quorum 2. citat Mich. Apoſtolius in Φοινικήια γράμματα· atque ex eo refert literas Phœnicias ita dici à Phœnice, Actæonis filiâ.

Canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infelix ſe ſuo vagitu avo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacerandum

andam projici juſſit; miſitque per ſatellitem filiæ gladium, ut eo pro meritis uteretur. Verum quid illa fecerit non ſatis liquet: Macareus autem fugiens factus eſt Apollinis Delphici ſacerdos.

Canache, Ovid. Met. 3. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, h. e. *à clamore*, & *ſtrepitu* impoſitum videtur.

Cancer, unum eſt ex 12 Zodiaci ſignis, à quâdam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum; eo quod Sol in menſe Junio ſignum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ferri in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum, qui à Junone in Herculem cum Hydrâ Lernæâ pugnantem immiſſus fuit, qui cum pedem ejus momordiſſet, ab Hercule occiſus, & à Junone inter ſidera collocatus eſt, quod itidem teſtatur Germanicus in ἀρατείοις

Te quoque fœcundam meteret cum cominus Hydram
Alcides, auſum morſu contingere, bello
Sidere donavit, Cancer, Saturnia Juno
Nunquam oblita ſui nunquam ſecura novercæ.

Vide Cæſium Aſtron. Poet. in *Cancro*. Virg. Eclog. 10.

Æthiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.

Unde *rapidus Cancer* dicitur Statio Thebaid. quartâ. Et *torrens* Lucano lib. 8. Cicero in Arateis.

Claro collucens lumine Cancer
In quo conſiſtens convertit curriculum Sol.

Proximum Geminis ſignum eſt. Ovid. Faſt. 6.

Sol abit è Geminis, & Cancri ſigna rubeſcunt.

Candace, Æthiopum regina, tempore Auguſti, maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, ut omnes deinceps Æthiopum reginæ ejus nomine fuerint appellatæ. Plin. 6. 29. Hujus quoque fit mentio apud Strab. lib. 17. & Dionem lib. 54. Candaces Reginæ Eunuchus per Philippum Evangeliſtam ad fidem Chriſti convertitur. Act. 8. Et conſentaneum eſt hunc Eunuchum ſemina Evangelii de Chriſto apud Æthiopas ſparſiſſe, quæ poſtea per Matthæum Evangeliſtam exculta & latius propagata ſunt.

Candaules, 4 Lydorum rex, occiſus à Gyge juſſu reginæ, eo quod nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic uxore & regno potitus eſt. Herod. lib. 1. & Juſtin. lib. 1.

Candidus Iſaurus Hiſtoricus Græcus de quo Photius P. C. in Bibl. Cap. 79.

Candiope, Oenopionis filia, ſoror Theodotionis, quam cum frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit: & ex eâ Hippolagum ſuſcepit, quod cum Oenopion reſciviſſet indignatus filium exulatu abire juſſit: qui oraculo edoctus verſus Orientem in Thraciam cum Candiope, & parvo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ovidius, ut infra de Orione.

Canens, nympha, Pici Laurentum regis uxor. quæ cum virum à Circe in avem mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc contigerant, nomen ſuum reliquit. Ovid. Met. 14.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem rite Canentem,
Nomine de Nympha veteres dixere coloni.

Canicula, ſtella lucida in ore Canis, quæ quod Canem diem unum, noctemque antevertat, a Græcis *Procyon* à Ciceron. etiam *Antecanis* appellatur. Manilius lib. 5.

Exoriturque Canis, latratque Canicula flammas
Et rabit igne ſuo, geminatque incendia Solis.

Idem lib. 1.

Subſequitur rapido contenta Canicula curſu
Qua nullum terris violentius advenit aſtrum,
Nec gravius cedit, nec horrens frigore ſurgit:
Sic in utrumque movet mundum & contraria reddit,
Nec vacuum Solis fulgentem deſerit orbem.

Canis, ſydus cœleſte oriens 16. Cal. Aug. occidens autem ſed non totum poſt dies 40. quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio Cœli centro cum ſole conjunctum æſtum conduplicat. Unde & nomen invenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur. Unde *Æſtiferum Canem* appellat. Virg. 3. Georg. & Tibull. 3. 5.

Unda ſub æſtivum non adeunda canem.

Horatius.——*Rabioſi tempora Signi*

Geminus, Elem. Aſtron cap. 14. Τὸ δὲ αὐτὸ ὑπολαμβάνεται καὶ περὶ τῆς κυνὸς ὀπώρας γίνεσθαι. Πάντες γὰρ ὑπολαμβάνουσιν ἰδίαν δύναμιν ἔχειν τὸ ἄστρον, καὶ μεγίστην γίνεσθαι τὴν τῶν καυμάτων ἐπίτασιν ἅμα συνεπιτέλλοντα τῷ ἡλίῳ, τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν οὕτως ἔχον. Ἀλλὰ ἐπεὶ κατὰ τὴν παρουσίαν χρόνον τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ ὁ κύων ἐπιτέλλει, τῷ τούτῳ φασὶν ἐπισημαίνεσθαι τὴν πρὸς τὸ καῦμα καταβολὴν τοῦ ἄστρου, &c.

Caniſtius, curſor Lacedæmonius, qui uno die 1200 ſtadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus *Aniſtus*.

Canius vel *Canus* poeta, temporibus Martialis, eque familiaris, naturâ ita hilaris, ut ſemper rideret. Mart. 1. 62.

Gaudent jocoſæ Canio ſuo Gades.

Et lib. 3. ep. 20.

Vis ſcire quid agat Canius tuus? Ridet.

Canius eques Rom. cum in Siciliam otiandi causâ veniſſet, hortoſque à Pythio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus, & piſcatoribus de induſtriâ politis: poſtero die quum ad eoſdem ipſe amicos invitaſſet, nullos ibi piſces, neque piſcatores reperit. Cic. l. 3. Offic. Lepida hiſtoria eſt quam nos olim his verſibus expreſſimus.

Trinacrias olim Canius Romanus in oras
Venit eques Latiâ factus in urbe ſenex.
Inde Syracoſias præ cunctis eligit arces,
Otia longinquæ cauſa fuere viæ.
Huc veniens aliquos dicit ſe frugibus hortos
Velle emere inſtructos; undique fama volat.
Venales Pythius negat argentarius hortos
Eſſe ſibi, at Canio cuncta licere ſuo;
Et ſimul ad cœnam invitat, promiſſaque ſunt
A Canio ad pactum certa venire diem.
Interea piſcatores ſibi convocat, hortos
Retia projicerent oras ut ante ſuos.
Ad cœnam Canius prædicto tempore venit,
Lautæ epulæ, ante oculos plurima cymba natat.
Pro ſe omnis ſiſto quod ceperat attulit horto,
Ante pedes Pythii piſcis ubique jacet.
Tum Canius, dic oro Pythi, dic unde natantum
Tot pecudum hic, cymbæ præ foribuſque jacent?
Cui Pythius, quid mirum? inquit, nam nullus in urbe
Hac piſces, noſtram quam ſubit hoſpes aquam.
A Pythio incenſus Canius, ſibi venderet, orat,
Nolentem primo ſe ſimulat Pythius.
Quid multa? (uſq; adeo urgebat malus ardor habendi)
Obtinuit tandem, nomina deinde facit.
Poſtridie Canius ſocios invitat amicos,
Mane venit, toto cymbula nulla lacu.
Vicinum idcirco rogat, An lux Feſta fuiſſet,
Piſcatorum iſto juſtitiumque die?
Nulla hic feſta dies vicinus, quod ſciat, inquit.
Verum hoc piſcari nemo ſolet.
Atque ideo vehementer mirabar apud me
Quod piſcatorum hic affuit ullus heri.
Quocirca Canius ſtomachari cœpit, at ille
Quid faceret, quonam ſe extraheret inde modo?
Nondum etenim Titius leges hoc tempore, jura
Deque dolo nobis promulſit ulla malo.

Canopus, Deus Ægyptiorum, de quo Ruffinus lib. 11. cap. 26. Hiſt. Eccl. *Jam vero*, inquit, *Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſit? Ubi prætextu ſacerdotalium literarum* (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) *magicæ artis erat penè publica Schola*: Quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, ut multo ibi major celebritas quam apud Alexandriam haberetur. Sed de hujus quoque monſtri errore, cujuſmodi originem tradant, abſurdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos Ignem, Deum ſuum circumferentes, cum omnium provinciarum Diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe Deus ab omnibus crederetur, Reliquarum provinciarum Dii æris, aut auri argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia conſtabant, quæ per ignem proculdubio corrumperetur. Ex quo fiebat ut ignis locis omnibus obtineret. Hæc cum audiviſſet Canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitavit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, undique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior, ac purior redditur. Harum ille unam cerâ foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aquâ repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptavit. Adſunt poſt hæc Chaldæi, itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur. cera, quâ foramina fuerant obturata, reſolvitur; ſudante hydriâ, ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Hæc Ruffinus.

Canopus, Stellæ auſtrinæ nomen, de quâ Vitruvius 9. 7. *Nam uti* Septentriones circum axis cardinem verſantes non occidunt, neque ſub terram ſubeunt: Sic & circa meridianum cardinem, qui eſt propter inclinationem mundi ſubjectus terræ, ſidera verſabunda, latentiaque non habent egreſſus orientes ſupra terram. Itaque eorum figurationes propter obſtantiam terræ non ſunt notæ Hujus autem index eſt ſtella Canopi. quæ his regionibus eſt ignota, renunciantibus negotiatoribus qui ad extremas Ægypti regiones, proximaſque ultimis finibus terræ terminationes fuerunt.

Lucan:

Lucan. lib. 8:

——— Inde Canopus
Excipit Auſtralis cælo contenta vagari
Stella timens Boream.

Proclo eſt Κάνωβος *Quæ*, inquit, *ſtella in ſummo Argûs navis gubernaculo fulget, Canobus nominatur.* De eo Cleomedes quoque ac Strabo. lib. 1. Tendentibus meridiem verſus Rhodi incipit apparere. Plin. 6. 22. ubi de Taprobane, *Canopum lucere noctibus ſidus ingens & clarum.* Geminus Elem. Aſtr. cap 2. Ὁ δὲ ἐν ἄκρῳ τοῦ πηδαλίου τῆς Ἀργοῦς κείμενος λαμπρὸς ἀστὴρ Κάνωβος ὀνομάζεται, οὗτος μὲν ἐν Ῥόδῳ δυσθεώρητός ἐστι. ἢ παντελῶς ἀφ' ὑψηλῶν τόπων ὁρᾶται. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἔτι παντελῶς ἐμφανής, σχεδὸν γὰρ τέταρτον μέρος τοῦ ζῳδίου ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος μετεωριζόμενος φαίνεται. Vide Germ. Cæſarem in Arateis, & Hyginum in Eridano.

Cantacuzenus, hiſtoricus Græcus, qui ex Imperatore monachus factus, ſub nomine Chriſtoduli luculentam condidit hiſtoriam de imperio Andronici junioris & ſuo. Floruit anno Chriſti 1360. Inter Græcos recentiores neminem ei præferendum putat Voſſius de Hiſt. Gr. lib 2. cap. 29.

Cantharus, poeta Comicus Athenienſis, cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas. Item Impoſtor & maleficus apud Athenienſes, de quo extat proverbium, *Canthare aſtutior.*

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius eum dicit periiſſe in Libyâ, Flaccus autem in Aeâ.

Canutius Tiberinus, Trib. plebis continuâ rabie lacerabat Antonium jam hoſtem judicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas utrique morte conſtitit. Vide Paterculum. Objicientibus Antonio, & Cæſare, quod in Rep. adminiſtrandâ potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit, *malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quam Epidii Calumniatoris.* Hujus forſitan eſt quod citat Priſc. lib. 8 *Turpe eſt propter venuſtatem veſtimentorum admirari, & propter turpiſſimè vitam actam contemni.*

Canutus Daniæ rex, & Angliæ 34 Monarcha. Leges tulit quamplurimas, & bonas, idque Oxoniæ, ubi Parliamentum convocavit. Rex fuit vere magnificus, & à Paraſitis ſuis *Alexander, Cyrus & Cæſar* dictus. Ejus tempore, res Danorum in Anglia ad ἀκμὴν pervenerunt, cujus more paulatim decrevere. Imperavit an. 19. Obiit Shaftsburiæ, Wintoniæ ſepultus.

Capaneus, nobilis Argivus, maritus Evadnes, qui unà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum ſcalas muris admovere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, *Capaneum cum Deorum contemptor eſſet, à Jove fulmine eſſe percuſſum.* Vegetius lib. 4. De re militari. *Qui ſcalis* (inquit) *in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inventa, qui tantâ mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.* Manil. lib. 3.

———Ereptaque fulmine flammis
Mœnia Thebarum.———

Loquitur de Capaneo quo fulminato vindicata eſt Thebarum urbs à flammis quas ille minabatur Thebis. Ovid. 4. Triſt.

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Eum ſic deſcribit Æſchylus,

Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,
Γίγας ὅδ' ἄλλος τοῦ πάρος λελεγμένου
Μείζων, ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη·
Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
Καὶ μὴ θέλοντός φησιν, οὐδὲ τὴν Διὸς
Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐμποδὼν σχεθεῖν·
Τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
Μεσημβρινοῖσι θάλπεσι προσῄκασεν.

Statius Theb. 3.

Atque hic ingenti Capaneus Mavortis amore
Excitus, & longam pridem indignantia pacem
Corda tumens (huic ampla quidem de ſanguine priſco
Nobilitas, ſed enim ipſe manu progreſſus avorum
Facta, diu tuto ſuperum contemptor, & æqui
Impatiens, largúſque animæ, modo ſuaſerit ira.)

Hinc *Capaneus*, Stat. 8. Theb.——*Capaneaque pinus*
Jam procul Aoniis volet agnoſcenda catervis.

Idem lib 12——*Capaneaque miſimus umbræ*
Pectora.———————

Item *Capaneius*, Stat. 12. Theb.

———— Auſa ante alias Capaneia conjux.

Capella Antiſtius, magiſter Commodi Imperatoris. Lampridius.

Capella Marcianus, Afer, uti videtur, ſcripſit Mercurii & Philologiæ nuptias. Geſſit Proconſularem dignitatem, ut ipſe de ſe ultimo ſuorum voluminum epigrammate teſtatur,

Capito Fonteius. —*ad unguem Factus homo* uti eum in hodœporico vocat Horatius.

Capito Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris 8. & alia, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 3. p. 339.

Capito Titinnius, ſcripſit exitus illuſtrium virorum. Plin. lib. 8 ep. 12.

Capitolinus, cognomen M. Manlii, qui ob tyrannidem affectatam de Saxo Tarpeio dejectus eſt.

Capitolinus Julius hiſtoricus, qui de Cæſaribus ſcripſit, de quo vide Voſſium de H. Lat. 2. 7.

Capitolinus, Jovis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primum a Tarquinio Demarati filio, extructum deinde à Tarquinio Superbo: Diverſus hic à Jove Tonante quem D. Auguſtus conſtituit, quod liberatus eſſet periculo, cùm in expeditione Cantabricâ per nocturnum iter lecticam ejus fulgur perſtrinxiſſet, ſervumque aurigam exanimaſſet. Sueton. in Aug.

Capra, ſignum Cœleſte, Hæc ut poetis placet Amaltheæ capra fuit; cujus lacte educatus eſt Jupiter, quare poſtea rerum potitus inter aſtra eam collocavit. Græcis αἲξ Ὠλενία Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.

Capram dictam volunt Ὠλενίαν, quòd apud urbem Bœotiæ *Olenum* nutrita, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ*, ſive Oleni Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Cur autem in cœlum relata ſit, explicat Cæſar Germanicus Aratæa vertens.

——— Illa putatur
Nutrix eſſe Jovis, ſi verè Jupiter infans
Ubera Cretææ mulſit fidiſſima Capræ,
Sidere quæ claro gratum teſtatur Alumnum.

Et Ovid. 5. Faſt.

——— Prima mihi nocte videnda
Stella eſt in cunas officioſa Jovis.
Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

M. Manil. lib. 1.

Tum ſubeunt Hœdi claudentes ſidere pontum,
Nobilis & mundi nutrito Rege Capella:
Cujus ab uberibus magnum ille aſcendit Olympum
Lacte fero creſcens ad fulmina, vimque tonandi.
Hanc ergo æternis merito ſacravit in aſtris
Jupiter, & cœli dudum mercede rependit.

Idem lib. extremo

Olenie ſervans prægreſſos tollitur Hœdos
E gelido ſtellata polo, quæ dextera pes eſt
Officio magni mater Jovis: Illa Tonanti
Fundamenta dedit pectuſque implevit hiatus
Lacte ſuo, dedit & dignas ad fulmina vires.

Horat. vocat *inſana Capræ ſidera*, quia noctes frigidas inducere ſolet: eoque ortu ſuo vitibus nocere legas apud Pauſan. in Corinthiacis. Vide Cæſium Cœl. Aſtron.

Capricornus, Decimum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens Solſtitium facit hybernum. Hunc *Pana* fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repentino adventu Typhonis Gigantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutavit: cujus ingenium admirans Jupiter figuram hanc dicitur in cœlum tranſtuliſſe. Horat. 2. Carm. 7.

———Seu tyrannus
Heſperiæ Capricornus undæ.

Prop. 4. 1.

Lotus & Heſperia quid Capricornus aqua:

Manilius lib. 4.

Tu Capricorne regis quicquid ſub ſole cadente
Expoſitum.———

Vide Cæſium Cœl. Aſtron. p. 89.

Caprius, vir, cujus meminit Horat. 1 Serm. Sat. 4.

Non ego ſum Caprî neque Sulci—& rurſum
———Sulcius acer
Ambulat, & Caprius malè rauci, cumque tabellis.

Caprotinam Junonem, & Nonas Julias *Caprotinas* veteres dixere, quod Romæ nonis Caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. Nam poſt urbem captam, cùm ſedatus eſſet Gallicus tumultus exhauſtâ Republicâ finitimi opportunitatem invadendi Romani imperii nacti, præfecerunt ſibi Poſthumium Livium Fidenatum Dictatorem, qui feciali ad Senatum miſſo poſtulavit, ut ſi vellent reliquias ſuæ urbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cum Patrum hâc de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Philotis aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginumque habitu aſſumpto, nomine Dominarum ad hoſtes tranſiit, perſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex

Cap-

Caprifico ſigno dato hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii omnes, juſſit manumitti, dotemque iis ex publico aſſignavit, diemque ipſam *Nonas Caprotinas* appellavit; & ſacra annua Junoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Capys, filius Aſſaraci, Anchiſæ pater. Ovid. Faſt.

——— Tros eſt generatus ab illo,
Aſſaracum creat hic, Aſſaracuſque Capyn.

Capys, qui cum Æneâ in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbi.

Capys Sylvius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Caractacus, Silurum Britannorum Regulus à P. Oſtorio Proprætore victus, quum fidem Cartiſmanduæ reginæ Brigantum petiviſſet, vinctus ab illâ, & victoribus traditus eſt. Sed cum generosè Claudium Cæſarem allocutus eſſet, Cæſar veniam ei, conjugique & fratribus tribuit. Tacit. Annal. 12.

Caranus, primus Macedonum rex, reg. an. 28. Cum Græcorum multitudine, caprarum gregem ſequens, Ediſſam, quam Ægeam vocavit, expulſo Mida, cepit, regnique Macedonici fundamenta jecit, Juſtin. lib. 7.

Carbilius, primus Romanorum, uxorem repudiavit ob ſterilitatem, præſtito juramento antè, ſe uxorem liberorum causâ quærere, Author Gellius. Vide *Carvilius*.

Sp. Carbilius, ejus libertus, primus ludum Grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarchus in Problematis.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis filius orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: Erat in verbis gravitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat Oratio. Cicero. Hunc poſtremo ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis civilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat. Valer. Max.

Cn. Carbo, hujus frater, ſummâ fuit in Republicâ authoritate, partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Siciliâ juſſu Pompeii, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valer. Max.

Carcinus Agrigentinus, Poeta Tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonem, docuit fabulas 98. De hoc extat Proverbium *Carcini poemata*, de his qui obſcurè, & inſtar ænigmatum ſcribunt. Fuit alius *Carcinus* Athenienſis poeta Tragicus. Vide Suidam, & Voſſ. P. Gr. p. 49.

Carcinus, Signum Cœleſte, quod Latini *Cancrum* vocant. Lucan. lib. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. ———

Cardinea, Dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat quaſi *Cardina*. Vide *Carna*.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Græci Πόλους vocant. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas Cœli regiones intelligunt, *Ortum*, *Occaſum*, *Septentrionem*, & *Meridiem*. Lucan. 4.

——— Summus Olympi
Cardo tenet Tethyn.

Ovid. 2. Pont. El. 9.

——— Cum ſim ſub cardine mundi
Qui ſemper liquidis altior extat aquis.

Stat. 1. Theb.

——— Quid ſi peteretur crimine tanto,
Limes uterque poli, quem ſol emiſſus Eoo
Cardine, quem portu vergens proſpectat Ibero?

Carinus, Imperator quidam Romanus, quem *hominem omnium contaminatiſſimum*, & *adulterum* vocat Vopiſcus. Idem eſt judicium de ejus moribus apud omnes hiſtoricos, fuiſſe ſcilicet omni genere luxûs perditum, crudelem etiam & ſuperbum. Quare diſertiſſimus ſcriptor Syneſius, qui in elegantiſſimâ, & graviſſimâ oratione de regno, Carinum laudat ut principem ſobrium, moderatum, & magni exempli, ſine controverſiâ falſus eſt: *Carinum* enim nominat quem debuerat *Carum*.

Carmenta, vel *Carmentis*, vates Arcadica Evandri mater, à *carminibus*, quibus dabat reſponſa, cum proprie *Nicoſtrata* vocaretur, Virg. Æn. 8.

——— Monſtrat & Aram
Et Carmentalem Romano nomine portam,
Quam memorant nymphæ priſcum Carmentis honorem
Vatis fatidicæ. ———

Poſtea vero *Scelerata* dicta eſt, quod per eam ſex, & trecenti Fabii, cum clientum quinque millibus egreſſi, adverſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ovid. Faſt.

Carmentis portæ dextro via proxima Jano eſt,
Ire per hanc noli quiſquis es, omen habet.
Illâ fama refert Fabios exiſſe trecentos,
Porta vacat culpâ, ſed tamen omen habet.

Ita primum verſum emendavit Doctiſſimus Nic. Heinſius cum anteà legebatur,

Carmentis portæ dextra eſt via. &c.

Idque ex Livii authoritate lib. 2 in hac ipsâ narratione. *Infelici viâ à dextro Jano portæ Carmentalis profecti.* Silius lib 6.

Qui Carmentis opes & regna Evandria ſervat.

Vocabulum interpretatur Dionyſ. Halicarn lib. 1. Τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Καρμέντην ὀνομάζουσιν. Εἴη δ' ἂν Ἑλλάδι φωνῇ Θεσπιῳδὸς τῇ νύμφῃ τοὔνομα. Τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι Κάρμινα. Ovid. Faſt. 1.

Ipſâ mone quæ nomen habes à carmine ductum.

Plutarchus in Ἀιτίοις· Τὴν δὲ Καρμέντην οἱ μὲν Εὐάνδρου μητέρα λέγουσιν οὖσαν, ἐλθεῖν εἰς Ἰταλίαν, ὀνομαζομένην Θέμιν, ὡς δ' ἔνιοι Νικοστράτην. ἐμμέτρους δὲ χρησμοὺς ᾄδουσαν ὑπὸ τῶν Λατίνων Καρμένταν ὀνομάζεσθαι.

Carminius memoratur libro de Italiâ. Macrob. Sat. 5. 19. Fortaſſe idem eſt, qui de Elocutionibus ſcripſit, de quo Servius in Æn 5.

Carna, ſive *Cardinea Dea*, quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eâdemque petebatur, ut jecinora, & corda, & extera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalva conſervaret. Huic pulte fabariâ, & larido ſacrificabatur. Ovid. Faſt. 6.

Prima dies tibi Carna datur, Dea Cardinis hæc eſt,
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmovebat. Rhod 9. 8.

Carneades, Cyrenæus, novæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemque Plinius ait ſcripturum adverſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis Helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus ad domicilium uſque animi redundaret, & conſtantiam, vigoremque mentis labefactaret. Hunc præterea memoriæ arte uſum fuiſſe. Cicero de Orat. ſcribit, & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus unà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu. *Ab hoc viro cavendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem, facilè quæcunque vellet, impetrare poſſet.* Vide Gellium 7. 14. & 17. 15. Val. Max. 8. 8.

Carneades, alius Philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus Suidas.

Carolus, cognomento *Magnus*, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum Rex, poſteà etiam Romanorum Imperator. Hunnos, Saxones, Longobardos, Bavaros multis præliis fregit. Aquitaniam ſubegit. Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtavit, multa in Hiſpaniâ prælia commiſit. Saxones in Galliam tranſtulit, quinque concilia coegit, Scholam Pariſienſem inſtituit, multaſque in Italiâ Sanctorum hominum res geſtas literis prodendas curavit, ventis, & menſibus nomina impoſuit; ædes ſacras plurimas extruxit; denique omnium, qui unquam fuerunt principum, belli, paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Quintus, Hiſpaniæ Rex, Romanorum Imperator, per Europam omnem bellum geſſit, & triumphum egit, Hiſpaniam ſuam tumultuantem compeſcuit, Belgas rebellantes in ordinem coegit; In Italiâ Mediolanenſem ducatum primo fœderatis, poſt ſibi aſſeruit; Pontificem, Florentinos, Senenſes, Genuenſes, vel erexit ſocios, vel hoſtes afflixit. In Germania Solymannum Viennâ depulit, Proteſtantes acie victos ſub jugum miſit. Et quaſi Europa tot victoriis anguſtior foret, tranſmiſſus in Africam, barbaris gentibus regem dedit; arcemque poſuit, ubi ante nec licebat Stare. Sed quid hæc bella ad Gallicum? Nam Carolus nihil omiſit quo Franciſcum rivalem gloriæ tot triumphis adjungeret. Infelix forſitan, quòd cum nævis quibuſdam poſteritati ſe tradidit, dum Turcis aliquandiu parcit & inclementius Ticinenſi victoria uſus Romam diripiendam conceſſiſſe fertur, Peruvium & Mexicum novi Orbis terras à Pizarro Ferdinandi Corteſii præclariſſimas victorias fœdante vel ignoraſſe diripi, vel diſſimulaſſe. Sed quis mortalium ſine labe? & quid hæc levia ad res tantas, quibus coronam ſe dignam impoſuit, cum anno Chriſti 1555. Imperii 36. vivus & vegetus ſe hæredibus tradidit, donumque conceſſit ab omni memoriâ locupletiſſimum Ferdinando fratri Imperium, ac regna cætera Philippo filio: In Hiſpano ſeceſſu duobus annis ſibi ſuperfuit, imo ſibi vixit, ſi vita mortis commentatio eſt.

Carolus Malus, Navarræ rex, ſuum ipſe funus vivus confecit, dum ad vires malè deperditas reficiendas, inſutus linteis aquâ ardente perfuſis, ubi admota filo candela flamma concepta eſt. Ita mors in remediis quæritur, & telo quo pellitur ſæpè vincit.

Carpo-

Carpocrates, Hæreticus tempore Adriani Imperatoris docuit mundum ab angelis conditum eſſe, & Chriſtum cæteris hominibus parem eſſe, hoc uno excepto, quod animam mundam habuerit. Jactavit Somnia & Δαίμονας παρέδρες. Uxores voluit eſſe communes. Irenæus 1. 24. Clem. Alex. Στρωμ. γ. Euſeb. 4. 8.

Carpoſis, Heſychius: Κάρπωσις, θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι.

Carthago, Filia Herculis, Cic. 3. de Nat. Deorum. *Quartus Hercules Jovis eſt, qui Tyri maxime colitur, ejus Carthaginem filiam ferunt.*

Carvilius Spurius, victis Samnitibus ſacratâ lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis Jovem qui eſt in Capitolio fecit, amplitudine tantâ, ut conſpicatur à Latiario Jove. Plin. 34. 7.

Carvilius Spurius, primus Romanorum ſolâ infœcunditate objectâ, uxorem repudiavit. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. Σπόριος Καρβίλιος ἀνὴρ ἐκ ἀφανὴς πρῶτος λέγεται ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν Τιμητῶν ὀμόσαι τέκνων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖν. Ubi particula μὴ omitti poteſt, ut legamus γυναικὶ συνοικεῖν, & novam intelligamus uxorem, quam Carvilius petebat. Sic enim de eo Gellius 4. 3. *Jurare à Cenſoribus coactus erat uxorem ſe liberorum quærendorum gratia habiturum.* Sin vero retineamus particulam τὸ μὴ, de ſuâ tunc accipiendum, quam jam habuit. Val. Max. 2. 1. Primus autem Sp. Carvilius uxorem ſterilitatis causâ dimiſit, qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehenſione tamen non caruit, quia nec cupiditatem quidem liberorum conjugali fidei præponi debuiſſe arbitrantur. Hæc ille.

Carus, 36 Romanorum Imperator, imperavit annis 2 cum filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo juvene; bellum Perſicum, quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamiâ captâ, Cteſiphontem uſque pervenit, & in tempeſtate maximâ morbo periit, an. ab U. C. 1035.

Carus, delator quidam temporibus Juvenalis, qui ſic de eo Sat. 1.—— *Quem munere palpat Carus.*
Plinius: *Niſi forte quod non fui, reus fuiſſem, ſi Domitianus, ſub quo hæc acciderant, diutius vixiſſet: Nam in ſcrinio ejus datus à Caro libellus in me inventus eſt.*

Caryſtius Pergamenus ἱστορικὰ ὑπομνήματα ſcripſit. Athen. lib. 10, 11, 12. Idem lib. 6. teſtimonium uſurpat ex Caryſtii Pergameni lib. περὶ διδασκαλιῶν. Commentarium quoque Sotadeum edidit. Athen. lib. 14.

Caſſandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cum credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non potuerat, effecit ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Tryphiodorus de Haloſi Trojæ:

—— Τὴν γὰρ Ἀπόλλων
Ἀμφότερον, μάντιν τ' ἀγαθὴν κ' ἄπιστον ἔθηκεν.

Idem de eadem. Ψεύδεα θεσπίζουσα.
Q. Smyrnæus illam vocat ἀνεμώλιον, i. e. *vanam, futilem, irritam* vatem. Ibidem ipſa de ſe:

Ἀλλά μοι ὐ πείθονται.

Quare cum equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret, Virg. Æn. 2.

Tunc etiam fatis aperit Caſſandra futuris
Ora, dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hinc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus Chorœbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur, Virgoque ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diviſione Agamemnoni ceſſit, qui cum identidem ab illâ admoneretur, ut Clytemneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cujus poſteà ſecuritatis pœnas dedit, unà cum Caſſandrâ, uxoris, Ægiſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Virg. Æn. 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Minervæ.

Idem. *Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.*
Apud Plut. ἐν Παραγγέλμασι Πολιτικοῖς Caſſandra ipſa ita loquitur verſibus vet. Poetæ.

Ἄκραντα γάρ με θῆκε θεσπίζειν Θεὸς
Καὶ πρὸς παθόντων, κἀν κακοῖσι κειμένων
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

Huc alludens Propertius lib. 3 dixit.

Certa loquor ſed nulla fides; neque enim Ilia quondam
Verax Pergameis Mænas habenda mali.

Seneca in Troadibus.

Quæcunque Phœbas ore lymphato furens
Credi Deo vetante, prædixit mala.

Caſſianus, martyr apud Forum Cornelii ubi & jacet, & quò venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cumque apud forum Cornelii doceret, juſſu Juliani Imperatoris qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt. Martyrium ejus eleganter deſcripſit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφανῶν. Hym. 14.

Caſſianus, Alexandrinus ſub Joviniano in Italiam veniens apud Ottona templum conſtruxit, cujus & Præſul electus: Inde peregrinando Auguſtodunum venit, ac Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſianus Monachus Honorii tempore, Hieroſolymitanâ Eccleſia ab hæreticis ejectus. Maſſiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; ſcripſit & de Monachorum inſtitutis Volater. Vide Voſſ. Hiſt. Lat lib. 2. cap. 17.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, epiſcopus fuit: ad cujus tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon cap. 75. de glor. mart. De Julio Caſſiano, Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 17.

Caſſiodorus, Patricius, & Senator Romanus Theodorici Gotthorum regis Præceptor, & Cancellarius, tandem Abbas Ravennæ, cum multa alia ſcripſit, tum vero Hiſtoriam Eccleſiaſticam, quæ Tripartita nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus eſt temporibus Juſtiniani Imperatoris. Extant ejus ad Theodoricum Epiſtolæ. Volater. Vide Voſſ. Hiſt. Lat 2. 19.

Caſſiope, ſive *Caſſiopea* Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam ſaxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit. Caſſiope vero tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur. Arabibus vocatur *mulier ſedis*, i. e. *ſedens in ſiliquaſtro cum palmâ delibuta.* Manilius *inverſam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens.

Labitur illa ſimul gnatam lacrymoſa relinquens
Caſſiopeia, neque ex Cælo depulſa decore
Fertur. Nam verſo contingens vertice primum
Terras, poſt humeris everſa ſede, refertur.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,
Cum quibus, ut perhibent, auſa eſt contendere formâ.

Vide Cæſium in Cœlo Aſtronom. p. 116. Prop. 1. 17.

Nec mihi Caſſiope ſolvet viſura carinam,
Omniaque ingrato litore vota cadunt.

Caſſiepea pro *Caſſiopea*, dicere jubet Scal. in Manilium, atque ita ſe reperiſſe ait in codice Gemblacenſi. Sane Græcis eſt Κασσιέπεια. Verum codici uno plures opponere licet in quibus per O ſcribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea* ita *Caſſiope*, & *Caſſiopea* ſcripſere. Nec eſt quòd Græca vox opponatur, nam E & O facile commutantur. Ita Græcè eſt Πτολεμαῖος, at in optimis libris eſt *Ptolemæus*, & Βερενίκη *Berenice.* Voſſius.

C. Caſſius, (*Longinum* vocat Dio lib. 4.) unus ex C. Cæſaris percuſſoribus unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem ſibi conſcivit, vir omni laude dignus, & animo in Rempublicam plane ſingulari: hoc tamen minus felix, quod ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. in Bruto. Cæſare interfecto, quum poſtridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in ſinu reconditum haberet; Et quidem permagnum, inquit, ſi & tu tyrannidem affectas. Uxorem habuit Juniam Bruti ſororem, quæ utrique per annos 64. ſuperſtes vixit.

Caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inediâ conſumptus eſt, nam bellum adverſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterum inops hic adoleſcens Caſſius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cum deprehenſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame juvenem inſepultum ejecit. Plut. in Parallelis.

Caſſius Dio, Collega Ju. Tiberiani an. ab U. C. 1042. Alius omnino eſt à Dione Caſſio hiſtorico, de quo poſtea; Is enim conſulatum geſſit cum Alexandro Mammeæ filio an. U. C. 981.

Caſſius, Trib. plebis C. Mario & L. Flacco Coſſ. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, ut quem pop. Rom. damnaſſet, cuive imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu. Aſcon. Pædian.

Caſſius Longinus, Juriſconſultus, quòd Caſſii Cæſaris percuſſoris nomen, & ſtemmata haberet, juſſus eſt à Nerone

mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus.

Caſſius Severus, orator, de quo Quintilianus ſic ſcribit. *Caſſius Severus, qui ſi cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjecit, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis ſumma.* Hæc ille. Hujus Caſſii ſcripta ex Senatuſconſulto abolita ſunt. Sueton. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 21.

M. Avidius Caſſius, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipſe res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & ſuperat.

Caſſius, Præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Greg. 3. Dialog.

Sp. Caſſius Bellicinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici Conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali eum ſupplicio afficere, interempto domum ſuperjecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. lib. 6. cap. 3.

Caſſius, Poeta Parmenſis fuit, cujus ingenium in ſcribendo carmine mirè concinnatum, & promptum prædicat Horat. 1 Serm. Sat. 10.

——————*Hetruſci*
Quale fuit Caſſi rapido ferventius amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, librîſque
Ambuſtum propriis. ——

Hic eſt qui in partibus Caſſii & Bruti Trib. militum fuit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius Varus ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentem reperit, & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyeſten Caſſii Parmenſis fuiſſe. Scripſerat enim multas tragœdias. Acroo in illud Horatii,

Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.

Caſſius Hemina, Chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam jus Quiritium datum eſt, & taberna in compito Acilio empta. Plin. 7. 25.

L. Caſſius Hemina, quem *vetuſtiſſimum annalium auctorem* vocat Plin. 13. 13. Ubi Guilandinus, & Dalechampius pro *vetuſtiſſimus* legunt *veriſſimus*: idque quia, ut aiunt, vix 70 annis antiquior fuit Plinio: ut qui Auguſto ac Tiberio fuerit coævus; iiſque hiſtoriam ſuam dicavit. Verum errant. Vixit enim ludis ſecularibus quartis C. Cornelio Lentulo, & L. Mummio Achaico Coſſ. an. U. C. 608. ut de eo teſtatur Cenſorinus cap. 17. Fecit Annalium libros 4. Eorum quartus inſcribebatur *Bellum Punicum poſterior*, ut Priſcianus auctor eſt, lib. 7. Nempe ex veterum uſu quibus exeuntia in (*or*) communia erant. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. cap. 7.

M. Caſſius Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, de quo Cæſar Bell. Civil. lib. 3. Valer. Max. 3. 2. Appian. Ἐμφυλ. 2. Lucan. lib. 6 Florus, & Sueton. in Cæſare.

Caſtor, & Pollux Διόσκουροι, fratres gemini Jovis ex Ledâ ſub cygni formâ compreſſa filii, qui & Tyndaridæ paſſim à Poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum Tyndaris. Hi ubi primum adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hoc in Colchos cum Argonautis profecti: quâ in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem interfecit. Deinde domum reverſi Helenam ſororem à Theſeo raptam receperunt, Aphydnâ urbe, Theſeo abſente, expugnatâ. Tandem cum Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helenâ ovo natus immortalis erat) fratris deſiderio à Jove petiiſſe, ut immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: quâ re impetratâ, alterni mori traduntur, & reviviſcere. Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit
Itque reditque viam toties.

Quod ideo fingitur, ait Servius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidente unâ, oriatur altera. Hor. Ep. 2. 1.

————*Cum Caſtore Pollux*
Poſt ingentia facta Deorum in templa recepti.

Vide Gemini. Tantam ſimilitudinem horum fratrum fuiſſe dicit Papinius, ut fefellerint judicium oculorum. Theb. 5.

——*Ambiguo viſus errore laceſſunt*
Oebalidæ gemini: chlamys huic, chlamys ardet & illi:
Ambo haſtile gerunt: humeros exertus uterque,
Nudus uterque genas, ſimilis coma fulgurat aſtro.

Claudianus lib. de 4. Conſ. Honorii.

Haud aliter ſummo Gemini cum Patre Lacones
Progenies Ledæa ſedent, in utroque relucet
Frater, utroque ſoror: ſimili chlamys effluit auro,
Stellati pariter crines: juvat ipſe Tonantem

Error & ambiguæ placet ignorantia matri,
Eurotas proprios diſcernere neſcit alumnos.

Vide Lucianum Dialogo Apollinis & Mercurii, cujus initium eſt: Ἔχεις μοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμῆ πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. Val. Flac. lib. 1.

Illis Tænario pariter tremit ignea fuco
Purpura; quod geminis mater ſpectabile telâ
Duxit opus, bis Taygeton, ſylvaſque comantes
Duxerat, Eurotam molli bis ſuderat auro.
Quemque ſuus ſonipes niveo de ſtamine portat
Et volat amborum patrius de pectore cygnus.

Cæterùm communicatur inter fratres *Caſtoris* nomen apud auctores, D. Lucas in Act. Apoſt. cap. 28. ſecundum Vulgatum interpretem: *Poſt menſes autem tres navigamus in navi Alexandrinâ, quæ in inſulâ hyemaverat, cui erat inſigne Caſtorum.* Ubi tamen Græcè Διόσκουροι. Plin. 10. 43. *Super ædem Caſtorum geminus pullus in oppoſitam ſutrinam devolavit.* Arnobius lib. 3. *Tyndaridæ Caſtores, equos unus domare conſuetus, alter pugillator bonus*, &c. Atqui Caſtor equorum domitor, Pollux bonus pugil fuit. Theocritus in Dioſcuris.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ Αἰγιόχω Διὸς υἱὼ
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν.

Et poſtea. —— Σὲ δὲ Κάστορ ἀείσω
Τυνδαρίδη, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Et ante illum Homerus Odyſſ. λ.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα,
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Dicam & Alciden, pueroſque Ledæ,
Hunc equis, illum ſuperare pugnis
Nobilem, quorum ſimul alba nautis
Stella refulſit. ————

Idem Sat. 1. lib. 2.

Caſtor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis. ————

Ovid. Faſt. 4.

Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil.

Seneca in Medea.

Cedet Caſtore cum ſuo
Pollux caſtibus aptior.

Porro Caſtor & Pollux arbitri ac teſtes legum judiciorumque fuerunt. Cicero contra Verrem. Eſt & Meteori genus quod appellarunt *Caſtores*; ignes nimirum fulgoris ſtellarum inſtar, felix omen navigantibus habitum ſi incidiſſent gemini. Lege Plin. 2. 38. & Senec. Nat. Qu. lib. 1 cap. extr. Hinc *Ecaſtor*, & *Mecaſtor*, adverbia jurandi apud Plaut. & Terent. Item adject. *Caſtoreus*, ut *manus Caſtorea* apud Senecam. Item *Caſtor* animal ἀμφίβιον Latine *fiber*, vel *canis Ponticus*, juxta Servium. Juvenal. Sat. 12.

————*Imitatus Caſtora, qui ſe*
Eunuchum ipſe facit, cupiens evadere damno
Teſticulorum, adeo medicatum intelligit inguen.

Redimere ſe ea parte, propter quam petuntur maximè, quò Juvenalis hoc carmen pertinet, præter Ælianum de Animal. alioſque, etiam Horapollo affirmat, qui lib. 2. Hieroglyph. cap. 65. Ægyptios tradit *Caſtorem*, ſive *fibrum* pingere, cum deſignare volunt hominem, qui ſibi ipſi damnum inferat: quod hoc animal cum ſe venatione peti videt, proprios teſtes evulſos in prædam objiciat. Ἄνθρωπον δὲ διὰ τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν βλαπτόμενον βουλόμενοι, Κάστορα ζωγραφοῦσιν. Ἐκεῖνος γὰρ καταδιωκόμενος εἰς τὴν ἄγραν τοὺς ἰδίους διδύμους ἀποσπῶν ῥίπτει. Idem tamen lib. 2. cap. 214 pernegat teſtes ſibi Caſtorem vellere: Μάτην δὲ ἰσχυρίζονται, ὅτι διωκόμενον τὸ ζῷον ἀποτραγὸν τοὺς διδύμους καὶ ῥίπτει. Ἀδύνατον γὰρ τοῦτον ἅψασθαι αὐτῶν ἀποκεκρυμμένων ὄντων, ὥσπερ ὑός. Cui loco alter Plinii pro interpretamento erit, l. 32. c. 3. *Amputari hos ab ipſis cum capiuntur negat Sextius diligentiſſimus medicinæ auctor. Quinimo parvos eſſe ſubſtrictoſque & adhærentes ſpinæ, nec adimi ſine vitâ animalis poſſe.* Vide Dauſqu. ad Silii locum inferius producendum, & Dioſcor. l. 2. c. 26. Author Eleg. de Nuce:

Sic, ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt, tutum, Pontice Caſtor, habes.

Silius lib. 15.

Fulmineo voluti deprenſus gurgitis undas
Avulsâ parte inguinibus, cauſaque pericli
Enatat intento prædæ fiber avius hoſte.

Ubi Ciceronem magiſtrum ſuum retulit Silius. Is enim in oratione pro M. Æmylio Scauro citatur à Servio ad primum Georg. *Redimunt ſe ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur.*

Caſtor,

Caſtor hiſtoricus Rhodius, floruit ſub Julii Cæſaris principatu, quem aliqui Galatum vocarunt, quia in Galatiâ vixerit. Putat Voſſius hunc eundem eſſe cum eo, cujus meminit Plin. lib. 20. Cyrillus lib. 1 contra Julianum, ac Stephanus in *Βουσία.* Nobilis Chronographus fuit; atque eo nomine etiam laudatur Euſebio in Chron. ad an. 989. ubi ex Chronographiâ Caſtoris de regno Sicyoniorum, & mox de Atheneinſium regno, fragmentum citat. Item ad an. 161. & 542. ubi quædam adfert ex eo de regno Argivorum. Ad hæc Tatiano etiam celebratus, & ante hos Flavio Joſepho qui lib. 2. contra Apionem, eum hiſtoricis annumerat, ex quibus conſtet, Antiochum Epiphanem, in templo Hieroſolymitano à ſe ſpoliato haud quicquam reperiſſe, propter quod Judæi à nationibus rideri mereantur. Maſſilienſis primum fuit orator, ſi Suidæ credimus; qui & auctor eſt, ſcripſiſſe libros 5. ſive juxta alios libros 9. de epicherematis; item de perſuadendo libros 2. ad hæc artem dicendi. Sed hiſtorica ejus, quorum idem meminit, ſunt iſta: Libri 2 de Babylone, liber de Nilo, item *χρονικὰ ἀγνοήματα*, ſive *de ignoratione temporum*, quæ etiam Apollodorus citat, lib. 2. & fortaſſe Auſonius Carm. 23. in Profeſſores Burdigal.

Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis.

Nam cum imprimis ſoleat in temporibus peccari, eò quòd ejuſdem nominis principes confundantur: plane eſt veriſimile, Caſtorem illo opere unius nominis reges diſtinxiſſe. Scripſit præterea, eodem teſte, *τὰ θαλασσοκρατήσαντα*: ex quo opere ſunt, quæ Euſebius in Chronicis paſſim de illis refert, qui imperio maris ſunt potiti. Porro Caſtorem hunc, atque item Thallum, diligenter tractaſſe hiſtoriam, auctor eſt Africanus & ex eo Euſebius lib. 10. Præp Evang. cap. 3. Idem Euſeb. lib. 1. *Χρονικῶν· Κάστωρ ἐν τῷ χρόνοις αὐτοῦ φησὶν ὧδε.* Adfert deinde verba de imperio Aſſyrio, ejuſque initio, quod eſt à Belo. Mentionem quoque Juſtinus Martyr facit parænesi ad Græcos. Impenſius ſemper faviſſe Romanis, indicat cognomen *Φιλορώμαιος*, cujus meminit Suidas. Atque eo magis veriſimile fit eſſe hunc ipſum Caſtorem illum, qui volumine quodam Romana inſtituta cum Pythagoricis contulit, teſte Plutarcho in Qu. Romanis. Quod opus etiam ſignat libro de Iſ. & Oſiride. Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam lib. 12. vocatur *Saocondarius* Refert ibidem fuiſſe generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem unà cum uxore fuiſſe interemptum Suidas cauſam hanc cædis addit, quòd ſocerum eſſet criminatus apud Jul. Cæſarem. Itaque videri poſſit hic eſſe idem Caſtor, adverſus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero apud Cæſarem. Sed obſtat quod Caſtor iſte Deiotari fuit nepos: & vocatur adoleſcens, quâ ætate tam multa ſcripſiſſe minimè ſit veriſimile. Verba Ciceronis ſunt: *Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos, avum in diſcrimen capitis adduxerit, adoleſcentiæque ſuæ terrorem injecerit ei cujus ſenectutem eueri & regere debebat* Cicerone autem quis melius iſta noſſe potuit, qui cauſam Deiotari adverſus Caſtorem egit? Num igitur Strabonem & Suidam erraſſe dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potius ſtatuendum, Caſtorem illum, de quo Cicero loquitur, eſſe filium Caſtoris illius, de quo Strabo & Suidas? Saltem illud extra controverſiam poni poteſt, Caſtorem nepotem, de quo Tullius, eſſe filium Caſtoris Chronographi; qui cum genere eſſet humili, ſolâque fortaſſe eruditione & facundiâ commendabilis, Regis gener factus eſt. Vide ſis Voſſium de Hiſt. Gr. 1 24.

Jo. Maria *Cataneus*, Novariæ natus fuiſſe dicitur à Leandro in Lombardiæ Tranſpadanæ deſcriptione. Hic præter eruditos in Plinii Epp & Panegyricum, commentarios (qui primum Mediolani prodiere an. 1506.) Etiam *verſu Heroico Chriſtianorum expeditionem ad bellum ſacrum panxit*, ut ibidem Leander ait de eodem Lil. Gyraldus: *Nonnihil & Jo. Maria Cataneus in Poeticâ facultate promovit, id quod [illegible] Genua declarat, & ingens illa quidem, quam diu [illegible] Gothofredi & Boemontis expeditio quâ Chriſti Sepulcrum è barbarorum manibus aſſertum eſt.*

Catharina, virgo Alexandrina, artibus Philoſophicis à puerilia exculta, ac deinde ſtudio doctrinæ cœleſtis dedita. Quæ cum Maximinum cogentem Ægyptios ad ethnica ſacrificia celebranda [illegible] arguiſſet, primum carceri incluſa eſt, deinde ad diſputationem cum 50. Grammaticis ac Rhetoribus educta omnes vicit & ad fidem Chriſti convertit. Eos omnes Tyrannus trucidavit; Catharinam rotæ impoſiturus erat, ſed fulmen rotam dejecit; quare gladio decollata eſt. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina delatum eſſe.

Catilina, civis Romanus nobilis, conjuratione contra patriam initâ notiſſimus, cujus impii conatus prudentiâ Ciceronis oppreſſi ſunt. Hiſtoriam eam ſcripſit Salluſtius. Vide & Flor. lib. 4. cap 1. & Plut. *in Cicerone.* Juven pro quovis peſſimo & exitioſo patriæ cive poſuit Sat. 14. cum ait:

——— *Et [illegible]*
Quolibet in populo [illegible], quocunque ſub axe.

Virg. Æn. 8.

———*Et te Catilina minaci*
Pendentem ſcopulo Furiarumque ora trementem.

Lucan. lib. 7. ubi de Cicerone

——— *Cujus*
Pacificas ſævus tremuit Catilina ſecures.

Martialis.

Dixerat O mores! O tempora Tullius olim
Sacrilegum ſtrueret cum Catilina nefas.

Catius, Deus Ethnicorum, qui *catos*, i. e. acutos homines faceret, aliis *Cautius*, quia *Cautos* homines efficit. Aug. de Civ Dei.

Cato. Hujus nominis celebres aliquot fuerunt: ut M. Porcius *Cato* cui poſtea à *Cenſoria* dignitate *Cenſorii* nomen inditum eſt. Ex Tuſculano municipio ortum traxit, indeque perſuaſione atque amicitiâ Val Flacci adductus primus ex eâ familiâ ſe Romam contulit, ubi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulsâ eſt adeptus Primo enim Trib. Mil. in Siciliâ fuit; deinde Prætor Sardiniam ſubegit ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cum jam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus citer. Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliciter geſtis urbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, uno die ſolo æquari juſſit. Hunc ob morum gravitatem, ſingularemque juſtitiam Virg. Æn. 8. Inferorum judicem facit:

Secretoſque pios & dantem his jura Catonem.

Tametſi locum illum aliter intelligit De la Cerda, nempe de Catone Uticenſi, quem *ſeverum* Martialis, *gravem* Silius, *horridum* Lucanus vocat. Cæterum Cato noſter tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt. Erat enim, *Optimus Orator, Optimus Imperator, Optimus Senator*, uti eum Plin. 6 27. prædicat: Præterea quadragies cauſam dixit, & quamvis toties poſtulatus fuit, tamen ſemper abſolutus eſt. *Omnium bonarum artium magiſter* eidem Plinio vocatur 25. 9 Scripſit varia. Quintilianus lib. 12. cap. ult. *M Cenſorius Cato, idem Orator, idem hiſtoriæ conditor, idem juris, idem rerum ruſticarum peritiſſimus, inter tot operas militiæ, tantas domi contentiones, rudi ſeculo literas Græcas ætate jam declinata, didicit, ut eſſet hominibus documento, ea quoque percipi poſſe, quæ ſenes concupiſcerent.* Vide Plutarchum & Nepotem in ejus vitâ, itemque Livium lib. 39. cap. 40. Elogium quoque ejus habes apud Val Max lib 8. cap 7. Vide ſis etiam Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap 5. Dicere ſolebat, Trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiam cepiſſe; primum eò perrexiſſe navigio, quo pede proficiſci potuiſſet: Secundò ignavum præteriiſſe diem; Tertiò uxori ſecretum revelaſſe. Item *Catones* duo fuere ſuperioris filii, quorum alter in bello contra Perſeum ſub Æmilio Paulo magna cum laude militavit: Alter patre ſuperſtite, ac Prætore deſignato, extinctus eſt. & egregios in juris Civilis diſciplinâ libros compoſuit. Gellius lib. 2. cap. 4.

M. *Cato* Uticenſis, M Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeveritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, brevique togâ in publicum prodibat, ſeſe adſuefaciens non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtra petiit, quod virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſſè voluerit ſupplicare. Martiam conjugem Hortenſio amico, liberorum cauſâ conceſſit eandemque poſt ejus mortem recepit; quod Cæſar avaritiæ causâ ab eo factum calumniatus eſt: *Dimiſit*, inquit, *inopem, ut locupletem reciperet* Poſt Pharſalicam cladem reliquias Pompeiani exercitûs collegit, ac terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Jubam regem perduxit. Tandem victo à Cæſare Scipione, Uticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſcivit, perlecto ante Platonis Dialogo, de animæ *Immortalitate*; qui *Phædon* inſcribitur. Lucanus.

Victrix cauſa Deis placuit, ſed victa Catoni.

Horat. 3. Carm. Od. 21.

Narratur & priſci Catonis
Sæpe mero caluiſſe virtus.

Quem vino non indelectatum liquet ex Sen. cap. 15. lib. 1. *de Tranquillitate Cato*, inquit, *laxabat animum curis publicis fatigatum*, &c. Et mox. *Catoni ebrietas objecta eſt. At facilius efficeret, quiſquis objecerit, hoc crimen honeſtum, quam turpem Catonem.* Sane & Plutarchus quoque author eſt, Catonem, *πολλάκις ἐν οἴνῳ διάγειν εἰς ὄρθρον*. Hunc *Sapientis* nomen in ſenectute habuiſſe ſcripſit Cic. lib *de ſenectute*. Quo nomine Vetus Poeta *in Floride* ita admiratus eſt, ut vel Socrati anteferret. Ejus verſus iſti ſunt:

Sperne mores tranſmarinos; mille habent offucias,
Cive Romano per orbem nemo vivit rectius
Quippe malo unum Catonem, quam trecentos Socratas.

 Fuit

Fuit tamen rerum ſeveris moribus, invicti animi & continentiæ: Unde omnes *cordati, ſeveri & inculpatis moribus Catones* vocati, ut & Val. Max. l. 2. c. ult. obſervat. Lucan lib. 4.

——— *Hi mores, hæc duri immota Catonis*
Secta fuit, ſervare modum, finemque tenere,
Naturamque ſequi, patriæque impendere vitam,
Nec ſibi ſed toti genitum ſe credere mundo.

Hunc ita deſcribit Velleius: Hic genitus proavo M. Catone principe illo familiæ Porciæ, homo virtuti ſimillimus & per omnia ingenio diis quam hominibus propior: qui nunquam rectè fecit, ut facere videretur, ſed quia aliter facere non poterat, cuique id ſolum viſum eſt rationem habere quod haberet juſtitiam: omnibus humanis vitiis immunis, ſemper fortunam in ſuâ poteſtate habuit. De αὐτοχειρίᾳ illius B. Aug Civ Dei.1.22. Nec de alia cauſa aureolo illi libello *De moribus* verſibus conſcripto, qui vulgo pueris proponi ſolet, *Catonis* nomen inditum eſt: Neque enim Cato ejus author eſt: ſed ita appellatur quia de ſanctitate morum præcipit, qualis in Catone fuit Ejus vitam ſcripſit Plutarchus. Elogium ejus apud Senecam habes de *Conſt. Sapientis* cap. 1. & 2

Val. Cato, Grammaticus, qui Romæ multos & nobiles docuit tempore Syllæ, cujus famam hi verſus indicant;

Cato Grammaticus, Latina Siren,
Qui ſolus legit, ac facit poetas.

Scripſit præter Grammaticos libellos, etiam poemata, ex quibus præcipuè probantur *Lydia*, & *Diana*. *Lydiæ* Ticida meminit.

Lydia doctorum maxima cura liber.

Dianæ vero Cinna.

Secula permaneant noſtri Diana Catonis.

Vixit ad extremam ſenectam, ſed in ſummâ pauperie & pene inopiâ, abditus modico gurguſtio, poſtquam Tuſculana villa creditoribus ceſſerat, ut auctor eſt Bibaculus in his.

Si quis forte mei domum Catonis
Depictas minio aſſulas, & illos
Cuſtodes videt hortulos Priapi,
Miratur quibus ille diſciplinis
Tantam ſit ſapientiam aſſecutus,
Quem tres caliculi & ſelibra farris,
Racemi duo tegulâ ſub unâ
Ad ſummam prope nutriant ſenectam.

Et idem rurſus.

Catonis modo, Galle Tuſculanum,
Tota creditor urbe venditabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum Grammaticum, optimum poetam
Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
Unum difficile expedire nomen.
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Ejus quoque meminit Catullus.

Ride, quicquid amas, Cato Catullum.

Itemque Ovidius.

Et par Cornifici, parque Catonis opus.

Catullus, Poeta Veronenſis, epigrammatum ſcriptor, anno uno ante Salluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, unde & *Docti* cognomen meruit. Martialis.

Verona docti ſyllabas amat Vatis.

Alioqui laſcivus, & ſupra modum mordax; utpote qui ne Cæſari quidem, jam rerum potito pepercerit. Clodiam amicam celebravit, quam ficto nomine *Lesbiam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Sic ſua laſcivo cantata eſt ſæpe Catullo
Femina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Martialis.

Nolo quos arguere dedit exorata Catullo
Lesbia.———

Catullus, cognomento *Urbicarius*, mimographus, de quo Juvenalis Sat. 13.

———*Mimum agit ille*
Urbanus qualem fugitivus ſcurra Catulli.

Idem Sat. 8.

Conſumptis opibus vocem, Damaſippe, locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Ubi vide ſis veterem Scholiaſt.

Q. Luctatius Catulus, primo bello Punico 300. navibus adverſus Pœnos profectus, 600. eorum naves commeatibus impoſitas, duce Amilcare, apud *Ægates*, inſulas inter Siciliâ & Africam, depreſſit, finemque bello impoſuit. Pacem vero petentibus hâc conditione conceſſit, ut Siciliâ, Sardiniâ, cæteriſque inſulis inter Italiam, Africamque cederent, & Hiſpaniâ citra Iberum abſtinerent. Liv.

Catulus, Orator Conſ. cum C Mario, quarto ejus Conſulatu, Cimbros fudit. à collegâ poſtea, urbe occupatâ per diſſenſionem mori juſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo inclusus candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt, cujus manes ultus poſtea Sylla, interfecto Mario juniore. Lucanus.

———*Quid ſanguine manes*
Placatos Catuli referam?

Catulus, ſororius Catilinæ, eques Romanus, partium nullarum, tantumque quieti ſtudens, a Catilina juſſu Syllæ interfectus. Aſcon. Pædian.

Catulus alius, hujus ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum civile reparantem oppreſſit. Hic nummum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quam gravitatis, & apud ſuos cives authoritatis.

Caudex. Sen. de Br. V *Claudius* Romanis primus perſuaſit navem conſcendere, Caudex ob hoc ipſum appellatus, quia plurium tabularum contextus Caudex apud antiquos vocabatur; unde publicæ tabulæ, codices dicuntur. Vide Suet. Tib. 2. Polyb. 1. qui navibus Locrenſium, Tarentinorum, Neapolitanorum uſum ſcribit ad trajectum. Auctor de V. Illuſtribus. Ap. Claudius Caudex, Cæci frater fuit; primo ad explorandos hoſtes, fretum piſcatoriâ nave trajecit. Ab eâ navi ergo ſic dictus videtur; nam minores illas ſic vocarunt. Auſon.

Navita caudicea fluitans ſuper æquora lembo.

Nonius: Codicarias naves etiam nunc conſuetudo appellat, eò quòd (lego *eas quæ*) in fluminibus ſunt uſui, Sallust. 4 Hiſt. Contendit ad flumen Eufratem, & quanquam ad id naves codicariæ, occulte per hyemem fabricatæ aderant. Adde in eâ voce Feſtum *Caudicarii* quoque ſunt ipſi nautæ qui Tiberi annonam ſubvehunt. Lipſius

Caunus, fil. Mileti & Cyanes, qui cum a Byblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam amiſit, & in Cariæ littore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine ſuo *Caunum* appellavit. Vide Ovid. Met. 9.

Caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & *Corus* dicitur. Virg. Georg. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Vide Gell. 2. 22

Cebares, equiſo fuit, cujus aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam cum Magi inter ſe pacto convenirent, ut is, cujus equus primus hinniret, regno poteretur, Cebares manum vulvæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit; quo odore irritatus equus primus hinnitum dedit. Herodotus.

A. Cæcina, equeſtris ordinis vir, quadrigariorum magiſter, Pompeianarum partium; tempore belli Civilis hirundines parvas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, ut Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens, defenſus ab eo in quâdam hæreditatis causâ: extant & inter eos epiſtolæ conſcriptæ Librum quoque *de fulguribus procurandis* edidit, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, niſi a Ciceronis rebus penitus receſſiſſet

Cecrops, primus Athenienſium rex. Euſeb in Chron. lib. 1. Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ Ὠγύγου, καὶ τὸν κατακλυσμὸν, βασιλεῖς, εἰσὶν οἱ δὲ. Πρῶτος Κέκροψ, ὁ Διφυής. Joannes Tzetzes Chil. 5. Hiſt. 18.

Πρῶτος ἀνάσσων Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύει.

Apollodorus lib 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Et obſerva, indigenam illic eum dici; cum Ægyptium alii faciant: Suidas, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας. Atque idem rurſus dicit in Πεμπάδι. Totidem quoque verbis Schol. Ariſtoph. ad Plutum. Et Jo. Tzetzes eum refert è Sai, Ægypti urbe, Athenas commigraſſe poſt diluvium Ogygi, Chil. 5 Hiſt. 18.

Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς Σάεως, πόλεως Αἰγυπτίας,
Μετὰ τὸν κατ' Ὠγύγην κατακλυσμὸν ἐκεῖνον,
Ὁ Κέκροψ μετῴκησεν Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος.

Iſacius Tzetzes in Lycophronem. Ἡ Ἀττικὴ βασιλεία τοῦ Κέκροπος. Οὗτος γὰρ ἐλθὼν ἀπὸ πόλεως Αἰγύπτου, τὰς Ἀθήνας συνῴκισε. Cedrenus, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν δύο γλώσσας ἠπίστατο. Inde *Cecropium litus* apud Papinium pro Ægyptio, Sylv. lib. 3 in Propemptico Metii Celeris.

——— *Te præſide noſcas*
Unde paludoſi fecunda licentia Nili:
Cur vada deſidant, & ripa coerceat undas,
Cecropio ſtagnata luto.

Certe peregrinum facere etiam videtur Strabo, qui Bœotiæ præfuiſſe eum ante regnum tradit. lib. 9. Λέγεται δὲ καὶ κατὰ Κέκροπα, ὅτε τῆς Βοιωτίας ἦρξε. Gotfridus Viterbienſis regem Cretæ fuiſſe refert, Chronici parte 4.

Cum dominum Cecropem regem tenet inſula Creta.

Quod non dubium eſt, quin ille ab antiquo auctore acceperit; innuitque hoc ipſum Plautus in Trinummo,

Pol

Pelaſgum reliqui ad Rhadamanthum, in Cecropiâ inſulâ.

Quod parentes ejus attinet, matrem Hyginus Terram facit, fab. 48. patrem autem Vulcanum, fab. 158. Ac matrem Terram refert etiam Antoninus liberalis Metamorphoſ. capite ſexto. Περίφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων. πρὶν ἢ φανῆναι Κέκροπα τὸν Γῆς. Οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων. Iſacius vero Tzetzes ad Lycophronem, ex draconis dentibus enatum ſcribit, quâ de re videndus quoque Schol. Ariſtoph. ad Plutum. Et Athenienſes quidem ab eo dicti *Cecropidæ*. Herod lib. 8. Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ Κέκροπος βασιλεῦος ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι. Virgilius.

Tunc pendere pœnas
Cecropidæ juſſi.

Ovid Met. 7.

Phœbus in interius ſpatium pulchroſque receſſus
Cecropidas duxit.

Silius lib 13.

Cecropidæ ob patriam Mavortis ſorte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis.

Claud. lib. 1. de R. Proſ.

——Templumque remugit
Cecropidum, ſanctaſque faces extollit Eleuſis.

Auſonius Epiſt. 24.

Siſtere Cecropidum in terris monumenta parenti
Obſtitit. Inde etiam Athenæ *Cecropia*. Plin. 7. 56. *Oppidum* (Athenas) *Cecrops à ſe appellavit Cecropiam.* Attica quoque univerſa *Cecropia* dicta. Apollodorus lib. 3. ubi de Cecrope: Καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν, Catullus in Epithalamio

Cecropiam ſolitam eſſe dapem dare Minotauro.

Porro Cecrops hic, uti ſupra innuimus Διφυὴς cognominatus eſt. Archelaus in Epigrammate, apud Antigonum Caryſtium Hiſt. Mirab. cap 96.

——Ἐς δὲ τὸ δ' ἕν.
Οὐ θαῦμα. βλαστεῖν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

Ovidius *Geminum* dicit. Met. lib. 2.

Virginibuſque tribus, gemino de Cecrope natis
Servandam dederat.

Cujus cognominis variæ rationes proferuntur. Sunt qui velint à ſtaturæ magnitudine, aut duarum linguarum peritiâ, Græcæ nempe & Ægyptiacæ, ita dictum. Euſeb. Chron. lib. 2. Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ἀκτῆς, νῦν δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη πεντήκοντα, διὰ μῆκος σώματος οὕτω καλούμενος, ὡς φασὶν ὁ διαβεβαιῶν, ἢ ὅτι, Αἰγύπτιος ὤν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. Idem tradunt Hieronymus & Cedrenus. Aliis placet, quòd conjugio inſtituto, virum fœminæ conjunxerit. Athen. lib. 13. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, διὸ καὶ ἔδοξέ τισι Διφυὴς νομισθῆναι. Juſtinus lib. 2. *Ante Deucalionis tempora regem habuere* (Athenæ) *Cecropem; quem, ut omnis fabuloſa eſt antiquitas, Biformem tradidere, quia primus marem fœminæ matrimonio junxit.* Syrianus in Hermogenem: Κέκροψ πρῶτος συνήγαγεν ἄρρενας καὶ γυναῖκας, ὅς καὶ ἀπὸ τούτου Διφυὴς ἐκλήθη. Idem quoque Euſtathius refert ad Iliad σ' & ά. Certè à Cecrope inſtitutum matrimonium, etiam teſtatur iſtis verſibus Nonnus Panopolitanus, lib. 41.

Κάδμος ἐϋγλώσσοιο διδάσκετο ὄργανα φωνῆς
Θεσμὰ Σόλων ἀχάραξε, καὶ ἔννομον Ἀτθίδι πόλει
Συζυγίης ἀλύτοιο συνευνέτιδα δίζυγα Κέκροψ.

Alii tradunt, partim hominem, partim draconem fuiſſe. Ariſtoph. in Veſpis

Ὦ Κέκροψ, ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδη

Ubi Schol. φασὶ τὸν Κέκροπα Διφυῆ γενέσθαι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. Apollod lib. 3 Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα. ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. Nonnus ubi ſupra:

Κέκροπος ἦν τύπον εἶχεν, ὃς ἑλκόμενος ποδὸς ὁλκῷ
Γαίης ἐπιξύων ὀφιώδεϊ σύρετο ταρσῷ.
Νέρθε δράκων, καὶ ὕπερθεν ἀπ' ἰξύος ἄχρι καρήνου
Ἀλλοφυὴς ἀτέλεστος ἐφαίνετο δίχροος ἀνήρ.

Quare autem hoc conſinxerint explicatur à Demoſthene in Orat Fun. Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγόν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος, λεγόμενον, οὐκ ἄλλοθεν ποθὲν, ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Alii vero ſic exiſtimabant, hominis pariter ac draconis formam illi attributam, quod ex bono rege poſtea ſevus factus fuerit. Quorum ſententia refutatur à Plutarcho. De ſera num vind. Οἶμαι μὲν οὖν καὶ τὸν Κέκροπα Διφυῆ προσαγορευθῆναι παλαιός, οὐχ ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐν ἀρχῇ σκολιὸν ὄντα καὶ φοβερὸν, εἶθ' ὕστερον ἄρξαντα πρᾴως καὶ φιλανθρώπως. Hæc Meurſius; apud quem videſis Plura de Cecrope lib. 1. de Reg. Athen. capp. 8, 9, 10, 11, 12. Fuit alius *Cecrops* Athenienſ. rex. 7. de quo idem Meurſius lib. 2. de Reg. Ath. cap 14.

Georg. *Cedrenus*, totum Chronographium Georgii Syncelli verbatim deſcripſit, & ex eo atque aliorum Chronologorum ſcriptis ingens volumen contextum σύνοψιν ἱστοριῶν vocavit. Sed ne illud quoque breviatorum manus librorum præſentiſſimum venenum, effugere potuit. Plus dico; non breviatores illi, ſed mutilatores fuere. Nam quæ habemus, non juſtum illius συνόψεως breviarium eſt, ſed potius cadaver & diſjecti membra ſcriptoris, Παρεκβολαὶ & excerpta ex eo ingenti volumine, ſine ullo ordine temporum aut geſtorum, ac delectu eorum quæ aut omittenda, aut excipienda erant. Idiotam quidem hunc Cedrenum fuiſſe illius ſcripta clamant; ſed pejus & de illo, & de totâ Chronologiâ meruerunt qui eum tam crudeliter lacerarunt. Denique totum Cedreni opus eſt ſtabulum quiſquiliarum & cento ex multis pannis ſordidis, purpureis, malis, bonis, integris, laceris conſutus. Joſ. Scal. quem vide Notis in Græca Euſeb pag. 402. uti & Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 26.

Celæno, una ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones nymphæ filia, cum quâ Jupiter concubuit. Ovidius in Faſt.

——Et te formoſa Celæno
Maiam & Electram, Taygetamque Jovi
Concubuiſſe ferunt.

Tzetzes in Lycophronem refert ex Aceſandro, ex hâc & Neptuno natos eſſe Eurypylum ac Tritonem.

Celæno, una Harpyiarum, Neptuni ac Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aellus, quarum formam, & ubi habitant, deſcribit Virgil. Æn. 3.

——Strophades Graio ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ.

Figuratè Juv. Sat. 8.

——Si nullum in conjuge crimen
Nec per conventus & cuncta per oppida curvis
Unguibus ira parat nummos raptura Celæno.

Ab obſcuritate nomen habet, nam κελαινὸς Græcè niger. Vide infra *Harpyiæ*.

Celeres. Livius lib. 1. de Romulo. *Multitudini tamen gratior fuit quam patribus: Longe ante alios acceptiſſimus militum animis, trecentoſque armatos ad cuſtodiam corporis, quos* Celeres *appellavit, non in bello ſolum ſed etiam in pace habuit.* Rationem nominis affert Plut. ἀπὸ τ' περὶ τὰς ὑπουργίας ὀξύτητος.

Celeus, rex Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtravit omnem agriculturæ rationem. Ejus vilis & ruſticana ſupellex abiit in proverb. Virg. Geo. 1.

Virgea præterea Celei, viliſque ſupellex.

De hoc ſic Euſeb. ad Num. 611. *Eleuſinæ Celeus regnavit coævus Triptolemo, quem Phelochorus ait longâ navi ad urbes accedentem diſtribuiſſe frumenta, & ob id ſuſpicionem dediſſe, quod naves ejus ſerpens pennatus fuerit.* Euſtathius in 2. Iliad ait Cephalum patrem fuiſſe Celei, & Celeum Arceſii qui Ulyſſis avus fuit. Ex Orat. 1. Nazianzeni contra Julian. elici poteſt, Celeum pertinuiſſe ad familiam Cereris; ait enim: Τὰς Δημήτρας, καὶ τοὺς Τριπτολέμους ἀνεχόμενοι, καὶ τοὺς δράκοντας. ἔτι δὲ καὶ Κελεούς τε καὶ Ἰαμβάς. Idem Orat. 2. Καταβαλεῖ Τριπτολέμους σου, καὶ τοὺς Κελεούς, καὶ τοὺς μυστικοὺς δράκοντας. Et Orat. ad Sancta Lumina. Οὐ δὲ Κόρη τις ἡμῖν ἁρπάζεται, καὶ Δημήτηρ πλανᾶται, καὶ Κελεούς τινας ἐπεισάγει καὶ Τριπτολέμους καὶ δράκοντας.

Celmis, unus fuit ex Idæis Dactylis qui cum Matrem Deorum ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus rejectus eſt. Ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, unde Proverb. *Celmis in ferro.* Zenodotus. Clem. Alex. Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Vide Scal. ad Euſeb. p. 38. & Palmerium ad Marmor. Arundel p. 688.

Celmus, Jovis nutritius, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimùm amavit. Cæterum cum aliquando mortalem eſſe Jovem dixiſſet, Jupiter injuriæ memor, cum Saturno expulſo rerum jam potiretur, in adamantem lapidem eum commutavit, Ovid. 4. Met. Fab. 7.

Te quoque nunc adamas quondam fidiſſime parvo
Celme Jovi.——

Celſus, plagiarius ab Horatio notatus,

Quid mihi Celſus agit, monitus, multumq; monendus,
Privatas ut quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

Plures ejuſdem nominis Trajano & Adriano Imperatoribus vixiſſe neminem latet hiſtoriæ vel mediocriter ſtudioſum. Celſi Juriſperiti Spartianus meminit in Adriano. *Cum judicaret*, inquit, *in concilio habuit non amicos ſuos aut comites ſolum, ſed Juriſconſultos, & præcipuè Julium Celſum.* Alium *Celſum* conſularem virum tunc temporis vixiſſe nobis retulit quoque prædictus author his verbis: *In adoptionis ſponſionem venit,*

venit. Palmâ & Celſo, nomen ſemper ſuit. Tertii quartique memoriam ab Origene accepimus, qui in primo *contra Celſum* nobis aliqualem utriuſque notitiam ſuppeditavit. Δύο δὲ, inquit, παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους, τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Vide Spencerum in Annot. ad Origen. p. 3. Fuit etiam Corn. Celſus Medicus ſub Cæſare Tiberio, qui methodicam Aſclepiadis ſectam ſequebatur, itaque Jo. Heurnius medicus doctiſſimus ait; *Pluris Latinitatem ejus, quam medicinam fieri oportere.* Ejus mem. Quintilianus lib. 12. cap. ult. *Quid plura, cum etiam Corn. Celſus, mediocri vir ingenio, non ſolum de his omnibus conſcripſerit artibus, ſed amplius rei militaris & Ruſticæ etiam & medicinæ præcepta reliquerit.* De Rhetoricâ ſcripſiſſe ex eodem Quintiliano lib. 2. cap. 15. & lib. 3. cap. 6. conſtare poteſt: Libros de R. R. ſæpiſſimè laudat Columella, circa cujus tempora etiam fuit; nam lib. 1. cap. 1. ita ſcribit: *Non minorem laudem meruerunt noſtrorum temporum viri Corn. Celſus & Julius Atticus, quippe Cornelius totum corpus diſciplinæ quinque libris complexus eſt.* Eundem etiam de Philoſophiâ ſcripſiſſe Quintilianus teſtis eſt lib. 10. cap. 1. ſub finem. Alius Julius *Celſus* fuit multo recentior qui & de vita Cæſaris ſcripſit & commentarios Cæſaris recenſuit an corrupit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 13. & Inſtit. Orat. cap. 3. ſect. 10. itemque Salmaſ. Proleg. Exercit. Plin. ſub finem.

Conr. *Celtes*, quem Jo. Camers in Epitaphio ejus *Rhetora*, & *Hiſtoricum* vocat, flor. temp. Fred. Imp. Primus Germanorum Poeta Laureatus fuit. Ob. an. 1505.

Cenchris, Cinyræ Aſſyriorum regis uxor, Myrrhæ mater, quum ſuperbius locuta eſſet, & filiæ ſuæ formam Veneri antepoſuiſſet. Venus Myrrhæ nefandum amorem objecit, adeo ut patrem ſuum amaret, quæ ne ſuſpendio ſeipſam necaret, nutrix intervenit, & patre neſciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit. Id autem ne palam fieret, pudore ſtimulata in ſilvis ſe abdidit. Eam vero Venus poſtea miſerta eſt & in ſpeciem arboris commutavit, unde myrrha fluit, ex quâ natus eſt Adonis. Hygin. Fab. 58. Quamvis paulo aliter hoc narretur à Theocriti Scholiaſte in prim. Idyll. Id ſcilicet non Cenchridis, ſed ipſius Myrrhæ ſuperbiâ accidiſſe, utpote quæ inter pectendum non æquè formoſos eſſe Veneris capillos ac ſuos gloriata fuiſſet, ac proinde Veneris iram in ſe concitaſſet.

Ceneus, Theſſalus, Lapitha, cum multis interfuiſſet præliis nunquam tamen lædi potuit. Hinc factum proverb. *Invulnerabilis ut Ceneus.* Neſtor apud Ovid. Met. 12.

——Veſtro fuit unicus ævo
Contemptor ferri, nulloque forabilis ictu
Cycnus. at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.——

Fuit hic ex fœminâ mutatus in virum, ut idem refert Ovidius eodem loco; & Virg. Æn. 6.

——Et juvenis quondam nunc fœmina Ceneus
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Lege *Cæneus.*

Cenſorinus, de die Natali libellum pereruditum & Chronologis utiliſſimum conſcripſit. Recenſuit, notiſque perquam elegantibus illuſtravit Hen. Lindenbrogius Lugd. Bat. 1642. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 3.

Centauri, Theſſaliæ pop. ſecus Pelion mont. habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt ut à vicinis populis primum conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. Unde Manilius lib. 1.

——Duplici Centaurus imagine fulget
Pars hominis tergo pectus commiſſus equino.

Oppian. Kυν. β.

Ἀμφίτυπος θηλέας ἀνεμώδεος ἄγρια φῦλα
Θηρογενῆ, μορφὴν μὲν ἐπ' ἰξύας, ἐξόπιν δὲ
Ἵππων ἀμφοτέρων.——

De horum origine ſic fabulantur poetæ. Ixionem ſcilicet à Jove Deorum menſæ adhibitum, Junonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtupro interpellaſſe. Quod cum illa viro ſuo indicaſſet, Jovem Ixioni nubem ſubjeciſſe in uxoris imaginem transformatam, eamque Ixionem pro Junone compreſſiſſe, & ex eâ Centauros generaſſe, qui inde *Nubigenæ* dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine Nephelam Centaurorum ſedes, νεφέλη enim Latinè *nubem* ſonat. Hi cum in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Virgil. ſub finem Georg. 2. ubi de Baccho

Ille furentes
Centauros letho domuit.

Alcæus.

Οἶνος καὶ Κένταυρον Ἐπίαςε γε, ὦ γε μάτην
Ὤλεσεν.

In Epigrammate quoque Græco:

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Homerus Odyſſ. 21.

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασ' ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο.

Libanius vitem vituperans: Καὶ μὴ καὶ ὁ Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν πόλεμος, οἴνου ἔργον. Prop. lib. 2.

Tu quoque ô Eurytion vino Centaure periſti
Nec non Iſmario tu Polypheme mero.

Iidem & *Hippocentauri* dicti ſunt, quod equis inſidentes boves œſtris agitatas ſtimulis ad tecta revocarent. eſt enim κεντεῖν *ſtimulare*, & *pungere*. Centaurorum vero qui à Poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc. *Chiron, Eurytus, Amycus, Gryneus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Monychus, Mermeros, Pholus* qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Eos ab Hercule victos interfectoſque oſtendit Diodor. Siculus. Palæphatus ubi de Centauris Τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔσχον οἱ Κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατηκόντιζον. Eos autem [illegible] numero [illegible] ἀπίστων, h. e. [illegible] jubet Ἔστι σκέψασθαι, inquit, τοιοῦτον γενέσθαι θηρίον, ἀδυνάτως πειράσεται, ὅτι γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρός, ὅτι ἡ τροφὴ ὅμοια, ὅτι διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπίνου δυνατὸν ἵππου τροφὴν διελθεῖν. Eadem Lucretius mens

Sed neque Centauri fuerant, neque tempore in ullo
Eſſe queant duplici naturâ & corpore bino
Ex alienigenis membris compacta poteſtas.

Eorum mem. Lucanus lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Feta Peletbroniis Nubes effudit in antris.

Inde *Semihomines* dicti. Ovid. Met. 12. Frangebant ſilvas & arbores hæc monſtra, quibus armorum vice inter pugnandum utebantur. Papin. Theb. 4.

Non aliter ſilvas humeris, & utroque refringens
Pectore, montano duplex Hylæus ab antro
Præcipitat; pavet Oſſa vias, pecudeſque feræque
Procubuere metu.——

Juvenalis Sat. 1.

Quantas jaculetur Monychus ornos.

Et immanius Ovidius, qui pugnantibus Centauris denſiſſimos montes brevi ſpatio arboribus ſpoliatos dicit, eundem Monychum, inducens. Met. 12.

——Inſanis dejectam viribus Auſtri
Forte trabem nactus, validum dejecit in hoſtem
Exemploque fuit, parvoque in tempore nudus
Arboris Othrys erat, nec habebat Pelion umbras.

Luc. lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Facta Peletbroniis nubes effudit in antris
Aſpera te Pholoes frangentem Monyche ſaxa,
Teque ſub Oetæo torquentem vertice vulſas
Rhœte ferox, quas vix Boreas inverteret ornos.

Neque tum ferreorum telorum uſum nullum Centauri habuerunt. Erant enim armati grandibus ſecuribus, Diodor. lib. 4. Τῶν μὲν Κενταύρων οἱ μὲν πεύκας αὐτορρίζους ἔχοντες ἐπῄεσαν, οἱ δὲ πέτρας μεγάλας, τινὲς δὲ λαμπάδας ἡμμένας, ἕτεροι δὲ βουφόνους πελέκεις. Apud quem copiose Libro & mythologiam eorum & alia de iiſdem habes. Viſum à ſe allatum in melle Centaurum ex Ægypto affirmat Plinius, 7. 3: ubi & Claudium Cæſarem ſcripſiſſe prodit, *Hippocentaurum in Theſſaliâ natum eodem die interiiſſe.* D. quoque Hieronymus in vita Pauli tradit, Antonium ad Paulum Eremitam pergentem, *conſpexiſſe*, ut ipſe loquitur, *hominem equo mixtum, cui opinio poetarum Hippocentauri nomen indiderit.* Sed poteſt hoc ſpectrum fuiſſe: rectè itaque ſubjungit Patrum ille doctiſſ. *Verum hæc utrum Diabolus ad terrendum ſimulaverit, an, ut ſolet, eremus, monſtroſorum animalium ferax, iſtam quoque gignat beſtiam, incertum habemus.* Vide Hieronym. Magium lib. 1. Miſcell. cap. 10. ubi de Centauris prolixè diſputat. Item *Centaurus* nomen navis ſic dict. quod Centaurum habuerit [illegible] gne. Virg. Æn. 5.

Centauro invehitur magnâ:

Ubi Servius ait ſubaudire debere *navi.* Hinc adjectivum *Centaureus.* Horat. 1. Car. Od. 18.

At ne quis modici tranſiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero
Debellata.——

Hinc etiam *Centaureum* herbæ genus, & plur. num. *Centaurea.* Virg. Geor. 4.

Cecropiumque thymum & graveolentia Centaurea.

Et ante eum Lucretius:

Abrotonique graves & triſtia Centaurea.

Herbæ hujus meminit Nicander in Theriacis, uti videre eſt in his:

> Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπώνυμον ἐξέο ῥίζαν
> Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἥν ποτε Χείρων
> Πηλίῳ ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ.
> Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χύδην περιδέδρομε χαίτη·
> Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαείνεται, ἡ δ' ὑπὲρ αἴης
> Ῥίζα, καὶ οὐ βυθόωσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.

Vide ſis ibi Scholiaſten.

Cephaleon, Hiſtoricus cujus mem. Euſeb. Chron. lib. 1. Vide Voſſ. H. Gr. pag. 220.

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος memoratur Straboni, lib. 13. ubi ait fuiſſe in agro Cumano urbem, quæ pl. num. & genere muliebri αἱ Γέργιθες diceretur, atque hanc Cephalonis hujus patriam fuiſſe. Teſtem quoque eum producunt Parthenius in Eroticis, qui Troica illius citat. Hiſt. 4. & Feſtus Pompeius in *Romam*. Item Dionyſius Halicarn. lib. 1. ubi vocatur Κεφαλίων Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 340.

Cephalus, Deionis. vel Deionei filius, vel, ut alii volunt, Mercurii & Herſes filiæ Cecropis, qui Procrin Erechthei, vel Hyphili Athenienſium regis filiam uxorem duxit. Hujus amore captâ Aurorâ, cum juvenem uxoris amantiſſimum nullâ ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verum cùm ne ſic quidem conſtantiam ejus poſſet labefactare, ad uxorem eum remiſit in negotiatoris ſimilitudinem transformatum: cujus erga ſe fidem cum explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam ejus ſolicitavit, cumque illa pretii magnitudine jam ſuccumberet, Cephalus receptâ priſtinâ formâ perfidiam ei exprobravit. Quod Procris cum inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſilvam ſeſe, locaque deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, jaculum ei inevitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Iis itaque muneribus inſtructus Cephalus ſilvis ſeſe aſſiduè oblectabat, relictoque ante lucem uxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris, (ut res eſt plena ſuſpitionis amor) ne nymphæ cujuſpiam amore teneretur, clam eum in ſilvas eſt ſubſecuta, & ut in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultavit, Cùm itaque Cephalus, æſtu laboreque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quâdam recumbens *Auram*, ut ſe refrigeret, ex more invocaret, Procris ſuſpicata aliam pellicem affuturam, quo rem omnem melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commovit. Quâ re animadverſâ Cephalus feram ratus, jaculum ſuum emiſit, uxoremque chariſſimam inevitabili ictu interfecit. Ovid. lib. 7. Met. Sed paulo aliter Hyginus Fab. Poetic. cap. 189. Propterea accuſatus fuit coram Areopago, & hoc fuit ſecundum Areopagi judicium, uti diſcimus ex Scholiaſte Euripidis in Oreſtem; Primum fuit Martis à Neptuno accuſati, quòd filium ſuum Halirrhothium interfeciſſet; Secundum Cephali, propterea quòd Procrin uxorem occidiſſet; Tertium Dædali, qui Talum nepotem ac ſororis ſuæ filium de medio ſuſtulerat; Quartum Oreſtis parricidii à Tyndaro Clytemneſtræ patre accuſati. Neque tamen deſunt, qui Cephalum à Jove in lapidem converſum tradant. Ovid. in l. De Arte Amandi:

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori,
Nec Cephalus roſeæ præda pudenda Deæ.

Idem in Ep.

Clarus erat Cephalus ſilvis, multæque per herbam
Conciderant illo percutiente feræ.

Idem ibidem.

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam.

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus proœmia, & epilogos induxit. Suidas. Cujus etiam Æſchines & Demoſthenes in orationibus meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta, quàm quis ſui temporis orator ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus, quòd contra leges decreviſſet. Cæl. Rhodiginus.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, Andreæ frater, rationem nominis reddit Servator, Jo. 1. 42. Σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται Πέτρος. Scires unde vocabulum illud originem ſuam duxerit? Conſules Cardinalem Baronium, & invenies eum cum Optato Milevitano, aliiſque ejuſdem farinæ miſeris linguarum inſciis ex linguâ Græcâ derivantem. Cephas, inquit, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς *à capite*. Atque hinc ingens producit myſterium, imò & ſimul ingens ignorantiæ ſpecimen. Petrus, inquit, eſt ἡ κεφαλὴ; quia totius Eccleſiæ Catholicæ caput, & fundamentum eſt, qui ſuam etiam vim Pontificibus Romanis continuâ ſucceſſione communicavit. Atqui כיפא *Cepha* Syriacè *Petra* dicitur. Vide omnino Montacutium Origin. Eccleſiaſt. Tomi prioris partem poſteriorem pag. 12.

Cepheus, Æthiopum rex Andromedæ pater. quam Perſeus periculo liberatam, uxorem duxit. Ovid Met. 5.

Auxiliumque domûs Servatoremque fatentur
Caſſiope, Cepheuſque pater.

Hic poſtea generi meritis cum uxore & filiâ in cœlum tranſlatus eſt & à tergo minoris urſæ conſtitutus, circuloque arctico inclusus, ut præter caput & humeros ejus occidere videatur. Cic Tuſc. Qu. lib. 5. *Stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia, ob cognitionem rerum cœleſtium fingitur.* Horat. 3. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ Pater
Oſtendit ignem.

Hinc *Cepheus* Ovid. Met. 4.

Æthiopum populos, Cephæaque conſpicit arva.

Et *Cepheia*. Prop. l. 1. el. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheia ſomno
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Ovid. Amor. 3. 3.

Non ſatis invidiæ vobis Cepheia virgo eſt
Pro malè formosâ juſſa parente mori.

Cephiſidorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ Tragœdiæ ſcriptor. Suid. Fuit & alius *Cephiſodorus*, qui in Comœdiis tanquam aſinus traductus eſt. Fuit quoque alius præfectus qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid. Item Athenienſium dux, qui rei male geſtæ damnatus in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis multatus eſt. Suid. Præterea fuit *Cephiſidorus* Athenienſis Iſocratis diſcipulus, & ipſe Rhetor, qui Platonem, & Ariſtotelem reprehendit, teſtibus Halicarnaſſenſi Dionyſio in Iſocrate, & Athenæo, 8. 13. Alius etiam *Cephiſodorus* Belli ſacri ſeu Phocæ ſcriptor, citatur ab Euſtratio in Ariſtotelis Ethic. lib. 3. cap. 8.

Cephren, Ægyptius Tyrannus. Syneſius Ep 58. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil lib. 1. cap. 13.

Cerberus, à Poetis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos. quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virgil. Æn. 6.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Perſonat, adverſo recubans immanis in antro.

Prop. l. 3. el. 18.

Exoranda Canis tria ſunt latrantia colla:

Ex Superſtitione veterum ſcilicet, Cerberum mulcere cupientium. Stat. 5. Sylv.

——Sævas utinam exorare liceret
Eumenidas, timidæque avertere Cerberon umbræ

Et eodem lib. Epicedio in Patrem.

——Tædas auferte, comæſque
Eumenidum, nullo ſonet aſper Janitor ore.

Et in Abaſcantii Pietate.

Nempe times, ne Cerbereos Priſcilla tremiſcat
Latratus? tacet ille piis.

Tibullus, lib. 2.

Nec Canis anguineâ redimitus terga catena,
Cui tres ſunt linguæ, tergeminumque caput.

Sophocles in Trachiniis.

Τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας.

Ovid. Met. 11.

——Nec forma triplex tua Cerbere movit.

Papin. Silv. 2. 1.

Illum nec terno latrabit Cerberus ore.

Cujus autem reverà Canis fuerit docet S. Cyrillus. lib 1. contra Julian. Ἐρατοσθ. καὶ πρὸς τούτῳ ἔτη μζ΄ Μωσέα φασὶν γενέσθαι τὸν παρ' Ἕλλησιν ᾀδόμενον ἀρχηγὸν τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Ἀιδωνέως βασιλεύοντος Μολοσσῶν. Οὗτος κύνα μεγαλόσωμον θρέψας λέγεται τὸν Κέρβερον, ὃν ἀνῃρῆσθαι Πειρίθῳ καὶ Θησεῖ ἀφικομένοις ἐφ' ἁρπαγῇ τῆς αὐτοῦ γυναικός. Stat. Theb. 2.

Illos ut cæco recubans in limine ſenſit
Cerberus, atque omnes capitum ſubrexit hiatus;
Sævus & intrantes populo; jam nigra tumebat
Colla minax, jam ſparſa ſolo turbaverat oſſa.
Ni Deus horrentem Lethæo vimine mulcens
Ferrea tergemino domuiſſet lumina ſomno.

Seneca in *Hercule Inſano* totum bellum ſic deſcribit:

Hic ſævus umbras territat Stygis Canis
Qui terna vaſto capita concutiens ſono
Regnum tuetur; ſordidum tabo caput
Lambunt colubræ; viperis horrent jubæ,
Longuſque tortâ ſibilat caudâ draco.
Par ira formæ: ſenſit ut motus pedum
Attollit hirtas angue vibrato comas.

Qu. Calaber. lib. 6.

> Ἐν δ' ἄρ' ἔην μέγα θαῦμα καὶ ἀθανάτοισιν ἰδέσθαι
> Κέρβερος, ὅν ῥ' ἀνέθρεψε Τυφωέι γείνατ' Ἔχιδνα
> Ἄντρῳ ὑπ' ὀκρυόεντι, μελαίνης ἀγχόθι νυκτός,
> Ἀμφ' ἀλεγεινῇσι πύλῃσι πολυκλαύτου Ἀΐδαο
> Εἴργειν νεκρῶν ὅμιλον ὑπ' ἠερόεντι βερέθρῳ.

Officinis

Officium Cerberi docet Lucian. de Luctu. Παρ' Αἰακὸν κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Qui idem pro Numine cultum docet in Βίων πράσει. καὶ τί ἂν λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ Κύων εἶναι Θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅσος; καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον. Reipsa autem hoc nomine Cauſidicum fuiſſe autumat Fulgentius in lib. Continentiæ Virgilianæ: *Tricerberi fabulam jam ſuperius expoſuimus in modum jurgii forenſiſque litigii poſitam.* Unde & Petronius ait: *Cerberus forenſis erat Cauſidicus.* Vide Barthium in Theb. 4. p. 1117. Heſiod. in Theog. quinquaginta capita illi tribuit in his.

> Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
> Κέρβερον ὠμηστὴν Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον
> Πεντηκοντακέφαλον ἀναιδέα τε κρατερόν τε.

Iſacius illum centum capita habuiſſe ſcribit. Ἑκατὸν δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχάς, ἃς φυλάττει ὁ κύων τοῦ Ἅδου ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς. Sic etiam Horat.

> ——— *Demittit atras bellua centiceps Aures.*

Quod autem addit Iſacius λέγουσιν ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μετὰ κολακείας προσδέχεται, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας οὐκ ἐᾷ, ex Heſiodo habuit; cujus verſus apponam.

> — Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
> Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
> Σαίνει ὁμῶς, οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν.
> Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
> Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.

Silius, lib. 13.

> *Cerberus hic ruptis peragrat cum tartara vinclis*
> *Non ipſa Alecto, nec Megæra ſæta furore*
> *Audet adire, ferum dum fractis mille catenis*
> *Viperea latrans circumligat ilia caudâ.*

Prop. 3. 5.

> *Num tribus infernum cuſtodit faucibus antrum*
> *Cerberus, & Tityo jugera pauca novem.*

Mythologi *Terram* interpretantur: dictumque volunt Cerberum qu. κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivorum*. Terræ enim proprium eſt cadavera conſumere, & ad primam ſuam originem revocare, h. e. in humum convertere. Alii Serpentem fuiſſe volunt in Tænaro Laconiæ promontorio, cujus veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, *Ditis canem* dixerunt; quem cum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula *canem tricipitem interemiſſe*, quanquam alii hoc ad virtutem ejus, & animi cupiditatem referre malint, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. *Cerberus* etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ cum leonibus congrediens. Heſychius habet Κορβέσιοι, ἀσύνετοι.

Cercops hiſtor. fabularem conſignavit. Mem. Apollodorus, Bibl. lib. 2. Fuit patriâ Mileſius & pleriſque auctor creditus eſt ejus poematis quod Αἰγίμιος vocabatur. Fortaſſe idem eſt *Cercops* ille Pythagoricus, de quo Clem. Strom. lib. 1.

Cercyon, latro inſignis apud Eleuſinem, Atticæ civitatem, tanto corporis robore, ut validiſſimas arbores incurvare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Alopen, quæ à Neptuno vitiata Hippothoonta peperit. Quod cum nutricis indicio reſciviſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, ut puerum quidem in ſilvis devorandum objecerit, filiam vero carceri incluſam fame enecavit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores ſævire conſueverat. Ovid. Met.

> *Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleuſis.*

Suidas. Κερκύων, ὄνομα λῃστοῦ, ὅστις ἦν περὶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τοὺς παρερχομένους ἠνάγκαζε παλαίειν αὐτῷ. Diodorus, lib. 4. Ἀνεῖλε δὲ καὶ περὶ τὴν Ἐλευσῖνα Κερκύωνα τὸν διαπαλαίοντα τοῖς παριοῦσι καὶ τὸν ἡττηθέντα διαφθείροντα. Hyginus Vulcani filium fuiſſe tradit, cap. 38. Ejus meminere Pauſanias, Plut. & Agellius. l. 15. c. 21

Cerdous, dictus eſt Apollo, ut & Mercurius à Κέρδος, id eſt, *lucrum*: Hic quidem quia negotiis præſit ac lucro, quâ ratione illi marſupium aſſignatur: ille vero quia oraculis editis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Rhodigin. 16 19. Suidas. Κερδῷος θεὸς ὁ Ἑρμῆς, ὡς κέρδους ποιητικός. Καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ κλῶπα, διὸ καὶ μάρσιπον αὐτὸν τοῦτον βαστάζειν. Unde Auſonius *dives eum* vocat ep. ad Paulinum:

> *Jam nunc per auras Perſei talaribus,*
> *Petaſoque ditis Arcados vectus [illegible]a.*

Cerdo, ſive *Cerdon*, hæreticus, qui duos Deos poſuit, alterum bonum, alterum ſævum, Chriſtum verum hominem, & verè paſſum negavit. Euſeb. 4. 52. Item *Cerdon* tertius Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, an. Dom. 99.

Cerealia, [illegible], ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta quæ, Plinius lib. 24. *Theſmophoria* vocat à Cerere Theſmophoro, h. e. *legum latrice*. Hæc autem feſta tantâ religione celebrabantur, ut feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum uxore concubuiſſet. Præterea in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Unde Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum, ait quod nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inventrix, & cultûs terræ. Virg. 1. Geo.

> *Prima Ceres ferro mortales vertere terram*
> *Inſtituit, cum jam glandes, atque arbuta ſacræ*
> *Deficerent ſylvæ, & victum Dodona negaret.*

Ex quâ Jupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cum poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres, accenſis in Ætnâ monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquiſivit. Stat. Theb. 12.

> *Qualis ab Ætnæis accensâ lampade ſaxis*
> *Orba Ceres magnæ variabat imagine flammæ*
> *Auſonium Siculumque latus, veſtigia nigri*
> *Raptoris, vaſtoſque legens in pulvere ſulcos.*
> *Illius inſanis ululatibus ipſe remugit*
> *Enceladus, ruptoque vias illuminat igni.*
> *Perſephonen amnes, Sylvæ, freta, nubila clamant,*
> *Perſephonen tantum Stygii tacet aula Tyranni.*

Quâ in peregrinatione, cum ad Eleuſium regem perveniſſet, filium ejus Triptolemum alendum ſuſcepit, cumque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu divino eum lacte alebat, noctu vero igne obruebat. Verum cum Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſervandam putavit, clam ſe abſcondens ex in parte domûs, ubi illa puerum ad ignem fovere ſolebat. Cum itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubito expaveſcens clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres nimiam hominis curioſitatem morte punit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit; eundemque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, ut orbem peragrans frugum uſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe, Jovem adiit, fratriſque injurias cum eo expoſtulavit, tandemque filiæ reditum ea conditione impetravit, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet; Verum cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario forte obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquotque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit intercluſus. Quam rem ægerrime ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutavit. Tandem tamen Jupiter ut ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, ut dimidiâ anni parte apud inferos cum viro, reliquâ apud ſuperos eſſe poſſet. Poetæ aliquando *Cererem* accipiunt pro Luna, ſicut *Liberum* pro Sole. Virgil. 1. Georg.

> ——— *Vos ô clariſſima mundi*
> *Lumina, labentem cælo quæ ducitis annum,*
> *Liber & alma Ceres* ———

Quanquam aliqui per *Clariſſima lumina* intelligant Solem & Lunam, diſtinguuntque à Baccho & Cerere. Nonnulli Cereris appellatione terram intelligi volunt. Unde & à Græcis Δημήτηρ dicitur, quaſi Γῆ μήτηρ. Eſt enim Terra frugum omnium genitrix, unde Eurip. in Phœniſſ.

> Δαμάτηρ θεὰ, πάντων
> Ἄνασσα, πάντ-
> ων γᾶ τροφός.

Ceres Dea, omnium domina, omnium terra creatrix. Eadem & *Theſmophorus* dicta eſt, h. e. *legum latrix* quia antequam illa agriculturæ uſum docuiſſet, homines nullâ lege vivebant. Poſtea vero Cereris beneficio monſtrato frugum uſu, cœptum eſt de agrorum finibus (qui nulli erant antea) diſceptari: quam primum volunt fuiſſe juris & legum originem. Ovid. Met. 5.

> *Prima Ceres unco terram dimovit aratro,*
> *Prima dedit fruges, alimentaque mitia terris,*
> *Prima dedit leges.* ———

Huic Numini ruſtici ſacra ferebant. Horat. lib. 2. Sat. 2.

> *Ac venerata Ceres; ut culmo ſurgeret alto*
> *Expl[illegible]t vino contractæ ſeria frontis.*

Vide Comment. in illud, Georg. 1.

> *Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,*
> *Cui tu lacte favos & miti dilue Baccho.*

Notandum vero quòd Ceres rebus omnibus ruſticanis putabatur præeſſe. Docebit illud locus Pauſaniæ in Arcadicis, ubi aræ cujuſdam meminit, in quâ Cereri offerebantur fructus arborum favi, lana, alia item. Cum hoc facit. Cererem appellatam ab eodem Pauſaniâ μαλλοφόρον, *laniferam*, quo cognomine culta eſt in Megaride, & Μαλοφόρον h. e. *oviferam*. Dicitur autem *Ceres* teſte Varrone de L.L. lib. 4. *quod gerat fruges*, qu. *Geres*. Sed Scaliger deducit à *cereo* quod eſt *creo*. Si *Gere* prius dicta, à Græco γῆρις. Heſychius Ἀχαιὰ καὶ Ὠπὶς καὶ Ἕλλα, καὶ Γῆρις καὶ Γό, καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή. Sed hic neque Græca vox erit; ſed potius Hebræa à גרש *gereſh*,

quod

quod eſt *frumentum cretum* à גרש *garaſh, frangere, contundere.* Eſt & vicina vox Κύρη; ſic vocata eſt Ceres apud Cyprios, quod ſit κυρία τῦ ζῆν, h. e. *vitæ domina.* Ponitur interdum *Ceres* pro *pane.* Terentius:

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Et apud Lucanum:

Satis eſt populis fluviuſque Cereſque.

Cerinthus, hæreticus, cujus meminit Dionyſius, cum de Joannis Revelatione diſſereret, *Cerinthus*, inquit, *affirmabat futurum regnum Chriſti voluptatum. mores ſuos faſſus, quod gulæ luxuriæque deditus eſſet.* Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib. 3.

Cethegus, Conſul, Cicerone teſte, cum Pub. Tuditano bello Punico Secundo; de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto *M. Corn. Cethegus, cujus eloquentiæ eſt author & idoneus, meâ quidem ſententiâ Q. Ennius; præſertim cum & ipſe eum audierit, & ſcribit de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ causâ eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali:*

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega,
Marci filius, is dictus popularibus olim
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadaque medulla.

Cethegus, alter, qui in Catilinæ conjuratione primas tulit: cujus etiam ſæpe meminit Cicero oratione in Catilinam tertia; *Atque interea*, inquit, *ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit.* Juven.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethegis autem amicum erat expapillato brachio depugnare. Notum illud Lucani.

———*Exertique manus veſana Cethegi.*

Silius, lib. 8.

Ipſe humero exertus gentili more parentum,
Difficili gaudebat equo.

Ut enim habilius, valentiuſque telum evibrarent, ſubſtrictiores erant. Unde Horat.

Cinctutis non exaudita Cethegis.

Ceyx, Rex Trachiniæ, Luciferi filius, & Alcyones maritus, qui cum ob fratris cauſam in accipitrem mutati ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet, diu ab uxore remoratus eſt. Cum vero illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt; ſed in Ægæo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit, ibique amiſsâ navi ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Uxor autem ejus quotidie Diis pro viri ſalute vota ſolveret, noctu per ſomnium monita eſt, maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus unde maritus ſolverat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadaver in mari longius aſpexit. Quod cum mariti eſſe cognoviſſet, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem converſa ad os mariti advolavit, qui oſcula uxoris ſentiens in avem ejus nominis commutatus eſt. Ovid. Met. 11.

Chæreas, hiſtoricus, vel potius nugator fuit, uti & Soſilus, quorum utriuſque meminit Polybius lib. 3. *Mihi quidem*, inquit, *non pro hiſtoriis ſcripta eorum videntur haberi debere, ſed pro fabulis ex officinâ alicujus tonſoris, aut vulgi fæce profecta.*

Chæremon, poeta Comicus. Socratis diſcipulus. Ariſtoteles in Rhetoricis ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro, omne metrorum genus miſcuit. Meminit Athenæus, uti etiam Urei, & Alpheſibœæ, pluresque fabulas ejus recenſet Suidas: atque addit, diverſum ab eo eſſe Hieroglyphicorum ſcriptorem. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 1.

Chærephon, Tragicus patriâ Athenienſis, Philippi Macedonis temporibus vixit, ut eſt apud Ulpianum Rhetorem, quod arguit, eum fuiſſe Socrati & Demoſtheni familiaris. Is de Heraclidarum deſcenſu ſcripſit Tragœdiam. Mentio ejus fit apud Ariſtophanem in Nubibus, Athenæum, Philoſtratum in Sophiſtarum vitis. Ab hoc vel alio natum proverb. *Nihil à Chærephonte differ*: in macilentos & pallentes. Erat enim pallidus, ut qui Philoſophiæ operam daret, & literis incumberet. Cujus etiam vel alterius, incredibilis iracundia abiit in proverb. *In Palladis veſtigiis nihil Chærephontis gubernabit.*

Chalciœcus, Minerva dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœa Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Rhod. 19. 8. Vide Meurſium in Miſcell. Laconic. lib. 1. cap. 3.

Chalciope, Æetæ regis Cholchorum filia, ſoror Medeæ & Phryxi uxor. Ovid. epiſt. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes ad quem deſpecta rediret
Non Idya parens, Chalciopeque ſoror.

Lege *Idyia*, & vide omnino doctiſſimum Nic. Heinſium ad locum. Val. Flac. lib. 6.

Cingitur arcanis Saturnia læta venenis,
Atque hinc virgineæ venit ad penetralia ſedis
Chalciopen imitata [illegible], formamque ſororem.

Chalcocondylas, Athenienſis hiſtoricus, Græcè hiſtoriam Turcicam libris 1[illegible] condidit. Orditur ab *Ottomanno* Orthogulis filio, qui regnare cœpit circa annum 13[illegible]. Deſinit in anno 1463 quo Mahometes ſecundus bellum Venetis & Matthiâ Ungariæ rege illatum fortiſſimè repulit. Sed ætatem ad annum uſque 1490. vel ultra perduxit. Dicitur vulgò *Laonicus Chalcocondylas.*

Cham, i. e. *calidus*, vel *calor*, vel *niger*, filius Noe. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Idemque ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cum Noa pater jaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciteque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, adeo ut mulierem nullam fœcundare potuit. At verò cum is publicè mortale genus corrumperet aſſerens, ac reipsà exequens, congrediendum eſſe, ut ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, quovis alio genere, à Jano piiſſimo & caſtiſſimo principe ejectus, ſortitus eſt cognomentum *Chameſeanus*, i. e. *Cham infamis, impudicus, inceſtus*, & *propagator*, quem Ægyptii *Saturnum* appellarunt, illique civitatem poſuerunt quam *Χέμμιν* vocarunt Beroſus lib. 5. Sed hæc fabuloſa ſunt, & (quod aiunt) tuo libro loquitur prædictus author ψευδώνυμος. Nos itaque rem paulo penitius intuentes veritatem ejus ex Bocharto in Phalege ſic exhibemus. Primâ occaſio anathematis à Noacho in Chamum contorti hæc fuit, quod vidiſſet את ערות אביו *patris ſui verenda nuda*, atque oculos ſuos hoc ſpectaculo paviſſet. Fuit id ex parte notum poetis, qui latam à Saturno legem eſſe fingunt, quâ ſancitur, ne quis Deos nudos impunè contempletur. Proinde in Callimacho Minerva, cùm Tireſiam occæcaſſet, qui lavantem illam viderat, apud Tireſiæ matrem factum ita excuſat.

—— Ἐγὼ δ' ὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν. Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

—— *Non for nec perdidit ante oculos.*
Nec mihi luminibus pueros orbare voluptas,
Aſt à falcigero lex ſene lata jubet,
Ut pœna graviore luat temeraria quiſquis
Audet in invitos lumina ferre deos.

Secundò *Cham* vel *Ham*, vel quia fratrum minimus, Gen. 9. 24. vel propter anathema à patre in illius caput contortum, in Africæ ſteriles arenas ablegatus eſt, ubi per multa ſecula cultus eſt ſub nomine Jovis *Ham*, ſeu *Hammonis.* Ægyptii mollito ſono denſæ aſpirationis Ἀμμῶν, vel Ἀμῶν dicebant. Herodotus in Euterpe. Ἀμμῶν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Plutarchus in Iſide. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Ab Ariſtotele ſcribitur Ἀμμῶς. Heſychius, Ἀμμοῦς, ὁ Ζεὺς, Ἀριστοτέλης. Et quidem, ut Noam eſſe Saturnum multis argumentis conſtat, ſic tres Noe filios cum Saturni tribus filiis conferenti, *Hamum* vel *Chamum* eſſe Jovem probabunt hæ rationes. Primò ex nomine [illegible] *Ham* factum Ægyptium Ἀμῶν, & Africanum *Ammon*, vel *Hammon*, quæ Jovis eſſe nomina nemo eſt qui neſciat. Secundo [illegible] *Ham fervidum* ſonat, à radice [illegible] *Hamam*, *fervere incaleſcere.* Ita Jupiter Græcè Ζεὺς videtur à *fervendo* dici, quod author Etymologici Magni refert ad calorem aeris, quaſi Jovis nomine poetæ aerem intellexerint. Ζεὺς, inquit, παρὰ τὸ ζέειν, θερμότατος γὰρ ὁ ἀὴρ, ἢ ὅτι τὸ ζέειν, ὡς τινὲς Ἡρόδης καὶ Ἀπίων. Cyrillus Alexandrinus θερμαστὴν exponit, lib. 2. Glaphyrorum in Geneſim. Tertiò ut *Cham* filiorum Noe fuit הקטן natu minimus, Gen. 9. 24. Ita Jupiter Saturni. Callimachus hymno in Jovem.

Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν, ἐπιδαίσιον οἶκον.

Quartò *Chamum* ſeu Jupiter fingitur eſſe cœli dominus, quia illi obtigit Africa, cujus magna pars, cum ſit inter Tropicos ſolem habet & reliquos planetas ſupra verticem, unde eſt quod putatur eſſe cœlo proxima. Lucanus lib. 9.

Terrarum primam Libyem (nam proxima cœlo eſt
Ut probat ipſe calor) tetigit.

Quintò quod in Phornuto, & aliis legitur Jupiter patrem Saturnum execuiſſe, ſumptum videtur ex his, Gen. 9. 22. perperam intellectis. *Et vidit Cham pater Chanaan verenda patris ſui, & nunciavit, &c.* Ibi enim *& nunciavit* Hebraicè eſt ויגד *Vaiagged*, quod à ſerie orationis divulſum, tum cum vocalia puncta aberant, legi potuit *Veſagged, & abſcidit*, tanquam a verbo גדד quod *excidere* ſignificat, maximè cum de carne agitur, Deut. 14. 1. 1 Reg. 18. 28. Jerem. 16. 6. Ultimò notandum Hebræum חם *Ham*, multis *Cham* ſcribunt,

bunt, aſpiratione denuò mutatâ in χ Græcorum. Inde eſt quod à priſcis incolis Ægyptus vocabatur *Chamia* vel *Chemia*, id eſt, *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes. Pſal. 78. 51. Plutarchus qui Ægyptios ignorabat à *Chamo* eſſe oriundos à *terræ nigredine* putavit ita nominari. Ἔτι, inquit, τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσι. Et vero Gen. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur חום *Chum* pro *nigro* quater occurrit. Tamen Χημία videtur potius ad Chamum pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum Ἑρμοχύμιος. & in Ægypto pagi, vel urbes χῆμμις, ψόχημμις, ψιτάχημμις, &c. Cophtitæ etiam, qui vetuſta nomina pertinaciſſimè retinent, Ægyptum hodie *Chemi* vocant.

Chamæleon, commentarios libros in varios poetas edidit, nimirum eum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus lib. 12. Item lib. 13. περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Ad hæc περὶ Θεσπίδος Michael Apoſtolius, proverbio, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Idem Scholiaſtæ Apollonii in lib. 2. citatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος: quod nihil aliud eſt, *quam in quinto ſuper Iliad.* Variorum nempe poetarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clem. Alex. lib. 1. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν. Item ſcripſit de ebrietate. Idem Clemens eodem lib. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus diſcimus; Commentatus quoque eſt περὶ Σατύρων, cujus libri mentionem facit Mich. Apoſtolius, proverbio Ἀχιλλεὺς ὁ εἶπεν, &c. meminit & *Chamæleontis* Laertius in Platone; ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque ſtudioſum fuiſſe Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc ſuffuratum ſua fuiſſe ex Homero & Heſiodo. Vide Jonſ. de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 17.

Chamos nomen idoli Moabitarum 3 Reg. 11. alias *Chemoſh*. B. Hieronymus in Eſaiam 15. 2. *In Nabo erat Chemoſh idolum conſecratum, quod alio nomine appellatur Beelphegor.* Nicetas in Gregorium dicit fuiſſe Veneris ſtatuam. Quidam putant, quod כמוש ſit Κῶμος Græcorum, *Deus Commeſſationis*, alii *Bacchum*. Vide Voſſium de Idol. 2. 7. *Chanaan*, filius Cham. Gen. 10. Bochartus eundem eſſe vult cum Mercurio, Primò quia uterque Jovis ſunt filius, i. e. Hami. Secundo utrique à mercibus & mercaturâ nomen. Hebræis enim כנען *Chanaan mercatorem* ſonat. Tertio quomodo fratrum ſervus indigitatur Chanaan, ita Mercurium in cœlo Ethnici ſervilibus miniſteriis addixerunt, unde tam acerba illius apud matrem expoſtulatio in Luciani dialogis, in quo ſunt collocutores Mercurius & Maia. *Quid non dicam, ego qui ſolus tot negotia ſuſtineo, quibus delaſſor* περὶ τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος *in tam multa miniſteria diſtractus; Me ſiquidem mane ſurgentem* σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ *verrere oportet convivii cœnaculum. Et curiam* τὴν Ἐκκλησίαν *ubi ſtravero, & ſingula compoſuero, Jovi eſt aſſiſtendum ad perferenda illius mandata toto die ſurſum & deorſum curſitando.* Et paulo poſt cum aliorum Jovis filiorum ſorte ſuam conferens; *Hic quidem*, inquit, *Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miſeris mulieribus prognati, ſecurè epulantur, at ego Atlantide Maiâ progenitus* διακονοῦμαι αὐτοῖς *illis ſervio.* Denique ſe talem eſſe queritur ὥσπερ οἱ ἐν τῇ γῇ κακῶς δουλεύοντες, *quales ii, qui duram in terris ſervitutem ſerviunt.* Huc facit, quod a Pœnis שמש *Simes*, i. e. *miniſter*, & ab Etruſcis *Camillus* dicitur, i. e. *ſervus deorum*, aut *miniſter*.

Chaos, rudis & inordinatæ materiæ confuſa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuiſſe, i. e. confuſionem rerum, atque elementorum. Poſtea vero Deum diremiſſe illam congeriem, ſingulisque rebus ex confuſo acervo ſeparatis, in ordinemque deſcriptis inſtruxiſſe mundum pariter, & ordinaſſe. Vide Ovid. 1 Metam. Virg. Georg. 4.

Atque Chao denſos divum narrabat amores.

Lactant. Inſtit. 1. 5. *Heſiodus non à Deo conditore ſumens exordium, ſed à Chao, quod eſt rudis inordinatæque materiæ confuſa congeries.* Dictum autem putatur nonnullis à χάω, *fundo*. Heſych.

Χάος χύσις.

Lucanus.

In Chaos antiquum confundimur.

Etymo favere videtur illud Philonis περὶ Ἀφθαρσίας κόσμου. Τὸν δὲ Στωϊκῶν ὅτε χάος τὸ ὕδωρ εἶναι ... χύσιν τοῦνομα πεποιηκότα ... Chaos autem proculdubio ab antiquo χάω pro χαίνω, *dehiſco*. Ritterſhuſio autem notis in Guntherum placet eſſe à כהה, i. e. *caligavit*. Sanè Gloſſæ Cyrilli χάος *tenebræ*. Et Prudentius tenebras eâ voce deſignat Hymn. 5. Cathemerinôn.

Merſo ſole Chaos ingruit horridum,
Lucem redde tuis Chriſte fidelibus:

Silius lib. 2.

Namque Chaos ... quondam ſine ſidere molem
Non ſurgente die, ac mundum ſine luce ciebat.

Inde *atrum Chaos* Senecæ in Agamemnone & *cæcum Chaos* eidem in Octavia, & Medea. Denique *Cimmerium Chaos* Statio Sylv. 3. 2. Apud Ariſtoph. vero in Nubibus, & Avibus ponitur pro aere, & ita exponit Scholiaſtes, allato quoque loco Lo... libro

Πέπταται δὲ ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.

Euripides in Cadmo apud Proclum: Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς κινεῖ, φωτὸς ἰδὸς δαιμόνιον. Τὸ δὲ ἐν μέσῳ ἱερωὶ τὸ καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Theocritus:

Ἄμμε τε δὲ ἔρως δι' αἰθέρος χάος τι.

Vetus interpres Bibliorum Lucæ 16. 26. Spatium quod inter cœlos, inferoſque eſt, & χάσμα Evangeliſta dixit, *Chaos* appellat, quem male in eo reprehendit ſummus vir H. Grotius ad eum locum oſtendit. Itaque hanc vocem etiam Fauſtus Rhegienſis uſurpavit

Charax Pergamenus, ſacerdos, & philoſophus, Suidâ teſte, condidit hiſtoriarum Græcarum libros 40, in quorum ſecundo Auguſti Cæſaris memoriam celebrat, *ac* πάλαι γενομένου, *tanquam antiqui*. Unde, eum multo poſt Auguſti ævum vixiſſe colligitur. Secundum Ἑλληνικῶν adducit quoque Steph. in Ἀδρέσσεια & Ταίναρος. Condidit & χρονικὰ, quorum ſecundum idem citat in Ἀβεία. Apud Euſt. etiam in t. Il. citatur ὁ Χάραξ ἐν Ἰταλικοῖς. *Lampſacenus* vocatur Lil. o Gyraldo Dialogo 2. de Poetis. Verum Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi *Pergamenus* dicatur. Incipit illud

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραροῦ ἀπὸ Περγάμου ἄκρης

Fortaſſe Gyraldo obverſabatur Charon Lampſacenus. Non de nihilo verò eſt, quod Etymologus diſtinctè dicat. Χάραξ ὁ ἱστοριογράφος? Quomodo & Suidæ in ἔμπορος ... vocatur. Nam fuit præterea alter *Charax*, Grammaticus, cujus item in Ἐτέω meminit.

Charaxes, ſive *Charaxus*, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, ejus causâ opes ſuas omnes dilapidavit, & ad ſummum redactus inopiam piraticam exercuit. Ovid. in Epiſt. Sapphus.

Gaudet, & è noſtro creſcit mærore Charaxus
Frater, & ante oculos itque reditque meos.

Et paulo ante.

Arſit inops frater victus meretricis amore,
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit;
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quaſque male amiſit, nunc malè quærit opes.

Chares, Athenienſium dux, ad promittendum facilis, & promptus; unde proverbium natum *Charetis pollicitationes.* Suidas. Fuit & *Chares* Lydius ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui Rhodi Solis coloſſum fecit. Plin. 34. 7. Fuit & *Chares* teſte Plutarcho in Artaxerxe, qui in bello Cyrum vulneravit. Denique *Chares* Mitylenæus hiſtoricus fuit, qui & ipſe de rebus ab Alexandro geſtis opus condidit. Citatur ab Athenæo lib. 1. 3. 5. 10. 11. 12. & 13. Item Plutarcho in vita Alexandri; ubi Ἰσάγγελος vocatus, uti & Gellio lib. 5. cap. 2.

Chariclo, filia Apollinis, Chironis Centauri, vel Scironis, ut alii volunt, uxor, Ovid. Met.

Ecce venit rutilis humeros protecta capillis
Filia Centauri, quam quondam nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocavit
Ocyrrhoen.——

Charidemus, Athenienſis, ab Alex. M. exulare juſſus, ἐς τὴν Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον ἔφυγε. Arrian. Hiſt. lib. 1. Qui magno usui Perſis fuit, donec ob linguæ libertatem, juſſu Darii interfectus eſt. Diodoro dicitur ἀνὴρ θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δεινότητι στρατηγίας, & Curtio lib. 3. *belli peritus, & ob exilium infeſtus Alexandro, quippe Athenis jubente eo fuerat expulſus*.

Charidemus, dux Cherſobleptæ Thraciæ regis militum. Demoſth. contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris objectus. Martialis, lib. 1.

Charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ ſtudioſus, qui interrogatus, cur comam nutriret, reſpondit. *Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior, venuſtiorque ac ſumptus minimi.* Idem interrogatus, cur admodum paucas leges ſanxiſſet Lycurgus: *Quia*, inquit, *pauca dicentibus, paucitas legum ſufficit*, Rhod. 18. 4. ex Plut.

Charilaus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas ſuperavit, author Pauſan. apud Volater. forte *Charilaus*, cujus meminit Strabo lib. 12.

Charimander librum de Cometis compoſuit. Sen. N. Qu. lib. 7.

Chariſius, Atticus orator. Cic. in Bruto, Itemque Grammaticus, cujus meminit Priſcianus. Ejus inſtitutiones hodie habemus, quæ in Gram. veterum corpore Putſchii primum locum obtinent.

Chariſtia, feſta erant apud Romanos, in quibus cognati, & conſanguinei convenire ſolebant, & invicem mutua dona dare. Hæc autem fiebant 11 Cal. Mart. Ovid. Faſt. 2.

Pro-

Proxima cognati dixere Chariſtia Chari.
Et venit ad ſocios turba propinqua Deos.

*Val Max. 2. 1. *Convivium etiam ſolenne majores inſtituerunt: idque Chariſtia appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur.*

Charites, ſeu *Gratias* quidam ex Venere & Jove genitas ſcripſerunt; alii ex Venere, & Libero. Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Statii Scholiaſtes in primum Thebaidos Jovis & Autonoes filias putat. Heſiodus Jovis & Eurynomes filias ſcribit. Tres ſunt, *Aglaia* (quæ & *Paſithea*) *Thalia*, *Euphroſyne*. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & benefici eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & iis, qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Muſæus.

——— Οἱ δὲ καλαὶ
Τρεῖς χάριτες ψαύουσι περιαίνουσι ὥς δέ τις Ἥρως
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Ariſtænetus lib 1. ep. 10. Καὶ τὰς ὄμμασι χάριτας ὁ τρεῖς κατ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δέκα. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debeat. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, ut una earum averſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ vero nos adſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Juvenes, ne beneficii memoria ſeneſcat, Ridentes, quod hilariter dandum ſit, Item Connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet, & unum beneficium aliud ſemper parere. Vide *Gratiæ*.

Charitonia, hoc eſt, inquiunt, *nihil non feſtivitatis*, & *gratia habens venale*: ὤνιον enim *venale* ſignificat. Sed profecto hoc ineptum & putidum eſt, & à Grammaticis confictum, quibus corrupta lectio impoſuit. Ita enim ſcripſit Lucretius, ut & Giſanius edidit,

Parvula, pumilio, Charitôn mia, tota merum ſal

Ob venuſtatem puta, ac leporem. Quod non intelligentes correctores, bellum illud *Charitonia* commenti ſunt.

Charitonius, Gr. Χαριτώνιος, quâ voce, ut quidam volunt uſus eſt Lucretius in commendatione puellæ.

Parvula, pumilio, Charitonia tota, merum ſal.

Charmus, Syracuſius quidam poeta, qui teſte Athenæo, in ſingula, quæ apponerentur, verſiculos ac paroemias promebat, uti eſt illud de piſcibus.

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος, i. e.
Venio linquens Ægæum ſalſam profunditatem.

Charon, Pythoclis filius, quem Strabo lib. 13. *hiſtoricum* appellat, atque inter illuſtres Lampſacenos reponit. Dionyſius quoque epiſtolâ ad Pompeium, eum ante Herodotum ſcripſiſſe hiſtorias teſtatur. Hic Suidâ teſte libros 2 De Rebus Perſicis conſignavit. Eos Plut. citat in Themiſtocle. Item Athenæus lib. 9. Idem Athen. eum ἐν τοῖς ὅροις laudat lib. 11, & 12. Sed præterea multa alia conſignavit, quæ ex Suidâ peti poſſunt. Ex quo etiam diſcimus floruiſſe eum circa Olymp. 75. vel juxta alios, paulò poſt Olymp. 79.

Charon, junior (uti vocatur) vixit temp. Ptolemæi Euergetæ, ac familiaris ſui Apollonii Argonautica explicuit; non univerſa quidem, ſed quæ ab hiſtoria penderent. Docet hoc nos Apollonii Schol. lib. 2. Οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Χάρων, αὐτοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Eundem citari arbitror cum ante diceret. Χάρων δέ φησι, καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι. Sed minime hinc conſequitur, ſcriptorem hunc fuiſſe Lampſacenum. Atque ut Lampſacenus eſſet, alius tamen ſit à nobili illo rerum Perſicarum ſcriptore, de quo ſupra, cùm inter eos intervallum ſit amplius quam 50 Olympiadum.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, deſcripſit tyrannos, quotquot in Europâ, & Aſia fuerunt. Item prodidit vitas illuſtrium virorum libris 4. & vitas illuſtrium fœminarum libris totidem. Suidas.

Charon, Naucratites hiſtoricus, ut idem Suidas auctor eſt, retulit Alexandrinos, & Ægyptios Sacerdotes, ac quæ ſub eorum quoque accidiſſent. Ad hæc reges, qui in unaquaque fuiſſet gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam de Ægypto, poſteris reliquit.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, *Porthmeus* Juvenali.

——— *Tetrumque novitius horret*
Porthmea. ———

Quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymbâ per Stygiam paludem tranſvehere. Virg. Æn. 6.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſervat
Terribili ſqualore Charon, cui plurima mento
Canities inculta jacet; Stant lumina flammâ:
Sordidus ex humeris nodo dependit amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, velíſque miniſtrat,
Et ferrugineâ ſubvectat corpora cymbâ,
Jam ſenior, ſed cruda Deo, viridíſque ſenectus.

Ubi remigis habitum pulcrè deſcribit, de quo Plaut. Mil. *Venias ornatus ornatu nauclerico, Palliolum habeas ferrugineum, Id eſt connexum in humero lævo.* Unus Petronius in Sat. inferorum portitorem facit Proteum, his verſibus.

——— *Vix navita Proteus*
Sufficiet ſimulacra virum traducere cymbâ.

Cum autem hoc nemo alius dixerit, conjicit Delrius legendum non *Proteus*, ſed *Porthmeus*; quâ voce pro Charonte, uſus eſt Juvenalis, ut ſupra vidiſti. De la Cerda. Per Antiphraſin ſic dictus quaſi *Acharon*, hoc eſt *triſtis*, *auſterus*, qualis à Virgilio ſupra deſcriptus. Unde Prop.

Scandenda eſt torvi publica cymba ſenis.

Tibull. 1. ult.

Non ſeges eſt infra, non vinea culta, ſed audax
Cerberus, & Stygiæ navita turpis aquæ.

Theocr. in Encom. Ptolemæi vocat h. ſenem

——— Στυγνὸν πορθμῆα καμόντων.

Sen. in Hercul. Fur.

Hunc ſervat amnem cultu & aſpectu horridus
Pavidoſque manes ſqualidus geſtat ſenex,
Impexa pendet barba, deformem ſinum
Nodus coercet, concavæ lucent genæ,
Regit ipſe conto portitor longo ratem.

Idem in Oedipo.

Quique capaci turbida cymbâ
Flumina ſervas, durus ſenior,
Navita crudus, vix aſſiduo
Brachia conto laſſata refers.

Quin & Charon ipſe apud Eurip. in Alceſtide vocat mores ſuos ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.

Inviſos hominibus, Diiſque odioſos.

Inde à Statio, 2. Sylv. *trux navita*. Deniq; Prop. 4. 12.

Vota movent ſuperos; ubi portitor æra recepit,
Obſeras herboſos lurida porta rogos.

Ubi per *æra naulum* intelligit, vel trientem, ſcilicet, numiſma obolo paulo majus. Hunc autem nummulum *Danacem* appellatum fuiſſe barbarico idiomate accepimus. Etymol M. Δανάκης νομίσματός ἐστιν ὄνομα βαρβαρικὸν πλέον ὀβολοῦ· ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασιν ἐτίθεσαν. Vide quæ ſequuntur, & Apul. Met. lib. 6. & Antholog. Sect. 1 Tit. 50. Εἰς φειδωλούς. Hinc per convicium, homines terribili ſqualore, & pravo ac corrupto animo, *Charontes* appellantur, Apul. in Apol. de Æmiliano. *Igitur agnomenta ei duo indita, Charon, ut jam dixi ob oris & animi diritatem: & alterum, quod libentius audit, ob Deorum contemptum, Mezentius.* Ab rate hâc Charontis, nata parœmia, quâ quibus imprecamur, ad navem mittimus; qua utitur Ariſtoph. in Lyſiſtrata.

Χώρει εἰς τὴν ναῦν
Ὦ Χάρων σε καλεῖ.

Charondas, Thurius (à *Catanâ* civitate, unde originem habuit, *Catanæus* appellatus) legem tulit, Ne quis armatus in concionem veniret; cumque poſtea ipſe rure rediens imprudens ut erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cum liceret culpam diſſimulare, vel defendere. Val. Max. lib. 6. cap. 5. Meminit ejus Tullius de legg. lib. 3.

Charybdis. Vide part. prim. hujus Dict.

Jo. *Chaucerus* Anglus linguam patriam magnâ ingenii ſolertiâ & culturâ plurimum ornavit. Fama obtinet Wicliffio Gardianatu Aulæ Cantuarienſis fruenti datum fuiſſe in diſciplinam Galfridum, qui carmine haud injucundo Inſtitutoris veſtigia premens, Clericorum vitia acerbiſſimè notavit, quâ de re neque cum extremum duceret Spiritum pœnitentiam aliquam egit; quamvis eorum quæ de fœdis hominum amoribus ſcripſerat recordatione adeo torqueretur, ut exclamavit: *Væ mihi! væ mihi!* quod revocare nec deſtruere jam poſſem illa quæ malè ſcripſi de malo, ac turpiſſimo amore hominum erga mulieres; ſed jam de homine in hominem continuabuntur, velim, nolim. Ob. 1400.

Chelytis, Dianæ cognomen. Clemens in Protreptico καὶ Χελυτίδα τὴν Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἀπὸ τοῦ βήττειν, χελύττειν καλοῦντες. Tuſſire vero, etiam χελύττειν dici, quanquam nullâ Spartanorum mentione auctor quoque Heſych. Χελύσσεται, βήσσει, lege βήσσει.

Chemoſh, Moabitarum numen. Jer. 48. 7. Χαμὼς 70. interpretes vocant; & vocamine tantummodo à Phegorio Deo hunc diſtare ſentit D. Hieronymus. Philo Judæus. Allegor. 2. Χαμὼς ἑρμηνεύεται ὡς ψηλάφημα, quod cæcorum fere proprium. Sane משׁ *maſch* eſt *contrectavit*, ſeu *palpavit*, & elementum *Caph* ſervile ὡς interpretatur.

Cheoſpes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in quâ tam multa hominum millia, opus tot annis

fecerunt, ut pro apio, cæpâ, allio, expenſa fuerint mille & ſexaginta talenta.

Cheremocrates, inſignis quidam artifex fuit, cujus opus Epheſiæ Dianæ templum fuiſſe perhibetur. Strabo lib. 14. Idem Alexandro pollicebatur ſeſe montem Atho in ejus formam fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur, Strabo ubi ſupra.

Cherub, Hebr. כרוב eſt alata imago, ſimilis juveni, dici volunt ex כ *che*, *ſicut*, & רבי *rebe*, *puer*, *adoleſcens*, Chaldaicè enim רבא *reba* eſt *creſcere*, *adoleſcere*. In ſcript. ſanctâ vox legitur pro *angelo*, & *ſpecie angeli*, qui, ut alatus juvenis pingitur, ad ſignificandum robur, & velocitatem in expediendis Dei juſſis. Plur. numb. *Cherubim* dicuntur. De quibus Jo. Druſius Commentar ad difficiliora loca Exodi cap. 44. *De Cherubis*, inquit, *quatuor opiniones ſunt. Una ex veterum Hebræorum, qui ſcribunt eos formam habuiſſe puerorum, aut juvenum, quod ex etymo colligunt, argumento admodum infirmo* כרובים *Cherubim, tanquam pueri & juvenes.* Altera eſt Haſcani, & aliorum quorundam, qui cenſent angelos fuiſſe avium formam referentes, unde eis alæ tribuantur. Tertia opinio eſt Joſephi, ſcribentis animalia fuiſſe alata, nemini mortalium unquam viſa. Origen lib. 3. cap. 6. Quarta eſt Abenezræ, qui ſcribit, generale nomen eſſe ad omnes formas. Hi à nullo conſpiciebantur, niſi a ſolo ſacerdote, cum intraret in Sanctum Sanctorum ſemel in anno.

Chiliaſtæ, Hæretici quidam, quos *Millenarios* Auguſtinus interpretatur: propter illud ex ſacrâ paginâ, *Una dies apud dominum, ut mille anni, & mille anni, ut una dies*, Chriſtum ſuper terram mille annos regnaturum opinantur.

Chilo, Lacedæmonius philoſophus unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, cujus tria dicta Delphis in Apollinis templo fuerunt. Plinio teſte 7. 12. *Noſce teipſum*; *Nil nimium cupias. Comes æris alieni, atque litis eſt miſeria.* Cætera ejus apophthegmata ſic expoſuit Joannes Stobæus.

> Πίνων μὴ πολλὰ λαλεῖν, ἁμαρτήσεις γάρ.
> *Inter pocula ne multum loquere, delinques enim.*

Μὴ κακολόγει τοὺς πλησίον, εἰ δὲ μή, ἀκούσῃ ἐφ᾽ οἷς λυπηθήσῃ. *Ne ſis maledicus in proximos, ſin minus, audies quæ tibi moleſta erunt.* Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ ἀτυχίας ταχέως. *Ad convivia amicorum tardus eas, ad calamitates autem cito.*

> Ἡ γλῶσσά σε μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.
> *Fac ne lingua tibi mentem præcurrat.*
> Ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν.
> *Damnum potius elige quam turpe lucrum.*

Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν, μηδὲ τὴν χεῖρα κινεῖν, μανικὸν γάρ. *In via non accelera pergendo, neque manum moveas, inſanientes enim indicium eſt.* Tria ejus, quæ difficilia dixit eſſe, commemorat Laertius, primum quidem ἀπόῤῥητα σιωπᾶν, *arcana retinere*, alterum σχολὴν εὖ διαθέσθαι, *otium rectè diſponere*, tertium ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν, *injurias tolerare poſſe*. Nomen accepiſſe videtur ἀπὸ τῶν χειλέων, ut *Labeones*, & *Labienus* apud Romanos à Libris, & labiis. Lucretius nominat *Labroſos*. Ita de Chilone Soſipater Chariſius, Feſtus, & Velius Longus. Fuit etiam *Chilo* Catonis ſervus Grammaticus.

Chimæra. Vide part. prim. huj. Dict. Heſychius: Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ Χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Φασὶ δ᾽ ἐν Λυκίᾳ γενέσθαι, ὡς κεφαλὴν μὲν λέοντος ἐμφερῆ ἔχειν καὶ ἀπὸ στόματος πῦρ ἀποπέμπειν, ὄπισθεν δὲ δράκοντος ἔχειν κεφαλήν. Quod non capio, neque enim Chimæram unquam bicipitem apud auctorem aliquem me legiſſe memini. Itaque ſi liceret lubenter legerem ὄπ. ἔχειν οὐράν. Et quid ni quæſo ita legam? Sane Apollodorus lib. 2. ubi de hac ferâ. Εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγός. Ubi Jan. Fab. Quid hoc, *Tertium caput medium capræ*. Videlicet cum raptim ſcribit Epitomiſtes, rem in pauca contrahit, ſed eam ita explicat, nemo ut intelligere poſſit. Benè itaque quod verſus Heſiodi, unde potiſſimum hæc deſumpſerat Apollodorus, notiſſimi ſunt. Interim qui Græcè ſciunt, fatebuntur opinor, ſcribendum fuiſſe, non, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην, αἰγός, ſed τρίτην δὲ κεφαλὴν, ΤΗ'Ν μέσην, αἰγός. Deinde omiſit dicere Epitomiſtes fuiſſe in caudâ caput Draconis, &c.

Chiomara, cum à Romanis hoſtibus capta eſſet, cuidam Tribuno, qui ſuæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncavit, quod propriis veſtibus involvens, unà cum ſuis domum remeavit, utque in viri conſpectum pervenit, laxato ſinu, caput, quod gerebat, ante illius pedes effudit. Plut. lib. de claris mulieribus.

Chione, nobile ſcortum fuit dictum à *candore*, χιὼν enim Græcè *nivem* ſignificat. M[illegible] [illegible] 5.

> *Dig[illegible] [illegible] nomine dicam*
> *Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione.*

Juvenalis.

> *Et dubitat ala Chionen deducere ſella.*

Chione, filia Deucalionis, cujus nuptias cum ob formæ elegantiam multi ambirent procorum, tandem Pæonio Epidaurienſi nupſit. Redeunte autem Mercurio a Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab utroque conſpecta eſt: qui ſtatim amore ejus capti, ſeparatim eam de ſtupro interpellarunt. Cumque Apollo concubitum in noctem diſtuliſſet, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altiſſimo ſopore oppreſſit, dormientemque vitiavit. Sub noctem deinde Apollo, acceptâ anûs formâ ad eam ingreſſus voti ſui compos fuit. Ex utroque itaque gravida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini vero Philammona, qui carmine & lyrâ plurimum valuit. Poſtea verò quod Diis placuiſſet, ſuperbiâ elata, non verita eſt ſe Dianæ pulchritudine præferre: quâ injuriâ commota Dea

> (Καὶ γὰρ ἐπ᾽ ἀγλαΐῃ ζηλώσατο εἶδος Διάνας.)

ſagittis eam interemit. Ovid. Met. 11.

Chionides, vetus Poeta. Voſſ. P. Gr. p. 25.

Chiron, Centaurus Saturni, & Philyræ, vel ut Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cum amaret Philyram, Oceani filiam, ejus concubitu uſus eſt: ſed interveniente Ope conjuge, confeſtim ſe vertit in equum, ne agnoſci poſſet. Philyra autem concepit, peperitque animal, cujus ſuperior pars hominis, inferior vero equi formam referebat. Porro cum excreviſſet, in ſylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præſtantiſſimum medicum evaſit: a quo etiam *Centaurea herba* nomen accepit, & *Chironium ulcus*, quod maximè fit in pedibus, & cruribus, ſic dict. quod *Chironis* operam deſideret. Poſtea à genero Nereo, Peleo, & Thetide filia accerſitus, propter peritiam, probitatem & juſtitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus conſtitutus eſt, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus eſt. Docuit præterea Æſculapium medicinam, & Herculem aſtrologiam. Poſtremo cùm graviter vulneratus eſſet, Herculis ſagittâ Lernæo veneno perlitâ caſu decidente in ejus pedem, optavit mori; ſed cum immortalis à parentibus natus eſſet, ut Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum eſſe mortem, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit ſuperos, ut mori ſibi liceret: quo conceſſo, ab iiſdem in cœlum tranſlatus eſt, & in Zodiaco locatus, *Sagittarius* appellatur. De quo Caſium vide Cœl. Aſtron. Poetic. pag. 283. Seneca in Thyeſte:

> *Et qui nervo tenet Æmonio*
> *Pennata ſenex ſpicula Chiron*
> *Rupto perdet ſpicula nervo.*

Ubi cum *ſenem* vocat forte Theocritum reſpexit: Sic enim ille

> Κενταύρῳ Ἡρακλῆι γέρων ἐπιάσατο Χείρων

A matre *Philyreius heros* dictus Ovidio & *Philyrides* Virgilio. Statius *longævum Chirona* vocat, & *doctum ſenem*. Hom. de Achille Il. λ.

> Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.

Mitem celebrant Chironis inſtitutionem poetæ; ne ſcilicet profſiſſimum ingenium Achillis duriori tractatu frangeretur. Auſon. Idyl. 4.

> *Sic neque Peliden Chiron terrebat Achillem*
> *Theſſalico permixtus equo, nec pinifer Atlas*
> *Amphitryoniaden puerum; ſed blandus uterque*
> *Mitibus alloquiis teneros mulcebat alumnos.*

Claud. de 3. Conſ. Honor.

> *Hos tibi virtutum ſtimulos, hæc ſemina laudum*
> *Hæc exempla dabat, non ocyus hauſit Achilles*
> *Semiferi præcepta ſenis, ſeu cuſpidis artes*
> *Sive lyra cantus, medicas ſeu diſceret herbas.*

Ovid. lib. 1. de Art. Amand.

> *Phillyrides puerum citharâ perfecit Achillem,*
> *Atque animos molli contudit arte feros.*

Achilles ipſe apud Euripidem in Iphigenia Aulidenſi.

> Ἐγὼ δ᾽ ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς
> Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν.

Heſiodus de eodem Theog.

> ——— Τὸν ὑπ᾽ ἔτρεφε Χείρων
> Φιλλυρίδης. ———

Pindaro in Pythiis σώφρων dicitur, i. e. *prudens* vel *temperans*. Eidem in Nem. βαθυμήτης *profundi conſilii vir* dicitur. Hunc Argonautas priuſquam littore cederent, inviſiſſe narrant Poetæ. Catullus

> ——— *Princeps è vertice Pelii*
> *Advenit Chiron, portans ſilveſtria dona.*

Val. Flac. 1.

> *Jamque aderat ſummo decurrens vertice Chiron,*
> *Clamantemque patri procul oſtentabat Achillem.*

Quamvis Catullus nondum natum fuiſſe Achillem putat. Parcæ ſiquidem apud eundem ita canunt

> *Naſcetur vobis expers terroris Achilles.*

Vide

Vide Carionem in Val. Flac. locum ſuprà adductum: Interea non poſſum non addere hoc Horatianum Epod. 13.

Nobilis ut grandi cecinit Centaurus alumno,
Invicte mortalis, Deâ
Nate puer Thetide
Te manet Aſſaraci tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina,
Lubricus & Simois:
Unde tibi reditum certo ſubtemine Parcæ
Rupere; nec mater domum
Cærula te revehet.

Obiter heic nota τὸ *ſubtemine* hauſiſſe Poetam noſtrum ex Catullo in Carmine vulgo ſed falſo voc. Argonaut. 20. Ovid Met. 13. eodem ſenſu dixiſſe

——*Cærula mater*

& ſpecus ejus σεμνὸν ἄντρον, Pyth. Od. 9.

Chloreus, ſacerdos Cybeles, divinandi peritus. Æn. 11.

Forte ſacer Cybele Chloreus, olimque ſacerdos, &c.

Vide locum.

Chloris, florum dea, eadem cum eſt quæ à Romanis *Flora* dicta eſt: quæ cum Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetravit, ut florum omnium haberet poteſtatem. Ovid. 5. Faſt.

Chloris eram, quæ Flora vocor. Corrupta Latino
Nominis eſt noſtri litera Græca ſono.

Vide quæ ſequuntur, Prop. 4. 7.

Si te non totum Chloridis herba tegit.

Fuit etiam *Chloris* quædam Amphionis, & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem aliosque filios peperit. Hæc poſtea ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, unà cum fratribus & ſororibus, Apollinis, & Dianæ telis fuit interfecta.

Cherilus, hiſtoricus, patriâ Samius juxta Heſychium Mileſium, Jaſenſis ex mente Stephani, Halicarnaſſenſis ſecundum Suidam. Samo profugiſſe aiunt, ὡς παιδικὰ, h. e. *in deliciis* Herodoto fuiſſe, quod paulo juniorem fuiſſe arguit. Carmine victoriam deſcripſit, quam Græci à Xerxe retulerunt, atque ab Archelao Macedoniæ rege, pro quoque ejus poematis verſu, aureum retulit ſtaterem. Memoria autem fefellit Horatium cum ſcribit, Ep. 1. Lib. 2.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Cherilus, incultis qui verſibus & male natis
Retulit acceptos regale numiſma Philippos.

Nec enim qui honos ab Archelao habitus bono poetæ, is & apud Alexandrum contigit *Cherilo* poetæ malo. Nimirum duos *Cherilos* confudit, quos rectè Gyraldus in Poetarum hiſtoria diſtinguit. Poſteriorem etiam ſignat Horat. in Arte.

——*Sit Cherilus ille*
Quem bis terque bonum cum riſu miror.

Sunt qui tradunt Alexandrum hâc lege cum hoc *Cherilo* pepigiſſe, ut pro ſingulis bonis verſibus, ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere vero perfecto vix ſeptem fuiſſe inventos, qui probari poſſent. Is demum inediâ periit apud Alex. captivus. Ovid. in Ibin.

Incluſuſque necem caveâ patiaris, ut ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ.

At prioris *Cherili* verſus nobili poetâ dignos eſſe, non ex fragmentis modo liquet, quæ apud Ariſtotelem in Rhetoricis, Strabonem lib. 7. Joſeph. lib. 1. contra Apionem, aliosque ſuperſunt: ſed etiam ex quo quod Lyſander illum in comitatu habere ſolitus fuerit, ut res à ſe geſtas celebraret, quemadmodum Plutarchus ſcribit; & imprimis quod antiquitas ſtatuit, teſte Suidâ, ut verſus ejus cum Homericis recitarentur. Vide Voſſ. P. Gr pag. 28.

Cherillus, Athenienſis Tragicus poeta, floruit Olymp. 64. ac fabulas edidit 150. vicit 13. A quibuſdam traditus *primus larvarum, ac veſtitus ſcenici fuiſſe auctor*. Teſtis Suidas.

Choragus, Gr. Χορηγός. Quod honeſtiſſimum nomen habebatur apud Græcos, iiſque tribuebatur, qui ſumptus de ſuo ad ludos ſacros præbere ſolebant. Latinis *Choragus* dicitur, qui ſcenicis hiſtrionibus ornamenta agenda fabulæ neceſſaria, vel accepta ab Ædilibus, vel de ſuâ copiâ conductus præbet. Plautus in Perſa, Act. 1. Sc. 4.

TO. *Ornatum adduce lepidè in peregrinum modum*
SA. *Sed πόθεν ornamenta?* TO. *abi Chorago ſumito.*
Dare debet: præbenda Ædiles locaverant.

Idem Trinummo, Act. 4. Sc. 2.

Ipſe ornamenta à Chorago hæc ſumpſit ſuo periculo.

Vetus poeta apud Sueton. in Auguſto cap. 70. de cœna ejus δωδεκαθέῳ.

Cum primum iſtorum conduxit menſa Choragum.

Inde *Choragium*: ipſe apparatus, ſeu inſtrumentum ſcenicum, Plin. 36. 15 de Scauri Theatro loquens. *Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veſte cæteroque Choragio fuit, &c.* Apul. in Apol. *Quid enim ſi Choragium Thymelicum poſſiderem, num ex eo argumentarere, etiam uti me conſueviſſe Tragœdi ſyrmate hiſtrionis, crocotave ad trieterica orgia, aut Mimi centunculo?* Elegantiſſimè autor Rhetor. ad Herennium, lib. 4. in Charactere oſtentatoris. *Et dicit iis aurem, aut ut domi lectuli ſternantur, aut ab avunculo rogetur Æthiops, qui ad balneas veniat, Aſturconi locus ante oſtium ſuum detur, aut aliquod fragile falſæ Choragium gloriæ comparetur.* Item *Choragium* dicebatur locus, in theatro ex ipsâ re, quod ibi Choragium ſcenicum, i.e. veſtes, &c. quæ inſtruendæ ſcenæ inſerviebant, cuſtodiebantur. Vitruvius 5. 9. *Choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum, &c.*

Choraules, Gr. Χοραύλης, propriè qui cum choro tibiâ concinebat: cùm in conviviis tum in ſcenâ. Quo ſenſu Petronius.

Manu puer loquaci
Ægyptius Choraules.

Vide Salmaſium ad Hiſtor Auguſtam. Mart lib 9.

Quod optimum eſt, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Juv. Sat. 6.

Accipis uxorem de quâ Citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiet pater Ambroſiuſque Choraules.

A *Chorea*, vel *Choro* dictus, quam vocem non invenuſtè Varro ad ſtellas tranſtulit, quæ certa lege, atque ad numerum veluti decurrunt.

Repente noctis circiter meridiem,
Cum pictus aer fervidis latè ignibus
Cœli Choreas aſtreas oſtenderet, &c.

Itemque Manilius lib 1.

Et quinque adverſo luctantia ſidera mundo
Exercent varias naturæ lege Choreas.

Similiter & *Chorus* de iis dictus, Tibull. 2. 2.

Ludite, nam vox jungit equos, curruque ſequuntur
Matris laſcivo ſidera fulva choro.

Stat. 1. Theb.

——*Riſit Chorus omnis ab alto*
Aſtrorum. ——

Choſroes, Perſarum rex, literarum ſtudioſiſſimus, ad ſummam Græciæ Philoſophiæ pervenit, Græcorum libris uſus à quodam in linguam Perſicam converſis. Atque adeo dicitur Ariſtotelem ipſum exactius tenuiſſe, quam Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum explevit, atque excoluit. Suid. Fuit vero *Choſroes* commune cognomen Regum Perſarum, qui ab Artaxerxe duxerent genus, & nonnullorum Parthorum ante fuit, ut Caſaubonus ad Capitolini Alexandrum obſervat. Vide Onuphrium Panvinium, qui Comment. 3. Reip. Romanæ de Parthico, Perſicoque imperio, eorumque regibus digeſſit.

Chremes, perſona ſenilis apud Terentium, & ruſtica, à χρέμπτεσθαι quod eſt *excreare*. Horat. in Arte.

Iratuſque Chremes tumido delitigat ore.

Et Serm. 1. Sat. 8.

Argutâ meretrice potes Davoque Chremeta
Eludente ſenem. ——

Chreſtodemus, ex Thebanarum rerum ſcriptoribus unus fuiſſe dicitur à Michaele Apoſtolio Cent. 18. prov. 42.

Chreſtus, Byzantius ſophiſta, Herodis Attici auditor, tempore Adriani, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad Galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non primus tamen ſomno ſe, quam ſtudio dabat Philoſtratus.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chriſtina, virgo Italica, à patre Ethnico primum carceri includitur, poſtea tortoribus tradita eſt, qui eam nefandis cruciatibus vexarunt, cumque nec igne cremari, nec in aquâ ſuffocari poſſet, tandem jaculis confoſſa eſt, regnante Juliano.

Chriſtodorus, è Copto Ægypti urbe poeta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, libris ſex. Alia ejuſdem refert Suidas, quem vide.

Chriſtophorus, in Lyciâ Evangelium de Chriſto propagaſſe, & capite truncatus eſſe ſub Diocletiano Imperatore ſcribitur.

CHRISTUS, Jeſu mundi Redemptoris cognomentum. Ab Hebræo vel Syriaco משיחא ſic dictus. Jo. 1. verſ. 42. Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Χριστός. Ubi Nonnus.

Εὕρομεν Μεσσίαν οἷον ἐυρομεν, ὃς θεὸς ἀνὴρ
Χριστὸς Ἰουδαίων κικλήσκεται Ἑλλάδι φωνῇ.

Latini vero à Judæorum ritibus, ac doctrina Chriſti alieni, nomen hoc non rectè intellexere, Dominumque noſtrum ac Servatorem *Chreſtum* à Græcè Χρηστὸς vocaverunt Sueton. in Claudio, cap. 25. *Judæos impulſore Chreſto, aſſiduè tumultuantes Româ expulit.* Inde etiam *Chreſtianos* vocabant eos, qui *Chriſto* nomen ſuum dedere. Tertul. Adv. Gent. *Sed & cum perperam Chriſtianus pronunciatur à vobis (nam nec nominis certa eſt notitia penes vos) de ſuavitate*

vitate vel benignitate compoſitum eſt. Lact. 4. 17. *Sed exponenda hujus nominis ratio eſt propter ignorantiam eorum, qui eum immutatâ literâ* Chreſtum *ſolent dicere.* Quo errore, Juſtinus Martyr ſui temporis Chriſtianos culpâ abſolvit. Ἐπεὶ ὅσον γε ἐκ τοῦ κατηγορουμένου ἡμῶν ὀνόματος χρηστότατοι ὑπάρχομεν, & iterum Χριστιανοὶ γὰρ εἶναι κατηγορούμεθα, τὸ δὲ χρηστὸν μισεῖσθαι οὐ δίκαιον. Hæc ille Apol. 2. Verum enimvero rectum nomen, uti diximus, eſt *Chriſtus*, cujus etymon idem innuit Juſtinus Χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι. Ab unctione ſcilicet dictus eſt. Τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα πρῶτον Μωσῆς τοῖς χριομένοις ἐπιθεῖναι, ait Euſeb. Dem. Evang 4. 15. Et Lact. lib. 4. cap 7. *Quoniam Græci veteres* χρίεσθαι *dicebant ungi, quod nunc* ἀλείφεσθαι, *ob hanc rationem, nos eum Chriſtum nuncupamus.* Prima tamen hujus vocis ſignificatio ſatis comperta nondum videtur. Primus antiquorum, quem ſcio, qui hoc vocabulo uſus eſt, fuit Æſchylus in Prometheo Vincto.

> Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον
> Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
> Χρείᾳ κατεσκέλλοντο.——— ———

Ubi Scholiaſtes exponit ὅτι δὲ δι' ἐπιχρίσεως ἔξωθεν. Sic Schol. Ariſtoph. Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐστι καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. Et ſic τὸ χριστὸν, idem erit quod τὸ ἔγχριστον apud Theocritum, Idyll. 11.

> Οὐδὲν πῶποτ' ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
> Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
> Ἢ ταὶ Πιερίδες———

Ubi Schol. Ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μέν εἰσι χριστὰ, ἤγουν ἅπερ χρίονται εἰς θεραπείαν, τὰ δὲ ποτὰ, ἅπερ πίνομεν, τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἅπερ ἐπιπάττομεν. Sic Euripides in Hippolyto.

> Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον.

Quamvis autem prima ſignificatio τοῦ Χριστοῦ actum, vel materiam unctionis denotat apud Græcos, non autem perſonam qui ungitur, tamen 72 Interpretes voce τοῦ χριστός, ἢ τοῦ κεχρισμένου utuntur, unde Χριστός, ὁ κεχρισμένος τῷ ἐλαίῳ.

Chromios, filius Nelei & Chlorídos, qui in eâ pugnâ quam Pylii & Meſſenii adverſus Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chromis, Herculis filius, Statius.

> *Is Chromis, Hippodamuſq; alter ſatus Hercule magno.*

Et paulo poſt,

> *Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem*
> *Viribus Herculeis, & toto robore patris, &c.*

Chryſantas, dux exercitûs Cyri, qui hoſtem interfecturus jam elatum gladium in cædem revocavit, quia ἀνακλητικὸν, id eſt, *receptui canit*, interim inaudiſſet, ac ideò à Cyro laudatus. Cæl. Rhod. lib. 18. ex Xenoph.

Chryſanthus, Alexandrinus, Romæ, quo juvenis venerat, factus eſt Chriſtianus, ſub Numeriano Imperatore in foſſam demiſſus, ac terrâ ſaxiſque obrutus fuit, hic in conjugio manſit virgo unà cum Dariâ uxore. Volaterr.

Chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, ut placet Hygino Fab. Poet. 151. Heſiodus autem in Theog. *Chryſaorem* ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine.

Chryſermus Corinthius, hiſtoricus, gemino in loco teſtis adhibetur à Plutarcho, ſemel in *Euphrate*, ubi quædam refert ex 13. ejus de fluminibus libro; ac iterum in *Inacho* ubi primum advocat de rebus Peloponneſiacis, unde & tertium citat idem Plut. Min. Par. cap. 3. Scripſit etiam Indica, grande opus; ſiquidem 80 eorum librum citat prædictus Author in *Hydaſpe*. Videndum autem utrum Peloponneſiaca in Indica ſignentur, cap. 10. Min Par. ubi meminit decimi hiſtoriarum Chryſermi. Imò Stobæus etiam adfert Chryſermi verba ex ſecundo Hiſt. Perſicæ. Denique apud Plin. 22. 22. legas *Chryſermus parotida in vino decoctâ radice, curavit.* Sed credit hunc alium eſſe à Corinthio Voſſius.

Chryſeros ſeu *Chryſorus*, reliquit opus de Conſulum nominibus & de temporibus. Theoph. Antiochenus lib. 3.

Chryſes, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine ejus *Chryſeis* dicta fuit. Quam cum Græci, expugnatis Thebis Ciliciæ, urbe Eetionis abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diviſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus ad Græcorum caſtra acceſſit, filiamque ſibi reſtitui petiit; Quod cum impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium imploravit, qui tam gravem Græcis peſtilentiam immiſit, ut Agamemnon patri puellam reſtituere coactus fuerit, cujus loco Achilli Briſeidem eripuit. Hom. Iliad. 1.

Chryſippus, philoſophus Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſane, ut qui multis præceptoribus repugnaverit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialecticâ clariſſimus fuit, ita ut non illepidè dicerent quidam; *Si apud Deos Dialectica eſſet, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi.* Scripſit volumina ſupra 75 Ferunt Carneadem Philoſophum Cyrenæum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, *Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem.* Apollonadæ filius fuiſſe dicitur Solenſis, aut ſecundùm alios Tarſenſis. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

> *Quem mala ſtultitia, & quemcunque inſcitia veri*
> *Cæcum agit, inſanum Chryſippi porticus & grex*
> *Autumat.——— - ———*

Idem de Homero:

> *Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,*
> *Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.*

Quintil. lib. 1.

> *Sapientes nutrices optabat Chryſippus.*

Idem:

> *Cædi diſcipulos non improbat Chryſippus.*

Perſius Satyræ ultimæ exitu:

> *———Depinge ubi ſiſtam*
> *Inventus, Chryſippe tui finitor acervi.*

Quod proverbii ſpecie de ἀδυνάτῳ elegantiſſima brevitate dicitur. Senſus enim eſt, tam difficile eſt avaritiæ tuæ modum ſtatuere, quam Chryſippo Soritis finem invenire, hoc eſt, ubi reſiſtendum ſit, definire. *Soritem* enim *acervum* vocat Poeta, cujus nullum finem Chryſippus invenire potuit. Vide Caſaubonum ad eum locum. Idem & Hiſtoricus fuit, quippe qui *de antiquis Phyſicis* etiam opus ſcripſit, ut Laertius teſtatur. Chryſippi *de rebus Italicis* quoque libros Plut. citat in Par. Min. cap. 24. quos cur Solenſi (fuere enim & alii Chryſippi, ut ex Diogene conſtare poteſt) minus tribuamus, cauſſa non eſt. *Eum enim in omni Hiſtoriâ curioſum fuiſſe* Cicero teſtatur 1 Tuſcul. Qu. Vixit an. 73. vitâ defunctus eſt Olymp. 143. Petronius in Satyrâ: *Chryſippus ut ad inventionem ſufficeret ter Helleboro animum deterſit.*

Chryſippus, Pelopis filius, quem cum pater valdè amaret, noverca ejus Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſten impulit, ut illum interficerent; ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è vivis excederet. Item

Chryſippus medicus, Eraſiſtrati præceptor. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 8.

Chryſogonus, Syllæ libertus, Roſcii Amerini ſectator. Cicero in Orat. pro Roſcio Amer.

Chryſogonus, nomen viri proprium. Juvenal.

> *———Sume quæ*
> *Chryſogonum cantare vetent.*

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ. qui quando nec conſulatûs, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide averti potuit, jugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

Chryſoloras, tres Chryſoloras cognomine eodem fere tempore fuiſſe ſcito; Manuelem, Demetrium & Joannem. Manuel, ſcriptore P. Jovio in Elogiis, poſt 700. annos in Italiam Græcas literas reportavit, & Byzantio emiſſus à Joanne Imperatore, Europæ reges adiit, pereunti Græciæ maturam opem imploraturus. Sed Græcia præſenti metu liberatâ, quòd Tamerlanus terror Orientis Bajazetem Ottomanum vivum cepiſſet, in Italiâ pedem fixit, & Venetiis primum, mox Florentiæ, Romæque ac demum vocante Galeatio Principe Ticini Græcarum literarum ingentibus præmiis ſtudium excitavit, tantâ felicitate, ut ex ejus Scholâ ſummæ laudis ingenia prodierint; inter quæ fuere Leon. Aretinus, Philelphus, Poggius, &c. Conſtantiæ interiit, ibique tumulatus eſt. Alius eſt Jo. *Chryſoloras* ad quem extant epp. Manuelis Chryſoloræ, & Nicephori Gregoræ de eclipſibus Solaribus. Tertius eſt Demetrius *Chryſoloras*, cujus virtutem gratâ memoriâ proſecutus eſt Scuropulus Hiſt. Concil. Flor Sect. 2. cap. 7. Vide Leonis Allatii Exercit. in Creyghtonum Præfat. ad lect.

Chryſoſtomus Epiſcopus Conſtantinopolitanus, tempore Arcadii & Honorii Impp. ob excellentem eloquentiam cognomen Χρυσοστόμου, & Χρυσοῤῥήμονος adeptus eſt. Patria Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus, Secundo, & Anthuſi; Rhetoricam à Libanio, Philoſophiam ab Andragathio didicit Theologiæ ſtudio apud Diodorum & Baſilium incubuit Primum in Eccleſiâ Antiochenâ lector fuit, Deinde Presbyter ordinatus, poſtea mortuo Nectario, ad Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ gubernationem evectus eſt, An. Dom. 401. Fuit naturâ iracundior, & liberioris linguæ. Ideo in multorum acerbiſſimas offenſiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Auguſtam, juſſu Imp. in exilium actus eſt, ſed populus, ſeditione motâ, obtinuit, ut quamprimum revocaretur. Poſtea rurſum ejectus & in Armeniam relegatus eſt, ubi diem ſuum obiit die 14 Septembris, An Dom. 411.

Chryxus, Dux Boiorum fuit nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Hunc deſcribit Silius lib 4.

> *Boiorum ante alios Chryxo duce nobilis ala*
> *Arietat in primos, obicitque immania membra.*

Ipſe

Ipſe tumens, atavi Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chr xus & in titulos Capitolia capta trahebat
Tarpeioque jugo demens, & vertice ſacro
Penſantes aurum Celtas umbone ferebat.

Chthonia, Ceres dicta, qu. *terreſtris*, ſeu *terrena*, quanquam Pauſan. author eſt eam cognomen hoc ſortitam à *Chthonia* quadam puellâ Argivâ, quod poſt ambultum patrem à Dea in Hermionem op ducta, ibi templum ei conſecravit, *Chthoniamque* Deam à ſuo nomine appellavit.

Chthonium, feſtum erat quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximiâ veneratione celebrabatur, in quo boves viſendæ magnitudinis, & ferociæ, deæ ſacerdotem, infirmam, & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut ultro ſe immolationi offerentes. Ælianus de Animalibus, lib. 11. cap 4. Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς. Καὶ τὴν ἑορτὴν Χθόνια καλοῦσι. Μόσχος οὖν ἀκμῇ βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεται τῆς ἀγέλης ... καὶ θύειν ἑαυτὸν παρέχειν, καὶ οἷς λέγει, μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὅπου φησί·

Δάματερ πολύκαρπε. σὺ κλεινὸν Σικελιώτην ἐναργῆς
Καὶ παρ' ὀρχηθείσας, ἵν δή τι τοῦτο μέγα
• Κεῖται Ἑρμιονεῦσιν τῆς ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
Ταῦρον, ὃν οὐκ ἀέρος' αἴρεις οὐδὲ δύο.
Τοῦτον χειρὸς στείχουσα μόνα ...
Τῆδε ἐπὶ βωμὸν, ὃ δ' ὡς ματέρι παῖς ἕπεται·
Σὸν τόδε Δάματερ, σὸν τὸ θέρος, ἵλαος ἔσσο
Καὶ πλοῦτον θάλλει κλᾶρον ἐν Ἑρμιόνῃ.

Petrus Ciacconius, vir doctiſſimus. Vide Vitam ejus in Com. Cæſaris Comment.

M. T. Cicero, Oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemque philoſophus egregius, cujus libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ, omnium, qui unquam Latinè ſcripta ſunt, tum doctrinâ, tum eloquentia primi. Equitis Romani filius per omnium honorum gradus, tandem in Conſulatum pervenit, in quo leges ſaluberrimas tulit; Legem Agrariam fregit, Catilinæ conjurationem coercuit; Poſtea vero à Publio Clodio Trib. pl. per invidiam urbe pulſus, omnium pop Rom. ordinum ſummo conſenſu revocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio, & C. Octavio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, una cum patriæ libertate periit, quam uſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſime defenderat. Seneca de Br. V. c 5. M. Cicero inter Catilinas Clodioſque jactatus Pompeioſque & Craſſos partim manifeſtos, inimicos partim dubios amicos, dum fluctuatur cum Rep. & illam peſſum euntem tenet, noviſſimè abductus, nec ſecundis rebus quietus, nec adverſarum patiens, quoties illum ipſum Conſulatum ſuum non ſine Cauſâ, ſed ſine fine laudatum deteſtatur. Aufidius Baſſus de Cicerone. *Vir* natus ad Reip. ſalutem, quæ diu defenſa & adminiſtrata in ſenectute demum è manibus ejus delabitur. Aſinius Pollio de eodem: Utinam moderatius ſecundas res & fortius adverſas ferre potuiſſet, namque utræque cum venerant, immutari eas non poſſe rebatur. Ejus vitam vide apud Plutarchum, plurima etiam de eo habes apud Dionem Caſſium Ciceroni paulo infenſiorem. Epicharmi illud maximè fecit.

Νῆφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Sobrius eſto, & memineris virum, qui ſic ſapiat, non oportere eſſe credulum. Quod & alicubi ſic extulit. *Nervi, atque artus ſapientiæ ſunt, non temere credere.* Hunc vero Homeri verſum παιδιόθεν à ſe adamatum fuiſſe ſcripſit ad Qu fratrem.

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Quod eſt, *ſemper agere optimè, & præſtantem eſſe aliis*, vulgò celebratum, *maximam quamque ejus orationem optimam eſſe*, Plinius auctor eſt, lib. 1. Epiſt. 20. Juvenal. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis, aut Ciceronis
Incipit optare, &c.
Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus & exundans leto dedit ingenii fons.
Ingenio manus eſt & cervix cæſa;

Catul. de eo.

Diſertiſſime Romuli nepotum
Quot ſunt quotque fuere Marce Tulli.

Luc. lib. 7.

Cunctorum voces Romani maximus auctor
Tullius eloquii, cujus ſub jure togâque
Pacificas ſævus tremuit Catilina ſecures.

Mart.

Hoc quod ſecula poſterique poſſent
Arpinis quoque comparare chartis.

Hoc eſt, operibus Ciceronis, qui fuit Arpinas. Sil. lib. 8.

Tullius æratas rapiebat in agmina turmas
Regia progenies, & Tullo ſanguis ab alto:
Indole prob quantâ juvenis, quantumque daturus
Auſoniæ populis ventura in ſecula civem,
Ille ſuper Gangem, ſuper exauditus & Indos
Implebit terras voce, & furialia bella
Fulmine compeſcet linguâ, nec deinde relinquet
Par decus eloquio cuiquam ſperare nepotum.

Eloquentia vero ſua illum in carminibus deſtituit ut ait Sen. Pater Contr. 3. in præfat. Ita Sen. ad Ep. 107. Si placuerint, boni conſules, ſi diſplicuerint ſcies, me in hoc ſecutum Ciceronis exemplum. Quintilianus, lib 10. cap. 1. *Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ poſſunt. Nam Ciceronem cuicunque eorum fortiter oppoſuerim Ille ſe profeciſſe ſciat, cui Cicero valde placebit.* Lactant. lib. 1. *Non tantum perfectus Orator, ſed etiam philoſophus fuit, ſiquidem ſolus extitit Platonis imitator.* Liber ejus de officiis omnium primus typis excuſus fuit, de quo rectè Ingens Grotius Ep ad Gallos *Liber non ſuo pretio habitus ideo quod omnium manibus teritur.* Nefas illa Plinii præterire, lib 7. cap 30. *Sed quo te, M. Tulli, piaculo taceam? quove maximè excellentem inſigni prædicem? quo potius quam univerſi populi illius gentis ampliſſimo teſtimonio, & è totâ vitâ tuâ Conſulatus tantum operibus electis? Te dicente, legem Agrariam, hoc eſt alimenta ſua, abdicaverunt tribus. Te ſuadente Roſcio theatralis autori legis ignoverunt, notataſque ſe diſcrimine ſedis, æquo animo tulerunt: Te orante proſcriptorum liberos honores petere puduit: tuum Catilina fugit ingenium: tu M. Antonium proſcripſiſti. Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in togâ triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ literarum Latinarum parens: atque ut Dictator Cæſar, hoſtis quondam tuus de te ſcripſit, omnium triumphorum lauream adepte majorem. Quanto plus eſt ingenii Romani terminos moviſſe, quam imperii.* Tit. Livius, *naturâ candidiſſimus omnium magnorum ingeniorum cenſor*, ut Seneca Pater eum appellat, hoc epitaphium ei apud iſtum ipſum Senecam Suaſoriâ 6. ſive ut aliis placet, 7 reddidit. *Vixit*, inquit, *tres & ſexaginta annos, ut ſi vis abfuiſſet, ne immatura quidem mors videri poſſit: Ingenium & operibus & præmiis operum felix: Ipſe fortunæ diu proſperæ, & in longo tenore felicitatis, magnis interim ictus vulneribus, exilio, ruina partium pro quibus ſteterat, filiæ morte, exitu tam triſti atque acerbo, omnium adverſariorum, nihil, ut viro dignum erat, tulit, præter mortem, quæ vere æſtimanti minus indigna videri potuit, quod à victore nil crudelius paſſurus erat quam quod ejuſdem fortunæ compos ipſe feciſſet. Si quis tamen virtutibus vitia penſarit, vir magnus, acer, memorabilis fuit, & in cujus laudes ſequendos Cicerone laudatore opus fuerit.* Paterculus poſt narratam cædem ejus in hæc verba erumpit; *Nihil tamen egiſti M. Antoni, mercedem cœleſtiſſimi oris & clariſſimi capitis abſciſſi numerando, auctoramentoque funebri ad conſervatoris quondam Reip. tantique Conſulis irritando necem. Rapuiſti tu M. Ciceroni lucem ſollicitam, & ætatem ſenilem, & vitam miſeriorem te principe, quam ſub te triumviro mortem: famam vero, gloriamque factorum, atque dictorum adeo non abſtuliſti, ut auxeris. Vivit, vivetque per omnem ſeculorum memoriam, dumq; hoc vel ſorte, vel providentiâ, vel utcunq; conſtitutum rerum naturæ corpus, quod ille penè ſolus Romanorum animo vidit, ingenio complexus eſt, eloquentiâ illuminavit, manebit incolume, comitem ævi ſui laudem Ciceronis trahet: omniſque poſteritas illius in te ſcripta mirabitur, tuum in eum factum execrabitur: citiuſque in mundo genus hominum, quam hujus nomen cadet.* Ἐστιῶν δεινὸν, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀνδρῶν ἱκανόν; γνῶναί τε τὸ μέλλον δεξιώτατον vocat Jo. Antiochenus, ubi de Catilinâ. Vide Ciceronis laudes ampliſſimas apud Senecam Suaſoriarum, lib. 1. *Nemo tamen*, inquit, *ex tot diſertiſſimis viris melius Ciceronis mortem deploravit, quam Cornelius Severus*; cujus verſus hic ſubjungam.

Oraque magnanimum ſpirantia pene virorum
In roſtris jacuere ſuis: ſed enim abſtulit omnes
Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.
Tunc redeunt animis ingentia Conſulis acta,
Jurataeque manus, deprenſaque fœdera noxæ.
Patriciumque nefas extinctum, ut pœna Cethegi
Dejectuſque redit votis Catilina nefandis.
Quid favor, aut cœtus, pleni quid honoribus anni
Profuerunt, ſacris & vita quid artibus acta?
Abſtulit una dies ævi decus, ictaque luctu
Unica ſollicitis quondam tutela, ſaluſque
Egregium ſemper patriæ caput: ille ſenatûs
Vindex, ille fori, legum, rituſque togæque
Publica vox ſævis æternum obmutuit armis.
Informes vultus, ſparſamque cruore nefando
Caniciem, ſacraſque manus, operumque miniſtras

Tantarum,

Tauſorum, pedibus civis projecta ſuperbis
Proculcavit ovans: nec lubrica fata Deoſque
Reſpexit, nullo luet hoc Antonius ævo.
Hæc nec in Emathio mitis victoria Perſe,
Nec te dire Syphax, non fecit in hoſte Philippo.
Inque triumphato ludibria cuncta Jugurthâ
Abſtulerant: noſtraque cadens ferus Annibal irâ
Membra tamen Stygias tulit inviolata ſub umbras.

Verum de Cicerone nos alibi plura. Interim de Eloquentiâ ejus quâ reliquos omnes Romanorum Oratores longe ſuperat, vide Fabium 10. 12. Ubi ſpeciatim ſingulos notans ait. *Vim Cæſaris, indolem Cælii, ſubtilitatem Callidii*, &c.

Q. Cicero, Marci frater, C. Cæſaris legatus in Galliâ fuit: poſt Proconſulatum Aſiæ ſecundâ famâ adminiſtravit, eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eoque miſerabiliorem, quod cum filio proſcriptus, rogavit percuſſores, ut prius quàm filius feriretur, eo viciſſim rogante, ut ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appian.

M. Cicero, M. T. Ciceronis oratoris filius. *Bicongius* ob temulentiam dictus, nihil patre dignum geſſit, niſi quod interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè favit, antea cum patre proſcriptus, poſt tamen ab Octaviano reſtitutus, & Prætor factus. Plut. Imò & Conſul an. V. C. 723. C. Antiſtio ſuffectus eſt die 13 Septembris uſque ad Novembrem, quo tempore Antonii ſtatuas evertit. Sen. 4. Ben. Ciceronem, filium, quæ res Conſulem fecit, niſi pater? Apta interrogatio; nam virtutes omnes aberant; Stupor & vitia aderant. Sen. Pater Suaſoriâ ultimâ: *Homo, qui nihil ex paterno ingenio habuit, præter urbanitatem.* Scriptor vetus apud Sidonium Ep. 7. 14. *Filium M. Ciceronis pop. Rom. non agnoſcebat loquentem.* Præterea ebrioſus ad ſummum, de quo Plin. aliique.

Cimon, Athenienſis, Miltiadis & Egeſiphiles filius, liberalitate, munificentiâque domi magis, quam militiâ clarus, quapropter Lucullo comparatur. Nam cum hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit, deinde amotis undique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugeſque ſumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undique confluentes pauperes veſcebantur. Plut. Primus Athenis Scholas inſtituit, ut Pythagoras in Italiâ. Vitam ejus pete ex Corn. Nepote. Item *Cimon* pictor quidam apud Plinium. Fuit etiam *Cimon* hiſtoricus qui Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrian. lib. 7. Incertum autem eſt, utrum idem ſit cum Cimone illo de quo Suidas in Ἀ-ſοφος.

Cinæthon, Lacedæmonius Poeta ſcripſit de Telegono Ulyſſis ac Circes filio. Alius eſt Cinæthon Chius Homericorum carminum conſarcinator, qui claruit Olymp. 69. ut ait, Pindari Schol. Nemeonic. od. 11.

L. Q. Cincinnatus, Romanus fuit, cui aranti Viator attulit Dictaturam. Cic. lib. 2. de Finibus: *Majores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet.* Perſius, Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia, Quinti
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

A *cincinnis* proculdubio nomen illi, qui ea in gente id primus accepit, unde & pro inſigni poſteri ejus cincinnis uſi ſunt. Suetonius in Caligula. *Vetera familiarum inſignia nobiliſſimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem.* De hoc vel Serrano intellige illud Lucani, lib. 10.

Pone duces priſcos, & nomina pauperis ævi
Fabricios, Curioſque graves: hic ille recumbat
Sordidus Hetruſcis abductus Conſul aratris,
Optabit patriæ talem duxiſſe triumphum.

Cincius, Prætor, Siciliam 2. belli Punici tempore adminiſtravit. Livius.

Cincius, ſenator Rom. ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ objecit ſeculo ſuo quòd porcum Trojanum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus gravidum, ut equus Trojanus gravidus armatis fuit. Macrob. 5. 1.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus Plut. in Pyrrho. Hic legatus Romam miſſus ut de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claudio Cæco, re infectâ ad Pyrrhum reverſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu urbis & ſenatu, dixit; *Senatum Deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe; populi autem tantam turbam eſſe, ut vereretur ne regi cum Hydrâ quâdam Lernæâ res eſſet.* Hunc tam fidelis fertur fuiſſe memoria, ut poſtridie cum Romam adventaſſet, ſine ullâ nomenclatoris ope, ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. 7. 24. Ælianus in Tacticis author eſt hunc Cineam Æneæ (cujus librum *de obſidione tolerandâ* edidit Caſaubonus) antiquiſſimi ſcriptoris Commentarios *τακτικοὺς* in compendium redegiſſe, de quo Ciceronis locus accipiendus eſt, Epiſt. ad Papyrium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 466.

Cineſias, Thebanus, Dithyramborum ſcriptor. Compoſuit Pyrrhichium, ut eſt in proverbio Πυῤῥίχην ἴωαδε Κινησίας quòd hic in Choris multo motu uteretur, contra Comicos agens, qui in hac parte deficiunt. Erat autem hic Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque male audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinna, nomen viri Romani, qui ſummâ crudelitate Remp. vaſtavit. Primo Conſulatu, ſervis ad pileum vocatis adverſarios vicit, Octavium Collegam interfecit; Janiculum occupavit; Iterum ac tertio ſe Conſulem fecit. Quarto vero conſulatu cum bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt. Lucan. lib. 4.

Jus licet in jugulos noſtros ſibi fecerit enſe
Sylla potens, Mariuſque ferox, & Cinna cruentus.

Vide Appianum, Florum, 3 21. Livii Epit. lib. 77.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilii æqualis, cujus mem. Virg. in Eclogis:

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Martialis, 10. 21.

Judice te major Cinna Marone fuit.

C. Helvius *Cinna*, Smyrnam, poema obſcurum ac difficile ſcripſit, quem libellum 10. annis elimavit, authore Servio. Catullus.

Smyrna mei Cinnæ, nonam poſt denique meſſem
Quam cœpta eſt, nonamque edita poſt hyemem.

Cinna, Tribunus plebis, qui cum leges pernicioſas de revocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octavio Collegâ, magiſtratu exutus, ex urbe profugit & bellum urbi intulit, accerſito C. Mario, aliiſque exſulibus ex Africâ, qui in urbem recepti, cædibus omnia complevere, inter quos Cn. Octavium conſulem, Marcum Antonium Oratorem & Lucium Cæſarem jugularunt. Vide Appianum in Civilibus, & Plutarchum in Mario. Verum de hoc ſupra. Item *Cinna* alius per errorem necatus à pop. Rom. fuit foro medio in funere Cæſaris, cum unus ex interfectoribus ejus crederetur. Denique *L. Cinna* Octavii temporibus, ab eo contra quem conjuraverat, vitâ donatus eſt, res novas affectans. Seneca, lib. de Clementiâ.

Cinnamus, tonſor quidam Rom. in quem ludit Mart. lib. 7. epigr. 63.

Qui tonſor fueras totâ notiſſimus urbe,
Et poſthac Dominæ munere factus eques;
Sicanias urbes, Ætnæaque regna petiſti,
Cinname, cum fugeres triſtia jura fori.
Quâ nunc arte graves tolerabis inutilis annos?
Quid facit infelix & fugitiva quies?
Non Rhetor, non Grammaticus, Ludive Magiſter,
Non Cynicus, non tu Stoicus eſſe potes.
Vendere nec vocem Siculis, plauſumque theatris;
Quod ſupereſt iterum Cinname tonſor eris.

Idem lib. 6. ep. 7.

Cinnamne, Cinname, te jubes vocari;
Non eſt hic, rogo, Cinna, barbariſmus?
Tu ſi Furius ante dictus eſſes
Fur iſta ratione diceris.

Cinnamus, hiſtoricus, ſeu Regius, ut ſe ipſe vocat, Grammaticus, memoriâ ſane & poſteritate digniſſimus. Vitam Joannis Comneni Imperatoris Conſtantinop. brevi compendio tradidit; ſed imperium, ac res geſtas filii ejus ac ſucceſſoris Manuelis, cui per Aſiam, atque Europam bellanti adoleſcens admodum, comes fuit, cujus facta pleraque oculis ſuis vidit, longâ ſerie proſecutus eſt. Dictio ejus pura, ac terſa ſatis, Herodoti, Xenophontis, aliorumque veteris Græciæ in hiſtoriâ principum æmula, ut vel hâc ſolum virtute immenſo poſt ſe ſpatio relinquat Michaelem Glycam, Conſtantinum Manaſſem, Tzetzem, Choniatem Nicetam, & eos qui ejus ævo, aut paulo poſt ſcripſere, tumidi homines & ſalebroſi. Fidem profitetur incorruptam, ſine amore cujuſquam, ſine odio, quanquam indulgentior viſus eſt quibuſdam in laudando Manuele, deprædicandoque magnis auſis, ſæpe etiam temerariis promptum ejus animum. Com. Tollius in præfat. editionis Authoris prædicti.

Cinnarus, vir quidam Selinuſius, qui arte lenoniâ ad ſummas opes pervenit. Is quoad vivebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum. Moriens autem populo diripiendas expoſuit; unde natum proverbium. *Rapina rerum Cinnari.*

Cinyras, vir quidam ditiſſimus cujus opes abiere in proverbium; *Cinyræ opes.* Item Phœnicıæ rex, cujus regia *Byblos* civitas fuit, teſte Strab. lib. 16. Tertius rex Cypri, Cilicis filius, qui cum Myrrhâ filiâ ſuâ, nutricis aſtutiâ,

til, ignarus concubuit, à quo illa *Cynareia* dicta. Ovid. Met. 10.

——At virgo Cynareia pervigil igne
Carpitur indomito——

Fabulam fuſi ſsimè tractat ingenioſus poeta ubi ſupra. Heſychius. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κύπρου. Suidas. Κινύρας ἐκλήθη παρωνύμως τῇ κινύρᾳ, ab inſtrumento muſico ſcilic.

Circe, Solis & Perſes nymphæ filia, veneficiorum peritiſſima, quæ Sarmatarum rege, cui nupſerat, veneno ſublato, regnoque per ſcelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulſa in Italiam perfugit & in Circæo monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficaciſſimis herbis abundabat) ſedem ſibi delegit, ubi cum Glaucum marinum Deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monſtrum marinum commutavit: Ulyſſem item vi tempeſtatis ad ſe delatum hoſpitio ſuſcepit, ſociosque ejus, quos ob intemperantiam in porcos commutaverat, ei reſtituit, cui & Telegonum filium peperit. Virgilius in Damone.

Carminibus Circe ſocios mutavit Ulyſſi.

Idem Æneid. 4.

Quos hominum ex facie Dea ſæva potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.

Horatius lib. 1. ep. 2. ubi de Ulyſſe.

Sirenum voces, & Circes pocula noſti,
Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupiduſque bibiſſet,
Sub domina meretrice fuiſſet turpis & excors;
Vixiſſet canis immundus vel amica luto ſus.

Poſtremo & Picum Latinorum regem, quod uxorem ſuam nomine Canentem ſibi præferret, in avem ſui nominis commutavit. Quam fabulam prolixius ab Ovid. Met. 14. relatam Virgilius in 3. verſus contraxit, Æn. 7.

Picus equûm domitor, quem capta cupidine conjux
Aurea percuſſum virgâ verſumque venenis
Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.

Cicero in Verr. *Repente ex homine, tanquam aliquo Circes poculo factus eſt Verres.* Tibullus Panegyr. ad Meſſalam:

Solum nec doctæ verterunt pocula Circes.

Hanc Apollon. lib. 4. vocat

——Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.

Ubi Scholiaſtes ex quorundam opinione tradit fuiſſe Æetæ & Hecates filiam, Medeæ ſororem. Plautus Epidico:

Abi modo intro, atq; hanc aſſerva Circam, Solis filiam,

i. e. meretricem & veneficam. Sedes ejus in Italia. Virg. Æn. 7.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu, tectiſque ſuperbis
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
Arguto tenues percurrens pectine telas.

Habuit ex Homero Odyſ. 5.

——Μέγα αὐτὸς ἵκανεν, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος, τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόσε δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει
Δαιομένων. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ
Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.

Significatur autem per Circen voluptas, quâ in bellua, & ſues immundas homines mutantur, quemadmodum Socratem docuiſſe, Xenophon tradit, lib. de dictis & factis Socratis. Horat. lib. 1. ep. 2. *meretricem* interpretatur. Cur autem ſparſa ſit hæc fama in Græciam, Circen fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis, rationem reddit vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. c. 33. Siquidem hoc veteres conſtanter docent. Æſchylus in Elegiis.

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.
Gens Tyrrhena ſuum clara veneficiis.

Theoph. Hiſt. Plant. lib. 9. cap. 15. φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσι οἱ τόποι μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος εἶναι περὶ Τυῤῥηνίαν καὶ τὴν Λατίνην. Ariſtot. in Mirabil. Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον. Schol. Apollonii ad lib. 3. Argon. Περὶ τὴν Ἰταλίαν ᾤκησεν ἡ Κίρκη, ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον, ἀπ' αὐτῆς πολυφάρμακον. Strabo, lib. 5. φασὶ δὲ καὶ πολύῤῥιζον εἶναι τὸ Κιρκαῖον ὄρος. Id nempe radicibus abundat, quarum in veneficiis uſus eſt: id enim tradidiſſe veteres ſuſpicatur, τοῦ μύθου περὶ τῆς Κίρκης συνοικειοῦντες, *ut fabulæ de Circe accommodarent.* At vero tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quam quod φαρμακώδης volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur a Phœnicibus, qui *Latium*, & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῆς φαρμακείας, i. e. *ab incantationibus.* Quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale [illegible] לט *Latim*, vel לטן *Laton* eſt *incantatio.* Simile Græcorum commentum de Circe ſepultâ in unâ de Pharmacuſis Atticæ inſulis, non procul à Salamine. Strabo lib. 9. Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ Φαρμακοῦσσαι, δύο νησία, ὧν ἐν τῇ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Nempe aliud non ſuccurrebat, cur *Pharmacuſæ* dicerentur. Bochartus.

Circenſes ludi, certaminis curulis genus erat in honorem *Conſi*, conſiliorum Dei inſtitutum, ita dictum quòd in *Circo* peragerctur. Horum 7. erant, ut ex Varrone Gellius, 3. 10. notat. Cæterum de Circo, de pompâ, ludiſque Circenſibus videndus eſt Dionyſ. Halicarn, lib. 7. & Solinus, cap. 45. ubi plura notavit Salmaſius, quæ ad eorum explicandam hiſtoriam pertinent. Scripſit de Circenſibus ludis & peculiarem librum Caſaubonus, cujus ad Suetonium & Athenæum meminit, ſed hactenus editus non eſt.

Circius, ventus Gall. Narbon. peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam ſpirans, nulli ventorum violentiâ inferior, quippe qui & onuſta percellat plauſtra, & ædium tecta ſecum rapiat. *Circius* vero *a vertigine* dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

——Solus ſua littora turbat
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.

Circumcelliones, hæretici quidam errones, ac deploratæ audaciæ, qui ut ſibi famam pararent, ſibi ipſi manus violentas intulêre. Eccleſ. Hiſt.

Ciris, dicitur Scylla, Niſi regis filia, in avem Cirim transformata. Ovid. Met. 8.

——In avem mutata vocatur
Ciris, & à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.

Ἀπὸ τοῦ κείρειν à *tondendo* ſcilicet. *Cirin* autem *alaudam* interpretes exponunt, *Ciphium* Geſnerus. Duo vero Scaligeri eam avem faciunt, quæ vulgo *Egretta* vocatur, Gallis Taurinis *Garzeta*. Vide ſis ipſos, Patrem quidem Exoter. Exercit. 232. & ad Ariſtot. de Hiſt. Animal. lib. 2. Sect. 29. Filium vero ad Carm. Virgilianum quod *Ciris* vocatur, niſi Catullus ejus poematii ſit author.

Ciſſeus, Thraciæ rex, pater Hecubæ, quæ inde *Ciſſeis* dicta. Virg. Æn. 7.

——Nec face tantum
Ciſſeis prægnans ignes enixa jugales.

Item Apollinis cognomen Macrob. Sat. 1. 18. Ὁ Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Βακχεῖος, ὁ μάντις. Ubi Meurſius repoſuit: ὁ καὶ Βάκχος. Silent alii. Nos (inquit doctiſſ. Jac. Gronovius) ultimum, tanquam nimis commune, mutabamus in Μάσαρις. Sic enim Liberum apud Caras vocatum teſtis eſt Stephanus: Μάσταυρα, inquit, πόλις Λυδίας—— καὶ ὁ Μᾶ τροφὸς τῆς Ῥέας ἐγένετο, παρ' ἧς ἐστι τὸ βρέφος; Ἄρεος ἱερὸν καὶ παρὰ Καρῶν ὁ Διόνυσος Μάσαρις ἐκλήθη. Sed omnino ſic locus totus ſcribendus eſt. Ὁ Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Ἠρικεπαῖος ὁ Μίσης. Vel ſola Procli verba perſuadebunt. Μίσης γὰρ αὖ καὶ αὐτός ἐστιν, ὥς φασι, καὶ Μίσης πρῶτος ἀνάπτων καὶ Ἔρως παντογενής αὐτός ἐστι, ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.)

Claudia, virgo Veſtalis, quæ cum in ſuſpicionem ſtupri veniſſet, & ſimulacrum matris Idææ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam ſuam, fertur cingulo duxiſſe navem, quam multa hominum millia trahere nequiverunt. Valer. Max. Plut. Pulcrè Sil. lib. 16.

Hic priſca ducens Clauſorum ab origine nomen
Claudia, non æqua populi male credita famâ,
In puppim verſis palmiſque oculiſque precatur.
Tum ſecum capit funem, fremituſque leonum
Audiri viſus ſubito, & graviora per auras
Nulla pulſa manu ſonuerunt tympana Divæ:
Fertur prona ratis, ventos impellere credas
Contraque adverſis ducentem prævenit undis.

Matronarum caſtiſſima dicitur Tullio de Aruſp. Reſp. Herodianus: Λυσαμένη τὴν ζώνην ἐπιβάλλει τῇ πρώρᾳ τῆς νεώς. Quo facto ſe minime ἀνεζώνον Venerem palam probavit. Aurelius Victor *Zona impoſita navem movit.* Lactantius, lib. 2. cap. 7. *Claudia quoque proponitur in exemplo miraculi.* Nam cum ex libris Sibyllinis Idæa mater eſſet accita, & in vado Tiberini fluminis navis, quâ vehebatur, hæſiſſet, nec ulla vi commoveretur: Claudiam ferunt, quæ ſemper impudica eſſet habita ob nimios corporis cultus, Deam ſubnixis genibus oraſſe, ut, ſi ſe caſtam judicaret, ſuum cingulum ſequeretur: ita navim quæ ab omni juventute non valuit commoveri, ab unâ muliere eſſe commotam.

Claudia, gens Romana patricia a Sabinis venit, cognomina ſibi Neronis ac Druſi uſurpavit, quod Nero linguâ Sabinâ vir ſtrenuus & fortis dicitur; Druſi vero à Claudio Druſo qui hoſtium duce Gallorum Druſo cominus trucidato ſibi ac poſteris nomen addidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudia, matrona celeberrima, matrisfamilias magnum decus & exemplum, cui cum & pedes ad vagandum, & lingua ſuppeteret ad garriendum, voluntas tamen defuit. Ejus hoc extat epitaphium.

> *Hoſpes quod deico paullum eſt, aſta, & pellege*
> *Heic eſt ſepulcrum haud pulcrum pulcrai fœminai,*
> *Nomen parentes nominarunt Claudiam:*
> *Suum maritum corde dilexit ſuo:*
> *Gnatos duos creavit, horum alterum*
> *In terrâ linquit, alium ſub terrâ locat*
> *Sermone lepido, tum autem inceſſu commodo*
> *Domum ſervavit, lanam fecit. dixi. abei.*

Claudianus, poeta inſignis, Theodoſii & Honorii temporibus floruit, à quibus ſtatuam meruit in foro Romano cum hâc inſcriptione: TRIBUNUS: NOTARIUS: INTER CÆTERAS INGENTES ARTES PRÆGLORIOSISSIMUS POETARUM. Quidam Florentinum faciunt, ſed falſo; nam Alexandrinum fuiſſe ex eo rectè colligebat Crinitus, quòd ipſe epigrammate ad Gennadium proconſulem ſcribat.

> *Græcorum populis, & noſtro cognite Nilo.*

Gentilis fuit, & quidem pervicax, ut ex Auguſtino, & Oroſio conſtat. Nec obſtat Carmen de Chriſto, quod Claudiani nomen præfert; nam Damaſo Papæ aſcribitur. Sed ut Claudiani eſſet, non hujus fuerit, ſed Claudiani Mamerti, qui ſub Zenone vixit. Suidas. Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐποποιὸς νεώτερος γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν βασιλέων. *Maximus poeta* (inquit Jul. Scal.) *Claudianus, ſolo argumento ignobiliore oppreſſus, addit de ingenio quantum deeſt materiæ. Felix in eo calor, cultus non invíſus, temperatum judicium, dictio candida, numeris non affectatis, acutè dicta multa ſine ambitione.* Fuit alter *Claudianus* Mamercus Viennenſis ex Galliâ, quem miris laudibus effert Sidonius Apollinaris. Eum enim excelluiſſe ait, cum in omni poeticâ, tum etiam in omni Philoſophiâ & Theologiâ. Vide Lil. Gyrald. de Lat. Poet. Dialogus 4.

Claudius Cæſar, qui, interfecto Caligulâ ſucceſſit in imperio, vir inauditæ crudelitatis. Vide Suetonium. Suidas in τὸ φαῦλος· *Claudius Imperator Romanorum, non malo fuit præditus ingenio, ſed doctrinâ exercitatus, adeo ut quædam etiam conſcripſerit. Fuit admodum iracundus, & nimium ſeverus animadverſor vitiorum.* Boleto obiit. Juvenal. Sat. 5.

> *Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,*
> *Boletus domino, ſed qualem Claudius edit*
> *Ante illum uxoris, poſt quem nihil amplius edit.*

Idem Sat. 6.

> ———*Minus ergo nocens erit Agrippinæ*
> *Boletus, ſiquidem unius præcordia preſſit*
> *Ille ſenis, tremulumque caput deſcendere juſſit*
> *In cœlum & longam manantia labra ſalivam.*

Martialis.

> *Boletum, qualem Claudius edit, edas.*

Boleti quidem per ſe non occidunt. Τὸ τῶν βωλιτῶν γένος (inquit Galenus) ἰδίως ἰσόρροπον τιθρώσκει. At Claudio boletus venenatus fuit Sueton. de Agrippinâ. *Quæ boletum medicatum avidiſſimo ciborum talium obtulerat.* Ptolemæus Hephæſtionis filius. Ὡς Κλαύδιον κώνειον ἢ κατά τινας βωλίτην τὸν μύκητας ἐπιθυμοῦντα φαγεῖν, καὶ Κλαύδιος πεφαρμακευμένους φαγὼν ἀπέθανε. Vide Senecam in Apocolocyntho, ubi ait *Claudium in cœlum aſcendiſſe, ſed decreto deorum ad inferos fuiſſe detruſum.*

Ap. *Claudius*, Orator. Cic. in Bruto.

Ap. *Claudius* Regillanus, Decemvir, legibus ſcribendis ſummâ inter collegas authoritate, poſtremo ob Virginiæ judicium in carcerem conjectus, ſibi manus intulit. Livius.

Ap. *Claudius* Cæcus, extremâ ſenectute in Curiam delatus Senatum jamjam inclinatum, à Pyrrhi pace revocavit. Ab hoc *Appia via* dicta, quam Brunduſium uſque lapidibus ſtravit. Ab eo quoque *Appia aqua* in urbem ducta. Livius, lib. 19. Filios habuit Claudium Neronem, & Claudium Pulchrum.

Claudius, cognomento *Caudex*, Carthaginenſes Meſſanâ expulit; Hieronem prælio victum ad Syracuſas in deditionem accepit. Vide *Caudex*.

Claudius Centumus, quem nonnulli *Centumalum*, alii *Centimanum* minus rectè ſcribunt. Is librum in Jure Civili tertium à P. Papyrio ſcripſit, & literam introduxit, ut qui prius *Fuſii* deinde *Furii* dicerentur. Valerius.

Claudius Nero, Conſ. Livii Salinatoris collega, quid advenientem ex Hiſp. cum auxilio Aſdrubalem interfecit. Horatius in Odis:

> *Quid debeas, ô Roma, Neronibus,*
> *Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal*
> *Devictus.*———

Claudius Nero, Tiberii Principis pater, Quæſtor C. Cæſaris in bello Alexandrino, ac deinde Pontifex Max. in Scipionis locum ſuffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæſar, 3. Rom. Imp. Octavii Cæſaris privignus, gener, & adoptione filius. Vitam ejus pete ex Tranquillo.

Claudius, Rom. Imp. qui Gotthos Illyricum vaſtantes bello adortus, incredibili clade ſuperavit. Sed cum duobus fere annis imperaſſet, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus Conſ. Coll. Severi, an. U. C. 976.

Claudius Julius, de rebus Phœnicis librum concinnavit, è quorum primo teſtimonium uſurpat Stephanus in Ἀκή. Niſi verum nomen ſit *Iolaus*, prout nominatur eidem in Ἰουδαία. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 343. & lib. 4. p. 510.

Claudius Venatus, vir doctiſſimus, Alexandro Imp. à conſiliis, an. U. C. 976.

Clauſus, Rex Sabinorum, Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis poſt exactos reges annis cum 5. millibus clientum ſe Romam contulit, urbiſque partem habitandam accepit, Claudiamque familiam propagavit. Virgil. Æn. 7.

> *Ecce Sabinorum priſco de ſanguine magnum*
> *Agmen agens Clauſus, magnaque ipſe agminis inſtar*
> *Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens.*

Cleanthes, Stoicus philoſophus, Cratetis primus diſcipulus, Zenonis Cittienſis ſucceſſor. Hic Phœnix Aſſii filius, egregius pugil, cum Athenas veniſſet, Zenoni adhærens generoſè philoſophatus eſt, & in iiſdem dogmatibus permanſit. Ita fuit in tolerandis laboribus alacritate, ut *alter Hercules* dictus ſit. Laert. lib. 7. Ὅθεν καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς ὁ Κλεάνθης ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ πονικὸς μὲν, ἀφυὴς δὲ καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως. Διὸ καὶ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησὶν οὕτως·

> Τίς δ' οὗτος κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν
> Μωλύτης, ἐπέων φίλος, Ἄσσιος, ὅλμος, ἄτολμος.

Plutarchus. Ὥσπερ καὶ Κλεάνθης καὶ ὁ Ξενοκράτης βραδύτεροι δοκοῦντες τῶν συσχολαστῶν. Exemplum vel primum parcè viventium ponit Ælianus. Perſius, Sat. 5.

> ———*Purgatas inſeris aures*
> *Fruge Cleanthea.*

Claudianus.

> *Docta Cleantheæ ſonuerunt atria turbæ.*

Sextus Emper. contra Mathem. lib. 1. cavillatur neſciviſſe, utrum homo eſſet, an bellua, variabilis, verus Stoico-mathus, qui portenta in eorum doctrinis prodit, lib. 3. Pyrrhon. Hypotyp. non uno capite. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 99. Cum non haberet, unde ſe alere poſſet, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem vero in ſermonibus exercebatur; unde *Phreantes* appellatus eſt, quaſi *puteos hauriens.* Tradunt illum quæ à Zenone audierat, oſſibus boum, teſtiſque fictilibus perſcribere ſolitum, cum pecunia non ſuppeteret ad chartas emendas. Patria ei Aſſus fuit, ubi & ſtatua ei dicata fuit, magnificentiæ Romani Senatûs ſpecimen, ut Simplicius refert, qui & vidit. Recitat ejus verſus quoſdam non inelegantes Clem. Alex. Strom. lib. 5.

> Μὴ πρὸς δόξαν ὅρα ἐθέλων σοφὸς αἶψα γενέσθαι,
> Μηδὲ φοβοῦ πολλῶν ἄκριτον καὶ ἀναιδέα δόξαν,
> Οὐ γὰρ πλῆθος ἔχει συνετὴν κρίσιν, οὔτε δικαίαν,
> Οὔτε καλὴν, ὀλίγοις δὲ παρ' ἀνδράσι τοῦτο κεν εὕροις.

Alios ejus verſiculos à ſe Latinè verſos producit Seneca Ep. 107. quos diſertiſſimos vocat. Sunt autem iſti:

> *Duc me Pater, ſummique moderator poli,*
> *Quocunque placuit, nulla parendi mora eſt:*
> *Aſſum impiger: fac nolle, comitabor gemens,*
> *Malusque patiar quæ pati licuit bono.*

Laudat eos quoque, ſed Senecæ quaſi auctori tribuens Auguſtinus de C. Dei 5. 7. Græcos ipſius Cleanthis habes Epicteti enchiridio cap. 77. quos licet ſine auctore alleget, Cleanthis tamen eſſe, cui & Seneca tribuit, Simplicius quoque in commentario ad eum locum notat. Vide Laertium. Hic cum morbo laborans biduum integrum cibo abſtinuiſſet, adeo convaluit, ut medici ipſi omnes conſueta promitterent: quod ille contemnens, inediâque mori cupiens, extinctus eſt.

Clearchus, Solenſis Senior, Ariſtotelis diſcipulus ut ſcribit Joſephus, lib. 1. contra Apionem: ubi & eum *Peripateticum* vocat, nulli ſecundum. Adfert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de ſomno. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9.

Clearchus Junior, Ponticus, Athenas profectus, ut operam daret Platoni, in ſomnis admonitus à ſtudiis literarum receſſit. Suidas.

Clearchus,

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quam hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaveſcerent, certum ſibi ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Frontin.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & Impp. Romanis: & ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 343.

Clemens Alexandrinus, Præſul, Panthæni diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Severo. Hieron. & Euſeb. *Inexhauſtæ doctrinæ virum* vocat Caſaubonus Exercit. 1. ad Baron. apparat. *Feruntur ejus inſignia volumina, plenaque eruditionis, & eloquentiæ, tam de Scripturis divinis, quam de ſecularis literaturæ inſtrumento.* Hieron. de Script. Eccleſ.

Clemens, Romanorum 3 Epiſcopus, auditor Divi Petri, D. Dionyſium Areopagitam miſit Pariſios, Niceph. lib. 2. cap. 20. Extat ejus ad Corinthios Epiſtola prima, quam omnes fere pro genuinâ agnoſcunt. Edidit eam Doctiſſ. Vir Patricius Junius Oxon. 1633. Anglicè reddidit, notiſque non ineruditis illuſtravit Gul. Burton Lond. 1647. De Clementis Romani Recognitionibus Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 9.

Cleobis, Argiæ Sacerdotis filius. Cic. Tuſcul. Qu. lib. 1. *Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton prædicantur. Nota fabula eſt. Quum enim illam ad ſolemne & ſtatum ſacrificium curru vehi jus eſſet, ſatis longe ab oppido ad fanum, morarenturque jumenta, tunc juvenes ii, quos modò nominavi, veſte poſitâ, corpora oleo perunxerunt, ac jugum acceſſerunt. Ita ſacerdos advecta in fanum, cum currus eſſet ductus à filiis, precata à deâ dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes, ſomno ſe dediſſe, mane inventos eſſe mortuos.*

Cleobula, Amyntoris uxor, Phœnicis mater. Tzetzes in Lycophr.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmatica quædam perſcripſit, quorum unum adhuc extare fertur.

> Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ
> Παῖδες τριάκοντα, διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·
> Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
> Ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

Ita habet Laertius in *Cleobulo*. Atqui Stobæus Κούρας ἑξήκοντα. Et certè ut taceam primam in τριάκοντα eſſe brevem, dici non poteſt ex 30. diebus menſis, alios eſſe albos, alios nigros; Sunt enim omnes albi ſimul, ac nigri, aut nigri ſimul & albi, ſed ex 60 menſis filiabus aliæ ſunt albæ ſcilicet 30 dies, aliæ nigræ, viz. 30 noctes, leg. itaque.

> Παῖδες δὶς τριάκοντα. Vide Voſſ. P. Gr. p. 24.

Cleobulus, Evagoræ filius Lindius, unus è 7. Græciæ ſapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius. E Lindo Ægyptum, philoſophandi gratia, petiiſſe fertur, extat ejus ad Solonem epiſtola.

Cleobulus, hiſtoricus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat Serm. 3. & alibi. Plin. 5. 31. tradit ex Cleobulo, ut Chios prius dicta ſit Chia à Chione nymphâ, quam alii à nive hoc nomen habere arbitrantur.

Cleocritus, apud Comicos taxatur, ut mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantum interſunt. Suidas. Vide Eraſm. in Adag.

Cleodamas Thaſius, Philoſophus, Platonis rempub. in Geometriâ floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem civitas Theſſaliæ eſt) ſcripſit de curâ equorum. Stephanus.

Cleodemus Malchus, hiſtoriam fecit ad imitationem Moſaicæ, quâ de re apud Joſeph. loquitur Alex. Polyhiſtor Ant. 1. 16.

Cleodora, nympha, mater Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Rhodign. 16. 19. quæ duos habuit patres. Pauſan. lib. 10.

Cleombrotus, Pauſaniæ filius Lacedæmoniorum dux, qui timens, ne videretur cum Epaminondâ hoſte ſentire, temere cum eo pugnavit, ſeque & patriam in præceps dedit, nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui cum ei nihil accidiſſet adverſi, è muro ſe præcipitavit, lecto Platonis libro de immortalitate. Cic. in Tuſcul. lib. 1. Ovid. in Ibin.

> *Vel de præcipiti venias in Tartara ſaxo,*
> *Ut qui Socraticum de nece legit opus*

Vide Aug. de Civ. Dei, 1. 22. In eum extat Epigramma Callimachi Græcum. Quod Latinè ſic ſe habet.

> *Vita vale, muro præceps delapſus ab alto*
> *Dixiſti moriens Ambraciota puer,*
> *Nullum in morte malum credens: ſed ſcripta Platonis*
> *Non ita erant animo concipienda tuo.*

Cleomedes mathematicus, Imperante Theodoſio claruiſſe dicitur; cujus libris duobus extat Κυκλικὴ θεωρία μετεώρων, *five circularis meteororum inſpectio.*

Cleomedes Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximiâ, quum Iccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmio fraudatus præ dolore in furorem incidit, atque Aſtypalæam reverſus, cum ibi multa temere ac violenter feciſſet, poſtremo ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum dejeciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrum magnum ſe conjeciſſe, & clauſus intus injectum operculum tantâ vi tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul admitentibus, ullo modo evelli poſſet; Conciſo igitur circa loco, neque vivum hominem, neque mortuum eſſe compertum ferunt. Qua de re miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythium.

> *Ultimus heroum Cleomedes Aſtypalæus.*

Suid. & Plut.

Cleomenes, hiſtoricus; librum fecit de Heſiodo, teſte Clem. Alex. lib. 1. Strom. Alius ab hoc videtur *Cleomenes* Rheginus dithyramborum poeta, de quo Athen. lib. 9.

Cleon, dux Athenienſium, in Reip. adminiſtratione adverſari ſolitus Niciæ Nicerati filio; miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtoph. in Equitibus.

Cleon, poeta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, ut ejus Enarrator ſcribit.

Cleon, Halicarnaſſæus orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Suid. Plut.

Cleon, Magneſius, commentarios fecit, quibus res portentoſas explicuit, citatur a Pauſaniâ lib. 10. Alius ab hoc eſt *Cleon* Syracuſius, qui librum ſcripſit de portubus, Stephano memoratum in voce *Aſpis*. Alius quoque eſt *Cleon* Curienſis, ex quo Apollonii Schol. in lib. 1. refert, unde nomen acceperit Sicinus inſula. Voſſius.

Cleonymus, ῥίψασπις, i. e. *deſertor ordinis, & qui abjecto clypeo fugit*, dictus eſt. Unde proverb. *Cleonymo timidior.* Hunc inſectator Ariſtophanes in Nubibus. Suidas. Item unus ex Imperatoribus extraneis, quos ſibi acceſſierunt Tarentini. Strabo lib. 6.

Cleopatra, ſoror germana Alex. Magni ex utroque parente. Uxor fuit Alex. Moloſſi, ſeu Epirotæ, & poſt ejus mortem à Perdiccâ ambita, deinde & à Ptolemæo. Tandem vero ab Antigono necata dum Sardibus ad Ptolemæum in Ægyptum ire tentat. Vide Diodor. libb. 18. & 20. & Juſtin. lib. 13. Ad eam Cteſiphon Athenienſis miſſus eſt, legatus ut eam ſuper mortem Alexandri Moloſſi mariti ſui ſolaretur, ut ait Æſchines in oratione contra Cteſiphontem.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptol. Auletæ filia, ſoror & uxor Ptol. ultimi, mulier impudiciſſima, à Jul. Cæſare primum adamata, cui filium Cæſarionem peperiſſe dicitur; deinde ab Antonio juſtæ uxoris loco habita eſt. Quod cum ægre ferret Auguſtus, cujus ſororem Antonius duxerat uxorem, bello Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſpontaneam compulit; ejus exemplum imitata Cleopatra, ne viva in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibrium in triumpho circumduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Horatius, Carm. 1. Od. 37.

> *Fatale monſtrum, quæ generoſius*
> *Perire quærens, nec muliebriter*
> *Expavit enſem, nec latentes*
> *Claſſe citâ reparavit oras.*
> *Auſa & jacentem viſere regiam*
> *Vultu ſereno fortis, & aſperas*
> *Tractare ſerpentes, ut atrum*
> *Corpore combiberet venenum.*
> *Deliberata morte ferocior,*
> *Sævis Liburnis ſcilicet invidens*
> *Privata deduci ſuperbo*
> *Non humilis mulier triumpho.*

De eâ Virgil. Æn. 8.

> ———*Sequiturque (nefas) Ægyptia conjux,*

Stat. lib. 3. Sylv.

> *Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.*

Juvenalis.

> *Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe,*
> *Mæſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.*

Hujus unà cum C. Cæſ. luxurias ita deſcribit Lucan. lib. 10.

> *Ne quicquam duras tentaſſet Cæſaris aures:*
> *Vultus adeſt precibus faciesque inceſta perorat,*
> *Exigit infandam corrupto judice noctem,*
> *Pax ubi parta duci, donisque ingentibus empta eſt*
> *Excepere epulæ tantarum gaudia rerum:*
> *Explicuitque ſuos magno Cleopatra tumultu*
> *Nondum tranſlatos Romana in ſecula luxus.*
> *Ipſe locus templi, quod vix corruptior ætas*

 Extru-

Extruat, inſtar erat: laqueataque tecta ferebant
Divitias, craſſumque trabes abſconderat aurum.
Nec ſummis cruſtata domus, ſectiſque nitebat
Marmoribus: ſtabatque ſibi non ſegnis Achates,
Purpureuſque lapis, totâque effuſus in aula
Calcabatur onyx; Hebenus Mareotica vaſtos
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili
Auxilium, non forma domûs. Ebur atria veſtit,
Et ſuffixa manu foribus teſtudinis Indæ
Terga ſedent, crebro maculas diſtincta Smaragdo.
Fulget gemma toris, & Iaſpide fulva ſupellex.
Strata micant, Tyrio quarum pars maxima ſucco
Cocta diu, virus non uno duxit aheno.
Pars auro plumata nitet, pars ignea cocco,
Ut mos eſt Phariis miſcendi licia telis.
Tunc famulæ numerus turbæ, populuſque miniſter.
(Diſcolor hos ſanguis, alios diſtinxerat ætas:)
Hæc Libycos, pars tam flavos gerit altera crines,
Ut nullas Cæſar Rheni ſe dicat in arvis
Tam rutilas vidiſſe comas. Pars ſanguinis uſti
Torta caput, refugoſque gerens à fronte capillos.
Nec non infelix ferro mollita juventus
Atque exſecta virum. Stat contra fortior ætas
Vix ullâ fuſcante tamen lanugine malas.
Diſcubuere toris Reges, majorque poteſtas
Cæſar, & immodicè formam fucata nocentem,
Nec ſceptris contenta ſuis, nec fratre marito,
Plena maris Rubri ſpoliis, colloque comiſque
Divitias Cleopatra gerit, cultuque laborat.
Candida Sidonio perlucent pectora filo,
Quod Nilotis acus compreſſum pectine Serum
Solvit, & extenſo laxavit ſtamina velo.
Dentibus hic niveis, ſectos Atlantide ſylvâ
Impoſuere orbes; quales ad Cæſaris ora
Nec capto venere Jubâ, &c.
Infudere epulas auro, quod terra, quod aer,
Quod pelagus Niluſque dedit, quod luxus inani
Ambitione furens toto quæſivit in orbe.
Non cogente fame, multas volucreſque feraſque
Ægypti poſuere Deos: manibuſque miniſtrat
Niliacas cryſtallus aquas: gemmæque capaces
Excepere merum, ſed non Mareotidos uvæ
Nobile: ſed paucis ſenium cui contulit annis
Indomitum Meroë cogens ſpumare Falernum.
Accipiunt ſertas nardo florente coronas,
Et nunquam fugiente roſâ, multumque madenti
Infudere comæ, quod nondum evanuit aura
Cinnamon, externæ nec perdidit aëra terræ:
Advectumque recens vicinæ meſſis Amomum.——

Cleophantus, Themiſtoclis filius quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, ut equis rectus inſiſteret. Plato in Menone. Et Cæl. Rhod. 14. 12. Item medicus qui vini rationem illuſtravit, primuſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt. Plin. 24. 16. Item pictor Corinthius. Plin. 35. 3.

Cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emmaunta Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24.

Cleophon, poeta Tragicus Athenienſis, cujus fabulæ fuerunt *Actæon*, *Achilles*, *Telephus*, & aliæ quas Suidas recenſuit.

Cleoſtratus, ephebus ille fuit cui ſors obtigit, ut Draconi apud Theſpienſes ſævienti immolaretur: cujus vicem dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus cum dracone dimicaturus, prodiit in medium, ac belluam interfecit, atque ita Cleoſtratum & civitatem liberavit. Item Philoſophus antiquiſſimus qui primus de ſignis cœleſtibus ſcripſit, atque imprimis de Ariete & Sagittario. Plin. 2. 8.

Cleoxenus, & *Democlitus* de rebus Perſicis hiſtoriam condidere, quam Polybius, ut ipſe refert, exornavit. Suid.

Clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cujus opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & *Protogoniam*, quæ citatur ab Athenæo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 344.

Climachus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis, & pronunciatis (Κατηγέλαι & ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque ejuſmodi.

Clinas, muſicus & Philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram provocaretur, ſumptâ ſtatim citharâ, motus animi leniebat. Ælian. Var. Hiſt. 13. 23. lege *Clinias*.

Clinias, fueritne hiſtoricus, haud tam apertum eſt, quam hiſtoricos ejus ſententiam ſequi in cauſâ nominis, quod Perſiæ, & mari Rubro impoſitum eſt. Eum commemorat Agatharchides initio libri de mari Erythræo. Voſſius.

Clio, una, & prima Muſarum apud Heſiodum in Theog. à κλέ☉, i. e. *Gloria*, quod poetis gloria ex carmine naſcitur. Alii ἀπὸ τῦ κλείειν, h. e. à *celebrando* dictam putant, propterea quod hiſtoriæ inventrix eſſe putetur, cujus proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorumque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Ovid. 1. Art. Am.

Non mihi ſunt viſæ Clio, Cliuſque ſorores.

Cliſthenes, civis Athenienſis cum Iſagorâ de principatu contendit an. 1. Olymp. 66. populo in 10 tribus diviſo, & inſtituta rep. Iſagoram urbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primuſque eo exilii genere (ut quidam volunt) ipſe mulctatus eſt. Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene, & reliquis ſociis urbe ejectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagorâ occupavit, ab Athenienſibus dejecto, Cliſthenes reſtituitur. Plut.

Clitarchus, hiſtoricus, & Alexandri comes in expeditionibus fuit, ejuſque res geſtas ſcripſit, cujus in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintil. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 55.

Clitodemus, antiquiſſimus eorum eſt, qui res Atticas conſignavit, teſte in Phocicis Pauſaniâ. Perperam pro eo Κλειτόδημ☉ eſt apud Heſychium in Aldinâ. Quædam ex eo quoque refert Etymologus in ἐπὶ Παλλαδίῳ. Meminit etiam Michael Apoſtolius centur. 8. proverb. 42.

Clitomachus, Carthaginenſis Philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum 40 annos natus, audivitque Carneadem: brevi quoque tempore adeo profecit, ut 40 volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis Schol. Suidas.

Clitomachus Athleta, Pancratiaſtes nobilis. Suid. Pudicitiâ tantâ fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum averteret: In convivio ſi quis ſermo laſcivus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus, Var. 3. 30.

Clitonymus, Italica prodidit, quæ Plut. citat Par. Min. cap. 10. Idem Sybaritica edidit, ut conſtat ex ejuſdem cap. 21. Item tragica, quorum tertium advocat idem Plut. de fluminibus. Voſſius.

Clitophon, Rhodius, Indica conſignavit, quorum decimum citat Plut. lib. de flum. cap. ult. Gallicas etiam res conſcripſit, nec non Italicas. Ad hæc libros etiam τῶν κτίσεων, ſive *Originum*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 345. 346.

Clitus, inter præcipuos Alex. M. familiares fuit, eidemque chariſſimus, tum quod filius eſſet nutricis ejus, tum quod ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſervatus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Perſicos mores invectum, Rex jam temulentus ſpiculo trajecit; cujus facti eum poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſſâ jam ebrietate, ut totum triduum cibo abſtinuerit, decreveritque omnino mediâ ſibi necem conſciſcere, ac amicum optime de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſſa amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepelivit. Plut. in Alex. Vide Qu. Curt. lib. 8. Arrian. lib. 4. & Juſtin. lib. 12. Qui res Alexandri conſcripſerunt, Clitum inter ejus comites referunt; uti & facit Val. Max. Κλεῖτ☉ ὁ Ἀλεξανδρινὸς dicitur Athenæo lib. 12. ubi ejus libri *de Mileto*, mein. atque ex eo quædam refert de luxu Polycratis Samii. Eidem lib. 14. Κλεῖτ☉ ὁ Μιλήσι☉ Ἀριστοτέλους μαθητὴς dicitur, ubi leg. Κλεῖτ☉.

Clœliorum familia, à *Clœlio* Æneæ ſocio dicta. Feſtus. Verius tamen eſt *Clœlios*, qui & *Claudii* dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cepiſſe ab Appio illo Claudio, qui primus ex ea familiâ, cum 5 clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut pellere urbe poſſet plebeio homini ſe adoptandum dedit. Mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ Deæ muliebri veſte indutus. Poſtea interfectus à Milone, hinc proverb. *Clodius accuſat Mœchos*. Juvenal Sat. 6.

Sed nunc ad quas non Clodius aras?

Seneca. *Omne ævum Clodios fert, ſed non omne tempus Catones producit.*

Clodius, vir quidam, cujus meminit Plut. in Numâ, qui temporum argumentum ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 510.

Clœlia, gens Patricia à *Clœlio* Æneæ comite ſic dicta. Feſtus, & Dionyſius lib. 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus 63.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranavit. Quamobrem Romani novam in fœmina virtutem novo honoris genere ornandam rati, Statuam ei equeſtrem in ſummâ Sacra viâ poſuerunt. Livius. Virg. Æn. 8.

——Pontem auderet quod vellere Cocles,
Et fluvium vinclis tranaret Clœlia ruptis.

Juvenalis.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tyberinum virgo natavit.

Sil. lib. 13.

Illa eſt quæ Tibrim, quæ fregit Lydia bella,

Non-

Nondum paſſa marem, quales optabat habere
Quondam Roma viros, contemptrix Clœlia ſexûs.

Clonas, Elegiacus poeta fuit, & Epicus, qui tibicinas, regulas, & concentus conſtituiſſe primus memoratur, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perveſtigaſſe narratur. Rhodiginus 9. 3.

Clotho, una Parcarum, quas Heſiodus in Theogon. Jovis, & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes; dicta *Clotho* ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod *nere* ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere. Statius.

Quid bonus ille Deûm ſtatuat, quid ferrea Clotho.

Seneca.

Utinam, antè manu grandæva ſuâ
Mea rupiſſet ſtamina Clotho.

Ὑψίθρονος, *altum thronum habens* dicitur Pindaro in Iſthm.

Cluentius, civis Romanus ex municipio Latino, accuſatus à matre Saſſiâ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cujus adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio. *Cluentiorum* familiam à *Cloantho* dictam affirmat. Virg. Æn. 5.

Sergeſtuſque (domus tenet à quo Sergia nomen)
Centauro invehitur magnâ, Scyllâque Cloanthus
Cæruleâ, genus unde tibi Romane Cluenti.

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Val. Torquatus Imperator Rom. vidiſſet, uxorem à Tuſco petiit, eamque minimè conſecutus, ejus op. diruit. Cluſia vero ſeſe è turri dejiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plut. in Parall.

Cluvienus, malus Poeta temp. Juv. Sat. 1.

——— Facit indignatio verſum
Qualemcunque poteſt, quales ego vel Cluvienus.

L. Cluvius, eques Rom. cujus filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nudè jacuit, linguâ paululum exerta, equo etiam cui inſidebat exanimato, quæ res equeſtri ordini & virginibus infamiam, quæ mox ſecuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis inceſti pœnas ſubierunt. Jul. Obſequens *Helvium* vocat, Oroſius *Ælium*.

Clymene, Oceani ac Tethyos filia, Japeti uxor. Heſiod. in Theog. Virg. Georg. 4.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaethontem peperit, ejuſque ſorores Heliadas, quæ & *Clymeneides* vocantur. Ovid. ad Liviam.

Sic flevit Clymene, ſic & Clymeneides altæ,
Quum juvenis patriis excidit ictus equis.

Inde *Clymeneus*, ut *germina Clymenea*, i. e. *populorum germina*. Stat. 1. Sylv.

——— Queritur jam Seras avaros
Auguſtum ſpoliare nemus, Clymeneaque deeſſe
Germina, nec virides ſatis illacrymare ſorores.

Item *Clymeneius* aliud adjectivum. Ovid. Met. 2.

——— Proles Clymeneia, pro Phaethonte.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorumque ejus internuncia, quæ etiam Trojam illam eſt ſecuta. Hom. Il. 3. Ovid. Ep.

Cætera per ſocias Clymenen Æthramque loquemur,
Quæ mihi ſunt comites, conſiliumque duæ.

Clymenus Pluto dicitur, quam ob cauſam Etymologi Auctor docet. *Clymenus*, inquit, *proprium nomen Heroïs* παρὰ τὸ κλύω τὸ ἀκούω. Subdit, Ἔστι καὶ ἐπίθετον Ἅδου, τουτέστιν ὁ πάντα καλῶν εἰς ἑαυτόν, ἢ ὁ ὑπὲρ πάντων ἀκουόμενος. Antholog. lib. 9.

——— Εἰς Ὀρφέα.

Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελγε λύρᾳ.

Clytemneſtra, Tyndari & Ledæ filia, uxor Agamemnonis, quæ belli Trojani tempore mutuo Ægiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit, virumque captâ jam Trojâ, in patriam redeuntem, ab adultero adjuta per inſidias interfecit, idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci rapuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit; ubi unà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægiſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, unà cum adultero eam necavit. Ovid.

Et vindex in matre patris malus ultor Oreſtes
Auſus in arcanas poſcere tela deas.

Propert. 3. 19

Nam quid Medeæ referam, quo tempore matris
Iram natorum cæde piavit amor?
Quidve Clytemneſtræ propter quam tota Mycenis
Infamis ſtupro ſtat Pelopæa domus.

Horat. Serm. 1. Sat. 1.

——— At hanc liberta ſecuri
Diviſit medium fortiſſima Tyndaridarum.

Juvenalis:

Mane Clytemneſtram nullus non vicus habebit.

Idem:

——— Tyndaris ille bipennem
Inſulſam & fatuam dextra lævâque tenebat.

Clytia, ſive *Clytie*, una ex Oceani nymphis aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri ejus indicavit. Quare iratus Apollo graviſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa verò amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame, & dolore conſumpta, mutata eſt in Heliotropium. Ovid. Met. 4. Fuerunt & duo aliæ *Clytiæ*, altera Amphidamantis filia, uxor Tantali, mater Pelopis, cujus meminit Eurip. Schol. Altera vero Amyntoris concubina, cujus calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcavit, qui poſtea à Chirone cæcitate levatus rex Dolopum factus eſt.

Cneph, Ægyptiorum Deus, quem unicum mundi opificem putaverunt. Quod ex Plut. cognoſcere eſt, de Iſide & Oſir. ubi apud eum in Aldinâ, Stephanicâ, & poſtremâ Pariſinâ perperam Κνηφαγένητον legas. Sic enim locus iſte emendandus ex ſententia Voſſii patris. Θνητὸν οὐδένα νομίζοντες θεὸν ... ἀλλὰ ὃν καλοῦσιν αὐτοὶ Κνὴφ ἀγέννητον ὄντα, καὶ ἀθάνατον. Teſtis quoque Porphyrius apud Euſeb. in 3 Præp. Evang. cap. 12. ubi ſimiliter traditur. Ægyptios unum ſtatuiſſe Deum, puta τὸν δημιουργόν, ſive *opificem mundi*, atque eum vocitaſſe Κνὴφ, ejuſque ſimulacrum ex ore ovum effudiſſe, ut mundi eſſe opificem ſignificetur, nam ovum mundi Symbolum Ægyptiis fuit. Videtur autem *Cneph*, idem ac *Cnuphis*, de quo Strabo lib. 17. cujus templum ait eſſe in Syene; ea autem Thebaidos pars.

Cneus, cognomen apud Romanos, quod idem à *nævo* deducitur, præpoſita C. literâ. Cum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G. pro C. efferebant.

Cnoſſus, ... ὁ Ἅδης citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 4. ubi ait, Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos. Voſſius.

Cobali, dæmones erant in comitatu Bacchi Ariſtoph. Schol. in Plut. Κόβαλοι δαίμονές εἰσι περὶ τὸν Διόνυσον ... Atque hinc Κοβάλεια eſt *verſutia*, & *fraus*. Origo vocis eſt כבל *Cibel* Hebræi, Syri, ac Arabes, *fumos*, *laqueos*, & *pedicas* ſic vocant. Unde ſecundariâ ſignificatione eſt *techna*, *machinatio*; ſic Pſal. 19. 61. *Funes impiorum circumplexi ſunt me*, i. e. *doli*.

Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit; quem cum Minos illuc uſque proſequeretur à Cocali filiabus fuit interfectus. Ovid Met. 8. Stephanus *Cocalum* Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

Cocles, vir Rom. qui Porſenna rege per Sublicium pontem tranſire conante, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur; quo facto, ſe cum armis præcipitavit in Tyberim; & licet vulnus acceperit in coxa, fluvium tamen tranando ad ſuos pervenit, unde eſt illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ vitium objiceretur. *Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei.* Val. Max. 3. 2. Virg. Æn. 8.

Illum indignanti ſimilem, ſimilemque minanti
Aſpiceres, pontem auderet quod vellere Cocles.

Prop. lib. 3.

Coclitis abſciſſos teſtatur ſemita pontes.

Juvenal. Sat. 8.

Quid memoratur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.

Eſt autem *Cocles*, idem quod *unoculus*. Originem ponit Varro lib. 6. *Ab oculo*, inquit, *cocles*, *quaſi ocles dictus*, qui unum haberet oculum. Verum omnino corruptum ex Græco κύκλωψ, quód notat ... *Cocles* vero unoculum notare, præter Varronem docet Plaut. Curculione act. 3. ſc. 1.

L. V. *Unocule ſalve.* Cu. *Quæſo derideſne me?*
L. V. *De Coclitum proſapiâ te eſſe arbitror.*

Ubi per Coclites non Romanorum familiam intelligit, ſed Arimaſpos, ut notat Turnebus Adverſ. 23. 26. Idem judicium eſto de illo Ennii apud Varron. lib. 6.

——— Decem coclites, quos montibus ſummis
Riphæis fodere. ———

Nam Arimaſpos in Riphæis montibus ponunt Herodotus & alii. Addam & Plinii locum 2. 37. *Qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites vocabantur.* Vide Cyclops.

Cocytus, Inferorum amnis, à Styge profluens. Nomen habet ἀπὸ τοῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo* & *lamentando*. Virg. Æn. 6.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem.

Idem

Idem ibidem.

Hinc via Tartarei quæ fert Acherontis ad undas
Turbidus hic cæno, vaſtaque voragine gurges
Æſtuat, atque omnem Cocyto eructat arenam.

Idem Georg 4.

Quos circum limus niger & deformis arundo
Cocyti tardaque palus innabilis unda.

Horatius.

Viſendus ater flumine languido
Cocytus errans. ———

Claud. 2. de Raptu Proſerp. non ſine nominis alluſione:

———*Preſſo lacrymarum fonte reſedit*
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.

Seneca in Herc. Fur.

Palus inertis fœda Cocyti jacet,
Hic vultur, illic luctifer bubo gemit.
Omenque triſte reſonat infauſtæ Strygis.

Statius Theb. 1.

———*Inamœnum forte ſedebat*
Cocyton juxta, reſolutas vertice crines
Lambere ſulfureas permiſerat anguibus undas.

Silius lib. 13.

Parte aliâ torrens Cocytos ſanguinis atri
Vorticibus furit, & ſpumanti gurgite fertur.

Apollodorus apud Stobæum, Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὃς ἐκ Στυγὸς καὶ συγκλείεται ἀπορρώξ. Eſt & flu. ejuſdem nominis aquæ ingratiſſimæ, unde huc inferis adſcriptus. Pauſan. lib. 1. Περὶ δὲ τὴν Κιχύρον, λίμνη τέ ἐστιν Ἀχερουσία καλουμένη καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ Κωκυτὸς, ὕδωρ ἀτερπέστατον.

Codrus, ultimus rex Athenienſium fuit, Melandri filius; qui cum Lacedæmonii gravi bello Atticos premerent, reſpondiſſet Pythius, *Quorum dux ab hoſte eſſet occiſus, eos futuros ſuperiores*, depoſitâ veſte regiâ, paſtoralem cultum induit, immiſſuſque caſtris hoſtium de induſtriâ rixam ciens, interemptus eſt, ut narrat Paterculus. Horat. 3. Od. 9.

Codrus pro patriâ non timidus mori.

Ab hoc proverbium *Codro generoſior.* Vide Juſt. lib. 2. Val. Max. 5. 6. Cic. Tuſcul. 1. Apud Virg. Ecl. 5. *Codrus* paſtoris nomen eſt, perinde ut *Alcon.*

———*Si quos aut Phyllidis ignes;*
Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Ubi male Servius ad Codrum Athenienſem refert, quem eo nomine Scaliger notavit animadverſionibus Euſeb.

Codrus, poeta quidam pauperrimus, cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus *Codro pauperior.* Juv.

Lectus erat Codro Proculâ minor. ———

Martial:

Pauperior nemo, quam totâ Codrus in urbe
Cum ſit tam pauper, quomodo cæcus amat?

Malum poetam fuiſſe Codrum è Juv. diſcimus. Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Cœlus, Saturni pater. Euſebius de Phœnicum Theologia loquens ſic ait: *Poſt triginta duos annos* regni Cœli Saturnus ejus filius, inſidiis prope fontes ac fluvios locatis, patrem captum execuit, unde ſanguis in fontes ac fluvios ſtillavit: qui locus his etiam *temporibus viſitur. Cœlum* autem hunc Diod. lib. 4. ſcribit peritiſſimum fuiſſe curſuum aſtrorum temporumque: & annum digeſſiſſe, unde illi *Cœlo* nomen, rudeſque homines artes docuiſſe & humanitatem, regnaſſe circa Septentrionem & Occidentem in Africâ, genuiſſeque ex variis uxoribus liberos quinque & quadraginta.

Coloſſus Lyſippi, ut quidam aiunt, diſcipulus, *coloſſi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Coleto* artifice ſic dictum fuiſſe tradit Feſtus. Sed hæc ſunt mera ſomnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34. 7. *Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Coloſſus Rhodi, quem fecerat Chares Lindius, Lyſippi diſcipulus.* Simonides in hunc Coloſſum lib. 4. Anthol.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Λάχης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Niſi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Euſtathioque conveniat. Sed hoc pacto & pro ὀκτάκις ſubſtituere poſſis ἑπτάκις, ut in hoc quoque conſentiat cum Plin. Straboneque, qui 70 faciunt cubitorum. Verum hoc utut eſt de *Coloſſo*, vel *Caleto*, vel *Coleto*, altum apud veteres ſilentium eſt. Quare rectius Etymologus, qui *coloſſum* ſic dici ſcribit, quia ob nimiam altitudinem, oculorum fruſtaretur aciem, Κολοσσὸς, inquit, παρὰ τὸ κολούειν (ὃ ἐστὶν ἐλαττοῦν) τὰ ὄσσε, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus ſententiam confirmat Papinius Sylv. lib. 1. carm. 1.

———*Vix lumine feſſo*
Explores, quam longus in hunc deſpectus ab illo.

Loquitur de equo Domitiani, qui coloſſo impoſitus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam.*

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum?

Magnitudinem Coloſſorum innuit Plin. ubi ſupra: *Moles excogitatas videmus ſtatuarum, quas Coloſſos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσοὺς λέγεσθαι οἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντες. Stat. 1 Carm. 3.

Enormes manus eſt experta Coloſſos.

Columella. Gaditanus genere, ſcripſit abſolutiſſimos libros de R. R. temporibus Claudii Imperatoris.

Petrus *Colvius* Brugenſis. vir doctus, ſed ingenio ſuo rectius potuiſſet uti. At Aſini aurei, ſcriptionis parum pudicæ ſcholiaſtes ab aſino calce protritus obiit. Extant 2 ejus epitaphia quæ hoc ipſum optimâ fide teſtantur. Vide Matt. Naderi Martialem cum Comment. in præfat. ad Lectorem, poſt initium.

Cometes, pater Aſterionis, unus ex Argonautis. Val. Flaccus lib: 1.

———*Celer Aſterion, quem matre carentem*
Criſtatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ubi ad verbum fere ut ſolet, expreſſit Apollonium lib. 1 Sic enim ille.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο.

Quod autem *criſtatum* vocat *Cometem* Flaccus, alluſum eſt ad nomen *Cometæ*. Nam (ut ait Plin.) *Cometas Græci vocant, noſtri crinitas, hoc eſt horrentes crine ſanguineo.* Haud abs re forſan fuerit hic notare, quæ de Cometarum præſagiis antiqui tradidere, adeo ut in Proverb. abierit Senarius iſte.

Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ κακὸν φέρει.

Nihil enim Poetis præcipue magis perſuaſum eſt, quam cometas denunciare magna mala. Virg Georg. 1.

Non alias cœlo ceciderunt plura ſereno
Fulgura, nec diri toties arſere Cometæ.

Tibullus lib. 2.

Hæc fore dixerunt belli mala ſigna Cometæ.

Lucan. lib. 1.

———*Terris mutantem regna Cometem.*

Stat. 1. Theb.

Mutant quæ ſceptra Cometæ.

Silius lib. 1.

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum ſpargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cœlo radios, & ſævâ luce coruſcum
Scintillat ſidus, terriſque extrema minatur.

Et lib. 8.

———*Non unus crine coruſco*
Regnorum everſor rubuit lethale Cometes.

Val. Flacc. lib. 6.

——— *Iratoque vocati*
Ab Jove fatales ad regna injuſta Cometæ.

Claud. 1 de bello Getico.

Et nunquam cœlo ſpectatum impune Cometem.

Et in Epigr. de Magnete.

Non fruſtra vaſi ferali crine Cometa.

Ac de Raptu Proſerp. lib. 1.

———*Augurium qualis laturus iniquum*
Præpes ſanguineo delabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non illum navita tuto
Non impune vident populi, ſed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hoſtes.

Phil. *Comminæus*, ex illuſtri Comminæa apud Flandros gente natus, eques Aurei Velleris, Dominus Ruſcuræ, vir formæ elegantis, ſtaturæ proceræ. Octennium vixit in Aula Caroli Audacis, Burgundiæ Ducis. Sed pretio corruptus, transfugit a Domino ſuo ad Lud. undecimum, Franciæ Regem, cujus res geſtas celebravit, uti & filii ejus Caroli 8. Etſi autem non uno loco Mejerus dicat in pluribus falli: tum hiſtoricus eſt verax ac prudens, cujus præclarum elogium vide apud Juſtum Lipſium not. in 1 Polit. & Scævolam Sammarthanum lib. 2. operis quo Elogia Gallorum doctrinâ illuſtrium perſcripſit. Hic tantus vir cavere non potuit, quo minus mortuo rege Ludovico, perfidiæ accuſatus in carcerem conjiceretur; ubi triennium detentus fuit, & pro ſeipſo capitis cauſam dicere cogebatur; tandem innocens repertus eſt. Obiit in Pictonib. an. Chriſti 1509. æt. 63. Scripſit Gallicè nec enim Latinè ſciebat; ſed Latine loquentem fecit Jo. Sleidanus, qui & vitam adjecit. Voſſius.

Comitia, orum, pl. num. conventus populi ad creandos magiſtratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda, à *coeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo* Leguntur autem Comitia *Conſularia, Prætoria, Quæſtoria, Tribunitia, Ædilitia*; quibus ſcilicet Conſules, Prætores, Quæſtores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ſerunt

Comiti-

Comitiorum genera; *curiata, centuriata, tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea ſunt vel curiata, vel centuriata; ex quo quod primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* uſitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim κατ' φυλὰς pop. Romanus ſuffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, ſive per centurias; Tributa, quum tributim ſive per Tribus. Dionyſ. lib. 7. ſcribit, in comitiis Curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, i. e. *locus comitiorum*. Cæterum de Comitiis plura vide apud Manutium lib. de Legg. Romanis.

Compitalia, feſta quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitius* dies in quo celebrabantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuiſſe his ſacris ex loco Varronis ad Suetonium rectè obſervavit Caſaubonus, confirmatque Auſonius Eidyll. 23. in his.

Et nunc jam certis vel mera feſta diebus,
Cum ſua per vicos compita quiſque colit.

Non longè tamen a Saturnalibus celebrata perſuadet Dionyſ. lib. 4. Inſtitutio eorum à Servio Tullio eſt, ut idem Dionyſ. itemque Plin. lib. 36. extremo docet, Auguſtum bis ea celebrare per annum, quæ ſemel antea tantum peragerentur, ejus vita ſignificat apud Sueton cap. 31.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commeſſationum, nocturnarum ſaltationumque præſes: In cujus militia authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Muſicisque inſtrumentis, ad amicarum fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque laſciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſophus ἐν εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus apud Ariſtoph. in Ranis.

Conon, hiſtoricus, ἐν Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaſte in lib. 1. Etiam Joſephus lib. 1. contra Apionem, Judæorum à Conone mentionem factam ait; *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis perſecutus eſt, meminit Servius in illud Maronis 7. Æn. *Sarraſtes populos*, &c. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 24. Item lib. 3. p. 346.

Conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui 7 de Aſtrologiâ libros edidit. Virg. Eclog. 3.

In medio duo ſigna; Conon, & quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archytæ ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proavo ducta Conone domus.

Item Athenienſium dux, quem Reſp. ſua omnibus inſulis præfecit. Poſt prælio victus a Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cujus auxilio patriam, cui ſervitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plut. in Lyſandro.

Conſentes, dii dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt, *Conſentientes*. A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hiſce à *Conſentiendo* nomen inditum ſit, docet hic locus Martiani Capellæ, lib. 1. *At mox Jovis ſcribæ præcipitur pro ſuo ordine, ac ratis modis, cælicolas advocare, præcipueque ſenatores Deorum; quorumque nomina, quoniam publicari ſecretum cæleſte non permiſit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex conſenſione perfecit.* Aliis magis placet, ſic vocari, quaſi *Conſulentes*, quando eos Capella *Jovis ſenatores*, Arnobius vero lib. 3. *Conſiliarios Jovis* vocat. Eſt & tertia Etymologia: Nam doctiſſ. Junius ab antiquo verbo *Conſo, conſis* deducit, quod idem eſt ac συμβουλεύειν. Inde igitur *Conſentes*, ut & Deus *Conſus*.

Conſentia, ſacra, quæ ex multorum conſenſu inſtituta. Feſtus. Ad quæ verba notat Scaliger *Conſentia ſacra* Gentilium inter ſe fuiſſe, uti & *deos Conſentes*, e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Conſtans, Conſtantini, & Conſtantii frater, Collega Magnentii, qui comes ordinum Auguſtæ Germ. urbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helenæ occiſus eſt. Triport. Hiſt. lib. 4. cap. 17.

Conſtans, Imperator, Conſtantini M. filius cum fratribus Conſtantino & Conſtantio Imperium tenuit, uſque mortuus Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit, cum Perſis infeliciter pugnavit, quos cum iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantinus Magnus, Conſtantii Cæſaris & Helenæ filius, primus Romanorum Impp. Chriſti cultum ſectatus; aliquot annis cum Licinio Chriſtianorum hoſte acerrimo imperavit, quem poſtea non alia magis de cauſa ſæpius victum interfici juſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius quam quod Romani Imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam urbem à ſuo nomine *Conſtantinopolim* appellavit. Vitam ejus ac res geſtas fuſe tradit Euſeb.

Conſtantinus Manaſſes, ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis; ſcripſit verſibus politicis σύνοψιν ἱστορικήν, quam Latine vertit doctiſſimus Leunclavius. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 340.

Conſtantinus Porphyrogennetus, Leonis Imp. & Irenes fil. princeps ſtudiorum amantiſſimus, quæ & non parum promovit, uti teſtantur Georgius Cedrenus, Zonaras Annal. lib. 3. Theodorus Metochita Hiſt. Rom. lib. 2. Michael Glycas, An. lib. 3. atque alii. Imperator hic, cum videret hiſtoricorum maximum numerum, & conſiliariorum in iis legendis negligentiam, quo malo iſti occurreret, juſſit flores ex hiſtoricis omnibus excerpi, atque in politicorum uſum digeri in corpus unum, quod in partes 53, quaſi locos quoſdam, digeſtum fuit. Dubium vero non eſt, quin hæc non minima fuerat cauſa, cur tot nobiles Græciæ hiſtorici perierint. Nam ut loci illi ſolum conſuli ac legi cœpere; hiſtorici ex quibus illa deſcripta erant, deſcribi deſierunt. Ex illis autem 53. Pandectarum, ſeu florilegii politici partibus, una duntaxat hodiè ſupereſt; nempe illa, quæ Excerpta legationum continet. Voſſius. Tu autem vide omnino doctiſſ. Valeſium Præfat. in Collectanea ex Polybio, Diodoro, &c.

Conſtantius, cognomento *Chlorus*, Imp. Rom. Conſtantini M. pater, princeps moderatiſſimus in Galliâ & Hiſp. imperavit, Maximino Italiam obtinente.

Conſul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici conſilii princeps. Supremum vero apud Rom. dignitatis faſtigium fuit poſt exactos reges à Junio Bruto primum introductum, an. U. C. 244. Dicti autem ſunt *Conſules* a *conſulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*, Quintiliano auctore lib. 1. cap. 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene conſulat conſul cluat.* Diu autem hoc nomen Romæ ſanctum, ac ſummi magiſtratus proprium fuit: Tandem tamen & ad proconſules & municipiorum magiſtratus tranſlatum eſt; quod Caſaubonus Notis ad Apul. Apol. obſervat, & plures Inſcriptiones apud Gruterum confirmant. De Conſulum officio vide plura apud Feneſtellam lib. de Rom. Magiſtratibus.

Conſus, *conſiliorum* Deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto in Circo habebat, ut oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc *Conſualia* feſta quæ fiebant in honorem *Conſi*. Livius lib. 1. *Ludos ex induſtriâ parat Neptuno equeſtri ſolemnes, Conſualia vocant.* Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Conſualia 18. die menſis Auguſti celebrari ſolita. Errat itaque Servius in Æn. 8. ubi ſic ſcribit: *Raptæ autem Sabinæ in Conſualibus, hoc eſt, menſe Martio.* Quod falſum eſſe præter Plutarchum Dionyſius teſtatur his verbis: Ἡ δὲ ἁρπαγὴ αὐτῶν ... Κωνσουαλίων ἑορτὴν ἄγειν. Vide Voſſium in *Conſualia*.

Conſyngis, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob laſciviorem cum viro jocum a cane lacerata eſt. Plin. 8. 40. Ubi *Conſingis* alii legunt.

Copia, Dea ubertatis ac abundantiæ apud antiquos, Fortunæ comes, de quâ Lactantius, vetus Statii Schol. in 4. Theb. Hæc fingebatur cornu gerere plenum uvis, malis, ac ſpicis, unde *Cornu Copiæ* proverbialiter, quaſi de abundantiâ celebratur, de quo vide Chiliadas. Horat. lib. 1. Od. 17.

———*Hinc tibi Copia*
Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Idem in Carmine Seculari.

———*Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Alii tamen hoc cornu ipſi Fortunæ tribuunt. Vide Plut. de Fort. Rom. ac Heinſium ad Heſiod. cap. 11.

Corax, antiquiſſimus Rhetor Siculus, primus artem dicendi, & præcepta conſcripſit. Cic. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiamque eâ lege inſtituendum ſuſcepit, ut mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolveret, quum in judicio, cauſa peroratâ, victoriam reportaſſet. Quum itaque Tiſias non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam ſuſciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolveret: Corax hominem in jus vocat, cauſamque omnem in hoc dilemma confert. *Diſce*, inquit, *ſtultiſſime adoleſcens, utroque modo futurum quod poſtulo, ſive viceris, ſive condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur, quum tua inter nos convenerit, ut quum primum ex judicio victoriam reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolveretur. Sin ego vicero, nihilominus judicum laqueis teneris, utpote ſententiis judicum condemnatus.* Ad hæc Tiſias, *Imo*, inquit, *tu potius diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris, ex pacto nulla tibi debebitur merces, quandoquidem ita convenit, ut eam tum demum perſolverem, quum cauſâ peroratâ victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore, judicum calculis abſoluto?* Quibus auditis, Judices adoleſcentis ingenium admirari feruntur acclamaſſe

Κακῦ Κόρακος κακὸν ὠὸν, i.e. *mali corvi malum ovum*, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis *corvum* ſig. Alii Protagoræ hoc adſcribunt. Vide Aulum Gellium in Noct. Atticis

Corbulo, Syriæ proconſul, ſub Nerone Tiridatem Parthum fudit, fugavitque. Artaxata cepit, exuſſit, & ſolo adæquavit, Tigranem Armeniæ regem deſignavit. Tacitus, lib. 13. *Corpore ingens, verbis magnificus, ſuper experientiam, ſapientiamque etiam ſpecie inanium validus.* Juven. Sat. 3.

Corbulo vix ferret tot vaſa ingentia, tot res
Impoſitas capiti.———

Ubi quidam athletam quendam eo nomine tunc temporis fuiſſe volunt.

Core, Cereris filia, à κόρος, i.e. *ſatietas*, dicta; Feſta ejus *Corea* dicebantur. Schol. Pindari Olymp. Od. 7. πολλοὶ ᾗ ἄγοντες ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. Helvetius Κόρεια, Θεσμοφορία, χαλλονὴ, ἣ θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη. Ejus quoque meminit Plut. in Dione. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & ſatiamur.

Corinna, Corinnæ tres fuere, prima Thebana ſeu Tanagræa, Archelodori filia, Myrthidis diſcipula, quæ Lyricorum principem Pindarum quinquies viciſſe, & epigrammatum 50 libros edidiſſe fertur. De quâ Prop lib. 2.

Et ſua cum antiquæ committit ſcripta Corinnæ.

Stat. 5. Sylv.

Sophronaque implicitum, tenuiſque arcana Corinnæ

Secunda fuit Theſpia veterum monumentis plurimum quoque celebrata. Tertia floruit Ovidii temporibus, ipſi poetæ dilectiſſima. De quâ Martialis.

Norat Naſonem ſola Corinna ſuum.

Corinnus Ilienſis, ante Homerum Iliada ſcripſit, belli Trojani tempore, ex quo Homerus putatur omnem hauſiſſe ſui operis materiam. Suidas.

Coriolanus, vir Illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem uterque, cum civis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus injuria, ſe ad hoſtes contulit, conatumque iracundiæ ſuæ morte ſedavit. Vitam ejus habes in Plutarcho.

Corippus, Africanus Grammaticus, poema hiſtoricum reliquit libris 4. de laudibus Juſtini Auguſti junioris, cujus tempore claruit. Vide Voſſ. H. Lat. p. 748. Extat cum Comment. Dempſteri. 8. Par. 1610.

Cornelia, matrona nobiliſſima, eademque eloquentiſſima, Sempronii Gracchi uxor & Tiberii & Caii Gracchorum mater, & majoris Africani filia. A Val. Maximo laudatur quòd matronæ cuidam Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta, Juven. Sat. 6.

Malo Venuſinam, quam te Cornelia mater
Gracchorum, ſi cum magnis virtutibus affers
Grande ſupercilium, & numeras in dote triumphos.
Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E caſtris & cum totâ Carthagine migra

Fuit & *Cornelia* alia P. Seſtii uxor. Cic. 5. Fam. Epiſt. Plura vide in Franciſci Nannii libello peculiari de claris Corneliis Romæ:

Cornelia, Veſtalium Virgg. *maxima*, vel, ut alii codd. habent, *Maximilla*, ex familia Coſſorum capta in locum Læliæ defunctæ, Nerone imperante olim abſoluta, nec multo poſt repetitâ accuſatione convicta à Domitiano viva defodi juſſa eſt, authoribus Tranquillo, & Euſebio in Chronicis. Plin. Ep. 4. 11. *Illa nunc ad Veſtam, nunc ad cæteros Deos manus tendens, multa ſed hoc frequentiſſimè clamitabat. Me Cæſar inceſtam putat; quâ ſacra faciente vicit, triumphavit: Blandiens hæc an irridens, ex fiduciâ ſui, an ex contemptu Principis dixerit, dubium eſt: dixit, donec ad ſupplicium, neſcio an innocens, certè tanquam nocens ducta eſt. Quinetiam cum in illud ſubterraneum cubiculum demitteretur hæſiſſetque deſcendenti ſtola, vertit ſe ac recollegit, cumque ei carnifex manum daret, averſata eſt, ac reſiluit, fœdumque contactum quaſi planè à caſto puroque corpore noviſſimâ ſanctitate rejecit, omnibuſque numeris pudoris,*

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν.

Hæc Plinius. Senarius autem Græcus, quem citat, ex Euripidis Hecubâ deſumptus eſt; ubi Talthybius narrat Polyxenæ necem: Ἡ δ' ἢ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν, &c.

Κρύπτει θ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών

Quam ſententiam, ut obiter notem, tranſtulit. Ovidius, lib. 13. Met. ubi Polyxenæ immolationem deſcripſit.

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
Cum caderet, caſtique decus ſervare pudoris.

Idem tradit Qu. Smyrnæus de Pentheſileâ moribundâ, lib. 1.

——Ἡ δ' ἄρ' μέγα καλὸν ἢ ἀλέξρα
Εὐσταλέως ἐσπεῖτα μετ' ἵππον ἦδ' οἱ αἰδὼς
Ἤρυκεν δέμας ἐὸν, τόδ' ἀεὶ νεδία μακρά.

Juſtinus, lib. 15. de Olympiade. Alexandri matre: *Expirans, &c. veſte crura contexiſſe fertur ne quid poſſet in corpore ejus indecorum videri*

Cornelius Aſina, cum fundum emiſſet, ſponſorque pretii ab eo expeteretur, poſtero die Aſinam ſacculis pecuniæ plenis onuſtam in forum adduxit pro ſponſore, unde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus C. Cæſaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem cum de civitate in periculum vocaretur Cicero & Pompeius defenderunt.

Cornelius Coſſus, Tribun. Mil. Volumnium Lartem Veientum regem occidit, ſecundaque opima ſpolia Jovi Feretrio retulit. *Coſſos* autem eos qui rugoſi ſunt, & aſperâ facie, à ſimilitudine vermium, qui in ligno nutriuntur, Feſtus vocari tradit

Cornelius Epicadius, L. Corn. Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de ſuis rebus geſtis imperfectum reliquit, ſupplevit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poeta Elegiographus, Forojulienſis, primum ſummus Octavii amicus, ſed poſtea ſuſpicione conjurationis, cum in ejus odium impegiſſet, ſibi ipſi mortem conſcivit anno ætatis 44. Ovidius.

Sanguinis atque animæ prodige, Galle, tuæ.

Euphorionem Græcum tranſtulit in Latinum ſermonem. & amorum ſuorum *de Cytheride* libros 4. conſcripſit. Fuit autem amicus Virgilii, adeo ut quartus liber Georgicorum a medio uſque ad finem ejus laudem teneret, quas poſtea, jubente Auguſto, in Ariſtæi fabulam commutavit. Amavit, uti diximus, Cytheridem meretricem, libertam Volumnii, quæ, eo ſpreto, Antonium euntem in Gallias eſt ſecuta; propter quod amorem Galli videtur conſolari Virgilius in Bucolicis Eclog. 10. Cytheridem autem quam deperibat, mutato nomine, Lycorim vocavit. Ovid. Amor. 1. 15.

Gallus & Heſperiis & Gallus notus Eois,
Et ſua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Nepos, vir diſertus, Ciceronis tempore, vitas illuſtrium virorum ſcripſit, quarum tantum *Pomponius Atticus* extat. Libris illis non modo de excellentibus Imperatoribus, ſed etiam de ſcriptoribus claris egit, Catone ſcilicet, Cicerone, Terentio, aliiſque. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 14. *De Homero* locum ex primo Chronicorum ejus adfert Gellius 17. 21. *De Cicerone* quoque ſeorſim eum egiſſe innuit idem Gellius 15. 28. *Cornelius Nepos & rerum memoriæ non indiligens & M. Ciceronis, ut qui maximus amicus familiaris fuit, atque is tamen in primo librorum, quos de vita illius compoſuit, erraſſe videtur.* Ipſe autem Cicero inter Philoſophos numerari vult: Κικέρων ὁ φιλόσοφος ὁ πολιτικὸς Τίτῳ ἀσπάζεται, inquit Cicero ipſe lib. 2. ad Att. ep. 8. Et Philoſophus ab aliis accenſetur. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 24. *Tullius, qui non minus profeſſus eſt philoſophandi ſtudium, quàm loquendi.* Lactantius 1. 15. *M. Tullius, qui non tantum perfectus Orator, ſed etiam Philoſophus fuit.* Huic Valerius Catullus Veronenſis opus ſuum dedicat, ut indicat epigramma totius operis Catulliani primum,

Cui dono lepidum novum libellum?
Corneli tibi.———

Vide Lambin. Præfat ad notas ſuas in Æmilium Probum.

Cornelius Severus, inter Poetas epicos ab antiquis authoribus relatus eſt. Ingenio fuit magno, & in ſcribendis verſibus facili. Conſtat eundem fuiſſe in declamationibus verſatum, quâ in re ingenium ſuum, atque eruditionem maxime probavit. Quintiliano *verſificator quam poeta melior* habitus eſt. Scripſit inter alia multa *de bello Siculo*, quod opus ab eo abſolutum non eſt propter immaturam mortem. Quod ſi abſolvere potuiſſet, merito ſibi ſecundum locum vendicaſſet, ut ait Fabius. Extat ejus carmen quo eleganter deflevit Ciceronis mortem. Vide *Cicero*.

Cornelius Valerianus, ſcriptor antiquus: de quo Voſſ. Hiſt. Lat p. 70

Cornelius Bocchus inter Rom. ſcriptores refertur à Plinio, lib. 16. cap. 4. & alibi.

Cornelius Tacitus, hiſtoricus eximius. Vide *Tacitus*.

Cornelius, Centurio Romanus à D. Petro Apoſtolo ſacroſancto lavacro Cæſareæ tinctus fuit. Act. 10. Et ibi primus Epiſcopus omniumque gentium qui crediderint merito extitit primitiæ, quòd primus Spiritu ſancto repletus fuerit. Origen. ſuper Numeros.

Cornicularius, ut Sigonius exiſtimat, fuit miniſter Tribuni Mil. qui vigiliis ejus loco circumibat, atque ejus imperia Corniculo edebat. Val. Max. cap. *de Pudicitiâ*. *M. Lætorio Tribuno Militum Cominius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium ſuum ſtupri causâ appellaſſet.* Frontinus Stratagem. lib. 3. *Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitavit.*

Cornificius,

Cornificius, iiſdem temporibus in poeticâ floruit, quibus in ſcribendâ hiſtoriâ Salluſtius, Lucceius, & Corn. Nepos. Ingenio eleganti ac lepido fuit, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus. Sororem habuit *Cornificiam*, ut ſcribit Euſebius, cujus carmen in magno pretio habebatur. Fuit etiam *Cornificius* amicus Ciceronis paternus & collega, ad quem extant multæ Ciceronis ipſius Epp. lib. 1. Fam. Ep

Corniger, Bacchus dictus eſt, quod nimio vini potu truces homines reddantur, & tunc, ut ait Ovidius lib. 1. Art.

——— Sumit cornua pauper.

Eodem ſenſu Horat. in Odis.

Viresque & addis cornua pauperi.

Alii, quia Bacchus idem cum Sole eſſe cenſetur. Radii autem ſolares inſtar cornuum ab antiquitate expreſſi ſunt. Vide & Macrob. in Saturnal. Imo & apud Ebræos radii cornua vocantur.

Cornutus, Leptites genere (eſt autem Leptis Africæ civitas) Stoicus Philoſophus, quem à Nerone propter liberiorem de ejus carminibus vocem multatum exilio referunt Dio & Euſebius in Chronico. Multa de eo falſi & inepta Suidas, cui fidem habere caveant tirones Perſii præceptor fuit, ut non obſcurè in penultima Sat ipſe teſtatur.

Cum primum pavido cuſtos mihi purpura ceſſit,
Bullaque ſuccinctis Laribus donata pependit,
Me tibi ſuppoſui, teneros tu ſuſcipis annos
Socratico, Cornute, ſinu.

Multa eum in philoſophicis ſcripſiſſe, conjicimus ex Hieronymi ad Magnum oratorem epiſtolâ: putamus enim hunc eſſe Cornutum illum, de quo multa Origenes in Stromateas ſuos tranſtuliſſe dicitur Fuiſſe vero non ſolum philoſophiæ cognitione clarum ſed & aliis ſtudiis, hiſtoria arguit, quam Dio narrat de adhibito illo à Nerone in conſilium ſuper inſtituto carmine de rebus geſtis Romanorum. Nam Neronem ab omni philoſophiâ fuiſſe alienum conſtat, neque vero cauſæ quicquam erat, cur de pangendis verſibus Stoicus conſuleretur; niſi etiam eruditionis laude, & diſciplinis humanioribus excultus fuiſſet Cornutus. Quare Dio illum ait ἐπὶ παιδείᾳ εὐδοκιμηκότα, (*eruditionis opinione claruiſſe*) non autem ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Cum igitur in utroque genere excelluerit Cornutus, quæſtionis eſt, idemne hic an alius ab hoc diverſus fuerit Annæus ille Cornutus Grammaticus, quem in Virgilium & alios poetas commentarios ediſiſſe conſtat, & paulo ante Gellii memoriam Romæ grammaticam eſſe profeſſum. De hoc igitur ſtudioſi quærant amplius: nobis quidem non videtur. Multa quoque Porphyrius in Εἰσαγωγῇ in Categorias de Cornuto quodam: ubi inter alia eum ſcripſiſſe τὰς Ῥητορικὰς τέχνας & γεγραφηκότα πρὸς Ἀθηνόδωρον Stoicum, auctor eſt. De hoc quoque quis ille fuerit cogitemus. Caſaubonus.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Ciceronis temp. de quo ſic ipſe ſcribit Epiſt. lib. 10. *Placuit nobis, ut ſtatim ad Cornutum Prætorem urbis literas deferremus, qui, quòd Conſules aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more majorum.*

Corœbus, Mygdonis fil. qui Caſſandræ amore incenſus, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Trojani temporibus ad Trojam venit, ſocero & Phrygibus auxilium laturus, fruſtra ei ſuadente ſponſâ, ut in patriam reverteretur, certiſſimoq; exitio, quod toti urbi imminebat, ſeſe eriperet, cujus verbis cum fidem non adhiberet, poſtremâ illâ nocte quâ Ilium cecidit à Peneleo Græco quodam fuit interfectus. Virg. Æn. 2.

——— Juveniſque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat inſano Caſſandræ accenſus amore.

Hinc proverbium: *Stultior Corœbo.* Vide Barthium ad Stat. Theb pag 226. Item Corœbus curſor optimus Elidenſis, qui à Neoptolemo interfectus eſt. Pauſanias.

Corona, ſignum cœleſte ſupra humerum Arctophylacis eſt, novem ſtellis conſtitutum in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Virgilius Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Gnoſſiaque ardentis decedat ſtella Coronæ.

Manilius Aſtron. lib. 1.

At parte ex aliâ claro volat orbe Corona,
Luce micans variâ, nam ſtella vincitur una
Circulus in medio radians, quà proxima frontem
Gnoſſia deſertæ fulgent monumenta puellæ,
Candidaque ardens diſtinguit lumina flammâ.

Vide *Ariadne.*

Coronis, quæ & Arſinoe, Phlegyæ, vel, ut alii tradunt, Leucippi filia; quæ cum formâ eſſet non ineleganti, Apollini placuit, à quo & vitiata & gravida facta eſt. Verum cum poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo ejus amore capta, ſui copiam faceret, à Corvo deprehenſus eſt, ex quo cum Apollo amicæ perfidiam cognoviſſet, telis eam confodit, puerumque (qui poſtea Æſculapius dictus eſt) ex utero ejus exemptum Chironi Centauro tradidit educandum. Ovid. Met. l. 2.

Pulchrior in totâ quam Lariſſæa Coronis
Non fuit Æmoniâ.

Coronis, Dea fuit, quæ in Sicyone colebatur, cujus tamen ſimulachrum peculiare templum nullum habuit, ſed cum ſacrificii tempus acceſſit, id in Palladis ſacraria transferebant, honoreque proſequebantur

Val. *Corvinus*, de quo vide Liv. lib. 7. Gell. 9. Plin. 7. 48. Val. Max. 8. 14. Prop. l. 3.

Et cui cognomen corvus habere dedit.

Ovid. 1. Faſt.

Ex uno quidam celebres, aut torquis adempti,
Aut Corvi titulos auxiliaris habent.

Manilius lib. 1.

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen qui geſtat in alite Phœbum.

Coruncanus, primus de plebe Pont. Max. factus, teſte Livio. Cicero in Orat. *pro domo ſuâ* ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum fuiſſe dicit. Is cum legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet, in reditu contra jus. Gentium interfectus eſt. *Coruncanus* alter adverſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polybius.

Corus ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali. Plin. Sen. in Thyeſte:

Bruttium Coro feriente pontum.
——— Cœli fuſcator Eos

Lucano dicitur lib. 1. Idem lib. 7.

——— Victus violento navita Coro
Dat regimen ventis. ———

Stat. lib. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Silius, lib. 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto
Per longum vaſto Cori cum murmure fluctus
Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt, ſonat ille procul, flatuque tumeſcent
Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undas.

Alias *Caurus* dicitur. Virg. Geor. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Ideo Martinius ſic dici putat ab Ebræo קר *car*, i. e. *frigus.* Certe Virgilio, lib. 5. *Hyberni Cori* vocantur.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro furore correpti, cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βητάρμονας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur, poſtea autem in Cretam navigaſſe, & montem quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis etiam Idam appellarunt; ubi & Jovem infantem aluerunt, tympana jugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titane fratre convenerat, ut ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui *Curetas* & *Corybantas*, & *Cabiros*, ac *Idæos Dactylos* eoſdem eſſe putent. Diodorus Sic. Corybantem ſcribit Jaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra Matris Deum in Phrygiam detuliſſe, eoſque qui in ſacrificia ejus Deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine *Corybantes* appellaſſe. Sing numeri nominativus eſt *Corybas*, quo uſus eſt Claudianus de Rapt. Pro[ſ]. lib. 2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtravit Corybas. ———

Sidonius

Cum ſectus recalet Corybas, cui gutture rauco
Inguen per bifores regemunt cava buxa cavernas.

Ubi benè buxa, utpote in iiſce ſacris adhiberi ſolita. Val. Flac. lib. 2.

——— Horriſonæ reſpondens Gargara buxo.

Claud. 1. de Rapt.

——— Corybas non impulit enſem
Non buxus, non æra ſonant.

Virg. Æn. 9.

Tympana vos buxuſque vocat Berecynthia.

Papin. lib. 5.

——— Inſano veluti Thermodontia Thyas
Rapta deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis audetur montibus Evan

Idem, lib. 9.

— Quum Bacchica mugit Buxus.

Et lib. 2. Achil.

——— ——— ——— Buxus
Signa dedit, quatet æra Rhea quater Evia pulſant.

Seneca in Agamemnone.

Quæ turritæ turba parenti
Pectore rauco concita buxum Ferit.

Val. Flac. lib. 3.

——— Barbara buxus
Si vocet & motis ululantia Dindyma ſacris.

Heſychius: Κορύβας. Ῥέας ἱερεύς.
Horat. Carm. 1. Od. 16.

——Non acuta
Sic geminant Corybantes æra.

Virgil. Æn. 10.

—— Corybantiaque æra.

Hinc κορυβαντιᾶν eſt *inſanire*, & *mente captum eſſe*. Heſychius. Κορυβαντιῶντες, μαινόμενοι, ἢ ἐνθουσιαστικῶς κινούμενοι. Strabo, lib. 10. ſic dictos ait ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, *quia cum ſaltatione incederent*. Ait idem Corybantes vocari τοὺς μανικῶς κινουμένους, *furiosè ſe moventes*; cum autem autem non ſit ulla corporis motio μανικωτέρα, quam quæ ordine naturæ inverſo capite incedit, putat Palmerius ab eo dictos Κορύβαντας, nam κόρυ vox antiqua *caput* ſignificabat. Ergo ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ κόρυ βαίνειν dicti Κορύβαντες.

Corcus, luctator nobilis, qui cum neminem reperiret priorem, aut parem, cujuſque viribus ſuccumberet, proverbio fecit locum, *Luctaris cum Corco*, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corydeus, Heſychius: Κορυδεὺς, ὄνομα κύριον, ὅτι ἀναμαρτήτω ἐπὶ δυσμορφίᾳ καὶ ἐν παισὶν αὐτοῦ. Vide Diogen. p. 224. & Barth Adverſ. p. 251.

Corydon, paſtoris nomen à Theocrito & Virgilio celebrati. Vide de la Cerda ad Virg. Ecl. 2.

Coryneta, vel *Corynetes*, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cum juxta Epidaurum hoſpites clavâ quâdam, quæ Græcè κορύνη dicitur, trucidaret (unde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cum prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plutar. Item *Areithoi* cognomen. Hom. Iliad. a.

Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες.
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Coſconius, vetus auctor, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 700.

Coſme. Κόσμη Ægyptiaca prodendo memoriam ſui extendit. Eorum ex primo Schol. Apollonii in lib. 4. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, Quænam gens ſit antiquiſſima?

Coſmeta, ornator, ſervus in familiâ, cui domini, dominæve exornandi cura incumbit. Juvenal Sat. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas.

Id eſt, ancillæ, quæ mundum, & veſtes dominæ curant, & ornatum ejus cuſtodiunt & purgant, deponunt tunicas, & veſtes exuunt, ut nudæ virgis cædantur. Ita enim *ponere* ſumitur pro *deponere*, ut apud Catullum.

——Quas paſtor viderat olim
Idæis tunicam ponere verticibus.

Coſmus, unguentarius nobilis. Mart. 11. 9.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum.

Juvenal. Sat. 8.

—— Cenet licet oſtrea centum
Gaurana, & toto Coſmi mergatur aheno.

Ubi vetus Schol. *Coſmus luxurioſus fuit, qui ſolium in quod deſcendebat, multis diverſorum unguentorum odoribus miſcebat.* Hinc *unguentum Coſmeanum*. Mart. 12. 55:

Aut libram petit illa Coſmiani.

Petronius: *Affert vobis alabaſtrum Coſmianum.* Vide Rader. ad Mart. lib. 14. ep. 100.

Coſſus, Corn. Lentulus, conſul cum M. Aſinio Agrippa an. U. C. 777. Alius collega L. Calphurnii Piſonis an. ab U. C. 753. Tertius conſul cum Claudio Cæſare Nerone an. ab U. C. 812. Denique *Coſſus* Trib. Mil. De quo Virg. Æn. 6.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat?

Eſt & hoc nomine hæredipeta celebratus, Juven. Sat. 10.

Ut captatori moveas faſtidia Coſſo.

Coſſutiorum familia apud Rom. ex quâ *Coſſutia* uxor Cæſaris. Sueton. Sic *Coſſutius*, & *Coſſutianus*.

Cotiſo, Dacorum rex, cujus exercitus, cum Pannonias invaſiſſet, à Cornelio Lentulo, duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Horat. in Odis *Occidit Daci Cotiſonis agmen.* Abrahamus Mylius, lib. de linguâ Belgicâ, cap. 26. *Cotiſon*, quaſi *Gotes ſon*, i. e. linguâ Belg. *Dei filius*. Sic nempe Dux ille dictus eſt, quia optimates ſe, ſuoſque liberos pro Deorum progenie ab aliis haberi volunt.

Cotta, Orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis de oratore. Legem tulit, ut liceret Tribunis plebis alios recipere magiſtratus, quod lege Syllæ iis erat ademptum. Singularem ejus dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus laudat Tullius, lib. de Oratore ac in Bruto. Alter *Cotta* contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæſari conciliavit. Tertius, Legatus Cæſaris in Galliâ, inſidiis circumventus ab Ambiorigis Ducis exercitu interficitur. Aſcon. Pædianus. Hic videtur is eſſe, qui librum de Rep. Rom. conſcripſit, teſte Athenæo, lib 6.

Cottus, Gigas centimanus, Heſiod. in Theogon.

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοὶ,
Κόττος τε Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα,
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.

Vide Palæphatum.

Cotys, Latina terminatione *Cotus*, Thraciæ regum nomen. Nepos in Iphicrate, *Mneſtheа filium reliquit ex Threſſâ natum Coti regis filia.* Idem in Timotheo *Cotyn* Græcâ ratione vocat. Cotyn Thraciæ regem in Pompeianâ militiâ commemorat Cæſar, lib 3. De bello Civili, c 4. Ubi vide Ciacconium. Pompeianas partes fovit. Lucan. l. 5.

——Fortemque Cotyn, fidumque per arma
Deiotarum.——

Hic, cum naturâ eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis eleganter elaborata, ſibi ab hoſpite allata, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animadverteret. Plut. in Apophth. Alius regis Thraciæ hoc nomine mentio eſt apud Tacitum 2. Annal. cap. 64. &c. Hic ille Cotys eſt ad quem, Ovid. Eleg. 9. lib. 3. de Ponto ſcripſit, exul ſcilicet in ejus regno.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Coti Odryſarum regis meminit Livius; Alius Coti Ædui Cæſar de bello Gallico.

Cotytto, *ûs*, Dea impudicitiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur ejus ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocantur *Cotyttia*. Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat, unde etiam ſacerdotes ejus laſcivis ſaltationibus mores ejus referebant. Juvenal Sat 2.

Talia ſecretâ coluerunt orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Horat. Epod. ult.

Inultus ut tu riſeris Cotyttia
Vulgata, ſacrum liberi Cupidinis.

Vide Politian Miſcellan cap. 10. Heſychius Κοτυτὼ, ὁ μὲν Εὔπολις κατ' ἴχθος τὸ περὶ τοὺς Κορινθίους φησὶ μέν τινα δαίμονα διατίθη(?).

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini *Cranai* dicti.

Crantor, Solenſis, Academicus Philoſophus, Platonis auditor & Zenocratis condiſcipulus ac Palæmonis, qui novis opinionibus Academiam Platonicam repleverunt. Hic ſcripſit librum de Conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt & de quo hoc reliquit elogium. *Eſt ille quidem non magnus, ſed vere aureolus, & ad verbum ediſcendus libellus.* Periit aquæ intercutis morbo. Taxavit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi plane hominem ſaxeum eſſe velimus, & omni ſenſu planè carentem. Cum Chryſippo eum conjungit Horatius, ubi de Homero ad Lollium

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Item *Crantor* Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ovid. Met. 12.

L. Craſſus, Orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſavit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens. Summam ingenii non laudem modo, ſed etiam admirationem eſt conſecutus; Defendit poſtea Liciniam virginem, cum annos 27 natus eſſet. In Bruto Ciceronis eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio, & Scævolâ comparatio. Deploratur multis verbis ejus mors à Tullio in exordio, lib, 3. De Oratore. Macrobius Sat. 2. 11. *Is tamen Craſſus vir Cenſorius (nam cum Cn. Domitio cenſor fuit) cum ſupra cæteros diſertus haberetur, eſſeſque inter clariſſimos cives princeps, tamen murænam in piſcinâ domus ſuæ mortuam atratus tanquam filiam luxit. Neque id obſcurum fuit, quippe Collega Domitius in ſenatu hoc ei quaſi deforme crimen objecit.* Ælianus. Καὶ ποτε Δομετίου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ὡς μωρὸς μύραιναν ἔκλαυσας τεθνεῶσαν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν, ἐγὼ θρέμμα ἔκλαυσα, σὺ δὲ τρεῖς γυναῖκας θάψας οὐκ ἔκλαυσας.

P. Craſſus, Oratoris frater, Juris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium, ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Cæterum de morte ejus, & patris ſui variant authores. Lucan lib 2.

——Truncos laceravit Fimbria Craſſos.

Vide Appianum & Florum, lib 3. cap, 21. itemque Livii Epitomatorem.

M. Craſſus,

M. Craſſus, P. Craſſi filius Romanorum omnium ditiſſimus: Negavit quempiam divitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum Servile miſſus, adverſus Spartacum gladiatorem, qui fugitivorum ingenti contractâ manu, Vatinium, Gellium, ac Lentulum Romani Imperatores fugaverat, 12 millibus hoſtium unà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium juxta Leucadis paludem victoriâ potitus eſt, orbemque ovans intravit, Lauro, novo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremo cum ei Syria forte obtigiſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surenâ regis Præfecto captus, atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari liquefactum aurum in os ejus infuderunt, jubentes, ut ſaltem mortuus ſeſe auro ſaturet, cujus famem vivus nunquam ſedare potuiſſet. Lucan. lib. 1.

——— Poſtquam crudeli funere Craſſus
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carras.

Hiſtoriam ejus habes apud Appian. in Parthicis & Plut. in M. Craſſo, & Florum lib. 3. Mem. & Strabo lib 6. qui *Sinnaca* locum, ſive civitatem nominat ἐν ᾧ Κράσσος διεφθάρη ἅμα ληφθεὶς ὑπὸ Σουρήνα τοῦ τῶν Παρθυαίων στρατηγοῦ, ut idem inquit. Cæterum Craſſi filii defuncti uxorem Corneliam, Metelli Scipionis filiam Pompeius uxorem duxerat, poſt mortem Juliæ, ut Plut. tradit. quare etiam eò reſpexiſſe Lucanus nonnihil videtur, cum dixit

——— Umbrâque erraret Craſſus inultâ.

Quaſi tacitè moneret, Craſſi, utpote affinis ſui cædem ulciſcendam potius fuiſſe.

Craſſus, Craſſi divitis avus, nunquam riſiſſe fertur: ob id *Agelaſtus* eſt vocatus, Plin. 7. 19.

Craſſus, M Craſſi divitis fil. Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: In Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit Fuit autem diſcipulus Ciceronis, de quo ille in Oratore.

Craſſus, P. Licinius ante ætatem Pont. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul profectus eſt contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in ſui necem provocavit. Val. Max.

Craſtinus, pugnam Pharſalicam exorſus eſt, cui diras imprecatur hoc modo Lucanus, lib. 7.

Dii tibi non mortem, quæ cunctis pœna paratur,
Sed ſenſum poſt fata tuæ dent, Craſtine, mortis,
Cujus torta manu commiſit lancea bellum,
Primaque Theſſaliam Romano ſanguine tinxit.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam ejus res geſtas conſcripſit. Plut. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 347. & 462.

Craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleviſſe, author eſt Plin. 36.

Craterus pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. 35. 11.

Craterus, Antigoni Regis frater, Scriptor antiquus; citatur à Phlegonte Tralliano Mirabil. cap. 32.

Craterus, medicus inſignis, Cic. lib. 12. ad Atticum. Hujus ſervum ſcribit Porphyrius Tyrius morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, vipera piſcis in formam figuratâ & ab eo devorata ſanum factum. *Crateri* meminit etiam Horatius. 1 Serm. Sat. 3.

Non eſt Cardiacus (Craterum dixiſſe putato)

Itemque Perſius.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus Philoſophus Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, Suidâ ac Diogene Laertio teſtibus, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapezitam depoſuit, hâc lege, ut ſi filii philoſophi eſſent, eam indigentibus civibus diſtribuerent, nihilo philoſophos indigere exiſtimans: Si autem idiotæ, eis redderet, ut, vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur Philoſtratus autem in vitâ Apollonii, & Diocles eum ſubſtantiam ſuam aiunt in mare projeciſſe, uti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, *Abite peſſum malæ cupiditates, Ego vos mergam, ne ipſe mergar à vobis.* Neque enim putavit ſe poſſe, & virtutes, & divitias ſimul poſſidere. Sen. Ep. 10. Crates Stilponis auditor cum vidiſſet adoleſcentulum ſecreto ambulantem interrogavit, Quid illic ſolus faceret? Mecum, inquit, loquor. Cui Crates, Cave, inquit, rogo, & diligenter attende, ne cum homine malo loquaris. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus ſuâ authoritate eum ab obſidione patriæ removit. Plut.

Crates, Athenienſis, poeta Comicus, antiquæ Comœdiæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 31. & 56.

Crates, Grammaticus ſub Ptol. Philometore, æqualis Ariſtophanis Grammatici, cognominabitur *Criticus*, ſive *Homericus*, ſcripſit in Iliaden & Odyſſeam lib. 59 Comment. Suidas. Studium Grammaticæ Romam primus intulit, teſte Suetonio: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennii mortem plurimas acroaſes fecit, aſſiduéque per omne tempus legationis diſſeruit.

Crates, Pergamenus, res mirandas de variis gentibus literis prodidit. De quo Plin. 7. 2. & Ælianus de Animalibus 17. 9. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 147.

Cratinus, poeta Comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis Satyricam fabulam induxit. Hor. lib. 1. Serm. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ.

Perſius Sat. 1.

——— Audaci quicunque afflate Cratino.

Scholiaſt. Ariſtoph. Κρατῖνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς αὐστηρὸς τῆς λοιδορίας ἦν· Οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης ἀναιρῶν· ἀλλ' ἁπλῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων. Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis, Mæcenas docte, Cratino,
Nulla placere diu nec vivere carmina poſſunt
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Vide Voſſ. de P. Gr. pag. 56.

Cratippus hiſtoricus Thucydidis æqualis, ea quæ à Thucydide omiſſa erant complexus fuit, Author Dionyſ. Halicar. Mem. quoque Marcellinus in vita Thucydidis.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audivit Marcus filius Ciceronis, ut eſt in proœmio librorum de officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem apud Mitylenem conveniens ultro ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpemque hortatus, cum quædam de Providentiâ diſſeruiſſet, reſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plut. in Pompeio.

Crator libertus fuit M. Aurelii Veri, at deſcripſit exactè, nomina, temporaque conſulum, atque aliorum, qui annuum magiſtratum Romæ geſſerunt annis 435. Teſtis Theophilus ad Autolyc lib. 3.

Cratylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Jaſoni poſt Medeam repudiatam filiam ſuam natu minorem nomine *Creuſam* uxorem deſpondit; quam rem iniquo animo ferens Medea coronam naphthâ illitam ſponſæ dono miſit, quæ ſub noctem, luminibus accenſis, concepto igne, non modo illam, verum etiam ſponſum, & ſocerum cum totâ regiâ concremavit.

Creon, Thebanorum rex, Menœcii fil. & Jocaſtæ frater, qui Laio, ab Oedipo filio occiſo, regni adminiſtrationem arripuit. Verum cum Sphinx Typhonis & Echidnæ filia Thebanum agrum crudeliſſimè vaſtaret neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quam ſi quis ænigma ab illa propoſitum diſſolviſſet, Creon, propoſito per univerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet Jocaſtam, Oedipi matrem viduam, illi ſe uxorem daturum pollicitus eſt, regnoque Thebanorum ultro ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci cum propoſitum ænigma diſſolvere non poſſent à Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei ſummam excitus Oedipus, Laii & Jocaſtæ filius ænigma explanavit. Quam rem tam ægrè tulit fera, ut protinus ſeſe ex prærupto monte dederit præcipitem. Hâc itaque viâ Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens uxorem duxit, cum paulo ante etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, ut lucis pertæſus, utrumque ſibi oculum eruerit Antigoneſque filiæ ductu Athenis ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis, eâ conditione, relicto, ut alternis annis imperarent. Cum autem Eteocles (cui, quòd major natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto jam anno fratrem non reciperet, graviſſimum eâ occaſione inter Argivos & Thebanos bellum eſt exortum: In quo cum fratres ambo mutuis vulneribus occidiſſent, Creon denuo regni gubernacula recepit. Verum cum præter alia complura inclementiæ ſuæ exempla, Antigonam & Argiam interficiendas curaſſet, quod illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cumque occiſorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet, Theſeus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum induxit, prælioque victum vitâ exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Athenienſium. Velleius lib 1. *Ex annuis (archontibus) primus Creon.* Euſebius in Chron. Ἤρξαν αἱρετοὶ ἄρχοντες κατ' ἐνιαυτόν, καὶ πρῶτος ἡγήσατο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρέων, ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.

Creophilus Samius, quem aliquando tradunt, ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis quod *Oechaliæ captivitatem* vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ſtatuit quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, alii vero non hunc, ſed Ariſteam Proconneſium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 347.

Crephegenetus, corruptè pro *Knephagenetus*, illud etiam corruptè pro Κνὴφ ἀγένητος. Vide *Cneph.*

Crepi, Luperci dicti ſunt a crepitu pellicularum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obvias quaſque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Feſtus.

Creſcentius Numentanus, Conſulem Rom. titulo ſe præferens, urbis dominium cepit. Item Philoſophus quidam Cynicus, Juſtino Martyri infenſus. Tatianus contra Gentes.

Cretheus, Æoli filius qui ex Tyro Salmonei fratris filiâ Æſonem genuit. Inde *Cretheia virgo* apud Val. Flaccum lib. 1. pro Helle Crethei nepte.

Crethon, Dioclis fil. qui cum patre Orſilocho ad bellum Trojanum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verum cum duo hi fratres nimium ſuis viribus freti cum Æneâ congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixque eorum cadavera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Hom. Iliad. 5

Creticus, Oratoris nomen, ponitur autem pro quovis judice. Juvenal. Sat. 2.

——— *Sed quid*
Non facient alii, cum tu multitia ſumas
Cretice? ———

Idem ibidem.

Acer & indomitus, libertatiſque magiſter
Cretice pellucet. ———

Creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Jaſon, repudiatâ Medea, uxorem accepit, quamobrem Medea indignata, carminibus ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos miſit. Eos vero præmonuit, ut ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihilque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuo evolavit ignis, Creuſamque & totam Creontis regiam exuſſit. Ovid. 1. de Art. Amand.

Cui non defleta eſt Ephyræa nata Creuſa

Creuſa, Erichthei filia. Alia Cecropis filia. De quibus vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 2. capp. 13. & 14.

Creuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ conjux, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii ab Ænea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiumque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Virg. Æn. 2. Sed nonnulli eam ab ipſo Æneâ ex pactione cum Græcis factâ occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt, idque eo conſilio, ne novas ſedes, novaque fœdera (quæ fere nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro uxor obeſſet.

Crinis, Sacerdos Apollinis, qui cum ſacra Dei neglexiſſet, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſſet, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, ſacra Deo peregit; quo facto Deus illico mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex eâ re *Smintheus* Apollo dictus eſt: Cretenſes enim mures *Sminthas* vocant.

Pet. *Crinitus* Florentinus, præter libros de honeſtâ diſciplinâ etiam ſcripſit vitas Poet. Latinorum. Politiano præceptore defuncto, nobiles adoleſcentes erudiebat, ſed ita ut familiarius aliquanto cum iis verſaretur. Ea res, ut Jovius narrat, morti cauſam præbuit. Nam poſt cœnam, dum jocosè rixatur, cantharo frigidæ a petulanti convivâ perfuſus obriguit; doloréque contumeliæ in ἀκμῇ ætatis deceſſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 673

Criſon, Himeræus ſtadio vicit, Philiſco Archonte an. 1. Olymp. 83 teſtibus Dionyſ. Halicarnaſſæo lib. 11 Diod. Siculo lib. 12 Pauſaniâ Eliacis prioribus, itemque Euſebio, apud quem *Keliſon* ſcribitur, quemadmodum etiam apud Platonem de Legg. lib. 8 Καὶ ὅτι καὶ Κρίσωνα καὶ Ἄστυλον καὶ ἄλλους συχνοὺς, ὁ αὐτὸς που λόγος ἔχει. Clemens Strom. 3. Φασὶ δὲ καὶ ἀθλητὰς ἐκ πολλῶν ἀφροδισίων ἀπέχεσθαι δι' ἄσκησιν σωματικὴν ἐγκρατευομένους, καθάπερ τὸν Κροτωνιάτην Ἄστυλον, καὶ Κρίσωνα τὸν Ἱμεραῖον. Apud Ariſtophanem in quadam fabula corruptè *Teliſon* ſcriptum fuerat, unde eſt Heſychii Gloſſa Τελίσων ὁ δε. Ἀριστοφάνης δὲ ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ παίδων.

Criſpinus, Præfectus Prætorii Domitiani Principes, celebratur à Statio in ſylvis, qui patre illum Vectio Bolano quem conſulem habuit in Armenia Corbulo, prognatum ſcribit. At a Juvenale Sat. 1. proſcinditur, tanquam

Pars Niliacæ plebis & verna Canopi.

Et rurſum Sat. 4. ut adulter & inceſtus notatur.

Ecce iterum Criſpinus, & eſt mihi ſæpe vocandus
Ad partes monſtrum nullâ virtute redemptum
A vitiis &c.

Item *Criſpinus* Conſul Coll. Juventii Celſi, an. U. C. 865. Alius collega Æliani, an. U. C. 939. Tertius Conſ. cum Juliano, an. U. C. 976.

Criſpus Salluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantiâ dicendi, Atticâ brevitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem a Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus; à Trogo autem quod orationibus nimis longis utatur, ſicuti & Thucydides. Elogium ejus habes apud Martialem.

Hic erit, ut perhibent doctorum corda virorum,
Primus Romanâ Criſpus in hiſtoriâ.

Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriuſque invectivis orationibus (modo eorum ſint) conſtat. M. autem Varro Criſpum Salluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone loris bene cæſum dicit; & cum dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib. 18. Horatius de eo.

Tutior at multo merx eſt in claſſe ſecundâ
Libertinarum dico; Salluſtius in quas
Non minus inſanit, quam qui mœchatur.

Qui tamen Horatius alibi eum laudat tanquam liberalem. Carm. 2. Od. 2.

Nullus argento color eſt avaris
Abditæ terris inimice lamnæ,
Criſpe Salluſti, niſi temperato
Splendeat uſu.

E contra Aſotum ejus Lenæus Cn. Pompeii M. libertus perſtrinxit, *Laſtaurum, lurconem, nebulonem, popinonem* adpellans. Sueton. de Illuſtr. Gram. cap. 18. Et clamator ille quaſi Tullius, Salluſtio reſpondens, decoctorem eum depingit & *patrimonium* ei objectat *non comeſum ſed devoratum*. Notavit & Acro in Sat. 1. L. 1. *Quòd Caſſii Nomentani coquum Damam centenis millibus æris conductum habuerit.* Blanditur tamen ei ob amicitiam Cæſaris, de quâ rectè Acro & Porphyrio. Et L. Seneca lib. 1. de Clem. cap. 10. ponit Salluſtium in Auguſti *cohorte primâ interioris admiſſionis*. Deceſſit ex hac vitâ quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus Hiſtoriæ Romanæ libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter *Conjurationem Catilinæ*, & *Bellum Jugurthinum*, atque fragmenta quædam, temporum injuriâ nihil ad nos pervenit. Vide *Salluſtius*.

Criſpus, Conſtantini M. ex Minervinâ concubina filius, teſte S. Aurel. Victore. Quem pater, urgente Fauſtâ conjuge, interfecit, ut Eutropius in undecimo refert, quam deinceps in ultionem fervido balneo necavit. Oroſius autem auctor eſt tum Criſpum, tum etiam Licinium, Conſtantini ex ſorore nepotem, propter Arianam factionem à Conſtantino è vivis ſublatos eſſe. Alii ferunt Fauſtam Criſpum privignum, cujus amore capta erat, ad libidinem ſæpius tentaſſe, & renuentem, detuliſſe ad maritum, illum voluiſſe ſibi vim inferre, ob idque cæſum eſſe Polæ, oppido Iſtriæ; Conſtantinumq; poſt aliquot annos, comperta cauſâ uxorem occidiſſe. Aliis magis veriſimile videtur, Criſpum Fauſtæ inſidiis circumventum occubuiſſe, ne militando filiis obeſſet; atque ob eandem cauſam paulo poſt ſublatum etiam eſſe Licinium. Sozomenus in Tripartitæ primo referri ſcribit, Conſtantinum pœnitentiâ ductum cum Sopatro Philoſopho de Purificatione conſultaſſe, quâ negatâ, perturbatum Cæſarem, inveniſſe Epiſcopos, qui ex Baptiſmate purgationem delictorum promitterent; eaque occaſione Chriſtianum eſſe factum. Quod tamen Sozomenus ipſe non credit, temporis argumento ductus. Criſpum ſiquidem 20 Imperii paterni anno (qui eſt à Chriſto nato 330.) defunctum: quem tamen ante ſæpe patri in legibus pro re Chriſtianâ ſanciendis adfuerit. Criſpus hic Lactantium habuit magiſtrum, teſte Hieronymo, & ex eo Sophronio.

Criſpus Paſſienus, quo nihil ſe cognoviſſe ſubtilius in omnibus rebus, maxime in diſtinguendis, curandiſque vitiis Seneca ſcribit Præf. in lib. 4. Nat. Qu.

Critheis, ut ex Ephoro refert Plut. in vitâ Homeri, filia Apellis, quam moriens in Maronis fratris tutela reliquit. Hic autem cum puellam vitiaſſet, gravidamque feciſſet, atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa vero non multo poſt Homerum peperit, qui *Meleſigenes* primus dictus, & poſtea *cæcus* factus *Homeri* nomen cepit. Ariſtoteles autem lib. 3. de poeticâ longe aliter hæc narrat, ut & Pauſanias ubi de Melete.

Critias, unus è 30 Tyrannis Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cic. lib. 2. de Orat. Vide Voſſ. P. Gr. p. 44.

Critias, ἐν τῷ πολιτείαις citatur à Julio Polluce lib. 6. c. 13. legit eo opere de variis rebuſp. ac inter alias de reip. Lacedæmoniorum,

moniorum, cujus libri bis mem. Athen. lib. 11. Illuſtre hujus ſcriptoris teſtimonium adducit Clemens penè initio Sexti Stromateon. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Plut. meminit in Lycurgo & Solone. Alius fuit *Critias*, Callæſchri fil. poeta, cujus verſus recitant Plut. in Alcibiade, & Athenæus, lib. 13.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem ex opibus juvit, & cum quo uſque ad extremum vitæ philoſophatus eſt. Alius Pieriota, (Pieris autem eſt urbs Macedoniæ) hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, Siculas, & Macedonicas. Alius genere Naxius, hiſtoricus quoque. Suidas.

Critobulus medicus. Plinius 7. 37. *Magna & Critobulo fama eſt, extracto Philippi regis oculo ſagittà, & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.*

Ctarodemus, ejus veteres memoriæ prodidit. Plin. lib. 7. cap. 56.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade ac Diogene Stoico, ut ſcribit Cic. 2. de Oratore; de quo idem Cicero in Tuſcul. Qu. Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui cum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram cor, oris, & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.

Critolaus, hiſtoricus, ſe libris extulit rerum Epiroticarum, quorum tertium citat Plutarchus in Paral. cap. 4. Vulgavit & libros φαινομένων, ex quorum quarto quædam adducit eodem libro Plut. cap. 9. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 349.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis evertit. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. Sororem interfecit, quòd ſibi è victoriâ redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Poſtremo à Qu. Cæcilio Metello victus apud Thermopylas veneno ſibi mortem conſcivit. Livius.

Criton, hiſtoricus, vide *Crito*. Reliquit Pallenica, Syracuſarum originem, Perſica, Sicula, &c. Suidas. Meſſenia ejus celebrat Jul. Pollux 10. 17. Getica etiam conſignaſſe ex Stephano diſcimus in *Γετία*.

Crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus, qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eoſdem illectos furto compilabat, unde proverb. *Crobyli jugum*. Vide Heſychium in Κρωβύλος. Item poeta Comicus.

Crœſus, rex Lydorum Alyattæ fil. omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus. Unde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus *Crœſi Divitias* dicimus. Ovid. 4. De Ponto.

Divitis audita eſt cui non opulentia Crœſi?

Unde pauperi Iro opponitur à Propertio lib. 3.

Lydus Dulichio non diſtat Crœſus ab Iro.

Martialis.

Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores
Et cum tot Crœſos viceris eſſe Numam.

Hic, cùm ſe omnium mortalium feliciſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad vivimus, periculum ſit, ne inſtabilis hujus mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Juv. Sat. 10.

Feſtino ad noſtros, & regem tranſeo Ponti
Et Crœſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe Crœſi calamitas poſteà declaravit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus tandem ſalubre Solonis conſilium agnovit, ejuſque nomen ſæpius inclamavit. Unde admiratus Cyrus quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo ſolum invocaret, remque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Crœſum ab incendio liberavit, ſummoque ſemper apud ſe in honore habuit. Herodotus lib. 1. Plut. in Solone. Horat. lib. 1. Ep.

Quid Crœſi regia Sardis?

Cronia, *orum*, Saturni feſta erant, quæ Romæ celebrabantur 14. Calend. Jan. Ita dicta ἀπὸ τοῦ Κρόνου, i. e. *à Saturno*, Latinè *Saturnalia* vocantur. Horum Macrobius latè meminit, citatâ etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat.

Maxima pars Graium Saturno, & maxime Athenæ
Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Crotopus, rex Argivorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem cum inter vepres abſcondiſſet, canes extractum dilacerarunt: Ovid. in Ibin:

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Cteſia, duo fuerunt: Unus Cnidius, alter Epheſius. Utriuſque meminit Plut. lib. de Flum. Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ ὀρῶν, quorum è ſecundo teſtimonium promit in Caico, ut & Stobæus facit ſermone περὶ νόσου. Eſtque hic nobilis ille Hiſtoricus, qui Artaxerxis tempore vixit, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. 1. 5. Epheſio autem, cujus ætas neſcitur, idem Plutarchus attribuit libros de Perſeo illo, qui Meduſam interemit. [illegible] Κτησίας Ἐφέσιος ἐν ά Περσηΐδος. Meminit & eodem libello librorum Cteſiæ περὶ [illegible], unde ſecundum citat. ſed utrius ſint, non addit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 349.

Cteſibius, Hiſtoricus, ex quo Hermippus Smyrnæus quædam de Demoſthene citavit, ut cognoſcimus ex Plut. in Demoſthenis vitâ. Demoſthene igitur junior fuit, grandior vero Hermippo, qui ſub Ptol. Evergete vixit. Apollodorus in Chronicis narrat, eum annos vixiſſe 104. teſte Phlegonte Tralliano περὶ μακροβίων, cap. 2. Sed Lucianus in *Longævis* vixiſſe ait an. 124. niſi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod cenſet Meurſius. Ac junior hoc *Cteſibius* Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit, teſte Plin. lib. 7. cap. 37. *Cteſibius, pneumaticâ ratione, & hydraulicis organis repertis.* Organa muſica intelligit, in quibus aquæ motus & agitatio tubulos animat, ea vero pulcherrimè deſcribit Claudianus de Mallii Theodori Conſ. verſ. 350.

Et qui magna levi detrudens murmura tactu
Innumeras voces ſegetis moderatus ahenæ
Intonet errante digito, penituſque trabali
Vecte laborantes in carmina concitet undas.

Is enim vixit temp. Ptol. Evergetæ, ſecundi ejus cognominis, qui aliter Phyſcon. Vide de hoc Cteſibio Vitruvium 9. 9. & Voſſ. de Scientiis Mathematicis.

Cteſibius, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus, quid ſibi ex philoſophiâ ſupereſſet, reſpondit ἀσύμβολος δειπνεῖν, *ſine ſymbolo cœnare*; nam cum jocis ſcateret ſæpius vocabatur. Rhod. 27. 24.

Cteſibochus, pictor nobilis, qui Jovem Bacchum parturientem, & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, Dearumque clamorem depinxit.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto Athenienſibus perſuaſit coronari oportere Demoſthenem aureâ coronâ in theatro, probitatis, & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æſchine, Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclarâ illâ, atque omnium optimâ oratione quæ περὶ Στεφάνου inſcribitur. Cicero.

Cteſiphon, hiſtoricus, cujus librum 3. rerum Bœoticarum Plutarchus teſtem adducit Paral. Min. cap. 12. Fortaſſis idem eſt cujus de plantis & arboribus libros idem Plut. advocat lib. de Fluminibus.

Cteſiphon, Architectus, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, ac toto orbe celebratum; quod poſtea ab Heroſtrato quodam incenſum fuit, & hâc tantum de cauſâ ut ob aliquod facinus nominaretur.

Cteſippus, Chabriæ fil. quem Phocion mortuo Chabriâ amico, diligenter ac perhumaniter collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret. Ejus tamen cum duro, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, ut curam, & laborem in illo inſtituendo dimitteret; cujus ineptias non modo pertulit patienter, verum etiam ſtudioſe tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leviſſimi hominis fuiſſe ſuperatam. Nam cùm ille Imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, ut erat futilis, deliruſque, graviſſimum, peritumque Imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt, *O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſolvo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo.* Plut. in Phoc.

Cteſippus, hiſtoricus, Res Scythicas compoſuit. Plut. de Flum.

Cupido, Amoris Deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terrâ, Simonides ex Marte & Venere, Arceſilaus ex Nocte & Æthere, Alcæus ex Lite, & Zephyro, Sappho ex Venere & Cœlo, Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſolâ Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æn.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ovidius:

Alma fave, dixi, geminorum mater Amorum.

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto
Quam vocat matrem geminus Cupido.

Honeſtus videlicet & turpis; illumque ex Venere & Jove patre natum volunt, hunc autem Noctis ac Erebi filium eſſe, quod ipſum refert Cic. lib. 3. de Nat. D. Fingitur à poetis flammis armatus, ac duobus diverſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ovid. Met. 1. in Fab. Apol. ac Daphnes. Ejus potentiam ſupra vidimus in *Amore*, quam hic ulterius ex poetis Græcis oſtendimus. Anacreon, εἰς Ἔρωτα.

Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὁ δὲ καὶ βροτῶν δαμάζει.

Theo-

Theocritus in Pharmaceutria.

— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Idem Idyll 3.

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας
Μαζὸν ἐθήλαζεν, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ,
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.

Idem Idyll 2.

Αἰαῖ Ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Heſiodus de Cupidine.

——— Ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Tyrannum virorum vocat Euripides in Hippol. Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κλῃδοῦχον οὐ σεβίζομεν. Moſchus.

Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Oppianus Halieuticon, lib. 4.

Σχέτλι' Ἔρως, δολομῆτα, θεῶν κάλλιστε μὲν ὄσσοις
Εἰσιδέειν, ἄλγιστε δ' ὅτε κραδίην ἐρέθῃσθα,
Ἐμπίπτων κρυφίως, ὑπὸ φρένα δ' ἠΰτε θύελλα
Μίσγεαι· αἰθαλόεις δὲ πυρὸς δριμεῖαν ὁμιλήν,
Παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκλαύτοισι μανίαις.
Δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν κλαιὸν γόον, ἐν ἰσχνοῖσι
Ῥυστῆρ' οἰμωγήν. σπλάγχνοις δ' ὑπὸ θερμὸν ἐρύθεις
Φοινίξας, χαροπὸς δὲ προσώτερον ἄνθος ἀμέρσας,
Οὔτι τε κοιλαίνεις, παρά τε φρένα πᾶσαν ἀείρεις
Μαρμαίρων· πολλοὺς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεπέλασσας
Ὥστε χαμᾶζε τι καὶ ἄγριος ἀντεβόλησας,
Λύσσαν ἄγων, τοίαις γὰρ ἀγάλλεαι εἰλαπίναισι.

Idem Cynegeticon, lib. 2.

Ὄβριμ' Ἔρως, πόσος ἐσσὶ, πόσον σθένος ἄσπετον ἀλκῇ,
Ποῖα σοφίζεις, πόσα κοιρανέεις, πόσα δάμνας, ἀέξεις.
Γαῖα πέλει σαθερὴ, βελέεσσι δὲ σοῖσι δονεῖται,
Ἄσχετος ἔπλετο πόντος, ἀτὰρ σύ γε καὶ τὸν ἔπηξας.
Ἤλυθες εἰς αἰθέρ', εἶδε δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος.
Δειμαίνει δέ σε πάντα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
Γαίης ὅσσα τ' ἔνερθε καὶ ἔθνεα λυγρὰ καμόντων,
Οἱ Λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ στόμα πιστὸν ὕδωρ
Καὶ φύγον ἄλγεα πάντα, σὺ δ' οἴοισι πέπειθον.
Σῷ δὲ μένει καὶ τῆλε περᾷς, ὅσον ὁππότε λάμπει
Ἠέλιος φαέθων, σοῦ δ' αὖ πυρὶ καὶ φάος εἴκει
Δειμαίνον. καὶ Ζηνὸς ὁμῶς εἴκουσι κεραυνοί.
Τοῖος ἄγεις δῆμον ἔχεις πνείοντας οἴστρῳ
Πολυχανδέας μαλερὴν, φθινόπωρος ὀπωρίζοντας
Τυχθέντα νηπίους, ἀναλδέας, οἷα καὶ αὐτὸς
Θῆρας ἀναιδήτους ὑπ' ἀζυγίῃσι πόθοισι.

Curetes, pop. Cretæ, qui & *Corybantes* & *Idæi Dactyli* appellati ſunt · ex Ida Phrygiæ monte (ut quidam volunt) oriundi. Dicti Κουρῆτες Straboni lib. 10. ἀπὸ τῆς κουρᾶς, h. e. à *tonſurâ*; anteriorem enim capitis partem detonſam geſtabant, ne hoſtes eos cæſarie apprehenderent. Alii autem aliam rationem nominis innuunt: Θαλασσολέτης γὰρ, ὡς αἱ κουραὶ τύπτειν χεῖρ', ὅπερ ποιοῦσι τῶν Αἰτωλῶν παῖδες. Euſt. in Iliad ¹⁷ Κουρῆτες χαλκείων πάλεμον κρίνοντες, ὅσοι παρ' θῆτα ἁβρῶς. ὅτι ἐκόμων κουρᾶς ὄντες. Alii ſic dictos volunt ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quod Jovem aluiſſe dicantur.

Lucret. lib. 2.

Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultaſſe feruntur.
Cum pueri circum puerum pernice chorea
Armati in numerum pulſarent æribus æra.

Virg. Georg. 4.

Nunc age naturas apibus quas Jupiter ipſe
Addidit, expediam, pro quâ mercede canoros
Curetum ſonitus crepitantiaque æra ſecutæ
Dictæo cæli regem pavere ſub antro.

Aratus:

Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο
Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτὸν
Δικταῖοι Κουρῆτες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.

Papin. Theb. 4.

———*Qualis Berecynthia mater*
Dum circa puerum jubet exſultare Tonantem
Curetas trepidos, illis certantia plaudunt
Orgia. ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Strabo ubi ſupra, Curetas quoque in Græciam commigraſſe refert, tandemque conſediſſe trans Acheloum fluvium, ibique cum intonſa ſervarent capita, *Acarnanas* vocari cœpiſſe. Hos Ovidius ex imbre natos fabulatur. Met. 4.

———*Largoque ſatos Curetas ab imbre.*

Horum meminit Lucianus in Nigrino. Τιμωροῦντα χεῖρας τὸ βέλος, ὅτι οἶμαι, προθύμως τοὺς Σκυθῶν, ὅτι ὑπὸ ὠδίνης τῶν Κουρήτων. Ubi Palmerius, Mirum eſt, inquit, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, ſcutum, & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus, ſeu Onomacritus Hym. 1. & 2. in *Curetas*, multa illis epitheta dedit, nullum tamen quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imò contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat & χαλκοκρότους ἀρήια τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Jovem

Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες. -

Idem ait Apollodorus lib. 1. Οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 7. Ὅτι τὸν Δία παιδευόμενον θάλαμον ἐκάλυψε, κλυτῷ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν. Strabo lib. 10. ubi de Cretâ. Τούτους δὲ ὀνόμασαν Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προστησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς Διὸς γενέσεως. Plin. 7. 56. *Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Schol. ad Pyth. 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana, & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt, nullus ſagittarum jaculationem. Ætoli certè, qui prius Curetes, & à quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, fundâ, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Eleum ſagittarium fundâ proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρητῶν minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5 ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab eâ lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: Τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſeipſum pugnans ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Cretâ natum. εὑρετὴν τῆς τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum, & ipſo Jove antiquiores in Creta habitabant. Hæc ille. Diomedes lib. 3. *Vel ab Idæis Dactylis quos Curetas, ſive Corybantas Poetæ appellant: hi enim in inſ. Cretâ Jovem cuſtodiendo, ne vagitu ſe parvulus proderet, luſûs excogitato genere, clypeolis æneis inter ſe currentes, tinnitu æris illiſi, rhythmicâ etiam pedis Dactyli compoſitione celavere vocem infantis.* Hos Curetas novem fratres fuiſſe Echemenes ſcripſit in rebus Cretenſium; Dionyſ Chalcidicus quindecim, Pherecydes vero quinquaginta duo. Ridiculus interim Agathocles Babylonius eſt apud Athenæum lib. 9. qui ſuis genitu Jovem à Saturno liberatum refert. Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὸν Δία τίκτοντα ἀπὸ τῆς Δίκτης. ἐν ᾧ καὶ ἀπόῤῥητος γίνεται θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα θηλὴν ὑπέσχεν ὗς. καὶ τῷ σφετέρῳ γρυλισμῷ περιερχομένη τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους ἀνεπίληπτον τοῖς παροῦσιν ἐτίθει, διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο περισσῶς ἡγοῦνται.

Qu. Curio, pater, Orator egregius, ſed nulli memoria fuit. Hic in quâdam oratione Cæſarem *omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocavit.*

C. Curio, filius. Trib. plebis, Cæſarianas partes ſecutus eſt, vir luxu & audaciâ ſingularis. Sexcenties enim H. S. debebat, uti Val. Max. *de luxu* ſcribit. Is itaque, ut ſe ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæſarem ad bellum Civile impulit. Lucan. lib. 1.

Hos jam mota ducis, vicinâque ſigna petentes
Audax venali comitatur Curio linguâ:
Vox quondam populi: libertatemque tueri
Auſus, & armatos plebi miſcere potentes.

Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque antemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactis ut ſtarent, poſtremo jam die deſcendentibus tabulis & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis auctoratum populum Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem, an inventum? Artificem, an authorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? ſuper omnia erit populi furor, ſedere auſi tam infidâ, inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vitalis animarum iſta, aut quæ querela de Cannis quantum mali potuit accidere. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt. Ecce Pop. Rom univerſus, velut duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem

nantem ſpectat periturus momento aliquo, luxatis machinis, &c. Vide Plin. Nat. Hiſt. 36. 15.

Cureotis, tertius dies Apaturiorum, ſic dictus ἀπὸ τῆς κουρᾶς ἢ τῶν κούρων *à tonſurâ, aut à pueris*. Nam à parentibus pueri ad Tribules adducebantur, ibique tondebantur, ac Sodalitatibus, ſive tribubus adſcribebantur. Quod reſpondet, opinor Romanorum mori, quo virilem togam adoleſcentes ſumebant, & primam barbam ponebant, de quo Suetonius in Caligula cap. 10. & Nerone cap. 12. Igitur & apud Græcos, adoleſcentes ad annos pubertatis, in honorem alicujus Dei, capillum alebant, quem propterea θρεπτήριον vocabant. Eum deinde, ubi tondebantur, in ejus Dei templo conſecrabant, in cujus honorem ſe geſtaſſe profeſſi fuerant. Quod quia Apollini frequenter accidebat, illum ideo κουροτρόφον appellarunt Demoſthenes in provocat. contra Eubuliden, Παῖδας ὄντα με εὐθέως ἦγεν εἰς τοὺς φράτερας, εἰς Ἀπόλλωνος πατρῴου ἦγεν εἰς τἆλλα ἱερά. Nulla tamen Religio certo numini eos aſtringebat; nam puellæ Atticæ, teſte Pauſaniâ, primitias comarum ad ſepulcrum Iphinoæ deponebant. Eleæ virgines Opi, & Hecaergæ dicabant. Athenienſium vulgus Herculi. Heſychius: Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πιεῖν, ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. Nobiliores autem & qui ſupra vulgus exiſtimari volebant, antiquo inſtituto, cujus mem. Plut. in Theſeo, comam ſuam Apollini Pythio vovebant, ac Delphos proficiſcebantur, cum deponendi tempus adveniſſet. At Κουρεῶτιδος die conſecraſſe Dianæ comam expreſſé docet Heſychius: Κουρεῶτις, μηνὸς Πυανεψιῶνος ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων ἀποκείροντες τρίχας Ἀρτέμιδι θύουσι. Vide Caſtellanum de Feſt. Græc. in Ἀπατούρια.

Curius, Romanus civis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cum in ſcamno ſedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, invitarentque ut eo uti vellet, reſpondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecuniâ corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Livius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum Italiâ expulit, populoque viritim quaterna agri jugera diviſit, ſibique nihilo plus ſervavit, docens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Val. Max. Decretis à Senatu ſeptem jugeribus agri populo, ſibi autem quinquaginta, popularis aſſignationis modum non exceſſit: parum idoneum Reip. civem exiſtimans, qui eo, quod reliquis tribueretur non eſſet contentus. Plin. M. Curii nota concio eſt, perniciosum intelligi civem cui ſeptem jugera non eſſent ſatis. Sen. 7. Ben. Emittet illam vocem quam Rom. Imp. emiſit, cum illi ob virtutem & bene geſtam Remp. tantum agri decerneretur, quantum arando uno die circuiri potuiſſet, Non eſt, inquit, vobis eo opus cive, cui plus opus ſit, quam uni civi. Loquitur de Curio non Coclete Horatio, quod Mureto placet, uti à Lipſio oſtenſum in locum. Poſtremò de Lucanis ovans urbem intravit. Hor. Carm. 1. Od. 12.

Hunc, & incomptis Curium capillis
Utilem bello tulit.——

Juv. Sat. 11.

——*Curius parvo quæ legerat horto*
Ipſe focis brevibus ponebat oluſcula, &c.

Claudianus.

Pauper erat Curius, reges quum vinceret armis.

Curius, Alexandriæ Presbyter fuit, tantæ doctrinæ famâ, ut *Origenes Junior* appellaretur. Hieron. Joannes *Curopalates*, divulgavit Hiſtoricum compendium, de quo Voſſ. H. Gr. p. 297.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus devovit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſumque eſſet, non coituram iterum, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum dejeciſſet, Curtius acceptam à patriâ vitam eidem impendere non dubitavit, conſcenſoque equo, ſine morâ ſe in ſpecum præcipitavit. Unde etiam *Curtius lacus* nomen creditur ſervaſſe. Ariſtides apud Plut. in Parallelis. Liv. lib. 6.

Curtius, eques Rom. deliciis diffluens quum apud Auguſtum cœnaret, turdum macrum è patinâ attollens, eumque manu tenens, interrogavit Cæſarem, num mittere liceret? Quumq; is reſpondiſſet, quidni liceat? Ille protinus avem per feneſtram miſit. Princeps ambiguitate verbi deluſus, factum æquo animo tulit. Macrob. Sat. lib. 2.

Q. Curtius, temporibus Tiberii floruit, in quem eſt ejuſdem Principis dictum, natalium ejus dedecus velantis. *Curtius mihi videtur ex ſe natus.* Ex ſectatore Quæſtoris in Africâ, conſulare imperium, Provinciam Africam, & triumphi inſignia meruit. Tacit. lib. 11. *De origine Curtii Rufi, quem gladiatore genitum quidam prodidere neque falſa prompſerim, & vera exequi pudet. Poſtquam adolevit Sectator Quæſtoris, cui Africa obtigerat, dum in oppido Adrumeto vacuis per medium diei porticibus ſecretus agitat, oblata ei ſpecies muliebris ultra modum humanum & audita eſt vox, Tu es, Rufe, qui in hanc provinciam Proconſul venies.* Ubi quod ait *ultra humanum modum*; Semper ita antiqui loqui ſolent, ut iiſdem Divinitatis adſtruant hujuſmodi dolis. Virgil.

Viſa mihi ante oculos & nota major imago.

Juvenalis.

——*Tua ſacra & major imago*
Humanâ turbat pavidum cogitque fateri.

Xenoph. lib. 8. Παιδὶ ἔδοξεν αὐτῷ προσελθεῖν, κρείττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον, εἰπεῖν· Συσκευάζου, ὦ Κῦρε, ἤδη γὰρ εἰς θεοὺς ἄπει. Tac. 1. Hiſt. *Erat ipſe cellæ Junonis majorem humanâ ſpecie.* Plin. de eodem Curtio, lib. 7. ep. *Inclinato die ſpatiabatur in porticu, offertur ei mulieris figura humanâ grandior pulcriorque, perterrito, Africam ſe futurorum prænunciam dixit.*

Q. Curtius Rufus, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam. Ætas ejus colligitur ex loco ipſius, lib. 10. ubi de *novo ſidere* loquitur. Quod alii de Auguſto Cæſare intelligunt, Lipſius de Claudio, Non nemo de Trajano. Voſſius autem optime ad Veſpaſiani tempora eum refert, quem vide de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 28.

Jo. *Cuſpinianus*, Sueinfortenſis, poeta ac medicus & Orator Maximiliani Auguſti, idemque ſolers antiquitatis indagator, de conſulibus Rom. itemque de Cæſaribus inſignem commentarium condidit; Auſtriam quoque deſcripſit: extat etiam liber ejus de Turcorum origine, religione & in Chriſtianos Tyrannide. Vitam ſcriptoris hujus expoſuit Nic. Gerbelius J. C. quæ cum Cæſaribus ejuſdem conjungitur.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactavitque ac ſe ſuper eum necandam injecit, ad ſedandam peſtem, quâ propter facinus illud laborabant. Plut. in Parall.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo mixtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyanee, vel *Cyanea*, nympha quædam, Mæandri flu. filia, quæ & Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos peperit. Ovid. Met. 9.

Hic tibi dum ſequitur patriæ curvamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha
Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cum Bacchi orgia contemneret, ab irato Deo tantâ perfuſus eſt ebrietate, ut filiæ Cyanæ in tenebris, quamvis reluctanti vitium intulerit. Vide *Cyana*.

Cyanippus, Theſſalus, cum frequentiſſimè venatum ire conſueviſſet, nova ejus ſponſa, ob magnam viri in ſylvis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata euntem Cyanippum pedetentim ſubſecuta eſt, cumque inter denſa delituiſſet arbuſta, rerum præſtolatur eventum. At ramis forte commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, tanquam brutum animal dilacerarunt. Id vero inſperatum adeo facinus, cum Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſcivit. Plutarchus in Paral.

Cyaraxes, vel *Cyaxares*, Phraartis regis Perſarum ac Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſiæ populos in provincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, cum prius omnia promiſcua eſſent, atque implicata. Cum Lydis prælium fecit, ac omnem trans Halym flu. Aſiam ſibi ſubjecit. Herod. lib. 1.

Cybebe, mater, quam dicebant Magnam, ita dicta, quod ageret homines in furorem, quod Græci κυβηβᾶν dicunt. Sic Feſtus. Nec eſt quod quis *Cybelen* legendum putet, nam continuo ſubdit, *Cybele vero eadem dicta eſt à loco qui eſt in Phrygiâ.* Etiam *Cybebe* agnoſcit. Euſt. in Odyſ. β. cui ἡ Ῥέα dicitur. Heſych. Κυβήβη, μήτηρ θεῶν, ubi perperam vulgò Κυβήκη, uti & apud eum legas κυβηκᾷ, θεοφορεῖται κορυβαντιᾷ, ubi malim κυβηβᾷ. Sane apud eundem eſt Κύβηβος Γάλλος, κίναιδος. Vide Voſſ. de Theol. Gent. l. 2. c. 52.

Cybele, Cœli ac Terræ filia, Saturni uxor, aliis nominibus *Ops*, *Rhea*, *Veſta*, *Magna mater*, *Dindymene*, & *Berecynthia* appellata. *Cybele* autem dicta putatur à *Cybela* Phrygiæ monte,

monte, ubi ejus ſacra primo creduntur inſtituta. Heſychius. Κύβηλα, ὄρη Φρυγίας, Κυβέλη μήτηρ θεῶν. Quanquam Feſtus ἀπὸ τοῦ κυβιςᾷν τῇ κεφαλῇ dictam malit, quod Græcis ſig. *in caput ſaltare*, quo genere ſaltationis Galli, Deæ hujus ſacerdotes peculiariter in ſacris utebantur. Aliquando ſecunda ſyllaba corripitur. Martialis.

Et Cybeles picto ſtat Corybante tholus.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſerp

Turrigeramque petit Cybelen.

Quandoque vero producitur. Propertius.

Vertice turrigero juxtà Dea Magna Cybele.

Lucan.

Et lotam parvo revocant Almone Cybelen.

Buxus ei inter arbores ſacra. Virg. in Ciri.

Sæpe velut gelidis Ciconum Biſtonis in oris
Ictave barbaricâ Cybeles antiſtita buxo
Infelix virgo totâ bacchatur in urbe.

Claud. lib 1. de Rapt. Proſ.

Non buxus, non æra ſonant, blandique leones
Submiſere jubas: adytis gaviſa Cybele
Exilit, & pronas intendit ad oſcula turres.

Quanquam ea quoque Bacchi ſacrificiis in uſu. Papinius Theb. 9.

——*Cum Bacchia mugit*
Buxus, & inſanæ maculant trieterida matres

Hujus Deæ ſacris adhibebantur cymbala. Virg. Geor. 4.

Tinnituſque cie, & Matris quate cymbala circum.

Loquitur de apibus; unde Claud. de 6 Conſ. Hon.

—— *Qualis Cybeleia quaſſans*
Hyblæus procul æra ſenex revocare fugaces
Tinnitu revocatur apes.

Citat Euſeb Præp lib. 5 c. 5 hos verſus

Μητέρι μὲν μακάρων μέλεται τυπάνοιο ῥοπή
Αὐλοὶ καὶ τυμπάνων κτύποι καὶ θῆλυς ὅμιλος.

Auctor Hymnorum illam vocat τυμπανοτρίβην, Lucret. lib. 2. de ſacris hujus Deæ:

Tympana tenta tonant palmis & cymbala circum.

Prop. 3 17

Vertice turrigero juxta Dea magna Cybele
Tundet & Idæos cymbala rauca choros.

Cyclicus. Callimachus:

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν.

Ubi *poema Cyclicum* eſt quod ultra quam Poetam decet, vel minimas res proſequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque Κυκλικὸν ἔπος. Inde *Scriptor Cyclicus*; & κύκλῳ διιέναι, nihil in docendo præterire, omittere. Illud autem Poetæ fugiendum monet Horat. in Art Poet.

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem

Ubi ille per *orbem* κύκλον interpretatur.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filii, miniſtri autem Vulcani, ſic dicti, quòd unicum haberent oculum, eumque orbicularem mediâ in fronte ſitum. Hi, teſte Heſiodo in Theog.

— Τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσος ἐνέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Ex his tres potiſſimum a poetis celebrantur, *Brontes, à tonitru* dictus; *Steropes à fulmine*; *Pyracmon ab igneâ incude.* Virgil. lib. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Brontesque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Ovid. Faſt. 4.

Hinc mare Trinacrium, candens ubi fingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonideſque ſolent.

Stat. 1. Sylv.

—— *Siculis an conformata caminis*
Effigies laſſum Steropen, Brontemque reliquit?

Claud. de 3. Honorii Conſulatu.

—— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat.
Brontes innumeris exaſperat ægida ſignis:
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes, neƈtit thoraca Pyracmon
Ignifluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Cedrenus: Εὗρεν ἐκεῖθεν (Ulyſſes) ἐν Σικελίᾳ Κύκλωπας, οὐχ ἕνα ὀφθαλμὸν, κατὰ τὴν μυθολογίαν Ὁμήρου κεκτημένους, ἀλλ' ἀνθρώπους μὲν ὄντας τὸ εἶδος ὡς πάντας ἀνθρώπους, καὶ ὡς λεγομένους Κύκλωπας· Οἳ καὶ τὸ εἶδος ἦσαν μεγάλοι, καὶ ἀποχειρωμένοι, καὶ ἀπηνεῖς, τὸ σφαιρικὸν περιχαλκοῦντες, καὶ ἀνανθρωπότατοι, καὶ φονικώτατοι.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adjutus Arione, quem Neptunus in equum converſus genuerat. Hujus necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, ut ejus ulciſcendæ causâ adverſus Herculem arma ſumeret. Verum antequam adverſarii venirent, Jupiter jaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, Fab. Poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congreſſus, cum fruſtra eum jaculis appetiiſſet, tandem re intellectâ, humi eum proſtravit, genibuſque collo innixus, animam eripuit, cumq; cadaver ſpoliare vellet, arma vacua invenit, Cycnumque in avem ſui nominis vidit commutatum. Ovid Met. 12.

——*Impulſum reſupino pectore Cycnum,*
Vi multâ vertit, terræque adflixit Achilles.
Tum clypeo genibuſque premens præcordia duris
Vincla trahit galeæ, quæ preſſo ſubdita mento
Elidunt fauces, & reſpiramen, iterque
Eripiunt animæ; victum ſpoliare parabat:
Arma relicta videt, corpus Deus æquoris albam
Contulit in volucrem; cujus modo nomen habebat.

Cycnus, Hyries filius in olorem commutatus. Ovidius Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe,
Quæ ſubitus celebravit olor, nam Phyllius illic
Imperio pueri volucreſque feramque Leonem
Tradiderat domitos: taurum quoque vincere juſſus
Vicerat; & ſpreto toties iratus amore,
Præmia poſcenti taurum ſuprema negabat.
Ille indignatus, Cupies dare, dixit: & alto
Deſiluit ſaxo; cuncti cecidiſſe putabant:
Factus olor niveis pendebat in aere pennis.

Cycnus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinqui ſui necem inſolabiliter defleret, in avem ſui nominis comutatus eſt. Virg. Æn. 10.

Non ego te Ligurum ductor fortiſſime, bello
Tranſierim Cinyra, & paucis comitate Cupavo,
Cujus olorinæ ſurgunt de vertice pennæ,
Crimen amor veſtrum, formæque inſigne paternæ.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati
Populeas inter frondes, umbramque ſororum
Dum canit, & mœſtum musâ ſolatur amorem,
Canentem molli plumâ duxiſſe ſenectam,
Linquentem terras & ſydera voce ſequentem.

Ovid. Met. 12.

Adfuit huic monſtro proles Stheneleia Cycnus,
Qui tibi materno quamvis à ſanguine junctus,
Mente tamen, Phaethon, propior fuit. Ille relicto
(Nam Ligurum populos, & magnas rexerat urbes)
Imperio ripas virides amnemque querelis
Eridanum impleerat, ſilvamque ſororibus auctam.
Cum vox eſt tenuata viro; canæque capillos
Diſſimulant plumæ; collumque à pectore longum
Porrigitur, digitoſque ligat junctura rubentes:
Penna latus veſtit: tenet os ſine acumine roſtrum:
Fit nova Cycnus avis, nec ſe Cœloque Jovique
Credit, ut injuſtè miſſi memor ignis ab illo;
Stagna colit, patuloſque lacus; ignemque peroſus
Quæ colat elegit contraria flumina flammis.

Cycnus, equi nomen apud Statium Thebaid. lib. 6.

Aſbeton increpitat, meritumque vocabula Cycnum.

Cydippus Mantineus inter eos eſt qui tractarunt de rerum inventoribus. Clem. Στρωμ. lib 1.

Cydon, Rex Cretæ, quem Euſeb. collocat anno 90. Hebræorum ſub Ægyptiis ſervitutis. Verba ejus, Hieronymo interprete, ſcilicet *Hoc tempore Cydon regnat in Crêta.* Sed in Græco textu hæc deeſt. Habuit filiam *Eulimenen* quam Lycaſtus adamavit, Aptero, tunc inter Cretenſes loci principi viro deſponſatam. Parthen. Eroticωn, cap. 35. Ἐν δὲ Κρήτῃ ἠράσθη Λύκαστος τῆς Κύδωνος θυγατρὸς Εὐλιμένης, ἣν ὁ πατὴρ Ἀπτέρῳ καθωμολόγητο, πρωτεύοντι τότε Κρητῶν. Ac ſeditione exortâ, cum deficerent urbes plurimæ, & conſilii penderent, miſit ſuſcitatum oraculum; qui reſpondit, immolandam heroibus indigenis virginem eam. Et cum forte ipſa Eulimene, ejus filia peteretur, ut Oraculo morem gereret, illum, ſicut juſſus erat, immolavit. Parthenius ubi ſupra. Alius eſt multò junior, Mercurii ex Acacallide Minois filius qui *Cydoniam* urbem condidit, à ſe dictam, uti teſtatur Pauſanias in Arcadicis & Steph. in Κυδωνία, qui Apollinis, non Mercurii, filium facit.

Cyllabarus, Stheneli fil. cum quo Servius Ægialen Diomedis conjugem, vigente bello Trojano, concubuiſſe tradit.

Cyllarus, unus ex Centauris, qui amantem habuit Hylonomen Centauram, ambo formâ præſtantes eâdem horâ perierunt. Ovid. Met. 12.

Cyllarus, equus Pollucis. Virgil. Georg. 3.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus ———

Ubi Servius Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe. Papinius de equo Domitiani,

Iſt

Et paves aſpiciens Ledæus ab æde propinquâ
Cyllarus. Hic domini nunquam mutabit habenas:
Perpetuus frænis atque uni ſerviet aſtro.

Dicit equum Domitiani uni ſerviturum aſtro, non duobus ut Cyllarum. Indicat ergo Cyllarum utrique fratri ſerviiſſe. Ita Turnebus. Atqui apud Pind. Olymp 3. Tyndaridis mandatur ut operam probè impendant in Olympico certamine regendo, & mox illos ἱππότας Poeta vocat. Alcman apud Scholiaſt. Pindari. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης κλυτοὶ πώλων ταχέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί. Dionyſ. quoque lib. 6. Antiqu. utrumque Deum nullo diſcrimine Caſtorem & Pollucem inducit equitantes in bello Latino ante Dictatorem Poſtumium, & obvios quoſque Latinorum proſternentes, vertenteſque in fugam. Quin & Minutius ita de utroq; fratre: *Teſtes equeſtrium fratrum in lacu, ſicut ſe oſtenderant, ſtatuæ conſecratæ, qui anheli ſpumantibus equis, atque fumantibus de Perſe victoriam eodem die, quo fecerant, nunciaverunt.* Denique Suidas in Cyllaro ſcribit cecinîſſe Steſichorum, τὸν Ἑρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκούροις Φλόγεον καὶ Ἅρπαγον ὠκέας τέκνα Ποδάργας καὶ Κύλλαρον. Quæ verba notanda in eos, qui ſemper faciunt Cyllarum, equum Caſtoris, Polluce prætermiſſo. Hi ſunt Claud. de 4. Conſul. Honorii, Mart. 8. 21. Seneca in Hippolyto. Reconditiore autem doctrinâ Virgil. Polluci dedit, ut qui ſciret ejus quoque eſſe hunc equum. Sane Ovidius ambos equites facit. Met. 8.

At gemini nondum cæleſtia numina fratres
Ambo conſpicui, nive candidioribus ambo
Vectabantur equis.

Seneca in Hippolyto.

Frænis Caſtoreâ nobilius manu
Spartanum poteris flectere Cyllarum.

Val. Flac. lib. 1. Argon.

Victorem patria Caſtor dum quæreret Hellen,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

Prop. 3. 21.

Potaque Pollucis lympha ſalubris equo.

Claud. de 4. Conſ. Honor.

Serviretque tuis contempto Caſtore frænis
Cyllarus, & flavum Xanthus ſpreviſſet Achillem.

Cymodoce, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virgil. Georg. 4. Idem Virgilius *Cymodoceam* vocat Æn. 10. ubi numerat eam inter nymphas marinas, in quas Æneæ naves commutatæ ſunt.

Cymothoe, nympha marina, Nerei itidem & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Cynæthus, poeta illuſtris, patriâ Chius, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Cæl. Rhod. 7. 29.

Cynægyrus, Athenienſis, bello Perſico magnâ pertinaciâ in inſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & navem onuſtam dextrâ manu tenuit, quâ amputatâ, ſiniſtram injecit, quam & ipſam cùm amiſiſſet, navem mordicus arripuit, morſuque retinuit furenti ſimilis. Herodot. Trogus. Valer. Max.

Cyneas, Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeo ut plures Pyrrho civitates facundâ oratione ſubegerit, quam ille armis expugnaverit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorum conſeſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plut. in Pyrrho. Hujus memoriam commendat Cic. Tuſc. Qu. lib. 1.

Cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus novum hoc Philoſophiæ genus introduxit: Ita dicti ſive à *Cynoſarge* gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur; ſive à *caninâ mordacitate*, quâ in hominum vitas nullo diſcrimine invehebantur: aut (ut alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent, quemadmodum de Cratete, & Hipparchiâ tradit Laertius. Juvenal.

———*Et Stoica dogmata legit*
A Cynicis tunicis diſtantia.———

Cynoſura, id eſt, *canis cauda.* Sidus ſeptentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & *urſam minorem* vocant. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, unam ex Jovis nutricibus, poſtea ab illo rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, ut ex Aglaoſthenis ſententiâ refert Hyginus in Aſtron. Poet. Ovid.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Val. Flac. lib. 1.

———*Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Sil. lib. 3.

——— *Semper media arva videntem*
Sidoniis Cynoſura regit fidiſſima nautis.

Cypariſſus, Telephi fil. puer formoſiſſimus ex Ceâ inſ. ab Apolline in deliciis habitus, qui cum ſervum manſuetum, ſibique in primis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientiâ contabuit, Deique amatoris commiſeratione in cupreſſum arborem commutatus eſt. Ovid. lib. 10. Met. Servius tamen author eſt puerum hunc à Sylvano potius adamatum fuiſſe, unde Virg. Georg. 1.

Et tenerum ab radice ferens Sylvane cupreſſum.

Cyprianus, Carthaginenſis Epiſcopus martyrio coronatus A. D. 250. *Inter Latinos ad Apoſtolici pectoris vigorem propius accedit, ubique cenſeas loqui paſtorem, ac Martyrio deſtinatum.* Eraſmus Lib. 1. Ep. 186. Quanto in honore fuerit apud ſuos Carthaginenſes docet Procopius Gothicorum libro 3. Κυπριανὸν ἅγιον ἄνδρα μάλιστα πάντων οἱ Καρχηδόνιοι σέβονται. Καὶ αὐτῷ νεών τινα λόγου πολλοῦ ἄξιον πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυσάμενοι ὅπη τῆς θαλάσσης ἠϊόνι, τά τε ἄλλα ἐξοσιοῦνται, καὶ ἄγουσιν ἐνιαύσιον ἑορτήν, ἣν δὴ Κυπριανὰ καλοῦσι. Καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸν χειμῶνα, οἱ ναῦται οὗπερ ἐγὼ ἀρτίως ἐμνήσθην, ὁμωνύμως τῇ πανηγύρει προσαγορεύειν εἰώθασιν, ἐπεὶ ἐς τὸν καιρὸν ἐπιπίπτειν φιλεῖ, ἐφ᾽ ὃν τήνδε Λίβυες ἄγειν ἀεὶ τὴν ἑορτὴν νενομίκασι.

Cypſelus, tyrannus apud Corinthum, à *ciſtulâ* nomen accepit, quam Græci *Cypſelon* vocant, in quâ delituit occultatus à matre, cum ad mortem quæreretur. Cic Tuſc. 5. & Lib. de Fato.

Cyrene, Penei flu. filia, cujus amore flagrans Apollo, in Pelio Theſſaliæ M. eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab eâ poſteà *Cyrenaica* dicta eſt, ubi Ariſtæum ex eâ ſuſcepit. Virgil. 4. Georg.

Cyrene ſoror ipſe tibi tua maxima cura
Triſtis Ariſtæus Penei genitoris ad undam.

Apud Heſiodum prope Peneum habitaſſe dicitur.

Πηνειοῦ παρ᾽ ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Item famoſa Meretrix. Heſych. Κυρήνη πόρνη τις οὕτως ἐκαλεῖτο δωδεκαμήχανος διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα Ἀφροδίσια ποιεῖν.

Cyrenaici, Philoſophi ab Ariſtippo, omne bonum in voluptate poſuerant, virtutemque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quod efficiens eſſet voluptatis. Vide omnino Voſſ. de Sect. Philoſ. p. 50.

Cyrenius, totius Syriæ præſes ab Aug. Cæſare conſtitutus, per quem cenſum, univerſamque deſcriptionem Cæſar fieri juſſit. Luc. cap. 2.

Cyrillus, Alexandrinus Præſul, edidit variarum hypotheſeon tractatus, & commentaria in varios Veteris & Novi Teſtamenti libros, Homilias plurimas, &c. Scripſit etiam contra Julianum, cujus temporibus vixit.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Heliopolis civitas inſignis ad Libanum ſita) imperante Conſtantino plurima Ethnicorum idola contrivit, cujus rei illi memores ſub Juliano Imp. vivo ventrem execuerunt, jecurque inde exemptum deguſtarunt. Suidas.

Cyrillus, Præſul Hieroſolymitanus, ſæpe ab eccleſiâ pulſus, & receptus ad extremum ſub Theodoſio Imp. octo annos in ſuâ ſede perſeveravit; Saraceni eum Martyrio affecerunt. Extant ejus Catecheſes. Hieron.

Cyrillus, monachus, prodidit Vitam præceptoris ſui Euthymii Archimandritæ in Palæſtinâ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 264.

Cyrſilus, Athenienſis, lapidibus obrutus, quod inhoneſta ſuaderet. Cic. 3. de Off. *Athenienſes cum Perſarum imperium nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerentque ut urbe relictâ, conjugibus ac liberis Troezene depoſitis, naves conſcenderent, libertatemque Græciæ claſſe defenderent, Cyrſilum quendam ſuadentem, ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.*

Cyrſilus Pharſalius, de quo Voſſ. Hiſt. Gr.

Cyrus, Cambyſis fil. ex Mandanâ Aſtyagis regis filiâ, Perſarum ac Medorum rex, qui primus (ut Juſtinus, lib. 1. ſcribit) devicto Aſtyage ultimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubactâ Aſiâ totum orientem in poteſtatem redegit. *Dei ſervus* apud Eſaiam prophetam vocatur. Poſtremò cum bellum Scythis intuliſſet, eoſque clade magnâ affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidavit, ita ut ne nuncius quidem tantæ cladis ſuperfuerit; Caput Cyri amputatum, in utrem humano ſanguine repletum conjectum fuit cum hâc exprobratione; *Satia te ſanguine quem ſitiſti.* *Cyrum* Perſico ſermone *Solem* ſignificare author eſt Cteſias, qui Paryſatidem Dario præter Artaxerxem alium filium genuiſſe narrans, addit Καὶ τεθῆναι τὸ ὄνομα αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον. Plut. in Artax. Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ

Κῦρε τῷ παλαιῷ τὔνομα ἔχειν, ἐκαίνο δ' ἀπὸ τῦ ἡλίυ φασί. Κῦρον γὸ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Unde apparet, toto quod aiunt cœlo Suidam in vocis hujus etymo errare; Sic enim ille. Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλίσκῳ λεγομένῃ παιδιᾷ κυριεύειν τῶν ἡλίκων.

Cyrus, minor, Artaxerxis frater, apud quem cùm falſo delatus eſſet, ægreque matris precibus ſervatus, bellum adverſus eundem ſuſcepit: in quo cum jam Græcorum operâ penè victor evaſiſſet, fortiter quidem ſed incautè dimicans, eſt interemptus. Xenoph.

Cyrus, Panopolita fuit poeta, ob ingenium nobile, beneficio Theodoſii Imp. ad epiſcopatum evectus. Suidas apud Volater.

D Æ

D*Ædalion*, Luciferi fil. Ceycis frater, filiam Philonidem, ſeu Chionem habuit, cum quâ unâ nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem, ex Mercurio Autolycum peperit, Hyginus.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis fil. artificum omnium ſuæ ætatis ingenioſiſſimus, ut qui primus ſerram, aſciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur inveniſſe, primuſque omnium vela, & antennas navi impoſuiſſe: Unde forte fabula *alarum Dædali*, nam Virgilius *Velorum pandimus alas*, & alibi. *Remigio alarum.* Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibuſdam nervis effecit, ut huc atque illuc moverentur, adeò ſcitè, ut ſpectantibus vivere viderentur. In Cretâ item Labyrinthum conſtruxit, multiplici, & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in quâ ipſe unà cum Icaro filio à Minoe fuit incluſus eo quod Vaccam ligneam feciſſet cui incluſa Paſiphae taurus ſe commiſcuerat. Quare cum terrâ marique effugium ſibi negatum videret, fugam ſibi per aerem tentandam duxit. Aſſimulans itaque ſe munus conficere velle, quo regis animum placare poſſet, pennas & ceram popoſcit, quibus impetratis, ſibi, & Icaro filio alas confecit, atque è Cretâ evolavit. Deinde & Cumas delatus eſt, ubi Apollini templum erexit. Heſychius: Ἴκαρ☉, malim Ἴκαρος, υἱὸς Δαιδάλου, ὅν φασι στερηθέντα τῆς πατρίδος, ἐπειδὴ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πτερὰ ξύλινα, καὶ ἐκβάλλοντα αὐτὰ ἀερὶ καὶ ἐπιπτάσθη κατὰ τὸν ἥλιον, καὶ ἐθέρμανεν ὁ ἥλι☉ τὸν κηρόν, καὶ ἔλυσεν αὐτόν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐπνίγη, ὅθεν ἐκλήθη ὁ τόπος, Ἰκάριον πέλαγος. Silius, lib. 12.

——*Cum regna teneret*
Dictæi regis (*ſic fama eſt*) *linquere terras*
Dædalus inventis: nec toto ſigna ſequenti
Orbe dare, ætherias alienâ tollere in auras
Auſus ſe pennâ, atque homini monſtrare volatus.
Suſpenſum hic librans media inter nubila corpus
Enavit, ſuperoſque novus conterruit alos.
Natum etiam docuit falſa ſub imagine plumæ
Attentare vias volucrum, lapſumque ſolutis
Pennarum remis, & non felicibus alis
Turbida plaudentem vidit freta.

Vide *Icarus*. Lucianus in lib. de Aſtrologiâ ſcribit Dædalum fuiſſe Mathematicum, & filium Icarum docuiſſe Aſtrologiam, ſed eum juvenili ardore & perſuaſu Doctrinæ elatum aberraſſe à vero, & decidiſſe in mare rerum immenſæ profunditatis. Vide Diodorum, lib. 5. Hinc adjectivum *Dædalus*, ut *Dædala tellus* apud Lucretium, pro terrâ floribus variegatâ. *Dædala tecta*, apud Virgil. pro domibus artificioſè elaboratis. Item *Dædaleus*, ut apud Horat.

Pindarum quiſquis ſtudet æmulari,
Iule, ceratis ope Dædaleâ
Nititur pennis vitreo daturus
Nomina ponto.

Idem

Jam Dædaleo ocyor Icaro.

Item *Dædaleus*. Propert. 2. 15.

Dædaleum Lino cum duce rexit iter.

Dæmogorgon, Latinè dicitur *Deus terræ* (nam Dæmon, *Deus*, ut ait Lactantius, gorgon, *terra.*) ſeu potius *ſapientia terræ*; quo nomine veteres intelligebant naturam rerum omnium matrem & altricem.

Dæmon, à Græco Δαίμων, quaſi Δαήμων, i. e. *ſciens*. Ita, Plato in Cratylo. Lactant. lib. 2. & Chalcidius in Timæum Platonis. *Dæmones* genii ſunt, μυσταγωγοὶ τοῦ βίου, ut Menander inquit. *Domini Vitæ*; *Lares* Ciceroni, aliis etiam *Manes* ac *Lemures*. Genii boni, & mali, qui ἀλάστορες ſunt ac Diaboli. Cæterum de variâ hujus vocis ſignificatione vide Dauſqueium in Baſilium Seleuc. pag. 62. & ſeqq. Porro Aſtrologis *Dæmon* appellatur undecimus ab Horoſcopo locus, ἀγαθοδαίμων Græcè dictus. Julius Firmicus, lib. 2. cap. 19.

Dagon, idolum Philiſtinorum. *Dagonem & Atergatim* idem fuiſſe numen docti aliqui ſtatuunt, adeoque *Atergatim* corruptè ſcribi pro אדיר דג *addir dag*, h. e. *magnifico piſce*, vel אדיר דגון *addir Dagon, magnifico Dagone.* Sed Bocharti judicio potior eſt veterum ſententia, quâ Dagon & Atergatis vel Aſtarte planè diverſa ſunt numina. Quod planum ex Theologiâ Phœnicum apud Philonem Byblium, ubi Dagon frater eſt, & Aſtarte Saturni uxor. Ibidem Dagon redditur Σίτων *Frumentarius* qui דגן *Dagon* Ebræis eſt *frumentum*. & additur cauſa nominis; Ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότρι☉.

Dæmachus Platæenſis, Legationem obiit ad Alitrochadem, Indiæ regem fil. Androcotti, qui quidem Androcottus *eâ tempeſtate, quâ Seleucus futuræ magnitudinis fundamenta jaciebat Indiam poſſedit*, teſte Juſtino, lib. 15. Mem. ejus Plut. in Public. & fortaſſe etiam in Lyſandro, ubi *Damachus* nominatur. Indica ſcripſit, teſte Athen. lib. 9. & Harpocratione in Ἐγχειριδίαν. Δηΐμαχος dicitur Apollonii Scholiaſtæ in lib. 1. Idem πολιορκητικὰ ὑπομνήματα reliquit, quorum 35. citat Steph. in Λακεδαίμων. Fuit vero rerum Mathematicarum rudis, & imperitus, multiſque fabulis Hiſtoriæ inſerſit, teſte Strab. lib. 1. Cujus verba vide apud Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 76.

Dalila, ſeu *Delilah*, mulier quam amavit Sampſon, cujuſque operâ periit. Jud. 16. Lat. *paupertas*, aut *ſitula ejus*, aut *ramus ejus*, ſive *exhauriens* aut *macilenta*. In Græcis eſt Δαλιδά. Joſephus *Dalale* ſcribit. Fuit autem זונה *Zoneh*, i. e. *meretrix*, quod Targum & Kimchi pro *cauponâ* accipiunt. Lyra quærit, Judæâne, an Palæſtina fuerat? Et exiſtimat Palæſtinam fuiſſe, quæ in valle Sorek habitarit. Uxorem Sampſonis fuiſſe, præter Sulpicium Severum, etiam Chryſoſtomus, Caſſianus, S. Ephræm & Pererius affirmant. Contra meretricem, & quidem à pauperioribus fuiſſe, Joſephus, Ambroſius, Hieronymus, Abulenſis, Serarius, & alii volunt. Quomodo enim auſi fuiſſent Philiſtæi principes tam fidenter & primo aggreſſu, ſolâ ſpe lucelli ſolicitare uxorem ad prodendum maritum? quomodo toties & tam diu latuiſſent tot armati in domo propriâ Sampſonis, nec ipſo, nec ullo familiarium conſcio?

Dalion, ſive *Dallon*, de gentibus prodidiſſe aliqua videtur. Plin. 6. 30. Sed ab eodem in Elencho auctorum libri 20. 21. 22. & 23. inter medicos reponitur, & lib. 20. cap. 27. *herbarius* vocatur.

Dama, Pythagoræ filia, & ipſa philoſophiæ ſectatrix, quæ ingenium ac doctrinam in exponendis paternis ſententiarum involucris exercuit. Cæl. Rhod. 4. 1.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli Chriſto credidit Act. 17.

Damas, hiſtoricus, vitam Eudemi Rhodii ſcripſit, ut ait Simplicius in Com. Phyſ. pro quo perperam *Menodemus* legitur apud Agellium 13. 5.

Damaſcenus, Joannes, pater Eccleſiæ ac hiſtoricus, de quo Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 24. Floruit ſub Leone Iſaurico.

Damaſcenus, Nicolaus. Philoſophus Peripateticus, Auguſto Cæſari familiaris, vir planè ſummus & undecumque doctiſſimus. Vide *Nicolaus*.

Damaſcius, Stoicus Philoſophus, Simplicii familiaris, floruit ſub Juliano. Scripſit comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suidâ.

Damaſippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobiliſſimos cives, qui partibus Syllanis faverant, inter victimas tanquam bellnas enecavit, nec non Arvinæ Tribuni Plebis truncum in ſublime elatum per ora vulgi deferri juſſit, tandem à Victore Syllâ obtruncatus.

Damaſippus, hiſtrio, cujus meminit. Juven. Sat. 8.

Conſumpti opibus vocem Damaſippe locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Damaſippus, ſignorum & vaſorum antiquorum mercator apud Serm. 2. Sat. 3.

Inſanit veteres ſtatuas Damaſippus emendo.

Ubi Lambinus eundem eſſe ſuſpicatur de quo Cic. epiſt. lib 7. ad M. Fab. Gallum, qui mandato Ciceronis quædam ei ſigna emerat, haud illi grata, *Bacchas* nempe, & *Martis* ſignum. Verba ejus appono. *Sed tamen ſi iſta mihi ſunt habenda, certiorem velim me facias, ubi ſint, quando arceſſantur, quo genere vecturæ, ſi enim Damaſippus in ſententiâ non manebit, aliquem Pſeudamaſippum, vel cum jacturâ reperiemus.*

Damaſtes,

Damaſtes, Sigeenſis, Hellanici antiqui (erat enim & Hellanicus junior Grammaticus Ptolemæi Ariſtarchi Præceptor, teſte Suida in Ἀπολλόδωρος, & Πτολεμαῖος) diſcipulus tempore Herodoti paulo ante bellum Peloponneſiacum Olymp. 87. 2. inchoatum floruit, juxta Dionyſ. Halicarn. lib. de *Thucyd. charact.* & Suidam in Δαμάστης. Ejus meminere Strabo lib. 14. Val Max. 8. 13. Plut. in Camillo, & Steph in Ὑπερβόρεοι; Necnon Rufus Avienus in orâ maritimâ *Quin & Damaſtes nobilis natus Sige.* Reliquit inter alia librum περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν teſte Suida; niſi juniori cuidam potius hic liber tribuendus erit. Diverſus ab hoc eſt Democriti Philoſophi, & Herodoti frater apud Suid. in Δαμόκριτος; qui *Damaſtes* dicitur Plinio 18. 35. Laertio lib. 9. in *Democrito*, & Heſychio Mileſio in *eodem*. In quo latens mendum alii jamdudum obſervarunt. Voſſius

Damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temp. Eutropii & Oroſii: Hic creatus Pont. Rom. complures hymnos ſcripſit. Vide Suidam. Contentionem inter eum & Urſinum de Papatu ſic deſcribit graviſſimus ſcriptor Am. Marcellinus lib. 27. *Damaſus & Urſinus* ſupra humanum modum ad rapiendam Epiſcopalem ſedem ardentes, ſciſſis ſtudiis aſperrimè conflictabantur, adusque mortis vulnerumque diſcrimina adjumentis utriusque progreſſis: quæ nec corrigere ſufficiens Juventius, nec mollire, vi magna ſeceſſit in ſuburbanum; & in concertatione ſuperaverat Damaſus, parte, quæ ei favebat, inſtante. Conſtatque in Baſilicâ Sicinini ubi ritus Chriſtiani eſt conventiculum, uno die cxxxvii. *reperta cadavera peremptorum.* Hæc Ammianus. Subdit autem, *Neque ego abnuo oſtentationem* rerum conſiderans urbanarum, hujus rei cupidos, ob impetrandum quod appetunt omni contentione laterum jurgari debere, cum id adepti futuri ſint ita ſecuri, ut ditentur oblationibus matronarum procedantque vehiculis inſidentes, circum ſpectè veſtiti, epulas curantes profuſas, adeo ut eorum *convivia Regales ſuperent menſas.* [Hoc autem non fecerunt Petrus Paulusve] *Qui* eſſe poterant beati revera ſi magnitudine Urbis deſpecta quam vitiis opponunt, ad imitationem Antiſtitum quorundam Provincialium viverent, quos tenuitas edendi potandique parciſſimè, vilitas etiam indumentorum & ſupercilia humum ſpectantia Perpetuo Numini, veriſque ejus cultoribus ut puros *commendant & verecundos.*

Damianus, Epheſius, ſophiſta nobilis circa M. Antonini Imp. tempora, divitiis ac potentiâ inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſecutus eſt. Philoſtratus in Sophiſtis.

Damis Aſſyrius. Hic Ninum veterem incoluit, quò ad eum Antiochiâ venit Apollonius Tyaneus; Iſthâc occaſione Apollonio uſus eſt familiariter, poſteaque ſcriptis conſignavit ejus ſermones, & vaticinia. Stylus erat minus laudabilis; quippe hominis Aſſyrii, inter Barbaros inſtituti: ſed tamen ea quæ vidiſſet, atque audiſſet, commodè ſatis ſcribere potuit. Auctor Philoſtratus lib. 1. de V. Apollon. & ex eo Suidas in *Damis* Mem. ejus quoque Euſeb contra Hieroclem. Voſſius.

Damocles, unus ex aſſentatoribus Dionyſii Siciliæ tyranni. De quo hiſtoriam ſequentem narrat Cic. Tuſcul. 5. *Cum quidam ex Dionyſii aſſentatoribus Damocles commemoraret in ſermone copias ejus, opes, majeſtatem, dominatus, rerum abundantiam, magnificentiam ædium regiarum, negaretque unquam beatiorem quenquam fuiſſe. Viſne igitur, inquit, ô Damocles, quoniam hæc te vita delectat, ipſe eandem degustare, & fortunam experiri meam? cum ſe ille cupere dixiſſet, collocari juſſit hominem in aureo lecto, ſtrato pulcherrimo textili ſtragulo, magnificis operibus picto: abacoſque complures ornavit argento, auroque cœlato. Tum ad menſam eximiâ formâ pueros delectos juſſit conſiſtere, eoſque ad nutum illius intuentes diligenter miniſtrare. Aderant unguenta, coronæ; incendebantur odores, menſæ conquiſitiſſimis epulis exſtruebantur. Fortunatus ſibi Damocles videbatur. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſetâ equinâ appenſum demitti juſſit, ut impenderet illius beati cervicibus. Itaque nec pulchros illos adminiſtratores aſpiciebat, nec plenum artis argentum nec manum porrigebat in menſam: jam ipſæ defluebant coronæ; denique exoravit tyrannum, ut abire liceret, quod jam beatus nollet eſſe.* Horat. Carm. 3. Od. 1.

Diſtrictus enſis cui ſuper impiâ
Cervice pendet, non Siculæ dapes
Dulcem elaborabunt ſaporem,
Non avium citharæque cantus
Somnum reducent.

Damocrita, matrona Romana, Alcippi civis clariſſimi uxor, quæ cum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes favebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque jam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi ultor naſceretur; concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam cum ex more fœminæ primariæ noctu ſacrarum cauſâ conveniſſent, Damocrita à filiabus adjuta, magnam vim lignorum, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plut in Paral.

Damocritus, hiſtoricus, geminum opus conſcripſit, unum de inſtruendis aciebus, alterum de Judæis, in quo prodidit eos caput aſini adorare ſolitos fuiſſe, etiam ſeptimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepiſſent, ſacrificaſſe, carne ejus minutatim diſſecta. Suidas.

Damon, & *Pythias*, Pythagoræi, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut cum eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinaſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſâ poſtulaſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi ejus, ut ſi ille non revertiſſet, moriendum eſſet ipſi, qui cum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Vide Val. Max. De Amicitiâ.

Damon, Cyrenæus de Philoſophis monumentum ingenii ſui conſignavit, ut conſtat ex Laertio in Thalete. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 3. p. 351.

Damophila, Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria partim in Dianæ laudes Philoſtr. in vitâ Apollonii.

Damophilus, ſophiſta, quem nutrivit Julianus Conſul, ſub M. Antonino, ſcripſit ad Lollium maximum de vitâ priſcorum, & quædam alia. Suidas. Item plaſtes quidam ac pictor. Plin. 35. 12.

Damoſtratus, Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suidas. Halieuticon quoque ejus meminit Ælianus lib. 13. cap 21. Item lib. 15. & 9. adhuc cap. 19 ejuſdem libri, ubi & de eo ſic ſcribit: Καὶ λέγει Δαμόστρατος, ἀνὴρ δὲ καὶ οὗτος λέγεται τῶν ἐκ τῆς Ῥωμαίων τῆς βουλῆς γενόμενος, καὶ ὕπατος διὰ τοῦτο ἤδη τιμηθεὶς ἱερεύς. Δοκεῖ δέ μοι ἐσχηκέναι τὴν ἀληθινὴν εἰς ἄκρον ἐλαίαν, καὶ ἔστιν ἔργον, εἰπεῖν κάλλιστον.

Damoxenus, Athenienſium Comicus, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur ab Athenæo, & Suidâ.

Danae, filia Acriſii, regis Argivorum, qui cum oraculo monitus eſſet, fore, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit: cujus amore captus Jupiter in imbrem aureum ſe convertit, & per tegulas in puellæ gremium ſe dimiſit. Quo ex coitu illa gravida effecta Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam unà cum recens nato nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici. Verum id longe aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata à piſcatore reperta eſt; in quâ cùm Danaen cum filio reperiſſet, utrumque Pilumno regi obtulit, qui cum genus ac patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem in uxorem duxit, Perſeum vero Polydectæ Seriphiorum regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, cum Argos veniſſet, Acriſium avum, oſtenſo Meduſæ capite in ſaxum convertit. Ovid. Met. 4:

——— *Neque enim Jovis eſſe putabat*
Perſea, quem pluvio Danae conceperat auro.

Fabulam explicat Horatius lib. 3. Carminum.

Incluſam Danaen turris ahenea,
Robuſtæque fores, & vigilum canum
Triſtes excubiæ munierant ſatis
Nocturnis ab adulteris
Si non Acriſium virginis abditæ
Cuſtodem pavidum Jupiter & Venus
Riſiſſent, fore enim tutum iter & patens
Converſo in pretium Deo.
Aurum per medios ire ſatellites
Et perrumpere amat ſaxa potentius
Ictu fulmineo ———

Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarii Antholog lib. 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείης.
Ζεὺς, διαδὺς Δανάης χαλκελάτους θαλάμους.
Φημὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε, χάλκεα νικᾷ
Δώματα καὶ δεσμοὺς, χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλας ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει
Χρυσὸς ὑπογνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάης ἐλύγωσε τὸ δὲ φρένα, μή τις ἐραστὴς
Λισσέσθω Παφίην ἀργύριον κατέχων.

Danaus, Ægypti frater, Argivorum rex, qui, Sthenelo rege expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo Græci *Danai* dicti, literas Græcas reperiſſe dicitur. Vide *Belides*.

Daniel, propheta, quem Præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocavit *Baltaſar*, Dan. cap. 1. De vitâ rebuſque geſtis ejus ſcripſerunt ex antiquis Joſephus lib. 10. cap 14. Epiphanius de vitâ & interitu Prophetarum cap. 10. Dorotheus in Synopſi cap. 17. Iſidorus de vita & obitu Sanctorum cap. 40. aliique. Vide Sanctium Prolegom. in Danielem.

Daphitas, Grammaticus qui in Thorace monte cruci affixus eſt, quòd reges maledicis carminibus inceſſeret.

Daphne, Penei ſive Ladonis flu. filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non poſſet, implorato paterni nominis auxilio in laurum commutata eſt. Ovid. 1 Met. *Laurum* Daphne ſig. ac fingitur Penei flu. filia, eò quod ripæ ejus lauro abundant; tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum uſum; eſtque ſpectatiſſima apud Delphos, ubi Apollo colebatur. Ipſius vero Daphnes in arborem ſemper virentem commutatio, docet immortalem gloriam eſſe paratam virginibus pudicitiam conſervantibus.

Dardanus, Jovis fil. ex Electrâ Atlantis filiâ. Ovid. Faſt.

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum ?
Scilicet Electram concubuiſſe Jovi.

Hic cum Jaſium fratrem interemiſſet, in Samothraciam fugit, poſtea vero ad Aſiam venit, locaque tenuit Helleſponto proxima, urbemque de nomine ſuo dictam condidit, regionemque totam *Dardaniam* nominavit, quam poſtea *Tros* Erichthonii filius *Trojam* appellavit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. Æn. 3.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & autor.

Dares, Phrygius, hiſtoricus, ſcripſit bellum Trojanum Græcè, in quo & ipſe militavit, ut ait Iſidorus. Captâ Trojâ cum Antenoris factione manſit, ut ſcribit Corn. Nepos, qui opus ejus è Græco in Latinum ſermonem convertit, Salluſtioque dicavit. Ita quidem vulgo creditum. Atqui ſcriptor eſt, in quo neque eruditionem, nec judicium, neque ullam elocutionis elegantiam invenias, ut nimis impudenter feciſſe videatur, qui Corn. Nepotis nomen ementitus eſt, quaſi inficetæ verſionis authoris. In enarratione totius hiſtoriæ fere ubique abit ab antiquitate, pauca ſimilia vero de ſuo adſtruit, abſurda & inconſequentia plurima; ut vel id quod de variis plurium annorum ac menſium induciis affingit, ut ad decennium perveniat. Nec quicquam in toto libello ſingulare, præter Theſeidarum mentionem (quos unà cum Anio rem frumentariam curaſſe ſcribit) & ineptos illos Trojanorum, Græcorumque ducum ac mulierum formæ, morumque characteres, quibus ſimilia deliramenta è Græcorum Neotericorum nugis ediderunt nuper viri docti. Item *Dares*, pugil apud Virgilium, ignavus quidem, ſed oſtentator maximus. Æn. 3.

Darius, Satrapas inter Perſas nobiliſſimus, qui poſt mortem Cambyſæ à nobilibus aliquot Perſis adjutus, occiſo Pſeudoſmerdi, Perſarum regnum è Magorum manibus vindicavit, equique ſui hinnitu declaratus, poſtquam 36. annos regnaſſet, Xerxen filium regni ſucceſſorem reliquit. Latinè *coercitor*. Herod. lib. 6. Δυνάται ϗ κτ' Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖ☉ Ἐρξίης. Atqui apud Bar. Briſſonium *coercitus* perperam redditur. Cteſiæ Δαρειαῖ☉ dicitur, quæ formæ propius accedit ad Perſicam *Darjaves*. Origo nominis à *coercendo* vel *prohibendo*. Nam in linguâ Perſarum דרוש eſt ἕρξης, ut Scaliger notat. Atqui Heſychius: Δαρεῖ☉ ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμ☉, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν Ἕκτωρ.

Darius, ultimus Perſarum rex, qui Alexandri adoleſcentiam deſpectui habens, bello eum aggreſſus eſt, ab eoque, quamvis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum ſe fugâ victori eripere conaretur, à ſuis comprehenſus eſt, ac trucidatus. Claudianus.

Darium manibus famulûm doluiſſe peremptum
Dicitur. ———

Templum Hieroſolymitanum Judæis edicto ſuo reſtaurari demiſit ſumptibus propriis. Eſdr. 1. 6.

Datames patre Camiſſare, natione Care, matre Scythiſſâ natus fuit, vir fortiſſimus, maximeque conſilii omnium barbarorum, exceptis duobus Carthaginienſibus Hamilcare & Annibale, uti loquitur Corn. Nepos, apud quem vitam ejus ſi pete.

Datiſmus, Datidis imitatio, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente & quidem ἀπαιδῶς, proverbio ſumpto à *Datide* quodam Perſa, qui cum Satrapas eſſet in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι, ϗ τέρπομαι, ϗ χαίρομαι, *delector*, *gaudeo*, *lætor*, pluribus ſuper eadem re coacervatis ſynonymis, & Barbarè poſito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato ſimul ſono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc *Datiſmum* Ariſtoph. in Pace, Δάτιδ☉ μέλ☉ vocat.

David, i. e. *dilectus*, filius Iſai, rex Judææ potentiſſimus, idemque propheta. 1 Reg. 17. De quo vide Joſeph. Ant. 7. 12. & Suidam, qui ſua hauſit ex Joſepho. Plurimus autem eſt in laudibus Davidis Euthymius Monachus Zygabenus Præf. Com. in Pſalmos, quæ O utinam Græcè prodirent! uti etiam Enarrationes ejus in 4 Evangelia! O Mæcenates ubi gentium aevum agitatis?

Daulis, nympha, à quâ Daulidi urbi nomen, quæ *Daulia* Straboni ac Livio dicitur, & eſt urbs Phocidis in Achaiâ, olim ſub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio *Daulias* dicitur, quod in hâc urbe in avem ſui nominis fuerit converſa. Ovidius:

Decet Threiciam Daulias ales Ityn.

Daunus, fil. Pilumni, & Danaes, Turni avus, qui in Apuliâ regnavit, à quo, ut quidam volunt, *Daunia* regio dicta. Alius ejuſdem nominis, prioris fil. ex Veniliâ ſorore Amatæ Latini regis uxoris, qui Turnum ſuſcepit.

Debora, nutrix Rebeccæ, Gen. 35. Mulier item, quæ populo Judæorum aliquot annos præfuit. Jud. 4. Latinè *apis*. Nec tantum judex erat, ſed etiam prophetes. Uxor Lapidoth fuit. Eum Ebræi putant fuiſſe Baracum, in quo ſignificatio fulguris; nec alienum ab eo vox לפיד quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quòd Baracum aliunde advocavit; nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitaſſent. Ideo in Midraſch exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, i. e. לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii. R. Salomo. R. David. Lyra.

December, menſis noſter ultimus, Hebræis, כסליו *Ciſleu*, Athenienſibus Ποσειδεὼν, in quo Saturnalia celebrare ſolebant cum Sigillariorum fetto Romani. Ovid. in Faſt.

Acceptus Geniis illa December habet.

Horatius:

———*Age libertate Decembri*
Quando ita majores voluerunt, utere.

Martialis:

Otia dum medius præbet tibi grata December.

Auſonius:

Aurea nunc reducet Saturni feſta December
Nunc tibi cum Domino ludere verna licet.

Vide *Saturnalia*. *Amazonius* appellatus eſt etiam hic menſis ab adulatoribus in gratiam Commodi Imper. teſte Lampridio.

Decii, Romani fortiſſimi, tanta patriam charitate complexi, ut pro ejus ſalute ſe Diis manibus devovere non dubitarint. Pater quidem bello Latino; Filius autem bello Hetruſco; Nepos vero eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geſſit. Cic. 1. Divinat. Virg. Æn. 6. Juvenalis.

Plures enim Decii quam qui ſervantur ab illis.

Propert. lib. 3.

At Decius miſſo prælia rupit equo.

Cicero in Catone: *Decii ad voluntariam mortem equos incitaverunt.* Sen. Ep. 68. *In medios hoſtes Decius concitato equo currens.* Manilius lib. 1.

Certantes Decii votis, ſimileſque triumphis.

Dectadas à Parthenio laudatur in Eroticis, cap. 13. ubi ex eo quædam narrat de Harpalyce.

Decumanus, fluctus ponitur pro ingenti, ſive ab obſervatione, quod *decimum* quodque magnitudine ſoleat ſuperare, ſive potius à Pythagoreorum ſuperſtitione, qui magnificè admodum de hoc numero ſenſere. Feſtus: *Decumana ova dicuntur, & fluctus decumani, quia ſunt magna: Nam & ovum decimum majus naſcitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Teſtantur id paſſim Poetæ Latini. Ovid. Met. 11.

Vaſtior inſurgens decimæ ruit impetus undæ.

Idem Triſt. 1. Eleg. 2.

Qui venit hic fluctus fluctus ſupereminet omnes,
Poſterior nono eſt, undecimoque prior.

Lucan. lib. 5.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Invalidâ cum puppe levat.

Seneca in Agamemnone.

Hæc onere ſidit, illa convulſum latus
Submittit undis, fluctus hanc decimus tegit.

Val. Flac. lib. 2.

Increſſum decumæ cecidit tumor arduus undæ:

Sil. lib. 14.

Non aliter Rhodopes Boreas à vertice præceps
Cum ſeſe immiſit decimóque volumine pontum
Expulit in terras.———

Decumates, agri in Germ. ſunt Tacito, ubi hodie Wirtembergenſis ducatus eſt, Willichio teſte. Iidem *Caritini* ſunt Ptolemæo, ut Melanchthon & Peucerus exiſtimant.

Deianira, Oenei Ætoliæ regis filia, primum Acheloo mox Herculi deſponſata; quâ de causâ exorto inter rivales diſſidio, Achelous ſingulari certamine ſuperatus Herculi concedere coactus eſt. Porro cum Hercules tranſiturus eſſet Evenum, Ætoliæ fluvium, qui tunc temporis maxime excreverat, Neſſus Centaurus ſeipſum ultro obtulit ad tranſvehendam Deianiram, quam cum illi commiſiſſet, ipſe primus intrepidè tranavit fluvium: Sed cum Neſſus qui in alterâ permanſerat ripâ novæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, ſagittâ Hydræ ſanguine infectâ Centaurum transfixit, qui ſe moriturum ſentiens, ut hoſtem ulciſceretur, Deianira veſtem pro-

proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hâc maritus indueretur, ipſum ab aliarum mulierum amore avocatum iri. Mulier itaque nimis credula munus accepit, & cum audiſſet maritum ſuum in Eubœâ amore Ioles Euryti filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit Domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, ut in furorem verſus Licham in mare dejecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Philoctetæ arcu & ſagittis commiſſis ſe in ardentem pyram in Octâ monte conſtructam conjecit. Quod audiens Deianira, dolore percita mariti clavâ ſe interfecit. ex cujus ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ovidius Metam. lib. 9. Vide Diodor. lib 5. Et Sen in Hercule Oetæo. Deianiram Amazonum ſtudia imitatam laudat Nonnus lib 35.

Θῆρσ@ Ἐρυθραίης μεμάνητο Δηϊανείρης,
Ὅς ποτε Παρνασσοῖο ... περὶ πέτρῃ
Θηρήτωρ Δρυόπεσσι, καὶ ἔκλαγε ... Ἀμαζών.

Apollodorus lib. 1.

Δηϊάνειρα δ' ἡνιόχει καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἤσκει.

Deilochus, ſcriptor vetuſtus, cujus apud Scholiaſten Apollonii mentiô fit, cùm alibi ſæpe, tum lib 2. ubi citatur ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου. Hoc facit, apud ut Stephanum in Λαμψάκῳ legendum putem Δηΐλοχος ὁ Κυζικηνός. Ubi vulgo Δηΐοχος. Voſſ.

Delia, feſta apud Athenienſis, in quibus neminem morte plecti fas erat. Sen. Ep. 70. Socrates potuit abſtinentiâ finire vitam & inediâ potius quam veneno mori. Triginta tamen dies in *carcere & in expectatione mortis exegit*. Nimium poſt ipſam damnatione, quia Delia feſta, ut Xenoph. ait, intervenerunt. Ἀνάγκη, inquit, ἐγένετο αὐτῷ μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι διὰ τὸ Δήλια ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι. Τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ.

Delius, unus ex ducibus Antonii miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetque Homericô verſu ut ad judicium proficiſcatur quam maxime ornata. Plut in Anton. Idem eum hiſtorias deſcripſiſſe tradit. Meſſala Corvinus hunc *deſertorem bellorum civilium* vocat, quia à Dolabellâ ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, noviſſimè ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit quoque laſcivas Epiſtolas ad Cleopatram. Vide *Adelphius*.

Delphinus, ſyderis nomen. Varro de R. R. 2. 5. Stellas ejus Aratus 4 tantum numerat, Ovidius vero novem. Atque hæ Romæ olim oriebantur heliacè 5. iduum Januarii, teſte Ovidio 1. Faſt.

Interea Delphin clarum ſuper æquora ſidus
Tollitur & patriis exerit ora vadis.

Occidebant autem ibidem 3. nonas Feb. eodem teſte, Faſt. lib. 2.

Quem modo cælatum ſtellis Delphina videbas,
Is fugiet viſus nocte ſequente tuos.

Vide Cæſii Cœlum Aſtron. Poet. cap. 21.

Deltoton, ſidus à figurâ triquetrâ τοῦ Δ. Cicero in Arateis.

Andromedæ ſignum, Deltoton dicere Graii
Quod ſoliti, ſimili quia forma litera claret.

Vide Hygin. lib. 2. & 3. Commentatores quoque in Aratum.

Demades, orator Athenienſis, plurimùm potentiâ, & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret. Ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit: Cumque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul ac avaritiâ perditus, in eum ſolebat Antipater cavillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam & ventrem ſupereſſe. Plut. in Demoſt. ac Suid.

Demænetus, Æſculapius dictus à *Demæneto* ejus templi conditore.

Demagoras, adulator, quem Athenienſes 10. talentis multarunt, quod Alexandrum Deum appellaſſet. Item Hiſtoricus, qui laudatur à Dion. Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. Ubi & ille, & Agathyllus de tempore conditæ Romæ conſenſiſſe dicitur cum Cephalone Gergithio. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 351.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes, belliqua contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quam Athenis exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit; vixit Philippi Maced. regis temporibus. Plut in Alex. Item Corinthius quidam negotiator dives, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Cypſelli fugiens, ut ſcribit Cic. 5. Tuſcul. Quæſt. in Hetruriam commigravit, comparatis opibus luculentis, & à Tarquinienſibus Hetruriæ populis acceptus, Tarquinium Priſcum. Pop. Rom. Imperatorem ex illuſtri Hetruſcâ uxore genuit, iiſque ad quos confugerat literas dediſſe fertur. *Demaratus* etiam quidam libros in publicum edidit, cum de Phrygiâ, tum de fluminibus, teſte Plut. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352.

Demarchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων citatur ab Ariſtoph. Schol. pag. 608.

Demetrius Byzantinus, de poetis & poematis libros edidit complures, Athen. 10. & 12. Fuere autem *Demetrii Byzantini* duo: unus Philoſophus Peripateticus; alter hiſtoricus, qui volumina condidit de Gallorum ex Græcia in Aſiam tranſitu; & Ptolemæi, atque Antiochi rebus geſtis, & Libyæ ſtatu. Auctor Laertius. Voſſ. quidem vide Hiſt. Gr. pag. 352. 353.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius cognomento *Poliorcetes*. Poſt Alexandrum, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupavit, Athenas Caſſandri, Polemæique imperio liberavit, Cyprum, victo Ptolemæo navali bello recepit. Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cum bellum adverſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in ejus poteſtatem venit, Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, promiſſo tamen ei regio ſumptu, mollique victu, venationibus, omnibuſque voluptatibus, quibus ille uſus, minimum de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio à Plutarcho comparatur. Philam urbem in Macedonia à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis 10. ac 360. ſtatuis æreis honoratus eſt. M. Varro:

Hic Demetrius æneas tot aptus eſt,
Quot luces habet annus abſolutus:

Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib 1. cap. 12. Hic teſte Plut. monebat Ptolemæum regem, ut de regno imperioque libros ſibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Hic Demetrius (ut quidam exiſtimant, nonnulli alium Demetrium fuiſſe dicunt) Ptolem. Lago perſuaſit, ut ſacra Biblia ex Hebræo in Græcum ſermonem converterentur. Joſeph. Ant. 12. 2. ſic dictus à *Phalero*, Atticæ portu, cujus ſcripta lege apud Geſnerum in Biblioth. ac vitam apud Suid. & Voſſ. Apud Phædrum Fabulatorem fab. 82. legitur,

Demetrius qui dictus eſt Phalereus
Athenas occupavit imperio improbo.

Confundit Demetrium Phalerea, cum Demetrio Rege, eumque vocat tyrannum, ſed neuter potuit Tyrannus eſſe. Phalereus quidem, quod præfectus ubi fuit a Caſſandro, non autem Tyrannidem invaſit. Alter autem quòd Athenas à Tyrannide Caſſandri liberavit. Cæterum de variis Demetriis vide Voſſium, ac Jonſium.

Demetrius Pompeii Magni libertus, de quo Sen de Tranquill. An. *Feliciorem tum Demetrium Pompeianum vocas, quem non puduit locupletiorem eſſe Pompeio?* Facetam oratiunculam de illo habet Plut. in Cat Uticenſi. *Hic Antiochiam ibat*, & videt extra portam, in utroque viæ margine, compoſite ſtantes viros, juvenes, pueros, cum diſcrimine ætatum in feſto omnes habitu & veſte: magiſtratus præterea candidatos, ſacerdotes etiam ipſos coronatos. Cato ſtomachari, & ſuccenſere iis quos præmiſerat, tanquam indixiſſent. Itaque jam propior, deſcendit vehiculo, & ſuos idem facere ac pedibus ire juſſit: tanquam ſalutandus, & pompâ alia deducendus. Ac ecce ſenex quidem, coronâ & virgâ inſignis (diſſignator erat) ne ſalute quidem dictâ rogavit, *Ubi Demetrium reliquiſſent? & quando venturus?* Demetrius is erat Pompeii libertus, & multum apud illum poterat, in quem omnes mortales tunc oculos habebant conjectos. Itaque hic Catonis comites & indignari & riſu emori: Cato nihil aliud prolocutus quàm: O miſeram civitatem! in eam ingredi.

Demetrius, Seleuci filius, 1 Mach. 7. nomen etiam argentarii cujuſdam, Act. 19. Plurimi præterea *Demetrii* fuere, de quibus doctiſſimus Menagius ad Laertium p. 132. ad quem ſtudioſum lectorem remitto.

Demiurgus, ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ civitatibus. Livius. Vide Martinii Etymologicon.

Democedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cum inter Darii captivos eſſet, & Darius ipſe ob inverſum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam nunc ſeptem noctes inſomnis exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum juvaretur, ductus in medium, ut erat vinctus Darium penitus liberavit, ac deinde maximo in honore apud regem, & Perſas omnes habitus eſt. Herod. lib 14. Vide Ælian. Var. 8. 18.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, expoſitis mandatis, petenti regi, quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, *Suſpendere*. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit incolumem, *Vos (inquit) rogato ab Athenienſibus,*

enſibus, quos cenſeant ſuperiores qui talia dicant, an qui audiant patienter? Sen. lib. 3. de Ira. Hæc etiam hiſtoriam earum rerum, quæ geſta erant ſuâ ætate Athenis, non tam hiſtorico, quam oratorio genere ſcripſit. Cic. in Bruto. Vide plura de illo apud Ælian. Var. 3. 7, 8. 12. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 68. & Valeſium notis ad Excerpta Polybii, pag. 10.

Democles, vide *Damocles* Item puer quidam ingenuus ac formoſus, qui cum à Demetrio Poliorceta ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere, famæ, pudicitiæque ſtudioſus in proximum aquæ ferventis lebetem ſeipſum conjecit, atque ibidem interiit. Plut. in Demetrio.

Democides, medicus, qui Polycratem Samiorum tyrannum talentis 2 curavit, ſcripſitque librum de Medicinâ. Suidas.

Democoon, Priami nothus, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. Hunc Ulyſſes in bello interemit. Hom. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexandrinus. Item athletes qui facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo dimoveri poterat. Ælian. Var. 4. 15. Tertius Medicus qui invenit herbam hyberidam. Plin. lib. 25.

Democritus Philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu majoribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragravit. Poſtea patriam reverſus cum ſummâ inopiâ in hortulo juxta ſuæ urbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne èxternis objectis avocaretur, æneæ pelvis fulgore ſeipſum occæcavit. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait,

Malis benè eſſe ne videret civibus.

Ut ipſe loquitur. Vide Gell. 10. 17. Sed dubitavit de eo Cic. 5. de Finibus. Plutarchus vero plene falſitatis arguit, lib. de Curioſitate. Civibus ſuis ob ſeceſſionem ejus pro phrenetico habitus fuit. Ad quem curandi causâ miſſus cum eſſet Hippocrates & cum eo collocutus fuiſſet, reverſus, ſapientiſſimum ipſum, dementeſque illos pronunciavit, qui eum ſtultitiæ accuſarent. Vide Epp. Hippocratis. Omnia fieri ex atomis dixit, ac plures eſſe mundos eoſque corruptibiles. Fertur Theologiam, ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis ac Chaldæis; cum Gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. De inſtituto autem ejus præter Laertium, Cic. lib. 5. de Fin. Origenes 2. contra Celſum, periſtringit quoque Horatius lib. 1. Epiſt. 12. Idem Cic. 1 Tuſc. & 2. de Nat. Deorum, *magnum virum* appellat. Plinius *virum ſagacem*, *& vitæ utiliſſimum* fuiſſe refert. In riſum pronum fuiſſe vulgò dicitur. Juv. Sat. 10.

Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat
Democritus. ——

Horatius:

—— *Excludit ſanos Helicone Poetas*
Democritus. ——

Patrem ejus opulentiſſimum fuiſſe ex eo patet, quod Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Agebat autem 99. annos cum mortuus eſt. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 437.

Democritus, Epheſius, libros edidit de templo Dianæ Epheſiæ, ex cujus operis lib. 1. quædam de Epheſiorum in veſtitu mollitie ac luxuriâ narrat. Athenæus lib. 12.

Demodocus, citharœdus, quem Hom. Odyſ. 8. inducit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem. Item Hiſtoricus, qui libro 1. de Heracleâ citatur à Plut. lib. de Flum. cæterum ſolutâ ne oratione, an carmine ſit uſus non ſatis liquet. Voſſius.

Demomorgon. Lactantius ſive Lutatius grammaticus in lib. 4. Theb. mentionem facit Dei cujuſdam, quem nominat Demogorgona ſummum, cujus nomen ſcire non licet, & addit: *Infiniti autem Philoſophi*, Magorum Perſæ etiam confirmarunt revera eſſe præter hos Deos cognitos, qui coluntur in templis; alium principem & maxime Dominum, cæterorum Numinum *ordinatorem?* Hæc ille. Quod nomen neque apud M. Tullium in libb. de N. D. neque apud alios Latinos vel Græcos, qui de Diis gentium ſcripſerunt reperitur, præterquam in hoc auctore & aliis recentioribus eum ſecutis. Quare quidam hanc vocem *Demomorgon* convertunt in Δημιουργὸν, qua voce Plato cæterique viri magni uſi ſunt, Deum ſummum & opificem cunctorum ſignificantes. Cujus etiam Dei nomen & Hebræorum religio occultum, nec vulgatum eſſe volebat. Certè Demomorgum non Plato ſolum & Triſmegiſtus, Hermes, Irenæus & alii, verum etiam Latini vocem illam interpretantes principem Deum & opificem & fabricatorem Deum appellarunt. Hunc Deum Plato ἀσώματον, καὶ ἄῤῥητον καὶ ἀνονόμαστον, h. e. ut Apuleius interpretatur, *incorporeum, indicibilem, & innominabilem* [illegible]. E[illegible] etiam literis ſcribi non poſſe Martianus oſtendit, qui ἀχώρητον illum appellat. Balleiter.

Demonax, Adriani temp. Philoſophus, qui non, ut pleriquc ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitiâ, omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi unquam viaticum præparavit, ſed cum eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ſibi quæritavit. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucianus.

Demonides, Pædotribis claudicans, qui cum crepidas amiſiſſet, imprecabatur fur ut pedibus ejus convenirent. Rhod. 7. 3.

Demophilus, Sophiſta, qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vitâ priſcorum. Item hiſtoricus antiquus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 463.

Demophoon, Theſei ex Phædrâ filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Trojanâ rediens, adverſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filiâ hoſpitio, ac lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre, imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum juraverat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientiâ de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide *Phyllis*. Item Vates qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demoſthenes, civis Athenienſis, Græcorum omnium orator longè eloquentiſſimus, patre cultellario natus, qui ab eo relictus in hæreditate locupleti, tutorum fraude ac negligentiâ, direptis bonis vix habuit unde præceptoribus mercedem ſolveret. Verùm cùm multo ſtudio ac labore in clariſſimum Oratorem evaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, gravibus concionibus Philippum, ut publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectans. Poſt cujus mortem patriâ pulſus, tandem revocatus eſt. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito cum certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam, ubi (ut ſcribit Suidas) aſylum erat, Neptuno ſacrum, conceſſit. Quo cum veniſſet, Archias mimus tragædus, qui ab Antipatro miſſus erat, ut Demoſthenem comprehenderet, primum ei perſuadere conatus eſt, ut unà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cujus fraude intellectâ, Demoſthenes, *Nihil eſt*, inquit, *Archia quod cenſeam. Neque enim in ſcenâ mihi unquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus.* Cum autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, *Tandem*, inquit, *Macedonica oracula aperuiſti, nam prius, tanquam hiſtrio ſimulabas. Verum age parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo;* Hæc locutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus calamum ori admovit, hauſtoque quod eum in uſum ſervabat, veneno, necem ſibi conſcivit. Plut. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam R pronunciare poterat, quibuſdam calculis in os conjectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendabat, ut poſtea eloquentiſſimus evaſerit. Plurimus paſſim Tullius eſt in laudando Demoſthene. Tamen, *uſque adeo* (inquit in Oratore) *difficiles & moroſi ſimus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes: qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non ſemper implet aures meas.* Orare cœpit annos natus 17. Juv. Sat. 10.

Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus, & exundans letho dedit ingenii fons.

Et poſtea de Demoſthene.

—————— *Sævus & illum*
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni moderantem fræna theatri.
Diis ille adverſis genitus, fatoque ſiniſtro,
Quem pater ardentis maſſæ fuligine lippus
A carbone & forcipibus, gladioſque parante
Incude & luteo Vulcano, ad Rhetora miſit.

Athenienſes ſtatuam ei æream poſuerunt cum inſcriptione hâc.

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην Δημόσθενες εἶχες,
Οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucyd.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam Orationem convertit. Suid. Alius ab eo eſt *Demoſthenes* Bithynus, qui rerum Bithynicarum libros conſcripſit, quorum 4. 9, 10. & 12. citat, Stephanus. Κτίσεις quoque ſcripſit, h. e. urbium, & locorum origines, quarum idem Steph. meminit in Ὀλβία.

Demoſtratus, ſcriptor. Plin. 37. 6.

Demoteles, unus erat ex 12 illis quos de pyramidibus Ægyptiis ſcripſiſſe Plinius docet 36. 12.

Demus, de rebus Atticis commentatus eſt, ſi vera eſt lectio apud Athen. lib. 14. ubi Caſaubonus jubet legere Κλείδημος. *Sane Clidemus* Atthidem ſcripſit, ut ex eodem Athenæo apparet. Fortaſſe tamen & *Demetrius* quiſpiam hanc materiam tractavit, eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum, uti lactum apud Dionyſ. Halicarn. in judicio de Dinarcho

narcho, ubi citatur Δίυλ@ ὁ Μάγνης, qui omnino eſt *Demetrius.* Voſſius.

Derceto, vel *Dercetis*, fabuloſa Dea, quæ apud Joppen, authore Plinio, aut, ut Diodoro lib. 1. placet, juxta Aſcalonem colebatur, humanâ facie, reliquo corpore piſcis. Hanc Syri *Atergatin* vocant. Ovid. Met. 4.

——De te Babylonia narrat
Derceti, quam versâ ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt celebraſſe figurâ.

Fabulam narrat Diodorus Siculus. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Syris autem aves illæ ſacræ. Tibullus.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Dercyllus literis explicuit κτίσεις, ſive de locorum originibus, quarum 1. adducit Plut. in Parall. Min. cap. 17. Item *Italica* quorum 3. citat ibidem cap. 38. Item *Ætolica*, quorum teſtimonio utitur Plut. de Flum. ubi de Acheloo. Item *Argolica*, teſte Athen. lib. 3. Atque ab eodem etiam libri ejus περὶ Σατυρικῶν περὶ ὀρῶν, & περὶ λίθων nominantur. Mem. Etymol. in Εὔι@, & Euripid. Schol. in Phœniſſis, p. 271.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam conjugio junxit. Hic cum apud Theſſalos regnaret, ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundavit, genuſque humanum ad internecionem delevit, Deucalione tantum & Pyrrha ſervatis, qui in Parnaſſum montem naviculâ delati, ubi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptoque reſponſo, ut magnæ matris oſſa poſt terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris h. e. terræ oſſa interpretabantur) poſt terga jactabant: qui protinus naturali poſitâ duritie, in utriuſque ſexûs homines ſunt commutati. Ovid. 1 Met. Virg. 1. Georg.

——— Quo tempore primùm
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,
Unde homines nati, durum genus.

Manil. Aſtron. 4.

——Sic quondam merſerat urbes
Humani generis quum ſolus conſtitit hæres
Deucalion, ſcopuloque orbem poſſedit in uno.

Juven. Sat 1.

Ex quo Deucalion nimbis tollentibus æquor
Navigio montem aſcendit, ſorteſque popoſcit,
Paulatimque animâ caluerunt mollia ſaxa
Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Inde *Deucaliones imbres.* pro ingentibus. Lucan. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porro reparatio hominum aſcribitur Deucalioni, nempe quòd Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluvii. At hæc fabula Poetica, ſub verborum, & nominum involucris veram univerſalis diluvii à Moſe Dei ſervo deſcriptam hiſtoriam propoſuit; & artibus Satanæ factum eſt, ut quæcunque in ſacrâ hiſtoriâ occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur Apud Lucianum libello de deâ Syriâ extat locus ex quo manifeſtum eſt per Diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illam, quâ olim Græcia abſorpta eſt, ſed diluvium univerſale quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plut. lib. de Animalium Induſtriâ ſcribit columbam in arcâ Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis Diluvii. Noë dictus Δευκαλίων, quòd ante diluvium prophetabat hominibus dicens, Δεῦτε, καλεῖ ὑμᾶς ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν. Theophilus lib. 3. ad Autolycum.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis, ſub Valeriano, uſque ad Aurelianum. Item alius Medicus Cous, Hippocratis diſcipulus, ſcripſit de Medicinâ librum unum & de Prognoſticis. Suid. Scripſit etiam τὰ μετ᾽ Ἀλέξανδρον ἐν λόγοις δ᾽ Photio teſte. Eum citat περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων Euſeb. 1 Chron. ſcripſit præterea compendium hiſtoricum uſque ad Claudii qui Gallieno ſucceſſit principatum. Sæpius hoc opus laudant Hiſt. Aug. ſcriptores. Adhæc Scythica prodidit. Trebell. Pollio in Gallienis duobus: & Jornandes de rebus Geticis, cap. 22. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 242.

Dexter, Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

Diadumenus, juvenis ſpecioſus filius Macrini Imp. qui patre ab Heliogabalo victo, una cum eo eſt interfectus. Item nomen amaſii Martialis,

Baſia da nobis Diadumene, &c.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui *Atheos* cognominatus eſt, i. e. *negans Deos*; poeta Melicus poſt Pindarum, & Bacchylidem, quem Democritus, ob phyſiognomiam, cum ſervus eſſet, emit 1000. drachmis ut diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, ut etiam ea ſectantes averteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt, qui eum interfeciſſent. Suidas. Vide. Voſſium Hiſt. Gr. pag. 436.

Diagoras Rhodius, 3 filios adoleſcentes habuit, unum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem, eoſque omnes vidit vincere coronarique eodem Olympiæ die, cujus rei causâ gaudio nimio effuſus animam efflavit. Cic. 1. Tuſc. Qu. Gell. 3. 15.

Diana, Jovis filia ex Latonâ, eodem cum Apolline partu edita. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut a ſe libidinis pruritum amoveret venando ſylvas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta, Horat.

Montium Cuſtos, nemorumque virgo.

Et alibi.

Phœbe, ſylvarumque potens Diana.

Catullus:

Montium Domina ut fores
Sylvarumque virentium
Saltuumque reconditorum
Amniumque ſonantium.

Inde *turba Dianæ* apud Ovid. pro canibus, & *Arma Dianiæ* pro inſtrumentis venatoriis Gratio dicuntur. *Integræ Tentator Orion Dianæ*, id eſt, Caſtæ. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios; aliud item in Tauricâ reg. ubi carne tantum humanâ litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Tauricæ Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Sic dictam volunt quaſi *Jovianam* ἀπὸ τοῦ Διὸς à *Jove*, ſc. Aliqui autem a *die* ſic appellatam tradunt; quia lux ejus æmula diei, ut innuit Cic. lib. 2. de N. D. eumque imitatus Firmicus lib. contra Gentiles cap. 19. *Luna, hæc eadem Lucina à nocturno lumine nomen accepit: hanc etiam quidam dici voluerunt Dianam, quòd per noctem lucens hominibus penè alterum diem faciat.* Producit primam ſyllabam Virgilius:

Exercet Diana choros.

Et Horatius:

Dianam teneræ dicite virgines.

Itemque Papinius:

————Ipſa coronat
Emeritos Diana canes.

Corripiunt plerumque alii. Ovid. Amor. 2. 3.

Talia pinguntur ſuccincta crura Dianæ
Cum ſequitur fortes fortior ipſa feras.

Loquitur de habitu venantium: Talis enim Diana: Minutius Felix: *Diana interim eſt alte ſuccincta venatrix.* Arnob. lib. 6.

Semitectis femoribus Diana.

Sic etiam Claud. 2. de Raptu veſtit hanc Deam.

Brachia nuda nitent: levibus projecerat auris
Indociles errare comas; arcuque remiſſo
Otia nervus agit: pendent poſt terga ſagittæ:
Criſpatur gemino veſtis Gortynia cinctu
Poplite fuſa tenus.———

In Callimachi Hymno Diana ipſa petit à Jove, ut det ſibi ———Ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα. Prudentius Hymn 10. περὶ στεφ. Dianam vocat *molle ſuccinctam*; *molle*, hoc eſt nudato genu.

Dicæarchus, Philoſophus Meſſenius, qui opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe. Compoſuit 3 libros, in quibus ſcripſit animam nihil aliud eſſe, quam vim quandam, atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum, quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, ut à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum animâ morerentur. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Alius Lacedæmonius Grammaticus Ariſtarchi auditor. Suidas. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 1, cap. 16.

Dictynna, nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inveniſſe; unde *Dictynna* dicta, cum antea *Britomartis* appellaretur. Ferunt autem hanc in Cretâ Dianæ conſuetudine familiariſſimè uſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à Poetis nonnunquam *Dictynna* dicitur. Sunt qui Dictynnam à Minoe adamatam ferunt, ejuſque vim cum alioqui effugere non poſſet, ex editâ rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibuſque piſcatoris exceptam fuiſſe, indeque nomen accepiſſe. Item Cretæ urbs, à qua mons *Dictynnæus* & promunt. *Dictynnæum.* Strabo.

Dictys Cretenſis, hiſtoricus, qui cum Idomeneo Trojam profectus totum illud bellum Phœnicum literis deſcripſit. Vide Voſſium. Item Centaurûm unus Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ovid. Met. 12. Denique piſcator quidam, qui Perſeum educavit. Statius.

Fluctivagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Didia lex, à *Didio* lata, poſt Fanniam 18. annos ſecuta eſt, cujus ferendæ duplex ratio fuit. Prima, ut non ſolum urbs Romana, ſed univerſa Italia lege ſumptuariâ teneretur. Secunda, ut non modo qui convivia majore ſumptu feciſſet,

ſed

ſed etiam qui ad ea vocati eſſent, atque omnino interfuiſſent, pœnâ legis tenerentur. Macrob. 3. 57.

Didius Julianus 20. Rom. Imp. an. U. C. 945. Hic uſque adeo parcus erat, ut porcellum, atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas; prandebatque interim paucis oleribus, ac herbulis contentus; cujus hic fuit vitæ exitus, ut à Septimio Severo ſucceſſore ſuo in abditas Palatii balneas ductus, extentâ damnatorum more cervice ultimum diem obierit. Sext. Aurel.

Dido, ſive *Eliza*, Beli Tyriorum regis filia, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti juncta fuit; quem cum Pygmalion, Elizæ frater, theſauris ejus inhians ante aram obtruncaſſet, illa in ſomnis monita, cum iis quibus Pygmalionem inviſum eſſe ſciebat, effoſſis clam theſauris, navem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana dicta eſt, delata, tantum ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circumdare. Virg. Æn 1.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum potuit circumdare tergo.

Sil. lib. 1.

Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit
Cingere quà ſecto permiſſum littora tauro.

Appianus in Libycis: Ἐδέηθη δὲ χωρίον εἰς συνοικισμὸν λαβεῖν ὅσον ἂν βύρσα ταύρου περιλάβοι. Dionyſius

Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ἔχει βοὶ μετρηθῆναι.

Quo in loco cum corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locumque ſatis amplum complexa eſſet, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit, arcemque in medio urbis, quam à Corio bubulo *Byrſam* vocavit. Deinde cum Iarbas Gætuliæ rex nuptias ejus ambiret, recuſantemque vi, armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum morte occumbere, quam prioris lecti jura ſecundis nuptiis polluere. Silius lib. 8.

Iliaco poſtquam deſerta eſt hoſpite Dido
Et ſpes abrupta è medio, in penetralibus atram
Feſtinat furibunda pyram, tum corripit enſem
Certa necis profugi donum exitiale mariti.

Virgilius lib. 1. & 4. Æn fabulatur Æneam, captâ Trojâ, à patriâ profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Elizamque amore ejus captam, & cum præter ſpem ab eo desereretur, mortem ſibi conſciviſſe. Quod tamen graviſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſâ condi cœpiſſe. Ab Æneæ vero in Italiam adventu uſque ad U. C. numerantur anni amplius quam 330. quibus Albæ regnatum eſt. Hàc de re extat elegans apud Auſonium Epigramma. *Dido* Hebræis דידה *dilectulam* notat. Eſt enim diminutivum à דוד h. e. *dilectus*. De quo tamen aliter veteres ſuo more; Euſtathius ſiquidem in Dion. Perieg. Διδὼ exponit Ἀνδροφόνον. Servius in 1. Æn. ait linguâ Punica notare *viraginem*. At Etymologus & Varrinus Διδὼ interpretantur πλανῆτιν, h. e. *vagam*, ſeu *erraticam*, quomodo dictam arbitrantur, quia Tyro profuga variè eſſet vagata.

Didymarchus, libro 3 transformationum citatur ab Antonio Liberali narratione 23, quæ eſt de Barto. Sed ab interprete ſcriptores ex quibus ea hauſta eſt narratio, prætereuntur. Voſſius.

Didymus, vir Alexandrinus qui licet à puero oculis captus foret, divinas tamen literas optimè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus.

Didymus, Alexandrinus alius, ſalſamentarii filius, quo nemo, ut Quintilianus inquit, plura ſcripſit. Grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora pervenit, qui ob aſſiduam circa libros moram Χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum, & quingentos ſcripſiſſe dicitur. Amm. lib. 22. *Inter quos Chalcenterus eminetis. Didymus, multiplicis ſcientiæ copia memorabilis, qui in illis 6. libris, ubi nonnunquam imperfectè Tullium reprehendit, &c.* Contra hos vero Didymi libros pro Cicerone ſcripſit Suet. Tranquillus teſte Suida. *Didymus*, alius Monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. De quo vide Hiſt. Tripart. lib. 8. cap. 1. *Didymus*, poeta, Georgica ſcripſit. Alius etiam Philoſophus Academicus.

Dieſpiter, Jupiter, quaſi *diei*, i. e. *lucis pater*, uti Macrobius interpretatur. Horat, 1. Carm.

——— Namque dieſpiter
Igni corruſco nubila dividens.

Et alibi.

——— Sæpe Dieſpiter
Neglectus inceſto addidit integrum.

Dieuchidas, hiſtoriam Megaricam ſcripſit, ut ex Harpocratione conſtat, apud quem corruptè interdum Δαυχίδας legas. At fœdius etiam corruptum id nomen apud Schol. Apollonii 1. Argon. ubi Δηιοχίδας legitur.

Dinah, i. e. *judicium*, vel *judicans*. Jacobi ex Leâ uxore filia, Gen. 30. Hanc Sichem ſtupro ſubdidit, quod malum Jacobo immiſſum putant Rabbini, quòd in occurſu Eſaui fratris filiam occultaret, ne eam in uxorem peteret. Joſephus: *Παρῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὀψομένη τὸν κόσμον τῶν ἐπιχωρίων γυναικῶν.*

Dinarchus, Delius, Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dion. Halicarn. in Dinarcho oratore; ubi ex Demi, vel potius Demetrii libro de ejuſdem nominis viris, quatuor *Dinarchos* enumerat. Videtur idem ſignari ab Euſeb. lib. 1. Chron. ubi de Bacchi geſtis loquens ait. *Ut Dinarchus loquitur, non ille orator ſed poeta.* Voſſius.

Dinias, hiſtoricus res Argolicas conſignavit. Citatur ab Apollonii Scholiaſte lib. 2. ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionem quoque Diniæ facit Plut. in Arato, & Eurip. Schol. in Oreſte, & Sophoclis Interpres in Electrâ, qui ſeptimum Argolicorum citat.

Dinocrates, Meſſenius, Romæ in convivio temulentus muliebri ſaltavit habitu, poſtero die cùm ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſollicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbamus; Te vero miror vina tractare, ac ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res ejuſmodi moliri audeas. Plut.

Dinolochus Comicus. Voſſ. P. Gr. p. 40.

Dinon, Clitarchi fil. ſcriptor antiquus de quo Plin. 10. 49. Mem ejus Plut. in Alexandro, Æl. de Anim. 17. 10. & Var. 7. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 8.

Diocles, Athenienſis comicus poeta antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Item Medicus Caryſtius Darii Hyſtaſpis temp. Reliquit & ipſe commentarios. Suidas. Cæterum de variis hujus nominis hominibus videatur. Voſſius de Hiſt. Gr. p. 355.

Diocletianus Jovius, 38. Rom. Imp. cum 22. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito Imperio, ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quam rei familiaris tenuitate.

Diodorus, Philoſophus Socraticus Hieronymus. Quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur. De quibus & Philo Carneadis magiſter pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodorus, Erythræus, Alexandri *M.* Ephemeridas conſcripſit. Athen. l. 10.

Diodorus Sardianus Rhetor Poeta & hiſtoricus, Strab. lib 13.

Diodorus Epheſius ſcripſit de Anaximandro. Laert. in Empedocle.

Diodorus, cognomento *Chronus*, Dialecticus ex Jaſſo Aſiæ civitate fuit Platonis temp. Euclidemque audivit. Dictus *Chronus* ab Apollonio *Chrono* ejus præceptore, cujus ut famam obſcuravit, ita & cognomen uſurpavit. *Dialecticus* autem, quià, teſte Laertio, primus involutum diſſerendi genus invenerit. Apud Ptol. Soterem commorans, cum inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplo nequiviſſet exſolvere, ob id à rege per jurgium *Chronus* appellatur, convivium deſeruit ac edito per otium ſuper eâ propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Plin. 7. 53.

Diodorus, Stoicus, Ciceronis Præceptor in Dialecticis, ut in Bruto ſcribit ipſe. *Eram*, inquit, *cum Stoico Diodoro: qui cum habitaviſſet apud me, mecumque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus*: à quo cum in aliis rebus tum ſtudioſiſſime in dialecticâ exercebatur.

Diodorus, Comicus poeta, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Diodorus, Alexandrinus, fil. Pollionis philoſophi ejus, qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temp. Suid. *Diodoros* prætereà duos è Lydiâ Tiberii temp. Strabo commemorat ambos oratores. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 187.

Diodorus Siculus. Res interim (inquit Voſſius) apertior eſt de ætate Diodori Sic. Antiquiorem paulo eſſe aliquis dicat, quia, tempore Jul. Cæſaris vixiſſe Euſeb. in Chron. tradat: atque adeo ipſe Diodorus non uno hoc loco de ſeſe teſtetur. Sed non male propterea Suidas, qui ſub Auguſto vixiſſe dicit. Natale ei ſolum Argyrium, ſive Angyrium, Siciliæ op. ut quidem vulgo legitur apud ipſum Diodorum, vel potius Agyrium, quod verum eſſe oppidi nomen probat Cluverius. Scripſit βιβλιοθήκην ἱστορικήν, in quâ agit de Ægyptiis, Aſſyriis, Medicis, Perſicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Conſtabat vero opus hoc libris 40. quorum argumentum ipſe in Præfatione recenſet. Multa ejus ſphalmata ſunt in Olympiadum annis & Romanis magiſtratibus, ut plane veriſimile ſit corruptis ac mutilis faſtis uſum eſſe. Cætera ſi ſpecies, magna ejus φιλοπονία fuit ut qui 30 annorum operam in hanc ſe hiſtoriam impendiſſe ſcribat in Præfatione ſuâ. Ubi & quanto veritatis ſtudio laborarit, oſtendit peregrinatione ſuâ in Aſiâ, atque Europâ; nempe periculis vel ærumnis nullis terri-

territus fuit, quo minus loca ipſa luſtraret, de quibus ſcripturus eſſet. At egregium hoc Diodori opus non τοῖς ἔξωθεν modo, ſed etiam Juſtino Martyri ac Euſebio laudatum, non caruit ſeculo noſtro reprehenſoribus ſuis, ſeu rem ſeu dictionem ſpectes; Rem ipſam culpat Lud. Vives, qui in quinto de tradendis diſciplinis refert *nihil Diodoro eſſe nugacius*. Contra profecto quam Plinius judicarat, qui in Præfatione ſcripſerat, cùm Græcorum alii magnificis titulis ſuperbiant, Diodorum, qui ἀπλῶς βιβλιοθήκην vocat, *primum Græcorum deſiiſſe nugari*. Quemadmodum vero ipſam rem Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus in Methodo Hiſtoriæ: Quanto melius de eo cenſuit Photius patriarcha μυριοβίβλῳ ſuæ cap. 70. ubi ipſum ait φράσει σαφεῖ τε καὶ ἀκόμψῳ, καὶ ἱστορίᾳ μάλιστα πρεπούσῃ. Addit, non affectare nimis dictionem Atticam, ſed neque devolvi ad vulgarem ac tritam dicendi formam verum mediocri genere gaudere. Quæ ſane majoris, quam Bodini judicium fieri debere, nobiſcum fatebitur, qui vel de ſtylo judicare per ſe poſſit; vel, quam exquiſito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat. Voſſius.

Diodorus, Periegetes, terras deſcripſit, ut ex cognomine colligi poteſt. Idem de monumentis tractavit. Plut. in Themiſtocle. Meminit & idem hujus ſcriptoris in Theſeo, ac Cimone.

Diodorus, Tarſenſis Præſul. Hieronym.

Diodorus, qui & Tryphon, 14. Syriæ rex. Liv. lib, 59.

Diodorus, Epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluvius perſpicuus, atque torrens, oves quidem proprias irrigabat, ſuperorum vero blaſphemias penitus abluebat; ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro Fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. Trip. Hiſt.

Diogenes, philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis Diſcipulus, ἐφήμερος, h. e. *in diem vivens*, vulgo appellatus, quod omni abjecta ſollicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitavit in portarum veſtibulis, & porticibus civitatum, cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum jocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in meridiem, æſtate ad ſeptentrionem, & ubicunque ſol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, moriturque vicinus juſſit cadaver ſuum inhumatum abjici; quærentibuſque amicis, volucribuſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? *Minime*, inquit, *ſed baculum apud me, quo illas abigam ponitote*. Irridens nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis ſenſùs expertis erant ſolliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à feriſne, an à vermibus abſumeretur. Cum in patria adhuc eſſet, Pythium conſuluit, quonam modo poſſet excellere, reſpondit, *Si nummos adulteraret*. Quo ille facto patriâ pulſus, Athenas venit, jam ſenex à Scytalo piratâ captus, venundatuſque Xeniadi Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit; apud quem Diogenes vivere voluit, cùm poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quod cùm Antiſthenes nullum Diſcipulorum reciperet & perſeverantem Diogenem removere non poſſet, noviſſimè clavâ minatus eſt, niſi abiret; cui ille ſubjeciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, *Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo poſſet obſequio ſeparare*. Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à Sole obſtaret. Plut. in Apophth. Juven. Sat. 10.

Senſit Alexander, teſtâ cum vidit in illâ
Magnum habitatorem, quanto felicior hic qui
Nil cuperet, quam qui totum ſibi poſceret orbem.

Patriâ Sinopenſis fuit, teſte Suidâ. Ovid. De Ponto.

Non doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.

Antonius *Diogenes*, ſcripſit Incredibilium de Thule inſ. lib. 24. quorum mem. Porphyr. in V. Pythagoræ, & Servius ad lib. 1. Georg. Eorum argumentum luculentè narrat Photius Tmem. 166. ac vixiſſe putat non multo poſt temp. Alex. Magni.

Diogenes, Cyzicenus, reliquit libros de patriæ ſuæ inſulis, teſte Stephano in Βέσβικος. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. Item alius Tragicus poeta.

Diogenes, Sicyonius, Peloponneſiaca ſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 356. & 357.

Diogenes, Tarſenſis, quæſtionum poeticarum ſcriptor.

Diogenes, Laertius, ſive, ut Tzetzes vocat, *Diogenianus*, cujus decem libros habemus de vitis Philoſophorum. Parum idoneè de eo judicat Bartholomæus Keckermannus, vir cæteroquin eruditus, ſed novellorum ſcriptorum, quam antiquitatis ſtudioſior, uti notat Voſſius. Ait ille libro ſuo de Hiſtoriâ, ſcripſiſſe Laertium *languidè & frigide, ſæpe tamen non inutiliter*. Quæ profectò frigida laus eſt operis utiliſſimi, & auro contra non cari. Quippe ex quo diſcere ſit, cum alia tam multa ad hiſtoriam temporum pertinentia, tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo ſane exemplo, Eraſmum laudare mavult authorem, quam Plutarchum, Laertium & ſimiles. Quin quod caput eſt, diſcrepantes ex eodem Laertio ſectarum ſententias diſcimus. Multa ex hoc opere ſuis doctrinæ variæ eclogis inſeruerat Sopater, teſte Photio Tmem. 161. Atque hinc liquet vixiſſe Diogenem ante tempora Conſtantini M. à quo Sopater ille Apamenſis, ſive potius Alexandrinus, interfectus fuit. ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino eſt Trajanô. Siquidem in Speuſippi, atque item Anaxagoræ vitâ, Plutarchi meminit, qui Trajani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Præterea in Timone mentionem facit decem librorum Sexti Empirici, item Saturnini, qui Sextum audivit Nempe vixit ſub Antonino Pio, vel paulo poſt, quemadmodum oſtendit Voſſius de Nat. & Conſt. Rhetorices cap. 9. Hoc opus à Laertio ſcriptum fuiſſe ad fœminam, rectè tradit Lud. Vives lib. 5. de trad. diſciplinis. Antiquiſſimus eorum, qui hujus ſcriptoris meminerunt, eſt Stephanus in Χολλίδαι, Ἐνετοὶ & Δρυΐδαι. Reliquit quoque epigrammata omni genere metrorum: Unde hoc opus πάμμετρον inſcripſit; multaque de Philoſophis epigrammata inde adducit, & Ἐπιγραμματογράφον ex eo vocat Tzetzes Chil. 3. cap. 61. Voſſius.

Diogenetes (niſi rectum eſt *Diogenetus*, vel *Diogenes*) Erythræus, memoratus Hygino in Poetico Aſtronomico, ubi de Piſcium ſigno.

Diogenianus, ex Heracleâ, grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum; multaque alia in arte Grammaticâ. Fuit ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, *Vir ſtudioſus & elegans*, ut ab Heſychio in Lexici ſui initio vocatur: ubi ait ſe Diogeniani hujus exemplo parœmias quoque admiſcere libro ſuo; multumque ſe ejus operâ fuiſſe adjutum. Diogeniani parœmias ex 2. Codd. Mſſ. primus divulgavit Andr. Schottus. Mem. vero ejus operis quoque Suidas. Quippe ubi dicitur edidiſſe compendio ſcripta collectanea κατὰ ποιητῶν; legi debet κατὰ παροιμιῶν. Alia quoque ejuſdem memorat Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, ſeu Diogenes Grammaticus Cyzicenus; de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag 356.

Diognetus, 7. Athenienſium Judex. Alius unus itinerum Alexandri Regis menſor, quem Plin lib. 6. ſe ſequi teſtatur. Tertius, Pictor egregius Antonini Imp. temp. Julius Capitolinus. Quartus Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus ante Aſdrubal.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deipylæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus adeo ſtrenuè ſe geſſit, ut poſt Achillem & Ajacem Telamonem fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas adverſus Hectorem & Æneam alioſque inſignes Trojanorum Principes, & captos Rheſi equos, Palladiumque Trojanis ſubtractum, de quo Silius, lib. 13.

Tum mecum adjuncto monſtratam evaſit in arcem
Tydides ſtrato, & dextrâ multis in ipſo
Cuſtodes adyto templi; cæleſte reportat
Palladium ac noſtris aperit mala Pergama fatis.

Martem quoque in bello vulneravit, Veneremque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Id quod ipſe teſtatur Æn. 1.

——Cum ferro cæleſtia corpora demens
Appeti, & Veneris violavi vulnere dextram.

Quamobrem Dea indignata Ægialem uxorem ejus tantâ libidinum turpitudine involvit, ut ejus cauſa patriam exoſus Diomedes, domum reverti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomeden ab Æneâ dolo occiſum, ejuſque ſocios doloris impatientiâ in aves Diomedeas eſſe commutatos. Juv.

Aut reditum Diomedis ab interitu Meleagri.

Horat. 1 Serm. 5. ubi de Canuſio.

Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Idem 1 Car. Od. 6.

Ope Palladis
Tydidem ſuperis parem.

Virg. Æn. 1.

——O Danaum fortiſſime gentis
Tydide——

Ovidio *Ætolius heros* dicitur, *Calydonius heros* Statio, item *Ætolus dux*. Notiſſimum proverbium Διομήδειος ἀνάγκη, de quo Zenobius, Suidas, & Ariſtoph. Schol. in hæc verba Ἐκκλησ. Καὶ μὴν ἀνάγκη μὴ ἴστ. Ἐς. Διομήδεια. Obiter emenda Them Orat. 1 Μηδ' ἂν ἴδοις ἰδίᾳ τὸ ἀνάγκῃ προςῆκεν. Lege μηδ' ἂν Διομήδεια ἀνάγκη.

Diomedes, Thraciæ rex, qui cum equos ſuos humanâ carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt objectus. Ovidius in Ibin.

Ut qui terribiles pro gramine habentibus herbis
Impius humano viſcere pavit equos.

Idem ibidem:

Ut qui Threicii quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem Met. 11.

Quid? quod Thracas equos humano ſanguine pingues
Plenaque corporibus laceris præſepia vidi,
Viſaque dejeci, dominumque ipſoſque peremi.

Idem alibi:

Non tibi ſuccurrit crudi Diomedis imago.

Luc. lib. 2.

——— *Non Thracia tantum*
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni.

Seneca:

Si quis Iſmarios greges Thracii cruenti vindicat.

Claud.

Diraque ſanguinei vertit præſepia regis.

Idem:

Et Diomedeos gramine pavit equos.

Et alibi:

O mites Diomedis equi, Buſiridos aræ
Clementes ——— ———

Diodorus Siculus lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα [Ἡρακλῆς] ἔλαβεν ἆθλον ἀγαγεῖν τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους. Αὗται δὲ χαλκᾶς μὲν φάτνας εἶχον, διὰ ἀγριότητα ἁλύσεσι δὲ σιδηραῖς διὰ τὴν ἰσχὺν ἐδεσμεύοντο. τροφὴν δὲ ἐλάμβανον οὐ τὴν ἐκ γῆς φυομένην, ἀλλὰ τῶν ξένων μέλη. Ταύτας ὁ Ἡρακλῆς βουλόμενος χειρώσασθαι τὸν κύριον Διομήδην παρέλαβε, &c. Papinii Scholiaſtes: *Diomedes Odryſiorum Thracum rex equos habebat quos fame cruciatos aſſueverat hominum carnibus ſe nutrire. Hos Hercules occiſo Diomede, & ab equis abſumpto ad ſolita pabula,* h. e. *communia gramina, mollitâ feritate, revocavit.* Silius, lib. 13.

Cyclopas Scyllamque, & paſtos membra virorum
Odryſiæ telluris equos.

Apollodorus, lib. 2. de Diomede: Εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Hos equos Marcianus à dirâ voracitate ξενοκτόνους, h. e. *hoſpitum interemptores dixit.*

Diomedes, Grammaticus, multi ingenii vir.

Dion, Alexandrinus Philoſophus præſtantiſſimus, qui cum à quodam probris ac conviciis graviſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictus reſpondit, ſed hoc tantum, Ne gry quidem. Unde Proverb. *Dionis gry.*

Dion, Syracuſanus, apud cives ſuos potentiâ & facultatibus præditus, Platonem primo Syracuſis audivit, dum illic apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cum eum ſæpè ad liberandas Syracuſas, tum per ſe tum Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit; quare in exilium actus, Athenas navigavit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditavit. Tandem à Platone, ut creditur, inductus, patriam tyrannide liberavit, exacto Dionyſio. Plut.

Dion Caſſius. Vide *Dio.*

Dion Pruſiæus, Sophiſta, & Philoſophus, cognomento *Chryſoſtomus*, ex ſuavi, vividaque ejus oratione. Prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus eſt. Plures Orationes conſcripſit. Vide Suidam.

Dione, nympha Oceani ac Tethyos filia, Veneris autem mater ex Jove. Inde *Dionæa* Venus. Virg. 3. Æn.

Sacra Dionææ matri, divíſque ferebam
Auſpiciis cœptorum operum, &c.

Idem in Eclog.

Ecce Dionæi proceſſit Cæſaris aſtrum.

Id eſt, Leonis ſignum, quod in Julio oritur, qui menſis à Cæſare nomen accepit, cum antea Quintilis diceretur; Cæſaris autem origo ad Venerem refertur. Ovid. Faſt. 5.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen
Cum conſternatis diriperetis equis.

Dionyſia, quæ & *Bacchanalia*, apud veteres varia fuere; *Antiquiſſima, Recentiora, Majora, Minora, Aſtica, Ruralia, Lenæa, Verna, Autumnalia, Omophagia, Nocturna, Brauronia, Theœnia. Antiquiſſima* die duodecimo menſis Antheſterionis acta, in Limnis, Atticæ loco, ubi templum Bacchi fuiſſe docet Ariſtophanis Scholiaſtes in *Ranis*: Λίμναις, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. De hoc feſto agit Thucydides, lib. 2. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Hæc autem in Limnis ſacra peragebant mulieres, quæ Γεραιραὶ vocabantur. Harpocration: Γεραιραί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερώμεναι γυναῖκες. Hæ numero fuere quatuordecim. Heſychius: Γεραιραί, ἱέρειαι κοινῶς· ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τὰ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τὸν ἀριθμὸν δεκατέσσαρες. Quas à Rege deligi Pollux author eſt. lib. 8. Αὗται ἀρρῆτα Διονύσῳ θύουσι μεθ' ἄλλας θυσίας. κλῆσιν δὲ αὐταῖς βασιλὶς ὄντας τεσσαρεσκαίδεκα. Quippe Regi ceremoniarum cura, & ſacrificiorum incumbebat, ejuſque uxor, quæ Regina dicebatur, occulta, & maribus non inviſa ſolum, ſed etiam inaudita procurabit. Demoſth. Orat. contra Neæram: Τὰς δὲ θυσίας ἀνάσσας ὁ Βασιλεὺς θύει, καὶ τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀρρήτους ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐποίει, οὖσαν βασίλισσαν. Hinc non niſi ſpectatæ probitatis virum ſacræ dignitati præficiebant: uxoris etiam indubitata caſtitas requirebatur; nam quæ alterius viri thorum experta fuiſſet, à Regis connubio leges arcebant: Τὸν μὲν βασιλέα αὐτὸν ἔθος ὁ Δῆμος ᾑρεῖτο ἐκ προκρίτων κατ' ἀνδραγαθίαν χειροτονῶν. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ νόμον ἔθετο ἀστὴν εἶναι, καὶ μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρί, ἀλλὰ παρθένον γαμεῖν, ἵνα κατὰ τὰ πάτρια θύηται τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα γίγνηται τοῖς θεοῖς εὐσεβῶς, καὶ μηδὲν καταλύηται, μηδὲ καινοτομῆται. Legem vero columnæ lapideæ inſcriptam in vetuſtiſſimo Bacchi templo ad Limnas collocarunt: Καὶ διὰ ταῦτα, inquit Demoſthenes, ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἐν Λίμναις ἔστησαν, ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται, τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Ipſi etiam Regis uxori, ante aram & cantitra Γεραιραὶ jurejurando ſuam fidem adſtringere debebant, antequam ſacra attrectare poſſent. Cujus ritus adminiſter erat, quem Ἱεροκήρυκα nuncupabant. Sacramenti vero formula hæc eſt apud Demoſthenem: Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ, καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ Θεοίνια, καὶ Ἰοβάκχεια γεραρῶ τῷ Διονύσῳ, κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις. Bacchanalia *Recentiora* nobis indicant Scholia Thucydidis ad locum antea productum: Ἀρχαιότερα ὄντα, ὅτι ἔστι καὶ νεώτερα ἄλλα. Sed an ab aliis, de quibus mox dicturi ſumus, hæc diſtinguantur, aſſerere nolim, niſi quando celebritatis variare tempora deprehenduntur. *Majora* ſunt eadem cum Antiquiſſimis, nam Ulpian. in Orat. Demoſthenis contra Leptinem eodem tempore celebrari notat: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς· πλεῖστος φόρων ἀγομένης, ὡς χορηγὸς ἱερὸς φόρους ἐκομίζετο. Veris autem initio celebrabantur. Interpres Ariſtoph. in *Aves*: Λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος γίνεται τὰ Διονύσια. Nam quoties Attici ſcriptores *Dionyſia* ſolum dicunt, ſine alterius particulæ adjectione, de *Majoribus* & *Antiquioribus* accipiendi ſunt. Per hæc feſta ſocii tributum Athenienſibus ferebant. Schol. Ariſtoph. in *Acharn.* Διονυσίων ἑορτὴ ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾗ ἔφερον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. *Minora* ſunt, tanquam præparatio ad altera Liberalia Majora; nec differunt à *Ruralibus*, & in Menſem Poſideona incidunt. Theophraſtus in *deſcriptione hominis garruli*: Ποσειδεῶνος τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια. Heſych. Τὰ μὲν κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος. Eadem quoque Λήναια ſunt. Ariſtoph. in *Acharn.*

Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

Ubi Schol. Διονύσια, τὰ Λήναια λεγόμενα, ὅθεν τὰ Λήναια, καὶ ὁ Ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται, τῷ Διονύσῳ. Λήναιον γάρ ἐστιν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλείστους ληνοὺς ἐνταῦθα γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ληνὸν τεθῆναι. Steph. Λήναιος ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Sed alii menſe Gamelione celebrari ſolita tradunt. Heſychius autem cum dixiſſet Ruralia Liberalia menſe Poſideone agi, deinceps addidit: τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Ληναιῶνος. At Proclus ad Heſiodum, à Bœotis ait Lenæona vocari, quando Sol Capricornum ingreditur, incipiente jam poſt vindemiam hyeme. Cæterum Lenæa in Autumno curabantur, atque ab iis peregrini arcebantur. Scholia in *Acharn.* Τὰ δὲ Λήναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι. Ideoque Demoſthenes in oratione contra Neæram graviter exaggerat, quod peregrina Regi nupta ſacrorum arcana luſtraſſet, & obiviſſet. Καὶ αὕτη ἡ γυνὴ ὑμῖν ἔθυε τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἶδεν ἃ οὐ προσῆκεν αὐτὴν ὁρᾶν ξένην οὖσαν. Καὶ τοιαύτη οὖσα εἰσῆλθεν οἷ οὐδεὶς ἄλλος Ἀθηναίων τοσούτων ὄντων εἰσέρχεται, ἀλλ' ἡ τοῦ Βασιλέως γυνή. Verum ab his diverſa fuere Liberalia Ἀστικὰ ſive *Urbana*, quæ vere quidem acta. Ariſtoph. Interp. in *Avibus*: τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελεῖσθαι τὰ Διονύσια. Sed menſe Elaphebolione. Heſychius: Τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Erantque non annua, ſed trieterica. Virg. Æn. 4.

——— *Qualis, commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia ——— ———

Ubi Servius: *Liberi ſacra tertio quoque anno ſolemnizabantur.* Lucanus:

——— *Referunt trieterica Bacchæ.*

Atque

Atque hæc Bacchus inſtituiſſe traditur ad Callirrhoën, ut eſſent monumentum expeditionis Indicæ, in quâ triennii ſpatium abſumpſit. Cic. lib. 3. de N. D. quinque Dionyſios enumerans, quintumque Nyſo natum, & Thyone, *à quo Trieterides conſtitutæ putantur.* Alia etiam fuere quinquennalia, de quibus Schol. Ariſtoph. in *Pacem*. Διὰ πενταετηρίδος χρόνου ἤγοντο αἱ θυσίαι τῶν Διονυσίων. *Braunonia*, à *Braurone*, op. Atticæ, in quo Liberalia ludi nis ſcenam exhibebant. Schol. Ariſtoph. ubi ſupra. Βραυρὼν, πόλις τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Idem habet Suidas in Βραυρῶνι. Liberalium arcana noctu peragebantur. Euripides in Bacchis:

> Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;
> Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος.

Unde ut notat Servius in Æn. 4. *Ipſa ſacra Nyctelia dicebantur.* Ipſaque adeo maximâ ſilentii religione continebantur. Pauſan. in Atticis. ſacra Bacchi ad Alcyoniam paludem commemorans: Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν Διονύσῳ δρώμενα, ἐν νυκτὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον οὐχ ὅσιον ἐς ἅπαντας ἦν μοι γράψαι. Otheria dicebantur à Bacchi nomine Θοῖνος. Heſychius: Θοίνια, θυσία Διονύσου Ἀθήνῃσι, καὶ Θεὸς Θοῖνος, Διόνυσος. Ea per vicos ſive populos actitabantur, & tum Γεννῆται ſacrificabantur. Τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, Θοίνια ἔλεγον, ἐν οἷς οἱ Γεννῆται ἐπέθυον, τὸν γὰρ Διόνυσον Θοῖνον ἔλεγον. Γεννῆται vero apud Athenienſes vocabantur, οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. *Omophagia* Dionyſia, Latine *crudivora*, ſic appellabantur, quod Myſtæ furentes, & pleni Deo; quoque præſentius Numen oſtentarent, anguibus redimiti, crudas carnes ore dilaniarunt. Catullus in Argonaut.

> *Pars è divulſo jactabant membra juvenco:*
> *Pars ſeſe tortis ſerpentibus incingebant.*

Clem. Alex. in Προτρεπτ. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεονομίας τῶν φόνων, ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν, &c. Arnobius lib. 5. *Bacchanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagiis Græcum eſt. In quibus furore mentito, & ſequeſtrata pectoris ſanitate, circumplicatis vos anguibus, atque ut vos plenos Dei numine ac majeſtate doceatis, caprorum reclamantium viſcera cruentatis oribus diſſipatis.* Bacchanalia in Ægypto nata Melampus in Græciam tranſtulit, teſte Herodoto lib. 2. Porro Dionyſia apud Athenienſes in primis celebria fuerunt, ut ſic eorum intervallis tempora diſtinguerent, quæ poſtea per Olympiadas numerari cœperunt. Suidas: Ἔθος ἦν Ἀθηναίοις λέγειν τὰ ἔτη, καὶ τὴν ἀπαρίθμησιν ἀριθμεῖν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Præterea Bacchi ſacerdos in ſpectaculis principem locum obtinebat. Commentator Ariſtoph. in *Ranas*: Παρὰ τοῖς θεαταῖς προεδρίαν ἐκέκτητο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. His adde, quòd ſummus in Rep. magiſtratus illorum curator eſſet. Pollux, l. 8. Ὁ Ἄρχων διατίθησι Διονύσια. Pompa Dionyſiorum antiquitùs ſimplex, & ſumptuum expers erat, donec opum affluentia ſacris eſtum, mores ſuos, luxumque immiſit. Plut. lib. περὶ φιλοπλουτίας. Ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς, καὶ ἱλαρῶς, ἀμφορεὺς οἴνου, καὶ κληματίς, εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄρριχον ἠκολούθει κομίζων, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα πάντα παρεῶρται, καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Et quantum prima ritus avi ſimplicitas mutarit ex Athenæi libro 5. manifeſtum eſt, ubi Choragium Bacchi deſcribit, quod magnifico prorſus apparatu Antiochus inſtruxit. Apparatus pompæ conſtabat Myſtis & ferculis. Myſtæ autem ſunt Bacchantes, & ſacris initiati. Horum ornatus Nebrides, Sindones, Mitræ, Thyrſi, Ferulæ, Pampini, Hederæ, Tympana, Tibiæ, Fiſtulæ, Tintinnabula; de quibus paſſim Poetæ, eaque diligentiſſimè tractarunt Lilius Gyraldus, Natalis Comes, & noviſſimè in unum non pauca congeſſit Dempſterus ad Roſinum lib. 2. cap. 11. Porro Bacchantium alii Silenorum, alii Satyrorum, atque Panum habitu procedebant. Sic Plutarchus Antonium Liberi patris æmulum nonnullas civitates obiviſſe prodidit, atque Epheſum acceſſiſſe Bacchicâ pompâ, Εἰς γοῦν Ἔφεσον εἰσιόντος αὐτοῦ γυναῖκες μὲν εἰς Βάκχας, ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας ἡγοῦντο διεσκευασμένοι, κιττοῦ δὲ καὶ θύρσων καὶ ψαλτηρίων, καὶ συρίγγων, καὶ αὐλῶν ἡ πόλις πλέα. Rurſus alii alimis inſidebant, alii hircos ducebant, quos immolarent, quorumque pellibus ad Aſcolia uterentur. Hoc ornitu inſtructi utriuſque ſexus homines, lymphato curſu ferri, vario motu (ut videre eſt in Θεσμοφοριαζούσαις Ariſtophanis) Choreas ſive Thiaſos ductare, tremulis ululatibus æthera complere, caput jactare, quod huic ſacro fuiſſe velut proprium animadvertas, unde Euripides bacchantis geſtum ait κρᾶτα σείειν. & Pindarus tales [illegible] vocat. In illis capitis jactatione crines effundebantur, quos Baccho alere ſolebant. Euripides.

> Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Virg. Æn. 7.

> *Te luſtrare choros, ſacrum tibi paſcere crinem.*

Et apud Val. Flaccum lib. 2. Hypſiphile patrem ſuum Bacchi cultu exornans, ut Lemniadum furori eripiat,

> *Sertaque patri, juvenisque comas, veſteſque Lyæi*
> *Induit.*

Porro conciti furore, Denique pleni acclamabant, Εὐοῖ Σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε, ut ex Demoſthene, Plutarcho, & poetis eruditi poſſunt obſervare. Dionyſius.

> Καὶ μετ' Λυκαίων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο
> Ζώματα καὶ νεβρίδας ἐπὶ στήθεσι λαβόντες
> Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες.———

Atque hinc Εὐάζειν, & *Evare*. Fuit & illa acclamandi formula Ὦ Ἴακχε, quam Athenæus lib. 5. ἱερὸν τοῦ Βάκχου φωνὴν appellat. Proclus in Chreſtomathia: Ἰόβακχος ἐν ἑορταῖς, καὶ θυσίαις Διονύσου βεβακχευμένος πολλῷ συνάγματι. Agmen Bacchantium fercula ſequuntur. Vas aquarum primo loco ferebatur. Plut. lib. de Iſ. & Oſ. Καὶ τῶν ἱερῶν αἰεὶ προπομπεύει τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ. Deinde Virgines procedebant Κανηφόροι, i. e. *ciſtarum geſtatrices*, in quibus omnium fructuum primitiæ, Deo ſacratæ, claudebantur. Ariſtophanes in *Acharnenſibus*.

> Καὶ θὲς τὸ κανοῦν ὦ θύγατερ ἵν' ἀπαρξώμεθα.

Ubi Schol. Κατὰ τὴν Διονύσου ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἐκανηφόρουν, ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἁπάντων ἐτίθεσαν. Sed non ſola fructuum primitus ciſtas illas refertas fuiſſe putandum eſt, quas tanto horrore venerati ſunt, ut his omnes Ceremoniæ contineri videantur. Catullus.

> *Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis;*
> *Orgia, quæ fruſtra cupiunt audire profani.*

Valerius Flaccus.

> ———*Tacitâ plenas formidine ciſtas.*

Non potuere tamen Orgiorum arcana latere SS. Patres qui ſuperſtitionem, tenebrarum fide ac ſilentii ſe defendentem protulerunt in lucem, ut ejus partim vanitas, partim fœditas à pertinaciâ ſtolidi erroris animos hominum averteret. Clemens in Protreptico. Οἷαι δὲ καὶ αἱ κίσται αἱ μυστικαί; Δεῖ γὰρ ἀπογυμνῶσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἄρρητα ἐξειπεῖν. Οὐ σησαμαῖ ταῦτα, καὶ πυραμίδες, καὶ τολύπαι, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι τε ἁλῶν, καὶ δράκων, ὄργιον Διονύσου Βασσάρου; οὐχὶ δὲ ῥοιαί, πρὸς τοῖς, δὲ κραδίαι. νάρθηκές τε καὶ κιττοί; πρὸς δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μήκωνες; ταῦτ' ἐστιν αὐτῶν τὰ ἅγια. Apud Plut. in Alex. Olympias Bacchi ὀργιασμοὺς repræſentans, Ὄφεις μεγάλους ἐκ τοῦ κιττοῦ καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραναδυομένους, ad augendam venerationem oſtentabat. Poſt Κανηφόρους ibant Φαλλοφόροι. Ariſtophanes.

> Ὦ Ξανθία σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
> Ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.

Φαλλὸς autem eſt ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον. Unde ipſam ſolemnitatem Theodoretus lib. 3. Græc. Affectionum φαλλαγωγίας appellat. Vocarunt etiam Περιφαλλίαν. Heſychius: Περιφαλλία, πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν. Sequebatur deinde chorus cantantium φαλλικὰ ἄσματα, i. e. ut notat Ariſtophanis enarrator τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. Ariſtophanes in *Acharn.*

> Ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν.

Phallophororum ornatum deſcribit Athenæus lib. 14. hoc modo. Οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπύλαιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτος ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται στέφανον τε δασὺν ἴων, καὶ κιττοῦ, καυνάκας τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. Et paulo poſt: Ὁ δὲ φαλλοφόρος εὐθὺ βαδίζων, κατασπαθεὶς αἰθάλῳ. Phalli pompa, ut & aliæ Religionum, doctrinarumque perverſitates ab Ægyptiis fluxerunt. Qui tamen in eo differunt à Græcis, quod vice pudendorum ex ligno dependentium homunciones circumducerent eximiè peculiatos, quorum muto tantum movetur. Herodotus lib. 2. Ἀντὶ τῶν φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστιν ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον, οὐ πολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, προηγέεται δὲ αὐλός, αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. Διότι δὲ μέζον τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος, ἔστι λόγος περὶ αὐτοῦ ἱρὸς λεγόμενος. Eadem habet Lucianus de Deâ Syriâ, & Schol. Ariſt. in *Nubibus*. Igitur Melampus, qui Græcos Liberalia docuit, ſtatuas omiſit, & Phallos retinuit. Herodot. Ἕλλησι γὰρ Μελάμπους ἐστὶν ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τό τε οὔνομα, καὶ τὴν θυσίην καὶ τὴν πομπὴν τοῦ φαλλοῦ. Cultum φαλλοφορίας, ut oſtendit Herodotus, arcanum Myſtæ ſpectabant, cujus majeſtatem augere ſilentio volebant. Atque hinc plerumque authores, cum ritus ſacrorum enarrant, ipſa myſteriorum penetralia non aperiunt, à quibus ſe religionis metu prohiberi profitentur. Diodorus Siculus Oſiridem eundem cum Baccho ſtatuens hanc refert originem. Oſiridem duce Typhone, conjurati fratres dilaceraruut, membra partiti, quo fidem inter ſe firmarent & mors occultior foret. Virile membrum omnes aſpernati in Ni-

lum

lum abjecerunt. Poſtea Iſis marito necem ulta partes omnes recuperavit, excepto pudendo: quod ubi deeſſe vidit, imaginem ejus formavit, & in ſolatium doloris, tanto honore proſecuta eſt, ut illi ſacra cæremoniaſque inſtitueret, in quibus Phallus appellaretur. Plutarchus hujus fabulæ turpitudinem quodam interpretationis velo tegere conatur, Oſiridis aut Bacchi nomine rerum intelligi principium, quod vi generandi multiplicet ea, quæ ex illo producuntur. Atque eam ob cauſam non modo Phallos, ſed etiam Bacchi imaginem circumferri, cujus triplex eſt pudendum. Addit præterea: καὶ γὰρ ὁ προειρημένος τοῦ μύθου λόγος, ὡς τοῦ Ὀσίριδος ὁ Τυφὼν τὸ αἰδοῖον ἔῤῥιψεν εἰς τὸν ποταμὸν, ἡ δὲ Ἶσις οὐχ εὗρεν, ἀλλ' ἐμφερὲς ἄγαλμα συνθεῖσα, καὶ κατασκευάσασα, τιμᾶν καὶ φαλληφορεῖν ἔταξεν, ἐνταῦθα δὲ περιχωρεῖ, διδάσκων ὅτι τὸ γόνιμον καὶ τὸ σπερματικὸν ὁ θεὸς πρῶτον ἔσχεν ὕλην τὴν ὑγρότητα, καὶ δι' ὑγρότητος ἐνεκράθη τοῖς σπορίμοις μετέχειν γενέσεως. Hæc etiam ratio cur in pompa præferretur aqua & ideo ſolio Regem depingerent, quod illam videlicet omnium rerum materiam exiſtimant. hujus autem forma partem generationi dicatam repræſentaret. Cæterum Diodori narrationem reſpexit Clemens Alexandrinus in Protreptico, & Arnobius lib. 5. cujus hæc ſunt verba. *Sed & illa deſiſtimus Bacchanalia altera prædicare, in quibus arcana ac tacenda res proditur; inſinuaturque ſacratis, ut occupatus puerilibus ludicris, diſtractus à Titanibus Liber ſit, ut ab iiſdem membratim ſectus, atque in ollulas conjectus coqueretur, quemadmodum Jupiter ſuavitate odoris illectus, invocatus advolarit ad prandium, compertoque re gravi graſſatores obruerit fulmine, atque in imas Tartari præcipitaverit ſedes, &c.* Verùm Ariſtophanis Scholiaſtes aliam narrat φαλλοφορίας occaſionem. Ἵστατο δὲ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατά τι μυστήριον, περὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται. Πήγασος ἐκ τῶν Ἐλευθερῶν (Ἐλευθεραὶ δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα ἧκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν. Ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη. μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν, ὡς δὲ ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρεῖττον γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὲ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεόν, πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους. Sed Chriſtiani Doctores altius arcana rimati, propudioſam fœdiſſimi ritus originem invenerunt, utque deteſtandæ ſuperſtitionis fundamenta ſubruerent, ex occulto in aperta protulerunt. Theod. lib. 7. Græcanicarum affectionum, ſive Serm. de Martyribus: Ἀλλ' ὅμως καὶ οὗτος θείας ἠξιώθη τιμῆς, γύννις ὢν καὶ θηλυδρίας καὶ ἀνδρόγυνος. Καὶ γὰρ τοῖς ὀπαδοῖς οὐδὲν ὑπέσχετο θεῖον, οὐ χρυσὸν οὐκ ἄργυρον, ἀλλὰ τὴν ὕβριν τοῦ οἴνου, καὶ ὅπως περὶ τὴν βδελυρὰν ἐκείνην ὑπήχησαν ἱερὸν φαλλαγωγίας, ὡς τὴν βεβοηθηκότων [illegible] περὶ ὁ δέξαιτο τὴν παλινδρόμων ἐκεῖνον μῦθον, ἑτέρως διηγοῦνται τῆς ἐπαγγελίας ἐκπληροῦντες. Καὶ τοῦτο τὸ αἴτιον τοῦ [illegible], καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ τολμήματα αἰσχρουργήματα ἔχει, ἐφ' οἷς ἐπαγάλλονται οἱ Ἕλληνες. Arnobius lib. 5. *Hypanitiorum ... faſcinorumque ſubrectio, quos ritibus annuis adorat & concelebrat Græcia, nonne illius facinoris ſimilitudinem refert, quo ſe à debito liberavit?* Phallorum pompa excipiebant Ithyphalli muliebrem veſtem induti. Heſych. Ἰθύφαλλοι, ἐστιγμένοι καὶ ἀνακλιθέντες τοῦ φαλλοῦ γυναικείας ἔχοντες στολάς. Hos Athenæus deſcribit lib. 14. Οἱ δὲ Ἰθύφαλλοι καλούμενοι προσωπεῖα μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφάνωνται, χειρῖδας ἀνθινὰς ἔχοντες, χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται Ταραντῖνον καλύπτον αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Quo ordine vannus geſtaretur haud liquet; ſed abſque eâ Bacchi ſacra non fuiſſe celebrata, conſtat, unde Virgilius Georg. lib. 1.

——— *Myſtica vannus Iacchi*

Ubi Servius · *Myſtica Iacchi ideo ait, quod libera patris ſacra ad purgationem animæ pertinebant; & ſic homines ejus myſteriis purgabantur, ſicut vannis frumenta purgantur. Hinc eſt quod dicitur Oſiridis membra à Typhone dilaniata Iſis cribro ſuperpoſuiſſe: nam idem eſt Liber pater in cujus myſteriis vannus eſt, quia, ut diximus, animas purgat; unde Liber, ab eo quod liberet dictus, quem Orpheus à Gigantibus dicit eſſe diſcerptum. Nonnulli Liberum patrem Λικνίτην appellant. Vannus autem apud eos λικνὸς nuncupatur, ubi de more poſitus eſſe dicitur, poſtquam eſt utero matris editus.* Hactenus Servius. Et certe Bacchus à Plutarcho Λικνίτης nominatur lib. de Iſ. & Oſ. Athenæus quoque lib. 5. in pompa Bacchi deſcribendi mentionem quoque facit τῶν λικνῶν. Hæc autem qui ferebant, λικνοφόροι dicebantur Harpocration τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειόν ἐστιν, ὁ τοῦτο φέρων λικνοφόρος λέγεται. Multa dicta, vilſque fœdâ ad [illegible] populi diffundendos in pompâ Myſtæ [illegible] trahant. Quos propterea D. Gregorius Naz. Orat. Τίς τὰ ἄγια ταῦτα; eſſe dicit αἰσχρὰ καὶ τοῖς σώμασι, καὶ τοῖς σχήμασιν. Auguſtinus quoque de Civ. Dei lib. 6. cap. 21. turpitudinis licentiam, & exultantem in propatulo nequitiam gentibus exprobrat, matronam facere in publico, quod nec meretrix, ſi matronæ ſpectarent, permitti debuit in theatro. Et graviſſime Theodoretus: Ἐν δὲ ταύταις τῶν ὀργίων πᾶν εἶδος ἀκολασίας ἀδεῶς ἐτολμᾶτο. Καὶ γὰρ αἱ τελεταὶ, καὶ τὰ ὄργια, τὰ τούτων ἄγαν αἰσχύνεται. Τίνα γὰρ Ἑλλήνων, ἡ φαλλαγωγία δὲ τὸ φαλλὸν Ἄττις δὲ ἄγαν τῶν αἰσχυνῶν, τὰ ἐκ τῶν ὀργιασμῶν δρώμενα, τῆς τῶν εἴδους ἀσελγείας τοὺς δρῶντας ἐρείδει. Τίς γὰρ ἄγαν λογισμὸς, ὅπου ἐν τῷ Σικελίᾳ τολμήματα τοιαῦτα, ὅπου τῶν Σατύρων ὁ χορὸς ὑπέλιπε δημοσίᾳ περιιέναι. Nam & Satyri arecto veretro in hanc pompam producebantur, quod tamen ipſi rei divinæ ſignum autumabant, ut author eſt Aretæus lib. 2. acutorum cap. 12. Quam fœda porro civitatis facies, ubi tanta laſciviæ irritamenta quæ pravis religionibus captas hominum mentes, velut furialibus ſtimulis ad omne ſcelus, omnemque libidinem agerent. His adde ludos voluptatum illices, & nova comœdiarum ſpectacula, in quibus etiam flagitioſa jocorum libertas, plauſum merebatur. Jam commeſſationes adeo inſanæ, ut ſobrius pro tetrico, nimiumque ſevero haberetur. Certe Plato lib. 1. de Legg. dicere non erubeſcit: Πᾶσαν ἐθεασάμην τὴν πόλιν περὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Hic in publico furor: quid igitur corruptelæ defuiſſe putemus, ubi licentia tenebrarum acceſſerat. Facundiſſimè Livius lib. 9. Dec. 4. *Ex quo promiſcua ſacra ſint, & permiſti viri fœminis, & noctis licentia acceſſerit, nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermiſſum, plura virorum inter ſe, quam fœminarum eſſe ſtupra. Si qui minus patientes dedecoris ſint, & pigriores ad facinus, pro victimis immolari: nihil nefas ducere: hanc ſummam inter eos religionem eſſe. Viros velut mente captos cum jactatione fanatica corporis vaticinari; Matronas Baccharum habitu, crinibus paſſis, cum ardentibus facibus decurrere ad Tiberim, &c.* Quamobrem jure merito Romana gravitas illam ſcelerum officinam S. C. ſuſtulit, & curavit, ut omnia Bacchanalia Romæ primùm, deinde per totam Italiam diruerentur. Caſtell.

Dionyſia, martyrio apud Alexandriam ſub Decio coronata, An. Dom. 251.

Dionyſides, Poeta Tragicus ex Tarſo civitate. Strabo l. 14.

Dionyſiodorus, geometra nobilis, in cujus mortui ſepulcro affines reperiſſe dicuntur epiſtolam ejus nomine ad ſuperos ſcriptam, perveniſſe eum à ſepulcro ad infimam terram, eſſeque eò ſtadiorum 42 millia. Plin. Item tibicen nobilis; Idem Plinius. Item *Dionyſiodorus* Bœotus.

Dionyſiupolis, quæ & Negara, & Nyſſa Juſtino, urbs Indiæ citer. apud Indum flu. inter illum & Cophen. Ptol. & Arrian. *Nerus* hodiè ex tab. recent. Item alia urbs Myſiæ infer. Anto. vulgo *Varna*, *Crunos* olim teſtibus Plinio, ac Stephano Pop. *Dionyſiopolitæ*. Cic. 1. Ad Quintum fratrem.

Dionyſius, qui & *Bacchus* dicitur, vites & vini uſum, atque cæterarum arborum fructus inveniſſe fertur. Vide *Bacchus*, *Lenæus*, *Liber*, *Lyæus*, &c. Nomen quod attinet, Nonnus Panopolitanus à Νῦσος derivare videtur, quod eſt claudus, rationemque vocis iſtius reddit Baſſaricon lib. 8.

> ——— ἀρχέγονον δὲ Λυαῖον
> Πατρὸς ἐπίκλησιν ἐπωνυμίην τεκετοῖο
> Κικλήσκων Διόνυσον. ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείρων
> Ἤιε χωλαίνων Κρονίδης βεβαρηότι μηρῷ,
> Νῦσος ἐπεὶ γλώσσῃ Συρακοσσίδι χωλὸς ἀκούει.

Optima autem proculdubio Etymologia eſt *Du*, vel *Dy*, *Dominus*, & *Nyſa* per Metatheſin pro *Sina*, ut ſit *Dominus Sinæ*. Δεῦνος certè apud Indos Regem ſignificat. Δεῦνος δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, inquit Juba apud Etymologum. Et Tzetzes Κατὰ Ἰνδοὺς ὁ Δεῦνος. Δεῦνος καὶ ἀπὸ Νύσσης. Cæterum de variis Dionyſiis antiquis vide virum clariſſimum D. Langbainium Not. in Dionyſ. Longinum.

Dionyſius, Siciliæ tyrannus, Carthaginienſibus pulſis, occupatoque totius inſulæ imperio copias in Italiam trajecit adverſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulo ante non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus à Carthaginienſibus victus inſidiis ſuorum interficitur. Juſtinus ex Trogo.

Dionyſius, ſuperioris fil. natu maximus inter fratres, Patri militum favore ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate concilians, tria millia captivorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem inviſus Syracuſanis, bello expugnari cœptus, in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra jus gentium retiguit. Cicero Tuſcul.

ſcul. Qu. lib. 5 *Ita propter injuſtam dominatus cupiditatem in carcerem quodammodo ipſe ſe incluſerat. Quinetiam ne tonſori collum committeret, tondere filias ſuas docuit. Ita ſordido, ancillarique artificio regiæ virgines, ut tonſtriculæ tondebant barbam & capillum patris; & tamen ab iis ipſis, cum jam eſſent adultæ, ferrum removit; inſtituitque ut candentibus juglandium putaminibus barbam ſibi & capillum adurerent.* Plutarchus tamen paulo aliter in Dione: Οὕτω δὲ ἦν ἄπιστος, καὶ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ὕποπτος καὶ πεφυλαγμένος διὰ φόβον ὁ πρεσβύτερος Διονύσιος, ὥστε μηδὲ τὰς κεφαλῆς τὰς τρίχας ἀφαιρεῖν κουρικαῖς μαχαίραις, ἀλλὰ τῶν πλαστῶν τις ἐπιὼν, ἄνθρακι τὴν κόμην περιέκαιεν. Tandem vi pulſus ex arce profugus clam Italiam, Locros conceſſit, qui ſub ejus erant poteſtate. A Locrenſibus vero ignaris quod exul eſſet exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſævitiem ſex annis, rapinis, ſtuprîſque omnia complendo. Deinde Locrenſium conſpiratione civitate ejectus, in Siciliam rediit, ibique Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis intervallum per proditionem recepit. Cumque gravior eſſet, iteratâ conſpiratione duce Dione Syracuſano, cum Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanam tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens pueros in triviis docebat. Erat enim eruditus, utpote olim Platonis auditor. Interrogatus jam exul, quid ei Philoſophia profuiſſet, Reſpondit, ut æquo animo ferrem talem Fortunæ mutabilitatem. Regnavit annis 38. Plutarchus regiam ejus pulverulentam fuiſſe ait propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuras deſcribebant. Hujus Dionyſii cum omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidie Deum orabat, ut ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet. quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, cum Puella eſſem, & gravem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam, ac ſucceſſit illi gravior; & cum illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus; Timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tuâ ſalute devoveo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius acceptâ Tragœdiarum victoriâ, indeque nimio gaudio perfuſus expiravit. Plin. 6. 53.

Dionyſius, philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cum renum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, Falſa eſſe quæ a Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, Dolorem non eſſe malum ſed indifferens. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag 466.

Dionyſius, Dialecticus è Bithyniâ, Strabo lib. 12.

Dionyſius, Alexandrinus Grammaticus; pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & ea quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtratus eum ſcribit Adriano Principi ob ingenium acceptum fuiſſe, a quo ſatrapes factus ſit, adſcriptuſque inter equites. Argonautica etiam feciſſe cognoſcimus ex Apollonii interprete, quorum 1. citat in lib. 2. & 2. in lib 4.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, Auguſti temporibus floruit, quod ſatis indicat Strabo, ejuſdem temporis ſcriptor. Sic enim ille lib. 14 καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. At ne alium hunc Dionyſium putes, ipſe in præfatione ſcribit, in Italiam ſe veniſſe, ſimul ac Cæſar Auguſtus finem impoſuit bello civili; Ut omnino aliud egerit vir eruditus Barth Keckermannus, cum in ſuo de hiſtoriâ opere tres eſſe ſcribit, qui acrius in Plutarchum cenſuram exercerant, eoſque inter eſſe principem Dionyſium Halicarnaſſeum. Subjungit poſtea Dionyſius noſter, ex eo tempore quo Romam venit, uſque ad illud quo iſtud ſcriberet, exactos eſſe annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbiſque didicerit ſermonem, ac partim eruditorum hominum conſuetudine, partim lectione Porcii Catonis, Fabii Maximi, Valerii Antiatis & aliorum hiſtoriam iſtam ſcripſerit. Ac primum, ut, unde Romani genus ſumpſerint, liqueat, ea refert, quæ de Aboriginum populo, & priſcis Italiæ incolis, ferebantur. Pertexuiſſe vero ſe hiſtoriam dicit uſque ad primum bellum Punicum, ſive annum Urbis 488 vel, juxta alios 49 unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipſe vocat Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκήν, niſi is titulus proprius ſit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis guſtum haberent Romani, editos fuiſſe, rectè obſervavit Hen. Stephanus. Hodiè ex 20 libris, quot a Dionyſio ſcriptos fuiſſe etiam Photius dicit tantum extant undecim; quibus pervenit uſque ad ſublatum Decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admiſſos, eamque poteſtatem abrogatam, & Conſules ex ordine patricio iterum electos, quod factum eſt An U. C. 312. Ex poſterioribus libris qui perierunt, Stephanus ἐκ τῶν ἄλλων citat aliquos, ut decimum ſextum in Αἴγελαν, & undevigeſimum in Κορφίνιον. Quare ut tacuiſſet Dionyſius, quouſque hiſtoriam ſuam perduxiſſet: tamen ex Ἐθνικῶν ſcriptore ſatis conſtaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionyſium operi illi immortuum eſſe, nec plura ſcripſiſſe quam hodie habemus. Euſeb. Præp. Evang. 4. 15 vocat Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασσέα, ἄνδρα τὰ Ῥωμαίων ἱστορίας ἀκριβῶς τὴν γραφὴν ἅπασαν ἐνδεδειγμένον. Et hanc Dionyſio hanc laudem eam tribuit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis, quòd curatius ea tempora nemo obſervarit. Hac quoque parte Livio præfertur, quod & plura & accuratius, multa tradat, quæ ad Romanas Antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide operæ primæ in Dionyſium capite 10. Stylus quoque, ut Photius loquitur, eſt καινοπρεπὴς atque, ut idem ait, τὸ μὲν σεμνὸν τῷ λόγῳ, τοῦτο κατὰ μέρος ἀφηγήσει, καὶ τὸ παρεκβάσεων κατεσχημένον, ἐπὶ τὸ τραχύτερον βαίνων διεγείρει αὐτόν. Horum 20. librorum σύνοψιν ſcripſit ipſe auctor, eodem Photio teſte: addit autem in ea ſolum neceſſaria expoſuiſſe, eoque utilem magis fuiſſe operam quàm ſuavem. Nec bonus tantum hiſtoricus fuit, ſed etiam Rhetor & Criticus nobiliſſimus, quod oſtendunt Rhetorica & Critica ejus opuſcula quæ ſuperſunt: prætereque alia ejus generis elaboraſſe, cognoſcimus inde, quod in illis multa è ſuis hujus argumenti citet, quæ hodiè non habemus. Voſſius. Item alius Dionyſius Halicarn. fuit, ſub Ptol. Epiph. & Philomet. quem laudat Polyb. lib. 14. ubi de Halicarnaſſo. Tertius fuit hiſt. Muſicæ ſcriptor ſub Adriano Imp.

Dionyſius, natione Pergamenus, cognomento Atticus, diſcipulus Apollodori Pergameni, Rhetoris ejus, qui Auguſto Cæſari familiaris adeo fuit, & à quo condita eſt ſecta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur. authore Strab lib 13. ubi & Dionyſius hic vocatur σοφιστὴς ἱκανὸς, συγγραφεὺς, καὶ λογογράφος. Meminit hujus Dionyſii etiam Suidas. Voſſius.

Dionyſius Periegetes, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris Græcis, quæ hodiè extat: quod opus ἱστορικὸν πολλῶν εἰ παλαιοί ut ait Euſt. Schol. Idem vixiſſe eum ait οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνάκτων, *non ſub Conſulibus ſed ſub Imperatoribus*, atque hoc ipſum de ſe ſcribere dicit, ſignat vero locum iſtum.

> Ἐκ Διὸς Αὐσονίοιο μέγα κρατέοντος,

Et imprimis verſus iſtos.

> Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
> Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Ubi Euſt. monet cum dicit ἐμῶν ἀνάκτων, ſatis oſtendere, non ſub conſulibus ſe iſta ſcribere, ſed ſub Imp. Quod verum eſt. Sed, quo ſub Imperatore, minus liquet. Antoninorum temporibus vixiſſe, cenſet C Barthius Adverſ. 58. 5. Atque eos per ἄνακτας intelligendos putat. Severi temporibus claruiſſe dicit Cl. Salmaſius in Solinum p. 628. Imò & Scaliger Euſebianis Animadverſionibus ad an. 2215. ubi per ſuos ἄνακτας intelligere ait Severum cum filiis Getâ & Caracallâ, quos ipſos per *triplicem imperii virtutem* ſignat Tertul. lib. de Pallio. Sed ſi, quis ἄνακτας dicit, plures deſignantur; quid prohibet ut Divos fratres M. Aurelium & L. Verum intelligamus? At multo ante vixiſſe putat Euſt. nempe ſub Nerone; imò Auguſto, juxta quoſdam: cujus etiam mentionem eidem facere videtur, cùm, poſtquam de Parthorum ferociâ dixiſſet, addit.

> Αὐσονίου βασιλῆος ὑποδμηθέντες ἀκωκῇ.

Sane conſules nunquam ἄνακτας vocaſſet. Quod vero Parthos Auſonii domini haſtâ coactos ferociam depoſuiſſe ait, id optimè convenire Auguſto, oſtendit Tranquillus in Auguſto cap. 21. Quod ſiquis, quia Euſtath. dubitare videtur, num ſub Nerone, an Auguſto floruerit, eo & ipſe ambigat, ſub utro vixerit: at omnem ſcrupulum tollit illis temporibus proximus Plinius Secundus, ex quo etiam patriam didicimus fuiſſe Alexandriam, non illam Ægypti aut Syriæ, ſed op Suſianæ ad ſinum Arab inter Tigrim & Eulæum fin quod ut ſæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adſcribam ea ſolum verba, quibus ſub Auguſto claruiſſe, atque Alexandriæ Suſianæ natum eſſe cognoſcimus Locus eſt Nat Hiſt. 6. 27. ubi cum de eo Suſianæ oppido egiſſet, ſubjungit ita. *Hoc in loco genitum eſſe Dionyſium, terrarum orbis receentiſſimum authorem, conſtat; quem ad commentanda omnia in Orientem præmiſit Divus Auguſtus, iturus in Armeniam, ad Parthicas, Arabicaſque res, majore filio.* Quare omnino inanis eſt conjectura Suidæ, cum Dionyſium, ſi vulgata lectio vera eſt, Byzantium fuiſſe arbitratur, propter ea quæ de fluv. Rheba canit. Sunt vero hæc

> Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
> Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
> Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
> Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ νίσεται ὕδωρ.

Nimirum putavit Suidas, niſi Rhebas patrium ſolum intercitet, nunquam illuſtri adeo elogio fuiſſe dignaturum. Porro ex Euſt. didicimus, alia etiam hunc Dionyſio tribui ſolere, ut Λιθιακά, Ὀρνιθιακά, Βασσαρικά. Ac idem Λιθιακὰ quidem Dionyſii hujus eſſe agnoſcit, propter ſimilem ſtylum Ὀρνι-

θιακῶν

Συνεδ vero à doctioribus tribui dicit Dionyſio Philadelphenſi. Βαναυσικὰ vero quia ſtylum habeant incultum, eò indigna eſſe viſa ait, quæ Dionyſii hujus crederentur; ſed potius adſcribenda eſſe Dionyſio Samio. Cæterum præter hunc Dionyſium περιηγητὴν, quem habemus, fuere etiam alii ejus nominis, qui ſimiliter περιηγήσεις ſcripſerint. Unus Mileſius fuit, qui Herodoto ipſo antiquior eſt, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. 1. 2. Alter, utrum Samius, an Rhodius fuerit, non ſatis conſtat. Rhodium vocat Tertull. lib. de animâ, cap. 46. At Samium diſertè appellat Euſtathius.

Dionyſius Thrax, patriâ Alexandrinus; ſed *Rhodius* vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. Strabo lib. 14. Ariſtarchi diſcipulus fuit, variaque grammatica, & commentaria ſcripſit, teſte Suidâ. Inter ea hiſtoricum opus erat περὶ Ῥόδου, cujus meminit Steph. in Ταρσὸς.

* *Dionyſius*, Glauci filius, diſcipulus Chæremonis philoſophi, cui etiam Alexandriæ ſucceſſit, præceptor vero Parthenii Grammatici. Vixit Neronis temporibus uſque ad Trajanum: præfuit bibliothecis, fuit ab epiſtolis, &c. à reſponſis, & legationes varias obiit. Suidas.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis hiſtoricus, laudatur à Strabone lib 14. ubi de Halicarnaſſo Cariæ civitate ſic ſcribit. Ἄνδρες δὲ γεγόνασιν ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος, καὶ καθ᾽ ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis junior ſub Adriano claruit. Edidit Hiſtoriæ Muſicæ libros 36. aliaque, de quibus Suidam ſis adi, & Voſſ Hiſt. Gr pag 220.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, D. Pauli diſcipulus, ut ſcribitur in actis App. Solus Paulo concionanti, è philoſophis qui aderant, credidit. Hic cum eſſet in Ægypto, quo ſe diſciplinæ causâ contulerat, videretque eclipſim nulla ratione, cum Chriſtus paſſus eſt, unà cum Apollophane Sophiſtâ præceptore ſuo dixiſſe fertur. *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſolvetur.* Scripſit (ut quidam exiſtimant) ad Timotheum Epheſi Præſulem, de Divinis nominibus libros 12. De Hierarchiâ cœleſti, de cœleſtibus ordinibus, præterea alia complura opuſcula, teſte Suidâ. Vide Nicephorum 2. 20. & Metrodorum in ejus vitâ.

Dionyſius, Præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cujus operum meminit Hieronymus.

Dionyſius, Corinthiorum Præſul ſub M. & L. Antoninis, vir doctrinâ & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valdè laudatas. Hieron. Vixit A. D. 166.

Dionyſius, Papa, A. D. 268. tam Presbyteris urbis Romæ, quam aliarum gentium, templa, cœmeteria, ac parochias diviſit. Præterea Epiſcopis Diœceſes diſtribuit, mandavitque ut unuſquiſque ſuis finibus, limitibuſque contentus eſſet. Platina.

Dionyſius, Argivus, quid de Ilii capti tempore prodiderit, legere potes apud Clem. Alex. lib 1. Strom.

Dionyſius, Byzantius ἀνάπλῳ Βοσπόρου citatur à Stephano in *Chryſopolis*. Omnino alius eſt à Dionyſio Periegetâ. Ejus mem. Suidas, ac dicti operis, prætereaque panxiſſe ait Threnos, poema epicediis refertum.

Dionyſius, Chalcidenſis Κτίσεις, ſive *Origines civitatum* complexus eſt libris quinque, teſte Marciano Heracleotâ in περιηγήσει. Benè antiquum eſſe authorem, illud indicio eſſe poteſt, quod eo teſte utatur Dionyſ. Halicarn. lib 1. Antiqu.

Dionyſius, Mitylenæus, poeta epicus, qui σκυτοβραχίων & σκυτεὺς vocatus eſt, præter Bacchi & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica 6. libris ad Parmenonem ſcripſit oratione ſolutâ. Diodorus Sic. lib. 2.

Dionyſius. Muſonii filius ſacerdos templi Solis, nonnullis Samius, aliis Rhodius fuiſſe exiſtimatur, teſte Suidâ, qui autor eſt compoſuiſſe hiſtorias τοπικὰς libris 6. orbis deſcriptionem, & hiſtoricæ inſtitutionis libros decem.

Dionyſius, Perſica conſignavit. Tull 1. de Divin.

Dionyſius Siculus de rebus Siculis ſcripſit; argumentum autem deſumpſit ex Ariſtidis Mileſii rerum Sicularum libris. Plut. Par. Min. c. 1. ubi Lat. Interpres habet *Diodorus Siculus.*

Dionyſius Longinus Caſſius, nobilis Criticus, hæres Frontonis Emiſeni Oratoris; qui ejus avunculus fuit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr pag. 241.

Diophanes, Bithynicus Uticenſem Dionyſium Pœni Magonis librorum de Agriculturâ interpretem per multa diffuſum volumina ſex epitomis circumſcripſit.

Diophantus, Lacedæmonius, condidit libros Antiquitatum 14. teſte Fulgentio Mythol. lib. 1. Agatharchides de Rubro mari cap. 31. auctor eſt deſcripſiſſe eum terras Septentrioni ſubjectas. Aſt alius eſt *Diophantus* Syracuſanus, Philoſophus Pythagoricus, cujus de mundi ortu ſententiam adfert Theodoretus Therapeut. lib. 4. qui eſt de Materiâ & Mundo. Alius eſt etiam *Diophantus* Alexandrinus, qui de Arithmeticâ ſcripſit. Vide Voſſ de Scient Mathemat. cap 10.

Dioſcorides, hiſtoricus, de Rep Lacedæmoniorum ſcripſit. Athen. lib 4. Dubium vero idemne, an alius ſit cujus epigrammata in Anthologia habentur. Item is, cujus mem. Apollonii Schol. in lib. 1. Is denique cujus νόμιμα citat Ariſtophanis Schol ad Aves, necnon Suidas voce Σκυτάλη. *Dioſcoridis* cujuſdam ἀπομνημονεύματα advocat ad Solonis vitam tradendam Laertius lib 1.

Dioſcorides, Iſocratis diſcipulus, verſus quoſdam aliter legendos eſſe cenſet apud Athen lib 1. Idem forte qui de Amphionis lyrâ egit, teſte Apollonii Schol. lib. 1. Alius Aſtrologus, de quo Cenſorinus cap. 17. Alius cum Serapione Ægyptio ad Achillem miſſus interficitur. Cæſar lib. 3. de bello Civili. Alius ſculptor Auguſti coætaneus Plin. 37. 1. Alius Apollonii Neapolitani pater, de quo Gruter. Inſcrip. fol 86.

Dioſcorides, medicus Herophileus, cognomento *Phacas* dictus fuit. mem. Galenus præfat. Gloſſarum Hippocratis. Idem forte quem Alexandrinum appellat in Gloſſis ipſis ἰνδικῶν. Vixit tempore Antonii & Cleopatræ, teſte Suidâ. Scripſit de nominibus medicinarum ſicut & Mnetitheus, Andreas, Chryſaris, & Xenocrates, teſte Galeno.

Dioſcorides, Anazarbeus, ab Alexandrino diſtinctus, teſte Galeno locis citt. Scripſit de materiâ medicâ, & Alexipharmacis, quæ etiamnum ſuperſunt. Vixit ætate Neronis, quod ipſe indicat dum præfatione librorum de re medicâ Licinii Baſſi ſe æqualem eſſe dicit. Atqui Licinius ille Baſſus conſul fuit cum Craſſo Frugi ſub Nerone A. U. C. 816. teſte Frontino de Aquæ-ductibus. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. p 146.

Dioſcorus, Alexandrinus, à Synodo Chalcedonenſi D C. Epiſcoporum damnatus, A. D. 543. Item alius conſul, coll. Eudoxii an. U. C. 1195. Tertius martyr ſub Decio apud Alexandriam A. D. 251. Denique nomen menſis. 3 Mach. 11.

Dioſcuri, à Græcis dicuntur *Caſtor* & *Pollux*, quos antiquitas credidit ſalutares eſſe navigantibus, ſi Gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri apud Græcos, inquit Cic. 3. de Nat. D. multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquiſſimo & Proſerpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Jove tertio nati ex Ledâ, Caſtor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Arei filii, qui Pelope natus fuit.

Diotrephes, vir peſſimus, φιλοπρωτεύων, uti teſtatur B. Joannes epiſtolâ tertiâ.

Dioxippus, poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 359. Item nobilis Athleta. Plin. Item Alex. Magni miles mirâ fortitudine provocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedonico, clavâ eum occidit. Ælianus & Curt. lib. 8.

Diphilus, Athenienſis Imp An U. C. 311. Item architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus, adeo ut locum fecerit proverbio, *Diphilo tardior*. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3.

Diphilus Sinopenſis, Comicus paulo junior Menandro. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 8. nec non de hiſtoricis Græcis pag. 360.

Dipſas, adis, lena, quam Ovidius inſectatur, quod puellam ſuam meretriciâ arte inſtrueret. Locus eſt lib. 1. Amorum Eleg. 8.

Eſt quædam (quicunque velit cognoſcere lenam,
Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.
Ex re nomen habet; nigri non illa parentem
Memnonis in roſeis ſobria vidit equis.

Item *Dipſas* ſerpentis genus; Lucan lib. 9.

——In mediis ſitiebant Dipſades undis.

Idem ibidem *Et torrida Dipſas.* Ubi alluſum vel ad Etymon, ὅτι τοῖς δακνομένοις ὑπ᾽ αὐτῆς δίψαν ἐμποιεῖ, vel ad fabulam, quæ eſt apud Nicandrum, qua dicitur: Jupiter aliquando Νεότητα h. e. Juventutem hominibus dono dediſſe, quam illi impoſitam Aſello in terras deferre voluerunt. Cæterum cùm Aſellus ſiti premeretur forte ad fontem pervenit, quem ſerpens aſſervabat. Cum itaque ſitis impatiens eſſet, neque tamen eandem levare poſſet propter aquæ Cuſtodem, pactus eſt cum ſerpente, ut quod in tergo vehebat illi daret, atque ipſe biberet. Atque ita factum, ut ſerpentes quidem perpetuo rejuveneſcant ſenectute abjectâ, ipſe autem qui fontem aſſervaret, ſiti ea laboret, quâ antea Aſellus afficiebatur. Auctor fabulæ Sophocles citatur ἐν Κωφοῖς.

Dirce, Lyci Thebarum regis uxor, quam ille repudiatâ Antiope, duxerat, quæ cum Antiopen gravidam eſſe animadverteret (nam poſt repudium à Jove compreſſa fuerat) ſuſpica-

ta virum ſuum clam cum illâ conſueſcere, in vincula eum conject. Verum inſtante jam partus tempore, Jovis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem M. confugit; ubi Amphionem & Zethum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt, Dircen vero caudæ indomiti Tauri alligarunt, quæ diu ita per terram raptata tandem Deorum commiſeratione in ſui nominis fontem converſa eſt, non procul à Thebis. Prop. lib. 3.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen ſub trucis ora bovis.

Plaut. in Pſeudolo 1. 2.

Niſi carnaria tria grandia tergoribus oneri uberi hodie
Mihi erunt, cras te quaſi Dircam olim, ut memorant, duo
Gnati Jovis devinxere ad taurum, item hodie ſtringam ad carnarium id tibi.

Scholiaſtes Euripidis Phœniſſis: Δίρκη κρήνη Θηβῶν πλησίον τοῦ Ἰσμηνοῦ ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα· οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἐκδικοῦντες, ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἀντιόπης, καὶ κρατήσαντες ἐν ταῖς Θήβαις τῆς Δίρκης, ἐβουλεύσαντο αὐτῇ θάνατον, ὃ παρέδοσαν αὐτοῖς τὴν Ἀντιόπην ἐπὶ τὸ διὰ ταύρου διασπάσαι. Οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα αὐτῶν, αὐτοὶ μὲν ἐφείσαντο, τὴν δὲ Δίρκην διὰ τοῦ ταύρου διέσπασαν, καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἐρρίφη Δίρκη καλεῖται καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμός. Et poſtea: Δίρκη δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῇ κρήνῃ βαθὺς καὶ πλατύς. Moſchopulus: Δίρκη ὄνομα πηγῆς, καὶ ποταμοῦ. Apollodorus, lib. 3. Τὴν δὲ Δίρκην ἔδησαν ἐκ ταύρου, θανοῦσαν δὲ ῥίπτουσιν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. Ovid. in Ibin.

Pérque feros montes tauro rapiente traharis,
Ut tracta eſt conjux imperioſa Lyci.

Cadmea Dirce Lucano dicitur lib. 3. cujus nomen, inquit Bochartus, palam factum eſt ex Arabico זרקא *Zirca*, vel *Zarca*, pro mutatione literarum z. & d. quod *cæruleum* ſonat, quod ipſiſſ. Dirces epitheton eſt apud Stat. lib. 1. Theb.

Cærula cum rubuit Lernæo ſanguine Dirce.

Hinc Ælian. Var. 12. 57. Δίρκη καθαρῷ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι. *Dirce pura ac dulci aquâ fluens.* Et in Euripidis Phœniſſis eidem tribuitur καλλιπόταμος ὑδάτων, i. e. *pulcrifluus* humor. Hinc *Amphion Dircæus* pro *Thebano* apud Virgil. & *cygnus Dircæus* pro Pindaro Thebano apud Horat. Luc. lib. 4.

——Sic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, cecidítque ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſ.

— Dircæis qualis in arvis
Meſſis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos ſtruxit gladios, cum ſemine jacto
Terrigenæ galeâ matrem naſcente ferirent
Armiger, & viridi flereret milite ſulcus.

Dis, Jovis & Neptuni frater, Inferorum Deus, qui & Pluto, utroque nomine à *divitiis* deducto, quæ ab *inferis*, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur. Item *Dis* qui & Samothes, Noe filius primus omnium Celticas colonias fundavit.

Diſcordia, magnum fulmen rerum humanarum, & pro Numine habitum in ſuperſtitione non illuminatæ mortalitatis, uti loquitur Barthius. Virg. lib. 8.

——Triſtes ex æthere diræ,
Et ſciſſâ gaudens vadit Diſcordia pallâ.

Horatius ex alio Poetâ, lib. 1. Sat. 5.

——Poſtquam Diſcordia tetra
Belli ferratos poſtes portaſque refregit.

Manilius fine lib. 1.

Atque adamanteis Diſcordia vincta catenis
Æternos habeat frænos in carcere clauſa.

Petronius ſpecimine belli Civilis:

Intremuere tubæ, ac ſciſſo Diſcordia crine
Extulit ad ſuperos Stygium caput.

Statius Theb. 2.

Et dolor & totâ preſſit diſcordia dextrâ.

Val. Flaccus, lib. 6.

——Tunc enſibus uncis
Implicat & trepidos lacerat Diſcordia currus.

Hæc cum ad nuptias Pelei & Thetidis ſola invitata non eſſet, indignata aureum in convivium malum immiſit, ſic inſcriptum Ἡ καλὴ λαβέτω i. e. *Pulchra accipiat.* Hinc de formâ inter Ven. Min. & Jun. orta contentio, itumque eſt ad Paridem judicem, ex quo judicio natum bellum Trojanum.

Dithyrambus, Bacchi apud Græcos cognomen, quod ei datum volunt, vel quod in antro διθύρῳ ſeu biſori nutritus fuerit, vel quod bis natus binas fores tranſierit, alvum matris videlicet, & femur Jovis, ut in fabulis eſt; cui originationi tamen quantitas ſyllabæ repugnat; nam vocula δι. binarium numerum, ſeu reiterationem denotans, primam ſemper corripit, quæ contrà in *Dithyrambos* producitur. Hinc *Dithyrambus*, hymni genus dicebatur, quod Bacchô cani ſolebat. Nam quod à quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuerit, idq; invenerit, dictum volunt nonnulli approbari ſatis non poteſt. Nam ſi ita ſe habuiſſet res, Pindarus certè inter cæteras laudes patriæ ſuæ hoc inventum non tacuiſſet, quin vel magnificè extuliſſet. Nunc vero tantum abeſt, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum potius Corinthiis diſertè aſcribat. Erat autem hoc carminis genus ita compoſitum, ut inventione, dictione, & numeris à caſtigatâ ratione abiret longius, & miram licentiam, audaciamque cum tumore quodam referret, ut non tam à ſanis & ſobriis, ſed furore Bacchico concitatis ſcriptum videretur, naturamque Dei, cujus honori dedicatum erat, imitaretur. Inde Horatius, 4. 2.

Seu per audaces nova Dithyrambos
Verba devolvit.——

Benè *audaces*, propter τὸ ὕψος. Galenus, lib. 1. Therapeuticæ methodi πρὸς μελοποιὰ κατὰ Πίνδαρον ἀσυνήθως ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι τῶν Διονύσου. Ὕψος vero illud in licentiâ & audaciâ rerum ac verborum. Rerum, qui Dithyrambici περὶ μετεώρων καὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, teſte Suida in Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Verborum autem quia σύνθετα eorum καὶ πολυπλόκοι λέξεις; *juncta & contortuplicata verba.* Interpres Ariſtoph. in Nebul. Quemadmodum & Demetrius Phalereus, lib. de interpr. juncturam verbi audacem vocavit διθυραμβώδη σύνθεσιν. Et ille apud Suidam in Διθύραμβος· λέγει δέ τα διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνοντα ποιητικοῖς ὀνόμασι. Hinc & Cicer. 3. de Orat. *Licentior, & divitior Dithyrambus.* Huc facit Epicharmi verſus in Philoctete apud Athenæum, lib. 14.

Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίῃς.

Vide Scal. Poet. 1. 44. Schottum ad Chreſtomathiam Procli, virumque eruditiſſ. Eraſmum Schmidhium peculiari diatribe de Dithyrambis, quam Pindari commentario ſubjunxit.

Divitiacus Heduus, hoſpes & laudator Ciceronis, & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim auguriis, partim conjecturâ, quæ eſſent futura dicebat. Cic. 1. de Divinat.

Dius, hiſtoricus, de rebus Phœnicum conſcripſit. Eâ ex hiſtoriâ fragmentum de Solomone & Hiramo conſervavit nobis Flavius Joſephus, lib. 1. contra Ap. Item 27. Hieroſolymitarum Epiſcopus A. D. 205.

Dyllus, hiſtoricus Athenienſis, de quo videſis Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 360. Item ſtatuarius, cujus opera commemorat Pauſanias in Phocicis.

Dolabella, familiæ Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuiſſe dicuntur. Legimus namque apud Aſconium Pædianum, & Macrobium, Pub. Lentulum generum Ciceronis fuiſſe, exiguæ ſtaturæ hominem, quem longo accinctum gladio, Cicero videns, jocosè, quis illum alligaſſet gladio, quæſivit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu deceſſit, conſtat ex epp. Ciceronis, & Plutarcho in Ciceronis vitâ. Ex hâc familiâ *Dolabelliana pyra*, de quibus Plin. 15. 15.

Dolon, vir Trojanus, egregiâ pedum pernicitate præditus, qui cum in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet à Diomede & Ulyſſe deprehenſus, conſilia Trojanorum ſpe conſervandæ vitæ illis aperuit; quem tamen ut proditorem falſâ ſpe deluſum occiderunt. Ulyſſes ipſe apud Ovid. Met. 13.

Auſum eadem quæ nos Phrygiâ de gente Dolonem
Interimo, non ante tamen quam cuncta coegi
Prodere, & edidici quid perfida Troja pararet.

Plaut. in Pſeud.

Superavit Dolum Trojanum atque Ulyſſem Pſeudolus.

Id eſt *Dolonem.* Sic Tranium dixit pro *Tranione* Moſtell. act. 1. 3. Et *Electri* pro *Electryonis*, in Prolog. Amphitr. Douza.

Dolus Mendeſius, Ægyptiæ gentis author memorabilis dicitur Columellæ, l. 7. Citatur etiam ab eodem iterum, l. 11.

Domiduca, Juno dicta eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte conſuerunt, nuptiis autem Juno præeſſe credebatur.

Domitianus, Imperator Rom. Flavium Clementem patruelem ſuum, (cujus filios etiam parvulos ſucceſſores palam deſtinaverat) interfecit. Diſcipulum Pantomimi puberem occidit, nullam aliam ob cauſam, quam quod magiſtro formâ ſimilis eſſet. Metium Pompoſianum quod habere imperatoriam geneſin ferebatur, & alias quaſdam ob cauſas leviculas necavit. Chriſtianos paſſim crudeliter perſecutus eſt. In exilium D. Joannem Evangeliſtam pepulit, ac Deus vocari voluit.

Domitius,

Domitius, Ulpianus Juriſperitus, Alexandro à conſiliis an. U. C. 976.

Domitius Marſus poeta, ſcriptor Epigrammatum. Idem compoſuit bellum Herculis contra Amazones. Et de urbanitate. Vide Voſſium de Hiſt. Lat lib. 1. cap 16.

Domitius Nero Imp. Romanus, vide *Nero*.

Domitius Afer Nemauſenſis, Tiberio Cæſare regnante cœpit incluteſcere. Sub Caio reus præter ſpem abſolutus eſt, quod illi accuſanti nihil reſpondiſſet, dicens ſe Caium oratorem magis quam Cæſarem expaveſcere. Unde non modo judicio liberatus, ſed & Conſul renunciatus eſt. Auctor Dio. ſcripſit de Teſtibus libros 2. Fabius 4. 7. Sunt & urbane dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6 4. Mortuus eſt in cœnâ ex cibi redundantiâ ſub Nerone, teſte Euſebio. Quintil. lib 5. confitetur ſenem Domitium ſibi adoleſcentulo cultum, ſed priore authoritate multum imminutâ.

Domitius Calliſtratus de Heraclea libros compoſuit, quorum 4. citat Steph. in 'Αμαζόνειον & Μάριαν. 6. in 'Οδόμαντες. 7 in 'Ολύμπη.

Domitius hiſtoricus. Vide Voſſ. H. Lat p. 701.

Domitius, Sen. 3. de Ben. *Corfinium Cæſar obſidebat*: tenebatur incluſus Domitius Imperavit medico, eidemque ſervo ſuo, ut ſibi venenum daret. Cum tergiverſantem videret: Quid cunctaris, inquit, tanquam tuâ in poteſtate totum iſtud ſit? Mortem rogo armatus. Tum ille promiſit, & medicamentum innoxium bibendum illi dedit: quò cum ſopitus eſſet, acceſſit ad filium ejus. Jube me, inquit, adſervari dum ex eventu intelligis, an venenum patri tuo dederim. Vixit Domitius, & ſervatus à Cæſare eſt, prior tamen illum ſervus ſervaverat. Vid. Plin. 7 53. Suet. in Ner. c 3. qui tamen paulo aliter referunt. At conſentit cum Seneca magis Plut. in Cæſare. *Pugnacem* vocat Lucanus.

Domna, Severi Imp. uxor Martia ſic dicta ab Oppiano Cyneg. 1. Vide ſis illic Ritterſhuſium.

Domnus, Demetriani Epiſcopi filius, damnato, ejecto, & excommunicato Paulo Samoſateno, Antiochiæ eccleſiæ præfectus eſt. Euſeb. 7 26.

Donatus, Grammaticus doctiſſimus D. Hieronymi præceptor quemadmodum hic vir profitetur cum alibi, tum lib. 1. adverſus Ruffinum his verbis: *puto quod puerum legeris Aſpri in Virgilium & Salluſtium* commentarios. Volcatii in Orationes Ciceronis Victorini in Dialogos ejus & in Terentii Comœdias, præceptoris mei Donati, æque in *Virgilium*, & *aliorum in alios*. Scripſit de octo partibus Orationis, quem librum emendatum operi ſuo Grammatico Diomedes adjunxit.

Donatus, Epiſcopus in Berœâ, multa edidit miracula, inter quæ illud quod ſequitur hujuſmodi fuit. Draco circa pontem in viâ publicâ jacens, cibum habebat oves, capras, equos, boves, homines etiam abripiens devorabat. Ad quam beſtiam Donatus, ſive gladio, ſive aliquo jaculo veniens, cum illa levaſſet caput, quaſi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus digito deſignans in aere, in os ejus exſpuit. Beſtia vero ſputum mox ore ſuo ſuſcipiens, expiravit: quam 8 paria boum in vicinum campum traxerunt, ubi igne combuſta eſt, ne aerem fœtore corrumperet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ 9. 46.

Donatus, hæreticus, natione Afer, Eccleſiæ Catholicæ Pacis egregius perturbator, qui dicebat Filium eſſe minorem Patre, & Spiritum Sanctum filio. Verum de Donato & ſectatoribus ejus Hiſtoriam ſcripſit Tho. Longus Eccleſiæ Exonienſis Præbendarius Lond. 1677.

Doris, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim nympharum marinarum peperit, quæ à nomine patris, *Nereides* appellatæ ſunt. Prop. 1. 17.

At vos æquoreæ formoſâ Doride natæ
Candida felici ſolvite vela Noto.

Ponitur nonnunquam pro ipſo mari Virg. in Gallo.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familiâ, ingentibus divitiis, & propinquis nobilibus pollens; ſed in eâ ingenii, atque induſtriæ bonum, cæterarumque honeſtarum artium ſtudia magis, quam hæc vigebant. Formæ vero ac decoris gloria tanta ei fuit, ut mirum ac ſpeciale in eâ Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior, quàm vultu corporis eſſe ſtuderet, æquiſſimo mentis judicio, quod pulchrum, ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo conſecrare, quam uſui humano indulgere ſtatuit, ut virgo Deo ſacra perſiſteret. At Tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam ejus caſtitatem animum intendit. Comperto vero quod Chriſtiana eſſet, quæ ſecundum ſua edicta pœnæ magis, quam libidini ſubjicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare cœpit, & in quam ſe partem verteret, ignorare; Sed ubi dubios animos libido, quæ ei latius dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem, pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuncios de ſtupro interpellavit: Illa æquè ſibi nefas eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecraverat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere; Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe Ad quæ reſponſa Tyrannus libidine accenſus, cum acrius incaleſceret, & niſi verbis acquieviſſet, vi apertè decerneret, omnibus, virgo pudiciſſima, facultatibus ſuis, domoque ac familiâ derelicta, noctu clam cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſimâ comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 8. cap. 17.

Dorotheus, Tyrius, qui ſub Diocletiano vixit, & ſub Juliano multa perpeſſus fuit, creditur à multis author eſſe libelli de vitâ & morte Prophetarum, Apoſtolorum, & diſcipulorum Chriſti: Sed non pauca in eo ſunt tanto viro indigna. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 18.

Dorotheus, ſexto hiſtoriarum de rebus geſtis Alexandri citatur ab Athenæo initio lib 7. Idem, ſeu alius in primo rerum Siculorum adducitur à Stobæo, loco de vituperio tyrannidis. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p 361.

Dorſanes, Hercules apud Indos ſic dictus Heſychius Δορσάνης ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Difficile eſt Indicæ hujus appellationis cauſam adducere. Cæteroquin vicinum eſt Chaldaicum דרש *daras*, h. e. *calcare*, *premere*. Et in præcipuâ Herculis laude ponebatur, quod Tyrannos calcaret, & oppreſſerit.

Dorſenus Fabius, poeta Comicus, cujus teſtimonio ac verſibus utitur Plinius, 14. 13.

Dorus, nomen Bibliopolæ apud Romanos. Sen 7. Ben: *Libros dicimus eſſe Ciceronis; eoſdem Dorus librarius ſuos vocat. Et utrumque verum eſt. Alter illos tanquam auctor ſibi, alter tanquam emptor aſſerit.*

Doſiadas, condidit è verſibus Βωμὸν, ſive Aram, à figura ſic dictam. Meminit ejus Lucianus in Lexiphane. Patria Rhodium fuiſſe, liquet ex Græcis Scholiis ad Ovum Simmiæ. Primus edidit Salmaſius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti, nec Doſiadæ eſt, ut eidem Salmaſio oſtenſum.

Doſiades, de rebus Creticis libros edidit. Plin 4. 12. mem. ejus Athen. lib. 4. & 6 & Solin c. 17. Fortaſſe idem eſt ac *Doſidas*, ex quo à Clemente in Protrept. quiddam de Lesbiorum ſacrificiis adſertur.

Doſitheus hiſtoricus, quem teſtem ſæpius adhibet Plut. in Paral. Min. Alius eſt *Doſitheus* Aſtrologus, cujus meminit Plin. 18. 31. Item nomen Ducis. 2 Macch. 11.

Doſo, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quod benignè omnibus promitteret, nec promiſſa præſtaret. Ille enim quidvis petentibus reſpondere ſolebat Δώσω, i. e. *Dabo*, unde natum proverbium *Doſones*.

Doto, Nympha marina. Virg. Æn. 9.

——*Qualis Nereia Doto*
Et Galatea ſecant ſpumantem pectore pontum.

Val. Flaccus, lib 1. Argon.

Hanc Panope Dotoque ſoror.

Claud. de nupt Hon. & Mar

Mergit ſe ſubito, velliſque coralla Doto.

Et ante omnes Homerus

Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσά τε Δυναμένη τε.

Draco, antiquiſſimus Athenienſium legiſlator ante Solonem, cujus leges Solon ipſe, præterquam quæ de cæde erant conſtitutæ, abrogandas curavit propter ſeveritatem. Nam una omnibus pœna conſtituta erat, ut etiam qui deſidiæ damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur. Ob quam cauſam Demades dicere ſolebat, *Draconem non atramento, ſed ſanguine leges ſcripſiſſe*. Gellius 11. 18 cujus rei cauſam cum ab eo quidam quæſiſſet, reſpondiſſe fertur, parvas quidem ſe culpas eâ pœnâ dignas exiſtimaſſe, magnis vero quam majorem conſtitueret, non habuiſſe Plut.

Dracontius, incertæ ætatis Poeta, hexaemeron, ſive de opere 6 Dierum, ſcripſit carmine heroico. Primi è Bibliothecâ S. Victoris edidere Pariſienſes, poſteaque mendis aliquot ſublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à ſe editæ, editione ſecundâ, Tom. 8. inſeruit Margarinus de La-Bigne. Notas in eum ſcripſit Joannes Weitzius.

Druidæ, ſive *Druides*, (ſic enim vocantur à Cæſare, eodemque modo apud Ciceronem de Divinat legit Nizolius) ii erant apud Gallos, qui Græcis Philoſophi, Perſis Magi, Indis Gymnoſophiſtæ, Aſſyriis Chaldæi: uti ſcribit in Proœmio Diogenes Laertius. Originem nominis à Græcis petit Plinius 16. 44. ubi ſic ſcribit *Nihil habent Druidæ (ita ſuos appellant Magos) viſco, & arbore in quâ gignatur (ſi modo ſit robur) ſacratius. Jam per ſe roborum eligunt lucos: nec ulla ſacra ſine eâ fronde conficiunt, ut inde appellari quoque interpretatione Græcâ poſſint Druidæ videre.* Ni-

mirum

mirum ſenſit eſſe à Græco Δρῦς, i. e. *quercus*: quia, ut inquit, *roborum eligunt lucos*, quod ipſum confirmatur illo Lucani, lib. 1.

——Nemora alta remotis
Incolitis lucis.——

Itemque hoc Cæſaris, lib. 6. De bello Gallico *Ii certo anni tempore in finibus Carnutum, quæ regio totius Galliæ media habetur, conſidunt in luco conſecrato.* Sic enim locum rectè corrigit Iſaacus Caſaubonus notis ad Laertium. In vulgatis enim pro *luco*, eſt *loco*. Sed quod ad etymon hoc attinet, (quod Becmanus quoque ſequitur, ac certiſſimum putat Fungerus) placet ſapiens Strabonis conſilium, qui negat in appellationibus gentium barbararum quærendas eſſe Etymologias Græcas. Mirum vero doctiſſimum Camdenum in Britanniâ ſuâ ſubſcribere Plinio, cum idem auctor ſit, Alfricum prodere, *Magum* Saxonibus *Dry* vocari. Nam veriſimile magis ab hoc eſſe *Druidæ*, quam hoc à *Dryidis*. Adde quod *Druidarum* nomen inde eſt, unde diſciplina, at Cæſar, lib 6. ac Tacitus 14. Annal. auctores ſunt, Druidarum diſciplinam eſſe è Britanniâ, ubi nullam unquam Græcorum coloniam deductam conſtat. Non igitur à Græcis ea vox, ſed Britannis, quibus Germanica lingua in uſu fuit, teſtibus Tacito ac Cæſare: Ille enim habitantibus Caledoniam, quæ Scotia hodiè vocatur, Germanicam originem tribuit: Hic in Britanniam colonos tranſiiſſe ait ex Belgicâ, in quâ eodem auctore, Germani Cis Rhenani. Quare ingenioſè Gorop. Becanus, lib. 1. Gallicorum, ubi *Druis* Germanicum eſſe putat, quaſi *trowis*, & Britannicâ dialectô *truwis*. Sonat ea vox *Veritatis ac fides doctorem*. Nam poſterior vocis pars *Wis*, ſeu *Wys*, ſi verbum eſt, notat *oſtendere*, (id enim Belgis *Wiſen*) ſin nomen, ſignificat *ſapiens, intelligens*: Prior *tru*, ſive *trou* ſignat *fidem*, unde & Deus antiqua Germanorum linguâ *Druttin*, vel *Truttin*, quaſi *fidelis* vocatur. Voſſius. *Druidas* ipſos quod attinet, extincti ſunt ſub Tiberio Cæſare. Plin. 30. 1. *Tiberii principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.* Humanis hoſtiis ſacrificare Mercurio ſoliti fuerunt, quam religionis immanitatem ſuſtulit Claudius, teſte Suetonio in ejus vitâ. Cæterum non virorum ſolum hoc nomen, verum & fatidicarum fœminarum. Vopiſcus in Aureliano. *Dicebat quodam tempore Aurelianum Gallicanas conſuluiſſe Dryadas.* Vide Eliam Vinetum ad Profeſſores Auſonii, & Cluverium, lib 1. de Germ. Ant c. 30. Et P. Merulam Coſmographiæ ſuæ parte 2. lib. 3. cap. 11. Lucan. lib. 1.

Et vos barbaricos ritus, moremque ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis.
Solis noſſe Deos, & cæli numina vobis,
Aut Solis neſcire datum: nemora alta remotis
Incolitis lucis, vobis auctoribus, umbræ
Non tacitas Erebi ſedes, Ditiſque profundi
Pallida regna petunt: regit idem ſpiritus artus
Orbe alio: longæ (canitis ſi cognita) vitæ
Mors media eſt.——

Druſus, vir Romanus, genere, & eloquentiâ magnus; ſed ambitioſus, & ſuperbus, Catonis avus. Cic. 4. de Fin. Interfectus eſt domi ſuæ. Idem pro Milone.

M. Livius Druſus Salinator, unà cum Claudio Nerone collegâ ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. Æn. 6. Victoriam iſtam celebrat Horat Carm. 4. Od. lib. 4.

Druſus, Liviæ Auguſtæ filius in Germaniâ periit; de cujus morte extat Ovidii carmen conſolatorium ad Liviam matrem.

Jul. Druſus Publicola, haud immerito claruit, quod domus ejus pluribus partibus vicinis conſpicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam evertendam, atque commodius dirigendam ſuſcipere vellet; *Decem*, inquit, *dabo, ſi totam eam ita exponas conſpicuam, ut univerſi cives, nedum vicini perſpicere queant, quâ domi meæ ratione vivatur.* Nempe vir erat modeſtus, ac frugi, nec ei forte ejuſmodi domûs perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimen, & præclaræ vitæ documenta eruditiſſima quotidie foris dabat. Plut.

Dryades, nymphæ ſilvarum præſides, ita dictæ à Græco nomine Δρῦς. Virg. Georg. 1.

Ferte ſimul Faunique pedem, Dryadeſque puellæ.

Calpurnius Ecl. 2.

Adfuerant ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Claudianus.

Faunorum, Dryadumque dolor.

Ovid. in Ep.

Semideæ Dryades, Faunique bicornes.

Dryantiades, Lycurgus Thraciæ Rex, ſic dictus, Dryantis filius, qui cum vites excindere vellet, ne Baccho in poſterum libaretur, tibias ſibi ſuccidit. Ovid. in Ibin.

Utque Dryantiadæ Rhodopeïa regna tenenti,
In gemino diſpar cui pede cultus erat.

Dryas, adis, Fauni filia, aſpectum virorum uſque adeò exoſa, ut in publicum prodire nuſquam viſa ſit. Quo factum eſt, ut ſit vetitum, ne ejus ſacris intereſſent mares. Plut.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compreſſa, pòſt Andræmonis uxor, tandem in Lotum arborem converſa eſt. Ovid. Met. 9. Nomen à *quercu* & *voce* factum eſt. Fingitur autem in lotum mutata, hanc forte ob cauſam, quod inter quercum, & lotum aliqua ſit convenientia, voluitque Ovidius varias naturæ, rerumque vices eleganti admodum veteris philoſophiæ penicillo adumbrare, ut jucundior rerum ex elementis creatarum compoſitio, & conſideratio lectoribus appareret.

Duellonam; antiqui *Bellonam* appellabant. Var. 4. de L.L.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex navali victoria triumphavit. Is jam ſenex & trementi corpore in quodam jurgio, audivit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit: Cumque apud uxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, ut huic vitio mederetur; *Feciſſem* (inquit illa) *niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.* Idem de Hieronis uxore narrat Plutarch.

Durius equus, vel *Durateus* ponitur pro equo Trojano, hoc eſt ligneo. Græci enim δοῦρα *Durata* vocant quæ Latini *ligna*. Val Flac. lib. 2.

——Manet immotis nox Duria fatis.

Ubi vulgò ſumitur pro eâ nocte quâ Durius equus à Trojanis exceptus fuit & in urbem admiſſus. Sed illic legend. *Dorica*. Lucret. lib 1.

Nec clam Durateus Trojanis Pergama partu
Inflammaſſet equus nocturno Grajugenarum.

Magnus autem fuerit oportet hic equus in cujus alvo tot duces incluſi fuerunt, quot refert Iſacius in Lycophronem. Ἱπποτίκτων ὁ Πανοπέως ὧδε Ἐπειὸς ἐποίησε τὸν Δούρειον ἵππον, εἰς ὃν πεντήκοντα, ἢ τριάκοντα, ἢ κατ' ἐνὶ κγ. ἄνδρες εἰσελθόντες ἐκάθηντο. Ideoque Virgilius, Æn. 2.

Inſtar montis equum——

vocat. Et poſtea:

Hunc tamen immenſam Calchas attollere molem.

Ex quo Seneca in Agamemnone:

Vidimus ſimulata dona molis immenſæ

Ab eodem Virgilio *cavernæ ingentes* ei tribuuntur, quæ magnitudinem illius indicant, non minus atque illa Petronii:

Cum Delio præfante, cæſi vertices
Idæ trahuntur, ſciſſaque in molem cadunt
Robora, minacem quæ figurarent equum,
Aperitur ingens clauſtrum, & obducti ſpecus
Qui caſtra caperent.

Cedrenus: Μετὰ ταῦτα δυσαζόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀποπλεῦσαι βουλομένων, πάντας ἐσοφίσατο Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς δόλοις, μὴ ἀποπλεῦσαι τὴν Ἰλίου πρὶν ἢ τὸν Δούρειον ἵππον κατασκευάσαι. Ἔνθεν τοί καὶ ξύλοις τοῖς ἁρμοδιωτάτοις συμπήξαντες, καὶ ὀρφνῶς κατακοσμήσαντες, καὶ τῇ Ἐπειοῦ τεχνουργίᾳ θαυμαστὸν αὐτὸν ἐντέχνως κατεσκευάσαντο. πέντε μαχαιροφόρους, ὥστε καὶ σπεῖραν εἰκοσιπενταμέρων ἐν αὐτῷ ἔνδον κρύψαντα, ἀξίαν διὰ θυρίδων ἐλευθέριον τῆς φορβειᾶς ἀπολαύειν. Ab hoc equo Hadr. Junius formam proverbii hanc ſumit Cent. 3 Δουρείε τινὸς ἵππου εἰκόνα σώζει & dici ait de homine multifariis & diverſis inter ſe vitiis, obnoxio. Unde Clemens Alex. 2 Strom. *Nunc autem hoc ſolum annotandum eſt, quod Durii equi, ut eſt in Poeticis fabulis, imaginem ſervat homo, ex ſententiâ Baſilidis: ut qui in uno corpore tot diverſorum ſpirituum exercitum habeat inſidiantem.* Ita ejus verba Latinè ſonant, Græcus enim codex nunc non eſt ad manum Ab hoc non multum abit Athenæus, lib. 9. ex Diphilo: Δούρειον ὑμῖν χῆνα φυσήματι, *Vobis anſerem affero tumore Durium.* Porro molem hujus equi declaravit Homerus.

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ——

Et Virgil.

Dimiſſum lapſi per funem.

Nam ſic quoque altitudo demonſtrata eſt, inquit Fabius, Inſtit. Oratoriar. 8. 3. Quin & Rhod. 29. 25. equos magnos ſtaturoſoſque dici poſſe *Durios* ait ex Trojani equi magnitudine. Unde Ariſtoph. in Avibus: —— Δύο ἅρματε. Ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ Δούριος. Qu. Calaber. lib. 12. & Dio Chryſ. Orat. 11. de hoc equo μέγα ἔργον. Idem Calaber ἔργον ἀγητὸν, & μεγακήτεος ἵππου, quia voce ingens vaſtitas innuitur Idem ὄμβριμον ἔργον, & εὐρὺς ἵππος. Dat etiam illi μυχὸς, i. e. *receſſus*. De hac etiam magnitudine multa Tryphiodorus. Vocat enim illum πελώριον ἵππον De eodem εὐρὺς δ' ὑψηλός τ'. Ut ſignet etiam ampliſſimum ait, εὐρυμέτης πλευρῆς. Dat demum illi ventrem ἰσόνεων νηδὺς i. e. *inſtar navis*. Atque hæc de Trojano equo. Cæterum an hic equus verè fuerit, diſſident ſcriptores; ad quam rem idonea Delrii eſt hæc nota. *Pauſanias in Corinthiacis* (in Atti-

cis dimiſſet) *prodidit non equum fuiſſe, ſed machinam ſubruendis muris idoneam, quod Vitruvio non diſplicet: Sunt qui velint, portam, cujus inſigne pictus equus, ab Antenore Græcis apertam: Sunt qui malint à Græcis equeſtri præ ſe victos Trojanos in eam calamitatem incidiſſe: nec deſunt, qui Græcos, poſitis in Hippio monte inſidiis, interceptoque Trojanorum exercitu, in urbem irruiſſe, contendant, ut videre eſt apud Vitruvium, Palæphatum, Hyginum, Fulgentium.*

Duris Samius Hiſtoricus, multis auctoribus celebratus In 2. Libycorum citatur à Steph. in Λαμία. Præter librum de Tragœdiâ, Athenæo memoratum lib. 14. etiam condidit hiſtoriam Agathoclis Syracuſani, ex quo opere lib. 3. citat idem Athen. lib. 13. Et lib. 10. eundem memorat ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. Scripſit præterea Macedonica, ex quibus 7. mem. idem Athen. lib. 4. & 15. Ariſtoph. Schol. in Nubes. Sed & in lib. 15. citat eum ἐν τοῖς Σαμίων ὥροις. A Cic. ep. 1. lib. 6. ad Attic. vocatur *homo in hiſtoriâ diligens.* Photius vero in Bib. *Timeo* 176. ait eum dictionis venuſtate longè inferiorem fuiſſe Ephoro, & Theopompo. Alius vero ni fallor ab hoc Duride eſt is, cujus liber de *picturâ* citatur à Laertio in Thalete. Eſtque is ſine dubio quem Toreuticen ſcripſiſſe ait Plinius. Voſſ.

Dyſares, Arabum Deus, idem cum Dionyſo, ſive Sole. Vox uti ſuſpicatur Voſſius ex שוש *duis* & ארץ *arets*, quorum prius *gaudium*, alterum notat *terram*. *Dyſares* Tertulliano dicitur Apolog. cap. 24. *Unicuique etiam provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtarte, Arabiæ Dyſares.* Ubi perperam in Aldinâ *Diaſares*. Etiam apud Steph. eſt Δουσάρη σκόπελος καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας, εἴρηται δ' ἀπὸ τοῦ Δουσάρη, θεὸς δ' οὗτος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. *Dacharens* autem Arabiæ Felicis pop. qui aliter *Nibaæi*. Unde corruptus Heſychius, ubi vulgò legitur Δευσάρην, τὸν Διόνυσον Μαβατηνοὶ ὡς φησὶν Ἰσίδωρος. Ubi Ναβαταῖοι legendum liquet. Aliud etymon hujus vocis petat, ſi velit lector ex Bocharti Phalege, lib. 2. cap. 19.

E B

E*Bionitæ*, hæretici purum hominem ex communi nativitate è viro & muliere Chriſtum natum aſſerentes, legemque Moſaicam neceſſario obſervandam. Euſeb. Hiſt. lib. 3. Anno Dom. 81.

Ecebolius, ſophiſta Conſtantinopolitanus, propter frequentem apoſtaſiam à fide Orthodoxâ infamis. Eccl. Hiſt.

Echemenes, hiſtoricus, in Creticis adducitur ab Athenæo, lib. 13. Forte idem nomen reſtituendum Fulgentio 1. Mythologorum, ubi *Euxemenes* in primo Στηλογραφιῶν teſtis adhibetur. Voſſius.

Echetus, tyrannus immitiſſimus Hom. Odyſſ. σ v. 84.

——Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων.

Vide. Eraſm. Adag. *Echeti imperium.* Heſychius: Ἔχετος ὄνομα βασιλέως τυράννου, ὅντος βασιλεὺς Ἠπειρωτῶν ὠμότατος, Εὐχήνορος καὶ Φλογέας παῖς, γῆς τῆς θυγατρὸς ἐπιθέμενος ἐνέβαλεν καὶ ἐκτύφλωσεν ἀλλὰ εἴδωλα, πῦρ ἢ χαλκῆς κριθὰς, ἐκέλευσε ᾗ Μετώπῃ. Καὶ εἰς τοῦτο ὠμότητος ἦν, ὥστε καὶ τὰ ὦτα ἐκτέμνειν, καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ τὰ αἰδοῖα τῶν παριόντων. Μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος τῆς ἱστορίας.

Echidne, Scytharum regina, ex quâ Hercules tres ſuſcepit liberos uno partu editos, quos cum eſſet enixa, ex Hercule quæſivit, quid de iis fieri vellet? Qui reſpondens ait, Cum primum in id ætatis, quâ arma ferre poſſent, perveniſſent, is, qui arcum, quem ei reliquiſſet, tendere poſſit, in regnum Scythiæ poſt eam ſuccederet. Quorum liberorum unus nomine Scytha ſolus arcum intendere potuit, qui regnum hâc ſorte conſecutus Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echion, unus eorum quorum opera adjutus Cadmus Thebas ædificavit, unde & Thebani *Echionidæ*, & Thebæ *Echioniæ*. Ovid. Triſt. 5. 3.

Victor Echionias ſi vir penetraſſet ad arces.

Item curſor nobilis. Idem. Met. 8.

Impiger Eurytion, curſuque invictus Echion.

Echo, nympha Cephiſſi amnis accola, quæ Narciſſi amore capta, cum ab illo ſperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in ſaxum converſo, nihil præter vocem retinuit. Ovid. Met. 3. Allegoricè ſignificat *jactantiam*, hæc ſpreta mutatur in ſonum, h. e. in rem inanem, ſignificat etiam Echo *vocis repercuſſionem*, inde *reſonabilis* Ovidio & *reparabilis* Perſeo dicitur. Fit præcipue in convallibus & locis concameratis, ubi ſcinditur reſultans aer, & acceptæ voces numeroſiore repercuſſu multiplicantur, nomenque *Echo* ejuſmodi voci à Græcis datum eſt, ut ſcribit Plinius, quoniam non eſt vagandi liberrimus campus, ſed objecta reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit, ſicut in urbe Cyzico turres ſeptem acceptas voces multiplicant. Et Olympiæ porticus fuit quam *Heptaphonon* appellabant, quoniam ſepties eadem vox ibi reddebatur. Lucretius:

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces
Unam cum faceres, ita colles collibus ipſi
Verba repulſantes iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur *Imago*. Horatius:

Quem Deum, cujus recinit jocoſa
Nomen Imago.

Val. Flac. lib. 3.

Rurſus Hilan, & rurſus Hylan per longa reclamat
Avia; reſponſant ſilvæ & vaga certat Imago.

Eden, Orientalis regio Iſ. 37. Lat. voluptas, vel *deliciæ*. Heſychius. ἰδία, τρυφή. forte legendum ἰδὴν. Vide ſis Poli Synopſin Criticorum in Gen. pag. 19.

Edgarus Etheling, regni Anglorum hæres legitimus cernens res patriæ undique perturbari, aſcenſâ navi cum Agathâ matre ſuâ & ſororibus Margaretâ & Chriſtinâ, in Hungariam, ubi natus fuerat, reverti conabatur. ſed ortâ tempeſtate compulſus eſt in Scotiam applicare. Hic occaſione factum eſt, ut Margareta regi Malcolmo nupta traderetur, ex quâ nati ſunt 6 filii & 2 filiæ quorum tres ſc. *Edgarus*, *Alexander*, ac *David* juxta generis ſui nobilitatem reges fuere. Hæc ex Mat. Pariſienſi. Eſt autem *Edgar* Saxonicè pro *Edig-ar*, i. e. *felix poteſtas*. *Eadig* legitur. Mat. 6. in Saxonico Teſtamento. *Ear*, ſive *Ar* eſt *honor*; unde *Arlic* & *Earlic Honoratus*, atque hinc factum eſt ut Comites qui cum Danis in Angliam venerunt *Earles* vocarentur. Camdenus.

Edmundus, Angliæ rex, mortuâ matre à Londinenſibus Rex ſalutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem ſæpius victum victoremque demum ſingulari certamine Edmundus proſtratum conſortem imperii fecit. *Eadmundus* Saxonicè dicitur, i. e. *felix pax*, nam *Ead*, vel *Eadig* eſt *felix*: *Mund* autem *pacem* ſignificaſſe oſtendit leguleiorum vocabulum *Mundbrech*, i. e. *pacis violatio*. Sic *Ælmund tota pax*, *Ethelmund nobilis pax*, &c. Quidam vero *Mund* aiunt eſſe *Mouth*, ut *Pharamund*, *true mouth*. Camdenus.

Edom, ſic cognominatus fuit Eſau ob coctionem rufæ lentis, cujus edulio primogenituram perdidit Gen. 35. Joſephus à colluſoribus adoleſcentulis per ludibrium ſic dictum tradit, lib. 2. Ἔγνω δὲ τῆς ξανθότητα τοῦ βρώματος ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν Ἀδωμος καλεῖται, κατὰ παιδιὰν ὀνομασθείς, Ἄδωμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι.

Edvardus, Ejus nominis Angliæ reges plures fuere. Ante Normannorum Imperium; Primus Alfredi fil. *Senior* cognominatus, Danos vicit, Orientalium Anglorum regnum ſuo adjecit; Edricio rege à ſuis interfecto Merciam quoque ſibi comparavit. Secundus Edgari fil. *Martyr* nuncupatus, poſt quadriennium à matre crudeliter necatus A. D. 979. Tertius *Confeſſor* dictus, Ethelredi fil. ob caſtitatem erga uxorem, & munificentiam erga Eccleſiam mirificè celebratus, A. D. 1042. Poſt Conquæſtorem vero,

1 *Edvardus*, Henrici Tertii Regis fil. quem pater Walliæ Principem fecit, Aquitaniæ præfecit. Hinc introducta conſuetudo, ut Rex Angliæ filium natu majorem Principem Walliæ dicat.

2 *Edvardus* Secundus, Primi Edvardi fil. *Carnarvan* dictus, ob tyrannidem primo regnum amiſit, deinde vitam perdidit. Vixit Anno Dom. 1308.

3 *Edvardus* Tertius, Edvardi Secundi fil. regnavit annis 50. Aureæ Periſcelidis Equitum Author, & Fundator fuit, Regum reliquorum omnium fortiſſimus, Bonis tam animi quam corporis egregiè ornatus.

4 *Edvardus* Quartus, Comes de *Marſh* plenis omnium ſuffragiis Rex electus, Anno Dom. 1461. Vixit annis 50. regn. annis 23.

5 *Edvardus* Quintus, Edvardi Quarti fil. patri ſucceſſit, An. Dom. 1483. A Richardo Tertio vitâ privatus poſtquam 2 menſes, & 18 dies regnaſſet.

6 *Edvardus* Sextus, Henrici Octavi Regis fil patri ſucceſſit, An. Dom. 1547 Regnavit ſexennio quinque menſibus, & novendecim diebus.

Eetion, pater Andromaches, & ſocer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat. Hom. Il. 12. Hinc *Eetioneus* adject. Ovid. Met. 13.

Eetioneas implevit ſanguine Thebas.

Egebertus, primus Anglorum Rex Walloſdomuit, Bertulphum Merciorum, Ethelwolfum Cantianorum, Suthredum

Saxonum

Saxonum reges, & Northumbros vicit. quorum regna ſuo imperio adjecit. Primus omnium nomen Angliæ inſulæ impoſuit. Polyd. Virg. lib. 4.

Egeria, nympha, cui ſacrificabant prægnantes quod eam putabant facilè fœtum alvo *egerere*. Fertur Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo majore in veneratione eſſet apud populum, ſimulabat ſibi eſſe nocturnos congreſſus cum Egeriâ nymphâ, velut cum conjuge. Florus ubi de Numâ, *Hæc omnia quaſi monitu deæ Egeriæ, quo magis barbari acciperent*. Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus,
——— Madidamque Capenam
Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Hinc fingit Ovid. Met. 15. Egeriam luctu ob Numæ diſceſſum converſam eſſe in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam.

Egeſidemus, utrum hiſtoriam an aliud ſcripſerit, incertum eſt; hiſtoricum quidem eſt illud, cujus causâ laudatur Plinio 9. 8. Et Solino cap. 18.

Egeſta Vide *Crimiſus*.

Cn. *Egnatius* Veratius refertur inter auctores, quos ſecutus eſt ſcriptor de origine gentis Romanæ. Item Poeta, unde Virgilium quædam mutuatum fuiſſe Macrobius oſtendit Sat. lib 6. Alius quoque *Egnatius* Calvinus, qui & ipſe quædam ſcripſit. Plin. 10. 48. Jo. Baptiſta Egnatius, Sacerdos Venetus, & in patriâ bonarum literarum profeſſor, Cæſarum hiſtoriam conſignavit à C. Cæſare uſque ad Maximilianum primum, quo Imperante vixit. Scripſit etiam de Origine Turcarum, Racemationes, Comm. in Suetonium, Annot. in Ovidii Epiſtolas, & in Dioſcoridem. Pervenit ad magnam ſenectutem; nam refert Geſnerus eum ſe Venetiis vidiſſe an 1543.

Elaira, vide *Leucippides*. Erat autem Phœbes ſoror. Prop. 1. 2.

Non ſic Leucippis ſuccendit Caſtora Phœbe,
Pollucem cultu non Elaira ſuo.

Electa, mulier, ad quam ſcribit Joannes Epiſtolam ſuam ſecundam. Alii tamen Interpretes *Electam* ibi non pro nomine proprio habent, ſed adjectivo, nec mulieris nomen eſſe volunt, ſed Eccleſiæ alicujus particularis, innominatæ tamen.

Electra, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Atlantis uxor, cujus filia etiam *Electra* dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Ovid. in Faſtis.

Dardanon Electrâ quis neſcit Atlantide natum?

Electra, Oreſtis ſoror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helenâ apud Eurip. Πολυχρόνιος παρθένος, h. e. *annoſa virgo* per contumeliam vocatur. Inde aliqui *Electram* dictam volunt, quaſi ἀλέκτραν, h. e. *ſine thalamo*; quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente ita fuiſſe appellatam. Prius *Laodice* dicebatur; poſtea vero *Electra* vocari cœpit. Ælianus ποικ. 4. Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην. ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν καὶ καταγηρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς, καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.

Eleleus, unum ex Bacchi cognominibus ab ἐλελίζω quod ſig. *Vociferare*, quemadmodum prælio congreſſuri conſueverunt. Ovid. Met. 4.

Nyctiliuſque Eleleuſque parens.

Hinc Bacchæ *Eleleides*. Ovid. 4. Ep.

Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides actæ.

Item Sol dictus eſt *Eleleus* ἀπὸ τοῦ ἐλίττεσθαι ἀεὶ περὶ τὴν γῆν, h.e. quod æterno circa terram meatu volvi videatur.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos ſcripſit, quibus varia genera concubitus, varioſque coeundi modos complexa eſt. Martial. 12. 12.

Nec molles Elephantidos libelli.

Memoratur in Priapeiis, nec non Tatiano Aſſyrio adverſus Gentes. Spiſſus eſt autem error Jul. Cæſaris Capacii lib. 2. hiſt. Neapolitanæ, ubi non poetriam, ſed poetam fuiſſe exiſtimat. Item *Eleus* fluvius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleuſa, Siciliæ op. mediterraneum. Plin. Niger inſulam facit, & dicit hodiè *Curcu* vocari. Item inſula ex oppoſito Cypri.

Eleuſin, Thraciæ inſ. urbs. Ptol.

Eleuſinia, inter omnia Græcorum ſacra, tanta ſemper fuit *Eleuſiniorum* religio, ut commune myſteriorum nomen illis veluti proprium ab authoribus tribuatur, ideoque de iis paulo fuſius agendum. *Eleuſinia* vero ſic dicta ſunt ab *Eleuſi* Atticæ op. cujus appellationem ab *Eleuſino* Mercurio filio deducunt. Harpocration: Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσῖνος τοῦ Ἑρμοῦ. Eadem habet Suidas idque totidem verbis. Pauſan. in Att. memorat. Ἐλευσῖνα ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι. Alii ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως, i. e. *ab adventu* dici voluerunt, quod Ceres poſt longos errores eo tandem allapſa filiam invenerit. Etymologicum: Ἐλευσὶν, δῆμος Ἀττικῆς, διὰ τὴν τῆς Δήμητρος ἔλευσιν, ὅτι ἐκεῖ ἦλθεν, εὑροῦσα τὴν κόρην. Ariſtides in *Eleuſinio*. Ἃ δ' εἰς τε μέσον ποιηταὶ καὶ λογοποιοὶ, καὶ συγγραφεῖς πάντες ὑμνοῦσι, κόρην τὴν Δήμητρος ἀφανῆ γενέσθαι χερσί τινα. Δήμητραν δ' ἐπέρχεσθαι γῆν πᾶσαν, καὶ θάλατταν ζητοῦσαν τὴν θυγατέρα. τὴν μὲν οὐκ ἂν ἄλλοθι εὑρεῖν. Ἐλθοῦσαν δὲ εἰς Ἐλευσῖνα, τὴν τε ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Diod. Sic. lib 5. nomen loco poſitum ait, ut eſſet monumentum advecti aliunde frumenti. Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην Ἐλευσῖνα προσηγορεῦσθαι, ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων τὸν σῖτον κομισθῆναι. Primum inſtituta volunt à Cerere, quæ ut benignitatem hoſpitii, quâ fuerat ab Athenienſibus excepta, pariaret, uſum frumenti, & tacenda ſacra demonſtravit. Iſocrates in Panegyrico: Δήμητρος ἀφικομένης εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτ' ἐπλανήθη τῆς κόρης ἁρπασθείσης, καὶ πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης, ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν ἃς οὐχ οἷόν τ' ἄλλοις, ἢ τοῖς μεμυημένοις ἀκούειν, καὶ δούσης δωρεὰς διττὰς, αἵπερ μέγισται τυγχάνουσιν οὖσαι, τούς τε καρποὺς, οἳ τοῦ μὴ θηριωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἴτιοι γεγόνασι, καὶ τὴν τελετήν. At contra Diod Sic. lib. 6. Cererem hoc lucrorum honore ab Athenienſibus affectam fuiſſe tradit, ut acceptam ab ea cultioris vitæ rationem gratâ recordatione teſtarentur. Idem tamen lib. 1. narrat inopinâ ſiccitate ad injuriam ſterilitatis ſola terrarum exaruiſſe; Ægyptum autem proprio ſemper amne perfuſam, nec alio genere aquarum ſolitam pingueſcere, ſqualloris cœli non ſenſiſſe damna: ſed tantis ſegetibus inundatam ſtetiſſe, ut Athenienſibus ob cognationem meſſes ſuas ultrò communicaret. Sublevatam, duce Erechtheo, annonæ penuriam: hunc vero tanti beneficii causâ Regem creatum, ceremonias docuiſſe, & myſteria Cereris ritu quo apud Ægyptios agebantur. Idque non videtur alienum ab eo quod Herodotus lib. 2. & ex eo Pauſanias aſſerit, Græcos ab Ægyptiis & Deos, & Deorum nomina ſumpſiſſe: Græcorumque Apollinem, eſſe Ægyptiis Horum, Dianam, Bubaſtin, Iſida, Cererem, quod etiam à Plutarcho demonſtratur. Quocirca Lact. lib. 1. & Phornutus, ſacra Cereris Eleuſinæ non eſſe diſſimilia ſacris Iſidos oſtendunt. At Theodoretus lib 1. *Græcanicarum Affectionum* ex Plut. ac Diod. Sic. non ab Erechtheo, ſed ab Orpheo ceremonias Iſidos in Cereris ſacra commutatas refert: Ὀρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενος τὰ τῆς Ἴσιδος, καὶ τοῦ Ὀσίριδος εἰς τὰ τῆς Δηοῦς καὶ Διονύσου μετατέθεικεν ὄργια. Huc etiam facit Eurip. Schol. in Alceſt. Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παρέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκείας τὰ μυστήρια καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ Θρᾳκὸς Ὀρφέως. Aliter etiam Servius ad Georg. lib. 1. quem falli puto, dum Eleuſinia cum Theſmophoriis conjungit. Primum celebrari cœpta ad puteum Callichorum. Pauſanias: Φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν εἰς τὴν θεόν. Callimachus.

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί.

Clemens: Καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπουμένη. Eodem loco Deam excepit Metanira, ut author eſt Nicander in Theriacis.

Καλλίχορον περὶ φρεῖαρ, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θυρέτραις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δείδεκτο ἀλήτιν.

Ipſum vero ſaxum cui inſidens quievit ἀγέλαστον appellarunt. Schol. Ariſtoph. ad *Equites*: Ἀγέλαστος πέτρα, ὅπου ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ κλαίουσα, ὅτε ζητεῖ τὴν κόρην. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νύκτας τε καὶ ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο, μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς καταλείπει οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα. Ἔνθα ἐπὶ πέτρας ἐκάθισεν τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Hinc, ut author eſt Zenobius, adagium uſurpatur de rebus quæ dolorem conciliant. Hinc igitur ſedes myſteriorum Eleuſis, quæ tanta fide coluit, ut ab Athenienſibus in ſummas anguſtias redacta, hoſtium arbitratu deditionem fecerit, niſi quod ſacra ſibi retinuerit. Pauſanias: Γενομένης δὲ Ἐλευσινίοις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπέθανε μὲν Ἐρεχθεὺς, ἀπέθανε δὲ Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου. Καταλύονται δὲ ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίους ἐς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων κατηκόους ὄντας, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Quamobrem merito eam Ariſtophanes in *Nebulis* Μυστοδόκον δόμον appellat. Imo tanta [illegible] orum dignitas, ut iis alia omnia poſthabuerint. Idem Pauſanias in Phocicis: Οἱ γὰρ ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων [illegible] τὴν Ἐλευσινίων τελετὴν ὁπόσα ἐς εὐσέβειαν ἥκει, τοσούτῳ ἦγον ἐντιμότερον, ὅσῳ καὶ θεοὺς ἐπίπροσθεν ἡρώων. Quippe non ceu privata illius civit. ſed quaſi communia omnium gentium ſacra obſervarunt. Ariſt. Κοινὸν τῆς γῆς τέμενος. καὶ

πάντων ἔσι θέα ἀνθρώπων, ταύτῃ φιλανθρώπως, καὶ φαιδρότατον. Et hanc ob cauſam ea templi magnitudo, ut ingentis turbæ capax eſſet. Strab. l. 9. Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις. ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἰκτῖνος ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον. Ritus ſacri conſiſtebant in imitatione eorum quæ de Cereris erroribus fabulæ vulgarunt. Nam, ut inquit Lactantius, *refertur in ſacris imago rei, quæ verè geſta eſt.* Quod antea præceptor ejus Arnobius ſpeciatim de *Eleuſiniis* dixerat. *Eleuſinia, inquit, illa myſteria, & ſacrorum reconditi ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquiſitione Ceres feſſa, cum ut venit in Atticas, triticeas attulit fruges?* Ac ceremonias potiſſimum ad inventionem frugum fuiſſe relatas, author eſt etiam D. Auguſtinus lib. 7. de Civ. Dei, cap. 20. *In Cereris autem ſacris* (inquit) *prædicantur illa Eleuſinia quæ apud Athenienſes nobiliſſima fuerunt; de quibus nihil iſte interpretatur, niſi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proſerpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Eleuſinia vero duplicia fuerunt, Magna, ac Parva; Magnorum origo eſt ea quam ſupra diximus. Parva hanc ob cauſam inſtituta. Cum Hercules initiari cuperet, ac lex obſtaret, quæ peregrinis id concedi vetaret; nec tamen integrum Athenienſibus videretur, ejuſmodi Heroem voto ſuo fruſtrare, Parva Eleuſinia inſtituerunt, ut & Herculi ſatisfacerent, & authoritatem tamen ſanctionis, legiſque vigorem conſervarent. Ariſtophanis Enarrator ad *Plutum*: Μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. Μὰ ὄντων δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ὅτι φίλος ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διός. ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Ἦν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. Idem habet *ad Nebulas*, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 195. Porro hæc minora Eleuſinia in Ἄγραις agebantur. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον, ἐντικῶς καὶ πληθυντικῶς. Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγεται καὶ τὴν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. Diverſum quoque celebrandi tempus Majora ſiquidem Boedromione celebrantur, Plut. in Demetr. Ἐτελεῖτο τὰ μεγάλα μυστήρια Βοηδρομιῶνος. Minora vero Antheſterione, Plut. ubi ſupra: Τὰ μικρὰ μυστήρια τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελεῖτο. Erant autem quaſi quidam gradus in participatione myſteriorum obſervandi. Primum erat Purificatio; deinde ſequebantur myſteria parva, quibus inſtituebantur, & ad majora præparabantur. Ultimæ majorum ceremoniæ erant Ἐποπτικὰ, ad quæ tandem per tot ambages admittebantur. Clemens 5. Stromat. Οὐκ ἀπεικότως ἄρα, καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ' Ἑλλήνων, ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. Τὰ δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων οὐ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ καὶ περινοεῖν τήν φύσιν, καὶ τὰ πράγματα. Et qui parvis initiati erant, Myſtæ: ad magna recepti *Epoptæ* nominabantur. Harpocration: Οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐπόπται λέγονται. Suidas: Δευτέραν μύησιν καὶ ἐπόπτας. Ac differentiam ex Symmacho, vetuſto admodum Grammatico, aſſignat Schol. Ariſtoph. *ad Ranas*: Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. Οἱ δὲ παραλαμβάνοντες αὐτὰ τὸ αὖθις ἐνιαυτὸν ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐπόπται. Igitur Epoptæ, aut Ephori erant inſpectores, h. e. quibus anno poſtquam initiati primum fuerant, inſpicere occultiores ſacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Neque enim à parvis initiis illico patebat aditus ad majora, ſed annus experimenti cauſâ interponendus erat. Quamobrem in Demetrio notata exempli raritas, qui ſine ullâ temporis intercapedine minora majoraque myſteria percipere voluit. Philochorus: Δημητρίῳ ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ ἐποπτεῦσαι. Plutarchus de eodem: Τότε δ' οὖν ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγραψεν ὅτι βούλεται παραγενόμενος εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν, ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Τοῦτο δὲ οὐ θεμιτὸν ἦν οὐδὲ γεγονὸς πρότερον. Ἐπωπτεύον δὲ τιλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλιπόντες. Ubi non temerè τὸ ἐλάχιστον ponitur, nam revera minimum ſpatium quod interponi ſolebat, annus erat: nam quinto anno poſt parva, ut plurimum illa majora ſuſcipiebantur. Tertullianus initio libri adverſus Valentinianos: *Nam & illa Eleuſinia hæreſis, & ipſa Atticæ ſuperſtitionis, quod tacent, pudor eſt. Idcirco aditum prius cruciant diutius initiant, quam conſignant. Cum Epoptas non ante quinquennium inſtituunt, ut opinionem ſuſpendio cognitionis ædificent, &c.* Initiati myrto coronabantur. Iſaac. Tzetzes: Οἱ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Cumque initiarentur, veſtem novam ac puram induebant, quam deinde nunquam exuebant, quoad tandem lacera geſtari non amplius poſſet. Schol. Ariſtoph. *ad Plutum*. Ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ φέρει ἐν τῇ μυήσει, οὐδέποτε ἀπεδύετο μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαρρυέν. Sed & a quibuſdam ad faſcias infantium fuiſſe reſervatas ait: Ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι. At Melanthius libro quem de *Myſteriis* conſcripſit, memoriæ prodidit, in more poſitum fuiſſe, ut veſtem, in qua fuerant initiati, Cereri & Proſerpinæ conſecrarent Πάτριόν ἐστι τῶν θεαῖς ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς τῶν μύσταις ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. Quod vero tanti eſſet, participem fieri myſteriorum, perſuaſio faciebat, quâ exiſtimabant initiatos, non tantùm in ſummâ tranquillitate vitam ducere, ſed & eam optato exitu eſſe terminaturos, ac poſt obitum quoque ſpem reſtare meliorem. Iſocrates in Panegyrico: Τελετῆς οἱ μετέχοντες περί τε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, καὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος, ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Ariſtides in Panathenaica: Ἀλλὰ μὴν τό γε κέρδος τῆς πανηγύρεως, οὐχ ὅσον ἡ παροῦσα εὐθυμία, οὐδ' αἱ τῶν προτέρων χρόνων δυσκολιῶν, λύσεις, καὶ ἀπαλλαγαὶ, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τελευτῆς ἡδίους ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ὡς ἄμεινον διατάξαντας, καὶ οὐκ ἐν σκότῳ τε καὶ βορβόρῳ κεισομένους. ἃ δὴ τοὺς ἀμυήτους ἀναμένειν. Procurabat myſteria Rex: author eſt Pollux, & Harpocration: Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Regi adjungebantur quatuor alii, quorum duo ex univerſo populo Athenienſium, ex Eumolpidarum gente unus, & ex Cerycibus alter eligebatur. Ariſtoteles de Rep. Athen. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος χειροτονεῖ, τέσσαρες ὄντας, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, ἕνα δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ ἕνα ἐκ Κηρύκων. In his erant Hierophanta, Daduchus Præco. Ariſtides: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες, εἰς Ποσειδῶ τε καὶ Ἑρμῆν ἀναφέροντες Ἱεροφάντας, οἱ δὲ Δᾳδούχους παρέχοντες. Clemens: Τὸ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων τὸ Ἱεροφαντικὸν τοῦτο γένος ἦν Ἀθήνῃσιν. Arnobius lib. 5. *Ex quibus & gens ſluxit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui poſtea floruerunt Caduceatores, Hierophantæ, atque Præcones.* Una enim eademque gens erat Cerycum, & Eumolpidarum ut ex Androtione Sophoclis Interpres oſtendit ad Oedipum Coloneum. Et Æſchines in oratione contra Cteſiphontem Eumolpidas & Ceryces ubique conjungit. Atque hinc obtinuit, ut myſteria penes Eumolpidas eſſe dicerentur; Licet præter hos ipſamet Dea alios etiam ſua initia docuiſſe crederetur. Homerus:

> Δεῖξε Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ
> Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
> Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι.

Cæterum Hierophanta, *ab oſtendendis ſacris* dictus, & ipſe ſacrorum Antiſtes, atque ut ait Heſychius Μυστάγωγος, Ἱερεὺς, τὰ μυστήρια δεικνύων. Cujus erat munus initiare, & myſteria quantum fas, etiam profanis enunciare. Hinc inter captioſas Chryſippi argutias exemplum ponitur.

> Ὁ λέγων τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ,
> Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις λέγει,
> Ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ Ἱεροφάντης.

Daduchus facem ferebat. Nam ut Lactant. ait lib. 1. quia Proſerpinam, *facibus in Ætnæ vertice accenſis, quæſiſſe in Siciliâ Ceres dicitur; idcirco ſacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in hujus rei memoriam non ſolum Daduchus, ſed reliqui etiam myſtæ faces inter currendum agitabant, Statius Silv. lib. 4.

> *Tuque Actæa Ceres, curſu cui ſemper anhelo*
> *Votivam taciti quaſſamus lampada Myſtæ.*

Seneca in Hyppolyto:

> *Jactare tacitis conſcias ſacris faces.*

Claud.

> ——— *Sanctaſque faces attollit Eleuſis.*

Daduchus utebatur pellibus hoſtiarum, quæ Jovi fuerant immolatæ, vocabanturque Διὸς κώδια. Suidas: Διὸς κώδιον, ὅτε τὸ ἱερεῖον Διὶ τύθηται. Θύουσι τῷ τε Μειλιχίῳ, καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ. Τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάττουσι Διὸς προσαγορεύοντες. Χρῶνται δ' αὐτοῖς, ὅτε Σκιῤῥοφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ Δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς, ὑποστορνύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Ex quibus intelligimus profanos, & aliquo ſcelere contaminatos, non potuiſſe loca ſacra calcare. Et cum nihilominus in ſacro peragenda eſſet expiatio, ne profanorum veſtigiis Religio templi violaretur, ſubſtratæ pelles, quibus inſiſtebant ſiniſtro pede, quoad purgati, luſtratique piaculari nexu exſolverentur. Heſychius: Διὸς κώδιον, οὕτως ἔλεγον, οὗ τὸ ἱερεῖον ἐτέθυτο, ἐφ' οὗ οἱ καθαιρόμενοι ἵσταντο ἀριστερῷ ποδί. Præco jubebat profanos abſiſtere, proclamans.

> ——— Ἑκὰς, ἑκὰς ἔστε ἀλιτροί.

Aut

> ——— Ἑκὰς, ἑκὰς ἔστε βέβηλοι.

Quod cauſæ fuit cur ab iis ſibi abſtinendum Nero putavit,

Sueton. cap. 4. *Peregrinationi quidem Græciæ, quorum initiatione impii & ſcelerati, voce præconis ſubmoverentur, interceſſe non auſus.* Lyſis Pythagoreus: Βεβήλοις τὰ τῶν Ἐλευσινίων θεᾶν μυστήρια οὐ διηγεῖται. Et ad hanc morem reſpexit Orpheus

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Cæteros, i. e. initiatos, jubebat Εὐφημεῖν, id eſt, *linguis favere*, uti interpretatur Horatius. Cæterum Hierophanta in ſpeciem Creatoris; Facifer, Solis; Miniſter ad Aram, Lunæ; Præco ſacrorum, Mercurii ornabatur. Euſeb. lib. 3. de Præp. Evang. Ἐν δὲ τοῖς κατ᾽ Ἐλευσῖνα μυστηρίοις, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ ἐνσκευάζεται, Δᾳδοῦχος εἰς τὴν Ἡλίου, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ βωμῷ εἰς τὴν Σελήνης, ὁ δὲ Ἱεροκῆρυξ Ἑρμοῦ. Feſti ſolennitatem ad dies plures duraſſe certum eſt. Numerum tamen definire nondum queo: Duos hactenus inveni ſuis nominibus inſignitos, quorum prior Ἴακχος appellabatur. Heſychius: Ἴακχον, τὸν Διόνυσον, ἢ μίαν ἡμέραν τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. Qui vero pompam hanc comitabantur, Ἴακχε, Ἴακχε ingenti clamore perſonabant. Meminit Herodotus lib. 8. & ex eo verbum Ἰακχάζειν formavit Plutarchus in Themiſtocle. Via autem quâ pompa deducebatur, ſacra vocabatur. Pauſan. Ἰοῦσι δ᾽ ἐπ᾽ Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱεράν. Dies ultimus myſteriorum Πλημοχόαι, a quodam vaſis genere vocabatur. Duas enim Plemochoas vino repletas eo ſitu collocabant, ut ortum altera ſpectaret, altera occaſum, quas deinde recitato carmine precationum evertebant. Athenæus lib. 11. Πλημοχόη σκεῦος κεραμεοῦν, βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῇ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσι. Χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ προσαγορεύουσι Πλημοχόας, ἐν ᾗ δύο Πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι ἀνατρέπουσι τε ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Ipſa vero pompa non uno tractu Eleuſinem ducebatur, nam aliquoties in itinere ſubſiſtebat. In quibus pauſis, & hymnos cantaſſe, & ſacrificaſſe cognoſcimus ex Plut. in Alcibiade. Nam cum impeditâ viâ per mare pompa deferretur, aliquas ceremonias in viâ curari non potuiſſe refert. Et quidem in ponte, qui Cephiſſo inſternitur ſubſiſtere ſolebant. In quâ morâ, quoſcunque paſſim contumeliis inceſſebant. Hinc à γέφυρα id eſt, *pons*, γεφυρίζειν. *ſubſannare*, & γεφυριστὴς *conviciator*. Heſychius: Γεφυρισταί, οἱ σκῶπται ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις συγκαθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed & cum ſacra reducerentur Athenas, pari modo pauſæ interponebantur. Ita ſubſiſtebant in ſuburbii loco, cui nomen ἱερὰ συκῆ *ſacra ficus*. Heſychius: Ἱερὰ συκῆ, ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ. In his ſacris mira ſilentii fides: nam in eum qui arcana divulgaſſet, pœnâ capitis animadvertebatur, ut liquet ex Andocyde περὶ μυστηρίων. Pauſanias non uno in loco de myſteriis agens, ſomnio ſe monitum ait, ne ſecreta proderet. Verba ejus ſunt in Atticis: Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τό τε ὄνειρον ἀπεῖπε γράφειν, καὶ τοῖς οὐ τελεσθεῖσιν, ὁπόσων θέας εἴργονται, δῆλα δή που μηδὲ πυθέσθαι μετεῖναι σφίσιν. Pauſaniæ ſomnio reſpondet ſomnium Numenii Philoſophi, qui Pyrrhonis Helienſis diſcipulus fuit, de quo Macrob. lib. 1. de Somn. Sc. cap. 2. *Numenio denique inter Philoſophos occultorum curioſiori, offenſam numinum, quod Eleuſinia ſacra interpretando vulgaverit, ſomnia prodiderunt. Viſo ſibi ipſas Eleuſinias Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre proſtantes: admirantique & cauſas non convenientis numinibus turpitudinis conſulenti, reſpondiſſe iratas; ab ipſo ſe adyto pudicitiæ ſuæ vi abſtractas, & paſſim adeuntibus proſtitutas.* Et proſcriptus ab Athenienſibus Diagoras, quòd hâc in parte religionem violaſſet. Hinc etiam Hor. lib. 3. Od. 2.

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces; vetabo qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcanæ, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilem mecum
Solvat phaſelum ———

At Auguſtus, teſte Suetonio cap. 93. *Athenis initiatus, cum poſtea Romæ pro tribunali de privilegio Sacerdotum Atticæ Cereris cognoſceret, & quædam ſecretiora proponerentur, dimiſſo concilio, & coronâ circumſtantium, ſolus audiit diſceptantes*: Ne ſc. ad profanos quidquam emanaret. Excuſſit tamen adyta ſuperſtitionis ſagacitas Chriſtianorum, qui, qualia hæc ſecreta fuerint, verbis minimè ambiguis expoſuerunt, Tertullianus lib. adverſus Valentinianos, nihil aliud præter membrum virile fuiſſe tradit, quod tam anxie tegeretur, & ad quod videndum, nemo, niſi interpoſitis tot ceremoniarum obſervationibus admitteretur. *Sequitur jam*, inquit, *ſilentii officium; attentè cuſtoditur, quod tardè invenitur. Cæterum tota in adytis divinitas, tot ſuſpiria Epoptarum, totum ſignaculum linguæ, ſimulacrum membri virilis revelatur.* Theodoretus vero naturæ muliebris imaginem arcanis Orgiis celebri prodidit, idque magis convenit fabulæ, quam Clemens refert, & ex eo Arnobius, quos qui volet conſulet. Litabant fœtâ ſue. Rationem reddit Phurnutus: Θύουσι δὲ ὗς ἐγκύμονας Δημήτρι, μάλα οἰκείως, τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον, καὶ τελεσφόρον παριστάντες. Immolatorum autem ne as erat quidquam efferre. Schol. Ariſtoph. ad *Equites*. Οὐκ ἐξῆν τὰ θυόμενα Δημήτρι καὶ Περσεφόνῃ ἔξω ἀφέρειν. Poſtero myſteriorum die, Senatus ex lege Solonis Eleuſinem conveniebat. Andocydes: Ἡ γὰρ βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖσθαι ἔμελλε κατὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἕδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. Forſitan ut cognoſceret, an ſacra rite peracta, num in ea commiſſum foret, nam quædam capitali ſupplicio ſancita fuiſſe, idem Andocydes in Orat. περὶ μυστηρίων teſtatur; quod ſæpius reperit, quia talis culpæ reſſit alius apud Senatum accuſaretur. Ex Caſtellano.

Eleuſis, ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως citatur à Laertio in Thalete.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo *Eleuſis* civitas cognominata eſt. Item *Eleuſius*, Cyzici Epiſcopus, qui a fide Catholicâ ad Macedonianam hæreſin deſcivit: qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & Epiſcopatu ſeipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu ſolitarius vixit. Niceph. 11. 5.

Elias, propheta ſanctiſſimus, & celebratiſſimus 3 Reg. 17. Lat. *Deus* aut *fortis dominus*. De Adventu Eliæ Huetius ad Origenem pag. 53. Vide Medum lib. 1. Diſſert. 25. Quædam etiam habet Polus Syn. Crit. ad Mat. 17. 11. Vide quoque ſis Lanceloti Wintonienſis Epiſc. reſponſum ad Card. Bellarmini Apologiæ cap. 11. cujus Lemma, *De Enoch & Elia.*

Elias Monachus, non procul ab Antinoo civitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, ad quam ætatem jejunando, & viriliter converſando pervenit. Sozomen. 8. 1.

Elicius, Jovis cognomentum, qui in Aventino colebatur, ab *eliciendis*, h. e. evocandis fulminibus impoſitum. Ovid. Faſt. 3.

Elicium cælo te Jupiter: unde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

Solennibus enim quibuſdam verbis pronunciatis Jovem de cælo ad ſua ſacrificia elici poſſe putabant veteres, de quâ re Cæl. Rhod. 16. 14. ex Piſone vetuſtiſſimo auctore, & Arnobius in quinto & ſecundo Hiſtoriarum Antiatis libro. Plut. autem in Numa *Elicium* Jovem videtur a Græcâ voce ἱλεώς, i. e. propitio deducere. Legimus & apud Heſychium in Cypro Ἐιλάπιον Jovem cultum. Sed hoc non eſt hujus loci.

Eliſa, filius Javan. Gen. 10. Chaldæis eſt אלס *Hellas*, Joſepho *Æoles*, Villalpando *Elyſii campi* in Fortunatis inſulis, Arabi Interpreti *Almeſiſa*, i. e. *Mopſueſtia* in Ciliciâ, Bocharto Peloponneſus, quem conſule, Phaleg. 3. 4.

Eliſeus, propheta Eliæ diſcipulus, filii Saphat 1 Reg. 19. *Dei ſalus*, vel *Deus ſalvans* Joſ. lib. 9. Ἀνὴρ ἐπὶ δικαιοσύνῃ διαβόητος, καὶ φανερῶς σπουδασθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ. θαυμαστὰ γὰρ καὶ παράδοξα διὰ τῆς προφητείας ἐπεδείξατο ἔργα, καὶ μνήμης λαμπρᾶς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἀξιωθέντα. Ἔτυχε δὲ καὶ ταφῆς μεγαλοπρεποῦς, καὶ ἧς εἰκὸς ἦν τὸν οὕτω θεοφιλῆ μεταλαβεῖν.

Elpenor, unus ex comitibus Ulyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum converſus fuit, & deinde priſtinæ formæ reſtitutus: delapſus de ſcalis cervicem fregit. Hom. Od. 10. Ovid. Met. 14.

——— *Sors me fidumque Politen*
Eurylochumque ſimul, nimiique Elpenora vini,
Biſque novem ſocios Circæa ad mœnia miſit.

Juv. Sat. 15.

Et cum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.

Ovid. Triſt. 3. 4.

At miſer Elpenor tecto delapſus ab alto
Occurrit regi flebilis umbra ſuo.

Elpis, uxor Boetii, de qua hoc extat Epitaphium.

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patriâ conjugis egit amor.
Quo ſine mœſta dies, nox anxia, flebilis hora,
Cumque viro, ſolum ſpiritus unus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito,
Majoriſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibuſque ſacris jam nunc peregrina quieſco;
Judicis æterni teſtificata thronum.
Neve manus buſtum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

Elpiſtici, philoſophi quidam, qui ſummum bonum in Spe poſuiſſe videntur. Plut. Qu. Conv. *Philoſophos fuiſſe qui Elpiſtici Græcè ſunt appellati, qui vitam potiſſimum Spe conſi-*

continueri affirmabant : eâque abſciſſa, & oblectationem quæ ab eâ oritur, vitam non poſſe tolerare.

Elvia, virgo Romana fulmine interempta, Julius Obſequens, ex emendatione Caroli Neapolis : *Pomponius Elvius eques Romanus, à Ludis Romanis cum in Apuliam reverteretur, in agro Stellati filia ejus equo inſidens fulmine icta, exanimata cecidit, veſtimento deducto ab inguinibus, exerta linguâ adeo ut ignis ad os emicuerat, reſponſum, infamiam virginibus & equeſtri, quia equi ornamenta diſperſi erant.* Oroſius, Lucium Elvium hunc nominat. lib. 6. ubi prodigium illud fuſe narratur. Plutarchus in Qu. Romanis : Λέγεται γὰρ Ἐλβίαν τινὰ παρθένον ὀχουμένην ἐφ' ἵππου βληθῆναι κεραυνῷ καὶ γυμνὸν μὲν εὑρεθῆναι κείμενον τὸν ἵππον, γυμνὴν δὲ αὐτήν, ὡς ἐπίτηδες ἀνηγμένου τοῦ χιτῶνος ἀπὸ τῶν ἀπορρήτων, ὑποδημάτων καὶ δακτυλίων καὶ κεκρυφάλου διερριμμένων χωρὶς ἄλλων ἀλλαχόθι, τοῦ δὲ στόματος ἔξω προβεβληκότος τὴν γλῶτταν.

Empanda, Paganorum Dea, quæ rebus patentibus præerat. Varro apud Nonium. *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem : ſed quod in Aſylum qui confugerent, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando pandere, hoc eſt aperire.*

Empedocles, Philoſophus & Poeta Agrigentinus, qui de rerum naturâ verſibus ſcripſit, ut apud Romanos Lucretius, qui de eo lib. 1.

Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles eſt.

Hic, teſte Hieronymo, omne quod vivit & movetur non putavit edendum, ſicut & Pythagoras ; & ex lite ac amicitiâ inter ſe diſſentientibus cuncta conſtare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, ſed in ſanguine diſſeminatam eſſe ; ac illis partibus homines magis ſentire, quibus plus mentis ineſt, aſſeruit. Creditus eſt ab Ariſtotele Rhetoricam, Dominam rerum, primum noviſſe, quod etiam aliis ab aliis adſcribitur, ut Parmenidi, Cadmo Mileſio, Pherecydi Syro, & Hecatæo, qui primi ſolutâ oratione uſi ſunt. Lucretius lib. 1. mirificè eum extollit, ubi de eo & Siciliâ patriâ ejus, ſic canit.

Nil tamen hoc habuiſſe viro præclarius in ſe
Nec ſanctum magis & mirum, clarumque videtur
Carmina quinetiam divini pectoris ejus
Vociferantur, & exponunt præclara reperta
Ut vix humanâ videatur ſtirpe creatus.

Doctum virum vocat Cicero in Lælio. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 438. & P. Gr. p 33. Ferunt hunc, cum lacum Ætnæ montis inveſtigari contenderet, decidiſſe in foveam igneam, & incendio conſumptum. Vel, ut alii, noctu à focis clam diſcedentem in ardentem caminum montis Ætnæ ſe demiſiſſe, ut pro Deo haberetur ; Sed ferreas ejus crepidas ex camino per flammam rejectas rem patefeciſſe. Horatius ad Piſones.

———*Deus immortalis haberi*
Dum putat Empedocles ardentem frigidus Ætnam
Inſiluit. Ubi alii *fervidus.*

Claud.

Alter in Ætnæam, caſurus ſponte favillas
Diſperget, revocatque Deum.

S. Gregorius Nazianzenus :

Ἐμπεδόκλεις σὺ μὲν αὐτὸν ἐτώσια φυσιόωντα,
Καὶ θεὸν Αἰτναίοιο πυρὸς κρητῆρες ἔδεξαν.
Σάνδαλ' ἀποβλύζοντες ἐλαφρότατοιο θεοῖο
Χάλκεα, καὶ σε βροτοῖον ἐλέγχεα πλεῖον ἔθηκαν·
Κῦδος ἱμειρόμενον δι' ἅλματος αἰπυμάτοιο.

Emplocia, feſta apud Athenienſes, in quibus mulieres plexis capillis procedere ſolebant. Heſychius. Vide Meurſ. Græc. Fer. pag. 108.

Empodus, hiſtoricus, ut videtur, Athen. lib. 9. Ubi Caſaubonus malit *Poſidonius.*

Empuſa, genus larvæ ac terriculamenti, Hecatæ dicatum. Heſych. Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ ὡς τινές, ἑνὶ ποδὶ χωλούμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην φησὶν Ἔμπουσαν. Euſt. in Odyſ. λ. Οἱ πολλοὶ μὲν ὀνόκωλον λέγουσιν, ὅ ἐστιν ὀνοσκελον. Dionyſ verſ. 724.

Φῦλα δὲ χρύσειλεν, ὅθ' ἱππήεσσιν Ἰάσων
Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι.

Empylus, Rhetor, M. Bruto familiaris, & contubernalis, libellum de Cæſaris nece reliquit Plut. in Bruto.

Encænia, feſta erant dedicationis apud Græcos, de quibus Lil. Gyraldus lib. 17. Hiſt. Deorum.

Enceladus, Titanis ac Terræ filius, Gigantum omnium, qui adverſus Jovem conjuraverunt, longè maximus ; quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti ſuppoſuit. Virg. Æn. 3.

Fama eſt Enceladi ſemiuſtum fulmine corpus
Urgeri mole hâc, ingentemque inſuper Ætnam
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Quintus Smyrnæus lib 5.

Οἷος ὑπὸ τριπλεῖσιν Διὸς φρίκαισι κεραυνοῦ
Ἐγκέλαδος δέδμηται κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Τρινακρίης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑποτύφεται νῆσος.

Idem lib. ult.

Ἔστι πάρος μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον,
Ἣ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο γίγαντος
Αἰθαλέον πνείοντος ἔσω χθονός.

Oppianus Κυν. α.

Καὶ τετράζυγον ὄρος. ὅθι που σκῆνος Ἐγκελάδοιο
Πυρσοῖς αἰθαλέοισιν ἐρευγόμενον κεραυνοῦ,
Σικελίης Αἴτνης ἀναβλύζουσιν ἀκάματον πῦρ.

Corn. Severus in Ætna.

Gurgite Trinacriæ morientem Jupiter Ætnâ
Obruit Enceladum, vaſti qui pondere montis
Æſtuat & patulis expirat faucibus ignes.

Stat. lib. 3. Theb.

——— *Aut ubi temtat*
Enceladus mutare latus, procul igneus antris
Mons tonat. ———

Claudianus 1. de Raptu.

In medio ſcopulis ſe porrigit Ætna peruſtis,
Enceladi buſtum, qui ſaucia membra revinctus
Spirat inexhauſtum flagranti pectore ſulphur.
Et quoties detrectat onus cervice rebelli
In dextrum, lævumque latus, tunc inſula fundo
Vellitur, & dubiæ nutant cum mœnibus urbes.

Encratitæ, Hæretici à Saturnino, & Marcio neorti, vituperarunt conjugium & præceperunt ſuis continentiam ab uxoribus, & eſum carnium, unde etiam nomen habent. Iren. 1. 30. Euſeb. 4. 28.

Endymion, paſtor quidam, Aëthli filius, quem Jupiter in cœlum aſſumptum, cum Junonem amaret, atque etiam cum Nube pro Junone concumberet, iratus rurſum dejecit, & perpetuo ſomno damnavit ; unde proverb *Endymionis ſomnum dormire.* Cic. 1. Tuſcul. *Endymion vero, ſi fabulas audire volumus, neſcio quando in Latmo obdormivit, qui mons eſt Cariæ, nondum opinor experrectus. Num igitur eum curare cenſes, cum Luna laboraret, à quâ conſopitus putatur, ut eum dormientem oſcularetur?* Idem ferè habes apud Lucianum in Dialogo Veneris, & Lunæ. Et Theocritus Idyllio 3. felicem exiſtimare videtur Endymionem, quòd ſemper dormiret, nec ullas ſentiret moleſtias.

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων ———

Hujus poſtea amore capta Luna eum in Latmi Cariæ montis ſpecu occultavit, atque ibidem cum eo converſata eſt. Hic primus Lunæ curſum invenit, & Aſtronomiæ ſtudioſus eleganter à Poetis fingitur Lunæ amaſius. Juvenalis pro pulchro poſuit. Sat. 10.

Sed tuus Endymion dilectæ fiet adulter
Matronæ ———

Ovid. Triſt. 2.

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Val. Flac. lib. 8.

Latmius æſtivâ reſidens venator in umbrâ.

Martialis :

Quid tibi dormiter proderit Endymion ?

Propertius 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cum Menelao ſurgeret è thalamo.
Nudus & Endymion Phœbi cepiſſe ſororem
Dicitur & nudæ concubuiſſe Deæ.

Ovid. 3. de Art. Am.

Latmius Endymion non eſt tibi, Luna, pudori.

Idem in Ep. Leandri.

Non ſinit Endymion te pectoris eſſe ſeveri,
Fac ſubeant animo Latmia ſaxa tuo.

Catullus in de Comà Berenices :

Ut Triviam furtim ſub Latmia ſaxa relegans
Dulcis amor gyro devocet aërio.

Engonaſis, ſignum cœleſte, quod Latinè *Ingeniculus* dicitur, & eſt Hercules, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere nititur. Cic. 2 de Nat. Deorum.

——— *Id caput autem*
Attingens defeſſa velut mœrentis imago.

Quam quidam Græci

Engonaſin vocitant, genibus quia nixa feratur.

Q. *Ennius*, poeta antiquiſſimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Qu. Valerio, & C. Manlio Conſſ. Ovidius.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

A Catone Quæſtore in urb. adductus in Aventino habitavit, ancillæ unius miniſterio contentus. Scripſit Annalium libros, Satyras, Comœdias ac Tragœdias, ex quibus ad nos nihil pervenit, exceptis aliquot verſibus à ſcriptoribus veteribus partim citatis Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vacillan-

ab

ab eo eſt adamatus, ut alter ab altero ne ſepulturâ quidem divelli voluerit. Cic. pro Archiâ poetâ. *In ſepulcro Scipionum putatur eſſe conſtitutus è marmore.* Liv. lib. 38. *Romæ extra portam Capenam in Scipionum monumento tres ſtatuæ ſunt, quorum duæ P. & L. Scipionum dicuntur eſſe, tertia poetæ Q. Ennii.* Vide Val. Max. 8. 15. & Solin. cap. 7. Periit morbo articulari, quem immodico vini uſu contraxerat. Unde Horatius lib. 2. Ep. obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum.

Ennius ipſe pater nunquam niſi potus ad arma
Proſiluit dicenda.———

Prop. 3. 3.

Unde pater ſitiens Ennius ipſe bibit.

Qu. Serenus:

Ennius ipſe pater dum pocula ſiccat iniqua.

Gloſſæ veteres: *Ennipater*, Ἔννι@ πατήρ.

Ejus mem. Lucret. lib. 1.

Ennius ut noſter cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam.

Unde Prop. 4. 1.

Ennius hirſutâ cingat ſua dicta coronâ.

Ennii perſtudioſus fuit Virgilius, nam plura ex eo ſumpſit, & in carmina ſua tranſtulit, quorum partem notavit Macrob. l. 6. Saturn. cap. 1. Idem quum aliquando deprehenderetur Ennii poeſin legere, interrogatus quid ageret, reſpondit; *Aurum ſe ex Ennii ſtercore colligere.* De Ennio quoque Ovidius ſcripſit in Triſtibus.

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Sicut & *rudem Ennii Muſam* dixit Statius, lib. 1. Sylv. ad nomen patriæ *Rudiæ* nimirum alludens uterque. Claud.

Hærebat doctus lateri, caſtriſque ſolebat
Omnibus in medias Ennius ire tubas.

Sane *ingenioſum Poetam*, & *auctorem* valdè bonum vocat Cic. pro Muræna. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 2. Alius *Ennius* de augurandi diſciplinâ ſcripſit. Vide Sueton. de Illuſtr. Grammat. cap. 1.

Ennoſigæus, Neptuni cognomen ab eo quod *terram concutiat*, impoſitum, unde etiam *Enoſichthon* dicitur. Juvenal. Sat. 10.

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Enoch, filius Cain. Gen. 4. Prima quoque mundi civitas ab ipſo Cain ædificata, & filii nomine appellata. Fuit alius vir juſtiſſimus, qui cum Deo ambulavit, & ſublatus evanuit. Hic quaſdam invenit literas, quoſdamque libros conſcripſit, (Prophetiæ illius D. Judas meminit) ſub quo Adam mortuus eſt. Comeſtor in cap. 3. Gen. Luculentum teſtimonium de illo profert Apoſtolus epiſtolæ ad Hebr. cap. 11. Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη, τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ ηὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός. Πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ. Sed & ante illum Siracides eum non uno elogio exornavit. Eccleſiaſtic. cap. 44. Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ Θεῷ, καὶ μετετέθη ὑπόδειγμα μετανοίας ταῖς γενεαῖς. Item cap. 49. Οὐδεὶς ἐκτίσθη τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς οἷ@ Ἐνὼχ, καὶ γὰρ ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς. Vide Druſii *Henochum.* Quomodo autem & in quem locum tulerit eum Deus non æque apud omnes ſacrarum literarum expoſitores certum eſt. Aliqui Ebræorum verbum illud *tulit eum Deus*, interpretantur, *mortuus* eſt, & quidem ante tempus, ne malitia mutaret cor ejus; quod is ſcripturarum mos ſit, & eum *tolli* dicant, qui de *vitâ tollitur*: juxta illud Eliæ: *tolle animam meam.* & Job: *poſt modicum tollet me* Philo Jud. lib. 1. de V. Sapientis, dicit, Deum tranſtuliſſe Henoch, non per mortem, ſed per ſeparationem à conſortio & frequentiâ improborum hominum ad Virtutis ſeceſſum vulgo ignotum, & vix paucis, iiſdemque præſtantiſſ. viris agnitum. Procopius Sophiſta in Gen. innuere videtur Henochi tranſlationem fuiſſe non mortem, ſed mutationem quandam ex mortali ad immortale corpus. Aug. lib. 9. in Gen. & in lib. de peccatorum meritis negat Henoch immutatum eſſe in illam ſpiritualem qualitatem corporis, quæ in Reſur. promittitur; putatque ipſum iterum rediturum ad hanc V. & moriturum, ut corpus animale in ſpirituale mutetur. Interim vero aut ſine cibo à Deo ſuſtentari, ſicut Elias 40. dies ſine cibo vixit, aut ſi cibo opus habet in Paradiſo forte paſci, ſicut Adam de ligno Vitæ, & inde contra vetuſtatem vitæ ſtabilitatem accipere. Iren. vero lib. 5. adverſ. Hæreſ. Valentini aſſerit eum unà cum Elia vivere in eodem Parad. in quo primus homo à Deo poſitus fuit. Hieron. autem lib. 1. contra Jovinian. ferè ex memoriæ lapſu hanc tranſlationem tribuit non Enocho ſed Enoſo, cuique Henoch fuit abnepos; inquiens: *Si autem transfertur Enos, non reor idcirco tranſlatum, quod uxorem habuerit, ſed quod primus invocaverit Deum.* Chryſ. & Theod. aiunt non eſſe curioſius inveſtigandum quò tranſlatus ſit, & num uſque ad præſens vivat, & quo modo nunc agat, ſed hoc eſſe ſatis ut credamus, & quod Deus eum tranſtulerit, & quod mortem non ſit expertus, ſicut & Apoſt. teſtatur ad Ebr. c. 11. Hujus Enochi & Methuſalæ hiſtorias promiſcent Ethnici; *Annacus* enim, i. e. *Enochus* [qui *Cannacas* in Eraſmo i. e. חנוך *Chanochus*, pro quo in Suidâ perperam ſcribitur Nannachus] *antiquus rex ante* Deucalionem. qui vixit ſupra trecentos annos (nempe 365.) *cum prævidiſſet venturum diluvium*, convocatis omnibus ad templum, diis cum lacrymis ſupplicabat, ut id malum averterent. Hinc proverbium, τὰ Καννάκου i. e. *res aut mala Cannacæ; vel de lamentis, vel de rebus vetuſtiſſimis.* Hæc Suidas & Eraſmus ex Hermogene in Chil. 2. 8. 19. Hic erat Enochus quem homines ad pœnitentiam & luctum invitaſſe conſtat ex nomine filii & ex Epiſtolâ Judæ. Stephanus in voce Ἰκόνιον. Aiunt Iconium fuiſſe Annaci urbem, de quo prædixit Oraculum, fore ut cum obiiſſet, omnes perirent. Quo audito Phryges *magnum luctum ediderunt.* Quæ falſa ſunt, niſi de filio ipſius intelligantur. Eupolemus apud Euſeb. Præp. lib. 9. Græcos ait *Atlanti tribuere inventionem Aſtrologiæ*: eundem autem eſſe Atlantem cum Enocho; Enochi porro filium eſſe Methuſalam quo ab Angelis Dei omnia edocto, nos deinceps ita didiciſſe. Bochartus Phal. 2. ■.

Enodia, Hecate, quod in viâ inventa ſit ab Inacho. Steph. Heſychius: Ἐνοδία, Ἄρτεμις.

Enomides, ſcripſiſſe videtur de Deorum nominibus, naturâ & geſtis, teſte Etymologi Magni authore.

Enulus, à Delphino ſervatus. Vide Hiſtoriam apud Plut. circa finem libelli, *Utra animalia plus ſapiant*, & in convivio 7. Sapientum.

Enyalius, Bellonæ fil. Ἐνυοῦς υἱὸς, Martis quoque eſt epitheton ac interdum pro bello ponitur.

Enyo, ſoror Martis, Latinis *Bellona.* Ponitur etiam pro *bello.* Martial.

Nec te decipiat ratibus navalis Enyo.

Id eſt, *ναυμαχία*: Heſychius, Ἐνυὼ, πολεμικὴ θεὸς, ἢ μάχη.

Eos, à Græcis dicitur, quam Latini *Auroram* vocant. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, unus equorum Solis. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

Epaminondas Thebanus, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam doctus, modeſtus, prudens, gravis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeo veritatis amans, ut ne joco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plagâ peſtiferâ adeo afflixiſſet, ut ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum ultra reparare nequiverint, dicere ſolebat, Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita extremo tempore apud Mantineam cum acie inſtructâ, & ducis optimi, & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo perculſus, relatuſque in caſtra ſeminanimis, requiſivit à circumſtantibus, Salvuſne eſſet clypeus? cum ſalvum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriæque oſculatus eſt. Iterum quæſivit, eſſentne fuſi hoſtes? cum id quoque ut cupiebat, audiſſet, evelli tum denique ſpiculum juſſit; ita multo ſanguine profuſo in lætitiâ & victoriâ mortuus eſt. Ejus morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, ut non tam illum amiſiſſe, quam cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, & poſt interitum ejuſdem in ſervitutem priſtinam revoluti ſunt, ut manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam & extinctam fuiſſe. Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet, tametſi victor feliciter evaſiſſet, interfecit. Plut. Paral. Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem ingrati viderentur. Inter optimos Græcorum ſed pauperrimos ab Æliano numeratur. Sic enim ille: Πενέστατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριστείδης, καὶ Φωκίων, καὶ Ἐπαμινώνδας, &c.

Epaphus, Jovis ac Iſis fil. qui Memphin in Ægypto condidit. Vide Ovid. Met. 1. Item hiſtoricus, qui de templo Delphico quædam tradidit, citatur à Servio in Æn. 3. & Macrobio, Sat. 3. 6.

Epaphroditus, à libellis Neroni Imp. à Domitiano capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcendâ ſibi nece ſuâ manu adjuviſſet. Item Grammaticus, patriâ Chæroneus, qui 30 millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Vide Suidam. Item vir fidelis, de quo D. Paulus paſſim in Epiſtolis.

Epeus, Endymionis filius & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & aries dicitur. Plin. 5. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troja prodita eſt. Virg. Æn. 2.

——— *Et ipſe doli fabricator Epeus.*

Item

Item *Epeus*, vir quidam timidiſſimus, de quo natum eſt proverb. *Epeo timidior*. Datum eſt hoc nomen Cratino Comico per alluſionem fortaſſis, quòd cùm Oeneidis tribûs Princeps eſſet, in eo munere timidus ſe gereret. Eraſmus in Chil.

Ephestria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulacrum, virilibus veſtimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, moxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſiæ fabulam.

Ephetæ, magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophoonte rege inſtituti, 50 ex Athenienſibus, totidemque ex Argivis, ut in Palladio foro de inconſultâ cæde cognoſcerent, majore deinde auctoritate, jureque ampliore à Dracone inſtructi ſunt, ſic enim inſtituti, ut 51 ex optimis eligerentur, qui de cauſis capitalibus judicarent. Non niſi 50 annos nati, moribuſque probatiſſimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephialtes, Neptuni fil. Gigas incredibili corporis robore, qui cum ſingulis menſibus novem digitos creſceret, in tantam altitudinem evaſit, ut ſtaturâ ſuâ fretus, unà cum fratre Ocho ſuperis bellum inferret, quapropter à Jove fulmine ictus ad inferos eſt detruſus.

Ephippus Olynthius, ſcripſit de Alexandri & Hephæſtionis obitu. Athen. lib 4. Item Athenienſ. Comicus, cujus fabulas complures citat Athenæus. Diverſus forſan ab utroque eſt *Ephippus* ille, quem ſe Plinius ſequi profitetur in iis quæ de plantis ſcribit, lib. 12. & 13.

Ephippus Cumæus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab excidio Trojæ uſque ad ſua tempora, libris 30.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti ſunt Regibus, ut apud Rom. Conſulibus Tribuni. Ut enim à Conſulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros provocare quiſque poterat. Olim pro miniſtris Regum fuerunt, tandem eò potentiæ pervenerunt, ut ſenſim à Rege proprium Magiſtratum conſtituerent, nomine *Ephoriam*. Dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾶν, quod eſt *intueri*, quòd ad civitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, & condiſcipulus Theopompi. Suidas. Item alius recentior. Voſſ. Hiſt Gr. pag. 37.

Ephræm Syrus, Juliani temp. floruit, obiit vero ſub Valente Imp. Quædam de eo Voſſ. Hiſt. Gr pag. 252.

Ephraim, poeta hiſtoricus, vitas Principum Conſtantinopol. Iambico carmine proſcripſit. Floruit initio ſeculi 14.

Epicaſte, eadem quæ Jocaſte, Heſychius: Κάλλην τ' Ἐπικάστην, ἣν οἱ μεθ' Ὅμηρον Ἰοκάστην καλοῦσιν.

Epicharmus, Tityri (ut Suidas ſcribit) vel Chimari filius, Siculus, poeta Comicus, & philoſophus, cui nonnulli inventum Comœdiæ tribuunt, Pythagoræ auditor. Horat. ad Piſones,

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Ὃς παῖσιν χρήσιμα εἶπε, *qui pueris utilia præcepit*, quemadmodum de eo Theocritus dixit. Eum ſæpe commemorat Marcus Tullius, ejuſque verſus non raro producit, ut lib. 1. Ad Attic. *Ut crebro mihi vafer ille Siculus inſuſurret Epicharmus cantilenam illa ſuam* Νῆφε, καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Quæ verba ſic Latine reddidit Qu. Frater de petit. Conſul. ad Marcum. *Quamobrem* Ἐπιχάρμειον *illud teneto, nervos, atque artus eſſe ſapientiæ non temere credere.* Et primo Tuſculanarum. *Sed tu mihi videris Epicharmi, non inſulſi hominis, ut Siculi, ſententiam ſequi. Quam? non enim novi. Dicam ſi potero Latinè, &c. Emori nolo, ſed me eſſe mortuum nihili æſtimo.* Vide Voſſ. P. Gr. pag. 33.

Epicrates Ambraciata Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 52.

Epictetus, Philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſervivit, atque ad Marci uſque Antonini tempora pervenit, Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus Româ Hierapolin migravit, ratus verum eſſe quod eſt Tragicum, Patriam eſſe cujuſque ubi quis rectè ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus lucernam ejus fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus authoritatem væniſſe tradat. Enchiridion Græcè ſcripſit in quod commentati ſunt Simplicius, & Arrianus. Hoc de illo extat diſtichon, tanquam à ſeipſo factum.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρὸς,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Philoſophiam totam duobus verbis complexus eſt, Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. *Suſtine, & Abſtine.*

Dum *Enchiridion ſcripſit*, ut loquerer cum vulgo. Nam reverà Arrianus ejus libri genuinus eſt auctor, qui & uberiorem in illum commentarium edidit, in quo diſputationes Epicteti plenius proſequitur. Teſtatur hoc Simplicius in præfat. Commentarii ad hunc libellum hiſce verbis: Τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο τὸ Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον ἐπιγεγραμμένον, καὶ τοῦτο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀῤῥιανὸς, τὰ καιριώτατα, καὶ ἀναγκαιότατα ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ κινητικώτατα τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτου λόγων.

Epicurus, Athenienſis, ejus ſectæ author, quæ ab eo *Epicurea* dicta eſt, Olympiadis 109. anno tertio, ſeptennio poſt Platonis exceſſum. Obiit autem anno ſecundo 127. Olymp. cum vixiſſet an. 72. Nemini plus debuit quàm Democrito. Hinc Cic. 1. de N. Deorum: *Democritus vir magnus imprimis, cujus fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigavit.* Antea quoque dixerat; *In Democritum ipſum, quem ſecutus eſt, fuit ingratus.* Rhetoricen contempſit, ut qui omnem ſermonis laudem in ſolâ perſpicuitate collocaret. Laertius in Epicuro. Κέχρηται λέξει κυρίᾳ κατὰ τῶν πραγμάτων, ἣν ὅτι ἰδιωτάτην οὖσαν, Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς αἰτιᾶται. Imo Epicurus *orationis ornamenta neglexit*, ut ait Cic. lib. 8. de Finibus. *Neque literas didicerat*, ut ait B. Hieronymus Epiſt. ad Magnum. Dictionem autem hauſerat. ut Cleomedes ait lib. 1. Meteorolog. ἐκ χαμαιτυπείων, καὶ ἀπὸ μέσης τῆς προσευχῆς, *ex proſtibulis & mendicabulis.* Dialecticen etiam parvo fuiſſe loco dicitur. Laertius ubi ſupra, Τὴν διαλεκτικὴν, ὡς παρέλκουσαν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους. *Dialecticam, tanquam pervertentem repudiant: Aiunt enim ſufficere Phyſicis ſimplicia vocabula*, Etiam B. Hieronymus adverſus Rufinum ait: *Quoniam Stoici Logicam ſibi vendicant, & tu hujus ſcientiæ deliramenta contemnis, in hâc parte Epicureus es.* Et hujus ſtuporis argumentum eſto, quod negaret, contradictoriarum alterutram eſſe veram. Unde Cic. lib. 1. de N. D. *Totum hoc, aut etiam, aut non, negavit eſſe neceſſarium: quo quid dici poteſt obtuſius?* In Phyſicis maximè amplectebatur dogmata Anaxagoræ; ſic tamen, ut in quibuſdam diſſentiret. Atomos vero ſuos accepit à Leucippo ac Democrito, teſte Lactantio, lib. de Irâ Dei. Interim ſic Dialecticam contemnebat, ut in ejus locum ſubſtitueret Canonicam; de hâc erat Epicuri liber, qui Κανὼν inſcribebatur. Is fuit, ut Laertius ait, περὶ κριτηρίου, καὶ ἀρχῆς, καὶ στοιχειωτικός. *De judicii normâ, & principio, & opus prima tradens elementa.* Eo docebat normam omnis judicii non rationem eſſe ſed ſenſum. Matheſin quoque inſuper habuit teſte Plutarcho, lib. contra Epicurum. In Phyſicis vero & Ethicis magnus omnino ſuis viſus eſt, præcipuè Lucretio, qui univerſam Epicuream Naturæ ſcientiam 6 libris complexus eſt, quam tradiderat Epicurus ipſe libris triginta octo. Sic enim ille lib. 3.

Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuiſque ex, inclyte, chartis
Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea perpetuâ ſemper digniſſima vitâ.

Ejuſdem ſunt iſta de Epicuro.

Qui genus humanum ingenio ſuperavit, & omnes
Reſtinxit ſtellas, exortus uti æthereus Sol.

Quos verſus cum attuliſſet Lactantius, lib. 3. Inſtit. ſubjungit deinde: *Hos equidem verſus nunquam ſine riſu legere poſſum. Non enim de Socrate & Platone hoc ſaltem dicebat, qui velut reges habentur philoſophorum: ſed de homine, quo ſano & vigente, nullus æger ineptiùs deliravit. Itaque poeta inaniſſimus leonis laudibus murem non ornavit, ſed obruit & obtrivit.* Imò ſectatores admiratione illius, quolibet menſe, natali ejus ſacrificabant, idque die vigeſimo: unde ferias haſce vocabant εἰκάδας. Tantus quoque Epicureis amor magiſtri fuit, ut ejus imaginem annulo inſculptam, boni ominis cauſâ, quocunque circumferrent. Auctor Plinius, lib. 35. cap. 2. Quod ad moralem philoſophiam attinet, Epicurus ſummum bonum poſuit in voluptate, non tamen in eâ quæ ad corpus pertinet, quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, h. e. in abſentiâ omnium dolorum. In hoc cum vulgo conſentit, quod amicitias utilitate probaret. Sen. Ep. 9. Non ob hoc quod Epicurus dicebat, ut habeat qui ſibi ægro aſſideat, ſuccurrat in vincula conjecto vel inopi: ſed ut habeat aliquem, cui ipſe ægro aſſideat, &c. Laert. in ejus V. Ἔσεσθαι καὶ γίνεσθαι τὴν φιλίαν διὰ τὰς χρείας. Plut. de Am. in liberos: Θαυμάζεται ἐν τοῖς διαλόγοις ὁ εἰπών. Μισεῖ γὰρ ἄνθρωπος, τίς ἀνθρώπων φιλεῖ; Κατ' Ἐπίκουρον ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν, μήτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τεκόντας. Stoici vero contra; & hanc quoque virtutem, ut omnes, ſuâ cauſâ & pretio colendam. Cic. 3. de Fin. *Minime vero probatur huic diſciplinæ* (Stoicæ) *de quâ loquor, aut Amicitiam, aut Juſtitiam propter utilitates adſciſci, aut probari.* Seipſum poſuit inter αὐτοδιδάκτους Cic. 1. de N. D. Gloriabatur, ut videmus in ſcriptis, ſe magiſtrum habuiſſe nullum. Sen. Ep. 52. Quoſdam ait Epicurus ad veritatem ſine ullius adjutorio contendere, ex iis ſe feciſſe ſibi ipſi viam. Idem ex Laertio; &

ſi quidam, audiſſe Xenocratem. Continentiſſimæ vitæ fuiſſe dicitur. Cibi tenuitatem non uno loco indicat Juven. Sat. 13.

——— Non Epicurum
Suſpicit exigui latum plantaribus horti.

Et Sat. 14.

Quantum Epicure tibi parvis ſuffecit in hortis.

Horto ſiquidem delectabatur. Prop. lib. 3.

——— Aut hortis, docte Epicure, tuis.

Statius:

Mallet deſerto ſenior Gargettius horto.

Martialis *Cecropium* vocat.

Cecropium ſuperas qui bonitate ſenem.

Hoc pertinet quod de eo ſcripſit Ælianus, lib. 4. ποικιλ. exclamare eum ſolitum: Ὦ ὀλίγον ἐκ ἱκανόν, τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. Ἔλεγε δὲ ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διῒ ὑπὲρ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Non deſunt tamen qui alia ac diverſa planè de Epicuro ac libidinibus ejus tradiderunt; ſed falsò, quod & Diogenes agnoſcit. Atque quod ipſe juxta & Philoſophia ejus male audiit, diſcipuli ejus degeneres & intemperantes, ac eorum imprimis Metrodorus, fecere, qui pravè detorſerunt ejus dogmata, & quæ de purâ illâ, atque conſtante, & ſanctâ animorum voluptate tradiderunt, ad iſtam impuram, fugitivam ac pecuinam tranſtulerunt. Itaque Seneca, *Non dico*, inquit, *quod plerique noſtrorum ſectam Epicuri flagitiorum magiſtram eſſe. Sed illud dico, malè audit, infamis eſt; & immerito.* Significat nempe infamem eſſe Epicurum, & ejus ſectam propter voluptatis nomen infame. Vide ipſum de beatâ vitâ cap 13. Hinc *Sancta Epicuri, & rectè præcipere Epicurum* ibidem ſcribit homo Stoicus, & voluptatis hoſtis profeſſus; ejuſque dicta paſſim laudat, commendat, inculcat, Epicureæ doctrinæ, atque auctoris ipſius laudem habes apud Lucianum in Pſeudomant. Nec repugnant quæ in Βίων πράσει ſcribit, ea enim ad degeneres diſcipulos pertinent, ut ſequens dialogus docet, quem *Piſcatorem* inſcripſit. Utcunque hoc eſt, fœdus ille & peſtilens error eſt Epicuri, quòd negaret Deum curare mortalia, animuſque ſimul cum corporibus interire putaret. Plura qui ſcire velit, Laertium Diogenem adeat & Gaſſendum.

C. *Epidius* multa oſtenta prodigiáque plane fidem excedentia conſignavit. Plin. 17. 25.

Epidotas, Heſychius. Ἐπιδώτας, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι. Apud Pauſ. in Laconicis eſt Ἐπιδώτης, & *Genius quidam incertus* dicitur.

Epigenes, aſtrologus, & hiſtoricus, cum Beroſo & Critodemo conjungitur Plinio 7. 56. Alius eſt *Epigenes* Sicyonius Poeta, non quidem Comicus, ut Suidas putavit, ſed Tragicus, ut rectè eſt apud Michaelem Apoſtolium Chil. 15. prov. 13. Varia ejus citat Athenæus, & ex eo Suidas.

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani quaſi fœtus illorum, qui primum confecerant bellum. Græcè enim ἡ γονὴ *fetus* appellatur, & qui poſt gignitur Ἐπίγονος. Inde Euripides Tragœdiam hoc argumento compòſitam *Epigonos* ſcripſit. Sunt qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos à quibus ſabulæ nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diverſis populis conflati ſecundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione notum eſt bellum Thebanum primum, & nomina Ducum qui in eo loco occubuerunt; quorum filii uti mortem parentum ulciſcerentur, communi conſilio contra Thebanos iterum arma moverunt, qui acceperunt reſponſum àb Apolline, eam ſe civitatem expugnaturos, ſi Alcmæonem Amphiarai filium Imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græciâ collecto contra Thebas duxit copias, acerrimaque commiſſâ pugnâ victòria potitus eſt, & Thebæ captæ, ac dirutæ ſunt. *Epigoni* etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro M. ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt.

Epimenides, poeta Epicus, patriâ Cretenſis, qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormivit annos 75. Unde emanavit Proverbium *Epimenidis ſomnum dormire.* Tandem expergefactus, cùm videret omnia mutata, domum reverſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentiâ laborantibus dixit Civitatem purgari, expiarique oportere. Pauſ. in Att. Plut. in Solone & Laertius. Itaque cum rogatus eò veniſſet, juſſit oves albas, atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab iis pecuniam reſpuit, Plato in 1. & 2. De legg. Hunc *Cnoſſium* faciunt Diog. Laer. in ejus Vitâ lib 1. & Suid. in Ἐπιμενίδης. Plin. 7. 52. & Pauſ. in Att. Contra *Phæſtium* Plut. in Solone Tzet. Chil. 5. 18. Euſt. ad Iliad. β' & Dionyſium. De patre ejus variant auctores vett. quorum alii *Phæſtium* tradunt, alii rurſum *Doſiaden*, alii deinque *Ageſarchum* Apollonius *Boli* eum filium facit Hiſt. Mir. cap. 1. Matris nomen à Diogene prætermittitur; à Suidâ vero ea *Blaſta*, à Plut. autem in Solone *Balta* dicitur De *Somno* ejus res eſt nota, quanquam variant in tempore. Vide Meurſium ad Apoll. Mir. c. 1. Primus traditur domos & agros luſtraſſe. Diogenes Λέγεται δὲ καὶ πρῶτος οἰκίας καὶ ἀγροὺς καθῆραι. Hinc Καθαρτὴς *Luſtrator* cognomento dicebatur. Jambl. de V Pyth. 1. 28. Ἄλλως δὲ καὶ Ἀλεξάνδρου μὲν ἐν τῷ ἐπονύμῳ Ἐμπεδοκλέους, Καθαρτὴς δὲ τοῦ Ἐπιμενίδου, Ἀεροβάτης δὲ τοῦ Ἀβάριδος. Totidem verbis eſt apud Malchum in Ejuſdem Vitâ. Animam ejus crem ixire dicta eſt, & redire, quando vellet. Suid in Ἐπιμενίδης· ὁ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσίοι ἐν τῷ σώματι. Heſych. Mileſius de Claris Philoſophis. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξήρχετο ἡ ψυχὴ ὅτε ἠβούλετο, καὶ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν ἐπανήρχετο. Hoc autem corvi effigie factum eſſe aſſerit Plin. 7. 52. Erat autem præditus futurorum ſcientiâ. Plut. in Sol. ἐδόκει δέ τις εἶναι θεοφιλὴς καὶ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα, τὴν ἐνθουσιαστικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν. Cic. de Divin. lib. 1. *Contingit & nonnunquam Vaticinantibus per furorem: ut Bacis Bœotius & Epimenides Cres.* Diog. Φασὶ δὲ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι. Apul. Flor. 1. *Nec non & Cretenſem Epimenidem, inclitum fatidicum.* Unde Max. Τὸν δεινὸν τὰ θεῖα vocat & B. Paulus Προφήτην Tit. 1. Ad quem locum vide Scholium, ubi de hoc vate plura. Ariſtot. vero ait, eum non vaticinatum eſſe de futuris, ſed prꝰteritis & obſcuris Rhet 3. 17. Ὡς ἔφη Ἐπιμενίδης ὁ Κρής· ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν ἐσομένων οὐκ ἐμαντεύετο, ἀλλὰ περὶ τῶν γεγονότων, ἀδήλων δέ. Errat autem manifeſtò: nam prædictionem ejus futurorum unam & alteram, memorat nobis Diog & habemus item tertiam apud Plat. de Leg. lib. 1. Et ob rerum futurarum hanc ſcientiam, Baltæ eum Nymphæ filium, ac Curetem etiam novum homines illius temporis appellabant, Plut poſt citata verba Διὸ καὶ παῖδα Νύμφης ὄνομα Βάλτης, καὶ Κούρητα νέον αὐτὸν οἱ τότε ἄνθρωποι προσηγόρευον. Diog Μυρωνιανὸς δὲ ἐν ὁμοίοις φησὶν ὅτι Κούρητα αὐτὸν ἐκάλουν Κρῆτες. Tradit quidam, cibum à Nymphis accipere ſolitum; eumque bovis ungula conditum ſubinde ſumpſiſſe. & nec edere unquam viſum nec excernere. Diog. Φασὶ δὲ Δημήτριος τινὰς ἱστορεῖν, ὡς λάβοι παρὰ Νυμφῶν ἔδεσμά τι καὶ φυλάττοι ἐν χηλῇ βοός· προσφερόμενός τε κατ᾽ ὀλίγον μηδεμιᾷ κενοῦσθαι ἀποκρίσει, μηδὲ ὀφθῆναί ποτε ἐσθίων. Plut. in Conv. Sap. Ἆρ᾽ οὖν, ἔφη καὶ τὸν ἄλιμον ἐπαινεῖς, Σόλων, ὦ ξένε, Ἐπιμενίδην, νόμος τις ἀπέχεσθαι τῶν ἄλλων σιτίων καὶ δίκη, τῇ δὲ ἀλίμου δυνάμεως, ἣν ἀδίδου αὐτὸς συντίθησι, μικρὸν εἰς τὸ στόμα λαμβάνοντα, διαμερεύειν ἀνάριστον, καὶ ἄδειπνον; Edebat autem Aſphodelum & Malvam. Plut. ubi ſupra: Ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀσκραῖον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης, ὡς ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖς Ἡσιόδου γεγραμμένον· ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχὼν, καὶ ζητεῖν διδάξας, ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ᾽ ὄνειαρ. Ubi Proclus: Ἐπιμενίδην φασὶ μικρόν τι ἐδέσματος προσφερόμενον, ὅλον διατελεῖν τὴν ἡμέραν· ἦν δὲ τοῦτο ἀσφοδέλου, καὶ μαλάχης, ὃ καὶ αὐτὸν ἄλιμον, καὶ ἄδιψον ἐποίει. Hunc intelligendus Platonis locus de Leg. 3. Clin. Μῶν φράζεις Ἐπιμενίδην; Athen. Ναὶ τοῦτον· πολὺ γὰρ ὑμῶν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὦ φίλε, ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ᾽ ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς φατέ. Et huc pertinet quod *Aſphodeli* etiam radix dicta fuit *Epimenideum*. Euſt. ad Iliad. φ'. Ἀσφοδέλου τὴν ῥίζαν Θεόφραστος καλεῖσθαι φησὶν Ἐπιμενίδειον. Locus vero Theophraſti, quem reſpexit, eſt Hiſt. Plant. 7. 9. Mortui pellis literata eſt reperta. Heſych. Mileſ. ubi ſupra: Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέρμα εὑρέθη γράμμασι κατεστιγμένον. Idem tradit Suidas. Et hæc quidem à Lacedæmoniis ſervabatur: qui quod illam diligenter cuſtodirent, mox Proverbio dici cœpit, Ἐπιμενίδειον δέρμα de rebus quæ ſepoſitæ ſummâ curâ ſervabantur Diogenianus Cent. 8. Prov 28. Ἐπιμενίδειον δέρμα· ἐπὶ τῶν ἀποθέτων· κατέκειτο γὰρ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦτο. Idque ex Oraculo quodam. Appendix Vaticana Cent. 3. Pro. 99. τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα· ἐπὶ τῶν ἀποθέτων εἴρηται· ἀπέκειτο γὰρ κατά τι λόγιον τοῖς Λακεδαιμονίοις τὸ τοῦ Ἐπιμενίδου δέρμα. Nam hi ipſi, captum bello contra Cnoſſios, interfecerant, & in agro Corinthiaco ſepelierant. Pauſ. in Corinthiacis: Πρὸ δὲ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἐπιμενίδου λέγεται τὸ τάφον· Λακεδαιμονίους γὰρ πολεμήσαντας πρὸς Κνωσσίους, ἑλεῖν ζῶντα Ἐπιμενίδην, λαβόντας δὲ ἀποκτεῖναι, διότι σφίσιν οὐκ αἴσια ἐμαντεύετο, αὐτοὶ δὲ ἀνελόμενοι θάψαι ταύτῃ φασί. Struxerunt etiam monumentum in ipſo urbis Spartanæ foro uti refert Pauſ. in Laconicis. Sane Spartam Epimenidem veniſſe tradit Clemens Strom. 1. & Tatianus Orat. contra Græcos. Diogenes ſimpliciter mortuum eſſe dicit non multo poſt quam Athenis rediiſſet à luſtratione Urbis Ἐπανελθὼν ἐπ᾽ οἴκου, μετ᾽ οὐ πολὺ μετήλλαξεν. Jamblichus tradit, in latrones incidiſſe, & in his Furias ultrices imprecatum, diris illis effeciſſe, ut ipſi mutuis vulneribus ſe conficerent. Vide eum, lib. 1. cap. 32 Vixerat autem annos 150.

Vide Meurſ ad Apollon. Dyſcolum Hiſt. Mir. cap. 1. Mortuum Cretenſes inter Deos cenſuere. Diogenes: Λέγουσι δέ τινες ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσιν, ὡς θεῷ. Quidam eum inter ſeptem Sapientes retulerunt: ut videre eſt apud Theodoret. lib 5. Therapeut. Ejus ſcripta hæc traduntur a Diogene. Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις. Θεογονία. Ἀργοῦς ναυπηγία, καὶ Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλους. Περὶ θυσιῶν. Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας. Περὶ Μίνω Ῥαδαμάνθυος. Apud Suidam memorantur Μυστήρια ἐν Καθαρμοῖς. A nonnullis Τελχινιακὰ Ἱστορία etiam adſcribitur huic, teſte Athenæo, lib. 7. Et ex his Καθαρμοὶ etiam citantur ab Euſt. ad Iliad. 13. & Dionyſium. Θεογονίας reſpectu Θεολόγος dicitur à Diod. Sic. lib. 5. Et ex eo Opere cenſeo quæ de Styge proferuntur à Pauſan. in Arcad. De Pane & Arcade Jovis & Calliſtûs filiis, à Schol. Theocriti Idyl. 1. De Saturni filiabus Eumenidibus, à Schol. Sophoclis ad Oedip Colonenſem; denique de Capricorno, à Germanici Interprete Incerti operis eſt is verſus quem Apoſtolus profert in Ep. ad Titum cap. 1. Ubi Hieronymus dicit eſſe ex Oraculis: ſed hæc eum conſcripſiſſe, nemo antiquorum dixit. Pariter incertum iſtud, ubi ὁμοκάπους vocet, quos Charondas ὁμοσιπύους, ubi refert Ariſtot Pol l. 1. 1. Quod poſtremum ni puto in eo Opere fuiſſe quod inſcripſerat: Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Πολιτείας. Epiphanius Mithræ ſacerdotem fuiſſe tradit ἀρχαῖον ὄντα φιλόσοφον, καὶ Μίθρα τοῦ παρὰ Κρησὶν εἰδώλου ἱερέα. Climas apud Plut. ἄνδρα θεῖον vocat. Diod. Sic. θεολόγον, lib. 5. Strabo de eo lib. 10. καθαρμοὺς διὰ τῶν ἐπῶν ἐποιεῖτο, idem habet & Suidas. Ad quem locum vide Grotium ubi de hoc vate plura. Præter hunc tres fuerunt alii *Epimenides*, duo quidam qui Genealogias ſcripſere, tertius qui Doricè Rhodi hiſtoriam condidit, uti ex Laertio diſcimus. Plura de Epimenide Vide Voſſ Hiſt Gr. p. 431. 432. & P. Gr. p. 17.

Epimetheus, Japeti fil. frater Promethei, qui cum ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Jupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegavit.

Epimethis, Pyrrha Epimethei filia, Deucalionis uxor.

Epiphanes, hoc eſt *Illuſtris*, cognomen Antiochi Regis Syriæ, urbem condidit, quæ ab eo *Epiphania* dicebatur. Alius ejus nominis Rex Tacito memoratur. Hiſt. 2. 26.

Epiphanius, Salaminis in Cypro Epiſcopus, μέγας καὶ θαυμαστός in Menologio Græcorum dicitur, ubi Maii die 12. hæc legas. *Epiphanius* è Phœniciâ oriundus fuit, in agro Eleutheropolitano, parentibus pauperibus, & manibus victum ſibi quærentibus, humili in domo, & cujuſmodi pauperum atque agricolarum eſſe poteſt, educatus; ſplendore ipſe virtutis claruit & ad ſummum piæ, ac religioſæ Vitæ faſtigium provectus eſt. Nam cum ejus parentes in Judaicæ cultu legis, atque umbrâ perſeveraſſent, neque gratiæ lucem aſpicere potuiſſent, ipſe leviſſimam occaſionem nactus ad Veritatem Chriſtianam confugit; Poſtquam enim Cleobius quidam illum equi indomiti ac contumacis inſultu proſtratum, & in femore fauciatum curavit; atque equus ipſe interfectus eſt, ſtatim quidem vario cogitationum æſtu mens illius agitari cœpit; ita ut deinceps erga Legis ſervitutem non adeo eſſet affectus. Poſtea vero in Lucianum quendam monachum incidens, cum eum vidiſſet, à mendico ſtipem rogatum, ubi pallium ſuum largitus eſſet, veſte de cœlo miſſâ protinus indutum, Chriſtianæ Religioni nomen dedit, atque ab Epiſcopo baptizatus eſt. Quæ vero poſteà geſſerit paucis complecti omnia difficile eſt. Unum illud, & quidem neceſſarium, affirmare poſſumus, cum is ætate admodum adoleſcens eſſet, ſimul atque Chriſti fidem amplexus eſt, Monaſticæ profeſſionis inſtituto ſuſcepto, æquales illum ſuos omnes continentiâ, & Aſceticæ vitæ laboribus anteceſſiſſe. Poſteaquam autem ſummum ad Sacerdotium pervenit, conſentanea vitæ anteactæ Virtutum officiis præ ſe tulit. Etenim cum antea Monaſticam vivendi rationem crebris miraculis, atque ægrotorum plurimorum curationibus exornaſſet, ſuſcepto Pontificatu, præter hæc omnia ſanam ac ſinceram Doctrinam adjungens, etiam ſcriptorum ſuorum copiâ univerſos erudiit. Quibus dum intentum eſt, multos ab infidelibus & Hæreticis labores pertulit. Poſtremo cum 105 an. ac menſes 3 expleſſet, quemadmodum Arcadio Imp. interroganti reſponderat, ſpiritum Domino reddidit, peregrè, & extra ſedem ſuam: pro eo ac Chryſoſtomus petierat, quoniam relegationi hujus Epiphanius ſubſcripſerat. Viciſſim autem Epiphanium reſcripſiſſe memorant, neque illum locum eum, in quem deportari juſſus eſt, eſſe viſurum. Hæc Menologium. Suidas vero: Ἐπιφάνιος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, τὸ πρότερον Σαλαμῖνος, ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων λόγους, ἃ Πανάρια λέγεται, καὶ ἕτερα πολλά, ἅπερ παρὰ τῶν σπουδαζόντων διὰ τὰ πράγματα, παρὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν διὰ τὰ ῥήματα, ἀναγινώσκεται. Τῷ δὲ γήρᾳ ἐγκατέγηρας. Hieronymus de Script. Eccl. *Epiphanius* Cypri Salaminæ Epiſcopus, ſcripſit adverſum omnes hæreſes libros, & multa alia quæ ab eruditis propter res, à ſimplicioribus vero propter verba lectitantur. Supereſt uſque hodie & in extremâ ſenectute varia cudit opera. Photius Bibliothec N. 124. *Lecta ſunt* Sanctiſſ. Epiphanii Panaria 3. Voluminibus, tomis autem ſeptem comprehenſa, adverſus Hæreſes 80. Initium duxit à Barbariſmo, & ad Meſſalianos uſque pervenit. Hic omnibus qui ante ipſum adverſus Hæreſes lucubrationes ediderunt, uberior, atque utilior eſt. Nam nec ea prætermiſit, quæcunque ab aliis prodita utilitatis aliquid continent; & ipſe quæ potuit à ſe excogitata illis addidit. Genus dicendi humile, & cujuſmodi ejus eſſe poteſt, qui Atticæ Doctrinæ rudis extiterit. Sed & in confutandis Hæreſibus plerumque nervos non habet; quanquam interdum præſtantiſſimas illas rationibus, ac ſententiis aggreditur, etſi nihilo dictio ſit, atque orationis ſtructura, aut ſtylus ipſe commodior. Geſnerus mem. libri de Vitâ Mariæ, qui temporibus ejus Epiphanio tribuebatur; eum vero Epiphanii alterius eſſe putat Voſſius. Vitam quoque S. Hilarionis expoſuiſſe dicitur, ſed ea non extat. Eidem tribuitur vulgo Hiſt. de Prophetarum vitis. Attamen ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur. Opera Epiphanii extant Græcè; Græcè vero ac Latine 2 Vol. in Folio Pariſ. 1622. cum Tralatione ac Animadverſionibus V. Cl. Dionyſii Petavii Soc. Jeſu Theologi.

Equiria, Equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ovid. Alias *Ludi curules*, qui in campo Martio celebrabantur tertio Calend. Mart. Locus Ovidii eſt in Faſtor. lib. 2.

Jamque duæ reſtant noctes de menſe ſecundo
Marſque citos junctis curribus urget equos.
Ex vero poſitum permanſit Equiria nomen.

Idem:

Altera gramineo ſpectabis Equiria campo
Quem Tiberis curvis in latus urget aquis.

Ubi dixit, *altera*, quia prima acta 111. Cal. Mart. *Erat autem* Martius campus, ut obiter notem, poſitus prope Tiberim. Dionyſ. lib 5. Ἐν μέσῳ κείμενον τῆς πόλεως, ὃ καὶ μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ. Sequitur apud Poetam:

Qui tamen ejectâ ſi forte tenebitur undâ
Cælius accipiet pulverulentus equos.

Feſtus: *Martialis campus in Cælio monte dicitur, quòd in eo Equiria ſolebant fieri, ſi quando aqua Tiberis Campum Martium occupaſſent.*

Eraphiotes, vel *Eiraphiotes*, Bacchus dictus eſt ab inducendâ contentione, quoniam vinum iram, atque certamen inducit. Ἔρις enim *contentio* eſt, φαίνειν *oſtendere* ſignificat. Ita Ἐπιμελογοῦ apud Dionyſium Euſtath. additque poſtea ſic dici propterea quod Ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Utramque Etymologiam refutantem vide Doctiſſ. Tanaquillum Fabrum Epiſt. Crit. part. 1. pag. 59. Probat enim Bacchum ab Heſychio Ἔριφον vocari ab ἔριφος, ὁ μικρὸς αἴξ. Vide iis Bochart Col. Phœn. 1. 18.

Eraſinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet cum militibus ſuis omnibus ad internecionem extinctus, factus eſt proverbii locus *Militavit cum Eraſinade*, de his quibus res undiquaque male proceſſerunt.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus qui Diocletiano imperante floruit; huic inter vaſtas nemorum ſolitudines corvus paſtum attulit.

Eraſmus Roterodamus.

Eraſtus, Oeconomus, ſeu Quæſtor civitatis Corinthi Rom. 16. Converſus à Paulo, aliquandiu comes fuit peregrinationum ejus, à quo ex urbe Epheſo præmiſſus fuit in Macedoniam. Act. 19. Sed Paulo Romæ captivo Corinthi remanſit. 2 Tim 4.

Erato, una Muſarum, ab *amore* nomen ſortita, quòd (ut nonnulli putant) præſit his qui Heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virg. Æn. 7.

Nunc age, qui reges, Erato, &c.

Ovid. de Art. *Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.*

Apollonius, lib 3.

Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατώ, παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
Ἔνθεν, ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
Ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.

Ubi Scholiaſtes: Τὴν Ἐρατὼ φασὶν ὄρχησιν εὑρηκέναι, ἐκάλεσε δὲ Ἀπολλώνιος μνημονεύσας τῆς Ἐρατοῦς φησὶ διὰ τῆς Ἀφροδίτης ἔργων. Statius in Epithal. Stellæ & Violantillæ.

Hic Erato jucunda doce.

Ergo rectè hæc Muſa à Virgilio ubi ſupra invocatur ad nuptias, ut placata ſit, quandoquidem τῇ Ἐρατοῖ (ait Plato in Phædone) οἱ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, cum viz. Propitiam reddunt qui verſantur in amoribus. Athenæus quoque lib. 13. per initia ait clarè invocandam Erato his qui de amoribus ſcribunt.

Eratoſthenes, Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, *Plato minor* à quibuſdam ob doctrinam vocatus, præfuit Bibliothecæ Regiæ, Coſmographus inſignis. Primus univerſum

univerſum totius Orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit, unde & *orbis terrarum menſor* appellatus eſt. Scripſit præter Philoſophiam, poemata, hiſtorias, aſtronomica, de Sectis Dialogos. Suid. Vixit annos 81, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex novem novenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus ſumpſit variâ & multiplici diſciplinâ præditus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 108. & de P. Gr. pag. 66.

Erebus, inferorum Deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, ut refert Hyginus Fab. Poet. cap. 1. Cic. tamen de Nat. Deor. Noctem Erebi uxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequenter *Erebum* pro ipſâ inferorum ſede collocant. Virg. Æn. 4.

Pallentes umbras Erebi tranavimus amnem.

Et Proſerpina *Regina Erebi* Ovidio dicitur Met. 5. Ac *Dux Erebi* Pluto eſt Claudiano 1. De Raptu Proſ. Inde adject. *Erebeus.* Ovid. in Ibin.

Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Erechtheus, rex Athenienſis, uxorem duxit Praxitheam Phraſimi, & Drogeniæ Cephiſi filiæ filiam, ex quâ filios ſuſcepit Cecropem, Pandorum, & Metionem, filias vero quatuor Procrin, Creuſam, Chthoniam, Orithyiam, quæ cum virgines eſſent mortem pro patriâ contempſiſſe dicuntur. Cic. in Orat. pro Sextio. Ariſtides in Panathenaico. Lycurgus Κατὰ Λεωκράτους. Hygin. Fab. 46. & 238. Ammian. Marcel. lib. 16. *Ut Erechtheus in ſeceſſu Minervæ nutritus.* Hic eſt, inquit ibidem Valeſius, qui *Erichthonius* dicitur à mythologis, quem Homerus in Catal. *Erechtheum* appellat his verſibus:

Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα
Κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ.

Hunc Minerva occultatum in ciſta cum geminis ſerpentibus Cecropis filiabus commendaverat: unde mos manavit, ut omnes ejus poſteri alerentur in cunis quæ auro ductos angues haberent appoſitos, uti ſcribit Euripides in Ione ſub initium. Eidem Erechtheo templum fuit Athenis in arce poſitum cujus mem. Herodotus in Uraniâ, ubi & ſerpentes illi erant duo cuſtodes arcis, quibus mellita quotidie apponebantur placenta, ut notat Heſychius ad illa verba ex Ariſtoph. Lyſiſtratâ, οἰκουρὸν ὄφιν. Ab hoc autem Erechtheo diſtinguendus alter, Pandionis F. Erichthonii, ſeu Erechthei prioris nepos, à quo denominatos Ἐρεχθεΐδας tribules ſcribit Pauſanias, & Demoſth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ. Hinc *Erechtheos colons* pro populis Athenienſibus. Manilius, lib. 1. ex emendatione Tan. Fabri.

Qualis Erechtheos olim populata colonos
Extulit antiquas per funera peſtis Athenas.

Ergias, Rhodius, hiſtoricus, librum de Rhodo reliquit. Athen. lib 8.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeni urbe extractum interfecit, eò quod tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamque urbem incensâ regiâ evertit. Item Thraciæ flu. Plin. & Mela, lib 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero, Iliad. 5. Juno, quaſi *buculæ moleſtia*, quòd Io in bovem verſa, multis affecit moleſtiis. Nam ἔρις *contentionem*, & βοῦς *bovem* ſignificat. Item Macedoniæ urbs. Ptol. *Croia* Moletio, aliis *Presba*.

Eribotes, Thebanis fil. fuit, medicinæ peritiſſimus, ut qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanaverit. Teſtis Orpheus in Argonauticis.

Ericatas, viri cujuſdam Lycaonii nomen à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virg. Æn. 10.

Cædicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaſpem,
Meſſapus Cloniumque Lycaoniumque Ericaten.

Erichthonius, quartus Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram projecto editus, unde & nomen habet ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονὸς, *ex certamine*, atque *humo*. Nam cum Vulcanus Diis arma feciſſet, ejus Jupiter optionem præmii dediſſet, quod vellet poſtulandi, juraſſetque per infernam paludem ſe nihil negaturum; tum ille Minervæ nuptias poſtulavit; quas cum Jupiter juramento aſtrictus ei negare non poſſet, Minervam tamen monuit, ut repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illâ colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum, draconem pedibus, nomine *Erichthonium*, qui cum adoleviſſet ut pedum deformitatem tegeret, primus currûs uſum adinvenit. Servius in illud Georg. 3.

Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus
Jungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inventor ſecundum Plinium. Alius fuit Dardani fil. ex Candaviâ conjuge, ut quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, multitudine veneficiorum famoſa. Luc. lib 6.

Hos ſcelerum ritus, hæc diræ carmina gentis
Effera damnarat nimiæ pietatis Erichtho.

Quo nomine etiam uſus eſt Ovidius in Epiſt. Sapphûs, pro Furiæ cujuſdam Infernalis nomine, his verbis.

——*Ut quam furialis Erichtho*
Impulit.—— ——

Eridanus cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Aratea.

Namque etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claud.

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Notis convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Erigone, Icarii filia. Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorumque miſeratione in cœlum tranſlata, *Virginis* nomen obtinuit. Virgil. Georg. 1.

Quà locus Erigonen inter Chelaſque ſequentes
Panditur.——

Manilius, lib. 2.

——*Pietate ad ſidera ductam*
Erigonen—— ——

Stat. lib. 11.

——*Qualis Marathonide ſylvâ*
Flebilis Erigone cæſi prope funera patris
Queſtibus abſumptis triſtem jam ſolvere nodum
Cœperat & fortes ramos moritura legebat.

A Baccho compreſſam fuiſſe in uvam mutato docet Ovid. Met. 6.

Liber ut Erigonen falsâ deceperit uvâ.

Inde *Erigoneius* adject. Ovid. Faſt. 5.

Nocte ſequente diem canis Erigoneius exit.

Hoc eſt, oritur Canis, ſydus cœleſte.

Erigonus, vel *Erigon* Straboni, Thraciæ flu. *Viſtrizza* Sophiano. Item pictor inſignis Plin. 35. 11.

Erinna, poetria, floruit Olymp. 106. an 4. ut eſt in Chronicis Euſebii: ſed perperam, Sapphûs enim fuit amica, ut conſtat ex Tatiano, & Suidâ.

Erinnys, una Furiarum infernalium. Virg. Æn. 2.

——*Quò triſtis Erinnys*
Quò fremitus vocat.——

Ovid. Met. 1.

Quà terra patet fera regnat Erinnys.

Helena, *Trojæ & patriæ communis Erinnys* dicitur Virgilio Æn. 2.

Itemque Cleopatra Lucano, lib. 10.

Dedecus Ægypti, Latii feralis Erinnys.

Inde *Erinnyes* num. pl. Ovid. in Epiſt. Canac.

Ferte faces in me quas fertis Erinnyes atræ.

Propertius, lib. 2.

Tunc me vel Tragicæ vexetis Erinnyes.

De quibus Græci poetæ paſſim, præſertim Tragici. Heſych. Ἐριννύας· τὰς ἁμαρτίας. Idem Ἐριννύς, δαίμων καταχθόνιος, ἢ Ἀφροδίτης εἴδωλον.

Eriphyle, uxor Amphiarai, Adraſti ſoror, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam uxoris perfidiam ægrè ferens filio Alcmæoni in mandatis reliquit, ut accepto primo mortis ſuæ nuncio, matrem interficeret, quod & ille in patris ultionem adimplevit. Juvenal. Sat. 6.

Occurrent multæ tibi Belides, atque Eriphylæ.

Virgil. Æneid. 6.

His Phædram, Procrimque locis, mœſtamque Eriphylen.

Cic. contra Verrem. *Eriphylam accepimus in fabulis eâ fuiſſe cupiditate, ut cùm vidiſſet monile ex auro, ut opinor, & gemmis, pulcritudine ejus incenſa, ſalutem viri prodidit.* Idem 1 de Invent. *Mulierum genus avarum eſt, nam Eriphyle auro viri vitam perdidit.* Prop. 3. 13.

Tu quoque ut auratos gereres Eriphyla lacertos,
Dilapſis nuſquam eſt Amphiaraus equis.

Idem. 2. 16.

Aſpice quid donis Eriphyle invenit amaris.

Hinc *Eriphylæus* adject. Stat. Theb. 4.

Sic Eriphylæos aurum fatale penates
Irrupit ſcelerumque ingentia ſemina movit.

Idem ibidem:

Jamque & fatidici mens expugnata fatiſcit
Auguris; ille quidem caſus, & dira videbat
Signa; ſed ipſa manu cunctantis injecerat arma
Atropos; obruerat que Deum, nec conjugis abſunt

Inſidiæ, vectisque domus jam fulgurat auro.
Hoc aurum Vati fata exitiale monebant
Argolico, ſcit & ipſe nefas, ſed perfida conjux
Dona viro mutare velit. ———

Homerus Odyſ. λ.

—— Στυγερήν τ' Ἐριφύλην
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Ubi vetus Scholiaſtes incertus: Τὸ τιμήεντα ἐντιμότερον rectè exponit. Heſychius: Ἐριφύλης, τῆς χρυσῷ προδεδωκυίας τὸν ἴδιον ἄνδρα.

Eriſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & ejus lucum ſuccidens tam famelicus factus eſt, ut propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ovid. Met. 8. Vide *Meſtra.* Callimachus H in Cererem.

Ἃ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν. Μεγάλῃ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.

Et paulo poſt:

Ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
Ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι· τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
Ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέῤῥεεν εἴδατα πάντα, &c.

Erxias. Κολοφωνιακὰ literis mandavit, teſte Athenæo lib. 13. Niſi *Ergias* legendum, ut Geſnerus putat. Sanè in alterutro nomine peccatum videtur.

Eſdras, nomen ſacerdotis, 1 Eſdr. 7. de quo ſic D. Hieronymus in Præfat. in libr. Reg. *Certumque eſt*, inquit, *Eſdram ſcribam, legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel alias reperiſſe literas, quibus nunc utimur, cum ad illud uſque tempus, iidem Samaritanorum, & Hebræorum characteres fuerint, &c.* Totam ipſe Bibliothecam à Babyloniis combuſtam, reparavit: Moſis totum opus ab ipſo fine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros. Comeſt. in cap. 1. Levit. Lat. *adjutor*, ſive *atrium.*

Eſernius, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus; de quibus natum proverbium: *Eſernius cum Pacidiano.* Cic. lib de opt. oratorum genere: *A me*, inquit, *quo maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, ut ait Lucilius,*

——— *Non ſpurcus homo, ſed doctus & acer*
Cum Pacidiano hoc componitur, optimus longè
Poſt homines natos. ———

Eſmunus, Sadyci filius Damaſcius apud Photium: *Æſculapius qui Beryti colitur non eſt Ægyptius, ſed Phœnix aliquis indigena. Sadyco enim filii fuere, quos Dioſcuros & Cabiros interpretantur:* Ὄγδοος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τούτοις ὁ Ἔσμουνος: Ubi ad nominis rationem alludere videtur. Hebraice enim שְׁמִינִי *octavus* dicitur.

Eſſæi vel *Eſſeni*, Judæorum ſecta, de quâ & inſtitutis ejus Solinus cap. 28. Item Porphyrius lib. 4. Περὶ ἀποχῆς. Copioſè de iis Philo lib. περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον ἐλεύθερον. Item περὶ βίου θεωρητικοῦ. Vide Joſeph. Ant lib. 18. cap. 2. Unde dicti ex Epiphanio oſtendere conatur Petitus lib. 4. Var. Lect. cap. 9. Vide etiam de his Scaligeri trihæreſii elenchum. Hos *Bathoſæos* appellatos fuiſſe Fullerus obſervat Miſcell. Sacr. lib. 2. cap. 3. Vide eum & lib. 1. c. 3. Non incommode (inquit) videtur *Eſſeni* deduci ab אסא quod Græcè valet θεραπεύειν, i. e. *curare*, vel *ſanare*. Quæ mihi ſententia eò magis arriſit, quòd eam apertè ab ipſo Philone confirmatam viderem: quem nemo non novit, omnium maximè idoneum eſſe teſtem. Nam & utriuſque linguæ (ut probabile eſt) peritus, & cum eiſdem Eſſeis ſæpe familiariter verſatus fuit. Sic enim ille lib. *De vit. contempl.* Θεραπευταὶ, καὶ θεραπευτρίδες ἐτύμως καλοῦνται, παρ' ὅσον ἰατρικὴν ἐπαγγέλλονται κρείσσονα τῆς κατὰ πόλεις. Ἡ μὲν γὰρ σώματα θεραπεύει μόνον, ἐκείνη δὲ καὶ ψυχὰς νόσοις κατεσχημένας χαλεπαῖς τε καὶ δυσιάτοις. Epiphanius Hæreſ. 1. 29. *Eſſæos* dictos putat Ἰεσσαίους ab Ἰεσσαὶ ſc. patre Davidis, quod quidem nimis procul petitum eſt. Melancthon & Peucerus excellentes viri, omnique doctrinæ genere inſtructiſſimi *Eſſæos* tum ab עשה, quod eſt *facere, agere, operari*, quia bonis operibus Deo ſervire ſtuderent, tum etiam ab חזה quod eſt *conſiderare, ſpeculari, contemplari*, quia vitam in contemplatione poſitam colerent, nomen olim conſecutos eſſe prodiderunt. Apud Joſ Scaligerum initio lib. 6. de Emend. Temp. aliam Etymologiam reperias alteri Philonis etymo, ſuperius recitato reſpondentem: dictos nimirum θεραπευτὰς, quod Dei cultores eſſent. Cui ſignificatui converti vocabulum Syriacum חסין vel חסיא, unde Græcos ſuum ὅσιοι mutatos idem Scal. aſſerit; indeque etiam Philo alicubi *Eſſæos* παρωνύμως τῆς ὁσιότητος eſſe ſcripſit. Hæc Fullerus. De Eſſenis vide Montacut. Appar. 7.

Eteocles, Oedipi, Thebanorum regis fil. ex nefando Jocaſtæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quòd major natu eſſet, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adjutus à Tydeo & Adraſto ſocero fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaveribus eidem rogo, flammam ſe diviſiſſe tradunt, quaſi odium illud, quod inter vivos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Statius Theb. 12.

Ecce iterum fratris primos ut contigit artus
Ignis edax, tremuere rogi, & novus advena buſtis
Pellitur, exundant diviſo vertice flammæ
Alternoſque apices abruptâ luce coruſcant.
Pallidus Eumenidum veluti commiſerit ignes
Orcus, uterque minax globus, & conatur uterque
Longius, ipſe etiam commoto pondere paulum
Seceſſere trabes. ———

Ovidius.

Scinditur in partes atra favilla duas.

Triſt. 4. 6.

——— *Commune ſacrum cum fiat in arâ*
Fratribus alternâ qui periere manu;
Ipſa ſibi diſcors, tanquam mandetur ab illis:

Ea ſacra quotannis facta, & ſe credere verè contingere hoc portentum, auctor eſt Pauſanias lib. 9. Ἔξεστι δὲ ἐπὶ τοῖς Οἰδίποδος παίδων μνήμασι, καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῖς δρώμενα ἃ οὐ θεασάμενος πιστὰ ὅμως ὑπείληφα εἶναι. Φασὶ γὰρ καὶ ἄλλους Θηβαίων τῶν καλουμένων Ἡρώων, καὶ τοῖς παισὶν ἐναγίζειν τοῖς Οἰδίποδος. Τούτοις δὲ ἐναγιζόντων αὐτῶν τὴν φλόγα σημαίνουσι ἢ καὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς καπνὸν, διχῇ δίσταται. Hyginus cap. 68. Eteocles & Polynices, inter ſe pugnantes, alius alium interfecerunt. His cum Thebis parentatur, etſi ventus vehemens extet, tamen fumus ſe nunquam in unam partem convertit, ſed alius *alio ſeducitur*. Loquitur autem de re ſuo adhuc ævo fieri conſueta, uti Pauſanias, qui utique Hygino illo recentior auctor eſt. Auſon. Epigr. 131.

Nec Stygiis lucis ineunt ſua fœdera fratres
Oedipodionidæ, de miſero ah miſeri!
Namque etiam ex uno ſurgentes aggere flammæ
In diverſa ſui diſſiliunt cineres.

Ovidius in Ibin.

Ante ———
——— *Nova fraternè veniet concordia fumo,*
Quam vetus accenſa ſeparat ira pyrâ.

Bianor lib. 3. Antholog. cap. 14.

Οἰδίποδος παίδων Θήβη τάφος· ἀλλ' ὁ πανώλης
Τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται πολέμων,
Κείνους οὔτ' Ἀΐδης ἐδαμάσσατο, κἠν Ἀχέροντι
Μάρνανθ'· οἱ κείνων καὶ τάφος ἀντίπαλος.
Καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον· ὦ ἐλεεινοὶ
Παῖδες, ἀκοιμήτων ἁψάμενοι δοράτων.

Lucanus lib. 5.

——— *Oſtendens confectas flamma Latinas*
Scinditur in proles, geminoque cacumine ſurgit
Thebanos imitata rogos. Barthius.

Silius lib. 16.

——— *Corpora juncta*
Una cum raperet flamma rogus impius, ignis
Diſſiluit, cinereſque ſimul jacuiſſe negarunt.

Cyprianus de Idolorum vanitate: *Sic Thebanorum germanitas rupta, & permanens rogis diſſidentibus etiam in morte diſcordia.*

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum, & ad dies ferè 40. continuantes. Plin. 2. 47. Sic dicti quaſi *annui*. Ἔτος enim Græcis eſt *annus*. ——— *Eteſia flabra Aquilonum* Lucretio dicuntur libb. 5. & 6. Seneca *veliferas* vocat in Thyeſte *Æſtas veliferis ſolvit Eteſiis*. Unde Varro etiam *Navales* appellat. Stati enim ſunt & conſtantes. Æſtivos eſſe ventos conſtat ex Ariſt. lib. de mundo, Plut. in Dione, A Gellio lib. 2. cap. 22.

Evadne, Martis filia ex Thebe uxore Aſopi, & conjux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cum audiviſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in ſtuporem diriguit, deinde cum celebraretur funus ſe in rogum projecit. Ovid. de Evadne.

Auſa maritales vivus ſubire rogos.

Claud.

Caſta maritali ſucceſſit Theſſala buſto:

Mart. 4. 31.

Arſerit Evadne flammis ſujecta mariti.

Prop. 1. 15.

Conjugis Evadne miſeros elata per ignes.
Occidit Argivæ fama pudicitiæ.

Idem

Idem 3. 13.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Stat. in fine Thebaidos.

Turbine quo ſeſe caris inſtraverit audax
Ignibus Evadne, fulmenque in corpore magno
Quæſierit. ———

Albinovanus ad Liviam.

Hoc ſuis Evadne, tunc cum ferienda coruſcis
Fulminibus Capaneus impavida ora dedit.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Triſt.

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu
Non legis Evadnen erubuiſſe viro.

Iphidis filiam fuiſſe facit interpres Pindari. Hyginus Phylaci. Apollodorus lib. 3. Εὐάδνη ἡ Καπανέως, κειμένης πυρᾶς, θυγάτηρ δὲ Ἴφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα, συγκατεκαίετο. Vide Eurip. in Supplic. ubi Iphis pater fruſtra dehortari conatur filiam Euadnen à præclaro illo facinore. Ovid. 3. de Arte Amandi:

Fata, Pheretiade conjux Pagaſæa redemit
Proque viro eſt uxor funere lata ſuo.
Accipe me Capaneu, cineres miſcebimus, inquit
Iphias, in medios deſiluitque rogos.

Evagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit. Item *Evagoras* Lindius hiſtoricus, de quo Suidam adi. Diverſus ab illo eſt *Evagoras* Thaſius; qui inter eos fuit, ex quibus Plinius librum Hiſt. Nat. contexuit.

Evagrius, Presbyter, annis 14. manſit in ſolitudine, contentus pane, & oleo. Si quando Veneris titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, ut aquæ frigiditas libidinis fervorem compeſceret.

Evagrius, cognomento *Ponticus*, quia natus fuit circa Pont. Eux. unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Cteſiphontem ſcribens, vocat. A S. Baſilio Lector fuit ordinatus: A Gregorio Nazianzeno cooptatus eſt inter Conſtantinopolitanos Diaconos. Poſt illa Hieroſolymam profectus fuit: atque ibi ex Clerico factus eſt Monachus. Inde venit in Ægyptum, ubi in Nitriæ monte vixit an. 16. Valde eum laudat Gennadius in ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Etiam commendat eum, utpote ei familiaris Palladius Galata in Lauſiacis. Item Socrates Hiſt. Eccleſ. 4. 18. Sozomenus 6. 30. Sed ex Hieronymo conſtat, Pelagiani Dogmatis ſemina jeciſſe. Imo & inter hæreticos reponitur ab Antiocho Monacho, qui vixit ſub Heraclio Imp.

Evagrius Scholaſticus, ſcriptor Eccleſ. Hiſtoriæ, quæ libris ſex conſtat; Eam inchoat, ubi Socrates ac Theodoretus, deſiere; perducit vero uſque ad annum Mauricii duodecimum, ut quidem ipſe teſtatur in fine operis, atque ex eo Photius Tmem. 29. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 23.

Evalces, Hiſtoricus, Ἐρωτικὰ prodidit, ut cognoſcimus ex Athenæi libro 13.

Evan, unus ex Bacchi cognominibus, ab *Evantium* mulierum clamore impoſitum. Ovid. Met. 4. à quo etiam *Semeleius Evan* dicitur. Unde *Evantes* vocantur mulieres ejuſdem ſacra celebrantes. Propert.

Egit ut Evantes dux Ariadna choros.

Stat. in Sylvis.

——— *Baſſaridum jactator Evan.*

Et Theb. 5.

——— *A ſummis auditus montibus Evan.*

Clemens Protreptico: Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες καὶ τελίσκουσι τὰς κρεονομίας τῶν φόνων ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν ἐπολολύζοντες Εὐάν. Εὐὰν ἐκείνην, δι᾽ ἣν ἡ πλάνη παρηκολούθησε, καὶ σημεῖον ὀργίων Βακχικῶν, ὄφις ἐστὶ τετελεσμένος. Αὐτίκα γοῦν κατὰ τὴν ἀκριβῆ τῶν Ἑβραίων φωνὴν, τὸ ὄνομα τὸ Εὐια δασυνόμενον, ἑρμηνεύεται ὄφις ἡ θήλεια. Gen. 3. 1. ſerpens Hebr. dicitur נחש at in Chaldaica Paraphraſi חויא. Item Exod. 4. 3. ut quidem vult A. Matias à verbo חוה *nunciavit*, *indicavit*, quod nunciavit ipſi חוה *Eva* fructum vetitum; unde Bar-cepha Syrus eam dictam putat ab indicatione, Hebræi verò à vitâ. Eſt ergo Syrochaldaica vox *Chevva*, ſed & alibi ſæpe Hebræa lingua dicitur Syriaca, ut in Actis Apoſt. Epiphanius Epitome librorum contra hæreſes: Καὶ τὴν κρεονομίαν μυοῦντες τινὰ ὄφεις ἀνεστεμμένοι, ἀλαλάζοντες Ὀυα. Ὀυα, ἐκείνην τὴν Εὔαν τὴν τὸν διὰ τοῦ ὄφεως ἀπατηθεῖσαν ἐπικαλούμενοι, ἢ διὰ τὴν ἀκοὴν φωνῆς τὴν ἄρτι ἀπὸ τῆς Ἑβραΐδος εἰς ἑαυτοὺς πλάνην καλοῦντες. Εὔα γὰρ κατὰ τὴν ψιλὴν ἔκδοσιν τῆς γυναικὸς, κατὰ δὲ τὴν δασεῖαν Εὔια τὸν ὄφιν παῖδες Ἑβραίων ὀνομάζουσι.

Evander, Carmentis fil. Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtratâ habitus eſt. Hic relictâ Arcadia, cum patrem caſu interfeciſſet, avito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcensâ navi in Italiam venit, & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, ubi poſtea Roma condita eſt, parvumque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à Pallante proavo dictum. Virg. Æneid. 8. *Romanæ conditorem arcis* appellat. Vide Juſt. lib. 43. & Liv. lib. 1. *Cum Evandri matre loqui* apud Gellium, eſt obſoletè loqui. Ita *catillum Evandri manibus tritum* pro antiquiſſimo, Hor. dixit lib. 1. Sat. 3. Ubi tamen Acron & Porphyrion vett. Scholiaſtes alium *Evandrum* intelligere videntur, nempe cælatorem nobilem Athenienſem à M. Antonio Alexandriam perductum, eoque victo inter captivos Romam advectum. Hinc *Evandrius* poſſeſſivum, ut *Evandria regna*, & *Evandrius enſis*, apud Sil. & Virg.

Evangelus, hiſtoricus Græcus, qui de re militari ſcripſit. Plut.

Evanoridas, Eleus, ſcripſit de iis qui Olympiis ludis vicerant. Pauſan. lib. 6.

Evanthes, vetus author, quem *inter authores Græciæ non ſpretum* vocat Plinius 8. 21. *Evanthis* ἐπικὸν hymnum in Glaucum citat Athen. lib. 7. Sed fuere tres *Evanthes*, Unus Mileſius, cujus meminit Diog. Laertius in Thalete. Alter Samius, de quo Plut. in Solone, Tertius è Cyzico, quem celebrat D. Hieronymus 2. contra Jovinianum. Voſſius.

Evax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Eubius, ſcriptor quidam fuit, cujus mem. Ovid. Triſt. 2.

Nec qui deſcripſit corrumpi ſemina matrum
Eubius impuræ conditor hiſtoriæ.

Eubule, filia fuit cujuſdam Orphei filii, quam cum Paſitheâ & Theope ſororibus, civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem ſecundum oracula caperet. Æl. Hiſt. Var. 12. 8. Suidas in Voce Λεωκόριον, Cic. 3 de Nat. D.

Eubuleus, epitheton Plutonis: Heſych. Εὐβουλεὺς ὁ Πλούτων, ὑπὸ δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ. Nicander initio Alexipharmacorum:

Τόσσα χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος.

Ubi Schol

Εὐβουλῆος, τοῦ ᾅδου κατ᾽ εὐφημισμόν.

Eubulides, hiſtoricus, librum de Diogene reliquit, ex quo de philoſopho hoc quædam refert Laertius in ejus vita.

Eubulus, Athenienſis civis, Demoſtheni ſæpè adverſatus, ut ex ipſius in Midiam oratione notum eſt. Item *Eubulus* mediæ Comœdiæ poeta, Suid. de quo Voſſ. P. Gr. p. 50. Et alius hiſtoricus, qui hiſtoriam Mithræ multis voluminibus explicuit B Hieron. lib 2. adv Jovin. Hoc ex opere ſunt ea, quæ de Mithrâ commemorat Porphyrius in Com. de Nympharum antro Item Viri ſancti nomen, cujus meminit D. Paulus 2. ad Tim cap. 4.

Eucherius, nomen duorum epiſcoporum Lugdunenſium, de quibus vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17.

Euclides, geometra inſignis temp. primi Ptolemæi, antiquior Archimede, & Eratoſthene Multa ſcripſit quæ ad Geometriam, & Muſicam pertinent. Inter opera vero ejus facile palmam obtinent libri 13 elementorum, magno Reipublicæ literariæ bono ad noſtra uſque tempora conſervati. Henr. Savilius Lect. 1. in Euclid.

Euclides, Megarenſis Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte, noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc Philoſophi *Megarici* dicti. Suid. & Diog. Laert. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum p. 62. Porro duo inveniuntur *Euclidæ* inter Archontas quorum nomina ſuperſunt. Primus an. 2. Olymp 88. quinto anno belli Peloponneſiaci. Alter an. 2. Olymp 94. de quo Lucianus in Hermotimo. Καὶ λάθε τις ἴσω αὐτῶν ἔτος τὸ περὶ τοῦ Εὐκλείδου ἄρχοντος. Eo enim Præturam obtinente facta eſt amneſtia, teſte Xenoph. lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras ſit mentio τῶν περὶ Εὐκλείδην, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſp. inſtaurata fuit, facta inter cives pace.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum Proverb. *Vias novit quibus effugit Eucrates.*

Euctæus videri poteſt deſcripſiſſe tertiam orbis partem. Athen. lib. 10. Sed ibi leg *Hecatæus.* Voſſius.

Eudæmon, Peluſiota poeta Græcus, Libanii Rhetoris æqualis, præter ea quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam pertinerent, varia poemata condidiſſe, ex Suidâ cognoſcitur.

Eudemus, hiſtoricus, Naxius, quem eundem eſſe cum Eudemo Pario nonnulli putant. Vide Voſſium de Hiſt Gr. p. 365.

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis Præceptor Plut. in Philop Item 7. Corinthiorum rex.

Eudoxia, Theodoſii jun. uxor, Leontii Sophiſtæ Athen. filia, ſcripſit Centones Homericos de Chriſto, ut quidam putant. Vide Voſſ. de Poetis Gr. p. 78. ubi dicitur *Eudocia.* Vide eund. de P. Gr. p 80.

Eudoxius, primus Epiſcopus Germaniciæ, quæ eſt urbs ſita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ, mortuo Leontio ſedem Antiochenam invaſit, deinde remoto Macedonio,

Conſtantinopolitanam. Favens Arianis ſimulatè ſubſcripſit ſententiæ Synodi, quumque apud Valentem Imp. in magnâ auctoritate eſſet, effecit, ut Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur. Trip. Hiſt. 7. 29.

Eudoxus, Cnidius, celebris aſtrologus, ac geometra. Primus apud Græcos annum conſtituit, unde Cæſar apud Lucanum lib. 10.

Nec meus Eudoxi vincetur faſtibus annus.

Vitam ejus habes apud Diog. Laert. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 18. Fuit autem præter hunc alius ejuſdem nominis Rhodius, hiſtoricus, cujus meminit Apollonius Hiſt. Commentitiæ cap 24. Item Etymologus in Ἄθελος, ubi eum citat ἐν ἐν-νάτῳ τῶν ἱστοριῶν; Sed iſte quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque *Eudoxus* Cyzicenus, qui Ptol. Lathyrum fugiens, è ſinu Arabico uſque ad Gades navigavit, ut ex Poſidonio narrat Strabo lib. 2. ex Corn. Nepote, item refert Plin. 2. 67.

Euclpes, Caryſtius, hiſtoricus, memoratur Porphyrio lib. 2. de Abſtinentiâ.

Euemeridas, Cnidius, hiſtorica aliqua videtur divulgaſſe. Plut lib. de Flum.

Euemerus, vel *Euhemerus*, hiſtoricus antiquus, è civitate Meſſanâ, teſte Plut. lib de Iſide & Oſiride. (Atqui Arnobius lib. 4. Agragantinum vocat) Lactantius lib. 1. cap. 9. *Antiquus author Euhemerus, qui fuit ex civitate Meſſanâ res geſtas Jovis, & cæterorum, qui Dii putantur, collegit, hiſtoriamque contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur; maximeque in fano Jovis Triphylii, ubi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Jove titulus indicabat, in quâ columnâ geſta ſua perſcripſit ut monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam & interpretatus eſt Ennius, & ſecutus.* Cicero idem paucis dicit lib 1. De Nat. Deorum, ubi cum egiſſet de iis, qui in Deorum numerum relati eſſent, *Quæ ratio*, inquit, *maximè tractata eſt ab Euhemero, quem noſter & interpretatus, & ſecutus eſt, præter cæteros Ennius.* Item Varro lib. 1. De R R. cap 48. *Id apud Ennium ſolum ſcriptum ſcio eſſe in Euhemeri libros verſis.* Inter illos numeratus *Euemerus* fuit, qui ἄθεοι dicebantur; teſte, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho lib. De Placitis Philoſophorum, ubi & Callimachi verſiculos citat, quibus eum propterea perſtringat. Ex noſtris quoque Theophilus Antiochenus lib 3 Τὰ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου περισσὸν ἡμῖν καὶ λέγειν. Πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν τολμήσας φθέγξασθαι, ἔσχατον καὶ τὸ ὅλως μὴ εἶναι θεὸς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτοματισμῷ διοικεῖσθαι βούλεται). Etiam meminere *Euhemeri*, Columella ſemel, iterumque lib 9. de R.R. cap. 2. & Minucius Felix in Octavio. Vide & Politianum in Miſcellaneis cap. 34. Ad hæc Hyginus in Poet. Aſtronomico. Plin. quoque 35. 22. inter eos numerat qui ſcripſerunt de Pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo lib. 1. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque ut futilem, traducit. Flavius Joſ lib 1. contra Ap ubi & Judæorum ait meminiſſe. Ælian Var Hiſt. 2. 31. ubi eum cum Dionyſio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέους, divinamque negantes providentiam, reponit Voſſius.

Euenus, Parius Poeta Elegiacus; Ætatem ejus inde cognoſcimus, quòd fuerit præceptor Philiſti Hiſtorici, qui floruit Olymp 93. an. 3. Item Philoſophus quidam, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Euexippe, & Theano filiæ Scedaſi fuere, qui fortunâ pauper Leuctra (quæ vicus erat prope Theſpias in Bœotiâ) habitabat. Hæ cum a juvenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, moxque interemptæ, in puteum quendam dejectæ ſunt. Quâ re per patrem intellectâ, cum Lacedæmone, quo ſe contulerat, conatu, judicatuque excidiſſet, Furiis advocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum confecit. Cæl. Rhod. 5. 8. ex Plut.

Eugamon, Cyrenæus, hiſtoricus. librum de Theſprotis edidit. Clem Strom. 6. Qui tamen Euſebio 10. Præp. Evang. *Eugrammon* dicitur.

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, & Alexandriæ, ſub Commodo, & Severo Impp Primum relictis parentibus fidem Chriſti amplexa eſt, ac pro viro ſe gerens, monaſterio virorum in Ægypto præfecta eſt, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre, ac fratribus rediit, & multis ad religionem Chriſti converſis, tandem die 25. Decemb. interfecta eſt. Hiſtoria ejus prolixè exponitur in vitis Patrum, ubi & hoc *Eugeniæ* dictum celebratur.

Affatim dives eſt, qui cum Chriſto pauper eſt.

Eulyus, ſive *Euius*, unum ex Bacchi cognominibus à Jove illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum Patrem ſe in Leonem convertiſſe, unumque ex gigantibus interfeciſſe, & ob rem tam ſtrenuè geſtam, *Eubyon*, i. e. *bonum filium*, à Jove fuiſſe ſalutatum. Sed nugas agunt qui tale etymon comminiſcuntur. *Evius* enim qui poetis *Baccus* ſic dictus eſt quaſi Εὖ υἱὲ, vel εὖ σοί. Unde apud Dionyſ. verſ. 704. Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. *Evoe* autem quid ſit, non latebit legentes hæc Solomonis Prov. 23. 29, 30. *Cui væ, cui* אבוי *Evooe? Iis qui vino immorantur.* Cui ſententiæ ſubſcribit etiam D. Heinſius in Exerc. Crit. *Quid autem Bacchus*, inquit, *idem qui Oſiris, niſi verè lacrymoſus Deus? Bacchus* enim non eſt dubitandum quin à בכה *bacha* quod eſt *ululare* aut *lamentari* dictus ſit. Confirmant id antiquiſſima quæ extant, Hebræorum ſcripta, ſacræ literæ nimirum. Apud Ezechielem ſanè fœminæ, quæ Thammuz ſive Adonim (quem eundem cum Baccho volunt eſſe Græci) celebrant מבכות *Mebacoth*, i. e. Βακχεύουσαι, dicuntur. Aliam vero nominis originem nobis non ita pridem exhibuit Edm. Dickinſonus M. D. Oxon Delph. Phœnic. cap. 10. Unde Εὔιος, inquit niſi ab Ἰεύω? Græcos enim ſic appellaſſe Hebræorum Deum, liquet ex Porphyrio, qui affirmat Sanchoniathonem, de Judæorum gente veriſſima tradidiſſe, ut qui rerum omnium ſummas accepiſſet παρὰ Ἱερομβάλου τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Ἰευώ. Quomodo autem factum ſit Ἰευὼ ex *Jehova*, oſtendit vir doctiſſ. Nic. Fullerus lib. 2. cap 6. Ideoque ſolenne illud Bacchantium Epiphonema Εὐοῖ Σαβοῖ nihil aliud eſſe decernas, quam *Jehovah Sabbaoth*. Eſt autem uſitatiſſima iſta vociferatio Virgil.

Evohe Bacche fremens.

Q. Ennius in Athamante.

His erat in ore Bromius, his Bacchus Pater,
Illis Lyæus vitis inventor ſacræ,
Tum pariter Evan, Evoe, Euoe, Evius
Ignotus juvenum cœtus, alternâ vice
Inibat alacris Bacchico inſultans pede.

Catul.

Euoe bacchantes, Evoe caput inflectentes.

Inde apud Plautum Menæchmus aſſimulans ſe furere, ita ait, *Euoe, Evie Bromie, quo me in ſylvam venatum vocas?* Hor. Carm. 1. Od. 19.

Euoe recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore turbidum
Lætatur Evoe, parce Liber,
Parce gravi metuende thyrſo.

Apud Euripidem, Sophoclem, & Apollonium εὐάζειν Bacchico furore correpti dicuntur Pauſanias etiam in Meſſen. Εὐοῖ dicit Βακχικὸν ἐπίφθεγμα, ac Euſtathius ὑμνητικὸν λόγον τοῦ Διονύσου ἐπιφωνούμενον. Calliſtratus autem in Statuis ait eſſe μυστήριον σύμβολον.

Eulogius, Presbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorumque delicta redarguere, & quæcunque latenter cogitaſſent, ſibi revelata manifeſtare. Cum vero aliquid mali geſſiſſent, vel parvum conſilium adhibuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans iis peccatum, quod egerant, ac diligenter purgatos rurſus ſuſcipiebat. Sozomen lib. 8. cap. 1. Hiſt. Trip.

Eumachius, Neapolitanus hiſtoricus, rerum Annibalicarum hiſtorias conſcripſit, teſte Athenæo.

Eumachus, orbis deſcriptionem conſignavit, citatur à Phlegonte Tralliano de rebus Mirabil. cap. 18.

Eumæus, ſubulcus Ulyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem, quamvis incognitum hoſpitio excepit & in urbem deduxit, eique in ulciſcendis uxoris procis fidelem operam navavit. Hom. Od. 22. Statius Silv. 2. 6.

——Non mente fidelior ægrâ
Speravit tardi reditus Eumæus Ulyſſei

De fide hujus ſubulci mentio etiam apud Manil lib. 5.

Et fidum Laertiadæ genuere ſubotem.

Eumelus Corinthius vetus Poeta, de quo Voſſ. P. Gr. p. 12.

Eumenes Cardianus, ex ſcribâ nobiliſſimus dux, de quo Nepotem vide in ejus vitâ. Alius *Eumenes* fuit Pergami rex, *amiciſſimus Romanis*, ut eum Nepos in Annibale vocat. Quem Φιλορωμαῖον Plut. dixit in Catone.

Eumenius, Locrenſis cantor. Photius ep 93. Εὔνομος ᾄδων ἐσημαίνετο, φασὶν, ὁ Λοκρός. Καὶ ἤδη γὰρ θέλγων, καὶ κηλούμενος τοὺς ἀκροατὰς· Μιᾶς δέ ποτε ραγείσης αὐτῷ χορδῆς, τέττιξ ἐπὶ τὸν πῆχυν καθίσας, τὸ ἐνδέον ἀνεπλήρου, τῆς ῥαγείσης χορδῆς, καὶ ἦν Εὐνόμῳ πάλιν ᾄδειν, ὡς τὸ σμικρὸν ὑμνῶν.

Eumenides, Furiæ infernales κατ᾽ ἀντίφρασιν καὶ εὐφημισμόν, cum minime εὐμενεῖς, h. e. benevolæ ſint. Servius in Æn. 6. *Dictæ quod minimè benè velint per antiphraſin, ut Parcæ, Bellum* Εὐμενίδες αἱ σεμναὶ θεαὶ dicuntur Plut. in Theſeo, & Pauſanias in Atticis. De illis multa Æſchylus, & Orpheus, hymno in *Eumenidas* Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis, & Noctis filias, uno partu editas, & apud inferos *Canes Stygias*

gias vocari, apud mortales *Furias*, apud ſuperos vero *Diras*. Virg. Æn. 4.

> *Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.*

Idem lib. 6.

> *Tu Stygias inhumatus aquas, amnemque ſeverum*
> *Eumenidum aſpicies.*——————

Propert.

> *Eumenidum intento turba ſevera foro.*

Stat. Theb. 4.

> ——*Stygias luſtrare ſoleris*
> *Eumenidas perhibetur aquis.*

Eſt etiam *Eumenis* ſing. num. Idem Stat. Theb. 11.

> ——*Sedes orſa novo terrore cruenta*
> *Eumenis.*

Sil. lib. 3.

> *Eumenis, in medios irrumpit turbida cœtus.*

Idem.

> *Dea concita ſævam*
> *Eumenidem incuſſit.*

Porro Eumenides à poetis pinguntur vipereo crine incinctæ. Catullus in Argonaut.

> *Eumenides, quibus anguineo redimita capillo Frons.*

Inde Ὀφιοπλόκαμοι Orpheo dicuntur. Hoc verſu:

> Νυκτερινὰὶ κῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες.

Cornuti Θεωρ[illegible]. Σεμναὶ δ' αὐτοῖς ὄφεις αἱ θεαὶ καὶ Ἐυμενίδες κατὰ τὸ τὰς τῶν ἀνθρώπων [illegible] φόνους [illegible] καὶ τὸ τῆς πονηρίας κολάζειν. Φεταινίδες δὲ τοὺς ὄφεις ἔχουσαι εἰσὶ καὶ πυρὶ, καὶ μάστιξ τῶν ἀσεβεῖς [illegible] καὶ [illegible] ἔχουσι τῶν [illegible] φαντασίαν τοῖς κακοῖς ποιεῖν, ὡς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς ἀντὶ τῶν πλημμελουμένων. Ejus ſcriptoris lib. Θεωρία eo nomine inſcribitur quod ea vox ſæpius Allegoriam valeat; allegorias autem Fabularum perſequitur Cornutus. Serpentibus etiam pro jaculis utebantur Furiæ. Ovid. Met. 4.

> ——— ————— *Erinnys*
> *Inde duos mediis abrupit crinibus angues,*
> *Peſtiferâque manu raptos immiſit. At illi*
> *Inoſque ſinus, Athamanteoſque pererrant*
> *Inſpirantque graves animos, nec vulnera membris*
> *Illa ferunt: Mens eſt quæ diros ſentiat ictus.*

Virg. lib. 7.

> *Huic dea cæruleis unum de crinibus anguem,*
> *Conjicit, inque ſinus præcordia ad intima ſubdit.*

Papinius Theb. 1. ex emendatione magni Gronovii:

> *Tum geminas quatit ira manus, hæc igne rogali*
> *Fulgurat, hæc vivo manus aera verberat hydro.*

Niſi malis legere cum Barthio:

> *Tunc geminas quatit illa manus, hæc igne rogali*
> *Fulgurat, hæc vivo vacuum aera verberat hydro.*

Auctor libri de Flum. cap. 2. de Tiſiphonâ: Ἡ δὲ [illegible] τὴν [illegible] ἐκ τῆς [illegible] ἵνα τῶν δεξιῶν [illegible], καὶ ἐπὶ τὴν [illegible] ἔβαλε.

Eumolpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ovid. Pont. 2. 9.

> *Regia progenies, cui nobilitatis origo*
> *Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.*

Ab hoc *Eumolpidæ* ſacrorum quorundam præſules dictos volunt. Æſchines contra Cteſiphontem. Fuit & Pythionices quidam, h. e. *victor in Pythiis ludis* Græciæ. Hic vitium, aliarumque arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio.

Eumolus ἐν τῷ [illegible] τῆς [illegible] adducitur à Laertio in Ariſtotele. Ambigi autem poteſt, legine debeat Ἔυμολος, an Ἔυμολπος. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 366.

Eunapius Sardianus, ſophiſta, medicus, ac hiſtoricus inſignis, Proæreſii diſcipulus, ac affinis Chryſanthii, quippe qui Eunapius impulſu hujus Chryſanthii ſcripſit de vitis Sophiſtarum, opus elegans ac venuſtum, ſed in quo paſſim prodat, quam Chriſtiano nomini fuerit infeſtus. Idem res geſtas Cæſarum, exinde orſus, ubi deſierat Herodianus, ad ſua uſque tempora perduxit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 18.

Eunice, nympha, una ex iis quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt. Item Timothei mater. 2 Tim. 1.

Eunomius, diſcipulus & notarius Ætii. Trip. Hiſt. 5. 13. Ordinatus eſt Epiſcopus Cyzici, tanquam qui poſſet populum calliditate verborum ad ſuum circumvenire conſenſum, cap. 35. & lib. 7. cap. 18. Propugnavit hæreſin Arianam, contendens per omnia, Filium diſſimilem eſſe Patri, quia nullo modo creatura poſſit ſimilis eſſe Creatori. Primum autem callidè diſſimulavit virus, tandem ſe prodens; Cyzico pulſus eſt. Quumque Samoſatenſibus à factione Ariana obtruderetur, & ſe in omnium odio eſſe animadverteret, illinc quoque diſceſſit. Tandem à Valente Imp. Cyzicum deductus eſt. Inde à populo rurſus ejectus, ad Eudoxium Conſtantinopolin venit, à quo ipſe ſe tandem ſejunxit. Ab hoc dicti *Eunomiani*. Extant contra Eunomium libri Baſilii & Nazianzeni.

Eunomus, muſicus, de quo Clemens Protreptici initio: Πανήγυρις Ἑλληνικὴ ἐπὶ νεκρῷ δράκοντι συνεκροτεῖτο Πυθοῖ, ἐπιτάφιον ἑρπετοῦ ᾄδοντος Εὐνόμου, καὶ κιθαρίζοντος [illegible] ᾆσμα τὸ. ὁ τέττιξ ἐπὶ τοῖς πετάλοις ᾖδεν ἀνὰ τὰ ὄρη, θερόμενος ἡλίῳ. Ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ [illegible]· ὁ τέττιξ τοῦ ζυγοῦ, ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς τὴν λειποῦσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν.

Eupantus Clynthius, præter temporis ſui hiſtoriam, plurimas Tragœdias ſcripſit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 38. & P. Gr. p. 53.

Euphemus, incertum an Aphrodiſius, auctor libri fuit, de patriâ ſuâ. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφροδισίας· Ἀφροδισιεὺς ὡς Εὔφημος, ἐν τῷ περὶ πατρίδος. Fortaſſe eſt idem Ἔυφημος, quem ἐν τῷ [illegible] citat Pollux 10. 27. ac ejus meminit Ammonius lib. de vocum differ. in Ἴδη. Voſſius.

Euphorbus, nobilis Trojanus Iliaco in bello à Menelao occiſus, cujus animam Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ovid. Met. 15.

> *Ipſe ego (nam memini) Trojani tempore belli*
> *Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam*
> *Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ,*
> *Cognovi clypeum ſiniſtræ geſtamina lævæ, &c.*

Euphorion, poeta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, ut eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, ejuſque poemata ſtudioſè cantarent, poſthabitis aliorum poematibus. *Obſcurum* eum vocat Tullius de N. D. lib. 2. Elegos eum ſcripſiſſe, Diomedes lib. 3. teſtis eſt, & oſtendit quoque Caſaubonus ad Suetonii Tiberium. Suidas etiam poematis cujuſdam meminit quod *Heſiodum* inſcripſerat. In quo proculdubio de agriculturâ præcepit. Quam forte ob cauſam Varro & Columella eum inter ſcriptores ruſticos celebrant. Vide Servium in illud Virg. Eclog. 10.

> *Ibo, & Chalcidico quæ ſunt mihi condita verſu*
> *Carmina.*——————

Vide etiam ſis Quintilianum lib. 10. cap. 1 & omnino Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 105. & P. Gr. pag. 66.

Euphorus, ἐν τοῖς ἰάμβοις citatur ab Athenæo lib. 2. Nec lectio ea in Ἔφορος mutanda, nam omnino diverſus eſt ab nobili illo hiſtorico. Meminit ejus Clem. 1 Strom. & Laertius in Thalete.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſſimus, Iſthmius qui de ſymmetriâ, & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit Olymp. 104. plurimaque ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ numerantur à Plinio 34. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoque genere excellens, ſibique æqualis. Juven. Sat. 3.

> *Hic aliquid præclarum Euphranoris*——

Euphrates, philoſophus graviſſimus temporibus Adriani Imp. voluntaria morte è vivis exceſſit, veniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tùm etiam propter gravem morbum, cicutam bibere poſſet. Dio.

Eupolemus, hiſtoricus, citatur à Joſepho, Clem. Alex. nec non Euſebio. *Eupolemus* tactica celebrat Ælianus lib. περὶ τάξεων, cap. 1.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendebat. Horat. Serm. 1. Sat. 4.

> *Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ, &c.*

Perſius.

> *Iratum Eupolidem prægrandi cum ſene palles.*

Scripſit comœdias 17. ex quibus 9. victoriam meruere. Periit in prælio navali inter Lacedæmonios, & Athenienſes juxta Helleſpontum commiſſo, cujus mors uſque adeo luctuoſa civitati fuit, ut poſteà edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in poſterum militare liceret. Vide Voſſ. P. Gr. p. 37. 38.

Euripides, inſignis poeta Tragicus, natus Salamine eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas 75 ex quibus 5 tantum victoriam reportarunt. Et 19 tantum extant: Auditor fuit Anaxagoræ ac Socratis. Cum Platone, diſcendi causâ, in Ægyptum ad ſapientes, & Sacerdotes profectus aliquando eſt, teſte Laertio. Vidiſſe ſe ſpeluncam terream ac horridam in Salamine, in quâ ſcriptitarit Euripides, Gellius affirmat, 15. 20. Μισογύνης à quibuſdam *ab odio mulierum* dicitur, φιλογύνης vero ab aliis. Mortuus eſt anno ætatis ſuæ 75. à canibus diſcerptus, veluti Gellius, & Val. Max. prodidere. Oſſa ejus Archelai regis juſſu, Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentaverant, ut civis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceat. *Τεσσαράκοντα*

eum

eum vocat Ariſtoteles. Et quanti verſus ejus ſecerit. Cicero, non obſcurè teſtatus eſt, ſic ad Tyronem ſcribens lib 16. Fam. Epiſt *Euripidis, cui quantum tu credis, neſcio, ego certe ſingulos ejus verſus ſingula teſtimonia puto.*

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inventus, eo tempore quo exactis 30 tyrannis, 40 principes Athenienſium Remp. adminiſtrabant. Vide Cæl. Rhod. 20. 27.

Euripus de Iſocratis diſcipulis volumen reliquit. Harpocration in Ἰσαῖος.

Euronotus, alio nomine *Vulturnus*, ventus ab Oriente hyberno ſpirans, quòd inter Notum & Eurum ſit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter in bovis ſpeciem transformatus rapuit. Ovidius, Met. 2. Item nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Heſiod. in Theog. Ovid. Faſt. 5.

——Te Sidonis Jupiter implet,
Parſque tuum terræ tertia nomen habet.

Idem ibidem:

Illa jubam dextrâ, lævâ retinebat amictus.

Luc in Dial. Ζεφύρου καὶ Νότου. Ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, φέρων αὐτὴν καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών, ἡ δὲ πάνυ ἐκ πλαγίου τῷ ὀρφνυμαν τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἀνεμούμενον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

Eurus, ventus ſpirans ab ortu brumali. Plin. 2. 47. *Ab oriente æquinoctiali ſubſolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Græci Eurum appellant.* Ovid. Met. 1.

Eurus ad Auroram Nabatæaque regna receſſit
Perſidaque & radiis juga ſubdita matutinis.

Euryale, Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argivorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus una. Vide Servium in illud Virg 6.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, unus ex principibus Peloponneſiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum 80 navibus venerunt. Hom. Catal. Fuit etiam hoc nomine Trojanus quidam arctiſſimo amicitiæ vinculo cum Niſo conjunctus, qui noctu Rutulorum caſtra unà ingreſſi magnam hoſtium ſtragem ediderunt. Verum cum inſtante jam die ſeſe recipere conarentur, in hoſtium equitatum inciderunt, à quo circumventum Euryalum cum Niſus eripere non poſſet, certiſſimæ ſeſe morti maluit objicere, quam amicum deſerere. Virgil. Æn. 2. Item *Euryalus* alius, qui cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis conſtituit. Eſt etiam hiſtrionis cujuſdam nomen de quo Juvenalis.

Nobilis Euryalum, aut Mirmillonem exprimat.

Eurybates, præco Ithacenſis ex Ulyſſis comitatu ab Agamemnone miſſus, ut ab Achille auferret Briſeidem. Hom. Iliad. Ovid. Ep.

Eurybati data ſum Talthybioque comes.

Item latro quidam aſtutiâ ſingulari, quem deprehenſum cum cuſtodes vellent cogere, ut oſtenderet quibuſnam modis conſuevisſet domos conſcendere: ille aptatis ſpongiis & ſtimulis ferreiſque retinaculis irrepſit in parietem, & ſpectantibus illis, artificique novitatem admirantibus prehenſo laqueari per tegulas effugit, eoque modo periculum evaſit.

Eurycles, Opis Piſenoridæ filia pulcherrima, quam Laertes in primâ exiſtens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quam uxorem, honore domi habuit, Ulyſſemque nutriendum ei dedit quæ & eum primò in patriam redeuntem agnovit. Hom. Odyſſ. 19.

Eurycles, vates, qui de ſe, ſuiſque incommodis aliquid ſemper divinabat Cæl. Rhod. 5. 10. De Eurycleo Engaſtrimytho vide Palmerium pag. 464. Et Montacutium ad Photii Ep. 151.

Eurydamas, vir Trojanus. Item Hectoris epitheton, quia cuncta domabat. Item pugil nobilis Cyrenæus, cui cum inter certandum forte adverſarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia dentes excuſſiſſet, ne tali ſpectaculo illi animum adderet, proindeque inſuperabilis redderetur, omnes devorabat, quâ ratione ad illum ne minima quidem facti ſuſpicio pervenit. Rhod. 21. 41.

Eurydice, uxor Orphei vatis, cujus amore captus Ariſtæus, cum vim illi inferre pararet, illa per avia fugiens incidit in colubrum in herbâ delitescentem, cujus morſu interiit. Virg. Georg. 4.

Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Feram quæ Eurydicem momordit *ſerpentem* nominat Tzetzes; nam de hâc re loquens Ταύτην (Εὐρυδίκην) ὑπ' ὄφεως φασὶ δηχθῆναι. Quod videtur ſumpſiſſe ab Apollodoro. Sic enim ille lib 1 Ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφεως. Ovid. Met. 10. *viperam*, ſic ſcribens.

Cauſſa viæ eſt conjux, in quam calcata venenum
Vipera diffudit, creſcenteſque abſtulit annos.

Orpheus vero uxoris mortem ægerrimè ferens, acceptâ citharâ, inferos adiit, ubi Plutonem Proſerpinamque tam ſuavi carmine demulſit, ut ei uxorem ab inferis reducere permitterent, eâ tamen conditione, ne prius eam quam ad ſuperos reduxiſſet, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientiâ eſſet prævaricatus, Eurydice denuo ad inferos eſt retracta. Virgilius ubi ſupra.

Jamque pedem referens caſus evaſerat omnes,
Redditaque Eurydice ſuperas veniebat ad auras,
Pone ſequens (namq; hanc dederat Proſerpina legem)
Cum ſubita incautum dementia cepit amantem,
Ignoſcenda quidem, ſcirent ſi ignoſcere manes,
Reſtitit, Eurydicenque ſuam jam luce ſub ipſâ
Immemor heu victuſque animi reſpexit, ibi omnis
Effuſus labor, atque immitis rupta tyranni
Fœdera.——

Ovid. Met. 10.

Hanc ſimul & legem Rhodopeius accipit heros
Ne flectat retro ſua lumina, donec Avernas
Exierit valles; aut irrita dona futura.
Carpitur acclivis per muta ſilentia trames,
Arduus, obſcurus, caligine denſus opacâ,
Nec procul abfuerant telluris margine ſummæ.
Hic, ne deficeret, metuens, aviduſque videndi,
Flexit amans oculos: & protinus illa relapſa eſt.

Seneca in Hercule Oetæo.

Conſumptas iterum Deæ
Supplent Eurydices colos.
Sed dum reſpicit immemor,
Nec redeuntem ſibi redditam
Orpheus Eurydicen ſequi,
Cantûs præmia perdidit.

Ita quoque cæteri poetæ. Aliter tamen viſum Platoni, qui in Convivio ſuo ſic habet: Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ ᾅδου, φάσμα δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἧκεν, αὐτὴν δὲ οὐ δόντες. Item *Eurydice* Clymeni filia, uxor Neſtoris, ex quâ ſeptem filios, & unam filiam ſuſcepit. Hom. Odyſſ. 3. Item Lycurgi uxor, quam etiam Amphitheam vocant. Apollod. lib. 2. Λυκοῦργος δὲ Νεμέας κατῴκησε, γήμας δὲ Εὐρυδίκην, ὡς δὲ ἔνιοί φασιν, Ἀμφιθέαν, ἐγέννησεν Ὀφέλτην καλούμενον Ἀρχέμορον. Argumentum lib. 5. Thebaidos:

——Archemorum ſacra ſerpente perempta
Conſpicit Euridice, genetrix miſeranda querelis
Intonat & placat Graiorum turba Lycurgum.

Item Acriſii uxor. Apollod. lib. 3. Εὐρυδίκην, ἣν ἔγημεν Ἀκρίσιος. Erat autem hæc Lacedæmonis filia, teſte eodem lib. 2 Item Ili uxor. Item Apollod. lib 3. Ἶλος δὲ γήμας Εὐρυδίκην τὴν Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐγέννησεν.

Euryleon, Latinorum rex, qui & Aſcanius Dion. Halic. lib. 1. Dicebatur & *Julus* & *Ilus*. Auctor Etymologici Magni ait, Æneam ab Aſcalo Aſcalionis rege humaniter exceptum, ibi uxorem duxiſſe, & filium ſuſtuliſſe, cui in hoſpitis ſui honorem Aſcalio nomen fecit, quod Romani in Aſcanium immutarunt. Vide *Aſcanius.*

Eurylochus, unus ſociorum Ulyſſis, qui ſolus Circes pocula non guſtavit, ideoque nec in ſuis figuram eſt tranſmutatus. Ovid. Met. 14.

——Solumque ſuis caruiſſe figurâ
Vidimus Eurylochum, ſolus data pocula fugit.

Item Phlegyarum rex, qui Pherecydi ſtruxit Thebas, antequam Cadmus adveniret, qui eas poſtea reædificabat.

Eurymachus, Thebanorum potentiſſimus, qui cum Platæas noctu per proditionem cepiſſet, rebellantibus deinde omnibus vivus in hoſtium poteſtatem venit, unaque cum ſuis omnibus ſupplicio affectus eſt. Thucydides. Item unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Ep. lib. 1.

Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex quâ Neptunus Nauſithoum ſuſcepit, regem Phæacum, Alcinoi patrem. Hom. Odyſ. lib. 7. Item filius Fauni. Stat. Theb.

Proximus Eurymedon, cui paſtoralia Fauni
Arma patris——

Eurymnus, vir quidam, qui cum per calumniam conaretur Caſtorem, & Pollucem fidiſſimos amicos inter ſe committere, alterum apud alterum inſimulans, poſt deprehenſus utrique dedit graviſſimas pœnas. Inde abiit in Proverb. *Eurymnus*, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter ſeſe committere. *Eurymas* Heſychio dicitur. Sic enim ille. Εὐρύμας Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ, ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. Καὶ γὰρ ἡ ἱστορία περὶ Φερεκύδην.

Eurypylus, Telephi fil. bello Trojano, cui propter Caſſandræ amorem intererat, extinctus eſt. Item Herculis fil. qui regnavit

regnavit in Co inſulâ, & omnium Græcorum augur peritiſſimus fuit. Virg. Æn. 2.

Suſpenſi Eurypylum ſcitatum oracula Phœbi
Mittimus.———

Prop. lib. 4.

Eurypylique places Coæ textura Minervæ.

Ubi ſis vide Paſſeratium.

Euryſtheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Junonis odio obſequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, ſperans futurum, ut ponderis magnitudine opprimeretur. Quâ in re mirum in modum deceptus eſt. Nam ille rebus ex ſententiâ confectis ſemper victor rediit, clariorque ex periculis & major emerſit. Virgil. Georg. 3.

——— *Quis aut Euryſthea durum*
Aut illaudati neſcit Buſiridos aras:

Cruentus Euryſtheus dicitur Senecæ in Herc. Oetæo. Heſiod. in Scuto Herculis.

Ὦχετο τιμήσων ἀλιτήμονα Εὐρυσθῆα.

Heſychius: Εὐρυσθεύς, Σθενέλου καὶ Νικίππης υἱός. Seneca in Hercul. Oet.

Pœnas cruentus jam tibi Euryſtheus dabit.

Euripides ſcribit Eryſtheum non in pugnâ ab Iolao interemptum, ſed ibidem captum, vivum Alcmenæ traditum fuiſſe. Strabo autem. lib. 8. Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν, inquit, στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· Τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι· τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Τρικορύθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν ὑπὸ ἁμαξιτόν. Pauſanias vero in Atticis ſimpliciter ab Iolao cæſum teſtatur, non addens in pugnâ an à pugnâ idipſum contigerit.

Eurytion, unus Argonautarum. Ovid. Met. 8. Alter Lycaonis fil. Pandari frater. Virg. Æn. 5. Tertius, faber argentarius. Virg. Æn. 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recuſaret, ab eo irato occiſus eſt, & Iole abducta, hinc *Eurytis*. Ovid. Met. 9.

Eurytidos lacrymas admoto pollice ſiccat Alcmene.

Item unus ex Centauris, qui cum Theſeo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo eſt occiſus.

Euſebius, cognomento Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teſte Hieronymo) Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus, quem πολυμαθῆ, καὶ πολυίστορα meritò appellat. Geo. Cedrenus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 17. Præcipue vero Valeſium in nuperâ editione Euſeb. Hiſt. Eccl. Item *Euſebius* Scholaſticus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. cap. 18.

Euſtathius, martyr, inter aulicos Trajani Principis, Placidus antea vocatus. Volaterr. Item *Euſtathius* Epiphaneus, ſcripſit temporum epitomen ab Æneâ uſque ad Anaſtaſium principem ſub quo fuit. Vide Suidam.

Euſtathius, Præſul Antiochenus, adverſus Arianorum dogma multa compoſuit ſub Conſtantino Principe, pulſus demum eſt in exilium Trajpolim, Thraciæ civitatem, ubi & ſepultus eſt. Sunt quoque ipſius volumina de animâ, epiſtolæque plurimæ. Hieronymus.

Euſtathius, Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, in Homerum, & Dionyſium commentarios edidit. Auctor quoque creditur 6 librorum de Iſmeniæ & Iſmenes amoribus, verum in libris nonnullis *Eumathius* dicitur. Vixit Manuelis Comneni temporibus circa An. Dom. 750. Item ſub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico, ut conſtat ex Niceta Choniate, cui Euſtathius hic vocatur nunc ὁ πολὺς καὶ μέγας ἐν λόγοις, nunc autem ἀρετῇ διαβεβοημένος ἀπανταχῆ, ac ut prudentiâ item ſingulari, & doctrinâ multijugâ celebratur. Item alius fuit *Euſtathius* Syrus, orator inſignis, qui à Nicephoro Call. in proœmio inter eos refertur hiſtoricos, ex quibus ſuam concinnarit hiſtoriam Euagrius Scholaſticus.

Euſtephius, Aphrodiſiæus ſophiſta, ſcripſit declamationes. Suidas.

Euſtochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum, & Hebraicarum literarum perita, unde & ſuo tempore *novum orbis prodigium* vocata eſt: Ingenium ſacris literis maximè devovit, atque adeo, ut Pſalmos Hebraicè legeret curſim & mirâ celeritate. Quâ in re amorem B. Hieronymi ſibi maximè conciliavit.

Euſtochius; Cappadox Sophiſta, ſcripſit ad Conſtantem Principem, de Cappadociæ, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr.

Euſtratius, philoſophus qui in ethica Ariſtotelis ſcripſit. In Bethleem civitate ſepultus eſt.

Euterpe, una Muſarum, quæ mathemata, vel, ut aliis placet, tibias invenit; à *concentus ſuavitate* nomen trahens. Eſt enim Εὖ *bene*, τέρπειν *delectare*. Virgil.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus urget.

Euthydemus, Rhetor. & Orator. qui quum ingentes opes à majoribus ſuis accepiſſet, ipſe & dicendi facultatem, & gloriam addidit, & non ſolum in patriâ magnus fuit, ſed etiam in Aſiâ primos honores adeptus eſt. Strab. lib. 14. Item alius Maſſilicus Philoſophus Apollonii Tyanæi præceptor.

Euthymenes, Maſſilienſis, Geographica conſcripſit, uti conſtat ex epitome Artemidori Epheſii. Niſi fortè *Euthymenes* legendum. Sanè *Euthymenes* Chronographus, qui Homerum una cum Heſiodo floruiſſe ſcripſit, à Clem. Alex. citatur.

Euthymenes, Chronica condidit, Clem. Alex. Strom.

Euthymius, Archimandrita in Palæſtinâ, cujus vitam ſcripſit diſcipulus ejus Cyrillus Monachus.

Euthymius, Zygabenus hiſtoricus Græcus. Saracenica ſcripſit, ubi non ſatis ſemper veritati litat, eo quod uſus ſit pravâ Alcorani tralatione. Non parum tamen laudis invenit commentando in Pſalmos, & 4 Evangelia; eo quòd ſit in *verborum proprietatibus obſervandis diligentiſſimus*, ut optimè cenſet Maldonatus in Matt. 17. 18. Vide Voſſ. H. Gr. lib. 2. cap. 27.

Euthymus, pugil in Locris Italiæ, qui *Epizephyrii* cognominantur. Hunc ſemel à Thaſio Theagene victum tradit Pauſanias, non juſto quidem certamine, ſed circumventum dolo, unde nec Theageni decretus honor, inſuper damnatus, ut mulctæ nomine talentum Euthymo ſolveret. Vide Æl. Var. Hiſt. lib. 8. & Plin. 7. 4. 7.

Eutocius, Aſcalonita, commentaria fecit in Conica Apollonii: nec non in Archimedem de ſphærâ, & cylindro, deque circuli dimenſione, item æquiponderantibus. Theone, & Pappo, eſſe recentiorem, inde cognoſcimus, quod ab utroque celebretur.

Eutrapelus, homo quidam calidiſſimus. Horatius.

--- *Eutrapelus cuicunque nocere volebat*
Veſtimenta dabat pretioſa.———

Item tonſor Mart. lib. 7.

Eutrapelus tonſor dum circuit ora Luperci.

Ubi à quibuſdam interpretatur, comis, facetus, dicax.

Eutropius, ſophiſta Italus, ut eum vocat Suidas, cùm alia quædam, eodem teſte, tum breviarium ſcripſit Rerum Romanarum, ab U. C. Uſque ad Flavium Valentem Aug. cui opus ſuum dicavit, Opus illud Græcè verſum poſtea fuiſſe à Capitone Lycio, teſtatur Suidas. Militaſſe ſe ait ſub Juliano, atque expeditioni ejus in Perſas interfuiſſe. Quò & pertinent verba Georgii Codini in Selectis de originibus Conſtantinopolitanis, ubi ſic ſcribit, Εὐτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ Ἀποστάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν τῷ Περσικῷ. Laudat vero eum teſtem in rebus Conſtantini M. quæ oculis ſuis vidiſſe eum ait. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 8. Item *Eutropius* conſul cum Valentiniano Auguſto, an. U. C. 1140. Et cum Theodoro an. 1152.

Eutyches, Conſtantinopolitanus Abbas, tertius poſt Manetem & Apolinarem, alium affirmabat eſſe Chriſtum, aliud verbum Dei; Negabatque Chriſti carnem noſtræ ſimilem, nec duas in eodem ſuppoſito naturas eſſe, ſed de cœlo corpus deſcendiſſe dictitabat, ac in Virginis uterum tanquam ſolis radios penetraſſe, ut viſum ſit ſane ex muliere generatum, quamvis vero generatum non ſit. In hunc celebrata eſt quarta Synodus. Volater.

Euxenus, priſca ac fabuloſa Italorum tempora carmine perſequutus eſt. Dion Halic. lib. 1.

Euxynthus, Lebenius Leucocomæ amator, de quo vide Strab. lib. 10. Et Plut. in Erotico.

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui ſunt populi in Cypro. Is cum Romam veniſſet, ibique de herbarum viribus multa diſſereret, volens, conjectus eſt à conſulibus in dolium plenum ſerpentibus, experimenti causâ, ubi ſerpentes ipſi non ſolum eum non mordebant, ſed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28. cap. 3.

Excetra, dicta eſt Hydra ſerpens. Plaut. in Perſâ. *Nam cum leone, & cum Excetrâ, cum corvo, cum apro Ætolico cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctare mavelim.* Vide *Hydra.*

Execeſtus, Phocenſium tyrannus duos geſtabat incantatos annulos, & ſonitu, quem invicem inter ſe edebant, rerum gerendarum tempus ſciebat, mortuus tamen eſt dolo interfectus, etiamſi id ei prius ſignificaſſet ſonitus. Ariſt. ubi de Rep. Phocenſium. & Clem. Alex. Strom. 1.

Exoucontii, hæretici Ariani, qui conabantur docere filium Dei ex nullis ſubſtantiis factum eſſe, i. e. ἐξ οὐκ ὄντων.

F A

F*Abia*, mulier Romana, quæ Fabium Fabricianum interfecit ut liberiùs poſſet laſcivire cum Petronio Valentiano liberali formâ adoleſcentulo, quocum adulterii conſuetudinem habebat. Plut. In Paralel.

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritiſſimus fuit. Plin. 36.15. Hujus quoque meminit Seneca in Epiſtolis. Item 19. Romanorum Epiſcopus martyrio coronatus. Euſeb. 6. 21. An. Dom. 151.

Fabii, Romani nobiliſſimi, ſimul ac potentiſſimi (quibus à *fabâ* cognomen erat, utpote quorum primus fabam optimè ſerebat; ſic Cicerones, Lentuli, Piſones) qui bellum adverſus Veientes ſoli cum ſuis clientibus & ſervis in ſe receperunt, cumq; ex levibus aliquot prælii ſæpius victoriam reportaſſent, tandem ad Cremeram ſluv. inſidiis circumventi, ad unum omnes cæſi ſunt. Ovid. Faſt. 2.

Una dies Fabios ad bellum miſerat omnes,
Ad bellum miſſos perdidit una dies.

Ex tantâ Fabiorum clade unus tantum ſuperfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in urbe relictus erat; ex cujus ſanguine per longam nepotum ſeriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator adverſus Annibalem creatus, cunctabundâ quâdam prudentiâ rem Romanam, aliorum Imp. temeritate labefactam, primus reſtituit, adeo, ut veriſſimè de eo Ennius dixiſſe videatur.

Unus homo nobis cunctando reſtituit rem.

Ovid.

Scilicet ut poſſes olim tu Maxime naſci,
Cui res cunctando reſtituenda foret.

Manil. lib. 1.

Invictuſque morâ Fabius.———

Claud. de bello Getico:

———*Lento luſtramine Pœnum*
Compreſſit Fabius.———

Silius, lib. 7.

———*Lento Pœnum moderamine luſit.*

Idem lib. 16.

——*Peperitque ſedendo*
Omnia cunctator nobis.

Idem alibi:

Solers cunctandi Fabius ceu nocte ſub atrâ
Munitis paſtor ſtabulis per ovilia clauſum
Impavidus ſomni ſervat pecus, effera ſævit
Atque impaſta truces ululatus turba luporum
Exercet, morſuque quatit reſtantia clauſtra.

Ubi bonum Imperatorem comparat cum vigili paſtore; Uti libro primo eundem Fabium bono publico conſulentem inducit eodem modo quo Gubernator navi proſpicit uti videre eſt in his:

Providus hæc ritu vatis fundebat ab alto
Pectore præmeditans Fabius ſurgentia bella.
Ut ſæpe è celsâ grandævus puppe magiſter
Proſpiciens ſignis venturum in carbaſa Corum
Summo jamdudum ſubſtringit lintea malo.

Val. Max.

Fabius Maximus, cujus non dimicare, vincere fuit.

Liv. lib.

Matura res erat, tergiverſatur tamen Fabius.

Fabii genus ſuum ad Herculem referunt. Unde Ovidius, Faſt. 2.

Ut tamen Herculeæ ſupereſſent ſemina gentis,
Credibile eſt ipſos conſuluiſſe Deos.

Juvenalis Sat. 8.

Natus in Herculeo Fabius lare.

Lege ſis Plut. in *Fabio*, Feſtumque in *Fovii*. Sil. lib. 2.

———*Fabius Tyrynthia proles*
Ter centum memorabat avos, quos turbine Martis
Abſtulit una dies, cum fors non æqua labori
Patricio Cremeræ maculavit ſanguine ripas.

Ubi Ovidio ſcripſit longe conſultius, cujus verba ſuperius adduxi; neque enim credibile eſt omnes prorſus Fabios cæſos uno duntaxat excepto quod idem Ovidius accinit:

Nam puer impubes & adhuc non utilis armis
Unus de Fabiâ gente relictus erat.

Et quidem contentionis funem cum Ovidio traxerunt Gellius 17. 21. Oroſius 2. 5. Sex. Pompeius voce *Numerius*. Servius in illud *Quo feſſum rapitis Fabii*, Eutrop. lib. 1. Plin. de Viris Illuſtr. Sed his omnibus ſcriptoribus idem ſcribentibus unum auſim Dionyſium apponere, qui hoc loco Ὄιος πλανώμενος. Nam indubitanter ex 300 plures impuberes reliquerant domi filios, plures graves ætate parentes, & bello immunes, pluribus erant fratres bello immaturi. Unde vero emerſa ſit opinio de unico ſuperſtite Fabio ad rationes ſuperas idem Halicarnaſſ. Dionyſius. lib 9. Archæolog. dexterè aperit: Τῶ ᾗ μυθῶν τῶν ἄλλων ἐοικότα τινὰ, ὡς λαμπρὸν ἔξω τὸ ὄν, ἐν ᾗ ἀνδραποδιστοῦ χρείας, ταύτην ἐφάπτεται τοῖς πολλοῖς τῆς δόξαν, ὅτι μόνος ἐσώθη ἐκ τῶν Φαβίων γένους λοιπός ἔστιν, οὐχ ὡς μαθητὰς ἄλλως ὄντος, ἀλλ' ὡς μαθητὸς ἐκείνους ὅμοια, ἀρετῇ τιμωρούμενοι τὸ συγγενὲς, ὁ τὰ φύσει.

Fabiola, Romana mulier, quæ cum magno ſtudio ſacras literas amplecteretur, Evangelia, & pſalmos frequentiſſimè revolvebat, ut iterata plerumque lectio amorem divinæ religionis (quâ deflagrabat) augeret magis, unde & D. Hieronymus librum de veſte ſacerdotali eidem nuncupavit.

Fabius Maximus, conſul cum C. Jul Cæſare, an U C 709. Hic in Hiſpaniâ Pompeianos vicit, Hiſpanias per deditionem accepit.

Fabius Max. Romani exercitus Imperator adverſus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad unum amiſit commilitones, ac ipſe accepto mortifero vulnere in Annibalem curſu vehementi concitatus, juxta eum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Fabricianus, captâ Tuſcio (ea eſt primaria inter Samnites civitas) victorioſam Venerem, quæ in ſummo apud illos habebatur honore, Romam miſit; Hujus uxor cum adoleſcentulo ſpecioſo adulterium committebat: quocirca redeuntem virum dolosè obtruncavit. Fabricianum vero adhuc infantem, ex urgenti liberatum periculo, clam emiſit alendum. At ille cum ad ætatis vigorem pervenit, matrem & adulterum interfecit. Senatus autem ne res illa Fabriciano eſſet fraudi decrevit. Plut. Paral.

Fabius Marcellinus, non parum laudis adeptus eſt in Alexandri Mammæi Vitâ. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 703.

Fabius, homo loquax apud Horat. Serm. 1. Sat. 1.

Cætera de genere hoc (adeo ſunt multa) loquacem ut
Delaſſare valent Fabium.——

Vide Veterem Schol. & Lævin. Torrentium in loc.

Fabius Pictor, primus Romanorum ſolutâ oratione hiſtoriam ſcripſit. Ideoque *Scriptorum antiquiſſimus* à Livio dicitur, lib. 1. & *longè antiquiſſimus auctor*, lib. 2. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat lib. 1. cap. 3. qui & alterius Fabii Maximi Serviliani ibidem meminit.

Numerius *Fabius* Pictor condidit Annales Græcos, de quo Cicero, lib. 1. de Divinat. & Halicarn. Dionyſ. lib. 1. Antiq. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag 471.

Fabius Ruſticus, hiſtoricus Latinus, floruit ſub Claudio ac Nerone. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. pag. 129.

Fabius Cerilianus, (ut Vopiſcus in Caro ait) *tempora Cari, Carini & Numeriani, ſolertiſſimè perſecutus eſt*. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 4.

Fabius Marcellinus, Hiſtoricus, de quo Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. pag. 703.

Fabricius, Rom. civis frugaliſſimus, qui in tenuiſſimo cenſu Samnitum munera forti animo ſprevit. Patellam & ſalinum ex argento tantum, colendorum deorum causâ, domi habuit, ita tamen ut patella corneo pediculo ſuſtineretur. Cujus filiæ ob paupertatem de publico dotibus ornatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domeſticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, ut ſecum eſſe vellet, ac proximum à ſe locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho; Non hoc illi conducibile eſſe, *nam ſi Epirotæ*, inquit, *ambo nos norint, à me regi, quam abs te mallent*. Cicero, lib. 3. Off. Virgil. Æn. 6.

———*Parvoque potentem*
Fabricium.———

Vide Val. Max. 4. 3. Claud. Paneg. in 4. Conſ. Hon.

Pauper erat Curius, Reges cum vinceret armis,
Pauper Fabricius, Pyrrhi cum ſperneret aurum.

Idem de bello Gildonico.

Noxia pollicitum domino miſcere venena
Fabricius regi nudatâ fraude remiſit.

Vide Florum, 1. 18. Gellius, 3. 9.

Fama, apud veteres pro Numine habebatur. Heſiodus de eâ Θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή. Dio Chryſoſt. Orat. 37. Ariſtides in 2 Platonicâ, Demoſthenes de falsâ legat, & Æſchines contra Timarchum, omnes Θεὸν nominant, & omnes Heſiodum advocant. Virg. Æn 4.

Hæc paſſim Dea fœda virum diffundit in ora.

Statius Theb. 2.

Nec minus Ogygias eadem Dea turbida terras
Inſilit.———

Idem lib. 3.

Terga comaſque Dea Scythicâ pater increpat haſtâ.

Utrobique

Utrobique ſermo eſt de Famâ. Unde etiam & Aras ſuas habent. Pauſanias in Atticis: *Eſt ſua apud illos Pudori, Famæ, Alacritati Ara.* Æſchines in Orat contra Demoſthenem: Καὶ τῇ μὲν Φήμῃ δημοσίᾳ θύομεν, ὡς θεῷ. Denique Ariſtides Orat. de non agendis Comœdiis Κληδόνι βωμοὺς tribuit.

Fannia lex lata eſt an. U. C. 508. quæ ludis Romanis, item ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus, in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos: cæteris autem omnibus denos. Gell. 2. 14. Vide Macrobium Sat. 3. 17.

Fannii, oratores duo fuere, quorum Caius Fannius, qui conſul cum Domitio fuit, unam orationem de ſociis, & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem Caius Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus & ipſo dicendi genere clarior, de his plura apud Cic. in Bruto.

Fannius, Poeta fuiſſe dicitur non admodum bonus, cujus tamen poemata in ædem Apollinis & Muſarum, aliamve bibliothecam cum imagine fuerunt delata. Horatius, lib. 1. Sat. 4.

——Beatus Fannius, ultro
Delatis capſis, & imagine: cum mea nemo
Scripta legat vulgo recitare timentis.

Eundem Sat. 10. *ineptum* vocat.

Fannius Cepio, deprehenſus in conjuratione adverſus Auguſtum, mortem ſibi conſcivit. Martialis.

Hoſtem cum fugeret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fas, illud dignum notâ, & obſervatione, priſcos Romanos Juſtitiam *Fas* appellitaſſe. Auſon. Idyll. de Diis.

Sunt & cœlicolum monoſyllaba, prima Deum Fas,
Quæ Themis eſt Graiis.——

Prima deum, inquit, i. e. antiquiſſima, à quâ ſecundam facit Rheam, quæ alio & Latino nomine appellatur *Ops*. Feſtus. *Themin deam eſſe putabant, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, eamque id eſſe exiſtimabant quod & Fas eſt.* Cui aſtipulatur vetus Gloſſarium, Θέμις, *Fas, Juſtitia*.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur à *faſce* lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ejus ſimulacrum abſconderunt, cum ex Tauricâ regione in Italiam illud adferrent. Lucil. lib 3.

——Sæpe quod ante
Optaſti, freta Meſſanen, Rhegina videbis
Mœnia, tum Liparas, Faſcelidis templa Dianæ.

Fauna, deæ cujuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore, viri autem tantâ curâ ab ejus ſacris arcebantur ut vel in ædem ejus inſpexiſſe capitale haberetur. Rationem hujus affert Macrobius Sat 1 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuiſſe tantâ pudicitiâ, ut perpetuo gynæceo, eſt hoc mulierum conclavi incluſâ, nullum unquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris, & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & *Fatua* dicebatur, quod nomen à *fando* deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: Eadem & *Bona Dea* vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb in honorem Fauni celebrantur, quarum meminit Alex. ab Alex. 3. 18.

Fauni, agrorum, & ſylvarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terrâ geniti ſint. Græci *Satyros* vocant. Virg. Geo 1.

Et vos agreſtum præſentia numina Fauni.

Ovid. Met. 1.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni.

Idem Met. 6.

— Ruricolæ ſylvarum numina Fauni.

Vide Plin. 12. 1.

Faunus, antiquiſſimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica prædicta numina genita putantur, quos *Faunos*, vel *Sylvanos* poetæ appellant, cornutis capitibus, & caprinis pedibus inſignes. Cæterum de *Fauno*, & *Faunis* vide N. Comitem Mytholog 5. 9.

Favonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans contra Subſolanum. Plin. 2. 47. à *fovendo* dictus, quòd cuncta *foveat*. Lucret. lib. 1. *Genitabilis aura Favoni.* Græci *Zephyrum* vocant.

Favorinus, philoſophus, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea Eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, *ſe Gallum Græciſſare, Eunuchum mœchum putari, & inimicum Imperatori vivere.* Ob quam cauſam ſtatua ejus dejecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt Philoſtratus; Gellius hujus ſæpè meminit. Ælian de Var. Hiſt. dicit hunc quandoque in diſputatione quâdam Adriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis, *Nonne cedam*, inquit, *ei qui habet 30 legiones*.

Febris, Dea culta eſt à veteribus, ne noceat. Val. Max. Cic. 3. N. D. *Febris enim fanum in Palatio conſecratum videmus.* Plin. 2. 7. *Febri fanum in Palatio dicatum eſt.* Duo etiam alia Febris fana Romæ fuere, unum in capite viæ Longi, alterum juxta monumenta Mariana.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum menſtruis præerat, dicta à *Februis*, i. e. *purgamentis*, quod fœminas poſt partum ſecundis exeuntibus purgare putaretur.

Februa, ſacra erant, quæ Diis manibus placandis dant menſe Februario Ovidius Faſt. 2. libro ſecundo Faſtorum.

Februarius menſis ita dicitur, quia tum *februaretur* populus, h. e. *expurgaretur*. Nam duodecim diebus continuis tum pro defunctorum manibus *februa* fiebant, h. e. *ſacrificia* καθάρσια, ſive *expiatoria*. Varro, lib. 5 de L L. *Ut iidem ſcriptores, ab diis inferis Februarius appellatus, quod tum his parentetur. Ego magis arbitror, Februarium à die Februato, quod tum februatur populus, id eſt, Lupercis nudis luſtratur antiquum oppidum Palatii, nunc gregibus humanis cinctum.* Ita enim locum legit Scaliger. Ovid. Faſt. 2.

Februa Romani dixere piamina patres,
Nunc quoque dant verbo plurima ſigna fidem.
Pontifices à Rege petunt, & Flamine Lanas
Queis veterum linguâ Februa nomen erat.
Quæque capit lictor domibus purgamina certis
Torrida cum micâ farra vocantur idem.
Nomen idem ramo; qui cæſus ab arbore purâ
Caſta ſacerdotum tempora fronde tegit;
Ipſe ego Flaminiam poſcentem februa vidi:
Februa poſcenti pinea virga data eſt.
Denique quodcunque eſt, quo corpora noſtra piantur,
Hoc apud intonſos nomen habebat avos.
Menſis ab his dictus, ſectâ quia pelle Luperci
Omne ſolum luſtrant, idque piamen habent.

Feſtus: *Februarius menſis dictus, quod tum, id eſt extremo menſe anni, populus februaretur, id eſt, luſtraretur ac purgaretur: vel à Junone Februatâ, quam alii Februalem, Romani Febralim vocant: quod ipſi eo menſe ſacra fiebant, ejuſque feriæ erant Lupercalia, quo die mulieres februabantur à Lupercis, amiculo Junonis, id eſt, pelle caprinâ, quam ob cauſam is quoque dies februatus appellabatur. Quæcunque denique, purgamenti causâ in quibuſque ſacrificiis adhibentur, februa appellantur: id vero quod purgatur dicitur februatum.* Eſt præterea triplex Sententia de menſis ejus appellatione. Una eſt eorum qui putant nomen eſſe à Deo *Februo*, quem pleriq; *Plutonem* vel *Plutonis patrem* arbitrantur. Servius in 1. Georg. *Februus Ditis pater eſt, cui eo menſe* (Februario) *ſacrificatur.* Iſidorus lib. 5. cap. 33. *Februarius nuncupatur à Februo, id eſt, Plutone, non à febre, id eſt, ægritudine*, nominatur Utrumque etiam conjungit Honorius Auguſtodunenſis, lib 2. qui eſt de temporibus, cap 5. *Secundus Februarius, à Februo, i. e. ab idolo, à Plutone Deo infernali, cui hoc menſe ſacrificabant, dum civitatem in ejus honorem hominibus luſtrabant. Dicitur etiam à Febre, i. e. frigoribus, quia frigidum eſt illud tempus.* De *Febre* etiam conſentire videtur Scriptor Iſagoges, quæ Sorani Epheſii nomen præfert. cap. 16. *Februario venam de pollice incidendam; quia tunc febricitat terra, & omnia quæ in ea ſunt.* Tertium etymon docet Athenæus, lib. 3 ubi ait Jubam Maurum putaſſe Φεβρουάριον vocem quaſi φέβριν. Sic enim dici ὑπὸ τῶν περιοικούντων φέβριν μετ' ἀναιρέσιν τῶν ὀφιδίων. Quartum etymon Suidæ eſt ſane nòtum. Nomen is accepiſſe ait à *Februario* quodam Romano Conſule, natione Gallo. Cum enim Camillus de Tyrrhenis triumphaſſet, invidia percitum clamaſſe ait, non Camillo victoriam deberi, ſed Fortunæ Romanorum: ad hæc falſis teſtimoniis inſontem, velut ad tyrannidem aſpiraret, ejeciſſe: Sed Camillum, cum Romam à Gallis recuperaſſet, cauſam in judicium adduxiſſe, oſtendiſſeque *Februarium* omnium eſſe malorum caput ac fontem, proptereáque hunc à Lictoribus veſte nudatum, & ſcirpeâ ſtoreâ indutum, adhæc virgis cæſum, urbe eſſe ejectum, relicto ab eo nomine menſis, ſed cæteris brevioris.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtianâ ſub Antonino mori læta conſpexit. Item dea, quam Romani venerabantur. Aug. de Civitate Dei.

Felicula, virgo ingenua, quæ cum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtianâ religione diverti poſſet, juſſu Flacci Comitis in Latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Felix, Claudii Cæſaris libertus, Pallantis, qui omnia apud Claudium potuit, frater fuit, Judææ præfectus, & cuncta male facta ſibi impune ratus, tantâ potentia ſubnixo, ut ait Tac. An. 12. qui de eodem Hiſt. 5. *Antonius Felix per omnem ſævitiam ac libidinem jus regium ſervili ingenio exercuit.* Nihil minus quam Arcadiæ Regibus ortus, quod illius adulatores plebi perſuadere volebant. Et hic tamen homo ſervili & ortu & ingenio, cohortibus quibuſdam & provinciæ Judææ præpoſitus fuit. Uxorem duxit Druſillam, Antonii Triumviri neptem, quâ mortuâ duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipſa Druſilla vocabatur, cujus mentionem facit B. Lucas Act. 24. Denique aliam quandam Heroinam duxit, ut indicat Suetonius in Claudii Vita, c. 28. *Trium reginarum maritum* illum appellans. Joſeph. Ant. 20. 14. Tacito lib. 12. vocatur *M. Antonius Felix.*

Felix, nomen 3 epiſcoporum Romanorum. Item duorum Conſulum. Unus conſul cum Tauro an. U. C. 1181. Alter cum Secundino, an. U. C. 1265.

Femella Amatricana, mulier conſtantiſſima, quæ quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens juſſit, ut exuto periculi metu, cœlum & Solem ſuſpiceret, quod cum feciſſet, *An*, inquit, *ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?*

Feneſtella, hiſtoricus Rom. ſæpe citatur à Plinio. Mortuus eſt Cumis, Auguſti tempore. Euſeb. *Feneſtella* alter, cujus de ſacerdotiis & Magg. Rom. ſcriptum extat eo multò eſt recentior. Verus quippe ſcriptor eſt Andreas Dominicus Floccus Florentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 101. & pag. 581. Eſt & Portæ Romanæ nomen. Ovid. Faſt. 6.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ,
Unde Feneſtellæ nomina porta tenet.

Feretrius, dictus eſt Jupiter, non à *pace ferendâ*, (ut quibuſdam placet) ſed à *ferendis ſpoliis*. Nam Romulus devictis Ceninenſibus, hoſtium ſpolia, ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa Jovi conſecravit, eodemque in loco Jovi Feretrio templum condidit: authorque fuit poſteris, ut eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Numæ Pompilii lex prima: *Quo jus auſpicio claſſe procincta opima ſpolia capiuntor. Jovei Feretrio bovem cædito, qui cepit æris trecenta darier oportet.* Quanquam alii à *feriendo* ſic appellatum malint. Vide Livium & Dionyſium in Romuli hiſtoriâ. Itemque Plut. in Romulo & Marcello. Et ante omnes Propertium lib. 4. Eleg. penult. cujus initium.

Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feronia, nemorum dea, à *ferendis arboribus* dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cum fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus revireſcere; unde Virgil. Æn. 7.

—— *Et viridi gaudens Feronia luco.*

Silius lib. 13.

——— *Itur in agros*
Dives ubi ante omnes colitur Feronia lucos,
Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

Strabo author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine ullâ læſione perambulare ſolitos.

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, Lactantio, & Auguſtino. Silius lib. 1.

Hic priſcum Numen populis, ac nomine ſolo
In terris jam nota Fides.

Idem lib 6.

Nec lector, mihi Diva Fides.

Plautus in Ciſtell.

——— *Per Fidem quod creditum eſt.*

Val. Max. l. 3 c. 2 *In ædem Fidei publicè convocati patres.* Idem 6. 6. *Venerabile Fidei numen.* Dionyſ. Halicarn lib. 2. ubi de Numâ: Πρῶτος ἀνθρώπων ἱερὸν ἱδρύσατο Πίστεως δημοσίας, καὶ θυσίας αὐτῇ κατεστήσατο, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς δημοτελεῖς.

Fidius Deus, Jovis fil. à *fide* dictus cui præeſt, ut nonnullis placet. Plautus. *Per deum Fidium credis jurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo, ut templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid Faſt. 6.

Fimbria perditiſſimæ audaciæ homo, & ad quodvis facinus deſignandum accommodatiſſimus, qui Craſſum interemit, unde Luc lib. 2.

Truncos laceravit Fimbria Craſſos.

Aug. de Civ. Dei 3. 7. Certe enim civilibus jam bellis ſcatentibus quid miſerum commiſerat Ilium, ut a Fimbria Marianarum partium homine peſſimo everteretur, multò ferocius atque crudelius, quàm olim à Græcis? Nam tunc & multi inde fugerunt, & multi captivati ſaltem in ſervitute vixerunt.

Porro Fimbria prius edictum propoſuit, ne cui parceretur; atque urbem totam, cunctoſque in eâ homines incendio concremavit. Appianus quoque in Mithridatico ſcribit, poſtridie ejus diei quo Ilium conflagravit, Fimbriam ipſum ſuis oculis omnia diligenter eſſe ſcrutatum, nunquid ſupereſſet integrum, ut illud quoque dirueret & incenderet. Hic in funere C. Marii Qu. Scævolam virum ornatiſſimum & ſanctiſſimum vulnerandum curavit. Et ubi ferrum non altè in corpus deſcendiſſe accepiſſet, diem illi dixit. Admirantibus cunctis quod Pont. Max. optimum totius urbis civem accuſaret, & crimen expectantibus, dixit ſe illum accuſare, quod non totum telum in corpore excepiſſet. Cic. pro Roſc. Amer.

Jul. *Firmicus*, reliquit Aſtronomicon libb. 8. Conſtantini M. & libb. ejus temporibus vixit. Primus vero huic artis patrocinium ſuſcepit: ſic tamen ut callidè negaret imperatorum geneſin eſſe aſtrologorum regulis ſubjectam. Satis vero frigidè Firmicum hunc laudat hujus ſcientiæ ſcientiſſimus Hieron. Cardanus in quartum Ptolemæi contextu 74. ubi commendato Ptolemæo ſubjungit: *Quare dico cavendum eſſe ab omnibus aliis libris; niſi quis velit legere commentaria Haly, & Firmicum ob linguæ candorem, & memoriam vetuſtatis.* Voſſius. Alius ab hoc eſt Jul. *Firmicus*, qui ſcripſit de erroribus profanarum religionum. Delrius ad Sen. Trag. pag. 11.

Firmianus. Vide *Lactantius.* Sophronii verſio habet Φιρμιλιανός. Quo nomine fuit Cappadox Cæſarienſis Epiſcopus apud Euſeb. Hiſt. Eccl. cujus etiam Theodoretus mem. lib. Hæreticarum Fabularum, in Paulo Samoſateno, qui eum virum illuſtrem appellat: & qui utramque habuerit eruditionem, externam viz. & divinam. Floruit autem Gregorii M. temporibus.

Flamen, Sacerdotem ſignificat. Tres autem erant *Flamines* apud Rom. qui cognomina ab eo Deo cui ſacra faciebant, ſumebant. Dialis à Jove, Quirinalis à Quirino. Martialis à Marte. Dicti quaſi *Filamines* à filo quo cingebant caput. Ita Feſtus, & Priſcianus. Varro etiam lib. 4. de LL. *Flamines*, inquit, *quòd caput velatum habebant filo.* Plutarchus à *Pileo*, quaſi *Pileamines* dictos arbitratur. Mihi nec à filo, nec à pileo id nomen accepiſſe videntur, inquit Voſſius. Longius enim vocabula hæc abeunt. Sed eſt *Flamen*, à *Flameo*, hoc eſt, *albo galero*, ſeu *velamento capitis* quo utebantur. Id autem flameum vocatum à *flameo colore*, hujus vero coloris erat, quia erant ſacerdotes Jovis Tonantis, cui is color convenit. Ita Feſtus. *Flameo veſtimento Flaminica utebatur*, id eſt, *Dialis uxor, & Jovis Sacerdos, cui telum fulmineus eodem erat colore.*

Flaminicæ, Pontificum uxores dicebantur. Summæ autem curæ fuit veteribus ne Flaminicæ calceamenta ſive ſandalia ex morticino corio geſtarent. Feſtus: *Mortuæ pecudis corio calceos, aut ſoleas fieri Flaminicis nefas habetur, ſed aut occiſæ aliòquin, aut immolatæ, quoniam ſuâ morte extincta omnia funeſta ſunt.* Servius: *Sane Flaminicæ non licebat neque calceos, neque ſoleas morticinos habere.* Hæc Neapolis ad illud Faſt. 1.

Scortea non illi fas eſt inferre ſacello.

Ubi etiam Varronem adducit lib. 6. de LL. *In aliquot ſacris, ac ſacellis ſcriptum habemus: Ne quid ſcorteum adhibeatur, adeo ne morticinum quid adſit.*

Flaminius, civis Rom. à quo *via Flaminia*, *circus Flaminius*, & *forum Flaminium*, conſul cum Annibale pugnans ad Thraſymenum lacum interfectus eſt: cujus cadaver inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inventum. Livius.

Flaminius, prænomine Quintus Superioris filius, qui Philippum Macedoniæ regem vicit, filiumque Demetrium obſidem dare coegit. Plutarchus in Flaminio.

L. Flaminius, quem Cato Cenſorius ignominioſè à ſenatu expulit, quòd Gallum quendam, in gratiam pueri quem deperiiſſet, tum cum Galliæ præerat, interfeciſſet. Livius.

Flora, Dea Romanorum, quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt, quæ cum magnas opes corporis quæſtu quæſiviſſet, pop. Rom. ſcripſit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant *Floralia*, ſive ludos *Florales*. Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus & vitibus bene proſpereque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſciviâ, convenienter in memoriam meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo, meretrices, quæ ſpectatores impudicis moribus detinerent. Ovid Faſt. 5.

Quærere conabar quare laſcivia major
His foret in ludis liberiorque jocus.

Arnob. lib. 7. *Exiſtimatur tractari ſe benificè Flora, ſi*

in ſuis ludis flagitioſas conſpexeris res agi. Nudatæ tunc in ſcenâ mimæ, teſte Senecâ; & quid non actum impudentius ſub Floræ clypeo? Æl. Lampr. de Heliogabalo: *Hierocem vero ſic amavit ut ejuſdem inguina oſcularetur, quod dictu etiam verecundum eſt; Floralia ſacra ſe aſſerens celebrare, Adegere eo Feſta, ut è Theatro ſemel Cato egrederetur, nec denuò exinde viſeret.* Val Max lib. 2. cap 10. *Eodem ludos Florales, quos Meſſius Ædilis faciebat, ſpectante, populus ut mimæ nudarentur, poſtulare erubuit: quod cum ex Favonio amiciſſimo ſibi unà ſedente cognoviſſet, diſceſſit è theatro, ne præſentia ſua ſpectaculi conſuetudinem impediret: quem abeuntem ingenti plauſu populus perſecutus priſtinum morem jocorum in ſcenam revocavit.* Hæc à Græcis Χλωρὶς dicebatur. Ovid. Faſt. 5.

Chloris eram quæ Flora vocor.

Fluonia, Juno quam mulieres colebant, quòd ſanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Boccat vel quòd menſtrua fœminarum ſingulis menſibus ſiſtere crederetur. Vide Voſſium de Idololatriâ, lib. 2. cap. 26.

Fontania, ſacra fontium, quæ fiebant coronatis puteis, & fontibus. Varro & Feſtus.

Fonteius Capito. Horat. in Hodœporico.

——Capitoque ſimul Fonteius, ad unguem
Factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.

Fontinalis, fontium Deus, cujus ſacra olim *Fontinalia*. Hinc jocus Plauti in Sticho: *Utrum Fontinalis, an Libero imperium te adhibere mavis?* Fontinalia autem Romæ quotannis celebrata ſunt ad 4. Id. Octob. uti in vetuſtis Faſtis à Fabricio (apud quem *Fontanalia* perperam legas) Had Junio, Haberto Goltzio, aliiſque editis.

Fordicidia, ut inquit Varro, feſta erant apud Romanos, dicta à *fordis*, i. e. bobus, cædendis, quæ celebrabantur ad 17. Calend. Mart.

Forculus, Deus putabatur, qui Foribus præerat, ſicut Cardinea Dea, quæ Cardinibus, & Limentinus Deus, qui Limini, ridicula Ethnicorum ſuperſtitione.

Fornicalia, feriæ à Romanis farris torrendi gratiâ inſtitutæ, quibus ad fornacem in piſtrinis ſacrificium fieri ſolebat; dicta à *Fornace* Dea, in cujus honorem hæc erant inſtituta, & celebrabantur 12. Cal. Mart. Miratur vir doctiſſimus in Lex. Philologico, in lexico veteri Fornacem ſtatui Deam; nempe non veniebat ei in mentem Ovid. illud in erudito de Faſt. opere l.6.

Et Fornicali ſunt ſua ſacra Deæ.

Item hoc ejuſdem in lib. 2.

Facta Dea eſt Fornax, læti Fornace coloni
Orant, ut vires temperet illa ſuas.

Idem:

Curio legitimis nunc Fornacalia verbis
Maximus indicit: nec ſtata ſacra facit.

A Numâ habuit initium hoc feſtum. Plinius ex Heminâ vetuſto ſcriptore, lib 13. cap. 2. *Numa inſtituit Deos fruge colere & molâ ſalsâ ſupplicare, atque far torrere, quoniam toſtum cibo ſalubrius eſſet. It & fornacalia inſtituit.* Sed fecit indictitias, non ſtatas. Hinc illi qui eo die cum Fornacalia indicebantur, feriari non poterant, Quirinalibus ſacra illa omiſſa coacti peragere forte quia hæc inter popularia. Feſtus: *Popularia ſacra ſunt, ut inquit Labeo, quæ omnes cives faciunt nec certis familiis attributa ſunt, Fornacalia, Parilia, Laralia, porca præcidanea.*

Fortuna, dea antiquis credita, Juvenal.

Te facimus Fortuna Deam, cœloque locamus.

De Fortunâ prolixe diſſerit N. Comes Mythol. 4. 9. Plin. lib. 2. cap. 7. *Toto quippe mundo & locis omnibus, omnibuſque horis omnium vocibus Fortuna ſola invocatur; una nominatur, una accuſatur, una agitur rea; una cogitatur, ſola laudatur, ſola arguitur, & cum conviciis colitur: volubilis à pleriſque vero, & cæca etiam exiſtimata, vaga, inconſtans, incerta, varia, indignorum fautrix. Huic omnia expenſa, huic omnia feruntur accepta: & in totâ ratione mortalium, ſola utramque paginam facit. Adeoque obnoxiæ ſumus ſortis, ut ſors ipſa pro deo ſit, quà Deus probatur incertus.* Ejus varia nomina vide apud Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13. Plautus in Mercatore 3. 4.

Divum atque hominum quæ ſpectatrix, atque Hera eadem es hominibus
Spem ſperatam cum obtuliſti hanc mihi, tibi grates ago.

Loquitur ad Fortunam. Ennius de eâdem apud Cic. 1. Offic.

Veſtne velit an me regnare Hera.

Plautus in Pſeudolo:

Centum doctûm hominum conſilia ſola hæc devincit Dea
Fortuna, atque hoc verum eſt: proinde ut quiſque fortunâ utitur
Ita præcellet, atque exinde ſapere eum omnes dicimus.

Franciſcus, Franciſcanorum familiæ author, à Greg. Pont. Rom. in numero Sanctorum inſcriptus eſt A. D. 1228. Ex Aſſiſiâ Italiæ Civitate oriundus fuit, *Viſionem* vero ſive *Illuminationem* ... de ſe refert, ſcilicet; Quod cum *primam Regulam* ... conſtituiſſet, quamplurimi ſtrictam nimis ac ſeveram eam eſſe judicarunt; ideoque, ut nonnihil de rigore ejus diminueret; ipſum rogaverunt. Quocirca quum in montem quendam (*Palombo* vocant) aſcendiſſet, poſt multas preces ac lacrymas cum jejunio, (nihil enim alimenti ſumpſit præter panem ac aquam) *Spiritu Sancto* ſuggerente & *Chriſto dictante*, iſtas Regulas conſcripſit, quæ adhuc obſervantiam ſuam præ ſe ferunt, ut eam ob rationem ab Honorio III. confirmabantur. Hoc tamen non obſtante, Fratres ejus de Aſſiſio rigorem ac ſeveritatem harum ſecundarum Regularum ægrè ferentes, *Superiorem* ſuum ad S. Franciſcum ſecum duxerunt. Qui cum advenientes conſpexiſſet, eos ad ſe accedere cauſamque adventûs eorum exponere juſſit. Illi vero animosè ſatis reſponderunt, novam iſtam Regulam ſeveram nimis eſſe, ac proinde eam ſibi, non autem ipſis obſervandam curaret. Tum vero S. Franciſcus facie in cœlum converſâ, Servatorem N. hoc modo compellavit: *Domine, nonne dixi tibi, quòd iſti homines mihi fidem adhibere noluerunt?* Tunc audierunt omnes vocem Chriſti reſpondentem in aere; Franciſce, *Nihil eſt in regulâ de tuo, ſed meum eſt, quicquid eſt ibi. Et volo quod Regula ſic obſervetur ad literam, ad literam, ad literam ſine gloſſa, ſine gloſſâ, ſine gloſſâ.* Simul addens, *Ego ſcio quantum poteſt humana fragilitas, & quantum volo juvare eos, qui hanc regulam amplectentur, qui ergo nolunt obſervare eam, exeat de ordine.* Quibus dictis Fratrum animos emollivit, regulaſque ſuas tali modo ſibi de cœlo dictatas quali Legem Moſi ſuper Montem Sion à Deo ipſo credidit. Hæc omnia unà cum Regula, & Papæ Bullis nec non teſtimonio S Bonaventuræ typis mandata ſunt. Interim vero carmina iſta planè impia ſunt ac blaſphema, ab homine neſcio quo μιξοχέλῳ compoſita, quæque non ſemel in Tabellâ quadam legi, ſed non ſine horrore:

Angele ſanguinea vulnus male diſcis ab haſtâ,
Alterius hic ferri cuſpide vulnus erat.
Nec benè purpureos veſtigas Magdala clavos,
Sertaque letiferis trans caput acta rubis.
Angele Franciſcum, pia Magdala conſule Matrem,
Hæc animo, ille, ſua corpore vulnus habet.

Frontinus, cognomento Julius, ſcripſit de ſcientiâ militar. Prætor Urbanus fuit, Veſpaſiano 2. ac Tito Coſſ. ut ait Tacitus lib. 4. Hiſtor. quod fuit an. U. C. 823. Eo ejurante hanc dignitatem cepit Domitianus. *Conſularem virum* eum appellat Ælianus lib. de inſtruendâ acie præfat. ad Adrianum Cæſarem cap. 1. In conſulum tamen ſerie nulla ejus mentio, ut fuiſſe videatur ex conſulibus in demortui locum ſuffectis. In pretio erat temp. Nervæ, & Trajani. Unde Ælian. præfat. Tactic. ait Frontinum idem argumentum tractaſſe, atque eum ſuæ ætatis ſcriptorem vocat. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib 3. 737, 738.

Fronto, philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini Imp. adeo ab illo dilectus ut ſtatuam ei à Senatu erigi peteret. Jul. Capitolinus. Alterius *Frontonis* meminit Tacitus. Itemque Juvenalis Sat primâ.

Frontonis Platani convulſaque marmora clamant.

Et Martialis:

Clarum militiæ Fronto togæque decus.

Frumentius, in Indiâ interiori Evangelium prædicavit, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozom. 2. 25. & Socratem, 1. 15.

Fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum vulgò *Regifugia* dicta; ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt. de Civ. Dei.

Baptiſta *Fulgoſus*, cum eſſet Dux Genuenſis, principatu à patruo ſuo dejectus fuit an. 1483. Quo vero exilii dolorem levaret, totum ſe ſtudiis dedit, atque ad fil. Petrum ſcripſit libros 9. factorum & dict. memorabilium, opus eximium, ut Leander Albertus vocat. Vide Voſſ. Hiſt Lat. p 612.

Furiæ, Noctis, & Acherontis filiæ tres. *Alecto*, *Tiſiphone* & *Megæra*. Fictum eſt à poetis infera loca Furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veteres voluerunt. Cic. pro Roſcio Amer. Tres etiam hæ Furiæ ſignificant tres animi affectus, qui homines in omnia ſcelera præcipites agunt, quorum Ira ultionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Eurip. in Oreſte. Vide *Diræ*. & *Eumenides*. His Furiis taxus, venenata arbor, uti vulgò habetur, ſacra. Claud. l. 3. de Rapt.

Qualis peſtiferas animare ad crimina taxos
Torva Megæra ruit, Cadmi ſeu mœnia poſcat,
Sive Thyeſtæis properet ſervire Mycenis.
Dans tenebras maneſque locum, plantiſque reſultant
Tartara

Tartara ferrata, donec Phlegethontis in undâ
Conſtitit & plenos accepit lampade fluctus.

Stat. Theb. 4.

——— Flagranti prævia taxo
Tiſiphones. Ubi Gloſſ. *Furiarum facibus.*

Idem Theb. 8. de Amphiarao:

Nondum illum aut truncâ luſtraverat obvia taxo
Eumenis, aut furvo Proſerpina poſte notarat.

Ideo Inferorum victimis adhibebatur. Val. Flac. lib. 1.

——— Veteris ſub nocte cupreſſi
Sordidus & multa pallens ferrugine taurus
Stabat adhuc cui cærulea per cornua Vitta
Et taxi frons hirta comis.

Fingebatur eâdem ratione apud Inferos pervenire. Sil lib. 13.

——Vaſta comas, nemoroſaque brachia fundit
Taxus, Cocyti rigua frondoſior undâ.

Lucan. lib 6. De Ditis domo:

——— Pallida pronis
Urget ſylva comis & nullo vertice Cælum
Suſpiciens, Phœbo non pervia taxus opacat.

Nec minus iter ad Inferos taxo obſitum fingebatur.

Ovid. Met. 4.

——Via declivis funeſtâ nubila taxo
Ducit ad infernas per muta ſilentia ſedes.

Anguibus redimitas res ſuas peragere dicebantur hæ Furiæ. Catullus.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo
Frons. Varro Atacinus de quapiam Furiarum.
Cujus ut aſpexit torta caput angue revinctum.

Horatius alicubi. Od. lib. 2.

——Et intortis capillis
Eumenidum recreantur angues.

Ovid. Met. 10.

Nec metues atro crinitas angue ſorores.

Virgilius:

Talibus Alecto dictis exarſit in iras,
At juveni oranti ſubitus tremor occupat artus;
Diriguere oculi; tot Erinnys ſibilat hydris,
Tantaque ſe facies aperit, tum flammea torquens
Lumina, cunctantem & quærentem dicere plura
Reppulit & geminas erexit crinibus angues.

Ovid. Met. 4. de Athamante.

Inde duos mediis abrupit crinibus angues
Peſtiferaque manu raptos immiſit. At illi
Inoſque ſinus Athamanteoſque pererrant.

Idem in Ep.

Affuit Alecto brevibus torquata colubris.

Juvenal. Sat. 6.

Dic qua Tiſiphone, quibus exagitare colubris.

Stat. Theb. 5.

——— Implicitis arcana domorum
Anguibus & ſævâ formidine cuncta replevit.

Val. Flaccus:

——— Inferni qualis ſub nocte barathri
Accubat attonitum Phlegyan & Theſea juxta
Tiſiphone, ſævaſque dapes ac pocula libis.
Tormenti genus, & nigris amplectitur hydris.

Domos autem anguibus implere, & Infernis aquis aſpergere eadem fingebantur, ut furorem ſic immitterent. Nonnus, lib. 44.

Εὐμβλάδες Πενϑῆος ἐπισμαρτεῖον μελάϑρον,
Ὧν ἡ μὲ ζωστῆρι διαϑρώσκων μελάϑρῳ,
Ταρταρίην ἐλύλιξεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσϑλην.
Κωκύτε δ᾽ ῥέεϑρον ἀφύσσατο, κ᾽ Στυγὸς ὕδωρ,
Καὶ χϑονίῳ ῥαϑάμιγγι δόμους ἔῤῥαινεν Ἀγαυῆς.

Flagello quoque armabantur hæ Furiæ. Virgil. de Tiſiphone, Æn. 6.

Continuo ſontes ultrix accincta flagello
Tiſiphone quatit inſultans.

Stat. Theb. 2.

Diva ter admoto tetigit thoraca flagello.

Val. Flac. lib. 8.

—Torto Furiarum erecta flagello
Proſilit———

Furina, Dea furiarum, ſecundum Etruſcos verò dea Sortium ad lites dirimendas. Sacra ejus *Furnalia*, vel *Furinalia*.

G A

G*Abienus*, fortiſſimus Aug. Cæſaris claſſiarius à Sext. Pompeio captus cujus juſſu inciſâ cervice jacuit in littore toto die, deinde cum adveſperaſſet, petiit ut Pompeius ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab inferis remiſſum habere quod nunciaret. Miſit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit, *Diis Inferis placere Pompeii cauſas, & partes pias*; proinde eventum futurum quem optaret, hoc ſe nunciare juſſum, argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, atque ita evenit. Plin. 7. 1.

Gabina, Juno à Gabinis religioſiſſimè culta. Virgilius Æn. 7.

——— Quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt. ———

A. Gabinius Romanus vir Conſularis, qui cum Syriæ præeſſet, Ptolemæum Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone lib. 17. In hæc verba, *Sed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor in deſcribendâ Mauritaniâ, fabulis prodigioſis abſtinet.* Scribit enim apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumpti cubitorum ſexaginta, namque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam de Elephantis fabuloſa quædam, &c.

Gabinus cinctus. Virgil.

Ipſe Quirinali trabeâ cinctuque Gabino
Inſignis reſeras ſtridentia limina conſul.

Ubi Servius, *Gabinus cinctus eſt togâ ſic in tergum rejectâ, ut una ejus lacinia à tergo revocata hominem cingat. Hoc autem veſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia cum Gabii Campaniæ civitas ſacris operaretur, bellum ſubito venit, tum cives accincti togis ſuis ab agris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam.* Lucan. lib 1.

Turba minor ſequitur ritu ſuccincta Gabino.

Liv. lib. 8. De Conſule Decio qui ſe devovebat. *Ipſe incinctus cinctu Gabino armatus in equum inſiluit.* Denique interpres Perſii ita ſcribit, *Habitu Gabino Dii penates formabantur involuti togâ ſupra humerum ſiniſtrum & ſub dextro.*

Gad, Palæſtinæ urbs, ut habet Benjamin, quam ſuo tempore *Niphas* dici ſcribit. Item, filius Jacobi ſeptimus ex Zelpha, ancilla Leæ uxoris ejus. Gen. 10. Nomen etiam Prophetæ, 1. Reg. 22. A verbo גדד *gadad turmatim convenire.* *Gad* primum ante alia Numina apud Syros culta, memoratus Gen. 30. com. 11. *Peperit itaque Zilpah ancilla Leæ ipſi Jacobo filium, & ait Leah* בגד *Bagad, & vocavit nomen ejus Gad.* Ebræorum aliqui *Fortunam bonam* hic intelligunt, Leamque loquutam, quaſi partui benè eſſet ominata; unde vulgata editio, quæ D. Hieronymi dicta, *Feliciter* pro *Bagad* habet. Rabbini ſiquidem reſolvunt בגד in בא גד i. e. *venit Gad*, quod interpretantur per בא מזל טוב *Ba Mazal tob*, i. e. *venit Fortuna Bona*, ſive *ſidus bonum*, *bonus Dæmon.* Et Mazorethis eſt hæc una ex quindecim dictionibus, quæ ſcribuntur ut una, & leguntur ut duæ. Certe גאד Arabibus *bonus*, ſeu *beneficus* eſt, adeoque *Jovis ſtellam* denotat. Ut Ebræi autem, ita Chaldæi locum illum Geneſeos, de verbis Leæ interpretantur. Onkelos enim habet אתא גד *Atha Gad*, i. e. *venit Fortuna*, ſeu *Gad.* Arabs quoque editionis Erpenianæ idem habet. Sed Paraphraſtes ille Pentateuchi qui ſub Jonathanis Ben-Uzielis nomine circumfertur, אתא מזלא טבא *atha Mazala taba*, i. e. *venit Mazala* ſive *Fortuna Bona.* Atque Targum Hieroſolymitanum אתא גדא טבא i. e. *venit Geda*, ſeu *Gad felix*, ſive *bonus.* Verum hæis ſeptuaginta καὶ εἶπε Λεία, ἐν τύχῃ, vertunt, quaſi *Beth* ſervilis eſſet loco præpoſitionis. Atque ita habet exemplar vetuſtiſſimum Geneſeos in Bibliotheca Cottoniana: Sed & in Græcorum verſionibus nonnullis legebatur ἐπιτυχής, uti videre eſt apud B. Chryſoſtomum in Gen. ſermone 56. Id interpretatur ille per ἐπέτυχον τῆς αἰτήσεως. Inde etiam Latinis olim, *Beata facta*, vel *Felix ſum* ibi ſubſtitutum, uti advertit ibidem D. Auguſtinus. Vide Seld de Diis Syris, Synt. 1. cap. 1.

Cn. Lentulus Gætulicus, Tiberii & C. Caligulæ temporibus vixit. Pater ejus fuit Cn. Lentulus Coſſus Gætulicus, qui cum L. Calpurnio Piſone conſulatum geſſit an. U. C. 752. Hujus mortem Tacitus refert, lib. 4. Annalium. Ibidem & filii meminit, quem conſulatum geſſiſſe ait cum C. Calviſio Sabino an. U. C. 778. Eo anno Tiberius Imp. Româ cum

modico

modico comitatu in Campaniam abiit: nec Romam poſtea reverſus fuit, ut præter Tacitum auctor eſt Sueton. in Tiberio cap. 39. & Dio lib. 48. Anno autem proximo huc ipſe Gætulicus in Germania ſuperiori cum proconſulari fuit imperio, quinto imperii ejus anno occiſus eſt Romæ Sejanus. Tum accuſatus quoque Gætulicus, quod Sejani filium ſibi generum deſtinaſſet. Sed animoſâ ſatis epiſtolâ ſe defendit, ac tantum effecit, ut delator urbe exigeretur: quâ de re vide Tacitum lib 6. Annalium. Dum ſuperioris Germaniæ legiones curat, ut ibidem legere eſt, *mirum amorem adſecutus eſt, effuſæ clementia, modicus ſeveritate, & proximo quoque exercitui per Luc. Apronium ſocerum non ingratus.* Sed benevolentia iſta militaris eum poſt Tiberii obitum Caio ſuſpectum reddidit. Nec aliâ de causâ ab eo occiſus fuit. Docet hoc nos unus Dio Caſſius, lib. 59. *Γαιτυλικὸν Λέντελον, τά τε ἄλλα εὐδόκιμον ὄντα, καὶ τῆς Γερμανίας δέκα ἔτεσιν ἄρξαντα, ἀπέκτεινεν, ὅτι τοῖς στρατιώταις ᾠκείωτο.* Hiſtoriam ſcripſit, cujus meminit Tranquillus in Caligulâ, cap. 8. *Cn. Lentulus Gætulicus* (Caligulam) *Tiburi genitum ſcribit.* Poematis etiam claruit. Hinc Martialis præfat. lib. 1. *Sic ſcribit Catullus, ſic Marſus, ſic Pedo, ſic Gætulicus.* Meminit & Probus Grammaticus in Virgil. Georg. 1. ubi tres ejus hexametros adfert. Adhæc Sidonius, lib. 2 epiſt. 10. ubi nomen amicæ ejus Cæſeniæ fuiſſe ait. Et Carm. 9.

Non Gætulicus hic tibi legetur.

Imò & ejus eſſe epigrammata videntur, quæ libb. 3. & 6. Antholog. leguntur ſub nomine Γαιτυλίκου, vel, quod malim, Γαιτυλικοῦ.

Rob. Gaguinus, natus eſt in vico Callimâ, qui eſt in Arteſiæ finibus ad Liſam flu. Puer ingreſſus eſt Monaſterium Prævinenſe, ac factus eſt Cœnobita S. Trinitatis. Inde Lutetiam Studiorum gratiâ profectus titulum Doctoris utriuſque juris accepit; tantaque prudentiæ ejus fama fuit, ut regum nomine ſæpius miſſus ſit legatus in Italiam, Germaniam, Britanniam. Scripſit libros undecim de geſtis Francorum. Ob. Lutetiæ. 1502.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partûs doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mirâ aſtutiâ dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu, ac lætitiâ geſtientem, & ſolutam jam partu reginam mentiendo confirmaſſe: quâ re intellectâ admiratione ſimul ac dolore concitam Deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubito Alcmenam ſine ullo cruciatu Herculem enixam: Lucinam vero indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis *galen*, i. e. *muſtelam* mutaſſe, hâc additâ pœnâ, ut ore quo præcipuè peccaverat, pareret. Ovid. Met. 9.

Galatea, nympha marina, Nerei & Doridis filia, à Polyphemo adamata, quem cum illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, rivalem ſaxo de rupe avulſo interfecit, cujus caſum miſerati dii marini in fluvium ſui nominis eum commutarunt. Ovid Met. 13.

Candidior nivei folio Galatea liguſtri.

Notat Erythræus Poetas cum incidunt in Galateam, ſibi plurimum indulgere in eâ deſcribendâ; firmat Homero & Heſiodo; unde Philoxenus apud Athen. lib 1. illam vocat *ἱερόφυλλον*, Ovid. quoque lib. 2. Amor. Eleg. 11. uni Galateæ commendat Corinnam navigantem, tanquam formoſa curare formoſam debeat. Virg. Æn. 9.

——— Qualis Nereia Doto

Aut Galatea ſecat ſpumantem pectore pontum.

Galba Sergius, vir conſularis temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex præturâ Hiſpaniam obtinentem 30 millibus Luſitanorum perfidiâ trucidatis Viriatthini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem ait eum trium Luſitaniæ civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus acturum, 9 millia hominum trucidaſſe. Pædianus dicit eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duoſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordiâ fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita dictus. Eſt enim *galba* vermiculus miræ exilitatis qui in eſculentis naſcitur. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant *galbam*. Alii quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum, illitis demum *galbano* faſcibus ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturnâ valetudine *galbeo*, h. e. remediis lanâ involutis, uteretur. Vitam ejus lege ſis apud Sueton.& Plut.

Galenus, medicus excellentiſſimus, ex Pergamo Aſiæ urbe; Clarus eſſe cœpit temporibus Trajani. Natus patre architecto civitatis eruditiſſimo, adoleſcens in Dialecticis, & elementis philoſophiæ, quòd ingenio valeret, feliciſſimè profecit, & mox ad medicinæ ſtudium animum adjecit. Præceptores audivit medicos eâ ætate præſtantes, Satyronem & Pelopem. Profectus deinde Alexandriam eſt, ubi tum hominum erat doctorum frequentia, quorum judicia & ſtudia exploravit. Romam quoque venit, ibique multa ſcripſit, annos natus quatuor & triginta. Inde enim diſcedens anno 37. in Aſiam rediit. Sed non multò poſt in Italiam literis Imp. Veri, & Antonini, revocatus eſt. Inde poſt interitum Antonini, qui in bello Marcomannico periit, in patriam rediit, ibique conſenuit, ac cum corpore & valetudine eſſet imbecilliori, quemadmodum de ſe ipſe ſcripſit, diligentiâ tamen in victu, & temperantiâ, ſatur ſcilicet nunquam de menſa ſurgens, vitam in extremam uſque ſenectutem produxit.

Galeotæ, vates quidam in Siciliâ. Cic. 1. de Divin. *Hunc interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Siciliâ nominabantur, reſponderunt.* &c. Vide Ælian. lib. 12. cap. 45. Γαλεοὶ Heſychio. *Γαλεοί, μάντεις εἰσὶ κατὰ τὴν Σικελίαν φυλῆς.* De quibus ita Archippus apud Athenæum.

Γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Mythologi apud Stephanum à *Galeote* deducunt filio Apollinis & Themiſtûs; nempe ad fabulas confugerunt, cum neſcirent Phœnicium גלה *gala*, unde *Galei* & *Galeotæ* dicti propheticum eſſe vocabulum. Bochartus.

Galli, Cybeles ſacerdotes, qui ſi deliquiſſent in ſacris, verberabantur. Plut. adverſus Colotem: *Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζειν* hoc eſt in æde. Deorum matris. *Μήτηρ* enim paſſim apud Græcos eſt Cybele non addito τῶν θεῶν. Pindarus: *Σοὶ μὲν κατάρχει μᾶτερ πάρα μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων.* Unde ſimpliciter *μητρῷον* Athenis erat ædes matris Idææ. Pollux: *Ἐλέγετο δὲ τι καὶ Μητρῷον Ἀθήνησι τὸ τῆς Φρυγίας Θεᾶς ἱερόν.* Moſchopulus: *Μητρῷον Ἀθήνησι, τὸ τῇ μητρὶ τῶν παρ' αὐτοῖς θεῶν ἀνειμένον.* Hi ſacerdotes ſeſe caſtrabant. Ovidius in Faſtis:

Nullaque ſunt ſubito ſigna relicta viri.

Non ſolum in corpore, ſed etiam in illo in cultu. Lucianus de Deâ Syriâ: *Ὡς γάρ σφιν ἡ Ῥέα ἔτμηθη, βίον μὲν ἀνδρήιον ἀπεπαύσαντο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψαντο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσαντο.* Ad hujus imitationem Hierapoli quotannis veris initio ſe caſtrabant, & muliebri veſtitu in poſterum incedebant. Lucianus ubi ſupra: *Λαβὼν δὲ ξίφος αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε, ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην τάδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην καὶ κόσμον τὸν γυναικήιον λαμβάνει.* Capitis jactatio his Gallis peculiare fuit. Ovidius ubi ſupra:

Venit in exemplum furor hic, molleſque miniſtri

Cædunt jactatis vilia membra comis.

Plura obvia ſunt hujuſce ritus exempla, ſed ſatis hoc unum Lampridii de Elagabalo: *Jactavit autem caput inter præciſos fanaticos, & genitalia ſibi devinxit, & omnia fecit, quæ Galli facere ſolent.* Lucanus, lib. 1.

——— Crinemque rotantes

Sanguineum populis ulularunt triſtia Galli.

Vulcatius *Gallicanus*, unus ex Hiſtoriæ Auguſtæ ſcriptoribus, ſub Diocletiano. Vide Voſſ. Script. Lat. Hiſt. 2. 5.

Gallicanus, Conſul cum Attilio Titiano, an. U. C. 879. & cum Venuſtio, an. U. C. 902. & cum Symmacho, an. U. C. 1082.

Gallienus, unà cum Licinio Valeriano, Romanorum Imperator, an. U. C. 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ.

Gallienus, Imp. Rom. cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, ut in his etiam jocari non dubitaverit. Nam cum accepiſſet Ægyptum à Rom. Imperio deſciviſſe, *Quid enim*, inquit, *ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus?* Perditâ Galliâ, ridens. *Et non eſt*, inquit, *tuta Reſp. ſine trabeatis ſagis?* Aſiâ Alemannorum, & Scytharum incurſationibus vaſtatâ: *Quid*, inquit, *ſine Aphronitis eſſe non poſſumus?* Cælius Rhod. lib. 18. cap. 21.

Gallio, L. Annæi Senecæ frater natu maximus, ad quem Libros de Irâ ſcripſit & miſit, quem in iis Novatum appellat: ut eundem. inſcriptione, de V.B. *Gallionem fratrem*, itemque in epiſt. *Dominum ſuum Gallionem*, honeſte ut ſeniorem fratrem. Hunc à ſuavitate ingenii Statius commendat:

Hoc plus quam Senecam dediſſe terris

Et dulcem generaſſe Gallionem.

Sonante tamen & ſtrepente quâdam eloquentia fuit, auctor lib. De cauſis corruptæ eloquentiæ oſtendit, qui commemorat *tinnitus Gallionis*; ſi tamen hujus non patris adoptivi.

Gallus Cornelius poeta, Ægypti Præſes: anno ætatis ſuæ quadrageſimo propriâ manu ſe interfecit, unde illud:

Sanguinis, atque animæ prodige Galle tuæ.

Vide Voſſ. de Poetis Lat pag 25.

Ganymedes, Trois fil. puer formoſiſſimus, quem cum Jupiter deperiret, in Idæ monte venantem ab aquila rapi juſſit, & in cœlum afferri, eumque poculis præfici, repudiato miniſterio Hebes, filiæ Junonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat. Hujus raptus in aulæis apud veteres exprimi ſolebat. Virgil. Æn 5.

Intextuſque puer frondoſâ regius Idâ

Veloces

Veloces jaculo cervos, curſuque fatigat
Acer, anhelanti ſimilis: quem præpes ab Idâ
Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis.

Papinius, lib 1 Theb.

Hinc Phrygius fulvis venator tollitur alis,
Gargara deſidunt ſurgenti, & Troja recedit.
Stant mœſti comites, fruſtraque ſonantia laxant
Ora canes, umbraſque petunt & nubila latrant.

Val. Flaccus, lib. 2. Argon.

Pars & frondoſæ raptum expreſſerat Idæ,
Illuſtremque fugam pueri: mox æthere lætis
Adſtabat menſis: quin & Jovis armiger ipſe
Accipit à Phrygio jam pocula blanda miniſtro.

Et ante omnes Plautus in Menæchmis:

Dic mihi, num quà tu vidiſti tabulam pictam in pariete,
Ubi Aquila Catamitum raperet, aut ubi Venus Adoneum?

Hyginus in Aſtron. Poetico tradit Ganymeden inter ſidera tranſlatum conficere ſignum illud quod *Aquarium* vocamus, quòd ejus ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem referre videantur. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt ſapientes ethnici, teſte Cicerone, lib. 2. Tuſc. quàm prudentem virum è Deo amari, & illum ſolum proxime accidere ad divinam mentem. Eſt enim Ganymedes anima hominum quam ob eximiam virtutem Deus ad ſe rapit. Pocula autem Jovi miniſtrare, nihil aliud eſt quam Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab animâ virorum ſapientum procedunt. Porro Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolum quia vir ſapiens caret ſordibus animi, verum etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, ut ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſibi amores in animis hominum excitaret. Dicitur etiam ab aquilâ raptus in cœlum fuiſſe propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Jove in aquilam verſum, quòd adjutor ſit Deus ad Sapientiam. Obſcœna autem & turpia quæ ab impuris quibuſdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amovenda ab adoleſcentum oculis, & auribus boni omnes neceſſarium eſſe indicant. Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Idem:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

De loco autem ubi raptus Ganymedes, diſſentiunt Strabo & Athenæus; uterque lib 13. Prior ait oſtendi illius ἁρπάγιον in confinio Cyziceni & Priapeni agri: poſterior apud Chalcidenſes. Suidas vero raptum iſtum longè aliter narrat, quam habetur in fabulis, ut etiam Oroſius, l. 1. c. 12. ex Phanocle poetâ. Ab Homero ἀντίθεος dicitur, h. e. *par Deo.* Item ξανθὸς, *flavus.* Ἀγακλυτὸν eum vocat Qu. Calaber, lib. 8. Χαροπὸν *gratum aſpectu*, vel *fulvum* Theocritus Idyl. 12. & Οἰνοχόον, h. e. *pincernam*: Idyll. 15. Nonno in Baſſaricis Τρώϊος βουκόλος, εὐχαίτης, ἡβητὴς, δμητὴρ Διὸς κυπέλλων, & ἱμερόεις dicitur. *Regius puer* vocatur Virgilio Æn. 5. *Puer Idæus* Ovidio Faſt. 2. *Phryx puer* eidem Faſt. 4. ac *Iliacus puer* Triſt. 2. *Sangaricus puer* autem Statio Sylv. 3. Hinc pro pincerna quovis uſurpatur, ut *Garrulus Ganymedes* apud Juvenalem pro Afro pocillatore. Et Martialis:

Atque mihi ſervit pro Ganymede manus.

Hoc eſt, ipſe mihimet potum præbeo. Not. hic quòd Echemenes Ganymedem non à Jove ſed Minoe raptum tradit Athen. lib. 13. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς οὐ τὸν Δία φησὶν ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα.

Gargaris, Curetum rex, mellis colligendi uſum primus invenit. Hunc cum ex filiæ ſtupro nepos proveniſſet, omnibus modis eum perdere conatus eſt, ſed fruſtra; tandem vero tot caſuum periculorumque, quæ evaſerat, admiratione, ſucceſſorem illum in regnum deſignavit, nomenque illi Habidis impoſitum eſt. Juſtin. lib. 44.

Gargilius, hiſtoricus, qui vitam Alexandri M. eſt diligenter perſecutus. Item venator nobilis, de quo Horatius.

——Venator ut olim
Gargilius, qui mane plagas, venabula, ſervos
Differtum tranſire forum populumque jubebat, &c.

Gaudentius, epiſcopus Ariminenſis pius & orthodoxus, tempore Conſtantini Imp quum impiæ ſynodo Arianorum epiſcoporum, qui Arimini convenerant, nollet aſſentiri, crudelitèr interfectus eſt.

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas; ponitur autem pro inferno, hâc occaſione, teſte Hieronymo: Erat idolum Baal juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filioſque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *vallis Hinnom.* Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6. Origenes, lib. 6. contra Celſum: Τὴν γέενναν ἡμεῖς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γεγραμμένην ὡς κολαστήριον εὑρόντες, ἐζητήσαμεν εἴ που τῶν παλαιῶν γραμμάτων ὀνομάζεται, καὶ μάλιστα ἐπεὶ καὶ Ἰουδαῖοι χρῶνται τῷ ὀνόματι. Εὕρομεν δὲ ὅπου μὲν φάραγξ υἱοῦ Ἐννὸμ ὀνομαζομένην ἐν τῇ γραφῇ, ἐν δὲ τῷ Ἑβραϊκῷ, ἀντὶ τοῦ φάραγξ, μεμαθήκαμεν ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον ἐλέγετο ἡ φάραγξ Ἐννὸμ, καὶ ἡ Γέεννα. Ἐντυχόντες δὲ τοῖς ἀναγνώσμασιν, εὑρίσκομεν καὶ ἐν τῷ κλήρῳ τῆς φυλῆς Βενιαμὶν τὴν γέενναν ἢ φάραγγα Ἐννὸμ κατειλεγμένην, ἐν ᾧ ἦν καὶ Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἐξετάζοντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μετὰ ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ κλήρου Βενιαμὶν καὶ τὸν φάραγγα Ἐννὸμ, εὑρίσκομέν τι εἰς τὴν περὶ κολάσεως τόπου μεταλαμβανόμενον εἰς τὴν βασάνων κάθαρσιν τινῶν ἢ ψυχῶν.

Gelaſius Cyzicenus, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, tribus libris complexus eſt res in Synodo Nicenâ geſtas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag 264.

Gellias, vir Agrigentinus. mortalium omnium munificentiſſimus, de cujus φιλοξενίᾳ, & in omnes hoſpitalitate multa Diodorus Siculus, lib. 13. nec pauciora Val. Max. lib. 4. cap. ult. Male Τελλίας vulgò apud Athenæum, lib, 1.

A Gellius, quem nonnulli *Agellium* vocant, Grammaticus, Noctium Atticarum ſcriptor. Antonini Pii temporibus vixit, non diu poſt mortem Plutarchi. Coætaneos habuit Phavorinum Epicteti auditorem, Corn. Frontonem, & Herodem Atticum, quorum ſecundum adoleſcens Romæ docentem audivit, teſte ipſo lib. 19. cap. 8.

Gelo, puer quidam, qui à lupo feliciter & fortuito caſu ſervatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipſe aliquando in ludi literarii veſtibulo libellum manu retinens ſederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum auferentem, cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi magiſtrum, omneſque pueros commotos, ut illi ſuppetias ferrent, arma, fuſteſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum ſtatim ruinam dediſſe, contignationibus ſolutis, pueroſque omnes cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur, eoque modo Gelonem à lupo ſervatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. 4. 104.

Geminus Rhodius, Ciceronis ac Pompeii temp. de Geometriâ ſcripſit. Proclus Γεμῖνον vocat, vix autem dubito, quin ſit nomen Romanum. Sane *Geminis*, *Geminus* & *Geminianus* celebrantur in antiquis ſcriptoribus, & inſcriptionibus. Vide Voſſ. de Scient. Math pag. 160. & 329. Et Petavium præfat. ad Uranologion.

Gemoniæ, ſcalæ dicebantur Romæ ad quas corpora damnatorum, impacto unco trahebantur. Suetonius: *Nemo punitorum non in Gemonias abjectus, uncoque tractus.* Tacitus de Sabino: *Tunc confoſſum, collaceratumque, & abſciſſo capite truncum corpus Sabini in Gemonias trahunt.* Et Plin. 8. 40. ſcribit canem à corpore ſervi non receſſiſſe abjecto in gradibus Gemoniis. Nonnulli à *Gemonio* auctore ſic dictos putant. Beroaldo autem à *gemitu* ſic appellati videntur.

Genethlius, Jupiter ſic dictus, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum. Item doctiſſimus ſophiſta Palæſtinus, diſcipulus Minutiani, & Agapeti, ſcripſit autem multas λαλιὰς, ſeu διαλέξεις, & μελέτας, & multa alia. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta, ut Ariſtophanis Interpres ait, quòd genituræ præſit. Vide Ariſtoph. in Nubibus. Heſychius: Γενετυλλὶς γυναικεία θεὸς τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι περὶ τὰς φύσεις ἐοικυῖα τῇ Ἑκάτῃ, διὸ καὶ ταύτῃ κύνας προτιθέασιν, ἔστι δὲ ξενικὴ ἡ θεὸς, καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν.

Genius, dicebatur Naturæ deus apud veteres, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, unde cujuſque rei dicebatur ſuus genius. Accipitur aliquando pro ipſâ naturâ. Quidam ipſam animam, vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet, unde *Geniales* apud priſcos vocabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde Proverbium *Genio indulgere.* Fuerunt etiam, qui aquam, terram, ignem, aerem, item 12 ſigna, & Solem, & Lunam Deos genios facerent, & *à gerendo*, quod multa gerere poſſent, primùm *Gerulos*, deinde *Genios* appellatos eſſe putarent. *Loci genius* apud Virgilium ponitur pro deo topico. Orare ſolebant antiqui per Genium. Prop. 4. 9.

Exuitur,

Exuitur, Geniumque meum proſtratus adorat.

Tibull. 4. 4.

Perque tuos oculos, per Geniumque rogo

Horat. Ep. 7. lib. 1.

Quod te per Genium, dextramque, Deoſque Penates,
Obſecro, & obteſtor. ———

Stat. 2. Sylv.

———*Dum cunctis ſupplex advolveris aris,*
Et mitem Genium Domini præſentis adoras.

Soranus apud Aug. de C. D. 7. 13. *Genius, Deus eſt*, inquit, *qui præpoſitus eſt & vim habet omnium rerum gignendarum. Et alio loco Genium eſſe dicit uniuſcujuſque animum rationalem.* Vide Cenſorinum de die Natali c. 3. & ad eum Lindenbrogium. Genius, inquit Fungerus, inter Deos ſelectos unus, ut quidam volunt, à *generando* nomen ſuum obtinere videtur. Sed non omnes idem de eo Sunt enim qui cuique loco ſuum aſcribunt, ſunt qui cuique homini ſuum aſſerunt. Auguſtinus Deum eſſe dicit qui omnium rerum gignendarum vim habeat, juxta profanam veterum opinionem, quanquam Varronem affirmare dicat, genium eſſe uniuſcujuſque rationalem animum. Feſtus Pompeius cum Auguſtino facit, uterque vero à *gignendo* derivat. Quare & Cenſorinus, qui hunc nobis aſſiduum velut obſervatorem appoſitum dixit (ut & Plutarchus Menandrum dixiſſe refert ἅπαντι ἀνδρὶ δαίμονα συμπαραστατεῖν εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸν τοῦ βίου) appellatum ait, ſive quòd, ut generemur curet, ſive quòd unà gignatur nobiſcum, ſive quòd genitos ſuſcipiat ac tueatur. Quin veteres unicuique homini duos tribuebant genios, ſicut Angelos nonnulli ex noſtris Theologi, Baſilius imprimis adverſus Eunomium. Unum ex his bonum, alterum affirmabant malum, quem Empedoclem Terreſtrem appellaſſe crediderim apud Plut. his verbis: Διτταί τινες ἡμῶν ἕκαστον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες, ἐνδεία, χθονίη τε. Idem vult Servius ad illud Virgilii:

———*Quiſque ſuos patimur manes:*

Quando ait: *Cum naſcimur duos Genios ſortimur, unum qui hortatur ad bona, alterum qui depravat ad mala, nec incongruè dicuntur Genii, quod cùm unuſquiſque genitus fuerit, ei ſtatim obſervatores deputantur.* Celebratur & illud Menandri:

Δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενομένῳ.

Arrianus in Epictetum etſi non ſtatuit duos, unum tamen cuique proprium Dæmonem pervigilem & incorruptum aſſignatum docet hoc modo: Καὶ ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε τὸν ἑκάστου δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάττειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τοῦτον ἀκοίμητον, καὶ ἀπαραλόγιστον. Simulachrum Genii (ne illud omittam) interdum ſerpentis imagine effingebatur, interdum puerili, juvenili, ſenili formâ. Coronabatur Platani foliis, reſque illi ſacra fiebat floribus & mero. Unde Perſius.

———*Funde merum Genio.*
———*Silvanum lacte piabant*
Floribus & vino Genium.

Cùjus rei cauſam explicant Cenſorinus & Varro Thura quoque huic Deo adolebant. Tibullus de Natale Cherinti.

Magne Geni cape thura libens.

Geniales lectuli, qui puellis nubentibus ſterni ſolebant, vel à liberis *generandis* traxere nomen. Ab eadem orig. *genitalia* corporis partes verendæ, & *genitores* vocabulum deducunt. Plura de Genio vide apud Mart. Delrio Not. ad Senecæ Medeam verſu 1.

Genſericus, Princeps Vandalorum, quum Carthaginem cepiſſet, omneſque opes, interfectis civibus in jus ſuum vertiſſet, animum ad Eccleſiarum ſpoliationem adjecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione privatas, equorum ſuorum ſtabula fecit.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius, Trapezuntius, nobilis Philoſophus, qui in extremâ ſenectute, omnium literarum, quas antea, noverat, nominiſque ſui oblitus eſt.

Georgius Cappadox, Trib. Mil ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem peremit, liberatâ puellâ, quæ eidem in prædam devota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam à Satanæ tyrannide liberantis imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt. Cæterùm veram hanc fuiſſe hiſtoriam multis argumentis probatum it vir doctus Petrus Heylinius libro cui Titulus. *The Hiſtory of Saint George.*

Georgius Piſides, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Diaconus, & Chartophylax, flor. circa A. D. 640. Condidit poema de opere 6. Dierum, quod Sergio Patriarchæ dicavit. Conſtitit olim 3. Senariorum millibus, ut Suidas teſtatur. Sed ex iis hodie ſolum ſuperſunt mille octingenti octoginta, qui procemium ſunt operis. Fecit quoque Senarios *de Vitæ Vanitate*, quos Græcè primus edidit, & Lat verſibus reddidit Fredericus Morellus, Frederici F. An D 1584 Sed ex Suidâ dicimus præterea ſcripſiſſe de Heraclio Imp. de B. Perſico, itemque Avarica, idque καταλογάδην, hoc eſt, *ſolutâ oratione*: item Laudationem Anaſtaſii Martyris. Mem. ejus Tzetz. Chil. 3. Hiſt. 46 & Nicephorus. Hiſt Eccleſ. 18 48. Item *Georgius* Presbyter Eleuſius, de quo Voſſ Hiſt. Gr. 278.

Georgius Monachus, Taraſii Patriarchæ Syncellus: quomodo dicebatur qui proximus eſſet Patriarchæ hiſtoricus, vixit temp. Caroli M. Vide Voſſ. Hiſt. Gr p. 184. Æqualis huic fuit *Georgius* Theophanes, Confeſſor, ut conſtat ex Michaelis Glycæ Annalium parte tertia. Voſſ. ubi ſupra.

Georgius Logothetes Chronicon edidit Conſtantinopolitanum, floruit autem temp. Mich. Palæologi. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 28. De *Georgio* Alexandrino Voſſ. Hiſt. Gr. p. 489.

Georgius ὁ Παχυμέρης, Sacerdos, Protecdicus, & Hieromnemon. Hic præter eum, quem in Dionyſ. Areopagitam commentarium habemus, condidit etiam hiſtoriam, quam orditur à temp. Michaelis Palæologi, qui imperare cœpit 1261. deſinit autem in an. 23. ſenioris Andronici ſub quo vixit.

Georgius Gemiſtus, philoſophus & Mathematicus cognomine Pletho, patriâ Conſtantinopolitanus, æqualis Beſſarionis Cardinalis, & Michaelis Apoſtolii. Præter illa de diſcrimine Platonis & Ariſtotelis, ac quædam alia fecit libros duos de geſtis Græcorum poſt pugnam Mantineam. Hi vero ita placuerunt M. Antonio Antimacho, qui eos Latinè vertit, ut diceret non tantum eſſe verbis aptos, preſſoſque: Sed etiam artificio tanto, tanta lenitate, ac rerum copiâ ferri, ut poſt Herodotum ac Thucydidem, cum antiquiſſimis terræ Græciæ hiſtoricis non immerito poſſit comparari.

Georgius Phranza Protoveſtiarius Chronicon reliquit de rebus Byzantinis, ac Peloponneſiacis quas magnam partem viderat, pleriſque etiam præfuerit. Finivit hoc opus A. D. 1457.

Georgius (neſcio cujas) de ſacrificiis Rhodiis ſcripſit. Athen. 15.

Georgius Chumnus Byzantinus rythmicam conſignavit hiſtoriam ab orbis Creatione ad Solomonis regnum.

Georgius Codinus Curopalates. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 368.

Geraræ, Græcis Γέραιραι, teſte Polluce, quatuordecim erant mulieres à rege Athenienſium conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant. De quibus Demoſthene in Orat. contra Neæram, ubi & tale jusjurandum earum producit.

———Ὅρκος Γεραιρῶν.

Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρά, καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ θεοίνια, καὶ ἰοβάκχεια γεραιρῶ τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις.

Germanicus Cæſar, conſul, collega C. Fonteii Capitonis an. U. C 764. *Germanicus Cæſar* filius fuit Druſi, à Tiberio adoptatus, atque ab eodem anno ætatis 34 veneno per Piſonem ſublatus. Hunc, ut poetam, celebrat Ovidius in Faſtis, quos ei dicavit, item carmine ad Suillium Et fortaſſe ejus, non Domitiani Germanici carmen eſt, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glacie caput abſciſſum. Orator etiam egregius fuit. Ovid. Faſt. 1.

Quæ ſit enim culti facundia ſenſimus oris,
Civica pro trepidis cum tulit arma reis.

Notavit & hoc Suetonius *Oravit*, inquit, *cauſas triumphales*, & Dio Caſſ. lib. 56. Καὶ αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἄξιον μνήμης ἔπραξε πλὴν ὅτι καὶ τότε ἐδικολόγησεν. Suet in Calig. *Omnes Germanico corporis, animique virtutes, ut quantas nemini cuiquam contigiſſe, ſatis conſtat.* Magnum & rarum elogium, in quo tamen conſentiunt Hiſtorici. Tac. lib 2. pluribus perſequitur illius laudes, etiam cum Alex. M. comparatione facta. Dio paucis verbis non pauciora dicit, lib 57. Κάλλιστος μὲν τὸ σῶμα, ἄριστος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἔφυ. παιδείᾳ τε ἅμα καὶ ῥώμῃ διαπρέπων, πρᾳότατός τε καὶ προσφιλέστατος ἦν. Dilaudat eundem & Joſephus Originum, lib. 18. cap 8. Unus Velleius per adulationem principis turpiſſimam auſus laudato ab omnibus juveni ignaviæ maculam aſpergere.

Geryon, ſeu *Geryones*. Chryſauris F Heſiod.

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα.

Trium inſul. rex, Balearidum, viz. duarum & Ebuſi, quæ res locum fecit Poetarum fabulis, ut Geryonem tricorporem fuiſſe dicerent. Servius ad illud Æn. 7.

———*Poſtquam Laurentia victor*
Geryone extincto Tirynthius attigit arva.

Geryones inquit, rex fuit Hiſpaniæ, qui ideo trimembris fingitur, quia tribus inſulis præfuit, quæ adjacent Hiſpaniæ,

niæ, Balearicæ, majori, & minori, & Ebuſæ, &c. Cedrenus: Τρισώματον δὲ Γηρυόνην φασὶν οὐχ ὅτι τοσούτοις ἐχρήσατο σώμασιν, ἀλλ' ὅτι τρεῖς νήσους ἐν τῷ Ὠκεανῷ κειμένας αὐτὸς ἦρχεν αὐτῶν. Hunc Hercules interfecit, boveſque ejus in Græciam abegit. Sunt etiam qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tantâ inter ſe animi concordiâ viventes, ut animâ unâ regi putarentur. Juſtinus, lib. 44. *Porro Geryonem ipſum non triplicis naturæ, ut fabulis proditur, fuiſſe ferunt; ſed tres fratres tantæ concordiæ extitiſſe, ut uno animo omnes regi viderentur: nec bellum Herculi ſuâ ſponte intuliſſe, ſed cum armenta ſua rapi vidiſſent, amiſſa bello repetiſſe.* Alii, nec abſque veri imagine, fabulam in hoc fundari putant quod Geryon Hiſpaniæ rex eſſet, quæ triplex eſt, Bætica, Tarraconenſis, Luſitanica. Interim vero non audiendus Suidas qui deridiculam commenti rationem hujuſmodi effert: Τρικέφαλον, ὅτι τρεῖς λόφους εἶχεν ἐν τῇ Θεσσαλονικείᾳ. Euripides in Herc. Furente vocat eum Τρισώματον βοτῆρα Ἐρυθείας. Nonnus Baſſaricorum, lib. 25.

Κάλλιπε καὶ τριλόφοιο κεράατα Γηρυονῆος.

Lucret. lib. 2.

Quidve tripectora tergemini vis Geryonai.

Horat. lib. 2. Od. 14.

——*Qui ter amplum*

Geryonem, Tityonque triſti Compeſcit undâ.

Virg. Æn. 8.

Tergemini nece Geryonis ſpoliiſque ſuperbus.

Ovid. Met. 9.

——*Nec me paſtoris Iberi*

Forma triplex, nec forma triplex tua, Cerbere, movit.

Silius Italicus, lib. 1.

Tres animas namq; id monſtrum, tres corpore dextras
Armarat, ternaque caput cervice gerebat.
Haud alium vidit tellus cui ponere finem
Non potuit mors una viro, diræque ſorores
Tertia bis rupto torquerent ſtamina filo

Idem lib. 13.

Qualis Atlantiaco memoratur littore quondam
Monſtrum Geryones immane tricorporis iræ.
Cui tres in pugnâ dexteræ varia arma gerebant,
Una ignes ſævos, aſt altera pone ſagittas
Fundebat, validam torquebat tertia cornum,
Atque uno diverſa dabat tria vulnera niſu.

Palæphatus: Γηρυόνην φασὶν ὅτι τρικέφαλος ἦν, ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν, ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. Πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Τρικαρηνία καλουμένη, ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστός, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων. Εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστήν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν. Οἱ δὲ θεώμενοι ἀπελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον, ἦσαν γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραί, ἀπὸ δὲ καρδίας ἐπὶ τῇ ὀσφύϊ μικραὶ καὶ σιμαί, κέρατα οὐκ ἔχουσαι, ὦτα δὲ μακρὰ καὶ πλατέα. Πρὸς τοὺς πυνθανομένους οὖν ἔλεγόν τινες· Ἡρακλῆς ταύτας ἀπήλασεν, οὔσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρηνίου, τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς. In Theologiâ Poeticâ & *fulmen* & *tonitru* deſignat Geryon: Nomen à ſono, nam γηρύειν, φωνεῖν, λέγειν dicitus Heſychio, illud autem ab Ebræo גרון *garon, guttur*, Doricè enim γαρύειν pro γηρύειν Pindaro. Fingitur vero Geryon triplex, quia triplex vis fulminis, nam eſt & terebrans, materiâ ſubtili, & diſcutiens, materiâ ventoſâ, & urens materiâ viſcoſâ. Hinc & *telum Jovis triſulcum* dicitur. Boves tribuuntur ei ob tonitrua, quæ bubus comparantur ob boatum, ſive horrendum ſtrepitum quem edunt. Abigit Hercules eas boves, quando ignea illa vis, nube ruptâ in terras vibratur. Vide Voſſ. De Idololatr. 3. 8.

Gether, filius Aram. Gen. 10. qui locum ne aut populum aliquem de ſuo nomine appellaverit, haudquaquam ſcio. Mihi ſaltem nullus occurrit. Nam in vulgatâ *Geeber*, 1 Reg. 30. 27. eſt pro Ebræo יתר *Jatthir*. Et ubi *Getara* pingitur in Ptolemæi tabulis ad mare Caſpium in Albaniâ, Græcus codex habet Γάγαρα. Denique in Peloponneſi deſcriptione apud Geographum Arabem *Gethuria* videtur eſſe Laconiæ Gerenia. Ex *Gethere* deſcendiſſe ſcribit Mercerus *Acarnanes, Cares, & Bactrianos vicinos inter ſe populos.* Quod viro alioquin impensè docto excidiſſe mirum eſt. Cum nemo ſit, qui neſciat, quantis locorum intervallis à ſe invicem diſſiti ſint Acarnanes in Græciâ prope Epirum, Cares in Aſiâ minore, è regione Rhodi inſulæ, & Bactriani in intimâ Aſiâ ultra mare Caſpium. Sed errori anſam dedere Joſephus, & Hieronymus, quorum ille Bactrianos, hic Cares & Acarnanes deducit ex Gethere. Fallor, aut Syrus author aliquis ſcripſerat Gether habitaſſe בגתרא *Begethera*, i. e. in Getherâ urbe, vel regione, ubicunque tandem fuerit. Pro quo Joſephus legit *Bagtra*, vel *Battra*, quaſi de Bactris ageretur. Pari errore בספרד *Biſpharad*, id eſt, *in Sepharad*, Abd. verſ. 20 Hieronymus *Boſphorum* reddit ac ſi B præpoſitum pars eſſet vocabuli. Boch.

Gibelini, & *Guelphi*, duæ fuere quondam per Italiam factiones, An. Dom. 1240 quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo talis fuiſſe dicitur. Cum Fredericus 2. Imp. in Italiam proficiſceretur, excommunicatus eſt à Summo Pontifice. Luſtrans vero ſingulas civitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei favebant, illos vocabat Germanico nomine *Gibelinos*: eos autem qui averſum à ſe habuerunt animum, appellavit *Guelphos*. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera in plurima ſubſecuta ſunt ſecula. Hanc hiſtoriam Munſt. lib. 2. cap 3 fusè lateque ſcripſit.

Gigantes, Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus in deorum perniciem procreati, ut ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Jovemque de cœli poſſeſſione dejicerent. Macrobius Sat. 1. 20. *Gigantes* nihil aliud fuiſſe credit, *quam hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo exiſtimatam Deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe.* Et Cic. de Senectute *More Gigantum bellare cum Diis quid eſt aliud, niſi naturæ repugnare?* Horum pedes in Draconum volumina deſinebant, quod ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu, atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici vero interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fragmina ipſa quaſi in cœlum ejaculantur. Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congreſſos fabulantur; ſed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidiſſe, alioſque ſub Ætnâ monte, alios ſub Mycone, & Liparâ inſulis ſepultos eſſe: nonnullos etiam in Tartara detruſos impietatis ſuæ pœnas luere.

Gigantum vox inquit M. Delrius, ſumitur ſæpè pro quibuſvis hominibus, feris, robuſtis, audacibus, ſuperbis, impiis, confidentes in vi brachii ſui. Sic ſumi docent Gennadius in Geneſim, & Theodoretus; item Damaſcenus & S. Chryſoſtomus, cujus hæc ſunt: Γίγαντας, οὐ ξύλων πλάσιν, οὐδὲ ξύλων μορφήν, ἀλλὰ τοὺς ἥρωας, τοὺς πολεμικοὺς, τοὺς ἰσχυρούς. Maxime tamen ſi vaſtâ ac procerâ mole corporis eſſent, quos Theodoretus vocat παμμεγέθεις ἀνθρώπους; Divus Auguſtinus docet ſumi pro ſuperbis & fortiſſimis, D. Hieronymus pro inexpugnabilibus, ejuſque diſcipulus Philippus Presbyter, lib. 2. in Job. cap. 26. *Gigantes*, inquit, *appellat Scriptura divina, homines ſuperbos, rebelles, & contumaces, ut fuit ille Nemroth Gigas venator contra Dominum.* Si tamen liber ille non potius Bedæ eſt. S. Cyrillus, lib. 9. contra Julianum Apoſtatam. *Mos eſt Divinæ* Scripturæ Gigantes vocare agreſtes & feroces & robuſtos. Nam de Perſis & Medis Judæam devaſtaturis, dixit Deus per Iſaiam: Gigantes venient *ut impleant furorem meum.* Benè Macrobius, Sat. 1. 26. *Gigantes autem quid aliud fuiſſe credendum eſt quàm hominum quandam impiam gentem Deos negantem & ideo exiſtimatam Deos è cœleſti ſede pellere voluiſſe.*

De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namque illos Titanis & Terræ filios fuiſſe ſcribunt. Alii ex ſanguine Titanum à Jove interfectorum è terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine Cœli, amputatis illius à Saturno virilibus, genitos eſſe dixit. Joſephus vero in Antiq. Jud. contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius ex Sacrâ Hiſtoriâ argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæterique recentiores Theologi rectè iſtam rejiciunt opinionem, quòd Dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolemque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

Gigantum autem urbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui univerſo dominabantur orbi, ab occaſu Solis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inventis armis opprimebant, libidinique inſervientes invenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omneſque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in eduliumque præparabant, & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, Dei ac Religionis contemptores. Beroſus, lib. 1

Gigantum eſſe Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quadam optimum adeo mel conficere dicuntur, ut non multum ab apum melle diſtare videatur. Leonic. Thom. lib. 5. cap. 77. Sic dictos volunt qu. Γηγενεῖς, id eſt, *terrâ nati*. Approbat hoc etymon Orpheus his verſibus:

Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο.

Ovid.

Ovid. Faſt. 4.

Terra feros partus, immania monſtra Gigantes,
Edidit, auſuros in Jovis ire domum,

Corn. Severus Elegans Poeta:

Tentavere nefas olim detrudere mundo
Sidera, captivique Jovis transferre Gigantes
Imperium, & victo leges imponere Cœlo

Vide Philonem libro de Gigantibus. Silius, lib. 6.

Quantis armati cœlum petiere Gigantes
Anguibus ———

Ubi Dauſquieius: Rectè vero diſputavit Apollonius apud Philoſtratum ridicularia illa bella: ideóque cœlo ac Diis pugnaſſe Gigantes dici, quòd expilarint templa, & ſacra profanaverint: Ἐγὼ μὲν Γίγαντας γεγονέναι φημὶ, καὶ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἀναδίδωσι τοιαῦτα σώματα ῥαγέντων τάφων. οὐ μὴν εἰς ἀγῶνα ἐλθεῖν τοῖς θεοῖς ἀλλ' ὑβρίσαι μὲν τάχα ἐς τοὺς νεὼς αὐτῶν, καὶ τὰ ἕδη. Οὐρανῷ δὲ ἐπιπηδῆσαι, καὶ μὴ συγχωρεῖν τοὺς θεοὺς ἐπ' αὐτοῦ εἶναι, μανία μὲν λέγειν, μανία δ' οἴεσθαι.

Gildas, Juſtiniani tempore atque ultra claruit *Gildas* cognomine, *Sapiens*, Ilтuti Morganenſis diſcipulus, & Bannochorenſis Monachus, atque Abbas. Cujus tum libellum de Excidio Britan. habemus, tum reprehenſionem acrem in Clerum Britannicum. Vide Voſſium de Hiſtoricis Lat. lib. 2. cap. 21.

Gildo, rex Africæ, Maſcezelis fratris ſui filios necuit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, & cum 5 mil. pugnatorum fraternas copias delevit. Oroſ. 7. 36. Diaconus, l. 13. Claud. de bello Gildonico.

Gingras. Adonis Phœnicibus dictus. Pollux, 4. 10. Ἡ Φοινίκων γλῶττα Γίγγραν τὸν Ἄδωνιν καλεῖ, καὶ τούτῳ ὁ αὐλὸς ἐπωνόμασται. Vide Heſychium in Γίγγρας, & Boch. Phœn.Col. pag 807.

Gippius, Rom. vir, qui ſimulabat ſe dormire, & ſtertere, quò facilius uxor ejus mœcharetur, unde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum, *Non omnibus dormio*. Lucilius apud Beroaldum.

Glabrio, Conſul cum Ulpio Trajano, an. U. C. 845. Alius Conſul cum Hamullo, an. U. C. 904. Alius cum Antonino Commodo, an. U. C. 938. Alius denique cum Val. Maximo, an. U. C 1008

C. Acilius, C. F. L. N. *Glabrio* Quæſtor Provincialis an. ab U. C. 551. item Trib. plebis 556. Ejus Annales citat Plut. in Romulo. Mem. Cic lib. 3. de Officiis. Eos annales tranſtulit Claudius, ſeu Quadrigarius, ſive alius, teſte Livio, lib. 25 & 35. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 17.

Glaucias Melioris libertus, cujus Epitaphium vide apud Mart. 6. 28 Et epicedium ejuſdem apud Papin. Silv. 2. Carm. 1. Erat autem *Glaucias* nomen virile ſatis notum Romanis. Aſcon. Pæd. in Orat. pro M. Scauro: *Q. Servilius Cepio* Scaurum reum fecit repetundarum, lege quam tulit Servilius *Glancia*. In paris nominis & rei præmature obeuntem puerum. Epitaphium ſcripſit Auſonius quod eſt 33. inter Heroum

Lætabis octono tibi jam ſub Conſule pubes
Cingebat teneras, Glaucia adulte genas, &c.

Glaucippus, De ſacris Athenienſium ſcripſit, teſte Macrobio, Saturn. 1 13. *Glaucippum* Hyperidis filium auctorem laudat Plutarchus in Phocione.

Glaucopis. habens oculos cæſios Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ Latinis cæſia, idque ut nonnullis placet, quaſi Cœlia. Diodorus autem ſcribit aerem nominatam eſſe Pallada, & ideo Glaucopin dici, quoniam aer glauci, h. e. viridis ſit aſpectûs.

Glaucus, Hippolochi fil. qui Trojano bello Priamo ſuppetias tulit, homo tam ſtupidus, ut cum Diomede, armorum permutatione factâ, ænea acceperit pro aureis. Homerus, Iliad. 6.

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Inde Proverbium *Glauci & Diomedis permutatio*, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Utitur hoc proverbio Plato in Sympoſio, & Ariſtot. lib. 5. Eth. ad Nicomachum. Mart. 9. 95.

Tam ſtupidus nunquam nec tu puto Glauce fuiſti,
Chalcea donanti Chryſea qui dederas.

Ferunt hunc ab Ajace occiſum; cum pro corpore interfecti Achillis pugnaret; & poſtea in Lyciam ventis delatum in fluvium mutatum eſſe. Palæphatus. Pag. 32.

Glaucus piſcator, cum piſces captos in ripâ explicuiſſet, ii ſubito contactâ quâdam herbâ ſe colligentes in fluvium profiluerunt, admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cùm & ipſe degustaſſet, piſces ſecutus in aquas inſiluit, marinúſque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hunc fabulam, Glaucum ſcilicet inſignem urinatorem fuiſſe, qui cum ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluvium ſe dejeciſſet, diutiuſque ſub aquis moratus ſemper emerſiſſet, tandem cum illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris Deus. Heraclides Glaucum ex Polybo Mercurii filio, & Eubœâ Larymni filiâ genitum fuiſſe tradidit, Mnaſeas vero lib. 3. Europæorum, Anthedonem, & Halcyonem parentes ejus fuiſſe affirmat, natandi vero artis undique apprimè peritum, ideoque Pontium, i. e. marinum vocatum fuiſſe, raptâque Syme, Jalemi ac Dotidis filiâ in Aſiam trajeciſſe, ac prope Cariam, deſertam quandam inſulam habitaſſe, quam Symen ab uxoris nomine appellavit. Euanthes heroicorum verſuum poeta in ſuo de Glauco hymno, Neptuni filium, Naidiſque nymphæ illum fuiſſe tradit, & cum Ariadne à Theſeo derelictâ, quam deperibat in inſulâ Diâ concubuiſſe. Poſſis Magneſius lib 3. Amazonidis, navis Argi Glaucum architectum, gubernatoremque fuiſſe tradit, & in Jaſonis cum Tyrrhenis navali pugnâ ſolum eum nullo vulnere ſauciatum fuiſſe, ſed ut Jovi placuerat, in fundo maris apparuiſſe, Deumque maris ita factum, à Jaſone ſolum viſum, &c. Vide Athenæum lib 7. ubi multa alia de hoc Glauco referuntur. Vide ſis etiam Palæphatum.

Glaucus, ex Potniâ Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cùm equas ſuas à coitu cohiberet, quo eſſent velociores, Venus indignata furorem eis tantum immiſit, ut dominum dilacerarint. Virg. Georg. 3.

Scilicet ante omnes furor eſt inſignis equarum,
Et mentem Venus ipſa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Strabo lib 9 Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ Ποτνίαι, ἐφ' ὧν μυθεύεται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῆς πόλεως πλησίον. Fabulæ originem narrat Palæphatus his verbis Φασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτρόφος, καὶ τῶν οἰκείων ἀμελὴς ἐπιμελούμενος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιούμενος, ἐπτώχευσε. καὶ ἐπίλαυσεν αὐτὸν ὁ βίος

Glaucus, Hippolyti filius à quo Iones nati ſunt reges; multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois fil. in mellis dolio necatus, qui Æſculapii ope revixit Palæphatus: Καὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τὸν Γλαῦκον ἀποθανόντα ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τάφῳ κατώρυξε τοῦ Κοιρανοῦ Πολυείδου, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς ἰδεῖν δράκοντα. ἕτερον δράκοντα πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν. Τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοῖον τι Γλαῦκος παῖς μέλι ἐμπιὼν, χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν, Ἀφίκοντο δ' ἰατροὶ οἵ τε δὴ ἄλλοι ἰατροὶ καὶ ὁ Πολύειδος. Ὃς ἰδὼν τὴν πόαν, ἣν ἴασιν παρὰ τοῦ ἰατροῦ. ᾗ ὄνομα ἦν Δράκων καὶ ταύτῃ τοῦ βοτάνου χρησάμενος, ὑγιῆ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον.

Glaucus Caryſtius, pugil ex Eubœâ, qui ex aratro in Olympia productus ſæpe vicit

Glaucus, Antenoris Trojani fil. ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herod.

Glaucus, Rheginus Italus, antiquorum poetarum & Muſicorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Plut. lib. de Muſicâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 369. & lib. 4. cap. 2. Jonſium quoque de ſcript. Hiſt. Phil. lib. 1. cap 4. Glaucus etiam antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας, ut in Γάα, & Σαλμωνεῖ, nunc Ἀραβικά ut in Ἄλλαρον, ubi tertium ejus operis adducit. Fuit & *Glaucus* Locrus, qui ab Athenæo lib. 12. refertur, inter ὀψαρτυτικὰ συνθέντας. Ac meminit quoque ejus lib. 9. Item Julius Pollux lib 6. c 10 Eſt præterea *Glaucus* Athenienſis, cujus epigramma in Bacchi iconem habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium quin ejuſdem ſint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

Mich. *Glycas*, Siculus ſcripſit annales quadripartitos opus non hiſtoricum modo, ſed etiam Phyſicum, & Theologicum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. l 2. cap. 27.

Glycera, virgo formoſiſſima. Horat. lib. 1. Carm. Od. 19.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore purius;
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici.

Glycerium, Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis, quam à Praxitele gratis acceperat Theſpienſibus dono dedit.

Glycon, vir robuſtiſſimus. Horatius.

Nec quia deſperes invicti membra Glyconis,
Nodoſâ corpus nolis prohibere chiragrâ.

Item Panſæ Conſulis medicus, qui in carcerem conjectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneribus domini ſui. Sueton. in Aug. Et Cic ad Brutum.

Gnatho, Siculus, homo voraciſſimus, qui conviviis adhibitus

 ſeſe

ſeſe in paropſides emungebat, ut, cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Goliah, nomen Gigantis, quem expugnavit David. 1 Reg. 17. Prudentius:

Vidimus horrendum membris animiſque Goliam
Invalidâ cecidiſſe manu: pueriles in illum
Dextera fundali torſit ſtridere lapillum.
Ille minax, rigidus, jactans, truculentus amarus,
Dum ſeſe oſtentat clypeo, dum territat auras,
Expertus pueri quid poſſint ludicra parvi,
Succubuit teneris bellator turbidus armis.

Vide ſis ibi Jo. Weitzium.

Gomer, fil. Japhet. Gen. 13. de quo vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 8. Item filia Diblaim, uxor Oſeæ. Oſe. 1. Lat. *conſummans*, vel *conſumens*, vel *deficiens*.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod poſt Italia dicta eſt, & regionem de ſuo nomine cognominavit, illoſque docuit leges & inſtituta. Beroſus lib. 3.

Gordius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, ideo tamen rex deſignatus & conſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cujus rei memoriam, lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis; unde proverb. *Nodus Gordianus*; Quem nodum Alex. M. cum diſſolvere non poſſet, diſcidit, oraculo eluſo.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de concordiâ, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitavit Olympiæ.

Gorgias Leontinus Philoſophus, Empedoclis diſcipulus. Iſocratis autem & aliorum philoſophorum, & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto. & lib. de Oratore. Hic arte ſuâ tantum pecuniæ corraſit, ut auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conventu poſcere, quâ de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſputationem, quæſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes exercitationis causâ. Philoſtratus.

Gorgias Athenienſis de ſcortis Atticis ſcripſit. Athenæo teſte lib. 13.

Gordianus, Tres *Gordianos* ſeparatim deſcribit Capitolinus, totidemque agnoſcunt Herodianus, & Aurelius Victor, non ille Schotti, ſed alter: nam is auctor, quem ille edidit, duos ſolum prodit, & in totâ hiſtoria à Capitolino diſſentit. Sed jure Capitolinus imperitos ſcriptores paulò poſt nominat eos, qui duos fuiſſe Gordianos ſcriberent, quo tamen in errore plerique veterum ſunt verſati, ut Eutropius, Euſebius, Zonaras, aliique. Cedrenus vero quas nugas blaterat in hiſtoriâ Gordianorum? Omittit eos qui in Africâ perierunt: eum nominat, qui cum Maximo & Balbino factus Imperator. Sed Maximus Albinus illi unius Auguſti ſunt nomina: cui ſucceſſiſſe ait Publium, qui ſine dubio Pupienus eſt intelligendus, & putarem ita corrigendum, niſi ex eodem fonte Publium inveniſſem in Græcis faſtis nominatum. Simili errore eundem vocat Zonaras Πουπιηνὸν ac diverſum facit à Maximo. Sed reliqua Cedreni ſpectemus: Huic, ait, ſucceſſit Ἰούνιορ. Quis iſte? haud dubie monſtrum in hiſtoriâ, confictum loco Gordiani ſecundi. Hic Latinis cognominatur à re *Junior*, inde ille fictitius Ἰούνιορ. Nam & in Faſtis Græcis ſcriptum offendimus Γορδιανὸς Ἐνίορ, non abſimili culpâ. Poſt hunc, inquit, regnavit fil. ejus Gordianus an. 4. Hic nempe eſt tertius Gordianus, quem non defuere qui Junioris filium dicerent. At quid dicemus de ſequentibus verbis? Μετὰ Γορδιανὸν ἐβασίλευσεν Οὐνῆρος υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ϛ΄. Quis, malum, iſte *Unerus*? profecto *Junior* eſt Gordianus, quem immani errore refert hic in ſcenam Cedrenus. Quare videant tirones, quantum in Romanis rebus recentioribus Græcis ſit fidendum. Caſaub.

Gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Stheno & Euryale quæ Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contra Heſperidum hortos. Nomen habent à *truculentiâ*, quam Græci Γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africa bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellavit, ac interfecit. Hinc *Gorgoneum venenum*. Virg. lib. 7.

Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis.

Idque duplici de causâ; tum quia caput Meduſæ coronabatur venenatis ſerpentibus. Cedrenus loquens de ſimulacro Palladis: Καὶ τὸ Γοργόνειον τέρας, καὶ ὄφεις περὶ τὸν τράχηλον ἐμπεπλεγμένους. Tum quia in Africa venena omnia creduntur orta ex capite Meduſæ Gorgonis. Ovidius de Perſeo:

Cumque ſuper Libycas victor penderet arenas
Gorgonei capitis guttæ cecidere cruentæ;
Quas humus exceptas varias animavit in angues.

Qui penè ad verbum ſententiam tranſtulit ex Apollon. l. 4.

Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων,
Ὅσσαι κυανέου στάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
Αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησαν.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam, unam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum Deæ profanaverat, Perſeus, Minervæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet. Fabulantur autem Gorgonis caput tale fuiſſe, ut homines hoc conſpecto ſtatim in lapides verterentur.

Gorgonius, vir nobilis, Diocletiano Imperatore, pro Chriſtianâ religione vitam ſuſpendio finivit, cujus corpus mortuum famelicis canibus objectum eſt, quod tamen remanſit intactum. Item viri proprium malè olentis. Horat. *Paſtillos Ruſillus olet, Gorgonius hircum.*

Gorgus, rerum metallicarum vir callentiſſimus, cujus operâ in multis uſus eſt Alexander. Strabo lib. 15. Καὶ χρυσεῖα καὶ ἀργυρεῖα οὐ πολὺ ἄπωθεν ἐν ἄλλοις ὄρεσιν ἱστοροῦνται ἀλλ', ὡς ἐδήλωσε Γόργος ὁ μεταλλευτής.

Goteſcalcus, Leodicenſ. Eccleſiæ Diaconus & Canonicus, poſtulatu Agilfridi Epiſcopi ſui Vitam deſcripſit S. Lamberti Leodienſ. Epiſcopi. Flor. A. D. 1270. Nomen quod attinet: Majoribus noſtris, inquit Collerus, *ſcalcum ſervum* fuiſſe appellatum docent priſcæ linguæ noſtræ fragmenta ab aliis vulgata. Sic *Goteſcalcum* miniſtrum Dei rectè interpretabimur. Dithmarus de ejus appellationis Epiſcopo Friſingenſi: *Nomen cum re poſſidens.* Hiſtoriam ejus edidit R. Jac. Uſſerius Archiep. Armachanus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, An. Dom 1049. Germanicè ſig. *Gods peace.* Apud Danos quoque *Gotliſfreta hed* eſt *Godlineſs.* Plures hujus nominis in recentioribus hiſtoriis occurrunt, inter quos *Gothfredus* Bullionius ab exercitu Rex Hieroſolymorum conſtitutus An. Dom, 1000.

Jo. *Gowerus* Anglus, ordinis Equeſtris, ut quidam volunt, ac poeta laureatus. Hic nomen ſuum extulit, partim iis quæ & Gallicè eleganter, & elegantius Anglicè elaboravit, partim illis, quæ nec ineleganter Lat. Sermone tranſtulit: uti Chronico 7. librorum cui Tit. *Vox clamantis.* Alia quoque conſcripſit, nondum propalata. Ætate confectus & jam cæcus, Londini deceſſit an. 1402.

Gracchus Sempronius, Caii ac Tiberii pater, in Hiſp. Proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Illurcimque eorum oppidum ſplendidius à ſe reſtitutum, ut gentarum à ſe rerum memoria ſupereſſet, de ſuo nomine *Gracchuris* appellavit. Huic uxor fuit Cornelia ex Scipionum familiâ, inſigni pudicitiâ & eruditione mulier, ex quâ Tiberium & Caium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis juvenes, eloquentiâque imprimis admirabiles, cæterum popularis auræ plus ſatis avidos, quæ res fecit, ut relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legeſque agrarias, perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint, neque antea quieverint, donec ſenatum in ſuam necem armarent. Tiberius prior occiſus eſt in concione à Pub. Naſicâ; Caius autem biennio poſt, cum mont. Capitolinum occupaſſet, juſſu Opimii conſulis eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Catil. *P. Scipio Pontifex Max. Tib. Gracchum mediocriter labefactantem ſtatum Reſp. privatus interfecit.* Juven. Sat. 6.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Lucan.

——*Auſoſque ingentia Gracchos.*

Horum ſeditio fons & origo ſubverſionis Reip. Rom. omnino fuit. Nam ex eâ ortus eſt tribunatus Liv. Druſ. quem patres equitibus qui ex lege Gracchi judicabant, oppoſuerunt. Ex hoc bellum ſociale, quod promiſſa à Liv. Druſo civitas non præſtaretur: ex hoc Mithridaticum, cum Mithridates Rex Ponti confiſus diſcordiâ Italiæ, multa Civium millia, quæ in ſuo regno negotiabantur, juſſit interfici. Ex hoc Bella Civilia Mariana, cum Marius provinciam, & bellum Mithridaticum L. Syllæ vellet eripere. Ex hujus ſeminibus Sertorianum, Lepidanum, conjuratio Catilinæ, poſtremo Pompejanum. Hinc Cæſaris regnum, quo occiſo Bella Civilia Antonianum, Philippenſe Bruti & Caſſii, Siculum ſexti Pompeii, Actiacum. Tandem Reſp. in Monarchiam & tyrannidem verſa eſt. Lud. Vives.

Gradivus, Martis cognomentum à *gradiendo*, ut Feſto placet, impoſitum, eò quòd *gradatim* & per ordines in bellum eatur, aut certe à *vibratione* haſtæ, quòd Græci κραδαίνειν vocant. Homerus utrumque conjungit de Marte loquens:

Ἧκε μακρὰ βιβὰς κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Hujus ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quod eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ & à pacis otiis alieniſſimæ. Hom. Il. ν.

Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν.

Τῷ

Τὼ μὲ ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Virgil. Æn. 12.

Qualis apud gelidi cum flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos, illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumque volant, gemit ultima pulſu
Thraca pedum. ———

Val. Flac. lib. 7.

———*Qualis Getico de pulvere Mavors.*

Intrat equis, urbique gravem ſudoribus Hebrum. Getici autem *Gradivi* plurima mentio apud Poetas. Virg Æn. 3.

Gradivumque Patrem Geticis qui præſides arvis.

Stat. Theb. 3

Gradivum acciri propere jubet. Ille furentes
Biſtonas & Geticas populatus cædibus urbes.

Silius lib. antepenult.

Qualis apud gelidum currus quatit alter Hebrum
Et Geticas ſolvit fervens ſanguine Mavors
Lætus cæde nives.

Val. Flac. lib. 5.

Ecce autem Geticis veniens Gradivus ab antris.

Claudianus:

Qualis lethifera populatus cæde Gelonos
Procubat horrendus Getico Gradivus in antro.

Græcus, nomen viri, unde *Græcia* dicta, & pop. *Græci*. Græce Γραικός. Ariſtoteles lib. 1. Meteor. Οἱ καλούμενοι τότε Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Marmor Arondelianum, quo monumento nihil ferè antiquius: καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. Porro Γραικῶν appellationem, etſi vulgus Græcorum reſpuit, poetæ tamen non ſunt aſpernati. Lycophron.

Γραικῶν ἄριστος ὁ πάλαι τρίζυγι πάτρας.

Vide Stephanum. Quis vero non miretur Heſychio, parum iſta fuiſſe cognita? Is enim putat à Romanis Græcos eſſe appellatos, qui Ῥωμαῖοι appellarentur ſine Γ.

Grajugenæ, Græci ſic dicti ſunt. Virg. Æn. 3.

Grajugenumque domos, ſuſpectaque linquimus arva.

Graius, adjectivum, idem quod *Græcus*. Apud Lucret, lib. 1. *Graius homo* ponitur pro Epicuro Græco. Ovid. Met. 13.

Eſt aliquid de tot Graiorum millibus unum
A Diomede legi.———

Gratiæ, vocatæ ſunt à Latinis, quæ à Græcis *Charites*, aliorum parentum filiæ ab aliis ſcriptoribus creditæ ſunt. Heſiodus in Theogoniâ illas ex Eurynome Oceani filiâ, & Jove natas eſſe tradidit in his verſibus:

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρῄους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.

Orpheus vero in Hymno quodam *in laudem Charitum* compoſito, non Eurynomes, ſed Eunomiæ & Jovis filias eſſe ait in his:

Δεῦτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε
Χαρμοσύνης γενέτειραι.

Alii Jovis & Autonoes illas filias eſſe tradiderunt, nominaruntque *Paſitheam*, *Euphroſynen* & *Ægialen*. Antimachus, antiquiſſimus poeta, illas Ægles & Solis filias eſſe cenſuit. Alii duas tantum putarunt, *Clitan* & *Phaennam*. Alii *Auxo* & *Hegemonem*, ut ait Pauſ. in Bœoticis. *Suadela* etiam à nonnullis inter Gratias numeratur. Communior tamen ſententia eſt, quòd tres fuerint, ut in hoc verſu teſtatur Meleager:

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες· τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι.

Junguntur unà fere ſemper à poetis. Horatius.

Gratia cum nymphis geminiſque ſororibus audet
Ducere nuda choros.

Muſæus:

———*Οἱ δὲ παλαιοὶ*
Τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι———

Pulchricomas vocat Homerus Hymno in Apollinem:

Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι.

Horatius illas ſolutis zonas inquit, zonâ autem veſtitas eas fuiſſe innuit.

Fervidus tecum puer & ſolutis
Gratiæ zonis, properentque Nymphæ.

Hæ igitur cùm veſtibus operirentur antiquitus, vel quia turpe eſſet aſpectu nudas mulieres ſine veſtibus conſpici, vel quia brumæ frigora formidarent, inciderunt in recentiores tanquam in latrones, à quibus ſpoliatæ ſunt, & aufugere ex orbe terrarum coactæ, teſtante poetà:

Ὤχετο μὲν Πειθὼ μεγάλη θεὸς, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Εὐφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλοι, γλυκὺ ἔαρ.

Vide omnino Senecam de Ben. 1. 3. & ad locum illum Lipſium.

Gratianus, Valentiniani Cæſaris fil. qui patri ſimul & Valenti patruo in imp. ſucceſſit. à Maximo quodam ſuo belli duce per inſidias in Galliis interfectus. Præceptorem habuit in literis Auſonium Burdigalenſem, quem tandem ad Conſularem dignitatem Romæ perduxit.

Gratianus, monachus Bononienſis. Petri Lombardi Sententiarum magiſtri frater, decreta Pontificum Rom. in unum volumen primus congeſſit circa An. Dom. 1189

Gratidia, mulier Neapolitana unguentaria, & veneficâ, quam Horatius *Canidiam* vocat.

Gregorius, cognomento *Magnus*, erat natione Romanus, ex patre Gordiano, genus à proavis non ſolum nobile, ſed & religioſum ducens. Librum Jobi, quomodo juxta literam intelligendus, qualiter ad Chriſti & Eccleſiæ ſacramenta referendus, quo ſenſu unicuique fidelium ſit aptandus, per 35 libros expoſitionis mirandâ ratione perdocuit. Alii quidem Pontifices, inquit Beda, conſtruendis, ornandiſque vel auro vel argento Eccleſiis operam dabant, hic autem totus ad animarum lucra vacabat. Luculentum quoque teſtimonium de Gregorio perhibet Trithemius Abbas lib. de Scrip. Eccleſ. *Gregorius*, inquit, *Papa, vir in divinis ſcripturis erudatiſſimus, Theologorum princeps, ſplendor Philoſophorum, & Rhetorum lumen, vitâ & converſatione integer atque ſanctiſſimus.* Egregium quoque de eo hoc eſt Platinæ Encomium. *Is*, inquit, *non ſibi, ſed utilitati hominum, ac honori divino conſulens, quem certe ob religionem & pietatem rebus omnibus ſemper antetulerat, ſpretis opibus, poſthabitis voluptatibus, atque omni ambitione & potentiâ, gubernaculla Reip. Chriſtianæ ſuſcipiens ita vixit, ut uſque ad tempora noſtra neminem ex ſucceſſoribus parem habuerit, nedum ſuperiorem vel ſanctitate vitæ, vel diligentiâ in rebus agendis, vel doctrinâ & ſcriptis.*

Gregorius Nazianzenus, floruit ſub Valente Imp & anno 11. Theodoſii obiit, teſte Hieronymo. *Pietas ejus*, inquit Eraſmus, *propemodum ex æquo certat cum facundiâ.* Sed amat ſignificantes argutias, quas eo difficilius eſt Latinè reddere, quod pleræque ſint in verbis ſitæ. Tota vero phraſis nonnihil accedit ad ſtructuram Iſocraticam. Adde quod de rebus divinis, quæ vix ullis verbis humanis explicari poſſunt, libenter ac frequenter philoſophatur. Hic Baſilio Magno arctiſſimâ fuit neceſſitudine conjunctus, ac D Hieronymum in Divinarum Scripturarum ſtudiis auditorem ac diſcipulum habuit.

Gregorius Nyſſenus Epiſcopus, quem Græci honoris causâ *Patrem patrum* appellant Divi Baſilii Magni frater, Academicis, ac Peripateticis diſciplinis excultus, vir eloquentiæ nervoſæ ac preſſæ. Floruit A. D. 380.

Gregorius, Syracuſanus Archiep. cognomento *Asbeſta* fuit. In eum non minus quam in Photium Baronius ubique debacchatur. Multa ille paſſus fuit à factione Ignatianâ, & Pontifice Romano Nicolao, uti oſtenſum à Montacutio ad Photii epiſt. pag. 155.

Grunduli, vel *Grundiles*, Lares, quos Romulus conſtituiſſe dicitur in honorem Scrofæ, quæ 30 pepererat porcos. Caſſius Hemina Hiſt. lib. 2. *Paſtorum vulgus* (inquit) *ſine contentione conſentiendo præfecerunt æqualiter imperio Remum & Romulum, ita, ut de regno pares inter ſe eſſent. Monſtrum fit, ſus parit porcos triginta, cujus rei fanum fecerunt Laribus Grundulibus.* Diomedes lib. 1.

Gryllus Xenophontis filius, qui pro patriâ fortiter pugnans, occubuit. Hujus laudes & Epitaphia multi ſcripſere. Ariſtot.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, frater Briarei. Ovid. Triſt. 4.

Centimanumque Gygen, ſemibovemque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaules, Lydiæ rex uxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem ejus impulit, ſeſeque cum regno illi tradidit. Herod. lib 1.

Gyges, quidam, de quo Cic. lib. 3. Offic. hæc ſcribit. Hinc ille Gyges inducitur à Platone; qui cum terra diſceſſit magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneumque equum (ut ferunt fabulæ) animadvertit, cujus in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitatâ, annulumque aureum in digito; quem ut detraxit, atque ipſe induit, (erat enim paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. Itaque hac opportunitate annuli uſus, Reginæ ſtuprum intulit, eâque adjutrice regem Dominum interemit, regnoque ejus potitus eſt.

Gyges, viri nomen. Virg. Æn. 9.

Principio Phalarim & ſucciſo poplite Gygen.

Gyges

Gyges, formoſi pueri nomen. Horatius :

Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Cnidiuſque Gyges.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, cladibuſque affecit. Tibullus lib 4.

——*Non magni potior ſit fama Gylippi.*

Petierant auxilium à Lacedæmoniis adverſus Athenienſes Syracuſani. Ab his mittitur Gylippus ſolus, ſed in quo inſtar omnium auxiliorum erat. Is centum & triginta naves Athenienſium cepit, & incendit, & Syracuſanos ab obſidione liberavit, captis Athenienſium ducibus, Demoſthene & Niciâ. Ita de eo Juſtinus lib. 4. Plutarchus tamen in vitâ Niciæ contaminatie eum rei bellicæ famam avaritiâ & ſordibus refert. Sen. 1. Nat Qu. *Gylippo Syracuſas petenti viſa eſt* (interdiu) *ſtella ſuper lanceam conſtitiſſe.* Plut. περὶ πλεονεξίας. & in Lyſandro furti nomine damnatum, & juſſum vertere ſolum, quod partem commiſſæ ſibi pecuniæ ſurripuiſſet, diſſutis ſacculis, & proditum arguto familiarium joco : *Sub tegulis Gylippi noctuas delitescere.* *Gylippi* etiam à Virgilio mentio fit, ſed Arcadis, & ad hunc nihil pertinentis, 12. Æn.

——*Quos fida crearat*
Una tot Arcadio conjux Tyrrhena Gylippo.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti quod nudi incederent, Solem immobilibus oculis toto die intuentes. Frigora & flammas citra dolorem perferunt. Ferunt Alexandrum M. ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque : *Petite quodcunque vultis.* Qui reſponderunt : *Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus.* Quibus ille ait : *Cum ego ipſe ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum Si ergo*, inquiunt, *mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbem ſubjicere conaris ?* Cic. Tuſc. Qu. lib. 5. Satuti vitæ in rogum ardentem ſe conjiciebant, ut finirentur. Lucanus lib. 3.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcendere rogos.——

Vide Strab. lib 15. Philoſtr lib. 3 Porph. lib. 4. περὶ ἀποχῆς, Clem. Alex 1. Strom Tertull. Apolog. cap 41. & alios.

Gynæconomi. Viri quidam Athenienſes convivia inſpiciebant, & numerus vocatorum, an eſſet ſecundum legem, inquirebant. *Gynæconomi* autem numero viginti præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum pudicas ac modeſtas animadverterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano & ceramico. Jul. Pollux.

ʽH A.

HAdes, qui & Pluto, Saturni filius tertius, quem Diodorus Sic. lib. 5. primum ſepulcrorum & funerum inventorem fuiſſe tradit, ideoque mortuorum Deum habitum. Quin & Magi Chaldæorum duos rerum auctores ſummos fuiſſe ferunt, bonum ſcilicet & malum, quorum huic Zeus & Oromaſdes nomen eſſe, τῷ δὲ Ἅδης καὶ Ἀρειμάνιος, teſte Laertio Diogene in Proœmio. Hanc etiam optimorum & ſapientiſſimum opinionem fuiſſe tradit Plutarchus de Iſ. & Oſ. ſecundum quem Hades ab eodem σκότιος καὶ νυκτὸς αἰδνᾶς φίλος appellatur. Hujus quoque mem. Hom Iliad. 15.

——Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα.

Ponitur etiam pro Orco vel Inferis. Ἀΐδης, inquit etymologus, ἐν ᾧ οὐκ ἰδεῖν βλέπομεν, ἀΐδης γάρ ἐστι ὁ σκοτεινὸς οἶκος. Unde Sophocli in Oedip. μέλας ᾅδης dicitur, & Euripidi in Alceſtide ἀνάλιος οἶκος *domus ſine Sole.* Lucianus *de Luctu* vocat τόπον τινα ὑπὸ τῆς γῆς βαθὺν, μέγαν, καὶ ζοφερόν. Euſtathio quoque in Iliad. α. ἐστὶ τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ γῆς, & Phavorino, χωρίον ἀφεγγὲς καὶ σκότους αἰωνίου πεπληρωμένον. Hinc apud Nicetam Choniatem legimus, τὰ ἐν ᾅδου ζοφερὰ καὶ φοβερὰ σκηνώματα. Niceph. Gregoras : Ἧξε μὲν διὰ μεσονυκτίου τοῦ σκότους, καθάπερ εἰς τοὺς ἐν Ἅδου κευθμῶνας πεσεῖν φασί. Nazianzenus quoque : Ἥκων εἰς Ἅδου ζοφερὰν στέγην.

Hæmon, juvenis Thebanus, qui Antigonen, Oedipi & Jocaſtæ filiam tanto amore proſecutus eſt, ut cum eam Creontis juſſu occiſam intelligeret, propter ſepulturæ honorem quem fratribus impertiverat, doloris impatientiâ ad tumulum ejus ſeſe jugularit. Propert. lib. 2.

——*Antigonea tumulo Bœotius Hæmon*
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus.

Ovid. Triſt.

Quid Danaen, Danaeſque nurum, matremque Lyæi
Hæmonaque & noctes quæ coiere duas.

Item *Hæmon* Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus in Demoſthene.

Haleſus, Faliſcorum conditor. Ovid. Faſt. 4.

Venerat Atrida fatis agitatus Haleſus,
A quo ſe dictam terra Faliſca putat.

Idem Amor. lib. 3.

Argiva eſt pompæ facies, Agamemnone caſo,
Et ſcelus, & patrias fugit Haleſus opes.
Jamque pererratis profugus terraque, marique,
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Junonia ſacra Faliſcos,
Sint mihi, ſint populo ſemper amica ſuo.

Conradus de *Halberſter* Germanus Ord. prædicat. Floruit circa An. 1348. Inter alia opus reliquit de regno Romanorum. Maxima vero ejus laus eſt, quod primus nobis dederit, quas vulgo vocant S. Bibliæ *Concordantias* ; qui labor merito etiam à Sixto Senenſi commendatur

Halia, Feſtum Solis à Rhodiis obſervatum. Athenæus lib. 13. Ῥόδιοι τὰ Ἅλια τιμῶσιν. Exiſtimarunt aliqui nomen eſſe deductum ab ἅλς. & notari θαλαττοκρατίας monumentum, quâ Rhodii olim floruerunt Sed veriſimilior eſt à voce Dorica ἅλιος pro Ἥλιος originatio, quia Rhodii Solem, tanquam apud ſe natum præcipuâ veneratione proſequebantur. Huc inſana referenda eſt Coloſſi ſubſtructio, quem fecit Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus ; quodque Strabo narrat lib. 14. Ἡλιάδας. i. e. Ἡλίου, ſive Solis filios aliquando Rhodum tenuiſſe. cujus mem. Cic. lib. 3. de N D. Euſt. ad Odyſſ. Z. Ἅλιον ὅπερ ἐστὶν ἥλιον ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Ariſtides etiam cum Rhodum vocaſſet urbem Solis, & ὅτι τὴν νῆσον ἔτι οὖσαν ὑπὸ τῇ θαλάττῃ, καὶ κρυπτομένην Ἡλίῳ φασὶν ἀνεῖναι θεοί, addit, καὶ τὸν τοῦ Ἁλίου ἀγῶνα τελέσαντες. Caſtell.

Halmus, Siſyphi fil. frater Porphyrionis, filiam habuit Chryſogonen, ex quâ & Neptuno natus eſt Minyas Orchomeniorum rex. Alii tamen volunt ex Jove & Heſione filiâ Danai natum eſſe Orchomenum, qui Orchomeno Bœotiæ urbi nomen impoſuit, & ex Hermippe Bœoti filiâ Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium eſſe volunt, quamvis Orchomeni fil. vulgò haberetur.

Haloa, Heſychius : Ἁλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι. Cujus vero Dei fuerit haudquaquam exprimit, ut neque Harpocration & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt : Ἁλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Ubi indicare videntur hoc feſtum ab agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum eſſe ait, quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Ποσειδεῶνα, Ἁλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τῶν ἀπαρχῶν, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε κατακομιζομένων φέροντες εἰς Ἐλευσῖνα. Caſtellanus.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in avem ſui nominis. Lege *Halyætus*. Fuit autem Niſi nomen. Ovid. Met. 8.

——*Nam jam pendebat in auras,*
Et modo factus erat fulvis Halyæetos alis.

Halyattes, Lydiæ rex, Crœſi pater, qui ab eo *Halyatticus* cognominatur. Horat Carm. lib. 3.

Quam ſi Mygdoniis regnum Halyattico;
Campis continuem.

Hamadryades, nymphæ. Virgil. Eclog. 10.

Jam neque Hamadryades rurſus, nec carmina nobis
Ipſa placent——

Ubi Servius : *Nymphæ*, inquit, *ſunt, quæ cum arboribus naſcuntur & intereunt* ; ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ τῆς δρυὸς. qualis fuit illa, quam Eriſichthon occidit. Ovid. Met. 8. quæ moriens ait :

Nympha ſub hoc ego ſum Cereri gratiſſima ligno.

Catullus *Hamadryades Deas* vocat, & poſuit pro Naiadibus, vel Napæis, ut vice verſâ Naias pro Hamadryade apud Ovid.

Naiada vulneribus ſuccidit in arbore factis,
Illa perit ; fatum Naiados arbor erat.

Et Propertius in fabulâ Hylæ Hamadryadas poſuit pro Naiadibus.

Ah dolor ibat Hylas, ibat Hamadryaſin.

Sic alibi :

Hæc & Hamadryadum ſpectavit turba ſororum.

Idem lib. 2. eleg. 34.

Quamvis ille ſuâ laſſus requieſcat avenâ,
Laudatur faciles inter Hamadryadas.

Apollonius lib 2. Argonauticon :

——Ὁ γὰρ οἷος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
Δή ποθ' Ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων.
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν

Αἰῶνα

> *Αἰῶνα τείρεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἠλὼ*
> *Ἀφραδίῃσιν ἔτισεν ἀγλωσσίῃ πιέσας.*

Ubi Scholiaſtes: Ἀμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα τῇ δρυῒ φυναι· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι Ἀμαδρυάδες λέγονται. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ἤδη ὑπὸ μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προστάξαι τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπιτρέπειν δὲ αἰτήσασθαι ὅ, τι βούλοιτο. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δώσειν τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγελλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν, καί ποτε πεττεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον. Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι. Cujus verba integra tranſcripſit auctor Magni Etymolog. Erat autem certum tempus vitæ adſcriptum his Nymphis, idque longiſſimum. Auſonius ex Heſiodo:

> *Ter binos deciesque novem ſuperexit in annos*
> *Juſta ſeneſcentum quos implet vita virorum,*
> *Hos novies ſuperat vivendo garrula cornix,*
> *Et quater egreditur cornicis ſecula cervus,*
> *Alipedem cervum ter vincit corvus, & illum*
> *Multiplicat decies Phœnix, reparabilis ales.*
> *Quam vos perpetuo decies prævertitis ævo*
> *Nymphæ Hamadryades, quarum longiſſima vita eſt.*

Hamathæus, filius Chanaan. Gen. 10. Inde *Hamathæi* terræ *Hamath* incolæ, quorum metropolis Hamath eſt Antiochia, ſi Olympiodoro credimus, & Paraphraſtis Jonathani & Jeruſalem, & Rabbino Solomoni. Sed obſtat quod in ſcripturis toties *ad introitum Hamath* Septentrionalis figitur Terræ ſanctæ terminus, quam nemo locorum peritus Antiochiam attigiſſe dixerit. Huic dubio facile eſt occurrere ex Hieronymo, qui *Hamath*, vel *Hemath* duplicem fuiſſe ſtatuit, quarum una ſit Græcorum *Antiochia*, altera *Epiphania*. Illam addit vocari *magnam*. Amos 6. 2. ad diſtinctionem minoris, Epiphaniæ ſcilicet.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph. Item ſidus quod nos Septentriones dicimus, à figurâ, quia plauſtri ſimile videtur. Gellius 2. 21. Homer Odyſ 5.

> Ἄρκτον θ᾽ ἣν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι.

Leander apud Muſæum:

> Καί μιν ὀπιπεύων ὑπ᾽ ὄψιμα δύσιν Βοώτου,
> Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν Ἀμάξης.

Hamilcar, binominis fuit. Æmil Probus, ſive Corn. Nepos in ejus vitâ quæ ſic incipit. *Hamilcar, Annibalis filius, cognomento Barca*. Polyb. lib 1. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Diod. Sic. in Fragm. Ἦν γὰρ υἱὸς Ἀμίλκου τοῦ Βάρκα ἐπικαλουμένου.

Hamon, Jovis cognomen, qui in arenâ putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine hoc ἄμμος appellatur: cui cornua affigunt arietis, à genere pecoris inter quod inventus eſt. Mela de Cyrenaicâ. lib. 1. cap. 8. *In eâ Ammonis oraculum.* Mirum autem eſt Ammonis oraculum poni ab omnibus ferè Græcis Latiniſque in Cyrenaicâ, & vicinum ipſis Cyrenis, cum tot interſint gentes, & quadringentis, ut ipſi fatentur, diſtet ab eâ millibus. Sed variè accipitur Cyrene, vel Cyrenaica. Sæpiſſimè enim ponitur pro Pentapolitanâ provinciâ. Modo vero multo latius id vocabulum patet, accipiturque pro eâ regione, quam ſub hoc nomine Ptol. deſcribit. Cùm vero quàm latiſſimè ſumitur Cyrenaica, tum comprehendit omne id quod à Syrti Majore uſque ad Ægyptum extenditur. Itaque ſub hoc nomine veniunt tota Marmarica, & Libya exterior. His contrarii ſunt illi, qui totum hunc tractum Marmaricam vocant, ipſamque etiam in eâ collocant Cyrenaicam. In ſitu Ammoniaci templi non minor eſt auctorum diſcrepantia. Nonnulli enim proximè Syrtibus, quidam in Garamantum regione, alii alibi eſſe inquiunt Mirus verò Geographus eſt Lucanus, qui modo in Marmaricâ, modo ad Syrtin majorem inter Leptin & Berenicen, modo verò apud Garamantas templum hoc collocat, uti lib. 9.

> *Ventum erat ad templum Libycis quod gentibus unum*
> *Inculti Garamantes habent: ſtat certior illic*
> *Jupiter, ut memorant, ſed non aut fulmina vibrans,*
> *Aut ſimilis noſtro, ſed tortis cornibus Hammon.*

Ita Voſſius emendat hos verſus ex antiquiſſimis membranis ubi vulgò, *Stat corniger illic*, quod ineptum iſto loco, cum ſequatur ſtatim, *ſed tortis cornibus Ammon*. *Certior* autem Jupiter vocatur *Ammon*, quia ut inquit Arrianus, lib. 3. Ἀτρεκὲς ἐλέγετο εἶναι τὸ μαντεῖον Ἄμμωνος. Plures vero, uti diximus, Oraculum iſtud in ipſâ putarunt eſſe Cyrenaicâ, cum tamen neque imperium, neque nomen Cyrenenſium unquam eo pertigerit. Sed niſi fallor, quia Cyrenenſes hunc præcipue Deum colerent, ac ſibi ſolis cultum ejus attribuerent, factum eſt ut in Cyrenaicâ templum ejus eſſe multi exiſtimarint. Pindari eruditus Scholiaſtes idem ferè ſenſiſſe videtur ad Odam 4. Pyth. ubi Cyrene collocatur Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις. Hæc enim annotavit ad iſtum locum. Πῶς τὴν Κυρήνην τοῦ μαντείου πλησίον εἶναί φησι; ἀπέχει γὰρ πλείους σταδίους. Ἀλλὰ φησὶν ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀνιέρωται τῷ θεῷ. Hinc eſt quod in multis Cyrenæorum nummis imago Ammonis compareat.

Hanno, Carthaginenſis proſecutus eſt Africæ ambitum & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſerat, ſed Græcè eſt tranſlatus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr p 505.

Hanno, Vide *Anno*.

Jo. *Hardingus*, Anglus, primùm adverſus Scotos militavit, poſtea vero Chronicon condidit. À Bruto exorditur, ac uſque ad Regem Hen. 4. refert quæ ab aliis jam tradita erant. Floruit ſenex ſub Edv. 4. an. 1461.

Harmodius, & *Ariſtogiton* Tyrannicidæ, à Leænâ inſigni meretrice, tam fideliter & unicè adamati ſunt, ut illa, ne illorum conjurationem retegeret, torta, linguam dentibus præroſam in tyranni os expuerit. Plin. lib. 7. cap 23.

Harmodius. Lepreates libro *de Legibus* in Phigaleâ citatur ab Athenæo, lib. 9 & 11.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum, ſed exitiale monile dedit, eò quòd ex conjugis adulterio fuiſſet propagata. Sanè roſam fuiſſe ſilentii ſymbolum innuit S. Greg. Nazianzenus in his:

> *Utque latet roſa verna ſuo putamine clauſa,*
> *Sic os vincla ferat, validiſque arctetur habenis,*
> *Indicatque ſuis prolixa ſilentia labris.*

Apollodorus, lib. 3. Ζεὺς ἔδωκεν Κάδμῳ γυναῖκα Ἁρμονίαν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος θυγατέρα, καὶ πάντες θεοὶ καταλιπόντες οὐρανὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχούμενοι ἀνύμνησαν. Ἔδωκε δὲ αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον, ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ. Theognis:

> Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
> Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ᾽ ἔπος.

Vide *Cadmus*.

Harmonides, Trojanus, quem præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici poſſet. Is inter alia naves Alexandro ædificavit, malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput. Hom. Iliad. 5.

> Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
> Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
> Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
> Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
> Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Harmoſyni, Heſychius: Ἁρμόσυνοι, ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Harpagus, dux Cyri, interiorem Aſiam ſubegit.

Harpalus, nomen prædonis. Cic lib. 3. de Nat. D. Hic Diis illudebat, quod in tantâ fortunâ tam diu viveret. Alius ab Alexandro fugitivus. Plut. in Phoc.

Harpalyce, Lycurgi filia, venationibus dedita, quæ cum patrem ſenem à Getis captum ſenſiſſet, collectâ confeſtim multitudine, celeriùs quam de fœminâ ſperari potuerit, illum armis & robore liberavit. Virgil.

> *——Vel qualis equos Threiſſa fatigat*
> *Harpalyce, volucremque fugâ prævertitur Hebrum.*

Item virgo quædam, quæ cum Iphiclum ardentiſſimo amore deperiret, ſpreta, dolore animi confecta, interiit, à quâ & canticum quoddam *Harpalyce* dicebatur. Turnebus, Adverſ 10. 11.

Harpocrates, ſimulacrum in ſacris Iſidis & Serapidis erat, quod digito labiis impreſſo admonere videbatur, ut ſilentium fieret. Hunc Ægyptii ſilentii Deum eſſe volebant. Revera autem Græcus Philoſophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc *reddere Harpocratem* (ut monet Eraſmus in adagiis) proverbialiter dictum pro *mutum facere*. Catullus, Epigr 75.

> *——Et patruum reddidit Harpocratem.*

Hujus meminit Ovidius, nomine prætermiſſo, cum Deos Iſidis comites dinumeret.

> *Sanctaque Bubaſtis, variuſque coloribus Apis.*
> *Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet,*
> *Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris.*

Huic Harpocrati Cupido Veneris fil. parentis ſuæ roſam dedit in munus, ut ſcilicet ſi quid licentius dictum, vel actum ſit in convivio, ſciant tacenda eſſe omnia. Atque ideirco veteres ad finem convivii *ſub roſa*, Anglice *Under the Roſe*, tranſacta eſſe

eſſe omnia ante digreſſum conteſtabantur; cujus formæ vis eadem erat, atque iſta: *Μισῶ μνάμονα συμπόταν*. Probant hanc rem verſus qui reperiuntur in marmore:

Eſt roſa flos Veneris, cujus quo furta laterent
Harpocrati matris dona dicavit Amor.
Inde roſam menſis hoſpes ſuſpendit amicis,
Convivæ ut ſub eâ dicta tacenda ſciant.

Inde non malè quiſpiam utatur roſâ pro ſilentii Hieroglyphico. Ex hâc re fortaſſis adolevit mos ille, ut in tectis cœnaculorum conſpiciatur plerumq; affixa roſa in ipſis lacunaribus vel laqueus quiſpiam inſtar roſæ. Quem morem adhuc Germani retinent, ac fere omnes Septentrionales in publicis hoſpitiis. Hæc Lud. de la Cerda, qui ex hâc re ſibi videtur dediſſe lucem Martiali 10. 19.

Hæc hora eſt, tua dum furit Lyæus,
Cum regnat roſa, cum madent capilli,
Tunc me vel rigidi legant Catones.

Sed quàm verè hæc ab illo, ipſe viderit. Mihi ſane tum roſa regnare videtur cum potator eâ coronatur. Vide *Tho. Brown* de Vulg. Erroribus, lib. 5. cap. 22.

Harpocration, qui *Æiius* vocabatur, profeſſione Sophiſta fuit, præter alia commentatus eſt de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; ad hæc de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd ementita ſit Herodoti hiſtoria, ſive, ut Græca retineam, *περὶ τῦ κατεψεῦσϑαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν*. Auctor Suidas: qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, Philoſophum Platonicum è quo Stobæum eclogas ſuas congeſſiſſe, Photius teſtatur in Bibliothecâ: alterum prænomine Caium: Tertium Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem Lexici in decem oratores. Vide Mauſſacum in Harpocrationem.

Harpyiæ, Ponti ac Terræ filiæ, teſte Servio, unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Sic dictæ ſunt *ἀπὸ τῦ ἁρπάζειν*, i. e. *à rapiendo*. Quam etymologiam confirmat Virgilius, Æn. 3.

At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes.———

Itemque Horatius:

Vellem, aſt Harpyiis gula digna rapacibus.

Heſiod. in Theog.

——Ἡ δ' ὠκεῖαν τίκεν Ἶριν,
Ἠυκόμους δ' Ἁρπυίας Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε.

Et alibi alludens ad etymon:

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.

Rutil. lib. 1.

———*Sacri juſtiſſimus arbiter ævi*
Circumſiſtentes reppulit Harpyias.
Harpyias, quarum decerpitur unguibus uncis
Quæ pede glutineo quod tetigere trahunt.

Etymologus: Αἱ ἁρπακτικαὶ δαίμονες, παρὰ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω ἅρπυια, ὡς αἴϑω αἴϑυια, καὶ ἄγω ἄγυια. Volatiles autem fingebantur, auribus urſinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus uncis. Mythologiam earum habes apud Cæl. Rhod. 29. 27. Sidonius Apollinaris ep. 7. Harpyias vocat ſanguinarios pecuniæ raptores & exactores. Plutarchus earum nomine fœneratores intelligit in Lucullo. Apuleius mulieres malas, &c. Vide *Phineus*, & Voſſ. de Theol. Gent. 3. 99.

Hatto, Moguntiæ olim Epiſcopus fuit, cujus tempore maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes mediâ & fame premi, convocavit in horreum plurimos, & concremavit eos. Hæc enim crebrò uſurpabat verba; *Non differunt*, inquit, *hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum utiles*. At Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, ut catervatim illum invaderent, ac diu noctuque affligerent, atque virum devorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri judicium Dei juſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cujus quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Vide doctiſſimum Wendelinum hiſtoriam hancce latè confirmantem in Admir. Nili cap. 21.

Haymo, ſive *Haimo*, aut *Hemo*, vel *Hemmo* Fuldenſis, Fuldenſis Monachus, deinde Halberſtadenſis Epiſcopus, floruit temp. Lotharii Ludovici Pii F. Hic præter commentarios in utriuſque Teſtamenti libb cum alia reliquit, tum opus Hiſtoricum de memoria rerum Chriſtianarum. Trithemius eum obiiſſe ait ſub Ludovico Caroli M. F. verum refellitur ex eo quod interfuerit Synodo Moguntinæ, quæ A. D. 848. præſide Archiep. Rabano Mauro, celebrata fuit.

Hebe; filia Junonis, abſque patre, Dea Juventutis. De cujus ortu hujuſmodi refertur fabula. Apollinem, cum Junoni novercæ convivium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe, quas cùm Juno avidè comediſſet, cum antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Jupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit; Verum cum Jove apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, revolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, ejuſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Servius. Homerus autem ex Jove eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum Deorum pincernam fuiſſe, Ganymeden vero ſolius Jovis. Hæc poſtremo Herculi nupſit in Deorum numerum relato, cujus etiam precibus adducta Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ovid. Met. 9.

Hæc illi dederat Junonia muneris Hebe.

Val. Flac. lib. 8. v. 231.

Seu cum cæleſtes Alcidæ viſere menſas
Jam vacat, & feſſum Junonia ſuſtinet Hebe.

Juvenal.

Nec puer Iliacus, formoſa nec Herculis uxor.

Cic. lib. 1. Tuſcul. Qu. *Quo pacto*, inquit, *Hebe Junonis filia dicitur? quoniam è feliciſſimâ aeris temperie omnia herbarum, arborumque genera. pullulant, & pubeſcunt.* Prop. 1. 13.

Nec ſic cæleſtem flagrans amor Herculis Heben
Senſit in Oetæis gaudia prima jugis.

Juventa Latinis dicta. Ovid lib. 1. De Ponto

Nectar & Ambroſiæ latices; epulaſque Deorum
Det mihi formoſâ gnava Juventa manu.

Ganymeda etiam priſcis dicta, ut ſcribit Pauſan. in Corinthiacis. Catullus ad Manlium:

Pluribus ut cœli tereretur Janua Divis
Hebe, nec longâ virginitate foret.

Apollodorus, lib. 1. Jovem ait ex Junone tres filias ſuſcepiſſe, Heben, Ilithyiam, & Argen. Homerus:

———Καὶ ἀϑανάτοις Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Plura de eâ paſſim apud Poetas Græcos.

Hecaerge, nympha. Claudianus:

———*Metuenda feris Hecaerga,*
Et ſoror, optatum numen venantibus, Opis.

Callimachus:

Οὖπις τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη.

Hecale, anus paupercula, quæ Theſeum adhuc adoleſcentulum hoſpitio ſuſcepit. Hujus paupertatem Callimachus juſto volumine celebravit. *Nunquam Hecale fies*, i. e. nunquam te inopia opprimet. Crinagoras Anthol. lib. 1. de Callimacho:

Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν.

Ubi Scholiaſtes ὅτι Ἑκάλη ἐξένισε τὸν Θησέα. Et Apuleius: *Theſeus non eſt aſpernatus Hecales anilis hoſpitium.* Quod Plut. in Theſeo ſomnium putat Ἡ δὲ Ἑκάλη καὶ τὰ περὶ αὐτὴν μυϑολογήματα. Ovid. de Rem. Am.

Cur nemo eſt Hecalen, nemo eſt qui ceperit Irum?
Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Plautus in Ciſtellaria:

Ecaſtor haud me pœnitet, ſi ut dicis, ita futura es
Nam ſi quidem ita eris, ut volo, nunquam Hecale fies.

Petronius:

Qualis in Actæâ quondam fuit hoſpita terrâ
Digna ſacris Hecale, quam Muſa loquentibus annis
Battiadæ vatis, vivendo tradidit ævo.

Suidas Heroida fuiſſe ait, ſic dictam ὅτι πρὸς ἑαυτὴν ἐκάλει. Fuit enim illi τεῖχος ἀκλειστον. Vide Rhodig 30. 11.

Hecalius, Jupiter ab *Hecale* ſic dictus, quæ cum Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetque ei ſe ſuam ipſius animam Jovi immolaturam, ſi ſalvus ex prælio domum rediret; cumque ante Theſei reditum obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, ut in honorem ipſius ſacrum Jovi inſtitueret eumque *Hecalium* vocaret.

Hecate, Jovis & Latonæ filia, ſoror Apollinis; quæ & *Diana* dicitur. Huic triplex nomen attribuitur. Nam in cœlo creditur eſſe *Luna*; in terrâ *Diana*, & apud inferos *Proſerpina*. Ovid. Faſt. 1.

Ora vides Hecates in tres vergentia partes.

Chariclides in Ἀλύσει. Δέσποιν' Ἑκάτη, Τριοδῖτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη. Ubi quid ſit, τρίγλη, in Heſychio legas: Τρίγλη, ἰχϑὺς ϑαλάσσιος καὶ τόπος τις. Dianæ autem ſacer, causâ non aliâ quam quod in cognomine illo τρίγλινος quod illidatur, τρίγλη aliquam habeat ſimilitudinem. Sed audaculus videar. En eandem in Athen. lib 8. Τῇ δ' Ἑκάτῃ ἀποδίδοται ἡ τρίγλη διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος κοινότητα. Τριοδῖτις γὰρ καὶ τρίγλανος. Ibidem hâc de re diverſæ ab alus

aliis cauſæ proferuntur, quas ſingulas vide. Quod autem ad illud Heſychii de Trigla; καὶ τόπος τις· haud dubie locus erat Athenis celebris Statua numinis hujus Triglanthini. Euſtath. ad Iliad. V. Ὅτι δὲ καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλα ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα, ὡς ἐκεῖ Τριγλανθίνη Ἑκάτη. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ οἱ παλαιοί. Eadem habet Athen. ubi ſupra. *Hecate* vero Servio dicta, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Alii ab ἑκὰς quod eminus radios ſuos mittat Luna, & ejaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominabatur, *quia* (ut inquit Orpheus in Argon.) *tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſive agreſtis.* Ovid. Met. 9.

Tuque triceps Hecate.———

Virgil.

Tergeminamque Hecatem, tria virginis ora Dianæ.

Item *Hecate* herbarum, veneficiorumque peritiſſima, quæ in Tauricâ Cherſonneſo regnavit, filia Perſæ, fil. Solis, à quo & *Perſeis*, & *Perſeia* dicta. Tibullus.

Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Heſychius: Ἀγάλματα Ἑκάτης, ἢ κύνα, διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ὃ δῆτα καὶ ἄλλως ἔχει κυνομόρφων παλαιῶν. Barthius ad illud Statii, Theb. 4 ver. 429. Nocturnique canum gemitus. Ut ſolent, inquit, *Hecate* præſente, nam formidant monſtroſum dæmonem. Theocritus Pharmaceutriâ:

Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.

Et rurſum:

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι.

Apollonius, lib. 3.

———Περὶ ξ' δέ μιν ἐστεφάνωντο
Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες,
Στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.

Virgil. lib. 6.

——Viſæque canes ululare per umbram
Adventante Deâ.———

Seneca in Oedipo.

Latravit Hecates turba.

Tibullus:

Sola feros Hecates perdomuiſſe canes.

Horat. Serm. 1. 8.

———*Hecaten vocat altera, ſæva*
Altera Tiſiphonen. ſerpentes atque videres
Infernas errare canes.

Coronâ quernâ & Draconum Voluminibus olim hujus Deæ imaginem coronare mos fuit. Sophocles in Rhizotomis apud Apollonii Enarratorem.

Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν
Τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος,
Τὸ δι' Οὐλύμπου πολλὸν φέρεται,
Καὶ γῆς ναίει ἱερᾶς τριόδους
Στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς
Ὠμῶν σπείραισι δρακόντων.

Hecatæus, Hiſtoricus Mileſius, Protagoræ auditor, qui primus ſolutâ oratione hiſtoriam condidit. Item alius Abderita, de quibus, & reliquis Hecatæis vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 3.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſervabantur, ut centenæ ſui generis mactarentur victimæ; ut centum ſues, centum hœdi, &c. Ovid. Met. 8.

Vota Jovi Minos taurorum corpora centum
Solvit.———

Hector, Priami & Hecubæ filius, Trojanorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus. Dictus, teſte Platone, ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd urbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriamque ſervarit. Eo namque ſoſpite Troja nunquam potuit expugnari. Unde Horatius, Car. 3. Odyſ. 4.

———*Ademptus Hector*
Tradidit feſſis leviora tolli Pergama Graiis.

Quod ſumpſit ex Hom. Iliad. 24.

———Ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν, &c.

Virgil. Æn. 9.

Haud ſibi cum Danais rem ſaxo, & pube Pelaſgâ
Eſſe putent, decimum quos diſtulit Hector in annum.

Inde Chorus apud Sen. in Troadibus:

Columen patriæ, mora fatorum,
Tu præſidium Phrygibus feſſis,
Tu murus eras; humeriſque tuis
Stetit illa decem fulta per annos,
Tecum cecidit, ſummuſque dies
Hectoris idem patriæque fuit.

Vide *Achilles*.

Hecuba, Priami uxor, filia Dymantis Homero, aut, (ut Virgilius Euripidem ſecutus ſenſit) Ciſſei, captâ Trojâ in canem verſa. Ovid. lib. 13. Met. Quam fabulam inde ortam putat Servius, quod cum à Græcis captiva abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abjectum agnoviſſet, quoniam aliter injuriam ulciſci non poſſet, Græcos maribus conviciis laceſſiverit. Juven. Sat. 10.

———*Torva canino*
Latravit rictu.———

Plautus in Menæchmis:

Men. Non tu ſcis mulier Hecubam quapropter (*canem*
Graii eſſe perhibebant? Mulierem non equidem ſcio.
Men. Quia idem faciebat quod tu nunc facis
Omnia mala ingerebat, quemquem adſpexerat,
Atque adeo jure cœpta appellari canis.

Hegemon, Characenus (eſt autem Charax Phrygiæ urbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricôn, Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 370.

Hegeſagoras, in Megaricis ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. citatur.

Hegeſander, Delphicus Hiſtoricus, de quo vide Voſſ.

Hegeſianax, Alexandrinus hiſtoricus, Troica ſcripſit; teſte Athenæo, lib. 9. vide Voſſium.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tantâ eloquentiâ mala vitæ repræſentabat, ut eorum miſerandâ imagine audientium pectoribus inſertâ, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: Ideoque à rege Ptolemæo ulterius hâc de re dicere prohibitus. Cic. lib. 1. Tuſc. Qu. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cujus meminit Strabo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 80.

Hegeſigonus, aliqua conſignavit de mirificis hominum in Indiâ formis, quemadmodum cognoſcimus ex Tzetze, Chil. 1. Hiſt. 18. & Chil. 7. Hiſt. 144.

Hegiſonus, de rebus terræ Atticæ poema condidit, teſte Pauſaniâ in Bœoticis.

Hegeſippus, hiſtoricus, quem quinque actuum Eccleſiaſticorum libros elucubraſſe auctores ſunt Hieronymus, ac Honorius, & quintum eorum citat Euſebius Hiſt. Eccleſ. l 2. c 22. ac Græcè κγ. ubi de Jacobi fratris Domini martyrio verba facit. Itemque Photius Bibl. cod. 232. ubi vocatur ἀρχαῖος ἀνὴρ καὶ ἀποστολικός. Ex illuſtribus vero fragmentis, quæ apud Euſebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. At Hegeſippus ille vulgaris, quem B. Ambroſius Latinè vertiſſe diu creditus fuit, ſcriptor eſt omnino νεωτερικός teſte Voſſio de Hiſt. Gr. 2. 14. *Hegeſippus* alius hiſtoricus, reliquit volumen de Pallene, auctor ſane vetus, quippe qui etiam Dionyſio Halicarn. *antiquus* vocetur lib. 1. ubi eum cum Cephalone Gergithio conjungit, quos ἄνδρας ἀρχαίους, καὶ λόγου ἀξίους vocat. Pillenaca ejus citat Steph. in Μηκύβερνα, Item Parthenius Eroticon cap. 6. Qui & cap. 16. advocat librum primum Hegeſippi de rebus Mileſiorum. Idemne an alius ſit, haud temerè dixeris. Sed alius ſaltem ab eo eſt Hegeſippus Tarentinus Poeta Comicus, de quo Suidas. Fuit & alius *Hegeſippus*, Demoſthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus eſſe creditur oratio de Haloneſo, quæ vocatur Philippica Demoſthenis ſeptima. Vide Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit præterea denique *Hegeſippus* ὀψαρτυτικῆς πραγματείας σοφιστής, cujus meminit Jul. Pollux, 6. 10. Etiam Ὀψαρτυτικὰ *Hegeſippi* memorat Athenæus, lib. 12. quod idem opus. Voſſius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, conſuluit Deum, cui Phœbus, ubi ſaltantes videris ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, urbem condidit Eleam; Pythocles Samius apud Plutarchum.

Helena, filia Jovis ex Ledâ Tyndari Laconiæ regis uxore, quæ à Jove in Cycni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit ova, ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytæmneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantiâ præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multo tamen poſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus citra injuriam reſtituta eſt, & Menelao uxor tradita, cui & Hermionem filiam peperit. Poſthæc famâ pulchritudinis ejus illectus Paris, contractis aliquot navibus, in Græciam ſeſe contulit; ubi à Menelao hoſpitio exceptus clam ſe in amorem Helenæ inſinuavit, tandemque abſente conjuge eam rapuit, & in patriam abduxit. Quâ tam inſigni injuriâ commoti Græcorum principes, de bello Trojanis inferendo in Aulide Bœotiæ conjurarunt. Nec multo poſt mille contractis navibus in Aſiam trajecerunt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cum Paris occubuiſſet, Helena Deiphobo

fratri ejus nupſit. Verum cum eò jam res rediſſet, ut Græci armis diſſidentes, ad dolum ſe converterent, Helena quoque proditionis particeps fuiſſe putatur, & facem (quod ſignum aggrediundi negotii inter ipſam, & Græcos convenerat) ex arce ſuſtulit, captâque jam urbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit. Virg. Æn. 7. Ubi de Alexandro vel Paride:

Ledæamque Helenam Trojanas vexit ad urbes

Ubi aperte Ledæ filiam facit; & ita quidem vulgò omnes tam Græci quam Latini. Sed Poeta quidam apud Athenæum, lib. 8. Helenam facit filiam Nemeſeos his verſibus:

Τοῖς δὲ μετὰ τρίτατον Ἑλένην τέκε θαῦμα βροτοῖσι
Τήν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότητι μιγεῖσα
Ζηνὶ θεῶν βασιλῆϊ τέκε κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.

Quis vero hic Poeta, an Cyprius an Staſinus ipſe ambigit Athenæus, in poſteriorem video Doctos inclinare. Sed ſciendum ex Lactantio, lib 1 cap. 21 Ledam poſt mortem dictam Nemeſin à Gentilibus, qui mortuis ſolebant mutare nomina. De quâ re vide *Marica*. Hinc eſſe quod Callimachus Ἑλένην Ῥαμνουσίδα vocat. Ubi Scholiaſtes ait eſſe è Rhamnunte Atticæ pago, ubi Jupiter eum Nemeſi concubuit, quæ poſtea ovum peperit: quod cum Leda reperiſſet, illud, fovit, & Helenam cum Dioſcuris in lucem protulit; quam fab. quoque narrat Hyginus. Item *Helena* meteori ſpecies, nautis infeſta. Plin. lib. 2. cap. 37. Ubi de Stellis Caſtoribus. *Quarum adventu fugari diram illam ac minacem appellatamque Helenam ferunt.* Solinus, cap 4. expoſitis multis malis quæ adfert mulierum ſanguis menſtruus: *Habet*, ait, *plane id ſolum ſalutare, quod avertit ſydus Helenæ, perniciosiſſimum navigantibus.* Papin. lib. 3. Sylv. in Propempt Celeris:

Antemnæ gemino conſiſtite cornu
Oebalii fratres, vobis pontuſque poluſque
Luceat. Iliacæ longè nimboſa ſororis
Aſtra fugate procul, toto que excludite cælo.

Idem Theb 7.

Non aliter cæcoin ſturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Apollo tamen apud Euripidem in Oreſte, ſalutare nautis Helenam eſſe pronunciat:

Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τᾷ θ' Ἡρακλέος
Ἥβῃ πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
Ἔσται σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.

Helenus, filius Priami ex Hecubâ, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis ſervatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipſis indicaſſet. Quin etiam everſo Ilio Pyrrhum à navigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non ſolum à Pyrrho ſervatus, verum etiam liberaliter habitus eſt: Quumque ille Oreſti Hermionem eripuiſſet, Andromachen, quam antea juſtæ uxoris loco habuerat, Heleno conceſſit, adjectâ etiam regni parte, quam Helenus de fratris ſui nomine Chaoniam appellavit, ubi & urbem ad ſimilitudinem Trojæ condidit, in quâ profugum Æneam hoſpitio ſuſcepit. Virg. Æn. 3.

Heliades, filiæ Solis, & Clymenes, ſorores Phaethontis, quarum duæ *Lampetie* & *Phaethuſa* Ovidio dicuntur. A Patre *Sole* ſic dictæ. Ἥλιος enim *ſol* Græcis dicitur. Hæ cum juxta Padum mortem fratris inſolabiliter deflerent, in alnos verſæ ſunt, electrum lacrymantes. Vocantur & *Phaetontiades*. Virgil.

Tum Phaetontiadas muſco circumdat amaræ
Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos.

Alii in populos mutatas fuiſſe volunt. Martialis. 4. 59.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera ſerpit,
Fluxit in obſtantem ſuccina gemma feram.

Inde ponitur pro Electro. Idem Mart 4. 32.

Et latet & lucet Phaetontide condita guttâ.

Et lib. 9. 14.

Gemma quod Heliadum pollice trita notet.

Juvenal. Sat. 5.

——Ipſe capaces
Heliadum cruſtas, &c.

Id eſt, phialas ex electro factas.

Helice, Græcè dicitur, quæ nobis *Urſa major*, ἀπὸ τοῦ ἑλίκος, i. e. à *circumvolutione*, quod diei noctiſque ſpatio circum polum arcticum vertatur. Lucan lib. 2.

Parrhaſis obliquos Helice quem verteret axes.

Vide *Cynoſura*.

Heliconius. Byzantinus Sophiſta, quem Suidas ait Annalium compendium ſcripſiſſe ab Adamo uſque ad Theodoſium M. libris 10. Sanderus ait ſe accepiſſe, in Italiâ etiam extare.

Heliodorus, περὶ μνημάτων libros conſcripſit, quorum 3. laudatur à Plut. lib. de 10 Rhetoribus in Hyperide.

Heliodorus, ὁ περιηγητὴς ἐν πρώτῳ περὶ Ἀκροπόλεως citatur ab Athen. lib. 9. Quindecim libris id opus conſtitiſſe idem in 6. auctor eſt. Mem. quoque Harpocration in Θίβαλος, Νύση, & Περιπόλια. Nec dubium, quin idem ſit qui innotuit opere de Anathematis Athenienſium, ut cognoſcimus ex Elencho auctorum apud Plin lib 33. Imo fortaſſe idem opus priori erat, integraque inſcriptio fuerat: Περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει quomodo opus ſuum inſcripſerat Polemo, teſte Strab. lib. 9. Alius fuiſſe videtur qui poema *Proteſilaum* fecit unde verſum hexametrum citat Steph. in Φυγέλα. Etiam *Heliodorus* carmen condidit de ſpectaculis Italicis, unde 16. Heroicos adducit Stobæus ſerm. de morbis, &c. Vide quæ de *Heliodoro* Poeta ex Galeno refert Lilius Gyraldus, lib. 3. Dial 3. *Heliodorus* Stoicus numeratur inter veteres Arati Interpretes. Voſſ.

Heliodorus, Sophiſta clarus, cujus etiam extat Hiſtoria Æthiopica. At vero Dramatis prædicti author Triccæ oppidi Theſſalici Epiſcopus fuit, ut Eccleſiaſticæ hiſtoriæ ſcriptores perhibent, de quo certi fere nihil eſt, niſi quod certiſſimum eſt, eum ipſum eſſe, ad quem D. Hieronymi epiſtolæ. Heliodorus enim ille, de quo Philoſtratus περὶ σοφιστῶν, is eſt Sophiſta, qui Imp. Adriano familiaris fuit, Vide Voſſ. Hiſt Gr pag. 487. Fuere olim duo Heliodori, quorum unus Geographus, alter Tragicus, ut ſæpiſſime patet apud Græcos enarratores. Fuit & unus Medicus, de quo in Bibliothecâ Medicâ. Fuit præter ea Heliodorus Rhetor Horatii comes, quem *Græcorum longè doctiſſimum* vocat Serm. 1. Sat. 1.

Heliogabalus, Anton. Caracallæ filius, qui ad imperium aſſumptus fuit matris opera apud Antiochum. Hujus mores impuriſſimos Lampridius deſcribit. Patria Emiſſenus fuit, & in Emiſſâ urbe Sacerdos Dei Alagabali, qui Deus peculiaris fuit illius urbis. Vide Salmaſium ad Lampridium.

Helladius. S. Baſilii diſcipulus & in Pontificatu ſucceſſor, de Præceptoris ſui Baſilii vitâ librum reliquit; ex quo locum adducit Damaſcenus Orat. 1. De imaginibus.

Hellanicus. nomen duorum hiſtoricorum, quorum unus Mitylenæus, alter Mileſius. De priore Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. de poſteriore idem ibid lib 4. cap. 5.

Helle, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ unà cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi perterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod Helleſpontum hodie vocant.

Hellen, à parvulo in miniſterio nutritus, & educatus, plurima inſolitè edebat miracula, ita, ut etiam ignem in ſinu portaret, & nequaquam ejus veſtis arderet. Sozomen. 8. 1.

Hellotia, panegyris erat apud Athenienſes, ut cum Scholiaſte Pindari narrat Triclinius, Minervæ Hellotidis cauſâ inſtitutâ. Cum enim Dorienſes Heraclidarum opere Peloponneſios aggreſſi, Corinthum captam incendiſſent, virgines quædam incendium perniciemque ſui effugere volentes, cum Eurytione & Hellotide ſororibus, in templum Minervæ confugerunt. Quod cum animadvertiſſent hoſtes, templum incenderunt. Unde cum aliæ virgines effugiſſent, Eurytione & Hellotis ſorores ibi ſolæ conflagrarunt. Hinc peſte deinceps exorta, editum eſt à Minervâ oraculum, non antea deſituram luem, quam animas crematarum virginum expiaſſent. Quare Minervæ Hellotidi ædem ſacram extruxerunt, & panegyrin *Hellotia* dictam pro Hellotidis expiatione inſtituerunt. Quidam vero *Hellotiam* dicunt appellatam fuiſſe Minervam à palude quæ eſt apud Marathonem, ubi ſacrum eſt ipſi templum. ἕλος enim Græcis eſt *palus*. Eſt etiam hujus nominis feſtum Lampadodromicum Corinthi in Minervæ honorem, in quo juvenes lampadas habentes currebant. Quam celebritatem quidam volunt inventam poſtquam Bellerophontis equum Pegaſum Dea ſubjecit, frænumque illi indidit, & ita ipſum εἷλε h. e. *cepit*. Benedictus.

Hemitheon, Sybarita Philoni ac Luciano memoratus: ex quibus conſtat verſus ejus fuiſſe, ac Sybariticâ urbe condignos. Conqueritur Ovidius quod ſibi ſolum fuerit vertendum magis quàm Poetæ, qui multo ſcripſerat impudicius. Tr. l. 2.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Sybaritidem eam ſignavit Mart. 14. 97.

Muſas

Muſæ pathiciſſimos libellos
Qui certant Sybariticis libellis.

Hephæſtion, unus ex Alexandri M. ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, ut hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem vero φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, ut facilè omnes pompas ſuperaret. In funus enim hoc ſupra 12 talentorum millia impenſa feruntur. Plut. in Alexandro. Vide Voſſ. Theolog Gent lib 1. cap 15. Mortem ejus prædixit Pythagoras vates apud App. Arrian., Civil. lib. 2. & Arrian. lib. 7 & Plutarch. cap. 124. Mortuus autem eſt ad Ecbatana Ælian. Var. Hiſt. 7. 8. Item *Hephæſtion* Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidam adi. Extat unà cum Scholiaſte Pariſiis 1553. apud Adrian. Turnebum Typographum regium.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani, Dóriò Ἄφαιστος, id eſt, אבא אשתא *af-eſto*, *pater* ſeu *inventor ignis*, quia ut Græci fabulantur ἀνδρὸς πῦρ, καὶ τέχνας δὲ ἐν πυρὶ ὁμοίως, uti loquitur Tzetzes Chil. 10. 335. Bochartus.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox redditur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait.

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unum cum jaceres, ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heracleotes res tradidit Heracleenſium. Ariſtoph. Schol. in Aves.

Heraclides, Serapionis fil. vixit temp. Ptol 6. h.e. Philometoris, teſte Suida: De patria non ſatis convenit. Nam Diogenes ipſe, dubius inquit, Καλλατιανὸς, ἢ Ἀλεξανδρεύς. Eſt vero Καλλατία in Mœſiâ min. juxta Ptolemæum. Suidas neutrum probat, nam Ὀξυρυγχίτην appellat. Eſt autem Oxyrynchus, Ægypti civitas, teſte eodem Ptolemæo. *Lembus* vocabatur, quod cognomentum præter Laertium & Suidam, ei dant Athenæus lib 13. & Feſt. Pomp. in *Romam*. Sed Laertius etiam cauſam nominis explicat; compoſuiſſe enim ait Λεμβευτικὸν λόγον, ὅθεν καὶ Λέμβος ἐκαλεῖτο Varia ſcripſit. Porro 14 ejus nom. agnoſcit Laertius, quos inter eſt *Heraclides* Magnetius, Mithridaticorum ſcriptor, & *Heraclides* Cumanus, qui reliquit 5. lib. de rebus Perſicis, cujus operis mem. lib. 3, 11. & 12. ac Etymologus in Δαράκης. Et fortaſſe alii etiam fuere; cum non deſint qui vicinum argumentum tractarint, ut *Heraclides* Cretenſis, cujus librum de Civitatibus Græciæ citat Apollonius Hiſt. Mirab cap. 19. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 372.

Heraclides Origeniſta, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 19.

Heraclides, Sophiſta Lycius, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit Dicunt eum olim apud Severum Principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus Sophiſtarum ad hanc artem induſtriâ, & labore, naturâ minime juvante contendit Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo civitate, Ciliciæ Grammaticus nobilis. Steph. Item pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit, captoque Perſeo à Paulo Æmilio Athenas commigravit, eodem tempore, quo & Metrodorus Philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus Philoſophus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, ut pro *Pontico Pompicus* vocaretur. Diog. Laert. Cic. 5. Tuſcul. Scripſit mulierem quandam ſeptem diebus exanimem ad vitam fuiſſe revocatam Plin. 7. 52. Cæterum de hoc, uti & de Heraclide Cumano, Lembo, ac Magneſio, Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 9.

Heraclitus Lesbius Macedonicam fecit Hiſtoriam, teſte Laertio; unde liquet diverſum eſſe ab illo nobili Epheſio, Philoſopho ὃς περὶ ἱερέας τὰ πλεῖστα εἴληφεν, ut Clem. ait 6. Strom. Iis vero Heraclitis quos memorat Laertius, adde Heraclitum Sicyonium, cujus ſecundum de lapidibus librum laudat Plut. de Flum. ubi de Scamandro.

Heraclitus, philoſophus Epheſius Σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt, *tenebricoſus*, propterea quod de induſtriâ adeo ſtylum obſcuraret, ut ejus ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent: De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cum Democritus contra ſoleret ridere, propterea quod alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Sen. 2. de Irâ: Heraclitus quoties prodierat, & tantum circa ſe malè viventium, imò malè pereuntium viderat, flebat, miſerebatur omnium quæ ſibi læti feliceſque occurrebant, miti animo, ſed nimis imbecillo, & ipſe inter deplorandos erat. Democritum contra aiunt nunquam ſine riſu in publico fuiſſe, adeo nihil illi videbatur ſerium eorum quæ ſerio gerebantur. Quæ ſumpſit à Sotione, ſi Lipſio credis, qui Sermones de Ira ſcripſit Stobæo aliquoties citatos; in quo hoc ipſum fragmentum: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀντὶ ὀργῆς Ἡρακλείτῳ μὲν δάκρυα, Δημοκρίτῳ δὲ γέλως ἐγένετο. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt; cumque ſpretis medicis fimo bubulo ſe obleviſſet, & ad ſolem ſe ſiccaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum invenitur habuiſſe præceptorem, tantum natura, & diligentia ſola profecit, quidam tamen audiſſe Xenocratem, & Hippaſum Pythagoricum volunt Floruit temporibus ultimi Darii, ſcripſit poeticè multa, ab Ariſtotele ſæpè teſtis citatur. Fuerunt quatuor alii *Heracliti*, primus poeta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſæus, ſummæ elegantiæ, tertius Lesbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus.

Hercules, ita veteres pro more ſolito fortes fere appellarunt. Erat enim Hercules qui & *Alcides* ab ἀλκὴ *robur*, ut quidam putant, valde toroſus, quod fortitudinis indicium Phyſiognomici putant. Seneca in Hippolyto:

Æquas Herculeos jam juvenis toros.

Idem in Herc. Furente:

——— *Agnoſco toros*
Humeroſque & alto nobilem trunco manum.

Val. Flaccus:

Conſpicuuſque toris Tirynthius.

Tres hujus nominis numerat Diodorus lib. 4., Sex Arnobius itidem in 4. uti & Cic. de Nat. Deor Imò Varroni erant *Hercules* quadraginta tres; In quibus tamen quoſdam fuiſſe totos Symbolicos, non ad geſtorum hiſtoriam, ſed ad rerum naturam prorſus ſpectantes veriſimile eſt, qualis *Ogmius*, ſive *Hercules Celticus* apud Lucianum, qui eloquentiæ ſymbolum erat. Item *Hercules Romanus* S. Aurelio Victori ex L. Caſſii Heminæ Annal. lib. 1. *Recaranus* & Verrio Flacco apud Servium ad 8. Æn. *Caranus*, vel *Garanus*, Poetis *Gradivus* dictus.

Omnium vero antiquiſſimus erat ille *Hercules Ægyptius*, qui Diodoro lib. 1. teſte, Mizraimo, Oſiridi illi antiquiſſimo, filio Chami, genere propinquus, ac dux fuit exercitûs, ſecundum aliquos, *Gigion*, vel *Gigon* dictus. Unde Heſychius: Γιγῶν, οἱ δὲ Γιγῶν Παταικός, Ἐπιπταικός, τερπόλιος, οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Et ab hoc diverſus, quippe qui longè junior, eſt alter *Ægyptius*, vel potius *Ægyptiocananæus*, a devictâ Cananæâ ſic dictus; quem nullum alium quam *Joſuam* eſſe, maximus ille Voſſius lib. 1. Idol. cap. 26. luculentiſſime demonſtravit. Atque ſic ad minimum duo fuit Hercules Ægyptii.

Præter hos alius fuit *Hercules Phœnicius*, ſive *Tyrius*, Athamantis, ſive, ut traditum Sanchoniathoni, aut Philoni Byblienſi, Jovis Demaroontis regis Phœniciæ filius, & Cadmi Phœnicis ex filiâ Ino nepos. Hic *Palæmon* dictus, poſtea vocabatur *Melicarthus*, ſive *Melicerta*, hoc eſt, *rex civitatis*. Διὸς παῖς ἔγχος, ex Ebræo מלך *melech* rex, & קרתא *carta*, civitas, Amathuſiis vero, teſte Heſychio *Malica*, quod ex priori formatum videtur, literis ultimis abjectis: Et Euſebio in Chron. ad Num. 497. *Deſanaus*, ſive *Deſanes*, Indis, teſte Heſychio, *Dorſanes*, denique Georgio Syncello Διώδης, *Diodas* Atque hic ortus eſt ex poſteris *Eſau*, ſive *Edom*, quem gentiles interpretatione regem *Erythram* memorant.

Cæterum alter ille *Tyrius Hercules*, ſive *Aſiaticus* Juſtino dictus, qui florentibus demum Tyriorum rebus, iiſque maris imperium præ aliis obtinentibus, in Gades Hiſpaniæ inſulam coloniam duxit, ac Geryonem, teſte Juſt. lib. 44. cum duobus fratribus regno excuſſit, hic, inquam, multo junior eſt quam *Idumæus* ille, cui nomen *Melicartho*. Hic enim Tyri natus; ſed in inſulâ Gaditanâ (cui denique nomen datum *Erythiæ* ab ἐρυθρός, h. e. *rubor*, quaſi *Phœniciam*, ſive *Idumæam* dixeris) denatus ac ſepultus eſt: quod prodidit Mela 3. 6.

Rurſus alius fuit *Hercules Libycus*, cognomento *Macerus*, pater Sardi; qui coloniam in inſulam maris Tyrrheni, ſive Inferi, tunc *Ichnuſam*, ſed poſtea *Sardiniam* dictam, ex Libyâ duxit: ubi & unà cum patre cultus eſt, teſte Pauſaniâ in Phocicis, Silio Italico lib. 12. Solino cap. 10. & Iſidoro lib 14. Origin cap 6.

Alius *Hercules Creticus*, ſive *Telchinus*, unus ex Idæis Dactylis, ſive Curetibus, præſtigiator, ac imperator celebris: à quo, teſte Diodoro, inſtitutum certamen Olympicum.

Alius *Hercules Romanus*, quem *Sangum*, vel *Sancum*, vel *Sanctum*, item *Sancum Semonem Fidem* dixere. De hoc Varro lib.4. de LL. *Putabant Fidium eſſe Sanctum à Sabinâ linguâ, & Herculem à Græcâ*. Et Feſtus. *Propter viam fit ſacrificium, quod eſt proficiſcendi gratiâ, Herculi, aut Sanco, qui ſcilicet idem eſt Deus.*

Alius item *Hercules Germanus*, quem & *Celticum* plerique

que dictum memorat Elias Schedius de Diis Germanis, pag. 476. De hoc ſic Tacitus de moribus Germanorum *Fuiſſe apud eos & Herculem memorant, primumque omnium virorum fortium ituri in prælia canunt.* Aventinus lib 1. Annal. Boj. ſcribit hunc *Alemannum* cognomento *Herculem*, cujus inſigne fuerit Leo, cauſa nominis, poſtremum extitiſſe regum Germaniæ, quos Beroſus enumerat, & primum Bojorum conditorem. Cæterum de hoc vide plura apud Cæſium in Cœlo Aſtron. Poet pag. 161, 162.

Nunc ſequitur omnium horum licet noviſſimus, tamen longè celeberrimus, ac ſatrugeratiſſimus Heros *Hercules Thebanus*, patronymicè *Amphitryoniades* dictus; Quippe filius erat Amphitryonis ex Alcmena, Thebis Bœoticis natus Sed communis opinio eſt, prodente Euripide in Hercule Furioſo, quod Jupiter quidam tralatitius, dum Amphitryo una cum rege Creonte adverſus conſanguineos ſuos Teleboas, Ætoliæ populos, bellum gerebat, ut patris ac fratrum Alcmenæ cædem ulciſceretur, nequiter apud Alcmenam res egerit mariti, unde Hercules ſit natus Atque huic Herculi omnia quæ à ſuperioribus prius enumeratis geſta ſunt, pro more ſolito tribuerunt Græculi quaſi ipſe ea ſolus perpetraſſet, ut eo magnificentior, ac illuſtrior fieret. Tria hæc docuit, teſte Cedreno, μὴ ὀργίζεσθαι, μὴ φιληδονεῖν, μὴ φιλαργυρεῖν. Adoleſcentes legant, quæ de Virtute & Voluptate cum Hercule colloquentibus, elegantiſſimo commento ex Prodico recitantur à Xenophonte lib. 2. de dictis, & factis Socratis. Quæ elegantibus verſibus Silius expreſſit, lib. 5. Cæterum triplici modo *Herculem* ſuum conſiderarunt, ac venerati ſunt gentes; nempe ἡρωικῶς, ut Heroa, ſive Deum animalem; ἠθικῶς ſive φιλοσοφικῶς, ut Deum ethicum, & moralem, h. e. ut exemplum fictitium prudentiæ ac fortitudinis, & φυσικῶς, ſive θεολογικῶς, ut Deum mere naturalem, ſub quo intellexerunt, ac venerati ſunt Solem. Ejuſmodi erat Petiarum & Medorum *Hercules Sandes*; ut auctores ſunt apud Agathiam lib. 2. Symmachus & Athenocles. Atque hinc eſt, cum ſcil Sol quotannis permeet duodecim ſigna cœleſtia, quod pro iſtis 12 ſignis *duodecim* præcipuos ſtatuerint *Herculis labores*, imò totidem illi attribuerint annos, quibus Euryſtheo, id imperante Oraculo, miniſterium ſuum exhibuerit.

Illos vero 12 labores enumerat Lucretius lib. 5. in principio, & alii paſſim Græci Latinique ſcriptores Ovid. Met. 9. verſ. 182. Sen. Agam. 806. Herc. Fur. 214 & 526. Herc. Oet 15. Silius 3. 333. Sidonius Carm. 9. Boetius lib. 4. Met 7. Claudianus præf. in lib 2. de Raptu Proſerpinæ. Nos Martialem tantum in præſentiarum, & Auſonium in medium producemus. quorum hic lib. 9. Ep. 103.

Si cupis Alcidæ cognoſcere facta prioris,
Diſce: Libyn domuit: Aurea mala tulit.
Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo:
Addidit Arcadio terga leonis apro.
Æripedem ſylvis cervum, Stymphalidas aſtris
Abſtulit: à Stygiâ cum cane venit aquâ.
Fœcundam vetuit reparari mortibus Hydram:
Heſperias Tuſco lavit in amne boves.

Ubi novem tantum enumerantur. Ille Idyll 19:

Prima Cleonæi tolerata ærumna leonis.
Proxima Lernæam ferro & face contudit Hydram.
Mox Erymanthæum vis tertia perculit aprum.
Æripedis quartò tulit aurea cornua cervi.
Stymphalidas pepulit volucres diſcrimine quinto.
Threiciam ſexto ſpoliavit Amazona baltheo.
Septima in Augeæ ſtabulis impenſa laboris.
Octava expulſo numeratur adorea Tauro.
In Diomedeis victoria nona quadrigis.
Geryone extincto decimam dat Iberia palmam.
Undecimo mala Heſperidum diſtricta triumpho.
Cerberus extremi ſuprema eſt meta laboris.

Quintus Calaber octodecim Herculis labores deſcribit in Eurypyli clypeo, lib. 6. quem tis conſule. Idem, citante Eliâ Schedio, tredecim alibi recenſet: Sunt autem ſequentes:

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέῃ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα,
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν Ὕδρην.
Τὸ τρίτον αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον,
Χρυσόκερων δ᾽ ἔλαφον μετὰ ταῦτ᾽ ἤγρευσε τέταρτον,
Πέμπτον δ᾽ ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἐξεδίωξεν,
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν,
Ἕβδομον Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν,
Ὄγδοον ἐκ Κρήτης Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου δέκατον βόας ἤγαγεν ὀλλυμένοιο.
Δωδέκατον δ᾽ ἀνάγαγεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα.
Τὸ τρὶς καὶ δέκατον τόδε λυγρὸν ἔχεν ἄεθλον
Μιᾷ νυκτὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούρας.

Paulo brevius hos labores enumerat Philippus Byzantius, uti videre eſt in his.

Ὤλεσα ἐν Νεμέῃ θῆρ᾽ ἄλκιμον, ὤλεσα δ᾽ Ὕδρην,
Καὶ ταῦρον, κάπρῳ δ᾽ ἀμφεπίαξα γένυν.
Ζωστῆρ᾽ ἐλαφύσας, πώλους Διομήδεος εἷλον,
Χρύσεα μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον.
Αὐγείαν ἔδειξα, κεμὰς οὐ φύγε, ἔκτανον ὄρνις,
Κέρβερον ἠγαγόμην, αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

In hujus ſationem Lycophron unicam noctem, alii duas ſumpſiſſe Jovem dicunt. Sen. de Brev V. At contra quam exiguæ noctes videntur quas in complexu ſcortorum, aut vino exigunt? Inde etiam poetarum furor fabulis humanos errores alentium, quibus viſus eſt Jupiter, voluptate concubitus delinitus duplicaſſe noctem. Unde D Hieronymus: Duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Hercules naſceretur. Stat. 4. Sylv.

O bona nox, junctaque utinam Tirynthia Luna.

Laboribus ſuis cœlum obtinuit. Cic. Tuſc. 1. *Ad Deos Hercules nunquam abiiſſet niſi cum inter homines eſſet, eam ſibi viam munivisſet.* Hor.

Hâc arte Pollux & vagus Hercules
Innixus arces attigit igneas.

Apul in Apol. *Hercules luſtrator orbis, purgator ferarum, gentium domitor in cælum ob virtutem aſcitus.* Vide quæ eleganter Jo Livineius ad Propertianum illud 2. 22.

Jupiter Alcmenæ geminas requieverat Arctos
Et cælum noctu bis ſine rege fuit.

Et Jo. Meurſius ad Lycophron. pag. 106. qui ex Clem. Alex. & Arnobio notant etiam de 9. continuatis noctibus. Intercedere his dicas Nonnum, qui Alcmenæ quidem ad extrudendum Herculem tres, Mnemoſynæ vero ſcilicet ut conficerent tot illi puellæ Muſicæ 9. noctes Jovem concubuiſſe canit lib 31.

Ἀλλὰ τέλος Κρονίωνι χαρίζεο, μὴ πάλιν ἄλλην
Μὴ πάλιν ἐννάκυκλον ἀναστήσειας ὀμίχλην·
Μνημοσύνης φιλότητι μεμηνότι, τὸ πρὶν ἀείδων
Ἐννέα νύκτας ἔμελλεν ἔχων ἄγρυπνον ἐπωπήν,
Οἷσιν ἔχων πολυΐστορα ἀκοιμήτων ὑμέναιον.

Dixerat autem paulo ante de Herculis præſatione verſ. 161.

—— Ἀμφιτρύων μὲν
Νόστον ἔπι θαλάμοιο ... μεταπέμψας
Μάρναται· Ἀλκμήνῃ δὲ παρ(έ)ζετο νύμφιος Ζεύς.
Νυμφιδίην ἀκίχητος ἔχων τεχνήμονα ὀμίχλην

Jo. Antiochenus: Τὸν Ἡρακλέα τὸν τῆς Ἀλκμήνης φιλόσοφον ἱστοροῦσιν, &c. Herculem Alcmenæ filium aiunt philoſophum fuiſſe. Is pingi ſolet pelle Leoninâ amictus, clavam ferens, ac tria poma manu tenens, quæ cum Draconem clavâ occidiſſet, abſtuliſſe dicitur. Per Draconem autem intelligere oportet varium ac multiplicem affectum pravæ cupidinis, quem Hercules prudentiâ, quaſi Leonis exuviis tectus philoſophiæ clavâ peremit. Atque ita tria poma abſtulit, i. e. Virtutes tres, Iracundiæ moderationem, Continentiam, ac Contemptum pecuniæ. Hic, uti Atlas, humeris ſuis cœlum ſuſtinuiſſe fingebatur. Seneca in Herc. Fur.

Mediuſque collo ſedit Herculeo polus,
Immota cervix ſidera & cælum tulit.

Claud. 2 de Rapt.

Firmiter Herculeâ mundus cervice pependit.

Sidonius Apollinaris:

Cùm Libycâ ſe rupe gigas ſubduceret, & cùm
Tutior Herculeo ſediſſet machina dorſo.

Inter Arbores populus ei ſacra Theocritus Idyl. 2.

—— Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος.

Virg. Eclog. 7.

Populus Alcidæ gratiſſima.

Et lib 2. Georg.

—— *Herculeæque arbos umbroſa coronæ:*

Hercules ipſe apud Senecam in Fur.

Populea noſtras arbor exornet comas.

Sed quæ ſpecies? Alba. Ovid. in Epiſtolis:

Aptior Herculeæ populus alba comæ.

Seneca in Hercule Oetæo:

Cinis rigentem populo vinctus comam.

Iterum:

Cinâ revinctus populo horrentem comam.

Inde Statius 3. Sylv. loquens de Hercule:

Populeaque movens albentia tempora ſylvâ.

Lud. de la Cerda. Quem tu vide ad Virg. Bucol. p. 141. Hujus in Italiâ templum fœminis ingredi non licuit Rationem reddit Macrobius lib. 1. Sat. cap. 12. *Herculi cum boves Geryonis per Italiæ agros duceret, ſitienti reſpondit mulier ſe non poſſe aquam præſtare quod fœminarum Deæ celebraretur dies. nec ex eo apparatu guſtare viris fas eſſet. Propter quod Hercules facturus ſacrum deteſtatus eſt præſentiam mulierum: & Potitio, ac Pinario, ſacrorum cuſtodibus juſſit, ne mulierem intereſſe permitterent.* Prop. 4. 10. de arâ Herculis:

Hac

Hæc manibus unquam attritâ cantanda puellis,
Herculis admotis nec ſit imitata fuſis.

Silius lib. 3.

Tum queis fas & honos adytis penetralibus uſſe
Femineos prohibent greſſus.

In hoc templo nullum ſimulacrum fuit. Sil. lib. 3.

Sed nulla effigies ſimulacrave nota Deorum,
Majeſtate locum & ſacro implevere timore.

Philoſtratus: Ἀγάλματα δ' αὐτῷ οὐκ ἔστι· *non eſſe Herculi ſtatuam eſſe.* Hunc Cynici exemplar habebant roboris & perpeſſionis; unde Diogenes dicere ſolitus, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τοῦ βίου διεξάγειν, ὥσπερ καὶ Ἡρακλῆς. Hinc Herculeus, & Herculaneus. Ut ſcyphus Herculaneus. Sen ep. 83. *Intemperantia bibendi, & ille Herculaneus ac fatalis ſcyphus condidit.* De quo Plut in Alex. Quoſdam tradere, quod ſcypho Herculis epoto, ſtatim in morbum incidiſſet. Quis autem ille? In Athenæi 11. leges: *Bœotios primum magnos* quoſdam argenteos ſcyphos feciſſe quos Herculaneos vocant, quia Hercules ille Bœotius ſit uſus. Idem ſcriptor in 12 oſtendit, ſcyphum eum fuiſſe libatorium & in extremâ menſâ uſurpatum. Nam Herculem epulandi cupidiſſimum fuiſſe; ideoque apud homines, ejus exemplo, morem obtinuiſſe, ut libantes nihil in calice vini relinquant. Nicetas Choniates de Camatero Logothetâ: *Magnum edonem & bibonem* fuiſſe, ſuperaſſe illos in quorum manibus amphoræ, ut calices verſabantur; καὶ τὸν σκύφον ἦγεν ἀεὶ ἐπιδέξιον τὸν Ἡράκλειον. Nominis rationem quod attinet, ſunt qui *Herculem* ab Ebræo חירכל בר *Hercol*, h. e. *illuminatio omnia* deducunt. Cui confine eſt Etymon Græcum. *Hercules* enim Græcis quid aliud eſt, quam Ἡρακλῆς, i. e. *aeris gloria*? quæ porro eſt aeris gloria, niſi Solis illuminatio? Macrob. Sat. 1. 20. Porro de Hercule, & ejus geſtis vide Lilium Gyraldum peculiari Syntagmate, & N. Comitem lib. 7. cap. 2.

Herennius Senecio hiſtoricus Rom. ſub Domitiano; A Metio Caro accuſatus, & Cæſaris juſſu interfectus fuit, quod libros ſcripſiſſet de vita Helvidii Priſci. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 154.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cum audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele, & Theophraſto, ſummum bonum in eâ poſuit. Cic. lib. 4. Acad. Qu. & lib. 2. De Fin.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris 6 de diligentiâ orationis, de decoro, de elocutione, & de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſitque ſenex. Item Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit Dialogos. Suid. Alius philoſophus & orator. Cic. in lib. De claris Oratoribus.

Hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius, ut ex ipsâ ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius Ἑρμῆς, Venus Ἀφροδίτη Græcè dicitur. Hic cum vagabundus in Cariâ ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis nympha incolebat, perveniſſet, illa ſubito ejus amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus, cum neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt vepres latuit. Is autem nympham abiiſſe ratus, fontem nudus intravit: quod videns Salmacis ſubito accurrit, & abjectis veſtibus arctiſſime eum complexa eſt. Sed cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum exorare poſſet, à diis petiit, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in unum corpus coaluerunt, ita tamen, ut ſexus uterque integer remaneret; Quod cum vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, i. e. utrumque ſexum habens, exiret. Ovid. Met. 4. Fingitur autem *Hermaphroditus* Mercurii & Veneris fil. eò quod ſtella Mercurii, ob qualitates quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ ſtellæ ab aſtrologis dicantur *maſculinæ* propter majus robur quo calorem excitant: aliæ vero propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur, *fœmininæ*. Mercurii ſtella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat, pro ſitu & motu ſuo. Porro Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quam ad inertiam, & otium, quo vires hominum enervantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ, & luxuriæ pleni, atque adeo deditus libidinibus, unde & *Hermaphroditi* vulgò ap. ellabantur. nam ſic etiam dicuntur, qui molles ſunt, & utramque Venerem exercent. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam lib. 14. cui conſentit Ovidius, Salmacidem nympham otio & libidini deditam, deſcribens. Cæterum de Hermaphrodito lubet elegantiſſimos antiqui Poetæ verſiculos hîc apponere.

Quum mea me genetrix gravidâ geſtaret in alvo,
Quid pareret fertur conſuluiſſe Deos.
Mas eſt, Phœbus ait, Mars fœmina, Junoq; neutrum,
Cumque forem natus, Hermaphroditus eram.

Quærenti Lethum, Dea ſic ait, Occidet armis;
Mars cruce, Phœbus aquis, Sors rata quæque fuit.
Arbor inumbrat aquas, aſcendo, decidit enſis
Quem tuleram, caſu labor & ipſe ſuper.
Pes hæſit ramis, caput incidit amne, tuliq;
Fœmina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.

Hermeas, è Cariâ dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſiit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus unà cum conjuge, & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermeias Methymnæus, hiſtoricus, res Siculas conſcripſit, quarum lib. 3. citat Athen. lib. 10. Ἑρμαῖος dicitur Diodoro lib. 15. Vide Voſſium.

Hermeias Siculas conſcripſit, quarum tres citat Athen. lib 10. Mem. ejus Diodorus lib. 15. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 373.

Hermes, cognomen Mercurii. ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, i. e. *ab interpretatione*, quòd nuncius & interpres Deorum ſit habitus; vide *Mercurius*.

Hermes Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cujus tempore in Ægypto ſtudia philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantum circa Aſtronomiam, & hujus generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illuſtrandum animum valent. Scripſit patriâ linguâ Dialogum, ubi Aſclepius introducitur. Deum omnino unum opinatur, omnium conditorem, errorem que fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones Idolorum invenerunt. Suidas, & Auguſt. de civit. Dei. Hic cum in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in totâ die duodecies urinam facere, pari ſemper temporis intervallo obſervaſſet, per 12 horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus, & poſteà per horas diviſus eſt dies. Polyd. Virg. de Rerum Invent. 2. 5. Item alius *Hermes* Ægyptius fuit, auditor Syriani Sophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano Imp. Vide Suidam.

Hermeſianax, vetus author, ex quo quintam, & vigeſimam ſecundam hiſtoriam ſumpſit Parthenius in Eroticis. Ex Eliacis Pauſaniæ diſcere eſt, Colophonium hunc poetam filium Agonei fuiſſe, ac publicis Colophoniorum ſumptibus ſtatuam ei poſitam fuiſſe. Sed vide quæ de hoc, & altero ejus nominis Colophonio, Nicandri in Theriaca Interpres, & ex eo Lilius Gyraldus tradit in libris de Poetis. Præterea fuit alius *Hermeſianax* Cyprius, qui rerum Phrygiarum hiſtoriam dedit. Plut. de Fluminibus.

Hermias, Eunuchus, trapezitæ cujuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Ariſtotelemque audivit, ac domum reverſus, cum Domino ſuo, Atarnenſes, & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperavit.

Herminius, Hermannorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. & Tacitus. Vide *Arminius*. Item Romanus quidam, unus ex his qui unà cum Coclite Hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolveretur. Livius lib. 1. Item Hetruſci nobilis nomen apud Virgil. Æn. 9.

——Ingentem corpore & armis
Dejicit Herminium.——

Hermione, filia Menelai ex Helenâ, quam Tyndarus avus maternus Oreſti deſpondit, ignaro patre, qui id temporis pro Helenâ uxore bellum ad Trojam gerebat. Quo in bello cum Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhuſque filius ejus in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in patriam reverſus uxorem ei tradidit; quam rem ægre ferens Oreſtes Pyrrhum in Apollinis templo trucidavit, ſponſamque ſuam recepit. Virg. 3. Æn. Extat apud Ovidium Epiſtola Hermiones ad Oreſtem. Prop. 1. 4.

Spartanæ referas laudibus Hermionæ.

Ovid. 2 de Art. Amandi:

Scilicet Hermionem Helenæ præponere poſſis.

Hom. initio 4. Odyſſ.

——Ἑρμιόνην ποθ' ἐρατεινὴν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.

Hermippus, Athenienſis, poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili Comici, ſcripſit fabulas 40.

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii diſcipulus, qui multa compoſuit ſub Adriano Principe. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 220.

Hermippus Smyrnæus, Theophraſti vitam ſcripſit, teſte Laertio, aliaque, de quibus videndus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 103.

Hermocrates, Phocenſis, Sophiſticâ facultate clarus, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Severi Principis filiam haud formâ bonâ invitus, Imperatore cogente duxit, quam poſtea repudiavit. Philoſtratus.

Hermodorus, Siculus, Platonis auditor, cui vitio datum, quòd quæſtui Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub Præceptore audiverat, colligendo, ac deinde in Siciliâ venditando; unde

unde adagium, *Verba importat Hermodorus.* Item Philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius J. C tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemviris. Plin 34. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem Legum Decemviralium, eique ob id ſtatuam publicè dicatam Strabo lib 14. In Epheſo fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus & Hermodorus; de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, aboquin cum aliis ejiciatur. Item alius *Hermodorus* Salaminius, qui cum Philone Architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, quâ in contentione, ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat *Hermodorus* etiam quidam fuit, qui Νόμιμα tradidit. Athen. lib 2. Is retulit leges variarum gentium Denique *Hermodorus* Poeta, Plut. in Apophtheg.

Hermogenes, Tarſenſis, annos natus 15. Sophiſta adeo probatus eſt, ut fama ejus ad auditorium M Antoninum Principem exiverit, ab eoque munera egregia tulerit, deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa Proinde Antiochus Sophiſta dicebat, *Hermogenes in pueritiâ ſenex, & in ſenectute puer.* Alium oportet fuiſſe Hermogenem Tarſenſem, de quo Sueton. in Domitiano cap. 10. *Occidit item Hermogenem Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoriâ figuras; librarii etiam, qui eam deſcripſerant, crucifixis.* Quin & Flavius Joſephus *Hermogenis* cujuſdam meminit. lib 1. contra Apionem; ubi eum & Judæorum ait non obiter feciſſe mentionem. Scripſit περὶ Φρυγίας, uti teſtatur Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Item Hæreticus quidam qui corpus D. N Jeſu Chriſti poſt aſcenſionem ſuam in Sole depoſitum fuiſſe ſomniavit. Theodoretus: Οὗτος (Ἑρμογένης) τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα ἐν τῷ ἡλίῳ ἔφησεν ἀποτεθῆναι. Eadem hæreſis fuit Seleucianorum & Hermianorum; de quibus Philaſtrius & ex eo D. Auguſtinus: *Negant Salvatorem,* inquit, *in carne ſedere ad dexteram patris, eamque in Sole poſuiſſe, accipientes occaſionem de Pſalmo:* In Sole poſuit tabernaculum ſuum, Hæreſ. 59. Vide D. Pearſon in Symb Apoſt. pag 373.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus Grammaticus, ſcripſit ad Juſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de Urbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum M. conjuravit Item Statuarius quidam inter eos, qui ædes Principum ſignis nobilibus ornarunt Plin. 36. 1.

Hermolaus Barbarus Patricius Venetus natus fuit an 1454. Obiit vero 1493. ætatis ſuæ 39. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 621.

Herman, Pelaſgiorum Princeps, qui, quia unà cum ſuâ gente Pelaſgâ coactus, nimirum Darii Athenienſium Ducis metu, reliquiſſet Lemnum, quam occupaverat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere, quò gratum faceret Athenienſibus; ideo factus eſt proverbio locus, *Hermonium officium*: de eo qui vult videri aliquid officii gratiâ facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſtoriam apud Eraſm. in Chiliadibus. Heſychius: Ἑρμώνειος χάρις, παροιμία, ἀπὸ Ἕρμωνος τοῦ Λήμνου φυγόντος, ὡς ἐπελθόντων τῶν Ἀθηναίων, μὴ δυνάμενος αὐτοῖς ἐναντιῶσαι. Καὶ τὰ παραχωρήματα ὑπ' αὐτῶν διὰ χάριν ποιεῖν. Τάσσεται ἐν ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι ποιούντων, καὶ προσποιουμένων χάριν.

Hero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ urbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cujus mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu ejus causâ Helleſpontum ſolebat trajicere. Verùm cum aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cujus cadaver, cum fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Hero doloris impatientiâ, ex editiſſimâ ſeſe ſpeculâ in mare præcipitavit; ſive ut Muſæus habet,

Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.

Item urbs Ægyptiaca, *Heroum* etiam dicta, eo quod Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum civitatem vocat. Stephanus.

Herodes, Tres hoc nomine Judææ reges fuere. *Herodes* cognomento *Magnus*: *Herodes Antipas*, ejus filius, & *Herodes Agrippa*, Magni nepos. De quibus verſiculi.

Aſcalonita necat pueros; Antipa Joannem;
Agrippas Jacobum, clauditque in carcere Petrum.

Ad Magnum pertinet Auguſti jocus, Macrobio lib. 2. Saturn. cap. 4. relatus Nam cum audiiſſet inter pueros, quos in Syriâ Herodes rex Judæorum, intra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait, *Melius eſt Herodis porcum eſſe, quam filium.* Nempe illic vivebat,

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Ubi loquitur Juvenalis, ab eo nomen acceperunt *Herodiani*, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Vide Scalig ab Euſeb. pag. 150. Caſaub com. in Perſ. Sat. 5. ver. 180 Item Exercit. 1. in Baronium. Sect. 5. & Grotium Annot. in Mat. 16. 6. & Marc. 3. 6. Samuelem Petitum lib. 5. Var. Lect 2 1. & 4. 9 qui tamen à cæteris diverſus abit. Denique Montacutium ἐν τοῖς Appar 7. Num 67.

Herodes, dictio eſt propria Novi Teſt. inquit Lud. Balleſter Jeſuita, ſign. *Pedis gloriam, vel pellibus glorianſem, aut montem gloriæ vel arrogantiæ*, Syriacè vero *Draconem ignitum.* Nomen eſt proprium Regis Judææ. Julius enim Cæſar, finito bello Ægyptio, per Syriam in Armeniam proficiſcens Antipatrum Romanâ civitate donavit, quòd Mithridatem in Ægypto militantem ſtrenuè juviſſet: Antipatrum præterea tutorem totius Judææ conſtituit atque ita via ſtrata eſt ad futuram Herodis tyrannidem, ut ſcribit Joſephus Antiq. l 14. c 16. & 19. Denique idem Cæſar ut idem Joſephus ſcribit cap 18. cum Judæam appuliſſet, rebus Syriæ compoſitis, muros Jeruſalem à Pompeio dirutos refecit, & Herodem 15. (mallem 25) annum agentem, tutorem Galilææ creavit. Herodes ergo primùm tutor Galilææ, à Cæſare, deinde Judææ tetrarcha ab Antonio, denique ubi Romam veniſſet, ab Triumviris Rex conſtituitur, & hic ſenſim familia regia extincta eſt. Hic Hyrcanum regem & ſocerum falſis criminationibus oppreſſum, ſecuri percuſſit; Mariamnem uxorem, Alexandrum ſocrum, Alexandrum & Ariſtobulum è Mariamne filios, calumniis obrutos interfecit, ac tandem regni ſui an. 30. Synedrium, ſive Concilium Judæorum è 70. ſenioribus de domo David, ex illa familia removit, uti ſcribit Philo Judæus, ſenioribus illis omnibus, uno excepto peremptis. Hic Infanticidium perpetravit; cujus rei fama Romam perlata eſt, & pervenit ad aures Imperatoris; Quod Ethnicus auctor teſtatur Macrobius lib Sat 2. cap. 4. *Cum*, inquit, *audiſſet* (nempe Auguſtus) *inter eos quos in Syriâ Herodes Rex Judæorum infra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait Melius eſt, Herodis porcum eſſe quàm filium.* Erat autem quod veriſſimè obſervat doctiſſ. Baronius, ad an. 8. Servatoris, ut aliis ſceleribus contaminatiſſimus, ita animal cum primis libidinoſum, & Venereus planè furiter. *Uno enim eodemque tempore*, Joſephus ait, *novem uxoribus utebatur. Fuit Herodes* (ait ille, quicunque tandem fuerat, Gorionides) *homo importunus ac improbus, qui vexationem, jugumque ſuum aggravavit ſuper nos vehementer, & crudelitatem, quâ ſuperbus populum, & crudeliter vexavit, non autem regnavit, adeo ut in ſanâ etiam ſenectute ſuâ quoſdam interficeret. Detraxit ipſi populo integumentum ac veſtem. nulli divitiarum alicui reliquit, propter vexationes & exactiones quibus nos oppreſſit graviſſimas. Alienigenas ditavit, & Judæos pauperavit. Ipſe in templum ſimulacra introduxit, & Sanctuarium polluit: ut beatus ſit qui antea mortuus eſt, & non ſenſit crudelitatem Herodis, in paucis illis annis, quæ fluxerunt à tribulatione illa. quæ fuit in captivitate, in terrâ inimicorum noſtrorum, quando regnaverunt ſuper nos Reges Babylonis. Quoniam Herodes iſte afflixit nos in terra noſtra gravius, quam experti ſimus in terrâ inimicorum noſtrorum, in diebus Medorum & Perſarum. Nam fuit multo crudelior Dario, jactantior Artaxerxe, & avarior Medis. Animam exhalavit Regni ſui 37. anno, & horrendo morbo, quem ſic deſcribit Joſephus:* Lento calore torrebatur, qui calor non externo tactu deprehendebatur, *ſed internè viſcera exedebat. Aderat & vehemens voracitas, ita ut continuo cibi eſſent ſuppeditandi: vexabatur præterea inteſtinorum exulceratione & colicis doloribus, pedes tumebant phlegmate humido, & pellucido, necnon & inguina. Ipſa quoque verenda putrefacta ſcatebant vermiculis, accedente ſigore, nec minus moleſtâ ſenegine. Super hæc omnia nervorum contractione laborabat, & difficultate ſpirandi, ita ut conſtanti opinione prædicarent paſſim homines, Deum pœnas ab eo repoſcere propter pietatem tot modis ab eo læſam. Ille tamen de ſalute non deſperabat; ſed undique medicos & auxilia perquirebat; uſus eſt & balneis ultra Jordanem Callirrhoes, cujus aqua non tantum medica ſed & potabilis erat. Hic dum in olei plenum dolium immergitur, viſus eſt animam exhalaſſe, unde inter ſuos & familiares ejulatus exoriebatur. Ille reverſus ad ſe, ubi nullam ſpem ſalutis animadvertit, Hiericuntem relatus, melancholia ita concitabatur, ut jugulum ſibi cultello arrepto peteret, ſed à circumſtantibus impeditus, horrendum plane, & fidem adhuc excedens facinus meditabatur accerſiverat, compluſes è nobilioribus Judæis, ſub pœnâ capitalis edicto evocatos, quos in Circum concluſit univerſos, & ſororem ſuam Salomen, & maritum ejus Alexam obteſtatur ut quamprimum ipſe animam efflaſſet, milites immitterent quos domeſtico abſconderat, ac univerſos & ſingulos ibi collectos trucidarent; ut ita publico luctu, vel ab invitis Judæis, mors ipſius honoraretur. Sed mandata tam horrenda non fuere executioni tradita.*

tradita. Dum vero tam crudeliter truculentus ille mandat, ſupervenerunt ex urbe miſſi legati, qui nunciabant omnia ibi ex ſententiâ ejus tranſacta; quo ille paululum recreabatur, ſed mox recrudeſcente morbi violentiâ, ita ut ſibi manus inferre iterum tentaverit, & lamentatione exoriebatur: quam ubi audivit in carcere Antipater, ratus patrem expiraſſe, egit cum cuſtode carceris de fugâ, multa pollicitus, cum regnaret. Ille autem preces & promiſſa reſpuens rem detulit ad patrem, qui excandeſcens irâ, miſit continuo ſpeculatorem, qui Antipatrum obtruncaret. Atque ita nequiſſimus mortalium, excepto parente, meritas impietatis pœnas dedit, & parenti anteambulo deſcendit ad Infernum, qui poſt quintum ab Antipatri cæde diem, ſecutus eſt, vir in omnes ex æquo truculentus, imò bellua plane non homo, cujus epitaphium defuncto prorſus dignum. Vide ſis Lector apud Salianum To. ult p. 795. Plura de hoc Herode habes apud Cl. Montacutium Appar. 5 & 7. Conſtat autem quatuor *Herodes* in N. Teſt. dictos fuiſſe; primus eſt ille, de quo diximus, Rex Judææ. Secundus *Herodes* Tetrarcha filius prioris, & germanus Philippi ex matre Cleopatrâ Hieroſolymitide qui non fuit Rex. Tertius *Herodes* Agrippa filius Ariſtobuli, filii Herodis Aſcalonitæ, qui in Actis Jacobum interfecit. Quartus *Herodes* frater hujus Herodis Agrippæ, cujus fit mentio Actorum cap. 23. Fuit etiam *Herodes* Dynaſta Chalcidis, de quo Joſeph. Ant. lib. 19 cap 7. Cæterum ab *Herode*

Herodiani, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Ita Tertullianus, & Epiphanius, quibus conſentit quoque B. Hieronymus in Dialogo contra Luciferianos, affirmans *Herodem* ab *Herodianis* illis pro Domino Chriſto agnitum & ſuſceptum fuiſſe. At in cap. Mat. 22. alia ei mens. *Cæſar*, inquit, *Auguſtus, Herodem, filium Antipatri, alienigenam & proſelytum regem Judææ conſtituerat, qui tributo præeſſet, & Romano pareret Imperio. Mittunt igitur Phariſæi diſcipulos ſuos cum Herodianis: id eſt, militibus Herodis, quos illudentes Phariſæi, quia Romanis tributa ſolvebant, Herodianos vocabant.* Hæc fuit procuklubio Hieronymi ex animo ſuo prolata ſententia. Unde contra priorem opinionem ſic invehitur paulo poſt. *Quidam Latinorum ridiculè putant Herodianos dictos, qui Herodem eſſe Chriſtum dicebant, quod nuſquam legitur.* Utriuſque ſententiæ mem. Chryſoſtomus: *Herodiani autem*, inquit, *quinam erant? Vel milites Herodis: vel hæreſis quædam nuper tunc exorta,quæ Herodem dicebant eſſe Chriſtum, propterea quod in illo, ad ſuam periodum pervenerat ſucceſſio Regum Judaicorum.* Ita duas jam vidimus de Herodianis opiniones. Accedit tertia, apud Interpretem Syrum, qui domeſticos & Aulicos Herodis arbitratur illos. Et certè ſive milites, ſive Hæretici fuerant, poterant fuiſſe domeſtici h. e. ex Aulâ Herodis. Quartam habet Hugo in Gloſſ. ſuper Marc. 12. qui milites quoque fuiſſe arbitratur, ſed numero tantum 200. conſcriptos, quos Herodi miſerat, in auxilium Cleopatræ, perditis & profligatis Antonii rebus. Abſurdiſſimè; quaſi non diu ante iſta tempora Cleopatra admotis aſpidibus in Ægypto interierat. Quæ neque cum in vivis eſſet, & potentiâ floreret, Herodi tantopere favebat, ut milites ei mitteret; aut ſi faviſſet, nunquam ei 200. & non plures miſiſſet. Quintam refert Maldonatus non minus inſulſam, Judæ illius Galilæi, qui tempore, cenſus ſeditionem movit, reliquias fuiſſe hoſce Herodianos, qui tributum Romanis ſolvendum negabant, & ideo vocabantur Herodiani, quod Herodes ſe illis favere, & bene cupere ſimularet, quo gratiam iniret apud Judæos; à qua ſententia non multum abhorruiſſe videtur Beza. Sed pugnat ratio temporis, rerum ſeries, Herodis animus, actorum perpetuus tenor, & obſervantia in Romanum nomen, & Auguſti domum. Nam quod Beza, de Herode ſecundo Antipa hoc intelligit, exploſum eſt. Sed magis adhuc abſurda eſt illa Druſii ſententia, qui è Lexico quodam Juris Hebraico profert Rabbinorum ſtupenda deliramenta. Herodem (ſed non conſtat, uter fuerit) ex deſerto Græcos attuliſſe, qui in terrâ habitatâ fuerant, & ex ejus nomine ſunt Herodiani appellati. Septimam refert & cæteris præfert Maldonatus, Herodianos videri appellatos illos, qui Tributum Cæſari ſolvendum contendebant; vel quia tributis colligendis Herodes præfectus à Romanis fuerat, vel quod iſto modo gratiam & favorem Imperatoris aucuparetur. Et certe Herodem ſive metu, ſeu ſponte ſuâ, Romanorum voluntatibus, præcipuè vero Auguſti Cæſaris ſemper libentiſſimè obſecundatum non negavero; & non eſt probabile, Herodianos illos, ſive hæreticos ſive milites, ſeu domeſticos & familiares, qui ad nutum Herodis ſuadebant omnia impensè ſuaſiſſe tributi ſolutionem. Sed falſum eſt & ἀντίρρητον Herodi mandatum fuiſſe id officium; atque ob eam cauſam in Judæâ eum fuiſſe regem conſtitutum, qui tributis præeſſet, cum regiam exerceret ubique, pro omnia, in omnes,& quidem liberrimam poteſtatem. Et ſi id ita fuiſſet, non tamen propter ſimilem cum Rege voluntatem, denominationem hanc tam ſpecialem ſortiretur. Quocirca in re dubiâ & non explicatâ illud potius arbitror, ſtatuendum fuiſſe hæreſin quandam Judæorum Herodianam, quæ Herodem & Judæum ortu, & Meſſiam eſſe officio contendebat. Hoc autem rectè ſtatuit doctiſſ. Euſebii Animadverſor, Hæreſin fuiſſe & corpus quoddam, atque ſodalitatem, ad exemplum eorum qui confratriæ appellantur: qui, ut multa in gratiam vivi Herodis, ita quoque & in memoriam mortui faciebant: cujus natalem diem feſtum ſacrificiis quotannis & aliis honoribus proſequebantur: quod & huc quoque retulit illa Perſiana e Sat. 5.

> ——— ——— *At cum*
> *Herodis venere dies, unctâque feneſtra*
> *Diſpoſitæ pinguem nebulam vomuere lucernæ,*
> *Portantes violas, rubrumque amplexa catinum*
> *Cauda natat thynni, tumet alba fidelia vino.*

Ad quem locum vetuſtiſſ. Scholia Pithæo editus,ex aliquo procuklubio antiquo authore, qui nobis cum multis hodie non extat. *Herodiani*, inquit, *diem Herodis natalem obſervabant, ut etiam ſabbata: quo die lucernas accenſas, & violis coronatas in feneſtris ponebant.* Montacutius.

Herodes, Atticus, vir Conſularis, amœno ingenio, Græcaque facundia ita excellens, ut gravitate, copiâ, & elegantiâ omnes alios longe præſtiterit. Vide Gellium l. 2. 9. 2. 19. 12. Vitam ejus habes apud Philoſtratum. Item *Herodes*, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Lege *Hurodes*, vel *Orodes*.

Herodianus, condidit hiſtoriarum libros 8. Eos exorſus ab exceſſu M. Aurelii Antonini Philoſophi; deſiit in morte Balbini, & Maximi, ac imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio teſte, eſt elegans, perſpicuus, ac talis plane, ut vix hiſtoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ſtuduit, niſi quod fides ejus nutet in Alexandro, & Maximino, quod obſervatum Julio Capitolino in Maximinis duobus, ubi ait, *Herodianus, Græcus ſcriptor, et, quantum videmus, in odium Alexandri plurimum favens.* Voſſius.

Herodianus Alexandrinus Grammaticus, Apollonii Dyſcoli Grammatici filius, ſcripſit multa, floruit autem ſub M. Antonino Cæſare. Suidas *Artium minutiſſimum, ſciſcitatorem* vocat Ammian. lib 22.

Herodias, Herodis primi neptis, ex filio Ariſtobulo, nupta fuit primùm Philippo. Ab hoc eam abduxit frater ejus Herodes Antipas: Quod ſcelus cum accuſaret Jo. Baptiſta, fraude & violentiâ Herodis interfectus eſt. Matth. 14.

Herodicus Crateteus, ſic dictus quod præceptorem Cratetem habuerit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 139. Alius ab hoc eſt *Herodicus*, magni Hippocratis Coi præceptor, ut in vitâ ejus Soranus teſtatur. Is enim ante bellum Peloponneſiacum vixit. De Herodico, qui Periclis ætate vixit, Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 434.

Herodorus, commentarium reliquit de Macronibus, gente Ponticâ, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. p. 374.

Herodorus, Megarenſis, corpore brevi, ſed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis dicitur, ut ſiliginei quidem panis caniſtros 6. carnium vero 20 librarum pondo ſolus facile devoraret, ac vini congios 2. biberet. Cæterùm tubis ſimul duabus adeo violenter uti ſolitum tradunt, ut quam latiſſimè illarum ſonus exaudiretur. Feruntque aliquando cùm Demetrii milites, ejus ſcilicet, qui *Urbium Expugnator* eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helepolim vocabant, in Argivæ urbis oppugnatione, ob immenſam ponderis gravitatem, muris applicare non poſſit, violento, terribilique hujus duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adjutos præter omnem ſpem, machinam illam, quam prius admovere non poterant, urbi haud magnâ cum re adm[illegible]ſe, illamque vi expugnaſſe. Leon. Tho. lib. tertio ca[illegible]

Herodotus Halicarnaſſæus, ſcripſit hiſtoriam libris novem; quorum quilibet Muſæ nomine inſcribitur. Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patriâ regnabat; eo expulſo,rediit. Poſtremo invidiæ civium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt, & ſepultus; licet aliqui Pellæ dicant. Suid. Cic. in lib. de LL. *Patrem hiſtoriæ* appellat. Alius ab hoc eſt *Herodotus*, qui de pubertate Epicuri ſcripſit, teſte Laertio, de quo, uti & de priori, Voſſium ad Hiſt. Gr. pag. 375.

Heroes, dicti ſunt à veteribus viri nobiles, & illuſtres, qui mortales cum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, ut poſt mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt ſemidei illi, de quibus fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Heſiodus.

> Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
> Ἡμίθεοι. ——— ———

Ubi Proclus: Ἡμιθέους δὲ ὡς τὸ μὲν ἔχοντας θεῖον, τὸ δὲ ἀνθρωπικὸν κατὰ τὴν φύσιν, ὥσπερ ἂν ἐκ θεῶν μόνων, τὸ δὲ ἀμφοτέρων θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὅπου δὲ τὸ σύμμικτον ἐκ τῆ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἡμίθεοι λέγονται. Lycophron in Alexandrâ ἡμιθνῆτας nuncupat:

Τοὺς ἡμιθνῆτας στρατὸν ἐγείρει Λαφρίους.

Ubi Tzetzes: Ἡμιθνὴς, καὶ ἡμίθνητος διαφέρει, ἡμιθνὴς γὰρ λέγεται ὁ ψυχοῤῥαγῶν, καὶ ἤδη τὸ ἥμισυ θανών· ἡμίθνητος δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον. ὅπερ ἡμίθεος. Vide Hieroclem ad Aurea carmina Pythagoræ. Lucianus 3. Dialog. Mortuorum definit Heros hunc in modum Ἥρως ἐστὶ μήτε ἄνθρωπος, μήτε θεὸς, ἀλλὰ συναμφότερος. *Neque homo eſt, neque Deus, ſed utrumque ſimul.* Sed Ἥρως, unde ſit, non convenit. *Heroas*, inquit Servius ad Eclog. 4. *quidam à terrâ dictos volunt, quod terra ἥρα dicta ſit, unde initio nati creduntur homines, qui nomen à matre traxerunt.* Ubi pro ἥρα legendum ἔρα nam ἥρα eſt Juno, h.e. *aer.* Mart. Capella, lib 2. *A media etate aeris, uſque in montium, terraque confinia, hemithei heroeſque verſantur, qui ex eo quod Heram* (lege *Eran*) *terram veteres dixerunt, heroes nuncupati.* Sed Platoni in Cratylo placet id nomen eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, i. e. ab *amore*, quod videlicet Heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti. Sic enim ille SOCR. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; HER. Τί οὖν; SOCR. Πάντες δήπου γεγόνασιν, ἐρασθέντες, ἢ θεοὶ θνητῆς, ἢ θνητοὶ θεᾶς. Vide & Dionyſ. Halicarn. 1. Antiqu. cap. 78. Et hanc ob cauſam Cicero *Heroica tempora* vocavit, quibus Hercules, Caſtor, Orpheus, & alii hujus generis, ex Diis, ut credebantur, geniti floruerant. Unde Catullus de Argon.

Heroes, ſalvete Deûm genus.

Vel ſecundum eundem Platonem *Heroes* nomen habent ἀπὸ τοῦ εἴρειν, i. e. *dicere*; Antiquâ enim, ut ait, Atticorum linguâ ἥρωες ii, qui dicendi, ſeu interrogandi facultate valerent, appellati ſunt. Itaque Oratorum, quod addit, & Sophiſtarum genus, eſt Heroica natio. Hierocles. ΗΡΩΕΣ δὲ ὡς ἐρωτές τινες ὄντες καὶ εἴροντες, τοῦ ἐρωτικοὶ καὶ διαλεκτικοὶ ἐγγεγοὶ τοῦ θεοῦ.

Alii denique ſic dici arbitrantur ἀπὸ τῆς ἥρας, i. e. à *Junone*, uti tradit Auguſt lib. 10. de Civ. Dei. cap. 21. & ex eo Iſidorus 8. 9. nempe quia aer eſt dicatus Junoni, ac *heroes* putantur poſt obitum in aere cum dæmonibus habitare; quod & ſuperior Capellæ locus indicat, ac hic Heſiodi verſus confirmat:

Ἥρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Quin & Philo, lib. de mundo ἥρωας καὶ δαίμονας Græcis dictos ſcribit, quos Moſes ἀγγέλους appellavit, qui inter Deum & Homines medium locum obtinent, ſic inter Cœlum & Terram. Atque huc pertinent quæ & Jamblichus de differentiâ Dæmonum, Heroum, & humanorum animorum in *de Myſteriis* diſputat. Thales vero hominum animas jam ſeparatas corporibus, *heroas* appellavit, quemadmodum Athenagoras Legatione pro Chriſtianis obſervat. Quò fortaſſe Virgilius reſpexit, Æn. 6.

Atque huic reſponſum paucis ita reddidit heros:

Ubi *heroem* de animâ Muſæi dixit. Atque hæc oſtendunt, ut ſe torſerint Græci in hujus vocis etymo. Sed veriſimile eſt id vocabulum originem potius Chaldæis debere. Nam his חורין dicuntur *nobiles, liberi candidati* ἥρωες, uti docet Fabricius in Dictionario Syro-Chaldaico. Hinc *Herois* fœmina nobilis. Stat. Sylv. 3.

Quæ veteres Latias, Graiaſque Heroidas æquas.

Prop. 1. 12.

Illa ſit Inachiis & blandior Heroinis.

Heron, Cotyos F. Orator Athenienſis, præter alia f[illegible]pitomen hiſtoriarum Heraclidis: ad hæc opus elaboratum [illegible]ntiquis oratoribus, & orationibus, quibus, inter ſe certantes, alii alios vicerunt. Idem divulgavit commentarios in Herodotum, Thucydidem, & Xenophontem. Suidas.

Herophila, nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, treſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à Rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: uniuſque, qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulo ante pro tribus popoſcerat. Suidas.

Herſe, Cecropis filia, formæ præſtantiſſimæ, à Mercurio adamata, cui ſoror Aglauros invidens, & Mercurium à quo aurum pacta erat, ut illum ſorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem verſa eſt. Ovid. Met. 2. Cæterum ex Herſe & Mercurio natus eſt Cephalus. Apollod. lib. 3.

Herſephoria, vide Caſtellanum in Ἀῤῥηφορία.

Herſilia, uxor Romuli, quam rapuerat Sabinus inter alias virgines, cùm ex invidiâ filias ſuas Romanis collocare recuſarent. Hæc poſtea in Oram Deam mutata eſt, Ovid. Met. 14. Nam mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt Quirinus. Quin & Herſilia *Horta* etiam dicta, ut Plut. refert in libro Problematum, eo quod juvenes ad virtutem & res gerendas *hortatur*. Hanc Romani ſuo Quirino, perinde ut uxorem conſecrarunt, ſignificantes imperium non deſidiâ & otio, ſed virtute, & fortitudine parari, atque conſervari. Virtutem vero bellicam niti flore juventutis, Herſilia enim apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos. Silius Italicus, lib 13.

Vis & Martigenæ thalamos ſpectare Quirini?
Herſiliam cerne, hirſutos cum ſperneret olim
Gens vicina procos, paſtori rapta marito,
Luſtravitque caſam, culmiſque è ſtramine fultum
Preſſit læta torum, & ſoceros revocavit ab armis.

Herſilus, vir quidam qui ſororem ſuam in uxorem duxit. Cujus epitaphium extat in marmore Italico:

Herſilus hic jaceo, mecum Marulla quieſcit,
Quæ ſoror & genitrix, quæ mihi ſponſa fuit.
Vera negas, frontemque trahis, ænigmata Sphingis
Credis? ſunt Phœbo vera magis tripode.
Me pater è nata genuit, mihi jungitur illa,
Sic ſoror & conjux, ſic fuit illa parens.

Heſiodus, poeta natus in Aſcrâ Bœotiæ vico, unde & *Aſcræus* dictus. Hic miſſus à patre ad ovium cuſtodiam, dormiens ſomniavit, ſe repente poetam factum. Scribit Pauſanias ejus carmen adhuc ſuo tempore in plumbeis tabulis in Muſarum templo (cujus ſacerdos Heſiodus fuit) ſervatum fuiſſe. Scripſit Poemata, *Theogoniam*, unde eum *fabularum auctorem* Quintilianus dixit, Ἔργα καὶ Ἡμέρας, *Opera & Dies*, librum παραινετικὸν, & *moralem* quem ediſcere Græci pueri ſolebant, quemadmodum & Leptæ Cicero præcepit, lib. 6. Famil. *Lepta ſuaviſſimus ediſcat Heſiodum, & habeat in ore:*

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.
Sudorem poſuere dii Virtutis ad arcem.

Item Γεωργικὸ, nam qui illud unum & idem opus eſſe cum Ἔργοις putant, valde falluntur, ut eruditè oſtendit Heinſius in Introductione ad Heſiodi libros. Ex Plinio & aliis vett. citatur Heſiodus in Aſtrologiâ, & ex eâ petuntur

Tempora, quæ eſſet, quæ duris arator haberet. Sed alia Geoponica ſcripſiſſe præter Ἔργα καὶ Ἡμέρας quæ hodie extant nullus veterum prodidit. Quare Scalig. Manilium miratur, qui aliam Theologiam, alia Geoponica Heſiodi hariolatur. Vide eum ad præd. Poet pag. 111. Fuit Heſiodus poſterior Homero annis 120 circiter, ut Velleius auctor eſt lib. 1. cap 7. Alii vero majorem Homero; nonnulli æqualem prodiderunt. Vide Gellium, 3. 11. & 17. 19. Jul. Scaliger. lib. 1. Poetic cap. 5 iis accedit, qui majorem ſtatuerunt: *quod major ſimplicitas, & quaſi rudior antiquitas in Heſiodo appareat.* Porro quo caſu in Locris interfectus ſit Heſiodus, & in mare projectus, ex quo cadaver recens in littus exportarit grex Delphinorum, interfectores vero ejus inventi, atque in mare demerſi ſint, ædibus ipſorum ſuccenſis prius, optimè narrat Plut. in convivio 7. ſapientum, & lib de induſtriâ animalium, ubi autores cædis à cane proditos narrat.

Heſione, Laomedontis Trojæ regis filia: quam Hercules ceto expoſitam liberavit. Verum cum Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægre ferens, Trojam diripuit, Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, uxorem dedit. Ovid Met. 11. Virg Æn. 8.

Heſperides, Heſperi, fratris Atlantis, filiæ, *Ægle*, *Arethuſa*, & *Heſperethuſa*, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone pervigili ſervatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomaque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis quod hortos Heſperidum amplectebatur, ubi præter oleaſtrum, nihil aliud ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oves intelligit, quas Hercules ex Africâ in Græciam exportaverit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat *ovem* & *pomum*. Vide Nat. Com. 7. 7. Lucretius:

Aureaque Heſperidum ſervans fulgentia mala
Aſper, acerba tuens, immani corpore ſerpens
Arboris amplexus ſtirpem.

Lucanus:

Abſtulit arboribus pretium, nemorique laborem
Alcides, paſſiſque inopes ſine pondere ramos,
Retulit Argolico fulgentia poma tyranno.

Heſperus, filius Iapeti, & frater Atlantis, qui à fratre regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionemque eam *Heſperiam*, de ſuo nomine appellavit. Diodorus, lib. 2. at Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, ut ex loco eminen-

emmentiore aſtrorum curſum commodius obſervaret, nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, ut vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit quod mane ſolum præcedens *Luciferum*, veſperi ſubſequens, de nomine ejus *Heſperum* appellamus. Vide Nat. Com. 4. 7. Cleomedes, lib. 1. Ὑπὸ τοῦτον (Solem) ὁ τῆς Ἀφροδίτης ἀστήρ ἐστι, καὶ αὐτὸς ἐνιαυσίαν τὴν περίοδον ἔχων. Καλεῖται δὲ ὁπόταν ἐπιγεταδύνηται τῷ ἡλίῳ Ἕσπερος· ὁπόταν δὲ προανίσχῃ αὐτοῦ Ἑωσφόρος, τινὲς δὲ τοῦτον καὶ φωσφόρον καλοῦσι. Ubi ſis vide Baltoreum commentatorem pag. 170. Hom. Iliad. 22.

> Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
> Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Nonnus, lib. 26.

> ——Ῥωλίγγεσσι μετάρσιος, ὡς μέσος ἄστρων
> Ἀνδίεα φαιδρύνων ἀμβλύνεται ἕσπερος ἀστὴρ
> Ἕσπερος ἀστεμφὴς λιπαρογγίος ἄγγελος ὄρφνης.

Moſchus:

> Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας.

Heſtiæa, Alexandrina diſſertationem edidit, Utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula, ſint. Quam rem plenius docet Strabo, lib. 13. Aliqui *Hiſtiæam* vocant.

Heſus, Gallorum Deus. Lucan. lib. 1.

> *Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.*

Bochartus Martem fuiſſe putat; *Heſus*, inquit, *propriè fortem ſonat*, ut Ebræis *Hizzuz*. Inde Marti factum nomen apud Phœnices, Quod ex Iamblicho docet Julianus ὁ παραβάτης. Orat. in Solem Ἄρης Ἄζιζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν οἰκούντων τὴν Ἔδεσσαν Σύρων.

Heſychius, Mileſius cognomento *Illuſtris*, qui tempore Anaſtaſii Principis floruit. Scripſit univerſalem hiſtoriam; quam *Romanam*, & *Omnigenam* inſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 22. Alius autem ab hoc eſt *Heſychius* ὁ ταχυγράφος, h. e. *Notarius*; cujus meminit Georgius Codinus libro de Originibus Conſtantinopolitanis. Item *Heſychius* Grammaticus, quem *Gloſſographorum longe principem* Caſaubonus in Athen vocat. Idem Epiſt. 49. *Omnium veterum Criticorum, quos habemus hodie, longè ſi quid judico, doctiſſimus, & ſerio Græcantibus apprime utilis.* Ex nuda indicis percurſione, ſtructorem vocabularii illius (rem nondum omnibus creditam) patebit Chriſtianum fuiſſe. Quis enim (ut novi Fœderis tot ῥήσεις mittam) Evangeliſtas, Apoſtolos, Prophetas, Prophetarum expoſitores, a verâ fide alienus ſuo operi inſeruiſſet? Pricæus præfat. ad Ind. Alphab. Scriptorum qui in *Heſych.* Græc. vocab. laudantur. Gregorii Nazianzeni auditorem, ac diſcipulum vocat Flac. Illyr. Catal. Teſt. cui etiam Vir in divinis Scripturis multùm verſatus, & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Presbyter dicitur.

Heva, prima mulier creata à Deo. Gen. 3. Lat. *viva*, vel *vivens*.

Hevæus, filius Chanaan. Gen. 10, à quo populi *Hevæi*, habitantes ad meridiem, de quibus vide Bochart. Geogr. pag. 345.

Hevila, filius Chus, Gen. 10; qui & *Havilah*, & *Chavilah*, de quo vide Boch. Georg. 2. 28.

Hexagon, legatus Ophiogenum (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium conjectus, experimenti causâ, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Plin. 18. 3. Vide *Exagon*.

Hiceſius, hiſtoricus, opus reliquit de myſteriis. Clem. in Protrept. Plinius, 27. 4. *Hiceſii* cujuſdam meminit, quem *non parvæ autoritatis medicum* vocat. De vino eum ſcripſiſſe innuit idem Plinius, lib. 14. cap. 19.

Hieracitæ, à quodam *Hierace*, in Ægypto, orti, negant reſurrectionem corporum, improbant conjugia, negant infantes eſſe hæredes vitæ æternæ. Epiphanius.

Hierax, adoleſcens, qui, cum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo cuſtode excitato, à Mercurio in accipitrem, avem ſui nominis mutatus eſt.

Hiero, Syracuſanus, cum eſſet ex duce rex factus, populi Rom. perpetuus amicus fuit, & cum omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe ultro ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro, & Simonide accerſitis uſus eſt. Ælian. Var. Hiſt. Hic corporis pulchritudine, & viribus adeo præſtitit, ut omnibus penè miraculum eſſet. Juſtin. lib. 23. Fidem ejus ac ſtudium erga Romanos celebrat Silius, lib. 14.

> *Hic longo mitis placidè dominator in ævo*
> *Præfuerat terris Hieron, tractare ſereno*
> *Imperio vulgum pollens, & pectoris nullo*
> *Parentum exagitare metu; pactamque per aras*
> *Haud faciles temerare fidem, ſocialia jura*
> *Auſoniis multos ſervarat caſta per annos.*

Item Athenienſis quidam, familiaris Niciæ Ducis Athenienſium, unàque cum eo diſciplinis eruditus, poemata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Niciâ ad ætatem ſuam perveniſſe teſtatur.

Hierocles, libros edidit nomine Φιλίστορας, quaſi *hiſtoriæ amantes* dicas. Steph. & Tzetzes. Alius videtur is eſſe, de quo Steph. in Ὑλλάειμα, cujus fuerit commentarius qui extat in Aurea Pythagoræ carmina. Item Φιλαλήθης, liber ſic dictus, in quo Apollonium Tyanæum Servatori noſtro Chriſto impiè comparat, cui ſacro ejus, ac horribili libro reſpondit Euſebius Pamphilus. Alius etiam videtur fuiſſe *Hierocles*, de quo Athen. lib. 14. Etiam *Hieroclis* Excerpta habemus in Mulomedicinæ ſcriptoribus. Fuit & *Hierocles* orator Alabandenſis. Strabo, lib. 14. Cæterum de variis hujuſce nominis hominibus videndus Vir Doctiſſimus Jo. Pearſonus in Prolegom. ad Hieroclem de Provid. & Fato.

Hieron, Alexandrinus, ſive Epheſius commemoratur Phlegonti Trall. de Mirab. cap. 2. ubi ex eo de Polycriti ſpectro, ac capite monſtroſi pueri à capite avulſo, diraque Ætolis comminante, longos texit logos. Voſſ.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit, admodum puer; Silius, lib. 14.

> ——*Bis octonis nondum rex prœditus annis.*

Livius, lib. 24. *Erat autem quindecim tunc ferme annorum*, cui pater metuens, relictis tutoribus duodecim, moriens injunxit, ut fidem erga pop. Rom. annos 50. à ſe cultam, inviolatam ſervaret. Hic poſteà abjectâ tutelâ, contemptâ patriâ diſciplinâ, ac moderatione, luxurioſius, & arrogantius agendo, à Romanis deſcivit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in cives ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Silius, lib. 14.

> *Sævos namque pati faſtus, juvenemque cruento*
> *Flagrantem luxu, & miſcentem turpia diris*
> *Haud ultra faciles, quos ira metuſque coquebat*
> *Jurati obtruncant.*———

Suidas de ejus crudelitate: Ὥστε μήτε Φάλαριν, μήτε Ἀπολλόδωρον, μήτε ἄλλον μηδένα γεγονέναι νεώτερον ἐκείνου πικρότερον. Item hiſtoricus Rhodius familiaris Demetrii Poliorcetis, relictuſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plutarch. in Demetrio. Item Rhodius philoſophus, qui finem ſummi Boni ponebat in indolentiâ.

Hieronymus, Rhodius, Ariſtotelis diſcipulus, ſcripſit lib. *de Ebrietate*, *teſte* Athenæo, lib. 10. & 11. A quo lib. 14. Περιπατητικὸς vocatur, uti à Plut. φιλόσοφος, in Ageſilio. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 48.

Hieronymus Phœnix, vel potius Ægyptius, Syriæ præfectus, hiſtoricus, cujus mem. Lucian. libro *de Longævis*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Hieronymus Cardianus, ſcripſit de rebus geſtis Alex. M. Vide Voſſium ubi ſupra.

Hieronymus, Poetarum hiſtoriam condidit, ut cognoſcere eſt ex Athenæo, lib. 14. Mem. ejus Suidas in Ἀναγυράσιος, ubi citatur ἐν τῷ περὶ τραγῳδιῶν.

Hieronymus, ſcriptor Eccleſiaſticus, vir doctiſſimus, ac eloquentiſſimus. Natus eſt Stridone oppido ſito in finibus Dalmatiæ & Pannoniæ, poſtea everſo à Gothis. Patris nomen erat Euſebius, adoleſcens à parentibus diſcendi causâ, Romam miſſus eſt, ubi Donatum ac Victorinum rhetorem audivit, & aliquandiu Damaſi Papæ ſcriba fuit. Poſtea, ut linguas, & doctrinam Eccleſiæ cognoſceret, & cum præcipuis Eccleſiæ Doctoribus colloqui, & vivas audire, & reddere voces poſſet, magnam partem Europæ, & Aſiæ peragravit. Gregorium Nazianzenum in Cappadociâ, Epiphanium in inſulâ Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audivit. Linguæ Hebrææ cognitionem tantâ aviditate, & ardore expetiit, ut noctu Judæum Barrabanum diſcendi causâ conveniret. Tandem bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quo ut liberius orationibus vacaret, Bibliaque Latina faceret, ſe receperat, ubi vitam cum morte commutavit, an. 91. agens. A. D. 422. *Linguarum, hiſtoriarum, & locorum ſitus peritiſſimus vir* dicitur Fullero Miſcell. 2. 8.

Hilarion, Eremita clarus, in Syriâ primum monachorum inſtitutum adauxit, qui cum ſignis & miraculis jam clareſceret, in Gaza urbe tres cujuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, invocato nomine Jeſu, extemplo curavit: quod poſtquam auditum eſt, certatim ad eum de Syriâ & Ægypto confluebant ita, ut multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim tunc monaſteria erant in Palæſtinâ, nec quiſquam monachos ante S. Hilarionem in Syriâ noverat. Ille fundator & eruditor hujus converſationis, ac ſtudii in hâc provinciâ fuit. Hieronymus.

D. *Hilarius*, Pictavienſis Epiſcopus, hæreticorum flagellum, & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis, quam Gal-

licanis Epiſcopis præeminavit, ac tanquam diſertus, ſuis libris ſatisfactionem de Trinitatis conſubſtantialitate conſcripſit & Arianorum dogmata deſtruxit. Sozom. 6. 24. plura de eo Voſſ. Hiſt. Lat. l. 2. pag. 169. Item *Hilarius* Phrygius quidam vates, ſub Joviniano Principe, literarum quidem imperitus: cæterum tantâ divinandi peritiâ præditus, ut Deus cum illo futurorum cognitionem communicaſſe videretur.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetiſſa, An. Dom. 1250. in oppido Bingio in Germaniâ, quæ rapta frequenter in ſomnis, didicit non ſolum quod verbis effunderet, ſed quod ſcribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixiſſe de futuris: ad quam etiam D. Bernardus ſcripſit literas. Item Conjux Caroli M. filia Hildebrandi Suevorum regis, condidit monaſterium Campoducenſe in Sueviâ, An. Dom. 777.

Himilco, Pœnus, à Senatu Carthaginenſi miſſus eſt, ut occidua Europæ littora exploraret, quo officio functus iter ſuum in commentaria retulit. Feſtus Avienus.

Hippagoras, famam ſibi peperit, opere de Carthaginenſi Rep. Athen. lib. 14.

Hipparchia, mulier quædam Græca doctiſſima, quæ philoſophicis diſciplinis valde excelluit. Laertius.

Hipparchus, Nicæus aſtrologus ſcripſit de Arati Phænomenis, de ſtellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus inſtrumenta Mathematica invenit, unde hæc ſenſibus deprehendi poſſent, Plinio maxime laudatus, lib. 2. c. 26. *Hipparchus nunquam ſatis laudatus, ut quo nemo magis approbaverit cognationem cum homine ſiderum animaſque noſtras partem eſſe cœli*. Item Poeta Comicus, cujus tabula quædam περὶ γάμων inſcribitur. Suidas. Alius propinquus Ariſtotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Piſiſtrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Ariſtogitonis conjurationem in ſe excitavit. Thucyd. Idem ut invidiam tyrannidis ſapientiæ opinione extingueret, literas coluit, viriſque doctis maximè favit. Ælian. Var. Hiſt.

Hippaſus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctiſſimus, nihil ſcripſit. Omnia ex igne creari dixit. Laertius. Item unus ex Centauris.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cum in monte Pelio ſeſe venando exerceret, gravida facta eſt, & ob id patris indignationem timens, deorum miſeratione in equam converſa eſt, & in cœlum tranſlata. Sunt qui mulierem fatidicam fuiſſe aſſerant.

Hippia, Minerva Arcadibus, quòd uſum quadrigarum inveniſſe crederetur. Item urbs Perrhæbiæ, quæ & *Phalanna*. Steph.

Hippias Elienſis breviarium Olympionicarum edidit, admodum incertis fultum argumentis. Plut. in Niciâ.

Hippias, Eleus philoſophus, diſcipulus Hegeſidemi, ita ſe comparavit, ne cujuſquam ope egeret. Summum Bonum Αὐτάρκειαν poſuit, h. e. eo contentum eſſe, quod ſimplici victui ſat eſſet. Is Olympiam cùm veniſſet maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus eſt, Nihil eſſe ulla in arte rerum omnium, quod ipſe neſciret; nec ſolum has artes, quibus liberales doctrinæ, atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Muſicam, literarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, deque hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: ſed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, ſe ſuâ manu confeciſſe. Cic. lib. 3. de Oratore. Item Piſiſtrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens. Alius Erythræus, qui de Erythris, Ioniæ urbe, hiſtoriam reliquit. Athen. de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 378.

Hippo Rheginus librum partim Phyſicum, partim hiſtoricum condidit. Mem. Antigonus Caryſt. Mirab. c. 133. ubi tamen forte ſcribendum Ἵππυς; de quo alibi.

Hippobotus ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων citatur à Laertienſi Diogene in Ariſtippo; unde ſectarum hiſtoriam ſcripſiſſe cognoſcitur. Nec dogmata tantum tradidiſſe ſed & vitas inde ſcimus, quia idem ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ab eodem citatur in Thalete. Mem. ejus quoque Malchus in Pythagorâ.

Hippocentauri, monſtroſum hominum genus in Theſſaliâ juxta Pelion montem, anteriore parte (ut poetæ fabulantur) hominum, poſteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occaſionem miniſtraſſe videtur, quòd primi equos domare cœperint, uſque ita aptè inſidere, ut homines cum equis unum in corpus coaluiſſe viderentur. Iidem antea *Centauri* dicebantur παρὰ τὸ κεντεῖν ταύρους, h. e. ab eo quod tauros ſtimulis agitarent. Verum cum iidem poſtea ex equis præſtarent, iſque inſidentes ſtimulis tauros præ ſe agerent, *Hippocentauri* dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquatum veniſſent, conſpecti ab ulterioris ripæ accolis, pro monſtris habiti ſunt: præſertim cum inclinata potandi gratiâ, equorum capita non conſpicerent. *Hippocentaurus* quidem D. Antonium eſt allocutus, ei viam quò tenderet commonſtrans. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremit.

Hippocrates, Cous medicus, auditor Democriti, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Exceſſit è vivis annos natus 104. Suſcepit filios Theſſalum, & Draconem. Hic vir divinâ ſcientiâ dicebat coitum eſſe morbum comitialem leviorem. Ejus libri tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. In primo enim Juſjurandum continetur, in ſecundo Prognoſtica, tertio Aphoriſmi, quarto illa admirabilis compoſitio 60 libris omnem ſcientiam Medicinæ complectens. Artem medicam in lucem revocavit, in quâ uſque adeo enituit, ut venientem ab Illyriis peſtilentiam prædixerit, ac diſcipulos ad auxiliandum circa urbes dimiſerit: cui ob meritum honores illos, quos Herculi, tota Græcia decrevit. Quinque alios ejuſdem nominis, omneſque ejuſdem artis, & familiæ Suidas memorat. *Hippocratem* etiam alium Athenienſium ducem ponit in bello Peloponneſiaco Thucydides. Denique Mathematicus quidam, qui mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modo tenuis non eſſet, teſte Plutarcho.

Hippodame, & *Hippodamia*, filia Oenomai regis Elidis & Piſarum, qui cum ex oraculo ſe à genero interemptum iri didiciſſet, & illa tamen à multis procis ob formæ præſtantiam expeteretur, curule certamen procis propoſuit (habebat enim equos velociſſimos, qui ex ventorum flatu creati erant) eâ lege, ut qui vinceret, filiam haberet, victus ſubiret mortem. Tredecim igitur victis ac occiſis, Pelops Tantali filius viſâ puellâ, ejus amore protinus exarſit; Cujus nuptias ut aſſequeretur, Myrtilum ejus aurigam pollicitis corrupit, ſic ut ille axes infirmos, & fragiles ſubjunxerit, vel, ut alii volunt, obicem axi non objecerit, & ſic fracto ac diſſoluto curru, Oenomaus excidit, morienſque Myrtili caput devovit, obteſtans Pelopem, ut vicem ſuam ulciſceretur, quod & factum eſt. Cum enim pactum ſibi perfidiæ præmium a Pelope poſceret, ab eo in mare dejectus eſt, atque hoc modo Pelops puellâ & regno potitus eſt. Ovid.

Venit ut in Phrygios Hippodamia ſinus.

Propert. 1. 12.

Nec Phrygium falſo traxit candore maritum
Avecta externis Hippodamia rotis.

Hinc Ovidius:

Vecta peregrinis Hippodamia rotis.

Idem:

Quid? non Tantalides agitante cupidine currus
Piſæam Phrygiis vexit eburnus equis.

Euripides:

Παρθένον Πισσᾶτιν ἐκτήσαθ'
Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών.

Virg. Georg. 3.

Hippodameque, humeroque Pelops inſignis eburno.

Hippodamia, Pirithoi uxor, quam cum ipſo nuptiarum die Centauri ei eripere conarentur, ab Hercule & Theſeo ingenti clade profligati ſunt. Ovid. Met. 12. Idem in Epiſt. Helenæ:

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Et lib. 1. Amor. Eleg. 4.

Deſine mirari poſito quod candida vino
Atracis ambiguos traxit in arma viros.

Plut. in Theſeo. *Deidamiam* vocat. Propertius ex Callimacho *Iſchomachen*, lib. 2. eleg. 2.

Qualis & Iſchomache Lapithæ genus Heroinæ
Centauris medio grata rapina mero.

Item *Hippodamia*, Briſei filia, quam Achilles expugnato Lyrneſſo oppido ſecum abduxit, quæ & *Briſeis* dicta. Alia Anchiſæ filia, Alcathoi Trojani uxor, quem poſtea Idomeneus Cretenſis in pugnâ cecidit.

Hippodamus Mileſius, primus eorum qui in Rep. verſati non eſſent, cœpit aliquid dicere de optimo civitatis ſtatu. Conſtituit enim civitatem ex numero 10 millium, diviſam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, ſacram, publicam, & privatam. Ariſtot. lib. 2. Polit. Item alius Mileſius Architectus qui Athenienſibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi *Hippodamiam* appellarunt. Suidas.

Hippomenes, unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam ſimul principis famam inter Athenienſes adipiſci, ſeveritate in ſuos uſus, filiam cum mœcho deprehenſam currui juſſit alligari, atque diſcerpi.

Hippodromus, Theſſalus genere, patriâ Lariſſæus, circa M. Antonini Principis tempora Athenis Scholæ ſucceſſit. Philoſtratus.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio ſuperatam Theſeo uxorem dedit, cui & Hippolytum peperit. Prop. lib. 4.

Felix Hippolyte nudâ tulit arma papillâ.

Claudianus:

——*Quoties Arcton populata virago Hippolyte.*

Fuit

Fuit altera Acaſti uxor, de quâ Horat. Carm. 3. 7.

Narrat pene datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide *Acaſtus.*

Hippolytus Thebanus memoratur Glycæ in tertiâ parte An. Conr. Geſnerus in ſuâ Bibl. ait compoſuiſſe Chronicon, atque id Romæ extare in Bibl. Vaticanâ. At omnino fallitur idem Geſnerus cum ſuſpicatur, Thebanum Hippolytum, eundem eſſe ei de quo B. Hieronymus agit in Catalogo, nam is quidem Origenis fuit æqualis, Arabum Metropolitanus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 495. De *Hippolyto* Martyre Voſſ. ubi ſupra.

Hippolytus, Theſei, & Hippolytes Amazonis filius, Demophon, prius dictus, teſte Plutarcho, Tyndarides vero vocatur à Pauſaniâ, quomodo etiam illum nominat Plinius lib. 29. cap. 1. qui cum cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædrâ novercâ abſente patre amatus eſt: cujus turpi deſiderio cum obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cum videret Hippolytus patrem, novercæ dolo perſuaſum, de nece ſuâ cogitare, conſcenſo curru, fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in littus exierant, equorum, & rotarum ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarunt, exterriti equi, fruſtra, obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos, & ſaxa traxerunt, juvenemque infelicem loris implicitum, varias in partes diſcerpſerunt: Virg. Æn. 7.

Namque ferunt fama Hippolytum, poſtquam arte novercæ
Occiderat, patriaſque explerit ſanguine pœnas
Turbatis diſtractus equis, ad ſidera rurſus
Ætheria, & ſuperas cœli veniſſe ſub auras,
Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Claudianus de Bello Getico:

Et juvenem ſpretæ laniatum fraude novercæ
Non ſine Circæis Latonia reddidit herbis.

In nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt. Ovid. Faſt. 3.

Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Ubi alii *direptus* legunt. Sic Faſt. 6.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen,
Cum conſternatis diriperēris equis.

Idem de Art. Amand.

Hippolytum pavidi diripuiſſent equi.

Porro caſtitatem ejus innuit Prop. 4. 5.

Docta vel Hippolytum Veneri mollire negantem.

Ovid. Amor. 2. 4.

Illic Hippolytum pone, Priapus erit

Mart. lib. 14. Lemmate *Pulla Gadiſana*

Tam tremulum criſſat, tam blandum prurit, ut ipſum
Maſturbatorem fecerit Hippolytum.

Et in Priapeis:

Criſſabit [illegible] fluctuante lumbo,
Sic ut non modo te, Priape, poſſet.
Privignum quoque ſed movere Phædræ.

Horat. lib. 4. Carm.

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum ———

Negabant hunc ab equis diſcerptum Trœzenii apud Pauſaniam in Corinthiacis. Nam de illis & Hippolyto loquens ita ait: Ἀποθανεῖν δ' αὐτὸν οὐκ ἐθέλουσιν συρέντα ὑπὸ τῶν ἵππων. Adducit argumentum: Οὐδὲ τὸν τάφον ἀποφαίνουσι. Imò de illo: Τὸν δ' ἐν οὐρανῷ καλούμενον ἡνίοχον, τοῦτον εἶναι νομίζουσιν ἐκεῖνον Ἱππόλυτον. Inde lucem carpit Ovidius 6. Faſt. ubi de Ophiucho:

Surgit homo juvenis ſtellis afflatus avitis,
Et gemino nexas porrigit angue manus.
Notus amor Phædræ, nota eſt injuria Theſei
Devovit natum credulus ille ſuum.

Idem Pauſanias eum cultum ſcribit ut Deum lib. 2. illique ab eo aſſignantur θυσίας ἐπέτειοι. Adducitur hoc divinitatis illius argumentum: Ἑκάστη παρθένος πλόκαμον ἀποκείρεται πρὸ γάμου, κειραμένη δ' ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν φέρουσα. Vide *Virbius.*

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere juſſit, dicens, maximum erroris argumentum, quòd ab ignarâ turbâ laudaretur. Ælian. Var. Hiſt. 2. 6.

Hippomanes de quo & quid ſit, varia tradunt auctores. Columella lib. 6. cap 27. generaliter de eo loquitur, & venenum quidem & medicamentum ſutorium eſſe declarat; ſed quid ſit illud, non adjicit: ſic adpellatum ſcribit tamen, quod equinæ cupidini amorem ſimilem accendat. Ariſtoteles & Plinius nunc liquorem, nunc carunculam; ac idem modo, modo diverſum faciunt. Etiam Virgilius, quòd mirère, ſibi non conſtat. Alibi enim liquorem viroſum tradit. Georg. lib. 3.

Hinc demum Hippomanes vero quod nomine dicunt
Paſtores, lentum diſtillat ab inguine virus,
Hippomanes, quod ſæpe malæ legere novercæ.

Alibi carunculam teneram in fronte pulli equini recens editi, quam genetrix illico devorat, aut partum ad ubera non admittit: nam Æn. 3. ita ſcribit.

Quæritur & naſcentis equi de fronte revulſus,
Et matri præreptus amor.

Ipſe etiam a ſe hâc in re diſſentit Ovidius: Nam Amor. lib. 1. el. 8. (ſcit lena)

——Quid valeat virus amantis equæ.

At lib. 2. de Art. Amand. ait:

Datque quod à teneri fronte revellit equi.

Juvenalis priori ſententiæ adhæret, Sat. 6.

Cui totam tremuli frontem Cæſonia pulli
Infudit ———

Et paulo poſt:

Tanti partus equæ, quanti una venefica conſtat.

Itemque Lucanus lib. 6.

———Aut cum turgentia ſucco
Frontis amaturæ ſubducunt pignora fœtæ.

Tibullus & Propertius priori: Ille lib. 1. eleg. 4.

Et quod ubi indomitis gregibus Venus afflat amores,
Hippomanes cupidæ ſtillat ab inguine equæ.

Ille lib. 4. eleg. 5

Hippomanes fœtæ ſemina legit equæ.

Theocrito herba eſt, quâ guſtatâ, equi in furias aguntur. Sic enim canit in Pharmaceutriâ:

Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα, καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ubi Schol. utriuſque ſententiæ meminit, h. e. & eorum qui carunculum quandam, & eorum qui herbam, ſive plantam dixerunt eſſe. Theophraſto vero Hiſt. Plant. 9. confectio quædam, quæ apud Arcadas in urbe Ægæâ ex tithymallo herbâ præparatur, eo nomine venit.

Hippomedon, Niſimachi & Mythidices Talai filiæ, ſororis Adraſti (ut vult Hyginus fab. 70.) vel Niſimachi, & Naſicæ filius (ut vult Lactantius in lib. 1. Theb.) unus ex 7 ducibus, qui ad Thebas profecti ſunt, dum in Iſmeno flu. pedeſtri certamine decertaret, extinctus eſt. Stat. l. 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ,
Argolicæque lares, numenque ante omnia Juno.

Hippomenes, Macarei, vel Megarei & Meropes fil. Neptuni pronepos, vel, ut alii, Martis: cum Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui compos factus eſt: Nam cum illa virginitatem illibatam cuperet ſervare, procis ſuis curſûs certamen eâ lege propoſuit, ut illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos ſpe nuptiarum ejus illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore ejus tenebatur, neque tamen pedibus ſatis valebat, Veneris opem imploravit, quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis uſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalantâ certare non dubitavit, cumque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta, quàm longiſſimè extra viam diverſa in latera abjecit, quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hâc itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem injecit, ut in ipſo matris Deum delubro, nullâ habitâ Numinis reverentiâ, cum uxore concuberet. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutavit. Ovid. Met. 10.

Hippomenes, 27 Athenienſium Archon. Is filiam Limonem in adulterio depreſſenſam equo feroci vorandam præbuit. Unde Proverb. *magis impius Hippomene.* Ovid. in Ibin:

Solaque Limone pœnam ne ſenſerit illam,
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippona, dea equorum, quam ſtabularii colebant. Juv. Sat. 8.

——— Jurat
Hipponem, & facies olida ad præſepia pictas.

Sed hæc codicum corruptorum lectio, in melioribus tam editis, quam Manuſcriptis ita legitur:

Solam Eponam, & facies, &c.

Atque hanc lectionem etiam vetus Scholiaſtes agnoſcit. Nam ad illa verba *Solam Eponam*, hæc notat. *Quia mulio eſt qui conſulitur, Epona Dea mulionum.* Meminit hujus Deæ Apul. lib. 3. Mileſ. & Tertull. in Apol. Item Min. Felix. Vetus Inſcriptio DEÆ EPONÆ MANLIUS RESTIO. Prudent. contra Symmachum:

Nemo Cloacinæ, aut Eponæ ſuper aſtra deabus.

Plut. in Paral. Ἐςὶ ϗ θεὸς Ἐπόνα προσαγορευομένη τῶν ἵππων. Vide Turneb Adverſ. 24. 4. & 26 10 Valeat igitur commentitia *Hippona*, & in ejus locum ſuccedat *Epona*.

Hipponax, poeta Epheſius, a quo Iambæum *Hipponacteum*, ſeu *Hipponacteum* carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. 36, 5. Hic tam deformi, & fœdâ facie fuit, ut ejus effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, in illos invectus eſt, ut aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Unde natum Proverb *Hipponacteum præconium*

Hipponicus. Calliæ fil. Athenienſis, cum patriæ ſtatuam dedicare decreviſſet, nonnullis eam a Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælian. Var Hiſt 14. 16.

Hippoſtratus, genealogias Siculas expoſuit, teſte Pindari Scholiaſte. Minois quoque res geſtas conſignavit, authore Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 30. Etiam *Hippoſtratus* inter eos, qui de mirificis hominum formis in India ſcripſerunt à Tzetze refertur, Chil. 7. Hiſt. 144.

Hippotades, patronymicum ab *Hippotâ* deductum; quo poetæ fere utuntur pro Æolo, ventorum rege, Hippotæ Trojani ex Segeſtâ filia nepote. Ovid Met. 11.

Quod ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.

Hippys Rheginus Darii & Xerxis temp. fuit; ſcripſit rerum Siculirum lib 5 item Chronica libris 5. & κτίσιν ſive origines Italiæ, &c. Vide Voſſ. Hiſt Gr p. 442.

Hirtius, conſul Rom una cum C. Panſâ, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus, una cum collegâ interfectus eſt. Item *A. Hirtius*, ſive *Hircius* hiſtoricus, author lib. 8. de Cæſaris bello Gallico, ut Sueton in Julio teſtatur Ejuſdem ſunt libri de bello Alexandrino, & Africano. Dictionem ejus meritò commendat Juſt. Lipſius. *Hirtius*, inquit, *terſiſſimo belli Africi commentariolo*. Vide Voſſ. Hiſt. Lat pag. 66.

Hiſtiæus Mileſius res Phœnicum conſignavit. Joſeph. Antiqu. 1. 3. Aliis Ἑςιαῖ@ dicitur. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 379.

Hœdi, ſignum cœleſte, pluviæ cauſa. Virg. Æn. 9.

Quantus ab occaſu veniens pluvialibus Hœdis
Verberat imber humum. ——

Servius: *Aurigæ ſignum in humeris fert capram, quæ Jovem aluit, & ſiniſtra Hœdos, quorum & ortu & occaſu concitatur tempeſtas.* Theocritus in Thalyſiis:

Χ᾽ ὅταν ἐφ᾽ ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα.——

Scholiaſtes ejus: Ὅταν ἀνατέλλωσιν οἱ ἔριφοι ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα. Horatius 3. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Ovid. Met.

Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hœdis.

Unde cum Orione nimboſo conjungit Prop. lib. 2.

Purus & Orion, purus & Hœdus erit.

Homerus, nomen Poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, ut Cornel. Nepos tradit in libris Chronicorum. Cæcum fuiſſe volunt, & ob id *Homeri* nomen ſortitum fuiſſe, quum prius *Meleſigenes* diceretur, quod ad *Meletem* flu. natus eſſet. Cumæi namque & Iones captos oculis ὁμήρους vocant. Hinc excutiens Mæonius nuncupatur à Martiano Capellâ lib. 1: De patriâ ejus nihil certi traditur. Peculiarem libellum de eâ ſcripſit vir doctiſſimus Leo Allatius. Ejus carmen, quod Iliados, & Odyſſeæ nomen habet, oſtendit Principum familias ejus ætatis, & pingit imagines variarum perſonarum, conſiliorum, & mirabilium eventuum in hâc vitâ. Baſilius Magnus univerſam Homeri poeſin *laudem* dixit *eſſe virtutis*. Et ante eum Horatius.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ælianus ſcribit Agathonem pictorem quendam Homerum pinxiſſe vomentem, reliquos vero poetas, ea quæ ipſe evomuiſſet, exhaurientes, ad quod & Ovid reſpexit.

Aſpice Mæoniden, à quo ceu fonte perenni
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Manilius lib. 2:

——*Cujuſque ex ore profuſos*
Omnis poſteritas latices in carmina duxit.

Silius lib. 13.

Atque hic Elyſio tendentem limite cernens
Effigiem juvenis caſtæ, cui vitta ligabat
Purpurea effuſos per colla nitentia crines;
Dic ait hæc quænam, virgo? Nam luce refulget
Præcipua frons ſacra viro, multæque ſequuntur
Mirantes animæ, & læto clamore frequentant.
Quis vultus? quem (ſi Stygiâ non eſſet in umbrâ)
Dixiſſem facile eſſe Deum. Non falleris, inquit
Docta comes Triviæ; meruit Deus eſſe videri,
Et fuit in tanto non parvum pectore numen.
Carmine complexus terram, mare, ſidera, manes,
Et cantu Muſas & Phœbum æquavit honore.
Atque hæc cuncta, priuſquam cerneret, ordine terris
Prodidit, & veſtram tulit uſque ad ſidera Trojam.

De Homero eſt ſermo, qui πολλὰς ἐκ παιδὸς γεγονὼς. Τὸ δ᾽ ἀληθὲς, ὅτι οὐκ ἐπειδὴ ἐπιθυμίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ὀφθαλμῶν ἔρχεται· καὶ διὰ τοῦτο ἱστορεῖται πηρός. Ita Suidas, amplo de Homeri caſtimoniâ elogium. Diſtichon Græcum:

Εἰ θεός ἐστιν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβέσθω·
Εἰ δ᾽ αὖ μὴ θεός ἐστι, νομιζέσθω θεὸς εἶναι.

Columella præfatione: *Nec parens eloquentiæ Deus ille Mæonius vaſtiſſimis fluminibus facundiæ ſuæ poſteritatis ſtudia reſtinxerat.* In laudem ejus hoc cedit quod neminem in ſcriptis ſuis præter unum Therſitem vituperaverit Quod obſervarunt duo diſertiſſimi Oratores. Them. Orat. 1. Ἴστε γάρ που ὅτι Ὅμηρος πάντα ὅσα ὀνομάζει, καὶ ἐπαινεῖ, καὶ οὐδὲ τὰ πάνυ φαῦλα ἀπεξιοῖ τῆς ἀγαθῆς μαρτυρίας, &c. Θερσίτην δ᾽ ἄρα ἐλοιδορήσατο μόνον, &c. Dio Chryſ. Orat. 33. Ὅμηρος μὲν γὰρ ἅπαντα ἐνεκωμίασε καὶ ζῷα καὶ φυτὰ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν, καὶ ὅπλα καὶ ἵππους, καὶ οὐδὲν ἐστιν ὅτου μνησθεὶς χωρὶς ἐπαίνου τε καὶ τιμῆς, ὡς ἄν εἴποι τις, παρῆλθεν. Ἕνα γοῦν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐβλασφήμησε Θερσίτην, &c. Mortuum eſſe Homerum ſenem, dolore dictum, quod quæſtionem ſtultam de pediculis ſolvere non potuerit, fabula eſt à quodam oſore Homeri conficta. Sotades apud Stobæum fame extinctum prodidit. Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησε. Peculiarem de vitâ Homeri librum Herodotus ſcripſit, Plutarchus item, & Porphyrius. qui hodie extant & conjunguntur ab Hen. Stephano Editione Homeri. An. Dom. 1566. Sed de Homero nos alibi. Fuit alter *Homerus* Chius, medicinâ clarus teſte Archilocho Tertius Chius magicâ arte clarus. Idem. Quartus inſtitoriâ arte Salaminenſis civis perdives. Idem. Quintus Colophonius pictor, & ſtatuarius præclarus habitus. Idem. Sextus, civis Athenienſibus leges dedit. Idem. Septimus, arte Muſicâ & Geometriâ clarus. Idem: Octavus, patriâ Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea jus literarum, & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cujus quoque emendatione, & literæ, & lingua Græca uſque in hanc diem cogtenta fuit. Idem. De Homero Tragico. Voſſ. P. Gr. pag. 65.

Hora, Dea quædam apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, i. e. *à venuſtate*, & *Pulchritudine* cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putarunt eſſe Herſiliam, Romuli uxorem, quæ poſt mariti apotheoſin in cœlum tranſlata, Herſilia vocata eſt. Qu Ennius.

Teque Quirine pater veneror, Horamque Quirini.

Apud Ovid. tamen in fine lib. 14. legitur *Ora*, ſine aſpiratione, & priore correptâ.

——*Priſcum pariter cum corpore nomen*
Mutat, Oramque vocat, quæ nunc Dea juncta Quirino eſt.

Horæ, Jovis ac Themidis filiæ. Heſiod. in Theogoniâ:

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἳ ἔργ᾽ ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Orpheus non ſolum ex prædictis parentibus, ſed etiam verno tempore natas eſſe dixit in his carminibus:

Ὧραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
Εἰαριναί, λειμωνιάδες.

Pauſanias in Bœoticis non hæc ſed alia Horarum nomina attulit longè diverſa; vocavitque alteram *Carpo*, aliam *Thalloten*, alterius nomen non dixit, Καρπὸς autem *fructum* ſig. θάλλειν vero *pullulare* Quas itidem ἐπικαρπίους ſive *fructiferas* vocavit Aratus, uti videre eſt in his:

Ἐν ταῖς ἠέλιος φέρεται δυοκαίδεκα πάντα
Πάντ᾽ ἐνιαυτὸν ἄγων, καὶ οἱ περὶ τοῦτον ἰόντι
Κύκλῳ, ἀέξονται πᾶσαι ἐπικάρπιοι Ὧραι.

Has portas cœli ſervare dixit Ovidius Faſt. 1.

Præſideo foribus cœli cum mitibus Horis.

Idem Met. 2. miniſtras Phœbi, ſive Solis facit.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis,
Juſſa Deæ celeres peragunt.

Has & molles habere pedes, & omnium Deorum tardiſſimas eſſe, & novi ſemper aliquid adferre teſtatur Theocritus in Syracuſiis:

Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.

Hora.

Hom. Iliad. 5. non ſolum portas Cœli ſervare, ſed etiam nubes inducere, & ſerenum facere cum libuerit. inquit

> Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι
> Ταῖς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε,
> Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello quod Porſena Hetruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cum Janiculum jam captum videret, hoſteſque inde in urbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam converſis, duobus tantum comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolveretur; quem cum jam interciſum videret, ut erat armatus in Tiberim inſilit, & incolumis ad ſuos tranavit. Sen. ep. 120. Horatius Cocles ſolus implevit pontis anguſtias, adimique à tergo ſibi reditum, dummodo iter hoſti, auferretur, juſſit: & tamdiu reſtitit prementibus, donec revulſa ingenti ruina tigna ſonuerunt: Poſtquam reſpexit, & extra periculum eſſe patriam ſuo periculo ſenſit; Veniat, ſi quis vult, inquit, ſic euntem ſequi, dedit ſe in præceps: & non minus ſollicitus in illo rapido alveo fluminis, ut armatus, quam ut ſalus retento armorum victricium decore tam tutus rediit quàm ſi ponte veniſſet. Vide *Cocles*. Fuere præterea tres *Horatii* qui cum Curiatiis ſingulare certamen inierunt. Vide Liv.

Horatius Flaccus, poeta Venuſinus, Lyricorum, & Satyrarum ſcriptor, qui anno Imperii Auguſti 33. ætatis vero ſuæ 63. moriens Auguſtum reliquit hæredem, maximâ pompâ juxta Mecœnatem in Exquiliis conſepultus. Ovid.

> *Perdenit ad noſtras numeroſus Horatius aures,*
> *Dum ferit Auſoniâ carmina culta lyrâ.*

Vide L. Gyraldum & Crinitum.

Hormiſda, è Perſiâ oriundus, *interrogatus, quid de Româ ſentiret: id tantum ſibi placuiſſe aiebat, quòd didiciſſet ibi quoque homines mori.* Am. Marcell. lib. 16. Hic Saporis Perſarum Regis frater fuit, & quidem natu major: qui cum forte in convivio ſupervenienti ſibi optimates non aſſurrexiſſent, minatus eſt Marſyæ eis ſupplicium ſe irrogaturum. Cujus vocis memores optimates, mortuo Narſeo Saporem in regem ſubſtituerunt, à quo mox Hormiſda in vincula conjectus, poſtea uxoris induſtria liberatus ad Conſtantinum fugit, uti refert Zoſimus lib. 2. & Suidas voce *Marſyas*. Hæc Valeſius, quem ſis vide.

Hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima, quæ, cum matronarum ordo gravi tributo à Triumviris, Octavio, Antonio, & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatâque patris facundiâ, impetravit, ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appianus.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano *Cauſarum rex* ob eloquentiam dictus eſt, licet ejus ſcripta intra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert. *Primum memoria tanta quantam in nullo cognoviſſe me arbitror, ut quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis iiſdem redderet, quibus cogitaſſet.* De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, ut pretia & emptores ordine ſuo recenſuerit, argentariis recognoſcentibus, ita ut à nullo falleretur.

Hoſtilius in exiſtimatione non exiguâ olim fuit annalibus carmine contextis: ex quorum 1. eſt verſus iſte citatus Priſciano in ſexto:

> *Sæpe greges pecuum ex hibernis paſtubu' pulſi.*

Dubium, idemne, an alius ſit Hoſtilius mimographus, de quo Tertull. in Apol. cap. 15.

Hur vir antiquus, ſapiens & expertus, Maritus *Mariæ*, ut dicunt antiqui doctores & Joſ. Ant. l. 5. Hunc Rabbini à populo interfectum tradunt, quod Hebræos ob Idololatriam arguerit. Quod haud verum videtur, nam hoc à Moſe minime omiſſum fuiſſet.

Hyacinthia, pl. num. ſacra nocturna à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci jactu interfecti. Ovid. Met. 10.

Hyacinthides, quænam ſint non convenit inter authores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonis filias eſſe. In eâdem ſententiâ eſt Apollodorus, qui quatuor eas memorat, *Antheïdem, Ægleïdem, Euthenidem & Lytæam*. mactataſque ab Athenienſibus ex vetere Oraculo pro Salute publicâ ad tumulum Geræſti Cyclopis. Bibliothecæ lib 3. Alii Erechthei filias fuiſſe tradunt, in quibus eſt Demoſthenes Orat. Fun. Alii 6. commemorant *Protogeniam, Pandoram, Procridem, Creuſam, Orithyiam, & Chthoniam*; atque ex his duas priores mactandas ſeſe præbuiſſe in colle Hyacinthio, unde *Hyacinthides* dictæ. Hyginus unam tantum memorat, Spartanidem, fab. 238. Meminit earum Heſychius.

Hyacinthus, Amyclæ regis fil. Eurotæ nepos, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verum cum in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægrè id ferens Zephyrus, amorem in odium convertit. Cum Hyacintho delicias ſuas diſci jactu, dum ſeſe exerceret Apollo, Zephyrus nocendi occaſionem nactus diſcum ab Apolline miſſum flatu ſuo in caput Hyacinthi convertit, puerumque interemit. Cujus mortem cum ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem ejus commutavit in florem ſui nominis. Palæphatus paulo aliter. Ovid. Met. 10.

> *Nec genuiſſe pudet Sparten Hyacinthon, honorque*
> *Durat in hoc ævi, celebrandaque more priorum*
> *Annua præclarâ redeunt Hyacinthia pompâ.*

Lutatius vetus Papinii Scholiaſtes ad Theb 4. verſ. 223 Laconiæ civitas, ſacra Apollini, in qua Hyacinthius agon celebratur in honorem pueri regis, qui cum exerceretur diſco, percuſſus Zephyri vertigine, quod ſibi Apollinem prætuliſſet, occiſus eſt. Porro de amore Zephyri, narrat ipſe Apollo apud Lucianum Deorum Dialogis 4 Διεσάδεν ἡμᾶς Ὑψεν, καὶ γὰρ συνῳδὸς ἦν αὐτῷ· ὁ δὲ κρείσσων ἀτίμων ἀπελέλειπτο· Ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν. ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθειμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῆναι πολὺ καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. Nonnus lib. 29.

> Ὡς Ὑάκινθον Ἀπόλλων
> Ἔστενεν ἀνδρῴοιο βεβολημένον ὀξέϊ δίσκῳ
> Μεμφόμενος Ζεφύρου ζηλήμονος ἄσθμα θυέλλης.

Ovid. in Ibin:

> *Aëra ſi miſſo vacuum jaculabere diſco,*
> *Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadat.*

Vide Paſſerat. in illud Prop. 3. 14. *Mittere nunc diſca*, &c. Nicander in Theriacis:

> ——— Καρπόν τε πολυθρήνου Ὑακίνθου
> Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεί ῥ' ἀέκοντι ἔπεφνε
> Παῖδα, βαλὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο
> Πρωθήβην Ὑάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσῃ
> Πέτρου ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα.

Coluthus Thebanus in Helenæ Raptu:

> Ἔνθα δὲ Καρνείοιο περιγλήνας Ὑακίνθου,
> Ὅν ποτε παίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
> Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσσατο καὶ Διὶ αὐτῷ
> Σκυζομένῃ καὶ ζῆλον ἀνήγαγεν· Αὐτὰρ Ἀπόλλων
> Οὐκ ἴδεν Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσων.
> Γαῖα δὲ δακρύσασα χαριζομένη βασιλῆϊ
> Ἄνθος ἀνηνύξησε παρηγορέουσα Ἀπόλλωνι,
> Ἄνθος ἀεξήσασα ἐπώνυμον ἠϊθέοιο.

Alius Lacedæmonius prioris ex Cynortâ patre nepos, Oebali filius, pater Hyacinthidum. Item pagus ſupra Sphendonios, ubi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in Παρθένοι.

Hyades, ſtellæ 7. in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluvias creant, unde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt *pluere*. Ovid. Faſt.

> *Ora micant tauri ſeptem radiantia flammis*
> *Sidera, quas Hyadas Graius ab imbre vocat.*

Heſychius: Ὑάδες, τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου λεγόμενα τοῦ Ταύρου, τοῦ ἐν οὐρανῷ ἄστρου. Εἰσὶ δὲ ἀστέρες ἑπτὰ ἐν χρῷ τῆς ἀνατολῆς ὑετοῦ γίνονται. Fabulantur poetæ has Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & *Dodonides* nymphæ vocatæ ſunt, à *Dodonâ* Epiri civitate: quæ cùm Junonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſævitiam, à Jove in cœlum ſunt tranſlatæ. Alii tradunt Atlantem ex Æthra uxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptemque puellas, quarum hæc ſunt nomina, Ambroſia, Eudora, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pytho & Tyche, quæ cum fratrem à leone devoratum implacabili luctu proſequerentur, dolorisque magnitudine extabeſcerent, Jovis miſeratione in 7 ſtellas ſunt converſæ, &, ut in perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine *Hyades* appellatæ. A Latinis *Suculæ* dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluvias, luto gaudere videantur, tanquam ſues. Ovid. Faſt. 5.

> *At ſimul inducent obſcura crepuſcula noctem,*
> *Pars Hyadum toto de grege nulla latet.*

Aliter Plinius: vi. *Nonas Maii Cæſari Suculæ matutino oriuntur*; & viii. *Idus Capella pluvialis.* Ætius: Μηνὶ Ἀρτεμισίῳ ῇ πρὸ Μαΐου ά. Ὑάδες ἅμα Ἡλίῳ ἀνατέλλουσιν ἐπιτέλλουσιν. Tyro Libertus apud Gell. 13. 9. in quo ſcriptor ille ἀπειρόκαλον ſe vel puero oſtendit. *Adeo Romani literas Græcas neſcierunt, ut ſtellas quæ in capite Tauri ſunt propterea ſuculas appellarint quod eas* Ὑάδας *Græci vocant.* Tanquam id verbum Latinum verbi Græci interpretamentum ſit, quia Græci ὗς *ſues* Latinè dicuntur. *Sed* ὑάδες, inquit, οὐκ ἀπὸ τῶν ὑῶν, *ut noſtri Opici putaverunt, ſed ab eo quod eſt* ὕειν *appellantur, nam & cum oriuntur & cum occidunt, tempeſtates, pluvias, largoſque imbres cient.* Statius in Sylv.

> *Non tantis Hyas inſerena nimbis*
> *Terras obruit, aut ſoluta Piſat.*

Hydra

Hydra Lernæa, ſerpens erat 50 capita, unicuique duntaxat corpus habens. ex quibus uno occiſo, duo alia ſtatim repullulabant. Ovid. Met. 9.

—————*Nec profuit Hydræ*
Creſcere per damnum, geminaſque reſumere vires.

Horatius:

Non Hydra ſecto corpore firmior
Vinci dolentem crevit in Herculem.

Stat. 4

——*Squalet triplici ramoſa coronâ*
Hydra recens obitu.

Hydræ laborem Herculeum occiſæ nemo melius deſcripſerit Apollodoro lib. 2. Εἶχε δὲ ἡ Ὕδρα ὑπερμεγέθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, τὰς μὲν ὀκτὼ θνητάς, τὴν δὲ μέσην, ἀθάνατον· ἐπιβὰς οὖν ἅρματος ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην, καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ Ὕδραν εὑρὼν ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βάλλων βέλεσι πεπυρωμένοις ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν· ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν κρατήσας κατεῖχεν, ἡ δὲ θατέρῳ τῶν ποδῶν ἐνείχετο περιπλακεῖσα, τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων οὐδὲν ἀνύειν ἠδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς δύο ἀνεφύοντο· ἐπεβοήθει δὲ καρκίνος τῇ Ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης δάκνων τὸν πόδα· διὸ τοῦτον ἀποκτείνας ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι κατακαύσας τῆς ἐγγὺς ὕλης τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν ἐκώλυεν ἀνιέναι· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε, καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλαιοῦντα. Mythologiam pulcrè ponit Platonicus vates Claudianus divino & omni ævo laudando Panegyrico in quartum Honorii Conſul. cujus principis inter multa infortunia, una felicitas fuit tantus præco. Barthius. Igne autem hanc beſtiam ſuſtuliſſe volunt Poetæ. Euripides:

Τάν τε μυριόκρανον πολύφονον κύνα
Λέρνας Ὕδραν ἐξεπύρωσε.

Seneca in Her. Inſano:

Quid ſæva Lernæ monſtra, numeroſum malum,
Non igne demum vicit & docuit mori?

Veram autem hujus fabulæ allegoriam non à Palæphato, ſed ab Albrico Philoſopho, lib. de Deorum imaginibus petere oportet. Ptol. Hephæſtio ex Ariſtonico Tarentino refert, dimidium caput Hydræ, qui cum Hercules pugnavit, aureum fuiſſe. Auctor Phot. in Biblioth. cap. 190.

C. Julius *Hyginus*, Auguſti libertus, natione Hiſpanus, etſi nonnulli Alexandrinum putent, & à Cæſare Romam advectum, Alexandriâ captâ. Studioſè imitatus eſt Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhiſtorem multi vocarunt. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, fuitque familiariſſimus Ovidii Poetæ, & C. Aſinio conſulari hiſtorico, qui eum pauperem deceſſiſſe tradit, & liberalitate ſuâ quoad vixit ſuſtentatum. Scripſit de vitâ rebuſque geſtis illuſtrium virorum, præterea Exemplorum volumen. Gell. 1. 7 & 10. Item de urbibus Italicis, Servio, & Macrobio teſtibus. Genealogiarum quoque libros reliquit, ut ait ipſe in poetic. aſtronomico, quo loco de Perſeo tractat. Commentarios quoque in Virgilium, Προπεμπτικὸν Cinnæ, de Agriculturâ, de Penatibus, de Proprietatibus Deorum, &c. Hodie nihil Hygini habemus præter poeticon, & fabularum librum. Nam Gromatica, ſive de limitibus conſtituendis, non hujus ſunt Hygini, ſed alterius, qui Trajani ætate vixit: ut ex ipſis Gromaticis videre eſt.

Hylæus, Centauri nomen à *ſylvis* deductum, qui à Pirithoo invitatus ad nuptias, viſâ puellâ permotus eſt, & cum violentus ei eſſe conaretur, a Lapithis prohibitus eſt. Virgil. Georg. 2.

Et magno Hylæum Lapithis cratere minantem.

Hor. 2. 12.

Nec ſævos Lapithas & nimium mero
Hylæum. Item canis Actæonis:

Ovid. Met. 3.

Hylæuſque fero ex nuper percuſſus ab apro.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Oenei pincernâ fugeret, veniſſetque cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lichas pædagogus abeſſet, a Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet, arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Quamobrem Theodamas, convocatis popularibus, arma adverſus Herculem movit: & quamvis in ea pugna pene oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante Hylam filium ejus ſecum abduxit, quem poſtea unicè dilexit, ſecumque cum cæteris Argonautis Colchos navigans duxit. Verum cum inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, unà cum Hyla navi egreſſus eſt, ut alium in Myſiæ ſylvis quæreret; invaleſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum urna ad Aſcanium flu. miſit, ut inde ſibi aquam afferret. Verum cùm ripa altior eſſet, quàm ut ſtans haurire poſſit, procumbens in pectus Hylas urnam è manibus amiſit. quam cum ſubito recipere conaretur, pondere ejus demerſus eſt; Quæ res poetis occaſionem dedit fabulandi, Hylam a nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem cùm Hylas nuſquam compareret, caſum ejus tam ægrè tulit, ut relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret. Dionyſ. Perieg. verſ. 807. De Cio flu. loquens

Τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἥρπαξαν νύμφαι
Ὀτρηρὸν θεράποντα πολυτλήτου Ἡρακλῆος.

Juv. Sat. 1.

Et multum quæſitus Hylas, urnamque ſecutus

Stat. Sylv. 1.

Quantum non clamatus Hylas.

Theocritus de Hylâ,

——— Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσε.

Virg. Ecl. 6.

His adjungit Hylam, nautæ quo fonte relictum
Clamaſſent, ut littus Hyla, Hyla omne ſonaret.

Val. Flac.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamans
Avia, reſpondent ſylvæ, & vaga certat imago.

Papinius Theb. 5.

Audet iter, magnique ſequens veſtigia mutat
Herculis, & tarda quamvis ſe mole ferentem
Vix curſu teneræ quat Hylas, Lernæaque tollens
Arma, ſub ingenti gaudet ſudare pharetrâ.

Concinit Val. Flac. lib. 1

Protinus Inachiis ultro Tirynthius Argis
Advolat Arcadio cujus flammata veneno
Tela puer, facileſque humeris gaudentibus arcus
Geſtat Hylas; velit ille quidem, ſed dextera nondum
Par oneri clavæque capax.

De Hyla elegantiſſima carmina ſunt Theocriti & Propertii. Rem totam narrat Apollonius lib 3. Argon. circa verſum 1200. Cujus Scholiaſtes etiam ex Pherecyde, Callimacho, Hellanico, Anticlide, Socrate, Onaſo, Archilocho non indigna memoria producit. Apollonii tradita ſequitur Apollodorus lib. 1. itemque Hyginus cap 14. qui loca raptus Cium & *Aſtanum* vocat. Nonnus Baſſaricon lib. 11

Οὐνείων Ἡρακλῆος ἐδέξατο ἄνακτα, ὅππῃ τε νύμφαι
Ἁβρὸν Ὕλαν φθονερῇσι κατεκρύψαντο ῥεέθροις.

Sed, *Cui non dictus Hylas puer?*

Hyllus, fil. Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, uxorem duxit. Ovid. Met. 9. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuere, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & profugium. Item alius Herculis fil. ex Melita Ægæi flu. filia, à quo populi *Hyllienſes*. Eſt & fluvius Lydiæ in Hermum influens Straboni & Livio Phrygius dictus.

Hymenæus, Deus nuptiarum præſes, qui & *Hymen* dicitur, & conjunctis dictionibus *Hymen Hymenæus*. Hic Liberi patris, & Veneris, aut ut alii malunt Uraniæ fil. fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τοῦ Ὑμένος, h. e. *à membrana*, quæ claustrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur. Quanquam anatomicæ rei periti negant in virginum diſſectionibus pelliculam ejuſmodi ullam inveniri. Alii virum Atticum fuiſſe volunt qui raptas à latronibus virgines parentibus intactas reſtituit: Ideoque nuptiis ejus nomen invocari, tanquam defenſoris Virginitatis, vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis Virginalibus *Thalaſſii* nomen invocant. Alii dicunt eum fuiſſe juvenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus, interiit, unde poſtea inſtitutum eſt, ut expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Poetæ *Hymenæos* ponunt pro nuptiis. Virgil.

Pergama cum peteret inconceſſoſque Hymenæos.

Obiter emendabis Claudianum de Raptu Proſerp.

——*Numbis Hymenæus hiulca*
Intonat.———

Mirum enim eſt Hymenæum intonare, & Jovis τοῦ βροντῶντος officio fungi. quare *Hymenæon* legendum putat Nicol. Heinſius, ut ad Jovem referatur Apul Met. 4. *Tota domus lauris obſita, tædis lucida obſtrepebat Hymenæum.* Heſych. Ὑμέναιος, γάμος, ἢ ᾠδὴ ἐπιγάμιος. Nihil frequentius poetis hac locutione Statius genethliaco Lucani:

Et veſtros Hymenæon ante poſtes
Feſtis cantibus ipſe perſonabo.

Ovid. Met. 12.

Ecce canunt Hymenæum, & ignibus atria fumant.

Seneca

Seneca in Troad.

Tacenam ab alto cecinit Hymenæum choris.

Muſæus:

'Ουχ 'Υμέναιον ἄειδ' πατὴρ, &c.

Item nomen viri, qui à Chriſtiana fide excidit. 2 Tim. 2.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis geometræ filia, uxor Iſidori philoſophi, ſub Arcadio Imp. profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, convolantibus undique diſcipulis. Suidas, & Socrates 11. 12.

Hyperechius, Alexandrinus Grammaticus ſub Principe Marciano; ſcripſit artem Grammaticam, de nominibus, de verbo, & Orthographiâ. Suidas.

Hyperides, Athenienſis, unus ex decem oratoribus clariſſimis æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatuſque ab eo ſuper rapinâ pecuniæ, deinde cum eo damnatus juſſu Antipatri, aufugit in Æginam. Plut. in Demoſth.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis Sol ipſe, quod *eat ſuper terras*; Diodorus Saturni fratrem facit Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque aſtrorum motus, horaſque primus obſervavit. Frequens eſt Solis Epitheton apud Hom. Inde *Hyperionis currus* Val. Flacco.

Hypermenes, Scripſit librum περὶ χίων. Photius.

Hypermneſtra, una ex quinquaginta Danäi filiabus, quæ cum totidem Ægypti filiis nupſiſſent, juſſæque eſſent à patre primâ nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberavit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter epiſtolas Ovidii una Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hyperochus, pleriſque auctor creditur hiſtoriæ Cumanæ carmine contextæ. Athenæus, lib. 13. Pauſanias in Phoc.

Hypſicratea, uxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonſis capillis, victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſo ſequuta eſt. Volater.

Hypſicrates, Amiſenus, memoratur Luciano, ultimo loco inter Hiſtoricos longævos.

Hypſicrates, Phœnicum res eorum linguâ perſcripſit. Auctor Tatianus, & ex eo Euſeb. Præp. lib. 10. Alius *Hypſicrates* eſt Grammaticus cujus mem. Varro, lib. 4. de LL. & Steph. in 'Αιδέψ, & Gell. 16. 12. ubi eum compoſuiſſe ait libros nobiles ſuper his quæ à Græcis accepta ſunt.

Hypſipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres ejus inſulæ viros, cognatoſque omnes ex communi ſententiâ occidiſſent, ſola patrem ſervavit. Ob quam pietatem à Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio ejus præpoſita. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jaſone, quem in Colchos navigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cum Argivis ad Thebanum expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtendiſſet, & Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, eâ abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argivis ſervata eſt. Statius, lib. 4. & 5. Thebaidos. Orpheus Argonaut. ver. 477

Φίλξεις 'Υψιπύλης ἐρατοῖς δέμεσσιν 'Ιήσων.

Apollodorus, lib. 1. 'Υψιπύλη δὲ 'Ιάσονι συνευνάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας Εὔνηον καὶ Νεβροφόνον. Papinius vero unum horum filiorum de avi ſuo nomine Thoantem vocatum fuiſſe ſcribit, Theb. 6.

Ecce & Jaſonidæ juvenes, nova gloria matris
Hypſipyles, ſubiere jugo, quo vectus uterque
Nomen avo gentile, Thoas, atque omine dictus
Euneus Argoo.——

Vide Barthium ad locum.

Hyrcanus, Joſephi filius, ſibi mortem conſcivit. Joſ. Ant. 12. 5. Item alius, qui & *Joannes*, dux Judæorum 4. An. II C. 621. Hebræorum primus peregrinos alere incepit, Idumæam ſubegit. Joſ. Ant. 13. 13. Samariam funditus delevit. Idem 16. 17.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cum Jovem, Mercurium, ac Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit quidem, ſe nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres Dii in bubulum tergus, quod ille juvenco detraxerat, quem Jovi recens immolaverat, lotium reddidere. Ex quo decimo menſe natus eſt puer, quem illi ἀπὸ τοῦ οὔρου, *ab urinâ*, *Urionem* vocavere; qui deinde primâ literâ immutatâ, dictus *Orion*. Hyginus vero Fab. 195. vult *Hyreum* regem fuiſſe, non ruſticum.

J A

JA, nomen min. filiæ Atlantis. Arnobius, lib. 5. *Nonne illarum repertio lanarum eſt, quibus Ja deficientem contexit*, &c. Ita Meurſius. *Ja* enim Attidem expirantem lanâ contexit, non Mater magna. Arnobius ante. *Virgo ſponſa quæ fuerat quam Valerius Pontifex Jam nomine fuiſſe conſcribit, exanimati pectus lanis mollioribus velat.* Eſt etiam Dei nomen apud Ebræos. Heſychius: 'Ια διατυπούμενον τὸ ἄλφα, καὶ ὀξυνόμενον τὸν Θεὸν σημαίνει καθ' 'Εβραίους.

Iacchus, unus ex Bacchi nominibus ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, i. e. à *vociferando*. Euſtathius ad finem Iliados 4. "Ιακχος (inquit) τὸ ἠχεῖν, καὶ ἰάχειν λέγεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ἀφ' οὗ καὶ "Ιακχος οὐ μόνον ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος. Solent enim Bacchæ Liberi patris Orgia celebrantes omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe credebatur, non raro *Iacchum* poetæ pro vino uſurpant. Virgil. Ecl. 6.

Inflatum heſterno venas, ut ſemper Iaccho.

Idem Geo. 1.

Et myſtica vannus Iacchi.

Ubi Lud. de la Cerda: Inter multa Bacchinomina, inquit, illud maximè pertinuit ad ſacra; tunc enim Iachus dicitur, cum præeſt myſteriis. Inde Sacerdos Bacchi, & initiatus ſignate dicitur Polluci 'Ιακχάγωγος. Ab Artemidoro quoque lib. 2. cap. 44. una cum μυστηρίοις conjungitur "Ιακχος, ſicuti Δημήτηρ & Κόρη; quæ omnia nomina ad religionem pertinent. Quin & Herodotus ſcribit hoc nomen fuiſſe familiare Eleuſiniis Deabus, non minus quam nomen *Virbii*, *Adonidis*, *Attidis*, in ſacris *Dianæ*, *Veneris*, *Cybeles*. Claudianus quoq; 1. de Raptu inter ſacra:

——*Templumque remugit*
Cecropidum, ſanctaſque faces extollit Eleuſis.
Ecce procul ternis Hecate variata figuris
Exoritur, lenïſque ſimul procedit Iacchus.

Seneca Oedipo in re ſacrâ:

——*Nunc Cadmeas*
Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacra præcincta latus.

Clariſſimè etiam Cicero 2. de Legg. *Quid ergo aget Iacchus, Eumolpidæque noſtri, & auguſta illa myſteria, ſiquidem ſacra nocturna tollimus.*

Jacob, fil. Iſaac, Lat. *ſupplantator*, quòd ex utero exiens fratrem Eſau plantâ pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei providentiâ ſupplantavit. Deinde *Iſrael* dictus eſt, i. e. *Dei princeps*, in celebri illâ cum angelo luctâ, quam deſcribit Moſes, Gen. 36.

Jacobus, Apoſtolus, frater Joannis Evangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4. Heſych. 'Ιάκωβος, πτέρνιστής, πόνος.

Jalemus, Calliopæ fil. infelix, nulliuſque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus, unde pro cantilena lugubri poni ſolet. Apollon. Arg. lib. 4.

Παννύχιοι κλαίοντες 'Ιάλεμον αἰδέξαντο.

Athen. lib. 14. 'Εν γάμοις 'Υμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν 'Ιάλεμος. Vide Henricum Stephanum in 'Ιάλεμος. Heſych. 'Ιάλεμος, υἱὸς Καλλιόπης, καὶ κακοδαίμων, καὶ ὁ κακὸς, καὶ ὁ στερούμενος, καὶ ὀρφανὸς. "Ενιοι δὲ, ὁ ἀδιάξιος. Vide Zenob. pag. 92.

Iambe muliercula quædam Metaniræ ancilla, uti tradit Philochorus, Panos & Echûs filia, quæ cum Cererem mœſtam videret, ridiculas narratiunculas, & ſales Iambico metro, ad commovendam Deam ad riſum, & ad ſedandum dolorem interponebat. Nicander in Alex. pharmacis:

'Ερμαίην κυκεῶνα πόροις ἐς χεῦμεν τεύξας
Νηστείης Δηοῦς μορφῆς ποτόν, ᾧ ποτε Δηώ
Λαυρείων ἔβρεξεν ἀν' ἄστεϊ 'Ιπποθόωντος
Θρηΐσσης ἀθλέγτοισιν ὑπαὶ φωνῇσι 'Ιάμβης.

Heſych. 'Ιάμβη γυνή τις, ἐφ' ἣν ἡ Δημήτηρ ἐν πένθει τυγχάνουσα, ἀφ' ἧς 'Ιαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν. Apollod. lib. 1. "Επειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα (γυναίκας) τὸν βασιλεύοντα τότε 'Ελευσινίων. ἐσσῶν οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν ταύτην παρ' αὐτὰς καθίζεσθαι, γραῖά τις 'Ιάμβη σκώψασα τὴν θεὸν, ἐποίησε μειδιᾶσαι. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσι.

Jamblicus, Pythagoricus philoſophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus, Conſtantini M. tempore, qui adeo profecit, ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret. *Hominem prodigioſæ ſuperſtitionis, & diſciplinæ* vocat L. Vives in Aug. de Civ. D. 10, 11. Vide plura de eo ac variis *Jamblichis*

blichus apud Jonſium de Script. Hiſt. Phil. pag. 174. 292. &c. Critici *Jamblichum* ſcribi volunt, accentu penultimam longam denotante. Sane Syrophœniceum iſtud nomen ſervatur adhuc in ſacris Ebræorum literis יַמְלֵךְ *Yamlech* pro יְמַלִּיךְ *Yemalich*. 1 Par. 4. 34. Ubi tertia futuri perſona ſingularis migrat in proprium nomen, & quod ſit in conjugatione *Hiphil*, habet vocalem longâ accentu dotatam, i. e. *Hirek* magnum, quod optimè per ει diphthongum exprimitur, ut אלה[illegible] Ἐλωείμ in Philone Byblio apud Euſebium. Ita ſi ſcriberetur Ἰάμβλειχος, omne dubium evaneſcet. Græcè autem M. & Λ concurrere non poſſunt niſi B interveniente. Sic M & P. ut נמרד *Nimrod*, Græcè Νεμβρώδης, ab ἀμείβω μεταμείβομαι.

De *Jamblicho*, Babylonicorum ſcriptore. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 432.

Jambulus, de mirificis hominum formis in Indiâ quædam tradidit. Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 147.

Janthe, puella Cretenſis, uxor Iphidis quæ ipſo nuptiarum die ex fœmina mutata eſt in marem. Ovidius Met. 9.

Janual, lib genus, quod *Jano* tantum libantur, Feſtus. unde Ovid. Faſt. 1.

> —— *Cereale ſacerdos*
> *Imponit libum, farraque mixta ſale.*

Januarius, Conſul, collega Juſti, an U. C. 1080. Item *Januarius* menſis, à *Jano* dictus. Cenſorinus lib. de Die Nat. cap. 22. *Januarius à Jano, cui attributus eſt, nomen traxit.* Suaves autem ſunt Græci, qui ſic dictum volunt quaſi Ἀεννάειον. Suidas. Ἀεννάειος, ὁ Ἰανουάριος μὴν ἀπὸ Λογγῖνος αὐτὸν ὀνομάζεσθαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰώνιος πατήρ. Vel à *Janua*. Porphyrius, lib. de antro Nympharum: Διὸ Ἰανὸν εἰπόντες τὸν θυρῶν, καὶ Ἰανουάριον μῆνα τὸν θυραῖον προσεῖπον. Quamvis hoc Latinis etiam nonnullis placuit.

Janus, antiquiſſimus Italiæ rex, qui Saturnum à Jove filio Cretâ fugatum, navique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus in regni portionem eum recepit. Amboque unanimi conſenſu imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum *Janiculum*, alterum *Saturnium* vocarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cujus altero latere roſtrum navis, in altero Jani imago erat impreſſa. Plut. in Ῥωμαικοῖς ad Quæſtionem, (ut nummi veteres ab unâ parte haberent Ἰανοῦ διπρόσωπον εἰκόνα, *Jani bifrontem imaginem*, ab alterâ πλοίου πρύμναν ἢ πρῷραν ἐγκεχαραγμένην, *navigii puppim, aut proram inſcriptam*) à pleriſque aſſeri dicit id fieri. Ἐπὶ τιμῇ Κρόνου πλοίῳ διαπεράσαντος εἰς Ἰταλίαν. *In Saturni honorem, qui navi in Italiam trajecerit.* Totam rem explicat Draco Corcyræus Περὶ λίθων apud Athen. lib. 15. his verbis: Ἰανὸν δὲ λόγος ἔχει διπρόσωπον γεγονέναι, τὸ μὲν ὄπισθεν, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον· ἀπὸ τούτου καὶ τὸν Ἰανὸν ποταμὸν, καὶ τὸ ὄρος Ἰανὸν ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους. Πρῶτον δὲ στέφανον εὑρεῖν, καὶ σχεδίας καὶ πλοῖα, καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον χαράξαι, διὸ καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις, καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ Σικελίαν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐγχαράττειν πρόσωπον διπρόσωπον, καὶ ἐκ θατέρου μέρους ἢ σχεδίαν, ἢ στέφανον, ἢ πλοῖον· τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν φρονοῦσαν, καὶ αὐτὸν εἰς μειζόνων ὀρεγόμενον πραγμάτων, εἰς τὴν Ἰταλίαν διαπλεῦσαι. καὶ οἰκῆσαι τὸ πλησίον Ῥώμης ὄρος κείμενον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰάνικλον ὀνομαζόμενον. Ovid. Faſt. 1.

> *Ipſe ſolum colui, cujus placidiſſima lævum*
> *Radit arenoſi Tibridis unda latus.*

Fabius Pictor: *It Janus ſub initium Aurei ſeculi Lævum latus Tiberis Hetruriæ tenuit.* Janum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura prævidentem; unde & Bifrons fuiſſe fingitur. Mortuus, inter Deos relatus eſt, templumque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numâ Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, pacis tempore claudebatur. Unde *Patulejus* & *Clufius* dictus eſt. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numâ, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertio poſt bellum Actiacum. Hujus autem claudendi, vel aperiendi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, cùm jam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium, & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Unde & Janus ipſe duas facies habet, ut oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare; vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere, quo tuto poſſint reverti. Hunc nonnulli eundem eſſe [illegible] tarunt cum Sole, id[illegible] ue & Quadrifrontem fecerunt ob 4. quos ambit orbis cardines. Eundem hunc cum Gyge ac Noe fuiſſe volunt. Verſus Ovidii de Jani monetâ Lib. 1. Faſt. hi ſunt.

> *Multa quidem didici. Sed cur navalis in ære,*
> *Altera ſignata eſt, altera forma biceps?*
> *At bona poſteritas puppim formavit in ære*
> *Hoſpitis adventum teſtificata Dei.*

Oſtendimus antea ex Plutarcho veterum de hâc re opinionem, quam tamen ipſe non probat, quia cum multis aliis Saturno commune id fuit. Καὶ γὰρ Ἰανὸς καὶ Εὔανδρος, καὶ Αἰνείας ἐκ θαλάττης προσεκομίσθησαν. Itaque videntur veteres Symbolo navis aliud ſignaſſe, nempe arcam Noæ, quâ cum ſuis ſervatus eſt ab univerſali diluvio. Cæterum *Janus* ab Ebræo יין *Jain* derivari videtur, quia vini repertor fuit, quâ ſignificatione *Oenotrius* dicitur Halicarnaſſeo. Hujus nominis uſus vel nullus, vel rarus ſemper fuit apud Græcos. Ovid. lib. 1. Faſt.

> *Quem tamen eſſe deum te dicam Jane biformis?*
> *Nam tibi par nullum Græcia numen habet.*

Athen. lib. 15. Ὅτι Ἰανὸς ὁ παρ' ἡμῖν θεὸς ὃν καὶ πατέρα προσαγορεύομεν. Idem ibidem.

> *Præſideo cœli foribus.*

Hoc ſibi veteres induxerunt, ob cauſam quam tetigit Macrobius, Sat. 1. *Janum quidam volunt Solem demonſtrare, & ideo bifrontem, quaſi utriuſque januæ cœleſtis ortus & occaſus potentem, qui exoriens aperiat diem, occidens claudat.* Ex hâc opinione Janum matutinum dixit Horatius, lib. 3. Sat. 6. Nominis rationem reddit Ovidius, ubi ſupra.

> ——*Redit officio Jupiter, itque meo,*
> *Inde vocor Janus.*——

Huc ſpectat locus Tullii 2. de N. D. *Quod ab eundo nomen eſt ductum, ex tranſitiones, perviæ Jani foreſque in liminibus profanarum ædium januæ nominantur.*

Jao, ita Ethnici Jehovam vocavere, teſte Diodoro lib. 1. ubi poſtquam oſtendit veteres Nomothetas leges ſuas à Diis acceptas fuiſſe, populo perſuadere ſolitos, ſubdit. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. Vide *Jehova*.

Japetus, Cœli, ſive Titanis & Terræ fil. (ut inquit Heſiodus) vir quidam potens apud Theſſalos, ſed protervi ingenii, magiſque filiorum, quam ſuâ virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham uxorem duxiſſe, & ex eâ Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic Gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo paſſim poetæ. *Japetum* autem, i. e. *Japhetum* Græci generis ſui authorem eſſe agnoſcunt, nec putant Japeto quicquam eſſe antiquius. Unde eſt quod decrepiti & deliri ſenes per convitium *Japeti* vocabantur. Heſychius Ἰάπετος ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτης ἀρχαῖος, ita lege, non ἀρχηγός) idque ex Suidâ, apud quem Japetus ὄνομα κύριον, λῆρος, μωρός, ἀρχαῖος.

Japis, nobilis Ætolus, qui patriâ pulſus, cum ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timavo flu. irrigatur, *Japidia* dicta eſt. Quinetiam Timavum ipſum ab hujus nomine *Japidem* cognominat. Virg. Georg. 3.

> *Caſtella in tumulis, & Iapidis arva Timavi*

Japys, nomen auguris, ac citharœdi, lege *Japis*. Virgil. lib. 12.

> *Jamque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapis,*
> *Iaſides acri quondam cui captus amore*
> *Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,*
> *Augurium, citharamque dabat, celereſque ſagittas.*

Japyx, Dædali filius, à quo *Japyges* pop. Solin. cap. 3. Item ventus ex Apuliæ orâ proficiſcens. Horat.

> ——*Ego quid ſit ater*
> *Adriæ novi ſinus, & quid albus*
> *Peccet Iapyx.*——

Idem Car. lib. 1.

> —*Obſtrictis aliis præter Iapyga.*

Virg. Æn. 8.

> *Illam inter cædes pallentem morte futurâ,*
> *Fecerat Ignipotens undis & Iapyge ferri.*

Hoc eſt, vento ex Apulia ſpirante.

Jarbas, Jovis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab eâ repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò adegerant ut nuptiis pacem redimeret. Quod cùm illa aliâ ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe ante Sichæi prioris mariti manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbens ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. lib. 4. Æn. de Jarbâ rege & exitu Didûs alia quædam comminiſcatur.

Jaſion,

[illegible] is, lib. 6. etiam *Jaſium* appellat [illegible] [illegible] ere admiſtus, ut in ejus [illegible] am ad [illegible] formæ ipſius maxi[illegible] & [illegible] & [illegible] Quin & [illegible] ex ea [illegible] genuiſſe [illegible] vitæ in [illegible], [illegible] ac in [illegible] omnium primus docuit. Quem cum à Jove [illegible] fulminatum ferunt: quamvis [illegible] qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quod ſimulachrum ejus contumelia affeciſſet.

J[illegible], dicta ſit Atalanta ab *Jaſio* patre.

[illegible]*n*, Pont. ex Max. Judæorum, primus ex Sacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo juventus more Græcorum exerceretur in diſciplinis Ethnicis. 2 Mac. 4. Quanquam Joſephus hujus fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribit.

Jaſon Hiſtoricus, cujus lib. 3. *de ſacrificiis Alexandri in Alexandriâ*, citat Athen. lib. 14. Etiam Vitam Græciæ ſcripſit. Stephanus: Ἰάσων, ὁ τὸν Ἑλλάδος βίον [illegible] [illegible]. [illegible].

Jaſon, Byzantinus innotuit opere de Tragicis. Plut. in Flum. Vir eruditus in Notis ad eum locum eſſe eundem ſuſpicatur cum ſuperiore. Sed fallitur. Nam ille Argivus Grammaticus fuit, teſte Suidâ in Ἰάσων.

Jaſon Cyrenæus flor. ſub. Ptol. Philomet. Geſta Aſmonæorum, ſive Maccabæorum quinque libris deſcripſit. Eos in compendium redegit ſcriptor 2. Maccabæorum libri, uti videre eſt ex ejus capite 11. verſu 24.

Jaſon Pheræus, de quo Cic. 3. de N. D. Nec prodeſſe Pheræo Jaſoni voluit is qui gladio vomicam ejus aperuit, quam ſanare medici non poterant. Multi enim etiam cùm obeſſe vellent, profuerunt & cum prodeſſe obfuerunt. Idem habet Valer. M. 1. 8. At Plut. De utilit. ex inimicis cap. Prometheo Theſſalo tribuit, his verbis: Ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα παίσας [illegible], [illegible] τὸ [illegible] τὸ [illegible], καὶ [illegible] ὥστε [illegible] τὸν ἄνθρωπον. Seneca vero neminem nominat, refert autem 2. Ben. *Tuber quidam tyranni gladio diviſit, qui ad eum occidendum venerat, non ideo illi tyrannus gratias egit, quod rem quam medicorum manus reformidaverant, nocendo ſanavit.*

Jaſon, fil. Æſonis ex Alcimede quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendavit, tradito ei regno, ita tamen ut illud adulto Jaſoni reſtitueret. Alcimede vero ſuſpectum habens Peliam, Jaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Jaſon adultus cum ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias juvenem laudis avidum ad Colchicam expeditionem excitavit, ſperans futurum ut periculi [illegible]gnitudine ſuccumberet. Fabricatâ itaque navi, quæ ab [illegible] nomine dicta eſt Argo, Jaſon cum Græciæ juventutis flore mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſulam appulit, ubi ab Hypſipyle, & hoſpitio & thalamo ſuſceptus [illegible]. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris [illegible] edoctus eſt, quomodo [illegible] Cyaneas petras inter ſe concurrentes, ad Colchos uſque tutò navigare poſſet. Quò cum perveniſſet, Medea Colchorum regis filia, formâ ejus capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtensâ ratione, quâ & æripedes tauros perdomare, & draconem pervigilem ſopire poſſet; Ejus itaque conſilia ſecutus Jaſon, aureum vellus ſuſtulit, & inde clam cum ſociis & Medeâ fugam arripiens ad Iſtri oſtium pervenit, adverſoque fluvio ſubiens, cum eum tandem in locum perveniſſet, ubi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, navim, quâ vectus erat, ſuis, ſociorumque humeris ſuperatis montibus in mare Adriaticum deportavit, tandemque ſoſpes in patriam revectus, duos ex Medea filios ſuſcepit. Sed poſtea cum Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam uxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens divortium, Creuſam cum regiâ exuſſit. Sunt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Jaſonem, multaque præclara geſſiſſe, adeo ut divinos in Aſiâ honores fuerit promeritus. Papinius Theb. 5.

——Scit blandus Iaſon
[illegible] dare vincla novis.

Ubi Schol. Vet. Blandus à pulchritudine ſuâ. Quod etiam teſtantur non uno loco ejus præcones Orpheus, Apollonius, Val. Flaccus. Quorum ſecundus, lib. 3.

Ὣς ἄρα [illegible] Αἰσονίδης.

Unde [illegible] ἀνδρῶν eum appellat Pindarus, & [illegible] [illegible] uti eum fraude prohibet, Pythionic. 4. Etiam Ovidius formæ blanditias in eo jungit, Epiſtola Medeæ:

Cur mihi plus æquo flavi placuere capilli
Et decor & linguæ gratia ficta tuæ.

Et alibi

Et formoſus eras, & me mea fata trahebant.

Idem Met. 8.

Quam, niſi crudelem, non tangat Iaſonis ætas,
Et genus & [illegible] non, ut cætera deſint,
Forma movere poteſt?

Apollonius ubi [illegible]

Θ[illegible] [illegible] Αἰσονίδης
Κ[illegible] καὶ χαρίεσσαν, [illegible]
[illegible]

Horat. in Epod.

Ut [illegible] inter omnes candidum
Medea miratur eſt ducem.

J[illegible], pro quovis ditiſſimo rege [illegible] Pſeudolo:

——Atque adeo ut frumento affli[illegible]m.
[illegible]
Le[illegible] B[illegible] ne [illegible] m

Verum de Aureo Vellere [illegible] Suidas in Δέρας τὸ χρυσόμαλλον [illegible], quod Jaſon & Argonautæ Ponto mari in Colchidem profecti, una cum Medea Regis Æetæ filiam, rapuerunt. Id vero non ejus modi [illegible] ut Poetæ fabulantur [illegible] in membranis [illegible], qui continebat, quomodo per artem fundendi [illegible] Chymium d[illegible], aurum eſſet faciendum. Merito [illegible] id veteres aureum appellabant, propter artem quæ in eo tradebatur.

Jaſus pater Atalantæ, quæ ab eo *J*[illegible] dicta. Prop. 1. 1.

Sæ[illegible] dur[illegible] Iaſi[illegible]

Apollodorus, lib. 3. Ἰάσου [illegible] καὶ Κλυμένης, [illegible] Μινύου Ἀταλάντη [illegible] [illegible] Hymn. in Dianam *Jaſius* dicitur

Ἤνησας [illegible] Ἀταλάντην
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκαδίδαο.

Jaſon nominatur [illegible] Apo[illegible] 1. Ἀταλάντη Ἰάσου θυγάτηρ [illegible] Μαιναλίων, [illegible] Ἀργεία, ἡ [illegible], [illegible] Ἰ[illegible] *Jaſio* appellat[illegible] ab Æliano initio lib. 3. Var. [illegible] [illegible]bulam [illegible].

Ibycus, Rheginus [illegible], quem ma[illegible] omnium amore flagraviſſe, ex [illegible] ptis co[illegible] Tuſc. Q. 1. 4. Inde proverb. *Ibyci grues*, quoties ſceleribus novo quodam & improviſo caſu proditis ſceleſti pœnas dant [illegible] quos læſerunt. Id ex hujuſmodi quodam eventu [illegible] memorant. Ibycus cùm in latrones incidiſſet jam occidendus, grues forte ſupervolantes obteſtatus eſt. Aliquanto poſt tempore cum [illegible]dem latrones in [illegible] ſederent, ruſ[illegible]umque grues ſupervolarent, per jocum inter ſe ſuſurrabant in aurem Αἱ Ἰβύκου [illegible] [illegible]. Eum ſermonem aſſidentes in ſuſpicionem rapuerunt, maximè deſiderato jam pridem Ibyco. Rogati quidnam ſibi vellet ea oratio, hæſitanter & inconſtanter reſponderunt, ſubjecti tormentis facinus confeſſi ſunt. Atque ita velut gruum indicio pœnas Ibyco dederunt. Cujuſmodi ferme Plut. in De ſutili loquacitate. Auſon. in Monoſyllabis.

Ib[illegible] pere[illegible] vindex fuit altivolans grus.

Ibzan, Bethlehemites, judicavit Iſraelem annos [illegible]. Judic. 12. Hunc quidam Hebræorum putant eſſe Booz patrem Obed, [illegible] Iſai, patris David.

Icadiſtæ, Epicurei [illegible] dicti [illegible] τὰς εἰκάδας, h. e. vigeſimum quemque Lunæ diem, quo natus [illegible] Epicurus, celebrarent, imagines ejus per cub[illegible]a circumferentes. Athen. lib. 7.

Icadius, prædo, de cujus fato ſic ſcribit Cicero in lib. de Fato. *Ne [illegible] ule [illegible] Icadii prædonis video fatum ullum, nihil enim [illegible] [illegible]. Quid mirum igitur ex ſpeluncâ, ſaxum in [illegible] ejus [illegible]diſſe?*

Icarius, Oebali fil. pater Erigones, qui [illegible] à Libero patre utrem vini accepiſſet, ut ejus uſum [illegible] communicaret, in Atticum agrum [illegible] contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim, contraxerant, vinum propinavit, qui cum novo potûs genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimoque primum ſomno, deinde & crapulâ correpti [illegible], toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſumque in puteum projecerunt. Aderat forte Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reverſa, veſtem ejus mordicus [illegible]puit, illamque ſequentem ad patris cadaver perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concep[illegible] ut mala multa ejus percuſſoribus imprecata laqueo vitam [illegible]. Mæram quoque tam heri quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Joviſque miſeratione in cœlum tranſlatam, in Caniculæ ſtellam converſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem vero in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus, lib. 1. Fab. 130. Hic *Icarus* Tibullo dicitur, lib. 4. Ad Meſſalam.

——Etiam Phœbo gratiſſima dona
Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior [illegible],
Icarus, ut puro teſtantur ſidera cœlo
Erigoneque Caniſque.——

Ovidius in Ibin.

Muneribuſque tuis lædaris, ut Icarus, in quem
Intulit armatas ebria turba manus.

Propertius, lib. 2. eleg. 33.

Icare Cecropiis merito jugulate colonis,
Pampineus noſti quam ſit amarus odor.

Icarius, patriâ Lacedæmonius, pater Penelopes; Hinc illud,

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.

Paſſim apud Hom. in Odyſſeâ. Ovid Ep. 1.

Me pater Icarius viduo diſcedere lecto
Cogit.———

Inde Penelope vocatur *Icaris.* Ovid. in Ibin.

Et velut Icaridos famulæ periere procique.

Item *Icariotis.* Prop. 3. 13.

Hæc etiam clauſas expugnant arma pudicas,
Quæque terunt faſtus Icariotis tuas.

Ovid. Pont. 3. 1.

Nil opus eſt leto, nihil Icariotide telâ.

Icarus, Dædali filius, qui unà cum patre e Creta fugiens fretus alarum fiduciâ, quum ultra patris juſſa altius evolaſſet, Soliſque ardore cera, quâ pennæ continebantur, liquefacta eſſet, ita ut ab alis deflueret, decidit in mare, quod eſt inter Myconem & Gyarum, a quo poſtea *Icarium mare* appellatum fuit. Ovid Faſt. 4.

Tranſit & Icarium, lapſas ubi perdidit alas
Icarus.———

Seneca in Herc Fur.

Medium cœli dum ſulcat iter
Tenuit Lætas Dædalus oras
Nulliſque dedit nomina Ponto.
Sed dum volucres vincere tentat
Icarus audax, patriaſque puer
Deſpicit alas, Phœboque volat
Proximus ipſi dedit ignoto
Nomina Ponto.———

Icelos, unus filiorum Somni, cui ab *aſſimulando* nomen factum. Ovid. Met. 11.

———*At alter*
Fit fera, fit volucris, fit longo tempore ſerpens.
Hunc Icelon ſuperi, mortale Phobetora vulgus
Nominat.———

Ichnæa, Themidis epitheton, vel cognomentum. Hom in Hymno Apollinis.

———Θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε,
Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Lycophron de Themide, Solis filiâ:

Τῆς δ' ἡλίου θυγατρὸς Ἰχναίας βροτῶν.

Vide Stephanum. Dicitur & Nemeſis *Ichnæa.* Diodorus poeta Epigrammatarius:

Ἀδρήστεια σέ τε καὶ Ἰχναίη σε φυλάσσοι
Παρθένος ἡ πολλοὺς ψευσαμένη Νέμεσις.

Item regio Macedoniæ. Heſychius: Ἰχναῖαι, χώρα τῆς Μακεδονίας, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατέσχε καὶ τιμᾶται.

Iccus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus Var. Hiſt. Lege autem *Iccus*, locus eſt lib. 11 cap. 3. Vide eundem de Anim. 6. 1. vide ſis etiam Pauſan. in Eliacis, nec non Platonem de Legg. lib. 8.

Idæa, Deorum mater. Lucret. lib. 2.

Hanc variæ gentes antiquo more ſacrorum
Idæam vocitant matrem.

Veram etymologiam eſſe arbitratur Tan. Faber, non quam Lucretius, & alii omnes attulere, ſed hanc. Ἴδαι (inquit) ſunt montes, & loca ſaltuoſa H[illegible] & Euſtathio, unde & Ἴδη pro ligno ſeu materiâ tectonica. At primi homines glande veſcebantur, & in quercu penuarium iis erat. Hinc itaque mater Deum *Idæa.* Sed poſt inductum tritici uſum Φρυγία dicta fuit nam triticum φρύγειν ſeu *torrere* ſolebant, quod hodieque fit circa furnaces, ubi major alendi pueri cura eſt.

Idæi Dactyli filii Minervæ & Solis, vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes, dicuntur & *Corybantes.* Ferrum ii primum adinvenerunt. Herod. lib 7.

Idæus Rhodius, verſificator, ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suidas.

Idas Aphareï filius nomine, re autem ipsâ Neptuni, qui acceptis a patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eveni regis Ætoliæ Martis filii, in Dianæ luco ſaltantem rapuit (qui nul[illegible] filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine [illegible] fuiſſet victus: [illegible] ſe autem victos decollare, eorumque capita [illegible] rum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat equis, ſe in flu[illegible] L[illegible]n, qui poſtea ab ipſo Evenus dictus eſt [illegible] rum fugienti cum puella, Apollo in itinere ob[illegible] eſt, qui cum Marpeſſa[illegible] præripere Idæ [illegible] ventum utrinque ad certamen eſt. S[illegible] Jove [illegible] Mercurius arbit[illegible] m Marpeſſæ [illegible], ut ipſa, utrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, veri[illegible] ne ſe a[illegible] provectam Apollo relinqueret. Propertius, lib[illegible] el. 2.

Non ita Complicitoquondam di[illegible] Pi[illegible]
Eveni patriis filia li[illegible]oribus

Vide *Marpeſſa.*

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ fil. Apollonio vero & Herodoto Abantis filius. Orph in Argonaut.

Δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθεν ἀγλαὸς Ἴδμων.

Ἀμπυκίδης eidem dicitur.

Idomeneus, Deucalionis fil. nepos Minois, rex Cret[illegible], populos ſuos ad Trojam duxit, & cum poſt everſam Trojam reverteretur, in tempeſtate devovit, Diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primum o[illegible]curriſſet; contigit autem ut filius primum occurreret: quem cum ut alii dicunt, immolaſſet, vel, ut alii, immolare voluiſſet, a civibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promuntorium tenuit juxta quod civitatem condidit.

Idomeneus Lampſ[illegible] Ptol. Lagi temp vixit. Strab lib[illegible] ait Epicurum eo familiariter uſum eſſe. Item ex decimo L[illegible] lib. conſtat fuiſſe auditorem Epicuri. Scripſit libros de Socraticis, quorum mentio apud eundem Laert. in V. Socrat[illegible]. Item hiſtoriam Samothracicam teſte Suida. Mem[illegible] Idomen[illegible] hujus Plut. in Demoſth. Pericle, Ariſtide, Phocione, Athenæus, lib. 14. atque alii.

Idothea filia Prœti Argivorum regis, quam unà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Hom. Od. 11.

Idothea, Protei ſenis marini filia, cujus monitu Menelaus Proteum adegit, ut ſibi ab illo diceretur, quando domum repetere poſſet. Hom. *od.* 4.

Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέη.———

Vide Euſt in illud Dionyſii οὐ γάρ τις ἄπειρος
Φαίνεται σκοπιαῖς Παμφυλίδος Εἰδοθείης.

Jebuſæus, fil Canaan. Gen. 10. à quo *Jebuſæi*, de quibus vide Bochartum in Phal pag 344.

Jehova, יהוה quod nomen recentiores Judæi, creſcente inter eos ſuperſtitione, ἀνεκφώνητον judicarunt, cum a Magiſtris eorum denunciatum [illegible] eſſet; *Partem non habiturum in futuro ſeculo, quiſquis nomen illud pronunciare præſumeret.* Quod tamen per ætates retro ab orbe condito antegreſſas proferre non licitum tantummodo, ſed & pium, ac laude dignum habebatur. Etymon quod attinet, deſcendit à verbo היה *fuit*, ut יהוה ſit ὁ ὤν, i. e. *exiſtens, qui eſt*, vel *qui exiſtit*; Deus ſc. æternus, nulli mutationi obnoxius. Itaque docuit & Rabbi Moſes Ægyptius in libro *More* cætera Creatoris nomina ab effectibus eſſe derivata, ſolum vero nomen hoc τετραγράμματον, quod etiam *Schem hammephoraſch* nominant, peculiare eſſe & proprium ſoli ejus ſubſtantiæ. Imo Rabbi Haccadoſh in *Arcanorum revelatore* probare nititur, comprehendi in eo divæ Trinitatis myſterium, ut haud abſque ratione aſſerat Philo Judæus merito & juſtè tribui Deo: maxime cum Moſi ſciſcitanti ipſius nomen reſponderit אהיה אשר אהיה. Ubi quanquam futuri temporis ſit אהיה *Ehie*, h. e. *ero*, tamen cum in linguâ Hebræa pro præſentibus ſæpe uſurpentur futura, non exiſtimandum eſt male reddidiſſe Hieronymum cum Septuaginta Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Ut ita efficacius & evidentius ſubſiſtentem per ſe eſſentiam divinam exprimerent, inque eo vi[illegible]e, & ab eo proficiſci omnia & pendere ſigni[illegible] carent. Hebræi יהוה legunt *Adonai* & Septuaginta Κύριος ſemper interpretantur, quod nomen non legitur in primo capite Geneſeos, ſed Elohim ὁ Θεὸς. At in ſecundo [illegible] Κύριος. Hi[illegible] argutati ſunt Tertullianus & & quidam veterum Deum non prius Dominum fuiſſe, quam Adam factus eſſet. Phœnices Ἰάω dixerunt pro *Jehova*, Samaritæ Ἰαβαὶ, Alii Ἰαὼ, ut Orpheus & Diodorus Siculus. Vide doctiſſ. Gatakerum ap[illegible] titulus *De nomine Tetragrammato diſſertatio*, in q[illegible] *Jehova* apud noſtros rec[illegible] uſus defenditur, & [illegible] quorundam cavillationibus iniquis p[illegible] atque invidis vindicatur.

Jehu, [illegible] rex Iſraelitarum ab Heliſeo unctus, omnem domum Achab delevit Jor[illegible] interemit, J[illegible] belem è domo præcipitavit, ſacerdotes Baal occidit, Idol[illegible] nplum ſuccendit. 4 Reg 9. Joſ. Ant. 5, 6 Lat [illegible] *exiſtens.*

Jephte Judex in Iſraele. An [illegible] ſuam immolaverit vide Diatribam ſingularem Lud. Cappelli ubi affirmatur & Annot. H. Grot. in hiſtoriam Jephthe ubi negatur.

JESUS,

JESUS, Hebræum nomen quod Latine *Servator* dicitur Mat. 1. 21 Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ. αὐτὸς γὰρ ΣΩΣΕΙ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Act. 4. 12. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία. Οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ ΣΩΘΗΝΑΙ ἡμᾶς. In tres ſententias eunt, qui SS. hujus nominis Etymon inveſtigarunt.

Primo. Alii à radice ישע originem ejus ducunt. Hique adeo יהושע aut ישוע Hebraicè ſcribi volunt. Sententia ipſa canitie ſua ex longo ævi decurſu veneranda.

Secundo, Reliquæ duo multò videntur juniores Et quidem hæc (Reuchlini, Andreæ Oſiandri & aliorum ſententia) à יהוה nomen hoc deducit ש licentiâ neſcio quâ utcunque interpoſitâ, in hunc videlicet finem, ut Tetragrammaton illud Dei nomen prius ineffabile, deinceps pronunciari poſſit. Sententia parum ſolida, & vacillans. Nam ut libenter concedamus, cùm cætera Dei nomina, tum maximè auguſtiſſimum illud Jehovæ nomen, niſi graviſſimâ de causâ, prorſus ineffandum eſſe, ne libertas in licentiam exeat, & contemptus nominis in contemptum numinis redundet, nemo admittet illud in Hebraicæ ſaltem linguæ idiomate ineffabile habendum. Græcè quidem ἀνεκφώνητον eſſe in confeſſo eſt, Inde enim Græci Ἰαὼ pro Jehovah corrupte enunciarunt, ut auctor eſt Diod. Sic lib. 1. Inde etiam 70 illi Sacri codicis Interpretes nunquam nomen hoc κατὰ πόδας reddidere, cum ne poſſit quidem, ſed tantum κατ' ἰσοδυναμίαν, nimirum in locum ejus, quoties occaſio tulit, Κύριον ſubſtituentes. At verò Hebraicè ineffabile eſſe nunquam evinci poteſt. Certè teſtantur Talmudici Doctores vel ipſos Judæos nomen illud ad mortem uſque Simeonis eſſari ſolitos. Sed ut hoc demus, quid cauſæ fuerit, quòd ש ſola omnium Alphabeti literarum admiſcenda eſſet, ut ineffabile illud nomen tandem linguæ potens evaderet? Atqui hiſce diluendis immorari operæ pretium haud fuerit. Neque enim profectò opus eſt, cùm jam viderim Oſiandrum à Flac. Illyrico, & aliis, eo nomine meritò enervatum. Verum, ut per omnia cum illo ſentire integrum non ſit, ſummo tamen viro debitus honos minime denegandus eſt, quod Reuchlini auſpiciis veritati jam diu obrutæ indagandæ aditum nobis utcunque aperuerit.

Tertiò, Cæterum corona unico Caſtellioni reſervanda, utpote qui in tertiâ ſuâ, quæ jam ſupereſt, ſententiâ, opus ab Oſiandro feliciter inchoatum ad culmen uſque perduxit. Ille enim pulcherrimam interpoſitionis ש, quam Oſiander non potuit, rationem exhibet. Quâ de re verba ipſius hic apponam. Cum diu, multumque (inquit) conſiderarem, neque cur hæc litera ש interpoſita foret, viderem, quippe cum non ſit ſervilis, h. e. ejus literarum generis, quæ ſolent in deductis aliunde verbis ad primigenia adhiberi: cœpi cogitare, verbum hoc compoſitum eſſe oportere, Tandemque Dei beneficio comperiſſe videor Quemadmodum enim *Jeſus*, & Deus eſt & Homo, ita nomen ejus ex Dei & Hominis nomine eſſe conflatum.

Id autem didici ex Exod. 15. 3. ubi dicitur מלחמה איש יהוה, i. e. *Jehova vir belli*. Ubi vir bellicoſus dicitur, quoniam de Chriſto ſermo eſt, qui vir futurus erat. Eſt igitur JESUS nomen compoſitum ex איש יהוה, interpoſitâ litera ש ex nomine איש, reliquis autem duabus rejectis, quippe quæ ſerviles ſint, & addi, adimique ſæpe ſoleant, ut ſit יהשוה *Jeſus*, idem quod *Jehovah Vir*, ut intelligamus *Jeſum* non eſſe *Jehovam* (nam hoc de ejus patre dicitur) ſed *Jehovam hominem*, i. e. corporatum, &c. Sic ille ſuper Mat. cap. 1. v. 21. ut extat in elegantiſſimâ ſuâ Bibliorum verſione An. 1573. Baſileæ editâ. Vide libellum cujus titulus eſt, Exercitatio de Verâ SS. Nominis Jeſu Etymologia, Lond. 1652. Vide Suidam in verbo Ἰησοῦς: & confutationem ibidem à Theodoſio quodam Judæo traditorum per Henterium ad calcem Euthymii Zygabeni in Evangel. Pariſ. 1547.

Jeſus. Nave fil. qui & *Joſue* vocatur, Iſraelitarum poſt Moſem dux ſapientiſſimus. Item Sirachi fil. libri Eccleſiaſtici auctor. Fuerunt & alii ejuſdem nominis in Vet. & Nov. Teſtamento.

Jeſuitæ in vet. Teſtamento, filii *Jeſu* Num. 26. 44.

Jeſuitæ, ordo Religioſorum, uti vocant, in Eccleſ. Rom. ab Ignatio quodam Loyolâ fundatus circa A. D. 154[illegible]. *Novo, atque ut p[illegible] [illegible]e viſum eſt, ſuperbo nomine appellati ſunt*, inquit Thuanus Hiſt. Tom. 1. lib. 1[illegible]. Ferunt autem Sixtum V. Pont. Rom. [illegible] Generalem Jeſuitarum coram tribunali ſuo convocaſſet, eum interrogaſſe, Quare ſe & reliquos Ordinis [illegible] *uita* nominaverint? Reſpondiſſe vero Generalem: Non eo nomine, inquit, non appellamur, ſed ſolum *Clerici è Soc[illegible] [illegible] J[illegible]* Cui P[illegible]: Utquid vero vos id nomen vobis tanquam peculiare arrogatis, cum & cæteris quoque Chriſtianis commune [illegible] te Apoſtolo 1 Cor. 1. 2. *Vocati ſimus in ſocietatem Jeſu* [illegible]. Obmu[illegible] generalis, nec habuit quid pro ſe ac ſociis reſponderet. Nec enim hoc nomen aliquibus in viâ competit. Papiſtis ipſis teſtibus [illegible]: à Buſtis in Mar[illegible]. *Nunc dic[illegible]mur [illegible] ſtiani a [illegible], & in Parad[illegible] a[illegible] [illegible]mur Jeſ[illegible] à Jeſu*. Lindwood in Conſt[illegible] [illegible] *[illegible]mur Chriſtiani à Chriſto non à Jeſu Jeſuitæ [illegible] rem ſignatam hoc nomine Chriſtus ſcilicet [illegible] communis [illegible] rem ſignatam nomine Jeſu n[illegible] [illegible]. interpretatur enim ſervator, cujus eff[illegible], viz ſervare [illegible] contenit Ipſe enim ut dicitur in Evangelio, ſalvum [illegible] populum ſuum, &c. ac ſi diceret, ſpe[illegible] & non a[illegible]*. Cæterùm [illegible] hoſtis humani generis animadverteret Curiam Rom. omnis Idololatriæ officinam labaſcere, & tantum non fœdam ruinam minitari; ſimulque intelligeret Clericorum & Monachorum quantumvis pingues & craſſos ventres hanc ruinam non poſſe amplius fulcire ac ſuſtentare, ut afflictis rebus ſuis maturè ſuccurreret, Jeſuitas in lucem edidit. Et hi quidem Satanæ in fulciendo Antichriſti regno ſtrenuam operam locarunt, unde etiam auſi ſunt Pontificiam Cathedram ruentem, aut certe ruinam minitantem, pingere, quam ipſi ſuis humeris denſâ teſtudine conſerti ſuſtinerent. Non puduit eos, nec pudet adhuc, veternoſos, turpiſſimos, ac pernicioſiſſimos, luce meridionali manifeſtiores errores & ſuperioribus ſeculis introductos palliare, tegere, verborum lenociniis involvere, Rhetoricisque coloribus pingere, maximè autem auguſtiſſimo Catholicæ & Apoſt. Eccleſiæ titulo ornare. Atteſtatur hoc Pa. Florenius Jeſuita Theolog. Dr. & Profeſſor in Colloquio cum Chriſtiano Franco Philoſophiæ Profeſſore in Cæſareo Jeſuitarum Gymnaſio Viennæ Auſtriæ A. D. 1578 20. Jun. habito. Videtur, inquit, mihi Chriſtiane rem omnem ſincerius & ſubtilius contemplanti noſtra hæc in qua verſamur religione Jeſuit. tota ex ſuperſtitioſâ hypocriſi & fictâ quadam pictaque ſanctitate conflata, ultimaque hâc mundi ſenectute a Diabolo excitata, quæ omnes errores, nugas, ſuperſtitiones, quæ (uno ut verbo dicam minus honeſto, quidem, & quo ſane invitus utor, ſed huic rei aptiſſimo, planeque neceſſario) quæ, inquam, omnia turpiſſima Papæ ſtercora (tum graviter per ſe olentia, tum vero hoc tempore, quo ab eruditis viris crebro commoventur, multo magis fœtentia) ſanctiori jam quadam ſimulatione condita Mæandriſque neſcio quibus involuta orbi Chriſtiano venderet pro aromatis, atque adeo per vim ferè quandam obtruderet, ut nihil tam turpe fœtidum & falſum in Eccleſ. Rom. cernatur, quod hæc novo non artificio, vel mentis aciem perſtringendo, vel omnem turpitudinem & falſitatem callidè tegendo, pulchrum apparere faceret atque verum. Quare oportet Chriſtiane conſiderandum nobis etiam, atque etiam cenſeo in quâ religione verſamur ne hanc eſſe falſam ignorantes, & ipſi à Deo ignoraremur Hæc Florenius. Hi vero Jeſuitæ quia S. Scripturâ Divino Sp. Sancti inſtinctu editâ & inſpiratâ palam repulſi ſunt, eò confugiunt, unde ſubſidium omnino nullum iis oſtenditur, ad ſcripta nimirum Patrum, & totius orbis Chriſtiani oculos ſplendore Vet. Eccleſiæ luminum perſtringere conantur. Utque hoc facilius efficiant, licentia & poteſtas data eſt iis, à Gregorio 13. A. D. 1573. Jan. Sicut terras mariaque peragrantes, & Bibliothecas omnes perluſtrantes Patrum & hiſtoricorum tum veterum tum recentiorum, imo Scholaſticorum quoque libros qui non cum iis eorumque doctrinâ per omnia conſentiant interpolare voces, ſententias, quinetiam integras paginas addere, aſſuere, detrahere, mutilare, nefarieque pro arbitratu & libidine ſuâ corrumpere audeant, quod ipſi honeſto (ſi Diis placet) titulo ſeu nomine, *libros repurgare* vocant Sed quaſi hoc nihil aut parum eſſet hoc novum genus hominum novâ ſuâ doctrinâ tubam ac facem fuiſſe multorum in Europâ motuum, bellorum, parricidiorum, ac turbarum ipſo facto luculenter probat Docent enim Jeſuitæ pro invalidis & planè nullis haberi debere pacta & conventa Imperatorum, Regum & Principum, aliorumque ordinum, etiamſi juramento confirmata, non autem à Rom. Pont. approbata ſunt. Ex hoc axiomate docent etiam pacem religionis inter Principes Germanos non eſſe obligatoriam, uti per vim extortam. Docent hoc tempore adlaborandu[illegible] Pontific[illegible] ut Lutheranos, Calviniſtas, eorumque fautores om[illegible] modis opprimant. Docent quando Pontifici Regem vel [illegible] ſuum pro tyranno [illegible] Collegiis ſuis decreverint, tum illum abdicare, & ſeipſos omni obligationis vinculo ac nexu ſolvere poſſe. Docent Imperatores, Reges, aliosque [illegible]giſtratus, hoc eſt, Evangelicos, pro excommunicat[illegible] habendos, [illegible] non de facto, tamen de jure ideoque, proſcribendos, & [illegible] medio tollendos eſſe Docent principes a Rom. religione deficientes vel ſaltem hæret[illegible] faventes abdicandos eſſe. D[illegible]t, æquivocationibus ut[illegible] quemagiſtratus decipere Pontificiis permiſſa eſſe, h. e. [illegible] ſibi, aliiſque Papiſtis non tantum ſimpliciter manifeſtam veritatem celare, aut negare, ſed piè & religioſè aſſerere, perque ſalutem æternam proteſtari, imo jurare in illa quæ certiſſimè cognoſcunt falſiſſima eſſe, retinendo tantum proprium quendam & re

conditum ſenſum, & ejuſmodi æquivocationes pro bonâ prudentiâ habendas. Docent de S. Scriptura quod ſit N[illegible] *in cereus, materia litis, liber hæreticorum, litera mutа, mortua, ambigua, obſcura, varia, mutabilis, inſufficiens, imperfecta*, & quæ propterea non ab omnibus Chriſtianis in vernaculâ linguâ legi debeat. Porro Jeſuitæ Colonienſes in ſuâ Cenſurâ S. Scripturæ nominant *ſermonem abbreviatum imperfectum*, doctrinam quæ non omnia neceſſaria ad fidem, bonos mores & Beatam vitam conſervanda contineat. Ex Scripturâ certum & ratum intellectum dari non poſſe, ſed eſſe eam plumbeum inſtrumentum, Leſbiam regulam, quam & Catholicus & hæreticus ſuæ ſententiæ aptare poſſit, &c. Plura vide apud Rod. Hoſpinianum Hiſtor. Jeſuit. Tiguri 1619. & *Moralia Jeſuitarum* per Doctorem Sorbonicum Lond. 1670. & *Myſterium Jeſuitiſmi* per Petrum Jarrigium. Ibid Papæ *Janizarios* vere dicas. Sunt enim teſte Langio *poſtremus Diaboli conatus, & ſeculi excrementum.* Concludas itaque veriſſime cum cenſura Doctoris cujuſdam Sorbonici: Videtur hæc Societas in negotio fidei periculoſa, pacis Eccleſiæ perturbativa, Religionis rectæ everſiva, & magis ad deſtructionem quam ad ædificationem. Vide Exercitia ſpiritualia Ign. Loyolæ Ant. 1635. Et ibidem Regulas aliquot ſervandas. Prima Reg. eſt ſublato OMNI JUDICIO proprio tenendus eſt ſemper paratus animus ad obediendum veræ Eccleſiæ, [i. e. Romanæ,] Reg. 13 ſic ſe habet: Denique ut ipſi Eccleſiæ Catholicæ omnino unanimes conformeſque ſimus; ſi quid, quod oculis noſtris apparet eſſe ALBUM NIGRUM eſſe ILLA DECREVERIT, debemus itidem quod ſit NIGRUM PRONUNCIARE: Et alibi: Qui obedit conſiderare debet vocem à ſuperiore egreſſam UT SI A CHRISTO DOMINO EGREDERETUR ut OMNINO DIVINÆ MAJESTATI placere potuit. Iterum. Valde neceſſarium eſt, ut OMNES perfectæ obedientiæ ſe dedant, ſuperiorem (quicunque ille ſit) LOCO CHRISTI agnoſcentes, & quæ injungit integre, prompte, ſine excuſationibus & obmurmurationibus obedient. Ac rurſum: Superior, cui nos ut Dei vicem gerenti & DIVINÆ VOLUNTATIS INTERPRETI, moderandos tradidimus. Denique: Sibi quiſque PERSUADEAT ſe FERRI ac REGI DIVINA PROVIDENTIA per ſuperiores; & ſinere debet, AC SI CADAVER ESSET, quod quicunque verſus ferri quâcunque ratione tractari ſe ſinit; velut ſenis BACULUS qui UBICUNQUE & QUACUNQUE in re velit eo uti qui eum in manu tenet, ei inſervit. Denique: Ad ſuperioris vocem PERINDE AC SI A CHRISTO DOMINO egrederetur quam promptiſſimus, re quâvis relictâ. Qui plura de Jeſuitis videre velit adeat librum Alphonſi de Vargas Toletani, cujus Titulus eſt, Relatio ad Reges & Principes Chriſtianos de Strategematis & Sophiſmatis Politicis Societatis Jeſu, ad MONARCHIAM ORBIS terrarum SIBI conficiendam. In quâ Jeſuitarum erga Reges ac populos INFIDELITAS, ergaque IPSUM PONTIFICEM PERFIDIA, contumelia, & in [illegible]EBUS FIDEI novandi libido ILLUSTRIBUS DOCUMENTIS, comprobatur. Edit. A. D. 1636. & poſtea 1642. Ubi eos deſcribit, ut homines palam avaros, inſatiabiles, Æruſcatores, Regiorum vectigalium fures, arrogantes, ambitioſos, Principum aſſentatores, Aulicos, & negotiis ſecularibus ubique ſe implicantes, fraudulentos, mendaces, veritatis interverſores, infamatores virtutis, vitæ Religioſæ hoſtes, deliciarum amatores, impoſtores pietatis velo opertos, lupos in veſtimentis ovium, novitatum amicos, Sanctorum Doctorum contemptores, Lutheri & Calvini partiarios, ac de Hæreſi ſuſpectos, pacis, publicæ perturbatores, Diabolicæ induſtriæ homines, Serpentes, Cacodæmones, ac ab omnibus cavendos ac fugiendos.

Jezabel, filia Ethbaal regis Sidoniorum, uxor Regis Ahab. 1 Reg. 16. Lat. *inſula habitaculi*, vel *væ habitaculo*, aut ex Hebræo & Syro, *inſula ſterquilinii* vel *væ ſterquilinio*. Alter D. Ambroſius: Non veniat ergo in vos Jezabel, vanum & illud & ſeculare profluvium, hoc enim ſignificatur vocabulo vana & vana redundant[illegible] [illegible] eam vocat Joſephus, ubi de ea

Ignatius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſes, An. Dom. 91. Is Romam perductus, ac beſtiis objectus eſt, Euſeb. 3. 35.

Ilia, quæ & *Rhea* Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo pa[illegible] Numitore fratre, & int[illegible]to ejus filio Lauſo, Virginem Veſtalem fecit, ut ſub ſpec[illegible] noris ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa aquam e Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripâ flu[illegible]inis obdormivit & in ſomnis ſibi viſa eſt a Marte [illegible] & ſic gemellos concepit: quos cum peperiſſet, exponi juſſ[illegible], matremque Iliam vivam apud Tyberim flu. infodi, unde Poetæ eam Tyberi nupſiſſe

fingunt, qui ob id quoque [illegible] Op. 2. dicitur. Virg. Æn. 1.

Marte gr[illegible] geminam partu da[illegible]

Plutarchus: [illegible] Ælian. [illegible] 7. 16. *Servium* [illegible]

Ilias, Homeri opus clariſſimum [illegible] ab eo d[illegible] quod bellum contine[illegible] apud *Ilium* inter Græcos ac Trojanos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam vero hoc in opere [illegible] ullum mali genus non [illegible] noſcetur, factum eſt, ut *Ilias malorum* pro omni genere calamitatis accipiatur. Hanc *Iliadem* in nuce incluſam tradidit Cic. Plin. 7. 21. Item mulier Trojana. Unde *Iliades*. Virg.

—— *Ad templum non æquæ Palladis i[illegible]ant Iliades.* ——

Ponitur & pro Æneide Virgilianâ de qua Prop.

Cedite Romani ſcriptores, cedite Graii,
Neſcio quid majus naſcitur Iliade.

Iliona, Priami filia natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis uxor. Virg. Æn. 1.

Præterea ſceptrum Ilione quod [illegible]ſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Trojani, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſecutus eſt, & quoniam eloquentiâ plurimum pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus eſt. Servius in Æn. 1.

Ilithyia, Dea parturientium, quæ & Juno Lucina. Horat. in Carm. Secular.

Lenis Ilithyia tuere matres.

Ovid. Met. 4.

Præpoſitam timidis parientibus Ili[illegible]iam.

Itaque & Græci pro partu ipſo dixere *Ilithyiam* ut Oppian. Halieut. 4. ubi non modo mulieribus ſed etiam piſcium ſexui fœminеo partus ait eſſe difficiles.

—— [illegible]

Etymon ex oriente petendum eſt. Eſt autem ab ילד *jeled*, h. e. *partus, proles, puer*, vel *puella* hoc ab *jalad*, quod tum de viris dicitur, qui *gignunt*, tum de mulieribus qui pariunt. Item civitas in Ægypto. Steph.

Ilus, fil. Trois regis Trojanorum, pater Laomedontis, quem maturâ ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hoc celeberrimum illud Myſiæ min. ſive Troadis caput *Ilii* nomen accepit: ſive quòd ab *Ilo* primùm fuerit conditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, ut placet Hom. Il. 23. ſive quòd à Dardano extructum inſtauravit Ilus, & auctius reddiderit. Author eſt Strabo lib. 13. primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindeque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cujus ſepulcri meminit Hom. Il. 3. Ilus cum in Ilio Minervæ templum arderet, curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatimque oculis captus eſt (haud enim ulli mortalium oculis illud cerni licebat) poſtmodum placatâ Deâ priſtinum viſum recuperavit. Fuit & alter *Ilus* Æn. fil. Aſcanius nomine appellatus. Virg. Æn. 1.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Inachus primus Argivorum Rex qui *Inacho* fluvio nomen dedit hac occaſione, quam refert Fabulator inſignis, quem Plutarchum Juniorem dicunt his verbis: [illegible] Hujus filiam nomine Io cum Jupiter corrupiſſet & in Cretam adveniſſet, Juno pellices impatiens odiis eam exagitavit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit eam fuiſſe Junonis metu a Jove in vaccam mutatam. Vide [illegible] Horat.

Di[illegible] ſit [illegible] conatus ab Inacho
N[illegible]ſt, &c.

Seneca in Thyeſte.

An iqua genus Inachi. ——

In[illegible]etes, Dei antiquis vocati, quod [illegible] [illegible], vel De[illegible] ex hominibus fac[illegible] Alii *Indigetes* fuiſſe volunt, qu[illegible] [illegible], id eſt, voc[illegible]re & nuncupare fas eſſet, atque hos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodiâ eſſent urbes, & invocati facil[illegible] præſtoque aderant. Alii [illegible], q[illegible] putant ſic dictos q[illegible] *in loc[illegible] genit[illegible]*, vel *degentes*. Virg. [illegible] 1.

Dii patrii Indigetes & Romule, Veſtaque mater.

Vide ſis illic Lud. de la C[illegible] Hinc & Æneas *Indiges* dictus fuit. Ovid. Met. 14.

Lu[illegible] rarum genetri[illegible] di[illegible] [illegible] o[illegible] Jove
Unxit, & ambroſiâ cum du[illegible] nectare mixtâ

Contig

Contigit — ſecitque Deum, quem — —
Nuncupat Indigetem, templ:que arifque recepit.

Virg. Æn. 12.

Indigetem Æneam ſcis ipſe, & — — —

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum quâ Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele ex quâ ille jam Phryxum & Hellen ſuſceperat, Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Hæc, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignoſque identidem apud patrem accuſans, eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fugam ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Juno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios ſuos autem catulos ejus eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxorem exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerte filio altero, unà cum illo in mare ſe abjeciſſet, ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transmutata, quam Græci *Leucotheam*, Latini vero *Matutam* vocant, Melicertes autem in Palæmonem, quem nos *Portumum* nominamus. Ovid. Met. 4.

Flebilis Ino. Horat. in art. Poet.

Hom. Odyſſ. ε.

Τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνὼ
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα
Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.

Orph. in Hymn.

Λευκοθέαν καλέω Καδμηΐδα δαίμονα σεμνὴν
Εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.

Ovid. de Baccho:

——————— *Accipit Ino*
Te puer & ſummâ ſedula nutrit ope.

Inopus, Deli fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque, atque hâc de causâ Ægyptium vocat Callimachus Hym. in Dianam verſ. 171.

——Αἰγύπτιον Ἰνωπόν.

Sed & alia cauſa eſt ut tradit Ortelius, nam Deli incolæ occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic, cauſa in aperto eſſet cur cum illo pariter & decreſceret, & augeretur, & hæc eſt ſententia Callimachi, ut patet ex his verſibus Hym. in Delum:

Ἧκεν δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βαθιστὸν
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Io, filia Inachi fluvii, à Jove adamata, quam ob interventum Junonis, ne agnoſceretur, Jupiter in juvencam transformavit: Juno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Jove ſibi dono dari poſtulavit: quam cum accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo cum moleſtiſſimâ cuſtodiâ premeretur, ægrè id ferens Jupiter, per Mercurium eum interficiendum curavit. Quamobrem indignata Juno, œſtrum pellici immiſit, cujus aculeis exagitata in Ægyptum uſque fugit; ubi implorato Jovis auxilio, priſtinam formam recuperavit, regique Oſiridi nupſit, Ægyptiiſque omnibus adeo chara fuit, ut poſt mortem pro Dea habita ſit, quam illi *Iſidem* vocarunt. Val. Flac. Argonaut. lib. 7.

Qualis ubi extremas Io vaga ſentit arenas,
Fertque refertque pedem, tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariæque vocant trans æquora matres.

Dionyſius ubi de Boſporo Thracio:

——Ἥν ποτ' Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ζεῦ ἄνα, πόρτις ἐοῦσα κερασφόρος ἤμβρυεν Ἰώ.

Idem plenius lib. 3.

Ταυροφυὴς ἔτι πόρτις ἀμαλδυνθεῖσα κεραίῃ
Εἰς ἀγέλην ἀγέρωχος ἐλαύνετο σύννομος Ἰώ,
Καὶ δολίας ἄγρυπνον ἐθήκατο βουκόλον Ἥρη,
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς
Γηροβόρῳ δὲ μύωπι χαλαζονέεσσα δὲ δείμας Ἰώ,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε σύνθετα χηλῆς.
Ἤλυθεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπῃ βοέην παρὰ μορφὴν
Δαιμονίης ἴνδαλμα μετηλλάξαντο κεραίης
Ἔστι θεὰ φερέκαρπος.————

Lycophron in Caſſandra:

Οἱ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην.

Sophocles in Electra:

Τῆς οἰστροπλῆγος ἀργος Ἰνάχου κόρης.

Euripides in ———

——Κατὰ τίνα τῆς κερασφόρου
Πέφυκας Ἰοῦς.————

Æſchylus in Prometheo Vincto

Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου.

Idem eam οἰστρήλατον [illegible] διογενῆ [illegible] μορφὴν, καὶ παλαιγενὴς vocat. Ideò & clypeis depingi. Virg. Æn.

At levem clypeum ſublatis cornibus Io
Auro inſignibant, jam ſetis obſita, jam bos,
Argumentum ingens, & cuſtos Virginis Argus,
Cœlataque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Theocritus Idyl. 19

Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένα Ἰνάχις Ἰὼ
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, γυνὰ δ' οὐκ εἶχε γυναικός.

Joatham, i.e. *conſummatus*, vel *perfectus*. Filius Oziæ, ſive Azariæ regis Judæ. 2 Reg. 15. Filius item Jerobaal, ſive Gedeonis. Jud. 9. Filius Jahaddai. 1 Par. 2. Filius Azariæ. 1 Par. 3. Admodum ſanctus fuiſſe traditur (inquit Sulpitius Severus) proſpereque imperium adminiſtravit. Joſephus ubi de eo: Οὗτος βασιλεὺς οὐδὲ μιᾶς ἀρετῆς ἀπολείπεται, ἀλλ' εὐσεβὴς μὲν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, δίκαιος δὲ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὑπῆρχεν, ἐπιμελὴς δὲ τῆς κατὰ τὴν πόλιν.

* *Job*, nomen viri Lat. *dolens*, *gemens*, vel *ululans* aut *exoſus* vel *patiens inimicitiam*. Vide Suidam in Ἰώβ. Sulpitius Severus Hiſtoriæ Sacræ lib. 1. *Hoc tractu temporum Job fuit, legem Naturæ, & agnitionem Dei, & omnem juſtitiam complexus, prædives opibus, atque eo illuſtrior, quod his neque integris corruptus, neque amiſſis depravatus eſt. Nam cum per Diabolum exutus bonis, liberiſque etiam eſſe orbatus, ad extremum diris ulceribus affectus non potuit vinci, ut præ doloris impatientiâ aliquâ in parte peccaret. Mercedem denique Divini teſtimonii conſecutus, ſanitati redditus eſt, ac omnia quæ amiſerat in duplum recepit.* Vide plura de *Jobo* apud Caſp. Sanctium Prolegom. in Jobum, & quæ nuper edidit ſingulari libro Spanhemius.

Jocaſta, Oedipi mater filia Creontis Thebanorum regis, uxor Laii, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polynicem genuit, qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Vide Stat. 2. Theb. & Sen. in Oedipo

Johannes, Apoſtolus & Evangeliſta, in inſ. Pathmon relegatus eſt. Euſeb. 3. 18. Unde revocatus poſtea Epheſum rediit. Fuit & nomen præcurſoris Chriſti, cognomento Baptiſtæ. Luc. 1.

Johannes, Chryſoſtomus vel Chryſorrhemon, Epiſc. Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, ubi obiit An. Dom. 403. Hiſt. Tripart lib. 10. cap. 18. *Quo nemo* inquit Boſtius noſter, *ex antiquis aut majore dexteritate Scripturas tractavit, aut populum docuit ſalubriùs, aut hæreticos oppugnavit acriùs, quo nemo aut ad virtutis ſtudia inflammavit vehementiùs, aut vitia ſui temporis inſectatus eſt liberiùs.* Idem. *Poſt ſacra Biblia & Paulinas imprimis Epiſtolas, nullum novi ſcriptum, in quo, qui concionatores ſunt & Græcè non neſciunt, majore cum fructu verſentur, quam in B. Chryſoſtomi homiliis, quas ille numeroſas reliquit, ut nemo plures ita bonas, ut nemo meliores, ita diſertas ac dilucidas, ut nihil excogitari quidem poſſit diſertum aut dilucidum magis.* Montacutius. *Diſertiſſimus Patrum, & in Scripturis enarrandis Græcorum Princeps.* Eraſmus lib. 26. Ep. 33. *Hos Triumviros Gregorium Nazianzenum, Baſilium, Chryſoſtomum una tulit ætas apud Græcos, pietate pares, nec diſpares eruditione, ſed dictionis charactere diſſimiles: quos ſi cum noſtris conferre velis, Chryſoſtomus non diſſimilis eſt Auguſtino, Gregorius Ambroſio. Quem Baſilio conferam, nondum invenio, niſi ſi quis Scripturarum cognitionem quam habuit Hieronymus, cum Lactantii ſei facilitate copulet.* Joſ. Scaliger lib. 4. Ep. 389: *Ego ſtudioſiſſimus iſtius Patris ſum, tum quia nullus melior Novi Teſtamenti Interpres, tum & propter miram dulcedinem & amœnitatem dictionis, quam poſt illum nullus Eccleſiaſticus ſcriptor conſequi potuit.*

Johannes Antiochenus, vixit ſub Heraclio Imp. ac opere τῆς ἀρχαιολογίας ſui memoriam reliquit. Hactenus tamen ineditus eſt. Extat autem MS. in Bibl. Bodleianâ. Excerpta ex eo edidit Valeſius Gr. Lat. Pariſiis 1634. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 380. Alius *Joannes Antiochenſis* Rhetor de quo idem Voſſ. p. 498.

Johannes Moſchus cognomento *Eucratus*, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 275.

Johannes Monachus, Alexandri M. vitam ſcripſit quæ Angelum Coſpum Bononienſem nacta interpretem pleriſque Curtii editionibus præmittitur. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 380.

Johannes Cuthembergus, natione Teutonicus, equeſtris dignitatis vir, primus omnium in urbe Moguntiâ, imprimendarum literarum excogitavit artem, primuſque ibi eam exercere cœpit. Polyd. Virg. 2. 7. De rerum invent.

Johannes, nomen quorundam Conſulum ac 23 Paparum Romanorum, ac aliorum, quibus impræſentiarum ſuperſedemus.

'Os

'Ου γὰρ φανεὶν εἰς ἐκεῖνον ὄνομα πέπτων.

Iolaus, Iphicli fil. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita ſuppullularent. Hic cum ad decrepitam ætatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt. Ovid. Met. 9.

Iole, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus jam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, irâ accenſus Hercules Eurytum interfecit, urbeque direptâ Iolem abduxit, poſteaque Hyllo filio ſuo uxorem tradidit. Ovid. Met. 9.

Ion, Xuthi filius, vel Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ, è quo *Jonia* dicta eſt Attica. Steph.

Jon, Chius, poeta Tragicus, fabulas docere cœpit. Olymp. 72. Suidâ teſte Ariſtophanes in Pace 'Ηῷον, h. e. *Matutinum*, vel *Orientalem* vocat. Ἴων ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ memoratur Athenæo lib. 10. ubi ait Batonem Sinopenſem vitam ejus ſcripſiſſe, eumque temulentiæ arguiſſe φιλοπότην enim καὶ ἐρωτικώτατον eum vocat. Ejus non pauca citant Pauſ. Eliac. 1. Et Sextus Empiricus contra Mathematicos, fol. 69. Epigramma ejus de Pherecyde in Philoſophi hujus vitâ citat Laertius. Meminit ejuſdem *Ionis* Strabo lib. 1. Jul. Pollux 11. 4. 21. & alibi paſſim. Nec alium *Ionem* intelligit Voſſius apud Plin. 18. 31. ubi ex eo refert tempus quo Capella, qua item Hœdi oriuntur.

Ion, Epheſius, cujus nomine Dialogum ſcripſit Plato, eumque Rhapſodum facit cum Socrate colloquentem. Quid ſi idem ſit cum Ione prædicto, patria nempe Epheſius, habitatione Chius? Atqui tempora repugnant, cum Ion Chius, Olymp. 72. jam floruerit, Socrates autem qui cum coævo Ione Epheſio colloquitur, demum Olymp. 77. natus ſit. Certum quidem eſt alibi rationem hanc valere, in Platone non item, quippe qui nullo temporis reſpectu habito, perſonas facit colloquentes ἀσυγχρόνους, cujus culpæ dudum eum arguit Athen. lib. 7. cap. 13. Malè igitur Jul. Scalig. Poet. 1. 46. *Multum operæ in hoc genere poematis (Dithyrambici) poſuit Ion Chius, cujus nomine ſcripſit Dialogum Plato*. Ob quem facilem lapſum miſerè vapulat à Leone Allatio lib. de patriâ Homeri, fol. 273.

Jona, ſive *Jonas* propheta, filius Amathi. 4 Reg. 14. Pater Joſeph, patris Judæ, patris Simeon. Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli. Johan 21. Heſychius: Ἰωνᾶς, ἑρμηνεύεται περιστερὰ, περιστερὰ παρ' ἑβραίοις. Cedrenus: Ἱστορεῖ δὲ Ἰώσηπος ἐν τῷ θ' τῆς ἀρχαιολογίας τὸν Ἰωνᾶν καταποθέντα ὑπὸ τοῦ κήτους μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐκβρασθῆναι ζῶντα ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ.

Jopas, rex Afrorum, unus ex procis Didûs, ut Punica teſtatur hiſtoria. Virg. Æn. 1.

Citharâ crinitus Iopas
Perſonat auratâ. ———

Hic Muſicus fuit præſtantiſſimus, qui apud eundem Virg.

——— *Canit errantem Lunam Soliſque labores.*

Jophon Tragicus Poeta, Sophoclis F. teſte Suidâ. Item *Jophon* Gnoſius, qui vatum oracula carmine expreſſit Heroico, teſte Pauſan. in Atticis.

Jornandes, hiſtoricus, Getica conſignavit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 20.

Joſaphat, filius Aſæ regis. 3 Reg. 15. Joſephus lib. 8. cap. 5. Οὗτος ἦν ἀνὴρ ἀγαθός τε καὶ εὐσεβὴς τὸ θεῖον, δίκαιος ὢν καὶ εὐσεβὴς, καὶ τι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀεὶ ποιεῖν καὶ προσηνὲς τῷ θεῷ ζητεῖ. Filius Ahilud. 3 Reg. 8. Filius Pharuæ 3 Reg. 4. *Vallis Joſaphat* Joel 3. Item vir Mathanites.

Joſeph ab Arimathæâ, ἀνὴρ εὐσχήμων uti vocatur in Evangelio, occultus Jeſu Chriſti diſcipulus, qui ejuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepelivit; ac deinde in Angliam Jeſu Chriſti fidem intulit, ibique ſacrum primus diſſeminavit Evangelium. Beda Hiſt. Eccleſ.

Joſephus, cognomento Flavius, Mattathiæ filius, vir apud Judæos, nec non & Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos, de Chriſti veritate teſtis digniſſimus; cujus teſtimonium enervare nititur vir doctiſſimus Tan. Faber Epiſt. Crit. p. 126. Confirmat autem If. Voſſius, quem vide. Vide etiam Suidam in Ἰώσηπος, ac Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. cap. 8.

Joſippus Gorionides, ſcriptor Hiſtoriæ de Bell. Jud. quæ Hebraicè extat, ac beneficio Munſteri, mutila tamen, in lucem prodiit Baſileæ, integrius vero excuſa eſt Venetiis. Pro ſuppoſititio ſcriptore habent Baronius, Poſſevinus, Maldonatus, & Voſſ. quem vide Hiſt. Gr. p. 197.

Joſua, filius Nun, fuit miniſter & ſucceſſor Moſis, qui populum Iſrael per ſiccatum Jordanis alveum in terram Canaan introduxit. Ὁμώνυμος & typus Servatoris noſtri Jeſu Chriſti, qui filios promiſſionis Abrahæ per Jordanem ærumnarum hujus vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit. Hiſtoria ejus è ſacrâ ſcripturâ petenda eſt. Joſ. Ant. 5. 9. Ἀνὴρ οὗτος, συνέσεως ὢν ἐνδεὴς, οὔτε τι τὰ νοηθέντα σαφῶς τοῖς πολλοῖς σαφῶς ἐξηγήσασθαι ἄπορος, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις ἄκρος. Πρὸς δὲ τὰ ἔργα καὶ τοὺς κινδύνους εὔψυχος καὶ μεγαλότολμος, πρυτανεῦσαί τε τὰ κατὰ τὴν εἰρήνην δεξιώτατος, καὶ πρὸς ἅπαντα καιρὸν τῆς ἀρετῆς ἡρμοσμένος.

Jovianus Pontanus, Philoſophus & Poeta, multa ſcripſit tum proſâ oratione, tum carmine, quæ extant.

Jovinianus, Maximianus Cæſar ſic voluit vocari, quod ſe fortiter in Illyrico geſſiſſet.

Jovinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum æqualitate. Ejus ſcriptis reſpondit Hieronymus.

Iphianaſſa, Iphinoe, & Lyſippe, filiæ Prœti Argivorum regis, quæ cum ad Junonis templum veniſſent Deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum, divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam ſuam Deæ pulchritudini præferentes, à Junone in furorem verſæ ſunt. Vide *Prœtides*. Item *Iphianaſſa* ponitur pro *Iphigeniâ* Lucret. l. 1.

Aulide quo pacto Triviaï Virginis aram
Iphianaſſaï turparunt ſanguine fœdè
Ductores, Danaûm delecti, prima virorum.

Iphiclus, vel *Iphicles*, fil. Amphitryonis, ex Alcmenâ eodem cum Hercule partu editus, quamvis diverſo ex patre. Hic, cum Juno novercali odio concitata Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, ut de cunis decidens vagitu ſuo parentes excitarit: qui cum repente ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem. Vide Theocr. in Heracliſco.

Iphicrates, Vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quam diſciplinâ militari nobilitatus. Æmilius Probus, & Plut. Item ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filia, de quâ fabulam hujuſmodi comminiſcuntur Poetæ. Cum Agamemnon in Aulide cervum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata, contrariis flatibus Græcorum navigationem eſt remorata. Quâ de re cum vates conſulerentur, reſponſum eſt, Agamemnonio ſanguine Deam eſſe placandam; miſſus igitur Ulyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans, cumque jam immolanda eſſet, Dea ejus miſerta, cervum pro eâ ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, ubi à Thoante rege ejus Deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quo cum poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, jamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum quâ non multo poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam *Faſcelidem* vocarunt) quod cum in Italiam veniſſent in Aricino nemore collocarunt. Ovid. Met. 12.

Flentibus ante aram ſtetit Iphigenia miniſtris.

Prop. lib. 3. el. 7.

Hæc juvene admiſſo claſſem non ſolvit Atrides,
Pro quâ mactata eſt Iphigenia morâ.

Sequitur eorum opinionem qui mactatam volunt Iphigeniam. Ut Virgilius Æn. 2.

Sanguine placaſtis ventos & virgine cæſâ.

Idem lib. 4. el. 1.

Idem Agamemnoniæ ferrum cervice puellæ
Tinxit, & Atrides vela cruenta dedit.

Alii cervam ejus loco mactatam aſſerunt. Ovid. Met. 12.

Suppoſitâ fertur mutaſſe Mycenida cerva.

Idem Triſt. 4. 4.

Hic pro ſuppoſitâ virgo Pelopeia cervâ.

Juv. Sat. 12.

——— *Et ſi quæ eſt nubilis illi*
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etſi
Non ſperat tragicæ furtiva piacula cervæ.

Mart. 3. 49.

Suppoſitam fama eſt quondam pro Virgine cervam.

Iphimedia, uxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno filios geminos peperit. Vide *Aloidæ*.

Iphinous, unus ex Centauris. Ovid. Met. 12.

Iphis, puer ſorma venuſtate conſpicuus, qui cum Anaxereten puellam impotenter adamaret, neque illa ejus amori reſpondiſſet, impatientiâ repulſæ vitam laqueo finivit; cumque jam ad ſepulturam efferretur, Anaxarete è feneſtrâ proſpiciens, immotiſque oculis funus aſpiciens in ſaxum mutata eſt. Ovid. Met. 14.

Iphis, puella quædam Cretenſis ex Phæſto op. Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cum Lygdus uxorem gravidam eſſe animadverteret peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, ut ſi filiam pareret exponi eam curaret. Idque cum ita eveniſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti juſſa auderet prævaricari, mediam viam delegit, quâ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem evitaret. Simulat itaque marem ſe peperiſſe, habituque virilem mentitur ſexum, nomenque Iphidis imponit,

mari

mari fœminæque c[illegible] mmune. V[illegible] [illegible] [illegible], pa-terque puellam Jan[illegible] hen et deſ, ondiſſet, Telet[illegible] [illegible] animadvertens rem diutius cel[illegible] ri non poſſe, Iſidis ope[illegible] [illegible], quæ precibus ejus exaudita, Iphidem in marem commu[illegible]. Ovid. Met. 9.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitavit. Item Vir Trojanus. Virgil. Æn. 2.

——Divellimur inde
Iphitus, & Pelias mecum

Irene, Conſtantini ſeptimi Imp. mater, imperavit cum filio annis 9. An. Dom. 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæâ urbe 301 epiſcoporum celebrarunt, in quâ Sanctorum imagines ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantius jam adultus, matrem haud amplius paſſus, imperio dejecit, in ordinem redegit, & ſolus regnavit annis 7. Irene autem hanc repulſam ægre ferens, filium dolo captum, effoſſis oculis conjecit in carcerem, [illegible] quâ & exhalavit animam, An. Dom. 798. Tum imperavit ſola an. 4.

Irenæus Lugdunenſis Epiſcopus, vir doctiſſimus, cujus extant opera, an. [illegible] 179. Euſeb. 5. 5.

Iris, Thaumantis filia, quam poetæ Junonis nunciam faciunt, [illegible] e aeris. Eſt autem revera arcus cœleſtis, pluviæ plerumque prænuncia. Unde Poetis ὑετιώνησ dicitur, ut ait Olympiodorus Meteor. 3. Plautus in Curcul.

——Ecce autem bibit arcus, pluet
Credo hercle hodie.——

Virg. Georg. 1.

——Et bibit ingens
Arcus.——

Quo de loco Sen. Nat. Qu. 1. 6. Prop. 3. 4.

Purpureas pluvius cur bibit arcus aquas.

Tib. 1. 4.

Veneturam admoneat Imbrifer arcus aquam.

Mart. 12. 29.

Caſuras alte ſic rapit Iris aquas.

Ac ne poetis inſiſtam. Vitruvius 9. 4. *Per calorem [illegible] non minus aquæ vapores à fontibus ad nubes per arcus excitari.* Vide Voſſ. de Theologia Gent. 3. 14. Nobis autem Chriſtianis, ut & olim Judæis, aliud Iris ſignificat, de quo Moſes. Gen. 9. 13. *Arcum meum poſui in nubibus, qui erit in ſignum fœderis, &c.* Quod etiam obſcurè innuit. Hom. Il. λ.

——Ἴρισσιν ἐοικότες ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων.

Et Iliad. ρ.

Ἠΰτε πορφυρέην Ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Eruditè de Iride diſſerit Ammianus lib. 2[illegible] ſub finem.

Ir[illegible]mus Rex Tyri. Tertul. in Apol. *Iromus Phœnix Tyri rex.* In Menandri Epheſii fragmentis [illegible] editis, ubi de regibus Tyri. Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἴρωμος.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, vero nomine *Arnæus* dictus. Quem Ulyſſes domum revertens, pugno interfecit. Hom. Odyſ. 18. Hujus paupertas abiit in proverbium, ſecundum illud Ovidianum:

Irus & eſt ſubitò qui modo Crœſus erat.

Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Helleum peperit. Steph. in Ἑλλάς.

Iſaac, filius Abraham ex Sarâ. Gen. 17. Joſephus Ant. lib. 1. cap. 22. Γίνεται δὲ Ἀβράμῳ μετ' οὐ πολὺ καὶ παῖς ἐκ Σάῤῥας, ὃν Ἴσακον ὠνόμασεν, ὅπερ γέλωτα σημαίνει, διὰ δὴ τὸ τὴν Σάῤῥαν μειδιᾶσαι, τέξεσθαι φήσαντος αὐτὴν τοῦ θεοῦ, μὴ προσδοκῶσαν ἤδη τοκετοῦ πρεσβυτέραν οὖσαν, τοῦ μὲν ἔτος [illegible].

Iſacius, Comnenus Græcorum Imp. Hinc uſque adeo continens fertur, ut uxorem nunquam inire voluerit poſt prolem ſemel ex eâ ſuſceptam, quamvis ad morbi remedium medici conſulerent, ut frequentiore Venere uteretur.

Iſacius. Vide *Tzetzes*.

Iſæus, Aſſyrius Rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit; Eloquentiam ejus innuit Juvenalis:

Ingenium velox, audacia perdita, ſermo
Promptus, & Iſæo torrentior.

Iſaias, *Jeſ[illegible]* ſive *Eſaias*, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, nil[illegible] ruſticitatis in ſermone habuit, nec tam Propheta, quam Evangeliſta videtur, *Univerſa Chriſti Eccleſiæque myſt[illegible] ita [illegible] [illegible]quitur ut non putes eum de futuro vaticinari, ſed [illegible] [illegible] ita hiſtoriam t[illegible]xere*, ut loquitur Hieronymus. T[illegible] ſub Manaſſe [illegible]ge ſectus in duas partes, occubuit, uti perh[illegible] [illegible]aphæ.

Iſburges, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati Francorum regis uxor, à marito repudiata, quod is eam ſibi ſanguine propinquam e[illegible] timaret. Hæc p[illegible]ſtea in perpetua continentia [illegible] ixit. Cujus corpus in Eccle[illegible] D. Joannis de Inſula jacet ſepultum. Epitaphium autem eſt ejuſ[illegible] [illegible]i.

Hic jacet Isburgis regum generoſa propago,
Regia quod regis fuit uxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis hu[illegible] is erat (quod in orbis ſanguine claro
Invenies raro) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, deciuſque vicenus,
Ter duo, terque [illegible]enus, cum ſubit iſta necem.

Iſcariotes; Judæ Proditor[illegible] cognomentum; quod ſi vivo ei inditum fuerit non incongrue a סקורטיא deduxeris quod & אסקורטיא ſcribitur, & ſig. *indumentum coriaceum*. Gloſſa: *Cinctorium coriaceum* indutum a Coriariis, ſupra veſtes ſuas. Ita ut Jud. Iſc. idem ſorte ſig. quod Jud. cum cinctorio. Anglice *Judas with the Apron*. Jam vero in ejuſmodi cinctoriis conſutas habuerunt crumenas, in quibus nummos ſuos circumgeſtare ſolebant. Aut quid ſi artem Coriarii exerceret antequam cooptatus eſſet in diſcipulatum. Simonem certè legimus Coriarium, Act. 10. 43. Atque hunc Judam filium Simonis Jo. 12. 14. Quod ſi non niſi poſt mortem tituli hujus ſtigma inuſtum ei fuerit, ab אסכרא ego deductum reor, i. e. *Strangulamentum* vel *angina*. *Lightfoot*. Vide M. [illegible]empium de Oſculo Judæ. Art. 2. Sect. 6.

Iſchomache, uxor Pirithoi, ex Atracia Theſſaliæ reg. quæ & *Hippodamia*, quam cum Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Vide *Hippodame*.

Iſidorus Characenus, *In deſcriptione Parthiæ* citatur ab Athen. lib. 3. Ejus ſcriptoris Σταθμοὺς Παρθικοὺς primus in lucem protraxit David Hoeſchelius, citatur pluribus in locis a Plinio. Maſſ. autem Schottus eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Iſidoro, de quo idem Plin. 33. 10. Alius quoque *Iſidorus* fuit Phyſiologus, ex quo Germ. Cæſar de corvo quædam refert. Diverſi quoque ab his *Iſidorus Peluſiota*, cujus epiſtolæ hodiè extant; & *Iſidorus* Hiſpalenſis cujus originum libri manibus omnium teruntur.

Iſigonus, Citienſis memoratur à Cyrillo adverſus Julianum lib. 3. *Iſigonus* Nicæenſis a Gellio lib. 9. cap. 4. De utriſque Voſſ. Hiſt. Gr. p. 381.

Iſis, vide *Io*. Fuit autem uxor Oſiridis, & pro Deâ ab Ægyptiis culta. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Sacerdotes ejus *Iſiaci* dicti, qui veſtibus tantum lineis, quas illi λινοστόλους appellabant amiciebantur. De quibus vide Diod. Sic. & Plut. pecul. lib. De Iſide & Oſiride. De habitu vero eorum adi Torrentium ad Domitianum Suetonii cap. 1. Herodotus Muſâ ſecundâ: Ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην. Apul. in Apol. ratione apertâ cur lana a ſacrificio ſit alienior addicit. *Sed enim munditiima lini ſeges inter optimas fruges terra exorta non modo indutui & amictui ſanctiſſimis Ægyptiorum ſacerdotibus, ſed opertui in rebus ſacris uſurpatur.* Juven.

Qui grege linigero circumdatur.——

Iſmene, Oedipi filia, Cyrrhæi cujuſdam juvenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt. Apollodorus: Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε, καὶ τὴν μητέρα ἔγημεν, καὶ ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. Hyginus cap 67. *Oedipus regnum paternum & Jocaſtam matrem inſciens accepit uxorem, ex quâ procreavit Eteoclem & Polynicen, Iſmenen & Antigonam.* Diodorus Siculus lib. 4. Τὸν δὲ Οἰδίπουν γήμαντα τὴν ἀγνοουμένην ὑφ' ἑαυτοῦ μητέρα, γεννῆσαι δύο μὲν υἱοὺς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, δύο δὲ θυγατέρας, Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην.

Iſmenias, nomen Thebani tibicinis. De quo Plut. in Pericle. *Cum audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, malus eſt[illegible]. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.*

Iſocrates, Orator Athenienſis, unus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit. Ad Remp. non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione, tum etiam ad evitandam invidiam eorum qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Civitatem tamen juvit [illegible] lippumque in his quæ ad [illegible]lum ſcripſit Athenienſibus conſuluit. Item *Iſocrates* prioris auditor, ex Apollonia Ponti, Orator & ipſe nobilis: Scripſit orationes quinque, qui & unà cum claris oratoribus certavit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid. Item *Iſocrates* ac Machaon Præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemoratur.

Iſrael, nomen Jacob, inditum ei ab angelo. Gen. 32. verſ. 28. Inde pop. *Iſraelitæ*. Eſt autem ישראל ex סרה quod eſt *prævalere*, ſeu *principatum obtinere* & אל quod

Deum

Deum & *terrem* ſignificat. Jodque initio poſitum nominis [illegible] formativum ut in יצחק *Iſaak* & יעקב *Jaacob*. Mu[illegible].

Iſter, ſive *Iſtrus*, hiſtoricus, Callimachi diſcipulus unde *Callimachius* dictus eſt, varia ſcripſit quorum meminerunt Athenæus, Harpocration, Plut. Laert. [illegible] Steph. & alii. Duo autem fuere *Iſtri*, alter Alexandrin[illegible] ut vid[illegible]re eſt apud Plut. in Qu. Græc. Alter Calatinus, Steph. in *Calatis*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 12.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græciâ celebrantur in honorem Neptuni, inſtituta à Theſeo (ut Plutarcho videtur) aut Palæmonis, ut ex Archiæ Poetæ Græco epigrammate colligitur, quod etiam hodie extat in Anthologia. Hujus certaminis victores pinu coronabantur. Vide Plut. in Theſeo.

Iſtomachus, laudatur Sorano in Vita Hippocratis, ubi eum fuiſſe natum primo octageſimæ Olymp. anno refert.

Italus, & *Atlas* dictus eſt Kitim, Janigenarum rex, hic filiam ſuam Electram Janigenarum principi Camboblaſconi dedit conjugem, & Romum filium ſuam Aboriginibus ſacravit. Beroſus. Hæc Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata ut meritò urbs diceretur. Fab. Pictor. Item Cheruſcorum rex, an. U. C. 799. Item Telegoni filius, qui Italiam ex ſuo nomine vocavit. Hygin. fab. 127. Dion. Halicarn. lib. 1. Ἰταλία δὲ ἀνὰ χρόνον ὠνομάσθη ἐπ' ἀνδρὸς δυνάστου, ὄνομα Ἰταλοῦ· τοῦτον δέ φησιν Ἀντίοχος ὁ Συρακούσιος ἀγαθὸν καὶ σοφὸν γενόμενον. καὶ τῶν πλησιοχώρων τοὺς μὲν λόγοις ἀναπείθοντα, τοὺς δὲ βίᾳ προσαγόμενον ἅπασαν ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι τὴν γῆν ὅση ἐντὸς ἦν τῶν κόλπων τοῦ τε Ναπητίνου καὶ τοῦ Σκυλλητίνου.

Ithyphallus, Priapus eſt. Colum. lib. 10.

—— Sed truncum forte dolatum

Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

Inde *carmen Ithyphallicum*, cujus exemplum Caſaubonus produxit Animadverſ. in Athenæum lib. 6. cap. 15. Heſychius: Ἰθύφαλλος, τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον. Διονύσῳ δὲ ὕμνοις τισὶν ἀσελγέσι τοὺς ἰθυφάλλους εἶναι. λέγεται δὲ καὶ ποίημά τινα ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενα.

Itonus Theſſaliæ rex, Deucalionis filius, invenit rationem conflandi æris, argenti & auri, ſignandæque monetæ. Lucan. lib. 6.

Primus Theſſalicæ rector telluris Itonus
In formam calidæ percuſſit pondera maſſæ;
Fudit & argentum flammis, aurumque monetâ
Fregit, & immenſis coxit fornacibus æra.

Itylus, filius Zethi ex Aedone conjuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cujus fœcunditati invidebat, quod jam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore mane cognito doloris impatientiâ contabuit, & Deorum miſeratione in luſciniam commutata eſt. Catullus epigr. ad Ortalum:

Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris
Daulias abſumpti fata gemens Ityli.

Itys, Terei Thracum regis fil. ex Progne Pandionis Athenienſium regis filiâ, quem mater interemit [illegible]reoque viro ſuo, quod Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam uxoris impietatem, cum Tereus, agnito filii capite, deprehendiſſet, ſtrictoque enſe Prognem ac Philomelam inſequeretur, in upupam dicitur eſſe commutatus, Progne vero in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, *Itys* denique in phaſianum. Ovi[illegible] Met. 6.

Juba, rex Mauritaniæ Pompejanarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem a Cæſare in Africam miſſum cum omnibus copiis delevit. Victo vero Pompeio, cum Scipione copias conjunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cum nulla jam ſpes reliqua eſſet, magnifi[illegible]è epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens occidit. Plut. in Cæſ. Item *Juba* ſuperioris fil. vi[illegible] gæ eruditioris, paternæ dignitatis plane exſors non [illegible]. Nam Auguſtus ſtud[illegible] eum jam egregiè excultum, ſuaſque f[illegible] in partes adv[illegible] Antonium, pro paterno regno, quibuſdam Gætuliæ partibus, & Bocchi, & Bogudis d[illegible] donavit, præterea uxorem ei dedit Cleopatram Selenen, juniorem Antonii Triumviri ex Cleopatra filiam. Edidit inter alia Commentarios de Libyâ, & alia. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 4. & P. Gr. p. 71. Alius eſt *Juba*, ex quo Priſcianus, initio libri de verſibus Comicis, aliqua refert de Iambicis cacometris. Grammaticus is fuit, ac Latinè ſcripſit.

Jubal, fil. Lamech ex Adâ uxore, Gen. 4. Item *Jubal* Celtarum rex primus, qui eò a Jano, h. e. Noe patre ſuo miſſus eſt. Beroſus lib. 3. Heſychius: Ἰωβάλ, κλέος ὄνομα τοῦ μεταδείξαντος κιθάρ[illegible].

Judas, fil. Mat[illegible] 1 M[illegible] 2. *Judas* Iſcariotes unus ex 12 Apoſto[illegible] Item [illegible]cobi. Jud[illegible]

Judas Galilæus, ſeditionis author. Vide Joſ. Ant. lib. 17. cap. 15. It[illegible] Gaul[illegible] q[illegible] [illegible]tra Rom[illegible]

Judas [illegible] quæ à D[illegible] [illegible]tur d[illegible] & A[illegible] unum [illegible] fidelium autem [illegible]vit. Euſ[illegible]

J[illegible] dux cap[illegible] q[illegible] nem ducem [illegible] tem dolo [illegible] cap. 8. Mu[illegible] viri en[illegible] Grotius, Judæ [illegible] Ioe libro cont[illegible]entur [illegible] vera ita geſta put[illegible] concilient cum [illegible] quæ ſunt aut in ſacris, aut in Græc[illegible] daturos, priuſquam aut ali[illegible] aut [illegible] que eſſe, ea quæ ſunt in hoc libro eſſe αἰνιγματώδη [illegible] que librum cum primum Antiochus [illegible] dæam veniſſet, templo nondum per Idolum polluto in [illegible] Judæi ſpe divinæ liberationis confirmar[illegible]tur. Nam יהודיא eſſe Judæam gentem nemo negav[illegible]t. Bethu[illegible] בית־אל יה eſt Templum. Gladius inde egrediens ſunt [illegible] [illegible]ctorum. Nabuchodonoſor Hebræis ſæpe Diabolum [illegible] & Aſſyri[illegible] ſaſtum Diaboli Inſtrumentum Antioch[illegible] q[illegible] te ſo nomine Holophernes (id eſt הפר נחש [illegible] *ſerpentis*, Chaldaice, i. e. ut jam diximus, [illegible] Di[illegible] Judæam, formoſam quidem (nam propterea apud Danielem צבי dicitur) ſed viduam i. e. ab omni auxilio deſertam ſubigere volebat. Sperabant pii, fore ut is Deo pœnas daret q[illegible] modum dedit. Joachim in Græco, aut, in Latino eſt, E[illegible]kim, qui hic dicitur fuiſſe ſummus ſacerdos, Deum ſurrecturum ſignificat. Ea ſpes homines Deo conjungit, quod [illegible] ſacerdotis maximi. Vide 1 Mac. 7. 14. Cætera ſunt ἐπεισόδια, ornamenti cauſa addita, qualia in parabolis multa.

Jugula, hoc nomine Plautus dixit ſydus Orionis in Amphitryone: *Neque Jugula, neque Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt.* Feſto ab eo videtur dici, quòd ea ſtella amplior cæteris, quaſi nux Juglandis. Sed aliter Varro lib. 6. de L. L. aliter Iſidorus lib. 3. Orig. & eum ſecutus vetus Germ. Cæſaris Scholiaſtes, quos vide, & infra in *Orion*.

Jugurtha, fil. Maſtanabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens hæredem regni ſui conſtituit, unà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus Adherbale, & Hyempſale: quos ille poſteà beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, uti ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adverſus eum moverunt; quod ducum inertiâ, perfidiaque præter omnium expectationem multos in annos eſt protractum: quo temporis intervallo vario ſæpe eventu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Jugurtha, fractis opibus ſuis, ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus animi dolore periit. Salluſt. de bello Jugurthino. Lucan. lib. 2.

Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ.

Et lib. 9.

—— Quàm ter Capitolia curru
Scandere Pompeii, quàm frangere colla Jugurthæ:

Claud.

Traximus immanem Marii ſub vincla Jugurtham.

Inde *Jugurthinus*. Unde eſt illud in Salluſtium apud Quint. lib. 8. cap. 5.

Et verba antiqui multum furate Catonis
Criſpe, Jugurthinæ conditor hiſtoriæ.

Julia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ adeo ut ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

Julia gens, dicta eſt ab *Iulo* Aſcanio, ſive ab *Iulo* filio ejus. Feſtus. Vide Steph. in Ἰουλίς.

Julianus, Rom. Imp. cognomento Ὁ παραβάτης ſive Apoſtata, quòd a Chriſtianiſmo ad Ethniciſm[illegible] impiè deſciverat. De cujus parentibus, ac ſcriptis vide Vo[illegible] Hiſt. Gr. pag. 250. Puer bonæ indolis apparuit ab initio & inſtitutus Chriſtianiſmo tunc cœpit eſſe fidei deſertor cum contra Chriſtianos edidit librum, quem argutiſſimè C[illegible]rillus, Alexandriæ epiſcopus, confutavit. Gallus primum fuit præpoſitus, unde & in campis Argentoratenſibus cum parvâ manu infinitas hoſtium copias delevit ob id aſſenſu militum concordi, Auguſtus factus eſt. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt in Perſas bellum geſturus. Chriſtianis Scholas prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, unde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Jo[illegible] Antiochenus. Χριστιανοὺς [illegible] ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν. Idem tradit S[illegible]ates Theodoritus, ac S[illegible]zomenus, aliique poſteriores Z[illegible]ras ac Cedrenus. Conſtat tamen Julianum non diſcendi ſed docendi tantum ac publicè profitendi facultatem Chriſtianis ademiſſe. Sic Marcellin. lib. 25. *Inte[illegible] quæ [illegible] at illud inclemens, quòd docere vetuit magiſtros Rheto[illegible] [illegible] Grammaticos Chriſtianos, ni tranſiſſent*

ſiſſent ad Numinum cultum. Accedit Eunapius, qui Proæreſium magiſtrum ſuum imperante Ju[illegible]no ſcribit à docendi munere excluſum fuiſſe, eo quòd Chri[illegible]ianus haberetur. Nec diſſentit Oroſius, lib. 7. *Aperto tamen p[illegible]cepit edicto, ne quis Chriſtianus docendorum liberalium ſtudiorum profeſſor eſſet.* Poſtremo extat Edictum ipſum [illegible]liani inter ejuſdem epiſtolas, quo dicertè edicit eam legem ad [illegible]los profeſſores ac magiſtros pertinere: τοῖς μὲν ῥήτορσι καὶ διδασκάλοις ἔγραψε κοινὸς κεῖται νόμος· ὁ βουλόμενος γὰρ τῶν νέων φοιτᾶν, οὐκ ἀπελήλαται. Sed edictum ipſum obſcurioribus verbis de induſtria conceptum fuiſſe videtur, eo ut invidia, atque atrocitas rei molliretur. P[illegible]de in Annal. Ill. Card Baronii, cujus opinionem temerè [illegible]rehendit. R. Montacutius in notis ad Gregorii στηλιτευτικὸν α. *Valeſius.* Lex vero iſta non ad ſolos Grammaticæ & Rhetoricæ magiſtros, ſed etiam ad Medicinæ profeſſores pertinuit. Chryſoſt. Hom. 40 in Juventinum & Maximum. Ἰατροὺς καὶ στρατιώτας, καὶ σοφιστὰς καὶ ῥήτορας ἅπαντας ἀφίστασθαι τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἢ τὴν πίστιν ἀρνουμένους ἐκέλευσεν. Extat hoc ipſum Edictum Juliani Ep. 42. cujus pars eſſe videtur lex V. Cod. Theod *de Medicis & Profeſſoribus.* Sed ea lex poſtea à Valentiniano abrogata eſt, & profeſſores Chriſtiani thronis ſuis reſtituti lege 6. ibidem. Idem Ornamenta divino cultui dicata, & ſacras Eccleſiæ pecunias auferebat Sacerdotes, & Clericos, populumque Chriſtianum crudeliter vexabat, templaque diruebat. Prælio tandem cum Perſis commiſſo, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore repletâ, ut in Deum noſtrum blaſphemaret, in aerem ſanguinem projiciens, dixit *Viciſti tandem, Galilæe, viciſti.* Sic enim Chriſtum vocare ſolebat, ejuſque cultores Galilæos, Sozom. 6. 2. & 10.

Julianus Saba, Eremita, cum aliquanto intentius Deum deprecaretur eo ipſo die, quo cæſus fuit Julianus Apoſtata, reſcivit quamvis [illegible] quam 20 ſtadiis exercitus abeſſet, ab eo loco, in quo [illegible]bus vacabat. Vide Theodor. Hiſt. 3 24.

Julius Africanus, Chri[illegible] Chronologus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 236. & 287.

Julius Maximus, cum filio Maximino 26 Rom. Imp. Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Capitolinus. Herodianus, lib. 7.

Julius Cæſar, Rom. Imp. vide *Cæſar.* Ejus res geſtas breviter perſtrinxit, Plin. 7. 25 *Juliorum* autem nomen ab *Iulo* Aſcanio Æneæ filio tractum putatur. Virg Æn. 1. Hujus honori tributum eſt, ut ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) *Julius* fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum.

Julius Cordus, hiſtoricus, qui vitas Imperatorum ſcripſit.

Julius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cujus meminit Crin[illegible]us.

Julus, Æneæ fil[illegible] & *A[illegible]anius* Virgilius:

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat, dum res ſtetit Ilia.)

Julus Antonius, fil M Antonii Triumviri & Fulviæ. Dio lib 51. Ἴουλλος τοῦ Ἀντωνίου τῆς τε Φουλβίας υἱὸς &c. Ubi rectè *Julus.* At eidem malè *Julius* eſt lib. 54. & 55. ut & Suetonio in Claudio c 2. & de Illuſtribus Grammaticis, cap 21 Conſul fuit cum Paulo Maximo, an. U. C. 743. Huic Horatii Oda ſecunda libri quarti inſcripta eſt.

Junius Saturnius de Auguſto quidpiam ſcripſit. Sueton. in Octaviano, cap. 27.

Juno, Saturni & Opis [illegible]. *Jovisque Et ſoror & conjux,* uti ſeipſam vocat apud Virg. Æn. 1. Dea regnorum fuit & divitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, unde *Pronuba* vocatur, & parturientibus obſtetricari, unde *Lucinæ* nomen ſumpſit. Unde mulieres Junonem invocabant, aut advocabant. Ut illa apud Petronium. *Junonem* meam iratam habeam. In Tibullo amator ad ſuam:

Hæc per ſancta tuæ Junonis numina juro.

In Satyrico:

per Junonem Domini jurante miniſtro.

Scilicet i[illegible] molli & pathico, qui fœminam ſe ferret & exhiberet. Filiam habuit Heben, quam ex ſylveſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline invitata avidiùs comederat. Jovi Vulcanum, & Martem peperit, quamvis Ovidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe Oleni tantum floris contactu. Phyſici *Junonem,* [illegible]erpretantur, ideoque *Jovi* & *ſororem,* & conj[illegible] d[illegible]im volunt, quod ſumma ſit aeris cum æthere cognatio, & ſimilitudo. Inde *Junonius* Ovid.

Laudibus ſtentas avis Junonia pennas,

Pavonem [illegible]it A is [illegible] Deæ illi ſacra. Juven.

——*Dedi[illegible] am di[illegible]es a[illegible]arus*
Tantum [illegible] vari, tantum audare diſertos,
Ut pueto Junonis avem,

De Junone Moneta vide Ovid Faſt 6. verſ. 183. Ex hujus lacte effuſo Galaxiam factam fuiſſe fabulatur Eratoſthenes. Achilles Tatius in Iſagoge ubi de lacteo Circulo. Περὶ δὲ τούτου φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Καταστερισμῷ μυθολογῶν τὸν Γαλαξίαν κύκλον γεγονέναι ἐκ τοῦ τῆς Ἥρας γάλακτος· τὸν γὰρ Ἡρακλέα ἔτι βρέφος ὄντα, καὶ τὸν μαστὸν τῆς Ἥρας ἀποσπασθέντα σφοδρότερον, ἐκεῖνον ἀντισπάσαι, καὶ οὕτω περιχυθέντος τοῦ γάλακτος κύκλον φανῆναι περιφερῆ. Poetæ, ut plurimum, Majeſtatem plenè regalem ei tribuunt. Manil lib. 1.

Nec mihi celanda eſt famæ vulgata vetuſtas
Mollior, è niveo lactis fluxiſſe liquorem,
Pectore Reginæ Divum, cœlumque colore
Infeciſſe ſuo, quapropter Lacteus orbis
Dicitur, & nomen cauſſa deſcendit ab ipſa.

Virgil. Æn 1.

Effodere loco ſignum quod Regia Juno
Monſtrabat, caput acris equi.

Et lib. 4.

Tunc ſic excepit Regia Juno:

Et lib. 10.

Tum Regia Juno Acta furore gravi.

Val. Flaccus, lib 5.

Patitur nec Regia cerni Juno virum.

Papin. Theb. 5

Tunc Regia Juno Arma habitusque virum, &c.

Huic enim Divæ imperia & omnia magnifica inter mortales largiri poſſe dederunt [illegible] Poetæ, [illegible] & Oratores. Sic enim Junonem deſcribit Lucianus in Judicio Formarum: Ἡ δὲ βασιλικὴ αὕτη καὶ σεμνὴ ἀποδείκνυται καὶ ἀληθῶς ἀξία τοῦ Διός. Pollicetur vero & ipſa Judici. Εἰ μέ σοι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Ἦν γάρ με Ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. Huc p[illegible]et quod veteres de inceſſu ejuſdem tradunt Ipſa apud Virg. Æn. 1.

Aſt ego quæ divûm inced[o] Regina ——

Athenæus quoque Ἡραῖον βαδίζειν dixit ad gravitatem inceſſus explicandam. Prop. 2 2.

——*Incedit vel Jove digna ſoror.*

Addit Turnebus hinc lucem dari Horatio Sat. 3. lib. 1.

Sæpe velut qui Junonis ſacra ferret

Nam qui ferebant Junonis ſacra, ejus quoque inceſſum imitabantur. *Juno inferna* pro Proſerpinâ. Virg. Æn. 6.

——— *Lento vimine ramus*
Junoni infernæ dictus ſacer.

Statius:

Stygiæque ſeveros Junonis thalamos.

Idem:

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Silius:

——— *Comites Junonis Avernæ.*

Phylarchus [illegible]icus, lib. 19. ait olim Junonem Jovi iratam in Eubœam [illegible] quam cum placare Jupiter conaretur, ad Cithæronem Platæenſium regem hominem vaferrimum, conſilii capiendi causâ, acceſſit. à quo edoctus ligneum ſimulacrum affabrè dedolavit, ad muliebrem effigiem, idque plauſtro impoſitum, veſtibus ornatiſſimis induit, rumoremq; ſparſit, ſe Platæam Aſopi filiam, uxorem ducturum, quo nuncio accepto Juno, quæ nullis precibus placari potuerit, ultro Jovem accedit, procatur, amplexatur; ipſi ſi[illegible]o, pellicem u[illegible]ura, m[illegible] ut vero ſe l[illegible]ſum fieri ſenſit, nullâ morâ interpoſ[illegible] Jove in gratiam redit. Huc etiam ſpectat callidum Æſopi fabulatoris, de redi[illegible]endâ Xanthi Philoſophi uxore, quæ diverterat, commentum, à Max. Planude ei ejus vitâ relatum.

Jupiter, Opis & Saturni filius in Cretâ inſulâ, eodem cum Junone partu editus, & in Idâ monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titane fratre initâ, filios ſuos omnes devorabat. Cum autem in virum adoleviſſet, cognoviſſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diviſit: ac Jovi quidem cœli, & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Eum in Cretâ natum certum eſt, ideoque Creta dicta ejus inſula, & ipſe *Creticus* Minucio Felici, *Mars Thracius, vel Jupiter Creticus, vel Juno Argiva.* & *Cretenſis* Lactant. l[illegible] 1. Sed ſciendum hanc rem incertam eſſe, & planè fabuloſam. Nam Demetrius Scepſius, ut eſt apud Schol. Apollonii, lib. 3 tradit Phrygas Jovem apud ſe natum & educatum contendere cum Cretenſibus. & Arcadibus, ex quâ tabula Delius in Troad. Sen. lucem dat Propertio 3. 1.

Idæum Simoenta, Jovis cunabula parvi.

Lege Pauſan. in Arcad. & Meſſen. apud quem utraque hæc gens ſibi vendicat natales Jovis. Nomina, cognomina & Epitheta Jovis collegit & ordine alphabetico digeſſit Xyſtus Betulejus

 tulejus

culeius ad Lact [illegible] 9. Cedrenus: Ὁ Ζεὺς πάντων ἀνθρώπων ἦν ἀπ' αὐτοῦ ἐξηγημένων πάντων, γόητων, φαρμακείας μάγων δεινῶν, μυστηρίων τελεστῶν, ἐκτόπων, αὐτοῖς μυσαρωτάτας καὶ δραστικωτάτας καὶ βδελυρωτάτας μοιχείας, καὶ ἀνδρομανίας καὶ ἀῤῥητοποιίας τε πάσας, καὶ μιαρίας καὶ ἀσελγείας, καὶ πάσας ἀδικοπραγίας καὶ αἰσχρουργίας ἐναγεστάτας ἐν τοῖς τοῖς ἔτεσιν εἴκοσι χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ (τοσαῦτα γὰρ φασιν αὐτὸν ζῆσαι) ἐγκλήματα πάντας τοὺς περὶ αὐτοῦ, καὶ μετ' αὐτὸν ἀδελφοὺς ὑπερβαίνειν. πτοῦμα γὰρ δεινότατον καὶ ἀναιδέστατον πάντων πλημμελημάτων πονηρῶν ἦν ἐπ' αὐτῷ, καὶ πάσας χάριας ἐφαλας, ἕως λέγοις ὅσων ὀφθαλμοῖς διήρθρου, &c. Cæterum de variis ut ita dicam, [illegible]ribus vide omnino clariſſimum Voſſ. de Theolog. Gentili lib 1 cap. 14. De nominis etymo Lactantius, lib. 1 Ζεὺς vel Ζῆν *appellatus eſt, non à fervore cœleſtis ignis, vel quod vitæ dator, ſed quod primus ex liberis Saturni maſculus vixerit.* Etymologus autem: Ζεὺς (inquit) παρὰ τὸ ζέω, θερμότατος γὰρ ὁ ἀὴρ, quod etiam tanto magis probabile videtur, eò quòd & in [illegible]piter *Hammon* ſeu *Ammon* vocatur. quæ vox inquit Bochartus, à vocabulo Ægyptiaco Ἀμοῦν deſcendit, quod ab Ebræo חמם derivatur, i e. *fervere, incaleſcere.* Idem Lactant. dicto loco, *Jupiter, quaſi juvans pater dicitur.* S. A[illegible]ellius 5 12. *Jovem Latini veteres à juvando appellavere, eundemque alio vocabulo juncto, patrem dixerunt* Hoc etiam voluere Cicero. & Cato de R. R cap 141. Alii autem ab Ἰαὼ πατὴρ ſeu Ἰαὼ πατὴρ, i e. *Jehova pater.* Latini autem veteres *Joupater* dicebant pro *Jovis pater* ut & *Jou lans*, pro *Jovis glans* Phyſici Jovem interpretantur eſſe elementum ignis, dictumque eum putant a *juvando*, eo quod nulla ſit res, quæ ſic omnia foveat, quemadmodum calor. Aliquando pro *aere* ponitur. Horat 1. Car 1.

> ——— *Manet ſub Jove frigido*
> *Venator.* ———

Hoc eſt, ſub *Dio.* Aliquando pro *pluviâ.* Virg. Georg. 2.

> *Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.*

Tzetzes in priorem librum Ἔργων. Ζεὺς σημαίνει βασιλέα πραγματικῶς ψυχικῶς δὲ τὸν νοῦν δὲ καὶ τὰς γονάς Μύσας φησί. Στοιχειακῶς δὲ πῦρ τὸ ὑγρὸν σῶμα, καὶ τὰ μὲν αὐτὸ, τὸν αἰθέρα καὶ τὸ οὐρανοῦ καταστήματα καὶ ὄμβρον τὸν ἥλιον, τὸν ἀστέρα, τὸν πλανήτην, καὶ τὴν Εἱμαρμένην κατὰ τοὺς Στωϊκούς. Ennius:

> *Hic is eſt Jupiter quem dico, quem Græci vocant*
> *Aerem.*

Min. Felix *Interpretantur Junonem aera, Jovem Cœlum,* Neptunum mare, Ignem eſſe Vulcanum. Homerus: Ἐκ Διός. Ubi Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ ἐκ νεφελῶν. Διὸς ὄμβρος apud Theocritum. Virgil. Georg 2.

> *Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.*

Juven. Sat 5.

> *Fremeret ſævâ cum grandine vernus Jupiter.*

Claud. [illegible] in Eutrop.

> ——— *Nimboque minacem*
> *Sanguineo rubuiſſe Jovem.*

Val. Flaccus, lib. 5.

> *Qualiter ex altâ cum Jupiter arce coruſcat*
> *P[illegible]ias ille movens, miſtumque [illegible] imbrem*
> *H[illegible]riferamque nivem.* ———

Mart. 6. 35.

> *Cum pluvias madidumque Jovem perferre nequiret,*
> *Et rudis hybernis villa nataret aquis*

Hor 1 Carm. 22.

> *Qu[illegible]tus mundi nebulæ, ma[illegible]uſque*
> *Jupiter* [illegible] ———

Furius Bibaculus merito ab eodem Horatius irriſus hoc verſu.

> *Jupit[illegible] b[illegible]ns canâ n[illegible] c[illegible]ſpuit Alpes.*

Et quamvis trecentos [illegible] M. Varrone enumeratos Tertullianus teſtetur tamen huic uni [illegible]i omnia tribuuntur, ne multitudo memoriam [illegible]t. Metamorphoſes autem varias Jovis demonſtrant [illegible] & ſceleratos homines libidini deditos in omnes bru[illegible] mutari & ad turpiſſima quæque dilabi. De variis [illegible] De[illegible]gnominibus vide omnino Lud Vivem in Aug. de [illegible] D. 7 [illegible] Inter aves Aquilam Jovi Poetæ dederunt. H[illegible]

> *Qualem m[illegible] [illegible]um fulminis alitem,*
> *C[illegible]e [illegible]um [illegible]n [illegible]u aves [illegible]as*
> *Permi[illegible] [illegible]xp[illegible] ins f[illegible]em*
> *Jupiter in Ganymede* [illegible].

Et proinde [illegible]um armi[illegible]m [illegible] Jovis [illegible]m vocat Lucanus H[illegible] lib 1

> *Armi[illegible] m[illegible] J[illegible] anxi[illegible]*
> *Cum* [illegible] *f[illegible]ns,*
> *O*[illegible] *m* [illegible] *P[illegible]nria pr[illegible]cus*
> *Explorat* [illegible] *iaſpade nat[illegible]s.*

Ille lib. 9.

> *Utque Jovis volucer calido cum protulit ovo*
> *Implumes nat[illegible]s c[illegible]n[illegible]ris.*
> *Qui potuere p[illegible]adios, & [illegible]m ne [illegible]ecti*
> *Suſtinuere d[illegible], c[illegible] [illegible] ſi uſus,*
> *Qui P[illegible]lo* [illegible]

Videſis Claud. præfat ad [illegible] de 3 conſ Honorii

Juſtinianus 1. Rom Imp. mult. bella per legatos ſuos confecit, Jus civile in eum [illegible]dinem redigendum curavit, quo nunc utimur. Suidas literarum rudem f[illegible]e ſcribit. Zonaras tom. 3. ait immodico ædif[illegible] ſtudio flagraſſe ut & ſtipendia artium liberalium magi[illegible] [illegible]ſtulerit, ut haberet [illegible] [illegible]tus, qu[illegible] [illegible]underet. Ejus ingenium ita deſcribit [illegible] [illegible] erat & deceptu facilis, [illegible]jus ingenium pravum [illegible] [illegible] dixeris. Diſſimulabat ipſe fraudibus omnium e[illegible]tus T[illegible]peramentum inſolitum, cum ex contrariis [illegible] [illegible] ans amicis, inimicis inexorabilis, avarus, contentionis [illegible] novarum rerum cupidus; ad ſcelera facile, ad optima [illegible] [illegible]ationibus moveri poterat.

Juſtinianus 2. Rom Imp Conſtantino [illegible] [illegible]it. Is per ætatem & imperitiam ma[illegible] Remp [illegible], & violatâ pace, quam ejus pater [illegible] Saracenis fece[illegible] & Bulgaris eò demum redactus eſt ut pacem ab utriſque cogeretur ipſe petere. Tandem ob crudelitatem ejectus, & præcisis naribus relegatus, Leontium [illegible] it ſucceſſorem. Vide Diac. lib. 19

Juſtinus, 1 Imp Rom Anaſtaſio ſucceſſit, obſcuro genere natus, & è ſubulco [illegible]us miles, ut ſcribitur.

Juſtinus, 2 Imp. Rom Juſtinia[illegible] i Primi ex filiâ nepos.

Juſtinus, Hiſtoricus, T[illegible] [illegible], tonſ[illegible]tor, Anton[illegible] Imp. ætate vixit, ſi V[illegible] c[illegible] quem vide de Hiſt. [illegible] Gr. 1 32.

Juſtinus, natione Sam[illegible] Philoſophus, Apologeticum pro Chriſti fide c[illegible]t, & Antonino P[illegible] Rom. Imp. tradidit, tandem martyrio coronatus. Euſeb. 3. 8.

Juſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus Judaicis hiſtoriam ſcripſit. Opera ejus mem Phot Tmem. 33. Ubi judicium tale de eo refert, ſc. Stylum ejus eſſe, *conciſum, & ple[illegible] aque [illegible]lam [illegible] [illegible]rsa prætermittentem.* Ad hæc dicit, communi Ebræorum vitio laboraſſe, ut cum Judæus genere [illegible], nullam de Chriſti adventu, aut miraculis ejus, faceret mentionem. Multa item in [illegible]toriâ ſimulſe ait: imprimis de iis quæ ad Romanorum adverſus Judæos bellum, & excidium Hieroſolymorum pertinerent. Plura de eo Joſephus Vi[illegible] etiam Euſeb. Hiſt. Eccleſ. 3. 9 Item Hieronym. [illegible] Catalogo, nec [illegible] [illegible]teph in Τιβερίας. Item mem. Honor[illegible] [illegible] [illegible]ribus Eccleſiæ, apud quem perperam *Juſtinus* legitur. Alia quoque ab eo edita fuiſſe ex Sui[illegible] diſcimus. Apud Laertium in Socrate citatur Ἰοῦστος Τιβεριεὺς ἐν τῷ στέμματι, ubi ſignat opus de Regibus Judaicis coronatis. Fruſtr. v[illegible] Xylander apud Steph. *J[illegible]ephus* pro *Juſtus* legendum eſſe [illegible]ur. Nam Joſephus non Tiberienſis fuit, ſed Hieroſolymitanus.

Juſtus, Hieroſolymorum epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit an. ſal. 97 A[illegible]us Hieroſolymorum epiſcopus, an. ſal. 118. A[illegible] Alexandriæ epiſcopus an. ſal. [illegible]

Juſtus, conſul [illegible] Januario an. U C 1080.

D. Juſtus, vir ſa[illegible]mus, ubi Chriſtianæ fidei confeſſionem in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Ado archiep Vien.

Juturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror quam Jupiter pro ereptâ virginitate immortalitate donavit, Numicique flu. nympham [illegible]. Hæc in bello fratrem adverſus Æneam multum juvit, ſed videns fratri necem imitare, in Numicium flu. ſe occul[illegible] V[illegible] Æn. 2. Alii dicunt eam rem habuiſſe cum Latino [illegible]ue palam facto, ſuâ ſponte ſe in Numicum [illegible] R[illegible]era autem *Juturna* fons eſt in agro Lati[illegible] in N[illegible] amnem influens, quæ res poetis occaſionem fabulandi [illegible]

Juvenalis poeta [illegible] ex Aquino oriundus; Is ferè ad medium [illegible] lamavit, [illegible] offenſus Satyras ſcripſit, ſed [illegible] Schemate [illegible]antomimum, jam [illegible]us ſpecie honoris p[illegible] eſt cohortis in extremâ Ægypto, unde *Iratus* [illegible] vocatur a Sidonio Apo[illegible].

J[illegible], Presbyter [illegible] [illegible]elia heroicis verſibus [illegible] an ſal 332

Juve[illegible]us Martialis, [illegible] ſcripſit Cæſaris Dictatoris. Sidonius lib. 9 ep. 1[illegible]

J[illegible] [illegible]

I[illegible]on, Phlegyæ [illegible] ma[illegible] Leontei filius, qui ſocerum [illegible]neum fraude peremit. A qu[illegible] cæ[illegible] cum [illegible] cum luſtrare vellent [illegible]uque incertus [illegible], [illegible] illius miſertus in

cœlum

[illegible] im expiavit. Cum[illegible] purgatus apud ſu[illegible] Junonem amare cœpit, eamque de ſtupro ap[illegible] cum Jupiter intellexiſſet, nubem illi ſub Ju[illegible] oppoſuit, ex quâ ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, cum paſſim gloriaretur cum deorum regina ſe rem habuiſſe, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, [illegible]avitque ut ibi rotæ illigatus perpetuo circumageretur. Virg. Georg. 4.

Atque Ixionei [illegible]nto rota conſtitit orbis.

Ovid. Me[illegible] 10

[illegible]uitque Ixionis orbis.

Idem:

V[illegible]ur Ixion & ſe ſequiturque fugitque.

Tib. 1. 1

Hic J[illegible]em [illegible] Ixionis auſi
Ver[illegible] [illegible] noxia membra rotâ.

Claud. [illegible] de Raptu Proſ.

Non rota ſuſpenſum præceps Ixiona torquet,

Ixion, [illegible] Corinthiorum rex.

I[illegible] Pirithous, Ixionis filius. Prop. 2. 1.

[illegible]nterius, ſuperis teſtatur Achilles
Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

K E

THO. de *Kempis* cognomine *Malleolus*, Canonicus Montis S. Agnetis prope Zwollam in Diœceſi Epiſ[illegible] apoſtini. Claruit temporibus Sigiſmundi, Albe[illegible] & imo Frederici Secundi. Magnopere celebr[illegible] libellis quatuor de imitatione Chriſti; quos ut ipſe in autographo adnotarat, ſcripſit A. D. 1441. Vitam ejus ſcripſere [illegible]us Badius Aſcenſius. Fran. Tolenſis, Canonicus regularis & H[illegible]bertus Roſweydus S. Jeſu. Deceſſit An. 1[illegible]. 8 Kal. A[illegible].

Alb. K[illegible]tzius Hamburgi Theologiæ profeſſor & ejus Collegii Decanus fuit. Scripſit Metropolim, ſive hiſt. Eccleſiaſticam, de Eccleſiis Caroli M. ætate c[illegible]ditis, vel [illegible]ſtauratis; item hiſt. Saxonicam, & Vandal[illegible], &c. Obiit [illegible] 1517. Præclare de eo judicat Gerardus G[illegible]denhaurius [illegible] præfat. in Germaniæ illuſtratæ ſcriptores: *C[illegible] ferè Alb. Krantzius ſemper mihi [illegible] eſt præ[illegible] hiſtorici nomine dignus, &c.* Diligentiam ejus commendat Geo. Fabricius lib. [illegible]. Saxoniæ ſuæ. Vide & quæ de eo Pantaleo notavit. Part. 2. illuſtrium Germaniæ ſcriptorum.

Ku[illegible]nda, Henrici Imp. uxor, virginitatem perpetuam ob[illegible] & poſt mortem miraculis cla[illegible] 118 M[illegible] 3. [illegible] de illa [illegible] ſcribit. Quamq[illegible] [illegible]ntinen[illegible] cum ea [illegible] Imp. ſeminator tam[illegible] zizaniæ injecit illi ſcrupulum ze[illegible] [illegible]m ſuggereretur quod pia militem quendam amicius e[illegible] intu[illegible]a, quàm par eſſet. Quod ubi illa reſciverit, juſſit [illegible] eto ſex ignis vomeres eoſque in Imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, videt deinde charisſimam conjugem nudis pedibus con[illegible] ferrum ignitum intrepidum. Vides, inquit illa, [illegible] Imp[illegible] illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditia. Ille autem in ſe converſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus, qui mo[illegible] p[illegible]ocidens ad uxoris genua provolvitur illa procumbentem amiciſſime levat & ex [illegible] die omnis ſiniſtra ceſſavit ſuſpicio. Cohabitantes, itaq[illegible] [illegible] virginali ad finem vitæ uſque per[illegible]; u[illegible]qu[illegible] in Cathedrali, quam conſtruxerant, [illegible].

L A

L*Abda*, Amphionis cujuſdam ex Bacc[illegible] [illegible] quæ quod clauda eſſet, & ob [illegible] [illegible], Ætioni nupſit, eique puerum [illegible] ab eventu C[illegible] appellavit. Nam cum duo C[illegible] dita eſſent [illegible], ut Labdæ fil. Corinthi, [illegible] dem invaderet [illegible] ſunt publico decreto de[illegible] qui puerum [illegible]t. V[illegible] forte puer ei, qui p[illegible] eum [illegible] ille miſericordiâ [illegible] duc[illegible] quapropt[illegible] didit, [illegible] manus [illegible] à decimo [illegible]. Poſt hæc [illegible] & p[illegible], pue vero qui [illegible] increpabant qui eum ex convento [illegible]. Quod cum audiſſet Labda,

quæ intus ad [illegible] in [illegible] quam *Cypſelum* v[illegible] hanc hiſtoriam apud Herod. [illegible] quin[illegible]

Lab[illegible], [illegible] qui [illegible] ſtatum vergente, Thebis e[illegible]ocatus, aliquandiu ibi [illegible] filiumque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regno ſu[illegible]t, unde & *Labdacides* dictus eſt. S[illegible] lib [illegible]. E[illegible] *Labdacidæ* Thebani dicuntur à *Labd[illegible]*

Labeo Anti[illegible]ius, Juriſconſultus de quo Gellius 13. [illegible]. & 12. Horat. Lib. 1. Sat. 3.

———Labeon[illegible] inſani[illegible]
Sanos dicatur. ———

Ubi Labeonem Antiſtium carpens, Auguſto aſſentatur. Nam hic Labeo uſque adeo fuit liber, & contumax, ut etiam Auguſto ſæpe reſtitit.

Laberius, poeta mimographus, eques Rom. Macrob. Sat. lib. 2. Gelli[illegible] 2. 9. Sen. 7. Declam. Laberium mimum Divus Julius ludis ſuis produxit deinde Equeſtri ordini reddidit: quem cum juſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctaverant, ut venientem non reciperent. Horat.

————Nam ſic
Et Laberi mimos, ut pul[illegible]a poemata, mirer.

T. *Labienus* hiſtoricus ac declamator, Auguſti temporibus floruit, à *Rabie Rabienus* teſte Seneca [illegible] 5. Contr. appellatus. *Labienus* alius qui [illegible] Cæſare ad Pompeium deſcivit. Lucan. lib. 5.

——— Dux fortis in armis
Cæſareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

Item alius, qui Parthorum adverſus Romanos dux fuit. De omnibus Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 23.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Cret[illegible]m à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum mi[illegible]re inſignem, ac Ita[illegible]m à Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit 1. 9. *[illegible]ſammeti[illegible] opus [illegible]abr[illegible] domos ter mi[illegible] & regias [illegible] perpetuo pari[illegible] ambitu amplexus marmor[illegible] [illegible] ac [illegible] unum in ſe deſcenſum habet, intus pe[illegible] innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibu[illegible] ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus a[illegible] [illegible]bus ſubinde, alium ſuper alios orbem agenti[illegible] & ſubin[illegible] [illegible]rum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentius Plinio, qui illum *portentoſiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Me[illegible] pag. 56. *Labyrinthum Cret[illegible]m* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in a[illegible]
Parietibus textum c[illegible]iter, ancipitemque
Mille [illegible] habuiſſe dolum, [illegible] g[illegible] [illegible] neudi
Falleret [illegible]

Ubi Servius: *Labyri[illegible] à Dædalo, perplexis parietib[illegible] [illegible] Paſiphae, & inno[illegible]enitus* Eu[illegible] [illegible] Λαβύ[illegible] [illegible] ἐν Κρήτῃ [illegible] [illegible] & H[illegible]chio Κοχλιοειδὴς [illegible] [illegible] C[illegible] in Argon.

Nec I[illegible] [illegible]em
Tectis [illegible]

L[illegible]plutii, cognominati ſunt [illegible] Ca[illegible] A[illegible] *Lac[illegible]* dictus fui[illegible] [illegible] ro[illegible] campis Marath[illegible] [illegible] Græci [illegible] *ca ſubte[illegible]* [illegible]. V[illegible]

[illegible]edæmon, Semeles [illegible] M[illegible] temp[illegible] [illegible] rum civitatem [illegible]

Lacleſ[illegible], [illegible] Parvorum [illegible] L[illegible]s, ἀπὸ τ[illegible] [illegible]. Juv. Sat. 3.

Dum [illegible] [illegible] torqueat.

Claud. 2. de Laud. S[illegible]

E[illegible] eodem nexuimus auro
[illegible] L[illegible] mult[illegible] [illegible]

Piratas [illegible] Her[illegible]m [illegible] tempora [illegible] laudi ſed aur[illegible] nere & ducere [illegible]ſcebant Poetæ. Se[illegible] A[illegible] c[illegible] [illegible]ynthi[illegible], ubi adhuc non de[illegible]ientis [illegible] [illegible] au[illegible]gratus eſt.

At Lac[illegible] redimita comas erat [illegible]
P[illegible] [illegible]nem auri [illegible]ntemque coronans
Ca[illegible] [illegible] ubtemine [illegible]
[illegible] manu, quæ du[illegible]
Aſſiſ[illegible] p[illegible] [illegible]um mirantur pe[illegible]
Mutatu[illegible] [illegible]pi[illegible] [illegible]a mes[illegible]
A[illegible] [illegible] dunt [illegible]

Lactanti[illegible], [illegible] De Viri[illegible] [illegible] & Lactantius Arnebi[illegible] fu[illegible] [illegible]cletiano [illegible]

citus cum Flavio Grammatico, cujus de medicinalibus verſu compoſiti extant libri. Nicomediæ Rhetoricam docuit: ac penuria diſcipulorum, ob Græcam videlicet civitatem, ad ſcribendum ſe contulit. Habemus ejus Sympoſium, quod adoleſcentulus ſcripſit in Africâ; & Hodœporicon de Africâ uſque ad Nicomediam, hexametris ſcriptum verſibus; & alium librum qui inſcribitur Grammaticus, & pulcherrimum de Irâ Dei & inſtitutionum Divinarum adverſus Gentes libros 7. Epitomen ejuſdem operis in libro uno acephalon, & ad Aſclepiaden libros duos, de Perſecutione librum unum, ad Probum Epiſtolarum libb. 4. ad Severum Epiſtolarum libb. 2. ad Demetrianum auditorem ſuum epiſtolarum libb. 2. Ad eundem de Opificio Dei, vel formatione hominis librum unum. Hic in extremâ ſenectute magiſter Criſpi Cæſaris, filii Conſtantini in Galliâ fuit, qui poſtea à patre interfectus eſt. Eadem Græcè habet Sophronius.

Ladas, Alexandri M curſor, tantâ pedum velocitate, ut veſtigia ejus in arenâ non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam *νικηφόρον* cognominabant. Catullus Epigr. 56.

Non Ladas ſi ego, pennipeſve Perſeus.

Solinus: primam palmam velocitatis Ladas quidem adeptus eſt, qui ita ſupra cavum pulverem curſitavit, ut arenis pendentibus, nulla indicia relinqueret veſtigiorum. Pauſanias Corinthiacis: *Τῷ ναῷ δὲ ἐστὶν ἐγγὺς Λάδας μνῆμα ὠκύτητι ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἐφ᾽ αὑτοῦ.* Mem. quoque in Laconicis & Arcadicis, ſed & Martialis in ſecundo:

Invitum jubeas ſubire Ladam.

Et rurſum:

Habeas licebit, alterum pedem Ladæ;
Inepte fruſtra crure ligneo curres

Nominat eum quoque Cornificius lib. 4. ad Herennium.

C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus. De hoc multa Cicero. Horat. Serm. 2. Sat. 1.

Virtus & mitis ſapientia Læli.

Silius lib. 15.

Lælius ante omnes, cui dextera clara domuſque.
Terdeno bove & æquorei certaminis, alto
Donatur titulo, Pœnique recentibus armis
Rectoris.———

Livius lib. 27. Jam enim & Lælius redierat ab Româ, ſine quo nihil majoris rei motum volebat Scipio. Idem lib. 26. Cum iret oppugnatum Carthaginem, nemo omnium quo iretur, ſciebat præter Caium Lælium. Polybius lib. 10. *Πάντας ἠμείψατο χωρὶς Γαΐω Λαιλίῳ*. Ergo virtutem Lælii impenſius eſt remuneratus Scipio. Livius ubi ſupra: Ante omnes C. Lælium præfectum claſſis & omnis genere laudis ſibimet ipſi æquavit, & coronâ aureâ, ac triginta bobus donavit.

Laertes, Arceſii filius, pater Ulyſſis, qui ab eo *Laertiades* dicitur. Hinc *Laertius* Virg. Æn. 3.

Effugimus ſcopulos Ithacæ, Laertia regna.

Lætus, libro de rebus Phœnicum citatur à Clemente Alex. lib. 1. Strom. ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicen adventu.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc *Lageus* Sil. lib. 1.

Terminus huic roſeos amnis Lageus ad ortus.

Id eſt, Nilus. Lucan. lib. 1.

Quâ mare Lagei mutatur gurgite Nili

Lais, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtûs gratiâ ex Siciliâ, ubi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quicunque ex omni Græciâ conveniebant, nec quiſquam admittebatur, niſi qui dabat quod popoſcerat. Unde Proverbium.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes, ut vel potentiſſimi pretii magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cum ſcorti tam nobilis famâ accenſus, aliquando Corinthum navigaſſet, illaque noctis unius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expavefactus pretii immenſitate. Græcè reſpondit:

Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν.
Non emam decem millibus drachmarum pœnitentiam.

Propert. lib. 2. 6.

Non ita complebant Ephyreæ Laidos ædes.
Ad cujus jacuit Græcia tota fores

Ovid lib. 1 Amor eleg. 5

Dicitur & multis Lais amata procis

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cum ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, ut ejus veſtibulum etiam vino aſpergerent, Theſſalæ m... invidiâ motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra ... quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt propter quod facinus Theſſaliam ... lis invaſit, nec prius ceſſavit quam Veneris *ἀνοσίας* templum condidiſſent. Pauſanias in Corinthiacis. *Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θεσσαλίᾳ Λαΐδος τάφος μνῆμα, παρεγένετο γὰρ εἰς Θεσσαλίαν ἐρασθεῖσα Ἱπποστράτου.* Ubi Palmerius Videtur, inquit Pauſanias duas ignoraſſe Laidas, matrem & filiam ſive naturalem, ſive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen eſt certius. Prima Lais è Siciliâ advecta eſt ſeptennis à Niciâ, Chabriâ Archonte, teſte Ariſtophanis Scholiaſte ad Plutum. Hoc fuit anno ſecundo Olympiadis 91. Anno igitur quarto Olympiadis 98. Dexitheo Archonte, quo anno natus eſt Demoſthenes, nata erat illa Lais annos 37. At Gellius lib. 1. cap. 8. ex Sotione Peripatetico narrat Demoſthenem adiiſſe clam Laidem, & ab eâ noctem popoſciſſe; quæ cum illum drachmas decem mille poſtulaſſet, eum deterritum magnitudine ſummæ abiiſſe ac dixiſſe: Non emo drachmis decem mille pœnitentiam: Unde colligitur, Demoſthenem à ſecundâ Laide noctem popoſciſſe, nam prima illa Lais ſexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius eſt apta meretriciis artibus; & pretium tam immenſum innuit Laidem illam fuiſſe in flore juventæ. Id etiam firmatur ex loco Pauſaniæ prædicto, ubi duo ſepulchra Laidis duas fuiſſe arguit. Sed apertius ex Athenæo lib. 13. ubi ait amicam Alcibiadis Damaſandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiaſtes Ariſtophanis Epimandram vocat, fuiſſe matrem junioris Laidis: *Δαμασάνδρας τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητρὸς*, quæ verba ſupponunt alteram Laidem antiquiorem

Laius, fil. Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Jocaſtam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam cum concepiſſe audiſſet de futurâ prole oraculum conſuluit cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum uni ex ſatellitibus necandum tradidit, qui cum neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit trajectiſque vimine pueri pedibus ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus ut inedia moreretur. Verum cum Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò occurit, puerumque ſervavit, quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à qua veluti puer cœlitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à pedibus ex vulnere tumentibus *Οἰδίπους* dictus eſt. Vide *Oedipus*

Lallus, Deus fuiſſe videtur qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt, quam facilius ſonant pueri, quam *Lambda*: Quin etiam ejus frequentia ſomnum inducebant. Auſonius de filio Probino: *Nutricis inter lemmata, Lallique ſomnifer os modos.* Turn. Adverſ. 18. 34.

Lamech, Methuſaelis fil. Bigamiam primus introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. Fuit autem vir ſagittarius, qui diu vivendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob uſum tantum pellium (quia non erat uſus carnium ante diluvium) dirigente juvene ſagittam, caſis inter fruteta interemit Cain. Comeſtor in cap. 4. Gen.

Lamia, meretrix quædam inſignis fuit, Demetrii regis amica cui blandientes Thebani *Veneris Lamiæ* delubrum conſecrarunt.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſive verius, dæmonium quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumptâ, pueros, præſertim juvenes, blanditiis allectos devorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculatæ, domi prorſus cæcutiebant. De nomine Bochartus. Ut *Lamus* rex *ἀνθρωποφάγος*, ita *Lamia* fingitur eſſe monſtrum libidinis ac humanæ carnis avidum. Sic affirmat Apollonius apud Philoſtratum lib. 4. Lamias *σαρκῶν, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων ἐρᾷν.* Hinc Horat. in Arte:

Neu pranſæ Lamiæ vivum puerum extrahat alvo

Itaque *Lamus* & *Lamia* ſunt voces ejuſdem originis. *Lamiæ* porro nomen eſſe Punicum ſuadet, quòd Libyca eſt tota fabula. *Lamia* enim mulier Africana fuiſſe fertur (Ita tradunt Heſychius & Doris vel Duris potius apud Suidam) *Βήλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ* ut legere eſt in Schol. Ariſtoph. in Pac. Sed & his longè antiquior Euripides de *Lamia* ſic habet.

Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
Οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;
Quis Africanæ neſciat Lamiæ genus,
Famæ nomen & terrimum mortalibus?

Et Diodori libro 20. Ophellas rex Cyrenarum ad Agathoclem ſe conferens, qui Carthaginenſibus bellum in Africâ moverat reperiſſe legitur circa Automolas in profundâ valle *ἄντρον εὐμέγεθες, κιττῷ καὶ σμίλακι συνηρεφές, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι γεγονέναι βασίλισσαν Λάμιαν*, *vaſtum antrum hederâ & ilex conſitum, in quo reginam Lamiam natam eſſe fabulantur.* Unde colligas etiam barbaris in intimâ Africâ Lamiæ nomen non fuiſſe ignotum, factum id, ut videtur à Punico verbo [illegible] *Laham*, vel *Lahama* quod *vorare* ſignificat hodieque in uſu eſt apud Arabas. Vide Cæl. Rhod. 29. cap. 3.

Lami-

Lamiarum, nobilis Romæ familia fuit à *Lamo* orta, Antiphatis patre. Juv. Sat. 4.

——Hoc nocuit Lamiarum cæde madenti.

Id eſt, *nobilium ſanguine.* Vide *Lamus.*

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor, conjungitur cum Meliſſo à Palæphato, initio eorum quæ de incredibilibus prodidit.

Lampetia, filia Solis ex Neæra, ſoror Phaethuſæ, quas pater gregibus ſuis in Siciliâ paſcendis præfecit. Ad has cum Ulyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam ejectus, ſocii, qui ſummâ cibi penuriâ premebantur, ipſo dormiente, boves aliquot mactarunt. Quam rem cum ex Lampetiâ filiâ ſuâ Apollo didiciſſet, querelam ad Jovem detulit, qui nati precibus obſequens, Ulyſſis ſocios ad unum omnes fulmine, & tempeſtatibus perdidit. Hom. Odyſ. 2.

Lampon, miræ velocitatis equus, de quo Silius lib. 9.

Evolat ante omnes, rapidoque per aera curſu
Callaicus Lampon fugit, atque ingentia tranat,
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.

Fuit & *Lampon* ſacrificus, vates, per anſerem, velut avem auguralem, jurare ſolitus. Eraſm. in Proverb.

Lamus, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Hor 3 17. Ad Ælium Lamiam.

Æli vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Auctore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Late tyrannus.

Etiam Hom. Odyſſ. 10. videtur Lamum Formiarum, quam *Λαιστρυγονίην* vocat, conditorem fuiſſe ſignificare in his:

Ἑβδομάτῃ δ᾽ ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην.——

Fuit autem hic *Lamus* Neptuni filius, quemadmodum ad eum locum notat Euſtathius.

Laocoon, fil. Priami ex Hecubâ, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troja prodita eſt, intra urbem recipiendum diſſuaſit, haſtamque in eum tanto impetu contorſit, ut ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primum duos ejus filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. Æn. 2.

Laodamia, Bellerophontis filia, cujus amore correptus Jupiter cum eâ concubuit, ſuſcepitque Sarpedonem Lyciæ regem. Huic Diana infenſa ſuis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad. Item *Laodamia* Acaſti filia, Proteſilai uxor, quæ virum ſuum tanto amore adamavit, ut cum ab Hectore occiſum cognoviſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret in ſolatium mœroris optavit, ut mortui umbram videre poſſet: quâ viſâ in illius amplexibus expiravit. Ovid. Ep. 13.

Laomedon, Ili filius, Trojanorum rex, qui cum de ædificandis Trojæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox exſtructis mœnibus ſe illis ſoluturum juravit. Verum cum poſtea juramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati novam urbem duplici affecerunt calamitate Neptuno inundationem, Apolline vero peſtem eo immittente. Quâ de re cum Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, aliâ ratione Deos placari non poſſe, quam ſi quotannis virgo Trojana, quam ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verum cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem ejus filiam prodidiſſet, & jam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illàc forte iter faciens, liberandam Heſionem eâ conditione recipit, ſi equos divino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione factâ, Hercules interfectâ bellua, virginem liberavit. Sed cum Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto undiquaque exercitu, Ilium expugnavit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni uxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque ejus filium captivum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit, ideoque *ἀπὸ τοῦ πρίασθαι*, h. e. *à redimendo* nomen obtinuit. Horat.

——Ex quo deſtituit Deos
Mercede pactâ Laomedon.——

Virg. Georg. 1.

Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ.

Laomedontiades poni ſolet pro Priamo Trojanorum rege, Laomedontis filio. Heſychius: *Λαομεδοντιάδης, μετωνυμικῶς ὁ Πρίαμος, ἦν γὰρ παῖς Λαομέδοντος.* Juv. Sat. 6.

——Quibus incendi jam frigidus ævo
Laomedontiades, vel Neſtoris hernia poſſit.

Laonicus. Vide *Chalchocondylas.*

Lapes, Rex Cretæ quem Euſeb. collocat in anno nono Jeſu Nave quadrageſimo ab initio Apleri. Ita enim ait: *Κρῆτ᾽ ἐβασίλευσε Λάπης.*

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis. Jud 4. Eum Hebræi putant eſſe Barak, in quo ſignificatio fulguris. Nec alienum ab eo vox לפיד quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quod Barac aliunde advocavit, nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitarent, ideo in Midraſh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, id eſt, לַפִּידִים conficeret ad uſum ſanctuarii.

Lapus Florentinus vixit circa An. 1440. *Vitas aliquot Plutarchi de Græcis in Latinum eleganter vertit*, uti loquitur Leander. Vertit idem Dionyſii Halicarnaſſenſis Antiquitates Romanas, ſed non ſatis fideliter, imo ſæpe parum Latinè. Meliori fide, ac ſtylo id præſtitit Gelenius, ſed aliquanto liberius, uſque adeo, ut ſubinde binas vel etiam ternas periodos unà conſtringat: eaque imprimis cauſa fuit, cur poſt hoſce novam interpretationem dare voluerit Æmil. Portus.

Lara, ſive *Larunda*, una Naiadum, Almonis fluvii filia, ex quâ Mercurius Lares dicitur genuiſſe; Ferunt enim Jovem cum Juturnam Turni ſororem adamaret, neque illâ potiri poſſet, quod protinus illa in fluvium inſiliens ſui copiam illi eriperet; Latii totius nymphas convocaſſe, & ab iis petiiſſe, ut Juturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluvio ſeſe poſſet occultare. Quâ in re cum cæteræ nymphæ Jovi operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primum Juturnæ, deinde & Junoni enunciavit. Quam rem tam ægrè tulit Jupiter, ut uſu linguæ eam privarit, Mercurioque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verum Mercurius cum juſſa patris exequitur, Laræ formâ captus in itinere eam compreſſit, gemelloſque legitimo tempore ex eâ ſuſcepit, quos ex nomine matris *Lares* appellavit. Ovid. Faſt. 2.

Fitque graves, geminoſque parit qui compita ſervant,
Et vigilant noſtrâ ſemper in æde, Lares.

Olim *Lalara* dicebatur. Idem ibidem:

Forte fuit Nais Lara nomine prima ſed illi
Dicta bis antiquum ſyllaba nomen erat.

Lactantius de Deâ mutâ: *Hanc eſſe dicunt ex quâ nati Lares, & ipſam Laram nominant, vel Larundam.* Quod veriſſimum. Gloſſæ: *Larunda, Δαιμόνων μήτηρ.* Auſon. in Idyll.

Nec Genius domuum, Larunda progenitus Lar.

Hæc eſt Mania Macrobii: *Idque aliquandiu obſervatum,* (ille inquit) *ut pro familiarum ſoſpitate pueri mactarentur Maniæ Deæ, matri Larium.* Alii autem *Lares* Privati, alii Publici erant, qui & *Compitales* & *Viales* appellati, quòd compitis, viiſque publicis præeſſent. Privati, qui ſuum cujuſque focum ac domum ſervare credebantur. *Præſtites* iidem appellati ſunt.

Quod præſtant oculis omnia tuta ſuis.

Ut Ovidius auctor eſt, quem vide Faſt. 5. verſ. 129, &c. Cur canis iis additus, ibidem etiam habes. Lares nonnullos malos, nocenteſque Genios dixiſſe Plut. auctor eſt Qu. Rom. His porci in ſacrificiis immolabantur. Horat. 3. 23.

Si thure placares & hornâ
Fruge Lares, avidâque porcâ.

Et lib. 2. Sat. 3.

——Immoles aquis
Hic porcum Laribus.——

Tibul. lib. 1. de Laribus:

Hoſtiaque è plenâ myſtica porcus harâ.

Propert. lib. 4.

Parva ſaginati luſtrabant compita porci.

Et in Menæchmis Plauti porci Lares piare dicuntur inſanos. Quin & vinum, thus & flores his Numinibus offerebant veteres. Plautus in Prologo Aululariæ: *Huic filia una eſt, ea mihi quotidie aut thure, aut vino, aut aliquo ſemper ſupplicat.* Idem in Aulul.

Nunc thuſculum emi, & haſce coronas floreas:
Hæc imponentur in foco noſtro Lari.

Tibull.

Redderet antiquo menſtrua thura Lari.

Prudent. 10. Periſteph.

Fuliginoſo thure placantur Lares.

Suetonius in Auguſto Cæſare cap. 31. *Compitales Lares ornare bis in anno inſtituit vernis floribus, & æſtivis.* Non mirum hoc de Auguſto utpote quum Laribus coli ſolitum erat. Hor. 4. Car. Od. 5.

——Et Laribus tuum
Miſcet numen.——

Juv. Sat. 9.

O parvi noſtrique Lares, quos thure minuto
Aut farre aut tenui ſoleo exornare coronâ.

Idem Sat. 12.

——Laribuſque paternis
Thura dabo atque omnes violæ jactabo coronas.

Hi

Hi Pœnum Induperatorem ab urbe Româ abegerunt. Prop. 33.

Hannibalemque Lares Romanâ ſede fugantes.

Lararium, ſacrarium domeſticum, in quo Lares & Dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alex. Severum in Larario rem divinam matutinis horis factitaſſe ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum, in ſecundo Larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laſcaris, vir Græcus, apprimè doctus, curâ Franciſci 1. Francorum regis literas Græcas attulit Pariſios.

Laſus, primus de Muſicâ ſcripſit & Dithyramborum certamen primus protulit, vixitque temporibus Darii regis Perſarum. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 23.

Lateranus, patricius Rom. qui latere frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, juſſu Neronis interfectus eſt. Ædes ejus ampliſſimæ datæ fuerunt a Conſtantino Imp. Pontifici maximo. Hodie *Lateranum*, templum in urbe Româ cum ædibus Pontificis in Cœlio mont. ad portam Latinam. Prud. 1. contra Symmachum.

Cr[illegible] aut magnis Lateranas currat ad ædes.

Latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphæ, aut, ut Heſiodo placet, Ulyſſis, & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Laviniam ſuſcepit; quam cum externo genero tradere oraculo juberetur, Æneæ poſt excidium Trojæ in Latium delato eam deſpondit. Quâ re intellecta, Turnus, qui illam impotentiſſimè adamavit, tam ægrè tulit adveniam ſibi præferri, ut ea de cauſa bellum adverſus Æneam ſuſceperit: cujus is fuit exitus, ut ſingulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum ſponsâ rivali reliquerit. Virg. Æn. 1[illegible]. Heſiodi vero locus de parentibus Latini extat in fine Theogoniæ:

Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατ', Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι
Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Quicum conſentit Marcianus Her. [illegible] in Periegeſi:

Ἐστὶ δ' ἐπέκεινα [illegible] Πελασγῶν Ὀμβρικοί,
Οὓς ᾤκισεν ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ γενόμενος
Λατῖνος. ———

Nec non Stephanus: Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας ἀπὸ Πραίνεστου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης.

Latona, filia Cœi Titanis, quæ a Jove compreſſa, geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Juno, ut immiſſo adverſus illam Pythone ſerpente, per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicino quietem, locumve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriam ſororem pervenit in Ortygiam inſulam jam permutatam, à quâ ſuſcepta, primo Dianam peperit, quæ è veſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinemque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus maternæ injuriæ memor Pythonem ſagittis interfecit. Juvenalis:

Pulchrâ gaudet Latona Dianâ.

Hinc Apollo *Latonius*, & Diana *Latonia*. Item *Latonia Delos* apud Virg. Quid autem Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat Nat. Com. 9. 6. Heſiodus.

Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν,
Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο

Tac. An. 12. ex emend. Jo. Merceri: *Cœum Latinis parentem.* Huic ipſi rei Gryphus in Athenæi x. ex vet. carmine:

——— Μήτηρ δ' ἐς ἀριθμὸν πάις.

Numeri [illegible] filia mater.

Scilicet *Latona*, inquit Athenæus, Cœi filia, quia *Macedones numerum Cœum [illegible] nominant.*

Laverna, Dea quam Romani coluere: à quâ *Laverniones* dicti ſunt fures, quòd ſub tutela hujus deæ eſſent. Horat.

———*Pu[illegible] Laverna*
Da mihi f[illegible]ere, da juſtum, ſanctum que v[illegible],
Noctem pe[illegible] ates, [illegible] fraudibus [illegible].

Ædes ejus *Lavernium* dictum, ut & *Di[illegible]ium* & *Minervium*. Item *Laverna* loci nomen. Plut. in Sylla.

Lavinia, Latini regis & Amatæ filia, [illegible] Turno deſponſata; Verum cum Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare juberetur, denuo eam Æneæ deſpondit. Vide *Latinus*. Mortuo vero Æneâ, Lavinia, quæ prægnans relicta erat, privigni inſolentiam timens, in ſylvas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem divertit, ibique peperit filium, quem Iulum Sylvium Poſthumum [illegible]it, eò quod poſt patris funus [illegible] ſylvis natus eſſet. Virgil. Æn. 11.

Ne[illegible] Pa[illegible]
Sub[illegible]
[illegible] ma [illegible]
C[illegible] tant [illegible] la dei[illegible]

Ubi poſtrema verba ex [illegible] V[illegible]
Apud Val. Flac. lib. [illegible]. Medea adhuc [illegible] lumina. Idem habitus datur Charicleæ ab [illegible] νδίνον. De Aſpaſiâ Æl[illegible] Var. Hiſt. 2. 1[illegible]. De Hypſipyle Apollon. lib. [illegible]

——— Ἐγκλιδὸν ἴσσα βαλοῦσα.

Adraſti filias virgu[illegible] deſcribit S[illegible] Theb. 2.

Ibant in[illegible] habitusque ver[illegible],
C[illegible] purpureum fuſæ ſuper ora ruborem
D[illegible]que [illegible]. ———

Qu[illegible] Curtius lib. 6. *Formam p[illegible] or [illegible] honeſtabat [illegible] terram oculis.* Ælian. Var. Hiſt. 13. 1. Τ[illegible] γίνεται ἄνθος, ὥσπερ χλωρὸν, ἢ τὸ ἀκριβέστατον αἰδοῦς [illegible] ἐλαύνας [illegible]

Laurentius, natione Hiſpanus Diaconus & Quæſtor Eccleſiæ Rom. de quo B. Ambroſius 1. de Offic. c[illegible]. Quum videret Sixtum Epiſcopum ſuum ad marty[illegible], his verbis eum compellavit: *Quo progrederis ſin[illegible] pater?* &c. Cùm autem Sixtus juberet Laurentium d[illegible] ex theſauros Eccleſiæ adſervare, ſtatim juſſu Imperatoris Laurentius quoque comprehenſus eſt. Cumque ab eo peterent ſatellites, ut theſauros Imperatori traderet, petiit ſpatium tridui ad colligendos eos ſibi concedi. Interea convocavit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos conſtitutâ horâ poſt triduum oſtendit ſatellitibus, addens, hos Eccleſiæ theſauros [illegible] bus ſi quid detur non perire, ſed cum ampl[illegible] in cœlo reddi. Hâc oratione c[illegible] hiantes deluſi [illegible] ex[illegible] tradiderunt Laurentium carnificibus, qui eum craticulæ cui prunæ ſubſtratæ erant, impoſuerunt. J[illegible]cens [illegible] tem [illegible] craticula ſummâ cum alacritate animi gloriatus ſe non torreri, ſed [illegible]iter refrigerari. Præfecto ait [illegible] dixit [illegible] n [illegible] latus jam ſatis aſſatum eſt, appone igitur & comede, & [illegible] verte. Tandem commendans animam ſuam filio De[illegible], An. Dom. 254. &c. Hiſtoria tota prolixè & ſplend[illegible] recitatur à Prudentio. Magis vero conſentaneum eſt quod Eutropius ac Euſebius ſcribunt, Laurentium Fabiani Epiſcopi Diaconum fuiſſe, qui ſub Decio martyrii coronam accepit.

Laureolus latro ſceleſtiſſimus, eoque nomine in crucem actus, & a feris devoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt, idque à Domitiano. Mart. in Amphitheatro:

Qualiter in Scythicâ religatus rupe Prometheus
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.
Nuda Caled[illegible] ſic pectora præbuit [illegible],
Non falsâ pendens in cruce Laureolus.

Lauſus, fil. Numitoris, frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. Faſt.

Enſe cadit patrui Lauſus. ———

Item filius Mezentii, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defendit. Virg. Æn. 11.

Lauſus equum domit[illegible]r, debellatorque ferarum.

Lazarus, nomen viri pauperrimi Luc. 16. Item alterius ex Bethaniâ amici Chriſti fratris Mariæ, & Marthæ, [illegible]uem Chriſtus ſuſcitavit [illegible] mortuus. Joh. 11.

Leander, vel *Leandrius* patria Mileſius de Mileto & Mileſiis commentarium reliquit, teſte Laertio in Thalete. Alius eſt Λέανδρος ὁ Νικάνωρ, qui μετωπαίας conſignavit, ac patria Cyrenæus fuit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. [illegible]2.

Leander, juvenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido, vide *Hero*. Inde *Leandrius Helleſpontus*. Sil. lib. 10. Hujus hiſtoriam bellè attigit Lucanus lib. 9.

———*Amore notatum*
Æquor, & heroum lacrymoſo littore turre

Manilius lib. 4.

Hic pontus, juveniſque fretum, merſæque puellæ.

Virgilius Georg. 3.

Quid juvenis magnum cui verſat in oſſibus [illegible]
Durus am[illegible] nempe abruptis turbata [illegible]
Nocte natat cæcâ ſerus freta; quem ſuper [illegible]ens
Porta tonat cœli, & ſc[illegible] illiſa re[illegible]
Æquora, nec miſeri [illegible] parentes,
Nec moritura ſuper crudeli funere [illegible].

Learchus, Athamantis, & Inûs [illegible] q[illegible] pater [illegible] correptus occidit, leænæ catulum [illegible] Quo cum vidiſſet Ino, arrepto [illegible] alt[illegible] in mare ſe præcipitavit, atque d[illegible] de[illegible] mutata [illegible] quam Græci Leucotheam, [illegible] Matutam vocant. Me[illegible] es aut[illegible] deum [illegible] quem Græci Palæmona, Latini Portunum vocant. Ovid. [illegible] 6.

Hinc igitur [illegible] ſub im[illegible] fals[illegible]
Tuque c[illegible] patria parve Learche manu.

Val. Flac. lib. 6.

——— *Ino [illegible] Athamanta Lear[illegible]*

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis [illegible] cum Jupiter adamaret, transformatus in [illegible] [illegible]

concubuit, cùm jam antea ex Tyndaro gravida eſſet. Marcus Manlius rerum Aſtronomicarum, lib. 1.

> *Proxima ſors Cygni, quem cœlo Jupiter [illegible]*
> *Impoſuit formæ pretium, quo cepit amantem,*
> *Cum Deus in niveum deſcendit verſus olorem,*
> *Tergaque fidenti ſubjecit plumea Ledæ.*

Expletis itaque legitimis menſibus Leda duo peperit ova, ex quorum altero nati ſunt Pollux & Helena, ex altero Caſtor, & Clytæmneſtra. Ovid.

> *Leda fuit nigrâ conſpecienda comâ.*

Idem Met. 6.

> *Fecit olorinis Ledam recubare ſub alis.*

Ovid. Faſt. 5.

> *Mox etiam Lemures animas dixere ſilentum.*

ſic dictos volunt, quaſi *Remures* à *Remo* ſcilicet, cujus occiſi animâ Romulus exagitabatur. Hinc *Lemuria*, feſta Lemuribus ſacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat menſe Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæ omnes infauſtæ putabantur, quæ res locum fecit Proverb. *Malum menſe Maio nubere.* Ovid. Faſt. 5.

> *Ritus erat [illegible] nocturna Lemuria [illegible]*
> *Inferias tacitis Manibus illa dabant.*

Vide quæ ſequuntur verſ 485 Ubi inter cætera:

> *Vertitur & nigras [illegible] fabas.*

Feſtus Pomp. *Fabam nec tangere nec nominare Diali Flamini licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere: nam & Lemuralibus jacitur, Larvis & parentalibus adhibetur ſacrificiis, & in flore ejus luctus literæ apparere videntur.* Varro de vitâ pop. Rom. *Quibus temporibus in ſacris fabam jactant noctu, ac dicunt ſe Lemures extra januam ejicere.*

Lenæus, Bacchi cognomen ἀπὸ τῆ Ληνῆ, h. e. *à torculari.* Virg Georg 2

> *Huc pater ô Lenæe [illegible], nudataque muſto*
> *Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.*

Tibull.

> *Odit Lenæus triſtia verba pater.*

Cedrenus: [illegible Greek]

Lentulus, Vide Gætulicus

Leo, Alabandenſis orator, præter artem de Statibus, compoſuit Caricorum libros 4. totidemque Lyciacorum, teſte Suida, qui & ſcripſiſſe ait ſacrum bellum Phocenſium, & Bœotorum. Equidem id negare non auſim, ſed tamen fieri poſſet, ut eos ſecutus ſit Suidas qui confuderunt Leonem Alabandenſem, cum Leone Byzantio, quem de bello ſacro ſcripſiſſe paulo ante ipſe dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit, teſte Hygino, ubi de Ariete. Fuit & [illegible] Deorum [illegible] & geſta videtur expoſuiſſe. Vide Arnob lib 4. [illegible] Voſſius.

Leo Iſaurus, 71 Rom Imp An Dom 719. A[illegible] Pontificem pluribus egit, imagines ut aboleret. Cui [illegible] reſtitit, perque univerſum orbem ſcripſit, ne Imperatoris juſſionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos abduxit Blond. lib. 10.

Joannes Le Granatenſis, patriâ ab [illegible] Hiſpanorum Ferdinando & Eliſabetha [illegible] profugit, & Feſſæ operam Arabicæ linguæ ded[illegible] de Africâ Arabicè, & poſtea [illegible] Eam autem deſcriptionem Latinè tranſtulit [illegible] Florianus. [illegible] Zerbi [illegible] Piratis Leoni [illegible] donatus eſt qui eum ob [illegible] honeſtè admodum habuit, & [illegible] Mah[illegible] deſertâ, fieret Chriſtianus, ei in Baptiſmo nomen [illegible] *Joannis Leonis*

Leo B[illegible], auditor Platonis, ſophiſta nobilis, Philippo con[illegible] B[illegible] venienti occurrens, *Di*[illegible] [illegible] *oppugnatum* [illegible] At [illegible], *tua patria, quâ, ut* [illegible] Leo [illegible] reſpondit, *Atqui inſtrumento* [illegible] *bellico,* [illegible] Philoſtratus. Suidas ait, Philippum, quum L[illegible] in expugnatione Byzantii præ cæteris adverſantem [illegible] [illegible] Byzantios ſcripſiſſe ca[illegible] plenas ſi [illegible] [illegible] pecuniæ Leoni, quantum pe[illegible], jamdudum [illegible] po[illegible]. Cives hoc accepto, [illegible] metuens, laqueo vitam finivit, [illegible] Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, [illegible] de concordiâ ſuaſurus: qui ibi viſus [illegible] tus eſt. [illegible], inquit, *viri Athenienſes* [illegible] *eſt,* [illegible] Major hinc ſublatus eſt riſus, *Atqui*, inquit [illegible] *& breves,* [illegible] *inter nos diſſidium eſſet,* [illegible] Plut. Scripſit res Phil[illegible] 7. Teuthranicum, de Beſalo, & de [illegible] Sacrum bellum, & de rebus

Alexandri Ubi [illegible] Alexandrum M[illegible] Apud Plut lib de Flum [illegible] Σ[illegible] ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. S[illegible] & hiſtoriam rerum Bœoticarum. Item in Tigri [illegible] Citat eum quoque Athenæus, lib 12.

L[illegible]*on*, monumentum ab Athenienſibus in medio Ceramico erectum: nam cùm Attica univerſa, maximè tamen laboraret [illegible] unumque hoc ab oraculis oſtenderetur remedium, ſi quis ſuos liberos immolaret, [illegible] eſt Leo quidam Orphei fil. qui tres filias ſuas Virgines [illegible] Theopen, & Eubulen tradidit immolandas. Cujus bene[illegible] memores Athenienſes monumentum ei erexerunt & *Leocorion* appellarunt.

Leocrates, hiſtoricus quidam, de quo vide Etymologum in *Κεῖον*.

Nic. *Leonicus*, Thomæus, Maximiliani 1. temporibus floruit, vir Latinè Græceque eruditus, quod abunde Dialogi aliaque ejus ſcripta teſtantur, puri ſermonis amator & [illegible] peritus interiorum literarum, pariterque Platonicæ & Ariſtotelicæ gnarus Philoſophiæ, quam florentiſſimè docuit Patavii. Inter alia quoque Variæ Hiſtoriæ tres libros reliquit.

Leonidas, nobilis S[illegible] deinde Lacedæmoniorum Dux, qui adverſus Xerxem [illegible] incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, [illegible] *apud infer*[illegible] Cecidit a[illegible] Thermopylis, cum illas anguſtias cuſtodiret quadringentis ſolum militibus, cujus cor excidens Xerxes piloſum invenit. Plut.

Leontius Neapolis, Cypriorum Inſulæ Epiſcopus, de quo Voſſius Hiſt. Gr. pag. 276. Quem vide quoque pag 489.

Leontius Antiochenæ Eccleſiæ Præſul, [illegible] presbyter eſſet, dignitate privatus eſt, quia cum [illegible] nomine degens, & [illegible] ſuſpicionem [illegible] genitalia ſibimet noſcitur abſcidiſſe, ac deinceps [illegible] cû muliere vivebat. Poſtea [illegible] ſtudio in Antiochenâ Eccleſiâ ordinatus eſt Epiſcopus. Qui cum eſſet Arrianus occultus, videns diviſos ſacerdotes, & populum, & alios dicentes, *Gloria* [illegible] *& P*[illegible], &c. & alios [illegible] *per filium*, &c [illegible] ſub ſilentio dicebat [illegible], & nihil aliud audiebant aſtantes niſi cum diceret *In* [illegible] *ſeculorum* Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non niſi hæreticos provehebat, celabitque peſtem, modo timore populi, modo formidine Imperatoris, qui Fil[illegible] Dei diſſimilem patri dici prohibuerat. Theod lib 5.

Leontychides Spartæ rex, Perſas eodem die quo ad Plateas Mardonius ſuperatus eſt ad Mycalen quadraginta millibus cæſis, devicit In expeditione Theſſalicâ dux cum liberâ poteſtate, magnam pecuniæ vim corruptus ac[illegible], & in caſtris deprehenſus eſt, cum utraque manu pecuniam [illegible] neret. Itaque delatus [illegible] damnatuſque Tegeam in exilium, ibi mortuus [illegible] cum regnaſſet annos [illegible]2. Diodor. lib 21.

Leoprepides Dithyrambopœus, adeo [illegible] & gracilis, ut in proverbium abierit, *Leoprepide macilentior*. Suidas. Eraſmus.

Lepidus, cognomen apud R[illegible] quo qua[illegible] nobiles fuere, de quibus Rutilius N[illegible] cujus verſus illuſtrat, declaratque L[illegible] ad [illegible] T[illegible] pag. 36.

Lepidus, fecit epitomen Hiſtoriarum S[illegible]

L[illegible]*tines*, Athenienſis, orat[illegible] [illegible] ad paucos, eoſque tem[illegible] [illegible] ibus fere omnibus [illegible] donat[illegible] ut [illegible] jure [illegible] à d[illegible] Quam [illegible] Demoſthenes eâ oratione [illegible] adverſus Le[illegible]

Leucippides, filiæ Leucippi [illegible] Ca[illegible] & P[illegible] Phœbe, & Elaira, ex A[illegible] civitate Lac[illegible] Ovid. [illegible] Ep Paridis:

> *Te rapuiſſe [illegible] geminas Leu*[illegible]

Idem 1. de Art.

> *Vim p*[illegible] *eſt Ph*[illegible]
> [illegible]

Prop 1. 2

> *Non* [illegible]
> *Pol*[illegible]

Apollodorus, lib [illegible] [illegible Greek] Vide [illegible] in D[illegible] & O[illegible] lib. [illegible] & Hyp [illegible] 80.

L[illegible]*ppus*, Philoſophus, q[illegible] & [illegible] dixit. Cic. Tuſc. Qu lib [illegible] D[illegible] ertius, & qui eum [illegible] ſcripſit Heſychius [illegible] De eo Galenus, ſive Ætius [illegible] [illegible Greek]

nus. Clementi Alexandrino in Propemptico dicitur *Mileſius*, ac voluiſſe ἀρχὰς, τὸ πλῆρες, καὶ τὸ κενόν. De eodem ita Epiphanius Λεύκιππος ὁ Μιλήσιος, κατὰ δέ τινας Ἐλεάτης καὶ οὗτος ἐριστικὸς ἐν ἀτόμῳ. Lactant. lib. 3. Inſtit. *Ubi ſunt, aut unde iſti corpuſcula? cur illa nemo, præter unum Leucippum ſomniavit? à quo Democritus eruditus hæreditatem ſtultitiæ reliquit Epicuro.* Item 8. Sicyoniorum rex, reg. an. 53.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum ejus uxore adulterii & inceſtûs conſuetudinem habuit. Ovid. in Ibin:

Aut pia, te caſo dicatur adultera; ſicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucothea, uxor Athamantis, vide *Ino*, & *Athamas*. Propert. 2. 28.

Ino etiam primâ terris ætate vagata eſt,
Hanc miſer implorat navita Leucothoen.

Ovid. Met. 4.

Leucotheaque Deum cum matre Palæmona dixit.

Et Faſtorum 6.

Leucothoe Graiis, Matuta vocabere noſtris.

Cic 1. Tuſc Qu. *Quid? Ino Cadmi filia, nonne Leucothea nominata eſt à Græcis, Matuta habetur à noſtris* Vet: Gloſſ. *Albunea*, Λευκοθέα. Fabula eſt apud Apollodor. lib. 3. Hom. Iliad. ε. Pauſan. Atticis, Corinthiacis & Meſſenicis.

Leucothea, Orchami Babyloniorum regis filia, cujus amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothoes mater erat) figuram ſe transformavit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere juſſit. Deinque priſtinæ formæ reſtitutus, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum invitæ vim intulit. Quod cum reſciviſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciavit, qui ut natura crudelis erat, filiam vivam defodit. Cujus mortem ægerrimè ferens Apollo, cum vitæ eam reſtituere non potuiſſet, in virgam thuream eam commutavit. Ovid. Met. 4. Arbor autem thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline, ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus, viz. quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia utiles

Leucus, ἐν τῷ δ. τῶν ἱστοριῶν citatur à Malcho, ſive Porphyrio de Vita Pythagoræ.

Levi, tertius fil. Jacob ex Leâ uxore, Gen. 30. Sic vocabatur Matthæus Apoſtolus Item pater Matthat. Luc. 3:

Leviathan, magnus piſcis marinus, Job 41. Leviathanem vero non ſignificare *Balænam*, ut vulgò putatur, ſed *crocodilum*, fuſe probat Bochartus ἐν μέγας Hierozoici, part. 2. lib. 5. cap 16.

Libanius Sophiſta Antiochenus, floruit Juliani Imp temporibus uſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audivit Diophantum philoſophum, deinde in declamationibus ſe exercuit. Conſtantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, unde propter laſcivum in pueros amorem pulſus Nicomediam venit, indeque eandem ob cauſam ejectus, in patriam reverſus eſt; ſcripſit Declamationes, Progymnaſmata, orationes, & Epiſtolas, item opus de modis dictandi epiſtolas. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 497.

Libanotus, ventus flans inter Africum, & Notum. Plin. 2. 47

Liber Deus vini qui & *Bacchus*, & *Dionyſius* dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diod Siculus, quorum longè celeberrimus eſt, qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui *Liber* appellatus eſt à *liberando*, nam libertatis Deus eſt, ſive quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit ipſe enim ut inquit Plutarchus pro Bœotiæ libertate pugnavit vel quia vinum curas ſolvat & mentem ab illis liberet. ſeu quod vino niſi homines liberè loquuntur. Sen de Tranqu [illegible] *Liber non ob licentiam* Linguæ dictus eſt inventor vini, ſed quia liberat ſervitio curarum animum, & aſſerit, vegetioremque [illegible] *audacioremque in omnes conatus* [illegible] Quod dicit, [illegible] *licentiam*; in mentem revocat Varronis etymon: *Liber a libendo*, *quod lubrica mens eſt* [illegible] *libet proſilitur.* Plutarchus: Διὰ τί τὸν Διόνυσον Λύσιον Πατέρα καλοῦσι; πότερον, ὡς ἐλευθερίας αἴτιον τοῖς πίνουσι γινόμενον; γίνονται γὰρ οἱ πολλοὶ θρασεῖς καὶ παῤῥησίας ὑποπίμπλανται παρὰ τοὺς οἴνους· ἢ ὅτι τὴν λοιβὴν παρέσχεν; ἢ ὥς Ἀλέξανδρός φησιν ἀπὸ τοῦ περὶ Ἐλευθερὰς τῆς Βοιωτίας Ἐλευθερέως Διονύσου προσαγορευόμενον. Ovid. Faſt 3.

Sive quod es Liber, veſtis quoque libera per te
Sumitur, & vitæ liberius [illegible] *iter.*
Seu quia tu Pater es, [illegible] pignora natos
Commendant curæ numinibuſque tuis.

Servius: *Pater licet generale ſit omnium Deorum, tamen propriè Libero ſemper coh æret* Jon. Chius: Χαιρέτω ἡμετέρος βασιλεὺς Σωτήρ τε Πατήρ τε. Solent quoque Poetæ Liberum vocant, quia liberè per aerem vocatur. Liber Pater emere & vendere inſtituit; ac diadema regum inſigne, ac triumphum invenit. Plin. 7. 56 Feſta ejus *Liberalia* dicebantur. Ponitur aliquando pro vino. Quint. Ennius:

——— *Hæc anus admodum*
Friguttit, nimirum ſauciavit ſe flore Liber.

Horatius:

Condita cum verax aperit præcordia Liberi.

Plautus in Ciſtellariâ:

Quippe ubi linguam percuſſi flore Liberi.

Feſtus:

Florem anclabant Liberi è carcheſiis.

Eſt autem *flos vini* ἀνθοσμίας οἶνος· vinum optimum & odoris jucundiſſimi. Plautus in Curcul.

Flos veteris vini naribus objectus eſt meis.

Alias, flos vini tenuis ſpuma in ſummo innatans. Turneb. 29. 34. Cæcilius apud Nonium in *Floces*, tria hæc numerat, *florem, floces*, i. e. *fæcem*, & *vinum*. *Ego*, inquit, *neque florem, neque floces volo, mihi vinum volo.*

Libera, Jovis & Cereris filia, quæ & *Proſerpina* dicitur. Cic. 1. De Nat. Deorum. Sed Ovidius de Ariadne loquitur Faſt. 3. uti videre eſt in his:

——— *Audierat jam verba querentis*
Liber ut à tergo forte ſecutus erat;
Occupat amplexu, lachrymaſque per oſcula ſiccat,
Et pariter cœli ſumma petamus, ait,
Tu mihi juncta toro, mihi juncta vocabula ſumes,
Nam tibi mutatæ Libera nomen erit

Mulierem quoque ſemen emittere tradit Hippocrates in lib. de geniturâ. Nemeſius, lib. 1. de Naturâ hominis cap. 25. Inde etiam gentiles olim fœminæ *Liberam* coluerunt, ut B. Auguſtinus docet lib. 6. de Civit Dei, cap. 9 *Liberum, inquit, à liberamento appellari volunt, quòd mares in coeundo per ejus beneficium emiſſis ſeminibus liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant, quod & ipſas perhibeant ſemina emittere, & ab hoc Libero eandem virilem corporis partem in templo poni fœmineam Liberæ*

Liberalis Antonius, innotuit metamorphoſeon collectaneis. Sed narrationes iſtæ, ut philologo utiles, ita hiſtoricum nihil juvant, niſi quatenus hiſtoria ſubeſt; ut fere in fabulis ſolet. Putabat vir magnus Notis ad Suetonium de claris Rhetoribus, hunc eſſe illum Liberalem, de quo Suetonium, libro de claris Rhetoribus egiſſe ex indici reſiduo liquet: item de quo Hieronymus in Chronico Euſebiano ad ann. 2064. ait, *Marcus Antonius Liberalis, Latinus rhetor, graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.* Hoc ſi eſt, Claudii Imper. ac forteanetiam Neronis temporibus vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, eſſe alterius Liberalis μεταμορφώσεις [illegible]. Movet me quod hic *Antoninus*, ille *Antonius* dicitur: hic Græcè ſcripſerit, neque niſi Græcos citet ſcriptores; ille Latinus fuiſſe Rhetor diſertum ab Hieronymo & Suetonio dicitur.

Libertas, Dea apud Romanos Ovid. Faſt. 4.

——— *Populo digniſſima noſtro.*
Atria Libertas cœpit habere die

Hoc Atrium Tib. Gracchus primus Romæ dedicavit, teſte Plutarcho reſtauravit poſtea Senator ille nobilis Aſinius Pollio. Sueton lib 2. de ſacris operibus Auguſto invitante, excitatis: Multi a multis extructa ſunt [illegible] M. Philippo ædes Herculis Muſarum a L. Cornificio ædes Dianæ, ab Aſinio Pollione atrium Libertatis. Ubi *extructa*, idem quod *reparata*. His A[illegible] atrium, puto de novo polivit; certum eſt addidiſſe Bibliothecam, quæ omnibus pateret & [illegible] ſcriptorum [illegible]bus adornatie Iſidorus: Primus Romæ bibliothecas publicavit Pollio. Græcas & Latinas, additis auctorum imaginibus in [illegible] quod de manubiis magnificentiſſimum extruxit. Ovid. Triſt 3 1

[illegible] *me quæ doctis patuerunt prima libellis*
Atria Libertas [illegible] *eſt.*

In hoc a[illegible] acta ſignata [illegible] antequam illud augeretur Bibliotheca, cum an [illegible] ad uſui fuiſſe certum ſit ex Livio, lib 43 [illegible] *exemplo in atrium Libertatis aſcenderunt & ſ*[illegible] *publicis, negarunt ſe quidquam pul*[illegible] *quâ judicium populi de ſe factum* [illegible] Situm erat in Reg Urbis 13.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à *Libethro* Magneſiæ fonte, Muſis ſacro & poetarum carminibus celebrato Mela lib. 2. Strabo tamen author eſt Muſas appellatas eſſe *Libethrides* à *Libethro* Traciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt,

ſub

ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum. Virg. Eclog. 7.

——Nymphæ, noſter amor, Libethrides.

Ubi *Nympharum* nomine Muſas intelligit Lil. Gyraldus. Quod & Acron quoque docet ad Horat. 19. lib. 2.

——Nymphaſque diſcentes.

i. e. Muſas: nam & Lydi ſuas Muſas *Nymphas* vocabant. Idem quoque hic ex Varrone Servius. Ludovicus tum de la Cerda; locutus eſt poeta, inquit, ut eſt ſcientiſſimus ex cognitione antiquitatis. Nam Strabo & Pauſanias, ubi loquuntur de Libethro, Nymphis ſacrum ſignatè aſſerunt, non Muſis: imo poſterior aperte diſcriminat Muſas & Nymphas Libethridas, ut hinc appareat Poetam locutum verè de Nymphis, non de Muſis, Strab. lib. 9. Ἐντεῦθεν δ᾽ ἐστὶ τό, τε τῶν Μουσῶν ἱερὸν καὶ ἡ Ἱπποκρήνη, καὶ τὸ τῶν Λειβηθρίδων Νυμφῶν ἄντρον. Pauſanias in Bœoticis: Κορωνείας δὲ σταδίους ὡς τεσσαράκοντα ὄρος ἀπέχει τὸ Λιβήθριον, ἀγάλματα δὲ ἐν αὐτῷ Μουσῶν τε καὶ ἐπίκλησιν ἐστι Λιβηθρίων.

Libitina, Dea apud Rom. in cujus templo locabantur, & vendebantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta a *libitu*, vel *libidine*. Plutarchus Venerem fuiſſe putat, redditque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerint aſſervari, ut ſc. eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certo ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cum eadem Dea, & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Auctor eſt Dionyſ. Hal. Servium Tullium Regem cum ſcire numerum naſcentium, morientium, in viros tranſeuntium vellet; inſtituiſſe ſingulis templum, in quod nummum aliquem inferrent, atque ita numerarentur deſcriberenturque. Ut naſcentes in Junonis Lucinæ; morientes in Veneris Libitinæ, puberes, & qui virilem togam ſumerent, in Juventæ. Hinc manavit ut ea Dea funeribus preeſſe crederetur; atque inibi, quicquid ad ea curaretur. Hinc *Libitinarii* qui *Libitinam* ut Valer. 5 2) *exercebant*. Gloſſæ *Libitinarius* ἐνταφιαστής, ſive *funerator*. Item Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad funus. Ipſa *Libitina* quoq; ἐντάφιον, *funus*. Horat. 3 Car. Ode ult.

Non omnis moriar, multaque pars mei Vitabit Libitinam.

Livius poſuit pro officio. *In urbe peſtilentia tanta*, ut Libitina tunc vix ſufficeret. In Aſconii pro Milone legas. *Faſces ex lecto Libitinæ raptos allatos ad domum Scipionis & Hypſæi*: Cape de faſcibus Deſignatorum, qui illic aſſervati. Sane lictores iis dat Horatius:

——Cum ficus prima calorque
Deſignatorem decorat lictoribus atris.

Alii malint Proſerpinam eſſe Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant.

Libo, civis Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur. Horatius 1. Epiſt. 19.

——Forum putealque Libonis
Mandabo ſiccis.——

Item alius conſul cum Fabio Chilone, an. U. C. 956. Porro *Libones* fuerunt ex familiâ Albanorum ſeu Trojanorum. Sil. lib. 5.

——Victum ſpoliaſſe Libonem
Laurigeris decus illud avis.

Avis, h. e. triumphalibus. Inclaruit vero *Libonum* ſplendor ex illo Corneliæ ad Paulum Propertii verbis lib. 4. eleg. 12.

Altera maternos exæquat turba Libones,
Et domus eſt titulis, utraque fulta tuis.

Libra, ſignum Zodiaci, quod æquinoctium facit autumnale. Virg. Geor. 1.

Libra die ſomnique pares ubi fecerit horas,
Et medium luci, atque umbris jam dividit orbem.

Quam Libræ deſcriptionem facientis dies æquos cum noctibus, ingenii oſtentatione executi ſunt. Seneca in Hercule Infano.

Libra Phœbæos tenet æqua currus.

Idem in Hippolyto:

Paremque toties Libra compoſuit diem.

Manilius, lib. 3.

Libra Arieſque parem reddunt noctemque diemque.

Idem iterum:

Libra diem noctemque pari cum fœdere ducit.

Ac rurſus

——Æquantem tempora Libram.

Lucanus, lib. 8.

Tempus erat quo Libra pares examinat horas
Non uno plus æqua die, noctiſque rependit
Lux minor hybernæ verni ſolatia damni.

Idem Lib. 4.

Atque iterum æquata ad juſtæ pondera Libræ,
Temporibus vicere dies.

Auſonius Eclog.

Libra die ſomnique pares detraxerat horas,

Libs, ventus ab occaſu brumali flans adverſus Vulturnum, ita dictus quòd à Libyâ ſpiret, quâ ratione & *Africus* Latinis dicitur. Gel. 2. 22. Plin. 2. 47.

Lichas, puer Herculis, per quem Dejanira viro ſuo in Oetâ monte ſacrificaturo, veſtem miſit ſanguine Neſſi Centauri infectam; quam cum ille induiſſet, ſerpente jam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Licham pernicioſi muneris latorem capillis arripuit, & in ſubjectum mare præcipitavit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Eubœo oſtenditur. Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Euboico ſcopulus brevis eminet alto
Gurgite, & humanæ ſervat veſtigia formæ.
Quem quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Licham.——

Licinius Stolo, Trib. Plebis cum L. Sextio, à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit civitatem quinquennio, legem tulit ne quis plus quam quinquaginta agri jugera poſſideret, quâ lege ipſe damnatus eſt. Liv.

Licinius, Valerianus & Gallienus Impp. an. U. C. 1006. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum & Aureolum apud Mediolanum, interfecti ſunt. Oroſius 2. 21.

Licinus, Cæſaris libertus, qui ab Auguſto curationi Galliarum præpoſitus eas ſpoliavit, eoque pacto ditiſſimus evaſit. Perſius de eo:

Nunc Licini in campos, nunc Craſſi mittit in ædes.

Juvenal. Sat. 1.

——Ego poſſideo plus
Pallante & Licinis.——

Limnæ, vicus inter Laconici & Meſſeniaci agri fines, ubi Limnatidis templum. Callimachus Hymn. 3.

——ἢ ἐνὶ Λίμναις.

Ubi Schol. Λίμναις δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. Eſt etiam Λίμναι locus in Atticâ, ubi Dionyſii templum, ut notat Schol. Ariſtoph. ad hunc locum Βατράχ.

Ξυγχώμεθ᾽ εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδὰν
Ἣν ἀμφὶ Νυσήιον Διὸς
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

Ubi in 1. verſu leg. ἁμὰν Doricè. i. e. *noſtrum*.

Limnatis, Diana dicitur Pauſaniæ in Meſſenicis Achaicis, & Arcadicis paſſim, à *Limnis* oppido in continiis Lacedæmoniorum, & Meſſeniorum, in Laconicis ejuſdem τῆς Λιμνάδος male pro Λιμνάτιδος. Idem in Corinthiacis Ἀρτέμιδος Λιμναίας meminit. Certe apud Lacedæmonios cultam fuiſſe *Limnatim* Dianam ex Tacito diſcimus Annal. 4. ubi perperam etiam *Limenediis Dianæ* pro *Limnetidi*, vel *Limnatidi* dicitur. Λιμενῖτιν etiam Dianam à piſcatoribus cultam, ut à venatoribus Ἀγροτέραν, teſtis eſt Artemidorus, lib. 2. Vide Meurſium in Miſcell. Laconicis, lib. 1. cap. 2.

Limniades, ſtagnorum nymphæ apud Ethnicos. Λίμνη enim *ſtagnum* ſignificat. Vide Nat. Com. 5. 12.

Limoniades, Nymphæ florum, & pratorum, quas aliquando mori, ac deficere dixit Ariſtoteles ſicut Panes ac Fauni.

Linus, Oechalienſis citatur à Stephano in Οἰχαλία.

Linus, auditor & comes Pauli Apoſtoli. 2 Tim. 4. Primus poſt Petrum Eccleſiæ Romanæ Epiſcopus fuiſſe dicitur, An. Dom. 70. Euſeb. 5. 6. Irenæus, 3. 3. Sub hujus nomine duo circumferuntur libri ad Eccleſias orientales, qui acta continent Paſſionis Petri & Pauli, ſed libri illi commentitii ſunt, & multos continent errores. Vide Bellarm. De ſcript. Eccleſ. & lib. 1. De Rom. Pont. cap. 9. Baronium ad an. 69. Poſſevin. in apparatu ſacro. Voce *Linus*.

Linus, filius Apollinis ex Pſamathe Crotopi Argivorum regis filiâ; Cum enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clam cum Pſamathe ejus filiâ concubuit, quæ ex eo compreſſu gravida effecta, expletis legitimis menſibus, puerum peperit, quem *Linum* appellant. Hunc, cum patris indignationem metuens inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis, & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Virgilius, Ecl. 4.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis, atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impactâ in caput citharâ, quod ipſum ruſticius canentem irrideret. Pauſanias, lib. 9. Mart. 9. 86.

Ipſe meum flevi, dixit Apollo, Linum.

Prop. lib. 2. el. 13.

Tunc ego ſim Inachio notior arte Lino.

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ovid. Met. 3.

Prima fide vociſque ratæ tentamina ſumpſit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clauſæque ſuis Cephiſos in undis
Vim tulit, enixa eſt utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui poſſet amari,
Narciſſumque vocat. ———

Lithobolia, apud Trœzenas feſta, à *lapidum jactu* ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, Limiam, & Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt. Plut.

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui adveniſſent, compellebat, ut ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis involvebat. Idem inſtituit, ut in honorem Midæ, æſtivus ſive meſſorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityerſæ cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad.

Livia, Druſilla, Auguſti Cæſaris conjux ſecunda. De quâ Ovid. Faſt. 1.

Sic Auguſta novum Julia numen eris.

Ad quæ hæret Marſus: de Juliâ, inquit, Auguſtâ non legimus aliquid ſacri. O pepo! Hæc enim poſtea mariti adoptione in Juliorum domum admiſſa eſt, eique nomen fuit *Julia Auguſta*. Eam autem nepos Claudius conſecraſſe dicitur. Sueton. 5. 11. *Aviæ Liviæ divinos honores & Circenſi pompâ currum elephantorum Auguſteo ſimilem decernendum curavit.* Dio Caſſius, lib. 60. Τλὼ τε τήθλω τ̃ Λιουίας ὐ μόνον ἱπποδρόμιαν ἀγῶσιν ἐτίμησεν, ἀλλὰ ϰ̀ ἀπεθανάτισεν, ἄγαλμά τε τι ἐν τῷ Αὐγουστείῳ ἱδρύσας, ϰ̀ τὰς θυσίας τ̃ ἀειπαρθένους ἱερωσύνην προστάξας τ̃ τε γυναιξὶν ὅρκον τὸ ὄνομα αὐτῆς ποιεῖσθαι κελεύσας. Habuit etiam præter has Virgines Veſtales, ſuam Flaminicam, quò referas vetuſtam hanc baſim, quæ Aquini eſt: *Deuteriæ L. F. Pollæ Sacerdoti Divæ Auguſtæ poſt mortem D D.* Et hoc paſſim in Inſcriptionibus antiquis litatum Juliæ videmus, ut in his fragmentis Fratrum Arvalium:

Divo Auguſto bovem marem
Divæ Auguſtæ vaccam. Neapolis.

T Livius, hiſtoricus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum: *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus: Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit.* Hunc Caius princeps, tanquam verboſum inſectabatur; Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris ediſcendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coſſ. anno ante nativitatem Ennii. Vide Voſſ. Poet. Lat. pag 3.

Lobon, Argivus, librum de Poetis conſcripſit. Laertius & Epimen. & Thalete.

Locuſta venefica Neroni grata, ex Galliis evocata; cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tac. lib. 11. Juven. Sat. 1.

Inſtituitque rudes melior Locuſta propinquas.

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finitâ peſtilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca in Oedip.

——— *Una jam ſupereſt ſalus,*
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Longimanus, Artaxerxes, rex Perſarum, ſic dictus quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus Caſſius, Philoſophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit ſub Aureliano Cæſare. Libellum ejus περὶ ὕψους, ſive de ſublimi dicendi genere, hodie habemus.

Longus Sophiſta, ſcripſit Paſtoralium de Daphnide & Chloe, libros quatuor. Gothofredus Jungermannus recenſuit, in latinum ſermonem vertit & notas addidit. Hanoviæ 1605. Poſtea vero Petrus Moll. Suecanus recenſuit, in latinum ſermonem convertit, notis, & animadverſionibus illuſtravit. Franekeræ, 166·

Lot, fil. Haran. Gen. 11. quem *δίκαιον* vocat D. Petrus. 2 Ep. c. 2. verſ. 7. Ejus uxor cùm miueretur ulterius poſt eum, ſtatua ſalis effecta eſt. Gen. 19. Græcè eſt ςήλη ἁλός. Ebraice à נציב. unde *Niſibis*, quæ & *Neſebis*, & *Najebis*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius apud Stephanum *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Diſtat à mari Sodomeno duabus leucis: conſtatq; adhuc cumulus ille*, ait Benjamin in Itinerario, *qui à gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad priſtinam creſcit molem.* Thargum Hieroſolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodomæ, reſpexit poſt ſe, ut videret quid tandem eventurum eſſet domus patris ſui: & ecce ipſa ſtetit* (i. e. manſit) *columna ſalis, duratura uſque ad tempus illud quo reviviſcent mortui.* Hanc ſuo etiam tempore ſuperfuiſſe teſtantur Joſephus & Clemens Ep. ad Romanos; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus. *Sed mulier parum dicto audiens (humano malo, quo agrius vetitis abſtinetur) reflexit oculos, ſtatimque in molem converſa traditur.* Cyprianus:

——— *Et ſimul illic*
In fragilem mutata ſalem ſtetit ipſa ſepulchrum.

Tertullianus carmine de Sodomâ:

——*Ipſa ſibi formam ſine corpore ſervans,*
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam ſi quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex ſeſe ſuggeſtu vulnera complet.

Cæterum uxor Lothi in ſalem converſa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis ſuæ, præterita deſiderare debere, uti notat Auguſtinus. Unde Prudentius:

Nemo memor Sodomæ, quæ mundi forma cremanda eſt,
Ut ſemel, è mediis greſſum promoverit, ore
Poſt tergum verſo reſpectes funera rerum.

Inceſtum hic Lothus cum filiabus ſuis inſcius commiſit. Ratio autem quæ filias ejus ad hoc facinus commovit hæc à Joſepho refertur. Αἱ δ̕ παρθένοι πῦν ἀπολωλέναι τὸ ἀνθρώπινον ὑπολαβοῦσαι γένος, πατρὶ πλησιάζουσι φυλαξάμεναι λαθεῖν, ἐποίουν δ̕ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ μὴ γένος ἐκλιπεῖν. Sulp. Severus: *Lot autem filiæ exiſtimantes humanum genus interiiſſe, concubitum inebriati patris appetiverunt.* Licitum ſiquidem arbitratæ ſunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chryſoſtomus facit, excuſandum eſt.

Lotis, nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non poſſet, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem eſt commutata. Ovid. Met. 9.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet reſponſa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. Saturn. Seneca in Oedipo:

Reſponſa dubiâ ſorte perplexa latent.
Ambage nexa Delphico mos eſt Deo
Arcana tegere. ———

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus, & luſtris. Vide Turneb. Adverſ. 16. 20. & 23. 22. & 10. 11.

Lucanus, Cordubenſis patriâ, poeta egregius, in Piſonianâ conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico præbuit. Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fuſè de eo agit Voſſius, lib. 1. Hiſt. Lat. cap. 26.

Lucas, medicus Antiochenus unus è 4 Evangeliſt. Euſeb. 3. 4.

Lucia, Sicula, ſeu, ut alii volunt, Romana vidua, à proprio filio Chriſtianiſmi accuſata, martyrio coronata ſub Diocletiano. Fuit & alia Syracuſana, ſed virgo, quæ cum bona à parentibus relicta pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Lucianus, presbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ ſub Maximiano. Hieronymus. Suidas.

Lucianus, Samoſatenſis, ſcriptor præſtantiſſimus, & facetiſſimus, primum Chriſtianus, demum fidei deſertor, ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas graviſſimas, nam à canibus devoratus miſerè interiit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 232. Et de ſectis p. 57. Alius ab hoc eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laertius lib. 6.

Lucifer, una errantium ſtellarum, quam & *Venerem* appellamus, quæ mane Solem præcedens, unaque cum Aurorâ ſeſe oſtendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; veſperi autem Solem ſubſequens, *Heſperus* nominatur. Poetæ comparatione ab hâc ſtella deſumptâ ſæpius utuntur. Virg. Æn. 8.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cælo, tenebraſque reſolvit.

Vaſ.

Val. Flaccus lib. 6.

——— Qualis roſeis it Lucifer alis,
Quem Venus Auſtri gaudet producere cælo.

Ovidius Ponticorum lib. 2 eleg. 5.

Surgit Iuleo juvenis cognomine dignus,
Qualis ab Eois Lucifer ortus aquis.

Seneca in Hippolyto:

Qualis eſt primas referens tenebras
Nuncius noctis, modo lotus undis
Heſperus, pulſis iterum tenebris
Lucifer idem. ———

Lucilius, ad quem Epiſtolas ſcripſit Seneca, origine humilis fuit, induſtriâ tamen emerſit, & ad equeſtrem ordinem, tum ad procurationem Siciliæ pervenit. Diſces ex Epiſtolis illis, ſi obſerves. Ingenium illuſtre fuiſſe videtur, literis & Poeticæ etiam amicum, uſque dotibus Senecæ carum. Qui eum mirificè laudat, etſi colore quodam & figuratè, lib. 4. Nat. Qu. initio, quos ipſos libros ei inſcribit. Oſtendit ibi ſub Caio potuiſſe, ſub Claudio. Fidem ejus commendat, invictum muneribus animum, alia digna lectu, ſi quis virum noſſe cupit. In iiſdem Epiſtolis, à juventute ſe ei amicum fuiſſe ſignificat, & ætatem perſeveraſſe. Alia de viro non poſſum, nec cognomen quidem ejus eruere. Nam quod quidam *Juniorem* appellant, inducti loco Senecæ (Ep. 25.) *Junior es? quid refert? Non dinumerantur anni*: puer videt, quam ſit puerile. Ad ætatem ea, non appellationem ſpectant. Lipſius.

Lucilius, vetus, & venuſtus poeta, patriâ Auruncanus, unde *magnus Auruncæ alumnus* dicitur Juv. Sat. 1. qui primus Latinorum Satyras ſcribere aggreſſus eſt. Pacuvio, & Accio florentibus viguiſſe docet Velleius libro altero, & Quint. 17. 21. Natus eſt Olymp. 153. ut apud Hieronymum in Chronico eſt ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169 Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publico funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti teſtatur Porphyrio. Vide Horat. lib. 1. Sat. 10. & quæ iſtic interpretes annotarunt. Perſius:

———Secuit Lucilius urbem
Te Lupe, te Muti, & genuinum fregit in illis.

Juv. Sat. 1.

Enſe velut ſtricto quoties Lucilius ardens
Infremuit.———

Horatius de eodem:

Primores populi arripuit, populumque privatim,
Scilicet uni æquus virtuti, atque ejus amicis.

Lucilius homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis legi velle, neque à doctiſſimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quam ipſe de ſe; Cic. lib. 2. de Oratore. *Lucilius* Baſſus, Judææ legatus, An. Dom. 74. Item miles quidam fortiſſimus Rom. qui cum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, ut ipſe Bruto tempus ad fugam faceret.

Lucilla, virgo filia Nemeſii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillus Tarrhæus, hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis condidit, teſte Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci colligitur. Edidit & adagia. Sanè Zenobius indicat ſe proverbia ſua ex Tarrhæo ac Didymo collegiſſe. Voſſius.

Lucina, Dea partuum præſes, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Prop. lib. 4.

—— Cum Cynaræ traheret Lucina dolores.

Ovid. Faſt. 2.

Gratia Lucinæ dedit hæc tibi nomine lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem Faſt. 6. & Met. 9. Catullus.

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia.*

Lucius, viri proprium, quia luce oriente natus eſt, ſic *Lucia*, nomen mulieris.

Lucius Antonius Commodus Rom. Imp. à primâ ſtatim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratuſque, 300 concubinas & 300 pueros in deliciis habuit. Æl. Spartianus. Coloſſi capite ſublato ſuæ imaginis caput juſſit imponi, Hercules, ac Deus voluit vocari. Vide Herodianum lib. 1.

Lucius Antonius, coſ. cum P. Servilio Iſaurio, ſeditionem movit adverſus Cæſarem, apud Peruſium victus eſt. Appian. lib. 4. Florus 4. 7.

Lucius Patrenſis memoriæ tradidit μεταμορφώσεις. Vide Voſſ. H. Gr. p. 517.

Lucius Corn. Sylla, coſ. cum Pompeio Ruffo, anno U. C. 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cum eſſet multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives ſuos morte multavit, an. U. C. 674. depoſito magiſtratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio ſepultus eſt. Vide *Sylla.*

Lucius Quintius Cincinnatus, Trib. Mil. an. U. C. 370. Idem ab agro acceſſitus, ut Dictator fieret, arans, & ſuâ manu ſemen ſpargens inventus eſt. Perſius Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia Quintî,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

Lucius Septimius Severus, 21 Romanorum Imperator anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Cilicia Niger victus, fugatuſque eſt, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitque & civitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato Albino, Senatores & optimates, quam plurimos occidit, Arabiam Felicem vaſtavit, Armeniorum rex fœdus cum eo init, Augarus Oſrhoenorum rex ei ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet ſecuriores, vallum per 133. m. p. à mari ad mare duxit. Herod. lib. 3.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filia Lucretii Tricipitini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur, addebatque, ſe cum mortuâ jugulatum ſervum poſiturum, ut in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie vero convocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. lib. 1. Juv. Sat. 10.

Sed vetat optari faciem Lucretia qualem
Ipſa habuit.———

Martial. 1. 91.

Eſſe videbaris fateor Lucretia nobis.

Silius lib. 13.

Ecce pudicitiæ Latium decus, inciſa lethi
Fert frontem, atque oculos terræ Lucretia fixos.
Non datur heu tibi Roma, nec eſt quod malle deceret,
Hanc laudem retinere diu.

Sp. Lucretius, Tricipitinus ſocer Tarquinii Collatini Cæſo Bruto in conſulatu ſucceſſit cooptatus à P. Valerio, qui & illi, ut natu majori prius faſces dedit. Verum ætate confectus, quum ad obeunda munera conſularia vires non ſuppeterent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Pulvillus ſucceſſit. Livius Dionyſ. Plut.

T. Lucretius Carus, poeta ſynchronus Tullii & Terentii Varronis, etſi paulo antiquior. Scripſit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor id ipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet: Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſuâ materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Ovidius:

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſuâ ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum ſuum occidit, quem nimis oderat; Lucilia ſuum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompeio & Craſſo 2. Coſ. deceſſiſſe tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induiſſet.

L. Lucullus, vir clariſſimus Rom. qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus, dives, initiis Quæſtorum ampliſſimum dedit. Prætor Africam juſtiſſimè rexit. Adverſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberavit. Cyzicon obſidione ſolvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno ſuo Ponto exuit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubveniente, magnâ felicitate ſuperavit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam, & elegantem ſe convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cœnationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano

Prop. lib. 2. el. 13.

Tunc ego ſim Inachio notior arte Lino.

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ovid. Met. 3.

Prima fide vocisque ratæ tentamina ſumpſit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clauſæque ſuis Cephiſſos in undis
Vim tulit, enixa eſt utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui poſſet amari,
Narciſſumque vocat. ———

Lithobolia, apud Trœzenas feſta, à *lapidum jactu* ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, Liniam, & Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt. Plut.

Lityerſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui advenisſent, compellebat, ut ſecum meterent, deinde præſectis capitibus reliquum corpus manipulis involvebat. Idem inſtituit, ut in honorem Midæ, æſtivus ſive meſſorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityerſæ cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad.

Livia, Druſilla, Augusti Cæſaris conjux ſecunda. De quâ Ovid. Faſt. 1.

Sic Auguſta novum Julia nomen erit.

Ad quæ hæret Marſus: de Juliâ, inquit, Auguſtâ non legimus aliquid ſacri. O pepo! Hæc enim poſtea mariti adoptione in Juliorum domum admiſſa eſt, eique nomen fuit *Julia Auguſta*. Eam autem nepos Claudius conſecraſſe dicitur. Sueton. 5. 11. *Aviæ Liviæ divinos honores & Circenſi pompâ currum elephantorum Auguſteo ſimilem decernendum curavit.* Dio Caſſius, lib. 60. *Τήν τε τήθην τὴν Λιουίαν οὐ μόνον ἱππικοῖς ἀγῶσιν ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεθανάτισεν, ἄγαλμά τε τι ἐν τῷ Αὐγουστείῳ ἱδρύσας, καὶ τὰς θυσίας ταῖς ἀειπαρθένοις ἱεροποιεῖν προστάξας, ταῖς τε γυναιξὶν ὅρκον τὸ ὄνομα αὐτῆς ποιεῖσθαι κελεύσας.* Habuit etiam præter has Virgines Veſtales, ſuam Flaminicam, quò referas vetuſtam hanc baſim, quæ Aquini eſt. *Deutriæ L. F. Pollæ Sacerdoti Divæ Auguſtæ poſt mortem D.D.* Et hoc paſſim in Inſcriptionibus antiquis litatum Juliæ videmus, ut in his fragmentis Fratrum Arvalium:

Divo Auguſto bovem marem
Divæ Auguſtæ vaccam. Neapolis.

T. Livius, hiſtoricus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum. *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus: Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit.* Hunc Caius princeps, tanquam verboſum inſectabatur; Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris ediſcendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coſſ. anno ante nativitatem Ennii. Vide Voſſ. Poet. Lat. pag 3.

Lobon, Argivus, librum de Poetis conſcripſit. Laertius & Epimen. & Thalete.

Locuſta venefica Neroni grata, ex Galliis evocata; cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tac. lib. 11. Juven. Sat. 1.

Inſtituitque rudes melior Locuſta propinquas.

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finitâ peſtilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca in Oedip.

——— *Una jam ſupereſt ſalus,*
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Longimanus, Artaxerxes, rex Perſarum, ſic dictus quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus Caſſius, Philoſophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit ſub Aureliano Cæſare. Libellum ejus *περὶ ὕψους*, ſive *de ſublimi dicendi genere*, hodie habemus.

Longus Sophiſta, ſcripſit Paſtoralium de Daphnide & Chloe, libros quatuor. Gothofredus Jungermannus recenſuit, in latinum ſermonem vertit & notas addidit. Hanoviæ 1605. Poſtea vero Petrus Moll. Snecanus recenſuit, in latinum ſermonem convertit, notis, & animadverſionibus illuſtravit. Franekeræ, 1660.

Lot, fil. Haran. Gen. 11. quem *δίκαιον* vocat D. Petrus. 2 Ep. c. 2. verſ. 7. Ejus uxor cùm intueretur ulterius poſt eum, ſtatua ſalis effecta eſt. Gen. 19. Græcè eſt *στήλη ἁλός*. Ebraice à נציב, unde *Niſibis*, quæ & *Neſebis*, & *Naſebis*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius apud Stephanum *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Diſtat à mari Sodomeno duabus leucis: conſtatq; adhuc cumulus ille*, ait Benjamin in Itinerario, *qui à gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad priſtinam creſcit molem.* Thargum Hieroſolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodomæ, reſpexit poſt ſe, ut videret quid tandem eventurum eſſet domui patris ſui: & ecce ipſa ſtetit* (i. e. manſit) *columna ſalis, duratura uſque ad tempus illud quo reviviſcent mortui.* Hanc ſuo etiam tempore ſuperfuiſſe teſtantur Joſephus & Clemens Ep. ad Romanos; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus: *Sed mulier parum dicto audiens (humano malo, quo ægrius vetitis abſtinetur) reflexit oculos, ſtatimque in molem converſa traditur.* Cyprianus:

——— *Et ſimul illic*
In fragilem mutata ſalem ſtetit ipſa ſepulchrum.

Tertullianus carmine de Sodomâ:

——*Ipſa ſibi formam ſine corpore ſervans,*
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam ſi quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex ſeſe ſuggeſtu vulnera complet.

Cæterum uxor Lothi in ſalem converſa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis ſuæ, præterita deſiderare debere, uti notat Auguſtinus. Unde Prudentius:

Nemo memor Sodomæ, quæ mundi forma cremanda eſt,
Ut ſemel, è muris greſſum promoverit, ore
Poſt tergum verſo reſpectet funera rerum.

Inceſtum hic Lothus cum filiabus ſuis inſcius commiſit. Ratio autem quæ filias ejus ad hoc facinus commovit hæc à Joſepho refertur. *Αἱ δὲ παρθένοι πᾶν ἠφανίσθαι τὸ ἀνθρώπινον ὑπολαβοῦσαι γένος, πατρὶ πλησιάζουσιν ἐπιτηδεύσασαι λαθεῖν, ἐποίουν δὲ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ μὴ γένος ἐκλιπεῖν.* Sulp. Severus: *Lot autem filiæ exiſtimantes humanum genus interiiſſe, concubitum inebriati patris appetiverunt.* Licitum ſiquidem arbitratæ ſunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chryſoſtomus facit, excuſandum eſt.

Lotis, nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non poſſet, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem eſt commutata. Ovid. Met. 9.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet reſponſa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. Saturn. Seneca in Oedipo:

Reſponſa dubiâ ſorte perplexa iacens.
Ambage nexa Delphico mos eſt Deo
Arcana tegere. ———

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus, & luſtris. Vide Turneb. Adverſ. 16. 20. & 23. 22. & 10. 11.

Lucanus, Cordubenſis patriâ, poeta egregius, in Piſonianâ conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico præbuit. Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fusè de eo agit Voſſius, lib. 1. Hiſt. Lat. cap. 26.

Lucas, medicus Antiochenus unus è 4 Evangeliſt. Euſeb. 3. 4.

Lucia, Sicula, ſeu, ut alii volunt, Romana vidua, à proprio filio Chriſtianiſmi accuſata, martyrio coronata ſub Diocletiano. Fuit & alia Syracuſana, ſed virgo, quæ cum bona à parentibus relicta pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Lucianus, presbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ ſub Maximiano. Hieronymus. Suidas.

Lucianus, Samoſatenſis, ſcriptor præſtantiſſimus, & facetiſſimus, primum Chriſtianus, demum fidei deſertor, ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas graviſſimas, nam à canibus devoratus miſerè interiit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr p. 232. Et de ſectis p. 57. Alius ab hoc eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laertius lib. 6.

Lucifer, una errantium ſtellarum, quam & *Venerem* appellamus, quæ mane Solem præcedens, unaque cum Aurorâ ſeſe oſtendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; veſperi autem Solem ſubſequens, *Heſperus* nominatur. Poetæ comparatione ab hâc ſtella deſumptâ ſæpius utuntur. Virg. Æn. 8.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cælo, tenebraſque reſolvit.

Val.

Val. Flaccus lib. 6.

——— Qualis roſeis it Lucifer alis,
Quem Venus illuſtris gaudet producere cælo.

Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 5.

Surge Faleo juvenis cognomine dignus,
Qualis ab Eois Lucifer ortus aquis.

Seneca in Hippolyto:

Qualis eſt primas referens tenebras
Nuncius noctis, modo lotus undis
Heſperus, pulſis iterum tenebris
Lucifer idem ———

Lucilius, ad quem Epiſtolas ſcripſit Seneca, origine humilis fuit, induſtriâ tamen emerſit, & ad equeſtrem ordinem, tum ad procurationem Siciliæ pervenit. Diſces ex Epiſtolis iſtis, ſi obſerves. Ingenium illuſtre fuiſſe videtur, literis & Poeticæ etiam amicum, uſque dotibus Senecæ carum. Qui eum mirificè laudat, etſi colore quodam & figuratè, lib. 4. Nat. Qu. initio, quos ipſos libros ei inſcribit. Oſtendit ibi ſub Caio potuiſſe, ſub Claudio. Fidem ejus commendat, invictum muneribus animum, alia digna lectu, ſi quis virum noſſe cupit. In iiſdem Epiſtolis, à juventute ſe ei amicum fuiſſe ſignificat, & ætatem perſeveraſſe. Alia de viro non poſſum, nec cognomen quidem ejus eruere. Nam quod quidam *Juniorem* appellant, inducti loco Senecæ (Ep. 25.) *Junior es? quid refert? Non dinumerantur anni*: puer videt, quam ſit puerile. Ad ætatem ea, non appellationem ſpectant. Lipſius.

Lucilius, vetus, & venuſtus poeta, patriâ Auruncanus' unde *magnus Auruncæ alumnus* dicitur Juv. Sat. 1. qui primus Latinorum Satyras ſcribere aggreſſus eſt. Pacuvio, & Accio florentibus viguiſſe docet Velleius libro altero, & Quint. 17. 21. Natus eſt Olymp. 153. ut apud Hieronymum in Chronico eſt ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169 Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publico funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti teſtatur Porphyrio. Vide Horat. lib. 1. Sat. 10. & quæ iſtic interpretes annotarunt. Perſius:

———Secuit Lucilius urbem
Te Lupe, te Muti, & genuinum fregit in illis.

Juv. Sat. 1.

Enſe velut ſtricto quoties Lucilius ardens
Infremuit.———

Horatius de eodem:

Primores populi arripuit, populumque privatim,
Scilicet uni æquus virtuti, atque ejus amicis.

Lucilius homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis legi velle, neque à doctiſſimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe, quam ipſe de ſe; Cic. lib. 2. de Oratore. *Lucilius* Baſſus, Judææ legatus, An. Dom. 74. Item miles quidam fortiſſimus Rom. qui cum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, ut ipſe Bruto tempus ad fugam faceret.

Lucilla, virgo filia Nemeſii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano Pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillus Tarrhæus, hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis condidit, teſte Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci conſtat. Edidit & adagia. Sanè Zenobius indicat ſe proverbia ſua ex Tarrhæo ac Didymo collegiſſe. Voſſius.

Lucina, Dea partuum præſes, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Prop. lib. 4.

—— Cum Cynaræ traheret Lucina dolores.

Ovid. Faſt. 2.

Gratia Lucinæ dedit hæc tibi nomine lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem Faſt. 6. & Met. 9. Catullus.

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia*.

Lucius, viri proprium, quia luce oriente natus eſt, ſic *Lucia* nomen mulieris.

Lucius Antonius Commodus, Rom. Imp. à primâ ſtatim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratuſque, 300 concubinas & 300 pueros in deliciis habuit. Æl. Spartianus. Coloſſi capite ſublato ſuæ imaginis caput juſſit poni, Hercules, ac Deus voluit vocari. Vide Herodianum lib. 1.

Lucius Antonius, coſ. cum P. Servilio Iſaurico, ſeditionem movit adverſus Cæſarem, apud Peruſiam victus eſt. Appian. lib. 4. Florus 4. 7.

Lucius Patrenſis memoriæ tradidit μεταμορφώσεις, Vide Voſſ. H. G. p. 317.

Lucius Corn. Sylla, coſ. cum Pompeio Ruffo, anno U. C. 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cum eſſet multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives ſuos morte multarit, an. U. C. 674. depoſito magiſtratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio ſepultus eſt. Vide *Sylla*.

Lucius Quintius Cincinnatus, Trib. Mil. an. U. C. 370. Idem ab agro acceritus, ut Dictator fieret, arans, & ſuâ manu ſemen ſpargens inventus eſt. Perſius Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia Quinti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

Lucius Septimius Severus, 21 Romanorum Imperator anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Cilicia Niger victus, fugatuſque eſt, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitque & civitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato Albino, Senatores & optimates, quam plurimos occidit, Arabiam Felicem vaſtavit, Armeniorum rex fœdus cum eo iniit, Augarus Oſthœnorum rex ei ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet ſecuriores, vallum per 133. m. p. a mari ad mare duxit. Herod. lib. 3.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filia Lucretii Tricipitini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur; addebatque, ſe cum mortuâ jugulatum ſervum poſiturum, ut in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie vero convocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. lib. 1. Juv. Sat. 10.

Sed vetat optari faciem Lucretia qualem
Ipſa habuit.———

Martial. 1. 91.

Eſſe videbaris fateor Lucretia nobis.

Silius lib. 13.

Ecce pudicitiæ Latium decus, inclyta lethi
Fert frontem, atque oculis terræ Lucretia fixis.
Non datur heu tibi Roma, nec eſt quod malle deceret,
Hanc laudem retinere diu.

Sp. Lucretius, Tricipitinus ſocer Tarquinii Collatini Cæſo Bruto in conſulatu ſucceſſit cooptatus a P. Valerio, qui & illi, ut natu majori prius faſces dedit. Verum ætate confectus, quum ad obeunda munera conſularia vires non ſuppeterent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Pulvillus ſucceſſit. Livius Dionyſ. Plut.

T. Lucretius Carus, poeta ſynchronus Tullii & Terentii Varronis, etſi paulo antiquior. Scripſit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor id ipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet: Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſuâ materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Ovidius:

Carmina ſublimis tunc ſunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſuâ ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum ſuum occidit, quem nimis oderat; Lucilia ſuum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompeio & Craſſo 2. Coſ. deceſſiſſe tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induiſſet.

L. Lucullus, vir clariſſimus Rom. qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus, dives, munus Quæſtorum ampli ſumum dedit. Prætor Africam juſtiſſimè rexit. Adverſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberavit. Cyzicon obſidione ſolvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno ſuo Ponto exuit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubveniente, magnâ felicitate ſuperavit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam, & elegantem ſe convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cœnationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni otriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano

epularum apparatu, in Proverbium pene venerit. Nimius in habitu, maxime ſignorum, & tabularum amore flagravit. Poſt eum alienatâ mente deſipere cœpit, tutela ejus M. Lucullo fratri permiſſa eſt. Vir fuit omnino eloquens, & utraque linguâ exercitus, ita ut Sylla commentarios de rebus a ſe geſtis ei dicarit, conditione eâ, ut illos digereret, ac poliret, teſte Plut. in ejus vitâ, ex quo etiam dicimus Lucullum ipſum ſcripſiſſe Græcè hiſtoriam Belli Marſici. Horat. 1 Ep. 6.

——— Chlamydes Lucullus, (ut aiunt)
Si poſſet centum ſcenæ præbere rogatus,
Qui poſſum tot? ait. tamen & quæram, & quot habebo
Mittam: poſt paulo ſcribit, ſibi millia quinque
Eſſe domi chlamydum: partem vel tolleret omnes.

Sen. ad Polybium: *Quid referam duorum Lucullorum diremptam morte concordiam?*

Lucumo, C. *Luciano* Propertio; ſic enim ille.

Prima Galeritus poſuit tentoria Lucmon.

Vocabulum Tuſcum, quo Rex ſignificabatur, ut Servius auctor eſt in Æn. 2. Et ita videtur uſus Sidonius lib. 5. ep. 7. *Temperas Lucumonem noſtrum Tanaquil ſua.* Loquitur enim de Chilperico rege. Aliter Feſtus. *Lucumones*, inquit, *homines inſani dicti, quod loca ad quæ veniſſent, infeſta redderent.* Vide Scaligerum ibidem & in illud Auſonii:

Salito detes ſi cor pingeris aceto,
Anticipeſque tuum Samii Lucumonis acumen.

Voſſius *Lucumonem* & *Λυκάονα* eoſdem eſſe, planeque Latinum ſive Thuſcum illud ex Græco hoc factum putat. *Λυκάων* enim Arcadiæ rex fuit, ac Arcadia ab eo aliquando *Lycaoniæ* nomen habuit. Is autem in lupum à Jove commutatus dicitur, ut præter poetas tradit Pauſanias. Conſtat etiam *Λυκάονας* dici, qui vulgò *Λυκάνθρωποι*. Eſt vero *Lycanthropia* Melancholiæ genus, quo qui laborant, noctu luporum inſtar exeunt, & uſque dum luceſcat circa mortuorum corpora verſantur; ut ex Æginetâ & Ætio conſtat. Quæ qui conſideravit, non mirabitur uti *Λυκάων* apud Græcos ita Lucumo apud Thuſcos (qui ex Arcadiâ in Italiam venere) utramque habuiſſe notionem, puta ut tum pro rege, ſeu præfecto, tum pro Melancholico vel inſano ſumeretur.

Luitprandus, Ticinenſ. Eccleſiæ Levita ſive Diaconus, poſtea vero Epiſcopus Cremonenſis, hiſtoriam ſcripſit de rebus ſuo tempore per Europam geſtis; floruit vero ſub Ottone primo Imperatoris. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 344.

Luna, Dea apud veteres, eadem quæ *Lucina*. Cic. lib. 2. de N. D. *Luna à lucendo nominata ea enim eſt Lucina.* Ut vero Soli quadriga, ſic Lunæ biga a Poetis attribuitur. Tertull. de Spect. cap. 9. *De jugo vero quadrigas Solis, bigas Lunæ ſanxerunt.* Sen. in Herc. Oetæo:

Cujus ad primos Hecate vapores
Laſſa nocturnæ levat ora bigæ.

Manilius in Aſtronom.

Quadrijugis ut Phœbus equis, & Delia bigis.

Papinius:

Roriſera gelidum tenuaverat aera bigâ.

Fulgentius ubi totam curruum Solis & Lunæ fabulam paucis complectitur:

Solverat ignivomos mundi regione peractâ
Quadrupes, gelidumque rotis ſepeſecerat orbem
Rector, & auratis colla ſpoliabat habenis.
Jam Phœbus diſjungit equos, jam Cynthia jungit,
Quaſque ſoror liquit, frater pede temperat undas,
Tum Nox ſtellato cælum circumlita peplo
Cærula vorigenis pigreſcere juſſerat alis,
Aſtrigeroque nitent diademate Luna bicornis
Bullis tum bijugis conſcenderat æthera tauris.

Idem Fulgentius Lunam modo ab equis, modo a tauris trahi ſignificavit. Equos ei tribuit Hom. in Hymnis, Manilius, & Ovidius 1. Triſt.

Lunaque nocturnos alta regebat equos

Quorum unum album, alterum album ſcribit Boccatius. Vaccas autem ei tribuunt Auſonius:

Jam ſuccedentes quatiebat Luna juvencas.

Prudentius:

Nunc bijuga frænare boves.

At Avienus & Claudianus juvencos, ſeu boves mares, ad ſterilitatem Lunæ ſpectantes, ut & ii qui Mulas currui ejus junxere. Qui vero cervos ad Lunæ in curſu ſuo perficiendo velocitatem attenderunt. Macrob. lib. 1. Sat. adducit Philochorum in Atthide Venerem eſſe Lunam, ejus Sacrificium facere viros veſte muliebri, mulieres cum viris, quod eadem & mas & fœmina crederetur. Apul. lib. 2. Tranſf. ad Lunam: Sed tu cœleſtis Venus, quæ primis rerum exordiis ſexuum diverſitatem generato amore ſociaſti, &c. Unde Aug. de C. D. 7. 15. *Ibi eſt & ſtella omnium clariſſima* quæ ab eis appellatur Venus, & tamen eandem Venerem eſſe etiam Lunam volunt, quamvis de illo fulgentiſſimo ſidere apud eos tanquam de malo aureo Juno Venuſque contendant. Paganis autem veteribus perſuaſum eſt magicis incantamentis detrahi cœlo Lunam poſſe. Virg. in Pharmaceut.

Carmina vel cœlo poſſunt deducere Lunam.

Maga apud Horat. inſultat & jactabunda:

An quæ movere cereas imagines
Ut ipſe noſti curioſus, & polo
Deripere Lunam vocibus poſſim meis
Poſſum crematos excitare mortuos
Deſiderique temperare poculum.

Ovid. de Medeâ:

Illa reluctantem curſu deducere Lunam
Nititur & tenebras addere Solis equis.

Idcirco nutrix apud Sen. in Hippol. cum Lunam veneratur, ad hunc loquitur modum:

Sic te gerentem fræna nocturni ætheris,
Detrahere nunquam Theſſali cantus queant.

Adjuvari autem putabant Lunam ſic laborantem ſonitibus permagnis, ne voces incantantium eò poſſint pervenire, ut ab eâ exaudirentur. Idcirco, pelves & tympana & cymbala pulſabantur. Hoc enim prodeſſe plurimum exiſtimabant. Propert.

Cantus è curru Lunam deducere tentant,
Et facerent, ſi non æra repulſa ſonent.

Unde Juvenalis argutè de fœmina loquaciſſima Sat. 6.

Una laboranti poterit ſuccurrere Lunæ.

Luc. lib. 6. de Magorum vi loquens:

——— Illis & ſidera primum
Præcipiti deducta polo, Phœbeque ſerena
Non aliter diris verborum obſeſſa venenis
Palluit, & nigris, terrenisque ignibus arſit,
Quam ſi fraterna prohiberet imagine tellus
Inſereretque ſuas flammis cœleſtibus umbras.
Et patitur tantos cantu depreſſa labores
Donec ſuppoſitas propior deſpumet in herbas.

Vide plura quæ nos in *Theſſalia*. Fiebat autem hoc cum Luna deficeret, amoto Sole interjectu terræ, cujus rationem ignorabant veteres. Unde Plin. l. 2. de his qui cauſas defectuum Solis Lunæq; prodiderunt loquens, *Viri*, inquit, *ingentes ſupraque mortalium naturam tantorum numinum lege deprehenſa*, & miſera hominum mente abſolutâ in defectibus Stellarum ſcelera aut mortem aliquam ſiderum paventes: quo in metu fuiſſe Steſichori & Pindari vatum ſublimium ora palam eſt, deliquio Solis & in Luna veneficia arguente mortalitate, & ob id *crepitu diſſono auxiliante*. Nec mirum eſt creditum olim rudi hominum generi Lunam cœlo auferri, cum noſtrâ memoriâ ſit populus qui Lunam ab Aſino epotam credidit cum is aſinus de fluvio biberet, quæ Lunæ ſpeciem, ut fit, reddebat, illaque objectu nubis ſubito ſe condidiſſet, aſinuſque in carcerem conjectus, & poſt legitimam quæſtionem ſectus eſt ut Lunam mundo redderet. Ut Claudianus:

Dixit. & extemplo frondosâ fertur ab Alpe
Trans pelagus, cervi currum ſubiere jugales.

Loquitur de Lunâ.

Lupa, quæ & *Acca Laurentia*, ſive *Larentia*, Fauſtuli uxor, paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolemnia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant hanc cauſam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe: eâ ue re intellectâ Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos uſque oppreſſos prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolemnem, ut Lupercalia a nudis celebrarentur. Virgil. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Rettulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra:

Hic exultantes Salios nudoſque Lupercos.

Juvenalis:

Nil prodeſt agilis palmas præbere Luperco.

Lupercalia itaque nomen habuerunt à *Lupercis*, quorum plures ſodalitates fuere. Una Fabiorum, altera Quintiliorum: & hæ

Addita poſtea eſt tertiorum à C. Jul. Cæſare; cujus tertionis mentio apud Dionem lib. 44. Verba ſunt: Λουπερκαλίοις τε ἐς τὰς τοῦ Πανὸς γυμνοπαιδίας, τρίτην τὴν ἑταιρίαν, ἣν Ἰουλίαν ὠνόμασε. Tria ergo Romæ Lupercorum collegia, quæ ſacra quotannis rite facerent. Hæc aliquantulum remiſſa Auguſti ævo, ſed ab eodem met reſtituta. Suetonius lib. 2. *Nonnulla etiam ex antiquis ceremoniis paulatim abolita reſtituit*, ut Salutis augurium, *Diale Flaminium, ſacrum Lupercale*. Hæc Neapolis, qui etiam in illud Faſt. 2.——*Nudos Aurora Lupercos aſpicit*: De hoc more, inquit, Plut. in C. Cæſare: Τῶν δ' εὐγενῶν νεανίσκων καὶ ἀρχόντων πολλοὶ διαθέουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν γυμνοί, σκύτεσιν λασίοις τοὺς ἐμποδὼν ἐπὶ παιδιᾷ καὶ γέλωτι παίοντες. Subligacula tamen habebant circa pudenda ex optimis pellulis caprarum, quas in ſacrificio fecerant. Dionyſ. lib. 1. Ἡρῴας ἔχειν τοὺς ἀεὶ τὸ Παλλάντιον οἰκοῦντας τῶν νέων ἐκ τοῦ Λυκαίου τεθυκότας περιελθεῖν δρόμῳ τὴν κώμην γυμνοὺς ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς τῶν νεοθύτων. Nudos uſque ad tunc illis unctum, neſcio an vulgo notum, ſed eruo ex Appian lib. 2. Bell. Civil. Ἀντώνιος ὑπατεύων σὺν αὐτῷ Καίσαρι καὶ διαθέων τότε γυμνὸς ἀληλιμμένος (ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τῆς ἑορτῆς ἱερεῖς) ἐπὶ τὰ ἔμβολα ἀναδραμὼν ἐστεφάνωσε διαδήματι. Uncti igitur & ſeminudi diſcurrebant vicatim ludentes, hinc *Ludii* appellati. Tertullianus de Spectac. *Sed etſi Varro ludos à Ludo, i. e. à luſu interpretatur, ſicut & Lupercos ludos appellabant, quòd ludendo diſcurrant.* Qui legunt utrobique *Ludios*, non damno. Idem enim antiquis aliquando fuit *ludus* & *luſus*. Porro ex Arcadiâ hæc ſacra in Latium cum Evandro tralata fuere, quod & ſupra monuimus. Plut. in vitâ Romuli. Τὸ γοῦν τῆς ἑορτῆς Ἑλληνιστὶ σημαίνει Λύκαια, καὶ δοκεῖ διὰ τοῦτο παμπάλαιος ἀπ' Ἀρκάδων εἶναι τῶν μετ' Εὐάνδρου. Clem. Strom. 1. ubi de Carmentâ: ἦν τοὺς Εὐάνδρου ὁ τὸ ἐν Ῥώμῃ τοῦ Πανὸς ἱερὸν τὸ Λουπέρκιον καλούμενον κτίσας. Hoc tamen auxerunt poſtea magnis ſumtibus Romani, teſte Halicarn. lib. 1. Nam vetus illud Arcadicum fuit humile, & in ſpeluncâ multâ fronde perfectâ. De quo idem: Ἔνθα βωμὸν ἱδρυσάμενοι τῷ θεῷ τὴν πάτριον θυσίαν ἐπετέλεσαν, ἣν μέχρι τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ῥωμαῖοι θύουσιν ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ.

Luſi, vel *Luſſa* (ἔνθα ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα), inquit Schol. Callimach. Arcadiæ vicus Pauſaniæ, Steph. & Polyb. ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. Callim. Hymn. 3. ubi de Præto 2. templa condente:

——Τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρη, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἀγριὸν εἵλεο παίδων.

Lyæus, unum ex Liberi patris cognominibus παρὰ τὸ λύειν, quod vino mentes & curæ ſolvuntur. Horat. Epod. 9.

Curam, metumque Cæſaris rerum juvat
Dulci Lyæo ſolvere.——

Petronius in Satyrico:

Anciulæ ſolutæ manus.——

Iterum:

Cum ſolutus mero amiſiſſem ebrias manus.

Oppianus 4. Κυνηγ.

——Ὑπὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ.

Ovid.

Turpe jacens mulier multo reſoluta Lyæo.

Forſan & huc referendum Propertianum illud l. 3. Eleg. 5.

Me juvat & multo mentem vincire Lyæo,
Et caput in vernâ ſemper habere roſâ.

Lycambes, Neobules pater, qui cum filiam ſuam Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque pœnitentiâ ductus non tradidiſſet, tum acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, ut, unà cum filia laqueo vitam finierit. Horat. Epod. 6.

——*In malos aſperrimus*
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Hinc *Lycambeus*. Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelaſgi fil. quem Jupiter, quod aram ſuam in Lyceo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutavit. Pauſan. in Arcadicis. Ovid. tamen Met. 1. aliam tradit transformationis hujus cauſam, quæ ſic ſe habet. Jupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inaudiſſet, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto coelo in terram deſcendit, aliquotque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam pervenit ad Lycaonis regiam. Ubi cum ſe Deum eſſe ſignificaſſet, vulguſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, eâ ipſe nocte periculum ſe facturum dixit, Deumne an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatuſque eſt noctu dormientem interimere. Quod cum fruſtra tentaſſet, aliâ ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides a Moloſſorum gente ad ſe miſſos, horum unum jugulavit: partimque aſſum, partimque elixum Jovi epulandum appoſuit. Cujus rei immanitate indignatus Jupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſumque in ſylvas fugientem in lupum transformavit. Hinc *Lycaonius*, ut *axis Lycaonius* i. e. Urſa major, in quam Calliſto Lycaonis filia creditur transformata. Ovid Triſt. 1.

Quæque Lycaonio terra ſub axe jacet.

Idem Met. 1.

Fæda Lycaoniæ referens convivia menſæ.

Nonnus Baſſaricorum lib. 18.

Ἕλλυεν ὡς ὑπέδεκτο τεὸν γενετῆρα Λυκάων
Αὐτὸν ὁμῶς μακάρεσσι· καὶ ὡς χερὶ δαίξας
Νήπιον ἀγνώσσοντι τεῷ παρέβαλλε τοκῆι, &c.

Item Nelei fil. & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ab Achille occiſus. Item Gnoſius faber, & artifex enſis quem Aſcanius dedit Euryalo. Virg. Æn. 9.

Lycaſte, filia Priami ex concubinâ, cujus amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus ſororis Hecubæ filius eam uxorem duxit. Item *Lycaſte* meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cum Buten Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, ejus concubitu uſa, Erycen ei peperit; quo factum eſt ut apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuiſſe.

Lycæas, Naucratita, Αἰγυπτιακὰ conſignavit, ut cognoſcimus ex Athenæo lib. 14. Meminit & *Lycææ* Plin. in Elencho eorum, quos ſequitur lib. 36.

Lycidas, Centaurus, unus ex iis qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis ſunt interfecti. Ovid. Met. 12.

At non Eurynomus, Lycidaſque & Areus, & Imbreus
Effugere necem——

Eſt & nomen paſtoris apud Virg. Ecl. 9.

Lycimnia, amica Horatii. Carm. 2. Od. 12.

Me dulces dominæ muſa Lycimniæ
Cantus me voluit dicere Lucidum,
Fulgentes oculos, & benè mutuis
Fidum pectus amoribus.

Lycius, Apollo ἀπὸ τοῦ λύκου, i. e. *à lupo* ſic dictus, quòd ſicut lupi pecora rapiunt; ita Sol humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem, quæ præcedit ſolis ortum λύκην appellarunt, idque temporis hodiè quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum, quia in Lyciâ maxime clarus fuit ob luporum interfectionem.

Lycomedes, Scyri inſ. rex, cui Thetis filium ſuum Achillem, dormiente præceptore ſuo Chirone, clam raptum ſervandum tradidit, ut ibi inter ejuſdem regis filias (erat enim facie venuſtâ, & puellari, ita ut facile pro puellâ ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reverſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quem cum deliteſceret Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eo Pyrrhum ſuſcepit. Deidamiæ vero & Achillis egregium Epithalamium ſcripſerat Bion, cujus fragmentum ex 2 MS libris edidit Fulvius Urſinus. Ejus Idyllii ductum initio Achilleidos videtur ſecutus & expreſſiſſe Statius. Ita enim canere orditur Lycidas:

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποτ' ὁ βώκαλος, ἆγε δ' ἐς Ἴδαν
Οἰνώνῃ κακὸν ἄλγος, ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιικόν, οὐδέ τις Ἕλλην
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, φέρων δύστανον Ἄρηα.
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόρον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα.
Καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρηΐσι, καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ.
Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηιδαμείᾳ,
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
Καλὸν ἀνὰ στάμον' ἄειρε, τὰ δ' ἅδεα δαίδαλ' ἐπαίνει, &c.

Scholiaſtes Homeri: Λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθοῦσαν περὶ Ἀχιλλέως ὅτι, εἰ μὲν μείνῃ ἐν τῇ Φθίᾳ, οὐ συμπλεύσας Ἕλλησιν εἰς τὸ Ἴλιον, πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ζωή, ἄδοξος δέ. Εἰ δὲ συνέλθοι αὐτοῖς, ἔσται ὀλιγοχρόνιος μέν, ἀλλ' ἀοίδιμος καὶ εὐκλεής. Ὅθεν ὡς προειδυῖα ἡ Θέτις τοῦτο, ἣν αὐτὸν παρεδόθη εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα, ὡς κόρην ἐν τῇ Σκύρῳ. Item *Lycomedes* Creontis filius. Hom. Iliad. 9. Vide Palmerium ad auctores Græcos, pag. 429.

Lycon Jaſenſis, Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athen. lib. 10. Alius Socraticus, ſive Peripateticus, eloquens & in dicendo ſuavis, adeo ut *Glycon* à dulcedine dicendi appellaretur. Tertius Poeta. Quartus Epigrammatum ſcriptor. Laertius.

Lycophron, poeta Chalcidenſis, Sophoclis Grammatici, adoptione vero Lyci Rhegini fil. inter ſeptem poetas, qui *Pleiades* dice-

dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Fuêrunt autem hi Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philiſcus, Homerus Junior, ac Lycophron. Alii aliter numerant. Scripſit Alexandram poema valde obſcurum: unde Statius in Sylvis.

—— Tenebraſque Lycophronis atri.

In eo mentionem facit de vaticiniis Caſſandræ, exorſuſque ab Hercule, & rebus Trojanis, proſequitur uſque ad Alexandrum Macedonem. De hujus morte Ovid. in Ibin:

Utque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Periandri Corinthiorum regis fil. qui matrem occiderat, vivente adhuc patre, de quo multa Herod. lib. 3. & Laertius in Periandro.

Lycoris, Volumnii ſenatoris liberta, vero nomine *Cytheris* dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. Ecl. 10.

—— Tua cura Lycoris
Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycurgides, Lycurgi fil. Ovid. in Ibin:

Quique Lycurgiden laceraret ab arbore natum,
Idmonaque audacem te quoque rumpat aper.

Lycurgus, Nemeæ rex, Archemori pater. Stat. Theb. 5. Vide Hypſipyle. Hic cum fortiſſimo Heroe Amphiarao armis pugnaſſe dicitur tantâ vi ut Adraſtus & Tydeus duellum diremerint. Pauſ. lib. 3. Ἑρμῆς δὲ πρὸς Ἀλέξανδρον κεκοσμημένας ἄγει τὰς θεάς. Ἄδραστος δὲ καὶ Τυδεὺς Ἀμφιάραον καὶ Λυκοῦργον τὸν Προνάκτος μάχης καταπαύουσι. Item *Lycurgus* gigas ab Oſiride in Thracia peremptus. Beroſus lib. 5. Diodorus Sic. lib. 1.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis, cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, uxorem gravidam reliquiſſe; quod ubi primum cognovit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, Tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto, Charilao ei nomen erat, regnum fideliter reſtituit. Verùm cum civitatem peſſime inſtitutam animadverteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam animum adjecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longâ peregrinatione didicerat, civitati utilia fore, Delphos ſeſe contulit, ut Dei quoque conſilium in re ſanctiſſimâ exploraret. Cumque Pythia conſilium ejus à Phœbo maxime probari, deique potius, quam hominis inventum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro armatis aliquot occupato, leges ſuas profert, quibus cum jam cives mediocriter aſſuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quidpiam ſupereſſe, quod ad civitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eaque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reipublicæ intereſſe, ut leges quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inviolatæ ſervarentur, idque ita futurum, primum à regibus, deinde a cæteris omnibus juſjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam reſpondendum audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſſimamque fore civitatem eam in quâ illæ quam diutiſſimè ſervarentur, conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum, ne illi aliquando jurejurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam Oraculo, amicoſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cyrrham conceſſit, ubi mox ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Cretâ interiiſſe volunt, ubi etiam ſepulchrum ejus apud Pergameam urbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia ejus in patriam merita, divinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum. Juſtinus lib. 3. *Proficiſcitur autem in Cretam, ibique perpetuum exilium egit, abjicique in mare oſſa ſua moriens juſſit, &c.* In Samo autem vitâ exceſſiſſe Lycurgum author eſt Heraclides: Λυκοῦργον ἐν Σάμῳ ἐπελθόντα, καὶ τὰ Ὁμήρου πρῶτον παρὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κρεωφύλου λαβόντα, πρῶτος διακομίσαι εἰς Πελοπόννησον. Sed ibi legendum, monente Iſ. Voſſio, Ἐν Σάμῳ ἐγένετο, ut eſt in MS. Sami enim aliquandiu egit. Claud. de Mallii conſul.

Spartanis potuit robur præſtare Lycurgus
Matribus, & ſexum leges vicere ſeveræ:
Civibus & veteris ignavo credere muro
Turpius objecit nudam Lacedæmona bellis.

Idem in Conſul. Quarto:

— Sic armipotens Lacedæmon
Deſpexit muros, rigido munita Lycurgo.

Quanquam vero Lycurgus Laconibus leges præſcripſerit, non tamen earum conditor fuit, Lacedæmonii enim leges ab Athenienſibus hauſere. Iſocrates Panathenaico: Οὐχ ὡς Λυκοῦργος τι τούτων εὑρετὴς, ἢ διανοηθεὶς, ἀλλ' ὡς μιμησάμενος τὴν διοίκησιν ὡς δυνατὸν ἄριστα τὴν τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων καὶ τὴν δημοκρατίαν κατασκευάσας παρ' αὐτοῖς τὴν ἀριστοκρατίᾳ μεμιγμένην.

Lycurgus, Thraciæ rex, fil. Dryantis, qui quod Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi juſſit. Plut. in lib. De Poetarum utilitate. Hinc datus poetis locus fabulæ Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeo ut nutrices illius in Nysâ latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, ut præcipiti fugâ trajecto mari in Naxum ſe receperit: ideoque juſtâ numinum irâ Lycurgum in furorem converſum, & tibias ſibi ſuccidiſſe. Virg. Æn. 2.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Propertius 3. 17.

Veſanumque novâ nequicquam in vite Lycurgum.

Horat. lib. 2. Od. 19

Thracis & exitium Lycurgi.

Papin. Theb. 5.

—— Nec inhoſpita tecta Lycurgi.

Ubi Barthius: Alluſum ad alterum Lycurgum, inhoſpitalem nempe qui hoc removetur. De illo Petronius: *Omnes fabulæ habuerunt ſine æmulo complexus: At ego ſocietatem recepi hoſpitem Lycurgo crudeliorem.* In quo fruſtra laborant Schioppius & Salaſius. Proverbium enim fecit *crudelitas Lycurgi*, qui nec hoſpitibus pepercerit; nec quicquam illorſum facit Virgilii locus. Poteſt autem alludi notiſſimus ille Spartanorum Legiſlator, cujus crudelitatem ipſæ leges ſatis teſtantur, & referremus ex Plutarcho eam qua hoſpitibus ſive peregrinis infeſtus fuit, niſi viderem eam jam dum notatam in proverbiis à doctiſſimo viro Adriano Junio. Sed verius eſt Lycurgum Bacchi adverſarium intelligi, qui cæſorum hoſpitum membris domum ſuam ornabat, & ipſi ita Dionyſio minatur apud Nonnum lib. 20.

Εἰ χατέεις Σατύρων κεκορυθμένα Βάκχα κάρηνα,
Ὑμέας ἐσσομένοισιν ἐμῷ βωμῷ δεμέλεσθαι·
Τοῦτό σοι ἐξ ἑνὸς ἐστι ξεινήϊον· ὄφρα τις εἴπῃ
Ἢ θεὸς, ἢ μερόπων τις, ὅτι προπύλαια Λυκούργου
Ἡμιτόμοις μελέεσσιν ἐκοσμήθη Διονύσου.

Et ante eodem libro traditur Martis filium Lycurgum hoſpites vi attractos Patri mactaſſe, ſummis membris poſtibus ædium præfixis, & coegiſſe ſibi pro Jove ſacra facere, & ad ipſam Dei Hoſpitalis aram eos interfeciſſe. Quali homine an crudeliorem hoſpitem nominare potuerit Petronius, non comminiſcimur, ſuo vero Lycurgo illius famam ſcite abolitur Papinius. Verba Nonni pariter proponemus, ſunt enim jucundiſſima:

Τοῖος ἔην Λυκόοργος ὁμόγνιος, ἀχθοφόρος δὲ
Πολλάκις ἐν τριόδοισιν ἀλήμονας ἄνδρας ὁδίτας
Δῆσας εἰς δόμον εἷλκεν· ἐνυαλίῳ δὲ τοκῆϊ
Δαιτυμόνων ἱέρευε· δεδεγμένον δὲ μαχαίρῃ
Ἄρεϊ βωμὸν ἔπηξε κακοξείνοις πυλεῶσιν·
Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων μετὰ φύλοπιν ὀξὺ μολόντι
Ἀνδρὸς ἀκοντοφόροιο νέης ἀναθήματα νίκης
Ἀσπίδες ἢ πήληκες ἐπηωρεῦντο μελάθρῳ,
Οὕτω καὶ φονίοισιν ἐπὶ προπύλαια Λυκούργου
Ἄκρα πόδες καὶ χεῖρες ἐπηώρηντο θανόντων, &c.

Crudelitatis Lycurgum arceſſit etiam Lucanus lib. 1.

——— Thebanam qualis Agaven
Impulit aut ſævi converſit tela Lycurgi Eumenis.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam uxorem duxit, quam poſteà cum a Jove in Satyrum converſo compreſſam cognoviſſet, repudiavit, Dircenque uxorem duxit, quæ verita ne Antiopa cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſervavit, quibus Jovis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethum peperit, qui poſtea à paſtore qui ipſos nutriverat edocti, eum unà cum uxore interfecerunt. Vide *Amphion*, & *Dirce*.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo regnum Thebanorum occupavit, cumque jam Megaræ Herculis uxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, ut latius videre eſt apud Senecam in Hercule Furente. Julius Hyginus in fabulis (non quidem, ut arbitror, antiquus ille qui Auguſti tempore vixit, ac de Virgilio teſte Gellio lib. 16, & de urbibus Italiæ, auctore Servio, ad 7. Æn. ſcripſit.) *Lycum Neptuni filium*, quod *Megaram, Creontis filiam, uxorem ejus, & filios Therimachum, & Ophitem, occidere voluit, interfecit.* Vide Euripidem Ἐν Ἡρακλεῖ Μαινομένῳ.

Lycus, nobilis Trojanus, unus ex comitibus Æneæ. Virg. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci. ———

Lycus, Priami filius; Item unus ex Centauris. Et fluvius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, de quo Plin. 20. 20.

Lycus rex Libyæ, qui cum hoſpites ſuos immolare conſueverat à Callirrhoe filiâ proditus fuit. Nam cum hæc Diomedem, qui direptâ Trojâ in Libyam tempeſtate delatus fuerat, amore deperierat, eum è vinculis emiſit; At ille ſpreto ſalutis authore, enavigavit. Ea autem ultro vitam laqueo finivit Plut. Par.

Lycus, puer quidam ab Alcæo dilectus. Horat. lib. 1. Carm. Od.

Liberum & Muſas, Veneremque & illi
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Lycus Rheginus hiſtoricus, Demetrii Phalerei inſidiis appetitus, teſte Suida. Mem. ejus Agatharchides lib. de Rubro mari, item Porphyrius, ſive Malchus de vitâ Pythagoræ. Clem. Alex. 1. Strom. ubi Peripateticus vocatur, item Tzetzes Chiliad. 3. Hiſt. 100. Condidit, Suidâ teſte, hiſtoriam Libyæ & Siciliæ. Ex Libycâ quædam citat Antigonus, Hiſt. Mirab 66. qui & ejus de flum. ac fontibus lib. advocat Hiſt. 148. & 154. Ac præterea de Alexandro ſcripſiſſe diſcimus ex Stephano in Σκίδρος.

Lyde, Antimachi poetæ uxor, quam egregiè animo charam habuit, quæ cum mortua eſſet, ille elegiam, quâ mœrorem ſolaretur, ſibi fecit, nomine Lyden, ubi enumeratis heroicis calamitatibus, & infortuniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Hujus meminit Plut. in lib. De Conſolatione. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poetæ.

Lydia, purpuræ venditrix, quæ omnium prima in urbe Philippis Evangelium amplexa eſt, & Paulum ac Sylam hoſpitio accepit. Act. 16.

Lydus, Atyos Mæoniæ regis fil. & frater Tyrrheni. Nam cum Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, ut inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudinem educeret, novaſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cum ſors ita cecidiſſet, ut Tyrrhenus relictâ patriâ, novarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus vero domi relictus, paternique regni hæres factus, Mæoniam de nomine ſuo Lydiam appellavit.

Lygdamus, viri nomen apud Prop. 3. 7. & 4. 7. 9. ſed ita, ut neſcias Propertiine ſervus, an Cynthiæ fuerit. Eo ſe nomine Tibullus appellat, cum ait

Lygdamus hic ſitus eſt.

Eſt apud Herodotum *Lygdamus* quidam Naxius Piſiſtrato adjutor in recuperandâ Tyrannide.

Lynceus, Apharei fil. unus ex Argonautis, tantâ oculorum acie præditus, ut ea per denſos etiam quercetorum truncos, ac ſtipites, atque adeo uſque ad inferos vim ſuam exprormeret. Orpheus in Argonaut.

Λυγκεύς θ', ὃς τηλίστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα καὶ Πλούτωνος ὑποχθονίοιο βέρεθρα,
Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων λεύσσειν ἐπιμήδεσιν ὄσσοις.

Quæ Cribellus Mediolanenſis ejus interpres ita vertit:

Quique procul longè trans æthera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terræque barathra profunda
Solus in humanis viſu penetravit acuto.

Apollonius, Argonaut

———Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Staſinus *in rebus Cypriis*:

———Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος. Τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Val. Flac. 1. Argonaut.

At frater magnos Lynceus ſervatur in uſus,
Quem tulit Arene, potuit qui rumpere terras
Et Styga tranſmiſſo tacitum deprendere viſu.

Fabulæ originem præbuit, quòd multa obſervaret ſecreta naturæ: in his metalla primus, vel ſaltem illa, quæ hæc imprimis creduntur, nempe aurum, argentumque effodere terris docuiſſet, vel quoniam multa, ſeu idem, ſeu alius, ad ſcientiam pertinentia ſideralem comperiſſet, quale eſt illud quòd noviſſimam, primamque Lunam (ἕνην καὶ νέαν Græci dicunt, teſte Heſychio) eodem die in ſigno arietis conſpexiſſet, quemadmodum Plinius refert. 2. 17. Indeque jam memoratus Flaccus:

———*Solus tranſibit nubila Lynceus.*

Ac ob hoc oculorum acumen quiſquis ille Lynceus celebratur Pindaro in Nem. Ariſtoph. in Plut. Theocr. in Dioſcuris, Similiter Lynceis fuiſſe oculis dixeris Strabonem illum minimè Strabum, qui, ut ex Varrone prodit Solinus lib. 6. è Lilybæo promuntorio, ſi fas credere, naves numerabat è Carthaginis portu ſolventes. Id ſpatium 135 m. p. continet, ut ibidem ait Solinus, imo mille ac 500 ſtadia, ſive m. p. 200. ut ex maritimo Antonini Itinerario colligitur.

Lynceus, Idæ frater, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugnâ Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas vero cum ipſum etiam Pollucem adoriri conaretur, immiſſo à Jove fulmine interiit. Ovid. Faſt. 5.

Pectora trajectus Lynceo Caſtor ab enſe,
Non expectato vulnere preſſit humum.
Ultor adeſt Pollux, & Lyncea perforat haſtâ,
Qua cervix humeros continuata tegit.

Apollonius tamen in Argonautis, Idam à Caſtore interfectum tradit; idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe. Hic eſt idem cum ſuperiore. Horat.

Non poſſis oculo quantum contingere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus, quem Ovidius *Linum* vocat, fil. Ægypti & ſolus ex 50 fratribus miſericordiâ Hypermneſtræ conjugis evaſit a morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnavit apud Argos.

Lynceus Samius, Duridis Samii frater, Theophraſti diſcipulus, teſte Suidâ. Varia ſcripſit, uti videre eſt apud Athen. libb. 6. & 8. De Lamiæ quoque cœnâ ſcripſiſſe, teſtatur Plut. in Demetrio.

Lyncus, ſive *Lyncæus*, aut *Lynx*, Scythiæ rex immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, ut hominibus frugum uſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, ut tam præclari inventi gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cumque jam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum convertit. Ovid. Met. 5

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lyra, ſignum cœleſte, ſtellarum novem inter genu, & humerum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario, occidit autem exoriente Virgine. Ovid. Faſt. 3.

Illâ nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, ubi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primum inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: Ab Apolline autem inventâ citharâ Orpheo conceſſam, eoque interempto, à Muſis in cœlum tranſlatam.

Lyſander, dux Lacedæmonius invictiſſimus, cujus ductu Athenienſes cum duce Conone navali pugnâ cladem acceperunt; Ex quo Athenæ ſemidirutæ impoſitumque jugum 30 tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander a Conone ipſo terreſtri pugnâ, & interfectus, ubi Pauſanias ejus collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plut. in Parallel.

Lyſaneas, de Iamborum ſcriptoribus teſtis adhibetur ab Athenæo lib. 7.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit. Item procurator conſtitutus a Romanis ſuper Abilenem regionem. Luc. 3. Item Ptolemæi Maneti qui ad Libanum habitavit, filius.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, unus è decem Oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus 47. interque principes oratores habitus. De quo Cic. in Bruto. *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere*, &c. Item princeps quidam exercitûs. 1 Mach. 3. & alius Act. 24.

Lyſidice, Pelopis & Hippodamiæ filia, quæ Electryoni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit. Plut. Alii vero, inter quos eſt Homeri Commentator, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cujuſdam filiam faciunt.

Lyſimachides de Atticis Rhetoribus edidit Commentarium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 478.

Lyſimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leoniden obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi quod ſe Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum vero Peleum nuncupavit. Plut. in Alexandro.

Lyſimachus, Agathoclis filius è ſucceſſoribus Alexandri M. Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac Philoſophiæ ardebat adeo, ut Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum atque in vinculis habitum,

de

d[illegible] virtute differentem ſæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinaverit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni objeciſſe dicitur: Sed ille viribus fretus rem potius prodendam fecit. Manum amiculo convolutam in os leonis inferens, abreptâ linguâ feram exanimavit: quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus fuit. Trogus lib. 15. Sen. de Ira, 3. 17. *Lyſimachum* æque familiarem ſibi Leoni objecit. Nunquid ergo hic Lyſimachus, felicitate quâdam dentibus leonis elapſus, ob hoc, cum ipſe regnaret mitior fuit? Idem de Clem. *Quid enim intereſt, o te Alexander leoni Lyſimachum objicias, an ipſe laceres dentibus tuis? Tuum illud os eſt, tua illa feritas.* Plinius quidem lib. 8. c. 16. *incluſum cum leone, Alexandri juſſu, [illegible] ab eo* ſcribit; cui fere aſſentitur Pauſan. in Atticis. Adde Curt. lib. 8. qui tamen inclinat fabellam eſſe.

Lyſimachus Alexandrinus hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 354. Item frater Menelai. 2 Mach. 4.

Lyſippe, una filiarum Prœti, ſoror Iphianaſſæ, & Iphinoes, quæ quod ſe Junoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, ut per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patriâ Sycyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quintiliano ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab uno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. ad Aug. Cæſ.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius:

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.

Papinius de Domitiani equo maximo 1 Sylv. 1.

—— Quem tradere es auſus
Pellæo Lyſippe duci.——

Item Poeta Comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus. Plin. 7. 37.

Lyſis, Philoſophus quidam, qui dixit Deum numerum eſſe ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origines. De Lyſide Pythagorico Voſſ. P. Gr. pag. 48.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis Comœdia ſic dicta.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios ἀπὸ τοῦ λύειν, h. e. *à ſolvendo* impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos partim in fugam verſos fuiſſe, ex quibus cum nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci ejus Deum, Liberi Patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cum vino, ſomnoque obrutos inveniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſiæ templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Julius autem Pollux, deos omnes, qui averruncandi mali gratiâ colebantur *Lyſios* vocari ait, quos ἀλεξικάκους, & ἀποτροπαίους Græci nominant.

M A

MAcareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum eâ concubuit, puerumque ex eâ ſuſcepit, cujus & pater erat, & avunculus. Quam rem cum Canace patrem celare maximè cuperet, ſacris frondibus puerum legit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verum cum per Æoli aulam efferetur, vagitu ſuo puer proditus eſt, avique juſſu canibus objectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciviſſe, Macareus vero re cognita, fugâ ſalutem quæſivit, cumque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum apud Ovid.

Macareus, vetus hiſtoricus, de rebus Coorum ſcripſit, Athenæo teſte, lib 6. & 14.

Macaria, Herculis filia, quæ pro incolumitate publicâ ſe devovit. Hercule enim defuncto, quum Euryſtheus illius liberos inſectaretur, atque illi ad Miſericordiæ Aram confugiſſent, Athenienſes recuſantes eos in hoſtium manus tradere, cum Euryſtheo bellum ſuſceperunt. Porro edito oraculo, [illegible] ut Athenienſes ab Euryſthei incurſatione liberarentur, [illegible] Heraclidarum ſe ſponte offerret ad necem, ſeque [illegible] devoveret, Macaria ſeſe ſponte ſua morti obtulit. [illegible] congreſſi cum hoſtibus Athenienſes victoriam reportarunt, cùm aliis quàmplurimis interfectis, tum Euryſtheo ipſo ab Hylo, ſive Jolao Herculis filio perempto, cujus caput amputatum ad Alcmenam detulit. Illa vero defuncti oculos effodit. Cæterum Athenienſes magnificum Macariæ funus fecerunt, tumulumque ejus floribus coronis decorarunt. Imo & illi ad ſcelus expiandum ſacra facere ſoliti ſunt, ut ex Platone in Hippiâ colligere licet. Rhod. 13. 7.

Macarius, ſub Decio Romanorum Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus, An. Dom. 251. Item alius Hieroſolymorum epiſcopus 35. An. Dom. 316. *Macarii* præterea duo fuere, unus Ægyptius, alter Alexandrinus, de quibus Suidam adi.

Macedonius, hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit, quare Πνευματόμαχος dictus. Aug. De Hæreſibus.

Macer, poeta qui de herbarum viribus ſcripſit. Ovid. Triſt. 4. 10.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvat herba, Macer.

Præterea vero cecinit Παραλειπόμενα Homeri. Idem. Ponticorum ſecundo Eleg. 10.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſummâ Troica fata manu.

Vide Voſſ. de Poetis Lat. p. 28.

Machabæus, cognomentum fuit ſolius Judæ filiorum Mattathiæ natu maximi, idque jam à puero, quamvis Judæi velint illum ita demum appellatum eſſe ab eo tempore, quo vexillo ſuo ſingulares literas intexi curavit, quæ ſingulorum illorum verborum, Exod. 15. initia eſſent *Mi Chamocha Belohim Adonai*. Sed ex vetuſtiſſimis Judæorum monumentis ſcimus Leonem ejus vexillo intextum fuiſſe. Cæterum veteres Eccleſiaſtici, non Judam ſolum, ſed multos alios Machabæos vocant. Euſebius omnes Haſamonæos, i. e. omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi, vocat *Machabæos*, lib. 8. Quin & *Machabæi* dicti ſunt ſeptem fratres filii Annæ, propter verum cultum à ſatellibus Antiochi excarnificati de quibus in Epitomâ Jaſonis Cyrenæi, *Itaque omnes qui ob legis obſervationem excruciati, cæſi, & malè tractati ſunt, à veteribus Chriſtianis dicuntur Machabæi, ut qui propter Chriſtum dicti Martyres.* Iſid. Peluſ. lib. 3. ep. 4. ait *Machabæum* Perſicâ linguâ *Dominum* ſignificare. Subdit Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν, καὶ οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἀνήκεστα [illegible], καὶ μὴ ἐξομοσάμενοι τοὺς πατρῴους νόμους.

Machaon, filius Æſculapii & Arſinoes. Alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater & medicus inſignis, qui una cum reliquis Græciæ principibus ad Trojam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Ponitur aliquando ſimpliciter pro medico. Ovid.

Firma valens per ſe nullumque Machaona quærit.

Martialis:

Quid tibi cum medicis? dimitte Machaonas omnes.

Virg. lib. 2. *Machaonem* numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi Ilii portas ſuis reſerarunt. Porro *Machaon* Gereniæ, quæ Laconiæ civitas eſt, ſepultus fuit, cujus tumulus templo colebatur magnifico, quod variorum morborum hinc peterentur remedia. Ejus ſimulacrum æreum erat, quod etiam coronâ inſigniebatur.

Macrobius, nomen viri, qui ſcripſit Saturnalium libros, & commentarios in ſomnium Scipionis. Hoc ſomnium Græcè tralatum quod perperam Gazæ tribuatur, veteres Codd. MSS. teſtantur: in quibus non modo id ſomnium, verum etiam tota Macrobii ejus ſomnii explicatio Græca continetur, Maximoque Planudi adſcribitur. Guil. Morellius: *Curioſiſſimus in loquendo, & reconditiſſimæ ſcientiæ* dicitur Laurentio Vallæ lib. 9. eleg. cap. 13. Nec me movet quod Voſſius eum alicubi *bonorum ſcriptorum Lavernam* appellet. Quam vellem plurimos ejuſdem fures haberemus! Neſcio autem quare tam infenſus ei fuerit Ang. Politianus, qui eum *dapibus partim emendicatis, partim ſuffuratis ſuas cœnas inſtruxiſſe* ait. Utinam vero locis nonnullis Maroni paulo iniquior non fuiſſet: hinc enim fit quod Jovianus in Antonio vocet eum *lippum, cæcutientemque Grammaticum, auctorem ſordidæ locutionis, & orationis, hominem peregrinum, qui ne Latinè quidem loqui ſciat, barbarum, ineptiſſimè ineptientem, audaciſſimum, ut qui de maximo Poetâ, tanquam Prætor judicet; proferentem judicium, non ut qui eſſet ſobrius, ſed ut convivus, ſed ut ſatur, ut inter rotantia pocula, ut in Saturnalibus, hominem bellíſſimum, qui convivam ſtatuat judicem, menſam prætorium.* Sed nec Scaligero patri forſan ignoſcas, qui tenerrimo & penè nimio in Virgilium affectu abreptus, Macrobium appellat, *peſſimum lancinatorem, corruptiſſimum judicem.*

Menades, eædem quæ Bacchæ, h. e. mulieres inſanientium ritu Bacchi orgia celebrantes, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, quod ſignificat *inſanire*. Prop lib 3.

Seu ſequitur medias, Menas ut acta, vias.

Ovid. Faſt. 4

Menas inops rapitur, ut quas audire ſolemus
Threicias fuſis Menadas ire comis.

Prop. iterum ubi ſupra:

——— *Neque enim illa quondam*
Verax Pergameis Menas habenda malis.

Juv. Sat. 6

———*Crinemque rotant ululante Priapo*
Menades ———

Menius, decoctor quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio, & domo venditâ, columnam tantum exceperat, unde ſpectaret gladiatores, quæ propterea *Meniana* dicta eſt. Horat. 1. Sat. 3.

Egomet mi ignoſco Menius inquit.

Idem Ep. lib. 1. Ad Vallam:

• *Menius ut rebus maternis atque paternis*
Fortiter abſumptis, &c.

Vide Lambinum ad locum.

Meon, viri proprium. Stat Theb. 2.

——— *Nulla deceptus ab arte Meon.*

Apollodorus. lib. 3 Διέπεμψε δὲ Θηβαῖοι Τυδεῖ πεμπομένῳ, πεντήκοντα ἄνδρας ἐλλοχίσαντες ἀπέκτεινε πάντας τοὺς ἐνεδρεύσαντας αὐτόν· πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. *Hæmoniden* vocant alii exemplo Homerico Iliad. Δ. Ubi de Tydeo ad Thebas adventante:

Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων
Ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες
Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν
Υἱός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Λυκοφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε.
Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκόνδε νέεσθαι
Μαίον' ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

Mera, canis Orionis, ut poetæ narrat; proprie tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, i. e. ex albo nigricans. Cæl Rhod 17. 18. Heſychius Μαῖρα κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα, οἱ δὲ τὴν Σελήνην. Vide Voſſ. de Idolat. 1. 30.

Magdalena, mulieris nomen. Mat. 28 Luc. 8. Hanc eandem fuiſſe cum Mariâ ſorore Lazari pluribus aſtruit Baronius [Annal. ad Chriſti an. 32. p. 147] quem vide. Satis ex Matt. 28 56. confirmatur Nam ſi Maria Magdalena eadem non fuerit cum Maria ſorore Lazari, tum aut non affuit Maria ſoror Lazari ad crucem Chriſti, atque ad ejus ſepulturam, aut ſilentio præteritur ab evangeliſtis, quod utrumque incredibile. Unde *Magdalena* ea dicta fuerit, non adeo clare liquet; an a *Magdala* op. ad lacum Geneſariticum, an à voce א גדל quæ *pliċaturam*, aut *concinnationem crinium* denotat, meretricibus uſitatiſſimam. Lightfoot.

Magna mater, eadem quæ & *Deorum mater*. Stipe honorabatur, idque non magnâ. Ovid Faſt. 4.

Dic inquam parvâ cur ſtipe quærit opes?

Quam exiguam vocat in Pont.

Ante Deûm matrem cornu tibicen adunco
Cum canit, exiguæ quis ſtipis æra neget?

Hanc vicatim colligebant Phrygii generis vir & mulier per eos dies quibus Diva per urbem ferebatur. Dionyſ. lib 2. Ἱερῶνται δὲ αὐτῆς ἀνὴρ Φρύξ, καὶ γυνὴ Φρυγία, καὶ περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μητραγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος, τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ μητρῷα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες. Non audio Codd in quibus μηναγυρτοῦντες· nam erogatio illa ſemel annua fuit, non menſtrua Μητραγυρτεῖν, inquit Euſt. eſt τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινῶν τοιούτων περιϊέναι καὶ ἐπὶ τῇ Μητρὶ ἀγείρειν ἐρανικῶς. Inde *Metragyrtæ* qui ſtipem cogebant Matri deorum cum tabellâ ut ait Comicus in Ἡνιόχῳ. His mendicantibus ſolitus olim dicere Antiſthenes οὐ τρέφω τὴν Μητέρα τῶν Θεῶν, ἣν οἱ Θεοὶ τρέφουσιν· teſte Clem Alex. in Protrept. Obſervandum tamen hujuſmodi munus nunquam, ut civis Rom. exerceret Senatum permiſiſſe Auctor idem Dionyſ. Ῥωμαίων δὲ τῶν αὐθιγενῶν οὔτε μητραγυρτῶν τις, οὔτε καταυλούμενος πορεύεται, κατὰ νόμον, ἢ ψήφισμα Βουλῆς. Extera hæc & inania reſpuit ſemper urbica gravitas.

Magius, præfectus Piſonis, in quem Gallus productus teſtis, quum arcam crabilem pecuniam Magio datam dixiſſet, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret: *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conſervaſſe dico, ſed tanquam nudum nuces legentem in ventrem abſtuliſſe*, Cic. De Orat. 2.

Magnentius, Rom Imp. an U C 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem converſus Deſiderium fratrem vulneravit, quoſquam amicos interfecit, tandem vero ſe gladio confodit, an regni 3 Trip Hiſt. 5 10.

Magnes, Athenienſis Comicus antiquæ Comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas 9 vicit 2.

Magnes. Smyrnæus puer præ cæteris mortalibus formoſus, poeticâ inſuper & Muſicâ ornatus, coronâ inſignis aureâ, ac habitu molliore indutus civitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum hujuſmodi peroſi, captâ occaſione comam ejus inciderunt, veſtem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges in Magneſios bellum movit quibus tandem ſuperatis revertens, Sardibus Panegyricum celebravit magnificentiſſimum. Suidas.

Mago, hujus nominis plures fuiſſe conſtat. Primus rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante bellum Punicum, ut Livius, & Trogus referunt cum 120 navibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægre ferens Italiam ab externis invadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriens filios reliquit Aſdrubalem & Hannibalem. Item *Mago* Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros a Manlio clauſus ab Annibale liberatur. Livius quoque lib 30. ſcribit Magonem tum, cùm in Africam per legatos evocatus navigaret, apud Corſicam obiiſſe. *Mago* alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpaniâ, Romamque per Latium mittitur. *Mago* denique de Re Ruſticâ ſcripſit, quem Columella. lib 1 *ruſticationis parentem* vocat. Cujus viginti octo memorabilia volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem converſa ſunt. Hujus meminit Servius, quem Virgilium in Georgicis imitatum ſcribit.

Magus, Græcè Μάγος. Præluxiſſe Perſis olim Magos ſapientiæ ſtudiis, atque etiam rerum Divinarum notitiâ varii tradunt ſcriptores. Apul. in Apol. *Nam ſi quod ego apud plurimos lego, Perſarum linguâ magus eſt, qui noſtrâ ſacerdos.* Siquidem *Magia* eſt quod Plato interpretatur θεῶν θεραπεία. Porphyrius περὶ ἀποχῆς δ'. Παρά γε μὴν τοῖς Πέρσαις οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοί, καὶ τούτου θεράποντες, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται, τοῦτο γὰρ δηλοῖ κατὰ τὴν ἐπιχώριον αὐτῶν διάλεκτον ὁ Μάγος. Heſychius ſcribit Magum a Perſis vocari τὸν θεοσεβῆ καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα. Suidas autem Μάγοι παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι, καὶ φιλόθεοι. Cic De Divinat. *Sapientum & doctorum genus Magorum habebatur in Perſis.* Hinc Philo in lib *Quod omnis probus liber ſit.* Magos deſcribit, ut eos τὰ φύσεως ἔργα διερευνῶντας appellet Clariſſimus Voſſius ab Ebræo [illegible] deducit, quod *meditabundos ac in rerum cognitione occupatos* ſignificat, a Radice הגה, quod eſt *meditari*.

Mahometes. Arabs ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis novam deſumptam doctrinam introduxit, A. D 625. Cujus vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Virg. de invent. rerum lib. 7 Et Theodorum Bibliandrum. Quædam etiam exhibet Cedrenus. De Alcorano ejus ita Lipſius monit. & exempl. Politic. cap 3. *O nugas! ô deliria! primum commentus eſt Deum unum ſolidumque. Chriſtum non Deum, ſed magnum vatem & prophetam, ſe tamen majorem, & proxime à Deo miſſum. Præmia qui ipſum audient, Paradiſum, qui poſt aliquot annorum millia reſerabitur, ibi 4. flu lacte, vino, melle aquâ fluere, ibi palatia & ædificia gemmata, atque aurata eſſe, carnes avium ſuaviſſimarum, fructus omne genus quos ſparſi jacentesque ſub umbra edent. Sed caput felicitatis, viros fœminaſque majores ſolito magnis genitalibus aſſiduâ libidine, & ejus uſu ſine tædio & fatigatione*, &c. *Sed & phyſica quoque miranda. Nam facit Solem & Lunam in equis vehi, illum autem in aquam calidam veſpere mergi, & benè lotum aſcendere, atque oriri; Stellas in aere è catenis aureis pendere; Terram in bovinis cornu cuſpide ſtabilitum, & agitante ſe bove ac ſuccutiente fieri terræ motum; Hominem autem ex hirudine, aut ſanguiſuga naſci*, &c.

Mahometes, Amurathis filius Turcarum Imp. 9. Imperavit annis 30. An Dom. 1449. Conſtantinopolim vi cepit, & expugnavit. Conſtantini Palæologi Imperatoris caput per ludibrium pilo affixum, & in urbe circumgeſtatum fuit. Regna duodecim Chriſtianis ademit, 200 urbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris majoribus geſſit. Rhodum fruſtra tentavit, Italiæ, captâ Hydrunte, arma intulit. Egnatius, lib. 3. an. 1463.

Maia, Atlantis filia ex Pleione nymphâ, ex quâ Jupiter Mercurium ſuſcepit. Virg. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas
Idem Atlas genuit, cœli qui ſydera fulcit.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & *obſtetricem*, ut ait Suidas in Socratis vitâ. Eſt & dea Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant. Item Helleſponti urbs. Steph.

Majeſtas, Dea Honoris & Reverentiæ filia. Ovid Faſt.

Donec Honor placidoque decens Reverentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſata Majeſtas quæ mundum temperat omnem
Quaque die partu eſt edita, magna fuit.
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Majorianus, Conſtantino, & Ruſo conſulibus, an U. C. 1210 fit Magiſter militiæ. Exempto non multo poſt Martiano Imp. quum & Avitus in Italiâ deceſſiſſet, apud Ravennam invadit imperium. Quod cum prope 4 annos tenuiſſet, Derthonæ juxta Hyram flu. fraude Richemeris patricii cæſus eſt, an. U. C. 1214 Procopius *Majorinum* appellat, ac de ejus virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici libro. Sed & Sidon. Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. Vide Car. Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panvinium.

Majus, menſis à *majoribus* dictus eſt, quia (ut inquit Macrobius) majoribus conſecratus eſt, quorum conſilio Reſp gerebatur, ſicut Junius à Junioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Rom in majores, minoreſque diviſit, ut altera pars conſilio, armis altera Remp. tueretur, in honorem utriuſque partis, hunc Majum, ſequentem Junium vocavit Ovid. Faſt

Hinc ſua Majores tribuere vocabula Majo,
Junius à Juvenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui à *Majeſtate* deâ dictum volunt, quòd Flamen Vulcanalis calendis Maii huic Deæ rem divinam facit. Alii à *Maiâ* Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe Mercatores Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Malachus, vel *Marachus*, Poeta Syracuſanus, Ariſtoteli in Quæſtionibus memoratur, qui nunquam melius ſcribebat, quam cùm irâ percitus ad carmen accedebat.

Malacus, vetus author de finibus Siphniorum ſcripſit. Athen lib. 6.

Malchus, nomen ſervi ſummi Pontificis, cui Petrus auriculam abſcidit Jo 18.

Malchus hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino uſque ad Anaſtaſium Suidas. Hoc nomine etiam dictus Porphyrius, teſte ſeipſo in vitâ Plotini: Βασιλεὺς τούνομα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ ϖροσῆν, κατὰ μὲν πάτριον διάλεκτον Μάλχῳ καλουμένῳ.

Malela, Vide *Joannes* Antiochenus.

Mallophoros, Ceres in Megaride ſic dicta, quod nomen ei ab illis videtur impoſitum, qui mortalium oves coluiſſe cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci μαλλὸν, ex quo & iidem eam Μαλοφόρον vocarunt. Cæl. Rhod. lib. 25. cap 1.

Mamercus, Præſul Viennenſis, qui teſte Ptolemæo Lucenſi, An Dom. 453 ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant

Mamers, linguâ Oſcorum dictus eſt *Mars* adjectione ſyllabæ, qui & *Mavors* etiam appellatur. Inde *Mamercus* Æmilius dictator, & gens *Mamerca* Livio

Mamerthes, Corinthius, filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſcivit, eum membratim deſcripſit. Ovid. in Ibin.

Mamluchi vel *Mammaluchi*, Sic olim filii Chriſtianorum empti à Turcis & à Chriſtianiſmo ad Turciſmum traducti vocabantur, i. e. *empti*. Cum enim Tartari ſubegiſſent Armeniam, vendiderunt pueros Chriſtianorum: Hos Melech-Sala Ægypti Sultanus emit magno numero, ipſoſque in militiâ exerceri curavit, & vocavit Mamluchos, i. e. *emptos*. מלך *malac* enim Arabicè ſign. *emere* & *acquirere*. Poſt mortem Sultani Melech-Sala cœperunt Mamluchi ex ſuo collegio, quod ſolis Chriſtianis apoſtatis conſtabat regem conſtituere, A. D. 1252. Ut autem cœperunt hi Mamluchi ſub Frederico 2 Imp. ita extirpati ſunt à Selymo Ægyptum occupante. A. D. 1516.

Mammon, vox quæ apud Evangeliſtas aliquoties occurrit. Heſychius: Μαμωνᾶς, θησαυρὸς πλοῦτος. Phavorinus: Μαμωνᾶς, ὁ ἄδικος ἢ ὑπὲρ χρείαν πλοῦτος.

Mamurius Veturius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit & Saliorum ancilia confecit ad ſimilitudinem ejus quod de cœlo deciderat. Quo confecto præmii loco petiit, ut ſuum nomen Salii inter carmina canerent. Ovid. Faſt. 3.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſolvunt, Mamuriumque vocant.

Prop. 4. 2.

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ,
Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Fabrum quidem hunc fuiſſe, fabuloſum multis, ut M. Varroni, cui *Veturius Mamurius nihil aliud eſt quàm Vetus memoria.* Vidit hanc Diſcordiam Plutarchus Ideo, οἱ δὲ, inquit, Οὐετούριον Μαμούριον εἶναι φασὶ τὸ ᾀδόμενον, ἀλλὰ Οὐετέραν Μνήμην. Per tempus hujus feſti nihil publicè geri poterat, nullum iter alicui fuerat aggredi. De Othone apud Tacit. Hiſt. 1. *Fuere qui proficiſcenti Othoni moras religionemque nondum conditorum ancilium adferrent; Aſpernatus omnem cunctationem, ut Neroni quoque exitioſam.* Et Sueton lib. 8. *Expeditionem autem impigre & præproperè ſuſcepit, ſed & motis, nec dum conditis ancilibus.* Hinc Ovidius:

Nubere ſi qua voles, quamvis properabitis ambo,
Differ: habent parvæ commoda multa moræ.

* Vide Feſtum.

Mamurra, Formii natus Eques Romanus, uti tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœlio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtavit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plin. 36. 6. Horat. Sat. 5. lib. 1.

In Mamurrarum laſſi deinde urbe manemus.

· *Manaſſes*, filius Joſephi primogenitus. Gen. 41. Pater Eſriel. 1 Par 7. Filius Ezechiæ regis Judæ. 4 Reg. 21. Heſychius: Μανασσῆς, ἐπιλανθανόμενος.

Manaſſes, vide *Conſtantinus*.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem, tantum urinæ facere, ut omnem ipſius urbem oppleret, atque univerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo peperit Cyrum. Herod lib. 1.

Mandanis, Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Jovis filii epulum vocari juſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò graviſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, Nec illum Jovis filium eſſe qui magnæ parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis promoveri, cui nulla eſſet ſatietas, nec minas pertimeſcere, quòd viventi India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortem vero tantum abeſſe ut formidaret, ut multis etiam votis eam expeteret, quæ ſeſe marcidâ ſenio carne liberatum, in puriorem, melioremque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpaniâ juvarunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitavere, in Romanoſque inſurgere cœpere. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantum caſtigatos verbis dimiſit. Livius, lib. 29

Mandrabulus, viri proprium Heſychius: Ἐπὶ τὸ Μανδραβούλου, Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων, ἀπὸ Μανδραβούλου τινός. Vide Zenob pag. 213.

Maneros. Jul. Pollux lib. 4. cap 7. Ἀλλ' Αἰγυπτίοις μὲν ὁ Μανέρως γεωργίας εὑρετὴς, μουσῶν μαθητής.

Manes, à quo Manichæi hæretici orti ſunt, natione Perſa fuit, ſervus cujuſdam viduæ Perſicæ, quæ moriens Manem hæredem inſtituit, eique non ſolum opes magnas ſed etiam libros fanaticorum hominum Scythioni & Therebinthi, quorum integram hiſtoriam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hauſit fanaticas opiniones, quas poſtea ſparſit. Forte eo tempore ægrotabat Regis Perſarum filius. Itaque ſe in aulam confert Manes medendi artem profitens, ſed quum necaſſet puerum, aufugit inde in Meſopotamiam, ubi diſcipulos ſibi adjunxit, quibus dogmata ſua tradidit. Inde rurſus à piis Epiſcopis pulſus, aufugit, & juſſu regis Perſarum captus & excoriatus eſt, circa An. Dom. 280. Sed ſecta ipſius latè poſtea in Arabiâ, Ægypto, & Africâ, annis fere 200 propagata eſt, ac ipſe beatus Auguſtinus novem annos in ſectâ Manichæâ *verſatus eſt. Poſtea vero erroribus agnitis refutavit Manichæos, ac nominatim Fauſtum, Felicem, Fortunatum, Adimantum, & alios. Libri extant in 6. tomo operum Auguſtini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ. Fingebant duos eſſe Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, quem φῶς, i. e lucem nominabant. Alterum malum pari potentiâ, quem Hylen vocabant, à quo conjugium, imperia, & omnia mala orta eſſent. Itaque abſtinebant à conjugio, & politicâ gubernatione, jactitabant ſe ſuis ritibus conſequi afflatus divinos. Contendebant Filium Dei non aſſumpſiſſe humanam naturam verè, ſed tantum ſimulatè ſeu putativè. Legem Moſis fingebant à malo Deo traditam, ideoque abrogatam eſſe, abſtinebant à carnibus, & mactationibus pecudum, denique magna confuſio erat fanaticarum opinionum, quas qui volet legat apud Epiphanium lib. 2. Tom 2. Facit & *Manis* mentionem Euſebius, lib. 7. cap. 27.

* *Manes*,

Manes, Theophraſti ſervus, de quo Laertius in *Theophraſto*. Ita vocabatur & ſervus Diogenis Cynici, de quo Laertius itidem in ejus vitâ. Fuit & ancillarum appellatio *Maniæ*, ut videre eſt apud Athen. 13. 5. & Plut. in Demetrio. Eſt autem *Μάνης* vox Babylonica, quæ *σκεῦ@*, i. e. *vas* ſignificat. In Epiphanio lideſ in hæreſi Manichæorum. Phrygiacam vero eſſe ait Macon comicus apud Athen. dicto loco. & Strab. lib. 7. Sæpe ſervile nomen fuiſſe apud veteres docet Euſtathius ad Iliad. E. *Μάνης δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς*. Vide Suidam in *Μάνης*. Cæterum hanc notam debes Doctiſſ. Menagio obſerv. ad Laert. p. 127.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut Deos Inferos, authore Servio. Sunt autem inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſin. Nam Manum bonum eſt. Alii manes à *Manando* dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum, unde defluunt. Hæc ille. Lucan. lib. 9.

Quodque patet terras inter, Lunæque meatus
Semidei Manes habitant. ———

Virg. Æn. 12.

——— *Vos ô mihi Manes*
Eſte boni. ———

Prop. 4. 19.

Non ego nunc triſtes vereor mea Cynthia Manes.

Virg. Æn. 3.

——— *Stant Manibus aræ*
Ceruleis mæſtæ vittis. ———

Augilæ pop. Africæ juxta Syrtes, Manes tantum Deos putant, per eos dejerant; eos ut oracula conſulunt, precatique quæ volunt, ubi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Melæ lib. 1. Manes etiam ad Genios duos, quos cum vitâ ſortimur, authore Servio, retulit. Virg. Æneid. 6.

Quiſque ſuos patimur manes.

Manes enim *δαίμονες* ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manaverunt. Inde *Summanus*, i. e. Summus inter manes dictus eſt. Pluto. Verum Manes quoniam corporibus eo tempore tribuuntur quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures; Qui ſi vitæ purioris adjuti fuerint honeſtate, in Lares domorum urbiumque vertuntur. Ac proinde pro *Laribus*, *manes* poſuit Silius lib. 2.

——— *Ceu prodita tecta*
Expulſi fugiunt Manes ———

Vide ibi Heinſium. Sin vero animi depravantur ex corpore, Larvæ perhibentur ac Manes. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur quòd per omnia manare credebant, eoſque Deos ſuperos ac inferos dicebant. Cic. lib. 2. De Legg. *Deorum Manium jura ſancta ſunto*. Vide Voſſium in *Manes*.

Manethus, vide *Manethon*. Cæterum de *Manetho* vel *Manethone*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 14.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum majores in Romana Rep. magiſtratum non exercuiſſent. Vide Cic. pro lege Manilia.

Manilius Octavius, à quo *Manilii* fluxere. Is Tuſculanorum dux, & Tarquinii gener fuit, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, ejuſque auxilio Romanis bella intulit. Liv. lib. 1.

Manilius Antiochenſis, nobilis Mathematicus & poeta. Scripſit primus Romanorum omnium de Aſtronomia carmen ad Auguſtum Cæſarem, malè à quibuſdam *Manlius*, ab aliis *Mallius* vocatur. Vide Voſſ. de Poetis Latinis, pag. 36.

Manis, rex Phrygiæ vetuſtiſſimus, bonitate ac potentiâ perinſignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc admirandaque omnia *Manica* nuncupant. A quibuſdam *Maſdes* vocatur. Rhod. 21. 7.

Manlius, Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re malè geſtâ à Coſſ. ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus urbis parum eſſe præſidii, lectâ mille juvenum manu, arcem Capitolinam occupavit, & à vi hoſtium intactam ſervavit. A quâ tamen ipſe arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt, cautumque eſt Senatus conſulto, ne quis ex Manliâ gente Marcus diceretur. Liv. lib. 2. Et Servius enarrans illud Virg. Æn. 8.

In ſummô cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Vide Plin. 7. 28.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperioſus. Atque inde *Manliana Imperia* pro ſeveris. Liv. lib. 4. Gell. 9. 13. quia filium, quòd contra edictum ſuum cum hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri juſſiſſet percuti. Eraſm. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit: patremque judicio exemit, à M. Pomponio accuſatum. Liv. lib. 1.

Manlius Volſo, de quo Livius lib. 8. Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſiâ acceptis à Scipione copiis, & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati qui cum eo miſſi fuerunt, reſtitere: Inter quos Lucius Furius Purpurio & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho ineundi gratiâ, Manlium autem operam dediſſe, ut eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu ſuâ temeritate morti objeciſſe. Vicit tamen, amicis, atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus eſt. *Manlius* Proconſul ex Hiſp. revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum ob res benè geſtas peteret, exemplum obſtabat; quod ita comparatum more majorum eſſet, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatamque provinciam ſucceſſori tradidiſſet. Medius igitur ei honos habitus eſt, ut ovans urbem intraret. Liv. lib. 50.

T. Manlius, Juris Pontificii peritiſſimus, judex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, auditâ cauſâ ita pronunciavit, *Cum probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum Rep. & domo meâ indignum judico, protinuſque è conſpectu meorum abire jubeo.* Silanus itaque dolore animi percitus nocte proximâ ſe ſuſpendit, neque pater exequiis interfuit: ſed dum funus duceretur conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuaſque aures præbuit. Val. Max. *de Severitate*.

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus, neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet ſublato ambitu Conſul factus eſſet. Cicero.

L. Manlius Torquatus, *cui etſi non deerat* (inquit Cicero) *oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ, ſumma verborum & gravitas, & elegantia, atque hæc omnia vitæ decorabat gravitas, ne ipſidem admodum delectat.* Pædianus autem de eo ſic ſcribit: *L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſavit, quo & ipſe Sylla, & collega damnati ſunt.* Rurſus eum accuſavit, quod in conjuratione Catilinæ fuiſſet, ſed defenſus eſt à Cicerone, cujus extat Oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem cum Servilius forte cœnaret, filioſque ſuos deformes animadverteret. *Non ſimiliter*, inquit, *Manli, fingis, & pingis*; Ad quem Manlius, *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo*. Macrobius.

Manlius Antiochenus, conditione ſervus, aſtrologus, ac poeta unà cum Plotio poetâ minorum, & Laberio Grammatico conſervus ex Aſia unâ navi advectus deſcribitur. Plin. 35. 17. Sed ibi *Manilius* legendum. Fuit & cognomen ejus qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis utilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit. *Manlius* Mathematicus, de quo Plin. 36. 10. ſed ibi quoque legendum *Manilius*.

Manto, mulier fatidica, Tireſii Thebani filia, quæ cum poſt patris obitum Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primum in Aſiam venit, ubi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi flu. (ut poetæ fabulantur) aut certe ex Tyberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad flu. urbem condidit, quam à nomine patris Mantuam appellavit. Virg. Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Innuba Manto Statio dicitur Theb. 4. Ubi Lutatius: *Filia Tireſiæ, virgo.* Apollodor. lib. 3. Τῆς δὲ λείας μέρ@ εἰς Δελφὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι, καὶ Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ. Non autem ſervavit virginitatem poſt exceſſum patris Tireſiæ hæc vates. Ab Alcmæone enim ob matricidium Furiis agitato compreſſa, duorum liberorum mater facta eſt. Apollodorus ubi ſupra: Εὐριπίδης δέ φησιν Ἀλκμαίωνα κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου, παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον ἄρρενα, καὶ θυγατέρα Τισιφόνην. Alia pridem doctis ſunt notata. Illud minus notum fortaſſe, omnibus Homerum argui ex carminibus hujus poetriæ multa ſuis libris intuliſſe. Diodorus Siculus lib. 4. cujus codices perperam *Daphnen* appellant: Ἐπεὶ δ' οἱ μετ' Ἐπίγονοι τὴν πόλιν ἑλόντες διήρπασαν, καὶ τὴν Τειρεσίου θυγατέρα Δάφνην ἐγκρατεῖς γενόμενοι, ταύτην μετ' ἀναθήματος εἰς Δελφοὺς, κατά τινα εὐχὴν ἀνέθεσαν τῷ θεῷ. Αὕτη δὲ τὴν μαντικὴν τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἧττον, οὐδὲ πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Δελφοῖς διατρίψασα, τὴν τέχνην ἐπηύξησε· φύσει δὲ θαυμαστῷ κεχορηγημένη χρησμοὺς ἔγραψε παντοδαπούς, διαφόρους ταῖς κατασκευαῖς. Παρ' ἧς φασι καὶ

τῆ Ποιητῆ πολλὰ τῶν ἐπῶν συντεθειμένων κοσμήσαι τὴν ἰδίαν ποίησιν. Seneca in Agamemnone :

Quam fatorum præſcia Manto
Sata Tireſia, Latonigenas
Monuit, ſacris celebrare Deos.

Quæ omnino ſumpſit ab Ovidio lib. 6. Met.

Nam ſata Tireſiâ venturi præſcia Manto
Per medias fuerat divino concita motu
Vaticinata vias ; Iſmenides, ite frequentes
Et date Latonæ, Latonigeniſque duobus
Cum prece thura piâ. ———

Bapt. Spagnola *Mantuanus*, ordinis Carmelitarum Prior generalis fuit, creatus Romæ an. 1513. Sed exinde an. quarto, ut invitus honorem ſuſceperat, ita ſponte depoſuit. Verſus reliquit ſupra quinquagies quinquies millenos. Valde eum epiſtolis ſuis celebrant Jovianus Pontanus, Picus Mirandula, & Phil. Beroaldus. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 665.

Mara atha, Heſychius : Μαρανάθα, ὁ Κύριος ἦλθεν, ἢ ἰδὼν τὸ Κύριον. Vide Suidam.

Marcellinus, hiſtoriæ Græcæ ſcriptor, ex quâ ſolum ſupereſt diſſertatio de Thucydidis vitâ, & ejus genere dicendi, quæ hiſtorico huic præmitti ſolet. Arbitratur Voſſius eundem eſſe, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano, & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Geſneri ſuſpicio eſt, non alium hunc eſſe ab Ammiano Marcellino, cujus ex 31 hiſtoriarum libris extant libri 18. Nempe quia Ammianus ille Græcum ſe fuiſſe dicit extremis lib. 31. verbis, & phraſis ipſa ſatis hoc prodit. At ſatis conſtat Ammianum illum vixiſſe ſub Gratiano, & Valentiniano Juniore. Altero quoque argumento ætate ejus oſtendere idem conatur, nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuiſſe familiarem Salluſtio philoſopho. Eum cenſet eſſe Salluſtium prætorio præfectum qui Valentinianum deſignavit Imperatorem, ut Suidas ait. Sed ſcrupulum injicit quod Suidas Salluſtium hunc diſtinguat à Salluſtio philoſopho ; Adde, quod non videas, unde Marcellinum, quem Principem Dalmatiæ, & Illyridis, fuiſſe dicit Suidas, colligi poſſit, eumpſe eſſe, ac qui Græcè hiſtorias emiſit.

Marcellus in Æthiopicis laudatur à Proclo comment. in Timæum lib. 1.

Marcellus, Romanus vir clariſſimus, cujus geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit. Syracuſas per tres annos expugnavit, quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus, & occiſus, magnificè ſepultus eſt.

Marcellus, prænomine *Veius*, Eques Rom. cujus prædia h. e. prata, & oleæ, intercedente viâ publicâ, in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plin. 2. 83. leg. *Vectius* pro *Veius*. Erat autem Neronis Imp. procurator, prædiaque ejus in agro Marrucino fuere.

Marcianus Heracleota Geographiam conſcripſit, cujus ſæpe meminit Steph. de urbibus. Alius fuit Smyrnæus qui de ſimplicibus effectibus egit Plin. 24. 4.

Marcina, inter Sirenuſas, & Poſidoniam, urbs in Italiâ. Strabo Τυῤῥηνῶν κτίσμα vocat.

Marcion hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulus, An. Dom. 145.

Marcius Sabinus, à quo *Marcia gens* Romæ traxit originem.

D. Marcus Evangeliſta, D. Petri diſcipulus, & Interpres, quæcunque meminerat ab eo dictâ, conſcripſit. Euſebius 3. 4.

D. Marcus, D. Pauli diſcipulus, primum Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus ſcripſit ſe legiſſe in Bibliotheca Patavienſi, quòd hic Marcus Laureaci, & per aſcenſum Danubii, Chriſtum prædicaverit.

Marcus Eremita, cui occaſioni converſionis, commiſſum homicidium fuit. Nam cum puer eſſet, & oves paſceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in ſolitudinem. Qui cum tribus annis ſub dio moraretur, poſtea parvum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis 25 moratus eſt. Fuit valde manſuetus ſapiens, memoriaque ſcripturarum ſacrarum clariſſimus, deoque tam amabilis, ut cum Dominicum corpus accederet Angelus ei ſacramenta præberet, cujus manum uſque ad juncturam brachii tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. 8. 1.

Marcus Antoninus. Vide *Antoninus*.

Marcus Antonius. Vide *Antonius*.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus egregia virtute primo Carthaginienſes pluribus prælis vicit, tandem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus Romam miſſus eſt de captivis commutandis acturus fide data, ſe, ſi nihil perfeciſſet, rediturum. Cum autem Romæ in ſenatu ita egiſſet, ut cenſeret è Rep. non eſſe captivos commutandos, factumque eſſet in ejus ſententiam ſenatuſconſultum, amicis omnibus invitiſſimis, ut fidem ſuam liberaret, ad Carthaginienſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis & aliis locis. Vide *Attilius*.

Marcus Aurelius, Imp. Rom. exercitui ſuo ſiti periclitanti, Chriſtianorum precibus à Deo pluviam obtinuit. Euſeb. 5. 5. Etiam Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſ. cum C. Julio Cæſare, nullam partem juris ſui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberius ſibi reſiſtentem in carcerem duci curaverit magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. in Cæſare. *Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium adminiſtravit ut nonnulli urbanorum, cum quid per jocum teſtandi gratiâ ſignarent non Cæſare & Bibulo, ſed Julio & Cæſare conſulibus actum ſcriberent, bis eundem præponentes nomine atque cognomine, ut vulgo mox ferrentur hi verſus.*

Non Bibulo quicquam nuper ſed Cæſare factum eſt,
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Marcus Cl. Marcellus, vir Conſularis, cum Pompeio faviſſet, à Cæſare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæſari ob ejus reſtitutionem, gratias agit.

Marcus Corn. Cethegus, Conſ. cum P. Sempronio Tuditano, an U. C. 550. Hic eloquens dictus eſt, ut Sempronius Σοφός. Q. Ennius.

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega
Marci filius,—is dictus popularibu' olim,
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadaque medulla.

Vide Tullium in Bruto.

Marcus Craſſus, avaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cum templum Hieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet, a Parthis apud Charram, una cum Romanorum exercitu peremptus eſt. Plut. in *Craſſo* & App. in Parthicis.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſentque haruſpices Deos manes, non aliter quàm humanâ victimâ poſſe placari, neque prius hoc barathrum claudendum eſſe, quam ſi ſe aliquis in id ſponte dejeciſſet, armatus equo inſidens ſe Diis Manibus devovit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitavit, quæ eo facto clauſa eſt. Vide *Curtius*.

Marcus Fabius, cognomento Pictor nobilis Romanus qui præter ſtudia literarum, & rei bellicæ quibus inſignis erat etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 3.

Marcus Horatius Pulvillus, conſ. cum C. Valerio copſe anno quo reges exacti ſunt. Nam cum Brutus conſ. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in ejus locum ſuffectus, paulo poſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit in id quod ejus anni ſuperaret, bienniòque poſt conſul factus eſt cum Val. Publicolâ.

Marcus Horatius Pulvillus Pont. Max. tantâ conſtantiâ, ut cum Capitolini Jovis ædem dedicaret, poſtemque teneret, allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutaverit, neque poſtem remiſerit, carmenve quod pronunciabat interruperit, neque prius quidquam nuncio reſponderit, quam abſoluta dedicatio eſſet. Val. Max.

Marcus Livius Druſus. Vide *Druſus*. Alius, conſ. cum L. Piſone Cæſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. U. C. 642.

Marcus Livius Salinator, conſ. cum Cl. Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipue Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium.

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna noſtri
Nominis, Aſdrubale interempto.

Idem cum Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur ſua operâ receptum eſſe. *Certè*, inquit Fabius, *niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.*

Marcus Lollius, conſul cum Q. Lepido, an U. C. 735. His conſulibus Horatius jam quadrageſimum quartum ætatis annum agebat teſte ſeipſo ad librum ſuum, his verbis.

Forte meum ſiquis te percontabitur ævum,
Me quater undenos ſciat impleviſſe Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus

Marcus Manlius Capitolinus. Vide *Manlius.*

Maria, vel *Miriam*, ſoror Aaron & Moſis, Num. 27. Filia Ezra. 1 Par. 4. Nomen item B. Virginis quæ Chriſtum in utero tulit Mat. 1. Soror item Marthæ ſororis Lazari. Luc. 10. Joan. 11 De quâdam Mariâ loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ *Mariæ*, altera mater Jacobi, altera Jeſu Chriſti. Fuit & altera *Maria* nobilis mulier, quæ Hieroſolymis à T. Veſpaſiano obſeſſis, proprium filium, fame urgente, devoravit. Joſeph. lib 7. cap. 15. Cæterum quod ad Beatæ Virginis nomen attinet, quidam dignitatem quandam eo denotari volunt. Gregorius Nyſſenus: Homil. in Natal. Chriſti. Ἐπειδὴ ἐτέχθη τὸ παιδίον, ὀνόμασι μὲν αὐτὴν Μαρίαν, ὡς ἂν καὶ τῆς ἐπωνυμίας τὸ δῶρον διασημαίνῃ τῆς χάριτος. Ubi tamen male, ut videtur, *Mariæ* etymon tribuit quod *Hannæ* matri ejus proprium eſt. Ita ille *Gratiam*; alii autem *Dominationem* ejus nomine contineri putarunt. Author Homil. de laud. B. Mariæ, ſub nomine Epiphanii. Ἡ Μαρία ἑρμηνεύεται κυρία, ἀλλὰ καὶ ἐλπίς. Κύριον γὰρ ἔτεκε τὴν ἐλπίδα τοῦ παντὸς κόσμου τὸν Χριστόν. Damaſcen. lib. 4. cap. 15. Τίκτει τοιγαροῦν ἡ χάρις (τοῦτο γὰρ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τὴν κυρίαν, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ τῆς Μαρίας ὄνομα. S. Hieronymus de Nom. Hebr. *Sciendum quod Maria ſermone Syro* Domina *nuncupatur.* Iſidorus aliam nobis originationem exhibet. *Maria illuminatrix, ſive ſtella maris; genuit enim lumen mundi.* Hæc quoque etymologia Hieronymum habet authorem; ſic enim ille: *Mariam plerique exiſtimant interpretari*, illuminant me iſti, vel illuminatrix, *vel* ſmyrna maris; *ſed mihi nequaquam videtur. Melius autem eſt ut dicamus; ſonare eam* ſtellam maris, *ſive* amarum mare. Hæc ille. Et ſane Judæi ipſi *Miriam* deducunt ab Ebræo מרר *marar*, quo ſervitus Iſraelitarum in Ægypto denotetur. Atqui malim cum eruditiſſimo D. Pearſonio *Mariam* deducere à radice [illegible]ום unà cum additione Mem Heemantici; ſic autem notatio manifeſtior erit, & ſignificatio planius apparebit, quaſi *alta prælata.* Plurimus eſt in laudibus B. Virg. D. Bernardus, ne dicam nimius: Monet ſiquidem nos in angoribus noſtris ad auxilium ejus tanquam ad aſylum confugere: *Reſpice ſtellam. Mariam cogita Mariam invoca.* Non ferendus autem Bonaventura, dum in Pſalterio ſuo, quæcunque de Deo dicuntur B. Virgini tribuit. Bernardinus de Buſtis in Mariali. *Maria apud Deum omnibus Sanctis potentior eſt.* Idem: Maria ſola plus poteſt apud Deum impetrare, quam omnes Sancti in cœlo. Imo Ludulphus & Chryſoſtomus à Viſitatione affirmare non erubeſcunt (ego vero horreſco referens) *quod velocior eſt nonnunquam Salus invocato nomine Mariæ, quam invocato nomine Domini unici filii ejus.* Et in diſcipulo de Tempore legimus: *Nihil nos Deus voluit habere, quod per manus Mariæ non tranſeat.* Vergerius in Indice librorum prohibitorum A. D. 1559. pag. 9. refert ſe ſcriptum inveniſſe in lib. quodam Italico, cui tit. *Floſculi S. Franciſci*, quod *Maria Virginitatis ſuæ merito mulierum omnium ſervatrix fuerit uſque ad tempus S. Claræ, ſicut Chriſtus viros omnes ſervavit uſque ad ætatem Franciſci* quo tempore etiam floruit ipſa Clara. Narrat inſuper ſe libro illi reſpondiſſe, reſponſionem vero ejus, tanquam hæreticam fuiſſe condemnatam, idque tribus Indicibus libro prohibitorum. Ambroſ. Catharinus oratione quam habuit A. D. 1546. Concil. Trid. ſeſſ. 2. appellat hanc B. Virginem, *Fideliſſimam Chriſti Sociam.* Alter quoque primæ magnitudinis Papiſta in Mariali ſuo: *Fuit Dominus cum Mariâ, & ipſa cum Domino in eodem labore & opere Redemptionis. Mater enim miſericordiæ adjuvit Patrem miſericordiarum in opere noſtræ Salutis.* Qui metuens, ne quis in Chriſti partem illud Iſ. cap. 63. adducat: *Solus torcular, &c.* hoc modo objectioni tali occurrendum ſibi putavit. *Verum eſt O Deus, quòd non vir tecum, ſed mulier una tecum eſt, quæ omnia vulnera quæ tu ſuſcepiſti in corpore, ſuſcepit in corde.* Plura huc ſpectantia videat Anglicanus Lector in lib. cui tit. *More work for a Maſs-Prieſt*, p. 37. Lond 1622. Adeo falſus & abſurdiſſimus eſt Card. Bellarminus cum ait, *Prudentes & benè inſtituti Catholici neque Divam, neque Deam vocant.* Hæc ille Apol. contra Regem Jacobum, p. 94. Ubi Epiſcopus Elienſis: Non Divam? Certe cui Religio ſit (tum de Sanctis agitur) *Divi* vocem, vel *Divæ* uſurpare vix, credo, *reperias.* Vide vel Lipſium (Sapientiæ utique & Literarum Antiſtitem) atque ejus *Divam* geminam *Halenſem* & *Aurſicollem*; Frons ipſa vocem præfert, & vertex cujuſque paginæ. Legas ibi plus centies: *O Diva*, &, *O Diva Divarum.* At (non Dea) Imo nec ea voce abſtinuit in Hallenſi *ſi vota concepiſſet Hallenſi Deæ.*) Tum in illa altera Dea ſuâ ſeſquipedali: *An ſudat Dea ſanguinem De quâ ſacra profantur, hanc fore quæ Serpentis contereret caput: Feciſti ô Dea* & poſtea:

Tum tibi laudes, Dea, dicet omnis ſexus & ætas.

Pergit Cardinalis: *Neq; ab eâ petunt, ut filio imperet.* Imò petunt. Nam quid illa ſibi volunt? *Monſtra te eſſe matrem, Ora Patrem & jube filio, O felix Puerpera! Noſtra pians ſcelera. Jure matris impera Redemptori.* Notavit Caſſander Conſult. p. 142. Subdit: *Neque dicunt, quòd abſurda cujuſlibet inepti hominis Orationibus pateat.* Imo dicunt. Bernried. in vita Greg. 7. p. 42. legas *Hildebrandi ventrem manu verrâ percutientem, poſt, lenis manu quaſi corpus ejus perungentem.* Tho. Becketti noſtratis detrita & lacera femoralia conſuentem; eoque ſigno, ne Presbyterum (durum ingenio ſupra modum) gradu moveret, ſed eum ſuâ inſufficientiâ literarum diſpenſaret, ſeverè edicentem. (Vincent. Spec. Hiſt. 7. 84.) In os ægri Clerici, extractis uberibus, lac immulgentem. Læſam Monialis tibiam unguento de pyxide oblinentem, poſt manum ſub mento ponentem & quomodo diſciplinate genu flecteret edocentem. *Adami* Sacerdotis, tum pueri, ſcabioſum caput ſanantem. Juttæ filiolam ſublatam (quam lupus in ſylvas aſportarat) anxie reddentem, idque, præ timore ac minis; filiolo enim ſuo *Jeſu* alioqui cariturum, quem *Jutta* è ſinu ejus avulſum (in vindictam) nunquam ei redditura fuerat, niſi ſi curaſſet reſtitui ſibi, ſuum. Latronis decollati corpus effodientem, caput cervicibus adaptantem, & unientem; in feretro ponentem, purpurâ (miræ texturæ, & pluſquam humani artificii) feretrum ejus obtegentem, de exequiis ejus honorificè celebrandis ſevere præcipientem. Neque etiam oſcula neganda ſunt, vel *complexus, ſed neque magis abſurda. Accede ad me, & da mihi oſculum* (ait B. Virgo) *& coegit eum*; poſt etiam ſtrepam tenuit, quo equum conſcenderet. Alteri Monacho, collum ejus brachiis ſuis ſtringens, dedit oſculum. Alteri in Pomario cantillavit. Sed & in Choro Monachorum ſingulorum vultus detergentem videas. Et in Cellâ lectos circumeuntem, & manum ſuper ſingulorum capita ponentem. Et hæc nonne abſurda? Quid illa? Cum primâ nocte nuptiarum B. Virgo inter Sponſum & Sponſam media recubuit; eò quod Sponſus, (adhuc puer) imaginis ſuæ digito, annulum joco indidiſſet. Quid illa dictu fœda de *Beatrice*, quæ dum publicè ſcortum ageret, B. Virgo totos quindecim annos, formâ & habitu ejus aſſumpto, vicem ſupplevit in Monaſterio. Denique, quod Abbatiſſæ gravidæ factæ à Dapifero ſuo obſtetricata eſt, & infantem ex ſtupro ſuſceptum, Eremitæ cuidam, educandum per duos Angelos tranſmiſit? Hæc & his plura apud Vincentium & Cæſarium reperienda. Abſit autem ut quiſquam S. Mariam divinæ gratiæ privilegiis, aut ſpeculi gloriâ, fraudare conetur. Loquamur cum Eccleſiâ Chriſti primævâ: Ἡ Μαρία ἐν τιμῇ, ὁ Κύριος προσκυνείσθω; Ita Epiphanius; & alibi: Εἰ καλλίστη ἡ Μαρία, καὶ ἁγία, καὶ τετιμημένη, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ προσκυνεῖσθαι. Græci eam Θεοτόκον vocare ſolent, nunquam tamen quod ſciam, μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μήτηρ tamen Κυρίου ab Eliſabethâ vocatur Luc. 1. Quam non ſolum ante Nativitatem Filii ſui, ſed poſtea, imo in perpetuum immaculatam, & Beatam Virginem fuiſſe pie credidit antiquitas; Unde *Antidicomarianitæ* appellati ſunt hæretici, qui Mariæ Virginitati uſque adeo contradicunt, ut affirment eam poſt Chriſtum natum viro ſuo fuiſſe commixtam, ut tradit B. Auguſtinus.

Mariamne Regina, Machabæorum ſtirpe inclyta, Herodis peſſimi omnium viri uxor optima; formâ corporis ſupra cæteras eximiâ; animi etiam virtutibus major, integerrimæ pudicitiæ, & ineluctabilis patientiæ fœmina iniquiſſimis calumniis oppreſſa, mariti gladio Regias cervices dedit. Anno ante Chriſti Natalem viceſimo octavo.

Marica, Nympha, Liris fluvii accola quæ Regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit, quam *Faunam* quoque, aut *Fatuam* à *fando* Servius ſcribit. Lactantius autem Maricam hanc Circen fuiſſe tradit, lib. 1. c. 21. *Solent mortuis* nomina immutari: nam & Romulus poſt mortem Quirinus dictus eſt, [illegible]a Nemeſis & Circe Marica. Quæ ſententia eloquentiſſimi Patris defendi poteſt hoc pacto, quia Latinum Regem, quem Virgilius canit, filium Maricæ, Heſiodus ſcribit filium fuiſſe Circes, ac proinde liquidum ſatis eſt Circen & Maricam eandem eſſe. Dea fuit littoris Minturnenſium juxtam Lirin flu. Hor. lib. 3. od. 17.

Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps & innatantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Latè tyrannus. ————

Lucanus lib. 11.

———*Umbroſæ Liris per regna Maricæ*
Veſtinis impulſus aquis.

Claudianus:

Flavæque terens querceta Maricæ
Liris. ——— ———

Porphyrion in Horat. *Liris flumen*, ubi Marica Nympha colitur.

Marinus

Marinus Neapolitanus, philoſophus & Rhetor, Procli diſcipulus, inque Scholâ ſucceſſor. Compoſuit librum de vitâ præceptoris ſui Procli, qui hodieque extat. Nec proſâ ſola, ſed etiam carmine edidit. Vide Suidam.

Marius, prænomine Caius, vir ſtrenuus fuit, ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos vitam ruſticam egit procul ab urbanis negotiis. Deinde per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidiâ criminando, conſulatum adeptus, Jugurtham captum ante currum egit. Prop. lib. 3.

Conſule cum Mario victo Jugurtha ſedet.

Tantam fortitudinis ſuæ opinionem Roman eum animis infixam reliquit, ut imminente Cimbrorum Teutonumque terrore quinque continuos conſulatus ei detulerint; unde Ovid.

Conſule quo toties Roma ſuperba fuit.

Sen ep 94. Quid, tu C. Marium ſemel conſulem (unum enim conſulatum accepit, cæteros rapuit) cum Teutonicos Cimbroſque concideret, cum Jugurtham per Africæ deſerta ſequeretur, tot pericula putas appetiiſſe virtutis inſtinctu? Marius exercitum, Marium ducebat ambitio. Hæc ille. Ad parentheſin vero quod ſpectat, non videtur vera, ſi duos ultimos excipias. Nam priores, in diſcrimine patriæ, abſenti delati. Vide Plut. Prop 2. 1.

Cimbrorumque minas & benefacta Mari.

Hinc Cic. (qui de conſulatu ejus carmen ſcripſit) pro C. Rabirio, *C. Marius pater patriæ.* Et pro Sextio, *Ad ſalutem Romani Imperii natus.* Dictus & *Tertius Romæ conditor.* Sextum conſ. cum Catulo factus, Cimbros in Galliâ, Teutonas in Italiâ vicit, deque his triumphavit. Cimbrico bello primum profligatus in ſomnio præmonitus eſt, victoriam ſe conſecuturum, ſi prius diis victimam filiam nomine Calphurniam faceret. Patriæ igitur charitati naturâ poſtpoſitâ, eo facto victoriam comparavit. Duæ adhuc hiſce temporibus in Germ. aræ ſunt, quæ eo tempore quo victoriam Marius eſt conſecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. in Mario. Victus à Syllâ Minturnis in palude latuit: inventus, & in carcerem conjectus, immiſſum percuſſorem Gallum vultûs autoritate, & his verbis, *Tune homo audes occidere Caium Marium?* deterruit, acceptaque naviculâ in Africam trajecit, ubi diu exulavit. Mox Cinnana dominatione revocatus, cæſis inimicis ſeptimo conſulatu, morbo, aut (ut quidam ferunt) voluntariâ morte deceſſit. Sen. 5. Ben. *Ingratus C. Marius* ad Conſulatum à caligâ productus: qui niſi Cimbricis cædibus Romana funera æquaverit, niſi civilis exitii & trucidationis non tantum dederit ſignum, ſed ipſe *ſignum fuerit*. Hoc eſt, à ſeipſo dabat, ut ſc. interficerentur quibuſcunque manus oſculum negaſſet. Flor. lib. 3. Ancarius, ipſo vidente Mario, confoſſus eſt, quia ſcilicet fatalem illam manum, non porrexerat ſalutanti. Plut. in Mario: Quoſcunque ſalutantes, neque affatus eſſet, neque reſalutaſſet, complexuſve eſſet, hoc ipſum ſignum erat interficiendi eos in viis. Unde Aug. 3. de C. D. In ipſius autem Marii oculis continuò feriebantur, quibus ſalutantibus dextram porrigere noluiſſet. Lucanus optime paucis verbis crudelitatem ejus deſcripſit. *Vir ferus & fato cupiente perdere Romam ſufficiens.* Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicoſum crus medico ſecandum, & dum ſecaretur, neque ſuſpirans, neque ſupercilia contrahens, pertulit ſectionem. Cumque medicus alterum crûs ſectare vellet, minimè aſſenſum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam eſſe non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui cum eſſet 27 annorum conſulatum invaſit: quem honorem mater tam immaturum flevit. Hic patri ſævitiâ ſimilis curiam armatus obſedit, & inimicos trucidavit. Tandem & ipſe crudeliſſimo mortis genere Catuli manibus placatum miſſus eſt. Vide Lucan. lib. 2. ſed hic fuit M. Marius, Caii frater. Juv. Sat. 8.

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro,
Nodoſam poſthæc frangebat vertice vitem,
Si lentus pigrâ muniret caſtra dolabrâ.
Hic tamen & Cimbros, & ſumma pericula rerum
Excipit, & ſolus trepidantem protegit urbem.

Idem Sat 10.

Exſilium & carcer Minturnarumque paludes,
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc cauſas habuere. Quid illo cive tuliſſet
Natura in terris quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, & omni
Bellorum pompâ animam exhalaſſet opimam,
Cum de Teutonico vellet deſcendere curru.

Manlius lib. 4

——— A toe & civilia bella
Et Cimbrum in Mario, Mariumque in carcere victum:
Quod Conſul toties, exulque ex exule conſul;
Et jacuit Libycis compar jactura ruinis
Eque crepidinibus cepit Carthaginis urbem.

Lucanus lib. 2.

Cum poſt Teutonicos victor, Libycoſque triumphos
Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ.
Stagna avidi texere ſoli, laxæque paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum. mox vincula ferri
Exedere ſenem, longuſque in carcere pædor,
Pœnas ante dabat ſcelerum. Mors ipſa refugit
Sæpe virum, fruſtraque hoſti eſt conceſſa poteſtas
Sanguinis inviſi, primo qui cædis in ictu
Diriguit, ferrumque manu torpente remiſit.
Viderat immenſam tenebroſo in carcere lucem,
Terribileſque Deos ſcelerum: Mariumque futurum,
Audieratque pavens: Non hæc contingere fas eſt
Colla tibi. debet multas hic legibus ævo
Ante ſuam, mortes: vanum depone furorem, &c.
——— Idem pelago delatus iniquo
Hoſtilem in terram, vacuiſque mapalibus actus
Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ,
Et Pœnos preſſit cineres. Solatia fati
Carthago Mariuſque tulit, pariterque jacentes
Ignovere deis. Libycas ibi colligit iras,
Ut primùm Fortuna redit: ſervilia ſolvit
Agmina: conflato ſævas ergaſtula ferro
Exeruere manus. ———
——— Prô fata quis ille,
Quis fuit ille dies, Marius quo mœnia victor
Corripuit? quantoque gradu mors ſæva cucurrit, &c.
Septimus hæc ſequitur, repetitis faſcibus annus.
Ille fuit vitæ Marii modus, omnia paſſo
Quæ pejor fortuna poteſt, atque omnibus uſo
Quæ melior, menſoque hominis quid fata pararent.

Livii lib 80. Epitome. *Marius* Severus Licinium Senatorem de ſaxo dejici juſſit, editiſque multis ſceleribus, Idibus Januariis deceſſit. Vir cujus ſi examinentur cum virtutibus vitia, haud facile ſit dictu, utrum bello melior an pace pernicioſior fuerit; adeo quam Remp. armatus ſervavit, eam primo togatus omni genere fraudis, poſtremo armis hoſtiliter evertit.

C Marius, prioris fil. de quo vide Plut. in vitâ Patris. Mortem ejus innuit Strabo ubi de Præneſtæ cuniculis lib. 5. Ὡς ἐν μιᾷ Μάριος πολιορκούμενος ἀπέθανε. Epitome lib. 88. *C. Marius Præneſte obſeſſus à Lucretio Aſella Syllanarum partium viro, cum per cuniculum captaret evadere, ſeptus ab exercitu mortem ſibi conſcivit in ipſo cuniculo, cùm ſentiret ſe evadere minimè poſſe.* Vell. Pat. libro altero. *Inde Coſſ Carbo 3. & C. Marius ſepties* Conſulis Fil. annos natus 26. vir animi magis quam ævi paternis, multa fortiterque molitus neque uſquam inferior nomine conſulis, apud Sacriportum pulſus à Sullâ acie, Præneſte, quod ante naturâ munitum præſidiis firmaverat, ſe, exercitumque contulit. Solus Appianus hunc Marium fratris filium vocat. De ætate quoque diſcrepant auctores. Ille qui Livium in Epitomen redegit lib. 86. inquit: *Conſul ante annos viginti per vim creatus.* Quem locum ad Octavium Suetonii contra Dionem laudat max. Caſaub. quia ille ſcripſerat Octavium ſine exemplo ante annum 20 iniiſſe conſulatum; ſed non dubitat Voſſius quin mendum ſit in Epitome Livianâ & pro 20. ad minimum reponi debeat 25. ut ei ſic conveniat cum auctore de viris illuſtribus.

M *Marius* Gratidianus, de quo Senec. 3. de Irâ: M. Mario cui vicatim pop. Statuas poſuerat, cui thure & vino Rom. pop. ſupplicabat L. Syllæ perfringi crura, erui oculos, amputari manus juſſit, &c. Valerius 9. 2. *Singulas corporis partes confringeret. Oroſius: Effoſſis oculis* membriſque minutatim deſectis, vel etiam fractis. Q. Cic de Pet. Conſul. Firmicus lib. 1. & alii. Ejus menit. Cic Offic 3. Ne noſter quidem Marius Gratidianus officio viri boni functus eſt tunc cum Prætor eſſet, Collegiumque Prætorum Tribuni pl. adhibuiſſent, ut res nummaria de communi ſententiâ conſtitueretur. Conſcripſerunt communiter edictum, cum pœnâ & judicio, conſtitueruntque ut omnes ſimul in Roſtra poſt meridiem deſcenderent. At Marius à ſubſelliis in Roſtra rectà, idque quod communiter compoſitum fuerat, ſolus edixit. Et ea res ei magno honori fuit, omnibus vicis ſtatuæ: ad eas thus & cerei, quid multa? nemo unquam multitudini fuit carior. Ubi nota vocat *ſuum*, & paulo ante *propinquum ſuum* quia ſc Cicero ex cognatione Marii: & hic illius frater, ut Florus ſcripſit, ſc. adoptione.

Marius & Calprius amicorum par fideliſſimum. Silius Italicus lib. 9.

Sternitur unanimo Marius ſuccurrere Caprio
Conatus, metuenſque viro ſupereſſe cadenti
Lucis idem auſpicium, ac patrium, & communis duobus
Paupertas, ſacro juvenes Præneſte creati

Miſca-

Miſcuerant ſtudia, & juncta tellure ſerebant.
Velle, ac nolle ambobus idem, ſociataque toto
Mens ævo, ac parvis dives concordia rebus.
Occubuere ſimul, votiſque ex omnibus unum
Id fortuna dedit, junctam inter prælia mortem.

Marius Priſcus, Proconſul Africam Provinciam ſpoliavit. Juven. Sat. 1:

Exul ab octavâ Marius bibit, & fruitur diis
Iratis, at tu victrix provincia ploras.

Idem Sat. 8.

Cum tenues nuper Marius diſcinxerit Afros.

Marmeſſus, Mars eſt Romanorum linguâ. Lycophronis interpres.

Marnas, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ὀνομάζουσι Κρηταγενῆ. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Maro, opifex fuit figulus, ſive, ut alii putant, magi cujuſdam viatoris mercenarius, Virgilii, Latinorum Poetarum Principis pater: qui & ipſe ſic appellabatur. Alcinous, vetus Poeta:

De numero vatum ſi quis ſeponat Homerum
Proximus à primo tum Maro ſolus erit.
At ſi poſt primum Maro ſeponatur Homerum
Longè erit à primo quiſque ſecundus erit.

Vide *Virgilius*.

Marpeſſa, filia Eveni ſpecioſa, uxorque Idæi omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ uxoris Meleagri. Hanc maritus fertur tam tenerè adamaſſe, ut cum eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem invadere non dubitavit. Verum cum ejus recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominavit, quòd fatum cum eâ ſimile ſortita videretur. Homer. Iliad. 9.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus. Dictus Varro enim lib. 4. de LL. quòd *maribus* in bello præſit, aut certe à Sabina voce *Mamers*, quod nomine illi *martem* dicebant. Cedrenus vero. Ὅτι τὸν Μάρτην οἱ Ῥωμαῖοι μάρτεμ ἐκάλουν, οἱονεὶ θάνατον, ἢ κυρίως τῶν τεχνῶν, i. e. quòd *artium* ſit *motor*, ἢ ἐκ τοῦ μάρναμαι κατὰ Φιλόξενον. Lucum habuit in Ponto etiam Athenis & Albæ, ubi Rhea peperit Juven. Sat. 1.

Nota magis nulli domus eſt ſua quam mihi lucus
Martis.———

Val. Flac.

Martius ante urbem longis jacet horridus annis
Campus.———

Item:

Excubias Gradive tene, præſentia luco
Arma tuba ſonent.

Eum autem Poetæ deſcribere ſolebant. Horat.

———*Dum Lucus & ara Dianæ.*

Et Perſius:

——*Nec ponere lucum*
Artifices.———

A Poetis *Mavors* dicitur per epentheſin. Jovis ac Junonis filius fuiſſe fingitur, vel, ut Ovidius fabulatur, ſolius Junonis. Cum enim olim Juno turbata, quod animadvertiſſet Jovem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Minervam, verſus Oceanum proficiſcitur, ut ſcrutaretur quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſit; & itinere fatigata ſecus fores Floræ Deæ, conjugis Zephyri conſedit. Cumque interrogata ab eâ eſſet, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret, rationem reddidit. Quâ cognitâ, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Juno Jovem celaret. Quod cum Juno jurejurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit in campis Oleniis florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Juno concepit, & Martem peperit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eoſque Vulcani artibus, ut erant nudi, occultis laqueis irretitos, Deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſolvit. Sororem habuit Bellonam, belli Deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum, quos in Dei hujus tutelâ eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo *Martiales* dicebantur. Ponitur ſæpiſſime pro ipſo bello. Hinc *Martius*, i. e. *bellicoſus*. Nulla huic Deo pax, niſi in thalamo & complexibus Veneris. Lucretius, de Venere lib. 1.

Nam tu ſola potes tranquillâ pace juvare
Mortales, quoniam belli fera munera Mavors
Armipotens regit, in gremium qui ſæpe tuum ſe
Rejicit æterno devinctus vulnere Amoris.

Notum eſt autem ex Hom. Odyſſ. Θ. Venerem Martis amicam eſſe, eamque cum illo in adulterio deprehenſam fuiſſe, cum eos ambos tenuiſſimis & ſubtiliſſimis vinculis irretitos, atque implicatos Vulcanus Diis ſpectandos præbuiſſet. Quæ fab. ſign. primarum qualitatum calidi, frigidi, ſicci, humidi. Mars enim ſiccus eſt & calidus: Venus autem humida & frigida. Juvenalis:

——*Plus etenim fati valet hora benigni*
Quam ſi nos Veneris commendet Epiſtola Marti.

Claud. in Magnete:

Sic Venus horrificum belli compeſcere Regem
Et vultum mollire ſoles, cum ſanguine præceps
Æſtuat, & ſtrictis mucronibus aſperat iras.
Sola feris occurrit equis, molliſque tumorem
Pectoris, & blando præcordia temperat igne,
Pax animo tranquilla datur, pugnaſque calentes
Deſerit & rutilas declinat in oſcula criſtas.

Mars ipſe apud Statium Theb. 3.

———*Lacrymas non pertulit ultra*
Bellipotens haſtam læva transfumit & alto
Haud mora diſſilùit curru, clypeoque receptam
Ludit in amplexu, dictiſque ita mulcet amicis
O mihi bellorum requies & ſacra Voluptas
Unaque pax animo: ſoli cui tanta poteſtas
Divorumque hominumque meis occurrere telis
Impunè, & medias quam et in cæde frementes
Hos aſſiſtere equos, hunc enſem evellere dextrâ.

Cedrenus: Ἦν δὲ ὁ Ἄρης οὗτος πικρὸς καὶ ἄγαν δυναστευτικὸς πολεμιστής, ὃς Καυκάσῳ τινὶ ἀνδρὶ γιγαντώδει δυνατῷ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάφετ ὁμιλήσας ἐπῆλθεν καὶ καταπολεμήσας, καὶ ἀνελὼν, περιέλαβε τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης ἐλθὼν καὶ πλείστους ἐκεῖ ἀνεῖλε. Eſt & ſtella una ex ſeptem errantibus ſuperne Jovi proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans. Lucanus, lib. 2.

Et cœlum Mars ſolus habet.

Cæterum quid nomine Martis veteres poetæ. & philoſophi intellexerint prolixè docent Lilius Gyraldus & Nat. Comes.

Martius, menſis primus anni olim apud Romanos, quem Romulus genitori ſuo Marti conſtituit. Ovid Faſt. 3.

Marſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater. Gell. 5. 12.

Marſus, regnavit in Tuſcia an. ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus ſub Claudio Cæſare.

Marſyas Pellæus hiſtoricus, nutritus una cum Alex. Magno, ſcripſit res Macedonicas libris 10, à primo rege uſque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros 12. *Marſyas* Philippus item hiſtoricus. *Marſyas* Tabenus, qui ſcripſit de tranquillitate libros 12, ſabuloſa lib. 7. & quædam alia de patriâ ſua. *Marſyas* fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit.

Marſyas, ſive *Marſya*, inſignis tibicen ex Celænis op. Phrygiæ. Ovid. Satyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerva inventis, auſus ſit Apollinem provocare, à quo victus & excoriatus eſt. Met. 6.

——*Satyri reminiſcitur alter*
Quem Tritoniacâ Latous arundine victum
Affecit pœnâ. Quid me mihi detrahis, inquit,
Ah piget: ah non eſt, clamabat, tibia tanti.
Clamanti cutis eſt ſummos direpta per artus.
Nec quicquam niſi vulnus erat, cruor undique manat,
Detectique patent nervi trepidæque ſine ullâ
Pelle micant venæ. Salientia viſcera poſſis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

Marſyas, Cujus ſtatua in foro Rom. erat & ad eam tribunal. Horatius:

————*Obeundus Marſyæ.*

Sen. 6. Ben.

Quotidianum ad Marſyam concurſum.

Itaque coronare Marſyam victores ſolent, & qui cauſas tenuiſſent. At hæc muliercula (Auguſti filia, de eâ ſiquidem loquitur Seneca) libidinum coronas, & pugnarum numeros imponebat. Plin 21. 3. Apud nos exemplum licentiæ hujus non eſt aliud quam filia D Auguſti cujus luxuriâ noctibus coronatum Marſyam, *literæ illius Dei gemunt*. Ubi Lipſius *degemunt* quem vide ſis.

Martha, ſoror Lazari illius quem ſuſcitavit Chriſtus. Luc. 10. Jo 11. Lat. *provocans*, vel *amaricans*, vel Syriacè *Domina*, ſive *doctrix*.

Martia, princeps Romanarum, icta fulmine quùm eſſet gravida, partu exanimato, ipſa citra ullum aliud incommodum vixit. Plin.

Martia, Catonis minor filia, quæ cum quæreretur ab ea cur poſt amiſſum maritum denuo non nuberet, reſpondit, non ſe invenire virum, qui ſe magis vellet, quam ſua. Oſtendens, Divitias magis in uxoribus eligi ſolere, quam pudicitiam.

Martia, Catonis Uticenſis uxor, quam poſteà cum ex eâ aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eoque mortuo

mortuo, ſub initium bellorum civilium eam reduxit. Quâ in re Cato malevolorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, ut poſteà Hortenſii teſtamento locupletem reciperet. Plut. in vitâ Caton.

Martialis, poeta lepidiſſimus juxta ac ſpurciſſimus, ex Bilbili Hiſp. oppido in Celtiberis. Tempore Claud. Imp. ſub Nerone an. nat. 20. Romam venit, atque annos illic egit 35. Tito, ac imprimis Domitiano carus fuit, à quibus & donatus jure trium liberorum. Etiam Tribunus, & equeſtris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaque ſub Trajano in patriam rediit: atque ibi conſcripto libro Epigrammatum duodecimo, partim tædio patriæ, quia non in honore eſſet, quanto fuerat Romæ, partim etiam à civibus ſuis ſugillaretur, tædio vitæ, ut veriſimile eſt, deceſſit. De morte ejus extat epiſtola Plinii ad Priſcum.

Martianus, Rom. Imp. ſucceſſit Theodoſio Juniori, favente Arcadii filiâ Pulcheriâ, qui licet humili loco natus, & ſenex eſſet, tamen rebus geſtis, & arte militari clarus, per annos fere ſeptem imperium Orientis tranquilliſſimè gubernavit. Dicere ſolitus erat, *Dum pax conſtare poſſet, non ſumenda arma.*

D. Martinus, ex Pannoniâ ortus poſt D. Gratianum Turonenſem Archiepiſcopatum adeptus, An. Dom. 415. Multa dejecit Paganorum Idola, altariaque everſit. In e iſcopatu autem vixit an. 26 menſes quatuor, dies ſeptem. Ejus vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpitius Severus.

Martion, Smyrnæus, de ſimplicibus affectibus ſcripſit. Plinius, 26. 3.

Petrus *Martyr*, Mediolanenſis, Ferdinandi, & Iſabellæ, Hiſpaniæ regum à conſiliis, ſcripſit libros 30. de navigatione Oceani ac terris ſuo tempore repertis. Hæc autem ut ipſe teſtatur lib. 2. in literas referebat an. 1502.

Petrus *Martyr* Vermilius, Hetruſcus, Florentinus, concionari cœpit, ut Regularis Monachus an. æt. 26. Tum Abbas Spoletanus creatus eſt, poſtea præfectus Coll. Neapolitano S. Petri ad Aram: triennio poſt Generalis Ordinis Viſitator declaratus, demum prior S. Fridiani Lucæ fuit deſignatus: Lucâ relictâ ob ſtructas ſibi jam Evangelico, inſidias Tigurum ſe contulit, paulo poſt Argentinam, dein Angliam, ubi Sacras literas magnâ cum laude docuit Oxonii. Ob. 1562.

M. Marullus. Poeta Mimographus ſub Antonino philoſopho, ipſum etiam Imp. inceſſere ſolitus. Hujus eſt illud: *Tu ut Hector ab Ilio nunquam recedis.* Meminit hujus Hieronymus contra Ruffinum, & Galenus, qui ſe filium ejus graviſſimo laborantem morbo, curaſſe ſcribit.

Marullus, Calaber poeta, quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & Divinæ ſtirpis prolem nominaſſet, propemodum vivus ab ipſo, una cum carmine exuſtus eſt. Philippus Callimachus in Attila.

Marullus, Rhetor à Senecâ Controverſ. 1. pro præceptore agnoſcitur. Sic enim in præfatione: *Quum eſſemus*, inquit, *condiſcipuli apud Marullum Rhetorem, hominem ſatis aridum, pauciſſima bellè, ſed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis ſuæ imputaret controverſiæ, ac diceret, Neceſſe eſt me per ſpinoſum locum ambulantem ſuſpenſos pedes habere.* Aiebat Latro, *Non mehercule tui pedes ſpinas calcant, ſed habent.*

Pomp. Marullus, Grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cum in oratione Tiberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone, & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certe ob Cæſaris autoritatem & gratiam: *Jam inde mentitur* (inquit) *Capito: Tu enim Cæſar civitatem dare potes hominibus, verba non potes.* Lege *Marcellus.*

Maſcezel, viri cujuſdam nomen apud Claud. lib. de bello Gildonico:

> *Eſt illi patribus, ſed non & moribus iiſdem*
> *Maſcezel*——————

Vide ſis Heinſium in locum.

Maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſteà vero fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam uſque ſenectam mirâ valetudinis proſperitate, vegetoque corporis robore uſus eſt, adeo ut nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Livius de tertio bello Pun. Ovid. Faſt. 6.

> ———*Superas Maſiniſſa Syphacem.*

Maſſa, morio quidam & inſignis delator; cujus mem. Juvenalis. Sat. 1.

> — *Quem Maſſa timet.*

Jac. ubi de nece Piſonis. *Aderat Bebius Maſſa qui nocevet jam tum optimo cuique exitioſus delationibus ſuis.*

Maſtiphat, princeps Dæmonum, Cedrenus: Ἐν τῇ λεπτῇ Γενέσει κεῖται, ὅτι Μαστιφὰτ ὁ ἄρχων τῶν δαιμονίων προσελθὼν τῷ Θεῷ εἶπεν, Εἰ ἀγαπᾷ σε Ἀβραὰμ, θυσάτω σοι τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Maſurius Sabinus, eques Romanus, J. C. auditor & ſucceſſor Attei Capitonis. Meminit illius Perſius:

> *Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit:*

Similiter Pomponius Pandect. de Origine Juris. Citatur ſubinde ab A. Gellio. Scripſit Faſtorum, & rerum memorabilium libros, Commentarios de Indigenis, de Jure civili, de Furtis. Porro jam quinquagenarius quum inopia magna laboraret ab auditoribus ſuſtentatus eſt. Floruit ſub Tiberio, à quo ut ſibi de Jure reſpondere liceret, obtinuit. Athenæus, lib. 14. hæc de eo habet: Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος, καὶ σοφὸς, καὶ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος. Alius eſt, cui Paulus aliquot libros ſcripſit. 2 Inſtit. 14.

Matho, Afer quidam ſeditioſus, cujus hiſtoriam vide apud Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Matho, cauſidicus, de quo Juven. Sat. 1.

> *Cauſidici nova cum veniat lectica Mathonis*
> *Plena ipſo.*———

Idem alibi Sat. 7.

> *Sic Pedo conturbat, Matho deficit.*

Ubi Lubin.

> *Dejicit.*——————

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis, Græciſque admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet vocaret, ut vel anxiè ſcrutentur multi, Τὸ Ματρέα θηρίον τί ἐστι, id eſt, *Quænam ſit Matreæ fera.* Euſt. in Odyſ. α.

Matrona, Juno dicta eſt, quòd iis præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, ut fiant matres. Hinc *Matronalia*, primus dies olim anni Rom. feſtus, Martiis nempe Calendis. Ovidius, Faſt. 3.

> *Cum ſis officiis Gradive virilibus aptus*
> *Dic mihi matronæ cur tua feſta colant.*

Erat autem hoc feſtum ex Sabino, Romuleoque inſtituto. Plut. in Rom. ἑορτῶν δὲ καὶ θυσιῶν ἀλλήλαις μετέχειν, ὡς ἐπὶ τὴν τῶν πόλεων πρῶτον ἐκ ἀπέλιπον, ὁπόσας δὲ ἤγαγον καινὰς, ὧν ἔστι τῶν Ματρωναλίων ἣν ἀποδοῦσι ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ τῷ παύσασθαι τὸν πόλεμον καταλύσειν. Hinc Juvenalis *Calendas Martias vocat fœmineas.* Tertullianus autem in de Idolol. *Matronales ferias.* Tunc ſolitæ munuſcula illæ invicem miſſitare. Plaut. in Mil. Gl.

> *Da mihi vir Calendis quæ mittam cum Matriæ venerit.*

Feſtus: *Martias Calendas matronæ celebrant quòd eo die Junonis Lucinæ ædes cœpta ſit.*

Matthæus Apoſtolus & Evangeliſta, qui & *Levi* dictus, Alphei filius, Mat. 10. Quum autem exactor publicorum vectigalium eſſet, vocatus eſt à Chriſto ad miniſterium Apoſtolicum, Euſeb. 3. 24. & 5. 10. Eccleſ. Hiſt. vult Matthæum Evangelium ſuum conſcripſiſſe linguâ Ebræâ. B. Hieron. quoque in Catal. Script. Eccleſ. Evangelium Matthæi Ebraicum in Bibliothecâ Cæſarienſi extare ait, & à ſe deſcriptum fuiſſe. Sunt qui velint Matthæum, quum Ebræis primùm Evangelium prædicaſſet, poſtea diſceſſiſſe, & peragratâ Aſiâ, & Ponto in Æthiopiam veniſſe, atque ibi Chriſtum annunciaſſe, & tandem ab Hyrtaco quodam ad aram obtruncatum fuiſſe, A. D. 76. Heſych. Ματθαῖος, ἀδιάφθορος. Ματθίας δὲ δῶμα θεοῦ.

Matuſius, de quo hanc hiſtoriam refert Hyginus ex Phylarcho. Regnante Demophoonte in Cherſoneſo Thracica, per totum regnum peſtilentia adeò vehemens graſſabatur, ut propterea oraculum Apollinis conſulerent. Quod cum reſponſum dediſſet, non prius liberatum iri regnum à peſte, quàm ſingulis annis virginem quandam nobilem ſacrificarint: Rex protinus mandavit, ut omnium virginum in civitate ejus nobilium nomina reponerentur in cratere quodam; unde ſorte detractâ una victima fieret pro omnibus. Sed Demophoonte ex hoc ſortilegio filias ſuas excipiente, magna inter nobiles exorta eſt invidia. Quin & *Matuſius* quidam aperte dixerat, ſe nolle amplius conſentire, ut filia ſua ſorti ſit objecta. Quibus verbis offenſus rex protinus juſſit, ut, ſortione neglectâ, filia Matuſii mactaretur. Qui iram quidem occultans, ſimulabat id ſibi non adeo ingratum fore: & poſt tempus aliquod regem cum duabus filiis invitavit ad convivium, ubi filias regias in conclave incluſas mactari, & partem ſanguinis vino mixti in cratere quodam regi juſſit afferri. Qui cum filias deſideraret, & quid his factum eſſet, reſciſſet, Matuſium cum cratere in mare projici juſſit.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora. quam Græci *Λευκοθέαν* vocant. Hanc Poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis uxorem, quæ mariti inſaniam fugiens in mare ſe præcipitavit unà cum Melicerte filio, quorum corpora cum

nuſquam

nuſquam invenirentur, pro Diis marinis habiti ſunt, & Ino quidem Græcis **Λευκοθέα**, Latinis *Matuta*: Melicerte vero à Græcis **Παλαίμων**, à Latinis *Portunus* dictus. Lucret. lib. 5.

Tempore item certo roſeam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, eum nullâ re abſtinuiſſe, pecuniæ causâ. Suidas. Fuit autem provinciæ Græciæ præfectus, quem *Satrapam* Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, ut ejus fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulcrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine ejus *Mauſoleum* eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter 7 Orbis miracula nominatum, à quo omnia pretioſa ſepulcra *Mauſolea* dicuntur. Unde Suet ſepulcrum Cæſarum appellavit *Mauſoleum*. Sic enim ille in Veſpaſiano. *Cum inter prodigia cætera Mauſoleum Cæſarum derepente patuiſſet.* Florus, 4 11. *Quod ubi deſperavit à principe* (Cleopatra) *ſervarique ſe triumpho vidit, incautiorem nacta cuſtodiam in Mauſoleum ſe* (*ſepulcra regum ſic vocant*) *recepit.* Mart. Spect. 1.

Aera nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.

Idem Epigr. 65. lib 5.

Jam vicina jubent nos vivere Mauſolea,
Cum doceant ipſos poſſe perire Deos.

Idem 10. 36.

Marmora parva quidem, ſed non ceſſura, viator,
Mauſoli ſaxis Pyramidumque legis.

Vide Plinium, 36 5. Herodotum, lib. 7. Gellium, 18. 10. Prop. 3

Nec Mauſoli dives fortuna ſepulcri
Mortis ab extremâ conditione vacat.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus Romæ Cæſaris nomen invaſit, Severum à Maximino Cæſare adoptatum prælio fudit. Poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus. Euſeb 9 9.

Maximilla, Montani hæretici ſcortum, & pſeudoprophetiſſa, ut ipſe Montanus, ſua ipſius induſtriâ laqueo vitam finivit. Euſeb 5. 14.

D Maximinus, Apoſtolorum diſcipulus, unà cum Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias: qui in civitate hujus nominis, in provincia Narbonenſi ſepultus. Belfor Tom. 1. Coſmogr.

D. Maximinus, Juliacenſis Epiſcopus, ab Herulis, & Oſtrogothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, An Dom. 479. Munſt. lib. 3. Coſmogr.

Maximus, Rom Imp. cum Pupieno, Balbino, & Gordiano Romæ in tumultu militari occiſus

Maximus Hieroſolymorum epiſcopus, An Dom. 148.

Maximus, conſul cum Gordiano, an. U. C. 903. Alius cum Orphito, An. Dom. 914. Alius cum Apro. an. U. C. 959. Idem ſecundus conſul cum Æliano, an U. C 976. Alius cum Albino, an. U.C. 977. Alius cum Lupo, an U C 984. Idem proximo anno cum Paterno, & ſequenti cum Urbano.

Maximus Tyrius, Philoſophus Platonicus M Antonini præceptor. Scripſit de Homero, & quæ apud eum antiqua philoſophia; an recte Socrates Apologiam detrectaverit, & alias id genus quæſtiones philoſophicas. Ita Suidas, qui eum Romæ ſub Commodo Imp. vixiſſe perhibet. Fuit præter hunc *Maximus* Epheſius Philoſophus & Sophiſta præceptor Juliani ob magiam tandem à Valentiniano interfectus, teſte Socrate 3. 1. Item *Maximus* Alexandrinus Philoſophus Cynicus, qui poſtea Epiſcopus Conſtantinopolitanus fuit. *Maximus* quoque Ægienſis fuit qui de Apollonio Tyaneo Pythagorico, nonnulla literis prodidit, geſta ſc. ab eo Ægis. Vide Philoſtratum, lib 1. de vita Apoll. cap. 5. Alius vero eſt *Maximus*, de quo Tzetzes Chil. 9. Hiſt 291.

Mazaroth, Job cap. 38. Ἢ διανοίξεις μαζουρὼθ ἐν καιρῷ αὐτοῦ. Ubi Græcus Interpres: Μαζουρὼθ τὰ σημεῖα λέγει τῶν ἀστέρων. ἃ ἐν τῇ συνηθείᾳ ζώδια καλοῦσιν. Ἄλλοι δέ φασι Μαζουρὼθ Ἑβραϊκὴν εἶναι τὴν λέξιν, σημαίνειν δὲ τὸν αἰσχρὸν κύνα.

Mecænas, eques Rom Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui velut unico ſtudiorum patrono Virgil. Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolum cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant, quare Auguſtus eum frequenter exagitat, ut Cacozelum. Sen. ep. 19. *Volo tibi hoc loco referre dictum Mecænatis Vera in ipſo eculeo dicuntur: Ipſa enim altitudo attonat ſumma Si quæris in quo libro dixerit, meo qui Prometheus inſcribitur. Hoc voluit dicere, attonita habet ſumma. Eſt ergo tanti ulla potentia, ut ſic tibi tam ebrius ſermo? ingenioſus vir ille fuit, magnum exemplum Rom. eloquentiæ daturus, niſi illum enervaſſet felicitas, imò caſtraſſet.* Et alibi Ep. 92. *Habuit Mecænas grande & virile ingenium, niſi ipſe illud diſcinxiſſet.* Fuit hic vir in provehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poeticæ cultoribus adeo benignus, ut ab eo etiam hodiè ſtudiorum patroni, qui in ſublevandâ doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, *Mecænates* appellentur Mart.

Sint Mecænates, non deerunt, Flacce, Marones.

Hic reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium Aquilamve libertum publicavit. Ejus mollitiem Seneca philoſophus irridet, & exagitat. Scribe *Mecænas.* Apud Herodianum legitur **Μαικήνας**, ut Latinè eſſet *Mecinnas.* Quem tamen in membranis antiqui **Μαικηνᾶς** eſſe teſtatur vir doctiſ. Frid Sylburgius Indice in Hiſt. Rom ſcriptores Minores, nec alio à Jul. Capitolino nomine appellatur. Cæterum de nobili hoc Romano ſingularem librum ſcripſit Meibomius, cui titulus *Mecænas*, quem ſis vide.

Meddix, ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos. Ennius:

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Hypſeâ, vel, ut alii, Idyiâ conjuge, quæ Jaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit. Cumque ejus amore flagraret, vereretúrque ne incolumis non rediret, utpote quæ pericula noſceret, habitâ ſui conjugii ratione, docuit ipſum, quâ ratione æripedes tauros domare, & jugo ſubmittere, draconemque pervigilem ſopire, ac deinde occidere, ejuſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Vide *Jaſon*, & *Abſyrtus.* Medeam nonnulli non veneficam, ſed prudentem fœminam fuiſſe dixerunt, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ad integram ſanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis ſervaverit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquendo in juventutem reſtituerit. Vide Diod. Sic. lib. 4. Plut. in vitâ Alexandri ignem quo Creuſa exuſta eſt, & quem in ſcriniolo muneris loco et Medea miſit ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè Nat. Comes Mytholog. 6. 7. Veneficia ejus, & furores noti ſunt ex Ovid. lib. 7. Met. item ex Seneca in Medeâ Horat. Epod 5.

Cur dira barbaræ minus
Venena Medeæ valent.

Ovid. κακοτεχνίας, lib. 2.

Non facient ut vivat amor Medeides herbæ.

Tib. lib. 1. Eleg 2.

Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas.

Quibus locis moveor, ut errorem ex Propertio tollam, apud quem lib 4 Eleg 7 depravatè, ut puto, legitur,

Si te non totum Chloridos herba tenet.

Repone *Colchidos*, id eſt, *Medeæ.* Sic enim frequenter à poetis appellatur. Horat in Epod.

Nec impudica Colchis intulit pedem.

Ovid.

Colchida reſperſam puerorum ſanguine culpant.

Statius Sylv 2.

Nec fera crudeles Colchis duraſſet in iras.

Val. Flac. lib. 7.

—— Aliam debinc turbida Colchis
Exanimat. ——

Seneca in Medeâ verſ. 362.

Majuſque mari Medea malum.

Unde Simocattus in Epiſtolis: Μηδείας καὶ θαλάσσης φοβερώτερος. Ideo cum maximè crudelem, immanem, impiam fœminam innuere quis volet, Medeam vocet, licebit. Ovidius ſinè in Epiſt Hypſip.

Pellicis ipſa meos implêſſem ſanguine vultus
Quoſque veneficiis abſtulit illa mihi;
Medeæ Medea forem, &c.

Horat ad Piſones:

Sit Medea ferox.

Rabiem ejus ac furorem cum ferocitate tigridis comparat Seneca ubi ſupra:

Ut tigris orba natis
Curſu furente luſtrat
Gangeticum nemus: ſic
Huc fert pedes & illuc.
Frænare neſcit iras
Medea, non amores.

Quâ ſimilitudine eâdem in re nihil frequentius apud Poetas, Lucanus, lib. 1.

Utque feræ tigres nunquam poſuere furorem,
Quas nemore Hyrcano matrum dum luſtra ſequuntur,
Altus cæſorum pavit cruor armentorum.

Idem lib. 5.

Oryr & cœli flammis & tigride ſævâ
Tranſcurrit. ——

Statius, lib. 2. Theb.

Qualis ubi audito venantum murmure tigris
Horruit in maculas, ſomnoſque excuſſit inertes,
Bella cupit, laxatque genas & temperat ungues;
Mox ruit in turmas, natiſque alimenta cruentis
Spirantem fert ore virum.

Idem lib. 4.

——Raptis velut aſpera natis
Prædatoris equi ſequitur veſtigia tigris.

Et lib. 8.

Inde velut primo tigris gaviſa cruore
Per totum cupit ire nemus.

Et lib. 10.

Caſpia non aliter magnorum in ſtrage juvencûm
Tigris ubi immenſo rabies placata cruore
Laſſavitque genas, & craſſo ſordida tabo
Confudit maculas, ſpectat ſua facta, doletque
Defeciſſe famem.——

Et poſtea ibidem:

——Sic aſpera tigris
Fœtibus abreptis Scythico deſerta ſub antro
Accubat & tepidi lambit veſtigia ſaxi

Et lib. 12.

Non ſecus afflavit molles ſi quando juvencas
Tigridis Hyrcanæ jejunum murmur, & ipſe
Auditu turbatus ager, timor omnibus ingens
Quæ placeat, quos illa fames deſcendat in armos.

Sil. lib. 4.

Sic ubi Caucaſeis tigris ſe protulit antris,
Linquuntur campi, & tutos petit omne latebrâs
Turbatum inſano vultu pecus, illa pererrat
Deſertas victrix valles, jamque ore reducto
Paulatim nudat rictu, ut præſentia mandat
Corpora, & immani ſtragem meditatur hiatu.

Et lib. 12.

Haud ſecus amiſſo tigris ſi concita fœtu
Emicet, atcenitæ patris luſtratur in horis
Caucaſus & ſaltu tranſmittitur altè Ganges:
Donec fulmineo partus veſtigia curſu
Colligit, & rabiem prenſo conſumit in hoſte.

Claud. lib. 3. de Rapt. Proſ.

Ardua Hyrcanâ quatitur ſic matre Niphates,
Cujus Achæmenio regi ludibria natos
Avexit tremebundus eques, fremit illa marito
Mobilior Zephyro, totamque virentibus iram
Diſpergit maculis, jam jamque hauſura profundo
Ore virum, vitreæ tardatur imagine formæ;
Haud aliter genetrix, &c.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut ſtupri authorem agnoſceret, digito ejus annulum detraxit; Ubi autem ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Parall.

Meduſa, filia Phorci ex Ceto marinâ belluâ, quæ unà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur proximè ad auri colorem accedentes; quarum ſplendore captus Neptunus in Minervæ templo cum eâ concubuit, unde Pegaſus equus natus eſt. Quam injuriam Minerva gravi ac iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat in angues mutavit, deditque, ut omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Ovid. lib 1. de Ponto:

Ipſa Meduſa oculis veniat licet obvia noſtris,
Amittet vires proximus ipſa ſuas.

Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Jovis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, ut ære repercuſſam effigiem ejus videre impune poſſet, ex improviſo (cùm ipſa angueſque ſopiti eſſent) eam adortus uno validiſſimo ictu interemit. & in patriam rediens, cum ejus caput ſecum deferret, contigit ut guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. v. 619. Fabulam ejus fuſe explicat Nat Comes lib. 7. cap. 11. Dicitur & *Gorgon*. Ovid. Triſt. 4

—— Credam prius ora Meduſæ
Gorgonis anguineis ——

Item *Phorcynis*. Lucan. ubi ſupra.

Squalebant latè Phorcynidos arva Meduſæ.

Et *Phorcis* Prop. lib. 4.

Sectaque Perſea Phorcydos ora manu.

Megabizus, nobilis Perſa, unus ex ſeptem qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europâ relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit Thraciam omnem ſubegit, Macedonum fruſtra per legatos tentavit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megacles, hiſtoricus, de viris illuſtribus ſcripſit, teſte Athenæo, lib. 10.

Megaclo, filia Macaris Lesbiorum regis, quum patrem moroſum, & ſemper cum uxore contendentem videret, matris vicem dolens Muſas ancillas emit, & Myſas linguâ Æolicâ vocavit; has docuit canere, & veterum facta ad citharam modulari. Quum vero illæ cantûs ſuavitate Macarem demulcerent, & iram ejus ſedarent, uxorique placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias poſuit columnas æneas, & per omnia templa honorari juſſit. Clemens Alexandrinus in Protreptico.

Megæra, una Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ *μεγαίρειν*, quod *odiſſe* ſeu *invidere* ſignificat. Fallitur itaque Statii Scholiaſtes, qui ſic dictam putat quaſi Μεγάλη ἔρις. Virg. Æn. 12.

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Uno eodemque tulit partu.

Et alibi:

—— Furiali è cæde Megæra.

Claud. 1. in Ruf.

Improba mox ſurgit triſtis de ſede Megæra.

Seneca in Hercule Inſano:

—— Agmen horrendum anguibus
Megæra ducat, atque luctifica manu
Vaſtam rogo flagrantem corripiat trabem.

Stat. Theb 2.

——Tiſiphone fraternâ claudere quæris
Bella tubâ, nec ſe ſatis in certamina fidit
Sufficere, infernâ comitem in ſede Megæram
Et conſanguineos in prælia ſuſcipit angues.

Ab Hebræo מגרה *megara* ſic dicitur, quod *ſerram* ſignificat. Familiare id olim Orientalibus, etiam Judæis ſupplicium: Furiæ autem ſuppliciorum præſides. Caſaub. in Suet.

Megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris Deûm ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris Deum conſpectu, *Megaleſia* dicebantur. Liv. *Marcus Junius Brutus ædem Magnæ matris Deûm in palatio dedicavit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellavit.* Juvenal. Sat 6.

Atque à plebeis longe Megaleſia.

Hinc *Megaleſiacus*. Idem Sat. 11.

Interea Megaleſiacæ ſpectacula mappæ
Idæum ſolenne colunt.——

Meganira, Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, cujus ſacellum erat non longè a puteo Bœotiæ, qui alio nomine *Anthion* dicebatur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia & uxor Herculis. Nam cum Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos gravi tributo premeret, Herculi filiam ſuam eâ lege pactus eſt, ſi urbem ex onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomenus bellum intulit, urbeque expugnatâ, tyrannum interfecit, victorque Thebas reverſus, Megaram uxorem duxit. Verum cum poſtea Euryſthei juſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiuſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum invaſit, cumque Megaræ animum ad nuptias ſuas flectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportune rediens Hercules Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquè ferens Juno, tantum Herculi furorem objecit, ut ille Megaram uxorem cum liberis ex eâ ſuſceptis interficeret. Hygin. & Sen. in Herc. Fur.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Oncheſto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Oncheſti, quæ controverſia ex variâ lectione orta eſt, apud Ovid. Met. 10.

Namque mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus avus; pronepos ego regis aquarum.

Alii ita legunt:

—— Mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi.

Megaſthenes, Hiſtoricus, cujus mem. Clem 1. Strom. & Euſeb. Præp 9. Unde etiam cognoſcimus eum Indica ſcripſiſſe, quæ cum conſignaret, apud Indorum reges commemorabatur, ut omnia bona fide traderet. teſt. Plin. 6. 17. & Solin. cap. 49. Vide Voſſ. Hiſt Gr. pag. 69.

Megiſtanes, dicuntur procères & magnates, viri ſummates, quibus permiſſum erat cum regibus epulari. Nam & Herodes D. Marco cap 6. dicitur *μεγιστᾶσι* convivium præbuiſſe, quos vetus interpres *Principes* vertit. Uſi hâc voce Seneca Epiſt. 21. Tacitus 15 Annal. & Sueton in Caligulâ.

Mela Pomponius, Geographus cujus extat liber de ſitu Orbis. Natione Hiſpanus fuit, Claudiique Imp temporibus floruit, ut rectè primus adſtruxit Vadianus. Inde eſt, quod & ipſe meminit Corn. Nepotis, ut recentis ſcriptoris, & ad

partes

partes à Plinio advocetur in Hiſt. Naturali, qui Veſpaſiani temporibus claruit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 25.

Melampus, Amythaonis & Dorippes filius. Hom. Odyſ. penult. Sic dictus quòd mater eum infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à Sole atri facti ſunt. Augurio claruit, omnino avium cæterorumque animalium voces novit & intellexit. Fuit & medicus præſtantiſſimus, cui templum erectum, feſtaque ſolennia, & ſacrificia fuere ſtatuta, Pauſan. lib. 1. Biantem juvit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cujus beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei uxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum unam Iphianaſſam cognomine conjugem accepit. Virg. Georg. 3. De peſte.

———*Ceſſere magiſtri*
Phillyrides Chiron, Amythaoniuſque Melampus.

Tibullus ad Meſſalam:

———*Compertum eſt veracibus ut mihi ſignis*
Quem Amythaonius nequeat certare Melampus.

Papinius Theb. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampode cretum
Thiodamanta volunt.

Apollodorus lib. 1. Μελάμπους δὲ ἐπὶ τῶν χωρίων διατελῶν, ὄντος πρὸ τῆς οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾗ φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν θεραπόντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἑρπετὰ, ξύλα συμφορήσας, ἔκαυσε· τοὺς δὲ τῶν ὄφεων νεοσσοὺς ἔθρεψεν. οἱ δὲ γενόμενοι τέλειοι, παραστάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὤμων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. ὁ δὲ ἀναστὰς, καὶ γενόμενος περιδεὴς, τῶν ὑπερπετομένων ὀρνέων τὰς φωνὰς συνίει, καὶ παρ᾽ ἐκείνων μανθάνων, προέλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. Plura de eodem idem lib. 2. Alia, & etymon hujus nominis tradit Scholiaſtes Theocriti Idyl. 3. verſ. 43. Propert. 3. 2.

Turpia perpeſſus vates eſt vincla Melampus,
Cognitus Iphicli ſurripuiſſe boves;
Quem non lucra, magis Pero formoſa coegit
Mox Amythaonia nupta futura domo.

Item unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

———*Primuſque Melampus*
Ichnobatesque ſagax latratu ſigna dedere.

Melampygus, cognomentum Herculis quaſi *nigro podice*: quod eam partem corporis, non Lydorum more vulſam, neque candidam, quemadmodum ſolent effeminati; ſed nigris pilis hirſutam ac ſylvoſam haberet. Vide Eraſm. in Prov.

Ne incidas in Melampygum.

Melanchætes, unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3. à nigredine pili dictus.

Prima Melanchætes in tergo vulnera fecit.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria *Melaneis* dicta. *Melaneus* etiam inter canes Actæonis numeratur ab Ovidio Met. 3.

Harpalos & Melaneus, & Abas prædator aprorum.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, homineſque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis ut odio mulierum in ſolitudinem abierit, ac per avia montium & nemorum, cane, quo uno convictore utebatur, feras inſectaretur, nec unquam domum revocari potuit: unde Proverb. *Melanione caſtior.*

Melanthius, nomen viri, qui cùm Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, hic nobis de concordiâ præcipit, qui tres in unâ domo concordes facere non potuit. Eſt & nomen viri Trojani proprium, quem Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Alius ejuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Item caprarius Ulyſſis, qui quòd & rem domini abſentis unà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quam herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Ulyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. Odyſ. l. 22. Ovid. Ep. 1.

Irus egens, pecoriſque Melanthius author edendi.

Item Cappadociæ fluvius. Plin. Et Synæ mons ubi Veſtæ fanum. Cedrenus.

Melanthius, hiſtoricus de rebus Atticæ libros reliquit, teſtibus Harpocratione, & Athenæo. Alius eſt, quem inter clariſſimos pictores numerat Plin. lib. 35. 7. Quem etiam de arte ſuâ ſcripſiſſe teſtatur Diogenes Laertius in Polemone. Fuit etiam *Melanthius* poeta Tragicus, qui Cimonis Athenienſium ducis æqualis fuit, de quo Ariſt. in Avibus & Plut. in Cimone. Vide Voſſ. P. Gr. p. 46. Photius ep. 88. Μελάνθιον φασὶ τῆς τραγῳδίας ποιητὴν, ὅτω τῆς ὀψοφαγίας ἥττω γενέσθαι, ὥστε καὶ ἀδυνατεῖν, ἐπεὶ μὴ τὸν μακρὸν τράχηλον εἶχεν, ἵνα ὡς πλεῖστον χρόνον τῶν διὰ τοῦ λαιμοῦ φερόντων, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἡδονῆς ἀπολαύῃ. De eodem narrat Athenæus in 12. eum ſuffocatum tandem, & ſtrangulatum: Τράχηλον, inquit, κατατείνων ἀπήγξατο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων. In lib. 8. ait illum fuiſſe τραγῳδίας ποιητὴν & non ὑποκριτήν. Hujus illius voti, uti & Philoxeni, qui gruis collum optavit, meminit idem Athen. lib. 1. Μελάνθιος δὲ τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν ηὔξατο τῆς μακραύχενος ὄρνιθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν᾽ ὅτι πλεῖστα τοῖς ἡδέσιν ἐνδιατρίβῃ. Ubi nec gruis, nec cygni meminit, vult autem collum longiſſimum. Montacutius.

Melantho, filia Protei, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo Delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Quare ſic cognita Neptunus ſe in Delphinum transformavit, illamque blandiendo illexit, ut dorſo ſuo inſideret, tranſvectæque in adverſum littus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Servius Melites filium facit.

Melanthus, 19 Athenienſium rex, an. ante U. C. 367. Is erat Meſſenius, & cùm ab Heraclidis in Peloponneſum reverſis, pulſus eſſet, Athenas venit, ubi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium duce Xanthia, rege Thymoete abdicato ad regnum evectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

Melanyon, ſecundum quoſdam dictus eſt Hippomanes, eo quod pomis certamen confecerit, ἀπὸ τῶν μήλων, h. e. à malis, & ἀνύω *perficio*. Aliis Melanion dicitur à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι, quaſi *mala è manu emittens*. Tu lege & vide *Melanion*.

Melcartus, Hercules Tyrius dictus, quaſi *Rex fortis* מלך *melec* enim *Regem* ſonat. Unde & Heſych. Μάλικα τὸν Ἡρακλέα. ערץ *aretz* autem *validum* ſonat, unde Ἄρης Græcorum, & ἄρρην.

Melchiſedech, Sacerdos, & Rex Salem. Lat. *Rex juſtitiæ*. Gen. 14. Heb 7. 1. Hunc fuiſſe Semum volunt Hieronymus, Gerundenſis, Primaſius, Jonathan, Hieroſolymitanus, & alii. Contrà eſt Procopius Gazeus in Gen. 14. & alii multi, quæ ſententia firmatur ex Ep. ad Ebr. cap. 7. Nec probabile eſt Semum habitaſſe inter Chananæos. Quanquam R. Salomon velit Chananæos fuiſſe ex poſteris Sem; in quo valde fallitur. Melchiſedicitam Spiritum Sanctum, Didymus, & Origenes Angelum, Cunæus non hominem, i. e. Meſſiam fuiſſe volunt. Quæ omnia falſa, & à Conſtantino L'Empereur fusè refutata. Fuit enim unus ex regulis Chananæorum, qui piè inter illos, ac ſanctè vixit. Suidas oriundum vult à Side filio regis Libyæ, cujus parentes Epiphanius Heraclam patrem, Aſtaroth vero vel Aſteriam matrem appellat. Cedrenus. Τούτοις τοῖς χρόνοις ἤκμασε Μελχισεδὲκ, παρθένος ἱερεὺς, ἀγενεαλόγητος, ἐν ἄστει καὶ ὄρει προτυπῶν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν χερσὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Υἱὸς δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὲκ Σίδου βασιλέως υἱοῦ Αἰγύπτου ὃς καὶ κτίζει Σιδῶνα πόλιν. Ἀπάτωρ δὲ καὶ ἀμήτωρ, καὶ ἀγενεαλόγητος λέγεται, διὰ τὸ μὴ ἐκ Ἰουδαίων φυλῆς γεγενῆσθαι, καὶ διὰ τὸ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ πονηροὺς ὄντας, μὴ ἀριθμεῖσθαι μετ᾽ αὐτοῦ. Et poſtea: Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀλλοτρίων ἐθνῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ὁ Μελχισεδὲκ κατάγεται, οὐκ ἀγράφη δέ ποτε ἐγεννήθη, καὶ ὑπὸ ποίου πατρὸς καὶ μητρὸς, ἢ πότε ἀπέθανε, δικαίως ἂν λέγοιτο μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχειν αὐτόν.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius ex Althæâ conjuge: quo recenter nato viſa eſt mater ejus ſibi tres Parcas igni aſſidentes videre, manuque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſervavit. Adulto deinde Meleagro, contigit ut pater ejus ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſſâ Dianâ quæ ob id.

———*Oeneos ulterem ſpreta per agros*
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros, ſed habent Sicula arva minores.

Uti loquitur Ovid. Met. 8. Ad hunc igitur conficiendum Meleager collectâ robuſtiſſimorum juvenum manu, aprum interfecit, capútque ejus Atalantæ dedit Jaſii Argivorum regis filiæ, quæ prius aprum vulneraverat; quod ægrè ferentes Plexippus, & Toxeus Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conabantur. Quamobrem Meleager irritatus eos obtruncavit, duxitque Atalantam in uxorem, quæ ei Parthenopæum peperit. Nontiatâ itaque fratrum morte, Althæa, doloris impatientiâ in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem conjecit: quo exuſto Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Quæ de fatali ſtipite in ignem conjecto referuntur, intelligenda ſunt, ait Sabinus, de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Hom. teſtatur eam oraſſe Plutonem, & Proſerpinam, ut filio mortem inferrent. Vide Paſſeratium in illud Propertii 3. 22.

Nec cuiquam abſentes arſerunt in corpus ignes
Exitium nato matre movente ſuo.

Erat unus ex Argonautis. Orpheus verſ. 156.

Ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα ἦλθε Μελέαγρος ἰκάνων
Οἰνέος ὄβριμον υἷα, καὶ Ἀλθαίη φιλόπαιδος.

Hunc ab Hercule pene ſecundum facit Apollon. lib. 1.

Hh 2 'Ονομα

'Οινείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφαμαρτεῖς Καλυδῶνος
Ἄλκαίης Μελέαγρος ἀνήλυθε, Λαοκόων τε,
Ὃς δ' ἐπανεψιὸς εἰσῶ ...
Ἥρωος ...
Νοσφὶν γ' Ἡρακλῆος ἐπιπλόμενον.

Eundem Herculi æquat Val. Flac. lib. 1.

At tibi collectas ſolvit jam fibula veſtes,
Oſtenditque humeros fortes, ſpatiumque ſuperbi
Pectoris, Herculeis æquum Meleagre lacertis.

Vere igitur magnum *Oeniden* eum vocat Stat. Papinius Theb. 5.

Melicerta, Inûs, & Athamantis filius Virg. Georg. 1.

Glauco & Panopeæ & Inoo Melicertæ. Vide *Ino.*

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia, quæ unà cum ſorore Amalthea, Jovem caprino aluit lacte. Hanc primum mellificium ferunt inveniſſe, unde nata eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe converſam. Columella 9. 2. *Nec ſane ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrimâ ſpecie, quam Jupiter in apem convertit.*

Meliſſæ Cereris ſacerdotes ſic dictæ. Callim. Hymn. 2. verſ. 110.

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πιδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς.

Ubi Tanaquilis Fabri filia: Ita præcipue dicebantur Cereris ſacerdotes: monet Pindari Schol qui tamen pro quâvis ſacerdote uſus eſt, Od. 4. Pyth. Μελίσσας Δελφίδος, h. e. *Delphicæ ſacerdotes*, ad quem locum erit operæ pretium adire Scholiaſten Græcum. Notum autem eſt non fuiſſe olim in quibuſdam ſacris cujuſlibet aquæ uſum promiſcuum: ita Romani Cybelen Almone lavabant, non Tiberi, nec igne quolibet ad ſacra utebantur, ſed ritè accenſo; Phædrus alicubi. Scholiaſtes Theocriti in Idyll. 15. Cum explicat cur Μελιτώδης dicatur Perſephone, addit, ἢ διὰ τὸ τὰς ἱερείας αὐτῆς καὶ Δημητρὸς Μελίσσας λέγεσθαι, ubi pro ἱερείας legendum ἱερέας. Porphyrius de Nympharum antro: Τὰς Δημητρὸς ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni uxor: quam ille concubinarum delationibus temere credens, cum gravida eſſet, pedibus conculcans interemit. Laertius in vita Periandri. Item filia Epidamni. Steph. in *Dyrrhachio*.

Meliſſeus, ἐν Δελφικοῖς Jo. Tzetzæ memoratur Chil. 6. Hiſt. 90. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 318.

Meliſſus, Cretenſium rex, Hyginus in Poet. Aſtron. *Parmeniſcus autem ait, Meliſſea quendam fuiſſe Cretæ regem. Ad ejus filias Jovem nutriendum delatum; quæ quod lac non haberent, capram ei admiſere Amaltheam nomine.* Lact. lib. 3. 22. Didymus, in libris Ἐξηγήσεων Πινδαρικῶν, ait, Meliſſea, Cretenſium regem, primum diis ſacrificaſſe: ac ritus novos, ſacrorumque pompas, introduxiſſe. Hujus duas fuiſſe filias Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem puerum caprino lacte, *ac melle nutrierunt*. Item Grammaticus muneri datus Mæcenati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

Meliſſus, inter hiſtoricos fortaſſe nomen meretur, de quo Palæphatus initio lib. de Incredibilibus. Vide Voſſium. Alius quoque *Meliſſus* ille ex quo Plin. profeciſſe ſe fatetur dum conſcriberet libros 7. 9. 10. Item *Meliſſus* Samius, Parmenidis auditor, philoſophus, civibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Remp. adminiſtravit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

Melitus, unus ex feliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitavit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductaque uxore novam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem, cujus ſtultitia abiit in Proverb. *Melitide ſtultior.* N. L.

Meliton Epiſcopus, cujus meminit Euſeb 4. 21. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 229. Alius qui de famulis Athenienſium commentarium fecit. Harpocration in Καλλίστρατος.

Melitus, Orator ac Tragicus Poeta, ſed, ut veteres tradidere ψυχρὸς, i. e. *ſalſfrigidus*. Eſt hic ille qui cum Lycone & Anyto Socratem accuſavit ut eſt apud Suidam, Ariſtophanes etiam ridet eum in Neb.

Sp. Melius, vir Equeſtris ordinis ac prædives, largitione frumenti delinito populo, quum conſilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis invocans, a C. Servilio Ahalâ Magiſtro equitum interemptus eſt, an. U. C. 314. Bona publicata, domus diruta & area *Æquimelium*, dicta. Varro lib. 4. de L. L. Val. Max. 6. 3.

Melanandrus Mileſius, Lapitharum, & Centaurorum bellum ſcripſit. Ælian Var. Hiſt.

Melpomene una Muſarum Tragœdiarum inventrix, à *modulando* nomen trahens. Horatius.

——— *Præcipe lugubres*
Cantus Melpomene, cui liquidam pater
Vocem cum citharâ dedit.

Membliarus, unus ex Cadmi ſociis Theram inſulam condidit. *Membliarus* item inſ. prope Theram, & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Bochart de Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Memmius, civis Rom. ambitus poſtulatus à Qu. Curtio. Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. Hic cùm ageret Tarracinæ deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam rivali: cum quo, quum aliquando rixa incidiſſet, eò iracundiæ provectus eſt Memmius, ut ipſi Largio brachium mordicùs arripuerit: unde fluxit adagium in vulgus, *Laceras lacertum Largi mordax Memmius.* Porro *Memmiam* gentem plebeiam fuiſſe declarant tribunatus plebis à Memmiis geſti: Veruntamen ſi nobilitas antiquitate penditur, nobiliſſima eſt: A Mneſtheo enim Trojano oriundam eſſe traditum eſt, idque teſtatur Virgil. Æn. 6.

Mox Italus Mneſtheus, genus à quo nomine Memmi.

Itaque non immerito Lucretius C. Memmium Gemellum ad quem ſuos libros miſit, clarum Memmii propaginem dixit. Hic *Memmius* Gemellus eſt, ad quem ſcriptæ ſunt epiſtolæ aliquot à M. Tullio lib. 13. Epiſtolarum. Vide Lambinum præfat ad Lucretium.

Memnon, fil. Tithoni fratris Laomedontis ex Aurorâ ſuſceptus. Unde *Auroræ nigrum partum* vocat. Manil. lib. 1. Virg. Æn. 1.

Nunc quibus Auroræ veniſſet filius armis.

Heſiod. in Theog.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα.

Oppian. Κυν. β.

——— Ἀσσυρίων πατῆρες
Μέμνονα δακρύουσι κλυτὸν γόνον Ἠριγενείης.

Pind. Olymp. Od. 2.

Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα.

Et Od. 6. Nem.

Φαεννᾶς υἱὸν Ἀοῦς.

Philoſtr. 1 Icon.

Μέμνων ὁ τῆς Ἠοῦς.

Qui cum maximâ Orientalium populorum copia in auxilium Priamo venit, & in pugnâ ab Achille occiſus, vel ut alii tradunt, ab inſidiis Theſſalis interfectus eſt qui cum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in avem mutatus eſt, ex eademque pyra multæ aliæ aves evolarunt, quas *Memnonias* vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopiâ in agrum Iliacum dicuntur advolare, Memnoniſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diviſæ roſtris, unguibuſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ovid. Met. 13. *Memnonis effigies*, De qua Tac. Annal. 2. *Cæterum Germanicus aliis quoque miraculis intendit animum, quorum præcipua fuere Memnonis ſaxea effigies, ubi radiis ſolis icta eſt, vocalem ſonum reddens.* Dionyſ. ver. 249.

——— Ἔνθα γεγωνὸς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται Ἠῶ.

Lucianus in Toxari: Τὸν δὲ Μέμνονα βοῶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. Juven. Sat. 15.

Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ.

Plinius 36. 7. *Non abſimilis illi narratur in Thebis delubro Serapis, ut putant, Memnonis ſtatuâ dicatus, quem quotidiano Solis ortu contactum radiis crepare dicunt.* Philoſtr. lib. 1. Iconum: Δοκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος οἷονεὶ πλῆκτρον κατὰ τὸ στόμα ἐμπίπτων τοῦ Μέμνονος, ἐκκαλεῖσθαι φωνὴν ἐκεῖθεν, καὶ λαλῶν σοφίσματι παραμυθεῖσθαι τὴν ἡμέραν. De eadem re late idem Philoſtratus lib. 6. De vitâ Apollonii cap. 3. Calliſtratus quoque vocat marmor Memnonis ἔμφωνον ab hac vocalitate. Et in ſtatuâ ipſius dat eidem marmori ἐξουσίαν φωνῆς, & explicans ait Oriente die loqui ad contactum Solis ſtatuam cum gaudio veluti ad matris præſentiam exhilaratam, abeunte die marmor ingemere. Vide Strab. lib. 17. Pauſan. in Attic. Tzetzen Hiſt. Chil. 6. 64. &c.

Memnon hiſtoricus, ſcripſit de rebus Heracleæ Ponticæ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 182.

Memnon, Darii Perſarum regis dux exercitûs, Chium, Methymnam, Ereſum ac Pyrrham & Mitylenem vel occupavit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam trajecit.

Menæchmi, nomen comœdiæ Plautinæ.

Menæchmus, Philoſophus Platonicus Proconneſius, Eudoxi auditor; vixit temporibus Platonis. Item hiſtoricus Sicyonius. Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror ab Hercule in bello Amazonico capta, quam cum ſorori reſtitueret, accepit pretium arma reginæ, & baltheum, nam hæc quo-

que

que ex eo bello reportare fuerat juſſus ab Euryſtheo Juven. Sat. 8.

Smyrna vel Antigones, vel perſonam Menalippes.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata Lyrica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filiâ nepos *Menalippides* junior, item poeta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuuſque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus, civis Thebanus qui cum Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium a ſuis præſtare petiit, ut antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cum non exiguo ſuorum, hoſtiumque ſanguine obtinuiſſent, feræ ritu dentibus dilaniavit, tandemque veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expiravit. Statius Theb. 8. Item Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſiſſe, obque id fratricidium exulaſſe. Item Trojanus quidam ob virtutem à Priamo filii loco amatus. Scribitur etiam *Melanippus*. Vide Barthium ad illud Statii Theb. 8.

Aſtacides Melanippus eras.

Menander Athenienſis, novæ comœdiæ comicus, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus. Scripſit fabulas 80. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla ſolutâ oratione Suidas. Quintilianus autem de eo fine lib. 8. *Menander*, inquit, *meo judicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vitâ expreſſit, tanta in eo inveniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, ut omnibus ejuſdem operis authoribus tenebras obduxerit.* Porro tanto fuit in pretio, ut etiam invitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & divitiis. Ovid. Triſt. 2.

Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri.

Prop. 3.

Librorumque tuos, docte Menandre, ſales.

Idem lib. 4.

Sed potius blandi Thais precioſa Menandri.

Stat. Sylv. 2.

Attica facundi decurreret orſa Menandri.

Auſon.

Conditor Iliados & amabilis orſa Menandri.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 57.

Menander Epheſius, hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 386.

Menander, Laodiceus Sophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.

Menander, Pergamenus hiſtoricus. De rebus Phœniciæ egit, ut cognoſcere eſt ex orat. Tatiani adverſus Gentes, & Clem. Alex. 1 Strom.

Menander, alius Simoni Mago ſucceſſit, non ſolum ejus referens impietatem, ſed longè ſuperans, ſeſe Servatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docenſque nullo pacto angelos ab hominibus, vinci, aut cogi poſſe, quam artis Magicæ diſciplinâ, & baptiſmo ab eo tradito, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Juſtin. & Euſeb. lib. 3.

Menecles Bacaleus, hiſtoriam prodidit, teſte Athenæo. Alius videtur eſſe orator Alabandenſis. Strabo lib. 15. Priorem, vel tertium aliquem ſignat Pind. Schol. in Olymp. Od. 2.

Menecrates, Elaita ſcripſit Ἑλλησποντιακὴν περίοδον, unde de Halizonibus quiddam refert. Strabo lib. 12. ubi etiam ex eo & Xantho Lydo, tradit, Myſos ita dici ab ὀξύα arbore, quæ Lydorum linguâ μυσὸς vocatur, ac copioſa creſcit juxta Olympum.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curavit imprimis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, ut liberati, ſe ipſius eſſe ſervos faterentur: ſe vero Jovem appellabat. De quo lepidam hiſtoriam narrat Ælian. Var. Hiſt. 12. 51. *Menecrates Medicus*, inquit, *adeo ſuperbiâ turgebat, ut ſeipſum Jovem appellaret. Miſit autem aliquando literas ad Philippum Macedonum regem, in hæc verba.* Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. Ad ea autem reſcripſit Philippus Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοι προσέχειν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατ' Ἀντίκυραν τόποις. Quibus eleganter hominem non eſſe ſanæ mentis ſignificavit. Eandem hiſtoriam habes apud Athenæum lib 7. nec non apud Euſt. in Iliad. Λ. vide Suidam in Μενεκράτης. Sed & alteram hiſtoriam de *Menecrate* non invenuſtam exhibet nobis idem Ælianus prædicto loco. *Aliquando lautiſſimum convivium inſtruxit Philippus, ad quod illum etiam invitavit, ſeorſimque ei menſam juſſit apparari, & apponi acerram, ſuffitumque fieri. Reliqui vero epulabantur, eratque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primo ferebat, gaudebatque honore; Poſtquam vero paulatim fames obreperet, & homo eſſe convinceretur, idemque inanis, & ſtolidus, conſurgens diſcedebat, ſeſeque injuriâ affectum querebatur, feſtiviſſimè Philippo ſtultitiam ejus redarguente, & in lucem proferente.*

Menecrates, Comicus poeta, Suidas. Item *Menecrates* Xanthius hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. p. 387. Quem vide quoque, p. 156. & p. 441.

Menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretriâ civitate, à quâ Philoſophi *Eretriaci* dicti ſunt. Eretria vero in Eubœâ eſt Strabo lib 9. Hic militiam primo exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit. Fuit honeſtate, & gravitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, ut in juvene firmus fuit, & validus. Et cum primum ab omnibus ludibrio haberetur. Poſtea in tantâ admiratione habitus eſt, ut civitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno 73.

Menedemus, Lampſacenus, Cynicus, qui tam in prodigioſam venerat ſuperſtitionem, ut ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunicâ talari adſtrictâ balteo puniceo, Arcadium pileum geſtabat, cothurnos Tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menelaus, filius Atrei, & Æropes, ut Hom. tradit. Pliſthenis vero ut Heſiodus, & frater Agamemnonis rex Spartæ, qui Helenam Jovis & Ledæ filiam uxorem habuit; quam cum Paris Priami fil eo abſente, rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterent, qui cum re infectâ rediiſſent, omnes totius Græciæ principes ad bellum convocavit: qui collectâ mille navium claſſe, ad unum ſub Agamemnone rege in excidium Trojæ conjurarunt. Qui cum que jam totâ Phrygiâ, atque Myſiâ devaſtata, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quam viribus expugnaverunt: atque ſic egregiam ſuam conjugem, recepit, conſcenſaque navi poſt octavum erroris annum domum rediit. Hom.

Menelaus, Anæus (Anæa autem Cariæ urbs eſt) hiſtoricus ſummus vocatur Stephano in Ἀναία. Diverſus ab eo eſt Menelaus poeta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaidem libris 12. aliaque teſte Suidâ, ſcripſit.

Menenia, gens Romæ fuit, ex qua Agrippa *Menenius* C. F. Lanatus, coſ. cum P. Poſthumio, an. V. C. 250. Caſſiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ovid Met. 7.

Dexterâ Cyllene eſt, in quâ cum matre Menephron
Concubiturus erat ſævarum more ferarum.

Meneſtheus, Pelei fil. Erichthei regis pronepos, undecimus Athenienſium rex, an 24. regnavit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum Athenis excitatâ, regnum occupavit ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam illè rapuerat, deinde cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus, ibi mortuus eſt

Menetor, vetus author, de Donariis opus fecit. Athen. lib. 14.

Menippus, Phœnix Philoſophus Cynicus, nihil memoriâ dignum edidit; porro ipſe librique ridendi. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Laertius. Item Poeta Comicus. Suidas.

Menippus, Stratonicenſis in totâ Aſiâ diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, teſte ipſo in Bruto. Alium præterea ejus nominis Macrobius adducit, quem Philoſophum, & ſervum fuiſſe tradit: ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas *Menippeas* nominavit. Alii vero Cynicas vocant. De variis *Menippis* vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 388.

Menodorus, medicus inſignis ætate Serapionis, cujus meminit Galenus in Therapeut. Fuit etiam *Menodorus* Samius hiſtoricus, teſte Athenæo lib. 15. *Menodotum* fortaſſe alium ſignat Laertius in Ariſtippo.

Menœceus, juvenis Thebanus, Creontis filius qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeo vitam ipſam ſponte profudit. Nam cum Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, urbem ſalvam fore, ſi ultimus ex Cadmi poſteris ſpontaneâ ſe morte manibus ejus devoveret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſcivit. Stat. Theb. 10. Cic. 1. Tuſc. Qu. Apollodorus lib. 3. Ἐχρησμώδησε καὶ πλανηθέντος ὁ Τειρεσίας· Οὗτος ἐν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε, νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν ἐπιδῷ, τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Juv. Sat. 14.

——— *Amor in te eſt*
Quantus erat patriæ Deciorum in pectore quantum
Dilexit Thebas, ſi Græcia vera, Menœceus.

Vide Barth. ad Theb. 10.

Mena-

Menœtius, filius Actoris ex Æginâ, quam vitiatam Jupiter illi conjugem dederat. Hic poſtea relictâ Æginâ matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibique Patroclum ex Sthenele uxore ſuſcepit, qui ab eo *Menœtiades* dictus eſt. Ovid. Epiſt. 1.

Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Mentor, vaſis cælandis mirus artifex. Plin 33. 13. *Craſſus orator duos ſcyphos Mentoris artificis manu cælatos 1c. H. S. emit.* Id eſt 2500 coronatis Gallicis. Juv. Sat. 8.

———*Raræ ſine Mentore menſæ.*

Martialis:

Vaſaque Mentoreâ nobilitata manu.

Prop. 1. 14.

Lesbia Mentoreo vina bibas opere.

Idem 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ.

Mart. alibi:

Solus Mentoreos habes labores.

Idem 5. 88.

Inſerta phialæ Mentoris manuducta
Lacerta vivit, & timetur argentum.

Mephitis, ait Servius ex ſententiâ aliquorum *Mephitim* eſſe Deum Leucotheæ connexum, aut Junonem, nam Juno aer eſt, atqui putor naſcitur ex corruptione aeris, ac proinde ait *Mephitis* erit Dea odoris graveolentis. Pertinent ad hanc opinionem numinis verba Taciti lib. 19. *Solum Mephitis templum ſtetit ante mœnia, loco, ſeu numine defenſum.* Ait Priſcianus lib. 7. deduci vocem à Græco Μεσίτης, mutatione σ in φ. Scal. tamen in Conjectaneis ait eſſe vocem Etruſcam, Etruſcos autem ab Syris accepiſſe. Syrorum vero linguâ hâc voce ſignificari, *gravitatem*, aut *exhalationem* & *flatum ſpiritûs.* Virg. Æn. 7.

———*Lucoſque ſub alta*
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat, ſævamque exhalat opaca Mephitim.

Perſius Sat. 3.

Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur
Gutture ſulphureas lentè exhalante Mephites.

Mera Proeti & Antiæ filia, quæ cum venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Jove conſpecta eſt, & adamata: qui cum nulla ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figurâ aſſumptâ vim ei intulit. Quamobrem cum Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps deæ parere vellet, ſuſpicans ne Jupiter aliquis ſub ejus imagine lateret, telis ejus eſt confoſſa, tandemque deæ ejuſdem miſeratione in canem mutata. Ovid. Met. 7.

Mercurius, Jovis & Maiæ fil. Græcis *Hermes* ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, h. e. *ab interpretando* dictus. Voſſius vero Ἑρμῆς vult eſſe ab אמר id eſt, *ſermo, eloquium.* Erat enim nuncius Deorum, unde Horatio in Odis dicitur.

———*Superis Deorum*
Gratus & Imis.

Claud de eo.

———*Commune profundis*
Et ſuperis numen, qui fas per limen utrumque
Solus habet, geminoque facit commercia mundo.

Habitum ejus & indumenta ſic deſcribit Statius 1 Theb.

Paret Atlantiades dictis genitoris & inde
Summa pedum properè plantaribus illigat alis,
Obnubitque comas, & temperat aſtra galero,
Tum dextræ virgam inſeruit, quâ pellere dulces
Aut ſuadere iterum ſomnos, quâ nigra ſubire
Tartara, & exangues animare adſueverat umbras.

Claud. 1. de Rapt.

———*Cyllenius adſtitit ales*
Somniferam quatiens virgam, tectuſque galero.

Ovid. Met. 1. de ſopito Argo:

———*Firmatque ſoporem*
Languida permulcens medicatâ lumina virgâ.

Horat. 1. Od. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgâque levem coerces
Aurea turbam.

Ubi videtur exprimere voluiſſe Græcam vocem χρυσόῤῥαπις. Sic enim dictus eſt à Græcis Mercurius: de, quâ virgâ ſic Hom. Iliad. Ω.

Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Quem Virgil. imitatus eſt 4. Æn.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat Orco.

Odyſſea vero vult hâc eadem virga animas deduci ad inferos:

Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας, αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο.

Horatius alibi:

Non vanæ redeat ſanguis imagini
Quam virga ſemel horridâ
Nigro compulerit Mercurius gregi.

Præter hunc tres alii *Mercurii* dicuntur, unus Coeli ac Diei fil. alter Liberi, & Proſerpinæ, tertius Jovis, & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verum omnes hi ad Maiæ filium referri ſolent; cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem fieri per aera ſermonem. Ideo autem Deorum nuncium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enunciantur. Dictus eſt Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiam Deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum. Lyram invenit, Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit, Martem è duris carceribus liberavit. Argum interemit, Prometheum in Caucaſo relegavit. Eſt etiam unus ex ſeptem Planetis, omnium minimus, fere ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longiùs quam viginti octo gradus. A *merce*, ſive *mercimonio* Mercurii nomen potius cum Feſto arceſſam, quam à *medio, currendoque*, quod Σποιδικαττίρος Arnobius voluit, cujus hæc verba lib. 3. *Mercurius*, inquit, *quaſi quidam Medicurrius dictus eſt.* Et illud Feſti, & hoc Arnobii etymon legas apud Iſidorum lib. 8. cap. 11. Fulgentius Mercurium dici ſcribit quaſi *Mercium curam*, atqui tunc penultima eſſet producta. *Rides*, lector, & *Nimis uncis Naribus indulges.* Atqui en adhuc magis ridiculum, ſiquidem Alberti Magni Interpres ſic dictum autumat, quaſi *Mercatorum* Κύριον h, e. *Dominum. Mercurius* vero (inquit Vir Doctus) Hebræis eſt *Mercolis* à רכל *negotiari*: ut in illo proverbio de quo Druſius Proverb. Claſſ. 1 lib. 2. Proverb. 34. *Sparſit lapidem in Mercolis.* Pro eo Solomon habet *Margemah*, à רגם *lapidibus obruit.* Proverb. 26. 8. *Sicut qui mittit lapidem in Margemah*, vel, ut habet vulgaris, *Sicut qui mittit lapidem in acervum Mercurii*; ita qui tribuit inſipienti honorem. Erant autem apud priſcos Ἑρμαῖοι λόφοι, ſive Lapidum acervi Mercuriales, viis publicis & compitis ad itinera commonſtranda congeſti, quos tranſeuntes viatores crebro lapidum jactu in Mercurii honorem augebant. Dicuntur acervi iſti Ἕρμακες Nicandro; ac de iis eſt intelligendum Epigramma Anthol. lib. 4. 12.

Ἱερὸν Ἑρμείαο παρὰ τριχόδοισιν ἔχω δὲ
Ἄνθρωποι λίθινον σωρόν.

Voluit igitur ſapientiſſimus ille hominum, eum qui ſtultum honeſtaverit, perinde facere ac ſi acervum Mercurii lapidis jactu augeret, neuter enim beneficium agnoſcit, neuter rependit. Alii autem à מכר *vendere Mercurium* deducunt.

Mercurius Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de ſapientia Divinâ, quorum quædam fragmenta hodieque extant. Vide Caſaub. Exercit. 1. contra Baronium, 10. ubi plura habes de hoc *Mercurio* & quid de libris ejus cenſendum ſit. Nonnihil & Dan. Heinſius Epiſt. ad Balſacum.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux navium, quæ è Cretâ venerunt ad Trojam, fortitudine Marti ipſo comparandus. Hom.

———Ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.

Ovid. Met. 13.

Nec minus Idomeneus, patriâque creatus eadem
Meriones.———

Horat. 1. Od. 6.

———*Pulvere Troico*
Nigrum Merionem.

Merope, una filiarum Atlantis, ex Pleione nymphâ, cujus ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores ejus omnes Diis nupſiſſent, illa ſola Siſypho nupſerit mortali. Ovid. Faſt. 4.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexum ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Martis concubuiſſe ferunt:
Neptuno Halcyonen, & te, formoſa Celæno,
Maian & Electran, Taygetanque Jovi.
Septima mortali Merope tibi, Siſyphe, nupſit.
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.

Georg. *Merula* Alexandrinus, ab aquis Statiellis, vir ingenio, atque eruditione præſtans, atque, ut Jovio vocatur, *Grammaticorum exactiſſimus*, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 602.

Meryllus, in primo Bœoticorum citatur à Plut. in Paral. Min. cap. 14. Item in tertio Italicorum, cap. 26.

Meſſala, dictus eſt Val. Corvinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine *Meſſana* primò,

primo, paulatimque vulgo permutante literas *Meſſala* dictus eſt. Sen. de Br V. c. 13. Sane & hoc ad rem pertineat, quod Valerius Corvinus primus Meſſanam vicit, & primus ex familia Valeriorum, urbis captæ in ſe tralato nomine Meſſana appellatus eſt, paulatimque vulgo permutante literas Meſſala dictus eſt. Hæc ille, calamo tamen errante; Habuit enim hic cognomen *Maximi*. Faſti Capitolini: M Valerius M F. M.N. Maximus, qui in hoc honore Meſſala *appellatus eſt* Id factum an. V.CDXC Macrob. Sat. 1. *Valerius Max poſtquam Meſſanam urbem nobiliſſimam Siciliæ cepit, Meſſala cognominatus eſt.* Unde & *Meſſalarum* familia Romæ florentiſſima, ex quâ *Meſſala* Corvinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum provectior foret, biennium antequam moreretur adeo memoriæ ſenſum amiſit, ut vix paucula verba conjungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet Tandem vero ulceri ori innato ſeipſum inediâ confecit. Crinitus 1. 12. Is orator fuit, Fabio teſte, nitidus, & candidus, & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor. Horat. De Arte.

——— Mediocris abeſt virtute diſerti
Meſſalæ.——— ———

Mart. 10. 9.

Marmora Meſſalæ findet caprificus.

Vide Paſſeratium in Tibulli Panegyricon ad Meſſalam. Perſius:

Quin damus id ſuperis de magnâ quod dare lance
Non poſſit magni Meſſalæ lippa propago.

Meſſalina, filia Barbari Meſſalæ conſobrini, Claud. Imp. Quæ cum adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, adeo ut innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutatâ veſte lupanaria celebraverit: Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certavit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem, & noctem viginti quinque paſſam concubitus affirmavit: præterea ſeſe labore potius feſſam, quam concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cum C Silio nupſiſſet. Sueton. in Claudio. Prodigioſam hujus libidinem lege apud Juvenal. Sat. 6. Tacit lib 11. & Plin. 10. 63.

Meſſaliani, hæretici ſub Valente, & Valentiniano A.A. Omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Metabus, Privernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecravit. Virg Æn. 11. Item Siſyphi filius, Æoli nepos, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metageitnia, ſacra quædam in honore Apollinis Metageitnii apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe. Gyraldus, lib. 17 Hiſt Deorum.

Metanira, Celei conjux. Ovid Faſt. 4 ubi codd. vulgò *Menelina*, alii *Menalia*, alii *Melanira*. Μετάνειρα eſt Nicandro in Theriacis, ejuſque Scholiaſtæ, itemque Nonno Dionyſ libb. 27. & 47. cui ἀρχαία dicitur κατ' ἐξοχὴν, ut & Nicandro. Μετάνειραν etiam vocat Apollodorus, libro 1. bis, ut & Ariſtides in Eleuſiniâ Oratione, Athenagoras Legatione pro Chriſtianis, & Jo. Tzetzes in Heſiodum. Μεγάνειρα Pauſaniæ in Atticis, & Nicandri Scholiaſtæ in Alexipharm. mendoſè dicitur. Hujus nominis ſcortum etiam nobile fuit Athenis, cujus meminit Athen libb. 3. & 13. non ſemel, à Lyſiâ, & Iſocrate amatum, niſi diverſæ fuerunt, & cognomines.

Metellus, Pont. Rom. quem adeo impeditæ, ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, ut multis menſibus fatigatus, totuſq; fuerit, dum meditaretur in Æde Opiferæ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixiſſe perhibetur. Hic Metellus, prænomine Lucius, conflagrante Æde Veſtæ, Palladium Trojâ advectum ſubtraxit ab incendio, magnâ quidem pietate, ſed eventu miſero. Nam dum in flammas avidus ſe conjiceret, orbatus eſt viſu. Plin. 7. 44. Juv. Sat. 3.

——Procedat vel Numa, vel qui
Servavit trepidam flagranti ex æde Minervam.

Hic etiam primo bello Punico de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum, 13. ducibus hoſtium & 120 elephantis in eo ductis.

Q. Metellus, à domitâ Macedoniâ *Macedonicus* vocatus. Prætor Pſeudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Inviſus plebi ob nimiam ſeveritatem, ideo conſul ægre factus. Liv lib. 5. Hic ille *Metellus* eſt qui in exercitu arcanum quiddam interrogatus, reſpondit εἰ ᾤμην τὸν χιτῶνά μου συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, &c. *Si exiſtimarem tunicam meis eſſe conſciam hujus arcani exutam eam in ignem injicerem.* Plut. de Garrulitate. Vide plura de eo apud Plin. 7. 13 & 44. Cic. 1. Tuſc. P. Victorem de Viris illuſtribus. Plinii verba ſubjungam. *Q. Metellus Macedonicus* feliciſſimus ab omnibus judicatus eſt, quod omnibus corporis & animi dotibus præditus fuerit, idem conſul & cenſor, idem magnum bellum feliciter geſſerit, triumphavit, quatuorque filios reliquerit, tres conſulares, duos triumphales, unum cenſorium, quartum prætorium & conſulatus candidatum, ut ſcribit Velleius, quem magiſtratum adeptus eſt, tres filias clariſſimis viris nuptas ex quibus nepotes viderit; & à tantâ, tamque illuſtri & honoratâ turbâ à ſe progenita, extremâ ſenectâ facillimo vitæ curriculo uſus, rogo ſit impoſitus. Hæc ille. Cum vero Aug 2. de C. D. ait *Metellus* enim Romanorum laudatiſſimus qui habuit quinque filios conſulares, &c. ea hiſtoria depravata eſſe videtur, nec credo Auguſtinum eam ſcripſiſſe, inquit Lud. Vives, niſi quis dicat quinque illos filios fuiſſe conſulares i. e. conſulatu dignos, quod acutiſſimè & aſpexit meus feſtiviſſimus Interpres, & plane nunquam tam acutè vidiſſet, niſi legiſſet dialecticam, ita ut ſint conſulares, que *Conſulabiles* vel *conſulificabiles* magiſtraliter loquendo, h. e. apti nati ad fiendum conſules.

Metelli milites, qui & Ærarii. Vide Meurſium ad Lycophronis Caſſandram pag. 300. Memorantur alii *Metelli* ut Balearicus, Vittatus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus Numidicus, quòd de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit, dictus. Hujus Metelli de uxoribus ducendis ad populum hæc verba fuerunt, teſte Gellio, 1. 6. *Si ſine uxore, Quirites, eſſe poſſemus, omnes eâ moleſtiâ careremus; ſed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis ſatis commode, nec ſine illis ullo modo vivi poſſit, ſaluti perpetuæ potius, quam brevi voluptati conſulendum.*

Metellus Creticus, à devictâ Cretâ dictus. Plut. in Pompeio. Item *Metellus Dalmaticus* à devictis Dalmatis. Pædian. act 3. contra Verrem. *Metelli* autem plebeii fuere, ut ait Liv. lib. 9. verum clari victoriis, & magiſtratibus, & *Cæcilii* omnes vocati.

Metellus, Pœnis & Siculis ſocia adverſus Romanos arma parantibus, Imperator cum eſſet creatus, omnibus Diis, exceptâ duntaxat Veſtâ, ſacrificium fecit. Quæ cum adverſos claſſi ventos immiſiſſet, C. Julius vates eos ceſſaturos dixit, ſi filiam ſuam immolaſſet. Ille, urgentibus rebus, filiam nomine Metellam immolaturus abduxit. Dea vero adoleſcentulam miſerata buculam ſuppoſuit, puellamque ad Lanuvium pater deferens, ſacerdotem draconis qui in eo loco colebatur, fecit. Plutarchus, Par.

Methodius, Tygri Epiſcopus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 245.

Metiſcus, Turni auriga, Virg Æn. 12.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Excutit.——— ———

Sunt qui ſcribendum putent *Methyſcus*, Etymon ejus derivantes à μεθύσκομαι, quod eſt *inebrior*.

Metius Suffetius, quem alii *Fuffetium* vocant, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Rom. qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos præſio eduxerat, juſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt. Virg Æn. 8.

Haud procul inde citæ Metium in diverſa quadrigæ
Diſtulerant (at tu dictis Albane maneres)
Raptabatque viri mendacis viſcera Tullus
Per ſylvam, & ſparſi rorabant ſanguine vepres.

Ovid. Triſt. 1. Eleg. 3

Sic doluit Metius tunc, cum in contraria verſos
Ultores habuit proditionis equos.

Dion. Hal. lib. 3. Εἰς δὲ τὸν ἐναντίον τρόπον ἀπέβαινεν ὁ στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ στρατεύματος Μέττιος Φουφέττιος, ἀνὴρ οὔτε πολέμου ἡγεμὼν ἱκανὸς, οὔτε εἰρήνης βέβαιος φύλαξ. *Perfidum* vocat Claud. Paneg. 4 Hon.

Perfidiam damnas? Metii ſatiabere pœnis.

Idem de bello Gildonico;

Exemplum ſequerer Tulli, laniandaque dumis
Impia diverſis aptarem membra quadrigis.

Sidonius:

I nunc & veteris præfer præconia Tulli
Ætas cana patrum: quod pulchro hortamine mendax
Occuluit refugi mutantia fœdera Meti.

Meton, Aſtrologus ex his unus qui Athenienſibus adſcriptus fuit navigaturis in expeditionem Siciliæ, qui cum detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit, cumque propterea minimè proficeret, ſimulavit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetravit. Ælian Var. Hiſt. 13. 12.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetravit, ut in quaſcunque vellet ſpecies tranſmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum converſa ſervitute ſe exemit. Quâ occaſione uſus Eriſichthon iterum, atque iterum illam vendidit. At illa modo bovis, modo cervi, modo avis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ovid. Met. 8. Revera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ

nondum

nondum invento auro, aut gemmarum uſu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes ſuas locabat: unde factus eſt locus vulgi fabulæ, ut Metra diceretur transformari in ea omnia quæ ab amatoribus accipiebat; indeq; manavit Proverb. *Mutabilior Metra.*

Metrodorus Sceptius, è philoſophicâ vitâ in civilem mutatus eſt. Magna ex parte in ſuis ſcripturis oratoriè loquutur: & novo quodam dicendi genere uſus eſt, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginenſes adſecutus eſt, atque uti Carthaginenſis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis ſibi conciliaviſſet, ad illum cum uxore diſceſſit, & honore maximo affectus eſt. Strabo, lib. 13. Hujus ſumma memoria à Cic. commendatur lib. 1. Tuſcul. Qu. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 156.

Metrodorus Chius, mundum æternum eſſe dicebat: Quoniam ſi factus eſſet, ex non ente factus eſſet, infinitum vero eſſe quoniam æternum. & quum non haberet principium, unde incipiat, nec exitum habiturum quo terminetur. Immobilem quoque aſſeruit, quoniam moveri non poſſit quod non tranſeat: tranſire autem neceſſe eſt aut in plenum aut in vacuum, ut quorum alterum tranſitus fieri non poteſt. Ex æthere autem nubes fieri denſatione aquæ, quæ ſupra Solem aſcendens extinguat ipſum, & rurſus rarefacti accendat. Solem ſiccitate conſtipatum ex aquâ ſplendidâ, ſtellas efficere. Dixit etiam diem ac noctem inde fieri, quod ſol extinguatur, Eclipſin quoque extinctione fieri. Euſeb. Præp. Evang. 17. 14.

Metrodorus Melius, artem memoriæ ita conſummavit, ut nihil non iiſdem verbis redderet auditum. Plin. 7. 14. Cæterum de variis *Metrodoris* vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 389. & Jonſium de ſcript. hiſt. Philoſoph. lib. 1. cap. 12.

Metrophanes, Sophiſta, præter commentaria in Hermogenem, & Ariſtidem, item volumen de ſtatibus, deque Ideis, ſcripſit 2 libros de Phrygiâ. Suidas, apud quem duo alii ſunt ejuſdem nominis. Voſſius.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, ſummus Deorum contemptor, qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à ſuis per ſeditionem pulſus unà cum Lauſo filio ad Turnum ſeſe contulit, id temporis bellum adverſus Æneam gerentem. Quo in bello, cum magnam tam Trojanorum, quam Hetruſcorum ſtragem edidiſſet, unà cum filio ab Æneâ eſt interemptus. Virg. Æn. 10. Idem de eo lib. 8. verſ. 483.

> *Quid memorem infandas cædes, quid facta tyranni?*
> *Effera? Dii capiti ipſius generique reſervent.*
> *Mortua quinetiam jungebat corpora vivis,*
> *Componens manibuſque manus, atque oribus ora,*
> *(Tormenti genus) & ſanie taboque fluentes*
> *Complexu in miſero longâ ſic morte necabat.*

Vide de la Cerdam ad locum.

Michael Antiochenus condidit hiſtoriam omnigenam, de quâ Poſſevinus in apparatu ſacro.

Michael Sicidotes, hiſtoricus, cujus hiſtoria Græca adſervatur in Bibliothecâ Vaticanâ, ut monet Geſnerus.

Michael Attaliates, ſcripſit Pragmaticam, quæ eſt Tom 2. Juris Græco-Romani, Jo. Leupclavii curâ editi. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 21.

Michael, Monachus vitam exaravit æqualis ſui, Theodori Abbatis cognomento Studitæ. Multaque propterea quòd imaginum cultum propugnaret, perpeſſus eſt ab Impp. Iconoclaſtis. Obiit An. Dom. 826.

Michael Pſellus, ſive Balbus Leone quinto Armenio per fraudem necato imperio ſuo cuncta ſubjecit, an. Dom. 821. Alius ab hoc fuit Michael Pſellus πολυγραφώτατος, præfectus ſtudiis Michaelis Ducæ, An. Dom. 1058. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 295.

Michael Palæologus, Imp. Conſtantinopolitanus, quem mortuum Græci ſacerdotes, quia ſe Romanæ Eccleſiæ, in concilio Lugdunenſi, ſubjecerat, ſepulturâ arcuere. Blondus.

Michael Glycas, vide *Glycas.*

Matthias a *Michou* Art. & Med. Dr. Canonicus Cracovienſis libros duo reliquit, quorum prior eſt de Sarmatiâ Aſiaticâ, alter de Europæâ. Scripſit autem circa An. 1517.

Micipſa, Numidarum rex, Maſiniſſæ regis filius, qui Jugurtham Manaſtabilis fratris filium unà cum Adherbale, & Hyempſale filiis regni participem reliquit. De quo Salluſtius in Bello Jug. Ponitur aliquando pro Africano. Juvenal Sat. 5.

> ——— *Illud enim veſtris datur alveolis quod*
> *Canna Micipſarum prorâ ſubvexit acutâ,*
> *Propter quod Romæ cum Boccare nemo lavatur.*

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ Rex pecunioſiſſimus, qui cum Bacchum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſuſque eſſet petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè ſe optare reſpondit, quam ut protinus quicquid attigiſſet in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinuiſſet, ſolidas arces & regias ſolo contactu in aurum convertit. Ariſtot. de Midâ Polit. 1. πάντων τῶν παρατιθεμένων αὐτῷ χρυσῶν γινομένων. Verum cum urgente fame cibum ſumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, ſenſit tandem ſtolidus ſe parum ſapienter optaſſe. Pulchrè Claud. 1. in Ruff.

> ——— *Sic rex ad prima tumebat*
> *Mæonius pulchro cum verteret omnia tactu.*
> *Sed poſtquam riguiſſe dapes, fulvaque revinctos*
> *In glacie vidit latices, tum munus acerbum*
> *Senſit, & inviſo votum damnavit in auro.*

Petiit itaque à Libero Patre, ut munus illud quantumvis ſpecioſum, ſibi adimeret. Miſertus itaque ejus Bacchus, juſſit ut in Pactolo fluvio ſe ablueret. Cui cum morem geſſiſſet, ipſe quidem priſtino ſtatui reſtitutus eſt; cæterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas volvere cœpit, unde & Chryſorrhoas eſt appellatus. Poſt hæc cum Pan Apollinem ad cantûs certamen provocaſſet, Tmoluſque judex electus ſecundum Apollinem pronunciaſſet, approbantibus Judicis æquitatem cæteris qui aderant omnibus, unus inventus eſt Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret. Quamobrem Apollo indignatus aſininas ei auriculas addidit, quas tam ſcitè occultavit, ut nemo ſciret præter ſolum tonſorem: qui cum rem inauditam tacere non poſſet, foſſam ingreſſus proclamavit. *Auriculas aſininas habet Rex Midas.* Deinde foſſam terrâ adoperuit, eoque in loco temporis proceſſu creverunt arundines, quæ commotæ vocem quam tonſor infoderat, reddiderunt, ut latius fabulatur Ovid. Met. 11. Alii tamen malunt Midam inter Apollinem & Marſyam decertantes judicem conſtitutum, & cum pro Marſyâ ſententiam tuliſſet, auriculis aſininis à Phœbo fuiſſe donatum. Hinc natum Proverb. *Auriculas Aſini Midas habet*, quo utimur in ſtolidos, & craſſis auribus, pinguique judicio homines. Alii rurſum ſic narrant. Cum præteriret aliquando Midas Liberi Patris aſinos, atque eos affecerit injuriâ, iratum Bacchum aſininas aures ei addidiſſe. Sunt qui dicant huic aures naturâ prælongas fuiſſe, & aſininarum inſtar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum eſſe. Quanquam pluribus placet, hîc allegoriâ ſignificatum Midam, utpote tyrannum ſubauſcultatores dimittere ſolitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognoſceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur ab illo reſciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occaſionem fabulæ datam eſſe, ut Midas diceretur auriculas aſini habere, idque vel quòd nullum aliud animal acriùs audit quam aſinus, excepto mure, vel quòd aures habeat omnium longiſſimas.

Milanion, adoleſcentes qui Atalantam puellam venatricem in Arcadiâ adamavit. Muſæus:

> Παρθένος ἦν ποτε λευκώλενος Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
> Ἣ ποτε Μειλανίωνος ἐρωμανέοντος ἔφυγεν εὐνήν
> Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
> Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.

Propertius 1. 1.

> *Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores*
> *Sævitiam duræ contudit Iaſidos.*

Ovid. Art. 2.

> *Quid fuit aſperius Nonacrinâ Atalantâ?*
> *Succubuit meritis trux tamen illa viri,*
> *Sæpe ſuos caſus, nec mitia facta puellæ*
> *Fleſſe ſub arboribus Milaniona ferunt.*

Idem lib. 3.

> *Milanion humeris Atalantæ crura ferebat.*

Et. Eleg. 2. lib. 3. Amorum:

> *Talia Milanion Atalantæ crura fugacis*
> *Optavit manibus ſuſtinuiſſe ſuis.*

Mileſius, cognomen Apollinis, cujus & Strabo, & Lactantius meminerunt. Hic conſultus aliquando, Utrum Chriſtus homo eſſet an Deus, reſpondit.

> Θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις,
> Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις ἁλοὺς ἀνεσκολοπίσθη,
> Γόμφοις καὶ σκόλοπι πικρὴν ἀνέπλησε τελευτήν.

Mortalis erat ſecundum carnem, Sapiens portentoſis operibus:

> *Sed ſub Chaldæis judicibus armis comprehenſus,*
> *Clavis & cruce amarum toleravit finem.*

Miletus, fil. Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel ut Ovidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretenſium regem jam ſenem regno privare vellet, à Jove territus in Samum, deinde in Cariam Aſiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de ſuo nomine *Mileton* appellavit, ejuſque incolas *Mileſios.* Ovid. lib. 9. Met. Alii tamen Miletum conditam malunt à Sarpedone Jovis filio Minois ac Rhadamanthi fratre, & ab eo Miletum appellatam fuiſſe, ali alterâ

ejuſdem

ejuſdem nominis urbe quam in Cretâ reliquerat. Strabo, lib. 14.

Milichius, Bacchus ſic dictus, quòd non ſolum vini, ſed ficuum & fructuum prope omnium inventor fuerat. Nam *Milicha*, *ficus* olim ſignificabat. Illud nos docuit Andriſcus apud Athen. lib. 1. Ναξίοι Μειλίχιον καλοῦσι τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ τῦ συκίνυ καρποῦ παρέδοτην, &c.

Milo, Crotonienſis, homo tantæ fortitudinis ut in Olympico certamine bovem retento anhelitu per ſtadium portaverit, quem ictu pugni interfecit, unoque die integrum devoravit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimiâ nervorum fiduciâ arborem in parte mediâ hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde conſtrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cic. Val. Max. Plin. Ovid. Met. 15.

——Fletque Milon, ſenior, cum ſpectat inanes
Illos qui fuerant ſolidorum mole tororum
Herculeos ſimiles, fluidos pendere lacertos.

Vide Lubinum in illud Juvenalis Sat. 10.

——Viribus ille
Confiſus periit admirandiſque lacertis.

Milo, qui & *T. Annius Milo*, è Lanuvio municipio familia Papia, adoptatus à T. Annio avo materno, qui cum P. Clodium Trib. pleb. multa ſeditioſè in Remp. molientem occidiſſet, fruſtra à Cic. defenſus elegantiſſimâ illâ oratione, quæ etiam hodiè omnium manibus teritur. Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cum ob eam cauſam exularet Maſſiliæ, vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam longe meliorem eâ quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, *Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ lumbricos legerem.* Dio Caſſius.

Miltiades, dux Athenienſium clarus, qui decem millibus ſuorum civium, & Plateenſibus auxiliaris mille, profligavit 600 millia Perſarum in campis Marathoniis. Juſt. lib. 2. Poſtea tamen peculatûs damnatus in carcere, & vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Val. Max. 5. 3. Alii fuere duo *Miltiades* Archontes Athenienſes priore antiquiores. Item *Miltiades* Doloncorum tyrannus Olymp. 57.

Mimallones, mulieres Liberi Patris orgia celebrantes Straboni, quæ & *Thyades* dicuntur, & *Mænades*, & *Bacchæ*. Dictæ putantur à *Mimante* Ioniæ monte Baccho ſacro, vel, ut quidam nugantur, ἀπὸ τῦ μιμεῖσθαι, eo quod thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem videntur imitari. Hinc *Mimalloneus*. Perſius Sat. 1.

Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Dicuntur *Mimallonides* Ovid. lib. 1. De Arte Am.

Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis,
Ecce leves Satyri, prævia turba Dei.

Nonnus Baſſaricon 17.

Ὀρσινόῃ κομάζεσα παλίν δεδουπότι ῥυθμῷ
Βακχὰς ἀκρήδεμνος ἐπεχρεμέτιζε Μιμαλλών.

Mimallonides, Bocharto ſunt quaſi מְמַלְלֵלָן *memallelan*, i. e. *garrulæ*, & *loquaculæ*. Niſi qui à מַמַּל *mamal* ſeu *torculari* deduci malit, ut *Mimallonides* eædem ſint quæ *Alwæ*. Vide Barthium ad Stat. Theb. 4. p. 1187.

Mimnermus, poeta Colophonius Ligyrtiadæ fil. teſte Suidâ; aut ut alii malunt, Smyrnæus. Claruit circa Solonis tempora. Elegiacis poetis eum accenſet Cenſorinus in Fragmento cap. 9. Apud Pauſan. quoque in Bœoticis legas elegiaco verſu tradidiſſe pugnam Smyrnæorum contra Gygen & Lydos. Etiam Ἐρωτικὰ ſcripſiſſe indicat illud Propertii, lib. 1. El. 9

Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero.

Horat.

Si Mimnermus uti cenſet ſine amore jociſque
Nil eſt jucundum.——

Superſunt hodiè quoque ejus verſus contra Solonis ſententiam annum ſeptuageſimum homini ſupremum ſtatuentis. Nam ille octogeſimum potius annum ſtatuit. Ipſe, Mimnermus apud Plut.

Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς
Ἀφροδίτης; τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Minadyrides. Vide *Smintarides*

Minerva, ſapientiæ, & bonarum omnium artium dea, ex Jovis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Jovem, cum Junonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe indeque Minervam proſiluiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poetæ, bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inventum, ſed ex Jovis cerebro, h. e. inexhauſto divinæ ſapientiæ fonte in humanum uſum eſſe depromptas. Vide *Pallas*, & *Tritonia*. Hæc prima lanificii inventrix creditur extitiſſe, deque artis ejus præſtantiâ cum Arachne puellâ Lydiâ contendiſſe, cumque jam pene ab eâ vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Sunt qui Arithmeticæ inventionem ei tribuunt. Livius lib. 7. *Eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus à Minervâ inventus ſit.* Olei quoque uſum primus putatur oſtendiſſe, ob id honores meruiſſe, dignamque ideo judicatam eſſe, quæ Athenarum urbi nomen imponeret, rejecto Neptuno, qui edito equo naſcenti urbi potentiam bellicam promittebat. Virg. Geo 1.

——Oleæque Minerva
Inventrix.——

Hæc etiam ædificia inveniſſe dicitur. Ideoque Virgil. Ecl. 2.

—Pallas quas condidit arces Ipſa colat.

Lucianus in Hermotimo: Inquit fabula Palladem, Neptunum, Vulcanum de artificio contendiſſe: atque Neptunum taurum fabricaſſe, τὴν Ἀθηνᾶν δὲ οἰκίαν ἐπινοῆσαι. Oppian 2. Halieuticon.

Δῶρα δὲ τεκτοσύνας, ἀνασσοῦσα τὲ μέλαθρα
Παλλὰς ἐπιχθονίους ἐδιδάξατο.

Qu. Smyrnæus, lib. 12. ait Epeum edoctum à Pallade architectandi rationem.

Δίδαξεν δέ μιν ἔργον Ἀθήνη.

Virgil.

Inſtar montis equum divinâ Palladis arte
Ædificant.——

Val. Flaccus, lib. 1.

Ad charum Tritonia devolat Argum
Moliri hunc puppim jubet.

Inde à Pindaro & Callimacho & Ariſtophane πολιοῦχος appellata eſt. i. e. *urbium præſes*. Catullus.

Diva quibus retinens in ſummis montibus urbes.

Phornutus quoque de hâc ipſâ deâ: Ἵδρυται δὲ ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι μάλιστα. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatemque perpetuò illibatam ſervaſſe, unde & *Intemeratam* peculiari epitheto appellant poetæ. Virgil. Æn. 2.

Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Minervæ.

Horat. *Caſtam* vocat Carm. 3. Od. 3. Hinc apud Coluthum γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Et apud Tryphiod. Παρθένος ἀχείμαντο θεῆς. Inde Lycophroni μισόνυμφος, Orpheo φυγόλεκτρος. Nonno ἀνυμέναιος, φυγόδεμνος, ἄγαμος, ἀπειρόγαμος, πόθων ἀδίδακτος, ἀνυμφευτος & παρθένος dicitur. Quinque autem *Minervæ* fuerunt. Prima Apollinis mater, ſecunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Jove generatam ſupra diximus. Quarta à Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Corian (alii Coryphaſiam) nominant, & quadrigarum inventricem ferunt. Quinta Pallantis, quæ patrem dicitur intereniſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pennarum talaria affigunt. Hæc Cic. lib. 3. De N. Deorum. Quod ad nomen attinet, Arnobius quaſi *Meminervam* dictam vult, eandemque *Memoriam* eſſe putat, lib. 3. Etymon hoc firmat quod alii *matrem* ejus *Memoriam* faciunt. Afranius apud Agellium:

Uſus me genuit, mater peperit Memoria,
Sophiam vocant me Graii, vos Sapientiam.

Sed duo alia etyma adducit è Feſto Paulus, his verbis. *Minerva dicta, quod benè moneat. Hanc enim pagani pro ſapientiâ ponebant. Cornificius vero, quòd fingatur, pingaturque minitans armis, eandem dictam putat.* At apud Cic. aliud quoque Etymon legas ſecundo de N. Deorum: *Minerva*, inquit, *quæ vel minueret, vel minaretur*. Ubi eam *minuere* ait, reſpicere eo videtur, quod bello exhauriatur genus humanum. Minerva enim Dea bellica. Apud Iſidorum quoque legas 8. 2. *Minervam vocatam, quaſi Deam & munus artium variarum*. Videtur ex *munus*, & *ars* & *varia* deducere. Voſſius putat eſſe ab antiquo *minervo* promoneo, unde *promenervo* eâ ipſe notione in Saliari carmine, teſte Feſto, & inde veteribus *Menerva* dicebatur. Interim vero mirificus etymologus eſt Mr Rob. Holcot in c. 8. Sap. Sal. ubi hæc legas: *In hujus figuram apud Poetas Dea Sapientiæ dicebatur Minerva, i. e. non mortalis. Min idem eſt quod non, Erva mortalis interpretatur. Inde Minerva qu. immortalis* quod *incommunis linguæ* merito vocat Editor, ubi etiam *Erva* in quâ linguâ *mortalis* ſonet, ignorare ſe fatetur. Benè ſaltem habuit quod linguam calluit in quâ *Min.* ſig. *non.* Durum eſſet ſane ſi quæ ſequuntur ſopprimam. Subdit enim *Juxta modum quorundam loquendi vocatur Tritonia, i. e. trina notitia juxta Remigium, quia Philoſophi in 3. maxime laborabant, viz. Creatore, Creatura, Anima. Vocatur etiam Pallas i. e. nova, quia Sapientia nullum ſenium, nullam ſentit vetuſtatem. Invitâ, ſeu repugnante Minervâ*, idem eſt quod ingenio, vel natura repugnante. Horatius.

Tu [illegible] nihil invitâ dices, faciesve Minervâ.

De Mine[illegible] nonnulla ſcribit Barthius ad finem lib. 2. Theb. Hujus [illegible] ſimulacro effingi ſolet. Pauſanias in Atticis de hâc Deâ: [illegible] καὶ δόρυ τι κεῖται, καὶ κατὰ τὸ ἄγαλμα δράκων [illegible] ut de Il. & Of. Τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ὁ δράκοντα

Deaſtas magiſtras. Ibidem numeroſa varia animalia ſacra va[illegible] Diis inter alia *ὁ δράκων ὁ [illegible]*. Proinde apud Virg. Æn 2.

At gemini lapſu delubra ad ſumma dracones
Effugiunt: ſævæque petunt Tritonidis arcem,
Sub pedibuſque Deæ, clypeique ſub orbe teguntur.

Hinc credo dictum ab Accio [illegible] Antepyla.

Pallas bi[illegible] per angueum pectus erabit.

Hinc *Min[illegible] διδακτρον* pretium [illegible] quod præceptoribus dabatur. Sed (notante Voſſio) non erat tam ſalarium ipſum, quam gratuitum munuſculum quo aliquis ſe in diſciplinam tradens, novo commendabat magiſtro, unde in Gloſſis Philoxeni legas *Minerval [illegible] ευςατικον* quaſi dicas *commendaticium*. Nomen, ut diximus, à *Minerva* ingeniorum præſide, cujus imago in Scholis poni ſolebat. Namque *Minerval* deſignat Juvenalis illo Sat. 10.

Quiſquis adhuc uno partam colit aſſe Minervam.

Minos, filius Jovis ex Europâ, ut poetæ fere omnes aſſerunt. Alii vero affirmant Xanthi regis Cretenſium filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſt. Polit. 2. Inde *Legifer* Ovidio dictus.

Optaſſet Minos ſimiles ſibi Legifer annos.

Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi junxit. Maxima bella geſſit adverſus Megarenſes, & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgeum occidiſſent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois captâ Niſum patrem fatali capillo ſpoliavit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, ut ſeptem quotannis juvenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro objiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patriâ exulantem hoſpitio ſuſcepit, qui cum ingenio, artique fabrilis peritiâ plurimum valeret, labyrinthum ei extruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex Tauro & Paſiphae uxore ſuſceptum. Verum cum poſteà didiciſſet, Dædalum uxori ſuæ in tam nefando concubitu adjutorem ſe præbuiſſe, vaccamque ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, ipſum unà cum Icaro filio eodem labyrintho incluſit, cumque illi alis cera conglutinatis inde evolaſſent, claſſe eos in Siciliam uſque eſt perſecutus: ubi apud Camerinum, ſeu Camicum urbem à filiabus Cocali regis occiſus eſt. Alii tamen à Cocalo ipſo per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt. Ovid. in Ibin:

Vel tua maturet, ſicut Minoia fata,
Per caput infuſæ fervidus humor aquæ.

Horatius:

Et Jovis [illegible] Minos admiſſus.

Unus ex inferorum Judicibus à poetis ſtatuitur. Virgilius, Æn. 6.

Quæſitor Minos urnam movet.

Prop. lib. 3.

Non tamen immerito Minos ſedet arbiter Orci.

Horatius:

Cum ſemel occideris, & de te ſplendida Minos
Fecerit arbitria. ——

Claud.

Urna nec incertas verſat Minoia ſortes.

Cæterum duo Minoes erant, de quibus Voſſ. de Idololatr. l. 1. c. 14.

Minotaurus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphae uxore Minois, quæ operâ Dædali cum tauro concubuerat, juſſu Minois Labyrintho incluſum, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœdere ſeptem ex ſuis liberis mittebant devorandos. Sed tertio anno Ægei fil. Theſeus ſorte miſſus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fugâ evaſit. Servius interpretatur Taurum fuiſſe ſcribam Minois, qui abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali, & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, ut Minotaurum biforme monſtrum peperiſſe dicatur. Vide Plut. in Theſeo. Hunc Minotaurum Ovid. lib. 2. Art. vocat,

Semibovemque virum, ſemivirumque bovem.

Virgil. Æneid 6.

Contra elata mari reſpondet Gnoſia tellus.
Hic crudelis amor tauri, ſuppoſtaque furto
Paſiphae, mixtumque genus, prolesque biformis
Minotaurus ineſt, Veneris [illegible].

Hanc fabulam quoque Catullus refert in [illegible]. Vide etiam Ovidii epiſtolam decimam, ſed un[illegible]dorum Siculum. l. [illegible]. cap. 13.

Mint[illegible], à Poetis Cocyti [illegible] puella [illegible] quam cum Proſerpina cum Plutone deprehendiſſet, [illegible] nominis commutavit. Nam Mi[illegible] [illegible] [illegible] quæ poſtea ab odoris [illegible] tate *ἡδύοσμος* [illegible] *Mentham* vocant. Ovid. Met. [illegible]

—— *An tibi quondam*
Fœmineos artus in olentes vertere menthas,
Perſephone, licuit ——

Minutianus ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

M. *Minutius* Felix, cujus Imperatoris temporibus Romæ vixerit, non ſibi ſatis liquere ait Franc. Balduinus. Proleg. ad Minuc. Fel. Octavium. Hieronymus in ſuo Catalogo, quo ſcriptores Eccleſiaſticos eo, quo vixerunt, ordine recenſere videtur, illum Origeni proximum, Cypriano priorem fuiſſe, obſcurè ſignificat. Idem vero in Epiſtolâ ad Magnum, loquens de Latinis Eccleſiæ ſcriptoribus, etſi Minucium ante Cyprianum laudet, tamen illam de Idolis orat. aſcribere Cypriano magis videtur. Sed & in apologiâ pro ſuis adverſus Jovinianum libris, primo loco Tertullianum, ſecundo Cyprianum, tertio Minucium commemorat. Sabellicus, ſed ſine teſte, affirmat eum Romæ floruiſſe, quo tempore Urbanus ibi erat Epiſc. h. eſt. temporibus Alexandri Severi Imp. Si ita eſſet, Minucius antiquior Cypriano, æqualis Tertulliano, adeoque Juriſconſultis Ulpiano & Paulo foret. *Minuciam* vero gentem olim Romæ nobilem fuiſſe ſatis conſtat; in quâ quatuor Conſules *Minucii Augurini* intra annos quadraginta numerari poſſunt. Sed & *Minucios Rufos*, & *Minucios Thermos* in Faſtis Conſularibus legas. Denique & *Minucius Fundanus* Aſiæ Præſes fuit illuſtris, ad quem Adrianus Imp. non iniquam de Chriſtianis legem miſit: ut jam nihil dicam de eo, cujus in Epp. meminit Plinius, vel quem Julianus J. C. laudat, cujus ad *Minucium Natalem* libri de Jure civili laudantur. His vero omnibus unus *Minucius Felix*, etſi non fuerit ejuſdem aut gentis, aut familiæ, facile anteponendus eſt, ætate quidem poſterior, doctrinâ tamen, virtute, & (quod primo loco numerandum eſt) pietate multo ſuperior. Fuit enim non modo Juriſconſultus magnus, & excellens ſuo tempore Orator, ſed (quod majus eſt) fuit ſerio Chriſtianus. Luculentum teſtimonium de hoc ſcriptore profert Lactantius, lib 5 cap. 1. *Minucius Felix non ignobilis inter cauſidicos loci fuit. Hujus liber, cui Octavio titulus eſt declarat, quam idoneus veritatis aſſertor eſſe potuiſſet, ſi ſe totum ad id ſtudium contuliſſet.* Sed & Hieronymus ad Magnum: *Minucius Felix cauſidicus Romani fori, in libro, cui titulus* Octavius *eſt, & in altero* contra Mathematicos, *ſi tamen inſcripti non mentitur auctorem, quid gentilium ſcripturarum dimiſit intactum:* Juniorem quidem, ſed fere æquævum Tertulliano credit Joan. à Woweren. Scaligeri quoque verba apponam: *Æqualem Tertulliano,* inquit, *Minucium fuiſſe, ſemper mihi perſuaſi, & quæ in utroque ſcriptore totidem verbis perſcripta extant, uter ab altero mutuatus ſit dubito. Sub Heliogabalo ambos ſcripſiſſe veriſimile eſt.* Hæc ille.

Minutius Augurinus, Trib. pl. qui Sp. Mælium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vilitatem redegiſſet, ut aſſe modius veniret, tanto à plebe eſt habitus honore, ut collata in capita ſtipe unciariâ, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. 34. 5.

Miſcellus, vir fuit cui redditam ferunt ſortem ex adytis; Conditurum eum urbem ubi in ſerenitate imbrem excepiſſet pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Cum tamen in Italiam appuliſſet, & maxima eventûs fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex uberius flens, mœſtaque. Quod conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, civitatem (Crotonem) condere adortus eſt. Cæl. Rhod. 12. 4. Cæterum varie ſcriptum hoc nomen apud auctores invenimus. *Miſcelus*, *Miſſilus*, *M[illegible]ſilus* & *Micelos*. Heinſius in Met. 15. legit *Myſcelos*. *Μύσκελος* eſt Dionyſio Halic. lib. 2. Suidæ, Ariſtophanis Scholiaſtæ, ac Chronica Alexandrini authori. Straboni nunc *Μύσκελος*, nunc *Μύσκελλος*. *Μύσκελλος* Zenobio in Adagio.

Δῶρον δ' ὅτι δῶπς ἐπαινεῖ.

Μύσκελλος vero dicitur Memnoni Heracleotæ, & Scholiaſtæ Dionyſii Alexandrini, *Μισκέλλος* Stephano in *Συρακοῦσαι*. Solino *Myſcellus*.

Miſenus Æoli fil. Hectoris tubicen in ciendis militum animis præſtantiſſimus. Virg. Æn. 9.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Quo mortuo ſecutus eſt Æneam in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen provocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Æneâ inventus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deinde *Miſenus* vocari cœpit. Erat autem in Campaniâ, non procul à Cumis. Virg. lib. 6.

Monte ſub aerio, qui nunc Miſenus ab illo
Dicitur ——

Pomponius, [illegible] 4. *Miſenum id nunc loci, aliquando Phrygis militis nomen.* Prop. 3. 18.

Quà jacet & Trojæ tubicen Miſenus arenâ

Miſtyllus,

Miſtyllus, coci nomen, in quem jocatus eſt Martialis, lib. 1. ep. 51.

Si tibi Miſtyllus cocus Æmiliane, vocatur:
Dicatur quare non Taratalla mihi?

Ex Hom. Iliad. α. verſ. 465.

Μίςυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Mithæcus, viri proprium, de quo Plato in Gorgiâ: Θεαρίων ὁ ἀρτοπώλης καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιΐαν συγγεγραφὼς τὴν Σικελικήν, Them. Orat. 1. Καὶ ἀριςεύειν Ἀγαμέμνονος ἀπομαντεύεται Μίθαικός τις ὢν ἐκεῖθεν ἢ Θεαρίων. De *Mithæco* etiam mentio eſt apud Max. Tyr. Diſſert. 7. ubi à Spartanis ad quos ſeſe contulerat urbe pulſum aſſerit. Suidas Grammaticum eundem vocat.

Mithra, Perſis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν Μίθραν καλοῦσι. Plut. in lib. de Iſide & Oſiride poſt relatam eorum ſententiam, qui duos eſſe Deos credebant, quaſi adverſarios & ἀντιτέχνους, quorum alter Bona, alter Mala operaretur, illumque Deum, hunc Dæmonem appellabant: idem & ſenſiſſe Zoroaſtrem ait, qui ἐκάλει τὸν μὲν (viz. Bonum Genium) Ὡρομάζην, ſeu Ὡρομάσδην, τὸν δὲ (ſc. Malum Genium) Ἀρειμάνιον, μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθραν εἶναι. Διὸ καὶ Μίθραν Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσιν. Heſychius: Μίθρας ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. A מיתר *mitmar* Perſico deduci videtur, quod ſignificat *Major*. Et quamvis ſit gradus comparativi, Perſis tamen abſolutè dicitur, cujus generis exempla ſunt in eâ linguâ quamplurima. Hujus poſitivum eſt מה *Mes*. Unde lucem præbeamus Heſychio: Μαὶ μέγα, Ἰνδοί. Perſas intelligit, quod nec ſemel apud eum reperies. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apul. lib. ult. *Ipſumque Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.* Vide Lactantium Statii Scholiaſten in illud Theb. lib. 1. in fine.

——*Seu Perſei ſub rupibus antri*
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram.

Vide etiam Bernartium & Barthium ibidem. Hinc *Mithriaca ſacra*, de quibus Lampridius in Commodo. Claud. lib. 1. de laud. Stilichonis.

——*Rex ipſe micantem*
Inclinat dextrâ pateram, ſecretaque Beli,
Et vaga teſtatur volventem ſidera Mithram.

Mithridates, rex Ponti, vi tantâ & animi, & corporis, ut 6 juges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Primus autem *Mithridates* ex genere fuit ſeptem illorum Perſarum, qui Magis imperium abſtulere. Huic Inimicus fuit Antigonus rex Syriæ, expulitque eum in Cappadociam, ubi poſtea regnavit, regnumque per manus filio tradidit, illique à ſe genitis continuâ ſerie uſque ad ſextum nepotem, de quo jam ſermo. Nicomedem Bithyniâ, Ariobarzanem Cappadociâ expulit. Græciam, inſulaſque omnes, exceptâ Rhodo, occupavit. Cives Romanos totâ Aſiâ negotiantes nocte unâ occidendos curavit. Qu. Oppium proconſulem & Apuleium legatum in vincula conjecit: Sed à Syllâ apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus tantâ ſuorum clade ſuperatus eſt, ut rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cujus ope cum bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandemque à Pharnace in regiâ obſeſſus veneno vitam abrumpere tentavit. Verum cum eâ viâ parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis adverſus venena firmaviſſet (unde Mart. 5. 77.

Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,
Toxica ne poſſint ſæva nocere ſibi.

Vide Plin. 25. 2. & Gell. 17. 16.) immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultûs ejus territum revocavit, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. Hic *Mithridates* maximæ crudelitatis arguitur. Nam Laodicem conjugem, & ſororem, præterea matrem, fratremque ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Ab hoc Mithridate, Mithridaticum antidotum appellatum volunt. Quintus Serenus Sammonicus:

Antidotus vero multis Mithridatica fertur
Conſociata modis. Sed magnus ſcrinia regis
Cum raperet victor, vilem deprehendit in illis
Syntheſin, & vulgata ſatis medicamina riſit.
Bis denum rutæ folium, ſalis & breve granum,
Juglandeſque duas terno cum corpore ficus:
Hæc oriente die modico conſperſa Lyæo
Sumebat, metuens dederat quæ pocula mater.

Mithridates alius Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo. Item filius Gazabar. 1 Eſdr. 1. Alius Parthorum rex Olymp. 129. Alius rex Pergami. Olymp 183. Alius item Parthorum rex. Olymp. 203. Alius Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitys, vir quidam, cujus ſtatua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. c. 10. De Poetica.

Mnaſeas, ſcripſit libros de Libyâ. Heſychius in Βαρκαίοις ὄχοις. Erant autem tres ejuſdem nominis hiſtorici, Berytius, Colophonius & Patrenſis, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21.

Mnaſon, Elatenſium tyrannus, qui pro duodecim Diis dedit Aſclepiodoro pictori in ſingulos minas trecentas, ac Theomneſto in ſingulas heroinas minas centum. Plin. 35. 16 Item nomen veteris diſcipuli cujuſdam, prout vocatur Act. Apoſt. cap 21. verſ. 16.

Mnemoſyne, nympha Pieria, quæ Jovi nomen Muſas peperit. Heſiod. in Theog. Latinè *Memoriam* interpretari poſſumus, quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quod omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio acquiratur, & conſervetur.

Mneſimachus, poeta Comicus cujus tres fabulæ enumerantur à Suidâ. Vide Voſſ. de Poetis Græcis. Alius eſt ab eo *Mneſimachus* ὁ Φασηλίτης, qui ἐν Διακόσμοις citatur ab Apollonii Schol. lib 4. Ejus lib. 1. idem citat in lib 2. ac eo ipſe libro ex illo tradit *Hamadryades* ita dici διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γενᾶσθαι.

Mneſtheus, nomen proprium viri Trojani, qui ab Aſſaraco rege oriundus fuit. Virg. Æn. 12.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nonnunquam vero metri causâ additur e poſt m. Virg. Æn. 10.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Mneſtheo.

Nec aliter poteſt ſtare verſus, ut annotavit Servius. Item Pelei filius 11 Athenienſium rex, an. ante U C 450.

Mnevis, bos Soli ſacer, quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab. lib. 17. Suidas. Vide Voſſ. de Theolog. Gentil. lib. 1. cap. 29.

Moab, filius Loth ex filiâ ſuâ majore, Gen. 19. A quo urbs Arabiæ (quæ aliàs, ut Euſebius refert, *Areopolis* dicitur) & regio nomen acceperunt. Iſa. 11. Eſt & regnum filiorum Loth ad orientem Judææ ſitum, proximum mari mortuo, & Jordani. Eſt præterea nomen regis. 1 Reg. 12. Heſychius: Μωάβ, λάβης τὸ ὄλεθρον, ὅλον ἐκεῖνον τὸ σύνημα, διὰ τὸ τὴν Μωάβ περιποιηθῆναι αὐτήν. Σημεῖα ἀληθινὰ τοῦ περὶ τὸ θεῖον πράγματος θεωρεῖσθαι.

Moaphernes, matris Strabonis Geographi patruus. Strabo ipſe lib. 12. Ὁ δὲ Μωαφέρνης ὁ θεῖος τῆς μητρὸς ἡμῶν.

Mochus, Phœnix, Phœniciâ linguâ res patrias conſignavit, cujus meminit Athen. lib. 3. Videtor Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3. pag 390.

Mœragenes, quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philoſtratus lib. 1. cap 4. Meminit & Tzetzes Chil. 2. Hiſt 60.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios ſuos immolabant Iſraelitæ. 4 Reg. 24. Act. 7. dicitur & *Milchom*, de quo videndus Voſſius de Theol Gent. lib. 2. cap. 5.

Molorchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio accepit. Cujus beneficii gratiam, ut hoſpiti ſuo rependeret Hercules, Leonem Nemeæum interfecit, qui circumjacentem regionem latiſſimè devaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolennia inſtituta, quæ *Molorchea* dicebantur. Virg Georg 3.

Cuncta mihi Alpheum linquens lucoſque Molorchi
Curſibus, & crudo decernet Græcia ceſtu.

Tibull. lib. 4. ad Meſſalam:

Quin etiam Alcides Deus aſcenſurus Olympum
Læta Molorcheæ poſuit veſtigia tectis.

Vide ſis illic Paſſeratium. Stat Sylv. 3. 1.

Non te Lerna nocens, nec pauperis arva Molorchi.

Idem 4. 6.

——*Parca domus admirata Molorchi.*

Mart. 9. 44.

Utque fuit quondam placidi conviva Molorchi.

Idem 4. 64.

Jam non invida, tamque liberalis,
Tam comi patet hoſpitalitate
Credas Alcinoi pios penates
Aut facti modo divitis Molorchi.

Papin. Theb. 4.

——*Et quas in prælia vires*
Sacra Cleonæi cogunt vineta Molorchi.

Nonnus lib. 17.

Τάχα δ' ἄν δεῖπνον ἄδειπνον ἀδωροδότοις γεραίζεις
Οἷα Κλεωναίοιο παρίζεται ἀμφὶ Μολόρχου
Κεῖνα καὶ πρὶν ἀεισθέντα· Λεοντοφόνος δὲ ἀθύρως
Ὥπλισσεν Ἡρακλῆς.————

Apollod. lib. 2. de Hercule: Καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ.

Moloſſus pes dictus eſt ab ejus patriæ ſaltatione, vel quod eo metri genere odas in templo Jovis ad laudem canere conſueverant ad memoriam Moloſſi filii Pyrrhi, & Andromaches,

 vel,

vel, ut alii volunt, quòd *Moloſſi*, i. e. Theſſali ad bellum procedentes, hujus modulatâ compoſitione utebantur, conſtat autem tribus longis ut *Æneas*.

Molpis Lacon, de Republicâ Lacedæmoniorum ſcripſit. Athen lib. 4.

Moly, Græcè Μῶλυ, *herbarum laudatiſſima*, teſte Plin. 24. 4. ſed ignota. Homerus à Mercurio monſtratam eam ſcribit contra veneficia Circes, Odyſ. 10.

> Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
> Ἐκ γαίης ἐρύσας. καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
> Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος,
> Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
> Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, &c.

Ovid. Met. 14.

> *Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,*
> *Moly vocant ſuperi; nigrâ radice tenetur.*

Momus, Deus quidam à poetis fingitur. Nocte matre, ut inquit Heſiodus, ac Somno patre progenitus: cujus naturæ proprium eſſe ferunt, ipſum quidem nihil operis edere ſed aliorum Deorum opera curioſis oculis contemplari, & ſi quid eſt omiſſum, aut perperam factum, id ſummâ cum libertate carpere, unde & nomen accepit. Nam Μῶμος Græcè *reprehenſionem* ſonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de ſectis, & Proverbium *Momo ſatisfacere*. In hominis opificio illud potiſſimum notavit, quòd artifex non in pectore feneſtras aut oſtiola quædam addidiſſet, per quæ perſpici, quid in corde lateret, poſſet, quod ſinuoſum multis aliisque receſſibus finxiſſet. Vitruvius vero præfat. lib. 3. id ipſi Socrati tribuit.

Monachus, Solitarius Latinè dicitur ἀπὸ τοῦ μονάζειν. Eleganter Rutilius Numatianus Itinerarii lib. 1.

> *Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit,*
> *Squalet lucifugis inſula tota viris;*
> *Ipſi ſe monachos Graio cognomine dicunt,*
> *Quod ſoli nullo vivere teſte volunt.*

Hieronymus ad Paulinum: *Si autem cupis eſſe quod diceris Monachus, id eſt ſolus, quid facis in urbibus? quæ utique non ſunt ſolorum habitacula, ſed multorum.* Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, ſed in locis deſertis procul à converſatione hominum. Progreſſo vero temporis in urbes commigrarunt. Primus in occidente monaſteria in civitatibus condidiſſe dicitur Euſebius Vercellenſ. Epiſc. An. Dom. 360. Baſilius in Oriente, A. D. 370. Vide Ambroſ. Ep. 62. Æn Sylv.

> *Non audet Stygius Pluto tentare quod audet*
> *Effrænis monachus, plenaque fraudis anus.*

Vide Rod. Hoſpinianum de Origine ac progreſſu Monachatûs. Tiguri 1588.

Moneta, Junonis cognomentum apud Rom. à *monendo* impoſitum, Cic. 1. de Divin. *Nam cum urbs maximo terræ motu concuteretur, nec quiſquam noſſet quâ victimâ id mutari poſſet expiari, vox ex Junonis templo audita eſt, quæ ſacerdotes monuit ſue gravidâ terræ motum eſſe procurandum.* Plut. Liv. Suidas Μονῆτα ἡ Ἥρα.

Monica, mater D. Auguſtini, cujus vitæ ſanctimoniam & ipſe D. Auguſtinus & Maphæus Vegius Laudenſis vates literis mandaverunt.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Chriſto voluntates negabant, divinam ſcilicet & humanam, quum tamen res aliter ſe habeat. Princeps ſectæ fuit Sergius Præſul Conſtantinopolitanus.

Montanus Julius, poeta hexametro & elegiaco pollens carmine Ovid. Ponticorum ultimo:

> *Quique vel imparibus numeris, Montane, vel æquis*
> *Sufficis, & gemino carmine nomen habes.*

Tolerabilem Poetam vocat Sen. Ep. 122. Sen. vero pater de eodem Contr. 1. 7. *Montanus Julius qui comes fuit, quique egregius Poeta.* Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 36. Item Curtius *Montanus* Orator ſub Veſpaſiano, quem & carmina ſcripſiſſe docent illa Taciti. *Num Montanum deteſtanda carmina factitantem eludere impune ſinerent?* ac poſt pauca. *Indignum, Montanum, probe viventem, extorrem agi quia famoſi carminis protuleris ingenium.* Meminit quoque lib. 4. Hiſt. Extat quoque ad eum epiſtola Plinii lib. 7. de monumento Pallantis liberti. Juv. Sat. 4.

> *Montani quoque venter adeſt abdomine tardus.*

Montanus, hæreticus quidam, An. Dom. 173. Euſeb. 5. 16. Alius item hæreticus, An. Dom. 254. à quo *Montani*, qui & *Cathari*. Euſeb. 6. 35.

Monychus, Centaurorum fortiſſimus, corporis robore in tantum pollens, ut vel proceriſſimas arbores humo evelleret. Hoc autem proprium equorum eſt epitheton, qui unicâ, eâque ſolidâ ungulâ pedes habent calceatos. Quo fit ut & Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos pedes tribuerunt. Val. Flaccus:

> *Fert gravis invito victorem Neſtora tergo*
> *Monychus.* ———

Juv. Sat. 1.

> ——— *Quantas jaculetur Monychus ornos.*

Et ante utroſque Lucanus:

> *Aſperate Pholoes frangentem Monyche ſaxa.*

Monyma, Mithridatis uxor, quæ in deſperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumligaſſe traditur, ſeſeque ſuſpendiſſe, & cum corporis pondere laqueus ille diruptus eſſet, dixiſſe, *Execrandum diadema, neque in tam triſti miniſterio mihi profuiſti*; moxque cum ſæpe illud humi abjectum inſputaſſet, Eunucho regio jugulandam ſeſe obtuliſſe. Plut. in Lucullo.

Monymus, Corinthii cujuſdam trapezitæ ſervus, qui cum philoſophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino poſſit impetrare, ſimulatâ inſania monetam cœpit ſpargere, eoque modo dimiſſus ad philoſophiam ſe convertit, Diogenemque ſecutus eſt. Diog. Laert.

Mopſus, Deus Cilicum cui divinos honores exhibebant, ut eſt apud Origenem lib. 3. contra Celſum; & ante eum ita Tertullianus de Animâ, cap. 46. *Nam & oraculis hoc genus ſtipatus eſt orbis, ut Amphiarai apud Oropum, Mopſi in Ciliciâ, &c.* Sed quis *Mopſus* iſte fuerit, quæri video. Tres vulgò *Mopſos* imprimis celebrant, imò totidem à Strabone in nono referri annotavit Andreas Schottus ad Melæ lib. 1. c. 27. nempe iſthæc legas, *Mopſium* Pelaſgitidis in Theſſaliâ urbem ſic dici, non à *Mopſo* vate Tireſiæ Thebani filio, ſed à *Mopſo* Lapithâ Argonautarum uno: ac deinde in codicibus vulgatis edi ſolet Ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Et ſane à *Mopſo*, *Mopſopiam* dici ſententia Stephani eſt in Μοψίον, qui ſimiliter apud Strabonem legiſſe videtur, quin idem etymon extat apud Euſt. in Dionyſ. Verum obſtat quod à *Mopſo* eſſet *Mopſia*. Recte igitur Caſauboniana Strabonis editio pro Μόψος habet Μόψοπος, unde ἀναλόγως eſt Μοψοπία, uti & à Μόψος quomodo idem vocatur Callimacho apud Steph. in Μοψοπία. Quare non dubium quin Mopſus ille, cujus oraculum in Ciliciâ erat, vel Thebani Tireſiæ filius fuerit, vel Argonautarum unus. Poſterius cenſet Pamelius ad allatum Tertulliani locum. Fuit is Ampyci filius, unde *Ampycides* dicitur Apollonio in quarto, & Ovid. Met. 12. Vatem autem hunc fuiſſe clare & Apollonius, & Val. Flaccus teſtantur, quanquam veriſimilius ſit oraculum illud Mopſi in Ciliciâ non fuiſſe Argonautæ Theſſali, ſed Tireſiæ filii, aut nepotis. Siquidem Mopſus vates, cujus in Ciliciâ oraculum, non Argonauticis vixit temporibus, ſed belli Trojani, uti conſtat ex Strab. lib. 14. Jam vero Argonautica expeditio generatione integrâ bellum Trojanum anteceſſit. Hic *Mopſus* etiam fuit à quo in Ciliciâ *Mopſi focus*, *lares*, ſive *domus*. Græce Μοψουεστία. B. Hieronymus *Mopſi viculum* appellat. Μόψου ἑστίαν vocat Strabo lib. 14. Cicero ſcribens ad Appiam Pulchrum: *De noſtris rebus quod ſcire vis: Tarſo Nonis Octobribus Amanum verſus profecto ſumus. Hæc ſcripſi poſtridie ejus diei, cum caſtra haberem in agro Mopſuheſtiæ.* Locus celebris mortuo illic Conſtantio Imp. & epiſcopatu Theodori Mopſueſteni, viri à Baſilio, Chryſoſtomo, Cyrillo laudati, ſed poſt exortum dogma Neſtorianum ab eodem Cyrillo & Eccleſiâ damnati. Etiam hunc *Mopſum* intelligo apud Pomp. Melam. lib. 1. cap. 14. cum ſcribit; *Tarſus eoſdem mons Sardemiſos, & Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Interea & Mopſus Argonauta ſuum habuiſſe oraculum videtur, idque in Africâ proprie dictâ (interjecta nempe inter Cyrenen, & Mauritaniam.) Apuleius de Deo Socratis: *Pro numine poſtea ab hominibus culti in Bœotiâ Amphiaraus, in Africâ Mopſus, in Ægypto Oſiris,* De hoc *Mopſo* apud Statium Theb. 3. ſic ipſe Amphiaraus:

> ——— *Nec me ventura locuto*
> *Sæpius in dubiis auditus Iaſone Mopſus.*

Ubi ſic Lactantius, ſive Lutatius interpres. *In tantum magnus fuit Mopſus in augurali peritiâ, ut poſt mortem templa ei dicata ſint, à quorum adytis ſæpe homines reſponſa acceperunt.* Quibus cultus fuerit locis, non addit, ſed de Africâ credere debemus Apuleio homini Afro, addo, & Mago, eoque oraculorum calentiſſimo. Proque hoc etiam facere videtur Seneca in Medeæ Choro, ubi legas.

> *Idmonem, quamvis bene fata noſſet,*
> *Condidit ſerpens Libycis arenis*
> *Omnibus verax, ſibi falſus uni,*
> *Concidit Mopſus, caruitque Thebis.*

Quanquam eo de loco non magnopere contenderim, gnarus quam variè eum diſtinguunt viri doctiſſimi, ſed iſta quam poſui ſententia maximè convenit menti Apuleii, & favet Ammianus lib. 14. ubi quidem Argonautam Mopſum in Ciliciâ cultum, at rectè eum in Africâ mortuum tradit. Ad quem locum ſic vir Magnus: Hic ſine dubio fallitur Marcellinus, qui

qui duos Mopſos inter ſe confundit: Mopſum ſcilicet Mantus & Apollinis filium cum altero Mopſo Ampyci filio, & Chloridis Orchomeni filiâ. Prior Argivus, alter Titarelius, ſeu Titaronius fuit, qui locus eſt in Theſſaliâ. Et hic Argonautarum comes fuit ut canit Apollod. Rhod. lib. 1.

> Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
> Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν.

De quo etiam Heſiodus in hoc verſu:

> Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

Uterque porro vates fuit teſte Strab. lib. 9. Sed Mopſueſtiam non hic Theſſalus Mopſus, verum alter ille Argivus condidit, qui poſt Trojæ excidium una cum Amphilocho in Ciliciam profectus, Mallum & alios urbes in orâ Ciliciæ condidit ut ſcribit Strabo lib. 14. Et Euphorion Poeta apud Schol. Lyco. pag. 78. Cic. lib. 1. de Divin. *Amphilochus & Mopſus Argivorum Reges fuerunt, ſed iidem Augures, iique urbes in orâ maritimâ Ciliciæ Græcas condiderunt*: Unde & Mopſi oraculum in Cilicia fuiſſe dicitur à Tertulliano lib. de Animâ. Idem poſtea: De Mopſo Lapithâ Ampyci filio Argonautarum comite id veriſſimum eſt, non de illo Mopſueſtiæ conditore. Apollon. lib. 1. Argon.

> ——— Λιπὼ γὰρ ἔσαν
> Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων
> Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.

Et lib. 4. cum à Serpente percuſſum in Africa periiſſe memorat, atque ibidem ſepultum, Lycophron in Caſſandrâ, in Pentapoli juxta urbem Teuchira humatum perhibet his verſibus:

> Ἄλλοι δὲ Σύρτεις, οἵ τε Ταυχείρων πλάκας
> Μυρμηκας αὐλῶνα ἐμβατεύσοντες.
> Μόψον πατρώων ἔνθα ναυάτ[illegible]
> Θανόντα [illegible].

Idque confirmat Clemens Alex. lib 1. Strom. Quod ſi ita eſt malè hic Africæ littus & ceſpitem Punicum poſuit Marcellinus. Vide his quæ ſequuntur.

Morges, in Italiâ regnavit ſub annum mundi 2349. Italo regi ſucceſſit, & ab eo *Morgetes* dicti qui prius Oenotri. Porro & Morgetes & Siculos ex Italiâ in Siciliam trajeciſſe etiam ex Thucyd. & Diodoro notum eſt.

Morpheus, Somni miniſter, qui, ut in fabulis eſt, juſſu domini quoſcunque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item, & geſtus imitans. Ovid. Met 11.

> *Excitat artificem ſimulatoremque figuræ*
> *Morphea.* ———

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta ἀπὸ τῆς μορφῆς, id eſt, *à formâ*. Hujus ſimulachro Tyndarus pedicas impoſuit, non quod Venerem vinxerit, ut Deæ in filias opprobria ulciſceretur, quod nonnulli putarunt: ſed ut per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.

Morta, una ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus quaſi monſtra habeantur. Gell. 3 16. Cæſellius autem Vindex in Lectionibus ſuis antiquis. *Tria*, inquit, *Nomina Parcarum ſunt, Nona, Decima, Morta*: & verſum hunc Livii antiquiſſimi poetæ in Odyſſeâ.

> *Quando dies adveniet, quem profata Morta eſt?*

Sed homo minimè malus Cæſellius *Mortam* quaſi nomen accepit, cum accipere quaſi μοῖραν deberet. Hæc ille. Etſi vero Natura à nulla æque abhorret ac à morte, tamen & illi apud poetas in Numinibus eſt locus. Unde Virg. lib. 11.

> *Multa boum circa mactantur corpora Morti.*

Ubi Servius annotat, & Mortem eſſe Deam, memoratam quoque Lucano, Statioque, hujus eſſe,

> *In ſcopulis Mors ſæva ſedet.*

Ita eſt apud Servium, ſed apud ipſum Statium:

> *In ſpeculâ Mors atra ſedet.*

Illius autem:

> ——— *Ipſumque vocatam*
> *Quam vetat à nobis Mortem tibi cogo fateri.*

Illi Lacedæmonii templa dedicarunt, auctore Plut. in Cleomene Θανάτου ἱερὸν, ait ille Pauſan. etiam ſimulachri cujuſdam meminit, quod erectum fuit Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ. Sed & in Orphei Initiis habes hymnum Morti, cui manna thuris ſacrificatum. Eſt autem Numen hoc implacabile, cùm eam effugere liceat nemini. Itaque nulla ei fuit ara inſtituta, exceptâ unâ apud Gaditanos, uti teſtis eſt Euſt. in Iliad. 9. & in Dionyſ. Perieg. Meminit verò Ælianus in Var. Hiſt. Vide Barth. ad Stat. Theb. 4 p. 1141.

Tho. *Morus* Anglus Londinenſis, circa an. 1513. quo tempore vicecomes erat civitatis Londinenſis, conſignavit hiſtoriam Richardi 3. Angliæ Regis, quam ad umbilicum neutiquam perduxit. Vir fuit omnino facetus & eruditus, quicquid in ſuo Antimoro dicat Germanus Brixius. Vide Hiſt. Univerſ. Oxon. lib. 2. p. 358. Lud Viv. in Aug. de C. D. 2. 7. Cujus laudes obiter atque aliud agentem attingere penè ſit nefas. Grandibus enim voluminibus vix adhuc totæ queunt explicari. Quis enim de illius ingenii acumine, de judicii acrimoniâ, de varietate eruditionis, atque præſtantiâ, de facundâ linguæ elegantiâ, de ſuavitate morum ac probitate: in providendis rebus conſilio, in exequendis dexteritate, in omnibus moderatione, integritate, æquitate, fide, ſatis pro dignitate dixerit? niſi uno verbo ſumma, perfecta, undique abſoluta ſuis omnibus conſummata numeris dixerit: nimirum id, quod res eſt, exemplaria, ſpecimina ſui quodque generis affirmaverit? Magna loquor & mirabuntur qui Morum non norunt: ſed ſcient vera me loqui qui norunt, qui libros legerint, qui actus vel legerint, vel audiverint, fidem facillime habebunt. Cæterum in hujus viri laudibus velut in latiſſimo pelago erit aliud tempus, quo liceat vela pandere & nos totos proſperrimæ auræ committere ſcribereque tum multa, tum maxima, idque fecundis lectoribus. *Britannorum doctiſſimum* vocat Scævola Sammarthanus in elogiis Gallorum vitâ illuſtrium. Præclare etiam de eo judicat Lilius Gyraldus Objectat quidem non pauca Brixius, quæ eum fugerunt pleraque ſane minuta. Sed quis ea non condonet libens viro omni pene vitâ publicis muneribus diſtento, tandemque per varios gradus ad cancellarii munus evecto? Unde ſic de eo Eraſmus in Ciceroniano ſuo *Fateor ingenium feliciſſime natum*, & quod nihil non potuiſſet efficere, ſi totum his ſtudiis vacare licuiſſet. Cæterum illo puero vix tenuis odor literaturæ melioris demigrarat in Angliam, deinde parentum auctoritas ad leges ejus gentis diſcendas adegit; mox in cauſis agendis exercitatus, hinc ad Reip. munia vocatus: vix ſucciſivis horis reſpicere potuit ad eloquentiæ ſtudia. Tandem in Regiam pertractus & regni regiorumque negotiorum undis immerſus magis amare poteſt ſtudia quam colere, &c. Hic dum Regis ſui Hen. 8 conſiliis adverſari non dubitat, in carcerem conjectus, & poſtquam in propoſito perſiſteret, ſecuri percuſſus fuit A D 1535.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore muſto, & recentibus ficis oblinere conſueverunt. Item Tragicus quidam poeta ab Ariſtophane deriſus. Eraſmus in Proverbio *Morycho ſtultior.*

Moſchus, Grammaticus, & poeta Syracuſanus Bucolicus, quem Ariſtarcho fuiſſe familiarem ſcribit Suidas. Floruit ſub Ptolemæo Phyſcone.

Moſes, nomen inclyti Judæorum ducis, qui ſcriptor fuit primæ, & antiquiſſimæ hiſtoriæ mundi, & Eccleſiæ à primâ orbis creatione uſque ad annum 2493 Eſtque ſcriptorum omnium tam ſacrorum, quam profanorum antiquiſſimus. Nam Pherecydes Syrus, quem Plin. primum proſam orationem condidiſſe ſcribit, poſterior Moſe fuit, ut oſtendit Euſeb. lib 11. De Præp. Evangel. Literas eum inveniſſe, Judæiſque tradidiſſe idem author eſt lib 8. & 10. quas tamen Philo ad Abrahamum refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim, & non apparuit, nec inventum eſt ejus corpus, quod ſepelivit Dominus Angelorum miniſterio, quod ideo factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comeſtor in cap. 34. Deut. Atqui non apparet Judæos tunc temporis adeo Idololatriæ deditos fuiſſe, ut homines mortuos colerent. Et cum Michael Archangelus à Juda Apoſtolo introducitur τῷ διαβόλῳ διαλεγόμενος περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, de Eccleſia Judæorum intelligi poteſt, quæ eadem ratione *Corpus Moſis* dici queat, quâ Eccleſia Chriſtiana *Corpus Chriſti* vocatur, 1 Cor. 12. 20. Vide D. Hammondum in locum. Hebraicè משה i. e. *extractus*, vel *aſſumptus* ſc. de aquis, Exod. 2. ut non ſit audiendus Fla. Joſephus, qui eo quòd Græcè Μωϋσῆς dicitur, credit eſſe ex Syriaco Μῶ *aqua*, & ὑσῆς *ſervatus*, quod ab הושע Quanquam Clemens Alex. in primo Strom ait Μωϋσῆς eſſe ex eo quod ὕδωρ μῶυ ὀνομάζουσιν Ἀἰγύπτιοι. De quo & illuſtris locus eſt apud Hipparchum περὶ τῶν δώδεκα ζῳδίων, ubi diſſerens cur ſigno, quod proximum eſt ab Ariete Tauro ſit nomen datum, de Nilo addit iſta. Περὶ δὲ τοῦ Ταύρου φασὶν τὸ ὕδωρ μῶυ οἱ Ἀἰγύπτιοι, ὡς δηλοποιὸν ὑδάτων, ὀνομάζει. Μῶυ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ σημαίνει. Sic hodieque Germanis *Moſa* fluvii nomen; non quidem ab Ægyptiis, ſed ut puto, à communi origine linguæ depetitæ. A Μῶ etiam fuerit *Menius* quomodo ab Ægyptiis dictum ſit Abenesra. Imo in quibuſdam Orphei verſibus dicitur ὑδρογενὴς, h. e. ὑδατογενὴς, quaſi dicas *Aquigena*. Imo & veſtigium nominis *Moſis* in ſacris Liberi ſuperſunt Nam Orpheus in Hymnis, ſive potius initiis *Liberum* vocat Μίσην quod à vero nomine unicâ aberrat vocali. Nec obſtat Μίσην ibidem dicat ἄῤῥητον ἄνασσαν *Indictam Reginam*; Nam Dionyſius juxta Orpheum, ſexum habuit utrumque. Imo Alex Polyhiſtor tradit mulierem fuiſſe nomine *Moſo*, quæ leges tulerit Judæis. Vide Voſſ. de Idol. lib. 1. cap 30. Salmaſius autem Ep. 60. *Moſis* etymon plane Ægyptiacum eſſe putat, & ad verbum ſonat, inquit, ἀναληφθεὶς ἐξ ὕδατος, ut vetus poeta apud Euſebium auctor eſt, h. e. Μωσῆ. Μῶ enim

in illâ linguâ *aquam* ſignificat *&* *aſſumere*. Moſes hic. Act. 7 dicitur ἀστεῖος τῷ Θεῷ. Eſt autem Græcis ἀστεῖος, πολιτικὸς, καὶ χαρίεις, ὁ χρώμενος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ ἐπιδέξιος. Unde putet quis non de ſpecie Stephanum, ſed de moribus loqui, & quidem Moſes *mitiſſimus ſuper faciem terræ* dicitur. Sed rectius, Præeo judice, referas ad formæ elegantiam ejus. Gloſſarium *Elegans* ἀστεῖος. Suidas. Οὐδεὶς ἦν ἀπελθόμενος ὡς Μωυσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας. Quæ tamen propriè huc non ſpectant, ut de Moſe adulto dicta: cum hic, ob ſequentia εἰ ἀστεῖον & ἐπιειδῆ intelligenda ſit venuſtas oris quæ in recens nato eminebat. Philo in ejuſdem vita de eodem Γεννηθεὶς ὁ παῖς ὄψιν ἐνέφαινεν ἢ κατ' ἰδιώτην ἀστειοτέραν. Joſeph. Ant. 4. 5. narrat ut eum adoptarit Thermuthis filia Regis, quia eſſet μορφῇ τε θεῖος, καὶ φρονήματι γενναῖος. Et quid apertius illis Trogi, ſive Juſtini lib. 36. *Filius ejus Moſes fuit, quem præter paternæ ſcientiæ hæreditatem etiam formæ pulchritudo commendabat.* Porro *Moſis* mentionem faciunt Gentilium plurimi. Juv. Sat. 14.

Judaicum ediſcunt, & ſervant, ac metuunt Jus,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moſes.

Plin. 30. 1. *Eſt & alia Magices factio à Moſe etiamnum & Jocebe Judæis pendens.* Fuit autem Jochebel ipſius Moſis mater. Locus corruptus. Lege *Jochebed* ex Sacris. Quin & Apuleius Moſen, & Jannem tanquam celeberrimos Magos conjungit in Apologiâ. Sed Strabo lib. 16. Moſen non tam fuiſſe magum dicit, quam oraculis deditum, quales Minos, Lycurgus, &c. Quod & clare indicat Diodorus Siculus, cujus verba hic apponam, Lib. 1. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. *Apud Judæos Moſes Deum, qui Iao dicitur, legum ſuarum auctorem finxiſſe perhibetur.* Conf. Tacit. Hiſt. lib. 5. *Moſes, quo ſibi in poſterum gentem firmaret, novos ritus, contrariosque cæteris mortalibus indidit, &c.*

Mulciber, *ciberis*, idem qui Vulcanus. Ovid. Art. 2.

Mulciberis capti Marſque Venuſque dolis.

Apud Cic. vero Tuſcul. 2. legitur *genitivus Mulcibri* 2 declinationis 3 ſyllabarum: *Jovisque numen Mulcibri adſcivit manus.* Etiam *Mulcibero* auferendi caſu legas apud Martianum Capellam lib. 6. Alii à *mulcando*, alii à *mulcendo* derivant. Prius placet Donato in illud Adelph. 1. 2. *Omnem familiam mulcavit uſque ad mortem.* *Mulcavit* (lege *Mulcavit*) inquit, *mutilavit, maceravit, mollivit atque diſſolvit, unde Mulciber.* Addit. *à mulcando quaſi Mulciber.* Sed putat Voſſius hæc eſſe ab aliena manu. Niſi forte jam Donati ævo *mul*... & *mul*... confundebant. Poſteriorem vero opinionem ſequitur Feſtus: *Mulciber Vulcanus à mulcendo ſcilicet ferro dictus eſt. Mulcere enim mollire, ſive lenire eſt.*

L. Mummius, homo novus, & ad Conſulatum evectus contra Achæos, jam à Q. Metello ad Thermopylas victos miſſus eſt. Cum quibus, duce Diæo motus ejus & belli auctore ad Iſthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achaiâ in deditionem acceptâ, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos violaſſent. Thebæ quoque & Chalcis quæ auxilio fuerant, dirutæ ſunt. Ipſe Mummius ſe abſtinentiſſimum virum geſſit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentiſque quæ prædives Corinthus habuit in domum ejus pervenit. Sic fere Livius lib. 21. Item Plin. de viris illuſtribus. Acto triumpho, quæ ſignis & picturis variis ſpectatiſſimus fuit, *Achaici* nomen tulit. Geſſit poſteà Cenſuram cum P. Scipione Æmiliano; in quo honore cum lenior viſus eſſet, non dubitavit Scipio pro Roſtris dicere, ſe omnia ex majeſtate Reip. geſturum fuiſſe, ſi ſibi cives collegam vel dediſſent, vel non dediſſent. Val. Max. 6. 4. Paterculus tam rudem & indoctum fuiſſe tradit, ut captâ Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas, ac ſtatuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, ſi eas perdidiſſent, novas eos reddituros. Scitum eſt, quod ſcripſit Strabo lib. 8. Lucullum cùm Ædem Fortunæ conſtruxiſſet, atque item porticum quandam, ſtatuas quas Mummius complures habebat, petiviſſe in eum uſum. Nihil minus autem cogitantem ſtatuas conceſſiſſe Mummium, Lucullum vero eas omnes Deæ conſecraſſe, quod fieret tum auferri non licere, & tamen miniſtris repetentibus, ut inde tollerent juſſiſſe, adjecto, etiam ſibi jam nullum illarum uſum eſſe. Quam illius improbitatem & ſtrophum quum Mummius æquo animo ferret, omni prorſus amiſſarum ſtatuarum abjectâ curâ, populum longe majore laude & gloria Mummium quam qui eas Deæ poſuerat, Lucullum celebraſſe. Deceſſit cùm ære Corinthio & ſignis urbem repleviſſet, non relictâ dote filiæ. Plin. 34. 7.

P. Mummius dexteritate morum valde commendatus eſt, quem C. Publicius obid dicere ſolebat, cuivis tempori hominem eſſe. Refert id apud Cic. 2. De Orat. Cæſar. Ubi quod adjicit ſumptum ex Catone, priorem illo, vel certe ſynchronum fuiſſe arguit.

L. Munatius Plancus, patrem, avum, & proavum eodem prænomine habuit, orator ac diſcipulus Ciceronis. Militavit ſub Cæſare in Galliâ, cui & in bello civili quum adhæſiſſet, poſt Præturam deſignatus ab illo Conſul cum D. Bruto Galliam Comatam adminiſtravit. Bello Mutinenſi ſumma de ſe Reip. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis deſertis cum Antonio & Lepido ſe conjunxit, quoque magis eiſdem & Cæſari gratificaretur, fratrem proſcribi paſſus eſt, Lepidi, qui & ipſe fratrem prodiderat, ſtudioſus imitator. Unde mox illis triumphantibus milites per jocum hunc verſum jactarunt, *De Germanis, non de Gallis triumphant Conſules.* Poſt bellum Peruſinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ ſervilibus obſequiis & aſſentationibus ſe comprobaſſet, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæſarem, à quo poſt aliquot annos ad Cenſuram evectus eſt, pluribus etiam honoribus decoratus. Cæterum Plancus idem aliquando in Meviâ Gallâ nuptâ malè audivit. Unde ſutor rogatus ab illo in judicio, quo ſe artificio tueretur, urbanè reſpondit, *Gallam ſe ſubigere*, adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud ſcitum eſt quod refert Plin. in Præfatione, quum diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, ſed poſt mortem primum edendas, ne reſpondere poſſet, dixiſſe Plancum, *Cum mortuis non niſi larvas luctari.* Quo dicto ſic repercuſſit adverſarios, ut apud eruditos nihil impudentius judicaretur.

Murcea, Dea quam ita appellabant, quod præter modum faceret hominem murcidum, i. e. deſidioſum; Cui contraria erat Dea *Strenua* quæ faciebat homines ſtrenuos.

Murena, vel *Muræna*, cognomen viri Romani ab eo piſce deductum, qui *Muræna* dicitur, pro quo etiam extat Ciceronis oratio.

Murtia, Veneris cognomentum à *Myrto* arbuſcula illi ſacra impoſitum, unde primum *Myrtea* dicta eſt, & deinde corrupto nomine *Murtia*. Plin. 15. 29. *Murcea* Feſto. Vide Varr. de L. L. lib. 4.

Muſa, Latinè *veſtigatio*, ſeu *inquiſitio* dicitur. Sic enim Phornutus in lib. de Nat. Deorum. Καλοῦνται δὲ Μοῦσαι ἀπὸ τοῦ μῶσθαι ὅ ἐστι ζητεῖν. Eo quoque alludit Theognis ubi ait,

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον εἴ τι περισσὸν
Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι τὰ δὲ δεικνύναι——

Sunt qui a convenientiâ, ſeu nexu diſciplinarum, & encyclopædiâ *Muſas* quaſi ὁμούσας dictas putent. Euſeb. de Præp. Evang. à μυέω *Muſæ* nomen deduci. id ſignificat *inſtituo*, *inſtruo*. Scal. Poet. 1. 2. ἀπὸ τοῦ μαιοῦσθαι, quod iis inventio tribuatur, Platonem ſecutus deducit. Dan. Heinſius in Ariſtarcho ſacro ab Ebræo *Muſar* quod diſciplinam ſignificat, derivat. Muſas autem Poetæ *Jovis*, i. e. intellectus, & *Memoriæ* filias fecerunt. His enim rebus eruditio conſtat. Muſarum autem nomine omnes artes liberales continentur; quippe quæ ab iis inventæ creditæ ſunt, Plut. Sym. 8. 14. Hinc Cicero Muſas *humanitatem*, & *literas*, interpretatur in Tuſcul. Qu. & Orat. pro Archiâ, Gell. 9. 3. *A liberali tamen Muſâ, & à ſtudiis humanitatis nunquam abſunt.* Idem. *Ejuſdem Muſæ*, id eſt, ſtudii ſeu diſciplinæ. *Muſam Platonis* pro Philoſophiâ Boethius dixit lib. 3. Metr. 11. & lib. 1. Proſa 1. *Poeticas Muſas* ad differentiam aliarum dixit, de quo & Barthius Adverſ. 6. 20. Præcipuè tamen *Muſarum* voce *Poeſis*, & *Muſa* deſignabantur. His enim artibus primum omnium pueri imbuebantur. Hinc *Amuſos*, i. e. imperitus Muſicæ apud Vitruvium, & *amuſia* pro imperitiâ canendi Varroni dicitur. Vulgò ſedem Muſarum Helicona, Parnaſſumque montes conſtituunt. Virg. Georg. 3.

Aonio rediens deducam vertice Muſas.

Sed in cœlo Heſiodus locat, itemque Hor. lib. 3. od. 4.

Deſcende cœlo & dic age tibiâ,
Regina longum Calliope melos.

Vide Macrob. in Somn. Scip. 2. 3. ubi & *Sirenas* appellat. Lesbo autem, ſi Myrſilo Lesbio audimus, novem Muſas debemus; ita quidem ex eo refert Clem. Alex. in Protreptico; vide *Megaclo*. Cicero lib. 3. De N. Deorum de Muſis ſic ſcribit. *Jam Muſæ primæ quatuor, natæ Jove altero Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. Secundæ Jove tertio & Mnemoſyne procreatæ novem, Tertiæ Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas poetæ vocant, eodem numero quo proxime ſuperiores.* Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, ut Alcmæon & Phurnutus, unde & Pindarus alicubi Muſam ἱερὰν θυγατέρα vocat. Idem βαθυκόλπους Muſas merito appellat ob ſcientiarum profunditatem, & multiplicem difficultatem. Sic Thetim βαθύκολπον, ob maris profunditatem Theocritus vocat. 17. Idyll. Muſarum epitheta ſunt *Camenæ*, *Heliconiades*, *Parnaſſides*, *Aonides*, *Pierides*, *Pegaſides*, *Aganippides*, *Theſpiades*, *Libethrides*, *Caſtalides*, &c. Vide Lilium Gyrald. Syntag. de Muſis.

Muſæum,

Muſæus, tres ejus nominis commemorat Suidas, unum Eleuſinium, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit Ὑποθήκας, i. e. vitæ præcepta, ad Eumolpum filium verſuum fere quatuor millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, Trojani belli tempore, qui poeta etiam fuit, ſcripſitque Lyricos verſus, & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea Perſeidos libros decem. Muſæum vero, qui amores Leandri & Herûs conſcripſit, Cæſar Scaliger (at quantus vir!) in ſuis de re poeticâ libris Homero præmittit, quia hunc putaret eſſe illum, cujus à Virgilio fit mentio Æn. 6.

Muſæum ante omnes.——

Sed nihil manifeſtius, quam hunc vixiſſe ſub Auguſtis, & quidem poſt quartum ſeculum. Itaque in vett. libb. dicitur Μυσαῖος ὁ χαμαιπετής. Lege Jul. Scal. lib. 5. Poet. cap. 2. in quo grandis Muſæi hujus encomium cum ſummo Homeri contemptu. Eſt etiam in Caſſiodoro lib. 2. ep. 20. Muſæi elogium iſtud: *Muſæum etiam & Artis Orphei filium & Naturæ Maronis præpotens lingua concelebrat dicens apud Inferos in ſummâ beatitudine conſtitutum, quod per Elyſios campos felices animas ſeptem chordarum pulſibus amœnabat, ſignificans ſummo præmio perfrui, cui diſciplinæ hujus contigerit ſuavitatibus appellari.* Certè à præſtantiâ hujus credi dicta poſſunt *Muſæa*, loca Muſis ſacra, non fortaſſe à *Muſis* ipſis, quod Vulgus credit. Movet Pauſaniæ auctoritas, qui lib. 1. qui celeberrimum in Atticâ Muſæum, & ad cujus imaginem reliqua omnia dicta, ad hunc virum refert, non autem ad Muſas; at enim, *Demetrius præſidio, & munitionibus eum locum, firmavit quem Muſæum appellant. Eſt autem intra veteris pomœrium, è regione arcis, collis; in quo Muſæum vatem canere ſolitum, atque ibidem ſenectute conſumptum, humatum ferunt.* In eodem Pauſania multa eſt mentio Muſæi. & ſemper honorifica, ut cum ait: Πεποίηκε Μυσαίῳ ὑπὸ Βορέου δῶρον. Eſt etiam honeſta illius mentio in Protagora Platonis, & in Apologetico ejuſdem, & in Eleuſiniâ Ariſtidis.

Muſæus de Iſthmiis ſcripſit. Euripides Scholiaſtes in Medeam.

Muta, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 2.

Protinus à nobis quæſis Dea Muta requiris.

Lactantius: *Quis cum Deam Mutam audiat, tenere riſum queat?*

Mutius, nobilis Romanus, qui acceptâ poteſtate à ſenatu in caſtra Porſenæ regis tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intravit eo animo, ut regem occideret; ſed cum regem non cognoſceret, unum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cum extrema ſupplicia ei comminaretur, Mutius injectâ in focum dexterâ, ſponte ſibi eam exuſſit: partim ut eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere; partim ut pœnam eam à dexterâ ſuâ exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea *Scævolæ* cognomen traxit, quòd ſiniſtrâ manu pro dextrâ uteretur. Σκαιὰν enim Græci *ſiniſtram* vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cujus beneficii nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicavit illi 300 juvenes ſimili modo in eum conjuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci mutavit. Martialis 1. 22.

Cum peteret regem decepta ſatellite dextra,
Injecit ſacris ſe peritura focis.
Sed tam ſæva pius miracula non tulit hoſtis,
Et raptum flammis juſſit abire virum.
Urere quam potuit contempto Mutius igne,
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit:
Major deceptæ fama eſt & gloria dextræ,
Si non erraſſet, fecerat illa minus.

Idem lib. 8. Epigr. 30. De ſpectaculo Scævolæ.

Qui nunc Cæſareæ luſus ſpectatur arenæ
Temporibus Bruti gloria ſumma fuit.
Aſpicis, ut teneat flammas, pœnaque fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipſe ſui ſpectator adeſt, & nobile dextræ
Funus amat: totis paſcitur illa ſacris.
Quod niſi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sævior in laſſos ire ſiniſtra focos.
Scire piget poſt tale decus, quid fecerit, ante:
Quam vidi ſatis eſt hanc mihi noſſe manum.

Quod Mutii facinus hîc laudat, alibi elevat. lib. 10. Epigr. 25.

In matutinâ nuper ſpectatus arenâ
Mutius, impoſuit qui ſua membra focis,
Si patiens, fortiſque tibi, duruſque videtur,
Abderitanæ pectora plebis habes.

Nam cum dicatur tunicâ præſente moleſtâ;
Ure manum: plus eſt dicere; Non facio.

Vide Flor. 1. 10. Livium, Dionyſ. Halic. &c. Fuerunt præterea alii *Mutii*, vel *Mucii*, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus, lib. 17 ex Livio, Plutarcho, & aliis.

Myagrus, nomen viri, cujus meminit Plin. 34. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plut. Plin. 10. 28. *Invocant & Ægyptii ibes ſuas contra ſerpentium adventum; & Elei Myiagron Deum, muſcarum multitudine peſtilentiam adferente: quæ protinus intereunt, quâ litatum eſt illi die.*

Mycale, nomen veneficæ mulieris. Ovid. Met. 12.

Mater erat Mycale: quam deduxiſſe canendo
Sæpe reluctantis conſtabat cornua Lunæ.

Seneca in Herc. Oetæo:

Hoc docta Mycale Theſſalas monuit nurus
Unam inter omnes Luna, quam ſequitur magam
Aſtris relictis——

Micithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſervus, cui cùm dominus moriens, & regnum, & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiumque tam clementer obtinuit, ut Rhegini à ſervo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona, & imperium tradidit, ipſe parvo viatico ſumpto profectus eſt, & Olympiæ ſummâ cum tranquillitate conſenuit. Macrob. Sat. 1. 11. *Micythum* alii vocant. Juſtino lib. 4. *Micalus* dicitur.

Mydon, auriga, Atymnis fil. Hom. Il. ε. verſ. 580.

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην.——

Alius ab Achille interfectus, Iliad.

Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε.

Mygdonus, frater Otrei, teſte Porphyrio in Iliad. 3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filii, ambo reges in Thraciâ: & à *Mygdono* ejus filius Corœbus *Mygdonides* dictus eſt. Virgil. Æn. 2.

——*Juveniſque Corœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Mylitta, Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cujus templum mulieres indigenæ ſemel in vitâ cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum qui pecuniam in ſinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, *Tanti ego tibi Deam Mylittam imploro.* Herod. lib. 1. Subdit Μύλιττα δὲ καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην Ἀσσύριοι. Ritum iſtum Aſſyriorum, ſive Babyloniorum etiam Strabo commemorat lib. 16. Eſt vero Μύλιττα, ut arbitratur Voſſius à מולדת *Moledeth*, h. e. *nativitas, progenies, genitura* Gen. 48. 6. Ezech. 16. 3

Myrinus, Apollinis cognomentum à *Myrinâ* Æolidis urbe, in quâ religioſiſſimè colebatur. Item viri nomen Martialis 12. 29.

Nuper cum Myrino peteretur miſſio læſo,

Erat autem gladiator. Idem Spectac. Ep. 20.

Cum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triumphum.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Acad. *Ut etiam inter Deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.* Vide Æl. ποικιλ. lib. 1. cap. 17.

Myro Byzantia, Homeri Tragici filia, teſte Suidâ. Reliquit verſus Elegiacos & Melicos, multumque Athenæo celebratur.

Myron, Prienenſis Meſſeniaca condidit, quorum 2: citat Athen. lib. 6. & 16. Mem. & Pauſan. in Meſſeniacis.

Myron, ſtatuarius inſignis, Ageladis diſcipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipue buculâ ex ære veræ vaccæ ſimillima claruit multis poetarum verſibus. Propert. 2. 31.

Atque aram circum ſteterant armenta Myronis
Quatuor artificis vivida ſigna boves.

Ovid. 3 de Arte amandi:

Quæ nunc nomen habent operoſi ſigna Myronis,
Pondus iners quondam duraque maſſa fuit.

Idem Ponticorum. 1. 4.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus.

Juvenal. Sat. 8.

Et cum Parrhaſii tabulis, ſigniſque Myronis.

Stat. Sylv. 1. In Tiburtino Manlii:

Quicquid & argento primum, vel in ære Myronis
Luſit, & enormes manus eſt experta coloſſos.

Idem 4. Sylv.

Hæc tibi quæ docto multum vigilata Myroni
Æra.——

Petronius: *Myron qui pene hominum animas, ferarumque ære comprehenderat, non invenit heredem.* Vide Plin. lib. 34 cap. 8 Legendus etiam, lib. 4. Antholog. Tit. Εἰς ἀγάλματα ζώων, quæ epigrammata Latinè fecit Auſonius. Ep. 57. 58. &c.

Myron-

Myronianus, hiſtoriarum ſimilium capita reliquit, teſte Diog Laertio in Xenocrate, Theophraſto, Epimenide & Platone.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater vero cùm illud nefas cognoviſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide *Cynaras*, & *Adonis*.

Myrſilus, Myrſi filius, ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine *Candaules*; qui cum uxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecretâ ſuarum voluptatum frequentiâ, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit, quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. l. 1.

Myrſilus, Lesbius, ſi Inſcriptioni fides, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum ſcripſit. Edidit eum Jo. Annius Viterbienſis, & comment. ſuis illuſtravit. Sed *Myrſilus* iſte ipſius Annii proles putatur. De genuino autem *Myrſilo* Lesbio videndus Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3.

Myrtilus, Mercurii ex Phaethuſâ, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao Centauro pollicitis corruptus, axi vectem non objecit, ut ea ratione Oenomai currus diſſolveretur, & Pelops victor evaderet. Quæ res cum Pelopi ex ſententiâ ſucceſſit, Oenomaus curru delapſus, cervicem fregit, jamque animam agens Pelopem obſecravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare projectus eſt, quod inde *Myrtoum* appellabatur.

Mys Myos proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. Prop 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ,
At Myos exiguum flectit Acanthus iter.

Mart. *Quis labor in phialâ docti Myos anne Myronis?*
Idem: *Archetypum Myos argenti te dicis habere.*

N A

NAbaioth, fil Iſmaelis. Gen 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate, uſque ad mare Rubrum *Nabathena* dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa 60.

Nabuchodonoſor, rex Chaldæorum, *qui* (inquit Origenes) *gentibus innumeris propinavit mæroris poculum, ſuperbè ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute ſibi arrogantius aſcribens.*

Næniam, Deam veteres coluere: cui ſacellum, auctore Feſto, extra portam Viminalem, fuerat dedicatum. Vide Voſſium in *Nenia* ſic enim ſcribendum.

Nævius, Poeta qui bello Punico primo militavit, & ejus belli hiſtoriam reliquit: varias item fabulas docuit, ac primam quidem, an. U. C. 519. Vide Voſſium de Poetis Latinis, itemque de Hiſtoricis Latinis, lib. 1. cap. 2.

Naiades, vel *Naides*, Nymphæ fontium & flu. ἀπὸ τοῦ νάειν, quod eſt *fluere*. *Naiada* Tibullus poſuit pro lymphâ, 3. 7.

Naiada Bacchus amat, ceſſas, ô lente miniſter,
Temperet annoſum Martia lympha merum.

Inde *Naicus*. Prop. 2. 32:

Suppoſita accipiens Naica dona manu.

Ubi tamen Scaliger *Nas caduca*. Etiam apud inferos ſunt *Naiades*. Stat. Sylv. 2. 6.

Forſan Avernales alludunt undique mixtæ
Naiades, obliquoque notat Proſerpina vultu.

Dicitur enim & *Nais* ſing num. Virgil, Ecl.

——*Tibi candida Nais*
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Columella in horto:

Et tu, ne Corydonis opes deſpernat Alexis
Formoſo Nais puero formoſior ipſa.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluvium futurum prævidit. Unde ob ejus antiquitatem natum eſt proverbium, *A Nannaco*.

Nannium, meretricula, *Proſcenium*, teſte Athenæo, dicta, quòd veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, quum exuta foret vel turpiſſima; Hæc item ſi Suidæ credimus, facetè dicta eſt capra, quòd Thalli cujuſdam cauponum facientis bona deglutiſſet. Capræ enim thallis, h. e. germinibus delectantur, & iis veſcuntur.

Napææ, ſylvarum, ſaltuumque Deæ, *ſaltus* enim Græcè νάπος dicitur. Virg. Geor. 4.

——*Faciles venerare Napæas.*

Narciſſus, Hieroſolymorum Epiſcopus undecimus, An. Dom. 180. De quo hunc in modum Euſeb. lib. 6. cap. 7. Hiſt. Eccleſ. Accidit aliquando, inquit, in die ſolenni vigiliarum Paſchæ, oleum deeſſe luminaribus, cumque per miniſtros innotuiſſet, mœror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibique deferri. Cumque detuliſſent, oravit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: tum repente miro, & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddidit clariorem. Is præterea cum inter cætera virtutum ſuarum bona eſſet valdè conſtantis animi ac juſti, rectique indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè ſibi conſcii, metuentes ne criminum ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam, præveniunt, & factionibus circumvenire parant eum, cujus judicium verebantur. Concinnant igitur adverſus eum infame ſatis ac noxium crimen, conveniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub ſacramento juramenti, quæ objiciebantur, confirmarent, alius, ne in ignem incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita, ne regio morbo corrumperetur; tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamvis ne juramentis quidem iſtis, quiſquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen indignitatem iſtam ac moleſtiam non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicam vitam ſemper habere deſiderans, ſubterfugit Eccleſiæ multitudinem; & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus delituit annis quamplurimis. At non ille magnus divinæ Providentiæ oculus quieſcit in longum, ſed impios ultione per ea, quæ ſibi in perjuriis ſtatuerant, maledicta molitur. Primus namque ille teſtis parvâ ignis ſcintillâ, noctis tempore, domo ſuâ incenſâ, cum omni genere ſuo, totaque familiâ flammis ultricibus conflagravit. Alter repente ab imis pedibus uſque ad ſummum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque conſumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum divinum non ſe latuiſſe perſpiciens, prorumpit in medium, & audientibus cunctis ſerâ pœnitentiâ, univerſum ſceleris concinnati ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commiſſum facinus deflet, uſque quo luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti ſui hujuſcemodi pœnas dederunt, & Narciſſus epiſcopatui reſtitutus. Hæc Euſebius.

Narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis, & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſumque accepit, tamdiu victurum, quamdiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamvis primum ridiculum videretur: eventu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cum Narciſſus jam adultus, à Nymphis quampluribus, & præcipuè ab Echo adamaretur, mirâ omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verum cum aliquando æſtu defatigatus ad limpidiſſimum fontem bibendi gratiâ ſe contuliſſet, imagine ſuâ in fonte conſpectâ, ſui amore captus eſt: cumque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ovid. Met. 3. Monumentum ejus fuit in orâ Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, unde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ovidio fingitur Nemeſis inſolentiæ & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, ut ſuam ipſius umbram admiraretur. Divinitus enim puniuntur ſui amantes hâc dementiâ, ut etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm lenis & evanida ſit inanis gloria mundi, & ſero flacceſcens monet, ne nimis mature, & ante tempus ſapere incipiamus, neve nos, aut noſtra nimis amemus, atque admiremur. Stat. Sylv. 1

Hic te conſpicuum melius Narciſſe videres

Narciſſus, nomen viri, cujus meminit D. Paulus Rom 16. Item Claudii Imp. libertus potentiſſimus ac ditiſſimus apud principem.

Narſes, Eunuchus Juſtiniani Imp. bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione, ac pietate præditus. Is in locum Beliſarii Ducis in Italiam miſſus 30 annis variis eventibus pugnavit. Volater. Item Perſarum rex, An. Dom. 294.

Naſica, Scipio dictus eſt, nobilis Romanus, qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cic. 1. Tuſcul Horat.

——*Nubes procera Corano*
Filia Naſicæ metuentis reddere ſoldum

Naſo. Vide Ovidius.

M Actorius *Naſo* hiſtoricus memoratur Suetonio in Jul Cæſare. Cap. 9 & 52.

Natalis, confeſſor egregius, qui propter Chriſtum innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomniis frequenter admonitus à Domino, quia miſericors Deus, ac Dominus noſter Jeſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſiâ perdere. Sed cum negligentius ſuſciperet viſiones, turpis lucri devictus illecebris, ad ultimum à ſanctis angelis per totam noctem verberatus, mane conſurgens cilicio ſe induit, ac multis lachrymis errorem ſuum

deflens ante pedes Zephyrini epiſcopi ſeipſum proſternit, & veſtigiis omnium non modo clericorum, ſed etiam laicorum, multâ cum lamentatione, provocatus in lacrymas & lamentationes omnem provocavit Eccleſiam, ut indulgentiam ſibi à Chriſto, continuis & jugibus pro ipſo precibus implorarent, tandemque aliquando in communionem corporis Eccleſiæ revocatus eſt. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. ult.

Naſia, Dea à *naſcentibus* dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. De N. Deor. lib. 3. Scribitur & *Naſcio*.

Jo. *Nauclerus*, nobilis Suevus, cum Juris ſtudio Theologiam conjunxit, ac nova ab Wirtembergenſi Comite Academiâ Tubingæ erectâ, primus ejus Rector fuit an. 1477. Scripſit Chronicon ab initio mundi uſque ad an. 1500.

Naucrates, dicitur Ægyptios docuiſſe animalium, arborumque figuris ſcribere: hunc Mercurium Triſmegiſtum, quem *Thoyth* dicunt fuiſſe, Ægyptii crediderunt, vel ſaltem Mercurium alium Jovis filium fugientem in Ægyptum Argo interfectu.

Nævius Actius, vir Rom. tantâ augurandi peritiâ, ut à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cumque illi cotem ſe novaculà dividere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique cotem allatam novaculâ diviſerit. Vide Lactant. l. 2. c. 7. *Nevium*, vocat Dionyſ. Halicarn. qui ſic de illo l. 3. Νῦν, ἔφη (Tarquinius ſc.) καιρὸς ἐπιδείξασθαί σε τὴν ἀκρίβειαν τῆς μαντικῆς ἐπιστήμης, ὦ Νέβιε. Πρᾶξιν γὰρ ἐπιχειρεῖν μεγάλην διανοούμενος, εἰ τὸ δυνατὸν αὐτῆς ὑπάρχει μαθεῖν βούλομαι. Ἀλλ' ἄπιθι καὶ διαμαντευσάμενος ἧκε ταχέως· ἐγὼ δ' ἐνθάδε καθήμενος ἀναμενῶ. ἐποίει τὰ κελευόμενα ὁ μάντις, καὶ μετ' οὐ πολὺ παρῆν αἴσια εἰληφέναι λέγων οἰωνοὺς, καὶ δυνατὴν εἶναι τὴν πρᾶξιν ἀναφαίνων. Γελάσας δ' ὁ Ταρκύνιος ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ προενέγκας ἐκ τοῦ κόλπου ξυρὸν καὶ ἀκόνην, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἑάλωκας ὦ Νέβιε, φενακίζων ἡμᾶς καὶ καταψευδόμενος τοῦ δαιμονίου καταφανῶς, ὅπου γε καὶ τὰς ἀδυνάτους πράξεις τετόλμηκας λέγειν δυνατάς. Ἐγὼ γὰρ ἐν διαμαντευόμην, εἰ τῷ ξυρῷ τῷδε τὴν ἀκόνην πλήξας, μέσην διαιρήσομαι δίχα. Γέλωτος δ' ἐξ ἁπάντων γενομένου περὶ τὸ βῆμα, οὐδὲν ἐπιταραχθεὶς ὁ Νέβιος ὑπὸ τοῦ τωθασμοῦ τε καὶ τοῦ θορύβου, Παῖε θαρρῶν, ἔφη, Ταρκύνιε τὴν ἀκόνην, ὡς προαιρῇ· διαιρεθήσεται γὰρ, ἢ πάσχειν ὁτιοῦν ἕτοιμος ἐγώ. Θαυμάσας δ' ὁ βασιλεὺς τὸ θράσος τοῦ μάντεως, φέρει τὸ ξυρὸν κατὰ τῆς ἀκόνης· ἡ δ' ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, τήν τε ἀκόνην διαιρεῖ, καὶ τῆς κατεχούσης αὐτὴν χειρὸς ἐπιτέμνει τὸ μέρος.

Naupliades, nomen patronymicum, i. e. Nauplii filius, & ponitur pro Palamede.

Nauplius, fil. Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argivorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cum filium Ulyſſis operâ, iniquo judicio circumventum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis ejus ulciſcendæ avidus, per totam Græciam vagari cœpit, uxoreſque principum, qui ad Trojam militabant, in juvenum adulteria pellexit, futurum ſperans, ut graviſſimis eâ de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutuâ cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis captâ jam Trojâ in patriam redeuntibus ac tempeſtate laborantibus ex Caphareo monte ignem extendit, bonamque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum adnavigantem in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandoque perdidit naufragio. Poſteà vero cum intellexiſſet Ulyſſem ac Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes evaſiſſe, doloris impatientiâ ſeipſum in mare præcipitem dedit. Prop. 4. 1.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa ſuis.

Nauſicaa, Alcinoi Phæacum regis filia & Aretes, quæ cùm forte cum pediſſequis ſuis extra civitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Ulyſſem naufragum in littore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici, & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nautes, vates Trojanus, qui dum incenſæ ab Iride in Siciliâ comburebantur Æneæ naves, docuit hoc fieri Junonis odio, ut Latio Trojanos averteret, monuitque Æneam ipſum, ut non ſuccumberet calamitatibus, ſed invicto animo perſeveraret. Vide De la Cerd. in illud Æn. 5.

Tum ſenior Nautes, &c.

Nazaræi, dicebantur qui votum habebant ſub lege, ab Ebræo נזר *nazar*, *ſeparare*. Separabant enim ſeipſos à tribus, vino ſc. novaculâ, & pollutione à mortuis, idque vel ad tempus, vel ad vitæ terminum. Heſychius: Ναζιραῖος (lege Ναζιραῖος) ὁ θεῷ κεχαρισμένος, καὶ ἀφιερωμένος, βαπτισθεὶς, ἅγιος. Quidam vocis *Nazaræi*, vel *Nazareni* homonymiam diſtinguunt: conſiderandam eſſe aiunt dupliciter vel ut in Hiſt. Eccleſ. repetitur, vel ut in Hiſt. Sacrâ: I. Modo ſumitur dupliciter, 1. Apud Epiphan lib. 1. contra Hær. pro iis qui V. T. rejecerunt, quos Νασαραῖους per σ à verbo *naſter* i. e. *reſcindere* vocant. 2. Apud Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 6. cap. 17. pro iis qui ita in Chriſtum crediderunt, ut legalium ceremoniarum obſervationem ſimul cum Evangelio Chriſtianis eſſe neceſſariam prædicarent. II. In Hiſt. Sacrâ duo ſunt *Nazaræorum* genera. 1. Primum illorum, qui legibus illis à Moſe ſcriptis Num. 6. tenentur. 2. Secundum eorum qui à *Nazareth* Galilææ dicti ſunt, & hi in N. T. tantum reperiuntur. Qui vero locum Matthæi 2. 23. ad Nazaræos V. T. referunt, triplices fuiſſe Nazaræos dicunt. 1. Votivos, ſecundum legem Num. 6. 2. Natos, & divinitus affectos, ut Sampſon & Jo. Baptiſta. 3. Ab utroque genere conjunctim ſic dictos.

Neæra, Nympha, quæ duas Soli filias peperit, Phaethuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunti Ulyſſi juxta Siciliam oſtendebant. Hom. Odyſſ. 12. Item mulieris cujuſdam nomen apud Virg. Eclog. 3. *Ipſe Neæram dum fovet.* Item apud Horat. Epod. 15.

O doliturá meâ multum virtute Neæra.

Neanthes, Cyzicenus Orator, de quo videndus Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 98.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam, Deo vindice, à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutriciâ:

Improbus hanc ſtultè Chelyn affectare Neanthus
Auſus Apollineâ pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Nearchus, teſte Suidâ cum Alexandro militavit, deque eo hiſtoriam ſcripſit. Videtur eſſe idem Nearchus, cui, poſt Alexandri obitum Lyciæ & Pamphyliæ præfectura obtigit, uti ſcribit Juſtin. lib. 13. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 60.

Nebris, hinnuli pellis, Baccho ſacra, quâ ipſe amiciebatur. Unde Νεβρώδης dictus. Claud. de 4. Conſ. Honorii:

Talis Erythræis intextus nebrida gemmis.
Liber agit currus, & Caſpia flectit eburnis
Colla jugis.———

Eodem habitu Bacchæ ornabantur. Seneca in Oedipo,

Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacrâ præcincta latus.

Nonnus lib. 14. Dionyſ. deſcribens expeditionem Bacchi in Indos & varia genera armorum quibus Bacchæ armabantur, ita canit:

Ἄλλη ποικιλόνωτον ἐπὶ στέρνοιο χελώνην
Παρδαλέην, ἑτέρη δὲ κατὰ χροὸς οἷα χιτῶνα
Στικτὰ φιλοσκοπέλων ἐνεδύσατο δέρματα νεβρῶν
Δαιδαλέης ἐλάφοιο περισφίγξασα χιτῶνα.

Æl. Anton. *Nebriſſenſis*, flor. an. 1494. Bonas literas primus in Hiſpaniam excitavit. Variæ omnino eruditionis vir erat; eoque illum nomine etiam Eraſmus laudat in Ciceroniano. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 658.

Necepſus, rex Ægyptiorum in aſtrorum cognitione peritiſſimus. Auſonius:

Quique magos docuit myſteria vana Necepſus.

Neith, Minerva apud Ægyptios, teſte Platone in Timæo; ubi cum dixit præfecturam Saiticam ſic vocari à regionis urbe maxima, cui nomen Sais, inde ſubdit τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός ἐστιν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τοὔνομα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ δὲ, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ. Unde Heſychius corrigendus Νηΐθω, παρ' Αἰγυπτίοις, lege Νηΐθ.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus in Laconiam venit, ubi Pylon urb. condidit. Hom. Odyſ. 2. Huic uxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua 12 filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter unicum Neſtorem tum forte ablegatum interfecit. Ovid. Met. 12.

Nembroth, de quo Sulp. Severus, lib. 1. *Chami filius Chus nomine Nembrod gigantem genuit.* Ebræis *Nimrod* à מרד *marad*, *rebellavit*. Νεβρὼδ 70 Interpretibus. Unde in Joſepho Νεβρώδ. Gigantem dixit Sulpitius ex antiquâ opinione ortâ ex 70 Interpretibus. Quod enim Gen. 10. ſcribitur, *Ipſe cœpit eſſe potens in terrâ*, reddiderunt illi οὗτος ἤρξατο εἶναι Γίγας. Ita quoque ab Ambroſio & Auguſtino dicitur. Sed γίγας illic non ſignificat *gigantem*, verò vertendum, *cœpit eſſe potens*. Heſychius: Γίγας, δυνατὸς, ἰσχυρός. Aliter paulo Chryſoſtomus γίγας, τουτέστι πολεμιστὴς, πολυμάχος, καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖος Joſepho, unde forſan *venator* dictus. Vide *Nimrod*.

Nemeſis, dea ſcelerum ultrix, Joris, & Neceſſitatis filia, puniens immoderatos, & impudentes, unde ejus iram deprecabantur qui loquebantur de ſe. Vide Callimachum Hymno in Cererem verſ. 56. Euripidem in Phœniſſis verſ. 189. Itemque Auſonium Idylliis 5. & 8. Dicitur vel à νεμεσάω *ſuccenſeo*;

ſuccenſeo, ſeu a νέμω, quòd bona & mala diſtribuat. Dicta fuit & *Adraſtia*, ab *Adraſto* rege, qui primus ei templum poſuit, & *Rhamnuſia* à *Rhamnunte* oppido Aſiæ, in quo templum habuit. Plato de Legg. Nemeſin δίκης ἄγγελον, h. e. *judicii angelum* vocat. Catullus Epigr. 51. de Nemeſi.

Eſt vehemens Dea, lædere hanc caveto.

Habuit ex Antimacho. Unde Statius etiam:

Eſt Dea quam Nemeſin dicunt, Dea magna potenſq;
Quæ bona cæleſtum conceſſu cuncta Deorum
Poſſidet. ———

Item *Nemeſis*, Tibulli amica. De quâ ipſe 2. 3.

Ut mea luxuriâ Nemeſis fluat, utque per urbem
Incedat donis conſpicienda meis.

Martialis 8. 7. 3.

Fama eſt arguti Nemeſis formoſa Tibulli.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, ut doloris impatientiâ mortem ſibi laqueo credatur conſciviſſe. Vide *Archilochus*, & *Lycambes*. Item Horatii amica, cujus meminit Carm. 3. Od. 12.

Tibi qualum Cythereæ puer ales
Tibi telas, operoſæque Minervæ
Studium aufert, Neobule, Liparæi nitor Hebri.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri; ſcripſit de ſectâ ſuâ. Diog. Laert. Fuit etiam *Neocles* Themiſtoclis pater. Æl. Var. Hiſt. 2. 12.

Neophron, ſeu *Neophon*. Sicyonius, 120 edidit Tragœdias. Ejus quoque credita eſt eſſe Medea quæ Euripidi tribui ſolet. Primus induxit in ſcenam pædagogos & ſervorum tormenta. Calliſtheni Philoſopho amicus fuit, ac propterea ab Alex. M. cum Calliſthenem interficeret, una neci datus.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Trojano poſuit. Νεοπτόλεμος enim Græcis *tyronem* ſonat, ſeu *militem novitium*. Virg. Æn. 2. Hinc Νεοπτολέμειος τίσις, *Neoptolemea vindicta*, ubi quis idem patitur, quòd in alios fecit. Siquidem *Neoptolemus* qui Priamum in ipſis palatii focis occiderat, ipſe viciſſim apud Delphos, ad Apollinis Aram interfectus eſt. Item Tragœdus, de quo Sueton. in Calig. cap. 107. ubi Torrentius videri poteſt.

Nepa, pro cœleſti Scorpione paſſim apud Ciceronem in Arateis; Exemplo hæc ſint.

Ipſaque conſequitur lucens vis magna Nepai.

Et, *Quare cum magnis ſeſe Nepa lucibus effert.*

Manilius lib. 2.

——— *Pietate ad ſidera ductam*
Erigonen, ſcluque Nepam, ſpoliuque Leonem.

Et libro quarto,

Hærenteſque decem partes Nepa vindicat ipſi.

Et libro quinto:

Sed regione Nepæ vix partes octo trahentes.

Nepam Afrorum eſſe vocabulum ſcribit Feſtus, *i. e.* Pœnorum, ut interpretatur Bochartus, quorum linguâ נב *neb* vel נבה *nebba* dici potuit à *caudæ internodiis*.

Nephele, uxor Athamantis, mater Phryxi & Helles: à quo Ovid. Met. 11. Hellen *Nepheleïda* cognominat. Hinc *Nephelæum*, ut *pecus Nephelæum* pro Ariete qui Phryxum & Hellem vexit. Val. Flac. lib. 1.

I decus: & pecoris Nephelei vellera Graio
Redde tholo. ———

Vide Nat. Com. 6. 9.

Nephthali, ſextus filius Jacob ex Balâ ancillâ Rachel. Gen. 30. Lat. *comparatio*, vel *æquiparatio*, aut *retorſio*, vel *tortuoſitas*. Heſychius: Νεφθαλείμ, πλατυσμός.

Corn. Nepos, & ante Cæſaris dictaturam, & eo dictatore, & poſtea vixit. Hieronymus in Chronico Euſebiano refert illum ad annum Auguſti quartum. Padi fuit accola, teſte Plin. 3. 18. Unde Catullo epigrammate primo *Italus*; Auſonio autem Epiſt. 24. *Gallus* vocatur; nempe quia Italia Tranſpadana diceretur Gallia Togata. Hiſtoricus hic Ciceronis amicus familiaris à Gellio vocatur 15. 28. Chronica ſcripſiſſe, teſtis eſt idem Gellius 17. 21. In his pro triplici tempore, ἀδήλῳ, μυθικῷ καὶ ἱστορικῷ tres videtur fuiſſe libros, quod liquidò teſtatur Catullus initio Hendecaſyllaborum. Nec hiſtoricum tempus ab eo ſolùm eſſe tractatum, indicio eſt illud Auſonii Epiſt. ad Probum Præfat. *Apologos Titiani, & Nepotis Chronica, quaſi alios Apologos (nam & ipſa inſtar fabularum ſunt) nobilitatem tuam miſi.* Item ex eo, quod Tertullianus in Apologetico adverſus Gentes (ubi eum inter antiquitatum commentatores diſertum reponit) dicit, haud alium Saturnum quam hominem, promulgaſſe. Quod etiam Lactantius [illegible] 13. Reliquit præterea libros illuſtrium virorum, quorum Gellius meminit 11. 8. & Servius in Æn. 1. Eorum librum 1 [illegible] & 6. citat Chariſius.

Ex his habemus 22. exterarum gentium Imperatores. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 14. & Jonſium Hiſt. Phil. Script. lib. 2. cap. 18.

Neptunius dux Sextus Pompeius ſic dictus. Horat. Epod. 9.

Ut puer, actus cum freto Neptunius
Dux fugit, uſtis navibus.

Hic enim, teſte Appiano Ἐμφυλ. 5. Θαλάσσης καὶ Ποσειδῶνος υἱὸς ὑφίστατο καλεῖσθαι. Ac Dione lib. 48. non ſemel, qui & illud exprimit, Neptuni filium dici voluiſſe, quia pater ejus Pompeius M. maris olim potitus imperio. Neque minus inſolens Agrippa Auguſti nepos ex Juliâ, qui & ipſe Neptunum ſe vocavit. Dio lib. 55.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diviſione maris regnum obtigit, unde & tridentem geſtat, peculiare ejus regni ſceptrum. Ipſe apud Virgil. Æn. 1. ventos alloquens,

Non illi imperium pelagi ſævumque tridentem,
Sed mihi ſorte datum. ———

Uxorem habuit Amphitriten, multarum nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiod. in Theog. Hinc deducitur *Neptunine* patronymicum fœmininum. Catul. in Argon.

Tene Thetis genuit pulcherrima Neptunine?

Hinc etiam *Neptunius*, ut apud Virg. Æn. 3.

——— *Et ex imo fumat Neptunia Troja.*

Equos primus omnium domuiſſe, artemque equitandi tradidiſſe fertur. Diod. Sic. lib. 6. Sophocles quoque in Oed. Col. inventionem fræni Neptuno attribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius Theb. 6.

Neptunus equo, ſi certa priorum
Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis
Ora & littoreo domuiſſe in pulvere fertur.

Vide *Scyphius*. Alii volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primum ediduſſe, quod aſſerit Lucanus in his:

Primus ab æquoreâ percuſſis cuſpide ſaxis
Theſſalicus ſonipes bellis feralibus omen
Exiluit. ———

Virgil. lib. 1. Georg.

——— *Tuque ô cui prima frementem*
Fudit equum magno tellus percuſſa tridente
Neptune. ———

Quid autem Neptuni nomine intellexerint veteres, prolixè docet Natalis Comes lib. 2. cap. 8. Nomen ejus quod attinet, ita Cic. 2. de N. D. *Ut à portu Portunus, ſic Neptunus à nando, paucis primis literis paulùm immutatis.* Legendum autem à *nubendo*, vel à *nuptu*, non à *nando*. Sic enim Varro *Neptunus* (inquit) *quod mare terras obnubit.* Nam olim *Neptunus* dicebatur, ut a portu *Portunus*, à latu *Saturnus*: ſic hodie in antiquis libris. *Pilumnus*, *Picumnus*, *Vertumnus*. Lipſius Saturn. 1. 2. At Scal. de Plantis Neptuno ait nomen à *lotione* attributum, ſc. ἀπὸ τοῦ νίπτειν. Bochartus vero *Neptunum* ab Ebræo פתה deducit, quod ſig. *dilatare*, illud autem in conjugatione niphal נפתה *Niphta*. Sed meliùs deduci poteſt ab Ægyptio Νέφθυν, de quo Plut. in Iſide. Νέφθυν δὲ καλοῦσι τῆς γῆς τὰ ἔσχατα, καὶ παρόρια, καὶ ψαύοντα τῆς θαλάσσης. De variis autem *Neptunis*. Vide Voſſ. de Theol. Gent. 1. 15. De ſimulachro autem ejus ac ſacrificiis idem agit lib. 9. cap. 18.

Nereus Ponti, ſive Oceani & Tethyos filius. Heſiod. in Theog.

Νηρέα τ᾽ ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι Γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.

Illum igitur & veridicum & vatem eſſe crediderunt, cum Trojanas etiam calamitates Paridi nunciarit, ut ait Horat. lib. 1. Carm. in his.

Paſtor cùm traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitam,
Ingrato celeres obruit otio
Ventos, ut caneret fera
Nereus fata, &c.

Fertur hic in mari Ægæo præcipuè domum habuiſſe. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ᾽ αὐτὰρ δ᾽ Ἶρις ἀπ᾽ Οὐλύμποιο θοροῦσα
Τάμνε τανυσσαμένη κοῦφα πτερά, δῦ δ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.

Hunc antiquiſſimum Deum vocavit Orpheus in Argon.

Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρεσβύστατον ἀλλων.

Unde Virgilio *Grandævus Nereus* Georg. 4. & Æſchylo παλαιφάτης, Homero autem γέρων ſimpliciter vocatur. Hunc mari præeſſe, & in mari habitare ſolitum, delectari choris puellarum principiumque eſſe & finem aquarum, teſtatur Orpheus in Hymnis.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυανώπιδα ἕδρην,
Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα
Καλλιτέκνοισι χοροῖς Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον,
Πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων.

Genuit Nereidas, numero quinquaginta, quorum nomina habes apud Hom. Iliad 6. Vide Nat. Com. 8. 6. Inde *Nerine.* Virgil Eclog. 8.

Nerine Galatea thymo mihi dulcior Hyblæ.

Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea delphin.

Item nomen viri ſancti Rom. 16

Nerio, etoun, vel *Neriene,* & apud antiquiſſimos *Neria,* Martis uxor. Gell. 13. 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo, unde & pro vi, poteſtate & majeſtate Martis accipitur. Plautus in Truculento:

Mars peregrè adveniens ſalutat Nerienem
Uxorem ſuam. ———

Qu. Ennius Annal. 1. *Neriene Mavortis,* ſubaudi uxor. Licinius Imbrex ſive Tegula, vetus Comicus:

Nolo ego Neæram te vocent, ſed Nerienem,
Cum quidem Marti es in connubium datum.

Nero, Rom. Imp omnium quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus; Hinc proprium nomen in appellativum commutatum eſt, ut *Nerones* crudeles, & *Neroniores* crudeliores dicamus. Eſt autem *Nero* (teſte Gellio 13. 21.) verbum Sabinum quo ſignificatur virtus & fortitudo. Suetonius in Tiberio. *Inter cognomina autem & Neronis aſſumpſit, quo ſignificatur linguâ Sabinâ fortis ac ſtrenuus* Unde Gloſſæ, *Nero,* Ἀνδρεῖος. Notat Caſaubonus Sabinorum veterem linguam non alium fuiſſe à Græcâ. Græci vero hominem bonis lacertis vocant νευρώδη. Dicæarchus in Clementis Protrep Herculem deſcribit σφίγαν, νευρώδη, μέλανα. Et νευροῦν accipiebatur pro robuſtum reddere & validum. Verbum eſt artis Gymnaſticæ, quo uſus eleganter Chryſoſtomus in poſter. ad Corinthios: εἰς τὸ ἕτερος ἀλείφειν σφίγγειν καὶ νευροῦν, ubi vox utraque proprie de Gymnaſtis uſurpatur. Inde Νέρων, ut Γάστρων, Κεφάλων, Χείλων. Nero autem à Νήρων diſſolutâ diphthongo & immutata o ut *peetri,* unde *experiri* à πειρᾶν. *Nerio* autem & *Nero* Hebraicè *terribilis* eſt: nam נורא *nora,* a ירא *Jare* timuit. Unde Deus ſæpe in ſacrâ paginâ terribilis vocatur. Vide Illyrici Clavem in *Terribilis* Hujus temporibus amnes retro fluere viſi ſunt. Plin 2. 103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, ut matrem & amitam, imò & uxorem, affines, & neceſſarios, viroſque illuſtres alios quamplurimos interficeret. Senecam Præceptorem ad necem compulit, Romam incendit. De quo Boetius libr. 2. de Conſ. Phil.

Novimus quantas dederat ruinas,
Urbe flammata, patribuſque cæſis,
Fratre qui quondam ferus interempto,
Matris effuſo maduit cruore,
Corpus & viſu gelidum pererrans,
Ora non tinxit lacrymis, ſed eſſe
Cenſor extincti potuit decoris.
Hic tamen ſceptro populos regebat, &c.

Idne autem fecerit, dubium relinquere Tacitus maluit, cum tam propudioſum facinus hominem, nedum Romanum Principem admiſiſſe ſibi quidem perſuadere non poſſet ut crederet. Sed cur Suetonius vulgavit? *Addentur* inquit, *his atrociora, nec incertis authoribus ad viſendum interfectæ matris cadaver accurriſſe, contrectaſſe membra, alia vituperaſſe, alia laudaſſe, ſitique interim aborta bibiſſe.* Sed ô pudet verborum Dionis: Μαθὼν δὲ ὁ Νέρων ὅτι τέθνηκεν, οὐκ ἐπίστευσε. Ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τοῦ τολμήματος ἀπιστία αὐτῷ ὑπεχύθη, καὶ τοῦτο αὐτόπτης ἐπιθυμῶν τοῦ πάθους γενέσθαι, καὶ αὐτήν τε γυμνὴν εἶδε γυμνώσας. καὶ τὰ τραύματα αὐτῆς ἐπεσκέψατο, καὶ τέλος, πολὺ καὶ τοῦ φόνου ἀνοσιώτερον ἔπος ἐφθέγξατο. Εἶπε γὰρ Οὐκ ᾔδειν ὅτι οὕτω καλὴν μητέρα εἶχον. Ita certe eſt; occidiſſe minus fuit. Quam improbitatem ejus Domitius pater tum ex ſuis, tum uxoris Agrippinæ moribus olim prædixerat, teſte Xiphilino, Ἀδύνατόν ἐστιν ἄνδρα τινὰ ἀγαθὸν ἐκ τε ἐμοῦ καὶ ταύτης γεννηθῆναι. Tandem cum ab omnibus derelictus eſſet, ex urbe fugit. Sed quæſitus, ut ad ſupplicium vivus attraheretur, ferrum jugulo adegit, ac ſic defecit, extantibus, rigentibuſque oculis ad horrorem uſque formidinemque viſentium, eodem die quo Octaviam quondam è medio ſuſtulerat. Sueton. Regnavit an. 13. menſes 8. Miſerrime vero hallucinabantur, in hoc principe Seneca vaticinando, Lucanus adulando. Hic de morte Claudii Cæſaris:

Hæc ait & turpi convolvens ſtamina fuſo
Abrupit ſtolidæ regalia tempora vitæ,
At Lacheſis redimita comas ornata capillos,
Pieriâ crinem lauro, frontemque coronans,
Candida de niveo ſubtemina vellere ſumit,
Felici moderanda manu: quæ ducta colorem
Abſumpſere novum. mirantur penſa ſorores.
Mutatur vilis pretioſo lana metallo
Aurea formoſo deſcendunt ſecula filo.
Nec modus eſt illis, felicia vellera ducunt,
Et gaudent implere manus, ſunt dulcia penſa.
Sponte ſuâ feſtinat opus, nulloque labore
Mollia contorto deſcendunt ſtamina fuſo.
Vincunt Tithoni, vincunt & Neſtoris annos.
Phœbus adeſt, cantuque juvat, gaudetque futuris:
Et lætus nunc plectra movet, nunc penſa miniſtrat.
Detinet intentas cantu, falliſque laborem.
Dumque nimis citharam, fraternaq; carmina laudant
Plus ſolito nevere manus: humanaque fata
Laudatum tranſcendit opus. Ne demite Parcæ,
Phœbus ait vincat mortalis tempora vitæ.
Ille mihi ſimilis vultu, ſimiliſque decore
Nec cantu, nec voce minor: felicia laſſis
Secula præſtabit, legumque ſilentia rumpet.
Qualis diſcutiens fugientia Lucifer aſtra,
Aut qualis ſurgit redeuntibus Heſperus aſtris:
Qualis cum primum tenebris Aurora ſolutis
Induxit rubicunda diem, Sol adſpicit orbem
Lucidus & primos è carcere concitat axes:
Talis Cæſar adeſt, talem jam Roma Neronem
Adſpiciet, flagrat nitidus fulgore remiſſo
Vultus, & affuſo cervix formoſa capillo.

Ille Pharſaliæ lib. 1.

Quod ſi non aliam venturo Fata Neroni
Invenere viam, magnoque æterna parantur
Regna deis, cœlumque ſuo ſervire Tonanti
Non niſi ſævorum potuit poſt bella Gigantum:
Jam nihil ô ſuperi querimur: ſcelera ipſa, nefaſque
Hâc mercede placent. Diros Pharſalia campos
Impleat, & Pœni ſaturentur ſanguine manes:
Ultima funeſtâ concurrant prælia Mundâ.
His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis. & quas premit aſpera, claſſes,
Leucas. & ardentis ſervilia bella ſub Ætnâ.
Multum Roma tamen debet civilibus armis
Quod tibi res acta eſt. Te, cum ſtatione peractâ
Aſtra petes ſerus, prælati regia cœli
Excipiet, gaudente polo: ſeu ſceptra tenere,
Seu te flammigeros Phœbi conſcendere currus,
Telluremque nihil mutato Sole timentem
Igne vago luſtrare juvet: tibi Numine ab omni
Cedetur: juriſque tui Natura relinquet
Quis Deus eſſe velis: ubi regnum ponere mundi.
Sed neque in Arctoo ſedem tibi legeris orbe:
Nec polus adverſi calidus qua vergitur Auſtri,
Unde tuam videas obliquo ſidere Romam.
Ætheris immenſi partem ſi preſſeris unam
Sentiet axis onus. Libratı pondera cæli
Orbe tene medio: pars ætheris illa ſereni
Tota vacet, nullæque obſtent à Cæſare nubes.
Tunc genus humanum poſitis ſibi conſulat armis
Inque vicem gens omnis amet. pax miſſa per orbem
Ferrea belligeri compeſcat limina Jani.
Sed mihi jam Numen ———

Nero calvus, maledictis populi appellatus eſt Domitianus, quod ſævitiâ Neronem vel exæquaret, vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Juven. Sat. 4.

Cum jam ſemianimum laceraret Flavius orbem
Ultimus, & Calvo ſerviret Roma Neroni.

Neronianæ Thermæ, à Nerone Imp. ædificatæ. Mart. lib. 7. Ep. 33.

——— *Quid Nerone pejus?*
Quid Thermis melius Neronianis?

Vide eundem lib ep. 48. & 3. 25. & 10. 48.

Nerva, Rom. Imp 13. Flavio Domitiano cui ſucceſſit, diſſimillimus, animoque verè paterno erga populum affectus. Hic cum nullos ſibi liberos genuiſſet, Ælium Trajanum ſibi adoptavit qui illi etiam in imperio ſucceſſit. Mart. 8. 70. laudat eum ab ingenio Poetico, qui etiam puer, à carminis dulcedine *Tibullus* appellabatur. Idem 11. 6.

Tanta tibi eſt recti reverentia, Cæſar, & æqui,
Quanta Numæ fuerat; ſed Numa pauper erat,
Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores:
Et cum tot Crœſos viceris, eſſe Numam.
Si redeant veteres, ingentia nomina, patres,
Elyſium liceat ſi vacuare nemus:
Te colet invictus pro libertate Camillus;
Aurum Fabricius, te tribuente, volet.
Te duce gaudebit Brutus; tibi Sylla cruentus
Imperium tradet, cum poſiturus erit.

Et te privato cum Cæſare Magnus amabit,
Donabit totas & tibi Craſſus opes.
Ipſe quoque infernis revocatus Ditis ab umbris
Si Cato reddatur, Cæſarianus erit.

Neſſus, unus ex Centauris Ixionis & Nubis filius, qui cum Herculi ad Evenum flu. operam ſuam obtuliſſet, ad Dejaniram in ripam ulteriorem trajiciendam, jamque trajectæ vim inferre pararet, ab Hercule ſagittis confoſſus eſt; cujus quidem corpus ſuo ipſius fœtore totam fœdavit, & infeſtavit regionem, quæ ob id Ὀζόλαι, i. e. *putida* dicta. Hic, cùm jam mortem imminentem videret, Dejaniræ veſtem tradidit, ſanguine ſuo infectam, vim amatoriam illi ineſſe ſimulans, utrumque alterius fœminæ amore captum ad ipſius amorem poſſe revocari. Cujus verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi Oetæ monte ſacrificanti per Licham puerum veſtem eam miſit, quam cum ille induiſſet, veneno ſtatim per viſcera ſerpente, doloris impatientiâ in ardentem ſeſe rogum conjecit. Stat. Theb. 11

Qualis ubi implicitum Tirynthius oſſibus ignem
Senſit, & Oetæis membris accedere veſtes,
Vota incepta tamen, libataque thura ferebat
Durus adhuc, patienſque mali, mox grande coactus
Ingemuit, victorque furit per viſcera Neſſus.

Seneca in Hercule Oetæo.

Tranſire Neſſus verticem ſolitus vagum
Pontum popoſcit, meque jam dorſo ferens,
Qua jungit hominem ſpina deficiens equo.

Sophocles de Neſſo: Ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ ᾿πόρευε χερσίν. Strabo lib 10. Καὶ ὁ Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεύων τὴν Δηιάνειραν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. Hinc *Neſſea* Ovid Epiſt. 9

Inſita Neſſeo miſi tibi texta veneno.

Seneca in Hercule Oetæo:

Tabe Neſſea illita palla.

Neſtor fil. Nelei & Chloridis, Hom. Odyſ. 2 qui adhuc adoleſcens bellum geſſit, etiam tum vivo patre, adverſum Epeos, Peloponneſi populos, qui poſtea Elii dicti ſunt: ac deinde cum Pirithoi nuptus intereſſet, adverſus Centauros, qui Hippodamiam jam rapere conabantur, ſtrenuè pugnavit. Unde Val. Flac. lib 1.

Fert gravis invito victorem Neſtora tergo
Monychus. ———

Poſtremo belli Trojani tempore, jam ſenior effectus, ut idem Hom. Iliad 2. ſcribit, 50 navibus cum reliquis Græcis Principibus ad Trojam venit; ubi conſilio ſuo tantum Græcorum rebus profuit, ut Agamemnon profiteri non dubitaret, brevi ſe Ilium urbem expugnaturum, ſi 10 ſibi contigiſſent Neſtores. Nam præter ſummam prudentiam, ætatis diuturnitate collectam (quâ

———*Componere lites*
Inter Peliden tentavit & inter Atriden,

uti loquitur Horat.) tantâ præterea eloquentiâ excelluit, ut ejus ore melle dulcior fluere diceretur oratio. Unde Ἡδυεπὴς Πυλίων ῥήτωρ λιγὺς ab Homero dicitur. Sil. lib 16.

Ille ſuo auditus cum dulcia ſolveret ora
Æquabat Pyliæ Neſtoris verba ſenectæ.

Uxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua 7 filios & 1 filiam ſuſcepit. Cic. ad Att. lib. 14. *Non alienum eſt dignitate tuâ, quod ipſi Agamemnoni regi fuit honeſtum, aliquem in conſiliis capiendis Neſtorem habere* Exegiſſe autem Neſtorem 3 ſecula vivendo Homerus prodidit, ad quod alludit Juvenal. Sat. 10.

Rex Pylius, magno ſi quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit a cornice ſecundæ.

Homeri verſus de Neſtoris vitâ is eſt Iliad. γ.

Τρεῖς γὰρ δή μιν φασιν ἀνάξασθαι γένε᾽ ἀνδρῶν.
Jam enim ex [illegible] hominum tria ſecula fama eſt.

Unde Nævius illum T[illegible] *hominem*, quanquam durius, apud Gellium 19. 7. appellavit. Quam ob cauſam de eodem Horat. 2 9.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos ———

[illegible] Ovid. Met. 12.

——— ———*Vixi*
[illegible] *centum, nunc tertia vivitur ætas.*

Tibull. Panegyrico ad Meſſalam.

Vixit [illegible] ſenex quem [illegible] dum terna per orbem
S[illegible] ibus Titan [illegible] curr[illegible] ho[illegible].

Et poſtea.

Te [illegible] ſecula famæ

Multi aiunt [illegible] at [illegible] ſolummodo 90. Inter quos Auſon & Euſ[illegible] buentes ſeculo 3 annos.

Neſtor, poeta è Lycia reg. pater Lyſandri [illegible], qui tempore Severi Principis pan[illegible]it Ἰλιάδα λειπογράμματον, ita ut libro primo deeſſet litera α, in ſecundo nuſquam inveniretur litera β, in tertio deeſſet γ. atque ita in cæteris. Similiter Odyſſeam ſcripſit Tryphiodorus. Item Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum, Auguſti ſororis filium erudiit. De quo vide Voſſ Hiſt Gr. lib. 2. cap. 4. Alius Epiſcopus Pergæ in Pamphyliâ, & Martyr ſub Decio. Item Confeſſor quidam qui ſe Theſſalonicæ ad monomachiam cum Gigante obtulit, ſub Imp Maximiano.

Neſtorius, Germaniciensis ad gubernationem Eccleſiæ Conſtantinop Antiochiâ accerſitus eſt: homo naturâ eloquens, ſed αὐτοδίδακτος & arrogans, defendit Anaſtaſium Presbyterum, qui docuerat B. Virginem Mariam non eſſe appellandam Θεοτόκον, i. e. *Deiparam*, vel *Dei genetricem*. Item, Judæos non crucifixiſſe Deum. Contra hunc convocata eſt Synodus a Theodoſio Juniore in urb. Epheſum, An. Dom. 435. In eâ Synodo præſedit Cyrillus Alexandrinus, damnatuſque fuit Neſtorius, qui aliquot annis poſt in exilio tabe conſumptus eſt. Hiſt. Trip. 12. 4 & 5.

Neverita, Dea, quam in decimâ cœli regione ponit Martianus Capella, ubi tamen alii libri habent *Nerita*, forte pro *Nerina*, ut opportunè jungatur, quem Capella ibidem recenſet. Gloſſæ tamen *Neverita, reverentiæ Dea.* Grotius.

Nicænetus, Abderites, vel Samius fuit, ut ait Athen. lib. 13. ubi citat ejus τὸν γυναικῶν κατάλογον. Lilius Gyraldus Poet. Hiſt. lib 3. ait etiam *hiſtoriam indigenam* puta Abderiticam, vel Samiam, condidiſſe Sed non hoc dicit Athen. lib. 15. Tantum ait, hiſtoriam ſecutum ſuæ gentis Verba ejus hæc ſunt Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι, ποιητὴς ἐπιχώριος, καὶ τὴν ἐπιχώριον ἱστορίαν ἠγαπηκὼς ἐν πλείοσι.

Nicagoras, Athenienſis ſophiſta, Mneſæi Rhetoris fil Minuciani Sophiſtæ pater, flor ſub Philippo Rom. Imp. eo qui Alexandrum excepit: Scripſit βίους ἐλλογίμων, teſte Suidâ. Magnam huic eruditionis laudem tribuit Himerius Areopagetica apud Photium Eclog. 243. Κῆρυξ Eleuſine fuit, & Philoſtrato familiaris, teſte ipſo Philoſtrato lib. 2. de Sophiſtis in Aſpaſio. Alius ab hoc fuit *Nicagoras* Zelita, ætate Alexandri Mercurius dictus, apud Clementem in Protrept. *Nicagoram* Leucadium ac Rhodium memorant Nummi Goltziani. De *Nicagorâ* Cyprio vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 519.

Nicander, Colophonius Grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali, juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Scripſit *Theriaca*, ſeu de venenatis beſtiis, in quæ, præter alios, commentarium ſcripſit Demetrius Phalereus, ut indicat Stephanus in Κορόπη. Item *Alexipharmaca*, ſive de Remediis contra venenum, nec non Ἑτεροιούμενα, opus Ovidianæ Metamorphoſi non abſimile. Meminere Athenæus & Tzetzes. His adde Ἰάσεων συναγωγήν, Remediorum collectionem, & Προγνωστικὰ δι᾽ ἐπῶν, quæ ex Prognoſticis Hippocratis deſumpta erant. Præterea Georgica reliquit, quorum mem. Cic. 1. de Orat. & alia multa, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14. Εἰς Νίκανδρον:

Καὶ Κολοφὼν ἀείδιμος ἐνὶ πτολίεσσι τέτυκται,
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀριστονόους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίαισι φίλους.

Ἄδηλον.

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ
Νίκανδρος κατέλεξεν, ἐπιστάμενος ἀεὶ πάντων
Ἀνθρώπων· ὁ γὰρ Παιήονος ἐκ γενεῆς.

Nicander Alexandrinus, libro innotuit de Ariſtotelis diſcipulis, teſte Suidâ in Ἀρχεῖον.

Nicander, Chalcedonicus, ſcripto prodidit Προυσίου συμπτώματα, teſte Athenæo lib 11

Nicander Thyatirenus, περὶ δήμων citatur ab Harpocratione in Τειθράσιοι

Nicanor, natione [illegible]ius, unus ex 7 Diaconis ab Apoſtolis in divin[illegible] miniſterium ſelectus. Act. Ap. 6. Apud Cyprum mart[illegible] [illegible]

Nicanor medicus Græcus qui de Medicinâ multa ſcripſit

Nicanor Alexandri M hiſtoriam prodidit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr p. 520.

Nicanor, Alexandrinus Grammaticus ſub Hadriano Imp. Suidas Vide Voſſ. Hiſt. Gr lib. 2. cap. 12. Τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, inquit Suidas. Ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, οὗ καὶ Ὑπερείδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

[illegible]*archus* Philoſophus Corinthius ſub Periandro. Plut. in Symp 7. Sap

Nicephorus ὁ Βασιλάκης, ſive Βασιλάκιος, Rhetorices Conſtantinopoli profeſſor floruit ſub Alexio Comneno, qui patri Michaeli ſucceſſit 1131. De quo Nicetas Choniates lib. 7.

gestorum

geſtorum Manuel Comneni, & J. Cinnamus lib 4. Hiſt. Rom & ex ipſo Leo Allatius in præfatione quam præmiſit excerptis Heracliti, Libanii, hujuſce Nicephori & aliorum, quos primus Græce edidit Romæ 1641 Latineque vertit. Ac Baſilicæ quidem ſunt iſta: *μῦθοι, διηγήματα, & ἠθοποιΐαι.* Voſſius.

Nicephorus, Calliſti fil. Xanthopulus; qui inclaruit Hiſt. Eccleſiaſticæ, ad Andronicum Palæologum exaratæ, lib. 23. quorum poſtremi 5 perierunt. Condidit hoc opus, annum needum 36 egreſſus; ut ait ipſe in proœmio. Ineptum, & ridiculum ſcriptorem vocat Beza, viz. propter fabellas complures, & errores non exiguos: quos in eo etiam Baronius, Poſſevinus atque alii obſervarunt. Sed ætatem cogitemus quâ vixit, pro quâ dictione uſus eſt non invenuſtâ. Vide Voſſ Hiſt Gr. 2. 29.

Nicephorus, Patriarcha C. P. reliquit *ἱστορίαν σύντομον*, ſive Breviarium de rebus geſtis à Mauricii cæde, uſque ad Leonis 4 Porphyrogenneti & Irenes nuptias, hoc eſt, Conſtantini Copronymi, an 29. Chriſti vero 769. Primus publicavit, ac tralationem ſuam addidit V. Cl. Dionyſ. Petavius. Alius *Nicephorus* Conſtantinopolitanus junior Chronographus. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicephorus, Diaconus Phryx inter eos, qui de ſui ævi rebus aliquid prodiderunt, memoratur à Joanne Curopalate, & Georgio Cedreno, utroque in hiſtoriæ proœmio.

Nicephorus Gregoras, præterquam quod interpretatus eſt Syneſii librum de Inſomniis; præter item alia multa, quæ in Italiæ Bibliothecis aſſervantur, etiam hiſtoriæ Byzantinæ 11 libros condidit, quibus complexus eſt res annorum 145. à Theodoro Laſcare priore uſque ad ſuam ætatem ſive obitum Andronici Palæologi poſterioris, qui incidit in An. Dom. 1361 Hunc primus cum tralatione ſuâ publicavit Hieronymus Wolfius. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Philoſophus atque orator; cujus oratio funebris extat de vitâ Antonii Patriarchæ C. P. qui deceſſit, An. Dom. 901. Habes apud Surium Tom. 1. die 12. Febr.

Nicepſos, rex Ægypti. Scal. Exer. 266. Circuli decuſſati atque in quadrantes redacti numeros conſtituit Petoſiris, vel Necepſo. Vide *Necepſo*.

Nicetas Choniates, vir Conſtantinopolitano imperio illuſtris, floruit initio ſeculi tertiidecimi. Libris 21 complexus eſt hiſtoriam annorum 85, nempe ab obitu Alexii Comneni, ubi deſierat Zonaras, uſque ad annum 1203. Diligens fuit Homeri lector ac imitator, adeo ut ob poeticam, atque inſolentem dictionem, quandoque durior fiat: cum primis in præfatione, quæ ſalebroſa eſt. In cæteris mollius fluit, ut videatur ibi oſtentare voluiſſe, quantus logodædalus foret; quod ſimiliter in hiſtoriâ ſi feciſſet, ne ille multo minus laudis, quàm nunc habet, mereretur. Voſſius.

Nicetas David, ſive Paphlago, Photii adverſarius. Compoſuit vitam Ignatii Monachi, Michaelis Trauli Imp. F. Patriarchæ C. P quo exacto Photius ex ſenatore factus eſt Patriarcha. Vide Voſſ Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicetes, Smyrnæus Sophiſta, Adriano Imp. gratioſus, ab eoque Muſeo Ægyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accommodavit, ut judiciale ſophiſticâ quâdam facultate exornaverit. Sophiſticum vero & umbratile forenſibus aculeis roboravit, genuſque dicendi antiquum & politum retinuit. laſcivius nihilominus, & Dithyrambicus viſus. Philoſtr.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille averſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, ut à Nicia ſibi caveret. Plut.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epiſtolâ quâdam ad Atticum meminit, item in epiſtolâ ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias, Maleotes, hiſtorias vel fabulas reliquiſſe videtur. Plut in Paral. min.

Nicias, Nicenus, conſignavit philoſophorum hiſtoriam, ac ſucceſſiones, teſte Athenæo lib 4. 6. 10. & 13. Vide Jonſium de Hiſt. Philoſoph. ſcript p. 340 Fortaſſe nec alius eſt *Nicias*, quem *Ἀρκαδικὰ* literis prodidiſſe Athenæus auctor eſt lib 14. Etiam *Nician ἐν τοῖς περὶ λίθων* teſtem adhibent Plut. de Flum. & Stobæus.

Nicias Atherienſis, gente clarus, ad quem poſt mortem Periclis primæ partes delatæ ſunt. Nicias igitur Imperator unà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmonium auxilio accerſiverant, infeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt; in carceremque conjecti ſibi manus attulere. Plutarchus eum M. Craſſo comparat, quòd & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum apud Siculos ille apud Parthos invenerit. Apud Stobæum de Niciâ ſic legas: *Νικίας ὁ ... ἄπως ἦν φιλόπονΘ-, ὥστε πολλάκις ἐρωτᾶν τοὺς οἰκέτας, εἰ λέλουται, καὶ εἰ ἠρίστηκεν.*

Nicias, Athenienſis pictor, qui diligentiſſimè mulieres pinxit. Plin 32. 11. Hic in artem tanta contentione animi incubuiſſe dicitur, ut cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Ælian *ποικιλ.* 3. 35. Vide Pauſan in Att. & Stobæum Serm. 27 Quibus adde Plut. in lib. *An ſeni ſit gerenda reſpublica?* Qui ſic de hoc pictore: *Νικίας ὁ ζωγράφΘ- οὕτως ἔχαιρε τοῖς τῆς τέχνης ἔργοις, ὥστε τοὺς οἰκέτας ἐρωτᾶν πολλάκις, εἰ λέλουται, ἢ ἠρίστηκεν.* Fuit etiam *Nicias* alter Pergaleus, helluo, qui ſeipſum interfecit, teſte Æliano Var Hiſt. 4. 23.

Nicochares, poeta Comicus Græcus, Athenienſis, Philonidis filius, coævus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit. Vide Voſſ. P. Gr p 48.

Nicocles, Salaminiorum rex, cui cum Stratone Phœnicum rege certamen fuit, uter eſſet mollior ac effœminatior, uterque autem violentâ morte periit. Item *Nicocles* Cyprius quidam luxurioſus, de quo Ælian V. Hiſt. 7. 2. De *Nicocle* Evagoræ filio ita Diod lib. 15. *Νικοκλῆς, ὁ Εὐνοῦχος, ἀποκτείνας Εὐαγόραν τὸν βασιλέα.* Ejus cædis non meminit omnino Iſocrates; ſed ex ejus ſilentio, non eſt damnandus, ut falſus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, & ideo potuit prætermittere tam dirum facinus. Theopompus certe lib 12. hiſt. apud Phot. Eunuchum quendam ait cædem patraſſe, ſed eum Thraſydæum nomine, patriâ Eleum fuiſſe ait. Occidit autem non ſolum Evagoram, ſed & ejus filium Pythagoram, majorem, ut puto, natu, & forte, ut regnaret Nicocles, ut conjicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, & ex Iſocratis ſilentio, qui de morte Evagoræ, nec in Evagora, nec in 2. ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo *Νικοκλῆς καὶ ὁ Εὐνοῦχος* legit Palmerius.

Nicocreon, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philoſophum malleis ferreis cædi juſſit. Vide *Anaxarchus*.

Nicodemus, nomen viri Pharifæi, Judæorum primarii. Joan. 3.

Nicolaa, quæ & *Nicaule*, regina Saba. Salmanticenſis lib. Juchaſim fol. 156. 1. *Regina Saba, quæ Nicolaa vocabatur, venit ex regno Jeman ad audiendam Sapientiam Solomonis.* Vide Boch Phaleg. 2 26. Cedrenus de hâc Regina: *Βασίλισσα Σαβᾶ, ἥτις ἐλέγετο Σίβυλλα παρ' Ἕλλησιν ... τὸν Σολομῶντα καὶ ἐν τούτῳ· Εὐθὺς γὰρ παῖδας ... τε καὶ δουλίας ... αὐτοῦ ... ζυγὸν, ... Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς ... τὸ ... φωνὴν ... ἀρρένων ... τὰς ὄψεις ..., τῶν δὲ θηλειῶν ... καὶ ...*

Nicolaitæ, quinam fuerant ex Euſebio diſcimus Eccleſ. Hiſt. lib 3. cap. 29. qui ex Clem Alex. lib. 3. Strom hæc refert. Nicolaus Diaconus, cujus mentionem facit B. Lucas Hiſt. SS. Ap. cap. 6 uxorem habens formoſiſſimam, ab Apoſtolis, quaſi zelotypiæ morbo laboraſſet, reprehenſus fuit. Ille autem, uxore in medium productâ, cuilibet eam ducendi poteſtatem fecit, dicens hoc de ... eſſe conſentaneum eſſe *Ὅτι παραχρῆσθαι τῇ σαρκὶ δεῖ*, hoc eſt, *carne abuti (ſive injuriam ei facere) homines debere.* Idem affirmat B. Irenæus lib 2 cap 27 Reliqui autem ejus ſectatores ſermonem ejus *ἁπλῶς καὶ ἀβασανίστως* accipientes, *ἀναιδῶς ἐκπορνεύουσι*, inquit Clemens ubi ſupra. Sermo autem ille quo uſus eſt Nicolaus, & quem non ſano ſenſu ſectatores ejus acceperunt, Sancto Matthiæ ab Euſebio attribuitur, viz. *Σαρκὶ μὲν μάχεσθαι, καὶ παραχρῆσθαι, καὶ μηδὲν αὐτῇ πρὸς ἡδονὴν ἐνδιδόναι, ψυχὴν δὲ αὔξειν διὰ πίστεως καὶ γνώσεως.* Et hæc, inquit, Nicolai verborum fuit ſententia. Quod autem uxorem in medium protulerit, *ἀποβολὴ πάθους*, *καὶ ἡ ἐγκράτεια τῶν περισπουδάστων ἡδονῶν* fuiſſe dicitur. Cujus veritatis argumento eſſe poteſt, quod fœminam nullam, præter uxorem propriam unquam attigerit, ex qua cum liberos ſuſcepiſſet, illi omnes virginitatem perpetuam conſervarunt. Hæc de Nicolao hiſtoria ſive vera ſit, ſive falſa, illud ſaltem certiſſimum eſt. Sectatores ejus, qui ab Euſebio *τὴν αἵρεσιν αὐτοῦ μετιόντες* dicuntur atque Apoc. cap. 2. *Νικολαῗται* vocantur, *ἀναγκαστικῶς* abominandæ rei fuere. Aliter D *Lightfoot*, qui ad illud Apoſt in 1 Cor. cap. 6. ver. 12. *Πάντα μοι ἔξεστιν*, &c. ſic ſcribit Tranſit jam Apoſt. ad aliud Thema, agitque tacitè contra peſtem illam in Eccleſia; nimis graſſantem facinoroſam hæreſin *Nicolaitarum* quæ ad comedenda Idolothyta ſtatuit, & fornicationem: Sectam Nicolaitarum à Nicolao de 7. diaconis uno cognominationem ſuam hauſiſſe, qui negaverit næ ille toti antiquitati videbitur certe contradicere. Et tum inter ipſos antiquos, non ſatis eſt de re convenium; Adeantur authores & in partes eos iviſſe comperies, an à facto Nicolai emanarit hæreſis, an a quodam dicto. Quid ſi à neutro? At à verbo נִיכּוֹלָה *Nicolah* deductum ſit ſectæ nomen, quod denotat *Comedamus*. Nam ut vox Hebræa נֹאכַל Chaldæis tranſiiſſet in נֵיכוֹל quis non novit? Et cum nequiſſimis iſtis homuncionibus.

cionibus, nihil antiquius foret, quàm ſeſe mutuo ad comedenda Idolothyta animare dicentes invicem aliiſque quod conjectari licet, ניכול ה Comedamus, quam aptiſſimè inde ab orthodoxis denominari poterant Nicolaitæ? Targum in Eſ. 20. 13. אמכין ניכול בסר: Undecumque tum ſectæ nomen vix dicas an horrenda ea, magis an miranda. Nam cum nuperrimè decreverit Synodus Hieroſolymitana contra comeſtionem Idolothytorum & ſcortationem, Act. 15. ſtupendum eſt exortum illico eſſe genus hominum eorumque Evangelium profitentium, qui ipſi omni audaciâ in contrarium irent, aliosque omni nixu ac induſtriâ excitarent, ad comedendum Idolothyta & fornicandum.

Nicolaus Damaſcenus, Hiſtoricus & Philoſophus, cujus ætas nulli ignota eſſe poteſt, qui ſciat familiarem fuiſſe Herodi regi; amiciſſimum item Auguſto Cæſari, uſque adeo, ut *Nicolaorum* nomen ab hoc imponeret, ſive dactylis, quod eſt apud Athenæum, lib. 14. Plutarchum Συμποσ. lib 8. cap. 4. Iſidorum in Gloſſis, & Adhelmum lib. de Virginitate, ſive placentæ generi, juxta Serenum Sammonicum, Heſychium Mileſium, Photium & Suidam, quomodo & Palladius uſurpat lib. de monachis Ægyptiis Hiſtor 8. Meminit Damaſceni quoque Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Fuit autem Philoſophus Peripateticus, vir planè ſummus, & undecunque doctiſſimus. Scripſit de vitâ propriâ, teſte Suidâ, qui & alia multa nominat, quæ apud eum legi malo. Ipſe ea ſolum adferam, quæ hiſtorica ſunt. Qualis eſt hiſtoria Aſſyria, quam ab eo ſcriptum fuiſſe, auctor eſt Photius: Qui etiam putat, fuiſſe ejus Collectanea morum incredibilium. Plane autem cenſeo hiſtoriam Aſſyriam fuiſſe partem univerſalis hiſtoriæ. Ea librorum erat 80 juxta Suidam: 124, juxta Joſephum: ſed fuiſſe librorum 144. indicat Athenæus lib 6. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς, εἷς δ' ὢν τῶν ἐκ τῶν περιπάτου, ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντα εἰσι πρὸς ταῖς τέσσαρσι) τῇ ἑκκαιδεκάτῃ, καὶ ἑκατοστῇ φησιν, &c. Ex libro 96 locum quendam de diluvio, & arcâ citat Fla. Joſephus Ant. 1. 5. Item alium de Patriarchâ Abrahamo, & illius habitatione apud Damaſcenos, cap. 7. ejuſce libri. Operæ pretium quoque fuerat adire librum 16. hujuſce operis, cap. 11. ubi oſtendit, quantopere ejus fides fuerit ſuſpecta in rebus Herodis Magni, quo vivo ſcribebat. Quædam etiam quæ ad Indiam pertineant, refert ex eo Strabo lib. 15. Etiam geminum ejus fragmentum eruditis notis illuſtravit Joſ. Scal. append. operis de Emend. Temp. Nicolai Damaſceni συναγωγὴν. h. e. *Collectanea* citat Abba Maximus Eclog. cap. 4. indeque aliqua adducit, Voſſius. Comœdias etiam & Tragœdias ſcripſit, easque εὐδοκίμους. ut ait Suidas. In iis fuit Tragœdia Suſanna cujus mem Euſt. in Dionyſium. Scripſit etiam de vita ſuâ, item de Inſtitutione Cæſaris Auguſti.

Nicolaus, ex Myris urbe Lyciæ igneus, id eſt, vehemens Chriſtianorum & æmulator & ſacerdos, qui magnam cum Deo familiaritatem habebat. Hic nihil quidem ſcripſit: ſed in ſomnis Imp. Conſtantino adſtans, tres duces ob quendam calumniatorem capitis condemnatos liberavit, ab ipſis per preces invocatus. Alios etiam quoſdam milites ex morte pariter eripuit. Suidas. Alius *Nicolaus* itidem è Myris urbe Lyciæ, frater Dioſcoridis Grammatici, & Hipparchi, & Hypati patricii. Scripſit artem Rhetoricam & declamationes. Suidas. Alius Orator, diſcipulus Plutarchi & Procli, illius inquam Plutarchi, cui cognomen erat Neſtorii. Scripſit Progymnaſmata & declamationes Rhetoricas, & alia quædam. Floruit autem ſub Leone Imp. ſeniore, & Zenone, & Anaſtaſio. Suidas.

Nicolaus, Myrepſus, qui *Præpoſitus* dici ſolet, unus ex Græcorum recentiſſimis medicis fuit. Nam citat Meſuem Arabem medicum, qui claruit, A. D. 1155. ſub Frederico Barbaroſſâ. Et vel barbaries multorum vocabulorum indicat ætatem. Accuratè tamen, quo ſeculo vixerit dicere non poſſumus. Super eſt ejus liber de Compoſitione medicamentorum particularium ſecundum genera κατὰ στοιχεῖα, ſive ordine literarum. Voſſius.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos vero 5. tradit Suidas; Primum ex Alexandriâ Troadis, poetam Tragicum, qui ſcripſit tragœdias undecim. Secundum Athenienſem item Tragicum, qui vicit Euripidem & Theognin. Tertium Medicum Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de Medicinâ libros ſex, ac de philoſophiâ unum. Reliquos patrem & filium Ariſtotelis ponit. Sextum addit Plinius pictorem Ariſtodemi filium ac diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, Scyllamque. Plin. 35. 2.

Nicomachus, quidam Pythagoricus, ut videtur, ſcripſit vitam Apollonii Pythagorici, teſte Sidonio Apoll. 8. 3. Vixit poſt Philoſtratum, vel ejus ætate. Erat & Geraſenus quidam Nicomachus, itidem Pythagoricus, de quo videatur Meurſius notis ad Nicomachi hujus ἀριθμητικῆς ἐγχειρίδιον. Vixit hic ante Apuleium Madaurenſis æt[illegible] quandoquidem Apuleius Arithmeticam ejus Latine tran[illegible]t, teſte Caſſiodoro. Alter quoque hic legi meretur *Nicomachus* Aureliano Imp. clarus: qui epiſtolam Zenobiæ Palmyrorum reginæ, præter ſexum tumidam in Græcam ex linguâ Syrorum tranſtuliſſe ſe dicit apud Vopiſcum *Aurelian.* Hunc cum priore eundem eſſe opinantur Savaro & Meurſius, ſed abſque ratione. Alius Virius *Nicomachus* Flavianus, Hiſtoricus diſertiſſimus, teſte Inſcriptione apud Voſſium de Hiſt. Lat. p. 744. cujus crebra apud Symmachum fit mentio lib. 6. epiſtolarum. Sed præter hos, & eos, quos inſuper Meurſius recenſet, fuere quidem Nicomachi plurimi. Memoratur *Nicomachus* Phocenſis Thucydidi lib. 4. *Nicomachus* ποιητὴς Ariſtophani in Ranis. *Nicomachus* Teius Xenophonti lib. 4. περὶ ἀναβάσ. *Nicomachus* Daiphanti filius Demoſtheni pro Cteſiph. Lyſiæ oratio contra *Nicomachum* γραμματέα extat. *Nicomachus* exoletus apud Diod. Sic lib. 17. cap. 79. & Curtium lib. 6. cap. 2. *Nicomachus* Tyrius, Ciceronis hoſpes, Ciceroni in Fragmentis de Philoſophiâ apud Nonium. *Nicomachi* librum περὶ ζωγράφων ſignat Hephæſtion in Enchiridio. *Nicomachus* Acarnan, Ætolorum legatus Polybio lib. 17. *Nicomachus* Rhodius eidem Polybio lib 8. Quidam ignotus apud Simplicium lib 2. de cœlo text. 56. niſi forte hic eſt Peripateticus ille. At minimè hic à Meurſio præteriri debuit Nicomachus Muſicus, Iſmeniæ Chorauli & Dionyſiodoro Muſicis æqualis, apud Plin. 37. 1. Uti nec *Nicomachus* alius omittendus erat Jo. Jonſio, qui de Feſtis Ægyptiis libros conſignavit, teſte Athenæo lib. 10.

Nicomedes, rex Bithyniæ, Romanis amicus, qui olim raſo capite, ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocavit. Suetonius in vitâ Julii Cæſaris:

Gallias Cæſar ſubegit, Nicomedes Cæſarem:
Ecce Cæſar nunc triumphat, qui ſubegit Gallias:
Nicomedes non triumphat, qui ſubegit Cæſarem.

Item hiſtoricus, qui περὶ Ὀρφέως tractavit, cujus operis librum primum citat Athenæus libro decimo quarto.

Nicoſtrata, mater Evandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, *Carmenta*, ſeu *Carmentis* Latinè dicta eſt. Vide *Carmenta*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonini, ac Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis, ſcripſit nonnulla, quæ citat Suidas. Item poeta Comicus, de quo vide eundem Suidam, Athenæum, itemque Ælianum ποικίλ. lib. 4. cap. 12. & Voſſ. P. Gr. p. 51.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Juliano interfecto, cum Septimio Severo de Imperio certavit, & victus eſt. Herodian. lib. 3. Vide Eutropium ſub finem lib. 8. & Xiphilinum Dionis Epitomatorem in Didio Juliano.

Stephanus Niger Philoſtrati Heroica Latinè vertit, ac dialogum conſcripſit, quo complexus eſt quicquid memorabile de Græciæ rebus Pauſanias prodidiſſet. Vixit An. Dom. 1517. unus fuit eruditorum Infelicium, de quo Pierius Valerianus lib. 2.

P. Nigidius Figulus, vir Prætorius, non humanarum modo literarum, ſed & Philoſophiæ, & Aſtrologiæ, & rei Medicæ conſultiſſimus extitit; Ciceroni ſummâ gratiâ junctus, & honorificentiſſimè ſemper ab illo habitus, quem & in libello de Univerſitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem ſub Cæſare diligenter conſolatus eſt, ut videre licet in Fam. Epiſt. lib. 4. Laudat eum quoque Lucanus lib. 1. verſ. 639.

At Figulus, cui cura Deos, ſecretaque mundi
Noſſe fuit, quem non ſtellarum Ægyptia Memphis
Æquaret viſu, numeriſque moventibus aſtra,
Aut hic errat, ait, nullâ cum lege per ævum
Mundus, & incerto diſcurrunt ſidera motu:
At ſi fata movent, urbi, generique paratur
Humano matura lues.——

A. Gellius *Romanæ civitatis doctiſſimum* vocat. Idem ætatem illam Ciceronis & Cæſaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita eſt, culmina habuiſſe duo ſcribit, M. ſc. Varronem, & hunc P. Nigidium, cujus tamen lucubrationes, non ita, ut Varronis, in omnium manibus frequentes fuiſſe oſtendit, quod propter obſcuritatem, ſublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur ejus Commentar Grammaticorum lib. 24. præterea de Annalibus, de extis & ventis. Ejus eſt illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præſtare debet, ne mentiatur; prudens, ne mendacium dicat.* Neutiquam vero prætereundum, Figuli cognomen unde adeptum, quod interroganti, ut Aſtrologiæ peritiſſimum, cur gemini diſpari conditione naſcerentur? commentum illud de rotâ figulari propoſuerit, quæ brevi temporis momento maxima ſpatia revoluta percurrat. Cujus reſponſi meminit D. Auguſtinus de C. D. lib. 5. cap. 3. Illud ſingularem ejus in divinando felicitatem arguit, quòd, cùm ageretur in Curiâ de conjuratione Catilinæ, & Octavius pater ob uxoris puerperium ſerius acceſſiſſet. P. Nigidius, comper-

compertâ moræ causâ, Dominum terrarum Octavio natum affirmavit, ut eſt apud Sueton. in Auguſto. Deceſſit in exilio, potiente rerum Cæſare, quomodo teſtatur Euſebius, & id ipſum indicat M. Tullius Philippica ſecundâ.

Nileus, Philoſophus, quem Athenæus lib. 1. ait habuiſſe in ſuâ poteſtate omnes libros Ariſtotelis; ejus tamen non meminit Laertius.

Nilus, hiſtoricus, Græcè extare dicitur à Rob. Conſtantino in ſuo Nomenclatore. Alius autem ſine dubio eſt *Nilus*, B. Chryſoſtomi diſcipulus, monachus C P. ac Theodoreti æqualis; ſcripſit de cæde SS. Martyrum, monachorum in monte Sina. Alia etiam reliquit, ſed parænetica. Vide Photium in Bibl. cod. 276. & Nicephorum Eccleſ. Hiſt. lib. 14. cap. 54.

Nimrod, Νεβρώδης Joſepho, qui ſic de eo Ant. lib. 1. cap. 5. Ἐξῆρε δ' αὐτοὺς εἰς τε ὕβριν τοῦ θεοῦ καὶ καταφρόνησιν ὁ Νεβρώδης, υἱωνὸς μὲν ὢν Χάμου τοῦ Νώχου, τολμηρὸς δὲ καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖος, ἔπειθεν αὐτοὺς μὴ τῷ θεῷ διδόναι τὸ δι' ἐκεῖνον εὐδαιμονεῖν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ταῦτα παρέχειν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι. Et poſtea. Ἀμυνεῖσθαι τε τὸν θεὸν πάλιν ἠπείλει τὴν γῆν ἐπικλύσαι θελήσαντα. Πύργον γὰρ οἰκοδομήσειν ὑψηλότερον ἢ τὸ ὕδωρ ἀναβῆναι δυνηθείη, μετελεύσεσθαι δὲ καὶ τῆς τῶν προγόνων ἀπωλείας. Cedrenus. Τὸν Νεβρὼδ ἀποθεώσαντες οἱ Ἀσσύριοι ἐν τοῖς ἄστροις τοῦ οὐρανοῦ ἔταξαν καὶ καλοῦσιν Ὠρίωνα. οὗτος κατέδειξε τὴν κυνηγετικήν, διὸ καὶ τὸ καλούμενον κυνὸς ἄστρον τῷ Ὠρίωνι συνῆψαν. Vide *Nemb roth*. & Boch. Geograph Sacr. lib. 4. cap. 12.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex; nam Belus ſolam habuit Babyloniam. Ninus verò totam Aſſyriam. Primus omnium regum fuit τῇ εἰς ἱστορίαν καὶ φήμην παραδεδομένων, id eſt, *qui ſcripto et rerum ſuarum nacti ſunt*, inquit, Diod. Sic. Regn. an. 52. Idololatriam in orbem invexit. Chaldæis *Hercules*; Aſſyriis *Jupiter* dictus. Non alius forſan à Babylone, Beli filio. *Nini* enim vox *filium* ſig. id autem Hebræis נין *nin*, uti Ægyptiis *non*; unde *Nonni*, & *Nonnæ* vocabula, quibus qui præerat *Abbas*, h. e. *pater* dicebatur. Colophonius Phœnix, vetus poeta vitam Nini ſic deſcripſit,

Νῖνός τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω
Ἀσσύριος, &c. ———
Ninus vir quidam fuit, ut audio
Aſſyrius, qui auri mare poſſidebat,
Et alia copioſius, quam arena eſt Caſpia.
Aſtra nunquam vidit, nec forſitan id optavit:
Ignem apud Magos ſacrum non excitavit,
Ut lege ſtatutum eſt, Deum nec virgis attigit.
Sacrificiis Deos non eſt veneratus, jura non reddidit.
Subjectos ſibi populos affari non didicit, ac ne numerare quidem.
Verum ad edendum & bibendum ſtrenuiſſimus,
Vinumque miſcens, cætera in ſaxa amandabat:
Vir ille, ut mortuus eſt hoc de ſe teſtimonium reliquit omnibus:
Sepulcrum hoc conſpicatus, nunc ubi Ninus ſit,
Audi, ſive ſis Aſſyrius, ſive Medus,
Sive Coraxus, ſive a ſuperius paludibus
Indus capillatus: frivola non denuntio.
Quondam ego Ninus fui, ſpiritumque vitalem hauſi,
Nunc vero aliud nihil, quàm terra factus ſum
Quicquid comedi habeo, quicquid volupe mihi fuit.
Et quicquid pulchrarum fœminarum in amore luſi:
Opes quibus eram beatus, inimici coeuntes
Auferent, hœdum ut crudum quæ bacchantur Thyades:
Ad inferos cum deſcendi, nec aurum, nec equum
Nec argenteum currum egi.
Cinis jam multus, qui olim mitram geſtavi.

Ninyas, Aſiæ rex, ex Nino & Semiramide genitus, domi præ voluptate ſemper latitabat, nulli præterquam ſuis uxoribus ſe conſpiciendum exhibens. Athen. lib. 12.

Niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, uxor autem Amphionis regis Thebanorum, quæ cum viro ſuo ſex filios, totidemque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitavit. Quamobrem indignata Dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos ejus ad unum omnes interficiendos curavit, Niobenque ipſam ſibi convitiantem turbine venti in Aſiam rapuit, & juxta Sipylum urbem (quæ illi patria erat) in ſaxum transformavit. Alia fuit Phoronei filia, ex quâ Jupiter Apim, qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxum in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in ſtuporem ac dedolentiam convertitur, fecitque, ut Niobe diriguerit, & veluti lapis immota ſteterit. Cic. 3. Tuſc. *Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu ſilentium.* Vel per ſaxum intelligere poſſis lapideam ſtatuam, quam orba liberis ſibi erexit in monumentum, uti refert Palæphatus in his. Νιόβης ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν παίδων. Subdit, Καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα αὐτὴν οἷα καὶ λέγεται. Stat. 5. Sylv.

———*Citius genetrix Sipyleia fertur*
Exhauſiſſe genas. ———

De numero liberorum Niobes non conſentiunt auctores. Homerus Iliad. ult. 12. prodidit, ut videre eſt in his:

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες,
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.

Quem ſequitur Propertius lib. 2. eleg. 16.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lachrymans defluit à Sipylo.

Itemque Statius Theb. 6.

——— *Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſenas Sipylon deduxerat umbras.

Hyginus fab. 2. & Apollodorus lib. 3. 7 mares & 7 filias nominant; quibus concinunt Ovidius, Seneca, & Auſonius. Hic lib. 6. Met.

——— *Hunc natas adjice ſeptem*
Et totidem juvenes. ———

Ille in Medeâ verſ. 954.

Utinam ſuperbæ turba Tantalidos meo
Exiſſet utero, biſq; ſeptenos parens
Natus tuliſſem. ———

Tertius Epigr. 27.

Bis ſeptem natis genetrix læta, atque ſuperba
Tot duxi mater funera quot genui

Heſiodus 10 mares & 10 fœminas facit, ut ait idem Apollodorus. Herodotus 2 mares, & 3 fœminas. Addit Apollodorus, Amphiona è maribus & è fœminis Chlorin ſervatos; & Teleſillam Poetriam duas filias incolumes ſcripſiſſe, Amyclam & Melibœam. Vide Ælian. lib. 12. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 36. & Gell. lib. 20. cap. 7. Hinc *Niobeus* adject. Horat. Car. 4. Od. 6.

Dive, quem proles Niobæa magnæ
Vindicem linguæ, Tityeſque raptor
Senſit ultorem ———

Niobe, Phoronei filia, Pelaſgi mater Dion. Hal. lib. 1. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διός, ὡς λέγεται, καὶ τῆς Νιόβης τῆς Φορωνέως, ᾗ πρώτῃ γυναικὶ θνητῇ μίσγεται ὁ Ζεύς, ὡς ὁ μῦθος ἔχει.

Niphe, una ex comitibus Dianæ, a niveo candore appellata. Ovid. Met. 3.

Excipiunt laticem Nipheque Hialeque Rhaniſque.

Nipte legit Berſmannus ἀπὸ τοῦ νίπτειν. Sed rectè vetuſtiores codd. *Nepheleque* & ſic legit Nicol. Heinſius

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formoſiſſimum ad Trojam veniſſe tradit Homerus Iliad. β. his verſibus.

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

Ovid. Ponticorum quarto, Eleg. 13.

Tam mala Therſiten prohibebat forma latere
Quam pulchrâ Nireus conſpiciendus erat.

Propertius 3. 18.

Nirea non facies, non vis exemit Achillem.

Horat. Carm. 3. Od. 10. eum cum Ganymede conjungit:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Edem Epod. 15.

Formâque vincas Nirea.

Niſus, Hyrtaci fil. Euryalo indiſſolubili amicitiæ vinculo conjunctus; quorum hiſtoriam copioſè ſatis deſcribit Virgil. lib. 9. Æneid.

Niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo, cùm regni ſui fatum pendere noſſet, diligentiſſimè eum aſſervabat. Verum cum poſtea Megarenſes unà cum Athenienſibus, invidiâ correpti, Androgeon, Minois filium, Palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minoſq; eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta, patrem purpureo capillo ſpoliavit, unaque (ut erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, ut doloris impatientiâ extabuerit, deorumque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum avem ex genere accipitrum. Scylla autem cum ſeſe præter ſpem à Minoe (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin avem criſtatam converſa eſt, cum quâ Haliæetus etiam hodiè internecinum odium exercet. Virg. Georg. 1.

Apparet liquido ſublimis in aere Niſus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.
Quacunq; illa levem fugiens, ſecat æthera pennis

Ecce

Ecce inimicus atrox magno ſtridore per auras
Inſequitur Niſum, quà ſe fert Niſus ad auras
Illa levem fugiens raptim ſecat æthera pennis.

Tota fabula eſt lib. 8. Met. Sic enim ille :

——— Cui ſplendidus oſtro
Inter honoratos medio de vertice canos
Crinis inhærebat magni fiducia regni.

Apollodorus, lib. 3. πορφυρέαν ἐν μέσῳ τῆς κεφαλῆς vocat. Tibullus, 1. 4.

Carmine purpurea eſt Niſi coma, carmina ni ſint
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Propertius, lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Ovidius Artis Amatoriæ, lib 1.

Filia purpureos Niſi furata capillos
Puppe cadens celsâ facta refertur avis.

Et lib. de Rem. Am. verſ. 67.

Impia ſi noſtros legiſſet Scylla libellos,
Hæſiſſet capitis purpura, Niſe, tuo.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris, ut quidam volunt, uxor ; Euphratem flu[men] qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, tortuoſum reddidit, ſupraque pontem erexit trium ſtadiorum, difficillimum factu propter paludes, quæ urbem ambiunt ; fecit etiam ingentes cavernas ad excipiendum fluminis impetum, egeſſitque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Autores Herodotus, & Qu. Curtius. Non ab Herodoto Nicaule (inquit Bochartus) ſed Nitocris illa mulier dicitur, quæ ſola in Ægypto regnavit. Nec eſt quòd quiſquam ſuſpicetur vocem eſſe corruptam, & Joſephum aliter legiſſe. Aſſerit enim Herodotus eam regionem Babyloniæ Nitocri fuiſſe cognominem : τῆς δὲ γυναικὸς οὔνομα ἦν, ἥτις ἐβασίλευσε τῆς τῶν Βαβυλωνίων Νίτωκρις. Nihil potuit ſcribi diſertius. Et in Dynaſtiâ Memphitarum apud Africanum ex Manethone : Νίτωκρις γενναιοτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη τῶν κατ' αὐτὴν γενομένη, ξανθὴ τὴν χροιὰν, ἡ τὴν τρίτην ἤγειρε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'. Et apud Euſeb. lib 1. Chron. Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔτη κβ' Νίτωκρις γυνὴ ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶ νικηφόρος. Nempe Ægyptiis *Nit*, vel *Neith* erat Minerva. Plato in Timæo ubi de Nomo Saitico : τούτου δὲ τοῦ νομοῦ μεγίστη πόλις Σάϊς, ὅθεν δὴ καὶ Ἄμασις ἦν ὁ βασιλεὺς, ᾗ τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός ἐστιν. Αἰγυπτιστὶ μὲν τοὔνομα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ δὲ ὡς ὁ ἐκείνων λόγος Ἀθηνᾶ. Rurſus Arabicâ linguâ, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur קהר *cabara* eſt *vincere*, & קהר *cabr*, *victoria*. Itaque ex *Neith* & *Cabr* conflatam vocem *Nitocris* Minervam victricem veteres rectè interpretantur. Hæc itaque *Nitocris* à ſuperiore diſtinguenda.

Nixii, Dii erant nixuum in puerperio adjutores. Feſtus. Nixus enim pro partu uſurpari ſolet. Virg. Georg. 4.

——— Haud fœtus nixibus edunt.

Aulus Gellius, lib. 12. *Quam diutinum puerperium, & quam laborioſi nixus fuiſſent.*

Nixus, ſidus cœleſte, quod Jul. Firmicus *Ingeniculum* vocat. Cicer. in Arateis. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur. *Nixus* autem non eſt proprium nomen ſideris cœleſtis, ſed participium à verbo *nitor* ; quanquam cum *genu* junctus pro *Engonaſi* uſurpatur. Ovid. Met. 8.

Qui medius Nixique genu eſt, Anguemque tenentis.

Manilius, lib. 5.

Nixa genu ſpecies, & Graio nomine dicta
Engonaſi. ———

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. Carm. 4. Od. 6.

Rite creſcentem face Noctilucam.

Ubi fortaſſe expreſſit epitheton Νυκτιλαμπῆ, quod ante eum uſurparat Simonides, ut intelligere licet ex quibuſdam ejus verſibus, qui reperiuntur apud Dionyſium Halicarnaſſeum περὶ συνθέσ. ὀνομ. ſub finem.

Nocturnus, noctis Deus. Plaut. in Amphitryone :

Credo ego hâc noctu Nocturnum obdormiviſſe ebrium.

id eſt Veſperum, quem pro *Lucifero* ſumpſit. Neque turbet aliquem quod ſtatim *Veſperuginis* mentio fiat à Soſiâ : hæc enim decore confunduntur in ſervo. Douza. Hieronymus adverſus Vigilantium : *Liberè proclamabis te eſſe aut Mercurium, propter nummorum cupiditatem, aut Nocturnum, juxta Plauti Amphitryonem, quo dormiente, in Alcumenæ adulterio duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Herculei naſceretur.* Papinius :

Roſcida jam novies cœlo dimiſerat aſtra
Lucifer & totidem Luna prævenerat ignes
Mutato Nocturnus equo.

Dicebatur quoque Noctifer. Catullus :

Jamdudum Oetæus oſtendit Noctiferi ignes.

Nodinus, Deus, quem D. Auguſtinus, lib. de C. D. ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Romanis, putantibus Proſerpinam præpoſitam germinantibus, & proſerpentibus : geniculis vero nodiſque culmorum Deum Nodinum : involucris autem illis folliculorum Deam Volutinam : cum folliculi pateſcant, quo exeat ſpica, Patelenam : cum ſegetes novis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam Deam, quia hoſtire & hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificat. Floram quoque adjicit & Lactucinam & Maturam, quæ florentibus, lactantibuſque ac matureſcentibus præſint frumentis. Arnobio, lib. 4.

Nodutus, dicitur Deus qui ad nodos perducit res ſatas. Arnobius, lib. 4. Ibi Meurſius legit *Nodutus* ; aitque ſic legi debere apud Aug. de C. D. lib. 4. cap. 8. ubi *Nodotus* legitur.

Noe, Latinè *ceſſatio*, vel *requies*. Unde Heſychius : Νῶε, ἀνάπαυσις, (ideoque ridiculè Suidas Νῶε ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ νῶ, τὸ κολυμβῶ, ſcilicet quòd in arcâ incluſus, in mediis aquis natarit) fil. Lamech, vir Deo gratus, cui, cum homines ejus temporis perdere vellet, juſſit, ut navem, ſive arcam fabricaret, cujus beneficio ab aquis cum familiâ tutus, cæteris ſubmerſis, hominum genus reſtituit. Sulp. Severus, lib 1. *Ex quo Noe natus, juſtitiâ egregius, & præ cæteris mortalibus, Domino carus acceptuſque.* Et poſteà, *Quâ tempeſtate cùm jam humanum genus abundaret, Angeli, quibus ſedes cælum erat, ſpecioſarum formâ Virginum capti, illicitas cupiditates appetiverunt : ac naturæ ſuæ, originiſque degeneres, relictis ſuperioribus, quorum incolæ erant, matrimoniis ſe mortalibus miſcuerunt ; ex quorum coitu Gigantes editi eſſe dicuntur. Quibus rebus offenſus Deus, maximeque malitiâ hominum, quæ ultra modum proceſſerat, delere penitus humanum genus decreverat. Sed Noe virum juſtum, vitâ innocens deſtinata exemit ſententia.* Joſeph. Ant. lib. 1. cap. 4. Πολλοὶ γὰρ ἄγγελοι θεοῦ γυναιξὶ συμμιγέντες, ὑβριστὰς ἐγέννησαν παῖδας, καὶ παντὸς ὑπερόπτας καλοῦ διὰ τὴν ἐπὶ τῇ δυνάμει πεποίθησιν. Ὅμοια τοῖς ὑπὸ γιγάντων τετολμῆσθαι λεγομένοις ὑφ' Ἑλλήνων καὶ οὗτοι δράσαι παραδίδονται. Ὁ Νῶχος δὲ τοῖς ὑπ' αὐτῶν πραττομένοις δυσχεραίνων, καὶ ἀηδῶς ἔχων, ἔπειθεν ἐπὶ τὸ κρεῖττον τὴν διάνοιαν, καὶ τὰς πράξεις μεταφέρειν. Ὁρῶν δὲ οὐκ ἐνδιδόντας, ἀλλ' ἰσχυρῶς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῶν κακῶν κεκρατημένους, δείσας καὶ μὴ φονεύσωσιν αὐτὸν μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ τῶν τούτοις συνοικούντων, ἐξεχώρησε τῆς γῆς. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦτον μὲν τῆς δικαιοσύνης ἠγάπησεν. Noam Saturnum veterum fuiſſe fuſe probat Bochartus Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 1.

Nomius, dictus eſt Apollo ἀπὸ τοῦ νέμειν à *paſcen*do, qu. *paſtor*, quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur ; ſive, ut alii volunt, quod olim juxta Amphryſum, Theſſaliæ flu. divinitate, ob interfectos Cyclopas, ſpoliatus Admeti regis armenta pavit. Callimachus :

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν. ———

Nona, una ex Parcis. Gellius, 3. 16. Latini *Nonam*, *Decimam*, & *Mortam*, Parcas dixere.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnoſus, hiſtoriam edidit, qua legationem ſuam complexus eſt ad Æthiopas & Homeritas, ac Saracenos, aliaſque Orientis gentes. Eo ex opere Excerpta quædam habemus apud Phot. Tmem. 111. ubi & Juſtiniani tempore vixiſſe ait, aliaque quædam de eo & parente ejus Abrahamo & avo item refert. Voſſ. Dicitur etiam *Nonnus*.

Nonius, quidam, à pugna Pharſalica fugientem Pompeium hortabatur ad bene ſperandum, ſeptem adhuc aquilas ſupereſſe dictitans. Cui Cic. *Rectè*, inquit, *ſi nobis cum graculis bellum eſſet*.

Nonius Actianus, crebris delationibus apud Neronem famoſus, ſub initio Principatus Veſpaſiani, in Senatu eo crimine poſtulatus. Tac. Hiſt. 4. 41.

Nonnus, Edeſſenus Epiſcopus. Niceph. lib. 24. cap. 30. Martyrologium Romanum 2 Decembris : *Edeſſæ S. Nonni epiſcopi, cujus precibus Pelagia pœnitens ad Chriſtum converſa eſt.*

Nonnus, Abbas de Narrationibus Græcorum extat Scodriaci in bibliotheca Regis Hiſpaniarum ; ut apud Poſſevinum legas in Appendice Apparatûs Sacri p. 22.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, Theodoſii temporibus floruit, cujus Paraphraſin, & Dionyſiaca habemus. Agathiâ eſſe antiquiorem certum eſt, cum hic ejus meminerit, vixit vero Agathias ſub Juſtiniano. Chryſoſtomo eſſe juniorem inde colligit Voſſius, quòd uſque adeo veſtigiis ejus in Joanne interpretando inſiſtere amet. Præterea id dictio indicat Sophiſtica, qualis ſeculo quinto fuit ac deinceps : uti ex Heliodoro Syneſio, & aliis liquet. Ac ſimiles ex poetis Quintus, Tryphiodorus, alii. Suidas. Νόννος Πανοπολίτης ἐξ Αἰγύπτου λογιώτατος, ὃς καὶ τὸν παρθένον Θεολόγον μετέφρασε δι' ἐπῶν.

Εἰς Νόρτιν ἄδυλον.
Νόρτ☉ ἐγώ. Παῖς μ' ἀπὸ πόλις ἐν Θαλία ῥ
Ἐγγὺ φοινίκοισι γονὰς ἥμισυ Γιγάντων.

Nortia, i. e. *Fortuna* Tuſcis: Meminit Livius, lib. 7. Juvenal. Sat.

——Idem populus ſi Nortia Tuſco
Faviſſet.—— ——

Ubi vulgò *Nurſcia*. Capella lib. 1. *Quam alii Sortem aſſerunt, Nemeſinque nonnulli, Tycheuque quamplures, aut Nortiam.* Alii *Nurtia* legunt.

Novendium, ſeu *Novendiale*, ſacrificium funebre, quod fiebat nono die poſt mortem alicujus. Horatius:

Nec in ſepulcris pauperum prudens anus
Novendiales diſſipare pulveres.

Inde *Novendialis cœna* Tacito An. 6. Plinius *Novendiale convivium* vocat. 20. 11. *In Novendiali convivio magnos gemitus edebant, & atroces contra Deos.* Apuleius Met. 9. *Jamque nono die completis ſolemnibus, familiam ſuppellectilemque & omnia jumenta ad hæreditariam deduxit auctionem.* Græci τὰ ἔννατα vocant.

Novenſiles. Dii à Sabinis Romam deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de L. L. Sunt qui Novenſiles Deos appellatos putent, *Herculem, Vestam, Salutem, Fortunam*, &c. quòd noviſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi *nuper*, aut *noviſſimè ſalientes*, h. e. in numerum Deorum aſcendentes. Liv. lib. 8. in Decii pro legionibus devotione. Alii, quod veriſimilius videtur, numina peregrina ſic appellata fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani Deos omnes urbium ſuperatarum, partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare; ac ne aliquis Deorum multitudine, aut ignorantiâ præteriretur, brevitatis & compendii causâ uno pariter nomine cunctos *Novenſiles* invocabant. Arnobius, lib. 3. contra Gentes. Vide Voſſ. in *Novem*.

Numa Pompilius ex Curibus Sabinorum urbe ortus, ſecundus rex Romanorum juſtitiâ & pietate inſignis, qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatoſque longâ militiâ animos ad pacis artem traduceret, ad Deorum cultum animum adjecit, primumque ad infimum Argiletum Jani templum condidit, quod apertum, bellum; clauſum pacem indicaret. Dein Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creavit. Salios item 12. Marti aſſignavit; Virgines Veſtales ſacravit. Pontificem maximum primus declaravit, dies faſtos, nefaſtoſque condidit; annum in duodecim menſes diviſit. Quæ omnia, quò majore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulavit ſibi cum Egeriâ Nymphâ nocturnos congreſſus eſſe, ejuſque ſe monitu, quæ acceptiſſima Diis eſſent, ſacra inſtituere. Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus——
Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Poſtremò ubi maximâ cum reverentiâ & ſuorum, & finitimorum quadraginta annos regnaſſet, diem obiit. Liv. Plut. &c. *Numa* autem à [illegible] *num, dormitavit*, quia non tam bellicoſus fuit hic rex, quam Romulus; ſed potius ſacrificulus, ac tranquillitatis amans: ideo fortaſſe populus bellicoſus à dormitatione nomen impoſuit, inquit Flacius Illyricus. *At ego potius* (inquit Simplonius) *Dormitatorem dictum fuiſſe putarim, quia ſe dormire dixit; quia ſe monem Dei ſic citare ſolebat, dixit Deus*, &c. Virg. Æn. 6.

——Noſco crines, incanaque menta
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundabit, Curibus parvis, & paupere terrâ
Miſſus in imperium magnum.

Regis hujus elogium, ut Romanos omittam ſcriptores, hoc extat apud Dionem Chryſoſtomum Oratione 25. Νεμᾶς δὲ τὸ Ῥώμην παραλαβὼν μικρὰν, καὶ ἄδοξον, ἔτι δὲ ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ ἀπεστερημένην, καὶ πονηρὰς ἀρχὰς τοὺς ἐνοικοῦντας, ἔτι δὲ τοὺς περιχώρους πᾶσιν ἐχθροὺς, καὶ πολεμίους, καὶ ἀγρίους, καὶ ἐπικινδύνως ζῶντας. τὸ Ῥωμαίων χαλεπωτάτην γλῶν, αὐτοὺς βεβαίως ἔχειν ἐποίησε, καὶ φίλους εἶναι τοῖς ἀστυγείτοσι, καὶ νόμους, καὶ θεοὺς καὶ πολιτείαν κατέστησε, καὶ πάσης αὐτὸς ὑπῆρξε τῆς λεγομένης ὕστερον εὐδαιμονίας. Horatius Carm. lib. 1. Od. 12.

Romulum poſt hos prius an quietis
Pompili regnum memorem?

Mart. lib. 12.

Pacifici Latiâ reddit ab urbe Numæ.

Ovidio *munificus, intentus & juſtus* dicitur. Lucano autem *ſacrificus*. De libris ejus vide Aug. de C. D 7. 34. 35.

Numenius Apameenſis Syrus, Pythagoricus, & Platonicus, ἀνὴρ ἐπιφανὴς juxta Euſeb. Præp lib 11. Cronii, celebris illius Platonici familiaris, juxta Porphyrium lib de antro Nymph. in Odyſſ. Libros ejus περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως laudat Euſeb Præp. lib. 14. Edidit præterea τὰ περὶ Πλάτωνα ἀπόῤῥητα, unde fragmentum adfert idem Euſeb. Præp lib. 13. Scripſit etiam περὶ τἀγαθοῦ aliquot libros, quorum primo Judæorum mentionem facit, teſte Euſebio, eumque citat Origenes, lib. 1. contra Celſum Ex ejus περὶ ψυχῆς libro quædam adducit Theodoretus Serm. 4. Vide Heſychium Mil. in Nup. Ejus Plotinus inventa & dogmata ſibi tribuere à maledicis quibuſdam dictus eſt, quo plagii crimine, ut liberaretur, Amelius librum ſcripſit de differentiâ doctrinæ Plotini & Numenii Vixit poſt Chriſtum natum, teſte Theodoreto Θεραπευτ. β. ubi Plotinum, Plutarchum, & Numenium, cum poſt Chriſtum natum vixerint, multa Chriſtianæ Theologiæ myſteria ſuis libris inſeruiſſe dicit. Diverſus ab hoc eſt *Numenius* ille Pyrrhonius, Pyrrhonis auditor apud Laert. lib. 9. Alius quoque eſt *Numenius* Heracleota, cujus ἁλιευτικὸν laudat Athen. 7. 7. *Numenium* quendam rhetora ſub Adriano floruiſſe docet Suidas. Apollonii ad *Numenium* ſententiam laudat Stobæus Serm. 123. Conſolat. *Numenii* cujuſdam filium memorat Hippocrates 1. Prorrh. apud Galenum Comment 11. Sect. 50.

Numeria, Dea numerandi.

Numerianus, Rom. Imp. cum Caro & Carino.

Numitor, fil. Procæ Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſumque fil. ejus interfecit, filiamque ejus Rheam Sylviam Virginem Veſtalem legit, ut ſub ſpecie honoris perpetuâ virginitate ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida facta eſſet, ipſam quidem in Tiberis ripâ vivam defodit, pueros autem in fluvio mergi juſſit, quos cum in ſicco deſtitutos Fauſtulus inveniſſet, Accæ Laurentiæ uxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt, regnumque avo ſuo Numitori reſtituere. Plutarchus.

Nundina, Romanorum Dea, à *nono die* naſcentium dicta, qui & *luſtricus* dicitur, quo infantes luſtrabantur Macrob. Sat. 1. *Luſtricus dies olim appellabatur, quo pueri luſtrabantur, & nomen accipiebant.* Suetonius in Claudio: *Ejuſdem futuræ infelicitatis ſignum evidens die luſtrico extitit.*

Nyctelius, vocatus fuit Bacchus, quod ſacra ejus noctu fiebant, νὺξ enim *nox* eſt, & τελέω *perficio*, & *ſacra peragere* etiam ſignificat, unde τελεταὶ pro myſteriis. Anthol. lib 3.

Νυκτέλιον, Νύσιον, Νεβριδόπεπλον Νεβριδοπεπλον.

Hinc *latex Nyctelius* pro vino apud Sen. in Œdipo. Bacchi ſacra noctu fieri ſolita paſſim perhibent Poetæ. Virg. Geo. 4.

Inter ſacra Deum, nocturnaque orgia Bacchi.

Et alibi Æn. 4.

——Qualis commotis excita ſacris
Thyas ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. Art. Amatoriæ:

Nycteliumque patrem, nocturnaque ſacra precare.

Dionyſ. Periegetes:

——Ἔνθα γυναῖκες
Ὀργιάζουσι τελεῖν κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
Στειψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις
Ἐννύχιαι.——

Oppianus 1. Cyneget. νυκτερὰ ὄργια vocat, i. e. *nocturna ſacra*.

Nycteus, Neptuni fil. ex Celene Atlantis filiâ, quem ex Amaltheâ Cretenſi nymphâ Antiopam & Nyctimenen ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, operâ nutricis cum eo concubuiſſe dicitur. Tandem vero re cognitâ, cum pater eam occidere vellet, Minervæ miſeratione in noctuam converſa eſt. Item *Nycteus* Antiopæ pater. Prop 3. 15.

Teſtis erit Dirce tam vero crimine ſæva
Nycteos Antiopen accubuiſſe Lyco.

Et lib. 4. el. 4.

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos.——

Nyctimene, de quâ ſupra in *Nycteus*. Ovid. Met. lib. 2.

An quæ per totam res eſt notiſſima Lesbon,
Non audita tibi eſt patrium temeraſſe cubile
Nyctimenen? avis illa quidem: ſed conſcia culpæ
Conſpectum lucemque fugit, tenebriſque pudorem
Celat; & à cunctis expellitur æthere toto.

Nymphæ, aquarum Deæ, quaſi *Lympharum* numina, ut quidam volunt. Oceani filias fuiſſe teſtatur Orpheus Hymno in honorem earundem conſecrato:

Νύμφαι θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι.

Virgilius eas fluviorum matres eſſe putavit; Æn. 8.

Nymphæ Laurentes, Nymphæ, genus amnibus unde eſt.

Has autem non ſolùm communi nomine appellavit, Orpheus in illo Hymno, ſed etiam *Hamadryadas*, cum inquiat,

Κοῦραι Ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες.

Id ſanè effectum eſt, quia Nympharum aliæ ſunt creditæ cœleſtes, aliæ terreſtres, aliæ fluviales, aliæ marinæ, aliæ ſtagnorum præſides, quam diviſionem fecit Mneſimachus Phaleſites. Et Homerus de quadam varietate harum ita mem. Hymno in Venerem.

Ἢ τις Νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἢ Νυμφῶν, αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.

Terreſtres Nymphæ putatæ ſunt a nonnullis Cererem & Bacchum educâſſe. Cœleſtes Nymphæ credebantur eſſe animæ ſphærarum, quas etiam *Muſas* vocarunt, ac vires quæ inde ad nos venirent. Terreſtrium aliæ ſylvis præerant, ut *Dryades*, aliæ montibus, ut *Oreades*; aliæ ſingulis arboribus, ut *Hamadryades*, aliæ paſcuis & floribus, ut *Napeæ*. Fluviorum præſides *Naiades* dicebantur; ſtagnorum & lacuum *Limnades*. Quas vero fontibus præeſſe putarunt antiqui *Ephydriades* appellarunt. Hermocreon:

Νύμφαι Ἐφυδριάδες, τὰς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Εἵσατο κρηναίων ἀντιάσας ὑδάτων.
Χαίρετε, καὶ στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα
Τόνδε δόμον, καθαροῦ πιμπλάμεναι πόματος.

Aliæ marinæ putabantur, ut *Nereides*. Quod vero loca nonnulla Diis vanis forent conſecrata, & quâ de cauſâ id fieret, teſtatur Dion Halicarn lib. 1. hoc pacto. Ὄρη μὲν καὶ νάπας Πανὶ, λειμῶνας δὲ καὶ τεθηλότα χωρία Νύμφαις, ἀκτὰς δὲ καὶ νήσους πελαγίοις δαίμοσι. Τῶν δὲ ἄλλων, οἷς ἑκάστῳ τι θεῷ καὶ δαίμονι οἰκεῖον. Pauſanias in Phocicis quandam ex Nymphis *Lilæam* nominat, Cephiſi filiam, atque alibi de Nomiâ indigenâ Arcadum mentionem facit, atque, Nymphas non eſſe quidem omnino ſempiternas, ſed innumerabilem penè annorum numerum vivere, idque ex antiquorum poetarum ſententiâ. Afflabantur vates non minus Nympharum, quam cæterorum Deorum numine, quare Pauſanias in Meſſeniacis refert, nonnullos earum numine afflatos civitatum ruinas prædixiſſe. Lac autem & oleum eis offerebatur, cum ſacra fierent. Theocritus in *Viatoribus*:

Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

Conſueverunt quoque capras illis immolare. Idem ibidem:

Τὸ κισσύβιόν μοι ἔδωκε τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔθυσα
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα ——.

His etiam mel offerri ſolitum quidam putarunt, quia floribus delectarentur, è quibus mel conficitur: & quorum opinione Virgilius illas flores colligentes inducit:

—— Tibi lilia plenis
Ecce ferunt Nymphæ calathis, tibi candida Nais
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Alii id contigiſſe maluerunt, quod illæ Ariſtæum, quem putantur educaſſe, mellis & olei conficiendi viam docuerint. Offerebatur & vinum, ut Apollinis reſponſum declaravit apud Euſebium Nat. Comes.

Nymphis, Heracleotes, hiſtoricus, qui res geſtas ab Alexandro libb. 24. compoſuit; item de Heracleâ libb. 13. uſque ad everſionem tyrannorum, & ad 3. Ptolemæum. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 16.

Nymphodorus, Amphipolites, de Aſiaticorum legibus & ritibus libros compoſuit. Clem. Alex 1. Stromat. Item *Nymphodorus* Syracuſius, *in Aſiæ Periplo* citatur ab Athenæo libb. 6. 7. & 13. Vide Voſſ Hiſt. Gr. pag. 393. & 394.

O A

OAnes, Græcè Ὠάννης, animal biceps, cætera piſcis, è cujus caudâ adnaſcebantur pedes humanis ſimiles. Vox ei humana; ex mari autem Erythræo emerſum Babyloniam perveniſſe aiunt, occidente vero Sole in mare rediiſſe; ab eo homines omnifarias artes, literas, agriculturam, ædium ſacrationes, architecturam, & leges politicas didiciſſe, nec non quicquid ad vitam civilem pertinere poſſit, hiſtoriamque portentoſiſſimam de Belo & Omarca; quam ex Polyhiſtore, Beroſi exſcriptore, diſcas licet apud Euſebium. Simulacrum autem ejus uſque ad Beroſi tempora, i. e. ad initia Græcæ monarchiæ ſervatum. Fuſiùs autem ex eodem Beroſo narrat Apollodorus, Oannes quatuor, Annedotos dictos, ſeculorum viciſſitudine è Rubro item mari comparuiſſe, quorum quiſque ſemihomo, & ſemipiſcis. Horum ſecundi meminit Abydenus, & ἡμιδαίμονος figuram ei tribuit. Vix alibi de his mentio fit: verum ab Helladio Beſantinoo in Chreſtomathiâ Oannem deſignatum eſſe merito ſuſpiceris. Tradit is hominem quendam nomine Ὠὴν è Rubro mari aſcendiſſe, capite, manibus, pedibuſque humanis; cætera membra piſcem præ ſe tuliſſe: literas autem & aſtrorum ſcientiam oſtendiſſe; quæ omnia ſunt ipſiſſima pene Beroſi de Oanne hiſtoria. Unde depravatum *Oannes* in Ὠὴν nomen ſentit magnus Scaliger à compendioſâ librariorum ſcriptione. Vide Seldenum de Diis Syris lib 2. cap. 3.

Occaſio, à Poetis Dea fingitur rerum gerendarum opportunitati præſidens. Hujus ſimulacrum ita pingebatur, ut pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quâdam velociſſimâ ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento, Occaſionis brevitatem & inconſtantiam denotare voluerunt, quæ, niſi cum primùm ſe offerat, arripiatur, ſtatim è manibus elabitur, nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De effigie ejus Auſonius Epigrammate 12.

Oceanus, Cœli & Veſtæ fil. maris Deus, maritus Tethyos, fluviorum, fontiumque omnium pater; ſic dictus ab Ὠκὺς quod eſt *velox*, quod præter Servium teſtatur Solinus cap. 36. his verbis. *Nam* Ὠκεανὸς, inquit, *quem Græci ſic nominant à celeritate*, &c. Agathemeres lib 1. Ὠκεανὸς δὲ (dictus eſt ſcilicet) διὰ τὸ ὠκέως ἀνύειν κύκλῳ τὴν γῆν. Aliter Suidas, Ὠκεανὸς, παρὰ τὸ κίω, ἤζω. Phœnices autem in navigationibus ſuis per mare illud vaſtiſſimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt חוג *Og* ſuâ linguâ vocavere, i. e. *mare ambiens*. Unde Græcis nata vox Ὠγὴν, quod Oceani fuit priſcum nomen. Heſychius. Ὠγὴν, Ὠκεανός. Sic in Alexandrâ Lycophronis:

Γραῖαν ξυνεύνου Ὠγένου Τιτανίδα.

Et Pherecydes Syrus, apud Clem Alex Strom. 6. Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει Γῆν καὶ Ὠγηνὸν, καὶ τὰ Ὠγηνοῦ δώματα, i. e. Oceani. Sane חוג in Scriptura verbum Geographicum eſt. Eſaiæ 40 22. *Qui ſedet ſuper* חוג *Og circulum terræ.* Proverb. 8. 27. *Cum conſtitueret* חוג *Og circulum ſuper faciem abyſſi.* Vide Job 26. 10. Porro *Oceanum* veteres rerum omnium patrem vocarunt, quia cuncta ex humiditate conſtare ſuſpicabantur. Id quod etiam Metaphyſ. 1. annotatum ab Ariſtotele, & Thaletis reſpicit ſententiam, qui principium rerum fecit aquam. Hinc forte & Orphei illud:

Νηδὺς μὲν σφίσιν ἐστὶ καλοῦ πρέσβυς ἀπείρων.

Homerus quidem diſertè canit Iliad 4.

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Et Iliad 21 ad nominis etymon veluti alludens:

Ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι.

Eâdemque de cauſâ Ποσειδῶνα φυτάλμιον vocat Apollonius. Obſervatu dignum hoc loco, Maris Atlantici nomen olim multo latius acceptum, quam nunc accipi ſolet. Legimus enim in Somn. Scipionis, omnem terram, quæ colitur a nobis, Atlantico mari circumfundi. Et Strabo ſcribit Indiam deſinere in mare Orientale, & in Auſtrinum, Atlantici partem. Sanè Suidas omnia maris navigabilia *Atlantica* vocari ſcribit. Et Ariſtoteles libro de Mundo, modo ejus ſit, Τὸ δὲ πέλαγος τὸ ἔξω, ὃ ὀνομάζουσιν Ἀτλαντικὸν καλοῦσι, καὶ ὁ Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς. Herodotus quoque tantum duo univerſi maris nomina novit, cum *Atlanticum* mare & *Rubrum*, tum quod Græci navigant, dictum poſtea *Mediterraneum*, unum eſſe, & idem ſcribit, *Caſpium* vero eſſe alterum. Quo ſenſu forte Zoſimus Rhenum ſe in Atlanticum mare exonerare tradit, quod hodie *Germanicum* vocatur. Sic enim ille lib 3. p. m. 706 Τοῦ Ῥήνου περὶ τὰς ἐσχατιὰς τῆς Γερμανίας εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἐκδιδόντος. *Oceanus* autem interdum ponitur pro *Aere* unde Veteres Critici Heſiodi illud

—— Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην

interpretati primo omnium videntur ἐν τῷ ἀέρι; poſtea vero vocem Ὠκεανὸς ita ſumpſerunt, tanquam per ſe τὸν ἀέρα deſignaret. Unde Heſychius, Ὠκεανὸς, ἀὴρ, θάλασσα. Idem Ὠκεανοῖο πόρον, τὸν ἀέρα εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσι. Atque hinc Heroas ſuos, qui περὶ Ὠκεανὸν conſtituuntur, *Aere in lætis campis* conſtituit Maro. At Græci interpretes magno ſe ἁμαρτήματι traduxerunt, cum περὶ Ὠκεανὸν verterunt κατὰ τὸν Ὠκεανὸν, quod & reliqui ſecuti ſunt. Melius multo & prudentius Silius Italicus *ultra Oceanum* reddidit. Sic enim ille lib. 13.

Verum ultra Oceanum ſacro contermina fonti
Lethæos latices, & ſacra oblivia potat.

Vide Heinſium ad Heſiod. pag 63.

Ocellus Lucanus, antiquus Philoſophus, ſcripſit librum de univerſi naturâ, cujus textum è Græco in Latinum tranſtulit, collatiſque (ut ait ipſe) multis exemplaribus etiam MSS. emendavit, Paraphraſi, & commentario illuſtravit Car. Emmanuel Vizzanius, A. D. 1646.

Ochus,

Ochus, rex Perſarum, qui avaritiæ notâ adeo laboravit, ut urbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impertiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, ut quo primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent. De *Ocho* Perſarum rege Juſtinus, lib. 10. *Hæreditas regni Ocho tradita, qui timens parem conjurationem, regiam, cognatorum cæde, & ſtrage principum replet, nulla non ſanguinis, non ſexus, non ætatis miſericordiâ permotus.* Ab Eunucho Bagoâ veneno necatus eſt, teſte Diodoro Sic. lib. 17. Cujus cadaver ab interfectore felibus objectum eſt, & oſſa quædam ipſius, exprobrandæ crudelitatis causâ, in manubria gladiorum ſunt converſa. Ælian. ποικίλ. 6. 8.

Ocnus, Tyberis & Mantus filiæ Tireſiæ vatis filius. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe adverſus Turnum Virg. teſtatur Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Idem hunc *Bianora* vocat Eclog. 9. teſte Servio. Vide *Bianor*.

Ocnus, nomen cujuſdam apud Inferos, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem, aſtante aſellâ; quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderit. Inde proverbium, *Ocnus funiculum torquet*: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliquâ operam collocant, tum in eos præcipuè quadrat, qui cum nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores; quod domi habeant aſellam, h. e. uxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit. Propertius 4. 3.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternuſque tuam paſcat aſella famam.

Vide Plin. cap. 11. lib. 35. Quia autem ſummæ erat pigritiæ non abigere aſellum, ideo Ariſtoteles hunc Ocnum ait mutatum in Erodii genus omnium pigerrimum, ut poſt Politianum, qui jam hunc verſum illuſtrarat, notat Turnebus, lib 8. cap. 1. Fabulam illam refert Pauſan. in Phocicis, & interpretatur. Meminit Schol. Ariſtoph. in Ranis, & Diodorus, lib. 2. Quærit autem Eraſmus in Chiliadibus quare ὁ σχοινοπλόκος Ὄκνος dicendus ſit potius quam aſinus, qui fune paſcitur. Nam, inquit, aſinus ipſe potius piger eſt quàm ὁ σχοινοπλόκος. Atqui verba ipſa quæ adducit ex Plutarcho (ſunt autem ea lib. περὶ εὐθυμίας) ſolvunt dubium, cum dicat ὅτι ὁ σχοινοπλόκος παρίησι τὸν σχοῖνον καταφαγεῖν, & ſenex ille ſinat ab aſino funem depaſci, neque abigat.

Ocriſia, Tulli regis Rom. mater. Ovid. Faſt. 6.

Namque pater Tulli Vulcanus, Ocriſia mater.

Ubi tamen *Ocreſia* legendum ait N. Heinſius, quia Plutarcho, Ὀκρησία dicitur, Ὀκρισίαν autem ſemper vocat Halic. Dionyſius. Apud Feſtum in voce *Nothum Ocliſia* perperam dicitur.

Octavia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratiâ propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quam equeſtri familiâ ortum ſe ſcribit, vetere, ac locuplete, & in quâ primus ſenator ejus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat Reſtionem è pago Turino, & avum argentarium. Cic. in ep. quâdam eum nepotem argentarii & filium adſtipulatoris vocat. Utcunque tamen conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnâque laude Macedoniam provinciam adminiſtraſſe, idque ex ipſius M. Tullii teſtimonio, ubi ad Qu. fratrem ſcribens hortatur eum ut promerendis ſociis vicinum ſuum Octavium imitetur.

Octavia, Octavii Cæſaris ſoror, Antonii Triumviri uxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

Octavia, Cl. Cæſaris fil. Neronis uxor, ab eo interfecta, teſte Suetonio, cum prius in Pandatariam inſ. relegata eſſet. Tragicus tamen ille qui *Octaviam* ſcripſit, in Ægyptum relegare videtur. Sic enim ille:

——*Date vela fretis*
Ventiſque, petat puppis rector
Tandem Phariæ littora terræ.

Niſi ſi hoc vult, Alexandrinâ duntaxat navi avectam Octaviam. Alias repoſuerim ego:

Pandatariæ littora terræ.

Lipſ. ad Tac. An. 14.

Octavius Avitus, & Petilius Fauſtinus furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina ſurriperentur, ut ait Servius.

Octavius, Hiſtoricus antiquus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 714.

Ocypete, una Harpyiarum, *à celeri volatu* nomen habens. Sorores habuit Aello & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas fertur incoluiſſe.

Ocyroe, Nympha, Chironis Centauri & Chariclûs Nymphæ filia, ita dicta *à celeriter fluendo*, quòd in rapidi fluminis ripis nata eſſet. Hanc poetæ fabulantur fuiſſe fatidicam, eandemque in equam tandem converſam. Ovid Met. 2.

Ecce venit rutilis humero projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam Nympha Caici
Fluminis in rapidi ripis enixa vocavit
Ocyroen.——

Odoacer, Herulorum rex, An. Dom. 476. Danubium transgreſſus in Italiam Veronam pervenit, & perſecutus Oreſten Gothum, qui Momyllum fil. ſuum Auguſtum creaverat, Ticinum includit, & urbem tandem capit, & militibus diripiendam præbet, & die viceſimo tertio Auguſti proclamatur Rex Italiæ. Inde Ravennam in poteſtatem accipit; tandem Romam proficiſcitur & Momyllum Auguſtulum, qui præ metu imperio ſe abdicaverat, in Lucullanum Campaniæ caſtrum in exilium ejicit, atque ita finis factus eſt Imperio Occidentali; quod ſteterat poſt victum Pompeium, incipiendo à Julio Cæſare an. 522. Deinde à Theodorico Gotho, Amali filio, bello petitus, variâ fortunâ uſus Ravennæ includitur, & poſt longam obſidionem & obſeſſis, & obſidentibus defatigatis pace factâ à Theodorico ad convivium vocatus trucidatur, A. D. 429.

Oeagrus, Orphei pater, teſte ipſo in fine Argonauticorum, modo ſint ipſius.

——Ἔνθα δὲ μήτηρ
Γείνατό μ' ἐν λέκτροις μεγαλήτορι Οἰάγρῳ.

Apollonius Argon. lib. 1.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, ὅν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται εὐνηθεῖσα,
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.

Vide ſis illic Scholiaſten. Plato in Convivio: Ὀρφέα τὸν Οἰάγρου. Hinc *Oeagrius*. Virgil. Georg. 4.

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Ubi Servius ait Oeagrum Orphei patrem fuiſſe fluvium, à quo Hebrus naſcitur, & ideo Hebrum dictum Oeagrium.

Oedipus, Laii Thebanorum regis & Jocaſtæ fil. ἀπὸ τοῦ οἰδήματος τῶν ποδῶν. h. e, *à tumore pedum*, ut Euripidi placet. Seneca Tragœdus:

Forata ferro geſſeras veſtigia
Tumore nactus nomen, ac vitio pedum.

Hunc pater, cum ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, ut à filio occideretur, paſtori necandum tradidit; qui miſericordiâ commotus, cum invitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium detrectare auderet, perforatis gladio plantis, vimineque trajecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, ut ita inediâ moreretur. Cæterum cum Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum ſervavit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à quâ, veluti puer cœlitus miſſus, filii loco educatus eſt, & à pedibus ex vulnere tumentibus Οἰδίπους appellatus. Grandior deinde natus factus, cum ſe non Polybi filium audiſſet, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo, accepit ſe in Phocide patrem inventurum. Quò cum veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum incognitum interemit. Poſtremo, tanquam oraculo luſus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam, problematibus ſolutis (unde Terentii illud, *Davus ſum non Oedipus*, cujus Plautus quoque meminit in Pœnulo) cum occidiſſet, Thebas intravit, & quoniam Polybi filius credebatur, Jocaſtam matrem inſciens uxorem duxit, & ex eâ 4. filios genuit. Poſtea vero cum ſe matrem ſibi conjugio copulaſſe, patremque occidiſſe cognoviſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia circumduxit, & ſe occidere volentem prohibuit. Alii dicunt, quod repudiatâ matre Aſtymeduſam duxit uxorem, Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Fabulam hujus habes apud Sophoclem, & Senecam in Oedipo, & Euripidem in Phœniſſis. Hinc *Oedipodionius*. Ovid. Met. 15.

Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa, Theſtii filiâ, Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis poſtea uxorem. Hic, cum Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum præteriiſſet, Dea

——*Oeneos ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum,——

uti loquitur Ovid. Met. 8. qui reg. univerſam latiſſimè vaſtavit, donec Meleager, collecto juventutis flore eum interfecit. Hinc *Oenides*, & *Oeneius*.

Oeniſteria, Athenienſium ſacra, quæ peragebantur ab ephebis pubeſcentibus, antequam lanuginem, comamque tonderent; Herculi vero uni certam menſuram offerebant. Horum mem. Heſychius, & Jul. Pollux.

Oeno, una fuit ex filiabus Anii & Dorippes, quibus id impertiverat Dionyſius, ut quicquid attigiſſent, in triticum ſtatim, aut vinum, aut oleum verteretur. Unde dictæ *Oenotropæ*, quaſi in novas formas omnia vertentes. Cæl. Rhod. 7. 15. Vide *Anius*.

Oenomaus, Martis fil. Elidis & Piſæ rex, Hippodamiæ pater; qui cum ex oraculo ſe à genero interfectum iri didiciſſet, & filia tamen à multis procis ob formæ præſtantiam ambiretur; curule certamen procis propoſuit, eâ lege, ut filia victori in matrimonium cederet, victus mortem ſubiret (unde *Piſæique tori legem* dixit Nemeſianus) Tredecim igitur victis & occiſis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, ut axes infirmos & fragiles curruï ſubjungeret. Quo facto Oenomaus unà cum curru corruit, membriſque omnibus è ruinâ colliſis, jamque morti vicinus, Pelopem precatus eſt, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum Myrtilus pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope contumelioſius exigeret, ab eo in mare præcipitatus eſt; eoque modo & puellâ & regno potitus Pelops, totam Cherſoneſum de ſuo nomine Peloponneſum appellavit. Vide Hyginum. Statius Theb. 1.

——— Illic Mavortius axis Oenomai.

Apollonius Argonaut. lib. 1.

> Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες,
> Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε τινάσσων
> Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
> Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους,
> Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
> Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
> Πῖπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήια νῶτα δαΐξαι.

Hiſtoriam alludunt pleriquе omnes Poetarum, vel deſcribunt; Recenſet integram Hyginus, cap 84. Vide quæ ad Sidonium Jo. Savaronius, & ad alios notant alii. Meminit & ultimus ferè Romanorum vatum Corippus, certe Latinitatem poſtremus ferens, lib. 1.

> *Oenomaum referam primas junxiſſe quadrigas,*
> *Et currus armaſſe novos, Pelopemque ſecundum*
> *In ſcelum veniſſe necem.*

Oenomaus, Cynicus Gadarenſis, Porphyrio paulo ſuperior. Scripſit περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον φιλοσοφίας, teſte Suida, in Οἰνόμαος. Item περὶ Κυνισμοῦ, περὶ Κράτητος, καὶ Διογένους, καὶ τῶν λοιπῶν, teſte eodem Suida, ubi ſupra. Meminit ejus Theodoretus Θεραπευτ. Serm. 6. & 10. ubi ipſe & Diogenianus de oraculorum mendaciis ſcripſiſſe dicuntur.

Oenone, nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus circa Idam Phrygiæ pecus ſervaret. Hæc fatidica fuiſſe fertur, Paridique in Græciam naviganti prædixiſſe futurum, ut inde patriæ incendium ſecum referret. Extat epiſtola ejus ad Paridem inter Ovidianas, quâ illum ad ſui amorem revocare conatur. Author eſt Dictys Cretenſis ἐν ἐφημερίδι πολέμου, Paridis interempti cadaver ad Oenonem fuiſſe relatum, ut ab illa ſepulturæ mandaretur: illam vero priſtini amoris recordatione ad primum ſtatim cadaveris conſpectum mortuam concidiſſe, eodemque cum illo funere ſepultam fuiſſe. Ovid. de Rem. Am.

> *Et Paris Oenonen ſummos tenuiſſet in annos,*
> *Si non Oebaliâ pellice læſa fores.*

Idem:

> *Pegaſis Oenone Phrygiis celeberrima nymphis.*

Vide Parthenium Eroticôn cap. 4.

Og, rex Baſan. Num. 21 Gigas immenſæ magnitudinis, à Joſue devictus & interfectus. Lat. *ſubcinericius panis*, aut *ſubſannatio*, vel Syriacè *detentus*, aut *impeditus*. Vide Voſſium de Idolol. lib. 1. cap. 26. & Dickinſonum Delph. Phœnic. cap. 2.

Ogmius, Hercules a Gallis ſic dictus. Lucianus. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ. *Ogmion*, i. e. עגמין *agemion*, Barbaros & peregrinos ita nominant, inquit Bochartus Nempe, vel ex Phœnice Hercules, vel ex Africâ, aut Gadibus, ad Gallos ſe contulerat. Atque id ipſum ejus pictura referebat. Quippe pingebatur Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες. Vide Cæl Rhod. 6. 7

Ogyges. Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit circiter mille & quingentos annos ante Romam conditam. Sub hoc rege fuit diluvium magnum, teſte Aug in lib. de C. D. non illud quidem Maximum, quod Noæ temporibus contigiſſe ſacræ literæ teſtantur; ſed tamen majus eo, quod Deucalionis ſeculo bonam terræ partem inundavit. Dicebatur autem & *Ogygus*, & ex Athenienſium regibus primus omnium fuiſſe fertur. Euſeb Chron lib 1. Πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις (βασιλεὺς) μνημονεύεται Ὤγυγος. Etymologici Auctor. Ὤγυγος ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων. Erat vero Neptuni fil. & Aliſtræ. Iſacius Tzetzes ad Lycophronem Ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλίστρας. Stephanus filium Termeræ dicit. Ὠγυγία λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας. Scholiaſtes Apollonii ex Corinnâ filium Bœotii tradit, lib 3. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶπεν. Thebæ ab hoc rege & conditore, uti ſupra diximus, *Ogygiæ* cognominabantur. Pauſan. in Bœotic. Γῆν δὲ τὴν Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσι τοὺς Ἕκτηνας, βασιλέα δὲ εἶναι τῶν Ἑκτήνων ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον, καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἐπίκλησις ἐς τὰς Θήβας ἐστιν, Ὠγυγίας. Immo Bœotia univerſa *Ogygia* dicta, teſte Strabone lib. 9. Ἡνίκα τὴν Βοιωτίαν ᾤκησεν, καλουμένης τότε Ὠγυγίας. Quin & Thebarum urbis porta quædam *Ogygia* appellabatur. Pauſanias ubi ſupra, Thebarum portas recenſens. Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλας, ὀνομάζουσιν Ὠγυγίας. *Præter eas portas, eſt quæ Ogygia nominatur.* Lutatius ad Statii Theb. 7. *Una Thebanum porta ex ſeptem Ogygia nuncupatur.* Tum antiqua quoque cuncta etiam *Ogygia* dicta. Heſychius. Ὠγύγια, ἀρχαῖα. Item Ὠγύγιον, παλαιόν, ἀρχαῖον. Ita Etymologus, Suidas, Euſtathius: Ita Nicander in Theriacis Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται. Ubi Scholiaſtes, Ὠγύγιος ἀπὸ Ὠγύγου τινός, ὅς ἐστιν ἀρχαῖος, καὶ παλαιός. Philo Judæus de ſacrificiis Abelis & Caini. Πλάσμασι, καὶ Ὠγυγίοις ἐντρεφόμενος δόξαις, *Antiquis & vetuſtis opinionibus innutritis.* Atque uti ab antiquitate ejus vetera quæcunque *Ogygia* appellabant; ita quoque à potentiæ illo tempore magnitudine magna omnia. Suidas. Ὠγύγιον, ἀρχαῖον, παλαιόν, ἢ ὑπερμέγεθες. Atq; ſic interpretatur apud Heſiodum in Theogon. Jo. Meurſius, cui hanc notam debeo:

> Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθηκαν θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
> Ὠγύγιον. ———

Ac pro magno utitur quoque eâ voce Philo lib *Quod Deus ſit immutabilis.* Ἀστείους μὲν λόγους, ἐπαινετὰς δὲ πράξεις ὠγύγιος εὐήθεια παρέρχεσθαι. i. e. *Sermones quidem civiles, ac laudabiles actiones præterire, ingens vecordia eſt.* Et Ὠγύγιον ἄνθρωπον Heliodorus *hominem ſtaturæ ingentis* appellavit. Porro ab *Ogyge* etiam Attica dicta *Ogygia*. Stephanus in Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς Χρονικοῖς. Etiam Ægyptus, Bœotia, & Lycia. Videatur idem Stephanus in Αἴγυπτος, Βοιωτία, & Ὠγυγία. Hujus tempore Minerva conſpecta fuit ad lacum Tritonidem. Aug de C. D. 18. 8. *Minerva vero longe his antiquior. Nam temporibus Ogygi ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuiſſe ætate.* Euſebius in Chron. Can. Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ, τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρθένος ὤφθη περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην, Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὀνομασθεῖσα. Hic condidit Eleuſinem, aliaſque urbes quaſdam. Africanus apud Euſeb. Præp. Ev. lib. 10. Ἀπὸ τῆς πεντηκοστῆς καὶ πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Ὤγυγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσῖνα. Pauſanias de conditore urbis verbum nullum faciens, nominatam eſſe dicit ab Eleuſine; quem Mercurii & Dairæ, cum nonnulli filium dicerent, alii rurſum Ogygi commemorabant. Locus iſte eſt in Atticis, ubi in Eleuſiniis agit: Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας, Ὠκεανοῦ θυγατρός. Τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα, Ὤγυγον πατέρα. Hujus temporibus Moſen extitiſſe tradunt. Juſtinus Martyr Orat. ad Gentiles. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ὠγύγου τε καὶ Ἰνάχου, οὓς καὶ γηγενεῖς τινὲς τῶν παρ' ὑμῖν ἐκάλεσαν γεγονέναι, Μωϋσέως μέμνηνται, ὡς ἡγεμόνος τε καὶ ἄρχοντος τοῦ τῶν Ἰουδαίων γένους. Idem tradit Africanus apud Euſeb Chron. lib. 1. & de Præp. Evangel. lib 10. aliique auctores Veruntamen alii poſteriorem eum volunt. Sub hoc, uti ſupra innuimus, accidit diluvium apud auctores πολυθρύλλητον. Tatianus contra Gentes. Μνημονεύεται παρ' Ἀθηναίοις Ὤγυγος, ἐφ' οὗ κατακλυσμὸς ὁ πρῶτος. Meminit item ejus Nonnus Dionyſ. lib. 3.

> Πρῶτος γὰρ κελάδοντος ἐπεσφράγισε νεαπῖο
> Ὤγυγος, ἠλιβάτοιο δι' ὕδατος αἰθέρα τέμνων,
> Χθὼν ὅτε κεύθετο πᾶσα κατάῤῥυτος.

Ex hoc diluvio ſoſpitem eum evaſiſſe, diſcimus ex Africano apud Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Φαμὲν τοίνυν ἐκ τοῦ δὲ τοῦ συγγράμματος Ὤγυγον, ὃς τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γέγονεν ἐπώνυμος, πολλῶν διασωθέντων διασωθείς, κατὰ τὴν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ λαοῦ μετὰ Μωσέως ἔξοδον γεγονέναι. Quanquam periiſſe ipſum hoc diluvio, a Cedreno memoretur, his verbis. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωυσέως γέγονέ τις ἀνὴρ μέγας, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰδοε, ὃς, αὐτόχθων ὤν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἔτη τεσσαράκοντα δύο. Ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Ὤγυγος, ἐπ' αὐτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ μόνῃ, αὐτός τε ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. Uxor Ogygi Thebe fuit, Jovis filia, ex Jodamâ Titanis. Lycus in opere *de Thebis* apud Iſacium Tzetzem com. in Lycophronem. Ζεὺς μιγεὶς Ἰοδάμᾳ τῇ Τιθωνοῦ, τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ

Ὠγυγία

Ὠγυγὶη ἡ Θήβη. Filios ejus duos invenio; unum Cadmum, alterumque Eleuſinem. Cadmus memoratur Suidæ. Ὠγύγια κακὰ, ἐπὶ τῶν ἀχλαρῶν, ἐπεὶ συνέβη Κάδμον, τὸν Ὠγύγου, διὰ τὰς θυγατέρας, κακοῖς περιπεσεῖν. De Eleuſine Pauſanias ubi ſupra. Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ᾽ οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν· οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι τὸν Δαείρας, Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα, Ὤγυγον εἶναι πατέρα. Filias plures habuiſſe, & in his Alalcomeniam, animadverto apud Pauſaniam in Bœoticis. Οἱ δὲ, εἶναι καὶ τὴν Ἀλαλκομενίαν τῶν Ὠγύγου θυγατέρων, φασίν. Etiam Aulidem ille indicat, à qua Aulis, urbs Bœotiæ, nuncupata, in Bœoticis iiſdem; Καὶ ὀλίγον ἀπ᾽ αὐτοῦ προελθόντι ἐστὶν Αὐλίς. Ὀνομασθῆναι δὲ ἀπὸ τῆς Ὠγύγου θυγατρὸς φασὶν αὐτήν. Quin tres erant; hæ quas dixi, Aulis, & Alalcomenia, tertiaque Thelxinia, atque omnes Πραξιδίκαι nuncupatæ. Vide *Praxidice*.

Oileus, Locrorum rex, pater Ajacis, quem Οἰλῆος ταχὺν υἱὸν vocat Homerus. Virg. Æn. 1.

Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.

Olenus, vir quidam, qui Lethæam duxit uxorem eximiâ pulchritudine, adeoque ſuperbam, ut ſe Deabus præferret. Illæ autem cum de eâ ſupplicium ſumere vellent, Olenus in ſe culpam uxoris transferre volens, una cum illâ in lapidem converſus eſt. Ovid Met. lib. 10.

Quique in ſe traxit crimen, voluitque videri
Olenus eſſe nocens: tuque ô confiſa figurâ
Infelix Lethæa tuâ, junctiſſima quondam
Corpora, nunc lapides, quos humida ſuſtinet Ida.

Ab *Olenus* eſt adject. *Olenius*, ut *Olenia Capra*, quam ſic dictam volunt, quòd apud urb. Bœotiæ *Olenum* nutrita fuerit, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ* ſive *Oleni* Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ᾽ ὑποφῆται.

Ubi Scholiaſtes: Ὠλενίην λέγεται, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὠλένης τοῦ ἡνιόχου, ἢ ὡς ἄλλοι, Ὠλένου θυγατέρα. Ovid. Faſt. lib. 5,

Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Olybrius, Conſul Rom. cum Probino, A. U. C. 1148. Claudianus in Prob. & Olyb. Coſſ.

——*Veteris quis facta Probini*
Neſciat, aut nimias laudes ignoret Olybri?

Olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Jovis, circa Olympiam Eleæ reg. urbem; à quâ & nomen habent. Hercules enim Augeâ Elidis rege ſuperato, ejuſque ſtabulo repurgato, in campis Olympiæ vicinis, juxta Alpheum flu. ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoque anno, vel, ut Lycophronis interpres aſſerit, quinquageſimo menſe, celebraretur: idque eo conſilio, ut in illo certamine, Græciæ juventus ſeſe pentathlo, ſeu quinquertio exerceret, *cæſtibus* ſcilicet *curſu, ſaltu, diſco*, & *palæſtrâ*: atque velut meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini, quinto die finis imponebatur, & victor, qui *Olympionices* vocabatur, & qualem eſſe, uti Cic. pro L. Flacco refert, apud Græcos judicabatur prope eſſe majus & glorioſius, quam Romæ triumphaſſe; oleaſtro, vel, ut Ariſtoteli placet, oleâ, quæ Philoſtephanos dicitur, coronabatur; tantumque honoris ei habebatur, ut non per portas urbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reveheretur. Hinc *Olympiacus*. Virgil. Geo. 3.

Si quis Olympiacæ miratus præmia palmæ,
Paſcit equos. ——

Item *Olympicus*. Horat. Carm. 1. 1.

Sunt quos curriculo pulverem Olympicum
Collegiſſe juvat. ——

Lucianus in Harmonide τῶν μεγάλων Ὀλυμπίων meminit, ubi τὰ μεγάλα non περίαλλα, ſed eò quòd in pluribus locis Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit *Olympia magna* ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquiſſima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in totâ Hellade, ſed etiam Italiâ, Siciliâ, Aſiâ, Ægypto, Syriâ, Cyrenaicâ, concurrentibus ad ſpectaculum & athletas & quadrigas eò mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta; quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad Orat. περὶ παραπρεσβείας his verbis. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ᾽ ἐννέα, ὥς φασιν, ἡμέρας ἰσαρίθμους τῶν Μουσῶν. Eodem nomine erant etiam Athenis, uti docet Pindari Scholiaſtes ad Olymp 7. ad hæc verba Κεραμαῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: Ἐπεὶ δ᾽ ἂν ἐστι Παναθήναια, ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de quâ Joſ. Scaliger lib. de Emend. Temp. 5. pag 476. Olympia etiam poſt Panathenæa recenſet, & Heſychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt *Olympia magna* ea, quæ Piſæ committebantur. Originem Olympiorum lege apud Pauſan. lib. 5. Honorem ejus quod attinet, Pind. Od. 1. Olymp. ait hoc certamen excedere inter reliqua, non aliter atque inter Elementa aqua excellit, inter opes aurum, Sol inter ſidera: additque nihil ſe excellentius cantaturum, Μηδ᾽ Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν. Olympionicarum vero quatuor præmia fuere, quæ Ludovicus de La Cerda recenſet ad prædictum Virgilii locum. Primò Corona ex Oleaſtro. Archias, qui unico verſu præmia certaminum quatuor ita incluſit:

Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς,

Ubi κότινος Olympicos ludos reſpicit, & *Oleaſter* ſig. Ariſtophanes in Pluto, præcedente mentione Olympici certaminis, ita ait.

Τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας στεφανοῦν κοτίνῳ στεφάνῳ.

Philo in lib ὅτι πᾶς σπουδαῖος ἐλεύθερος. Τοῖς κοτίνων, καὶ σελίνων εὐτελεῖς ἀγωνιστὰς ἀναδεῖ. Nazianzenus loquens cum S. Cypriano Orat. 18. Τοῦτό σοι καὶ τῶν λόγων γέρας, καὶ τῆς ἀθλήσεως, ὁ κότινος Ὀλυμπικός. Ubi malè Latinus Interpres vertit *Olivam Olympicam*. Oppianus Κυνηγετικῶν quarto.

—— Πολλοῖσιν ἐρεψάμενος κοτίνοισι,

Dio quoque Chryſoſtomus Orat 27. nominans 4. illa præmia, unum eorum ponit κότινον. Stat. 6. Thebaidos.

Hunc primus Alcides Pelopis certavit honorem,
Pulvereumque ferâ crinem detorſit olivâ.

Circumfertur & Græcus verſiculus;

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρειν ἀγριέλαιον.

Plinius in promptu eſt lib. 15. cap. 4. & lib. 16. cap. 44. Quædam etiam ad hanc rem obſervat ex Themiſtio Junius, lib. 4. cap. 21. Secundò, Corona ex oleâ. Virgilius Geor. 2

Ipſe caput tonſæ foliis ornatus olivæ
Dona feram. ——

Eurip. apud Plut. in Alcib. Olympionicen infert δὶς στεφθέντα ἐλαίᾳ. Pind. Od. 4. Olymp. Pſaumidem Olympici certaminis victorem ἐλαίᾳ στεφανωθέντα Πισάτιδι. Vide Cal. Rhod. lib. 12. cap. 19. Cui adjunge Artemidorum, lib. 4. cap. 54. qui de Olympiis loquens utrumque nominat ἐλαίαν, & κότινον. Tertiò, Corona ex auro. Ideoque Pindarus Olympian vocat, μητέρα χρυσοστεφάνων ἀέθλων. Quartò ferebant non ſolum coronas in capite, ſed palmam in manu. Vitruvius, lib 9. *Athletæ, qui Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea viciſſent, Græcorum majores ita magnos honores inſtituerunt, uti non modo in conventu ſtantes cum palmâ & coronâ ferant laudes, ſed etiam cum revertantur in ſuas civitates cum victoriâ, triumphantes quadrigis in mœnia & in patrias invehantur, è reque publicâ perpetuâ vitâ conſtitutis vectigalibus fruantur.* Seneca in Agamemnone:

Cape hoc decorum ludicri certaminis
Inſigne frontis, lævâ victricem tenens
Frondem, virenti protegat ramo caput,
Et iſta donum palma Piſæi Jovis
Velamen eadem præſtet, atque omen tibi.

Hæc tantum inveni, ſi quis alia, his adjungat. Nam verba illa in Prologo Agathiæ, ὡς γὰρ οἶμαι κοτίνῳ γε ἔτυχε, καὶ σελίνῳ οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ἐν τοῖς κορυφαῖς ἀναπεδοῦντο. Hæc verba, inquam novum præmium non faciunt, etiamſi apium nominetur; Nam apium præmium fuit tantum Nemeorum, ſed ex dignitate Olympicorum natum, ut trium etiam reliquorum ludorum certatores *Olympionicæ* dicerentur, & ſenſu iſto capiendus Agathias. Ulpianus in Demoſth. Orat. contra Leptin inſinuat præmium aliud, Ὧν μὲν γὰρ τῶν ἀγώνων εἰσὶ στεφανῖται, οἱ δὲ ἀργυρῖται. Sed non liquidum, an Olympicorum eſſet pecunia, & credibile non fuiſſe. Nam apud Herod lib. 8. Tigranes laudat Græcos, quod in Olympicis darent præmium, στέφανον, ἀλλ᾽ οὐ χρήματα, De la Cerda.

Olympias, ſpatium quinque ſeu quatuor potius annorum. Vide Scalig. lib 2. Auſon Lection. cap. 23. & lib. de Emend. Temp. Seneca in Hercule Inſano. v. 839.

Quantus Eleum coit ad Tonantem,
Quinta cum Sacrum revocavit æſtas.

Ubi Farnabius, *Quarto quidem expleto anno, quinto ineunte; neque enim Olympias, aut luſtrum quinque abſolutos annos complectitur.* Ibi etiam pro *coit* alii *ruit* malunt. Sane Ovid. 1. de Art. Am.

Sic ruit ad celebres cultiſſima fœmina ludos.

Cenſorinus de die Nat. cap. 18. *Sed horum omnium Πενταετηρίδας maximè notandis temporibus Græci obſervant.*

id

id eſt, quaternum annorum circuitus, quas vocant Olympiadas. Hoc eſſe verum ſpatium Olympiadis, videre eſt apud Dionyſ. Halicarn lib. 1 Rom. Ant. pag 61. Nam centum viginti annos, triginta Olympiadas facere, diſertè memorat. Vide Africanum citatum ab Euſebio, lib. x. Præp. Evang. pag. 286. D. Cyrillum Catech. 12. quique illum locum in ſua collectanea retulit, Suidam in Ὀλυμπιάς. Iſidor. lib. 5. cap. 37. Solin. cap. 1. Quia vero hoc temporis ſpatium etiam πενταετηρὶς dicitur, ideo Poetæ pro ſolido quinquennio accepere. Ovid. Pont. 4. 6.

In Scythiâ nobis quinquennis Olympias acta eſt,
Jam tempus luſtri tranſit in alterius.

Olympias, Alexandri M. mater. Plutarchus.

Olympiodorus, vir quidam qui docuit Epaminondam tibiis canere. Item hiſtoricus, qui hiſtoriarum condidit libros 22. atque incepit ab Honorii Conſulatu ſeptimo, & Theodoſii ſecundo, h. e. An. Dom. 407. deſiit vero ubi Valentinianus, Placidæ & Conſtantii fil. factus eſt Imp. Rom. h. e anno 425. Dicavit hiſtoriam ſuam Theodoſio minori, Arcadii filio. Stylo uſus eſt commentariis non hiſtoriæ, convenienti; quod nec ipſe neſcivit, ut qui libros ſuos Ὕλην, ſive ſylvam, hiſtoriæque materiam inſcribat: uti Latini ſolent Commentarios. Auctor Photius; apud quem etiam Excerpta admodum luculenta ex commentariis illis habemus. Voſſius. *Olympiodorus* ſcripſit in Threnos, & Eccleſiaſten, itemque in Meteora Ariſtotelis, & Hypotheſes in librum Job. Diverſus eſt *Olympiodorus* ille ὁ Ἀθηναίων προστάτης, qui de Diogene Cynico nonnihil tradidit, teſte Laertio, lib. 6. Fuit & *Olympiodorus* Alexidis apud eundem Laert. in Platone. Item *Olympiodorus* tibicen, magiſter Epaminondæ fuit, teſte Ariſtoxeno apud Athen. lib. 4. Denique medicus quidam apud Plin. lib. 1. 12.

Olympius Nemeſianus, qui, teſte Vopiſco in vitâ Cæſarum, ſcripſit Halieutica, Cynegetica, &c.

Olympius præſul, natione Hiſpanus, inter Chriſtianos ſcriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum adverſus eos, qui naturæ non arbitrio vitam referunt. Item unus ex Italiæ Exarchis.

Olympus, hiſtoricus, cujus ætatem ſatis indicat, quòd fuit medicus Cleopatræ, Julii prius, poſt Antonii, amaſiæ, de quo Plut. in Anton.

Omphale, regina Lydiæ, cui Hercules propter amorem ſervivit, multiſque ab eâ muneribus eſt donatus, quod ad Sangarim flu. ſerpentem multos homines interficientem interemiſſet. Hæc, ut tradit Donatus in Terentium, ipſum Herculem ſibi ſervientem etiam ad lanificium compulit, cum ipſa calathum & colum, cultuſque fœmineos, ſagittis & clavâ, leoniſque tegmine mutaſſet. Terentius in Eunucho.

Qui minus quam Hercules ſervivit Omphalæ.

Propertius, lib. 3. eleg. 11.

Omphale in tantum formæ proceſſit honorem,
Lydia Gygæo tincta puella lacu,
Ut qui pacato ſtatuiſſet in orbe columnas,
Tam durâ traheret mollia penſa manu.

Ovid. in Faſt. ubi de Omphale:

Cultibus Alciden induit illa ſuis.

Tertullianus, lib. de Pallio: *Turpius adhuc libido virum cultu transfiguravit, quam aliqua materna formido; tametſi adoratur à vobis, qui erubeſcendus eſt Scytaloſagittipelliger ille qui totam epitheti ſui ſortem cum muliebri cultu compenſavit.* Idem Ovidius:

Dat tenues tunicas Gætulo murice tinctas.

Has ἁβρὰς χίτωνας vocavit Diotimus Poeta vetus, traditque ab eâdem in templo Dianæ conſecratas in hoc Epigrammate, neſcio an adhuc edito:

Χαῖρέ μοι ἁβρὰ χίτωνες τῆς Ὀμφάλης ποτὲ Λυδῆ
Λυσαμένη φιλότητι ἐλθεῖν ἐς Ἡρακλῆος·
Ὄλβιος ἤδη χίτωσι, καὶ ὡς τότε καὶ πάλιν ὡς ναὸν
Χρύσεον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

Seneca in Hippolyto:

Natus Alcmenâ poſuit pharetram,
Et minax vaſti ſpolium leonis;
Paſſus aptari digitis ſmaragdos,
Et dari legem rudibus capillis:
Crura diſtincta religavit auro,
Luteo plantas cohibente ſocco.
Et manu, clavam modo quâ gerebat,
Fila deduxit properante fuſo.
Vidit Perſis, ditiſque ferax
Lydia regni, dejecta feri
Terga leonis; humeriſque quibus
Sederat alti regia cœli,
Tenuem Tyrio ſtamine pallam.

Vide Athen. lib. 6. Plut. in Theſeo. Ovid. 2. de Art. Am. & in epiſt. Dejaniræ. Apollodor. lib. 2. Meminit & Pauſan. in Atticis. Non omittendus eſt Palæphatus ubi de *Omphale*. Λέγεται ὡς λατρεύοι Ἡρακλῆς ταύτῃ, ὁ δὲ λόγος μάταιος. Ἐξὸν γὰρ κρατήσαντας καὶ τὴν ὑπαρχὴν αὐτῆς διοικεῖν. Ἐγένετο τοίνυν δὲ τι. Ὀμφάλη ἦν Ἰαρδάνου θυγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως, αὕτη ἀκούουσα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεπέμψατο ἐρῶν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς ἀπικόμενος ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς, γίνεται δ' ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομέδοντα, ὑπήκοος δὲ αὐτῷ ὅπου ὅτι προσέταττεν ἡ Ὀμφάλη, οἱ δὲ ἰδόντες ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτῇ.

Oneſicritus, in Alexandri comitatu fuit, qui ab eo ad Indiæ ſophiſtas miſſus erat: atque ex iis etiam collocutus eſt cum Calano, nobili philoſopho; qui poſtea in Perſiam uſque Alexandrum eſt ſecutus, ac ſpectantibus Macedonibus & Perſis ſpontaneo ultimum diem vivicomburio clauſit. Auctor Strabo, lib 15. quo res Indicas perſequitur. Meminere *Oneſicriti* præter Strabonem, qui multa imprimis ex eo refert, etiam Plut. in Alex. (ubi & legas, fuiſſe philoſophum ex Diogenis Cynici contubernio) Agellius, lib. 9. cap. 4. & Qu. Curtius, lib 9. Adhæc ita Lucianus de longævis; Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας. Item Ælianus lib. 16. de An. cap. 30. ubi vocatur Ὀνησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεύς. Mentionem quoque ejus idem Ælianus facit lib. 17. ejuſdem operis, cap. 6. Item Jo. Tzetzes Chil. 3. Hiſt. 113. Et qui antiquâ magis fide eſt, Arrianus lib 6. ubi hæc legas: Τῆς δὲ αὐτοῦ νεὼς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ἐν τῷ ξυγγραφῇ, ἥντινα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ξυνέγραψε, καὶ τοῦτο ἐψεύσατο, ναύαρχον ἑαυτὸν εἶναι γράψας, κυβερνήτην ὄντα. Sed non in eo ſolum fefellit, nam in multis ejus fides ſuſpecta fuit. Neque tamen vulgaris navis gubernator fuit, ſed regiæ, quod ipſe agnoſcit Arrianus lib. 7. ubi vocatur κυβερνήτης τῆς νεὼς τῆς βασιλικῆς. De ſtylo ejus ita cenſet Suidas, Xenophontem ſibi imitandum propoſuiſſe, ſed elegantiam ejus aſſequi minime potuiſſe. Fuit item medicus.

Oneſimus, Cyprius, ſeu Spartiata, tempore Conſtantini M. ſcripſit de Rhetoricâ, de ſtatuum differentiâ, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas. Item Philemonis ſervus.

Onomacritus, ſortilegus Athenienſis, Muſæi ſocius, ab Hipparcho Athenis expulſus. Herod in Polyhymn. *Onomacritum*, Athenienſium vatem, Clem. Alex. ait vixiſſe circa Olympiadem 50. Sed veriſimilius eſt, eum ſcripſiſſe 60. Nam addit claruiſſe tempore principatûs Piſiſtratidarum. Atqui Piſiſtratus, qui ter tyrannidem invaſit, primo eam obtinuit Olymp. 51, an. 1. obiit autem Olymp. 63. an ult. Hujus Onomacriti poemata ſunt ea quæ Orphei dicebantur; Item χρησμοί, ſive reſponſa, quæ Muſæo adſcribebantur. Vide Voſſ. Poet. Gr. p 23.

Opalia, dies feſtus, Opi Deæ dicatus. Erant autem Opalia poſt Saturnalia, vel eodem die, quia Opem Saturni conjugem eſſe crediderunt.

Opertanei, Dii quidam ſic dicti. Mar. Capella lib. 1. *In primâ cœli regione ſedes habere memorantur poſt Jovem, Dii Conſentes, Penates, Salus, ac Lares, Janus, Favores, Opertanei, Nocturniſque.* Meminit Plinius ſacrorum Opertaneorum.

Ophion, vir, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus eſt, quem Saturnus fugavit. Apollon. Argon. lib. 1. de Orpheo canente.

Ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο,
Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο.

Item Gigantis nomen apud Claud. 3. de raptu Proſ. Denique unus ex Cadmi ſociis, qui è dentibus ſerpentinis nati fuerunt, unde & nomen traxit. Ὄφις enim Græcè *ſerpens* dicitur. Ovid. Met. lib. 3.

Quinque ſuperſtitibus; quorum fuit unus Echion,
In ſua jecit humi monitu Tritonidis arma.

Ophiuchus, ſidus cœleſte, ſtellis 16 conſtans quod Poetæ Latini verbum verbo reddentes *Anguitenentem* appellarunt. Qui Aſtronomicum Poeticum conſcripſerunt, Herculem eſſe putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Junone immiſſos manibus præfocavit. Alii Æſculapium eſſe volunt. Cic. 2. de N. D. *Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον *nomine Graii:*
Hic preſſu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipſe manet religatus corpore torto:
Namque virum medium ſerpens ſub pectore cingit.

Ovid Met. lib. 8.

Qui medius Nixique genu eſt Anguemque tenentis.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno fil. Imperator ab exercitu ſalutatus poſt mortem Caracallæ; annum, aut non multo diutius in imperio fuit; ab exercitu enim uterque interfectus eſt.

Oppia,

Oppia, una ex Veſtalibus, quæ convicta ſtupri, viva defoſſa eſt. Hæc enim talium pœnâ memoratur. Juvenalis.

—— Cum quo nuper vittata jacebat
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Oppianus, poeta eximius, Ageſilai & Zenodotæ filius, ex Anazarbo, ſive (ut Suidæ placet) Coryco, Ciliciæ civitate. Scripſit Ἁλιευτικὰ & Κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quæ Antonino Caracallæ obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maximâ commendatione. Hujus poemata cum apud Imperatorem recitata eſſent, donatus eſt in ſingulos verſus aureo ſtatere, ut viginti millia aureorum pro omnibus acceperit. Suidas. Vixit annis 30 & ſæviente in civitate Anazarbi paulo poſt peſte obiit parentes relinquens ſuperſtites. Cives autem eum ſepelierunt, & ſumptuoſam ſtatuam illi erexerunt cum hoc epigrammate:

Ὀππιανὸς κλέος εἶλον ἀοιδῶν, ἀλλά με μοῖρα
Βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος, χρυσεῖς τ' Ἀΐδης με
Καὶ νέον ὄντα κατέσχεν, ἀοιδίης ὑποφήτην.
Εἰ δὲ πολύν με χρόνον ζῶον μίμνειν φθόνος αἰνὸς
Εἴασεν, οὐκ ἄν τις μοι ἴσον γέρας ἔλλαχε φωτῶν.
Oppianus vatum decus immortale fuiſſem,
Invida ni gelidum rapuiſſet Parca ſub Orcum
Me juvenem, placidæ clarum ſplendore Camænæ.
Ni livor longæ violaſſet tempora vitæ,
Non mihi laude parem quiſquam terra alma tuliſſet.

Ops, *opis*, filia Cœli ex Veſtâ, ſoror & conjux Saturni, quæ & *Rhea* & *Cybele*. *Ops* autem idcirco dicta putatur quòd terræ *ope* vita hominum ſuſtentetur. Cic. lib. 2. de N. D. *Terram Opem Latini idcirco nominant, quod opes omnes è terrâ.* Unde & Plutus in Theſinophoriis unà cum Cerere colitur. Ariſtoph. Reperitur apud Heſych. Ὦπις, unde noſtrum *Ops* ait Scaliger. Ab Ὦπις autem vel Ὦπιζω, ὀπίζω, *colere*, ut *Venerari* à *Venere*. Porro *Ops*, vel *Opis* pro Rheâ, ut ſupra diximus, Latinum eſt, pro Dianâ autem Græcum Ὦπις, & Οὖπις Doricè. Vetus Poeta apud Macrobium, lib. 5. cap. 22.

Ὑμνέω τ' ἀγλαὸν Ὦπιν βλητῆρ' ὀϊστῶν.

Callimachus Hymn.

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε.——

Meurſius. Tibullus 1. 4.

At qui non audit Muſas, & vendit amorem,
Idææ currus ille ſequatur Opis:
Et ter centenas erroribus expleat urbes,
Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.

Turrigeram vocat Ovidius Triſt. 2.

Ipſe quoque Auſonias Cæſar matreſque nuruſque
Carmina turrigeræ dicere juſſit Opi.

Optatus, libertus Cæſaris, præfectus claſſis ſub Tiberio Claudio Principe, ſcaros à mari uſque Carpathio petitos inter Oſtienſem & Campaniæ oram ſparſos diſſeminavit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inveniuntur. Plinius, 9. 7.

Optatus, Afer, Epiſcopus Milevitanus. Ejus extant de Schiſmate Donatiſtarum contra Parmenianum Donatiſtam libri ſeptem, cum Notis & Emendationibus Merici Caſauboni Canonici Cantuarienſis, Londini, A. D. 1631.

Optiletis, Minerva dicta eſt ab oculis quos ὀπτίλλους Dores appellant. Refert enim Plut. in Vitis, cum Lycurgus privatorum luxum ſuſtuliſſet, divitibuſque ob hoc factus eſſet inviſus, quendam inſolentem hominem Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteaque Lycurgum in ejus calamitatis memoriam templum ſtatuiſſe, quod *Optiletim* vocavit. Pauſaniæ communi Græcorum Dialecto Ὀφθαλμῖτις nuncupatur.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium Aram habuit. Plin. 2. 7. Lege *Orbona*. Arnobius. *Orbona Dea in cujus tutelâ erant orbati liberis parentes.*

Orbilius, Beneventanus Grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac *plagoſus* propterea ab Horatio dictus. Vixit prope ad centeſimum annum, amiſſâ jampridem memoriâ, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo Grammatico. Tranquillus.

Orchamus, Aſſyriorum Rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome conjuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea vivam defodit, quod cum Sole concubuiſſet. Domitius in Comment. in Ibin Ovidii, & Ovidius ipſe Met. 4. Lege *Orchamus*.

—— Leucothoe multarum oblivia fecit;
Gentis odoriferæ quam formoſiſſima partu
Edidit Eurynome, ſed poſtquam filia crevit
Quam mater cunctas, tam matrem filia vincit.
Rexit Achæmenias urbes pater Orchamus: iſque
Septimus à priſci numeratur origine Beli.

Et paulo poſt,

—— Ille ferox immanſuetuſque precantem,
Tendentemque manus ad lumina Solis, & Ille
Vim tulit invitæ, dicentem, defodit altâ
Crudus humo; tumulumque ſuper gravis addit arenæ.

C. *Orchius*, Trib. plebis, tertio ante anno quam Cato Cenſor fieret, legem tulit de Senatus ſententiâ, quæ dicta eſt *Orchia*, quâ præſcribebatur numerus convivarum. Macrob. Sat. 3.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρεος, quod *montem* ſig. Virgil. ubi de Dianâ:

—— Quam mille ſecutæ
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

Ovid. Met. lib. 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Calpurnius Eclog. 4.

Per juga ſiccato velox pede currit Oreas.

Oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius; cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſtho, qui patrem Agamemnonem interfecerat, matremque conſtupraverat, prævidens, ipſum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic 12. annos moratus cum pædagogo ſuo Argos rediit, ubi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, ut Oreſtis obitum nunciarent, intromiſſus ad Clytæmneſtram, eam cum Ægiſtho adultero, conſciâ Electra, in ultionem patris occidit. Deinde Pyrrhum quoque, Macarei ſacerdotis ope, in templo Apollinis interfecit, eo quod Hermionem, Menelai filiam, ſibi prius deſponſatam rapuiſſet. Propter quæ ſcelera furiis agitatus eſt, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Ἀπὸ τοῦ ὄρεος, i. e. *à monte* dictus eſt, vel ob magnam & monſtroſam corporis magnitudinem, quod ſeptem cubitos longitudine æquaſſe Herodotus & Solinus prodiderunt; vel, ut immanes ac feros ejus mores exprimerent, id quod Euſebius vult Præp. Evang. lib. 4. & ante Euſebium Plato. De furore ejus multa Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, Val. Flaccus, lib. 7. & alii authores. Virgilius:

—— Scenis agitatus Oreſtes.

Juv. Sat. 1:

Nec dum finitus Oreſtes.

ſcilicet fabula de Oreſte. Probus ſcribit diu illum hoc furore vexatum didiciſſe tandem ex reſponſo, non prius ſe liberaturum iri, quàm flumine eſſet ablutus, quod ſeptem fluminibus confunderetur; atque ita tandem in Rhegini agri flumine purgatum ad priſtinam mentem rediiſſe; cujus & Varro meminit Rerum Humanarum, lib. 10. Neronem etiam de Oreſte Tragœdiam cantaſſe, idque in ſcenâ, apud Suetonium legas. Hic *Oreſteus*, ut *Oreſtea Dea* apud Ovidium, & *fides Oreſtea* apud Claudianum. Vide *Pylades*, & *Iphigenia*.

Orgia, Bacchi ſacra, alio nomine *Bacchanalia*, *Dionyſiaca*, *Trieterica*, de nocte celebrari ſolita, omni poſthabito pudore, teſte Livio, in Thraciâ primum ab Orpheo inſtituta, à quo etiam *Orphica* dicta ſunt, Diodoro Siculo authore. Virgil. Geo. 4. ubi de Orpheo:

Inter ſacra Deum nocturnaque Orgia Bacchi.

Idem Æn. 4.

—— Qualis commotis excita ſacris
Thyas, ubi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 12. (ubi de Baccho agit)

—— Cui Thracius Orpheus
Orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo,

Statius 1. Achilleidos:

Lucus Agenorei ſublimis ad Orgia Bacchi
Stabat.——

Idem lib. 2.

—— Quid ſi Bacchea ferentes
Orgia, Palladias aut circumvideris aras?

Claudianus:

—— Dubitaſſent Orgia Bacchi
Cui furerent.——

Inde Heſychius: Ὀργιάζειν, τελεῖν Διονύσῳ. Catullus in Ariadnâ:

Pars obſcura cavis celebrabant Orgia ciſtis,
Orgia, quæ fruſtrà cupiunt audire profani.

Juvenal. Sat. 6.

Talia ſecretâ colebant Orgia tedâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Nomen traxerunt ἀπὸ τῆς ὀργῆς, i. e. *à furore* vel *irâ*, ut cenſet Euſeb. de Præp. Evang. Phurnutus, & alii, vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν i. e. *montibus*, quòd in montem Cithæronem ſacra illa ex Thraciâ primùm tranſtulerit Orpheus; vel ἀπὸ τῶν ὀργάδων, h. e. *conſecratis alicui Deo locis*. Vel ἀπὸ τοῦ εἴργειν, i. e. *arcendo*, quòd profani arceantur ſacris, id quòd Apollonii interpres

interpres lib. 1. etiam affirmat his verbis: Ὄργια. μυϛήρια ϖϱὸς τὸ εἴϱγειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Addit; ἢ τὰ ἐν ὀϱγάσι γινόμενα, ὀϱγάδας δὲ ἀμφούτους τόπους καλεῖ, καὶ ὑγϱούς. Poſſis etiam à ῥέζω deducere, cujus præteritum ἔοϱγα, ut ita dicantur quaſi ϑεῖα ἔοϱγα. Eſt & verbum Ὀϱγᾶν, idem Græcis quod ὀϱέγεσϑαι, h. e. appetere, quâ in ſignificatione uſus eſt quandoque Ariſtoteles in Problem. τμημ. δ'. Et Heſychius Ὀϱγῆ, ἐπιτηδείως ἐπιϑυμεῖ. Quid ſi quis inde auſpicium nominis deducere velit, cum conſtet omne eos turpitudinis genus exercuiſſe in iis ſacris. Hinc verbum Ὀϱγιάζειν, quod idem eſt cum ϑύειν, teſte Suidâ, & Ὀϱγεῶνας Bacchi ſacerdotes in ſpecie, & eorum cœnæ δεῖπνα Ὀϱγεωνικὰ Athenæo. Nam alias etiam aliorum ſacrorum antiſtites Ὀϱγεῶνας dictas invenio. Scribit enim Servius omnia apud Græcos ſacra *Orgia* ſignificaſſe, ſicut *ceremoniæ* apud Latinos; additq; propriè dicta *Orgia*, causâ turpitudinis à pop. Rom. fuiſſe antiquata. Facit quoque nobiſcum Strabo, lib. 10. *Plurimis Græcorum totum ceremoniale negotium, quod* Orgia *vocant, tum Bacchanale & Choricum, & ſacrorum myſteria Libero Patri attribuerunt.* Cæterum *Orgia* pro omnibus ceremoniis, uti diximus, capiuntur. Unde idem Strabo, *Cybelem præcipuo venerantur honore, ejus* Orgia *frequentantes.* Hinc Ὄϱγια πόϑων, i. e. *Amorum ſacra*, in Epigrammate. Dixit quoque Plato generaliter Ὀϱγιάζω ϑεόν, *ſacrificiis placo Deum.* Ita Μουσῶν Ὄϱγια, apud Ariſtoph. in Ranis. Hinc Prop. 3. 1.

> *Primus ego ingredior puro de fonte Sacerdos,*
> *Itala per Graios Orgia ferre Choros.*

Sic Stat. 5. Sil. Epitaph. in fil.

> ——— *Quæ veſtra ſorores*
> *Orgia Pieriæ, quas inceſtavimus aras?*

Oribaſius, Juliani Imp. familiaris, à quo & Quæſtor Conſtantinopolitanus factus eſt. Scripſit libros Medicinæ 72. ad Julianum, & eorum epitomen in libris 9. ad Euſtathium fil. de Regno, & de Affectibus. Suidas. Eunapius vero Sardinius in lib. Sophiſt. *Oribaſius*, inquit, *Pergamenus genere in eloquentiâ pariter & medicinâ profecit, Julianoque propterea, ut medicus fuit accerſitus; invidiâ deinde ſuccedentium Principum bonis privatus, ac in exilium ad Barbaros miſſus, animum Philoſophi ſemper in calamitate retinuit. Tantâ autem apud eas nationes gratiâ & opinione ob doctrinæ, & medicinæ experimenta perſeveravit, ut pro Deo penè coleretur.*

Origenes, author Eccleſiaſticus, cujus dogmata quædam damnata ſunt, cùm in varios errores incideret, quos Auguſtinus libro de Hæreticis commemorat. A quo *Origeniani* dicti, qui eum ſequuntur. Virilia ſibi amputavit, ne moleſtam ſibi Venerem experiretur. Imitatus Hierophantas, Athenienſium ſacerdotes, qui ſorbitione cicutæ ſe caſtrabant, quo caſtius in ſacerdotio viverent. Præceptores ejus erant Clemens Alex. & Ammonius. *Secundus Eccleſiæ magiſter poſt Apoſtolos* dicitur Hieronymo. Sex millia librorum ſcripſiſſe, author eſt Epiphanius Hæreſ. 4. Hexaplorum conditor fuit, qui cùm duabus poſuiſſet columellis ſacrum contextum, ſemel Hebraïs, atque iterum Græcis literis, duabus his columellis addidit quatuor, ſc. verſionem 70 Interp. Aquilæ, Symmachi, & Theodotionis, unde & *Hexapla* dicebantur. Parum probè de Origene ſenſit Theod. Beza. Sic enim ille, Epiſt. 29. *Eſt certe hic ſcriptor adeo omnibus modis impurus, ſive ita ipſe ſcripſit, ſive depravata poſtea fuerunt ejus ſcripta, ut nullam in Eccleſiâ authoritatem in rebus controverſis mereatur.* De Doctrinâ quoque ejus hæc breviter notavit Epiphanius; κακῶς δογματίσας τὰ πεϱὶ πίστεως, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν γϱαφῶν κακῶς ϑεμένος. *Adamantius* ob ſtudiorum & laborum tolerantiam dictus eſt. Obiit in ſummâ paupertate A. D. 255. Vide Suidam in Ὠϱιγένης. *Orus* autem nomen fuit regis Ægypti, imò apud Etymologum etiam Grammatici. Atque, ut ἀπὸ τοῦ Διὸς proprium eſt nomen Διογένης, quaſi *Jovigenam* dixeris, ſic ἀπὸ τοῦ Ὦϱος eſt Ὠϱιγένης, quaſi *Origenam* dicas. Aliud viſum Andreæ Schotto, ſuis in Origenem Obſervationibus, lib. 1. contra Celſum, ubi eum tradit ita vocari, qu. Ὀϱεσιγενῆ, h. e. *montigenam*, quemadmodum Aſcetæ quidam Chryſoſtomo Hom. 13. in Ep. ad Epheſ. οἱ ἐν τοῖς ὄϱεσι vocantur, & Laertio Heraclitus Epheſius dicitur ἐν τοῖς ὄϱεσι διαιτώμενος. Sed præterquam quod prima in Ὄϱος ſit correpta, in Ὠϱιγένης porrecta, hoc nihil ad Origenem Alexandriæ natum & educatum, ubi *Or*, ſeu *Orus* pro Numine colebatur, & ab eo quoque hominibus nomen id fuit, ut, quin inde *Origenes* appelletur, minime ſit dubitandum.

Origo, nuna, & meretrix. Horat. lib. 1. Sat. 2.

> ——— *Marſæus amator Originis.*

Orion, Poetis venator eſt, & ſatelles Dianæ, auditor Atlantis, qui doctrinam de cœleſtibus motibus, & ſtellis ex Libyâ in Græciam attulit. Nomen ejus quidam ab ὥϱα, quod ſig. differentias temporum anni, ver, æſtatem, &c. deducunt. Quanquam Strabo appellatum eum velit *Oriona*, quod eſſet educatus in *Oreo* op. Eubœæ. Grammatici vero ab οὖϱον derivant, i. e. *urinâ* quia Coſmicus occaſus Orionis in Novembri ciet ſævas tempeſtates; unde Virgilius, Æn. 7. dixit,

> *Sævus ubi Orion hybernis conditur undis.*

Horat. 3. 27.

> *Sed vides quanto trepidet tumultu*
> *Pronus Orion.* ———

Idem Epod. 15.

> ——— *Et nautis infeſtus Orion*
> *Turbaret hybernum mare.*

Apollonius, lib. 1. Argon.

> Χειμεϱίη ὀλοοῖο δύσει πέλει Ὠϱίωνος.

Statius Theb. 3.

> *Cum fragor hyberni ſubitis Jovis, omnia mundi*
> *Clauſtra tonant, multuſque polos inclinat Orion.*

Claudianus de bello Gildonico circa finem:

> *Imbribus humeſcant Hædi, nimboſaque Taurum*
> *Ducat Hyas, totuſque fretis deſcendat Orion.*

Propertius, lib. 2.

> *Non hæc Pleiades faciunt, nec aquoſus Orion.*

Sane Plinius, lib. 11. cap. 28. Orionem nominat inter noxia ſidera, ita etiam alii. Excitat quippe tempeſtates ortu ſuo & occaſu. De ortu Virgilius, Æn. 1.

> *Cum ſubito aſſurgens fluctu nimboſus Orion*
> *In vada cæca tulit.* ———

De occaſu Horatius, Epod. 10.

> *Nec ſidus atrâ nocte amicum appareat,*
> *Quâ triſtis Orion cadit.*

Utrumque Ariſtoteles conjunxit lib. 2. Meteor ſcribens, Orionis δύσιν καὶ ἀνατολὴν ταϱαχώδη, *dirum eſſe ortum occaſumque.* Sed aliam cauſam affert Lactantius, Statii vetus Scholiaſtes, in lib. 7. Thebaidos. Fabula ſic ſe habet. Pelaſgus pauper quidam, *Oenopeus* nomine, vel *Oenopion*, (*Hyreus* autem Ovidio dicitur) Jovem, Neptunum, & Mercurium ſuſceperat hoſpitio. Qui referendæ gratiæ copiam dedere precandi quod vellet. Pelaſgus orbus filium optavit. Dii in corium bovis immolati mingunt, defoſſumque poſt novem menſes tolli jubent, tum igitur natus eſt Orion. Ovid. Faſt. 4.

> *Hunc Hyreus, quia ſic genitus, vocat Uriona,*
> *Perdidit antiquum litera prima ſonum.*

Vide Palæphatum de Orione. Hic poſtea adultus ſtrenuus venator extitit, Dianæque comes adhæſit. Verum cùm corporis robori plus ſatis fidens, jactitaret nullam eſſe feram, quam conficere non poſſet, Terra hominis inſolentiam non ferens, ſcorpionem peperit, cujus ictu Orion interiit; Diana autem eum in cœlum tranſtulit, & juxta Tauri ſidus conſtituit. Contra tamen Lucanus, ſcorpionem hunc à Dianâ immiſſum tradit, aliorumque Deorum miſeratione in cœlum fuiſſe tranſlatum. Sic enim ille lib. 9.

> ——— *Quis fata putaret*
> *Scorpion, aut vires maturæ mortis habere?*
> *Ille minax nodis, & recto verbere ſævus,*
> *Teſte tulit cœlo victi decus Orionis.*

Ejus meminit Nicander in Theriacis ſtatim ab initio:

> Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόϱη Τιτηνὶς ἀνῆκε
> Σκοϱπίον, ἐκ κευϑμῶνος ἀνοϱχήσασα, ϑεοῖς ἐπιχειϱήσαντα
> Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόϱον Ὠϱίωνι,
> Ἀχϱάντων ὅτε χεϱσὶ ϑεῆς ἐδϱάξατο πέπλων.

Et paulo poſt:

> Τοῦ δὲ πέλας ϑηϱῶν ἐν ἀστϱάσιν αἰϑαλὶς αὔτως
> Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἵσταται.

Horatius autem Dianæ telis eum confoſſum occubuiſſe tradit in his:

> ——— *Notus & integræ*
> *Tentator Orion Dianæ*
> *Virgineâ domitus ſagittâ.*

Oarion dicitur Catullo. Sic enim ille.

> *Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.*

Scriptum reliquit Dorion in libro de piſcibus Orionem filium fuiſſe Neptuni & Brylles Minois filiæ, quæ ſententia fuit etiam Heſiodi. Huic ſororem addiderunt Candiopen. Fabulantur præterea hunc munus à patre Neptuno impetraſſe, ut tam ſuper undas, quàm ſuper terram poſſet incedere. Alii tamen tantæ fuiſſe magnitudinis ſenſerunt, ut nulla eſſet tanta profunditas, è quâ non humeri ſaltem extarent è mari, quam ſententiam ſequi videtur Virg. Æn. 10.

> ——— *Quam magnus Orion*
> *Cum pedes incedit medii per maxima Nerei*
> *Stagna, viam ſcindens, humero ſupereminet undas.*

Papinius in Silvis;

> ——— *Magnus quanto mucrone minatur*
> *Noctibus hybernis, & ſidera terret Orion.*

Ubi

Ubi gladio armatus introducitur. Unde Ovid. Met. 3.

——Nitidumque Orionis enſem.

Et lib. 2. Μεταμορφώσεως·

——— Enſifer Orion aſpiciendus erit.

Lucanus:

Enſifer nimium fulget latus Orionis.

Euripides quoque in *Ione* Ὠρίωνα vocat ξιφήρη. Virgil. Æn. 3.

Armatumque auro circumſpicit Oriona.

Claud. de Conſ. Olybr. & Prob.

——Jam caligantibus armis
Debilis Orion dextram miratur inermem.

Seneca in Hercule Furioſo:

Ferro minax hinc terret Orion Deos.

Orionem luculenter deſcribit Manil. lib. 1.

Cernere vicinum Geminis licet Oriona
In magnam cæli tendentem brachia partem,
Nec minus extento ſurgentem ad ſidera paſſu:
Singula fulgentes humeros, cui lumina ſignant,
Et tribus obliquis demiſſus ducitur Enſis;
At caput Orion excelſo immerſus Olympo,
Per tria ſubductus ſignatur lumina vultus,
Non quod clara minus, ſed quod magis alta recedant:
Hoc duce per totum decurrunt ſidera mundum.

Hic cum poſtea in Chium ad Oenopionem veniſſet, Æropen illius uxorem vitiare conatus eſt. Qui graviter id ferens, comprehenſo Orioni oculos effodit, & mox extra ſuam reg. ejecit; qui poſtea in Lemnum profectus à Vulcano perbenignè excipitur, qui ejus miſertus Cedalionem unum è famulis ei ducem itinerum dedit, qui in Orientem ad Solem profectus ab eo ſanitati reſtitutus eſt, ac lumen recuperavit. Deinde contra Oenopionem arma ſuſcepit, quem à civibus ſuis ſub terrâ occultatum, cum non ſperaret ſe amplius poſſe invenire, in Cretam profectus eſt, ubi ob inſolentiam à ſcorpio, ut ſupra dictum, occiſus eſt, uti quoque teſtatur Euphorion in his: Συγκυνηγῶν δ' ὅτε Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάζεσθαι, ὀργισθεῖσα δ' ἡ θεὸς ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸ ἀστράγαλον ἀπέκτεινε. Quidam vero maluerunt occiſum fuiſſe à Dianâ, quia illam invitaſſet, ut diſco ſecum luderet. Alii quia vim Opi uni è virginibus, quæ Dianam ex Hyberboreis ſecutæ fuerant, inferre voluerit, à Dianâ confixum ſagittis exiſtimarunt, ut ait Apollodorus lib. 1. Neque vero ipſius ſolum Orionis magna fuit arrogantia, ſed etiam Side ejus uxor dicitur auſa fuiſſe cum Junone de formâ contendere, quare ad inferos fuit ab illâ dejecta. Porro Fabulam Orionis ad Naturalem Philoſophiam doctè applicat, & explicat Nat. Comes lib. 8. cap. 13. Aſtronomiam ejus vide apud Cæſium, & Heſychium in Ὠρίων. Nos impræſentiarum paucula tantum de magnitudine ejus dicemus. Fuit enim Homero teſte, ſi hiſtoricè ſpectes, maximus & proceriſſimus ævi ſui. In Odyſ. λ. πελώριος dicitur. Ibidem ait Otum & Ephialtem μηκίστους omnium fuiſſe.

——Μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα.

Vide quoque Plin. lib. 7. cap. 16. Atque ſic utrumque Hemiſphærium obſidens, ſecundum longitudinem obtinere dicitur partes ſeptendecim; ſecundum latitudinem vero triginta. Hinc Manilius in Sphærâ barbaricâ:

——— Orion magni pars maxima cæli.

Et Pindarus in Iſthmiis φύσιν Ὠριωνείαν pro *immani corpulentiâ* dixit. Theocritus in Thalyſiis, verſ. 52.

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλήναν,
Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει.

Idem in Ἡρακλίσκῳ·

Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγα φάρος.

Aratus:

Ὃς δὲ ἐπικεκλιμένος φαίνει μέγαν Ὠρίωνα.

Orithyia, filia Erechthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bonâ cum gratiâ nuptias ejus poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex eâ Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos navigarunt, & Harpyias fugaverunt. Nomen habet ἀπὸ τοῦ ὄρους *monte*, & θύω *concitor*. Quidam tradunt eam raptam à Boreâ Strymonis filio, inter quos Heſagoras, idque Poetas ab homine tranſtuliſſe ad ventum. At Hermias Platonicus ſcripſit Aquilonis impetu eam ex alto præcipitatam, atque inde datam fabulæ occaſionem. Eleganter deſcripſit hunc raptum Apollonius Argon. lib. 1. quem potiſſimum imitatur Ovid. Met. 6. Meminit & Plato in Phædro, ubi Socrates quoque fabulam refert ad ventum Borealem, qui ipſam cum Pharmaceâ ludentem de proximis petris dejecerit. Prop. lib. 3.

Infelix Aquilo, raptæ timor Orithyiæ.

Actias Orithyia dicitur Virgilio Geor. lib. 4. Hinc Muſæus:

Ἀτθίδος ἐκ Βορέης ἁρπάγματα κάλλιπε Νύμφης.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ναὶ λίτομαι, Βορέης, ὡς ἥρπασας Ἀτθίδα Νύμφην.

Dionyſius factum hoc ait ad Iliſſum, cum alii juxta fontem Cephiſium fieri volunt. Sic enim ille verſ. 424.

——— Παρὰ πηγὰς Ἀτθικὸν ὕδωρ,
Τοῦ διὰ θεσπεσίη φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
Ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.

Suidas: Ὠρείθυια ἡ τοῦ Βορέου ἐρωμένη. Vide Nat. Com. 8. 2. & Cælium Rhodig. 15. 23. Item *Orithyia*, Amazonum Regina, de quâ Juſt. lib. 2.

Ornithiæ, venti Septentrionales. Columella, lib. 11. cap. 2. *Decimo Kal. Mart. Leo definit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent.* Vide Plin. 2. 47. Ab *avium* adventu dicuntur.

Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum cepit & occidit. Plutarcho in *Craſſo* eſt Ὑρώδης, Africano apud Euſebium Ἡρώδης, malim utrobique Ὀρώδης, ex Velleio, Floro, Appiano, & aliis. *Morodem* vocare videtur Servius ad Æn. 11. ſed videtur tantum, nam locus iſte eſt mendoſus, uti oſtenſum Gerardo Voſſio filio ad Velleium pag. 67. Item nomen viri à Mezentio interfecti. Virg. Æn. 10.

Oromedon, Gigantis nomen eſt apud Propertium, lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam, cæloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Oroſius, Hiſpanus patriâ, domo (ut Jo. Gerundenſis tradit) Tarraconenſis, ſub Arcadio & Honorio vixit, ut Proſper in Chronicis ait. Hic cum Româ ab Alarico Gothorum rege captâ, gentiles, & hujus, & omnium, calamitatum cauſam in Chriſtianos conjicerent, compoſuit, hortatu B. Auguſtini, ſeptem hiſtoriarum libros: quibus oſtendit, ab Orbe condito, uſque ad tempus, quo ille ſcriberet, (id ſpatium ipſe dicit annorum eſſe quinquies mille, ſexcentorum, & duodeviginti) maximas ſemper atque atrociſſimas, per orbem calamitates contigiſſe. Scriptor eſt planè utilis, ſed qui ſcriptores Græcos non legerit: imò Græcarum literarum expers fuit. In temporibus etiam crebrò fallitur, ut vel illa oſtendunt, quæ in eo caſtigavit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 14. qui de eo fusè agit Hiſt. Pelag. 1. 17.

Orpheus, ut ſenſit Myrleanus Aſclepiades, Apollinis & Calliopes, unius Muſarum, filius fuit. Virg. in Pollione:

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus; huic mater quamvis, atque huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Apoll. v. l. 1. Arg. Oeagri, & Calliopes filium facit:

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα· τὸν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.

Alii Oeagri, & Polymniæ, alii Menippes, alii Thamyridis filium fuiſſe voluerunt, atque Jalemum & Hymenæum hujus fratres fuiſſe conſtat. Hunc à Mercurio, ſive ut alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eâque tantum valuiſſe, ut illius cantu ſylvas, & ſaxa moverit, fluviorum curſum inhibuerit, feraſque mitiores reddiderit. De quibus poſtea. Quamvis autem multi fuerint Orphei, teſtante Suidâ, omnia tamen cæterorum facinora ad vetuſtiſſimum Thracem, Oeagri filium referuntur, qui, ut Tzetzes ait Hiſt. 399. Chil. 12. fuit Herculis coætaneus, ac floruit annis 100. ante bellum Trojanum. Hic primus omnium apud Græcos de Aſtrologia ſcripſit. Lucianus de Aſtrol. Ἕλληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς, ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο. Idem primus Bacchi ſacra in Græciam introduxit, & in monte Bœotiæ Thebis, ubi Liber Pater natus eſt, ſacra illa quæ *Orphica* vocantur, in quibus ipſe poſtea fuit laceratus, inſtituit, ut ait Lactantius de falsâ Religione. Hic multa humanæ, politicæque vitæ utilia invenit, ut ait Pauſan. in Bœot. Deorum initia, & univerſam Theologiam primus aperuit. Scripſit de Elementorum inter ſe mutuâ generatione, de vi amoris in rebus naturalibus, de Gigantomachiâ, de Raptu Proſerpinæ, de Cereris erroribus, de laboribus Herculis, de Idæorum, & Corybantum ſacrorum ritibus, de occultis oraculorum reſponſis, de Veneris & Minervæ ſacrificiis, de luctu Ægyptiorum Oſiridis causâ, ac de illorum luſtrationibus, de vaticiniis, de obſervationibus auſpiciorum, de ſitu fibrarum, de ſomniorum interpretatione, de ſignis ac prodigiis, deque illorum expiationibus, de expiatione inferorum, de ratione & motu aſtrorum, quo pacto Dii irati placari poſſint, &c. de quibus omnibus ſe ſcripſiſſe teſtatur initio Argonauticorum, quæ ſub illius nomine circumferuntur. Non defuerunt qui Orpheum & Amphionem magos Ægyptios fuiſſe arbitrati ſunt, ut ait Pauſ. in poſt. Eliacis. Uxorem habuit Eurydicen, cujus amore cum flagraret Ariſtæus, eamque inſequeretur, ut captæ vim inferret, illa per loca devia fugiens à ſerpente in herbâ latente icta interiit. Virgil. Geor. 4.

Illa quidem dum te fugiens per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Tum fama eſt Orpheum ſumptâ citharâ ad inferos deſcendiſſe, atque cum mirificam quandam lamentationem cecinifſet, lacrymas inferis excitaſſe; Plutone deinde placato ac Proſerpinâ, ſeveriſſimis mortuorum regibus, cantûs ſuavitate non ſolum obtinuiſſe, ut ipſe poſt viſam Eurydicen in lucem rediret, ſed etiam ut eam ſecum abduceret; eâ tamen conditione, ne prius reſpiceret, quam ad ſuperos perveniſſet. Verum cum ille amoris impatiens reſpexiſſet, uxorem amiſit. Hunc inquiunt, cum ad inferos deſcendiſſet, ibi Deorum omnium laudes ceciniſſe, præterquam Liberi Patris, quem per oblivionem prætermiſit: quare iratus Dionyſius furorem ſuis Bacchis immiſit, à quibus apud Hebrum flu. fuit diſcerptus, membraque ejus per agros ſparſa, ut à canibus vorarentur: ſed tamen à Muſis dicuntur fuiſſe collecta, & in Dio Macedoniæ loco ſepulta. Alii dixerunt à Jove fuiſſe percuſſum fulmine, ſicut Leonides teſtatur hoc epitaphio:

Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

Fertur ejus caput in Hebrum dejectum cum lyrâ in Leſbum delatum fuiſſe, atque ibi ſepultum, Lyram autem inter ſidera relatam, & à ſingulis Muſis quarum laudes eximiè cecinerat, novem inſignibus ſtellis inſignitam. Alii memorant illum poſt mortem Eurydices cæterarum mulierum conjugium ſprevisse, multiſque perſuaſiſſe hominibus, malum ingens eſſe fœminam; quare cum multi abſtinerent à nuptiis fœminarum, ab illis per ſimulata Liberi Patris ſacrificia diſcerptus fuit, teſte Apollodoro libro de Diis. Alii turpiſſimam cauſam tradiderunt, aiunt enim eum παιδεραστίας authorem fuiſſe, quam ita attigit Ovidius:

Ille etiam Thracum populis fuit author amoris
In teneros transferre mares; citraque juventam
Ætatis breve ver, & primos carpere flores.

Vide Rhod. 15. 19. Pauſ. in Bœot indignatas ait Thracum fœminas, quòd ob cantûs ſuavitatem multos viros ſecum abduceret. At Gelous Apollodorus in Philadelphis, judicem Calliopem electam fuiſſe inquit à Jove; contendentibus Venere & Proſerpinâ de Adonide; quæ cum Adonidem communem adjudicaſſet, Venus indignata mulieres in Orpheum filium ejus concitavit. Alii dicunt ita Venerem vertiſſe amorem omnium mulierum in Orpheum, ut ab illis raptim captus, dum inter ſe contenderent de Orpheo, fuerit laniatus. Agatharchides Cnidius, lib. 22. rerum Aſiaticarum, Orpheum ſcripſit, mortuâ Eurydice, veniſſe ad Aornum in Theſprotidem ubi pervetus erat oraculum evocandarum animarum: ibi cum Eurydicem ſibi adeſſe putaſſet, ſeque deceptum comperiſſet, ſibi mortem conſciviſſe. Inde ſcripſit Pauſanias, luſcinias quæ forent circa ſepulcrum Orphei in Thraciâ cantum emittere cæteris omnibus ſuaviorem. Denique alii vitæ pertæſum poſt mortem uxoris ſibi manus intuliſſe inquiunt præ mœrore. *Vetuſtiſſimum poetarum* appellat Lactantius, lib. 1. verſus autem qui illi vulgo tribuuntur, φασὶν ὑπὸ Ὀνομακρίτου τοῦ Ἀθηναίου συντετάχθαι, ait Tatianus. Clariſſimus Voſſius Orphea hunc nunquam fuiſſe putat, ſed eſſe nomen ab antiquâ Phœnicum linguâ, quâ uſi Cadmus, ejuſque poſteri, atque à ſcientiâ nomen hauſiſſe. *Arifa* enim Arabibus eſt *ſcire*; Unde *Arif, ſciens, doctus.* Hanc ſententiam veriſimiliorem facit quod Cic. lib. 1. de N. D. refert, Ariſtotelem prodidiſſe Orphea iſtum nunquam fuiſſe, quæ vero carmina ejus nomine circumferuntur, ea à Pythagoricis attribui *Cecropi* cuidam, vel, ut legi debet, *Cercopi.* Nota etiam Origenem negaſſe ulla Orphei ſcripta ſuo ævo extitiſſe, lib. 1. κατὰ Κέλσου. Fabulam Orphei optime omnium fusè tractat Virgil. Geor. lib. 4. Et

Proximus huic, longo ſed proximus intervallo,

Ovidius Met. lib. 11. Vide Boetium de Conſol. Phil. lib. 3. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 7. cap. 14. Et eam quoque breviter innuit Horatius ad Piſones:

Sylveſtres homines, ſacer, interpreſque Deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus,
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidoſque leones.

Poetæ plurimi ſunt in laudibus ejus decantandis, apud quos, imo & Oratores ac Philoſophos movit Orpheus ſuâ citharâ & cantilenâ Homines, Deos, Aſtra, Fluvios, Mare, Ventos, Arbores, Volucres, Animalia, Lapides, Montes, Inferos. I. Homines. Calpurnius Ecl. 2.

Convenit umbrosâ quicunque ſub ilice lentus
Paſcit oves. ——

Plato quoque in *Protagorâ* ait Protagoram ipſum homines cantu & eloquentiâ demulſiſſe ὥσπερ Ὀρφεύς. II. Deos. Calpurnius ubi ſupra:

—— *Faunuſque pater Satyrique bicornes*
Adfuerant, ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Sil. Italicus, lib. 11.

Auditus Superis, auditus Manibus Orpheus.

III. Aſtra. Hæc, ſi non ipſe, certe ejus lyra ex fictione Manilii. Nam de hâc, quæ in cœlo eſt, ita ille:

Tunc ſilvas & ſaxa trahens, nunc ſidera ducit:
Et rapit immenſum mundi revolubilis orbem.

IV. Fluvios. Apoll. lib 1 Argon.

—— Ποταμῶν τε ῥέεθρα.

Horatius Carm. lib. 1.

Arte maternâ rapidos morantem
Fluminum curſus. ——

Prop. lib. 3. cum illo loquens:

—— *Te concita dicunt*
Flumina Threiciâ detinuiſſe lyrâ.

Seneca in Herc. Furente:

Ars quæ præbuerat fluminibus moras.

Et in Medeâ:

Ille vocali genitus Camœnâ,
Cujus ad chordas modulante plectro
Reſtitit torrens, ——

Calpurnius:

Et tenuere ſuos properantia flumina curſus.

Sidonius Panegyr. Anth.

Cum ſtarent Hebri latices, curſuque ligato
Fluminis attonitt carmen magis unda ſitiret.

Boetius ubi de Orpheo:

Sylvas currere mobiles,
Amnes ſtare coegerat.

V. Mare. Antipater in carmine de Orpheo inter alia nominat πολυηχέα ἅλα *mare obſtrepens*, quod ille flexit ſuo cantu. Inde pulchra illa fictio Valerii & Papinii de nave Argo per mare eunte, quam Orpheus ſuo cantu dirigebat, elemento illi imperans. Ait prior, lib. 1.

Nec verò Odryſius tranſtris impenditur Orpheus,
Haud pontum remo ſubigit, ſed carmine tonſas
Ire docet, ſummo paſſim ne gurgite pugnent.

Poſterior, lib. 5. Thebaidos:

—— *Oeagrius illic*
Acclinis malo mediis interſonat Orpheus
Remigiis, tantoſque jubet neſcire labores.

Utrique Silium adjungas, qui ſic lib. 11.

Quin etiam Pagaſæa ratis, cum cærula nondum
Cognita terrigenis, pontoque intrare negaret,
Ad puppim ſacræ citharâ eliciente carinæ,
Adductum cantu venit mare.

VI. Ventos. Calpurnius de Orpheo:

Deſtitunt tremulis decurrere frondibus Euri.

Horat. ait. lib 1. Carm. Od. 12. tardatos Orphei arte

Fluminum curſus, celereſque ventos.

Senec. in Medeâ de rebus Orphei. *Siluere venti.* Antipater, lib. 3. Anthologiæ dat illi domitum ἀνέμων βρόμον, *ventorum impetum.* Et uſurpat verbum κοιμάσας *conſopiens.* VII Arbores. Euripides in Bacchis de Orpheo. Σύναγε δένδρεα, *conduxit arbores.* Dio Chryſoſtomus Orat. 53. φυτὰ nominat inter alia. Et Orat. 73. ita ait. Ἔτι δὲ τὰ δένδρα συνθεῖν ἅμα τοῖς καρποῖς καὶ τοῖς ἄνθεσι *concurriſſe arbores ad illum, unà cum fructibus, & floribus.* Antipater inducit θελγομένας δρύας *permulſas quercus.* Seneca in Medeâ: *Sylvas trahit.* Et Ovid. Eleg. 1. lib 4. Triſt. *Cum traheret ſylvas Orpheus.* Horatius: *inſecutæ Orphea ſylvæ.* Et,

—— *Auritas fidibus canoris*
Ducere quercus. ——

Virg. Eclog. 3.

Orpheaque in medio poſuit, ſilvaſque ſequentes.

Q. Calaber:

Ὀρφῆος, ὃ μολπῇσιν ἐφέσπετο πᾶσα καθ' ὕλη.

Antipater in Anthologiâ:

Οὐκ ἔτι θελγομένας Ὀρφεῦ δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις. ——

Apollonius 1. Argonaut.

Φηγοὶ, ἃς ——
—— θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.

Dio Orat 35. de Orpheo: Παράγων τὰς δρῦς καὶ τὰς πέτρας, καὶ τοὺς λίθους. Claud. 2. de laud. Stilic.

—— *Orpheo migrantes pectine ſylvas.*

Idem in Præf. lib 2. de Rap. Proſ.

Sylvaque Biſtoniam ſæpe ſecuta chelyn.

Sidonius Apollinaris:

—— *Digitiſque canoris*
Compulit auritas ad plectrum currere ſylvas.

VIII. Volucres. Calpurnius:

Et quæcunque vagis altum ferit aëra pennis.

Seneca in Herc. Fur.

Aves traxerat.

Et in Medeâ:

Cui ſuo cantu volucres relicto
Adfuit totâ comitante ſylvâ.

Ovid. Met. 10.

——Attonitas etiamnum voce canentis
Innumeras volucres.——

Silius:

Immemor & dulcis nidi, poſitoque volatu,
Non motâ volucris captiva pependit in æthrâ.

Orpheus ipſe de avibus:

Ἦισ δ' ἐλάδοντο καλιῆς.

Dio Chryſoſtomus Orat. 78. meminit τῶν ὀρνίθων κατακηλουμένων πρὸς αὐτὸν (Ὀρφέα) ᾄδοντα. Et Orat. 32. numerat πτηνὰ καὶ ὀρνίθια. IX Animalia. Euripides in Bacchis inter res Orphei numerat θῆρας ἀγρώτας, *feras ſylveſtres.* Ut etiam Dio Orat. 32. τὰ θηρία ἡμέρωσε, *feras manſueſecit.* Et 78. meminit τῶν θηρίων κηλουμένων ὑπὸ τῆς φωνῆς καὶ παρισταμένων πρᾴως, καὶ ἀθορύβως, *ferarum, quæ ejus voce leniebantur, adſtabantque prope illum manſuetè, & quietè.* Prop. lib. 3. *Orphea te tenuiſſe feras.* Ovid. 3. Art. Am.

——Victas obſtupuiſſe feras.

Pauſan. quoque lib. 9. ait, videri ſtatuam Orphei, quam circumſtabant feræ expreſſæ in marmore, atque ære. Boetius de Conſ. Philoſ. lib. 3.

Junxitque intrepidum latus
Sævis cerva leonibus,
Nec viſum timuit lepus
Jam cantu placidum canem.

Ex hoc miraculo pulchrè Claud. ubi ſupra de Orpheo jam ceſſante à Muſicâ:

Sæva feris natura redit, metuenſque leonem
Implorat citharæ vacca tacentis opem.

X. Lapides. Antipater petras inducit ab Orpheo θελγομένας *mulſas.* Apollon. Argon. 1.

——Πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ.

Orpheus ipſe in Argon.

Πέτραι δ' ἐσμαράγευν,

ſonuerunt ſaxa, videlicet ad Vatis modos. Dio Chryſ. Orat. 53. λίθους κηλεῖν καὶ ἄγειν, *demulcere ſaxa & ducere.* Et Orat. 78. καὶ τῶν λίθων κινουμένων, καὶ ξυνιέντων, ὥστε μεγάλα ἔργματα ἀθρεῖν λίθων πολλῶν αὐτοῦ. Ovid. 3. de Art. Am.

Saxa, feraſque lyrâ movit Rhodopeius Orpheus.

Et lib. 3. Amor.

Duraque percuſſam ſaxa ſecuta lyram.

Seneca in Medeâ:

Qui ſaxa cantu mulcet.

XI. Montes. Orpheus ipſe in Argon.

Ἔτι δ' ἄκρα κάρηνα, καὶ ἄγκεα δενδρήεντα
Πηλίου. ———

Caſſius Parmenſis:

Convulſoſque ſuis ſcopulos radicibus egit.

Silius Italicus:

Non illo Pangæa juga, aut Mavortius Hæmus,
Non illo modulante ſonos ſtetit ultima Thrace,
Cum ſylvis venere, feræ cum montibus amnes.

Claud. lib. 3. de Conſul. Honorii:

——— Rhodopeia ſaxa
Orphea animata modis.

Sidon. Apollin. in Panegyr. Anthemii Aug.

Qui cantu flexit ſcopulos.

XII. Inferos. Virg. Geor. 4.

Quin ipſæ ſtupuere domus, atque intima lethi
Tartara, cæruleoſque implexæ crinibus angues
Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora,
Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovidius 3. Art. Am. ait illum moviſſe:

Tartareoſque lacus, tergeminumque canem.

Idem Metam. 11.

Talia dicentem, nervoſque ad verba moventem
Exangues flebant animæ.

Seneca in Herc. Fur.

Immites potuit flectere cantibus
Umbrarum dominos.

Silius Italicus:

———Pallida regna
Biſtonius vates, flammiſque Acheronta ſonantem
Placavit plectro, & juxta revolubile ſaxum.

Orphne, nympha, Aſcalaphi mater, quem apud inferos peperit. Ovid. Met. 5.

———Soluſque ex omnibus illud
Aſcalaphus vidit, quem quondam dicitur Orphne
Inter Avernales haud ignotiſſima nymphas
Ex Acheronte ſuo furvis peperiſſe ſub antris.

Orphneus, unus ex equis Plutonis à *tenebris* nomen habens. Claud. in fine lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphneus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nyctëus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Ortalus, Qu. Hortenſii nepos. Tac. An. 2. & Suetonius in Tiberio. Val. Max. lib. 3. ubi *Corbis* vocatur. Forſan hic eſt, ad quem Catullus Epigr. 66.

Etſi me aſſiduo confectum cura dolore
Sevocat à doctis Ortale virginibus.

Orthagoras, de rebus Indiæ volumen condidit. Ælianus de An. lib. 16. cap. 35. & lib. 17. cap. 6.

Orthus, Cerberi frater ex Echidnâ, Geryonis canis. Silius Italicus:

Illatrat jejunis faucibus Orthus
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Orus, Ægypti rex, ante U. C. an. plus minus 830. Item Apollo ſic dictus apud Ægyptios: Et Grammaticus quidam apud Euſt. in Iliad. λ. ubi etiam cum Ælio Dionyſio, & Alexandro Cottyaenſi conjungitur. Vide Etymologum in Πάτταλος, & Seldenum de Diis Syris Synt. 2. cap. 16. Item Hiſtoricus, vel Geographus, cujus mem. Steph. in Νησίκολον.

Oſcophoria, feſta Athenienſia hanc ob cauſam inſtituta. Athenienſes ob cædem Androgeo, Cretenſibus ad 9 an. pœnæ cauſâ ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas, oraculi juſſu pendere cogebantur. Cumque tertia penſio jam exigeretur, Theſeus cum reliquis profectus, illâ tributi vexatione patriam liberavit & in rei memoriam Ὀσχοφόρια cum ſuis redux conſtituit. Χαριστήρια ἀποδιδοὺς, ut ait Proclus Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἱ αὐτῷ κατὰ τὸν νόστον τῶν δίων ἐπεφάνησαν. Alii in honorem Liberi Patris & Ariadnæ inſtituta tradiderunt; vel quod reditus in id tempus incidiſſet quo fructus autumni colliguntur. Plut. utrumque tangit. Φέρουσι δὲ Διονύσῳ καὶ Ἀριάδνῃ χαριζόμενοι, διὰ τὸν μῦθον, ἢ μᾶλλον ὅτι συγκομιζομένης ὀπώρας ἐπανῆλθον. Et poſtremo hoc mihi cum Plutarcho magis placet, cui & ipſa ratio nominis adſtipulatur, ἀπὸ τοῦ φορεῖν τῶν ὀσχῶν. At ὀσχὴ apud Harpocrationem eſt κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον. Unde Heſychius. Ὀσχαί, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Porro ſolennitatem auſpicabantur adoleſcentes duo ex ordine nobilium & divitum electi. Harpocration ex Philochoro. Ἔγγραφε τοὺς κοινῆς οὐσίας τοὺς καλουμένους Ὀσχοφόρους καταλέγειν δύο τῶν γένει καὶ πλούτῳ προεχόντων. Atque hi adoleſcentes habitu muliebri ornabantur. Proclus in Chreſtomathiâ Τῶν χορῶν δὲ δύο νεανίαι κατὰ γυναῖκας ἐσταλμένοι, κλῆμα τῆς ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων (ὄσχην δὲ αὐτὸ ἔλεγον, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. Præterea certamen curſus inter adoleſcentes committebatur: quos omnes & patrimos, & matrimos & genere nobiles eſſe oportebat; curſu autem à Bacchi templo ad Minervæ Sciradis contendebant. Scholiaſtes Nicandri in Alexipharmacis. Ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς, ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Heſychius Ὠσχοφόρια, παῖδες εὐγενεῖς ἐλθόντες κατελέγοντο, οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἐστὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Hoc Minervæ templum erat in in Phalero, Heſych. Ὠσχοφόριον, τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Nam alterum erat Minervæ templum in Sciro, pago inter Athenas & Eleuſinem, de quo dicemus in *Scirophoria.* Vide Caſtellanum de Feſt. Græcorum.

Oſiris, Jovis fil ex Niobe Phoronei filiâ. Cujus nomine non ſolum Sol intelligebatur apud Ægyptios, verum etiam Dionyſius ſive Bacchus, Jupiter quoque pater, juſtus, & dux, quique unà cum Anubi Gigantes ex Italiâ expuliſſe legitur. Quibuſdam *virum beatum* ſignificare videtur, & proinde rectiſſimè derivari ab אשר *Aſchre beatus*, & איש *Iſch* vir. Aliis Ægyptiacum placet etymon. Scribit enim Plut. Ὀς apud Ægyptios deſignare *multum* & ἶρι *oculum*, lib. de Iſ. & Oſ. quod etiam approbat Euſebius, cui propterea, ut Dionyſius, πολυόφθαλμος dicitur. Idque cum Solis ſignificato probe congruit. Eadem ratione juſtum eſſe dixerunt. Quid ita? Annon Orpheus affirmat Solem eſſe δικαιοσύνης ὄμμα? Annon Theologi veteres Juſtitiam prodiderunt è medio Solis throno per cuncta propagari, omniaque dirigere? Ex Plutarchi libro etiam colligitur *Oſirim* Nilum vocari, & nigro ſuinte corporis colore: & Hellânico teſte Ὄσιριν appellatum à ſacerdotibus, proprio vero nomine *Arſaphen* dictum, quod Plut. tamen parum probat, qui & eum nomen accepiſſe ait ἐκ τοῦ ὁσίου ἱεροῦ, *ex ſacro ſancto.* Hinc Suidas. *Deum hunc alii Jovem eſſe*

dixerunt, alii Nilum, propter modium, quod in capite habet, & cubitum, menſuram aquæ ſcilicet. Plinio *Pan, Serapis, & Ammon* dicitur. Cultus tandem & Romæ fuit. pluresque ei ædes & templa extructa fuiſſe ex P. Victoris, & Onuphrii Panvinii deſcriptionibus 14. Regionum urbis apparet. Columnæ ejus teſte Diodoro. hujuſmodi fuit inſcriptio Πατὴρ μέν ἐστί μοι Κρόνος, νεώτατος θεῶν ἁπάντων. Εἰμὶ δὲ Ὄσιρις ὁ βασιλεὺς, ὁ στρατεύσας ἐπὶ πᾶσαν χώραν, ἕως εἰς τοὺς ἀοικήτους τόπους τῶν Ἰνδῶν, καὶ τοὺς πρὸς Ἄρκτον κεκλιμένους μέχρις τῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ πηγῶν, καὶ πάλιν ἐπὶ τἄλλα μέρη ἕως Ὠκεανοῦ. Εἰμὶ δὲ υἱὸς Κρόνου πρεσβύτατος, καὶ βλαστὸς ἐκ καλοῦ τε καὶ εὐγενοῦς, ᾠοῦ σπέρματος συγγενὴς ἐγεννήθην, καὶ οὐκ ἔστι τόπος εἰς ὃν ἐγὼ οὐκ ἀφῖγμαι, διαδοὺς πᾶσιν ὧν ἐγὼ εὑρετὴς ἐγενόμην. Agriculturam Ægyptios docuit, quod beneficium occaſio procul dubio fuit quamobrem pro Deo cultus ſit. Tibul. lib. 1. El. 7.

Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris,
Et teneram ferro ſollicitavit humum.
Primus inexpertæ commiſit ſemina terræ,
Pomaque non notis legit ab arboribus.
Hic docuit teneram palis adjungere vitem,
Hic viridem durâ cædere falce comam.

Suidas: Ὄσιρις. Τοῦτον οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸν Διονύσιον, οἱ δὲ, ἄλλον, ὃν ὑπὸ Τυφῶνος δαίμονος ἀπολέσθαι, καὶ μέγα πένθος φυλάξαι τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ τὸ στεργόμενον μνήμην ποιῆσαι ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον. Typhon ille frater ejus fuit. Diod Sic. lib. 1. φασὶ γὰρ νομίμως βασιλεύοντα τῆς Αἰγύπτου τὸν Ὄσιριν ὑπὸ Τυφῶνος ἀναιρεθῆναι τοῦ ἀδελφοῦ, βιαίου καὶ ἀσεβοῦς ὄντος. Ejus mem. Juvenalis, Sat. 8.

Exclamare libet populus quod clamat Oſiri
Invento. ———

Id eſt, non minori lætitiâ, quam Ægyptii exultant, ubi invenerint Apim bovem, qui Oſiridem, i. e. frumenti lationem repræſentet, exclamantes εὑρήκαμεν, συγχαίρομεν. Athenagoras Orator in legatione pro Chriſtianis. Per hunc jurare ſolebant veteres. Horat. 1. Epiſt. 18.

———*Licet illi plurima manet*
Lacryma, per ſanctum juratus dicat Oſirim,
Credite, non ludo.——— .

Non prætermittendum eſt hoc loco quod de Oſiride habet Mercurius ille Triſmegiſtus in τῇ Κόρῃ τοῦ Κόσμου. Oſiris ibi σωμάτων ἐκεῖ ἔθνους ἡγεμὼν, καὶ θεὸς, καὶ ῥώμης χορηγητὴς appellatur, nominibus puta, quæ ad eum proprie apud Ægyptios ſpectabant. Eum nempe corporum, adeoque itinerum, uniuſcujuſque gentis, virium item ac roboris ductorem eſſe, ſive ducem oſtendebant Hierophantæ. Vide plura de Oſiride apud Seldenum, lib. De Diis Syris.

Oſſeni, iidem quos Joſephus & Plinius.

Oſſenos vocant, de quibus Epiphanius Hæreſ. 1. 19. Vide Fuller. Miſcellan. 1. 3. & Montacut. Appar. pag. 279.

Oſtraciſmus, ſpecies judicii popularis apud Athenienſes. Heraclides ab Hippiâ tyranno, Piſiſtrati filio, adverſus eos qui tyrannidem appeterent, inſtitutum ſcribit. Ælianus vero à Cliſthene: Eſt autem Ὀστρακισμὸς dictus ab Ὄστρακον *teſtula*, in quâ nomen ejus, quem urbe pellere cupiebant, inſcriptum fuit; Vide Ariſt 3. Polit. & Plut. in Ariſtide & Themiſtocle. De authore Oſtraciſmi diſputat Scal. ad Euſeb. p. 47. De quo tamen aliter ſentit Mauſſacus ad Harpocrationem p. 139 & ſeq. Heſychius: Ὀστρακισμὸς, εἶδος φυγῆς ἐν ὀστράκοις χαράττων. Athenienſes enim cum potentiam & opes civis alicujus formidare inciperent, teſtulis inſcribebant ejus nomen & comitiis inferebant. Tum cujus plures teſtæ in urnam erant conjectæ, is de concilii ſententiâ ab aris, atque focis projectus 15. aut 10. annorum ſpatio vertere ſolum compellebatur. Irrita tamen erant, & nulla iſta comitia. niſi ſupra 6 civium millia concilio interfuiſſent Hinc ὀστρακιζόμενοι apud Thucydidem de *exterribus* & *exſulibus*. Abibant autem tales exſulatum Argivam, ubi quia bos erat æneus viſendæ magnitudinis, per jocum dicebantur ſervare bovem. Tandem vero hoc more damnandi adeo abuſus eſt populus, multorum capitum bellua, ut etiam optimos, ac bene meritos cives ſæpe ejiceret, qualis Theſeus, quem exegerunt in Scyrum, Solon legiſlator, Ariſtides, quo juſtior nemo, Miltiades clarus victoriis, gravis orator Pericles, liberalis Cimon, qui agrorum ſuorum ſepes ſuſtulit, ut hoſpites, & ex civibus quicunque opus fructibus haberent, impune frui poſſent. Fungerus.

Otho Sylvius, ex Hetruſcorum regum genere, Eques Rom. Galbâ Imp. jugulato, per ſcelus adeptum imperium cum adverſus Vitellium tueri non poſſet, ſibi vim attulit, qui per totam vitam pauló mollior in ſolâ morte fortis viſus eſt illis *Qui tunc vivebant homines atque ævum agitabant*, uti loquitur Ennius. Plut. Tacit. Juvenal. Sat. 2.

Ille tenet ſpeculum pathici geſtamen Othonis,
Actoris Aurunci ſpolium: quo ſe ille videbat
Armatum, cum jam tolli vexilla jubebat.

Otho Roſcius, Tribunus plebis, tulit legem, quâ cautum eſt, ne quis in numero equitum ſit, qui 400 H S. non habeat. Noſtræ monetæ 3125. libras. Juv. Sat. 3.

——— *Exeat, inquit,*
Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,
Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic
Lenonum pueri, quocunque in fornice nati.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juveneſque laniſtæ,
Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.

Othryades, Spartiata, qui cum inter Argivos & Spartanos conveniſſet ut 300. utrinque delecti de agro Thyreatico inter ſe decernerent, & utri ſuperiores extitiſſent, earum regio foret; unus hic tantum victor è Spartanis ſuperfuit. Quum vero duo qui ex Argivis reliqui erant, fugiſſent, caſtris ſuorum relictis, aiunt, Othryadem, ſpoliatis prius hoſtium corporibus, & ad ſua caſtra relatis armis, deinde erecto tropæo, cruoreque ſuo inſignito, ac Jovi dicato, & in ſcuto ſuo quum adſcripſiſſet, *Vici*, cum puderet Spartam reverti ob ſocios interfectos, ſibi mortem conſciviſſe. Vide Val. Max lib. 3. cap. 2. Mem. ejus Herodotus. Plut. in Paral. Strabo, & Suidas. Quibus adde Senecæ locum in Suaſoriis, quem ſic lege; *Othryades pene à ſepulcro victor digitis vulnera geſſit, ut tropæa Laconum inſcriberet. En dignum Deo in Spartano ſacramento virum, cujus ne literæ quidem fuere ſine ſanguine.* Nec omittendum illud Crinagoræ Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος.

P. Ovidius Naſo, Poeta Rom. patriâ Sulmonenſis, ut ipſe de ſe teſtatur, cujus hiſtoriam habes Triſt. lib. 4. eleg. 10. Natus eſt Hirtio & Panſâ Coſſ. *Cum cecidit fato Conſul uterque pari*, uti legimus loco citato. Inſtitutus Latinis literis patris juſſu ad Oratorium facultatem ſe contulit; à quo tamen inſtituto, poſtea factus arbitrii ſui, reſiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus eſt. Scripſit quamplurima vulgo nota, ex quibus dolendum eſt interiiſſe Halieutica, Medeam, & ſex libros Faſtorum poſteriores. Uxorem habuit poſt unam, aut alteram repudiatam, Fabiam Perillam, formâ & integritate morum præſtantem. Suſtulit & filiam, ex quâ bis avus factus eſt. Cum autem Auguſtum imprudenter offendiſſet, in Scythas relegatus eſt, annos natus quinquaginta. Cujus exilii, de quo ubique triſtiſſimè queritur, cauſas fuiſſe duas teſtatur; unam, quòd libros de Art. Am. compoſuiſſet; alteram, errorem quendam in Auguſtum, ſed cujuſmodi fuerit, ut ubique ipſe diſſimulat, ita nec divinari quidem poteſt; nec ſcire ipſe quidem voluit, ſicut inquit:

Et quid præterea peccarim, quærere noli.

Cum autem exilium annis 8, & menſibus quibuſdam pertuliſſet, in eo demum obiit anno Tiber. Imp. 5. Tomis autem ſepultus eſt, uti tradit Euſebius, ad A. M 2032. Ubi vide ſodes quæ ſcripſit Joſ. Scaliger ad hanc noſtram Literaturam verè μεγαλοφυὴς ἀνήρ. Seneca Declam lib. 2. declam. 1. ſcribit ſe vidiſſe Ovidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuſcum, cujus auditor fuerat, ut Varronis admirator, habitumque declamatorem bonum, verbis minimè licenter uſum, niſi in carmine, in quo non ignorarit vitia ſua, ſed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, ut tolleret tres verſus excipiente, quum utrique ſuos deſcripſiſſent, repertos eſſe eoſdem. Ex quo apparet ſummi ingenii viro judicium non defuiſſe ad compeſcendam licentiam carminum ſuorum, ſed animum, quum interim & hoc dictum uſurpârit: *Decentiorem faciem eſſe, in quâ nævus aliquis eſſet.* Generum reliquit Cornelium Fidum. Gens *Ovidia* fuit Equeſtris. Ipſe Ovid. de ſe ad Suillum:

Seu genus excutias Equites ab origine primâ
Uſque pro innumeros inveniemur avos.

Nomen ejus quod attinet Ὀΐδιον ovicula eſt. Sic ab *aſino Aſinius*, à *porco Porcius.* Verum de Ovidio nos alibi plura

Ovinia lex, quâ ſancitum eſt, ut Cenſores ex omni ordine optimum quemque curiatim in ſenatum legerent. Quo factum eſt, ut qui præteriti eſſent, & loco moti, haberentur ignominioſi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant; quum, ut ante Reges ſibi legebant, ſublegebantque, quos in conſilio publico haberent, ita poſt illos exactos, Conſules quoque, & Trib Militum conſulari poteſtate conjunctiſſimos ſibi quoſque Patriciorum, & deinde Plebeiorum legebant. Sext Pompeius.

Q. *Ovinius*, ab Aug. Cæſ. punitus eſt, quod cum Senator eſſet Romanus, lanificio, textrinæque Reginæ Cleopatræ præeſſe non erubuiſſet. Oroſius, lib. 6. cap. 49. Eutrop. lib. 1.

Ovinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, *Rectène omnia?* quum reſpondiſſet, *Rectè*: tum Cicero, *Ergo mortuus eſt*, inquit. Quintil. l. 3. c. 4.

P A

P*Achomius*, Abbas ſeu Pater Eremitarum, in Scythiâ; à juventute ad ſenium uſque optimè converſatus, quem neque circa corporis ſanitatem, neque circa animi paſſionem Dæmon aliquando decepit, ſi Sozomeno credis lib. 3. cap. 6.

Pacorus, Orodis Parthorum regis fil. ejus qui Craſſum dolo circumventum interemit, quam maculam poſtea Ventidius Baſſus, Antonii legatus delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæſo. Martialis

Quicquid in Arſacià Pacorus deliberat aulà.

Pacuvius, Brunduſinus poeta, Tragœdiarum ſcriptor, Ennii poetæ ex ſorore nepos. Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditavit: Inde Tarentum tranſgreſſus, prope nonagenarius diem obiit. Ejus epitaphium extat apud Agellium, lib. 1. cap. 24.

Adoleſcens, tametſi properas, hoc te ſaxum rogat,
Ut ſe aſpicias, deinde quod ſcriptum eſt legas:
Hic ſunt poetæ Pacuvii ſita Marci
Oſſa: Hoc volebam neſcius ne eſſes. Vale.

Hic, ut Quintilianus ait, gravitate ſententiarum, pondere verborum, authoritate perſonarum clariſſimus fuit, citra tamen nitorem. Horat.

——*Aufert*
Pacuvius docti famam ſenis, Accius alti.

Ejus lectione & imitatione antiquarii delectabantur. Perſ. Sat. 1.

Sunt quos Pacuviuſque & verrucoſa moratur
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.

Mart lib 11.

Attonituſque legit terras frugiferas,
Accius & quicquid Pacuviuſque vomunt.

S. Pacuvius Taurus, quum munus ab Auguſto peteret, diceretque rumore ſparſum pecuniam haud parvam ipſi à Cæſare datam; *Sed tu*, inquit Cæſar, *noli credere*. Idem Trib. Plebis tulit ad populum, ut menſis Sextilis Auguſtus vocaretur, eſtque eo nomine plebiſcitum factum, ut ſcribit Macrobius, lib. 1. cap. 12. Factum ejus in adulando Auguſto, dum illi divinos honores tribuens ſacrificat, & ſimul illum cum filio ſuo dicit hæredem ex æquo ſe relinquere, non quòd quicquam haberet, ſed quòd accipere vellet; pete ex Dione, lib. 53.

Pacuvius, legatus Cn. Sentii in Syriâ, mortuo Germanico ſub Tiberio, de quo ſic Seneca epiſt. 12. *Pacuvius qui Syriam uſu ſuam fecit, cum vino & illis funebris epulis ſe ſepeliſſet, quaſi ſibi parentaverit, ſic in cubiculum ferebatur à cœnâ, ut inter plauſus exoletorum hoc ad ſymphoniam caneretur,* βεβίωκε, βεβίωκε, *nullo non ſe die extulit.*

Pæan, hymnus in laudem Apollinis, ſicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teſte Polluce, poſt victoriam, nonnunquam etiam avertendorum malorum causâ cani ſolebat. Καταχρηστικῶς autem pro omni Deorum laude ponitur. Unde opus ſuum Pindarus de Deorum omnium laudibus *Pæana* inſcripſit. Speciatim vero, ut dixi, *Pæan* Apollinis fuit, addo & Martis. Sic enim Suidas clarè diſtinguit Παιᾶνες δύο ἦσ. Ἐνυάλιος, ὅτι ἦρχεν, ὃς ϗ περὶ τ μάχας ἐγένετο, ϗ ἕτερος ὅτι ἐπαύετο. Et clarius. Δύο Παιᾶνας ᾖδον οἱ παλαιοὶ περὶ μὲ τῦ πολέμυ τῷ Ἄρει, μετὰ ἢ τ πόλεμον, τῷ Ἀπόλλωνι. Accepit hæc Suidas (annotante de la Cerda) ab Scholiaſte Thucydidis; ubi enim Græcus ſcriptor lib. 1. dicit Ἐπαιάνισαν αὐτοῖς ὡς ἐπῆσαν, *Pæan bis clamarunt ad navalem congreſſum*: Schol. ſubdit ipſa verba quæ apud Suidam habentur. Ovid. 2. de Art. Am.

Dicite Io Pæan, & Io bis dicite Pæan,
Decidit in caſſes præda petita meos.

Propert. lib. 3.

——*Victorque canebat*
Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tuà.

Virg. Æn. 6.

——*Lætumque choro Pæana canentes.*

Ubi Servius. *Laudes Apollinis propriè; abuſivè vero omnium Deorum.* Quin & Apollo ipſe *Pæan* dictus eſt. Juvenalis.

Parce precor Pæan, & tu depone ſagittas.

Heſychius vero Παιὰν, Ζεὺς τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ, ἢ εἶδος ᾠδῆς. Apollinem vero ſic dictum volunt ἀπὸ τῦ παίειν, h. e. à *feriendo* quia Pythonem ſagittis ſuis confecit. Forte vero à *medendo* nomen habet. Heſychius Παιὼν ἰατρὸς ϗ ἱκέτης. Idem: Παιώνια, φάρμακα ἰατρικὰ, ἢ θεραπεῖαι.

Pæanius Sophiſta Græcus, Eutropii hiſtoriam Græcè vertit. Ejus metaphraſis cum aliis Romanæ hiſtoriæ ſcriptoribus edita eſt à doctiſſimo Frid. Sylburgio.

Pædaretus, proprium nomen viri ἀπὸ τ̃ παιδείας ϗ ἀρετῆς ut vulgò volunt, h. e. à *diſciplinà* & *virtute*. Non electus inter trecentos haud ægrè tulit, quia tot in civitate ſe eſſent præſtantiores. Plut. in Lycurgo: Ὁ μὲ γὸ Παιδάρητος, ἐκ ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, ἀπῄει μάλα φαιδρὸς, ὥσπερ χαίρων, ὅτι βελτίονας αὐτῦ τριακοσίους ἔχει ἡ πόλις.

Pæon, medicus peritiſſimus, quem Hom. lib. 5. Iliad. ſcribit curaſſe Plutonem graviter ab Hercule vulneratum, à quo *Pæonia* herba dicitur, quam invenit; & *Pæonius* adject. i. e. *medicinalis*. Virgil. Æn. 7.

Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ

Pæon, Amathuſius, utrum inter hiſtoricos locum habere debeat, nondum conſtat. Memoratur Plutarcho in Theſeo.

Pætus, vir quidam, qui in Ægyptum causâ pecuniæ comparandæ navigans, ſubmerſus eſt. Propertius, lib. 3. pecuniam alloquens:

Tu Pætum ad Pharios tendentem lintea portus
Obruis inſano terque quaterque mari.

Cæcina *Pætus*, Arriæ maritus, cui, cum in partibus Scribonianis contra Claudium fuiſſet, ad mortem adacto, uxor extractum è ſuo vulnere pugionem porrexit hàc voce: *Non dolet*. Tacit. An. 16. Dio lib. 60. Plin. 3. epiſt. 16. Martialis, lib. 1. ep. 14.

Caſta ſuo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de viſceribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus, quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi, Pæte, dolet.

Paganalia, Feſta agriculturæ causâ ſunt inſtituta in *pagis*, à quibus & illis nomen. Solebant enim tunc temporis, ut & in Sementinis Feſtis, ſolenni pompâ circumire, atque luſtrare pagum, & liba quotannis Deorum aris inferre, id quod haud obſcurè etiam Ovidius indicat Faſt. lib. 1.

Pagus agat feſtum, pagum luſtrate coloni,
Et date Paganis annua liba focis.
Placentur matres frugum, Tellusque, Ceresque
Farre ſuo gravidæ, viſceribuſque ſuis

Regem Tullium horum auctorem eſſe produnt Halicarnaſſeus Dionyſius ac D. Hieronymus. Celebrabantur autem menſe Januario & quidem poſt Sementinas.

Palæmon, fil. Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Hujus mater, cum virum tanto furore correptum videret, ut Learchum, alterum ex filiis, ſaxo alliderct, jamque ſibi ſimilem exitum videret imminere, alterum filium, nomine Melicertem, ulnis complexa, in mare ſe præcipitavit, amboque Dii marini facti ſunt. mutatiſque nominibus, mater *Leucothea*, h. e. *alba dea*, dicta eſt, creditùrque eadem eſſe cum *Aurorâ*, quæ & *Matuta* à Latinis nominatur. Ille vero à Græcis *Palæmon*, à Latinis quod *portubus* præeſſe putetur, *Portunus* eſt appellatus. Apotheoſin eorum narrat Ovidius, lib. 4. Met.

Annuit oranti Neptunus, & abſtulit illis
Quod mortale fuit, majeſtatemque verendam
Impoſuit, nomenque ſimul, faciemque novavit,
Leucotheàque Deum cum matre Palæmona dixit.

Idem Ovidius alibi:

Et juvenem poſſim ſpe mea Palæmona tardo,
Miraque quem ſuccis reddidit herba Deum.

Scribit Pauſanias in Atticis Melicertam à Delphine exceptum fuiſſe cum cecidiſſet è ſaxo Moluride & in Corinthiacum Iſthmum expoſitum mutato nomine Palæmonem fuiſſe appellatum, atque inter cæteros honores petram iſtam illi fuiſſe conſecratam, & Iſthmicos ludos illi à Siſypho, Æoli filio, fuiſſe inſtitutos, qui tunc imperabat Corinthiis, cum eſſet Melicerta fratris filius: atque primum pinu, deinde apio ſic eo victores ibi coronati ſunt. Muſæus quoque in eo libro quem *de Iſthmiis* conſcripſit, duo certaminum genera celebrari ſolita in Iſthmo ſcribit alterum in honorem Neptuni, alterum in Melicertæ. Ejus meminit Orpheus in Hymnis:

Σύντροφε Βάκχυ χορεῖο Διωνύσυ πολυγηθῦς
Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθὺς βαθυκυμονας ἁγνὺς,
Ἐλθεῖν εὐμενέοντα νέοις γήθοντα προσώποις,
Καὶ σώζειν μύστας κατά τε χθόνα, ϗ κτ̄ πόντον.
Ποντοπλάγκτοις γὸ ἀεὶ ναυσὶ χειμῶνος ἐπορυσης

φαινόμεν@

θαυμαστὸς αὐτῆς, μῦθος ἐπαινῆς ἀναφαίνη
Ῥυόμενος μᾶνιν χαλεπὴν κατὰ πόντον οἶδμα.

Euripides quoque in Iphigenia in Tauris, cuſtodem & ſervatorem navium Palæmonem vocavit:

Ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Δέσποτα Παλαῖμον ἵλεως ἡμῖν γενοῦ.

Inde *Palæmonius* adject. Claudianus;

Cuncta Palæmonii manus explorata coronis
Adſit. ———

Statius:

Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.

Vide Nat. Com. lib 8. cap. 4. Heſych. Παλαίμων, Ἡρακλῆς.

Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & Claudio Impp. tantâ vir arrogantiâ, ut M. Varronem porcum appellaret; ſecum autem & natas & morituras literas jactaret. Luxuriæ quoque ita indulſit, ut ſæpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquillus. Ejus mem Juv. Sat 6.

———— ———— *Odi*
Hanc ego quæ repetit, volvitque Palæmonis artem.

Idem Sat. 7.

Quis gremio Enceladi, doctique Palæmonis affert
Quantum grammaticus meruit labor?

Quærant eruditi quiſnam *Palæmon* ille fuerit, de quo Martialis lib. 2. epigr 86.

Scribat carmina circulis Palæmon.

Palæmonius, Argonautarum unus, quem Orpheus claudum fuiſſe his verbis innuit.

Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἤλυθεν υἱὸς,
Σίντιν δὲ σφυρὰ δυσὶ πόδας δ᾽ οὐκ ἦεν ἀρηρώς,
Τίνεκεν Ἡφαίστοιο γένος κηλήτορος ἀκοίτης.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patria Parius, aut (ut alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suidâ, qui ἀπίστων, h. e. *rerum incredibilium* volumina quinque ſcripſit. Hinc *Palæphatius*. Virgilius in Ciri:

Infamem tali meritò rumore fuiſſe
Docta Palæphatiâ teſtatur voce papyrus

Cæterum de variis Palæphatis vide Voſſium de Hiſt. Gr l. 3. pag. 395, 396.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius (à quo *Naupliades* à Poetis dictus eſt) acerrimus Ulyſſis inimicus fuit, à quo tandem iniquo judicio circumventus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellum Trojanum convocarentur, Ulyſſes, quem uxoris juvenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulavit, & quo melius rei fidem faceret, junctis diverſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem ut viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti objecit: quo viſo Ulyſſes aratrum ſubito ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehensâ, invitus eſt pertractus. Deinde vero cum in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Ulyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quidquam ſe inveniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus plurimum frumenti advexit. Vide Photii epiſt 142. Quamobrem Ulyſſes invidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in quâ agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabatque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Ulyſſes per corruptos ſervos in tentorio ejus infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Ulyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit, eaſque re ipſâ facile poſſe coargui, ſi Palamedis tentorium ſcrutaretur: In quo ſi aurum, inveniretur, nullum illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tentorium ejus perſcrutarentur, cum aurum inveniſſent, Palamedes velut proditionis convictus lapidibus obrutus eſt. Hic fertur Trojano bello quatuor literas inveniſſe θ ξ χ φ. Hic etiam calculorum ludum, & menſurarum ac ponderum rationem excogitavit, & ſuffragia, quibus in liberando, judicandoque nunc utimur, primus omnium reperit. Polyd. Virg. Aſtrologiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annumque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe, primuſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis Eclipſim naturalem, minimeque timendam eſſe docuiſſe; præterea ordinationem aciei, ac teſſeras, h e. ſymbolum bellicum, & vigilias inveniſſe. Numeri inventorem fuiſſe affirmat Plato: Ἢ οὐκ ἐννενόηκας ὅ φησιν ἀριθμὸν εὑρεῖν; Sophocles de eodem.

Οὗτος δ᾽ ἐφηῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ
Σταθμῶν τ᾽ ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα
Κεῖνος τάδ᾽ ἐξηῦρε. ———— ————

Euripides in Phœniſſis:

Καὶ γὰρ μέτρ᾽ ἀνθρώποισι, καὶ μέγα σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.

Et Manilius lib. 4

Qui primus numeros rebus, qui nomina ſummis
Impoſuit, certumque modum, propriaſque figuras.

Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructâ volant, electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab iis primus obſervaſſe fertur Palamedes. Hinc à Poetis *Palamedis aves* grues dicuntur. Mart. lib. 13.

Turbabis verſus, nec littera tota volabit,
Unam perdideris ſi Palamedis avem.

Atqui apud Æſchylum Prometheus hoc εὕρημα ſibi vindicat;

Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις
Μνήμην ἁπάντων μουσομήτορ᾽ ἐργάνην.

Si Æſchylo credas, etiam Palamedes primus acies ordinaverit, duces, centuriones inſtituerit. Ita enim in Tragœdiâ apud eundem gloriatur:

Καὶ ταξιάρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ τάγους
Ἔταξα. σῖτον δ᾽ εἰδέναι διώρισα
Ἄριστα, δόρπα, δεῖπνά θ᾽ αἱρεῖσθαι τρίτα.

Ubi etiam ter cibum in die ſumendi auctorem ſe profitetur. Nomen ejus quod attinet, Ebræi doctores & profeſſores publicos (inquit Fungerus) מורים *Morim*, & מלמדים *Melammedim* vocant; unde natum nomen *Palamedis*. Sane Phœnicii, quorum lingua Hebraicæ fuit affinis, plurima nomina Græcis tradiderunt, qui ſuo idiomati accommodarunt ea, ac de rerum inventoribus ſuo more gloriari ſolent.

Palamedes Eleates Grammaticus, ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag 396.

Palatinus Apollo dictus eſt à *Palatio*, ubi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa ædem conſtruxit porticibus & Bibliothecâ Latinâ Græcaque valde celebrem, unde eſt illud apud Horatium in Epp.

——— *Et tangere vites*
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam 50 pedum, dubium pretione, an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Auguſto, conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Pales, paſtorum vel pabuli Dea. Hanc quidam, teſte Servio, Veſtam, Deorum matrem vocant: Virg Ecl. 5.

Ipſa Pales agros, atque ipſe reliquit Apollo.

Et in tertio Georgicorum:

Te quoque magna Pales, & te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo. ———

Fuit hæc Dea, vel hic Deus (nam Varro maſculino genere habet) præcipuo honore à paſtoribus culta; ideo ab Ovidio Faſt. 4. invocatur:

Alma Pales faveas paſtorum ſacra canenti.

Cana Pales Papinio dicitur, lib. 6 Theb. *Quia vetuſtiſſimis culta paſtoribus*, uti loquitur Schol Vet. Merito autem *cana*, ut quæ idem numen faciat cum matre Deorum, ut memorat Servius, Com. in 3. Georg Prodit is ibidem de Deo maſculo hujus nominis. Arnobius ſcite, lib. 3. Cæſius & ipſe aſſequens fortunam eſſe arbitratur & Cererem, Genium Jovialem, ac Palem, ſed non illam fœminam quam vulgaritas accipit, ſed maſculini neſcio quem generis, Jovis miniſtrum ac villicum. Illi lacte ſacra fiebant; auctores Ovidius ac Tibullus: Prior:

——— *Et tepido lacte precare Palem.*

Poſterior:

Et placidam niveo ſpargere lacte Palem.

Ideo *fœcundam* Calpurnius vocat. Nemeſian. Ecl. 1.

Dat grandæva Pales ſpumantia cymbia lacte
Mella ferunt Nymphæ, pictas dat Flora coronas.

Nominis rationem quod attinet, vide Boch. de Phœn. Col. lib 2. cap. 9.

Palfurius Sura, Orator & Cauſidicus, ob ſuſpicionem quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, ſenatu à Domitiano fuit amotus. Juv. Sat. 4.

Si quid Palphurio, ſi credimus Armillato,
Quicquid conſpicuum pulchrumque ex æquore toto
Res fiſci eſt ubicunque natat.

Palilia, vel, ut alii *Parilia* ſacra Palis Deæ. Heſychius: Παλίλια, ἀγών. Οἱ μὲν τῇ Πάλητι, ἔνιοι δὲ τῷ Πανί. Hæc à paſtoribus in agris fiebant 11 Calend. Maii. quo die Romulus urbem fundavit, vel ad lupos arcendos, morboſque à pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum accenſi acervi certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant (Solinus à *partu Iliæ* dici vult, unde *Parilia*. Vide Fungerum.) Ovid. Faſt. 4.

Moxque per ardentes ſtipulæ crepitantis acervos
Trajicias celeri ſtrenua membra pede.

Prop.

Prop. 4. 1.

Annuaque accenſo celebrare Palilia fœno,
Qualia nunc curto luſtra novantur equo.

Idem eleg. 4. ejuſdem libri.

Urbi feſtus erat, dixere Palilia patres,
Hic primus cœpit mœnibus eſſe dies.

Unde Ovid. Met. 14.

——— *Feſtiſque Palilibus urbis*
Mœnia conduntur. ——— ———

Cic. lib. 2. de Divinatione: *L. Tarutius Firmanus, familiaris noſter, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam noſtræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus*: Suetonius in Caligula cap. 16. *Decretum autem, ut dies, quo cepiſſet imperium, Palilia vocaretur, velut argumentum rurſus urbis conditæ.* Ovid. Faſt. 4.

Per flammas ſalviſſe pecus, ſalviſſe colonos,
Quod fit natalis nunc quoque Roma, tuo.

Idem Faſt. 6.

Dena quater memorant habuiſſe Palilia Romam,
Cum flammæ cuſtos æde recepta Dea eſt.

Id eſt 40. natales & annos. Vide Dionyſ. Halicarn. Ant. l. 1. Plut. in Romulo, & Caſaub. ad illud Perſii lib. 1.

Et focus, & porci, & fumoſa Palilia fœno.

Palinurus. Vide alteram part. huj. Dict.

Pallades, virgines erant quas Thebani apud Ægyptios Jovi ſacrabant, de quibus Strabo lib. 17. in hunc modum: *Jovi, quem præcipuè colunt, virgo quædam genere clariſſima & ſpecie pulcherrima ſacratur, ὡς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες Παλλάδας. Ea, pellicum more, cum quibus vult coit, uſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro datur, ſed prius quam nubat, poſt pellicatus tempus in mortuæ morem lugetur.* Idem habet Euſt. ad Iliad. α. Odyſ. ν.

Palladium, Palladis ſimulachrum quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cujus mem. Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, movens oculos, atque haſtam, quam manu geſtabat, ut ſcribit Servius. Nam cum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus ſummo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum coopertâ æde; moxque ab Apolline redditum eſt oraculum, ejus civitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra muros portaretur. Ovid. in Faſt. Quod factum eſt, in tempore belli Trojani cum Diomedes & Ulyſſes cuniculis, vel, ut alii dicunt, cloacis aſcenderent in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerunt. Virg. Æn. 2.

——— ——— *Impius ex quo*
Tydides ſed enim ſcelerumque inventor Ulyſſes
Fatale aggreſſi ſacrato avellere templo
Palladium, cæſis ſummæ cuſtodibus arcis,
Corripuere ſacram effigiem, manibuſque cruentis
Virgineas auſæ divæ contingere vittas.

Trojam ſane ἀνάλωτον fore, niſi exportato Palladio, fatale fuit. Ovid. Met. 13.

Nempe capi Trojam prohibebant fata ſine illo.

Ligneum fuiſſe volunt Grammatici: Παλλάδιον, ἄγαλμα ἦν ζῴδιον μικρὸν ξύλινον ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον φυλακτήριον τῆς βασιλείας τῆς Τροίας. Clem. in Προτρεπτικῷ· Πολλοὶ δ' ἂν τάχα θαυμάσειαν, εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον, τὸ Διοπετὲς καλούμενον.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agriculturâ ſcripſit.

Palladius Galata, hiſtoricus, floruit ſub Theodoſio M. Vitas aliquot ſanctorum in literas retulit; quæ vulgo *Hiſtoria Lauſiaca* dicitur, quia nuncupata eſt *Lauſo* præfecto. Opus hoc certis diebus in Eccleſiâ prælegi ſolere, ex Triodio oſtendit in Gloſſario ſuo clariſſimus Jo. Meurſius qui & primus hunc ſcriptorem Græcè edidit.

Palladius Methonæus floruit ſub Conſtantino M. Præter orationes ac diſputationes varias etiam hiſtoricum ac philologicum opus contexuit de feſtis Romanorum, ut è Suidâ cognoſcimus.

Pallas, adis, filia Jovis, ex cerebro ejus prognata, ſapientiæ, diſciplinarumq; omnium Dea, quam Latini Minervam vocant. Sic dicta, ſecundum quoſdam quod ab eâ *Pallas* ſit interemptus, aut διὰ τὸ ἀναπηδῆσαι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, aut ex *Pallante* palude, juxta Feſtum. Quid quod aliqui datum velint nomen ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, alii a ſaliendo, ſive ſaltando in bello. Euſt. in Iliad. α. Τὸ δὲ λέγειν ὅτι καλεῖσθαι αὐτήν, ἐπειδὴ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πορφυρίωνα γίγαντα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς ἀνεπήδησε κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῷ τῆς Σεμέλης βληθείσης καὶ τοῦ Διονύσου ἐκπεσόντος ἐμβρύου, ἀνασπάσασα τὴν καρδίαν ἐκόμισε τῷ Διί. Nonnulli ab Ebræo פלץ *palas*, i. e. *agitare*, quia quatit haſtam, vel quia mens eſt in perpetuâ agitatione, unde πάλλας ſignificaret agilitatem animi, eiſque epitheton, non proprium nomen. Alii denique à verbo פלא quæ vox Ebræis admirabile quiddam ſonat. Vide Fungerum in *Pallas*.

Pallas, antis, filius Evandri, qui à patre iis copiis, quas Æneæ auxilio miſit, præfectus, magnâ jam hoſtium ſtrage editâ, à Turno eſt interfectus. Vide Virg.

Pallas, antis, hiſtoricum volumen condidit de myſteriis Mithræ. Porphyr. περὶ ἀποχῆς lib. 2.

Pallas, Claudii Cæſaris libertus, ditiſſimus, qui Craſſo ſertus ditior vicies, & quinquies centenis millibus. Plin. 33. 10. Vide Tacit. Annal. l. 12. Et Plin. ep. l. 8. epiſt. 5. Juv. Sat. 1.

——— ——— *Ego poſſideo plus*
Pallante & Licinis. ———

Pamphila, genere Ægyptia, vixit temp. Neronis Imp. ac ſcripſit perutiles 8. libros hiſtoriæ miſcellæ, quibus congeſſit, quæ vel ex marito quicum 13. an. nupta fuit, audiſſet, vel ex viris eruditis, qui mariti ædes frequentaſſent, vel quæ ipſa obſervaſſet. Auctor Phot. Tm. 8. ſed Suid. ait Epidauriam fuiſſe, fil. Soteridis, conjugem Socratidis, ac ſcripſiſſe hiſtoriarum lib. 33. & Epitomen Cteſiæ lib. 3. &c. Mem. ejus Gellius 15. 17. & Laertius in Pittaco, Periandro, Socrate, Platone, Theophraſto, Thalete, Chilone & Cleobulo.

Pamphilus, Neoclidis fil. Platonis auditor; qui circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, 10. dies jacuiſſe, triduoque poſtquam inde ſublatus fuerat impoſitum rogo reviviſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus Presbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, tanto Bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis ſuâ manu deſcripſerit. Martyrio coronatus eſt apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximo. Suidas tres Pamphilos commemorat, duos ſcil. Grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de Grammaticâ picturâque ac ſcriptoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod *Pratum* appellavit. Tertius Athenienſis fuit Reip. expilator, unde proverbium; *Pamphili furtum.*

Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita (nec enim de patriâ convenit) inter alia illuſtrium pictorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Suidâ, cui Philoſophus dicitur. Unde opinari quis poſſet eſſe Pamphilum Platonis diſcipulum. Compoſuit quoque libros tres de R. R. quorum præter Suidam etiam meminere Geoponica Conſtantino dicata. Antoninus Liberalis narrationem viceſimam tertiam quæ, de Batto eſt, exſcripſit ex lib. 1. Pamphili cujuſdam, & iis quos Pamphilus ſecutus erat. Etiam Athen. lib. 13. refert ex quodam Pamphilo Abydi eſſe templum Ἀφροδίτης Πόρνης. Fortaſſis is eſt Pamphilus Alexandrinus cujus idem memi. libb. 2. 3. 8. 9. Voſſius.

Pamprepius, poeta Panopolitanus, floruit ſub Zenone, etiamque gratiâ apud eum valuit. Magni fuit Procli diſcipulus, inque religione Gentili perſtitit, nec id diſſimulavit, ubi omnes videret in urbe Chriſtianos. Vide de eo multis diſſentientem Suidam. Voſſius.

Pan, quem paſtorum, venatorumque Deum, & univerſæ vitæ ruſticanæ præſidem crediderunt antiqui, cujus fil. fuerit non ſatis conſtat. Homerus in Hymnis Mercurii filium facit:

——— Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον.

Herodotus in Euterpe Penelopen matrem ejus fuiſſe refert; Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης, ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Ἑρμέω λέγεται γενέσθαι. Duris autem Samius in eo libro quem ſcripſit de Agathocle, Penelopen cum omnibus procis rem habuiſſe narrat, è quorum congreſſu Pana inquit natum fuiſſe. Πᾶν enim Græcis *totum* vel *omne* ſig. Hom. autem in Hymnis ſic dictum putat, quia Deorum omnium mentes delectaverit, cum citharam nuper natus ſcitè pulſaret:

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.

Veteres autem ita Pana pinxerunt, ut nihil ex toto univerſo in eo prætermiſſum videatur. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem, in pectore Nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem: pars ejus inferior hiſpida eſt, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, ut oſtendat terræ ſoliditatem. Hic à nonnullis Demogorgonis fil. creditur fuiſſe, & fiſtulam compoſuiſſe 7. imparibus calamis ſimul conjunctis, propter harmoniam cœli. Traditur enim cum Cupidine aliquando pugnaſſe, (à quo ſuperatus eſt) & incidiſſe in amorem Syringis, ſeu Syringæ virginis, quam, cum tranſire Ladonem Arcadiæ amnem non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidit, ex hoc ſtatim compoſuit fiſtulam, quæ ex puellæ nomine apud Græcos *Syrinx* eſt vocata. Bion Idyll. 3.

Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα.

Virg.

Virg. Eclog. 2.

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
Inſtituit.———

Idem Eclog. 8.

Panaque qui primus calamos non paſſus inertes.

Prop. 3 3.

———*Calamoi Pan Tegeæ sui.*

Redeo autem ad etymon, in quo plane etiam nobiſcum facere videtur Orpheus, *univerſam* ſub ejus nomine *naturam* intelligens. Verba ejus ſunt:

Πᾶνα καλῶ κρατερὸν τὸν θεὸν, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.

Colebatur per totam Arcadiam, potiſſimum tamen in Lyceo & Mænalo montibus. Virgil. Ecl. 10.

Pan Deus Arcadiæ venit.

Ovid. Faſt. 2.

Pana Deum pecoris veteres coluiſſe feruntur
Arcades, Arcadiis pluribus ille jugis.

Propertius:

Arcadio pinus amata Deo.

Alcæus:

Ἰὼ Πᾶν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς.

Quin & Simonides hunc Deum vocat τραγόπουν καὶ Ἀρκάδα. Dionyſ. Hal lib. 1. Ἀρκάσι γὰρ θεῶν ἀρχαιότατός τε καὶ τιμιώτατος ὁ Πᾶν. Dixi Deum hunc montibus gaudere. Hom. in Hymn.

———Ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κέλευθα.

Teſtes quoque Horatius ac Ovidius. Hic. lib. 1. Od. 4.

——— *Deum cui pecus, & nigri*
Colles Arcadiæ placent.

Hic Faſtorum 2.

Ipſe Deus velox diſcurrere gaudet in altâ
Montibus, & ſubitas concitat ille feras.

Ab iſtâ ſubitâ concitatione *terrores Panici*, Græcè Πανικὰ δείματα vocabantur, de quibus in Miſcellaneis vir ſummus Angelus Politianus. Appoſitè Val Flac. lib. 3.

Ludus & ille Deo, pavidum præſepibus aufert
Cum pecus, & profugi ſternunt dumeta juvenci.

Cic. lib 7 Ep. ad Atticum *Scis enim quædam Πανικὰ dici.* Hyginus in Capricorno: *Hic enim dicitur cum Jupiter Titanas oppugnaret objeciſſe hoſtibus terrorem, qui Panicus dicitur.* Vide Barth. ad Theb 11. p. 1358. & Suid. in Πανικῷ δείματι. Hinc aliquibus *Pan* dictus videtur à verbo Ebræo פון *Pun*, vel *Pon*, *attonitus eſt*, ita ut dubius ſit animi, ne plane pereat; & פן *Pen* adverbium dubitantis eſt. Mali autem ominis habebantur hi terrores apud veteres, teſte Plut in Cæſare, & ex eo Dionyſ. Halic. lib cap. 16. Qui tamen Dionyſius Fauno hos terrores Romanos adſcribere ſolitos fuiſſe teſtatur, unde *Faunum* eundem eſſe cum *Pane* probat Bochartus ὁ μέγας. Sed nihil opus eſt argumentis, cum in eam rem expreſſa ſint teſtimonia veterum. Sextus Aurelius Victor de origine gentis Romanæ; *Hunc Faunum plerique eundem Sylvanum à ſylva, & Inuum Deum, quidam etiam Pana dixerunt.* Rutilius lib 1. Itiner.

Hoc Inus caſtrum fama fuiſſe putat.
Seu Pan Tyrrhenis mutavit Mænala ſylvis,
Sive ſuos patrios incola Faunus init.

Fuit etiam venatorum Deus, qui ſi faviſſe putaretur venatoribus, ab illis colebatur à venatione reverſis: at ſi fruſtra laboraſſent, ſcillas in illum conjiciebant, uti teſtatur Theocritus in Thalyſ.

Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδῃς, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅκα κρέα τυτθὰ παρείη.

Ovidius quoque in ep. Phædræ, una cum Diana Panes & Satyros venantium præſides facit:

Sic tibi ſecretis agilis Dea ſaltibus adſit,
Silvaque perdendas præbeat alta feras.
Sic faveant Satyri, montanaque numina Panes,
Et cadat adverſa cuſpide foſſus aper.

[Nam non unum ſolummodo ſed plures Panes fuiſſe apud veteres legimus. Theocr. in Amaryllide:

——— Τό τι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδεις.

Propert. 3 16.

Capripedes calamo Panes hiante canent.]

Sed quid venatorum Deum fuiſſe dicimus? Ipſemet Pan fuit venator, ut ait Theocritus Idyll. 1.

———Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ἁνίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντὶ γα πικρός.

Memoriæ prodidit l' cius Pana Deam Echo adamaſſe, quare eum maritum Echûs appellavit Theætetus in his carminibus:

Ὑλοβάτας, φιλόδενδρος, ὀρειαυλὰς πόσις Ἠχοῦς,
Πάνσκοπος, εὐκερόεις, μηλοφύλαξ ἀγέλας.

Quam amicam ejus nominavit Archias in his:

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς φίλε, Πανὸς ἑταίρην
Ἀντίτυπον φθογγὴν ὑμνεῦσαν ἀσομένην.

Fuit etiam à Lunâ amatus cum in niveum arietem pulcherrimum ſe convertiſſet. Virg. Georg 3

Munere ſic niveo lactis (ſi credere dignum eſt)
Pan Deus Arcadiæ captam te, Luna, fefellit,
In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.

Porro libidinoſum finxerunt hunc Deum propter ſpermaticarum rationum copiam, ideoque Nymphas non ſolum inſequi, ſed etiam pueros formoſos. Heſychius: Πᾶνες, τοὺς ἱεροδεδοκότας σφοδρῶς περὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον. Coluerunt etiam Πᾶνα piſcatores, cum in locis mari propinquis plerumque verſaretur, quem etiam ἁλίπλαγκτον Sophocles in Ajace vocat. Offerebatur huic Deo lac & mel in paſtorum poculis, quod ſignificavit Theocritus in Viatoribus:

Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

Quare non rite ſacrificabant, qui tauros illi immolabant, aut qui in aureis poculis lac aut vinum offerebant, cum vaſa ex eo metallo ſuperis ac cœleſtibus Deis, non autem terreſtribus vel paſtorum curam habentibus convenirent. Apollonius Smyrnæus:

Ἀγρότερον Θεός εἰμι, τί μοι χρυσέοις δεπάεσσι
Σπένδετε, τοῦ δ' Ἰταλοῦ χεῖτε μέθυ Βρομίου,
Καὶ μηρὸς ταῦρον πέτρῃ προσάγετε τένοντας;
Φείσασθ', οὐ τούτοις θύμασι τέρπομαι θεός.
Πὰν ὁ μονοφόρβας, αἰγοφύλαξ. ἀρνοθοίνας
Ἐσθίω καὶ ἐγχώριος γλυκυπότης κύλικος.

Pinus Pani arbor ſacra fuit. Alex. ab Alex. lib. 4 c. 17. Propertius 1. 18.

Vos eritis teſtes, ſi quos habet arbor honores
Fagus, & Arcadio pinus amata Deo.

Ovidius de Lupercalibus, qui erant ſacerdotes Panis: Faſt. 2:

Ipſe ego Flaminicam poſcentem februa vidi,
Februa poſcenti pinea virga data eſt.

Pinus, inquam, grata Pani arbos, & inde nectit coronam. Ovid. Faſt. 1.

Pars tibi qui pinu tempora nexa geris.

Idem ibidem.

Pan videt hanc, pinuque caput præcinctus acutâ.

Et in Epiſt. Oenones:

Cornigerumque caput pinu præcinctus acutâ
Faunus.———

Et lib. 3. Faſtorum.

Pinigeri Fauni Mænalis ora caput.

Lucretius lib. 4.

——— *Cum Pan*
Pinea ſemiferi capitis velamina quaſſans.

Unde apud Stat. lib. 2. Sylvarum, Pan ipſe loquitur:

——— *Et noſtræ ſtupeant tua germina pinus.*

Panem ipſum deſcriptum habes apud Silium Ital. lib. 13. verſ. 326.

Pan Jove miſſus erat, ſervari tecta volente
Troja: pendentes ſimilis Pan ſemper, & uno
Vix ulla inſcribens terræ veſtigia cornu.
Dextera laſcivus cæsâ Tegeæide caprâ
Verbera læta movens feſta per compita caudâ.
Cingit acuta comas, & opacat tempora pinus.
Ac parva erumpunt rubicundâ cornua fronte.
Stant aures, ſummoque cadit barba hiſpida mento.
Paſtorale Deo baculum, pellisque ſiniſtrum
Velat grata latus, teneræ de corpore damæ.
Interdum inflexus medio naſcentia tergo
Reſpicit arridens hirtæ ludibria caudæ.
Obtendenſque manum ſolem inferveſcere fronti
Arcet & umbrato perluſtrat paſcua viſu.

Feſta ejus dicebantur *Lupercalia*, fiebantque in Aventino monte, menſe Februario, quorum author fuit Evander.

Panætius, Philoſophus Stoicus, patriâ Rhodius. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus eſt Cicero libris de officiis, ipſo teſte lib. 3. *Panætius igitur qui ſine controverſia de officiis accuratiſſimè diſputavit, quemque nos, correctione quâdam adhibitâ, potiſſimum ſecuti ſumus, &c.* Item primus in Siciliâ tyrannus. Olymp. 42.

Panagæa, Diana dicta eſt, quod vagaretur, & per nemora monteſque aberraret. Quin domicilium etiam ſubinde mutat nunc ad ſuperos, nunc ad inferos agens. Nec ſpecie quidem ſemper eadem, ſed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Unde natum proverb. *Panagæa Diana.*

Panathenæa, Erichthonius Vulcani fil. Minervæ feſtum inſtituit, & Ἀθήναια qu. d. *Minervalia*, vocavit. Harpocration: Ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά-

φασιν

πρότερον Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος· πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο. Περὶ τούτου, h. e. *ante Theſeum*. Ille enim omnibus Atticæ populis in unam civitatem redactis, inſtauravit. &, ut inquit Plutarchus, Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Pauſan. in Arcadicis: Τοῦτο γὰρ τῷ ἀγῶνι Ἀθήναια ὄνομα ἦν. Παναθήναια δὲ κληθῆναί φασιν ὑπὸ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτέθη συνειλεγμένων εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν. Suidas. Παναθήναια, Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ. Πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Sed Theodoretus lib. 1. Græcanicarum affectionum, ſive ſermonum de Fide, eorum authorem Orphea facit. Cæterum duplicia fuere, Magna, & quinquennalia; Parva & annua. Harpocration: Διττὰ Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὰ δὲ διὰ πενταετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Eadem totidem verbis Suidas. Verum author argumenti, quod orationi Demoſthenis *contra Midiam* præfigitur, magna quinquennalia, ſed parva triennalia, fuiſſe tradit. Διάφοροι παρ' Ἀθηναίοις ἤγοντο ἑορταί· ἐν αἷς ἦν τὰ Παναθήναια, ἅπερ ἦν διπλᾶ, μικρά τε καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ μὲν μεγάλα κατὰ πενταετηρίδα ἐτελεῖτο, τὰ δὲ μικρὰ κατὰ τριετηρίδα. Falſus igitur eſt Scholiaſtes Ariſtophanis *in Pace*, ad hunc verſum.

Καὶ σοὶ τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν.

Οὐχ inquit ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησιν, ἀλλ' αὔξων τὴν χάριν. Dixi ſemel a communiter ab omnibus Atticæ pop. actum: nam & ſinguli bovem mittebant inſtaurandis ſacrificiis; hinc ea carnium copia, quæ tantæ multitudini in epulis ſufficeret. Scholiaſtes Ariſtoph. *in Nebulas*. Ἐν τοῖς Παναθηναίοις πόλεις ἔπεμπον βοῦς· ὅθεν ἀφθονία τῶν κρεῶν. Nec vero ſiccam fuiſſe viſcerationem argumento ſunt pocula maximæ capacitatis, & ut Athenæus ait, Δίχοα καὶ μείζονα, h. e. *duorum congiorum & majora*, quæ ab eodem hoc feſto Παναθηναϊκὰ. In pompa ſenes olei ramum geſtabant, quos ideo Θαλλοφόρους appellabant. Ariſtoph. *in Veſpis*.

Οὐκ ἄρ' ἔτι πρεσβυτῶν ὄχλος
Χρήσιμός ἐστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν ἐν
Ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
Θαλλοφόροι καλούμεθ'.

Cui muneri deligebantur ſenes, non illi quidem paſſi & rugoſi, ſed formâ præſtantes, & in ipſo vergentis ætatis occaſu vigorem aliquem oſtentantes. Xenophon in Convivio. Ἀλλ' οὐ μὲν τοίνυν γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον, ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης. Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Hæc ille. Hiſce cæremoniis Minervam oleæ inventricem oſtendebant: quo etiam ſpectat, quòd oleâ coronabantur Athletæ, præmiique loco vas olei accipiebant. Suidas. Καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Scholiaſtes Comici. Κεράμιον ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. In hunc uſum ſymbolam conferebant quicunque oliveta poſſidebant: unde ἀπὸ τοῦ μείρεσθαι, i. e. *dividere*, ipſas oleas μορίας appellari tradiderunt Ariſtophanis Schol. in *Nebulis*. Μορίαι, ἐλαῖαι ἐκαλοῦντο, διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια. In eadem pompa circumferebatur peplum a virginibus contextum, in quo geſta Minervæ depicta conſpiciebantur. Meminit ejus Euripides in Hecubâ. Ad quem locum Scholiaſtes: Ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις ὑφαίνειν τὰς παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον, ἔχοντα τὰς ἀριστείας τῆς Θεοῦ πολεμικῆς οὔσης καὶ ἃ κατὰ Γιγάντων ἐπράξατο μετὰ τοῦ Διός. Ὕφαινον δὲ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Comici Enarrator Enceladum in peplo expreſſum ait, quem Minerva occidit: τῷ πέπλῳ ἐνύφαντο Ἐγκέλαδος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀθηνᾶ. Generatim Proclus in Timæum Platonis: Ὁ τῶν Παναθηναίων πέπλος ἔχει τοὺς Γίγαντας νικωμένους ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Sed obſervabatur hic mos in magnis Panathenæis tantum, quæ ſingulo quinquennio celebrabantur. Plautus in Mercatore:

Neque niſi quinto quoque anno poſſe inviſere
Urbem, atque extemplo inde ut ſpectaviſſem peplum,
Rus rurſum confeſtim exire ſoleum à patre

Harpocration quoque meminit πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις. Itaque non video qua ratione poſuerit, quod in Scholiis Comici legitur ad *Ranas*. Ἐπεσκευάζετο ἦν ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ ἐπομπεύετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Hic præterire nequeam ritum in peplo notabilem; quod ſcilicet ei nomina benè de Rep. meritorum intexerentur. Suidas: Νεανίσκοι Ἀθηναῖοι πέπλον ἐποίησαν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ἀνέγραψαν τοὺς ἀρίστους ἐν αὐτῷ. Eadem habet Ariſtoph. Scholiaſtes. Reſpexit hunc morem Virgilius, ſeu quiſquis alius in Ciri.

Sed magno intexens, ſi fas eſt dicere, peplo,
Qualis Erechtheis olim portatur Athenis,
Debita cum caſtæ ſolvuntur vota Minervæ,
Tardaque confecto redeunt quinquennia luſtro.

Unde viros fortes & bono patriæ natos, Ariſtophanes in *Equitibus* appellat ἀξίους τοῦ πέπλου. Λαμπαδηδρομίας cum Prometheis & Vulcanalibus, Panathenæa communes habuerunt, niſi quod in his equites decurrerent. Plato lib. 1. de Rep. Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ. Et Xenophon in Convivio. Ἦν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία. Hos ludos in veſte tinctâ ſpectare nefas erat, uti conſtat ex Nigrino Luciani. Caſtellanus.

Panda, Dea à Romanis in ſummâ veneratione habita, ſic dicta, quod *pandat*, i. e. *aperiat* viam. *Panda* item dicta Dea pacis à *pandendis* ſeu aperiendis Urbis portis, ut cenſet Turnebus. Aliam tamen ſententiam adfert Arnobius lib. 4. adverſus Gentes, qui & *Panticam* appellatam ſcribit: *Quod T. Tatio, ut Capitolinum caperet collem, viam pandere atque aperire permiſſum eſt, Dea Panda eſt appellata, vel Pantica.* In Gloſſis Philoxeni eſt: *Panda*, Εἰρήνης θεός. Apud Varronem lib. 1. de vitâ pop. Romani Ælius hanc Deam eandem putat cum Cerere, dictamque à *pane dando*. Varronis verba nobis ſervavit Nonius in verbo *Pandere*, ubi refert: *Hanc Deam Ælius putat eſſe Cererem; ſed quod ei qui in Aſylum confugiſſet, panis daretur, eſſe nomen fictum à pane dando Pandere, quod eſt aperire.* Verum *pando* non eſt à *pane* do, & more ſuo ludit Varro, cum Ælii ſententiam in medium adferat, eamque probare videatur. Neque Panda eſt Ceres, cum apertè ipſe Varro eam à Cerere diverſam faciat his verſibus apud Gellium lib. 13. cap. 13.

Te Anna Perenna, Panda, te Lato, Pales,
Nerienes, & Minerva, Fortuna, ac Ceres.

Pandion, Erichthonii Athenarum regis filius in regno patri ſucceſſit. Apollodorus lib. 3. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος, καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν. Erat autem rex quintus, ut Euſebius teſtatur: Ἀθηναίων ἐβασίλευσε πέμπτος Πανδίων. Hujus filiæ fuerunt Procne & Philomela; quarum priorem Tereo Thracum regi, cujus ope Ponti regem profligaverat, uxorem dedit; qui poſtea & Philomelam violavit, prætextu viſendæ ſororis à patre abductam, uti poſtea videbimus in *Philomela* & *Procne*. Pandion autem filiarum caſu acerbiſſimè afflictus nimio animi mœrore vitam finiit. Ovid. Met. 6,

Hic dolor ante diem, longæque extrema ſenectæ
Tempora, Tartareas Pandiona miſit ad umbras.

Idque anno regni ſui quadrageſimo, teſtibus Euſebio ac Hieronymo. Vide plura de eo apud Meurſ. De Reg. Athen. l. 2. Hinc *Pandionius* pro *Attico*. Ovid. Met. 15. ut vulgo habetur.

Quid Pandioniæ reſtant, niſi nomen, Athenæ.

Lucanus de Pallade:

Et Pandionias quæ curſu prætegit arces:

Pandion, Cecropis 2. Athenarum regis filius, qui patri ſuo in regno ſucceſſit. Hieronymus: *Athenienſibus regnavit Pandion alter.* Vide Meurſ. de Reg. Athen. lib. 2. cap. 15.

Pandora, Heſiodo fingitur prima mulier à Vulcano Jovis juſſu fabricata, quam ſinguli dii donis ſuis ornaverunt, unde & nomen ſuum ſortita eſt, teſte Heſiodo:

—— Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν ——

Pallas enim ſapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo Muſices, Mercurius eloquentiæ. Hanc poſtea cum pyxide clauſâ miſſam fuiſſe tradunt ad Epimetheum (quia humano generi male cupiebat Jupiter ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus ferulæ incluſum detulerat in terras) qui illâ receptâ, & pyxide apertâ, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibuſque replevit. Item mater Deucalionis, à quâ Theſſaliâ *Pandora* dicta eſt. Eſt & nomen vel epitheton Terræ. Heſychius: Πανδώρα, ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ζείδωρος.

Pandroſos, filia Cecropis Athenienſium regis, ſoror Aglauri, & Herſes. Ovid. Met. 2.

Pars ſecreta domus ebore ac teſtudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu, Pandroſe, dextrum,
Aglauros lævum, medium poſſederat Herſe.

Panis, vel *Panides*, rex Chalcidis, qui, quia ſatis imprudenter Heſiodum Homero prætulit, ejus ſtultum ac ineruditum judicium abiit in proverbium, *Panidis ſuffragium*. Philoſtratus in Euphorbo.

Paniſci, Dii ſylveſtres, qui per diminutionem dicti minuti illi Panes, ſicut à Satyro Satyriſcus.

Panolbius, Epicus poeta, epitaphium ſcripſit in Hypatiam Erythræi filiam, item carmen ad Eutherium, atque alia.

Panomphæus, Jovis epitheton à πᾶς *omnis* & ὀμφὴ *vox*, ſive quòd ab omni linguâ colatur, ſive quòd omnium voces audiat. Ovid Met 7.

Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

Heſychius: Πανομφαῖος, ὃ πᾶσα φήμη, καὶ μαντεία, ἀναφέρεται, τουτέστι κληδών.

Pantænus, vel *Pantenus*, Theologus eruditiſſimus, primus Scholæ Eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam, A. D. 181. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. 10.

Panthoides, patronymicum, pro Euphorbus Panthoi filius, quem Pythagoras philoſophus dicebat ſe fuiſſe in bello Trojano, & à Menelao interfectum eſſe. Pythagoras ipſe apud Ovidium Met. 15.

Ipſe ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ.

Vide Philoſtrat. in Euphorbo.

Panyaſis antiquitates Græciæ ſcripſit, ſed carmine. Durius fuiſſe Samium tradit, ac Dioclis filium. Alii Halicarnaſſenſem dixere, & filium Polyarchi: quem ei patrem fuiſſe etiam Pauſan in Phocicis refert. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 453.

Papa, hodie κατ' ἐξοχὴν Epiſcopus Rom. ſic appellatur; quem Ὀφρὺν Δυτικὴν, h. e *Supercilium Occidentale* D. Baſilius Ep 10. non invenuſtè nuncupat; & cui Pontifici auctores ultra modum in ſcriptis ſuis adblandiri ſolent, evehentes eum fere ſupra omne quod vocatur Deus. Maſconio ſiquidem non ſufficit quod *Papa* ſit à *Pape*, admirantis interjectione, quia in omnibus eſt admirabilis, ſtupor mundi, non Deus, non homo, ſed utrumque. Nec ſatisfacit quod ſit *Pontifex* quaſi *pontem faciens* ad bene, beateque vivendum, niſi Rex ſit etiam Regum, & Dominus dominantium, habens in toto mundo utrumque gladium, imperium in omnes rationales creaturas; duliâ adorandus. Huic aſtipulatur Mancinus de Jurib. Princ. l. 3 cap 1. Liceat, inquit, de Chriſti vicario ſimilitudine quâdam aſſerere, quod Plato in Timæo dixit de Deo: Non eſt homo, non eſt cœlum, non bonum, ſed præſtantius quid. Unde Bellarm. de Pont. lib. 4. cap. 5. *Si papa erraret præcipiendo vitia, vel prohibendo virtutes, teneretur Eccleſia credere, vitia eſſe bona, & virtutes malas, niſi vellet contra conſcientiam peccare* Certè Cardinalis cum hæc ſcripſit prorſus ἀπηλγηκώς, *ευσείδησιν κεκαυτηριασμένος*, uti loquitur Apoſtolus. Gabriel Patriarcha Alexandrinus; referente Baronio, non erubuit Clement. VIII. vocare *tertium decimum Apoſtolorum*, & quintum S Evangeliſtarum. Quid quod Jac. Zabarellus Card. qui floruit circa A. D. 1400. fatetur plurimos ante ætatem ſuam Papis perſuaſum iviſſe, quod omnia poſſent, & ſic quod facerent quicquid liberet etiam illicita; & ſic pluſquam Deus. Hinc voces illæ: *Diſpenſare poſſumus non ſolum contra jus naturale, ſed etiam contra V. Teſtam & contra Ap. Paulum. De nihilo poſſunt facere aliquid, & in his quæ vellent iis eſſe pro ratione voluntatem* Nec aliquis Papæ dicere audet, *domine cur ita facis?* Apud. Caſ. Baron. An. Tom. 1. ad A. D 57. num. 29. legas: Chriſtus omnem, quam à Papâ accepit poteſtatem, transtulit in ſuos; intelligit Pont Romanos Quinimo nonnulli temporibus antiquis aſſerere non erubuerunt, in Papis poteſtatem eſſe ſupra omnes potentias tam cœli, quam terræ. Tho, Fazellus Hiſt. Sic. lib. 8. cap. 4. Epiſcopi cujuſdam meminit qui ſic Nicolaum Papam in precibus ſuis invocavit; *Miſerere mei fili David.* De Religioſulis etiam quibuſdam Siculis legimus, qui de Panormo legati ad Martinum 4. Papam ſupplicandum pervenerunt, quod his vocabulis ter exclamarint: *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miſerere nobis.* Ita Antonin. Sum. hiſt. part. 3. tit. 20. cap. 4. ſect. 3. Denique Vivaldus in *Candelabro aureo* tit. de Abſol. num. 28. Lectorem ſuum benè notare jubet: Quod Papa in Conceſſionibus ſuis utitur illo verbo. Fiat, quo Deus univerſum creavit orbem. Hactenus potentiam Paparum vidimus. Doctrinam vero & probitatem in pleriſque eorundem planè deſideramus. Siquidem Julium 2. Marti potius quam Mercurio litantem legimus, *Fiatur*, ſcripſiſſe pro *Fiat*. Conſtat et in plurimos Papas adeo illiteratos eſſe, ut Grammaticam penitus ignorarent. Verba ſunt Alph. de Caſtro lib. 1. cap. 4. contra Hæreſ. editionibus antiquis. Quidam è Papis fuit quem Canoniſtæ vocare ſolent *Unum pecus, in eo quòd de mane faciebat gratiam, & de ſero revocabat.* Quod quid aliud eſt, quam luſus puerilis? Quanquam hoc etiam Papis aliquibus benè competit. Siquidem Benedict. 9. puer erat 12. annorum quum Eccleſiæ Catholicæ præficeretur. Paulo animoſior, Joannes 12. alias 13. ætatis ſuæ 18. Cathedram conſcendit, ut eſt apud Baronium ad An. 955 qui Lateranas ædes in lupanar convertit, Luitprando teſte. Quid dicam de Joanne 11. Sergii Papæ ſpurio? quid de Joannâ Papiſſa? de Sylveſtro ſecundo Necromantico, corpus ſuum unà cum animâ Diabolo ſolenniter devovente, ut coronâ triplici redimiretur? quid de Bonifacio 7. fure Eccleſiæ, S. Petri expilatore? quid de Sixto 4. Sodomitico pædicatâ? quid de Gregorio 12 perjuro quid de Honorio 10. Hæretico monothelitâ? quid de Leone 10. Atheo; qui S. S Evangelium Chriſti fabulam appellare non dubitavit? Quid denique de 50 Papis Apoſtaticis qui perhibente Genebrardo, non per oſtium introierunt, ſed aliunde? Apud Vallam declamat. in Donationem Conſtantini hæc occurrunt: *Recentes ſummos Pontifices videntur laborare, ut quantum priſci fuerunt ſapientes & ſancti, tantum iſti impii ſint & ſtulti.* Nec inficias ire poteſt Bellarminus, quod noviſſimi Papæ à pietate veterum degeneraverunt Quin & victoriam priſcis illis multis partibus inferiores aſſerere non dubitat. Et apud Platinam in Formoſo 1. legas: *Virtus & integritas defecit*, ut & in Faſciculo temporum. *Sanctitas illos dimiſit* Unde Guicciard ipſe Hiſt. lib 16. *In Pontificibus hodie nemo ſanctitatem requirit optimi putantur, ſi vel leviter boni, vel minus mali quam cæteri mortales eſſe ſoleant.* Adeo ut Marcellus 2 Pontifex apud Onufrium aſſeruerit: *Non video quomodo qui locum hunc altiſſimum tenent, ſalvari poſſunt.* Imo S. Catharina de Siena Gregorio 11. ſcripſit *quòd in Rom. Curiâ, ubi deberet eſſe Paradiſus deliciarum, & virtutum, inveniebat fœtorem infernalium vitiorum.* Denique ut eſt apud Theodor. à Niem, D. Virgo Maria S. Brigittæ narrare dicitur, *Multos Pontifices eſſe in Inferno.* Eant nunc, ſi velint, qui adhuc liberi ſunt & Capiſtro Papali ſtulta colla porrigant. Sed urgent Romanenſes & ſemper urgebunt: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram, &c.* Atqui, neque Chriſtus S. Petrum Vicarium ſuum Eccleſ. univerſalis in terris militantis Oecumenicum, unquam fecit; neque ſequitur; ſi Petrus primus Apoſtolorum fuit habitus, ideo Papam Rom. primum Epiſcoporum Chriſtiani orbis haberi debere, cum Primatum ſuum non debeat Petro, ſed Urbi cujus erat Epiſcopus. Notus eſt locus B Cypriani de unitate Eccleſiæ: *Hoc erant utique & cæteri Apoſtoli, quod fuit & Petrus, pari conſortio præditi, & honoris & poteſtatis.* Cæterum quæ hactenus de Papæ Suprematu diximus, nihil omnino ſign. ſi Gretſeri judicio ſtandum ſit. Ille enim in defenſ. Bellarm. 3. 10. *Per Eccleſiam*, inquit, *intelligimus Rom. Pontificem.* Unde merito quis colligere queat verba Chriſti *dicta Eccleſiæ*; ita eſſe interpretanda: *Dic tibi ipſi.* Deus bone! in quæ tempora reſervaſti nos? Verbo dicam, idque verbis Benzonis, ſc. Chriſtum & membra ejus pluries crucifixa fuiſſe per paucos Papas Atheos & Necromanticos, quam unquam per Julianum Apoſtatam, Porphyrium Platonicum, Celſum Medicum, Libanium Sophiſtam, Lucianum, Hieroclem, &c denique per quoſvis Ethnicos Impp. Hunnos, Gothos, aut Vandalos. Verum de Papis, & Papatu, ſi Deus velit, nos alibi.

Paphnutius, Epiſcopus Ægyptius Confeſſor, ex illis quos Maximinianus, dextris effoſſis oculis, & ſiniſtro poplite ſucciſo, ad metalla damnaverat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, ut ſigna per eum non minus, quam dudum per Apoſtolos fierent. Nam & Dæmonas verbo tantum fugabat, & ægros ſolâ oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe dicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis revocaſſe. Hunc Conſtantinus Imp. in tantâ veneratione & affectu habuit, ut ſæpius eum intra Palatium evocatum complecteretur, & illum oculum, qui in confeſſione fidei erat evulſus, avidioribus oſculis demulceret. Ruffin Eccl. Hiſt. lib. 10. cap 4 Is Concilio adfuit Niceno, in quo cum cæteri Patres legem laturi eſſent, quâ conjugium Sacerdotibus prohiberetur, contradixit, honorabiles confeſſus nuptias, & caſtitatem eſſe dicens concubitum cum propria conjuge. Hiſt. Trip.

Paphus, Pygmalionis fil. ex Eburneâ matre. Cum enim olim Pygmalion in Cyprum inſ. perveniſſet, comperiſſetque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porro cum ingenio valeret eſſetque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candido imo ebore muliebre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cum bono ingenioli ſui artem ſuam miraretur, in ejus amorem incidit, oravitque Venerem (quæ ſummâ cum veneratione id temporis in Cypro colebatur) ut uxorem ſibi concederet ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditus, Pygmalion domum rediens ſtatuam ſuam animatam invenit ſervatiſque iiſdem lineamentis, eodemque candore, in formoſiſſimam virginem transformata Cujus poſtea concubitu uſus, ex eâ Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condiditque urbem in Cypro, quam de ſuo nomine *Paphum* vocavit. Ovid. Met 10.

Ille Paphon genuit, de quo tenet inſula nomen.

Papias, Grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ordine literarum.

Pa[illegible] D. Polycarpi condiſcipulus & ſo[illegible], [illegible] civitatis epiſcopus fuit. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt lib 4 cap. 15 & 39

Papinianus [illegible] C. Severo Prin[illegible] grati[illegible]mus, Scævolæ diſcipulus, qui ei in advocatione fiſci ſuc[illegible]ſſit. Is eſt, cui filios ſuos Severus moriens commendavit, deinde ab Antonino Caracallâ ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Getâ, ei mandaverit, ut & in ſenatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem reſpondiſſe, *Non tam facile parricidium excuſari poſſe, quàm fieri.* Spartianus.

Papinius St[illegible]ius, Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt majores ejus oriundos eſſe Epiro, diuque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob inſignem eruditionem, egregiaſque virtutes, Neapoli civitate donatus eſt, in quâ Statius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poemata. Vide *Statius*, & Crinitum de vitis Poetarum.

Pappus Alexandrinus, floruit ſub Theodoſio M. Scripſit octo *Mathematicarum collectionum* libros. Idem Mathematicâ συντάξει in Ptolemæum magnum ſibi nomen conſecutus eſt. Etiam ſuperſunt ejus explicationes in Ariſtarchum Samium de magnitudinibus & diſtantiis Solis ac Lunæ. Convertit Latinè, ut & Ariſtarchum, Federicus Commandinus. Editus eſt Piſauri 15[illegible]. Librum quoque de fluviis Libyæ, nec non univerſalem Chorographiam reliquit.

Papyrius, à velocitate *Curſor* dictus, quum Conſulem ſe adverſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Romam regreſſus, edixit Fabio Rutiliano, ſeu, ut alii legunt, Rulliano, Magiſtro equitum, quem exercitui præpoſuit, ne manus cum hoſte conſereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnaſſet, ac viciſſet, reverſus eum ſecuri ferire juſſit: Ille in urbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis, populus veniam precibus impetravit. Papyrius item de Samnitibus triumphavit. Liv lib 9.

L. Papyrius Curſor, ſuperioris fil. de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportavit. Ædemque Fortunæ de manubiis faciendam locavit.

Papyrius Craſſus, quum Privernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus bene geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphavit, & pro laureâ uſus eſt myrteâ coronâ. Valer lib. 4.

Papyrius, Carbo cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papyrius, Prætextatus nobilis adoleſcens, eo ex cognomen aſſecutus, quòd in prætexta & adoleſcentiâ magnopere viſus eſt ſapere. Cum enim à patre duceretur in curiam, in eàque forte a[illegible] t[illegible]rentur domum reverſus, interrogatuſque à ma[illegible], Quidnam in Senatu actum eſſet. *Ut dice*, inquit, [illegible]*nus nubere poſſint.* At illa mane convocatis matronis ad Curiam properat, rogatque, ut eâdem lege viros duos habere ſibi licentia ut etiam fœminis. Re cognitâ ingenium & c[illegible]ntia pueri laudata eſt. Macrobius.

Papyrius fœnerator, cum C. Publium nobilem adoleſcentem, quem ob æs alienum paternum nexum habebat, quod ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficeret, re ad Senatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet. Liv lib 8. Valer Max de pudicitia, *T. Veturium* pro *Publio*, & *C. Plotium* pro *Papyrio* nominat.

Par[illegible], nomen viri cujuſdam ſic dicti, quòd ſimularet dormientem, quo impunitius uxor ejus mœcharetur. Alciatus lib. 4. Parerg. cap. 26. Parrenchus, inquit, ἀπὸ τοῦ ῥέγχειν dictus eſt, quod roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in menſâ ſimularet, ut eſt apud Feſtum. Quod & à quodam Galba factum fuiſſe Plut. auctor eſt, dum C. Mecenas in uxoris ſuæ amorem effuſo, obſequeretur. Unde proverbium, *N*[illegible] *dormio.* De hujuſmodi curruc[illegible] Juvenalis Sat. 1.

Cum leno [illegible]*piat m*[illegible] *bona, ſi capiendi*
Jus nullum u[illegible] *ſpectare lacunar,*
Do[illegible] *calicem vigilanti ſtertere naſo.*

Parcæ Deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem [illegible]tur *Parcæ à partu*, teſte Varrone, eò quod naſcentibus hominibus bona malaque conferre cenſeantur. Sed dura eſt illa [illegible] immutatio. Et, ſi id eſſet, una tantum foret Parca. Niſi forte dicas, pro triplici partûs menſe tres fuiſſe Parcas, atque hoc *Nonæ*, & *Decimæ* vocibus firmari. Sed hanc qui ſententiam ſequatur *tertiæ Parcæ* nomen itidem à numero ſumptum oſtendat, neceſſe eſt. Si tamen *Parcam* quis *Part*[illegible] cum Varrone ſtatuere lubet, quanto melius dixeris *Parcam*, ſive *Partam* dici à *partiendo*, quia unicuique per eam fatalis vitæ ſuæ portio obtingat. Sane & Græci ſimiliter Μοῖραι ἀπὸ τοῦ μείρειν vocant, h. e. *divid*[illegible] Alii, & plurimi, [illegible] inde nomen eſſe, quod minime *parcant*. [illegible] ſerunt Apuleius, Martianus Capella lib. [illegible] Donatus de barbariſmo, Servius ad 4. Eclog aliique. [illegible] à Statio *duræ* dicuntur. Theb 6.

Sed juvenem duræ prohibebant diſcere Parcæ.

Eidem Statio *ſævæ* & *graves* vocantur. Sylv. 2.

O ſævæ nimium graveſque Parcæ.

Idem ibidem:

——*Subitas inimica levavit*
Parca manus.——

Ab Ovidio *tetricæ*:

Moverunt tetricas tam pia vota Deas.

Ab Horatio *iniquæ*. Carm. 2.

Unde ſi Parcæ prohibent iniquæ.

A Propertio *immites*, lib. 4.

Immites habuit Cornelia Parcas.

A Tibullo *triſtes* lib. 3.

At ſi fata negant reditus, triſteſque ſorores.

Denique *inexorabiles* paſſim audiunt. Martialis:

Lanificas nulli tres exorare ſorores
Contigit, obſervant quam ſtatuere diem.

Omitto Græcos. Atqui antiphraſis, ut ait Voſſius, eſt nugale Grammaticorum commentum, merumque inſcitiæ aſylum. Quare audiendus Jul. Scal. qui lib. de R. Poeticâ 3. cap. 90. *Parcæ*, inquit, quia *parcant*: *una enim tantum dicitur filum incidere; duæ vero, altera vitam dare, altera vitæ tractum continuare. A pluribus igitur ſit nominatio. Quin illa quoque parcit, ſuſtinet enim aliarum opus, quoad fatorum juſſibus pareat.* Hæ autem Parcæ tres eſſe ſorores finguntur, *Clotho* ſcilicet *Lacheſis*, & *Atropos*, ita concordes, ut nulla unquam illarum diſſenſio, ſicuti cæterorum Deorum, audita fuerit. Jovis autem ac Themidis fuiſſe filias ſcriptum reliquit Heſiodus in Theogoniâ, hoc pacto:

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας
Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἳ ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι,
Μοίρας θ', ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς
Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Idem tamen Poeta in eodem libello inter Noctis filias Parcas numerat:

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους.

Cui ſententiæ acceſſit etiam Orpheus, qui ita ſcripſit Hymno in Parcas:

Μοῖραι ἀπειρέσιαι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης.

Harum primam colum volunt geſtare; ſecundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire; tertiam filum incidere, h. e. vitam tempore ſtatuto abrumpere. Apuleius Parcarum ternarium numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem, & quod in digitis torquetur, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Auctor libelli de Mundo ad Alexandrum: Τρεῖς αἱ μοῖραι κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι. Νῆμα ἀτράκτου τὸ μὲν ἐξειργασμένον, τὸ δὲ μέλλον, τὸ δὲ περιστρεφόμενον· τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς μία τῶν μοιρῶν, Ἄτροπος, ἐπεὶ τὰ παρελθόντα πάντα, ἄτρεπτά ἐστι· κατὰ δὲ τὸ μέλλον Λάχεσις, εἰς πάντα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις. Κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὸς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσά τε καὶ κλώθουσα ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. Veracitatem Parcis fere tribuunt antiqui. Horat. in Carmine ſeculari:

Veſque veraces ceciniſſe Parcæ.

Ovid.

Nec tua veridicæ diſcimus reſponſa ſorores.

Et ante utroſque Catullus in Argonauticis:

Talia præfantes quondam, felicia Pelei
Carmina divino cecinerunt omine Parcæ.

Idem ibidem:

Veridicos Parcæ cœperunt edere cantus.

Quæcunque enim Parcæ facta eſſe volunt, infecta fieri nequeunt. Tibullus 1. 7.

Hunc cecinere diem Parcæ fatalia nentes
Stamina, non ulli diſſolvenda Deo.

Seneca Tragœdus:

Non illa Deo vertiſſe licet
Quæ nexa ſuis currunt cauſis

Idem in Hercule Furente:

Duræ peragunt penſa ſorores
Nec ſua retro fila revolvunt.

Sic Fata immobili conſtitutioni adſcribit Lucanus, Naturæ rerum eorum arbitrium dans; lib. 2.

Sive parens rerum, cum primum informia regna
Materiamque rudem flamma cedente recepit,

Fixit in æternum cauſſam, quâ cuncta coercet,
Se quoque lege tenens, & ſecula juſſa ferentem
Fatorum immoto diviſit limite mundum.

Val. Flaccus pari negotio, lib. 1.

Tum genitor; vetera hæc nobis & condita pergunt
Ordine quæque ſuo, rerumque à principe curſu
Fixa manent, neque enim terris tum ſanguis in ullâ
Noſter erat, cum fata darem, juſtique facultas
Hæc mihi, ut hinc varios ſtruerem per ſecula Reges.

Has Parcas officio ſuo ſedulo fungentes graphicè admodum deſcribit Catullus ubi ſupra; cujus verſus non poſſum non adſcribere:

His corpus tremulum complectens undique veſtis
Candida purpureâ talos incinxerat orâ,
At roſeo niveæ reſidebant vertice vittæ,
Æternumque manus carpebant rite laborem.
Læva colum molli lanâ retinebat amictam,
Dextera tum leviter deducens fila ſupinis
Formabat digitis, tum prono in pollice torquens
Libratum tereti verſabat turbine fuſum:
Atque ita decerpens æquabat ſemper opus dens,
Laneaque horridulis hærebant morſa labellis,
Quæ prius in leni fuerant extantia filo.
Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera virgati cuſtodibant calathiſci.
Hæ tum clariſona pellentes vellera voce
Talia divino fuderunt carmine fata,
Carmine, perfidiæ quod poſt nulla arguet ætas.

Parentalia, erant ſacra funeſta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum, à *parentando*, quòd parentibus juſta celebrare ſignificat, licet etiam transferatur ad alios. In his fieri ſolebant ψυχαγωγίαι τῶν νεκρῶν, *evocationes mortuorum*. Aderant propinqui qui parentes ob defunctum conſolabantur. Latini etiam, inquit Fungerus, *feralia* nominarunt, à *ferendis* epulis, vel à *feriendis* pecudibus. Ovidius in Faſtis originem aperit Latinorum reſpectu:

Hunc morem Æneas, pietatis idoneus author,
Attulit in terras, juſte Latine, tuas.
Ille Patris Genio ſolennia dona ferebat,
Hinc populi ritus edidicere novos.

Paris, idis, Priami & Hecubæ fil. alio nomine *Alexander* dictus, cujus matri, cum illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, conjectores reſponderunt. Fore ut filius, quem in utero geſtabat, cauſa eſſet excidii Trojani. Quâ re cognitâ, Priamus puerum, ubi primùm fuit natus, Archelao ſervo exponendum tradidit. Contra Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli formâ commota, curavit, ut furtim nutriretur à paſtoribus in Idâ monte. Ubi cum adoleviſſet, Oenonen Nympham amavit, & compreſſit, ſuſcepitque ex eâ duos filios. Porro cum in dirimendis controverſiis eſſet æquiſſimus, maximam juſtitiæ famam ſibi comparavit, adeo ut ortâ inter Deas, Junonem, Palladem, & Venerem diſceptatione de formæ præſtantiâ, propter aureum malum à Diſcordiâ ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat; *Detur pulcherrimæ*, judex ſit conſtitutus. Quas cum vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum illi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Juno, & contemptâ, quam Pallas offerebat, ſapientiâ. Propertius, 2. 2.

Cedite jam Divæ quas paſtor viderat olim
Idæis tunicam ponere verticibus.

Ovid. 1. de Art.

Luce Deas, cæloque Paris ſpectavit aperto
Cum dixit Veneri; Vincis utramque Venus.

Coluthus de Helenæ raptu:

——— Αὐτὰρ ὁ θηήσασθαι μενοινῶν
Ἰδαίης ἀγέλῃσιν ἐπὶ πρηῶνα φαλάγγης,
Καὶ Ἥρην σκοπίαζεν ἐϋσφυρίαν τε θεαίνας,
Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.

Apparatum Dearum judicandarum deſcribit Silius lib. 7. hoc pacto:

———*Jam bellica virgo*
Ægide depoſita, atque aſſuetum caſſide crinem
Involvens, tum compta comam, pacemque ſerenis
Connivens oculis ibat, lucoque ferebat
Prædicto ſacræ veſtigia concita plantæ.
Parte alia intrabat juſſas Saturnia ſilvas
Judicium Phrygis, & faſtus paſtoris, & Idam
Poſt fratris laturâ toros: poſtrema nitentis
Aſſulſit vultu ridens Venus, omnia circa
Et nemora, & penitus frondoſis rupibus antra
Spirantem ſacro traxerunt vertice odorem.

Macrob. Sat 5. 16. *Virginius tantam Deam, quod etiam de honeſtis fœminæ deforme eſt velut ſpecie victam. Paride judicante, doluiſſe commemorat.* Petronius: *Ipſe Paris Dearum libidinantium judex.* Judicium vero illud ubi ſubitum obſervavit de Urbibus Stephanus: Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῷ Ἴδῃ Τρωικῇ Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασὶ τὸν Πάριν διακρῖναι τὰς Θεάς. Præterea cum eſſet fortiſſimus, in agonali certamine quod ad Trojam agebatur, cum alios omnes ſuperavit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cum ægrè ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiumque in eum ſtringeret; Paris illi aperuit, ſe ejus fratrem eſſe germanum, quod & allatis crepundiis probavit. Sic igitur cognitus à patre receptus eſt. Deinde conſtructis viginti navibus, ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem, in Græciam miſſus eſt, ubi à Menelao hoſpitio eſt receptus. Verum cum ille neceſſariâ de cauſâ in Cretam navigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperiebat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenæque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illamque etiam renitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Prop. 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cum Menelaeo ſurgeret è thalamo.

Horat. lib. 2. Od. 15.

Paſtor cum traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitem.

Ovid. 2. de Art. Am.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dedit.

Statius in Achilleide:

Solverat Oebalio claſſem de littore paſtor
Dardanus, incautas blandè populatus Amyclas.

Ubi benè paſtor. Hæſit enim Virgilio ſuo lib. 7.

At non ſic Phrygius penetrat Lacedæmona paſtor.

Max. Tyrius Diſſert. 13. Ποιμὴν καὶ βουκόλος. Idem Diſſert. 24. Τρωικὸς ποιμήν. Cicero etiam Epiſt. 16. lib. 1. ad Att. *paſtor Idæus.* Silius, lib. 7.

Laomedonteus Phrygiâ cum ſedit in Idâ
Paſtor, & errantes dumoſa per avia tauros
Argutâ revocant ad roſcida paſcua cannâ
Audivit ſacræ lentus certamina formæ.

Ex hoc raptu ſecutum eſt bellum Trojanum, in quo ſingulari certamine cum Menelao Paris congreſſus, cum pene vinceretur, a Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremo Hectore ac Troilo fratribus occiſis, cum ipſe, ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimum valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Thymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſive (ut aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cujus mortem Helene Deiphobo nupſit. Hunc Homerus ubique parum ſtrenuum inducit, amoribuſque ac citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Unde eſt illud apud Ovidium in Epiſtolâ Helenes:

Bella gerant alii, tu Pari, ſemper ama.

Etymon ejus quod ſpectat, feſtivè admodum in eo emendo luſit Mr. Hilcot in Sap. 13. *Alexander filius Priami Paris vocabatur à paritate judicii.*

Paris, hiſtrio, Libertus Domitiæ, Neronis amitæ, qui ſolebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, ejuſque animum demulcere. Corn. Tacitus. Tranquillus ait à Domitiano eum fuiſſe interfectum, quaſi gravem adverſarium. Idem ſcribit Domitianum uxorem repudiaſſe *Paridis* hiſtrionis amore perditam. Eum intelligit Juvenalis, cum ait:

Quod non dant proceres dabit hiſtrio.

Quem alibi palam nominat; ut Sat. 6.

Utque magis ſtupeas, ludos Paridemque reliquit.

Et Satyrâ proximâ, de Papinio Statio

Eſurit, intactam Paridi niſi vendit Agaven.

Ejus inſtigatione Juvenalis à Domitiano ab urbe in Ægyptum miſſus eſt. Vide *Juvenalis.* Paridis epitaphium apud Martialem tale extat

Quiſquis Flaminiam teris, viator
Noli nobile præterire marmor.
Urbis deliciæ ſaleſque Nili,
Ars & gratia, luſus & voluptas,
Romani decus & dolor theatri,
Atque omnes Veneres, Cupidineſque
Hoc ſunt condita, quo Paris, ſepulchro

Parmenides, Eleates Philoſophus, Xenophanis auditor atque amicus, cujus meminit Plato, atque ejus nomine dialogum ſcripſit, vocavitque *Parmenidem*, ſive *de ideis.* Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: Duplicem autem eam ſtatuit, unam, quæ veritate conſtaret; alteram, quæ opinione. Primus apprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum; alii autem Pythagoram dicunt. Suid. ac Diog. Laert. Vide Voſſ. P. Gr. p. 35.

Parmenio,

Parmenio, inter Alexandri M. comites maximè dilectus, de quo plurima Curtius & Plutarchus.

Parmeniſcus, aſtrologus, quam ſapienter de auctumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plinius, lib. 18. cap. 31 Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 397.

Parnopius Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſive *à mure*, qui apud Æolos *πάρνοπιον* dicitur, ſive *à culicibus*, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias autem ideo *Parnopium* vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, h. e. *πάρνοπας* de regione propulſaverit.

Parnetes, cognomen Calliſtrati Athenienſis Principis, qui, quia inſtituit, ut in judiciis & concionibus nummuli diſtribuantur, locum proverbio dedit: *Obolum repetit Parnetes.*

Parnus quidam, qui ob amiſſam naviculam, cum obviis quibuſque litigabat. Hinc adagium: *diſceptare ob Parni ſcaphulam*, i. e. ob res minutulas multum movere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Superatus tamen eſt a Timante in Ajace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cum ille detuliſſet uvas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aves advolarent, ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, ut Zeuxis alitum judicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aves fefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plinius, lib. 35. cap. 10. Hor. Od. 8. l. 4.

> ——— *Artium,*
> *Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas.*

Propert. lib. 3.

> *Parrhaſius parvâ vindicat arte locum.*

Æmilius *Parthenianus* de iis qui tyrannidem affectaſſent, hiſtoriam reliquit, uti teſtatur Vulcatius Gallicanus in vitâ Avidii Caſſii.

Parthenius, Poeta Nicæus, elegiacus, diverſorumque metrorum ſcriptor. A Cinnâ in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit uſque ad Tib Cæſarem, qui ejus ſcriptis admodum delectabatur Hoc præceptore uſus Virgilius in Græcis, ut apud Macrobium legere eſt Sat. 5. 17 Etiam quædam ex ejus carminibus expreſſit: ut ibidem legas de verſu iſtoc. Georg. 1.

> *Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.*

Quod ex illo Parthenii:

> Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ.

Quod ſi Virgilii fuit præceptor, omnino alius ab eo videatur, quem ad Tiberii uſque tempora vixiſſe ait Suidas. Niſi eo placet ad Tiberii tempora referri à Suidâ, quia dicarit ſuum opus Tiberio; quod facere potuit, ſimul ac rem bello præclarè gerere cœpit; id vero fuit annis 29. ante Principatum ejus. Auctor quoque fuit hic Parthenius elegantiſſimi libelli, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, qui hodie ſupereſt, ac narrationes continet collectas ex ſcriptoribus benè antiquis, ſed deperditis: ut vel hoc nomine gratiſſimus eſſe debeat philologiæ & veteris hiſtoriæ ſtudioſis. Eum dicavit auctor Corn. Gallo Forojulienſi, primo Ægypti præfecto. Quid mirum? Erat enim Gallus poeta egregius, & amorum nimiùm varius, quod vel ex Maronis eclogis notum eſt: At ſimiliter Parthenius, & poeta nobilis fuit, & qui amatorio ſe argumento imprimis oblectaret Plane enim veriſimile fit, eſſe hunc Parthenium illum, quem Suidas dicit eſſe Heraclidis, & Eudoræ, ſive, ut Hermippus putabat, Tethæ filium, patriâ Nicænum, vel juxta alios, Myrleanum, qui præter Aretes, conjugis ſuæ encomium, ac tres libros de laudibus uxoris, aliaque nonnulla etiam elegias in Venerem ſcripſit; Nec tempora repugnant; Nam Poeta ille, ut ait Suidas, belli Mithridatici tempore captus fuit, poſteaque ob eruditionem manumiſſus eſt, ac pervenit uſque ad tempora Tib Cæſaris. Quanquam majus hoc quidem videatur intervallum, quàm ut ſcriptor ille tot annos poſt captivitatem fuerit ſuperſtes. Nam a morte Mithridatis, uſque ad imperium Tiberii, anni ſunt 76. Sed fortaſſis erat adoleſcens admodum, cùm caperetur, valdeque ſenex cum decederet. Aut hoc verum eſt, aut Tiberii tempus apud Suidam intelligi debet, non quo imperare, ſed quo florere cœpit, ut cum Rhætos ac Vindelicos vicit. Id ſpatium totis undetriginta annis minus erit. Potuit autem circa iſta tempora Tiberio aliquid dicare, unde Suidas forte crediderit, eum vixiſſe imperante Tiberio. Ex Parthenio hoc verſum à Marone expreſſum Gellius refert, lib. 13. cap. 25 Μεταμορφώσεις quoque edidit; ut ex Plutarcho & Euſtathio ſcitur, item Suida in Νίσαιε, ubi Parthenius hic *Nicenus* vocatur. Eas Metamorphoſes Ovidium ſecutum fuiſſe pereſt veriſimile. *Archelaida* ejus nominat Hephæſtion: *Herculem, Iphiclum, Anthippen, Delum, Epicedium in Auxithemin*, & *Propempticon* celebrat Stephanus: ac meminit quoque Probus in Eclog. 3 Virgilii, & Artemidorus, lib 4. Ὀνειροκριτικῶν. Alius omnino ab hoc eſt *Parthenius* Chius, cognomento *Chaos*, ex Homeri, ut creditum, poſteritate unus, qui de patre ſuo Theſtore ſcripſit, teſte Suidâ. Alius *Parthenius* Phocenſis, cujus mem. Steph. in Τόποι ac Δακόπτης. Alius denique *Parthenius* Grammaticus, Dionyſii Grammatici diſcipulus, cujus ætatem ex magiſtro cognoſcimus. Nam Dionyſius ille floruit uſque ad Trajanum, ut Suidas docet. Eſt puto, hic Παρθένιος ὁ Διονυσίου, quem ἐν πρώτῳ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητουμένων Athenæus citat lib 9.

Parthenius, cubicularius Domitiani Imp de quo ſæpe Martialis. Vide Dionem Caſſ lib 67. in Domitiano.

Parthenopæus, fil Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſive Milanionis, qui fuit rex Arcadiæ. Hic Thebana bella puer admodum petiit, ac in iiſdem obiit mortem. De illo plura in Statius in Theb. Eum apud inferos vidit Æneas Virgil. Æn. 6.

> ——— *Hic inclytus armis*
> *Parthenopæus. & Adraſti pallentis imago.*

Apollodorus, lib. 3. Ἐγένετο δὲ Μελεάγρου Ἀταλάντῃ, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν Ἄρεος, Παρθενοπαῖος, ὃς ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσατο. Euripides Supplicibus:

> Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος
> Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
> Παιδεύεται κατ' Ἄργος.

Papinius, Theb. 4.

> *Pulchrior haud ulli triſte ad diſcrimen ituro*
> *Vultus & egregiæ tanta indulgentia formæ*
> *Nec deſunt animi, veniat modo fortior ætas,*
> *Quos non ille duces nemorum, fluviiſque dicata*
> *Numina, quas magno non impulit igne Napæas?*

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita ſunt Neapolis, præclara urbs Campaniæ. quæ ab ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quod ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum repeririſſent, nomen ejus urbi indidere

Paſiphae, filia Solis, Minois Cretæ regis uxor. quam fabulæ ferunt Tauri amore captam fuiſſe, Dædalique operâ, quæ ligneæ eam vaccæ incluſit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, mediâ parte hominem, reliquâ Taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi Labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adjutus. Servius Minois ſcribam tradit nomine *Taurum*, cum Paſiphae mutuo ejus amore captâ, in Dædali ædibus concubuiſſe, expletiſque legitimis menſibus gemellos peperiſſe; quorum alter *Minos*, alter *Tauro* ſcribæ ſimilis extiterit, indeque factum eſſe locum fabulæ, ut Paſiphae monſtrum biforme traderetur peperiſſe. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 5. Virg. Æn. 6.

> *Hic crudelis amor tauri, ſuppoſtaque furto*
> *Paſiphae, mixtumque genus, proleſque biformis,*
> *Minotaurus ineſt, Veneris monumenta nefandæ.*

Idem Eclogâ 6.

> *Et fortunatam, ſi nunquam armenta fuiſſent,*
> *Paſiphaen nivei ſolatur amore juvenci.*

Propertius, lib. 2.

> *Uxorem quondam magni Minois (ut aiunt)*
> *Corripuit torvi candida forma bovis.*

Idem lib. 3. Eleg. 18.

> *Teſtis Cretæi faſtus, quæ paſſa juvenci*
> *Induit abiegnæ cornua falſa bovis.*

Idem lib. 4. Eleg. 7.

> *Una Clytæmneſtræ ſtuprum vehit, altera Cretæ*
> *Portat mentitæ lignea monſtra bovis.*

Vide Plut. in Theſeo. Plat. in Minoe, Palæphatum, Hyginum, &c. Silius Ital. lib. 8.

> *Hinc genus orditur Minos, immiſtaque tauro*
> *Paſiphae.*

Ovid. Art. 1.

> *Paſiphae fieri gaudebat adultera tauri*

Auſon. Idyl. 6.

> *Paſiphae niveï ſequitur veſtigia tauri.*

[illegible]

Inter alia ſpectacula Romæ exhibitus eſt hic Paſiphaes nefandus cum tauro concubitus. Martialis Epigram. 5 de Spectac.

Junctam Paſiphaen Dictæo, credite, tauro
Vidimus, accepit fabula priſca fidem

Paſithea, una Gratiarum, filia Jovis & Eurynomes, ſoror Thaliæ. & Euphroſynes Item Nympha marina Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog Et Atlantis filia ex Æthrâ. Stat. Theb. 2.

Non hoc Paſitheæ blandarum prima ſororum.

Nonnus lib 34.

——— Χαροπὴ ἠδ' Αὐαίς
Ἑπτὰ τεμενέων χαρίτων εἶχε, ὧν μία μούνη
Πάσιων προσώπων φαείνε, εἶτα καὶ αὐτὴ
Φαιδροτέροις ἀκτῖσι περιπλεκέεσσι σέλας ἄστρων
Μαρμάρυγην ἐκόμιζεν ἀκοντίζουσα Σελήνη·
Ἐστὶ δὲ Πασιθέη, κορυθαιόλος.

Paſſienus Criſpus, ſecundus maritus Domitiæ, cujus pecuniariam litem adverſus fratrem Ænobarbum defendit, ut eſt apud Quint. lib. 6 cap 2. Deinde Agrippinæ matrimonio & Nerone privigno clarior inter primarios cives emicuit, bis Conſul & Orator inſignis. Ejus eſt ſcitum illud in C. Cæſarem; neque meliorem unquam ſervum, neque deteriorem dominum fuiſſe. Vide Tacitum & Senecam. Plinius eum ſcribit arborem mórum eximiam ſic adamaſſe, ut non modo oſculari, complectique, verum etiam cubare ſub illâ, vinumque illi effundere ſolitus ſit, lib 16. cap. 24.

Paſſienus Paulus, eques Romanus, ſub Flaviis ac deinceps claruit Poet. fuit elegiacus, patriâ Mevanienſis ex Umbriâ, Propertii nepos, vel pronepos, eumque in elegiis imitabatur Plinius lib 6 Epiſt ad Romanum: *Mirificæ rei non interfuiſti; ne ego quidem, ſed me recens fabula excepit: Paſſienus Paulus ſplendidus eques Romanus, & imprimis eruditus, ſcribit elegos. Gentilitium hoc illi. Eſt enim municeps Propertii, atque etiam inter majores ſuos Propertium numerat. Is cum recitaret, ita cæpit.* PRISCE JUBES: ſubdi deinde, ut eo ſic exorſo, Priſcus abolente, egregius Juriſconſultus, ſed dubiæ ſanitatis reſponderit. *Ego vero non jubeo*: atque inde magnus ortus ſit riſus, eaque res Paſſieno attulerit multum frigoris. Cæterum de tribus *Paſſienis*, avo, patre, & filio, multa Andreas Schottus diſſertatione de claris apud Senecam Rhetoribus Is de quo nunc agimus, ab elegis poſtea ſe ad Lyrica convertit, atque uti in elegis Propertium, ita in Lyricis Horatium ſibi imitandum propoſuit. Teſtis idem Plin. lib. 9 Ep ad Severum: ubi & plura de ejus laudibus. At plane alius eſt *Paſſienus*, qui ſeſquiſeculo poſt ſub Gallieno Proconſul Africæ fuit, uti Trebellius Pollio narrat. Voſſius.

Paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris; ſic dicti quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt *Paſtos*. *Paſtophoros* etiam Venus dicta eſt. Hinc *Paſtophorium*, thalamus in quo habitat Præpoſitus templi.

Patæci, ſic dicuntur Dii à Phœnicibus, quos in triremium proris circumferunt, Herodotus habet Παταϊκοί· Sic enim ſcribit Muſâ quartâ: Τοῖσι Φοινικηΐοισι Παταΐκοισι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριηρέων περιάγουσι. Heſych Παταϊκοί, θεοὶ Φοίνικες, οὓς ἱστᾶσι κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν. Ubi πρῴρας legendum recte monet Junius Itaque cum vox ſit Phœnicia, merito dici putatur à פתיחה *pethica*, i. e. *titulus*, qui aperit rei nomen Boch

Pateccus, vetus author an hiſtoricus fuerit, videndum apud Voſſ Hiſt. Græc lib. 3. pag. 398

Patellarii, Dii ſic dicti quòd *patellis*, quæ vaſa erant in ſacrificiis uſurpari ſolita, placarentur. Plautus in Ciſtellaria.

Dii me omnes [illegible] *minuti, & patellarii.*

Pateræ, ſicquit Bochartus ſunt ſacerdotes Apollinis, oraculorum interpretes, à verbo פתר *patar*, i.e. *interpretari*. Unde Joſeph פותר *poter* dicitur, quia interpretabatur ſomnia, Gen. 40 [illegible] Auſonius in Profeſſoribus Burdigalenſibus, ubi de Attio Paterâ, vel Paterio:

Beleni ſacratum ducis e templo genus,
Et inde vobis nomina.
Tibi Pateræ, ſic miniſtros nuncupant
Apollinaris myſtici
Fratri patrique nomen à Phœbo datum,
Natoque de Delphis tuo.

De his ita Hieronymus Epiſt. 150 ad Hedybiam: *Majores tui Patera, atque Delphidius; quorum alter, antequam ego naſcerer Rhetoricam Romæ docuit, alter me jam adoleſcentulo, omnes Gallias proſâ verſuque ſuo illuſtravit ingenio.*

Paterculus, Romanus quidam, cujus filia Sulpitia ſemel matronarum ſententiâ pudiciſſima fœmina judicata eſt, & electa ex centum præcipuis, quæ ſimulacrum Veneris ex Sibyllinis Libris dedicaret. Plin. lib. 7. cap 35.

Paterculus Velleius, Hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. lib 1 cap 21

Patrii Dii octo erant, *Janus*, *Saturnus*, *Genius*, *Pluto*, *Bacchus* *Sol*, *Luna*, *Tellus*, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione magiſtratus genere putabantur.

D. *Patricius*, D. Martini ſororis filius, A. D. 433. à Cœleſtino Papâ in Hiberniam miſſus Hibernos ad Chriſti fidem aſſiduis ſacri Evangelii prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus, & exemplis apprime Chriſtianis ſtatim convertit.

Pelagius *Patricius*, Ὁμηρόκεντρα, ſive Homericos centones de Chriſto fecit. flor. Zenonis Imperatoris temp. Vide Voſſ. P Gr. pag 80.

Patrobas, nomen viri. Rom. 16. Alius eſt de quo Martialis, lib. 2 Ep. 32.

Vexat ſæpe meum Patrobas confinis agellum,
Contra libertum Cæſaris ire times.

Patrocles, terrarum hiſtoriam condidit. Eratoſthene ſcriptorem antiquiorem fuiſſe cognoſcimus inde, quòd eum hic teſtem laudavit, uti docet Strabo, lib 11. Patriam ejus non addit. Sciri alioquin poſſet, an alius ſit *Patrocles* Thurius, de quo Clemens in Protreptico Etiam *Patroclis* neſcio cujus ſenarii aliquot leguntur apud Stobæum Serm. de Inſperatis eventibus Voſſius.

Patroclus, Menœtii fil. & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æante Amphidamantis filio, ſolum vertens, in Phthiam venit, ubi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & unà cum Achille apud Chironem educatus, cum eo arctiſſimâ amicitiâ junctus vixit: poſtea etiam cum eo ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus occubuit. Quod cum reſciviſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida, bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis, à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam ſocii mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Ovidius:

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Sidonius Apollinaris:

Sic Phrygium Emathiâ victorem cuſpide poſcens
Æacides cæſi luctum frangebat amici.

Lucianus ait Patroclum fuiſſe Achillis paraſitum, & morionem Idomenei regis Cretæ, qui ad Trojam cum Græcis pugnavit. *Actorides* Ovidio dicitur Met. lib. 13.

Repulit Actorides ſub imagine tutus Achillis
Troas ab arſuris cum defenſore carinis.

Item Menœtiades Idem Ovid. in Epp.

Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Patroclus, dives quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquam ad ſummas opes evectus eſt, aut ut alii dicunt, ex quo natus eſt, nunquam balneo uſus eſt, parſimoniæ cauſâ. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Unde proverbium; *Patroclo ſordidior*. Eraſmus.

Patroclus, temporibus Neronis ad Conſulatum uſque ex infimo genere provectus, juxta Capitolium inambulationem ſtruxit cum latrinis, quas Martialis, lib. 12. Ep. 78. appellat *ſellas Patroclianas*, à conditore. Sunt tamen qui ſic dictas volunt haſce cellas à *Patroclo* Ariſtophanico, qui χέσας quaſi *cacator* audiebat. Vide Turneb. Adverſ. 3. 26.

Patræon, infamis quidam calumniator; cui cum mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tandem fœdo quæſtu parare rem, deprehenſus, convictuſque pœnas capite luit, & popularibus comitiis lapidatus eſt, quòd fur eſſet, & ædium perfoſſor. Unde proverbium: *Patræone calumniator*.

Patulcius, Janus ſic dictus, quo tempore belli portæ ejus *paterent*. Vel ab aperiendi, ſecundum anni partes, præſertim veris & hyemis viciſſitudine. Ovid. Faſt. 1.

Inde vocor Janus, cui cum Cereale ſacerdos
Imponit libum, farraque mixta ſale,
Nomina ridebis: modo namque Patulcius idem,
Et modo ſacrifico Cluſius ore vocor.
Scilicet alterno voluit rudis illa vetuſtas
Nomine diverſas ſignificare vices.

Pavetia, Dea ab antiquis conſtituta, ut averteret *pavores* ab infantibus, atque inde etiam appellata, teſte D Auguſtino.

Paula, Romana quædam mulier, quæ, mortuo marito ſuas facultates indigentibus erogavit.

Paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeo miſericors fuit, ut cum in captivis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris, corpore ſuo in ejus vicem ſervituti addicto, redemerit. Diaconus.

Paulus Apoſtolus, Doctor Gentium, cujus ſanctitudinem, & res geſtas tribus libris complexus eſt vir eruditiſſimus Cl. Dauſquius, Sanctomarius, Canonicus Tornacenſis. Vide Vitam S. Pauli per Thomam Malleum, Lugd. 1613.

Paulus Samoſatenus, Antiochenus Pontifex, idemque hæreticus, Chriſtum è cœlo deſcendiſſe negavit.

Paulus, primus Anachoreta, cui in latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, corvus quotidie dimidiatum panem afferebat. Cum autem eò veniſſet Antonius, ut Paulum ipſum videret, corvus integrum attulit panem, & propter novum hoſpitem panem duplicavit. Non pauciores quingentis Monachos habens, 300 orationes de unoquoque die reddebat: Et ne numero fortè delinqueret, 300 lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis vero lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas. Sozom l. 8.

Pavor & *Pallor*, Dii à Tullo Hoſtilio figurati & culti. Auguſtinus. Liv. lib. 1. & Lactantius.

Paupertas, Dea, quam Ariſtoph. in Pluto Πενίαν vocat ac deſcribit. A Gadaræis ſummâ in veneratione habita eſt, quòd crederetur artes inveniſſe, induſtriam, & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, Furiæ ſimilem, niſi quod facem non præfert, pingunt. Theocritus:

> Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
> Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος.

Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, & quod deterius eſt, convivis uti ſcortum ultro oblatus, de quâ injuriâ apud Philippum ſæpe queſtus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. Trogus Pompeius.

Pauſanias, Cæſarienſis grammaticus, æqualis Ariſtidi; ſcripſit de conſtructione librum unum, problematum item unum. Philoſtr. Alius ab hoc celebratur à Suidâ, cui *Lacon hiſtoricus* dicitur; ſcripſit de Helleſponto, item Laconica, *Chronica* de Amphictyonibus, ac de feſtis Laconicis.

Pauſanias, Geographus, qui τῆς Ἑλλάδος περιήγησιν ſcripſit, Philoſtrato teſte; Diſcipulus fuit Herodis Attici, qui ſub Adriano, & Antonino Pio magnum adeo nomen habuit inter Sophiſtas. Patria ei fuit Cæſarea Cappadociæ. Declamavit non ſolùm Athenis, ſed etiam Romæ, ubi ſenex deceſſit. Plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 14. & Frid. Sylburgium notis in Pauſaniam, pag. 433. edit. Hanoviæ. 1613.

Pauſias, pictor Sicyonius, Bryetis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus; qui Glyceram corollarum textricem adamavit, eamque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem, quod opus ex argumento, *Stephanoplocan* appellavit; Ejus tabulam Lucullus duobus talentis emit. Hic primus lacunaria, & cameras pingere inſtituit. Ejus mem. Horat. Serm. 2. Sat. 7.

> *Vel cum Pauſiacâ torpes inſane tabellâ.*

Vide Plin. 21. 2. & Varr. de R. R. lib. 3.

Pauſimachus Samius, inter eos qui terrarum hiſtoriam literis fuerint perſecuti a Feſto Avieno refertur in deſcriptione Oræ maritimæ:

> *Pauſimachus ille, priſca quem genuit Samos.*

Pegaſides, Muſæ ſic dictæ à *fonte* qui πηγὴ dicitur, quem *Pegaſus* ictu ungulæ fingitur aperuiſſe. Proper. lib 3. El. 1.

> *Mollia Pegaſides veſtro date ſerta Poetæ.*

Ovid. in Ep. Sapphûs:

> *At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant.*

Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus; qui cum in Helicona avolaſſet, ſaxum ungulâ feriens fontem aperuit, qui ex eo *Hippocrene*, i. e. *fons Caballinus*, uti Perſius interpretatur, eſt appellatus. Poſtea vero cum ex Pirene, fonte Corinthio, biberet a Bellerophonte, qui tunc temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cumq; is rerum terreſtrium tædio ductus, in cœlum evolare conaretur, indeque terram deſpiciens, timoreque perculſus è ſublimi decidiſſet Pegaſus nihilominùs curſum ſervans, in cœlum evolaſſe dicitur ibique inter ſidera conſtitutus eſt. Unde Manilius.

> *Aerium naſcetur equus, cœloque volabit.*

Horat. Carm. lib. 4.

> —— *Exemplum grave præbet ales*
> *Pegaſus, terrenum equitem gravatus*
> *Bellerophontem.*

Propert.

> *Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,*
> *Bellerophontei quà fluit humor equi.*

Statius in Genethliaco Lucani:

> *Pendentis bibit ungulæ liquorem.*

Illa *Pegaſeus*. Propertius 2. 30.

> *Non ſi Pegaſeo veheris in aere dorſo*

Alqui ἀπὸ τῆς πηγῆς, h. e. *à fonte* dictum volunt. Alii ἀπὸ τῦ πηγνύειν, i. e. *à compingendo*. Longè aliter Bochartus de Animal. lib. 2. cap 6. *Pegaſus*, inquit, *cujus originem ad Perſeum referunt, equus fuit fræno adjectus.* Ebræis enim & Syris פג *pag*, vel פגא *pega*, *frænum* ſig. & סוס *ſus*, *equus* eſt. Inde compoſitum פגא סוס *Pegaſus* fuit ſc. ἵππος χαλιναγωγούμενος.

Pegaſus, Juriſconſultus qui ſub Veſpaſiano Urbi præfectus fuit. Pomp lib. 2. Sect. ult. D de Origine Juris. *Caſſio Cœlius Sabinus ſucceſſit, Proculo Pegaſus qui temporibus Veſpaſiani Præfectus Urbi fuit.* Juvenalis, Sat 4.

> ———*Raptâ properabat ab allâ*
> *Pegaſus, attonitæ poſitus modo Villicus Urbi.*
> *Anne aliud tunc Præfecti? Quorum optimus ille*
> *Interpres Legum ſanctiſſimus, omnia quanquam*
> *Temporibus diris tractanda putabat inermi*
> *Juſtitiâ.*———

Fuit & Conſul; eoque Conſule Senatuſconſultum, quod de ejus nomine *Pegaſianum* eſt appellatum extitit. Unde ei hoc nomen, vide Menagii Juris Civilis Amœnitatum cap. 17.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm dedituſſima. Tandem meliori ſpiritu ducta, aſpernari cœpit, quod antea amabat maximè.

Pelagius, hæreſiarcha, A. D 415 De quo vide ſis Voſſium de Hiſtoriâ Pelagianâ. Item Pont Max 58. A D. 555 Alius A. D. 583. Alius Hiſp. rex adverſus Saracenos electus. A. D. 720.

Peleg, ſive *Phaleg*, fil Heber, pater Reu. Gen 11. Linguarum diviſio ſub tempus nativitatis ejus contigiſſe creditur. Ita ſentiunt doctiſſimi Interpretes, Mercerus & Pererius. Nomen igitur *Phaleg* non ex futuro eventu fuit inditum, ſed ex eo quod jam factum, & prætentum fuerat. Nam quia proximè poſt linguarum diviſionem Heber genuit filium ſuum primogenitum, idcirco è re illâ tam memorabili nomen filio impoſuit. Rectè itaque Flavius Joſephus, Ant lib. 1. Ἐκλήθη δὲ Φάλεγος, inquit, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀποδασμὸν τῆς οἰκήσεως ἐτέχθη.

Pelethronii, Lapithæ à *Pelethronio* oppido Pelio monti ſubjecto ſic dicti. Hi primi omnium frænorum uſum inveniſſe dicuntur, & equorum domandorum artem. Virgil. Geor. 3.

> *Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere*
> *Impoſiti dorſo; atque equitem docuere ſub armis*
> *Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.*

Aliter autem Plinius, 7. 56. ubi *Pelethronium* virum quendam nominat, qui primus ſtrata equorum & frænos invenerit. Et, ut videas, inquit de la Cerda, nihil in hâc re firmum, Lyſias gravis orator ἐν τῷ λόγῳ ἐπιταφίῳ, ita ait loquens de Amazonibus: Πρῶται δὲ τῶν πάντων ἐφ' ἵππους ἀνεβῆσαν. Ideoque forſan Pindarus illas ἱππίας vocat Od. 8. Olymp. Quin Plinius ibidem primam gloriam equitationis Bellerophonti tribuit. Et Ælian. lib 9. Var. Hiſt. cap 16. viro cuidam Italo, quem ſcribit nominatum fuiſſe Marem, de quo Itali ipſi fabulabantur, fuiſſe anteriore parte hominem, poſteriore equum. Quem vulgi ſermonem ita explicat author: Δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινὸν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστευθῆναι. Sophocles in Oedipo Colon inventionem fræni Neptuno tribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius, Theb. 6.

> ————*Neptunus equo, ſi certa priorum*
> *Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis*
> *Ora, & litoreo domitaſſe in pulvere fertur.*

Palæphatus autem & plerique alii hoc inventum Centauris attribuunt; πρότερον (inquit) γὰρ οὐκ ἠπίσταντο ἐφ' ἵππων ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. Hoc placitum Virgilio ubi ſupra, & meritò. Juvant enim ejus ſententiam verſus iſti Manilii Aſtronomic lib 4.

> *At quibus in biſero Centauri corpore ſors eſt*
> *Naſcendi conceſſa, libet conjungere currus*
> *Ardentes & equos ad mollia ducere fræna.*

Peleus, Æaci & Æginæ fil. qui ex Thetide genuit Achillem, qui *Pelides* inde dicitur. Hic ab impudicâ Crethëide falsò accuſatus, & ab Acaſto ejus viro in vertice Pelii montis vinctus, feriſque expoſitus fuit. Sed ejus innocentiæ miſertus Jupiter gladium ei miſit per Vulcanum, quo ſeſe à feris tueretur. Dein ruptis vinculis in urbem, paucis comitantibus venit, & debellato Acaſto imperium occupavit, poſtea vero Thetiden uxorem duxit. Catullus in Epithalam.

> ——— *Tedis felicibus aucte*
> *Peleu,*———

Heſidius

Heſiodus de Peleo:

Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ,
Ὃς τοῖσδ᾽ ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

Quòd autem Thetis nupſiſſe dicitur Peleo, illud ad connubium Maris & Terræ pertinet. Nam Πηλεὺς à πηλὸς lutum; quo etiam reſpexere olim cum dicerent; Μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν· *Oenea non convertendum eſſe in Pelea.* Nimirum Οἰνεὺς & Πηλεὺς, heroum nomina, ponuntur pro οἶνος vinum, & πηλὸς lutum: Ut ſententia ſit, cavendum eſſe pincernæ ne vinum effundat in terram, atque ita lutum faciat quemadmodum ex Athenæo, Demetrio, & Euſtathio in Orat Inſtit lib 4. cap. 6. retulit Voſſius. Quem vide de Theologia Gentili, lib 2. cap. 79.

Pelias, adis, Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt. Ovid. Met. 13.

——Nec non onerosa graviſque
Pelias Iaſis poteſt imbellibus eſſe lacertis.

Idem Epiſt. 3.

Transeat Hectoreum Pelias haſta latus.

Hom. Iliad. Π.

Ἔγχος δ᾽ οὐχ ἕλετ᾽ οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ᾽ ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς.
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Pelias, æ, fil Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex: qui Jaſonem fratris ſui filium, cujus indolem formidabat, cum eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitavit. Quod tamen conſilium tantum abfuit, ut illi ex ſententiâ ſucceſſerit, ut aureo vellere potitus Jaſon, magnâ cum gloriâ in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus interfectus eſt, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ ætati ſe illum reſtituturam ſimulabat. Ovid Met. 7. Val. Flac. Argon. lib 1.

Æmoniam primus Pelias frænabat ab annis:
Jam gravis, & longus populis metus, illius omnes
Ionium quæcunque petunt. ille Othryn & Æmum,
Atque imum felix verſabat vomere Olympum.

Pelopea, Thyeſtæ filia, quæ à patre gravida facta, inſigni formâ infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris devorandum in ſylvis reliquit. Evenit autem, Diis ita volentibus, ut paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordiâ motus, domum ſuam illum detulit, lacteque caprino educavit, unde & *Ægiſthus* appellatus eſt. Item Tragœdia de *Pelopea*. Juv Sat. 7.

Præfectos Pelopea facit, Philomela tribunos.

Pelopidas, Lacedæmonius, vir clariſſimus, cujus vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneſia, mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa eſt. A Paulo J. C. commemoratur in lib. 3. F. *Si pars heredit. pet.*

Pelops, Tantali, Phrygiæ regis & Taygetes fil. cujus pater cum Deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, ut certo aliquo argumento divinitatem eorum experiretur, filium ſuum illis epulandum appoſuit; à cujus eſu cum Dii cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum ejus aſſumpſit. Quem cum Jupiter deinde ad vitam revocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt ejuſdem Pelopis mortem varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Plin. 19. 3. Ovid. Met. 6.

——Tamen hunc quoque dicitur unus
Fleſſe Pelops, humeroque ſuas ad pectora poſtquam
Deduxit veſtes, ebur oſtendiſſe ſiniſtro.
Concolor hic humerus, naſcendi tempore dextro,
Corporeuſque fuit: manibus mox cæſa paternis
Membra ferunt junxiſſe Deos, aliiſque repertis,
Qui locus eſt juguli medius, ſummoque lacerto
Defuit, impoſitum eſt non comparentis in uſum
Partis ebur; factoque Pelops fuit integer illo.

Unde Virg. Georg. 3.

—— Humeroque Pelops inſignis eburno,
Acer equis——

Tibull. 1. 4.

—— Carmina ni ſint
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Papinius lib 4. Theb

Truncatuſque Pelops, & ſicco pulvere ſedens.

Pind. Od. 1 Olymp. Ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον *ebore inſignem humerum ornatum*. Et Apollon. lib. Πελοπήϊα νῶτα. Et Nazianz. Orat. 1 contra Julianum. Ἐξ ἧς (κρεουργίας) ὀνόμαζον Πελοπίδαι παρὰ τὸν ὦμον καὶ τοῦ ἐλέφαντος. Dio Chryſoſt. Orat. 8. Περὶ δὲ τοῦ Πέλοπος λέγουσιν, ὅτι καὶ τὸν ὦμον ἐλεφάντινον ἔχοι. Hic poſtea cum adoleviſſet in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cum unicam filiam haberet, nomine Hippodamiam, eamque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, uſque nominibus multis procis ambitam, nolli tamen eam voluit collocare, quod à genere ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitavit, ut procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, ut victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem ſubiret. Cumque jam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cum equis ſuis parum fideret, Myrtilum, Oenomai aurigam, pecunia corrupit, ut axes fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidiâ, fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruinâ colliſis, cum ſe morti vicinum eſſe animadvertiſſ, Pelopem oravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium importunius exigentem in mare præcipitavit, quod ab eo Myrtoum vocabatur. Pelops autem uxore & regno potitus, univerſam Cherſoneſum à nomine ſuo *Peloponneſum* appellavit. Strabo lib. 8. Catullus de Achille:

Troicaq; obſidens longinquo mœnia bello
Perjuri Pelopis vaſtabat tertius hæres.

Prop. lib. 3.

Quidve Clytæmneſtræ, propter quam tota Mycenis
Infamis ſtupro ſtat Pelopea domus.

Horat. Od. 1. Carm. 6.

Nec ſævam Pelopis domum.

Seneca:

Argos, & ſævi Pelopis Mycenæ.

Nonnus Dionyſ lib 18.

Καὶ Πέλοπος πλατὺν ὦμον ἴσον θηήσατο Δηώ,
Μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τεχνήμονι κόσμῳ·
Ἵνα διατμηθέντα μέλη ζώγρησε Κρονίων
Ἔμπαλιν ἀλλήλοις μεμερισμένα γυῖα συνάψας.

De Pelope plura Nat. Com. lib 7. cap. 17

Penates, Servio ſunt omnes Dii qui domi coluntur: à *penus* dicti, teſte Tullio lib. 2. de Nat. Deorum; nempe quia coluntur in *penetralibus*, h. e. *penitis ædibus*, ut Iſidorus ait extremo lib. 8. Eoque alludere videtur Poeta Æn. 1.

Quinquaginta intus famulæ, quibus ordine longo
Cura penum ſtruere, & flammis adolere Penates.

Atque idcirco Feſtus *penetralia* dicit eſſe *Deorum penatium ſacraria*. Qui *penates* dici putant quaſi *penes nos natos*, aut *quorum beneficio penitus vivamus & ſapiamus*, ut ἐτυμολογίζει Macrobius lib. 3. cap 4. analogiâ ipſâ refelluntur. Nam ut à *magnus* eſt *magnas* unde *magnates*; à *ſummus*, *ſummas*, unde *ſummates*; ab *optimus*, *optimas*, unde *optimates*: ſic à *penus* eſt *penas*, unde *penates*. *Penas* olim fuiſſe in uſu cognoſcimus ex eo, quod Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 1. ſcribat ſe in pervetuſtâ æde ſub Veliâ conſpexiſſe Deorum *Penatium* ſigna, cum inſcriptione ΔΕΝΑΣ: quod ipſe fatetur eſſe PENAS. Porro qui ſint Dii *Penates*, non ſatis convenit; Cum alii putent eſſe *Neptunum*, & *Apollinem*; alii *Jovem*, *Junonem*, & *Minervam*; alii *Cœlum* & *Terram*. Hetruſci vero, quemadmodum tradit Arnobius lib. 3. Deos *Conſentes* ſive *Complices*, quorum & numerum & nomina, ignota eſſe docent. Et hæc ratio videri poſſit, cur Romanorum *penates* (quos eoſdem eſſe, ac *Samothraces* Caſſius Hemina ſcripſit, teſte Macrobio lib. 3. cap. 4) dicantur *Samothraces*, idque pro *Samthraces* ab Ebræo סתר, i. e. *occultare*, unde & *Saturnus* dicitur. M. inſertum, ut in *ſimpulum*, *ambubaia*, &c. Similitudo vocis *Samthraces* errori præbuit anſam, ut putaretur Dardanum Deos hoſce ex Samothraciâ in Phrygiam, Æneam vero ex Phrygiâ in Italiam detuliſſe, quemadmodum ſcribit Varro lib. 2. rerum humanarum, Voſſius. Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 2.

Penelope, Icarii filia, Ulyſſis uxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cum autem proci acriùs inſtarent, atque vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ. quam tum in manibus habebat, abſolvendæ ſufficeret. Quod cum impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat; eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit, qui ab illa ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad unum omnes interemit. Dictam autem volunt *Penelopen* ab avibus, quæ *Penelopes* dicuntur, ſive *Meleagrides*, cum antea *Arne* diceretur, quaſi abjecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, PeribϾæque parentibus eſſet expoſita, ab hoc avium genere fuiſſe educatam. Hujus fabulam diverſimodè ab Homero, aliiſque traditam latè explicat Nat. Comes lib. 8.

cap.

cap. 24. *Dι... procu* Horat. dicitur, Car. lib. 3. Od. 10. Prop. lib. 3.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Homero ſæpiſſime ἐχέφρων Πηνελόπη. Themiſt. Orat. 1. Ὑπὲρ Πηνελόπης τῆς Ἰκαρίου σώφρων παρθένος ἀκόλουθος γυναικός. Ælian. Var. Hiſt. 14. 45. Γυναῖκες τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦμεν, Πηνελόπην, Ἄλκηστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου. Hinc *fide Penelopea* apud Ovid. Triſt. lib. 5. eleg. 15. Mart. pro caſtâ poſuit lib. 1. ep. 63.

———*Penelope venit, abiit Helene.*

Idem lib. 11. ep. 8.

Penelope licet eſſe tibi ſub principe Nervâ.

Propertius lib. 2. eleg. 9.

Penelope potuit bis denos ſalva per annos
Vivere de multis fœmina digna procis.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ teſte Juſtino lib. 2. Otteræ, ſive (ut alii) Orithyiæ ſucceſſit in regno: ejuſque Trojano bello inter fortiſſimos viros, cùm auxilium Priamo adverſus Græcos ferret magna virtutis documenta extitere. Virg.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens.

Ubi Servius: *furens*, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulans ſe cervam ferire. Cum Trojanis opem ferret, ab Achille occiſa eſt. *Prima*, inquit Plinius, *ſecurim invenit.* Prop. 3. 11.

Auſa ferox ab equo quondam oppugnare ſagittis,
Mæotis Danaum Penthesilea rates

Ubi *Auſa*, quia præter ſexum. Ita Virgilius de eâ ubi ſupra.

———*audetque viris concurrere virgo.*

Ovid. in Ep. Cydippes:

Non ego conſtiteram ſumptâ peltata ſecure,
Qualis in Iliaco Penthesilea ſolo.

De Penthesileâ plura vide apud Q. Calabrum lib. 1.

Pentheus, fil. Echionis ex Agave conjuge, filiâ Cadmi, qui cum Liberi patris ſacra aſpernaretur, ab ejus numinis, matre & ſorore in furorem verſis, laceratus eſt. Ἀπὸ τοῦ πένθους, i. e. *à luctu* arceſſit nomen. Unde Theocritus in Lenis, ubi hiſtoriam hanc narrat:

Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.

Ovidius à matre & ſororibus cæſum ait, quia aper illis viſus ſit, cum ſacra ſperneret: ſic enim ille Met. 3.

Prima ſuum miſſo violavit Penthea thyrſo
Mater, Io, geminæ, clamavit, adeſte ſorores:
Ille aper in noſtris errat, qui maximus agris
Ille mihi feriendus aper. ———

Catullus & Perſius in vitulum mutatum prodiderunt. Perſ. Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo.

Unde forte Theocritus:

Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα.

Μυκηθμὸς enim propriè τῶν βοῶν. Heſychius: Μυκηθμός, βοῶν βοή. Oppianus Pentheum in taurum commutatum fuiſſe ſcribit, ſorores autem in pardales. Cyneg. 4.

Πενθῆα μὲν ταῦρον ἐδείξατο, φοίνιον ὄμμα,
Αὐχένα τ' ἐέρσαντα, κέρας δ' ἀνέτειλε μετώπῳ.
Ταῖσι δὲ γλαυκῶπις ἐδείξατο θηρὸς ὀπωπήν,
Καὶ γένυσι θύνεσκε κατήγαγε δ' ἐπὶ τοῖσι
Ῥινὸν ὀπωρινόν, καὶ ἄγρια θήκατο φῦλα.
Αἱ δὲ θεοῦ βουλῇσι ἀμειψάμεναι χέρα ταῦρον
Πορδάλιες Πενθῆα μέγαν σκηπλοῦσι δαῖσαντο.

Ab his tamen diverſus Porphyrio in Od. 2. Horat. ubi eum fulmine tactum periiſſe ſcribit, non ob Orgiorum contemptum, ſed quòd Liberum patrem cuſtodiâ clauſum teneret. Nat. Comes lib. 5. cap. 13. hanc fabulam explicat; & Pentheum laudatum regem fuiſſe veriſimile eſt, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furioſis ſubditis malè exceptus, & conviciis tum publicis, tum privatis diſcerptus ſit.

Pepinus, Francorum rex, Caroli M. pater. Longobardos Romanorum agros aſſiduis bellis vexantes prælio aggreſſus vicit, & oppreſſit: quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos Pontifices, & in Eccleſiam collata, auguſtiſſimi *Chriſtianiſſimi Regis* titulum ſibi, & ſucceſſoribus ſuis meruit in hodiernum uſque diem. Munſt. lib. 2. Coſm.

Perdiccas, Macedo, inter comites Alexandri M. qui etiam in regni patrem ſucceſſit. Tantâ ſimul audaciâ & fortitudine fuit, ut leænâ præſente, catulos è cubili per vim auferret. Vide Ælian. ποικίλ. lib. 12. cap. 39.

Perdix, venator fuit inlando matris Polycaſtes amore correptus, quam & contaminavit. Unde *Perdicis libido* abiit in proverbium pro efferâ, turpi ac infami. Cælius.

Perdix, Dædali nepos, quem, cum ſerræ uſum primus reperiſſet, à patruo invidiâ percito ab excelsâ quâdam turri ferunt præcipitatum, deorumque miſericordiâ in avem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum conſtruens. Vide Ovid. 8. Met. Hæc poſſunt eſſe hiſtorica; Metamorphoſis vero conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad p... ...accommodata.

Periander, Corinthiorum rex, unus è 7. Sapientibus, Cypſelo patri in regno ſucceſſit regnavitque annis 40. Rogatus, cur in tyrannide perſeveravit, cum eſſet ſapiens reſpondit: *Et ſponte & invitum cedere, periculoſum.* Crudeliter igitur, & magnâ ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes uſque formidans. Quapropter continuò erat in bellis, navalibus præcertim. Dicitur & filium ſuum perdere voluiſſe; & uxorem adeo dilexiſſe, ut etiam cum defunctâ concubuerit. Vide Diog. Laert. in ejus vitâ.

Peribaſo, Heſychius: Περιβασώ, ἡ Ἀφροδίτη. Hæc Περιβασία dicitur Clementi in Protrept. Ὀργᾷ δὲ Ἀφροδίτη Περιβασίη μὲν Ἀργεῖοι· ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ Καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς καλλίγλουτόν που κέκληκεν.

Pericles vir clariſſimus Athenienſis, qui Remp. 40. an. gubernavit; pollebat enim authoritate & eloquentiâ; unde *Olympium* Comici vocarunt, quòd tonare in concionibus, ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione Reip. adverſarium Thucydidem Meleſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus Diis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut invito efflueret, quod ad Remp. minus pertineret. Vide Ælian. Var. Hiſt. lib. 4. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando cum eo navigaſſet, collaudaſſetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graves ſermones. *Non ſolum*, inquit, *Sophocle, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes.* Thucydide quondam vociferante, quod nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit, ſi ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modo ejus nomen inſcribi in operibus paterentur: Reſponderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo inſtitutum, ut declamationes fierent exercitationis causâ, utque extemporalis oratio haberetur. Vide Plutarchum.

Periclymenus, Nelei fil. frater Neſtoris & Chronii Hom. 2. Odyſ. Cui à Neptuno avo conceſſum erat, ut in quas viſum eſſet formas ſe poſſet transformare. Teſtatur hoc Euphorion in his:

——— Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον
Ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων Ἐνοσίχθων
Παντοῖ' ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
Αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πέλεσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσῶν ἀγλαὰ φῦλα.
Ἄλλοτε δεινὸς ὄφις, καὶ ἀμείλιχος, εἶχε δὲ δῶρα
Παντοῖ' οὐκ ὀνομαστὰ τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
Βουλῇ Ἀθηναίης ——— ———

Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus ab Hercule, conſilio Palladis, quæ illum prodebat, clavâ interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ graviores, immiſiſſet. Ov. lib. 12. Met. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum unguibus uncis infeſtabat, ſagittâ in ſublimi confoſſum.

Mira Periclymeni mors eſt: cui poſſe figuras
Sumere quas vellet, rurſuſque reponere ſumptas.
Neptunus dederat, Nelei ſanguinis auctor.
Vertitur in faciem volucris; quæ fulmina curvis
Ferre ſolet pedibus, Divum gratiſſima Regi.
Viribus uſus avis, pennis, roſtroque redunco
Hamatiſque viri laniaverat unguibus ora.
Tendit in hunc nimium certos Tirynthius arcus.

Hunc inter Argonautas recenſent Apollonius, & Val. Flaccus. Quorum hic lib. 1.

Σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήιος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο. Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅττι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.

Perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricavit, cui januam in latere poſuit, ut quum incluſus reus ſubjectus ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem emittere videretur: pro quo invento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui novis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, ut eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno juſſus, ac ſuppoſitis ignibus exuſtus eſt. Plinius 34. 8. *Perillum nemo laudat ſæviorem Phalaride tyranno, qui taurum fecit, mugitus hominis pollicitus igne ſubdito, & primus eum expertus cruciatum juſtiore ſævitiâ.* Ovid. in Arte.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit, infelix imbuit auctor opus.

Hinc *Perilleus.* Idem in Ibin:

Ære Perilleo veros imitere juvencos,
Ad formam tauri conveniente ſono.

Et Triſt. 5. 1.

Ipſe Perilleo Phalaris permiſit in ære
Edere mugitus, & bovis ore queri.

Propert. lib. 2.

Nonne fuit ſatius duro ſervire tyranno,
Et gemere in tauro, ſæve Perille, tuo?

Lucianus *Perilaum* vocat, non *Perillum*

Perilius, fœnerator, & Juriſperitus. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

Putidius multo cerebrum eſt, mihi crede, Perilli
Dictantis quod tu nunquam reſcribere poſſis.

Perimede, veneficæ nomen apud Theocritum Idyll. 2. Ubi Scholiaſtes ait eandem eſſe, quæ Homero Agamede dicitur:

Ἡ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

Prop. l. ſecundo:

——— *Non hic nocturna Cytæis,*
Nec Perimedea gramina lecta manu.

Peripatetici, Philoſophi Athenis, quorum originem ita aſſignat Cicero Academicarum quæſtionum lib 1. *Platonis autem authoritate*, inquit, *qui varius & multiplex, & copioſus fuit, una & conſentiens duobus vocabulis philoſophiæ forma inſtituta eſt, Academicorum & Peripateticorum: qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam cum Speuſippum, ſororis filium, Plato Philoſophiæ quaſi hæredem reliquiſſet; duos autem præſtantiſſimos ſtudio, atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Ariſtotelem Stagiritem qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo: illi autem, qui Platonis inſtituto in Academiâ, quod eſt alterum gymnaſium, cœtus erant, & ſermones habere ſoliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam diſciplinæ formulam compoſuerunt, & eam quidem plenam ac refertam: illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nullâ affirmatione adhibitâ, conſuetudinem diſſerendi reliquerunt.* Eandem Peripateticorum originationem tradit Laertius in Ariſtotele; Heſychius quoque: Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ περιπατοῦντα αὐτὸν Ἀριστοτέλην. Sed Ammonius in Categor. auctor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ, Ariſtotelis autem Peripateticos, ex Lyceo; tandem Xenocraticos nomine Peripatetici omiſſo, à loco ſolum dictos Academicos: & contra Ariſtoteleos, nomine loci præterito, ab actione ſolum vocatos Peripateticos. Vide Voſſ. de Phil. ſect. c. 17

Pero, Nelei filia ex Chloride filiâ Amphionis, ſoror Neſtoris & Periclymeni, eximiâ pulchritudine, quam cum multi certatim proci uxorem ſibi depoſcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule diſſidebat, negavit ſe cuiquam illam deſponſurum, niſi prius boves Herculis abactos ad ſe adduxiſſet. Quod cum Bias Amythaonis & Aglaiæ fil. à fratre Melampode adjutus præſtitiſſet, uxorem eam accepit Hom 12 Odyſ.

Nicol. *Perottus*, natus Saxoferrati Archiep. Sipontinus, vir Græcis, Latiniſque literis pereruditus; ut de eo judicat Leander, & monumenta ejus teſtantur, clar. an. 1460. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 590

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hiſp. victus. Hic cum partes Marianas ſectaretur, Qu. Sertorium, quocum prius magnâ amicitiâ dimicaverat, inter epulas nihil ſibi timentem interfecit, ut ſolus imperio in Hiſpania potiretur. Plut. in Sertorio.

Perſephone, Jovis & Cereris filia, Latinis *Proſerpina*, quam ob Orco in Siciliâ raptam fuiſſe poetæ fabulantur. Ovid. Faſt. 4.

At neque Perſephone digna eſt prædone marito.

Idem in Ep Cydippes:

Perſephone noſtras pulſat acerba fores.

Tibul.

At mihi Pesſephone nigram denunciat horam.

Propert. lib. 2.

Sat ſit magna, mei, ſi tres ſint, pompa, libelli,
Quos ego Perſephonæ maxima dona feram.

Sic dicta qu. Φερσεφόνη, i. e. φέρουσα ἄφενος, *ferens divitias*, quæ ſc è terra petuntur. Heſych. Vide *Proſerpina*.

Perſes, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus, ductus eſt in triumpho Romam cum filiis, periitque in carcere animi mœrore confectus, vel, ut alii tradunt, vigiliis maceratus. Fingere ſolebat, & mentiebatur ſe ab Achille genus ducere. Livius autem nothum & ſpurium fuiſſe ſcribit, & invidiâ fratrem Demetrium ac criminatione falſâ de medio ſuſtuliſſe. Propertius lib 4.

Et Perſen proavo ſimulantem pectus Achille.

Vel ut alii legunt:

Et Perſem proavo ſtimulantem pectus Achille.

Silius de Philippo ultimus Perſæ patre:

Hic gente egregius, veteriſque ab origine regni,
Æacidum ſceptris, proavoque timebat Achille.

Alius Solis & Perſæ Nymphæ fil. rex Tauricæ regionis crudeliſſimus. Alius frater Heſiodi.

Perſeus, Jovis fil. ex Danae Acriſii Argivorum regis filiâ, quam Jupiter commutatus in ſpeciem aurei imbris vitiavit. Acriſius enim cum ex Oraculo didiciſſet, futurum aliquando, ut a nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit. Jupiter itaque Danaes amore captus, cum alius non pateret aditus, in aureum imbrem verſus, per tegulas turrim ingreſſus eſt, puellæque fruſtra jam arctâ cuſtodiâ ſervatæ ſtuprum intulit. Quo ex concubitu cum illa gravida effecta eſſet, indignatus Acriſius filiam una cum nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici, futurum ratus, ut ventis, undiſque obruerentur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piſcatore reperta eſt: in quâ quum Danaen cum filio inveniſſet, utrumque Pilumno regi obtulit; qui cum genus & patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem uxorem duxit; Perſeum vero Polydectæ, Seriphi inſulæ regi, educandum tradidit, qui poſtea adultus, talaria & falcatum enſem, nomine Harpen à Mercurio; à Minerva autem Ægidem accepit; quibus fretus expeditionem adverſus Gorgonas ſuſcepit Erant autem eæ ſorores tres, *Meduſa, Stheno*, & *Euryale*; Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque unicum, quo viciſſim utentes, quotquot eas aſpiciebant, in ſaxa vertebant Id veritus Perſeus à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentiſſimo, in quo veluti ſpeculo, effigiem earum impunè intueri poſſet. Adortus itaque Meduſam, cum & ipſa, & angues ſopiti eſſent, unico ictu illam interemit, caputque ejus abſciſſum in Ægide collocavit; quo Atlantem Mauritaniæ regem hoſpitio ipſum excludentem in montem commutavit. Hoc etiam capite Seriphienſibus populis oſtenſo, eos omnes Perſeus mutavit in lapides. Poſt hæc Andromedam, marino monſtro expoſitam, periculo liberavit, liberatamque uxorem duxit; Phineo, ejuſque fautoribus, qui ſponſam ei præripere conabantur, partim occiſis, partim in ſaxa commutatis. Poſtremò cum uxore in Seriphum inſulam reverſus, Acriſium ibi offendit, quem jactu diſci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fab. Poet. 63. author eſt, Danaen unà cum filio ſuo non in Italiam, ſed in Seriphum inſulam delatam fuiſſe, ibique Polydectæ regi nupſiſſe, ubi cum Acriſium avum ſuum jactu diſci (ut jam diximus) imprudens interemiſſet, doloriſque impatientiâ extabeſceret, Jovis patris ſui miſeratione in cœlum tranſlatus eſt. Perſeus habitus eſt Jovis filius, propter raram felicitatem. Suſcepit expeditionem adverſus Gorgonum gentem, cujus regina erat Meduſa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertavit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebravit cum Andromedâ Cephei regis filiâ. Poſtea reverſus in Græciam, occupavit regnum Argivorum, devicto Prœto ſuo patruo, & Polydecte, Seriphi inſ. regulo, à quibus multis injuriis erat affectus. Ad extremum conſtituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam conſecutus eſt celebritatem, ut à Poetis & Mathematicis, laudibus, encomiiſque in cœlum uſque, ut aiunt, evectus, & inter ſidera collocatus ſit. Tantas autem res confecit incredibili celeritate, & verſutiâ ingenii, ideoque fingitur talaribus & gladio Mercurii, galeâ Orci, & clypeo Palladis fuiſſe inſtructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurii calliditatem, galea Orci conſilium tectum, & clypeus Palladis raram felicitatem ſignificat. Per caput vero Meduſæ, cujus aſpectu omnes convertebantur in ſaxa, ſignificantur immenſæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus eſt, ſubegit: nam in Inſulis Occidentalibus, ubi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teſte Platone. Vide Nat. Com. lib. 7. cap. 12 & 18. Prop. 2. 30.

Non ſi Pegaſeo vecteris in aere dorſo,
Nec tibi ſi Perſei moverit ala pedes.

Ovid. 2. de Arte:

Nec ſuus Andromedæ color eſt objectus ab i'lo
Mobilis in gemino cui pede penna fuit.

Unde à Catullo *Pennipes* dicitur. Idem Ovid lib 3 Tr.

Nunc ego jactandas optarem ſumere pennas,
Sive tuas Pasſeu, Dædale, ſive tuas.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Nunc aeris plantaria vellet*
Perſeos.

Hinc *Perſeus* adject. Prop. lib. 3.

Sectaque Perſeâ Phorcidos ora manu.

Hinc *Perſea* arbor, quam in Ægypto Perſeus plantavit, teſte Callimacho:

Καὶ περσέα Περσεῦ ἐπώνυμος. ὃς ἐρίδηριν
Αἰγύπτου κατέπεμψε ———

Nicander

[illegible] M[illegible] hanc [illegible] plantari [illegible] [illegible] hoc [illegible]

> Καὶ τὸ [illegible] μετ' ἀργύρου ἐλαίῳ
> [illegible] ἀπὸ [illegible] [illegible] [illegible]
> [illegible] ἥ ποτε ποσὶ λευκὸν Κρονίδα γαίας
> Αὐχὰν [illegible] [illegible] [illegible] Μεδ[illegible],
> Ῥεῖα Μυκηναίων [illegible] ἀγέρας,
> [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
> Ἄκρον [illegible] [illegible] Μελανθίδου· [illegible] τι νύμφη
> [illegible] [illegible] κεῖνο Διὸς [illegible] [illegible].

Perſeus, de Rep Lacedæmoniorum ſcripſit, auctore Athenæo lib 4.

Perſius, doctiſſimus Romanorum: Cicero de Orat. *C Lucilius homo doctus & perurbanus dicere ſolebat; Ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi [illegible] quod alteri nihil intelligerent alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe [illegible] ut etiam ſcripſit. Perſium non curo legere (hic enim fuit, ut notamus, omnium fere noſtrorum hominum doctiſſimus) Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium.* Hæc Cicero

Perſius Flaccus, Poeta, Volaterris, Hetruriæ op[pido] natus, claruit iiſdem fere temporibus quibus Domitius Nero Imperium urbis Romæ ſuſcepit. In Grammaticis præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui graviſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum M. Varrone: In Rhetoricâ Fl. Virginium. Annæum vero Cornutum, qui Philoſophiæ ſtudio excelluit, magnâ diligentiâ, ſingularique obſervatione coluit. Sat. 5.

> ———*Teneros tu ſuſcipis annos*
> *Socratico Cornute ſinu, &c.*

Vide Caſauboni notas ad Perſii vitam à Probo, aut alio vetuſto auctore ſcriptam. Quintilianus lib. 10. *Multum & veræ gloriæ, quamvis uno libro Perſius meruit.* Mart. 4. 29.

> *Sæpius in libro memoratur Perſius uno,*
> *Quam levis in totâ Marſus Amazonide.*

Peſcennius Niger, Imp. Rom. cujus vitam ſcripſit Ælius Spartianus.

Peſcennius Feſtus, hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag 715.

Petellides Gnoſius hiſtoricus compoſuiſſe dicitur Hygino in Poet Aſtron. ubi de Arctophylace tractat.

Petoſiris, Ægyptius, Mathematicus inſignis. Plin. 7. 48. Juven. Sat. 6.

> ———*Capiendo nulla videtur*
> *Aptior hora cibo, niſi quam dederit Petoſiris.*

Franciſcus *Petrarcha* literas meliores à multo ævo miſerè ſepultas è Gothicis tumulis primus excitavit: ut jure optimo de eo ait Paul. Jovius in elogiis doct. virorum. Idemque judicium eſt Leandri in Italiâ, Scaligeri in arte Poet. & cujus non? Natus eſt hic vir (cui *excellens ingenium, & ex* [illegible]*tam doctrinam* tribuit Poggius Florentinus) circa Anciſam, ſeu Inciſam, agri Florentini vicum 13. Cal. Sextil. anno 1304. Quam varia in literas retulerit nemo paulo humanior neſcit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat pag. 525. itemque de P. Lat. pag. 76.

Petreius, Legatus ſub C. Antonio Coſ. Catilinam vicit, & occidit. Legatus Cæſaris in Galliâ multa præclara geſſit Poſt à Cæſare, cum Pompeii partes ſecutus eſſet, primùm in Hiſpaniâ, iterum deinde in Africâ victus cum rege Jubâ ſe cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæſar. Salluſt. Appianus.

M Petronius Paſſer, memoratur Varroni de R. R. lib 3. Fors hic eſt M ille *Petronius*, qui Catonem, a Cæſare Conſule in carcerem duci juſſum, ſecutus eſt Cumque Cæſar increparet, quòd ante ſenatus dimiſſionem digrederetur, *Malo*, inquit, *eſſe cum Catone in carcere, quàm* [illegible]*ie tecum*.

Petronius Ægypti præ[fectus] ab Auguſto miſſus Cornelio Gallo ſucceſſit, adverſus Æthiopas bellum geſſit. quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altera capta oculo. Strab. lib. 1[illegible]

Petronius Granius Centurio octavæ legionis ſub Cæſare Gallico bello militans, cum navis ejus, quâ Quæſtor deſignatus in Africam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet & cæteris interfectis Quæſtori Scipio incolumitatem polliceretur; reſpondit, Cæſarianis alus incolumitatem dare, non accipere conſueviſſe: Quo dicto ſe gladio tranſverberavit. Plutarchus in Cæſare.

Petronius Ælii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem pervenerat; mox cum Ælius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet Petronius quoque qui morientem juverat, ſuper eum cecidit. Valer. Max. de Amicitiâ.

Petronius Arbiter Poeta ſub Nerone qui Principis ſui vitam ſub exoletorum nominibus deſcripſit. *Elegantiæ Arbiter* T[illegible] [vocatur] Annal. lib. 12 ubi narrat, ut ſe erudito luxu p[illegible] Non minus *Nequitiæ Arbitrum* dixeris; [illegible] [illegible] alii dixere, *p[illegible] impuritatis*. De eo [illegible] ac juniorum accuratè editores collegerunt. Illi plures [illegible] invenias.

Petr[illegible] Diodorus medicus. ſcripſit Antilegomena, citatur à Pl[inio] lib. 20. cap. 8.

Petr[illegible] poeta cujus aliqua de medicinâ verſibus conſcripta ad noſtram ætatem pervenerunt V[illegible]

Petrus, nomen unius Apoſtoli ex duodecim, à Chriſto Domino ſuo ſic nominati. Joan. 1. qui primus *Simon* dicebatur. Cæterùm de vitâ & geſtis Sancti Petri vide Salmeronem Tom. 12. Tract 60. pag. 387.

Petrus Lombardus, Pariſiorum Epiſcopus, ſummus Theologus, cujus extat opus Sententiarum Theologicarum. Floruit ſub Ludovico Craſſo Francorum Rege.

Conr. *Peutingerus* Auguſtanus J. V. D. epitomen edidit de migrationibus Gentium. Etiam ſermonibus convivalibus multa exponit quæ pertinent ad Germaniæ Antiquitates. Inclaruit & chartâ Provinciali à Celte in veteri Bibliothecâ repertâ, quæ edente & explicante M. Velſero prodiit Venetiis primo, dein Amſtel. & Lug. Batavorum Jac. Spigelius huic Peutingero an. 1520. Epigrammata Sapidi dedicavit, ubi eum Conſiliarium Car. 5. Imperatoris vocat.

Phædon Athenienſis, in convivio à 30 Tyrannis necatur. Hujus filiæ virgines erant, quæ, ut virginitatem ſervarent. [invicem] ſe complexæ in puteum ſe præcipitavere. Fuit alius hoc nomine Elidenſis, Socratis auditor ingenio liberali: qui (ut quidam ſcripſerunt) ſervivit lenoni perinde qu meritorius puer, quæſtuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſeque in philoſophorum diſciplinis, atque is poſtea illuſtris philoſophus fuit, cujus nomini Plato librum *de immortalitate animæ* dedicavit. Vide Gell lib. 2. cap. 18. & Diog Laertium in vitis Philoſophorum

Phædra, Minois Cretenſium Regis filia, uxor Theſei; quæ amore Hippolyti privigni capta, cum ipſum adducere non potuiſſet, ut parentum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum invocavit, ut de filio ſupplicium ſumeret. Cujus precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris littore currum agitanti phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relictâ viâ, currum per ſaxa & avia traxerunt. Hippolytumque fruſtra retinentem, loriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt. Phædra autem ſuâ ſponte laqueo vitam finivit. Plut Vide Diod. Sic. lib. 5. & *Hippolytus*. Prop 2. 1

> *Seu mihi ſint tangenda novercæ pocula Phædræ.*

Auſon.

> *Suaſi quod potui, tu alios modo conſule. Dic quos a*
> *Phædra & Eliſſa tibi dent laqueum, aut gladium.*

Phædrus, unus ex diſcipulis Platonis, cujus nomine Plato librum edidit, qui inſcribitur *Phædrus*.

Phedyma, Otanis nobilis Perſæ filia. Herodotus lib 4.

Phæmonoe, vel potius *Phemonoe*, virgo prima Delphici Apollinis vates fuiſſe dicitur, carmenque Heroicum inveniſſe. Plin. lib. 10. Strab. lib. 9. Lucan. lib 5.

> *Phæmonoën errore vagam, curiſque vacantem*
> *Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.*

Phænomerides, mulierum Laconicarum epitheton ab Ibyco primitus excogitatum. Plutarchus: Ἡ Λάκαινα φαινομηρίς. Etiam Peleus apud Euripidem in Andromache de Spartanis mulieribus verba faciens:

> ———Οὐδ' ἂν εἰ βούλοιτό τις
> Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη.
> Αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους,
> Γυμνοῖσι μηροῖς. καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
> Δρόμους. παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετὰς ἐμοὶ
> Κοινὰς ἔχουσι. ———

Virg 1. Æn de Venere,

> ———*Os habitumque*
> *Et virginis arma Spartanæ ferens:*
> *Nuda genu* ———

Hoc amplius patet ex Eurip. qui has virgines ait incedere γυμνοῖς μηροῖς, uti ſupra: item ex Sophocle qui illi dat θυραῖον μηρὸν, qu[od] [illegible] aut *fer.* [illegible] *femur* nec non ex Clem. Alex. 2. Pæd ubi loquens de inceſſu & more Lacænæ virginis, ait ὑπὲρ γονὺ ἐσταλμένας, incedere, reductis veſtibus ſupra genu: denique ex Plut qui loquens de diſcrimine veſtium quibus utebantur Lacænæ, & Rom. Virg. de primis ait: [illegible] ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. Hinc eſt quod Poetæ eas *nudas* vocant. Ovidius in Ep Paridis ad Hel.

> *More tuæ gentis nitidâ dum nuda palæſtrâ*
> *Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.*

Et Propert. lib. 3. 13.

Multa tuæ, Sparte, miramur jura palæſtræ,
Sed mage virginei tot bona gymnaſii;
Quòd non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Vetus Poeta apud M. Tull. Ciceronem:

Nihil horum ſimile apud Lacænas virgines,
Quibus magis palæſtra, Eurotas, Sol, pulvis, labor,
Militia in ſtudio eſt, quam fertilitas Barbara.

Phaethon, Clymenes Nymphæ & Solis filius fuiſſe dicitur, qui cum Epapho, Jovis filio non cederet, ſeque Solis filium eſſe gloriaretur, hunc falsò gloriari inquit Epaphus, teſte Ovidio Met. lib. 1.

Nunc Epaphus magni genitus de ſemine tandem
Creditur eſſe Jovis, perque urbes juncta parenti
Templa tenet: fuit huic animis æqualis & annis
Sole ſatus Phaethon, quem quondam magna loquentem,
Nec ſibi cedentem, Phœboque parente ſuperbum,
Non tulit Inachides: Matrique, ait, omnia demens
Credis, & es tumidus genitoris imagine falſi.
Erubuit Phaeton, iramque pudore repreſſit,
Et tulit ad Clymenen Epaphi convitia matrem.

Quæ ſcripta ſunt etiam à Tzetze Chil. 4. Hiſt. 137. at Pauſanias in Atticis Cephali ſatu natum eſſe ex Aurorâ Phaethontem ſcribit: quod etiam teſtatur Heſiodus in Theogoniâ:

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα καὶ Ἠμαθίωνα ἄνακτα·
Ἀτὰρ τοι Κεφάλῳ φιτύσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.

Fabulati ſunt igitur Phaethontem Epaphi contumeliis inflammatum, ut nobilitatem ſui generis univerſis hominibus patefaceret, ad Solem patrem ſuum contendiſſe, & precibus tandem impetraſſe, ut is jurejurando polliceretur, quicquid Phaethon popoſciſſet, ſe conceſſurum. Tum vero Phaethon rogavit, ut currum, lucíſque adminiſtrationem ſibi per unum diem concederet: id cum graviter ferret Sol, neque tamen negare poſſet quod jurando affirmaverat, multis rationibus conatur filio perſuadere, ne rem tam arduam aggrederetur, quæ multò majorem peritiam & animi conſtantiam requireret. Verùm cum nihil neque monendo, neque deterrendo, neque rogando, ut à re tantâ abſtineret, proficeret, invitus illi currum habenaſque equorum tradidiſſe dicitur, ut luculenter ſcripſit Ovidius Mutationum lib. ſecundo, & Lucianus in Dialogis Deorum. Cum igitur acceptum currum ob metum Scorpionis retinere intra certam viam Phaethon ignoraſſet, effecit ut modo terrarum orbis acerbitate caloris propinquitas conflagraret, regioneſque vel ad cardines mundi inſuetum æſtum ſentirent; modoque tellus Æthiopum graviſſimis, & inſuetis frigoribus premeretur. Id cum ſenſiſſet Jupiter, veritus ne genus animantium penitus periret, fulmine cœleſti Phaethontem de curru dejecit: qui ad ripas Eridani cecidit, ut ait Apollonius lib. 4. Argonaut.

——Ἐς δ' ἔβαλον μυχάτην ῥόον Ἠριδανοῖο
Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ,
Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο
Λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος, ἡ δ' ἔτι νῦν περ
Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν.

Nonnus Babylonicon lib. 38.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Φαέθοντα κατηκόντιζε κεραυνῷ
Ὑψόθεν, ἀντικέλευθον ὑπὲρ ῥόον Ἠριδανοῖο.
Δίσκος δ' ἀμφοτέρων παλινάγρετον ἤλασε δίφρων
Ἵππους Ἠελίῳ πάλιν ὤπασεν.

Cic. de Officiis: *Phaethonti filio Sol facturum ſe eſſe dixit, quicquid optaſſet. Optavit ut in currum patris tolleretur; Sublatus eſt, atque is antequam conſiſtat, ictu fulminis deflagravit. Quantò melius fuerat & hoc promiſſum patris non eſſe ſervatum.* Lucretius lib. 5. inquit Solem poſt mortem filii collegiſſe equos, atque luctum curſum peregiſſe.

At pater [illegible] *cœlum ſe ciens acri*
M[illegible] *Phaethonta repentè fulminis ictu*
D[illegible] *equi* [illegible] *terram S*[illegible]
C[illegible] *æternam* [illegible] *lampada mundi,*
D[illegible] *equos* [illegible]
In ſuum [illegible] *cuncta gubernans*

F[illegible]gitur autem P[illegible] de curru paterno (inquit Lucianus) eo quod [illegible] curſum Solis, præventuſque morte, eum reliquit imperfectum. Ejus vero tempore de cœlo delapſæ ſunt flammæ, quibus ut Author lib. de Mundo meminit, multæ regiones ad Occidentem exuſtæ ſunt. Hanc ob cauſam fing[illegible] orbis terrarum eo currum agente, in[illegible] [illegible] autem ad mores relata exprimit magi[illegible] nem temerariam & ambitioſi Principis, qui gloriæ & regnandi [illegible] te [illegible], cogitat ſublimia & *concipit æſthera* [illegible] [illegible] Ovidius, qui in hac fabulâ pingendâ poe[illegible] ornamenta ſingulari quodam artificio adhibet. Horat.

Terret ambuſtus Phaethon avaras
Spes——

Ovidius lib. 1. Triſt.

Vitares cœlum Phaethon, ſi viveres; & quos
Optares ſtultè tangere nollet equos.

M. Manil. Aſtron. 4.

Nec non cum patrias Phaeton tentavit habenas,
Arſerunt gentes timuitque incendia cœlum,
Fugeruntque novas ardentia ſidera flammas,
Atque unotimuit condi natura ſepulcro.

Hinc *Phaethonteus*. Claudianus.

Et Phaethonteæ perpeſſus damna ruinæ
Eridanus——

Martialis lib. 4. ep. 25.

Æmula Bajanis Altini littora villis,
Et Phaethontei conſcia ſylva rogi.

Item *Phaethontis*. Idem Mart. ep. 32.

Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta.

Et *Phaetontias*, unde *Phaethontiades* Virg. Ecl. 6.

Tum Phaethontiadas muſco circundat amaræ
Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos.

Id eſt, ſorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem inſolabiliter lugerent, converſæ ſunt in alnos, vel ut alii volunt, in populos, quarum lachrymæ in Electrum erant converſæ: Dionyſ. de ſitu Orbis:

Τοῖς δ' ἔπι Πυρρηναῖον ὄρος, καὶ δώματα Κελτῶν,
Ἀγχόθι πηγάων καλλιρρόου Ἠριδανοῖο,
Οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ἡλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
Δάκρυ ὀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Ovid. Met. 2.

Inde fluunt lachrymæ, ſtillataque Sole rigeſcunt
De ramis electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit, & nuribus mittit geſtanda Latinis.

Idem Pont. 1. 2.

Vos quoque fœlices, quarum clamantia fratrem
Cortice velavit populus ora nova.

Val. Flac. lib. 5.

Flebant populeæ juvenem Phaethonta ſorores.

Lucan. lib. 2. de Eridano:

——*Hunc fabula primum*
Populeâ fluvium ripas umbraſſe coronâ.
Cumque diem pronum tranſverſo limite ducens
Succendit Phaethon flagrantibus æthera loris,
Gurgitibus raptis penitus tellure peruſtâ,
Hunc habuiſſe pares Phœbeis ignibus undas.

Papinius Theb. ult.

Sic Hyperionium tepido Phaethonta ſorores
Fumantem lavere Pado, vix dum ille ſepulcro
Conditus, & flentes ſtabant ad flumina ſylvæ.

Qu. Smyrnæus lib. 5.

Ἤλεκτρον δ' ἐπὶ τοῖσι δαίδαλα, τὸ ῥά τε φασὶν
Ἔμμεναι ἠελίοιο πανομφαίοιο θυγατρῶν
Δάκρυ· τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέαντο
Μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο.

Claudianus:

————*Submiſſus adorat*
Eridanus, blandoſque jubet miteſcere fluctus,
Et Phaethonteas ſolita deflere ruinas
Roſcida frondoſæ revocant electra ſorores.

Vide Diod. Sic. prolixè hanc fabulam interpretantem lib. 4.

Phago, onis, vir adeo gulosus, & vorax, ut adhibitus menſæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Flav. Vopiſcus.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italiâ conditor. Nam cum in eo bello, quod Lacedæmonii cum Athenienſibus geſſerunt, utrinque vires attritæ eſſent, Spartani juventute exhauſti edixerunt, ut virgines quibuſlibet nullo diſcrimine ſui copiam facerent. Sedatis autem bellis, juvenes incertis parentibus nati, cum & patriæ & ſibi eſſent opprobrio (nam *Parthenii* dicebantur) accepto duce Phalantho octavo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breve oppidum Calabriæ, quod Theras Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & priſco nomine Tarentum appellarunt, Horat. Carm. 2. Od. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi
Flumen, & regnata petam Laconi
Rura Phalantho.

Ubi vetus Commentator. *Phalanthus Lacedæmonius fuit, ejectus patriâ hac de cauſâ, quòd abſentibus Lacedæmoniis, eorum filiæ ex ſervis gravidæ peſeſcrant: quos filios ſuis culpâ genitos, reverſi à bello Lacedæmonii, patriâ ejece-*

runt

rum [illegible] *Phalanthus fuit* [illegible] *Tarentinam condidit* [illegible], *acta* [illegible]. Unde Silius lib. 11

Inde Phalantæo levitas animoſa Tarento
Auſonium laxare jugum.

Mart. lib. 8: 28.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi,
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Et lib. 5. ep. 38.

Agnâ Galeſi moſtior Phalanthini.

Phalanx, Arachnes frater. Atticæ reg. incola, ubi adoleviſſet, artem militarem à Pallade didiciſſe fertur, cum Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conficiendæ & ad ſuendi artificium. At eum Phalanx rem habuiſſet cum ſorore, fama eſt, ita facti turpitudine commotam eſſe Deam, tamque graviter facinus tuliſſe, ut ambos in ſerpentes viperas verterit. Arachne gravida ex fratre juſſa eſt à Pallade non ſine maximo vitæ diſcrimine parere; quare à filiis corroſa fuit: quod etiam cæteris ejuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe. Nat. Com. lib. 6. cap. 22.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera novorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum æneum habuit. Perilli cujuſdam arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igne ſubjecto, bovis mugitum edebant: cujus muneris nomine cum artifex non leve munus ſperaret, juſſu tyranni in Taurum conjectus primus artis ſpecimen præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cùm nimia ejus atrocitas ulterius ferri non poſſet, facto in eum univerſorum civium impetu, correptus ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, incluſus, vivus crematus eſt. Juvenal.

——— *Phalaris licet imperet, ut ſis*
Falſus, & admoto dictet perjuria tauro.

Inde φαλαρισμὸς pro tyrannide apud Cicer. lib. 7 ad Attic. ep. 12. Ovid.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit infelix imbuit author opus.

Cicero Verrinâ 6. Reddita tum alia Geleſibus, alia Agrigentinis, in quibus etiam ille nobilis taurus, quem crudeliſſimus omnium tyrannorum Phalaris, &c. Silius lib. 14. de hoc tauro:

Ductor Groſphus erat, cujus cælata gerebat
Taurum parma trucè, pœnæ monumenta vetuſtæ.
Ille ubi torreret ſubjectis corpora flammis,
Mutabat gemitus mugitibus, actaque veras
Credere erat ſtabulis armenta effundere voces.
Haud impune quidem, nam diræ conditor artis
Ipſe ſuo moriens immugit flebile tauro.

Phalereus Demetrius Philoſophus, dictus à *Phalero* portu, ſive à *Phalareâ* provinciâ, Phanoſtrati fil. Theophraſti auditor, Athenis præfectus à Caſſandro Macedonum principe, cum eſſet civis: qui (ut author eſt Strabo) non modo popularem non deſtruxit potentiam, ſed etiam melius reformavit. Verum tandem invidia valuit, ut poſt Caſſandri obitum, Ægyptum fugere coactus ſit, & ejus inimici ſtatuas plures trecentis conflavere. Hic tandem morſu aſpidis periit, cum multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalereus quidam deploratus a medicis vomicæ morbo, cum mortem in acie quæreret, vulnerato pectore medicinam invenit ex hoſte. Plin. 7. 50.

Phanis, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multarum divitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, ejus diſſimulatio abiit in proverbium, *Phanis panus.*

Phanias, vel *Phenias*, Ereſius, Ariſtotelis diſcipulus. Mem. ejus Laertius lib. 2. Varia ſcripſiſſe ex Athenæo cognoſcimus, nam ſæpius nominat opus περὶ φυτῶν, h. e. *De Plantis.* Idem lib. 3. citat eum, libro cui titulus, *Tyrannorum cædes ex vindictâ.* Et lib. 6. *De Tyrannis* [illegible] & lib. 8. in ſecundo, *De magiſtratibus Ereſiis*, & eodem in ſecundo. *De Poetis*, denique lib. 14. *Ad Sophiſtas.* Quædam quoque ejus Laertius citat. Nam in Antiſthene legas: Φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν. Et in Zenone: *Sicut Phanias ait, Poſidonii familiaris, in primo de Poſidonii diſſertationibus.* Hiſtoriam de Hipparino ex Phaniâ hoc citat Parthenius in Eroticis, cap. 7. Ad eundem Phaniam extitit olim epiſtola Theophraſti, popularis ejus, teſte Apollonii Schol. in lib. 1.

Phanodemus, hiſtoricus, cujus mem. Halicarnaſſeus Dionyſius lib. 1. ubi memoriæ mandaſſe eum ſcribit *Atticæ antiquitates.* Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 399.

Phanodicus, Deliaca ſcripſit, quorum lib. 9. citat Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. Meminit & *Phanodici* Laertius in Thalete & Biante.

Phanus, fuit quiſpiam, qui quum uxorem haberet adulterii ſuſpectam, atrii ores ſic occluſit, ut non tuli cum ſtri- [illegible] hic itaque poſſet [illegible] verum [illegible] per tegulas [illegible] adulterum admitteret [illegible] per jocum [illegible]: *Phani oſtium*, quo proverbio [illegible] aliquid ſecuri tum fruſtra.

Phaon, juvenis Lesbius, qui à Venere Alabaſtrum unguenti dicitur accepiſſe, eoque oblitus omnium formoſiſſimus evaſiſſe, eximiaque pulchritudine, cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipue Sappho poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphus ad Phaonem inter Ovidianas.

Pharao, rex Ægypti. Suidas: Φαραὼ, οὕτως ἐκαλοῦντο πάντες οἱ βασιλεῖς Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ πρώτου Φαραώ. *Pharao* autem cognomen erat dignitatis, ut [illegible] Euſebius. Et Joſepho in Antiquitatibus Pharaonis [illegible] ſecundum Ægyptios ſig. Regem. Sic enim ille: Ὁ φαραὼν κατ' Αἰγυπτίους βασιλέα σημαίνει. Quum ergo hoc honorificum nomen ſit, malè refertur ad Hebræum פרע *nudare*, quod à [illegible] Dei nudatus fuerit. Ibid. 7. 6. *Pharao* [illegible], *ſed honoris, ſicut apud nos Auguſti appellantur reges* [illegible] *propriis nominibus cenſeantur. Exprimitur autem in* [illegible] *nomen denegans eum, utique Deum,* [illegible] *populi enim Dei tunc afflictor.* Apud Arabes autem quorum dialectus Ægyptiaca vocabula multa habet admixta פרעון *pharaon* eſt *crocodilus*, quo Ezechielem alluſiſſe videtur cap. 29 & 32. Boch. Hic [illegible] dictus eſt. Cedr. Ὁ [illegible] Φαραὼ Πετισσώνιος, ὃς [illegible] [illegible].

Phariſæi, horum in ſacris literis multa mentio: cum Chriſto concertationes non pauca; multæ magnæ molitiones adverſus Eccleſiam in Apoſtolis ſuccreſcentem commemorantur. De quibus ita tractationem inſtituemus (inquit Rever. Montacutius) ut nominis primum notationem: tum ſectæ originem & antiquitatem: tertio τῆς ἀναστροφῆς & vitæ inſtitutæ rationem: poſtremo doctrinam, & inſtituta inveſtigemus.

I. Nomen ante alia, cum ſit δηλωτικὸν rei ſubjectæ, [illegible] adeo διαγνωστικὸν aliorum. Quod ab origine quidruplici, vel deductum vel videri deducendum Serrarius docet, accuratiſſimus harum rerum Tractator. *Primum* forma [illegible] poteſt à *Parad*, quod eſt *expandere*, vel *explicare*, quæ quidem notio & derivatio nominis, optimè cum eorum moribus congruebat, qui erant φιλαυτοὶ & [illegible], ambitionis animalia, adeo ut omnium oculis conſpici, digito monſtrari, & deſignari cuperent. *Secundo* vel dicebantur à *Paraſh*, quatenus vox ſign. *declarare, exponere, interpretari*: atque hujus etymi rationem multi viri docti amplectuntur. *Tertio* dictos alii autumant à *paratz*, vel *quarto* à *paraſh*, quatenus ſign. *ſeparare*, & *dividere*, quaſi eſſent, aut [illegible] ita eſſe, ab aliis diviſi, qui infra ipſos longius poſiti, ad ipſorum juſtitiam, ſanctitatem, intelligentiam nequaquam poterant aſpirare. Quod ſatis declarat ille apud Lucam 18. 12. *Non ſum ſicut cæteri hominum, &c.* Ἐλέγοντο δὲ φαρισαῖοι, διὰ τὸ ἀφωρισμένους εἶναι αὐτοὺς, &c. *Phariſæi dicebantur* [illegible] Epiphanium, propterea quod eſſent alii ob ſuperfluum Divini Numinis cultum ipſorum opinione ſeparati. Phares etenim Hebraica dialecto ſign. ſeparationem. Suidas. Φαρισαῖοι, οἱ [illegible] ἀφωρισμένοι [illegible], καὶ [illegible], [illegible]. Heſychius: Φαρισαῖος, ἀφωρισμένος, μεμερισμένος, καθαρός. A diviſione itaque dicti ſunt hi populi, quomodo & hodie plurimi ſunt Phariſæi. Nazianz. Orat. 33. Τοὺς τότε, καὶ τοὺς νῦν φαρισαίους, commemorat. Φαρισαῖον γὰρ, inquit, οὐ τὸ γένος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος ἐργάζεται.

II. Phariſæorum origines quoad certum temporis articulum nec definivit Joſephus, nec deſignavit, aut deſignare voluit Hieronymus: neque ſectæ illius & hæreſeos auctor quis fuerit conſtare poteſt, vel inveniri. Illa de Sammai & Hitel ſententia, tanquam ſomnium Rabbinicum, explodenda eſt. Genebrardi ac Serrarii commentum, quo ſecundi cujuſdam originis principes & duces commendantur, non autem primi, ſpecioſum magis quam ſolidum videtur. Videntur vero non ſtatim à captivitate prodiiſſe, non ante Eſdram, Nehemiam, Malachiam, collectos ad patres: non niſi poſt prophetiam in illa gente, ceſſantem. Neque enim viri [illegible] deo pleni Divinæ Legis tenaciſſimi, ſuperſtitiones illas, περὶ [illegible] [illegible], impoſturas & impietates pullulantes tacitè ſuſtinent, neque arbitror Siracides in ſuo Panareto prorſus de magiſtris his in Iſrael tacuiſſet. Veroſimile eſt exortas hasce ſectas, poſt Antiochi tyrannidem, & Paganiſmum per Menelaum, Alcimum, Jaſonem, alios, in Religionem Dei ſubintroductum, h. e. ſub ipſis initiis principatus Maccabaici. Nam Sadducæi plane Athei erant & Epicuræi. Eſſeni de Cynicis participabant: Phariſæi Stoicorum placita amplectabantur imprimis; non tamen ita, quin & de aliis quoque Philoſophorum [illegible] præcipuè Pythagoricis, mutuarentur qui Judæorum [illegible] de

de progreſſu hujus Scholæ Phariſaicæ delectatur adeat Serarium in Trihæreſio.

III. Mores Phariſæorum quod ſpectat, verum eſt quod in genere prædicabat de iis Baronius, genus hominum altitum, arrogans, regibus infeſtum, plerumque adeo ut eos aperte etiam impugnare non vererentur. Verum etiam quod Joſephus ipſe profeſſione & ſecta Phariſæus, generaliter de popularibus ſuis ſibi benè cognitis cenſuit, ἀρχαιολ. 20. 3. Erat eodem tempore inter Judæos genus hominum maxime ſui admirantium, eo quod ante alios, legem ſe Moſaicam ſtrictiſſimè rebantur obſervare.

Inprimis celebris eſt ille Character, ſcripturæ frequentiſſimo elogio & Chriſti præconiis decantatus, quod Hypocritæ paſſim indigitentur. Quâ viâ ad gloriam, opes, & potentiam graſſabantur: gratiâ enim & favore multitudinis adeo poterant, ut freti aliquando ipſorum auxilio, Regum edictis & imperio reſiſtere auderent. In aulâ Herodis dominabantur plurimum; non quod aliquid apud ipſum poſſent, qui Cretiſare noſſet cum Cretenſibus; ſed apud mulieres, in Gynæceo, quæ plurimæ in illâ Aulâ verſabantur. Iſtas omnes devotas, devinctaſque tenebant Phariſæi, adeo ut per illas omnia domus ſecreta rimarentur. Cumque Herodes aliquando ipſos, in ſceleribus deprehenſos, grandi pecuniâ multaſſet, Pheroræ uxor, totam illam ſummam de ſuis fiſco repræſentaret. Maldonatus, vir certè eruditus, ſed calami interdum intemperantioris, & linguæ maledicentiſſimæ, Com. ad 3 Mat. verſ. 7. ſcribit; Joſephus eos (h. e. Phariſæos) Lutheranis & Calvinianis ſimillimos facit, ſuperbos, ſeditioſos, gratiam principum captantes. At hoc mendacium ſplendidum eſt quod de captatione gratiæ principum habet. Joſephus enim contrarium planè ῥητῶς dixit. Cætera ridicula ſunt; quaſi Joſepho innotuerat de Lutheranis & Calviniſtis: dicere voluit Jeſuita, ita deſcriptos à Joſepho ut in iis Calviniſtas & Lutheranos intelligamus. Sed & hoc quoque mendacium eſt plane Loyoliticum. Non enim illos ita depinxit Joſephus, ut cum Lutheranis rectè poſſint, & Calviniſtis comparari. Poſſem ego multo rectius, ſecundum legem talionis eos cum Patribus è Societate iſtâ plerique (Schottos, Frontones, Acoſtas, Petavios, Roſneydos & aliquos alios viros eruditos, & modeſtos excipio) comparare propter ementitam, & nundinariam ſanctitatem, propter ſuperbiam pervicacem, propter mores ſeditioſos, propter aſtutiam, fraudes, perfidiam, ſeditiones motas, fotas, excitatas; propter conſilia, animorumque motus, regum ſaluti, & imperiis infeſtiſſima. Multa fateor poſſe in Phariſæis conſiderari; horum nonnulla Lutheranis forte & Calviniſtis; alia Jeſuitis, Monachis, Papiſtis in genere, poſſunt non incommode adaptari. Quod ſi Hypocritæ ſimus (dicam verbis doctiſſimi & modeſtiſſimi Jeſuitæ Nicol. Serarii) ſuperſtitioſi, faſtuoſi, ambitioſi, proximorum deſpicientes, avari, phylacteria dilatantes, fimbrias magnificantes, ſepulchra dealbata, invidi, infidi, contumaces aliiſque id genus Phariſaicis ſceleribus cooperti; ſive Catholici, ſive Lutherani, ſive Calviniani; Phariſæi certè ſumus, & cum Phariſæis (quod avertat dominus clementiſſimus) filii gehennæ ſumus. Ad omnes enim pertinet illud S. Hieronymi in 23. Matth. Væ vobis miſeri, ad quos Phariſæorum vitia tranſierunt.

Orabant frequenter Luc. 5. 33. Sed orationes quas in publico numerabant, hypocriſin præ ſe ferebant, quo magis eorum impietas diffundebatur. Amant, inquit Salvator Matt. 6. 5. in Synagogis & in angulis platearum ſtantes orare ut videantur ab hominibus. Solebant etiam βαττολόγειν, Mat. 6. 7. i. e. inanes fundere, & inaniter repetitas preces. Prophetarum ſepulcra ædificabant, libenter quoque idque frequenter dabant eleemoſynas. In jejuniis mirificam adhibebant ἄσκησιν, σκληραγωγίαν, & duriſſimam vivendi ſeveritatem. Menſam frugalem rebus vulgo venalibus inſtruebant. Ὑποβινοῦντα βρώματα, καὶ τῶν φορτίων ἐγλελυμένα, uti loquitur ille, apud Athenæum in menſis Phariſaicis nulla erant. Cibum capturi lavabant manus & piaculum arbitrabantur ſi illotis manibus victum capeſſerent. Mat. 15. Idcirco πυγμῇ νίψωνται dixit Evangeliſta; h. e. crebro, ſæpius diligenter ut contra novum interpretem & ſæpius reprehenſorem eorum quæ non intellexit, docent Serrarius & Caſaubonus. Decimas exactiſſimè perſolvebant, quemadmodum gloriatur ille apud Deum, Luc. 18. Et, ut in Deum, legem, cultum & pietatem patriam viderentur benè animati & eorum procurandorum ſtudioſi circuibant, inquit Servator τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν, mare & aridum, ut unum facerent proſelytum. Sunt & alia eorum ἐπιτηδεύματα hypocritica, apud Evangeliſtas, nimirum quod amarent primos recubitus in cœnis, & primas cathedras in Synagogis, & ſalutationes in foro, & vocari ab hominibus Rabbi. Poſtremo dicuntur dilataſſe phylacteria & magnificaſſe fimbrias ſuas. Hæc de moribus & converſatione Phariſæorum.

IV. De doctrinâ eorundem admonitio [illegible] Mat. 16. & Mar. 8. Cavete à fermento [illegible]. Erant autem in doctrina Phariſæorum, quatenus à Moſaica Cathedra & doctrinâ receſſerant, multa capita quæ [illegible] perſtringuntur apud Evangeliſtas. Pleraque [illegible] ſub nomine & titulo Traditionum ſeniorum pro[illegible]untur. Has illi à ſe inventas & excogitatas δευτερώσεις, vel pro lege ſubſtituebant, vel ad Legem aſſuebant, vel contra Legem [illegible] ferebant. Docebant autem Deum in deſerto [illegible] M. Sinai, duplicem dediſſe Iſraelitis legem, unam [illegible], alteram non ſcriptam, ſed ore tenus traditam Moyſi, qu[illegible] & ipſe deinceps Joſuæ, ille vero ſenioribus commendavit, ut [illegible] perpetuâ ſucceſſione derivata ad poſteros per [illegible] veluti deſcenderit. Honorem provectioribus deferendum docebant, ideo nimirum quod ipſimet erant ἐν ἀξιώματι conſtituti; de pietate vero in parentes & illis debita reverentia perverſe docebant. Quam rigidè & ſuperſtitioſe colebant Sabbatum è multis locis Evangeliorum patet, ubi Chriſtum & Apoſtolos de Sabbati violatione coarguunt.

Erant autem, licet non commemoratur in ſcripturis, quædam doctrinæ capita, in quibus non tam hæreſi turbabantur in religione patria, & à pietate declinabant, quam ad Paganiſmum, & impias Gentilium ſuperſtitiones ac ſententiam exorbitabant. Siquidem dum immortales animas confirmant, & judicium ac reſurrectionem profitentur, tamen illi ſimul admiſcent deliramenta, quæ nullam illarum ſententiarum admittunt. Nam μετενσωματώσεις, quos vocabant & μετεμψυχώσεις, animarum tranſmigrationes de corporibus in corpora, impiè & ridiculè, è Pythagoreorum deliriis [illegible] Joſepho, ſubintroducebant. Ab hâc opinione in Evangelio Chriſtum Dominum fuiſſe etiam, Jeremiam [illegible] unum [illegible] antiquis prophetis arbitrabantur, quod illorum animam in Chriſti corpus tranſiiſſe putarent. Fingebant præterea poſt exceſſum animæ; ut tranſmigratio bonorum (talium enim metempſychoſin ſolum admittebant) conſtitui poſſet & perennare, δικαιώσεις quaſdam ſub terrâ exerceri, quemadmodum & Poetarum fabulæ nobis Æacum, Minoem & [illegible] damantium exhibent; poſt quod examen & judicium animis bonorum migrationi deſtinari, malorum vero æternis ſuppliciis mancipari. Mathematicis vel potius apoteleſmaticis vanitatibus addictiſſimi erant. Ἀστρονομία παρ' αὐτοῖς σφόδρα ἐγκωμιάζεται, inquit Epiphanius. Denique Deo & Fato omnia tribuebant. Εἱμαρμένῃ τε καὶ Θεῷ προσάπτουσι πάντα· ita Joſephus. Ubi Fatum Stoicum intellige non autem Peripateticum, vel Chriſtianum, h. e. Dei propoſitum & decretum in Æternitate quod neutiquam repugnat contingentiæ, nec inevitabilem rebus imponit neceſſitatem, ſed eas ſuos motus agere ſinat. Hæc de Phariſæis ex Montacutis Apparatu 7.

Pharnace, Cinnyræ mater. Heſych. Κινύρας. Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων. Phœnicium vero nomen eſt פרנקא *Pharnace*, quod *delicias* ſonat. Bochartus.

Pharnaces, Mithridatis, Ponti regis filius, de quo Lucanus lib. ult.

> ——— *Non Theſſala tellus*
> *Vaſtaque regna Jubæ, non Pontus & impia ſigna*
> *Pharnacis* [illegible] *circumfluus alis Ibero*
> *Taurum* [illegible] *ſcelerum.* ———

Qui quum, ut ait Florus, magis diſcordiæ civilis inter Pompeium & Cæſarem fiduciâ, quam virtutis ſuæ [illegible] in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar agg[illegible] uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento, venit, percuſſit, abſ[illegible]. Unde eſt illud [illegible] in Cæſare c. 37. *Pontici triumphi inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum*, Veni, Vidi, Vici, *non* [illegible] *bene ſignificantem*, [illegible] *tam.*

P[illegible]us Aſibenus Perſicam hiſtoriam condidit. Auct[illegible] Steph. in Ἀπάμεια.

Pha[illegible] A[illegible] Tr[illegible] Adrian[illegible] temporibus [illegible] Ἀνδρόγυνος, ut etiam [illegible] uno & Philo[illegible] ait, vel [illegible] alios Eunuchus. [illegible] ſenex [illegible] in lecbis erat, & voce acut[illegible] ac ſtridulâ ut Eunuchi eſſe ſolent. Intermi[illegible] erat [illegible] adeo ut in adulterio etiam deprehenſus dicatur, quod & Lucianus in Eunucho narrat. Nam etſi nomen ipſum reticeat, tamen cum patriam & ætatem exprimat, ſatis docet, quem ſignet. Ab Adriano Cæſare aliquando culpatus ob ſermonem, quem defendere optima ratione poſſet, ſilere maluit. Reprehendentibus hoc amicis, dicebat nolle ſibi cum eo negotium eſſe qui triginta haberet legiones. Autor Spartianus in Hadriano. Interdum tamen cum eo contendit; quæ res pluſquam ſatis erat periculoſa. Nam Adrianus eos, a quibus eruditione vinceretur, odio tanto proſe-

proſequebatur, ut pleroſque eorum è medio tolleret. Nota res ex Xiphilino, qui memorabilem hiſtoriam refert de architecto Apollodoro, ejuſque cæde. Itaque Phavorinus tria in ſe miranda eſſe dicebat, quòd homo Gallus Græcè loqueretur, quòd Eunuchus adulterii cauſam ageret, quòd cum Imperatore diſceptaret & viveret. Philoſtratus. Multa admodum, eaque & philoſophica, & hiſtorica ſcripſit, de quibus Voſſium ſis adi.

Phegeus, pater Alpheſibœæ, qui Alcmæonem, quum juſſu patris matrem occidiſſet, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgavit, eique Alpheſibœam filiam matrimonio locavit. Ovid. Met. 9. Hinc *Phegeius*. Ovid ubi ſupra:

Donec eum conjux fatale popoſcerat aurum,
Cognatumque latus Phegeius hauſerit enſis.

Item *Phegis*. Idem 2. de Rem. Am.

Amphilochi frater, ne Phegida ſemper amaret
Callirrhoe fecit parte recepta tori.

Vide Pauſan. in Arcad. & Apollod lib. 3.

Phemius, Homeri præceptor, citharœdus, quem ipſe Homerus inducit Odyſſ. α. cantantem in convivio procorum. Non quod ille Ithacenſis ἀοιδὸς verè fuerit Homeri magiſter, ſed Poeta in memoriam ſui præceptoris adfinxit huic Ithacenſi citharœdo hoc nomen.

Phemius, de reditu Græcorum à Trojâ ſcripſit. Plutarchus.

Phemius, Ægæi pater. Iſacius ad Lycophronem: Φασὶ δὲ Αἰγέα Φημίου εἶναι, παῖδα Αἰγέως δὲ Θησέα.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici ſacerdos, teſte Pauſaniâ, quæ carmen heroicum dicitur inveniſſe. Eſt & Phœbados nomen apud Lucanum. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuiſſe. Meminit ejus Heſiodus in Theogon.

Pheræus Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore ſuâ Thebe ob pellicatûs ſuſpicionem interfectus eſt, teſte Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus eſt letho conjugis enſe ſuæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pheraules, vir quidam Perſa, qui ex paupere dives à Cyro factus, deſiderio priſtinæ tranquillitatis affectus, ac moleſtiarum, quas ſibi divitias importaſſe querebatur, multitudine offenſus, omnium bonorum ſuorum poſſeſſionem in Sacam quendam transtulit, ſic ſibi tantum excipiens, ut ab eo tanquam hoſpes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenophon. Κυρ. παιδ. lib 8.

Phereclus, fuit navium architectus, qui naves Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricavit. Coluthus:

Ἔνθα ταναφλοίοιο διαζβρίθεας δρῦς ὕλης
Ἥρπω, ἀρχεκάκοιο ἀκεσσιγυίοιο Φερέκλος,
Ὅς ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ.

Pherecrates, Athenienſis, poeta Comicus, militavit ſub Alex. M. docuitque fabulas 12. Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 38. Alius à Deucalione ortus. Cic. 1. Tuſc. Qu.

Pherecydes, Syrius, de quo Apuleius in Floridis; *Quinetiam Pherecydes Syro ex inſula oriundus, qui primus verſuum nexu repudiato, conſcribere auſus eſt paſſivis verbis, ſoluto locutu, liberâ oratione.* Vixit regnante Servio Tullo. Cic. 1o Tuſc. Qu. *Pherecydes Syrus primùm dixit, animos hominum eſſe ſempiternos; antiquus ſanè; fuit enim meo regnante gentili.* Etiam ætatem inde cognoſcimus, quòd magiſter fuit Pythagoræ, teſte Jamblicho in ejus vitâ. Item quòd Thaletis Mileſii præceptor erat, ut Tzetzes ait. Chil. 2. Hiſt. 55. ubi & vixiſſe dicitur temporibus prædivitis Crœſi, primuſque inveniſſe eclipſes, ac periodos Lunæ. Primus omnium de naturâ & de Diis, ſcripſit, ut ex Theopompo refert Laertius. Conſtabat autem Θεογονία ejus libris decem. Iis deorum ortum & ſucceſſionem complectebatur, ut eſt apud Suidam. Morbo obiit pediculari, teſte Ariſtotele extremo lib. 5. de hiſt. Anim. Vide Laertium in ejus vitâ, & Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 4. Ubi etiam fusè diſputatur an Suidas Pherecydem Lerium rectè diſtinxerit ab Athenienſi.

Pherecydes, hiſtoricus Athenienſis. Meminit ejus Germanicus in Arateis, ubi de Tauro, & Pleiadibus. Admodum antiquum fuiſſe oſtendit Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Nempe vixit Darii Hyſtaſpidæ temporibus. Vide Voſſ. de. H. Gr. pag 445. Alius *Pherecydes* memoratur Sorano in Hippocratis vitâ, ubi genealogiam Hippocratis dicitur conſignaſſe. Vide Voſſ. de H. Gr. pag 400.

Pherenicus, Heracleota, fabuloſa magis quàm hiſtorica cecinit. Athen. lib. 3. Teſtis etiam à Tzetze adducitur Chil. 7. Hiſt. 144. populi.

Pherephatta, Proſerpina. Unde ſacrum apud Cyzicenos Φερεφάττια, de quibus Plutarchus in Lucullo, & Appianus in Mithridaticis.

Pherora, Herodis Judæorum regis frater ve... o periit.

Pherſephone, eadem quæ *Pro*[illegible] de qua Iſacius in Lycophr. Περσεφόνη δὲ καὶ Ἰώ, καὶ Γῆ, καὶ Ῥέα, καὶ Ἑστία, καὶ Πάνδωρα, καὶ ἕτερα μυρία ὀνόματα. T[illegible] intelligit, quod [illegible] elucet ex φερσεφονείας etymo, de quo Heſychius. Φερσεφόνη ἡ τῆς Δήμητρος θυγάτηρ ἡ φέρουσα τὸ ἄφενος, τουτέστι τὸν πλοῦτον, διὰ τὸ καρπὸν ἀπὸ τοῦ φέρειν ὄνησιν.

Phidias, nobilis ſtatuarius, qui in ebore ſculpendo citra æmulum claruit. Cic. de Orat. *Phidiæ ſimulacris nihil in eo genere perfectius.* Diis tamen (ut inquit Quintilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter hujus opera maximè commendata eſt Minervæ ſtatua, quam Athenis ex ebore fecit 36. cubitorum altitudine, in cujus clypeo Amazonum pugnam, & Gigantomachiam inſculpſit, in ſoleis vero Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Jupiter Olympius, & ipſe totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octaviæ, Venus. Plin. 35. 8. Hic etiam ſtatuam Nemeſis Deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parva ſurgebat complicatio, ubi teſte Antigono inſcriptum erat, *Agoracritus Parius fecit.* Hunc enim diſcipulum ſuum Phidias adeo dilexit, ut nomen ejus operi inſcripſerit. Initio pictor fuit & Minervæ clypeum Athenis pinxit. Hinc *Phidiacus*. Prop. 3 9.

Phidiacus ſigno ſe Jupiter ornat eburno.

Martialis, 7. 55.

Phidiaco ſi digna Jovi dare templa paravit,
Has petat à noſtro Piſa tonante manus.

Ovid. Pont. 4. 1.

Bellica Phidiacâ ſtat Dea facta manu.

Stat. Sylv. 2. 2.

Si quid adhuc vatuâ tamen admirabile Piſâ
Phidiacæ raſere manus.

Phidile, mulieris nomen. Hor. Od. 23. lib. 3.

Cœlo ſupinas ſi tuleris manus
Naſcente Lunâ ruſtica Phidile, &c.

Philadelphus, rex Ægypti qui Bibliothecam fecit Alexandriæ fere 50000 librorum continentem. Idem libros Moyſis curavit per 70 Interpretes ex Hebræo in Græcum ſermonem verti.

Philæni, fratres Carthaginenſes, qui pro finium ſuorum propagatione ſe vivos ſepeliri ſuſtinuerunt. Nam cum inter Carthaginenſes & Cyrenenſes de finibus controverſia incidiſſet, placuit ut certo tempore duo viri ex utraque civitate egrederentur, & ubicunque ſibi obvii fierent, ibi utriuſque ditionis termini eſſent. Itaque Carthagine egreſſi Philæni cùm aliquot paſſuum millia in fines Cyrenenſium proceſſiſſent, indignati adverſarii ſe eſſe præventos, optionem Philænis propoſuerunt, mallentne ad fines ſuos retrocedere, an eo in loco vivi defodi: illiſque reſpondentibus, ſe patriæ ſalutem vitæ anteferre, à Cyrenenſibus, qui viribus ſuperiores erant, vivi ibidem ſunt defoſſi. Quo in loco Carthaginenſes, ne eximia illorum in patriam pietas, ullâ temporum injuriâ obliteraretur, duas illic aras conſtituerunt, quas à fratrum horum nomine, *Philænorum aras*, vocaverunt. Vide Salluſtium in bello Jugurthino. Hæ Strabonis ætate non extiterunt, ut ipſe refert.

Philetærus Comicus, de quo Voſſ P. Gr. pag 50.

Philagrius, medicus inſignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota. Vide Suidam.

Philagrus, Sophiſta Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Cæl. Rhod. 11. 41.

Philammon Athenienſis pugil præclarus. Themiſt Orat 1. Ἀλλὰ τόν γε Φιλάμμωνα ἐκεῖνον οὐκ ἄν ποτε ἠλέγξε πρὸς τῷ Ἀλφειῷ κονιόμενος, μὴ ξυμμαρτυρήσαντος Ἀριστοτέλους τῇ φύσει καὶ παῖδα πυκτεύοντα. Suidas. Φιλάμμων πύκτης Ἀθηναῖος, ὃς πάντα τὸν χρόνον ἐνίκα τοὺς ἀντιπάλους.

Phileas, Geographus, quam antiquus fuerit, argumento eſt quod memoratur Dicæarcho in fragmento de Græciæ deſcriptione ad Theophraſtum. Atque idem teſtis adducitur in Epitome Artemidori Epheſii. Eſtque is qui in Περίπλοις citatur à Stephano in Ἀνδρία. Meminit hujus Phileæ quoq; Etymologus in Ἀρχανδῶν. Divulgavit quoque librum de Aſiâ. Macrob. Sat. 5. 20. At plane alius eſt beatus Martyr *Phileas*, de quo Hieronymus in Scriptoribus illuſtribus, & Nicephorus, l. 7. c. 9.

Philelphus, nomine Franciſcus, Anconitanus Eques Auratus & Poeta Laureatus Eman. Chryſoloræ gener, Romam accitus, artis Oratoriæ præcepta ad Ciceronis imitationem quoſdam ingenuos adoleſcentes docuit; inter quos & Alexandrinus Alexander ſe plurimùm profeciſſe teſtatur, lib. 1. cap 23. Vide Voſſ H ſt. Lat.

Philemon, poeta Comicus, qui quamvis (ut inquit Quintilianus) pravis ſui temporibus judiciis, Menandro ſæpe prælatus, conſenſu tamen omnium meruit ſecundus credi. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 58. Alius ab hoc teſtis laudatur Plinio,

4. 13 & 37. 2. Videtur fuiſſe ſcriptor Solo . . . . ſimilis. Voſſius.

Philemon, ruſticus quidam, qui cùm Jovem & Mercurium hoſpitio excepiſſet ſub paupere tecto, unà cum Baucide uxore in arbores converſus eſt, & domus ejus in templum, ut refert Ovidius Metam. lib 8. Fabula hæc docet hoſpitalitatem & frugalitatem eſſe Deo gratam, & apud Poetam (cujus nonnulli exiſtimant Philemonem hunc fuiſſe villicum, extant elegantiſſimæ rerum ruſticarum hypotypoſes.

Philemon, Coloſſenſis fuiſſe videtur ad quem D. Paulus Epiſtolam in gratiam Oneſimi ſervi conſcripſit.

Philetas, Poeta elegiographus ex inſulâ Co Philippi & Alex. M ætate floruit. præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamavit; fuiſſe fertur corpore adeo tenui, ut neceſſe fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur, Ælian & Athenæus. Propert. lib. 2.

Tu ſatius memorem Muſis imitere Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi

Idem lib. 3. eleg. 1.

Callimachi manes & Coi ſacra Philetæ.
In veſtrum quæſo me ſinite ire nemus.

Et Eleg 9.

Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos,
Et cecinſſe modis Coe poeta tuis.

Papinius in epithalamio Stellæ & Violantillæ lib. 1. Sylv.

——Hunc ipſe Choro plaudente Philetas,
Callimachuſque ſenex Umbroque Propertius antro
Ambiſſent laudare diem.——

Hinc *Philetæus*. Prop 3 3.

Ora Philetæâ noſtra rigavit aquâ.

Idem 4 6.

Cera Philetæis certat Romana corymbis.

Philetas, hiſtoricus. Ἀτάκτα tradidit literis, quæ Athenæus citat lib. 11. Item Ἄτακτα, ſive *Indigeſta*, quorum idem meminit lib. 3. 11. 14. Ex eodem ad Hermen citat hiſtoriam Parthenius in Eroticis. Meminit & Stephanus in Ἴχναι & Φλιοῦς, & Etymologus in Ἀλῶ@ & alibi. Sitne hic idem cum priore Coo, Vide Voſſ. de Hiſt Gr lib. 3. p 401.

Philinus bellum deſcripſit inter Carthaginenſes & Romanos, propter Siciliam geſtum. Sed ut Fabius, Romanis nimis addictus quædam longè aliter narrat, quam res erat; itidem hic Philinus, partium ſtudio nimium velificatur honori Carthaginenſium, uti oſtendit Polyb. lib. 1. Agrigentinus patriâ fuit, ut ſcimus ex Eclogis Diodori Sic. lib. 23. Cornelio Nepoti perperam *Philemus* vocatur.

Philippides, Comicus poeta, haud ignobilis, ætate jam provectâ, quum in certamine poetarum præter ſpem viciſſet, gaudio repentè mortuus eſt: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas. Vide Voſſ. P Gr. pag. 54.

Philippides. Athenienſis curſor, eâ nempe tempeſtate quâ in Græciam Perſarum venit exercitus, unicæ noctis ſpatio, mille & quingenta ſtadia, pedibus confeciſſe perhibetur, ut Lacedæmoniis Perſarum adventum palam faceret, eoſque ut præſtò eſſent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 9.

Philippus, Amyntæ fil. Alex. Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritiſſimus, rebuſque geſtis clariſſimus, qui Macedoniæ regnum, quod anguſtis antea finibus continebatur, adeo amplivit, ut centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pauſaniâ quodam adoleſcente fuit interfectus, qui cum de ſtupro per vim ab Attalo illato, apud Regem queſtus eſſet, & pro rei indignitate ultionem fruſtra poſtulaſſet, ſeque etiam irrideri animadverteret, iram in Regem convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice ſumpſit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ civitas eſt, & Regum ſepulchris nobilitata. Puer quondam bis obſes datus ab Alexandro fratre, primum Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratiâ. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ ſummi ducis rudimenta exercuit. Hinc *Philippicæ*, φιλιππικοὶ λόγοι, orationes Demoſthenis in Philippum regem, & Ciceronis in Antonium. Item *Philippeus*, ſeu *Philippus*, aut *Philippus* etiam, aureus nummus, cujus frequens apud Plautum mentio eſt. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Retulit acceptos, regale numiſma Philippos.

Philippus. Alexandri M Frater, Macedonum rex, Olympiadis juſſu interfectus, alio nomine *Aridæus*.

Philippus, Demetrii fil. Rex Macedoniæ, à T. Qu. Flaminio victus. Is cum videret Annibalem feliciter in Italiâ res gerentem Legatum ad eum de ſocietate miſit, qui in reditu à M. Valer. Flacco præfecto claſſis interceptus cum literis, miſſuſque ad Senatum, ſtatim Levinus Conſul contra eum mittitur, qui Regem agentem Apolloniæ. incautum, ſemiſque-ſopitum nocte intempeſtâ adoritur: Ille in Macedoniam cum exercitu terreſtri itinere fugit, incenſis priùs, ne hoſtis potiretur, ſuis navibus. Livius ubi de bello Macedonico.

Philippus, Medicus Alex. Magni, Q. Curt & Plut. in vitâ Alex. Hic gratus uſque regi erat, ut cum Parmenio literas ad Alexandrum dediſſet, quibus eum monebat, ut ab inſidiis Philippi, velut ab hoſte Dario corrupto, ſibi in ægritudine caveret, Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipſo Philippo præparatum hauſit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. *Philippos* etiam Romanos, viros claros legimus. inter quos L. *Philippus* Orator, Craſſi adverſarius. Cic 3 de Oratore.

Philippus, Amphipolites hiſtoricus, fecit libros Rhodiacorum novendecim & alia. Suidas Item *Philippus*, Caricarum rerum ſcriptor à Strabone laudatus lib. 14. Is eſt Philippus Theangellenſis, quem in libro de Caribus & Lelegibus citat Athenæus lib 6. Item *Philippus* Megaricus memoratur Laertio in Stilpone At difficile eſt dicere, utrum alius an aliquis iſtorum ſit Philippus ille qui Orum Apollinem ex Ægyptio fecit Græcum, multi adeo ejus nominis fuerunt, & eos inter *Philippus* Abucara, cujus ſcholia ſunt quæ in Hephæſtionem leguntur. *Philippus* item Chalcidenſis Plutarcho memoratur in Alexandro. Voſſius.

D. *Philippus*, unus ex Apoſtolis Domini, ex Bethſaidâ oriundus, primus Evangelium Samariæ prædicavit. Act. 8. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 3. cap. 31

Philippus, genere Cæſarienſis, unus ex ſeptem Diaconis, qui & Evangeliſta cognominabatur, cujuſque filiæ erant prophetiſſæ, uti legitur in Actis Apoſtolorum.

Philippus, Rom Imp. Gordiano ſucceſſit, qui tam ſeveri & triſtis animi fuiſſe dicitur, ut jam tum à quinquennali ætate nullo cujuſquam commento ad riſum ſolvi potuerit, aut ab inflexæ naturæ torvitate dimoveri. Sext. Aurelianus.

Philiſcus, Athenienſis Tyrannus Olymp. 23. Item cælator egregius, qui Venerem in Octaviæ porticu, item Latonam, Dianam, Muſas novem & Apollinem nudum inſculpſit. Item alius, de quo Dionis epitome in Pompeio: Κατάγοντα φυγόντα εἰς Μακεδονίαν Φιλίσκος τις ὢν Ἀθηναῖος αὐτῷ συμμίξας γνώριμος, φιλοσόφοις λόγοις παραμυθήσατο.

Philiſtides, geographicum tractavit argumentum Plin. 4. 12. tradit ex eo & Cratete Mallote, Cretam prius *Aeriam*, deinde *Curetim* eſſe dictam. Idem cap 24 docet Gades ab eo & Ephoro *Erythiam* vocari. Emendandus Servius in Eclog. 1 Ubi corruptè *Philiſthenes* vocatur

Philiſtion, Nicæus, poeta Comicus, Socratis ætate, nimio riſu mortuus eſt. Item Locrenſis medicus. Gell. 17. 12. Martialis 2. 41.

Mimos ridiculi Philiſtionis.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 40

Philiſtus, Mileſius, Muſicæ primùm operam dedit, evaſitque clariſſimus tibicen. Ad oratoriam demum converſus, auditor fuit Iſocratis. Alius Syracuſanus, hiſtoriographus, propinquus Dionyſii tyranni, ſcripſit res Siculas libris 12. Vide Voſſ Hiſt. Gr. pag 25.

Philis, Delius, περὶ αὐλητῶν Athenæo citatur lib. 14.

Philyra, mater Chironis Centauri, à quâ Chiron *Philyrides* dictus eſt, teſte Servio in lib 3 Georg.

Philo, is fuit, qui ex Proſerpinâ filiâ, quam in balneis conſpexerat, ſuſtuliſſe creditur Mercurium: quem cum vellet exponere, conſuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit reſponſum, puerum futurum maximum rerum divinarum interpretem: quo nomine eum ſervavit ac diligenter educavit. Hic Mercurius *Hermes Triſmegiſtus* vulgò vocatur.

Philo, ſcriptor Eratoſthene antiquior, literis prodidit navigationem in Æthiopiam. Strab. lib. 2. Non dubium autem quin Antigonus Caryſtius hunc ipſum Philonem ſignet Hiſt. Mirab. c 160. At non æque apertum eſt, idemne, an alius *Philo* ſignetur à Joſepho l. 1. contra Apionem: ſaltem *Philo* Byblius eſſe nequit, qui Joſepho junior fuit. Fuit & *Philo* Thebanus, quo Plutarchus teſte utitur in Alexandro. Item *Philo* Metapontinus, tibicen & Poeta. Steph. in Μεταπόντιον. Item *Philo*, qui librum ſcripſit de armamentario Athenis à ſe extructo, opere pluris admirando, quod à Syllâ fuiſſe incenſum Plutarch. teſtatur in Sylla, & Appian de bello Mithridatico. Idem forte *Philo* eſt, qui de machinis ſcripſit, Tzetzæ memoratus Chil 2 Hiſt. 35. Fuit etiam *Philo* Heracleota, cujus de rebus mirabilibus librum citavit Porphyrius lib περὶ Στυγός; atque inde fortaſſe ſunt miranda illa, quæ de Galli Gallinacei graculi, & apium amore erga hominem ex Philone prodit Ælianus, lib. 12 cap. 37 Fuit præterea *Philo* Philoſophus cujus hiſtoriam Eccleſiaſticam in Annalibus ſuis laudat Michael Glicas. Alius præterea eſt *Philo* Byzantius, qui de 7. orbis miraculis ſcripſit, quem debemus U. C. Leoni Allatio, qui eundem edidit, ſcholiiſque doctis illuſtravit, Romæ, A. D. 1640.

Philo.

P[illegible] Acade[illegible] Ci[illegible] Romæ p[illegible]ite-batur, quo protuge[illegible] Mith[illegible] atque a Cicerone cultus eſt.

P[illegible]lo, Judæus, Alexandriæ n[illegible]tus, d[illegible]ſciplinisque omnibus eruditus, in noſtrâ & Græcorum philoſ[illegible] benè verſatus, eloquentiæ Platonis adeo æmulator, ut proverbium fierit: *Aut Plato Phil[illegible]zat, aut Philo Plat[illegible]zat.* In divinis autem legibus & patriis inſtitutis, quantus fuerat, ex his quæ nobis librorum ſuorum traditis monument[illegible]s, palam eſt. Temporibus Caii Cæſaris, quanta acciderent Judæis mala, deſcripſit, ubi & ſuam legationem pro Judæis apud ipſum Imperatorem retulit. Vide plura de eo apud Voſſium de H. Gr. p. 191.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani Imp. de cujus imperio ſcripſit, & multa alia. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 10.

Philochorus, Athenienſis, vir doctiſſimus & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges, & magiſtratus, uſque ad Antiochum cognominatum *Deum*, aliaque complura. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. l. 1. c. 18.

Philocles, Athenienſis, poeta Tragicus, non ita multo poſt Euripidem, Æſchyli ex ſorore nepos, ab iracundiæ vitio *Bilis* appellatus. Facie fuit imprimis fœdâ, capiteque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum, reliquitque filium nomine Morſimum, & ipſum Poetam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis notâ infamis apud Demoſthenem. Alius ejus nominis edidit Θεσσαλικὰ, quorum lib. 2. citat Athenæus, lib. 6.

Philoctetes, Pœantis fil. comes Herculis, cui idem moriens in Oetâ monte mandavit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque jurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cum poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad evertendam Trojam, ſagittis Herculis opus eſſe, inventus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negavit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cum vero illi vehementiùs urgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cumque illi inſtarent, ut ſepulchrum ejus ſibi indicaret, ne jusjurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſthæc cum ad bellum Trojanum duceretur, quòd ipſe ſolus Lernæis ſagittis uti poſſet, unius ſag[illegible] caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtraverat, vulnere pene immedicabili affectus eſt; cujus fœtor, cum à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Ulyſſes in Lemnum regreſſus, ad Trojam illum reduxit, ubi & Pariden, ſingulari certamine ab eo provocatus, ſagittis interfecit. Everſâ autem Trojâ, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit, tandem vero operâ Machaonis medici ſanatus eſt. Porro Philoctetem hydro morſum aiunt Sophocles & Lycophron. Et ante utrumque Hom. in Catal.

> Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν τόξων ἐῢ εἰδώς,
> Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
> Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
> Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου
> Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων ——

Theocritus in Arâ addit hoc ei contigiſſe dum contemplaretur ſepulchrum Troili, ab Achille occiti, quod in templo Apollinis Thymbræi erat. Prop lib. 2.

> *T[illegible] da Phi[illegible]ctetæ ſanavit crura Machaon.*

Ovid. Triſt. 5. Eleg. 2.

> *P[illegible]em totis a[illegible]it Pœantius annis*
> *P[illegible]ſt[illegible] tumid[illegible] ab angue datum.*

F[illegible]bulam narrat Servius ad ill[illegible] Æn. 3.

> *Parva [illegible]ctetæ ſubnixa Petilia muro.*

Argumentum facit Val. Flac. lib. 1.

> *T[illegible]que Phi[illegible] vexos remo Pœantie Colchos*
> *B[illegible] L[illegible] pete[illegible], nunc [illegible] patris*
> *[illegible] He[illegible] mature [illegible]*

Morbo [illegible] hunc laboraſſe innuit Auſon. Epigr. 70.

> *[illegible] genitalia fœdera cœtus*
> *R[illegible] obſcænæ Veneris furioſa libido*
> *[illegible], quam Lemnia ſuaſit egeſtas*
> *Quam to[illegible] ſcenâ agitavit Afranius.*

Philodemus, ἀπὸ τῶν ἐν Ῥόδῳ Συνθηκῶν Athenæo memoratur lib. 1[illegible] Haud ſcio an alius à Philodemo Epicureo, natione Gada[illegible] qui à Strabone, lib. 16. inter celebres Gadaræ viros memoratur. Is Poeta fuit, vixitque Ciceronis ætate, [illegible] memoratus in Piſonem. Ubi ſic Aſcon. Pædianus: *P[illegible] amicat[illegible] qui fuit Epicureus, [illegible] opes & poemata ſunt.* Lil. Gyraldus ſuſpicatur eundem, quem nominat Horatius Serm. 1. Sat. 3. [illegible]

Philog[illegible], non p[illegible] [illegible], nempè ſe ita vocavit, quia libro [illegible] narrationes complexus. Unam earum refert Tzetzes, Chil. 8. Hiſt. 250.

Philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cujus tres libros [illegible] cùm tenui admodum eſſet pecuniâ decem millibus denar[illegible] mercatus eſt, quod pretium à Dione Syracuſano acceperit. Alius Corinthius, qui Thebanis leges dedit, ex familia Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed ubi ille civitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitavit igitur ob hujuſmodi cauſam apud Thebanos, legeſque illis de [illegible] & de aliis quibuſdam, [illegible] ſobole procreandâ, quas [illegible] vocant. Et hoc præ[illegible] ab illo proviſum, ut numerus hæreditatum conſervetur. Ariſtot. 2. Politic.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis [illegible] quam Tereus, Thraciæ rex, qui Prognem ſororem ej[illegible] duxerat, viſendæ ſororis prætextu a patre abductam in itinere violavit, & ne flagitium cuiquam indicaret, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam [illegible]. Verùm illa (quæ erat lanificii periti[illegible]ma) rem omnem, quo geſta erat ordine, in telâ depinxit; eamque per famulam ad Prognem [illegible]: quæ quamvis ſororis injuriâ graviſſimè commota, ultionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit, quo tempore magnâ mulierum catervâ comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carcere eripit, & in regiam perducit, ubi communicato cum illa conſilio, Itym filium ſuum jugulat, patrique comedendum apponit: illoque epulis tam nefandis jam ſaturato, ſub finem cœnæ pueri caput in convivium affert. Quo agnito Tereus furore percitus, cum ſtricto gladio [illegible] inſequitur, in upupam commutatur, etiam nunc cri[illegible]tam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem, Itys vero in Phaſianum, imò in Phaſſam, φάσσαν. [illegible] Danielis. Philomela denique in Luſciniam, etiam hodie de Terei injuriâ ſuaviſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantûs harmoniam & ſonorum, qui [illegible] avibus audiuntur, varietatem referunt. Alii ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi motus, quibus homines ad furorem compelluntur. Impetus autem Venereus, & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. Ac tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, rectè fingitur in upupam commutatus. Vide [illegible], & Meurſium de Reg. Athen. ubi de Pandione. Martialis 14. 75.

> *Flet Philomela ne[illegible] inceſtâ Tereos; & quæ*
> *Muta puella fuit, garrula fertur a[illegible].*

Virgilius Georg. 4.

> *Qualis populeâ mœrens Philomela ſub umbrâ*
> *Amiſſos queritur fœtus, quos durus arator*
> *Obſervans nido implumes detraxit, [illegible]*
> *F[illegible]et noctem, ramoque ſedens miſerabile carmen*
> *Integrat, & mœſtis late loca queſtibus implet.*

Vix credas (inquit Ludovicus de la Cerda) uti ingenia Poetarum aſpiraverint ad gloriam hâc comparatione: adeo ſæpe illam advocant. Ab uno Sophocle ſepties aſſumitur, ſemel in Ajace, ſemel in Antigone, bis in Trachiniis, ter in Electra. Ab Homero bis Odyſſ. [illegible]6. & [illegible] Eam uſurpat Euripides in Phœniſſis, Qu[illegible] Calaber lib. 12 & [illegible] Oppianus 1. Halieut & 5. Moſchus epitaphio Bionis, Callimachus in lavacro Palladis, Nonnus Baſſaricon [illegible]. Ἀ[illegible] quidam Anthologiæ lib. tertio. Ubi ſunt etiam eâdem comparatione Latini, ipſorum verſus apponam. Catullus ad Ortalum.

> *Qualia [illegible] denſis ramorum concinit umbris*
> *Daulias, abſumpti fata gemens Ityli.*

Ovid. F[illegible] 5

> *Qu[illegible] morſus loca [illegible]*
> *Implet, [illegible] ſum cum gemit a[illegible].*

Et in Epiſt.

> *Quin etiam r[illegible] poſit[illegible] gere videntur*
> *Frond[illegible], & [illegible]*
> *Sola vi[illegible] pe[illegible] mater*
> *Concinit Iſmarium Daulias a[illegible] Ityn.*

Pedo Albinovanus de morte Druſi:

> *Talis in umbroſis mitis nunc denique ſ[illegible]*
> *Deflet Threicium Daulias ales Ityn.*
> *Halcyonum [illegible] ventoſa per æquora [illegible]*
> *Ad ſ[illegible] tenui voce ſonantur aquæ.*

Sen. in Herc. Oet.

> ——[illegible]
> *Philome[illegible] [illegible] ſonat*
> *Flebilis Ityn* ——

Octavia apud eundem ſecum loquens:

> ——*R[illegible]*
> *Jam [illegible]*

  Vinc

Vince Halcyonas, vince & volucres
Pandionias. ——

Papinius 9. Thebaidos Halcyones tantum memorat:

Fluctivagam ſic ſæpe domum, madidoſque penates
Halcyone deſerta gemit, cum pignora ſævus
Auſter, & algentes rapuit Thetis invida nidos.

Philomelus, Phocenſium dux, templum Delphicum occupavit, Locrenſes vicit. *Philomeli* meminit Juſtinus lib. 8. cap. 1. Apud Polyænum vero lib. 5 malè appellatur Φιλόμηδης pro Φιλόμηλος.

Philomelus, apud Martialem ponitur pro ditiſſimo citharœdo lib. 4. ep. 5.

——*Nunquam ſic Philomelus eris.*

Idem. 3. 31.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

Philomneſtus, ſcripſit de Rhodiis Sminthus Athen. lib 3. Idem argumentum tractavit Philodemus, niſi forſan alterutrum nomen ſit corruptum.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in proverbium. *Indoctior Philonide.*

Philonomia, Nyctimi & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur, in Martem incidit, qui, ſumptâ paſtoris formâ, gravidam puellam effecit. Ea vero gemellos enixa, patris metu in Erymanthum ejecit infantes, qui Deorum providentiâ illæſi, delati ad cavam quandam quercum dicuntur, ubi cum lupa quædam luſtra haberet, propriis abjectis in fluentum catulis, infantibus ubera præbuit, quod quidam Telephus paſtor conſpicatus, ſuſceptos pueros educavit, ut ſuos. Et alterum quidem Lycaſtum, alterum, vero Parrhaſium appellavit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt.

Philonomus, & Callias, fratres Catanenſes. Stobæus ex Æliano refert, flammas incendii ex Ætnâ erumpentis miraculosè ceſſiſſe duobus filiis in humeros ſublatos parentes ſenes efferentibus. Verba adſcribam: Πρώτῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι φασὶ τὴν Αἴτνην ῥυῆναι, ὅτι καὶ Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς ἑαυτῶν πατέρας ἀράμενοι, διὰ μέσου τοῦ πυρὸς ἐκόμισαν, τῶν ἄλλων χρημάτων καταφρονήσαντες, ἀνθ' ὧν καὶ ἀμοιβῆς ἔτυχον τῆς εἰς τὸ θεῖον. Τὸ γὰρ πῦρ θεόντων αὐτῶν δίχα κατ' ὃ μέρος ἐκεῖνοι περιῄεσαν.

Philopœmen, Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit. Plutarchus.

Philoſtephanus, Cyrenæus, hiſtoricus, Callimachi familiaris, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. lib 1. cap. 15.

Philoſtorgius, Cappadox, ſub Theodoſio Juniore, Eccleſiaſticæ hiſtoriæ libros edidit 12. pro 12. literis quas habemus in nomine ejus. Stylo uſus fuit ſatis eleganti, ſed undique erga Eunomianæ ſectæ homines amorem, erga Catholicos odium prodidit. Vide plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Philoſtratus Lemnius, temporibus Severi Imp. ejuſque uxoris Juliæ, epiſtolarum magiſter, ut ipſe planè monſtrat in vitâ Apollonii Tyanei; ſcripſit vitas Sophiſtarum ad Severum, de vitâ Apollonii libros 8 præterea Heroica quæ hodie extant.

Philoſtratus, hujus pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyricos plures ac declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus, tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis; ſcripſit Panathenaicum, Trojam, paraphraſin Homerici clypei. Icones huic multi referunt. Ejus nominis & quartus fuit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 234. &c.

Philotis, ancilla apud Romanos, quæ, quum poſt urbem captam ſedato Gallico motu reſpublica vix ſtatum ſuum tueretur, & Fidenates opportunitatem invadendi Romani nominis aucupati præfeciſſent ſibi Poſtumium Livium Dictatorem, mandatiſque ad Senatum miſſis poſtulaſſent, ut ſi vellent reliquias ſuæ civitatis manere, familias ſibi & virgines dederentur, Patribus in ancipiti deliberatione ſuſpenſis, pollicita eſt ſe cum cæteris ancillis ſub nomine dominarum ad hoſtes ituram. Habitu itaque matrum-familias, & virginum ſumpto, hoſtibus cum proſequentium lachrymis ad ſinem doloris traditæ ſunt; quæ cum à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, viros plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes, quibus ſopitis, ex arbore caprifico, quæ caſtris proxima, ſignum Romanis dederunt, qui cum repentinâ incurſione Fidenates profligaſſent, Senatus beneficii memor, Philotin cum cæteris ancillis manumitti juſſit, dotem ex publico eis fecit, & matronalem habitum geſtare conceſſit, diemque ipſum novas *Caprotinas* nuncupavit ab illo *caprifico* ex quâ ſignum victoriæ ceperant. & *Caprotina* culta Juno, & ſacrificium annuâ ſolennitate celebratum, in quo lac quod ex caprifico manat, propter memoriam facti adhibitum fuit. Plut. Varro. Ovidius, lib 2. de Arte Amandi:

Porrige & ancillæ, quâ pœnas luce pependit
Luſa maritali Gallica veſte manus.

Philoxenus, Philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur. Ariſtot. Ethic 3 9.

Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de Helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretrienſis, pictor, Nicomachi diſcipulus, cujus tabula nullis poſtponenda Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciviam, in quâ tres Sileni commeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem aſſecutus breviores etiamnum quaſdam picturæ vias, & compendiarias invenit. Plin. 35. 10.

Philoxenus, poeta Lyricus, ſcripſit Lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic, cum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret tragœdiaſque ejus, in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, conjectus eſt in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionyſio vero eum per literas revocare conanti, reſpondit hoc tantum monoſyllabon, *Non*, ſæpius iteratum. Suidas. A *Philoxeno* Cytherio dithyrambos eſſe inventos putavit Pindar. Scholiaſtes. Sed hâc parte magis fidem meretur Herodotus in Clio. Is Arionem Lesbium ſive Methymnæum, fabulâ de vectore Delphino nobilem, primum fuiſſe ait, qui Corinthi docuerit dithyrambos. Atque idem etiam proditum ab Ariſtotele, ut teſtis eſt Proclus in Chreſtomathiâ. Sanè Philoxenus hic multo poſt Herodotum vixit; nempe Platonis temporibus. Nam & is Syracuſanorum tyranno Dionyſio juniori familiaris fuit, ut Pauſanias in Atticis ait. Sed idem ab eo eſt interemptus poſtquam eum figuratè deriſerat in Cyclope ſuo, ſive de amoribus Cyclopis & Galateæ. Meminere Athenæus, lib 1. Ælianus Var. 12. 47. Idem convivium ſcripſit, unde quædam adducit Athenæus, lib. 4. & 14. Cujuſmodi ejus dictio, & ingenium fuerit, Iſ. Caſaubonus dicet Animadverſionum in Athenæum, lib. 4. cap. 11. Nempe planè ad laſcivum & nugas comparata.

Philyllius, à pleriſque creditur auctor Iamborum de urbibus, ut cognoſcimus ex Athenæo, lib. 3 4. 9. Alius fuit veteris Comœdiæ poeta, Athenæo, lib. 14. & Polluci lib 7. memoratus.

Philyra, filia Oceani, ex quâ Saturnus in equum converſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre *Philyrides*, & *Philyreius* dicebatur. Hanc fabulam ad Medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes Mythol 4. 12. Scribitur autem hoc nomen, & ejus derivativa ſimplici l; poetæ tamen ſuo jure, ut primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

Phineus, Agenoris fil. Hellanico: Heſiodo vero Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Doryclí & Atymnii. Hic rex Arcadiæ, vel, ut alii, Thraciæ, vel, ut rurſus alii, Paphlagoniæ, uxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex quâ genuit Orythium & Crambum, ut Sophocles, vel, ut alii, Mariandynum & Thynum: vel, ut rurſus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortuâ priore conjuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, novercam ſuperinduxit; quamvis Flaccus Valerius non Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororem vocet, cui etiam Apollonii Scholiaſtes ſubſcribit, qui lib. 1. dicit Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyiæ filiam uxorem duxiſſe, ſecundam vero Idæam, Dardani filiam novercam ſuperinduxiſſe: cujus ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra ſuſceptos excæcavit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt a Diis. & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam ejus turpiſſime fœdarent. Poſtea vero devenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe, fratribus alatis, rurſus ad Strophadas inſulas fugatæ ſunt. Poſtremo occiſus eſt ab Hercule cum is à ſolitudine liberos Phinei oſtendiſſet excæcatos, comperiſſetque eos calumniis novercæ ejectos fuiſſe. Apollonius, lib. 2. Argonaut.

Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος, οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.

Prop 3. 5.

Aut Alcmæonia furiæ, aut jejunia Phinei

Virgil. Æn.

—— : Strophades Graio ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ, Phineia poſtquam
Clauſa domus, menſaſque metu liquere priores.

Val. Flaccus, lib. 4.

Poſtera non caſſo Minyæ rn Aurora retexit
Noctis iter; nova cuncta vident, Tyniaeaſque juxta
Littora, fatidici pœnis horrentia Phinei
Dura Deum, ſummoque ſenes urgebat in ævo.
Quippe nec externi tantum, nec lucis egentem,
Inſuper Harpyiæ Typhoeides, ira Tonantis,
Depopulant; ipſoque dapes prædantur ab ore.
Talia prodigia, & tales pro crimine pœnæ
Perpetitur, ſpes una ſeni, quod pellere ſævam
Quondam fata luem dederant Aquilone creatis.

Statius, lib. 8.

Qualis poſt longa Phineus jejunia pœnæ
Nil ſtridere domi volucres ut ſenſit abactas,
(Necdum tota fides) hilaris menſaſque toroſque,
Nec turbata feris tractavit pocula pennis.

Phlegon, unus ex equis Solis, ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod eſt *urere*, dictus. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

Phlegon Trallianus, libertus Auguſti (nonnulli Adriani dicunt) hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris 16. uſque ad Olymp. 29. De Faſtis Romanorum libros 2. Item de nominibus locorum urbis Romæ, & epitomen Olympionicorum libris duobus. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 11. Item viri Sancti nomen. Rom. 16.

Phlegyas, Martis fil. Rex Lapitharum in Theſſaliâ, pater Ixionis, & Coronidis Nymphæ, quam cum ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim irâ percitus templum ejus Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit, ubi hâc pœnâ afficitur, ut ſub ingenti ſaxo ruinam minitante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur ac timeat. Stat. in Theb.

—— Phlegyam ſubter cava ſaxa jacentem
Æterno premit accubitu. ——

Philas, Argonauta, Bacchi filius. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

Et quem fama genus non eſt mentita Lyæi
Phlias, immiſſus patrios de vertice crines.

Apollonius, lib. 1.

Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν.

Ubi Schol. Πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἐν ὁρίοις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦς ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου, καὶ Χθονοφύλης, καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος Φλιοῦς ὀνομάζετο ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν.

Phlea, Dea, Proſerpina ſcilicet ut quidam volunt, quibus favet Heſychius. Φλοιάν, τὴν Κόρην τὴν θεὸν οὕτω καλοῦσι Λάκωνες. Nempe ut Latinis *Liber* Bacchus, *Libera* Proſerpina. Sic Græcis *Liber* Φλοιός, *Proſerpina* Φλοιά. De Libero indicant verba Plutarchi: Ἔνιοι δὲ θύουσι Διονύσῳ τῷ Φλοιῷ.

Phobetor, Somni fil. ſic dictus ἀπὸ τοῦ φοβεῖν, quod eſt *perterrefacere*. *Icelos* autem Superis dicitur, quia omnium animantium formam inducere poſſet. Eſt enim ἴκελος *ſimilis*. Ovid. Met. 11.

Hunc Icelon Superi, mortale Phobetora vulgus
Nominat ——

Phocas, Rom. Imp. A. D. 606. Hic antea Centurio Mauritium Tiberii generum Imp. unà cum uxore ejuſdem, liberiſque interfecit. Eodem rerum potiunte Perſæ magnis incommodis Remp. affecerunt, occupata Meſopotamia, & Aſſyria, & in min. Aſiam uſque progreſſi. Tanta erat Principis ignavia. Sed & Germania, Gallia, Hiſpania, bonaque pars Italiæ defecerunt. Ægyptum vaſtabant Saraceni: Sic ille propter crudelitatem, & neglectam Remp. occiſus Heraclium habuit Succeſſorem. Vide Niceph. lib. 18 cap 35. Item Grammaticus quidam qui ſcripſit de Nomine & Verbo.

Phocion, Athenienſis, vir clarus cognomento *Bonus*, ſemper pauper, cum ditiſſimus eſſe poſſet, propter frequentes ei delatos honores. Val. Max. *Placidi & miſericordes & liberales, omnique ſuavitate temperati mores Phocionis, quos optime prot... conſenſus omnium* Bonitatis *cognomine decorandos cen...* Idem lib 5 cap 3. *Phocion vero his dotibus, quæ ad pacandum hominem potentiſſimæ judicantur, eloquentia & integritate inſtructiſſimus.* Hinc illa vox Demoſthenis concionantis: Ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς καὶ κοπὶς ἔρχεται. Auctor Iamblichus apud Stobæum. Phoci fil. erat, teſte Suida in Φωκίων. Sic quoque Ælian. var. 2. 16. Cochlearium vero fuiſſe patrem, teſtis idem Æl. 12. 43. Ubi tu vide Schefferum. Cæterum hic Phocion a civibus ſuis, quòd optimatum ... accuſatus ... erat, mori juſſus eſt. *In quo tantum fuit odium ... ut nemo auſus ſit eum liber ſepelire. Itaque a ſervis ſepultus eſt.* Ita Corn. Nepos. Valerius ubi ſupra: *Pho... non tantum oculeo ab Athenienſibus impoſitus eſt; ſed vertè poſt obitum nullam Atticæ regionis, quæ oſſibus ejus injiceretur, glebulam invenit; juſſus extra fines projici, intra quos optimus civis vixerat.* Hic neque ridere, neque lachrymare ab ullo unquam eſt viſus. Et in concione cum quis dixiſſet, *Cogitabundus videris ô Phocion*: *Rectè*, inquit, *conjectas*: *Cogito enim ſi qua valeo verbis brevitate uti quæ apud Athenienſes dicturus ſum.* Huic cum legati Philippi, Macedonum regis, ingentia munera offerrent, hortarenturque, ut ea acciperet (quamvis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen ejus eſſent neceſſaria, quibus difficile foret in ſummâ paupertate ad paternam gloriam pervenire) *Si mei*, inquit, *ſimiles erunt, idem hic agellus alet eos, qui me ad hanc dignitatem perduxit. Si diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali, augerique luxuriam.* Plutar. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocus, fil. Æaci Ovid Met. 7.

Excipit Æacides illos in limine Phocus.

Phocylides, Mileſius, Poeta Græcus, floruit an. 4. Olymp. 60 teſte Euſebio, ſed alius ab eo, cujus carmen hodie habemus; hic enim multo recentior eſt, & quidem Judæus Alexandrinus, ſi non potius Chriſtianus. Voſſius.

Phœbas, adis, Phœbi ſacerdos, quæ divino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidon.

Phœbe, eadem quæ Diana & Luna, à fratre *Phœbo* ſic dicta. Ovid Met. 1.

Nec nova creſcendo reparabat cornua Phœbe.

Phœbe, & *Elaira*, Leucippi filiæ. Stephanus in *Aphydnis*. Item fœmina quædam, de quâ Paulus 16 ad Rom. Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς.

Phœbigena, cognomen Æſculapii, à patre *Phœbo*. Virgil. Æn. 7.

Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Phœbus, idem qui *Apollo*, ſive *Sol*. Jovis & Latonæ fil. eodem partu cum Dianâ editus, divinationis & Muſicæ Deus à Poetis habitus, & Medicinæ repertor. Hunc Poetæ verſibus pangendis tanquam Præſidem invocant. Theognis:

Ὦ ἄνα Λητοῦς υἱὲ, &c.

Orpheus:

Ὦ 'ναξ Πυθῶος μαντεῖε ἑκατηβόλε μάντι, &c.

Val. Flaccus:

Phœbe mone, ſi Cumæa mihi conſcia vatis
Stat caſtâ cortina domo.

Idem ſeſe ab eo revocatos fuiſſe fingunt, cum grandius aliquid quam par eſt, proficiendum in ſe ſuſcepiunt. Virgil. Eclog. 6.

Cum canerem reges & prælia, Cynthius aurem
Vellit, & admonuit: Paſtorem Tityre pingues
Paſcere oportet oves, deductum dicere carmen.

Horatius 4. Od. 15.

Phœbus volentem prælia me loqui
Victas & urbes increpuit lyrâ
Ne parva Tyrrhenum per æquor
Vela darem.

Prop. 3. 3.

Cum me Caſtaliâ ſpeculans ex arbore Phœbus
Sic ait, auratâ nixus ad antra lyrâ,
Quid tibi cum tali demens eſt flumine? quis te
Carminis Heroi tangere juſſit opus?
Non hic ulla tibi ſperanda eſt fama, Properti,
Mollia ſunt parvis prata terenda rotis.

Sic dictus juxta Cornificium ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν βίᾳ, h. e. *quod vi feratur*, ut & Macrobius refert Sat. 1. 17. Pleriqùe nominatum putant à ſpecie & nitore, nonnulli à ſordibus à quibus is purgat. Nam φοιβᾶν eſt *purgare*. & φοιβὸν τὸ καθαρὸν & φοιβονομεῖς τις ὢν ὁ φοιβάζων χεῖρας ὁ ἐπὶ καθαρσίας. Alii Phœbum quaſi φάεσιν appellant, i. e. à luce. & vita, vel potius quaſi φαόβιον. Didymus ex Heſiodo ἀπὸ τῆς φοίβης, *puritate* & *luce*. Fungerus.

Phœnix, Agenoris fil. Cadmi frater, qui Phœnicibus imperavit, à quo *Phœnicia*, ut quidam volunt.

Phœnix, Amyntoris fil. præceptor Achillis, qui cum matris ſuæ hortatu cum patris concubinâ rem habuiſſet, diris impetitus à patre, relictâ Hellade, in Theſſaliam ſeſe contulit, ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiumque Achillem in diſciplinam tradit, quem etiam ad bellum Trojanum comitatus eſt, ut ipſe narrat

 apud

Hom. Iliad 9. H[illegible] Ibin:

Id quod Amynt[illegible] , [illegible] ma[illegible]
Perſ[illegible] bacu[illegible] ommnis orbus iter.

Item *Phœnix*, avis Arabica ſolitaria, aquilæ magnitudine, auri fulgore circa collum cætera purpurea, cæruleam roſeis caudam pennis diſtinguentibus. Vide Plin. 11. 2. & Horapollinem pag. 96. Vivere ſecundum alios proditur annis 340. juxta alios 600. ſecundum alios denique 1460. Maximè vulgatum quingentos annos vivere. Seneca Ep. 42. *Nam ille alter fortaſſe (tenens) tanquam Phœnix, ſemel anno quingenteſimo naſcitur.* Ipſe ſe reſeminat. Ovid. Met. 15.

Una eſt quæ reparet, ſeque ipſa reſeminet ales,
Aſſyrii Phœnica vocant, &c.
Hæc ubi quinque ſuæ complevit ſecula vitæ, &c.

Quæ ſi vera ſint, præclaram imaginem Reſurrectionis hæc avis omnino præbet. Et vero, argumenta Reſurrectionis ab eâ non pauci Patrum ducere ſolent. Ut Tertull. de Reſur. cap. 23. Ambroſ. de fide Reſurr. itemque lib. 6. in Hexam. cap. 23. Zeno Veronenſis de Reſur. & alii. Sed & non pauci profanorum auctorum addicunt, ut Plinius, Tacitus, Dio, Victor, Mela, &c. qui & viſam quandoque hanc avem tradunt, & ejus deſcriptionem exhibent. Dubitat Greg. Naz. Orat. 37. quæ de Spiritu S. eſt, itemque Orig. contra Celſum lib. 4. Sed & B. Maximus planè negat lib. ad Petrum Illuſtrem apud Photium pag. 306. Vide Donati Marcelli diſputatiunculam de hac avi ad 6. An. Taciti, cap. 33. Cujus verba apponam. *Paulo Fabio & L. Vitellio Coſſ. poſt longum ſeculorum ambitum, avis Phœnix in Ægyptum venit, &c. Sacrum Soli id animal, & ore ac diſtinctu pennarum à cæteris avibus diverſum, de numero annorum varia traduntur, maximè vulgatum quingentorum ſpatium. Sunt qui adſeverent mille quadringentos ſexaginta unum interjici, &c. Confecto annorum numero, ubi mors propinquat, ſuis in terris ſtruere nidum, eique vim genitalem adfundere, ex quâ fœtum oriri; & primam adulto curam ſepeliendi patris, neque id temerè, ſed ſublato myrrhæ pondere, tentatoque per longum iter, ubi par oneri par meatui ſit, ſubire patrium corpus, inque Solis aram proferre, atque adolere.* Hæc ille. Multa autem & præclara de hâc ave apud Veteres. Herod. in Eut. Solin. c. 46. Mel. lib. 3. Philoſtr. de V. Apoll. lib. 3. Martialis, lib. 5.

Qualiter Aſſyrios revocant incendia nidos
Una decem quoties ſecula vixit avis.

Lactantius Carm. de Phœnice:

Quæ poſtquam vitæ jam mille peregerit annos.

Pholus, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros ejuſdem in nuptiis exortus eſt occubuit. Ovidius. Virg. Geo. 2.

——— Ille furentes
Centauros letho domuit, Rhætumque Pholumque.

Papin. 2. Theb.

Qualis in adverſos Lapithas erexit inanem
Magnanimus cratera Pholus.

Claud præfat. ad nupt. Hon. & Mar.

——— Quæ flectere Rhœtum,
Quæ rigidum poterant plectra movere Pholum?

Theocritus Idyl. 7.

Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάινον ἄντρον
Κρατῆρ' Ἡρακλῆι γέρων ἐστάσατο Χείρων,

Val. Flac. lib. 1.

——— Sed fortior Æſon
Attollens dictis animos: O ſi mihi ſanguis
Quantus erat, cum ſigniferum cratera minantem
Non leviore Pholum manus hæc compeſcuit auro.

Phorbas, fil. Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdonæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeo ut Priami frater potius quàm filius videretur. Quam ob cauſam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio juberet abſtinere, illo tamen invito, non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, favente Mercurio, edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Hujus imagine aſſumptâ, Somnus Deus Palinurum decepit. Virg. Æn. 5.

——— Puppique Deus conſedit in altâ
Phorbanti ſimilis, funditque has ore querelas.

Servio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Trojani, comitis Æneæ. Alius paſtor Polybi Corinthiorum regis. Alius, cujus item Ovid. Met. 11.

———Nam templa profanus
Invia cum Phlegyis faciebat Delphica Phorbas.

Phorbas, quintus Athenienſium princeps, anno ante U. C. fere 200. Alius Argivorum rex, an. ante U. C. fere 83.

[illegible] ſive [illegible] T[illegible]

Αὐτὰς δ' αὖ Θαύμαντι μέγαν κ' ἀγήνορα Φόρκυν
Γαῖα μιγεῖσα, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον.

Varro tamen Thoſæ Nymphæ ac Neptuni filium fuiſſe ſcribit, qui filias habuit Phorcydes ſe & Gorgones, item Thooſam, quæ cum Neptuno conjuncta Cyclopem peperit Polyphemum. Homerus, lib. 1. Odyſ.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἔσκε μέγιστον
Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.

Genuit etiam ſerpentem, qui mala Heſperidum tuebatur, ut ait Heſiodus:

Κητὼ δ' ὁπλότατον Φόρκυι φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Genuit & Scyllam ex Hecate, ut ſcribit Acuſilaus. Apollon. lib. 4.

Ἠὲ καὶ Σκύλλης στυγερὸν διὰ χεῦμα νέεσθαι
Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
Νυκτιπόλος δ' Ἑκάτη, τὴν τε κλείουσι Κράταιιν.

Fuit autem ſi ad hiſtoriam ſpectemus, Sardiniæ atque Corſicæ rex, qui ab Atlante navali prælio ſuperatus, in eâ pugnâ ſubmerſus ſit, neque uſpiam poſtea inventus. quare creditus fuit ſe in Deorum marinorum numerum recepiſſe. Vide Palæphatum Περὶ τῶν τοῦ Φόρκυνος θυγατέρων, ubi Poetarum fabulam refutat, Phorcynem ſc. 3 f[illegible] quæ inter ſe unum duntaxat oculum habentes, illo viciſſim utebantur.

Phormio, philoſophus; Thucydides lib. 2. Peripateticus, Cic. 2. de Orat. Cum, inquit, Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & ad Phormionem audiendum, propterea quòd ejus nomen erat in magnâ apud omnes gloriâ, invitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de Imperatoris officio, ac de omni re militari. Tum cum cæteri, qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ipſe de illo philoſopho judicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem.

Phormus, Syracuſanus Comicus, Geloni tyranno familiaris, docuit fabulas ſeptem quas commemorat Athenæus. Vide *Amorphus*, & Voſſ. P. Gr. pag. 27.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus Polycarpi diſcipulus, religionis causâ ſupplicio affectus, Anno Salutis 169. Ætatis ſuæ 80. Euſeb. l. 5. cap. 2. Hiſt. Eccleſ. Item hæreticus. An. Dom. 355. Divinam Chriſti naturam negavit. Tripart. Hiſt. lib. 5. cap. 5.

Photius, Patriarcha C. P. vir omnium Græcorum ſui ſeculi longè eruditiſſimus, floruit A. D. 879. vivere autem deſiit 889. Hic primus (ſi Genebrardo fides) ſeceſſionem apertam fecit à Latinâ Eccleſiâ. Zonaras Annalium tomo . Προχειρίζεται τὸ Πατριάρχην τὸν Φώτιον, ἄνδρα τῶν ἐπισήμων πρωτασηκρῆτις τότε τυγχάνοντα, καὶ ἐν λόγοις ὀνομαστότατον. Loquitur de Bardâ Imp. quod clarum è Cedreno. Ὁ Βάρδας Φώτιον, ἄνδρα ἐπὶ σοφίᾳ γνώριμον πρωτασηκρῆτιν τυγχάνοντα ὑπάρχοντα προχειρίζεται Πατριάρχην. Græco-Latinæ editioni Bibliothecæ ejus præmittuntur eruditorum aliquot judicia de eo. Nonnulla quoque exhibet R. Epiſc. Montacutius qui Epiſtolas ejuſdem Latinè reddidit ac notis ſubinde illuſtravit Lond. 1651. De hoc Photio illuſtre teſtimonium perhibet Rob. Creyghtonus [Epiſc. Bathon. & Wellenſis] Præfatione ad Concil. Florent. in ſermonem Latinum à ſe tranſlatum his verbis. Nam qui propriis oculis, & non alienis in rerum momenta introſpicient, mecum fatebuntur ſpero Illuſtri Photio doctiorem in omni genere literarum, prudentiorem in rebus gerendis, omnis juris divini, humanique peritiorem nunquam ſediſſe in quovis ſolio, vel Romæ Papam, vel Conſtantinopoli Patriarcham.

Phraates, Parthorum rex, quo expulſo ob tyrannidem, Tiridates regnum occupavit. Quo tamen rurſus dejecto reſtitutus Phraates ab Auguſto fuit. Juſtin. lib. 24. Dio lib. 54. Horat. 2. Od. 2.

Redditum Cyri ſolio Phraaten
Diſſidens plebi numero beatorum
Eximit virtus.

Idem 1 Ep. 12.

——— Jus imperiumque Phraates
Cæſaris accepit genibus minor.

Filium cognominem habuit. Tacit. 6. 31.

Phranzes. Vide *Georgius*.

Phraotes rex Indorum, ad quem Apollonius Tyanæus pervenit, quem cum de victu interrogaret, reſpondit *Vinum tantum libo, quoniam Soli ſacrum eſt; quæ autem venatu de aquis capiuntur, alii, mihi fas non eſt ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus naſcuntur, quæ manus hæ plantaverunt.* Philoſtratus in vit. Apollonii.

Phryna, meretrix apud Athenas, de quâ Quintil. 2. 15. *Et Phrynen non Hyperidis actione, quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui deductâ nudaverat tunicâ, putant periculo liberatam.* Athenæus lib 13. ex ſexto κωμῳδουμένων Herodici refert duas fuiſſe *Phrynas*, quarum una a rhetoribus dicta ſit Σηστὸς, ἀπὸ τοῦ σήθειν, quia amatores ſuos quaſi cribro cerneret, & fortunis excuteret. Altera Theſpiaca, adeo opulenta, ut Thebarum ſe mœnia inſtauraturam ſponderet, dummodo hoc aſcribere vellent Thebani: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΝ ΚΑΤΕΣΚΑΨΕΝ, ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΔΕ ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ. Propertius:

Nec quæ deletas potuit componere Thebas,
Phryne tam multis facta beata viris.

Phrynicus, Athenienſis, Tragicus, Theſpidis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polypragmonem, poetam & ipſum Tragicum: docuit tragœdias novem. •Alter item Athenienſis, Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, qui docuit fabulam unam. Vide Voſſ. P. Gr. pag 24. & pag. 35. Alius Bithynicus Sophiſta qui ſcripſit de Atticis dictionibus à Nunneſio editus. Item Lacedæmoniorum proditor, quem vetus Comœdia notavit, de quo extat proverbium. *Phrynichi lucta.*

Phrynondas, hoſpes Athenienſis: homo verſutus, maleficus impoſtor, ſummus rerum malarum artifex, adeo ut quoties inſigniter malum accipi volebant antiqui, *Phrynondam* appellabant. Vide Proverb. *Phrynondas alter* apud Eraſmum.

Phryxus, vel potius *Phrixus*, Athamantis & Nephele filius, qui unà cum ſorore Helle, cum defunctâ matre Inûs novercæ inſidias timeret, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, ut quidam volunt, ut alii, à patre acceperat, pontum eâ parte, quâ anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à quâ deinde pars illa maris *Helleſpontus* dicta eſt: Phrixus vero incolumis in Colchos ad Æetam regem pervenit, ubi arietem Jovi, vel, ut aliis placet, Marti immolavit, velluſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Jaſon Medeæ arte adjutus abſtulit. Aries vero inter ſidera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à *Phrixo*, *Phrixeus* appellatus. Apollon. lib. 2.

Ἀργείους δειδίασσι καλέσσαι καὶ πέρας αὐτοῦ
Φεῖξον, ὅσις πολίεθρον ἀπήλυθεν Αἰήταο
Κειὸς ἐμβεβαὼς, ὅν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
Ἑρμείας, &c.

Ovidius in ep. Leandri:

Fluctibus immodicis Athamantidos æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina merſâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle:
Utque mihi parcat, nomine crimen habet.
Invideo Phrixo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Manilius lib. 4. Aſtronomicon:

——— Teſtis tibi laniger ipſe,
Cum vitreum findens aurato vellere pontum
Orbatumque ſuâ Phrixum per fata ſorore
Phaſidos ad ripas & Colchida regna revexit.

Columella, lib. 10.

Mox ubi Nubigenæ Phrixi nec portitor Helles

Stat. Theb. 5.

Cumbus æquoreis redierunt vellera Phrixi.

Martialis 8. 28.

Non Athamanteo potius me mirer in auro,
Æolium dones ſi mihi Phrixe pecus.

Idem ibidem ep. 51.

Stat caper Æolio Thebani vellere Phrixi
Cultus: ab hoc mallet vecta fuiſſe ſoror.

Vide Nat. Com. lib 6. cap 9.

Phyſica, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſè ſimulacrum veritate. Gyrald. Syntag. 13.

Phylarchus, vel *Philarchus* hiſtoricus Græcus de quo Voſſ. Hiſt. Gr pag. 111.

Phyllis, Lycurgi, Thraciæ regis filia, quæ Demophoonta, Theſei filium, ex Trojano bello redeuntem, hoſpitio lectoque excepit. ... compoſitis rebus ſeſe uxorem duceret. Promiſit itaque Demophoon, cum ultra ſtatutum tempus variis de cauſis negotiis in patria detineretur, Phyllis & amoris impatientiâ, & doloris impulſu, quod ſe ſpretam crederet, laqueo vitam finivit & converſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reverſus Demophoon, re cognitâ amplexus eſt truncum, qui velut ſponſi ſentiens adventum folia emiſit. Unde etiam *phylla* dicta ſunt folia, à *Phyllide* ſc. quæ antea *petala* dicebantur. Item puellæ ruſticæ nomen apud Virg. in Eclogis:

Phyllida amo ante alias.

Item *Phyllis*, nutrix Domitiani Imp. Sueton. in Vita Dom. cap. 17. *Cadaver ejus populari ſandapilâ per veſpillones exportatum, Phyllis nutrix in ſuburbano ſuo Latinâ viâ funeravit.*

Phytalmius, Neptunus à Trœzeniis ſic dictus, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Jovi tribuit, qui à poetis *hominum ſator atque Deorum* vocari ſolet. Eſt autem φύειν idem quod *ſerere*, ſeu *plantare*.

Picumnus, Deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogoniâ.

Picus, rex Latinorum, Saturni fil. Fauni pater, Latini regis avus, auguriorum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto ejus conjugio, Canentem Nympham duxiſſet uxorem, ab iratâ Deâ, virgâ, ercuſſus fertur, & mutatus in avem ſui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hac ave uſus eſt auſpiciis, de quo latis prolixe Ovid. Met 14. quam fabulam Virgilius in tres verſus optimè contraxit. Æn. 7.

—— Lævâque ancile gerebat
•Picus equûm domitor: quem capta cupidine conjux
Aurea percuſſum virgâ, verſumque venenis
Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.

Feſtus: *Picus rex pico ave utebatur, ut Verrius ait, ob augurium, à quo ſic dictus.*

Pierides, Muſæ ſic dictæ vel à *Piero* monte, ut Feſtus, Cicero: vel à civitate, aut regione, ut Stephanus vel a monte, ſive Thraciæ, ut Interpres Apollonii; ſive Macedoniæ, ut Schol. Heſiodi; vel à patre *Piero*, ut Ovidius: vel à *Piero* vetuſtiſſimo Poetâ, qui plurimum Muſas celebravit. Copioſius autem hæc Lilius Gyraldus Syntagm. 7. De la Cerda.

Pierus, Macedo quidam prædives, qui ex Euippe uxore 9. ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus provocare auſæ, & ab illis ſuperatæ in totidem picas mutatæ ſunt; unde poſtea Muſæ earum nomen, veluti tropæum uſurpantes, *Pierides* vocabantur.

Pigres vel *Tigres*, Artemiſiæ frater, qui Iliados ſingulis verſibus hexametris pentametrum de ſuo ſubjunxit, atque ita Iliadem in Elegiam convertit. Etiam ei, ut ex Suidâ conſtat, tribuerunt margiten & Βατραχομυομαχίαν, atque alia. Alius eſt Tigrerus. Sane & H. Steph. lib 2. Schediaſmate 22. refert ſe in exemplar quoddam incidiſſe ubi aſcriptum foret Batrachomyomachiæ nomen Pigreti vel Tigreti Cari.

Pont. *Pilatus*, Judææ procurator à Romanis conſtitutus, qui Chriſtum morti adjudicavit. Mat. 27. Tacitus Annal. 13. *Auctor nominis ejus Chriſtus, qui Tiberio imperitante per procuratorem Pontium Pilatum ſupplicio affectus erat.* Cedrenus: Πόντιος Πιλᾶτος ἐπὶ Γαΐου Καίσαρος ποικίλαις ἀλλασσόμενος συμφοραῖς, ὥς φασιν οἱ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεῖς, αὐτοφονευτὴς ἑαυτοῦ ἐγένετο. Οἱ δὲ Μαρίας Μαγδαληνῆς λέγουσι κατ' αὐτοῦ τῷ Καίσαρι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ... ἐν δέρματι βοείῳ ... καὶ ... Ῥωμαίοις ... Οἱ δὲ ὡς αὐτὸν μᾶλλον ... καὶ οὕτως ἀποθανεῖν.

Pilumnus, Jovis fil. ejus Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaen Acriſii filiam ad Apulum littus unà cum Perſeo filio delatam, uxorem duxit & Daunum ex eâ ſuſcepit Turni patrem. Servius *Picumnum* & *Pilumnum* fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum uſum invenerit, unde & *Sterculinus* eſt: Pilumnus vero *pilandi* frumenti rationem, unde & *pilum* ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

Pinarius, & *Potitius*, Arcadiæ duo ſenes quibus, qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſc. ut mane & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio cum circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius poſtea extis comeſis. Unde iratus Hercules ſtatuit ut Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, unde & *Pinarii* dicti ſunt, ἀπὸ τῆς πεινῆς, i. e. *à fame*. Nam ſenem illum

Pinarium

Pin... rum conſtat alio ... , ... us Virg. Æn. 8.

—— Primuſque Potitius auctor,
Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri.

M. Pinarius Poſca, Prætor, an U. C. 572. Sardiniam tenuit. Corſos in Corſicâ domuit, 2 millibus eorum in acie cæſis, quâ clade compulſi illi obſides dederunt, & ceræ centum millia pondo. In Sardiniâ ſimiliter contra Ilienſes ſecunda prælia fecit. Idem cum legem Annalem ferret, diſſuaſor M. Servilius: *Dic mihi*, inquit, *M. Pinari, num ſi contra te dixero mihi maledicturus, ut cæteris feciſti? Ut ſementem feceris*, inquit, *ita metes*. Cic. 2. de Orat. ubi perperam *Ruſca* legitur.

Pinarius Natta in Jul. Montanum, *ortus & occaſus* ſubinde inferentem, quum quidam illum audiendum negaſſet: *At ego*, inquit, *paratus ſum illum audire ab ortu uſque ad occaſum*. Sen ep. 123

Pindarus, Poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchylo Tragico æqualis. Scripſit linguâ Doricâ *Olympia, Pythia, Nemea & Iſthmia*, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis ſublimis verborumque & ſententiarum copiâ, unde & inimitabilem eſſe affirmabat Horatius lib. 4. Od. 2. Lacedæmonii in reliquam Bœotiam ſævientes, Thebis in Pindari gratiam pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alex. M. ut cum Thebas everteret, ac in omnes ſine diſcrimine ſæviret, unius Pindari penatibus, familiæque parci juſſerit. Cum in quodam aſmate his verbis Athenas laudaſſet: *Αἱ τε λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι* à ſuis civibus pecuniâ multatus eſt, quod alienis potius quam ſuis, tantum laudis dediſſet. Hoc ubi reſciviſſent Athenienſes, & duplum pecuniæ miſerunt, quæ exigebatur, & ante regiam porticum æneam Statuam poſuerunt ſedentis figuræ cum pallio & diademate Lyram tenentis, librumque apertum ſuper genua. Pauſan. De morte ejus tradidit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirârit. Verum de Pindaro, cæteriſque Græcis ac Latinis Poetis, quorum ſcripta extant, nos alibi plura.

Pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui Epheſo in captivitatis diſcrimine verſanti à Crœſo avunculo ſuo juſſus diſcedere, ſucceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, Paſidi cuidam tum filii tutelâ, tum bonorum curâ delegatam. Ælian. *var. hiſt.* L. 3. c 26.

Pindarus Thebanus inſcribitur Poeta quidam nominis incerti qui carmine Heroico panxit hiſtoriam belli Trojani. Primus eum edidit Laur. Abſtemius cum Maphæi Vegii Aſtyanacte & quibuſdam epigrammatis. Exinde Hagenoæ is, & poſtea Baſileæ prodiit *Auctor antiquus & ingenio ſatis bono* vocatur à Barthio Adverſ. 19. 12. & *Lege digniſſimus* 59. 1. Vide eum 58. 14.

Pirithous, Ixionis fil. non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitimâ uxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo conjunctus, cujus etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabântur, ſuperavit. Mortuâ vero Hippodame, ita illi cum Theſeo convenit, ut uxorem, niſi ex Jove natam, nullam ducerent; & cum jam Theſeus Helenam Jovis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo tempore noſceretur quæ Jovis eſſet, præter Proſerpinam, Plutonis conjugem ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cum Theſeus opem ferre conaretur, ab eo in catenis eſt ſervatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus eum liberavit. Horatius:

Nec Lethæa valet Theſeus abrumpere charo,
Vincula Pirithoo.——

Papinius Theb 8.

—— Me Pirithoi temerarius ardor
Tentat, & audax Theſeus juratus amico?

Rectè *temerarius ardor*; Stuprum enim Proſerpinæ aut conjugium affectabat. Virg. Æn. 6.

—— Nec Theſea Pirithoumque,
Qui Dominam Ditis thalamo deducere adorti.

Apollodorus lib. 2 de Hercule (quem etiam una cum Theſeo & Piritho conjungit Virgilius, Πλησίον δὲ τῶν ἐν ᾅδου πυλῶν γενόμενος, Θησέα εὗρε, καὶ Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον καὶ διὰ τοῦτο δεθέντα. Lucianus Ch. demo. Ὁ Θησεὺς κατιὼν αὐτῷ ὁ ἀσεβὴς Πειρίθους παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν τὴν Ἑλένην τοῦ πατρὸς εἰς Ἀφίδνας ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς καὶ ποιεῖν ἐπὶ χάριν αὐτοῦ τὴν συμμαχίας ποιεῖν, οὐδ' οὕτως ἐφίλησε τὴν ἄπιστα χάριν, ὅτι καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα φιλίας τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἦλθε κάτω ἐν ᾅδου φυλάξ, τὸν Δήμαρχον μνηστευόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ ... ἐκ ... τοίνυν αὐτὸν τὸν τρίτον Σκυλλαξ ... συγκατελθεῖν αὐτῷ. & Theſei & Pirithoi amicitia in proverbium quoque abiit. Auctorum itaque hac in re teſtimoniis ſuperſedebimus, hoc tantum impl... annotantes f... monſtroſi tam ingentis deſcribi. Mart. 7. 23.

Singeme neſ... Pyladen c... Oreſtes,
Theſei Pirithous diſjunxiſſet ...

Claud. lib. 1. in Ruf.

Talem progeniet hominum ſi priſca tuliſſet,
Pirithoum fugeret Theſeus, offenſus Oreſtem
Desereret Pylades, odiſſet Caſtora Pollux.

Auſon. ad Pont. Paulinum epiſt. 24.

Impie Pirithoo disjungere Theſea pos...,
Euryalumque ſuo ſocium ſecernere Niſo.
Te ſuadente fugam Pylades liquiſſet Oreſten,
Nec cuſtodiſſet Siculus vadimonia Damon.

Piſander, Camireus (Camirus autem Rhodi civitas eſt) Eumolpi tempore poeta, ut nonnullis placet, antiquior Heſiodo. Vide Voſſ. P. Gr. p. 15.

Piſander, Lycaonius ſub Alex. Mammeæ verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

Piſander, Nectoris filius. Suidas. Et unus procorum Penelopes. Ovid. Epiſt. 1

Quid tibi Piſandrum, Polybumq; Medontaque dirum,
Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Piſides. Vide *Georgius*.

Piſiſtratus, Hippocratis fil. Athenienſis tyrannus clarus genere, eloquentiâ vero tantâ, ut ea deliniti Athenienſes, libertate, quâ nihil charius habebant, ſe ponte exuerunt, illiuſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui Numen fuerat civitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fovit. Bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis poſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curavit. Trogus. Floruit tempore Servii Tullii Rom. regis. Videndus omnino Meurſii *Piſiſtratus*

Piſiſtratus, Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio inſectaretur, plebis ſtudioſus erat, quare in Senatu eum necare decreverunt. Diſcerptum igitur, intra ſinus condunt, ac ſolum emundant. Plebeia dehinc multitudo, concepta ſuſpicione, in curiam advolat. Regis autem fil. ætate minor, nomine Teleſimachus, conſpirationis conſcius, ex curiâ turbam extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſæum mont. magnâ velocitate, deferri commentus eſt, eaque fraude plebem obduxit. Plut. Paral.

Piſones, nobiles Romani, ex Numæ Pompilii familiâ, ſic dicti, vel à *piſo*, ut à *lente*, *Lentuli*; vel à *pinſendo*, uti Plinius cenſet, cum quo & auctor Panegyrici ad Piſonem facit, quando ſcribit:

——Nam quid memorare neceſſe eſt
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraque Piſonis tulerit cognomina prima
Fumida calloſâ cum pinſeret hordea dextrâ?

Fuit autem Calpurniæ gentis cognomen. Hinc *Piſonianus*, ut *Piſonianum vitium*, i. e. mira libido loquendi; quo vitio laboravit L. Piſo. B. Hieronymus ad Oceanum: *Primum ſponſulus noſter obmutuit: deinde Piſoniano vitio, cum loqui neſciret, tacere non potuit.*

Piſtor, Jupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tempore à Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabant in ſomnis admonuiſſet, ut ex omni frumento quod habebant, panes facerent, eoſque in hoſtium caſtra jacerent. Ita enim futurum, ut deſperatâ victoriâ Galli animis conciderent, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ovid. Faſt. 6.

Eſſe Ceres viſa eſt; jaciunt Cerealia dona,
Jacta ſuper galeas longaque ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit, hoſte repulſo
Candida Piſtori ponitur ara Jovi.

Pitho, dea flexanima illa dicendi præſes, quam Ennius *Suadam*, Quintilianus *perſuadendi deam* Horatius *Suadelam*, & Cicero *leporem* vocat Plin. Colebatur & Diana cognomine *Pitho* Corinthi: Coluthus Theb de Rapt. Helen.

Καὶ σὺ φίλος ... ἄλυξε Πειθώ.

Item una ex Atlantidibus.

Pitholeon, Rhodius, poeta trivialis & abjectus, qui cùm in confinio utriuſque linguæ natus eſſet, confuſo ſermone epigrammata quædam futilia conſcripſit, in quibus perquam ridiculè Græca Latinis miſcuit cujus meminit Horat. 1 Serm. Sat. 10.

Pittacus, Philoſophus Mitylenæus, unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit ... ortoque deinde inter Athenienſes, Mitylenæoſque bello, Phrynonem ... ducem ad ſingulare certamen provocavit, ... tique quod occultè ſecum attulerat implicitum facile ſuperavit, quâ ex pugnâ Retiariorum, & Mirmillonum actiones originem ſumpſiſſe putantur. Fuit autem tempore Crœſi regis. Hujus illud: *Providere oportet, ne c... ſi... ; forte venerint æquo animo tolerare* Fuit alius *Pittacus* legiſlator (Phavorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor

eſt appellatus. Ælianus de Var. hiſt. *Pittacum* quendam commemorat, qui de molâ piſtrinâ encomium conſcripſit, ut in parvo argumento vim dicendi oſtentaret.

Pittheus, Theſei avus maternus, qui Trœzene regnavit, de quo Plut. in Theſeo. Hinc *Pittheïs*, patronymicum fœmininum, quo poetæ utuntur pro Æthrâ Pitthei filiâ matre Theſei. Ovid. in ep. Ariad. Theſeo:

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius.――――

Pityllus. Suidas in Ἐπιγλωττὶς. *Pityllum* aiunt, cognomento Tenthem, vaginam linguæ membranaceam, geſſiſſe, & muniiſſe linguam ad perfruendas voluptates. Fertur etiam digitalibus adhibitis eſitaſſe cheloniα, ut illa calidiſſima linguæ ingereret.

Pius, Metellus ſic dictus à Furio Tribuno reditum exoravit. Antoninus quoque Imp. *Pius* dictus eſt, quòd animum à belli ferocitate alienum haberet, malletque vivum, ut aiebat, civem ſervare, quam 1000. hoſtes trucidare. Dio. Alex. lib. 1. cap 9.

Placilla, Theodoſii Magni Imp. uxor, non regni faſtigiis elata eſt, ſed potius amore ſuccenſa divino. Repente ergo, ut venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſervis, non aliis miniſtris utens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, dans unicuique quod opus haberet. Sic etiam per Eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtravit infirmis, ollas eorum tergens, jus guſtans, efferens cochlearia, panem frangens, ciboſque adminiſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ ſervis & ancillis mos eſt ſolenniter operari. Illis autem qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperii eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita. *Oportet te ſemper marite, cogitare quid pridem fueris, quid modo ſis: Hæc ſi ſemper cogitaveris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis authorem.* Theodoret. Eccl. Hiſt. 9. 31.

Planudes Maximus, Monachus, unus ex conſervatoribus Græcæ linguæ. Tranſtulit Græcè libellum de moribus regendis, qui *Cato* inſcribitur. Convertit & in eandem linguam opera D. Auguſtini annis aliquot ante Conſtantinopolim captam. Dicitur & fabulas, quæ Æſopi nomine circumferuntur collegiſſe. E Latino certe in Græcum tranſtulit Ovidii Metamorphoſes, & Heroidas, Macrobii Saturnalia, & Somnium Scipionis. Collegit & libros ſeptem Epigrammatum Græcorum qui extant. Mortuus eſt antequam Conſtantinopolis à Turcis capta eſt. Vide Voſſ. P. Gr pag. 83, 84.

B. *Platina*, ſcripſit 3. libros de rebus urbis Mantuæ, & familiâ Gonzagæ, teſte Geſnero. Sed imprimis innotuit opere de Vitis Pontificum, uſque ad Paulum 2. à quo in carcerem conjectus & totis 4. menſibus detentus fuit, cum Pomponii Læti, aliorumque eruditorum cauſam defendendam ſuſcepiſſet. Opus vero ſuum dedicavit Xyſto 4. à quo præfectus erat Bibliothecæ Vaticanæ. Obiit Romæ A. D. 1481. Volaterrani de eodem judicium hujuſmodi eſt: *Virum fuiſſe gravem, & procul mendacio, eoque admiratione digniorem, quod jam provectâ ætate, ac tyrocinio poſito, quod totum militiæ prius tradiderat, literas didicit.* Eraſmus de eo ſic ſcribit in Ciceroniano ſuo: *In hiſtoria valiturus erat, ſi nactus fuiſſet argumentum felicius. In optimo Cive & Panegyrico nonnihil accedit ad Ciceronis imaginem, ſed tanto intervallo ut hoc nomen non promereatur eruditorum calculis: alioqui vir doctus, facundus, &, ni fallor, bonus.* Floridus Sabinus: *Summorum Pontificum vitam eleganter ſcripſit, eoque immortalem gloriam ſibi peperit.* Mirum autem poſt Pontificum vitas de re Culinariâ ſcribere voluiſſe; quod epigrammate quodam feſtivè ridet Sannazarius. Voſſius.

Plato, Philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & Perictionæ fil. ex humerorum *latitudine* ita dictus, cum antea ex avi nomine *Ariſtocles* vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtrâ ſe exercuit; picturæ operam dedit, Tragœdiaſque & poemata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſe contulit, ſub quo brevi tantum in philoſophiâ profecit, ut non immerito *divinus Plato*, & *Philoſophorum Homerus* fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit, quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, ac tantæ eloquentiæ, ut Jovem (ſi Græcè voluiſſet) Platonicè locuturum philoſophi dicerent. Peccat autem eo (inquit Voſſius) quòd multùm gaudet metaphoris, iiſque non verecundis, ſed audacibus, & planè poeticis, atque φορτικαῖς: Philoſophiæ ſiquidem magis convenit dictio propria, aut tralationes receptæ, & uſitatæ. Ad poeticam autem dictionem propè accedere Platonem, non Ariſtotelis modo judicium eſt, ſed & Dionyſii Halicarnaſſenſis. Imo in dialogis ſuis poeticè magis loquitur, quam Comœdia facit, ut multos ſenſiſſe, teſtis eſt Cicero in Bruto. Athenis, uti diximus, primum Socrati dedit operam; deinde cum licuit per ætatem, in Italiam profectus eſt, ut Pythagoreos audiret: ubi Philolai Crotoniatæ librum de ſecta Pythagoreâ centum minis etiam idem famulis ejus difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptum deinde properans, oleum ſecum mercaturæ gratiâ vexit, ut viatico ſuppeditaret, ubi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam navigavit, primum Ætnæ flagrantis viſendæ gratiâ, ut Apuleius ait. Reverſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis 30 venundatus; deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub juniore Dionyſio, ſpe liberandi Siciliam. Sed paulo poſt, expulſo Dione, & ipſe ſuſpectus remigravit. Tertio cum maximè nollet, rogatus ab Archytâ, ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obviam procedente, quadrigis exceptus eſt. Denuo in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archytâ, dimiſſus. Anno ætatis 81. placidiſſimo deceſſit obitu ut Cicero & Seneca tradunt, ut Laertius vero, in nuptiis diſcumbens. Pulcrum eſt quod de illo refert Sen. lib. 2. de Ira: Non potuit impetrare à ſe Plato tempus, cum ſervo ſuo iraſceretur ſed ponere illum ſtatim tunicâ, & præbere ſcapulas verberibus juſſit, ſuâ manu ipſe percuſſurus. Poſtquam intellexit iraſci ſe, ſicut ſuſtulerat manum ſuſ, enſam detinebat & ſtabat percuſſuro ſimilis. Interrogatus deinde, ab amico, qui forte intervenerat, quid ageret: *Exigo*, inquit, *pœnas ab iracundo.* Velut ſtupens geſtum illum ſævituri deformem ſapienti viro ſervabat, oblitus jam ſervi; quia alium, quem potius caſtigaret, invenerat. Itaque abſtulit ſibi in ſuos poteſtatem, & ob quoddam peccatum commotior, Tu, inquit, Speuſippe ſervulum iſtum verberibus objurga, nam ego iraſcor. Hæc ille, memoriali tamen errore; nam Xenocratem alloquebatur Plato. Diogenes: Ἐπιστάντος ποτὲ Ξενοκράτους, εἶπε, μαστίγωσον τὸν παῖδα. αὐτὸς γὰρ μὴ δύναμαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι. Sed & in Stobæo legas: Πλάτων ὀργιζόμενός ποτε τῷ οἰκέτῃ, ἐπιστάντος Ξενοκράτους, λαβὼν, ἔφη, τοῦτον μαστίγωσον, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι. Denique Plut. De lib. educ. & Val. Max. lib. 4. idem de Xenocrate tradunt. Famulos ejus quod ſpectat, ita Sen. de Conſ. *Unum fuiſſe Homero ſervum, tres Platoni.* Imo quatuor, & famulam unam, ex ipſo Platonis (in Laertio) Teſtamento: *Dianam dimitto liberam, ſervos relinquo Tychonem, Bictam, Apolloniadem, & Dionyſium.* Idem Sen ep. 44. *Platonem non accepit nobilem philoſophia, ſed fecit.* Alii vero contra, & aſſenſu traditum Platonem nobilem utrinque fuiſſe. Apul. de Dogm. Plat. *Ariſto ei fuiſſe pater dictus eſt:* cæterum Perictyone Glauci filia mater fuit. Et de utroque nobilitas ſatis clara. Nam Ariſto pater per Codrum ab ipſo Neptuno originem duxit: ab Solone *ſapientiſſimo maternus derivatus eſt ſanguis.* Hæc ipſa Laertius, atque alii tradiderunt; & puer adeo *aurum nobilitatis inſigne in auriculâ geſtaviſſe*, ſcriptum eidem Apuleio. Quomodo ergo non nobilem accepit? Sed cape & adjuva, non ſic nobilem celebremque Sen. ep 47. *Neſcis quâ ætate Hecuba* ſervire cœpit, quâ Crœſus, quâ Darii mater, quâ Plato, quâ Diogenes? *quâ Plato*, Quem Dionyſius libertate ejus offenſus, Polidi Lacedæmonio vendendum tradidit, quod fecit, & adductum in Æginam, Anniceri Cyrenaico 20. minis vendidit: qui illico tamen Athenas, ad amicos liberum eum remiſit Sen Ep 58 Plato ipſe ſe ad ſenectutem diligentiâ protulit, erat quidem corpus validum ac forte ſortitus & illi nomen latitudo pectoris fecit. Unde Apuleius: Platoni habitudo corporis cognomentum dedit, namque Ariſtocles prius nominatus Pergit Sen. Nam hoc ſcis puto, Platoni diligentiæ ſuæ beneficio contigiſſe, quod natali ſuo deceſſit, & annum unum atque octoge ſimum implevit ſine ulla deductione Hæc ille. Convenit autem cum Athenæo qui ad an 82. perveniſſe prodidit lib. 5. Item Cenſorino, qui ait: Magnos viros non prius vitâ exceſſiſſe quin ad annum illum 81 pervenerint; in quo Plato finem vitæ & legitimum eſſe exiſtimavit, & habuit. Idem Suidas. At Neanthes apud Laert. annos 84 eidem adſcribit Horatius:

Pythagoram, Anytique reum, doctumque Platona.

Plinius eum *ſapientiæ antiſtitem* vocat. *Sublimis apex philoſophorum & culmen* dicitur Arnobio adverſus Gentes lib. 1. Quin & Cicero philoſophorum aliquem laudans, *ſemper*, inquit, *excipio Platonem.* Cum parvulus aliquando dormiret, apes, facundiæ omen, in labellis ejus conſederunt. *Philoſophorum quis dubitet Platonem eſſe præcipuum, ſive acumine differendi, ſive eloquendi facultate divinâ quâdam & Homericâ? Multum enim ſupra proſam rationem, & quam pedeſtrem Græci vocant, ſurgit: ut mihi non hominis ingenio, ſed quodam Delphico videatur oraculo inſtructus.* Ita de eo Quintilianus lib. 10. cap. 1. Juſtinus Martyr Apol 2.

probat

probat Platonem [illegible] veri docuerit ex Mose, aliorumque Prophetarum doctrinâ hausisse. Idem in Parænet. dicit Platonem a Mose & Prophetis doctrinam de uno Deo accepisse. Clemens Pædag. 2. 1. *Plato*, inquit, *veritatem Philosophorum [illegible], ut Hebraica veritatis ex [illegible]* Et 3. 1. Ζηλωτὴς Μωυσέως ὁ πάντα ἄριστος Πλάτων. Idem Strom. 1. *Plato ex Hebræis est* [illegible] Idem ait ex Mose Platonem plurima sumpsisse, eorumque quæ in legibus Mosaicis dicuntur, fuisse admodum studiosum. Ibidem *Plato* inquit *non negat se præstantissima quæque in Philosophiâ à Barbaris mercatum*. Ibidem Numenius Philosophus Pythagoræus, scribit. Τί γάρ ἐστι Πλάτων, ἢ Μωσῆς [illegible].

P[illegible] alter Athenienſis, poeta priscæ Comœdiæ, tempore Aristophanis cujus fabulas Suidas & Athenæus commemorant. Vide Voss. P. Gr. p. 3. Tres item alios Diog. Laert. recenset: unum Rhodium Philosophum, discipulum P[illegible]tii: alium Peripateticum, de ludo Aristotelis: tertium Praxiphanis discipulum. Alius denique Martyr, qui pro fide Christianâ, imperante Maximiano, passus est, paternamque hæreditatem, dum viveret, pauperibus est largitus.

Plautius. Romanus quidam quum ob uxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum se conjecit, quem togatum, calceatumque corpori uxoris junxerunt amici. Val. Max. de amore conjugali. Item Poeta Comicus. Gellius lib. 3. cap. 3.

Plautus, Poeta Comicus, patriâ Sarsinas, *Plotus* ab initio, teste Festo, appellatus à pedum *planitie*, quos *Plotes* Umbri vocant. Vixit Pacuvii, Attiique ætate, nempe extremis aliquot annis belli Punici 2. sive Annibalici, ac proximis 17. Nec enim possum assentire B. Hieronymo in Chronicis, qui sic scribit ad ann. 1. Olymp. 146. *Plautus ex Umbria Sarsinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias pistorem se locaverat. Ibi quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere.* Is annus erat U. C. 555. quo Coss. erant Serv. Sulpicius Galba Max. & C. Aurelius Cotta. Id ab Hieronymo ex Tranquillo exscriptum ait Scaliger in Animadvers. Sed difficulter credo ita scripsisse Tranquillum. Nam annis post 13. superfuisse ex Cicerone cognoscimus, qui auctor est in Bruto, mortuum an. U. C. 570. P. Claudio Pulchro, & L. Porcio Licinio, h. e. Olymp. 149. Vossius. Idem Cicero *urbano, ingenioso & faceto genere jocandi refertum eum* scripsit. Et Varro ex Ælii Stilonis sententiâ, *Musas*, dixit, *Plautino sermone locuturas fuisse, si Latine loqui voluissent*. Hinc *Plautinus*. Horat.

At nostri proavi Plautinos & numeros, &
Laudavere sales, &c.

Plecuſa, ancillæ nomen. Martial. 2. 66.

Et cecidit sectis icta Plecusa comis.

Pleias, & *Pleiades*, Latinè *Vergiliæ* dicuntur, a verni temporis significatione, quo navigatio incipitur, quemadmodum Græcis ἀπὸ τοῦ πλεῖν, h. e. *a navigando* Πλειάδες nominantur, ut quidam volunt. Pleiadum enim ortus vernus navigationis tempus indicavit. Ovid. Fast. 4.

[illegible] Tauri septem radiantia flammis
Sidera, &c.

Poetæ filias faciunt Atlantis ex Pleione Nympha, ideoque *Atlantidas* Virgilius dixit, earumque nomina finxerunt, *Electram, Alcyoneen, Celæno, Meropen, Steropen, Taygetam, Maiam*. Valde autem inter se constipatæ sunt hæ stellæ. Ergo S. Gregorius in Job lib. 29. cap. 27. *Pleiades [illegible]* ἀπὸ τοῦ πλείονος, i. e. pluralitate dictæ sunt. Unde *[illegible]* [illegible] M[illegible]lius vocat. Propertius:

P[illegible] de [illegible] cogne [illegible].

Illa al[illegible] Seneca in Medea:

[illegible] P[illegible] [illegible].

H[illegible] [illegible] item concitare [illegible]. Horat. lib. 4. Od. 14.

[illegible] pro[illegible] quas [illegible] undas
[illegible]
[illegible] nubes.

Propert. 2. 16.

Non hæc Pleiades faciunt nec aquosus Orion.

Stat. 9. Theb.

——— *Cum Pleiadas hausit* (tempestas)
Aut nigram trepidis impingit Oriona nautis.

Lucanus lib. 9.

Ibat & imbriferâ siccas cum Pleiade Thebas.

Claudianus:

——— *Madidaque cadente Pleiade.*

Stat. Theb. 4.

——— *Neque enim violentior exit*
Amnis humo, quum Taurum aut Pleiadas hausit
aquosas.

[illegible]
[illegible] per & Ægæum [illegible]
Sidus, & Olenias [illegible] pet[illegible]

Val. Flac. lib. 5.

——— *De[illegible]que [illegible]untur*
Pleiades, & [illegible] [illegible]

Geminus, Elem. Astron. cap. 14. Αἱ πλειάδες [illegible] οἱ [illegible], ὥστε, [illegible] ἀποχωρεῖν, ἢ πάλιν ἐπιτέλλουσι [illegible] διασημαίνουσιν. [illegible] Ἡσίοδος φησί.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Οὐ [illegible] δύνανται, παντελῶς γὰρ [illegible].

Ex Hesiodo autem Virgil. Geor. 1. [illegible] tritici:

Ante tibi Eoæ Atlantides [illegible]artur

Ex eodem quoque [illegible] in Philo lib. de Op. Mundi. Περὶ δὲ τοῖς [illegible] ὁ τῆς Πλειάδος χορός. [illegible] [illegible] [illegible] dicit septem sorores fuisse [illegible] Naxo [illegible] Liberi patris nutrices ab Jove inter sidera relatas [illegible] Orionis [illegible]. Reliqui Atlantis filias faciunt. Ovidius [illegible]

Pleiades incipiunt humeros re[illegible]
Quæ septem dici, sex tamen esse solent.
Seu quod in amplexus sex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuisse ferunt;
Neptuno Alcyonen, & te formosa, Celæno,
Maian, & Electram Taygetamque Jovi.
Septima mortali Merope tibi, Sisyphe, nupsit:
Pœnitet, & [illegible] pud[illegible]

Hyginus lib. 2. Poet. Astronom. *Hæ numero septem dicuntur, sed nemo amplius quam sex videre potest: cujus causa proditur hæc; quod de septem, sex cum immortalibus concubuerint, tres cum Jove, duæ cum Neptuno, una cum Marte, reliqua autem Sisyphi uxor demonstratur.* Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos fil. uxor Atlantis, ex quâ *Pleiades* suscepit. Ovid. Fast. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Qui terram liquidis, qua patet, ambit aquis.
Hinc sata Pleione, cum [illegible] At[illegible]
Jungitur [illegible] [illegible]

Hesychius. Πλειάδες, Πλειάδες [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης.

Pleſimachus, scripsit [illegible], h. e. reditum Græcorum in patriam. Plut. de Flum.

Pleſtorum, Thracum Deus, sed incertum utrum naturalis, an animalis. Huic Persæ Oeobazus [illegible] Herod. lib. 9. Οἰόβαζον [illegible] ἐς τὴν Θρηΐκην Θρήϊκες Ἀψίνθιοι [illegible] Πλειστώρῳ [illegible] θεῷ [illegible].

Plinius secundus [illegible] temporibus Vespasiani vixit, cujus negotia administrabat. [illegible] vero & successivis sui ipse inquit, temporibus, opus de rerum naturâ conscripsit, unus omnium parcissimus temporis. Periit in montis Vesuvii incendio, dum ejus causam [illegible] vellet. Vide omnino Plin. Juniorem lib. 3. ep. [illegible], & lib. [illegible] ep. 16. in quibus omnis vitæ ejus ratio exponitur. Videndus quoque Vossius de Hist. Latinis lib. 1. cap. 29. Fuit alter [illegible] Novocomensis, ex prioris sorore natus & ab avunculo in nomen & cætera jura adoptatus, eloquentia, virtute, & [illegible] [illegible], aut maximus ipse, aut inter maximos sui seculi [illegible]. [illegible] Traj[illegible] & P[illegible] scripsit. Habentur ejus [illegible] libros, [illegible] Att[illegible] [illegible], [illegible] quibus vita ejus & mores [illegible]. Mart. [illegible] 19 de [illegible]

[illegible] dat [illegible] Minervæ,
Dum [illegible],
[illegible] [illegible]
Arpinis [illegible] compar [illegible]

Malè autem hos [illegible] Hieronym[illegible] [illegible] Num. 2125. & ex duobus P[illegible] se fuit [illegible] conciliavit. Id quod [illegible] animadver[illegible] existimavit Scaliger, quem [illegible] [illegible].

Pliſt[illegible] Pelopis ex Hippodamia [illegible] cum juvenis moreretur, Agamemnonem & Menelaum [illegible] parv[illegible] Atreo fra[illegible] [illegible] educavit, & [illegible] Atrei fi[illegible] [illegible]

P[illegible] vel [illegible] Athen[illegible]. Item Ap[illegible] [illegible] tempore Plinio superior [illegible]

Plotina, Trajani Cæsaris uxor [illegible] probitate & omnibus quæ [illegible]. Hæc tenso capillo [illegible] mitata est.

P[illegible]ius.

Plotinus, Philoſophus Platonicus, Ægyptius natione, è civitate Lyco, diſcipulus Ammonii, præceptor Porphyrii. Gallieni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque ſacro obnoxius. Suidas. Scripſit de rebus Philoſophicis libros 54. in Enneadas ſex diſtributos, quos Latinè interpretatus eſt Marſilius Ficinus. Luculentum ejus encomium apud Firmicum legere eſt lib. 1. Matheſeos, cap 3.

Plotius Gallus, patria Lugdunenſis dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo ſe Cicero lib. de Oratore unà cum Quinto fratre Latinas literas edoctum fuiſſe teſtatur; à Tranquillo autem inter Rhetores ponitur.

Plotius Criſpinus, quem aretalogum fuiſſe cognominatum, quod garrulè ſcripſerit carmina, Porphyrius eſt author. Hic Stoicam ſectam profeſſus, atque idem poeta fuit; ſed cujus verſus numero forent multi, levis vero ponderis. Cùm in aliis locis ejus mem. Horatius, tum Sat. 1 lib. 1.

> ——— *Ne me Criſpini ſcrinia lippi*
> *Compilaſſe putes, verbum non amplius addam.*

L. *Plotius*, poeta qui teſte Tullio, carus fuit C. Mario, quia geſta ſua ab eo celebrari poſſe arbitraretur.

Plotius Tucca, ut eum vocat Cornutus, vetus Perſii interpres, qui de Tucetis loquens Gall. Ciſalpinæ, prius ait dictum *Tucetam*, poſtea vero appellatum eſſe *Tuccam*. Horat.

> *Plotius & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque*
> *Occurrunt animæ quales neque candidiores*
> *Terra tulit, neque queis me ſit devinctior alter.*

Plutarchus Chæronenſis, philoſophus, floruit ſub Trajano & Adriano Impp. Nimirum Trajano libros Apophthegmatum dedicavit vir eruditiſſimus, à quo etiam in Illyricum miſſus eſt conſulari poteſtate, juſſumque omnibus Illyricis magiſtratibus, ut abſque eo nihil agerent. Elogia ejus apud veteres permulta habemus. Quale quod Tauro apud Agellium dicatur *vir doctiſſimus, ac prudentiſſimus*; & ipſi Agellio, *homo in diſciplinis gravis authoritatis*. Himerio Sophiſtæ Bithyno, in laudatione filii Rufini, Σεβαστός. Eunapio in præfatione operis de vitis Sophiſtarum θειότατος, item τῆς φιλοσοφίας ἁπάσης Ἀφροδίτη καὶ λύρα. Fertur quoque Theodorus Gaza rogatus, ſi neceſſe foret libros in mare dare præcipites, quem poſtremo eſſet demerſurus reſpondiſſe, Plutarchum. Plura de eo apud Rualdum & Voſſium videnda. De moribus ſuis ita ſcripſit ipſe lib. de ſuperſtitione: Ἐγὼ γοῦν ἂν ἐθέλοιμι μᾶλλον ἀνθρώπους λέγειν περὶ ἐμοῦ, μήτε γεγονέναι, τὸ παράπαν, μήτε εἶναι Πλούταρχον, ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερὴς πρὸς ὀργὴν, ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι τιμωρητικὸς, μικρόλυπος. De variis Plutarchis vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib 3. cap. 6.

Pluto, Saturni fil. ex Ope conjuge, frater Jovis & Neptuni, qui cum ad regni diviſionem veniſſent, Plutoni, qui natu minimus erat, & *Ageſilaus* vocabatur, pars occidentis obtigit, ſecus inferum mare: Jovi plaga Orientalis, Neptuno inſulæ. Hinc datus eſt locus fabulæ, Jovi imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigiſſe. Ἀπὸ τοῦ πλούτου nomen acceſſit. Quare *Dis* quoque vocatur. Docet id Cic. de Nat. D. his verbis: *Terrena res omnis atque natura Diti patri eſt dedicata, qui Dives, ut apud Græcos* Πλούτων, *quòd recidant omnia in terras, & oriantur è terris*. Potius autem *Pluto* à verbo פלט *palat*, h.e. *eripuit*, *prædatus eſt*, *cuſtodivit*. Nam in terrâ tuto latent, & reconduntur omnia. Cur Proſerpinam rapuiſſe dicitur, vide in *Proſerpina*. Dicitur *Pluto* divitiarum dominus, quia in terrâ, opes, & metalla latent, unde effodiuntur. Vocabatur & *Orcus* ab הרכוש *harcus*, ſive רכוש, i.e *facultates*, *opes*, *divitiæ*, Inde *Richeſſes* Gallis. Dux item *Erebi* i.e ערב *hereb* ſc. *veſpera*, quòd ſub terrâ omnia tenebroſa, & ſine luce ſint. Hic etiam aliquando *Jupiter* dictus eſt, ſed cum additione, *Sive Niger*, uti apud Stat. Theb. 2.

> ——*Nigrique Jovis vacua atria ditat Mortibus.*

Itemque apud Silium, lib. 8.

> *Nigro forte Jovi, cui tertia regna laborant*
> *Atque atri ſociæ thalamis, nova ſacra parabam.*

Sive Tartareus, ut apud Val. Flac. lib 1.

> *Tartareo [illegible] ſacra Jovi, Stygiiſque terebat*
> *Manibus Æſonide.*———

Sive *Stygius* ut [illegible] Arnobium, lib. 3. Atque ita tollitur & removetur Sty[illegible] frater Jovis. Sane apud Lucianum in Νεκυομαντείᾳ ſic Pl[illegible] loquitur cum Proſerpinâ ſibi ſuâ Proteſilaus. Ὦ δέσποινα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν.

P[illegible] a [illegible] fingitur [illegible] ſtarum Deus, quem in adventu claudum eſſe volunt, receſſu alatum. hoc nimirum innuentes, quòd ſerius quidem opes contrahantur, partæ autem niſi frugaliter diſpenſes, velociſſimè dilabuntur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quòd indigniſſimum quemque opibus affluere videamus, probos autem in re tenuiſſimâ verſari. Hujus domicilium conſtituit Poſidonius in ſubterraneis Hiſpaniæ locis, eo quod regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Podagra, Diana ſic dicta. Clem. in Protrept. Ἔστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλος Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερόν.

Podalirius, Æſculapii fil. ob inſignem medicinæ peritiam è Cretâ inſ. unà cum fratre Machaone ad bellum Trojanum evocatus. Item Italus quidam Virg. Æn. 12.

> ——— *Podalirius Alſum*
> *Paſtorem, primaque acie per tela ruentem*
> *Enſe ſequens nudo ſuper imminet.*

Podarge, una Harpyiarum, *à pedum velocitate* nomen habens, ex quâ Zephyrus ventus Xanthum & Balium, Achillis equos progenuit. Hom. Iliad. 16.

Pluvius, Jupiter dictus eſt quòd Athenis eſſet ſimulachrum a Jove pluviam precantis. Tibullus:

> *Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,*
> *Arida nec Pluvio ſupplicat herba Jovi.*

De Ægypto loquitur, quæ, teſte Claudiano,

> *Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,*
> *Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.*

Pœna, & *Beneficium*, pro Diis habitos apud quoſdam Æthiopiæ populos legimus: Sunt qui non ab Æthiopibus, ſed ab Aſſyriis & Perſis hos cultos fuiſſe aſſerunt; illam quod malorum, hunc quod bonorum largitorem eſſe opinantur. Alex. ab Alex. lib. 18. cap. 11. De Pœnâ Papinius, Theb 8.

> *Stant Furiæ circum variæque ex ordine Mortes.*
> *Sævaque multiſonas exercet Pœna catenas.*

Ubi Schol. *Dea puniticnum, cruciatuum*. Hanc Furorum ſive Furiarum parentem facere videtur Val. Flaccus, lib 1.

> *Ultriceſque Deæ Faſque & grandæva Furorum*
> *Pœna* ———

A Furiis diſtinguit ipſe Statius, lib. 12

> ———*Scelerumque exercita Pœnis*
> *Agmina & anguicomæ ducunt vexilla ſorores.*

Lucianus Necyomant. Κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δ' ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, παρειστήκεσαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ καὶ Ἀλάστορες καὶ Ἐριννύες. A[illegible] dicitur [illegible] Εἶτα Ὀρφεὺς [illegible] Ἐριννύων [illegible] [illegible], [illegible] Ἐριννύες καὶ Ποιναὶ [illegible], &c.

Poggius Florentinus Pontificum Secretarius ſub Eugenio & Nicolao præfectus fuit, teſte Jovio. Hic Invectiva 1. in Vallam gloriatur, quod 50 ferè annos ita ſit verſatus in Curia, ut abſque alterius offenſione charus octo Pontificibus continuo in honore & dignitate fuit quadraginta fermè Secretarius. Græcè didicit ab Emanuele Chryſolora. Hiſtoriam ſcripſit Florentinam in qua nimis patriæ favit. Unde Sannazarius:

> *Dum patriam laudat, damnat dum Poggius hoſtem,*
> *Nec malus eſt civis, nec bonus hiſtoricus.*

Eraſmi de eo judicium eſt ejuſmodi in Ciceroniano: *Naturæ ſatis erat, artis & eruditionis non ita multum, interim impuro ſermonis fluxu, ſi Laurentio Vallæ credimus.* Eſt adverſus fœdiſſimos ejus mores Sat. 3. lib 5. Hecato ſtichorum Franc. Philelphi. Interim ejus laus eſt quod Volaterrano teſte Quintilianum & Aſconium invenerit in Concilio Conſtantienſi. Ac illum quidem in ſalſamentarii taberna reperit, ut eſt apud Jovium in elogiis. Invenit etiam Argonauticorum Val. Flacci librum 1. 2 3 & partem quarti. Silium quoque Italicum ei debemus uti Scriverio obſervatum ex verſibus illis Ugolini Verini lib 2. de Vir. Illuſtribus Urb Florentinæ:

> *Quin etiam ſollers Germanis eruit antris*
> *In Latium altiloqui divina volumina Sili*
> *Integer Orator nobis, Fabiuſque relatus,* &c.

Ubi benè *Integer Orator*, nam Ciceronis libros de Finibus & de Legibus à ſe in Germaniâ deſcriptos, in Italiam primus attulit, teſte Jovio, apud quem plura de Poggio, ut & apud Bergomatem in Chr. Suppl. ad an 1416.

Polemarchus, apud Athenienſes dictus eſt qui belli præfectus erat, & aderat regibus ut Pauſanias indicat, cum ſcribit Erechtheum regem Ione Zuthi filio in bello Eleuſinio Polemarcho uſum eſſe. Munus ejus tempore pacis fuit jus inter cives & peregrinos dicere. Jul. Pollux.

Polemon, Philoſophus Athenienſis, Philoſtrati fil. qui cum in juventute petulans eſſet, & aliquando ebrius & coronatus, Xenocratis ſcholam ingreſſus fuiſſet, ejus oratione quæ tunc de pudicitiâ erat, adeo mores immutavit, tantumque in philoſophia profecit, ut Xenocrati in Scholâ ſuccederet. Diogenes eum multa ſcripſiſſe teſtatur; Suidas vero nihil ſcriptum reliquiſſe aſſerit. Horat.

> *Facieſne quod olim*
> *Mutatus Polemo,*———

P[illegible]mon, [illegible]gnomento *Helladicus*, genere Ilienſis, hiſtoricus [illegible] æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætii diſ[illegible]. Scripſit de origine civitatum, Phocidis, Ponti, Lac[illegible] geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas. Alius Laodicenſis Cariæ, qui Smyrnæ vixit, æqualis Herodis Attici ſub Adriano Imp. ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab eo honorificè exceptus eſt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 119. & 404.

Polias, Minerva dicta eſt, quaſi urbana, quòd ea delectaretur urbibus, ad differentiam ejus quæ extra muros ædes ſacras habebat. Lucianus in Lapithis: Ὄμοσε κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, i. e. *Juravit per Poliadem me non cepiſſe.*

Polites, Priami fil. ex Hecubâ, quem Pyrrhus captâ urbe in conſpectu patris interfecit. Virg. Æn. 2.

Ecce autem elapſus Pyrrhi de cæde Polites
Unus natorum Priami, per tela, per hoſtes
Porticibus longis fugit, & vacua atria luſtrat:
Saucius illum ardens infeſto vulnere Pyrrhus
Inſequitur: jam jamque manu tenet, & premit haſtâ,
Ut tandem ante oculos evaſit, & ora parentum,
Concidit, ac vitam multo cum ſanguine fudit

Ibi quod ait elapſus, alluſum fortaſſe ad Homerum Iliad 2. qui huic Politæ dat ποδώκειαν ſive pedum pernicitatem. Inde itaque fugientem illum poeta inducit, ut qui pedibus valeret. Scribit Euſtathius hunc fuiſſe maximum natu liberorum Priami. Ejus imaginem in Bœoticis habet Pauſanias.

Ang. *Politianus*, qui & Ang. *Baſſus*, in Monte Politiano, Hetruriæ op. natus eſt an. 1454. Fuit Sacerdos, & Canonicus Florentinus illuſtris Viri Laurentii Medicis alumnus, & Joan. Pici Mirandulani ſtudiorum ſocius individuus. Obiit an. 1509. Ætatis ſuæ 43. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 628.

Po[illegible] Argentaria, Lucani uxor, mulier doctiſſima, quæ juvit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat. 1. Sylv.

Hic caſta titulum decuſque Pollæ
Jucunda dabis allocutione.

Pollio. Vide *Aſinius*.

Pollio Valerius Alex. Philoſophus ſub Adriano, ſcripſit collectanea verborum Atticorum ordine Alphabetico, & alia quædam Philoſophica. Item

Pollio quidam Grammaticus, qui de Erratis in literis ſcripſit. Suidas.

Vedius *Pollio*. Sen. de Clem. *Quis non Vedium Pollionem pejus oderat quam ſervi ſui, quod murænas ſanguine humano ſaginabat: & eos qui ſe aliquid offenderant in vivarium, quid [illegible]ud quam ſerpentibus, objici jubebat. O hominem mille mortibus dignum! Sive devorandos ſervos objiciebat murænis, quas eſurus erat, ſive in hoc tantùm illas alebat, ut ſic aleret.* Idem lib. 3. de Irâ: *Fregerat unus ex ſervis ejus* (Pollionis hujus) *cryſtallinum. Rapi eum Vedius juſſit, nec vulgari quidem periturum morte: murænis objici jubebatur, quas ingens piſcina continebat. Quis non hoc [illegible] putaret luxuriæ cauſa facere? Sævitia fuit. Evaſit è manibus puer & confugit ad Cæſaris* (ibidem cœnantis) *pe[des], ni[hi]l aliud petiturus, quam, ut aliter periret nec [illegible] fieret. Motus eſt novitate crudelitatis Cæſar, & i[llum quidem] mitti, cryſtallina autem omnia coram ſe frangi [juſſit], complerique piſcinam.* Plin. 9. 23. *Invenit in hoc animali documenta ſævitiæ Vedius Pollio, eques Rom. ex amicis D. Augu[ſti], [v]ivariis earum immergens damnata mancipia. non tanquam ad hoc feris terrarum non ſufficientibus, ſed [qui]a in alio genere [to]tum hominem [pariter] [illegible] [ſpect]are non poterat.* Narrat idem lib. 9. 54. & mortuum hunc Vedium A. U. 739. Hæredem ex plurima parte reliquiſſe Auguſtum, cui & piſcinas. Ex Sen. apud Plin. 9. 55. In Cæſaris piſcinis a Pollione Vedio conjectum piſcem, ſexageſimum poſt annum ſpiraſſe ſcribit Annæus Seneca.

Pollux Jovis & Ledæ fil. frater Caſtoris, qui cum immortalis eſſet ([u]tpote eodem ovo cum Helenâ prognatus) a Jove [illegible]r petiiſſe ut ſibi cum fratre [illegible]m vitâ functo immortalitate[m] [illegible] parti[ri] [lic]eret. quâ re impetratâ, alternis vicibus mori dicuntur, & reviviſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit Geminorum ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Virg[ilius]:

[illegible] Pollux alternâ morte redemit
[illegible] tam toties

U[illegible] it [illegible] Pindaro, Od. 10. Nem.

Μεταμειβόμενοι [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
Δεῦ γυάλοις [illegible] τὰν δ' ὑπὸ χρυσέαν γαίας.

Vel ab Hom. Odyſſ. 11.

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι. ———

Silius Italicus, lib. 13.

Victuram hinc cernit Ledæi Caſtoris umbram,
Æternam lucem peragebat in æthere Pollux.

Græcè Πολυδεύκης dicitur. quoniam vivus fuit ἐμπυγμικώτατος; & poſt mortem in Deorum numerum receptus unà cum fratre nautas ſervet & ſoſpitet. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ, inquit Etymologus.

Jul. Pollux, Naucratita, Grammaticus ſub Commodo Imperatore præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus 58. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libr. 10. ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Vide Voſſium, Hiſt. Gr. pag. 483.

Polus, hiſtrio in Græciâ illuſtris, qui geſtis, & vocis claritudine, & venuſtate cæteris anteibat. Egit Tragœdias Poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ urnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem; quem actum ſcitè adeo ac doctè abſolvit, ut imagines rerum verbis exprimens, ſpectatores ad fletum & lachrymas compulerit. *Poli* cujuſdam ſententiam refert Ariſtot. Met. 1. 2. his verbis: Ἡ μὲν γὰρ ἐμπειρία, τέχνην ἐποίησεν (ὥς φησι Πῶλος) ὀρθῶς λέγων· ἡ δ' ἀπειρία τύχην.

Polus, Agrigentinus Sophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inveniſſe dicitur paria & antitheta, & ſimiliter deſinentia, quod minimè verum, ſed jam inventis ſæpe uſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum, qui ad Trojam profecti ſunt ſcripſiſſe, ſimul & navium catalogum.

Polyænus, Divis Fratribus, h. e. M. Aurelio Vero, & L. Aurel. Commodo Impp. dedicavit octo libros, quibus nongenta, (ut ipſe in præfatione ait) præſtantium Ducum ſtrategemata complexus eſt. Scriptor eſt elegans & argutus, quem magno ære a ſe emptum primus edidit Iſ. Caſaubonus. Præterea ſcripſit de Thebis: item Tactica ſive de inſtruendâ acie lib. 3. atque item alia, teſte Suida. qui Macedonem vocat.

Polyænus Athenienſis hiſtorica quædam reliquiſſe videtur. Euſeb. lib. 1. Chron. Quis vero iſte Polyænus fuerit etiam Scaliger conſtare ſibi negat, notis in eum locum.

Polyænus Sardianus temporibus Cæſaris Dictatoris & Antonii Triumviri; ſcripſit orationes judiciales. triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Alius inſignis Mathematicus fuit, qui Epicurum poſtea ſecutus eſt, totamque Geometriam falſam credidit. Cic. lib. 4. Acad. Qu.

Polyanthus, Cyrenæus, librum reliquit de ortu Aſclepiadarum. Sext. Emp. lib. 1. Adv. Mathem. cap. 12. Eo opere à Polyantho proditum refert Æſculapium idcirco de cœlo tactum eſſe, quod ſanaſſet filias Prœti. Addit inde alteram à Panyaſe rationem adferri, propterea quod ſuſcitavit cadaver Tyndari. Cæterum ex S. Emperico corrigendus eſt Euripidis Schol. in initium Alceſtidis. ubi vulgò legitur· Πολύαρχος ὁ Κυρηναῖος, διὰ τὸ τὰς Κρέοντος θυγατέρας αὐτὸν Ἀσκλήπιον ἰάσασθαι, κεραυνωθῆναι φησίν [illegible] tur an ex Schol. Sext[us] [illegible] quis malit corrigere [illegible] Κρέοντος vero legendum Προίτου debere ita manifeſtum ut prob[atione] non indigeat.

Polybæa. Dea Heſychius· Πολυβοία, θεός τις, [ὑπ]' ἐνίων, Ἄρτεμις, ὑπὸ δ' ἄλλων Κόρη, [illegible] βίος, [illegible], [illegible], ut idem ſit ac Hom[ero] Πολυβότειρα, a[ut] Παμβῶτις γῆ, quod apud Sophoclem in Philoctete. Ac [illegible] iſte ſimiliter Heracleenſes matrem ejus Cererem dicere Παμβότειραν, licet apud Heſychium nunc legatur· Πάμφαιον, ἡ Δαμάτηρ Ἡρακλεία.

Polybus, rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, Oedipum Laii patris juſſu in ſylvâ e[xpoſitum], & [a] paſtore inventum pro ſuo educavit. Lege P[illegible].

Polybius, [illegible] Me[galo]poli civitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani, [illegible] R[omanam] hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fugâ Cleomenis partiatæ. & Perſei Philippi Macedonum regis, poſt [qua]e Romam attingit. Sed pars pleraque aut tota peri[it], aut mutila ad nos pervenit cum fraude generis humani. Recta & ſalutaria ubique ejus monita. & quem ego [illegible] verba ſunt hoc magis Principibus commendatum vellem, quod anxiâ in eum inquiſitione non opus, ſed ſenſus ſuos aperit & revelat ipſe. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 19. Item vates Corinthius, qui filio Trojam proficiſcenti, & multis aliis mortem prædixit. Cicero.

Polybus Sicyoniorum rex, an. ante U. C. 550. Item Auctor antiquus qui ſcripſit de ſemine humano. Et unus ex procis Penelopes. Ovid. Epiſt. 1

Quid tibi Piſandrum Polybumque Medontaque Dirum, &c.

P[illegible]arinus Lyciaca literis commiſit. ut cognoſcere eſt ex Athen. lib. 8. & Steph. in Σύρα & Φελλός

Polycarpus, Smyrnenſis Epiſc. A. D. 91. Hic pro Chriſtianâ fide palam, & ſpectante populo in amphitheatro combuſtus eſt, teſte Volaterrano. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 4. cap. 5.

Polycletus, ſtatuarius eximius, diligentiâ ac decore ſupra cæteros facilè vincens, uti loquitur Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit ſcriptorum præconio nobilitata. Cum primis fecit aſtragalizontes, h. e. talis ludentes, quo opere nullum abſolutius judicant. Fuit Sidonius, ac diſcipulus Ageladis. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſuâ, alteram vero de vulgi opinione, quam de ſententiâ cujuſvis prætereuntis cælaverat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æque. *Atqui, ſcitote*, inquit, *quod hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam vero vituperatis, vos feciſtis.* Ælian. de Var. hiſt. Juven.

Hic aliquid præclarum Euphranoris aut Polycleti.

Hinc *Polycleteus* adj. Stat. Sylv. 2. 2.

——Quod ab arte Myronis,
Aut Polycleteo juſſum eſt quod vivere cælo.

Idem 4. Sylv. 6.

Quod Polycleteis viſum eſt ſpirare caminis.

Polyclitus, Lariſſæus hiſtoricus, cujus meminerunt Athenæus, Jul. Pollux, Ælianus, &c.

Polycrates, Sami Tyrannus, opibus & felicitate apud hiſtoricos inclytus, qui, quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quam partus. Nam aliquando, ut aliquid infortunii habuiſſe videretur, annulum projecit in mare, quem tamen coquus ejus reinvenit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa docuit neminem ante obitum merito dici poſſe felicem. Ad poſtremum enim à Perſarum Satrapâ Oronte dolo captus & crucifixus. Strabo, lib. 14. Herod. lib. 3. Item Epheſiorum præſul temp. Severi Imp. Hieronymus.

Polycrita, nobilis mulier è Naxo inſulâ, quæ inſperato gaudio pene exanimata ultimum ſpiritum emiſit. Plut. de claris mulieribus, & Ariſt. apud Gellium.

Polycritus, Mendæus, nomen ſibi peperit hiſtoriâ Dionyſii Tyranni. Laertius. Idem videtur eſſe, quem res Siculas carmine Heroico panxiſſe narrat Ariſt. lib. de Mirab. At fortaſſe alius eſt, cujus mem. Plut. in Alexandro.

Polydamas, nobilis Trojanus, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, qui quamvis Lycaſten Priami filiam ex concubinâ ſuſceptam, uxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo urbem Trojanam dicitur Græcis prodidiſſe. Item Panthei fil. Hom. Il. 12. Perſius Sat. 1.

Ne mihi Polydamas & Troiades Labeonem
Prætulerint. ——

Ubi ingenioſiſſimè poeta duos verſus Iliad. χ. (errant qui alterum horum aliunde petunt) hoc uno expreſſit,

Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει.

Et ſtatim.

Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους.

Sic M. Tullius utrumque Homeri verſum uſurpat ep. 5. ad Atticum, lib. 2. & 1. lib. 7. *Aliter ſenſero? Αἰδέομαι non Pompeium modo* ſed Τρῶας καὶ Τρῳάδας. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει. *Quis? Tu ipſe ſcilicet, laudator & ſcriptorum & factorum meorum.* Vide & ep. 16. libri 8. *Polydamas* & Ciceroni & Perſio eſt alterius Catonis, aut ipſius virtutis nomen. Ineptè nimis quod argutatur de eâ voce antiquus Scholiaſtes. Is Latinâ voce exprimit *multinuba*, quia ſc. δάμαρ, eſt *conjux*, & multitudinem uxorum putat Neroni exprobrari. Quid putidius hoc commento? etſi non defuerunt qui probarent; Præterea falſiſſimum eſt Polydamantem deſcribi à Poetâ garrulum & ineptum. At quot locis ejus virtutem prædicat? velut Iliad. μ.

Οἱ μὲν ἄρ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα.

Componit eum cum Hectore, & quidem honeſtiſſimo elogio adjecto, cum Hectoris nudum nomen poſuiſſet: ut quem loco depreſſerat poſterius nominans, virtutis teſtimonio attolleret. Poſtea vocat ἀμύμονα, & conſilium illius laudat.

Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμύμονος πίθοντο.

Alibi πεπνυμένον prudentem. Iliad. Σ.

Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.

Polydamas, Pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis ſuperavit, taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat, currum agitatum ſeſe opponendo alterâ manu comprehenſum ex curſu retrahebat, in equoſque inſiliebat, dejecto aurigâ. Acceritus à Dario, Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cavernâ, cum ſaxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confiſus ipſe viribus ſuis, ac manibus poſſe illud ſuſtinere putans, oppreſſus eſt. Pauſan.

Polydectes, Magnetis fil. Rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Jovis & Danaes filium educavit, cujus tandem ingenium veritus, audaciamque & felicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandam Gorgonem Meduſam impulit: quâ devictâ, redeunte Perſeo cum ſemper detraheret converſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ovid. Met. 5.

Polydorus, Priami fil. ex Hecubâ, quem pater initio belli Trojani incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti, amico, & genero ſuo. Sed ille, deletâ Trojâ, cæteriſque Priami fere omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtra fidem Deorum hominumque implorantem occidit, cæſoque tumulum injecit, cui poſtea myrtus increvit, ſanguineis guttis diſtillans. Quod cum mater Hecuba intellexiſſet, ſimulavit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verum exiſtimans, mox ad Hecubam profectus illius unguibus occæcatus eſt. Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepiſſe; Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dediſſe urbem, quæ poſtea ab eventu *Antandros* dicta eſt: quâ acceptâ illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruiſſe. Servius in Æn. 3. Hinc *Polydoreus* Ovid. Met. 13.

Et Polydoreo manantem ſanguine terram.

Item *Polydorus* alius, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia, quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Trojano interemit.

Polygius, Mercurius dictus eſt, cui Herculem clavam conſecraſſe, eamque paulo poſt iterum pullulaſſe, quòd eſſet ex oleaſtro, refert Pauſanias.

Polygnotus, patria Thaſius, floruit Olymp. 90. pictor antiquiſſimus. Quintil. lib. 12. & Plin. lib. 35. cap. 9. Videndi quoque ſunt Pauſanias & Ælianus.

Polyhiſtor, Apion ſic dictus. Gell. 5. 14. Item *Polyhiſtor* hiſtoricus à Plinio reponitur inter eos, è quibus contexuit librum octavum. Poterat idem videri ac Alexander Polyhiſtor; ſed apertè ab eo Plinius ipſe diſtinguit.

Polyhymnia, Muſarum una. Aliqui *Polymneiam* vocant, à *magnitudine memoriæ* ſcilicet. Horatius, Od. 1. lib. 1.

——Si neque tibias
Euterpe cohibet, nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.

Ovid. 5. Faſtorum:

Diſſenſere Deæ, quarum Polyhymnia cæpit.

Polyidus, medicus, qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam revocavit porrectâ herbâ, cujus uſum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexiſſe, eumque alius herbæ operâ ad vitam revocaſſe. Palæphatus. Apollod. lib. 3. Fuit quoque *Polyidus*, qui de arte machinali ſcripſit, teſte Vitruvio Pollione præfat. lib. 7. Apud Cenſorinum quoque fragmenti, cap. 9. quidam *Polyidus* inter Muſicos memoratur; Ubi perperam *Pondos* legit Carrio.

Polymeſtor, Mileſius puer, cum à matre locatus eſſet ad caprarios paſtus, ludicro leporem conſecutus eſt, & ob id ſtatim productus à gregis domino Olympiade 46. victor in ſtadio meruit coronam.

Polymneſtor, Thracum tyrannus. Vide *Polydorus*, & Euripidem in Hecubâ. Ovid. Met. 13.

——Capit impius enſem
Rex Thracum, juguloque ſui demiſit alumni.

Propert. lib. 3.

Et ſcelus accepto Thracis Polymneſtoris auro.

Polymneſtus, Mileti fil. poeta Colophonius, carmen Orthium, vel, ut alii vocent Orthrium, conſcripſit: item quod ab eo *Polymneſtium* dictum eſt. Sminthia quoque in Rhodo cecinit, ut ex eo Athenæo videre eſt. Ob fœditatem reprehenſus ab Ariſtophane in Equitibus: imo & Cratino memoratus, ut Suidas docet; adhæc Alcmani & Pindaro. Atque ex his antiquitatem ejus cognoſcimus. Celebrant quoque eum Plutarchus & Pauſanias. Nomen non inficetum, ſignificat enim *multis ambiens*, ut Homero πολυμνήστη, ea, cujus multi ſint, aut fuerint, μνηστῆρες, h. e. *proci*. Voſſius.

Polynices, fil. Oedipi, Thebanorum regis, ex nefando Jocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater ſponte in exilium proficiſcens, regnum eâ lege reliquerat, ut alternis annis regnarent. Verùm cum Eteocles, cui utpote natu majori Polynices priores regnandi vices conceſſit, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtum regem, qui filiam ſuam nomine Argiam uxorem illi deſpondit, con-

[illegible] maximis potuit viribus, unà cum Tydeo, [illegible] Thebanis bellum intulit cujus [illegible] fratres [illegible] ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus [illegible]. [illegible] cadaveribus rogo impoſitis, flammas dicitur [illegible] ſe, tanquam implacabile illud odium quod [illegible] vivi exercuerant, [illegible] quidem potuerit [illegible]. Statius in Thebaide. Apollodorus lib. 3. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. Τινὲς μὲν οὖν λέγουσι πρῶτον ἄρξαντα Πολυνείκην παραδοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. [illegible] Paræmiographos Aldo olim collectos editas, in Ἀδραστεία Νέμεσις. Sane non dubie conſpenſe vices fratrum, ſed ætas & regni adeo controverſa Eteoclen vulgò omnes majorem faciunt. At apud Sophoclem Colon ver. 1487. Polynices ipſe ſibi id privilegium vindicat.

Ἀλλ' ἐγὼ τι ἐλέγον, [illegible] ἀμὲ
Οὕτω [illegible]

At Diodorus, lib. [illegible] Πρεσβυτέρα δ' ὄντος Ἐτεοκλέους τοῦτον πρῶτον ἄρξαι. [illegible]:

Συμβάντ' ἔταξαν τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα τὴν δὲ Πολυνείκην χθόνα.
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς.

Cum So[illegible] ſentire videtur & Apollodorus, lib. 3. dum [illegible] Eteocli: Οἰδίποδος παῖδες ἐτίκτοντο Πολυνείκη καὶ Ἐτεοκλέα. Barthius.

P[illegible] inter Cyclopas omnes, qui centum fuiſſe memorantur, viribus corporis formaque magnitudine præſtantiſſimus fuit; quibus vero parentibus ortus fuerit, nondum conſtat. Apollonius Argon lib 1. illum Neptuno & Europâ Tityi filia natum fuiſſe tradit in his carminibus:

Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκέα γείνατο [illegible]
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.

Andron [illegible] & [illegible] Polyphemum patre Elatâ ac matre [illegible] Nymphâ natum fuiſſe memorant. Conon in Heraclea Elati & Amymones eum filium fuiſſe ſcribit. Homerus autem Odyſ 1. Neptuni & Thooſæ filium facit. Hunc in ſpeluncâ habitare ſolitum, & oves in Siciliâ cuſtodire magis notum eſt, quam ut indigeat explicatione cum in eadem Tragœdia etiam id ſcribat Euripides & Hom. in Odyſſeâ. Martialis:

P[illegible]ceus in Siculas aut Po[illegible]phemon oves.

Hic G[illegible] Nympham fertur adamaſſe, Acim vero puerum, quem ſibi illa præferebat, ſaxo interemiſſe. Ulyſſem quoque vi tempeſtatis in Siciliam delatum antro ſuo incluſit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit, reliquos eodem mortis genere perempturus, niſi prævertens Ulyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altoque ſopore obruto aduſto ſtipite oculum eruiſſet. Virg. Æn. 3.

——— Domus ſanie dapibuſque cruentis
Intus opaca, ingens [illegible] arduus, altaque pulſat
Sidera. ———
Nec [illegible] ulli, nec dictu affabilis ulli
Viſceribus miſerorum, & ſanguine veſcitur atro.
Vidi [illegible], duo de numero cum corpora noſtro
Pre[illegible] manu magnâ medio reſupinus in antro
Fra[illegible] ad ſaxum, ſanie[illegible] natarent
Limina [illegible] atro cum membra fluentia tabo
Man[illegible], & tepidi tremerent ſub dentibus artus.
Haud impune quidem, nec talia paſſus U[illegible]
Oblitus[illegible] eſt [illegible] tanto,
Nam [illegible] expletus dapibus, vinoque ſepultus
Cervicem inflexam [illegible], jacuitque per antrum
Imm[illegible], ſaniem eructans ac fruſtra [illegible]
Per ſomnum commixta mer[illegible]
Num[illegible], [illegible], unà [illegible] que [illegible] cum
Fundimur [illegible] lumen te[illegible] acuto
Ingens [illegible] torva [illegible] latebat
Ar[illegible] clypei, aut [illegible] inſtar

Ubi ex his verbis:

Jacuitque per antrum Immenſum,

Auctores colligunt magnitudinem Cyclopis utpote qui [illegible] antrum [illegible] ſſet. Ad [illegible] rem pertinet Lucil. [illegible] apud Cr[illegible]

M[illegible] in Homer[illegible]
M[illegible] Polyphemus [illegible]
[illegible]
C[illegible]

Vide Virg. [illegible]

[illegible], [illegible] ingens cui lumen [illegible]

Trunc[illegible]
Lani[illegible]
S[illegible]menque [illegible]

Ubi in poſteriore verſu, ſunt qui quatuor voces [illegible], ſunt qui totum verſum poetæ abdicant. Quibus ſi placet oves eſſe ſolam voluptatem ſint modo. Sed & fiſtulam admittant velim fiſtulam, [illegible] autoritate Theocriti, Philoſtrati, Ovidii Manilii qui omnes Polyphemum inducunt cum fiſtula [illegible]. Ovid Met. 14.

Hæc & plura ferox Polyphem[illegible]
[illegible] pat [illegible]
Spe[illegible]ntem vultus etiamnum cæde madente
Crudeleſque manus, & inanem luminis orbem,
Membraque & humano concretam ſanguine barbam.
Mors [illegible] ante oculos, minima eſt [illegible] imago
Tempo[illegible] illius, quo vidi [illegible] meorum
Ter [illegible] afflig[illegible] ſociorum corpora terræ.
Q[illegible] per [illegible] acens, hic ſuus [illegible]
[illegible]ceraque [illegible] carnes [illegible] que offa medullis
Semian[illegible] artus avidam condebat in alvum.

Homer [illegible] Odyſ [illegible].

Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ' · ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διὰ μελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον,
Ἤσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε, σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Silius lib [illegible] antepenultimo

An[illegible] juxta quod ecus ſimilatur in oſtro
C[illegible] domus hic [illegible] tabo
Corpora [illegible] ſorbet Polyphemus [illegible]
C[illegible] tracta jacent, [illegible] ſibi [illegible]
Ipſe manu extenta Lacri[illegible] pocula [illegible],
Permiſceque mero [illegible].

Papinius Theb 6.

Quale vaporifera ſaxum Polyphemus ab Ætnâ
Luci[illegible] manu, tamen in [illegible] puppis
Audit[illegible] [illegible] Ulyſſem.

Multi, inquit Servius, Polyphemum d[illegible]nt unum habuiſſe oculum, alii duos, alii tres, ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, [illegible] juxta cerebrum, quia prudentiâ [illegible] videbat. Verum Ulyſſes eum aſtutiâ ſuperavit & ob hoc eum cæcaſſe fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit quòd intellexiſſet ab eo ſibi parari inſidias. Gellius 4. 2.

Pol[illegible], hiſtoricus inter al[illegible] laudatur à [illegible] Apollonii in lib. [illegible] & Gellio 9. 4 qui eum reponit inter Græcos ſcriptores non parvæ authoritatis: ſed ſuorum libri continebant res inauditas, & fidem penitus excedentes.

Po[illegible]xelus Comicus Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyxena, Priami filia formoſiſſima ex Hecubâ conjuge, quam Pyrrhus Achillis fil. Trojâ captâ, ad patris tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem, [illegible] ad Trojam bellum gereret, Polyxenam fortè [illegible] mœnibus conſpec[illegible] adamaſſe, eamque uxorem ſibi poſ[illegible]ſe. Quod cum Priamus [illegible], placuit [illegible] in T[illegible]bræi Apollinis templum convenirent, pacis nuptiarumque fœdera initum. Quod [illegible] Paris, poſt Apollinis ſimulacrum ſeſe occultav[illegible] nil tale opinantem ſagittâ interfe[illegible]. Captâ [illegible] Trojâ, cum & Polyxena viva in hoſtium manus perv[illegible] Achillis [illegible]bra Græcorum proceribus in ſomnis [illegible] præcipiens ut Polyxena, cujus nuptiarum pr[illegible] interfectus, inferias ſibi mitteretur, cujus crudelitatis Pyrrhus miniſtrum ſe præbuit. O[illegible] Met. [illegible]3.

Placet A[illegible] P[illegible] manes.

Propert. lib 2.

Nec minus [illegible] ama [illegible],
Quam [illegible] P[illegible] cruenta viri.

Hinc P[illegible] Catullus Nup. Pel & Thet.

[illegible] madeſiens cæd[illegible] ſepulchra.

P[illegible] Athenienſis, cum quendam juvenem humanâ ſpecie aug[illegible] conſpexiſſet impudicè, amiſſo viſu cæcus factus eſt. P[illegible] in Paral.

P[illegible] mulier ex Lemno inſ Apollinis vates, quæ Lem[illegible] ſceleris dux & hortat[illegible] uit. Nam cum Lemni mulieres ob [illegible] Veneris hircum olerent, maritique ex Thraciâ uxores [illegible] eam ob cauſam aſciſcerent Polyxûs inſtin[illegible] omnem [illegible] interemerunt ſolâ Hypſipyle excepta quæ [illegible] patri ſuo pepercit. Statius Theb 5.

[illegible] cendas [illegible] P[illegible]xo
Tal[illegible] thalam[illegible] ve [illegible]
Evolat, [illegible] Thyas
Rapta Deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis audisus montibus Evan.

A[illegible]nus,

Apo[illegible] poe ve[illegible]

> Αὐτὰρ ἔπειτα [illegible] Πα[illegible]
> Γῆρας δ' [illegible] ἐπαΐζουσα [illegible]
> Βάκτρῳ [illegible].

Val. Flaccus, lib [illegible] Argonauticon

> [illegible] Phœbo [illegible] Polyxo
> N[illegible] certa [illegible]

P[illegible] Rh[illegible], celebratur in Solone. Scripſit [illegible] etiam Rh[illegible] Athenæus, lib 8. Meminit ejus quoque Hy[illegible] in Poet. Aſtronom. ubi de Ophiucho tractat. Item alius Meſſenius [illegible]ographus, Ibyci poetæ pater, ut videtur. Suidas. In Ἴβυκος.

Pom[illegible] Hercules dictus quod apud Bœotos illi mala ſacra fieri mos eſſet. Vide proverbium *Pomarius Hercules.*

Pomona, Nympha Latialis, hortorum Dea: quam cum Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias ideotidem ſeſe formas tranſmutavit, ut ſaltem mutu conſpectu frui poſſet. Tandem in anum [illegible] converſus multis argumentis ei perſuadere conatur, ut Vertumno nubat. Verum cum nihil aliud, quam operam ſe [illegible]dere animadverteret, priſtinâ reſumpta forma non admodum invitæ vim intulit, nup[illegible]ſque ejus eſt potitus. [illegible] quoque Latinorum [illegible] adamavit, propter quod Circe conjux illum in avem [illegible] nominis tranſmutavit. Inde *Pomonalis*, Flamen Pomonæ Deæ. Alex ab Alex 6. 12. *Poſt aliquot vero tempeſtate au[illegible] civitate quum [illegible] ſacerdotia oporteret, [illegible] Flamines conſtituti fuere, qui omnes à Diis, quibus ſac[illegible] faciebant, cognomenta ſortiti ſunt, [illegible] primus Dialis, ultimus Pomonalis.* Ejus mem. Ovidius, Met. 14.

> R[illegible] ub[illegible] Pomona fuit, quâ nulla Latinas
> Inter Hamadryades coluit [illegible] hortos,
> Nec fuit [illegible] ſtudioſior altera fœtus,
> [illegible] tenet nomen [illegible]

Pompeia Plautina Imperatrix optima, quæ Julianum Imp. maritum ſuum d[illegible] ab extorquendâ populo pecuniâ, & colligendo [illegible] Aurel. Item Cn Pompeii [illegible] & neptis Syllæ, uxor Julii Cæſa[illegible] quæ ab eo repudiata fuit, quòd veniſſet in ſuſpicionem adulterii cum Clodio commiſſi inter ſacra Bonæ Deæ.

Qu. Pompeius, contra Numantinos miſſus, ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Florus. Hujus filius, ſive nepos, Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater. Novocomum coloniam deduxit; [illegible] bello ſociali Imperator creatus, de Picentibus triumphavit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, prioris fil. qui ex rerum geſtarum magnitudine *M[illegible]* cognomen [illegible] L. Syllæ partes ſecutus eſt, ab eoque ad [illegible] in Africam [illegible] Domitium [illegible] & [illegible] de quo t[illegible] [illegible]gi[illegible] ætatem. [illegible] ab [illegible] Syllæ *Magnus* eſt ſalutatus. Inde contra [illegible] Hiſp. profectus, Metelli copiis ſeſe conjungens eum [illegible] fr[illegible]ctione ſuſtulit. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticum, tribus [illegible]bus id confecit. Deinde ſucceſſor [illegible] L[illegible]lo [illegible], de Mithridate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem in regnum [illegible]. Inde Iberos, Albanos, & Judæos debellavit capto [illegible] Ariſtobulo. [illegible] Functâ uxore Juliâ Cæſaris filiâ, [illegible] Scipionis filiam, [illegible] P. Craſſo M. [illegible]lio viduam [illegible] duxit. Neapoli demum [illegible] â febre correptus, parum abfuit a morte, quæ ſi [illegible] [illegible] cum eo [illegible] [illegible]iſſet, ob inſequen[illegible] bel[illegible] calam[illegible]tem. Sen de [illegible] ad Marciam: *Si Cn P[illegible] [illegible] tum ac imperii, Neap[illegible] [illegible] Populi Rom princeps [illegible]* [illegible]cendis:

> [illegible] Pompeio dederat Campania febres
> Optandas.———

[illegible] Tuſc. 1. *Pompei noſtro familiari, cùm grav[illegible] [illegible]taret Neapoli, melius eſt factum. Utrum igitur [illegible] [illegible] eſſet [illegible], à bonis rebus, an à malis diſce[illegible]* [illegible] De eodem [illegible] Sen. 5. Ben. *Ingratus Cn Pompei[illegible] qui pro tribus Conſ[illegible]bus, pro tribus triumphis, pro tot honoribus, quos ex maxima parte immaturus invaſerat, hanc gratiam Reip. [illegible] [illegible]onem [illegible] alii quoque [illegible]* [illegible] M[illegible] & [illegible] Cæſarem int[illegible]git, Triumvirali potentiâ inter [illegible]titurâ. Bene autem immaturus dixit. Erat [illegible] ætate, & bis triumphavi[illegible] Plin. lib. 7. ad[illegible] [illegible] Annos 23. natus res gerere cœpit, civili bello [illegible]llæ [illegible] A[illegible]bitionem ejus notat Sen. Ep. 94. [illegible] C[illegible] P[illegible] externa bella, aut domeſtica, vir[illegible] aut [illegible] [illegible] amor magnitudinis [illegible] mo[illegible] [illegible] arma modo ad colligendos [illegible] [illegible] pacanda vadebat. Hæ præte[illegible] [illegible] potentiæ. Q[illegible] in A[illegible] [illegible] Mithridatem & Armeniam [illegible] A[illegible] Infini[illegible] cupido creſc[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]mus v[illegible]retur. Cæterum [illegible] laudibus Pompeii [illegible] [illegible] ub[illegible] Ciceronis [illegible]natum Pompeianarum partium [illegible]em ſcribit Velleius. Poſt reditum in ſenatu: *Cn Pomp[illegible] [illegible] [illegible], omnium ſ[illegible], omnium m[illegible] facile principem.* Et Ad Quirites: *Cn. Pompei[illegible] [illegible] omnium qui ſunt, [illegible] ſunt, [illegible] virtute, ſapientiâ & gloriâ [illegible].* Tandem Pharſalicâ pugnâ à Cæſare copiis longe inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidiâ ab Achillâ præfecto interfectus eſt. Vell. Pat. lib. 2. *M[illegible] [illegible] ab R[illegible] venientem Cn. Pompeium conſilio Theod[illegible] & [illegible] [illegible] [illegible], hortarenturque ut [illegible] in eam [illegible] [illegible] [illegible] jam proceſſerat, tranſcenderet. Q[illegible] cum feciſſet, princeps Rom. nominis imperio arbitrio Æg[illegible] mancipii C. Cæſare P. S[illegible] C[illegible]ſſ. [illegible] eſt. Hic poſt [illegible] conſulatus & totidem triumphos, domitumque terrarum orbem ſanctiſſimi ac præſtantiſſimi viri in id evec[illegible] ſuper quod a[illegible] non pot[illegible] [illegible] ſexageſimum annum [illegible] pridie natalem ipſius, [illegible] exitus. In tantum in [illegible] [illegible] ſe [illegible] fortunâ, ut [illegible] modo ad [illegible] terra d[illegible] de[illegible] ad [illegible] pulturam.* Sen. Ep. 4. *De Pompeii capite [illegible] & [illegible] [illegible] ſententiam.* Idem de Brev V. *Pompeius A[illegible] perfidiâ deceptus, ul[illegible] mancipii [illegible] dum [illegible].* Nunquam fortunâ proſpera uſus eſt, ex quo Templum Hieroſolymitanum temerarie & irreligi[illegible] ingreſſus fuit. [illegible] reliquit Cn. & Sext. Pom. eos, quorum ille apud Mundam Hiſp. urbem terreſtri, hic apud Siciliam navali prælio ſuperatus fuit. Lucanus, lib 1.

> ———A[illegible] (Pompeius [illegible]
> In ſenium [illegible]
> Dedi[illegible] [illegible]
> Mult[illegible] [illegible] bus [illegible]
> Impe[illegible] plauſuq[illegible]
> Nec [illegible]
> C[illegible] umbra.

V. de Plin. lib. [illegible] cap. [illegible] ejus laudem.

> Laus Pompeii Magni.

Manilius, lib. 4.

> Quis te Ni[illegible] [illegible] Magne,
> P[illegible] [illegible] Mithridatis ope[illegible]
> Et tres [illegible]
> Crederet ut corpus ſepeli[illegible] [illegible],
> Ejectaque rogum [illegible] fragmenta carinæ?

Sext. Pompeius, vir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ovidius in Ponticis, pluribus locis laudat. Hujus pater Sext. Pompeius, Hiſp citer princeps, quum [illegible] ſuis ventilandis præſideret correptus dolore podagræ, [illegible] [illegible] ſeſe ſuper genua, levatuſque ſanatis pedibus mirabili [illegible], hoc poſtea remedio uſus eſt: Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è f[illegible] nepos, Tribunus Plebis cum T. Numantio Planc[illegible] [illegible] Milon[illegible] in [illegible]jus causâ dixerat paucis poſt diebus, quàm [illegible] eſt occiſus; *Milo [illegible] quem in Cur[illegible] [illegible] dabo q[illegible] in C[illegible] pellatum.* Milonem ad ſe venientem in [illegible] aſpiciens, m[illegible] [illegible]um, ne veniret.

[illegible] *Pompeius B[illegible]nicus*, ſummo [illegible] multaque [illegible], incredibilique labore atque ind[illegible]. Hujus actio non [illegible] commendabat orationem: in [illegible] enim ſatis erat copiæ, in [illegible] leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem [illegible] ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili reg[illegible] ſignum ephe[illegible] mitram tenentis, arenamque [illegible], exercitationis gratiâ more Græcorum, Romam portavit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenæus Pompeii M. libertus, qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeius Macula, de quo ſic Macrobius Saturn lib 2. Fauſtus Sullæ filius quum ſoror ejus eodem tempore duos mœchos haberet; Fulvium Fullonis filium, & Pompeium Maculam; *miror*, inquit, *ſororem meam habere Maculam quum Fullonem habeat.*

Pompeius Planta bellum deſcripſit inter Othonem & Vitellium. Scholiaſtes Juvenalis in illud.

> Bedriaci in campo Spolium affectare Palati.

Pompilius ſecundus Romanorum rex, qui & *Numa*, dictus eſt. Hinc *Pompilius* adj. ut *Pompilius ſanguis* apud Horatium.

Pomponia, nomen matris Scipionis; alii *Pompeiam* vocant.

Pomponius Rufus reliquit collectorum librum. Mem. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Juli

Jul. *Pomponius* Lætus, exiguæ eruditionis fuit, ſi Lud. Vi[illegible] credas, at Ang. Polit. virum vocat antiquitatis, & literarum conſultiſſimum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 613.

Jul. *Pomponius* Sabinus, de quo idem Voſſ. ibid. pag. 615.

Pomponius Atticus, nobilis eques Rom. excellenti ingenio, amicus Ciceroni in primis fuit. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Remp. eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, ubi longo tempore moratus & civitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguamque ita probè didicit, ut *Attici* nomen adſequeretur. Humanitate, divitiiſque præditus fuit quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulſum opibus juvit, & Brutum ab urbe fugientem minis 100 proſecutus eſt. Erat alioqui graviſſimus, ut quæ religiosè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plut. & Cornelius Nepos in ejus vitâ. Seneca Ep. 21. *Nomen Attici perire Ciceronis epiſtolæ non ſinent. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa, & Tiberius progener, & Druſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, ni Cicero illum applicuiſſet.*

L. *Pomponius*, Bononienſis, Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. *Pomponius*, orator, patronus acer, acerbuſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Julius item *Pomponius* ſecundus, tempore Quintiliani, inter Tragicos longè princeps. Plinius, lib. 14. cap. 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio dediſſe ait, in quâ vinum 160. annorum fuit.

Pomponius, Juriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pomponius Mela, inſigni opere *de ſitu orbis* clariſſimus.

Jo. Jovius *Pontanus*, Cereti in Umbriâ natus parente, à factioſis civibus interempto Neapolim juvenis & egenus venit, atque ibi Antonio Panormitæ Regii ſcrinii magiſtro gratus, acceptuſque fuit, eidemque mortuo in hoc munere ſucceſſit. Flor. an. 1460. Obiit an. Ætatis 78. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 608.

Pontia, Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborum lenociniis, aut pollicitationibus ad adulterium cum Octavio Tribuno plebis impelli unquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

Pontia, notiſſimâ crudelitate mater. Juven. Sat. 6.

Nos utinam vani: ſed clamat Pontia, feci,
Confiteor, puerìſque meis aconita paravi.

Martialis, 2. 34.

O mater, quâ nec Pontia deterior.

Ponticus, poeta Rom. Propertio æqualis, qui ſic ad eum ſcribit. Eleg. 7. lib. 1.

Cum tibi Cadmeæ dicantur, Pontice, Thebæ,
Armaque fraternæ triſtia militiæ.

Idem non dubitat eum cum Homero componere. Continuò enim ſubjungit:

Atque ita ſim felix, primo contendis Homero.

Nec Thebanum bellum modo cecinisse, ſed etiam amores, cognoſcimus ex lib. ejuſdem Eleg. 9. Ovidio etiam conjunctiſſimus fuit, ut oſtendit iſtoc:

Ponticus heroo, Battus quoque clarus Iambis,
Dulcis convictus membra fuere mei.

Popilii, à *Pompiliis* diverſi leguntur; quorum princeps M. *Popilius*: qui cum Conſul eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum lænâ faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione, & ſeditione nunciatâ, ut erat lænâ amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cùm authoritate, tum oratione ſedavit. Cic. in Bruto. Hic etiam 2. Conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tiburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Livius.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum Regem amicum populo Rom. obſederat, miſſus nunciatum ut à ſociis populi Rom. abſtineret, cunctantem vero reſponſumque differentem virgâ circumſcripſit, ne ultra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus bellum omiſit. Liv. lib. 45. & Val. Max.

C. *Popilius* Lænas, Ciceronem occidit, patronum ſuum in causâ capitis. Val. Max. lib. 5. cap. 3.

Popularia, ſacra erant, quæ ab omnibus civibus [illegible]ebant nec erant privatarum familiarum, ſed omnium communia, ut [illegible] Diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem [illegible] ſalutem.

Populifugia, [illegible] erant quæ R[illegible]nenſe [illegible] celebrabantur, uti docent Varro & [illegible]us. Sunt autem ideo dicta, quod eo die repentino [illegible]ultu fugeret pop. Rom. in bello G[illegible]lorum cu[illegible] Romanis. Ovid. Faſt. 2.

Eſt locus [illegible] *paludem:*
Forte [illegible] *Romu*[illegible]*ra dabat.*
Sol [illegible]*bem,*
Et grav[illegible] *aqu*[illegible]

Hinc tonat, hinc miſſis abrumpitur ignibus æther,
Fit fuga, &c.

Poppæa, Neronis uxor, quæ jumentis ſuis ſoleas ex auro induebat; alias ejuſdem intemperies deſcribunt Suetonius, aliique hiſtorici.

Populonia, Juno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ conjunctione cui præeſſe credebatur, novi ſubinde populi crearentur.

Porcius, gentis Romanæ nomen, ex qua Catones fuerunt. Appellatio à *porcis* eſt. Sunt enim plura pop. Rom. nomina, ab utroque pecore, majore juxta atque minore petita; de quo Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Celebris *Porcia* Catonis fil. Bruti uxor cum doctrinâ ac fide, tum conſtantiâ ac fortitudine exitûs. Quippe quæ ne marito ſuperviveret ardentes favillas hauſit ore, ſeque è vitâ ejecit. De quâ Dio lib. 43. & Val. Max. 4. 6. & Plut. in Bruto.

Porphyrion, Gigas vaſtiſſimus, unus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Horatius:

Nam quid minaci Porphyrion ſtatu, &c.

Claudianus in Gigantomachiâ:

——Te Delphica laurus
Stringat Porphyrion, Cirrhæaque templa teneto.

Item vetus Horatii Commentator.

Porphyrius, philoſophus Tyrius, clarâ ortus proſapiâ, à puero uſus præceptore Longino, viro doctiſſimo. Prius *Malchus* vocabatur, deinde ob veſtem regum purpuream, quâ ob nobilitatem utebatur, *Porphyrius* dictus eſt. Romam poſtea profectus Plotinum audivit unà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophicâ oratione recreatus eſt, adeo ut ſtatim convaluerit; moxque Romam ſimul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probaverat, ea poſtea retractaverit. Ejus opera ſunt, de divinis nominibus liber unus. De Principiis, duo. De materiâ, ſex. De animâ, quinque. De animalium abſtinentiâ, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quod una fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Juliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos, libri quindecim. In Dialecticam Iſagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſque ad Tacitum & Probum Impp. Suidas. Adverſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 243. Et Jonſium de Script. Hiſt. Phil. 3. [illegible] plura quoque legi poſſunt apud Eunapium, qui vitam Porph[illegible] à nemine ed[illegible] primus literis mandavit, & Cl. Virum L. Holſtenium tractatu de vitâ & ſcriptis Porphyrii.

Porrima, ſoror, ſive comes Carmentæ matris Evandri. Ovid. Faſt. 1. verſ. 633.

Porrima placantur, Poſtvertaque ſive Sorore
Sive fugæ comites, Mænali nympha, tuæ.

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit; cumque jam ex Janiculo in urbem irrueret, Horatii Coclitis virtute retardatus eſt, donec pons à tergo ſolveretur. Poſt hæc cum urbem ob[illegible] cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus, ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cujus ſpecimen viderat in Q. M[illegible]tio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, unum ex purpuratis per errorem [illegible] rege occidit, ſtatimque captus, cum Porſena ex[illegible] illi ſupplicia comminaretur, dextram in focum injecit, nulláque vultûs mutatione exuſſit, partim ut regi fidem faceret, nullis ſe tormentis poſſe perterreri, partim, ut dextra ſua, quæ in cæde aberrans purpuratum ſatellitem [illegible] rege occiderat, pœnam ſumeret. Plura apud Livium & Plutarchum. Horatius in Epodis:

Minacis aut [illegible]*uſci P*[illegible]*enæ manus.*

Mart.

T[illegible] *potuit contempto Mucius igne*
H[illegible] *minimum Porſena non potuit.*

Virgilius medi[illegible] dictionis hujus ſyllabam conſonante licenter geminat [illegible]tendit Æn[illegible].

Nec non [illegible] *jectum Porſenna jubebat*
Accipere, ingentique urbem obſidione premebat.
Æneadæ in ferrum pro libertate ruebant.

Por[illegible]*a*, filia Catonis. Vide *Porcius*. Hæc auditâ morte Bru[illegible] mariti apud Philippos interfecti ſibi mortem intulit. Mart. lib. 1.

Conjugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor,
Nondum ſcit[illegible]*ate, mortem non poſſe negari?*
Credideram fatis hoc [illegible] *docuiſſe patrem.*

Dixit,

Dixit, & ardentes avido bibit ore favillas;
I nunc & ferrum turba moleſta nega.

Porcius Licinius, vetus poeta [illegible] ſcriptor epigrammatum. Gellius 17. 21 *Porcius autem Licinius ſerius Poeticam Romæ cœpiſſe dicit in his verſibus*

Punico bello ſecundo Muſa pinnato gradu
Intulit ſe bellicoſam in Romuli gentem feram

Etſi enim rudia quædam initia Poeſeos Latinæ fuerint mox à primo bello Punico, ut ex iis fabulis quas Livius Andronicus, & haud longè poſt eum Cn Nævius populo dediſſe conſtat, videtur tamen hic Portius vel Porcius Licinius ob illuſtre incrementum, quod mox ſumpſerit bello Punico ſecundo, eo præſertim tempore ejus initium ſtatuere Quo etiam reſpexit Horat. lib. 2. Ep. 1. Ubi de Pop. Rom. ſcribit:

Serus enim Græcis admovit acumina chartis,
Et poſt Punica bella quietus, quærere cœpit
Quid Sophocles [illegible] quid Theſpis, & Æſchylus utile ferrent.

Hujus *Licinii* meminit idem Gellius, lib 19. cap.9. ubi quoſdam ejus verſus producit. Nobili proſapiâ apud Romanos ortum putat Gyraldus de Hiſt. Poet. Dial 1. Torrentius vero Comment. ad Horat. Libertum à Porciorum aliquo manumiſſum.

Portunus, Deus maris, à *portubus* quibus præſidere putabatur, nomen habens, teſte Servio in illud Virg. Æn. 5.

Et pater ipſe manu magnâ Portunus euntem
Impulit.——

Alii dici volunt Πόρκος. i. e. *Nereus*, teſte Heſychio, unde Πόρκος Πόρκυνος, ac deinde *Portunus*. Erat vero Inûs filius. Ino autem *Leucothea*, ſeu *Matuta* dicta eſt Ovid. Faſt. 6.

Leucothea Graiis, Matuta vocabere noſtris,
In portus nato jus erit omne tuo.

Idem ib.

Quem nos Portunum, ſua lingua Palæmona dicet

Inde *Portunalia*, feſta in honorem Palæmonis, quæ & *Iſthmia* dicebantur.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro M. ſuperatus, deinde ſuorum dolo interfectus. Plutarchus, Claudianus:

Tradita captivo ſpatioſior India Poro.

Et in laud Stil. lib. 1.

Non Ganges cum tela procul vibrantibus Indis
Eminens medium vehere bellua Porum.

Idem in Paneg. Mall Theodori: *Nec cecidit cum regna Pori.* Arrianus, lib. 5 Ἀλέξανδρος δὲ, ὡς προσάγοντα ἐπύθετο, [illegible] τῶν τάξεων ξὺν ὀλίγοις τῶν ἑταίρων, ἀπαντᾷ τῷ Πώρῳ, καὶ ἐπιστήσας τὸν ἵππον τό τε μέγεθος ἐθαύμαζεν, ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα ξυμβαῖνον, καὶ τὸ κάλλος τοῦ Πώρου. Qu Curtius, [illegible] 8 Ipſe Porus [illegible] magnitudinis propemodum excellerat formam. [illegible] formam. Diodorus lib. 17. Craſſitudine autem tantâ fuit ut thorax ejus duplo excederet loricas aliorum qui robore excellerent. At apud Plut. cap. 106. Porum pleraque ſcriptores conſentiunt quatuor cubitos palmo excedentem. Quem locum merito ſuſpectum habet Raderus & pro τεσσάρων πηχῶν reponit πέντε cum etiam Euſt. in Dionyſ. multos Indorum tradat πεντα[illegible]χεις, *quinque cubitales* [illegible] *peteris: Porum autem exceſſiſſe quinque cubitos.* Sane majorem quatuor cubitis oportet fuiſſe, qui, ut ibidem addit Plut elephanto ſuo proportione equitis inſideret Philoſtr. lib.2. cap 1[illegible] [illegible] *corporis tantâ, quantâ poſt* [illegible] *tempora* [illegible] Auream hujus vineam, ingentis the auri utique, negotium celebrat Sidonius ad ſuum Librum:

Quis pomaria [illegible] *Indi*
Hic nunc compares, aurea que [illegible]
Electro [illegible] *pampi*[illegible],
Cum Porus poſuit, crepante gazâ
Fulvo e [illegible] *metall*[illegible]
Gemmarum fluitantibus racemis.

Vide Barth. ad Claud. pag. 953.

Poſidippus Caſſandreus, Comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mortem, cujus tabulas 30. commemorat Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 60 & 62. Alius, qui librum ſcripſit de Cnido, Clementi [illegible] Arnobio memoratus. Quædam epigrammata ejus in Anthologia leguntur Ac ſeu hujus, ſeu alterius meminit quoque Stephanus in Βέλα, & ſemel iterumque in Ζήλεια.

Poſidon, Græcum [illegible] nomen, quod ex Græca linguâ explicare Gramma[illegible] conantur, inquit Bochartus, cum Africum eſſe docet Herodotus in Euterpe. Verba ſunt 'Ουδαμοῦ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς Ποσειδέωνος ὄνομα ἔκτηνται εἰ μὴ Λίβυες, καὶ τιμῶσι τὸν θεὸν τοῦτον αἰεί. Nempe Ποσειδῶν, aut Ποσειδὰν eſt Punicum פשיטן *Peſitan*, quod *latum* & expanſum ſonat. Ubi Schevâ [illegible] næ ſyllabæ eſt [illegible] ſemper o breve ut in *Sodoma* & [illegible]. T. & D [illegible] ſunt ut in Τόπος, & Τίδος, [illegible] & [illegible] כחרא *Cethra*. Itaque Ποσειδῶν & [illegible] [illegible] ſynonyma utrumque vero à latitudine [illegible] [illegible]. Neptuno maris Deo, de quo Phornutus. 'Ευρύστερνος, *hoc ſeu loco vocatur Neptunus ob maris latitudinem, quemadmodum dictum eſt,* ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Dicitur quoque eandem ob cauſam εὐρυκρείων καὶ εὐρύ[illegible], *late imperans ac lateſonans.*

Poſidonius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætii (Strabo, lib. 14 ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt Hic cum aliquando morbo articulari laboraſſet graviſſimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) *Nihil agis dolor; quamvis ſis moleſtus, nunquam te eſſe confitebor malum* Venit Romam Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib 1. pag. 154.

Poſidonius Alexandrinus Philoſophus Stoicus Zenonis Cittiei diſcipulus. Scripſit hiſtoriam poſt Polybium, lib 52. uſque ad bellum Cyrenaicum Declamationes rhetoricas, in Demoſthenem argumenta Suidas. Vide Voſſium ubi ſupra.

Poſidonius Olbiopolita, hiſtoricus, qui *Atticam hiſtoriam* libris 4. ſcripſit Item Libycam, lib 1 Item de [illegible] Tyriâ; adhæc de Oceano, & aliis quæ juncta cum ſunt, atque alia nonnulla. Suidas.

Poſidonius, Africæ Præſul, Auguſtini contubernalis, cujus etiam vitam ſcripſit, præterea homiliarum libros 7. Epiſtolarum totidem aliarumque rerum complures. Item nomen viri. 2 Mach. 14

Poſſis Magnetius, Amazonum hiſtoriam condidit Athen. lib 7. Idem lib [illegible] 2 teſtimonium petit ex eo *in tertio de Magnetibus*, unde etiam conſignasſe res patrias cognoſcimus

Poſthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam di[illegible] criminis obnoxia ob ſuſpicionem cultûs elegantioris, ingeniumque liberius, quam virginem deceret Tandem Pontificum [illegible] ſententia abſoluta, qui eam abſtinere jocis, colique ſanctè potius, quàm ſcite juſſit. Volat ex Plutarcho

A. *Poſthumius* Albinus, temp Ptol Philometoris hiſtoriam Græcè ſcripſit de rebus Romanis. Coſ fuit cum L. Licinio Lucullo an U C. 6[illegible]2 Cic in Bruto. *Nam & A. Albinus, is qui Græcè ſcripſit hiſtoriam qui Conſul cum L. Lucullo fuit, & literatus, & disertus fuit.* Gellius, 3. 10. *Albinus qui cum L. Lucullo conſul fuit* [illegible] *Rom* [illegible] *oratione Græcâ ſcriptitavit.* Refert deinde, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petivit, quod homo Rom Græca oratione uteretur, quæ à gente ſuâ eſſet alieniſſima M Cato autem eum feſtive riſerit, quod maluerit culpam deprecari, quam culpâ vacare. Ipſum hoc vide ſuius narrantem ex lib Corn. Nepotis de Viris Illuſtribus, idemque legere eſt apud Macrobium in proœmio Saturnalium. Narrat quoque id Plut. in Catone ſed paulo aliter, ac pro *Albino* vocat Libertum. Merito eum excuſari poteſt, idque ob patriæ amorem, qui fecit, ut [illegible] Rom. Græco potius ſermone legi vellet nam is [illegible] o [illegible] aliis ferè gentibus notiſſimus erat cum Latina finibus ſuis, ſane exiguis, continerentur ut Cic et [illegible] pro Archia agnoſ[illegible] Itaque non hic modo, ſed & alii pl[illegible] [illegible] hi[illegible] ſermone res geſtas ad poſteritatis mem[illegible] tradi[illegible] Nempe turpe cenſebant [illegible] ex [illegible] ab omnibus legi, ea autem quæ præclarè, fortiterque Romani geſſ[illegible]ent [illegible] [illegible] L[illegible] ſermonis paucis innoteſcere. Atque hoc pro Albino adverſus cenſuram Cenſoris illius Catonis dictum eſto, ac ſimul adverſus Suidam, qui Catonis judicium ſequitur in Αὖλος Ποσθούμιος. Priſcianus in ſeptimo citat [illegible] verſus [illegible] ex Albini lib. 1. rerum Rom.

Ille cui ternos Capitolia cel[illegible] triump[illegible]
Sponte Deum patuere, cui freta nulla [illegible]
A[illegible] condere ſinus, non tutæ mœnibus ur[illegible]

Eſſe ejuſdem Albini cenſet Geſnerus, ſed planè ſunt junio[illegible] Albini, qui verſibus illis triplicem ſignat Pompeii ex tribus orbis partibus triumphum: ex Africa unum de Hiarba, alterum ex Hiſpania de Sertorio, tertium ex Aſia de Mithridate, ac Piratis. Voſſius.

A *Poſthumius* Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinii fuga excitavit, confugientis ad generum ſuum Mamilium, ducem Tuſculanorum. Itaque collocatis ſignis ad Lacum Regillum, cùm victoria utrinque nutaret, Magiſter equitum Romanus equis frænos detrahi juſſit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hoſtes; ubi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi ſunt duo juvenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorem & Pollucem eſſe communi titulo templum dedicarit, Calius R[illegible] ex Li[illegible]

Poſthumius Tubero Magiſter equitum Æmilii Mamerci Dictatoris, in primâ Dictaturâ contra Volſcos, mox in eodem bello à Qu Cincinnato Conſ ejus genero Dictator dictus, de eis triumphavit, quam victoriam funeſtavit mors filii, viri magnâ virtute: quem quòd injuſſu ejus, occaſione rei bene gerendæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Livius.

L. *Poſthumius*, poſt Cannenſem pugnam Conſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cujus inventi caput præcidentes barbari, ovantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat in quo in ſolennibus libarent. Liv. lib. 22.

Sp. *Poſthumius*, ac T. Veturius Coſſ. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla evadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & 600. equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, ut omnes ſub jugum mitterentur; iidemque auctore Poſthumio, qui in Senatu ſuaſerat, ut eorum deditione, quorum culpâ tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum 2. Tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoſponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti. Livius.

Poſthumus, qui & *Sylvius*, Æneæ fil. ex Laviniâ, quæ mortuo Æneâ Aſcanii timens inſidias, confugit ad ſylvas, & illic Sylvium enixa eſt, qui *Poſthumus* quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Aſcanius autem quoniam ſine liberis periit, Sylvio, qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium. Vide *Sylvius*. Plura de hâc voce ſis conſule Fuogerum in *Poſthumus*.

Poſtverta, Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præſidebat. Vide Gell. 16. 16.

Potamenia, Origenis diſcipula, formoſiſſima fœminarum & martyrum. Etenim, inquit Euſeb. lib 5 cap 6 hiſt. in noſtram uſque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potameniæ fama celebratur, quòd immenſos & innumeros agones, primo pro virginitate & pudicitiâ deſudaverit: deinde etiam pro martyrio exquiſita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad ultimum unà cum venerabili matre Marcellâ ignis ſupplicio conſummata eſt: Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem convertit, qui & ipſe quoque martyrio coronatus eſt.

Potamo Mitylenæus Romæ docuit ſub Tiberio. Hunc, ut eſt auctor Suidas, cum aliquando in patriam rediret, t lbus literis, viatici loco, inſtruxit Tiberius. *Ποτάμωνα Λεσβώνακτος ἔι τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν.* h. e. *Potamonem, Lesbonactis F. ſiquis injuriâ afficere fuerit auſus, videat, an bellum adverſus me gerere valeat.* Scripſit de rebus geſtis Alex. M. Item de finitibus Samiorum: ad hæc laudationem Bruti, item Encomium Tiberii Cæſaris, item de perfecto Oratore. Auctor idem Suidas. Cave autem Potamonem hunc Lesbium confundas cum Potamone Alexandrino, qui & ipſe quidem ſub Auguſto & deinceps claruit: Verum non rhetor ſed Philoſophus fuit, ac primus condidit ſectam ἐκλεκτικὴν, quæ ab eo *Potamonica* vocabatur. Voſſius, quem vide de Philoſophorum Sectis.

Pothinus, & *Achillas*, Pompeii, ex acie Pharſalicâ ad Ptolemæum Ægypti regem fugientis, interfectores fuerunt. Lucan. lib. 8.

Auſus Pompeium letho donare Pothinus.

Prætor, variæ de hoc authorum ſententiæ. Sunt enim qui hoc nomine primum appellatos conſules dicunt, atque ita à *Præeundo* deductum *Prætoris* nomen. Sed enim diſtinguere hunc à Coſſ. videntur 12. Tab. leges apud Cicer. lib. 3. de Legg. *Regio imperio duo ſunto, iique præeundo, judicando, conſulendo, Prætores, Judices, Conſules, appellantor. Militiæ ſummum jus habento, nemini parento*, &c. Ita Juvenal. Sat. 10 verſ. 36. *Prætorem* vocat, quem mox verſ. 41 *Conſulem* dixit. Quem locum interpretes alio trahunt, quàm debebat, uti notat Faber. Prætores autem exercitus eſſe duces, iique bello præire ſolitos patet ex Cicerone, Cæſare Gellio, Macrobio, Aſconio Pædiano; qui in ſæpe geſtum ab iis bellum. Etenim ſub M. Thermo Prætore prima fecit ſtipendia Cæſar. Ejuſdem dignitatis vir M Acilius triumphavit de rege Antiocho, & victis Ætolis. Miſſus in Hiſp. Scipio Africanus Prætor an. ætat. 25. ut & Sempron Gracchus Prætor Galliam domuiſſe legitur. Græci quoque ut plurimum *Prætorem* στρατηγὸν, i. e. *ducem* interpretantur. Licuit ergo his uti exercitu ſuum in caſtris. Sed an præſente Conſule? Major hujus & auctoritas & poteſtas fuit; Itaq; id non ita liberum, aut conceſſum fuit eo præſente. Alii volunt. Veteres omnem magiſtratum, cui pareret exercitus, appellaſſe Prætorem. Hinc tabernaculum ducis dici *Prætorium*, quod στρατήγιον Joſepho dicitur lib 3. Ἁλώσ. Hinc eſſe nomen *portæ prætoriæ* in caſtris, & *præfectum prætorio* conſtitutum ſub Principibus, ſicut Arcadius & Pomponius tradiderunt, datâ illi ſeniore licentiâ ad publicæ diſciplinæ emendationem. Utcunque, à *præeundo*, ſeu jure, ſeu exercitu, nomen eum arceſſere volunt. Pomponius autem & Feneſtella à *præſſendo* deducunt. Primus Prætor fuit Sp. Furius Camillus, M. fil. qui quoniam jus dicebat urbanis, appellatus eſt *Prætor urbanus*. Penes hunc adeo erat omnis publici privatique juris poteſtas, ut & novum jus condere poſſet, & abrogare vetus. Cum enim Coſſ. occuparentur finitimis bellis, & proinde qui jus diceret in civitate non eſſet, Prætor creatus eſt, qui jus redderet, donec illi abeſſent, bello diſtenti, teſte Livio, etſi Feneſtella referat cauſam creationis, in diuturna certamina patrum. Cum enim alterum Conſulum ex plebe creari conceſſiſſent, ſimul obtinuerunt, ut & unicus magiſtratus crearetur ex patribus, qui quòd populum præiret, Varroni *Prætor* dictus eſt. Apud Ciceronem, ubi ſupra, audit hic *juris diſceptator*, item *juris civilis cuſtos*; cui quoque tantum honoris eſt attributum, ut *jus ejus Honorarium* appellaretur. Annis vero aliquot elapſis, propter peregrinorum turbam in urbem confluentium, additus illi fuit alter Prætor, *Peregrinus* dictus, idque factum an. U. C. fere duodecimo ſupra quingenteſimum. Utriuſque autem poteſtas adeo par erat, ut alter alterius decreto intercederet, ſi quis appellaſſet, teſte Aſconio in 3. Verrinam. Quanquam dignitas Urbani fuerat major, qui & propterea dictus eſt *Major*, ut peregrinus *Minor*. Aucto tandem magis & magis imperio, auctus ſimul fuit Prætorum numerus, uſque ad octodecim, teſte Feneſtellâ. Nam 4 adjecit Corn Sylla. Inde 16 eſſe voluit Auguſtus, atque his Claudius adjecit duos. Imo captâ & occupatâ tandem Sardiniâ, totidem ſunt creati Prætores, quot provinciæ in ditionem pervenerant. Inſignia & ornamenta Prætorum fuerunt 6 lictores, cum totidem ſecuribus (quamvis Paulus Æmilius 12. habuiſſe dicatur) Prætexta, ſella curulis, haſta juriſdictionis ſignum, gladius quæſtionum, denique albi equi *niveique ad fræna Quirites*, uti loquitur Juvenalis. Magiſtratus tamen ejus tantum unius erat, ut & edicta ab eo propoſita. Vide Lazium lib. ſec. Comment de Rep. Rom. ubi eorum ſedes, ornamenta, inſignia, miniſteria, familiæ, ſatellites fuſiſſimè ex Romanis hiſtoricis deſcribuntur.

Praſinus, equus Commodi, cui mortuo ſepulchrum in Vaticano ſumptuoſiſſimum fecit princeps, ſicut olim Bucephalo ſuo fecit Alexander. Alex. ab Alex lib. 6 cap 14. De *Praſinà* agitatorum *factione*, vide Sueton. in Nerone cap. 22. ibique Torrentium.

Pratinas, Phliaſius Tragicus. Voſſ P. Gr pag. 25.

Praxeas, hæreticus Aſiaticus, qui plures negabat perſonas in Trinitate: ſed eundem patrem & creaſſe omnia, & in cruce pependiſſe: quòd (ut dicebat) communicata pluribus monarchia autoritatem principatûs minuat. Hujus argumentis reſpondebat Tertullianus.

Praxidice, nympha ex Tremilo filium habuit Craguin, qui Lyciæ monti nomen dedit Steph Suidas in Πραξιδίκη. Διωνύσιος δὲ, ἐν κτίσεσιν, Ὠγύγου (φησὶ) θυγατέρες Ἀλαλκομένια, Θελξίνοια, Αὐλὶς, ἃς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι. Earum ædem & juſjurandum in eadem fieri ſolitum apud Haliartios fuiſſe, refert Pauſanias in Bœoticis: Ἁλιαρτίοις δ' ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν, ἃς Πραξιδίκας καλοῦσιν. Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὲν, ποιοῦνται δὲ οὐκ ἐπιδρομον τὸν ὅρκον. Harum una, Tremilo nupta: a qua Lycia Tremila dicta. Panyaſis apud Steph in Τρεμίλη.

Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἔγημε θύγατρα,
Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι.

Eximie autem ex his culta, ut videtur, Alalcomenia; quia nempe ipſa Minervam, deam Athenis tutelarem, educaſſet. Itaque per excellentiam hæc ſimpliciter Πραξιδίκη dicta fuerit; credit que dicta ac facta ad finem perducere Heſychius. Πραξιδίκην δαίμονά τινα φασὶ, τὴν ἐπὶ τὸ τέλος ἄγουσαν τοὺς τε λόγους, καὶ πράξεις. Hæc eſt quod Menelaus capto Ilio domum redux quaſi opere perfecto, ſimulacrum dedicaverit. Pauſanias in Laconicis: Μενέλαος δὲ Ἴλιον ἑλὼν, καὶ ἔτεσιν ὕστερον ὀκτὼ μετὰ Τροίας πόρθησιν, οἴκαδε ἀνασωθεὶς, ἄγαλμα θεᾶς Πραξιδίκης ἱδρύσατο. Erat vero ſimulacrum ejus nihil, præter caput: utrque hoc ſolum dedicabant. Suidas Πραξιδίκη. θεὸς, ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο. Et ut ſimulacra ejus nihil niſi caput erant, ita quoque capita tantum victimarum immolabant. Heſychius ubi ſupra. Διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς ἔχει, καὶ τὰ θύματα ὁμοίως. Ita locum illum legit Meurſius; non καὶ τὰ θαύματα. Ejus quoque ſacra commemorat Orpheus in Argonauticis,

Ὄργια Πραξιδίκης.——

Praxilla, Sicyonie poetria, quæ in ſuis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud ſuperos, reliquerit, reſpondere, *Solem, cucumeres, & mala*. Quod cum

cum vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum Sile componere, abiit in Proverb. *Stupidior Praxilla Adonide.* Vide Voſſ. P. Gr. pag. 31.

Praxion, res Megaricas condidit, teſte Suidâ, & Ariſtophanis Scholiaſte.

Praxiphanes, hiſtoricus citatur Marcellino in vitâ Thucydidis. Meminit & Laertius in Platone.

Praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus Gnidiâ & Coâ, quæ ob artis præſtantiam, magnam mortalium vim in eas inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia veſano amore juvenis cujuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulachroque cohæſit; tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extremâ Italiæ orâ, quam Magnam Græciam olim vocabant, deinde ob artis excellentiam civitate Romanâ donabatur; quamplurimis etiam egregiis ſignis ornavit. Scripſit, (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Ejus Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Servilianis, Boni Eventus, & Bonæ Fortunæ ſimulacra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas, & Sileni in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. 36. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine in quâ effodiebatur, Parium dicitur. Prop. lib. 3. Eleg. 2.

Praxitelem Parius vindicat arte lapis.

In Catalectis: *Nec me Praxiteles Scopaſve fecit.* Vide Anthol. lib. 3. de ejus Venere. Hic cùm Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide ſummâ induſtriâ elaboraſſet, Phrynen meretricem inſignemque ſcortum amore deperiiſſe fertur; à quâ interrogatus, Quodnam opus haberet formoſiſſimum? Tacuit ipſe, ſpondens autem et quod eligeret ſe daturum. Techâ verò quidam Phrynes ſervus accurrit, Officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles incendio reſiſtere ſperans, foras repente ſeſe proripuit, inquiens; *Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint.* At Phryne; *Ne feſtines* inquit, *calliditate tantum meâ circumventus es.* Tali itaque aſtutiâ Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxitele donis accepit. Id autem eâ mortuâ, a Theſpienſibus octingentis auri minis comparatum Caius Cæſar Romam advexit, quod poſtea à Claudio Imp. remiſſum, Nero denuo abſtraxit. Athen. lib. 12. Theocriti Schol. Idyll. 5. ait duos fuiſſe Πραξιτέλεις, τὸν μὲν ἀρχαιότερον, ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον ἀγαλματοποιὸν ὄντα ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως. Hinc *Praxiteleus.* Cic. de Divinat. *In omni marmore non neceſſe eſt ineſſe Praxitelia capita.*

Priamus, Laomedontis filius qui, Ilio ab Hercule everſo, unà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captivus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtauravit, ſimul & exornavit, regnique limites uſque adeo protulit, ut non ſolum Trojæ, ſed totius fere Aſiæ rex videtur. Felix 50. filiis pater: quorum 17. ex juſtâ uxore (Hecubâ ſcilicet Ciſſei Thraciæ regis filiâ) cæteros ex pellicibus habuit. Hom. Iliad. Ω.

Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.

Plautus in Bacchidibus:

Sed Priamus hic multo illi præſtat, non quinquaginta modo,
Quadringentos filios habet, atque omnes ſine probro.

Cic. 1. Tuſc. Qu. *At quinquaginta Priamus, quorum decem & ſeptem ex juſtâ uxore nati ſunt.* Non tamen omnes conſentiunt de numero legitimorum: Omnes enim ſibi vendicat Hecuba apud Eurip. Ἥκιστ' ἐπεὶ πεντήκοντ' ἤροσα τέκνων. Virgilius 100. liberos Priamo tribuit; Æn. 2. *Vidi Hecubam centumque nurus.* Nodum ſolvit Servius, ſed moroſè. *Quid ſi centum Oratori dicatur, non Latinè?* Nomen ei ab eventu inditum, quòd puer ab Hercule captus, auro redemptus fuiſſet: Πρίαμαι ſiquidem *emo* ſignificat. Etymologus: Πρίαμος ἐκ τοῦ πρίω, τὸ πωλῶ, τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἔσχε. Antea *Podarces* dictus fuit, teſte Lycophrone. In bello Trojano videt filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt prope aram Jovis Hercei in ſanguine filii. Virg. lib. 2. Æn. Horatio *dives Priamus* dicitur Carm. lib. 1. Od. 10. quia divites auraria, vel aurifodinas ſive auri venas habuit juxta Abydum. Strabo lib. 14. Ὁ δὲ Πρίαμος πλοῦτος ἐκ τῶν ἐν Ἀστύροις περὶ Ἄβυδον χρυσείων μετάλλων. Ovid. lib. 3. de Arte.

—— F[illegible] mane [illegible]
F[illegible] amo[illegible] foret uſa ſenis.

Cic. lib. 1. Tuſcul. *Priamum tantâ progenie orbatum, cum ad aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit.* Seneca in Troade:

—— Ille tot Regum parens,
Caret ſepulcro Priamus, & flammâ indiget,
Ardente Trojâ.

Virgil. Æn. 2.

Hæc finis Priami fatorum: hic exitus illum
Sorte tulit, Trojam incenſam, & prolapſa videntem
Pergama, tot quondam populis, terriſque ſuperbum
Regnatorem Aſiæ: Jacet ingens littore truncus,
Avulſumque humeris caput, & ſine nomine corpus.

Unde Manil. lib. 4.

—— Priamumque in littore truncum.

Seneca Tragœdus;

Sigæa premit littora truncus.

Ennius majori ludibrio *ſemiaſſum* ait; ſic enim ille in *Andromache*:

O pater, ô patria, ô Priami domus,
Septum altiſono cardine templum,
Vidi ego te adſtante ope barbaricâ
Tectis cælatis, laqueatis
Auro, ebore inſtructum regificè;
Hæc omnia vidi inflammarier
Priamo vi vitam evitarier,
Jovis aram ſanguine turparier.
Heu relliquias ſemiaſſi regis denudatis oſſibus
Per terram ſanie delibutam fœdè divexarier.

Ejus imperium, quibus olim finibus terminaretur ex Homero Geographus oſtendit in hæc verba lib. 13. Ὁ Πριάμου ἀπὸ τῶν περὶ Ἄβυδον τόπων, καὶ τῶν αὐτῶν τὴν νῦν Κυζικηνὴν χώραν ὑπαγορεύει μάλιστα πρὸ Τρῳάς ἀρξάμενος μέχρι τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, διῃρημένως κατὰ δυναστείας εἰς ὀκτὼ μερίδας, ἢ καὶ ἐννέα. Virg.

—— Nec Priami regnorum everſor Achilles.

Prop. lib. 2.

Et Phœbi & Priami diruta regna ſenis.

Idem lib. 4.

Longævum ad Priami vera fuere caput.

Quintus Ennius:

Cum veter occubuit Priamus ſub Marte Pelaſgo.

Priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alii Ovidio adſcribunt.

Priapus, Liberi patris & Veneris fil. quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit, addo & portuum. Leonidas vetus poeta:

Τοῦδ' ὁ Πρίηπος ἐγὼ ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτης.

De quo vide Voſſium de Idol. lib. 2. cap. 7. & Dempſterum ad Roſinum lib. 2. cap. 20. Idem & Lampſacenus dicebatur à Lampſaco non ignobili Troadis urbe ad Helleſpontum ſita, in quâ & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam ex Indiâ redeunti obviam prodiiſſe, coronamque illi ex rubenti roſâ, tum primum ex ſanguine ſuo enatâ obtuliſſe, eâque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe juſſiſſe. Verum cum ex illius concubitu gravidam ſeſe & partui vicinam animadverteret, Lampſacum ſeſe contulit, ut ibi partus tempus expectaret. Juno interim zelotypiâ exagitata, cum ſe parturienti opem ferre ſimularet, peractâ prius incantatione, deinde & utero ejus contracto fœtum ejus cùm cæteris omnibus partibus deformem; tum prægrandi pene dehoneſtatum reddidit. Quem cum mater recens natum vidiſſet, pudore affecta pro neglecto habuit, Lampſacique reliquit. Verum cum poſtea adultus Lampſacenis mulieribus nimium gratus eſſet, a civibus ejectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factuſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd cum olim in feſto Magnæ matris, ad quod omnes Dii convenerant, epuliſq; ſatiati noctem luſibus ducebant, Lotidi nymphæ, ſive, ut aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtivo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata Virgo, manu eum rejecerit, magno omnium, qui aderant, riſu. Ovid. Faſt. 1. Hyginus vero tradit ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueviſſe, quòd ab eo cum de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur. Vide Diod. l. 5. Qui initium colendi Priapi hoc tradit. Cum Oſiris Ægyptiorum Rex a Typhone fratre impio & facinoroſo homine eſſet cæſus, corpus ejus inter conſcios conjurationis eſt diviſum. Virilia autem cum nemo vellet recipere in Nilum flumen ſunt conjecta. Typhone autem ab Iſide Oſiridis conjuge devicto, cæteræ Oſiridis partes ſunt inventæ præter pudenda, quæ Iſis ſacravit, colique multis ceremoniis inſtituit, eique qui in Ægypto initiabantur prima ſacra faciebant; nominatuſque eſt Priapus occulto nomine quod veteres honeſtiore vocabulo ſic nominarent inhoneſta. Hunc Græci Phallum vel Ithyphallum vocabant. Columella:

——*Sed truncum forte dolatum*
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli
Terribilis membri: medio qui ſemper in horto
Inguinibus puero prædoni falce minetur.

Cæterum Priapus recens eſt Deus, & ab Heſiodo ignoratus. Fulgentius inter Semones collocat, & cœlo receptum nondum eſſe perhibet, propter tenuitatem meritorum. Athenæus ait eſſe Dionyſium, lib. 1. Τιμᾶται παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ἐξ ἐπιθέτου καλούμενος οὕτως, ὡς Θρίαμβος καὶ Διθύραμβος. Gyraldus tantum Bacchi comitem eſſe tradit. Priapus (ut ait Theocriti Schol. in Idyll. α.) παρ' ἐνίοις ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ὁμολογίας γὰρ φαίνεται. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Βρόμιος, διὰ τὰς ἐν τῇ Βακχείᾳ καὶ μέθαις ἐκβοήσεις, ἢ Πρίαπος ὁ σφριγώμενος τὸ αἰδοῖον. Virgil. Eclog. 7.

Sinum lactis, & hæc tibi liba Priape quotannis
Expectare ſat eſt; cuſtos es pauperis horti.

Idem Georg. 4.

Et cuſtos furum atque avium cum falce ſalignâ
Helleſpontiaci ſervet tutela Priapi.

Horat.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum;
Cum faber incertus ſcamnum, faceretne Priapum,
Maluit eſſe Deum. Deus inde ego furum aviumque
Maxima formido——

Tibullus, lib. 1. Eleg. 1.

Pomoſiſque ruber cuſtos ponatur in hortis,
Terreat ut ſævas falce Priapus aves.

Vide Mart. 6. 49. & 8. 40. Huic herba eruca ſacra fuit, atque ideo propter eum ſerebatur. Columella, lib. 10. de horto:

Et quæ frugifero ſeritur vicina Priapo
Excitet ut Veneri tardos eruca maritos.

Salax enim hæc herba, & ad Venerem promptos faciens: Plin. 19. 8. *Eruca præcipuè frigorum contemptrix, diverſa eſt quàm lactuca, naturæ, concitatrix Veneris.* Auctor Priapeorum:

Nam quamviſ videar ſatis paratus
Erucarum opus eſt decem maniplis.

Et alibi:

Et ipſe longâ nocte dormiat ſolus
Libidinoſis incitatus erucis.

Ovidius:

Nec minus erucas aptum eſt vitare ſalaces.

Auctor Moreti:

Intybaque & Venerem revocans eruca morantem.

Martial. 3. 75.

Sed nihil erucæ faciunt, bulbique ſalaces.

Priolaus, Lyci fil. Mariandynorum rex. Nicand. Alexiph.

—— Τῇδε χλόημα δυσάνδρομον Εὐβλῆθρον
Ἀστὰ τὲ Πριόλαο κατηρειφθέντα δίδυσι.

Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πρίολαος, υἱὸς Λύκου βασιλέως Μαριανδυνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς ἄλλοις, &c.

Priſca, & Maximilla, 2. mulieres Pſeudoprophetiſſæ, & Montani hæretici meretrices. Euſeb. 5. 16.

Priſcianus Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Juſtiniani Imp. Scripſit de arte Grammaticâ ad Julianum conſ. ad Choſroen vero Perſarum regem, lib. de naturalibus quæſtionibus. Convertit in Latinum ſermonem Dionyſii de ſitu Orbis carmina. Sunt qui ſcribunt hunc ab initio Chriſtianum, deinde ſidei deſertorem fuiſſe. Volater.

Priſcus Helvidius, ſub Nerone Quæſtor Achaiam adminiſtravit, quæſtoriuſque adhuc à Pæto Thraſeâ gener adſcitus, à cujus moribus nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti pervicax, conſtans adverſus metus, de quo Juvenalis.

Quale coronati Thraſea, Helvidiuſque bibebant
Brutorum & Caſſi natalibus.——

Erant, quibus appetentior famæ videretur; quinetiam ſapientibus, cupido gloriæ noviſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque Grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Thraſeæ ſoceri ſui, interdictâ ſibi Italiâ, Apollonium concesſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galbâ non aliter quàm liberæ civitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, ut putaret (id cupiente Clodio) priſtinum libertatis ſtatum poſſe revocare; quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus Panites, ſophiſta, floruit ſub Theodoſio Juniore, teſte Suidâ, qui & auctor eſt, eum præter epiſtolas ac declamationes, etiam condidiſſe hiſtoriam Byzantinam, & Attalicam libris 8. Priſcum Rhetorem appellat Evagrius, l. 5. c. ult. atque ait prodidiſſe res poſt Honorium & Arcadium conſecutas. Fortaſſe eſt idem *Priſcus*, quem Stephanus adducit in Σάλωνα.

Proæreſius, adoleſcens è Cæſareâ Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus famâ Ulpiani dicendi magiſtri, apudque eum primas tulit. Cum quo parvo poſt tempore Athenas profectus ſub Juliano ſophiſtâ adeo profecit, ut primus inter auditores eſſet. Hephæſtionem condiſcipulum & amicum comitem ſibi adjunxit. Accerſitus inde in Galliam à Conſtantino Imp. apud eum in honore fuit. Romam poſtea petiit, ubi aliquot annos magni nominis famâ moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, ubi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suidas.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latiniſque literis eruditiſſima: quæ truncatos Virgilii verſus ad fidem & myſteria Catholicæ fidei convertit fecitque de rebus à Chriſto geſtis, & ejus morte, opus nobiliſſimum, quod *Centones* appellavit.

Probus, Imperator Rom. qui bello Sarmatico, tranſmiſſo Danubio, multa fortiter egit. Vita ejus ex Flavio Vopiſco petenda eſt.

Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magiſtri perſonam ſuſtineret, unum aut alterum, vel cum plurimum tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubanſque inter longos & vulgares ſermones, legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua, de minutis quibuſdam quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſylvam obſervationum ſermonis antiqui. Ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſtquam in militiâ diu centuriatum petiiſſet. Tranquillus.

Procas, rex Albanorum, pater Amulii, & Numitoris, avus Romuli & Remi. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 6.

Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.

Ovid. Met. 14.

Jamque Palatinæ ſummam Proca gentis habebat.

Prochorus, unus ex 7. Diaconis, quos Apoſtoli ipſi ordinarunt. Scripſiſſe hic dicitur Vitam Evangeliſtæ & Apoſt. Joannis quæ in Orthodoxographis & Bibliotheca PP. legitur. Atqui fabulis, mendaciiſque ita coopertus eſt, ut nec in iis, quæ vera fortaſſe ſunt, fidem mereatur. Ita cenſent Baronius, Bellarminus, Lorinus in Act. 6. & Voſſius, quem vide Hiſt. Gr. pag. 200.

Procles, Carthaginenſis, celebratur Pauſaniæ in Meſſeniacis, ubi judicium ejus refert de Alex. M. & de Pyrrho; itemque in Corinthiacis, ubi ex eo hiſtoriam affert de Meduſâ.

Proclus, Lycius fuit, & ſi audimus Volaterranum, lib. 18. antiquior fuit Porphyrio & Jamblicho. Nam à Spartiano proditum ait, fuiſſe præceptorem M. Antonini, eumque ab eo ad Proconſulatum eſſe evectum. Proclus vero non Lycius, ſed Sicoenſis fuit: eſtque inter hos 300. annorum intervallum. Sic Joannes Stoeſſlerus Juſtingenſis, qui ait vixiſſe temporibus Trajani, quod ex eo colligit, quia diſcipulum habuerit Marinum Neapolitanum, quem ſub Adriano ait vitam Procli ſcripſiſſe. Sed de Marini ætate fallitur. Quod liquebit ſi dixerim de Procli ætate. Is autem claruit, An. Dom. 500. Ut qui Syriani fuerit diſcipulus, eique ſucceſſit in Scholâ, uti Proclo poſtea ſucceſſit Marinus, quem vitam magiſtri ſcripſiſſe diximus. Πλατωνικὸν φιλόσοφον vocat Suidas. Extant ejus libri 6. de Theologiâ Platonicâ qui Hamburgi primum prodiere, An. Dom. 1616. Item ſuperſunt, commentarii in Timæum & libros de Rep. Scripſit quoque de Orphei, Pythagoræ, & Platonis conſenſu in oracula lib. 10. aliaque, quæ Suidas commemorat. Ex quo etiam cognoſcimus, quàm Chriſtianis fuerit infeſtus. In eo autem ratio fugit Stoeſſlerum, quod putaret, Proclum vocatum *Diadochum* à gemmâ ejus nominis, quæ beryllo ſimilis, teſte Plinio, 37. 10. Διάδοχος enim appellatus eſt κατ' ἐξοχὴν ob ſucceſſionem in Scholâ Platonicâ. Voſſius. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. lib. 3. cap. 10.

Proclus, Malleotes patriâ, ſcripſit in ſophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, Naucratita, Philoſtrati præceptor, de quo vide Volaterranum.

Proconneſia, ancilla apud Plin. quæ ejuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum ejus procuratori peperit infantem.

Procopius, è Cæſareâ Palæſtinæ, orator & ſophiſta; ſcripſit res Juſtiniani quas in Oriente, aut Occidente, aut Africâ per Beliſarium patricium geſſerat, cujus ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit Ἀνέκδοτα, i. e. *non edenda*, ſive *non edita*: ubi Comœdiâ quâdam Juſtiniani & ejus uxoris Theodoræ vituperationem deſcribit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 269.

Procris, Erechthei, Athenienſium ſoror Orithyiæ, Cephali uxor, quam ille certo jaculo emiſſo interemit, ratus

feram eſt. Vide C[illegible]; & [illegible] apud Virgil Æn 6.

[illegible] in P[illegible] [illegible] inque Eriph[illegible].

Fabulam late proſequitur Ovid. [illegible] non procul à fine.

Procruſtes, latro inſignis in Atticâ [illegible] ad Cephiſum flu. habitans, qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere: quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui vero breviores, diſtendebantur: à quâ re etiam nomen [illegible] potitus. Plutarchus in Theſeo: Καὶ μικρὸν προελθὼν, Δαμάστην ἐν Ἐρμειῷ τὸν Προκρούστην ἀναιρεῖ, αὐτὸν ἀποτείνας τοῖς κλινιδίοις, ὥσπερ τοὺς ξένους ἐκεῖνος. *Tortus* [illegible] *ſt.* dicitur apud Ovid. Ep. 2. Idem Met. 7.

[illegible] immitem Cephiſus ora Procruſtem.

Proculeius, eques Rom. Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Muræram fuit, ut ſpoliatis bello civili patrimonium ſuum ex integro divideret, quod cum eis jam antea diviſerat. Plutarchus in vitâ Antonii ait Antonium, paulo ante quam expiraret, admonuiſſe reginam Cleopatram, ut maxime omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet. Mortuo autem Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, ut curaret Cleopatram vivam in ſuam poteſtatem habere. Demum vero cum [illegible] voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem [illegible] ademiſſe. Vide Theod. Marcilium in illud Horat l. 2. Carm. Od 2.

Vivet extento Proculeius ævo,
Notus in fratres animi [illegible].

Juv. l. Sat 7

Quis tibi Mecænas? quis nunc erit aut Proculeius
Aut Fabius? quis Cotta iterum? quis Lentulus alter?

Proculus, cognomen ejus, qui natus ſit patre peregrinante procul à patriâ.

[illegible] vir nobilis & clarus, h[illegible] apud plebem de Romulo [illegible] augmento uſus eſt. Senatus finitimis bellis implicitus [illegible] annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romuli indignitas, plebi reſtituit, & complures ex primordiis ſupplicio affec[illegible]. Hi poſtmodum in Senatu regem minutim obtrunca[illegible] intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam [illegible] ab Ælio Proculo revocata eſt, cum ejus orationi [illegible] adhibuiſſet. Is [illegible] primarius in civitate vir, ſe Romulum in monte apparuiſſe dixit, qui humana augustiore formâ divinitatem aſſecutus erat. Plut in Rom. Ovid. Faſt. lib. 2.

Sed Proculus longâ veniebat Julius Albâ
Lunaque lucebat; nec facis uſus erat.
Cum ſubito motu nubes crepuere ſiniſtræ
Retulit ille gradus: horrueruntque comæ.
Pulcher & humano major, trabeâque decorus
Romulus in mediâ viſus adeſſe viâ.

Jo. Xiphilinus ſub finem Auguſti: Ἐκείνη δὲ (Livia) Νουμερίῳ τινὶ Ἀττικῷ βουλευτῇ ἐστρατηγηκότι πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐχαρίσατο, ὅτι τὸν Αὔγουστον κατὰ τὸ λεγόμενον [illegible] τοῦ Πρόκλου καὶ περὶ τοῦ Ῥωμύλου λεγόμενα ἀνιόντα ἑωρακέναι ὤμοσε. Perjurium illud hæreditarium poſtea uſus fuit in omni Cæſarei conſecratione. Juſt. Mart Apol 2. *Porro cur mortuos [illegible] Imperatoris ſemper immortalitate conſecrare [illegible] producentes quempiam qui pejerando aſſirmet [illegible] ſe ſe è rogo in cœlum aſcendere ardentem Cæſarem.* [illegible] etiam ad morem hunc Tatiani Aſſyrii locus in Orat contra Græcos de Antinoo in Lunâ ab antiquis im[illegible]: Τίς, inquit, ἀναβιβάσας αὐτὸν, εἰ μὴ καὶ οὗτος, ὡς τοὺς βασιλέας μισθοῦ ὁ δὲ ἐπιορκίας τε τοὺς θεοὺς καταγελῶν, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν φήσας, πιστεύσῃ.

Procyon, [illegible] ſidus æſtivum. Canis ortum prævertens, unde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, *Antecanis* appellatur. Cic. 2 de Divin

Antecanis Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecanis tamen nomen videtur minus uſitatum fuiſſe, & à Cicerone primum confictum; unde Plin 18. 29. ſidus hoc non [illegible] Latinum [illegible] habere negat, niſi quis (inquit) *Caniculam* velit appellare. Columella tamen lib. 11. cap. 2. Caniculam minile [illegible]. Procyone, hujus ortum Idibus Julii, [illegible] Calend. Auguſti aſſignatur: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus. Hor. l. lib. 3. Od 29.

Jam clarus occultum Andromedæ pater
Oſtendit ignem, jam Procyon furit.

Aratus eum ſub Geminis locat,

Ναὶ μὴν καὶ Προκύων Διδύμοισιν ὑπὸ γλαφυροῖσιν.

Prodicus, Cous, Sophiſta, cujus quanta fuerit authoritas, ex Zenophonte deprehendere licet; qui in Bœotiâ captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam laudem adeptus eſt, quanquam voce graviore atque abſonâ. Conatuſque eſt in eâ civitate primarios ex quaque nobili familiâ adoleſcentes ſibi devincire, quorum hoſpitium uſui ſibi & voluptati foret. Philoſtratus. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe, Gorgiæ ac Democriti temporibus, librumque edidiſſe, qui inſcribitur Ὧραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, utrâque hunc ad ſe trahente, tandem à virtute perſuaſum alteram ſpreviſſe. *Prodicus* orationem ipſam, quæ ſoluta erat, primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractavit, ut Pythagoras. *Prodicus* quoque medicus fuit, authore Platone, Æſculapii diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam *Jatraleptice* vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ, Statis anni temporibus ſpirare ſolent.

Prœtides, Prœti Argivorum regis filiæ, quæ cum formâ eſſent præſtantiſſimâ, ſe Junoni auſæ ſunt præferre. Quare irata Dea, talem iis immiſit furorem, ut vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & in ſylvas confugerent, poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur. Virgilius in Sileno.

Prœtides implerunt falſis mugitibus agros.

Ovid Met lib 15

Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit,
Vina fugit; gaudetque meris abſtemius undis.
Seu vis eſt in aquâ calido contraria vino;
Sive, quod indigenæ memorant, Amythaone natus
Prœtidas attonitas poſtquam per carmen & herbas
Eripuit furiis; purgamina mentis in illas
Miſit aquas, odiumque meri permanſit in illis.

Quidam, inquit de la Cerda, has Prœtidas tres faciunt, *Lyſippen, Hipponoen, Cyrianaſſam.* Alii duas, *Plegen, Cælenen.* Prœtus pater fuit, rex Argivorum. Matrem faciunt Sthenobœam; Homerus Antiam, Iliad. ζ. Eſt apud Vitruvium, lib 8. cap. 3. elegans epigramma quod inſcriptum erat in lapide apud eum fontem, ubi Melampus ſacrificiis purgavit rabiem filiarum Prœti. Eudoxus apud Steph. fontem hunc in Azaniâ conſtituit, additque Melampodem in eum ἀποκαθάρματα ἐμβαλεῖν, quibus Prœtidas expiaverat; cui fonti hanc dat virtutem, ut gustantes illius aquam, nequeant deinceps vel odorem vini tolerare. Clem. lib. 7. Strom cap 3 adducit quibus rebus Prœtides fuerint expiatæ à furore, nimirum tædâ, ſcillâ, ſulfure, bitumine. Adjungit Hervetus Ælianum, qui *caprino lacte*; & Plinium, qui *nigro helleboro.* Lege Politian Miſcell. cap. 50. ubi latè de Prœtidibus.

Prœtus, Abantis regis Argivorum filius, de quo vide Hom. Iliad ζ. Quomodo in ſaxum à Perſeo mutatus fuerit, docet Ovid. Met. lib 5.

Victor Abantiades patrios cum conjuge muros
Intrat, & immeritæ vindex ultorque parentis
Aggreditur Prœtum. Nam fratre per arma fugato
Acriſioneas Prœtus poſſederat arces.
Sed nec ope armorum, nec, quam male ceperat arce
Torva colubriferi ſuperavit lumina monſtri.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, uxor Terei Thracum regis; qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, ut Itym, communem filium dilacerarit, patrique epulandum appoſuerit. Quâ re tandem cognitâ, ex pueri capite ſub finem cœnæ in convivium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtrinxit, uxoremque jam occiſurus, in hirundinem eam videt converſam: Philomelam autem in avem ſui nominis: Itym vero in Phaſianum. Quinetiam ipſe, dum novas haſce ſuorum transformationes admiratur, in upupam mutatus eſt. Juvenalis:

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur & Progne. ——

Virgil. Georg. 4.

Et manibus Progne pectus ſignata cruentis.

Vide *Philomela.*

Promathidas, Heracleotes hiſtoricus, citatur ab Athenæo, lib. 7. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr pag. 408.

Promathion, Italiæ res condidit. Plutarchus in Romulo.

Promerus, regius quidam miniſter fuit; is Euripidem tragicum ſupra modum exoſum habuit, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud Regem. Quare poſtea canes quoſdam feros in poetam ſolvit, à quibus devoratus interiit. Vide proverbium: *Promeri canes.*

Prometheus, Japeti & Clymenes filius, teſte Heſiodo in Theogoniâ.

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν·
Ἡ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν. ——

Filium habuit Deucalionem. Apollonius, Argon. lib 3.

—— Ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος ποίησε πόληας, καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις. ——

Hic fertur homines primùm è luto finxiſſe, & univerſi generis hominum fuiſſe parens, vel potius artifex. Ovid. lib 1. Met.

Sive recens tellus, ſeductaque nuper ab alto
Æthere cognati retinebat ſemina cœli:
Quam ſatus Iapeto mixtam fluvialibus undis
Finxit in effigiem moderantum cuncta Deorum.

Claudianus:

——Ætheriis miſcens terrena Prometheus
Sinceram patri mentem furatus Olympo.
Namque ferunt geminos uno de ſemine fratres
Iapetionidas generis primordia noſtri
Diſſimili finxiſſe manu quoſcunque Prometheus
Excoluit, multumque innexuit æthera limo.

Nam fama eſt Prometheum cum hominem fingeret, portiones captas è ſingulis elementis ſuo operi admiſcuiſſe, atque pro ipſorum elementorum temperamentis non ſolum vires ſingulis corporibus addidiſſe, ſed etiam motus animorum & mores. Qui vero etiam magis fabuloſè rem aggreſſi ſunt explicare, dixerunt, timorem leporis, aſtutiam vulpis, pavonis ambitionem, tigridum feritatem, leonum iracundiam, & magnitudinem animi fuiſſe hominibus ab ipſo Prometheo injunctas: unde Horatius:

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Deſectam, & inſani leonis
Vim ſtomacho appoſuiſſe noſtro.

Hujus ingenium admirata Minerva, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque reſpondiſſet Prometheus, conjicere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo utilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Minervæ operâ in cœlum ſublatus eſt, ubi cùm corpora omnia cœleſti igne videret animata, operi ſuo id utiliſſimum fore ratus, ferulam quam ſecum attulerat, rotæ Solis admovit, eaque accenſa ignem detulit in terras, luteumque ſuum hominem eo animavit. Quod Promethei furtum ægre ferens Jupiter, Pandoræ, Epimethei uxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cum ille aperuiſſet, mille morborum, aliarumque calamitatum generibus genus humanum implevit, quæ omnia tradit Heſiodus. Horatius, lib. 1. Od. 3.

Poſt ignem ætherea domo
Subductum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors.——

Virgilius in Sileno:

Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.

Vide Platonem in Protagorâ. Porro hunc ignem furatus eſt λαθὼν Δία τερπικέραυνον, uti loquitur Heſiodus, quod cùm reſciviſſet Jupiter, Vulcano imperavit, ut fœminam è luto componeret, quæ cum aſtutiſſima eſſet, & omnibus artibus à Diis donata, vocata fuit Pandora, neque ante illam extitiſſe fœmineum ſexum crediderunt, uti teſtatur Pauſanias in Atticis. Hanc fabulantur miſſam fuiſſe à Jove ad Prometheum cum omnibus malis in vaſculo incluſis, quod munus cum ſpreviſſet Prometheus, illa ad Epimetheum contendit, qui dempto vaſculi operculo, omnia mala evolare ſentiens, vix ultimam & in imo reſidentem ſpem occluſit, cum quâ vas illud ſervavit. Cum vero Prometheus Jovis munus rejeciſſet, quòd inſidias formidaret, dicitur à Mercurio, Jovis juſſu, ad Caucaſum montem adductus, & in ſpeluncâ, quæ erat apud Paropamiſadas, vinctus, uti teſtatur Strabo, lib. 15. Dicunt præterea huic additam fuiſſe Aquilam, Typhonis filiam, ut ait lib. 2. hiſtoriarum Pherecydes, & Echidnæ Phorbantis, quæ jecur illius aſſiduè renaſcens laniaret ac deglutiret. Apollonius, lib. 2.

Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι,
Ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
Αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.

Erat enim columnæ alligatus, neque ullo pacto ſe movere poterat: cui quantum jecinoris per diem ab aquilâ conſumebatur tantundem per noctem excreſcebat, ne unquam doloris materia deficeret. Heſiodus in Theogoniâ:

Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.

Duris autem Samius ſcriptum reliquit, non ob ignem raptum, ſed quia Palladem amaverit, Prometheum conjectum fuiſſe in vincula, & ita excruciatum: cujuſque rei facit argumentum, quia ad montem Caucaſum habitantes populi ſoli Jovi & Minervæ non ſacrificabant, ut illius ſupplicii autoribus, cum eximiè colerent Herculem, qui Prometheum è vinculis liberaſſet. Fabulam quandam attigit Nicander in Theriacis, quæ apud antiquos circumferebatur, quòd ingrati homines, ad quos ignem Prometheus detulerat, furtum Promethei Jovi indicarunt, pro quâ accuſatione præmium perpetuam juventutem à Jove impetrarunt. Hanc igitur quum ſuo aſello clitellario impoſuiſſent redeuntes, aſinuſque gravi ſiti in itinere laboraret, ad fontem quendam pervenit, ubi ſerpens, ne ad aquam accederet prohibuit, niſi prius peracto precio. Tum vero pactus eſt aſinus ſe, quodcunque luberet eſſe daturum, ne ſiti periret. Inde ſenectutem exuunt quotannis ſerpentes, ac fiunt juvenes. Verba Nicandri ſic ſe habent.

Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται,
Ὡς ὁπότ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβίστατος υἱὸς,
Νειμάμενος κασίεσσιν ἑκὰς περικυδέας ἀρχὰς
Ἰδμοσύνῃ, νεότητα γέρας πόρεν ἡμερίοισι
Κυδαίνων. δὴ γάρ ῥα πυρὸς ληΐστορ' ἔνιπτον
Ἄφρονες, οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδίης ἀπόναντο.
Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ
Δῶρα, πολύσκαρθμος δὲ κεκαυμένος αὐχένα δίψῃ
Ῥώετο, γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα
Οὐλοὸν, ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ
Σαίνων. αὐτὰρ ὁ βρῖθος, ὃ δή ῥ' ἀνεδέξατο νώτοις,
Ἤτεεν ἄφρονα δῶρον, ὁ δ' οὐκ ἀπανήνατο χρειώ.

Menander vero ſuaviſſimus poeta merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem, ſed quia multo gravius malum, fœminam ſc. invenerit:

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασ' ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Γένος ἀνιαρόν.——

Vide Hyginum & Lucianum in *Prometheo*. Fuit autem vir prudentiſſimus, qui aſtronomiam primus Aſſyriis indicavit, & rationem fulminum deprehendit; quamobrem ignem cœleſtem Jovi ſuffuratus, & in Caucaſo ad ſaxum religatus fingitur. Hunc inter Deos recenſet Catullus in Argon.

Poſt hunc conſequitur ſolerti corde Prometheus;
Extenuata gerens veteris veſtigia pœnæ;
Quam quondam, ſilici reſtrictus membra catenâ,
Perſolvit pendens in verticibus præruptis.

Unde συγγενῆ θεὸν eum vocat Æſchylus, & πυρφόρον θεὸν Sophocles in Oedip. Colon Prop. lib. 2. El. 1.

Idem Caucaſeâ ſolvet de rupe Promethei
Brachia, & è medio pectore pellet avem.

Mart. Epigr. 7. lib. Spectaculorum:

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.

Claudianus:

——Hic volucrem vivo ſub pectore paſcit
Infelix Scythicâ fixus convalle Prometheus.

Platonica philoſophia Prometheum Providentiam autumat, mundi gubernatricem, unde vita & ſpiritus mortalibus. Vide Plotinum ejus Inſtauratorem præcipuum. Eundem tradunt alii primum elementa Philoſophiæ, ejuſque literis conſignandæ reperiſſe, & inde hominis ei conditionem aſcribi. Suidas. Προμηθεὺς εὑρετὴς πρῶτος τῆς γραμματικῆς φιλοσοφίας, διὸ καὶ λέγουσιν ὅτι ἀνθρώπους ἔπλασε. Vide multis de ejus Opificus Æſchylum in Prometheo. Ineptum autem hunc humani generis Opificem ſeptimâ poſt Moſen generatione vixiſſe, auctor eſt Clemens Strom. 1. Barthius. Quem vide in illud Claud. de Conſ. 4. Hon.

——Cum conderet artus
Noſtros, æthereis miſcens terrena Prometheus, &c.

Inde *Prometheus*. Prop. lib. 1. eleg. 12.

———An quæ
Lecta Prometheis dividit herba jugis.

Ovid. lib. 2. Amor.

Quaque Prometheo ſaxa cruore madent.

Auſonius in Monoſyllabis:

Unde Prometheo de corpore ſanguineus ros
Aſpergit cautes, & dira aconita creat cos.

E Caucaſo enim legebantur à veneficis herbæ ad incantationes. Seneca in Medeâ:

Congerit in unum frugis infauſtæ mala,
Quæcunque generat invius ſaxis Eryx,
Quæ fert opertis hyeme perpetuâ jugis
Sparſus cruore Caucaſus Promethei.

Nomen habet *Prometheus* ἀπὸ τῆς προμηθείας, i. e. *à providentia*. Unde Heſiodo ἀγκυλομήτης, αἰολόμητις, ποικιλόβουλος, & πολυΐδρις dicitur. Μητιόεντα eum vocat Q. Calaber Πολυμήτης ab Oppiano vocatur, αἰπυμήτης & σοφιστὴς ab Æſchylo. *Callidum* eum vocat Horat. lib. 2 Carm.

——Nec callidum Promethea
Revexit auro captus.——

Unde

Unde Catullus, ut ſupra:

Solers corde Prometheus.

Ponitur aliquando pro figulo Juvenal. Sat. 4.

Debetur pauius magnus ſubitúſque Prometheus.

Callimachus apud Schol Ariſtoph. in Veſp

Ἔρρηγα δ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος.

Idem:

— Εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

Cæterùm in Hiſtoriâ veteri aliquantiſper verſatis (inquit Cæſius) haud adeo operoſum erit diſtinguere, quid poeticâ, & quid hiſtoricâ fide a poetis de Prometheo ſit dictum. *Non enim res ipſas geſtas finxerunt poetæ*, ut loquitur Lactantius, lib. 1. de Falsâ Relig cap. 2. *ſed rebus geſtis addiderunt quendam colorem.* Et hoc detracto, & quaſi decoloratâ fabula, nuda nobis apparebit hiſtoriæ veritas. Apud Herodotum legere eſt in eo libro, quem compoſuit de vinculis Promethei; quòd Scythia fluvio Aquilâ inundatâ, Prometheus Scytharum rex populis ſibi ſubjectis res victui neceſſarias non ſuppeditare potuerit, atque eâ de causâ à Scythis in vincula conjectus ſit. Quem tamen haud ita longè poſt Hercules in illas veniens regiones, à vinculis liberaverit, fluvio Aquilâ in Oceanum ducto. Agroetas quoque Rerum Scythicarum, lib 13. eadem ferè ſcripſit. Verum uterque non nudam, & ſicuti geſta erat, ſed adhuc fabulis & commentis quibuſdam contaminatam recitant hiſtoriam. Audiamus igitur Polycharmum in Rebus Lyciis, & Diodorum Siculum; qui ſcribunt, Nilum Ægypti flu. aliquando, Sirio exorto, adeo inundaviſſe, ut, aggeribus ruptis, Ægyptum aquâ obruerit; imprimis autem illam partem cui cum imperio præfuerit Prometheus: Et hunc fluvium, ſive potius alveum Nili, ob aquæ violentiam & celeritatem (unde etiam viſcera Promethei exediſſe fabulantur) poſtea *Aquilam* eſſe nuncupatum. Herculem autem obturatis, quibus irruperat, locis, eum intra ripas coercuiſſe, & ſic Prometheum liberaſſe. Videtur *Magog* eſſe Prometheus, inquit Vir doctiſſimus in Phaleg. 1. Quia ut Japheti fil. Magog, ita Prometheus Japeti. 2. Et Caucaſo Prometheus affixus fuiſſe fingitur, quia vel ipſe, vel gens Scytharum ab illo oriunda in Caucaſo ſedes fixit. 3. Et ignem è cœlo in terram detuliſſe, quia metallis omnigenis in Soanis, Colchide & Iberiâ effoſſis, artem metalla igne excoquendi aut invenit, aut à Tubalcaino inventam reſtituit. Id non latuit Æſchylum, poetam vetuſtiſſimum, qui Prometheum inducit ita loquentem,

Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

4. Et tota fabula de Promethei corde vel hepate, quod ab aquilâ corroſum contabeſcit, videtur niti nomine *Magog*; quod ab Ebræo מוג *mug*, vel מגג *magag*, cujus Hithpael התמגג *hithmagag*, quod de animâ & corde uſurpatum, *diſſolvi*, & *contabeſcere* ſignificat, atque *animo frangi* & *cruciari*.

Propertius, Elegiacorum poetarum omnium facilè princeps, ex Mevaniâ op. Umbriæ oriundus. Quidam ſcribunt ejus patrem Equeſtri dignitate ornatum, ac Triumvirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Peruſiâ captâ ex Octavii Cæſaris authoritate, ad aram Julii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat hunc Propertium magnâ ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenerâ ætate amiſiſſet; ubi propter ingenium ſtatim amatus eſt à Corn. Gallo, & Mæcenate. Elegiarum quatuor libros edidit Hoſtiam puellam affectu dilexit incredibili, quam ficto nomine Cynthiam appellavit. In ſuis operibus ſecutus eſt Callimachum, & Philetam Græcos; unde & ſe *Romanum* vocat *Callimachum*. De quo ſic Jul. Scaliger: *Propertius facilis, candidus, verè elegiacus, terſior tamen quam exiſtimatus eſt à criticis: nam & amat quædam quæ minimè ſunt vulgaria. Propertium*, inquit Lipſius, *qui non amat, eum profectò Muſæ non amant. Lepidiſſimum & nitidiſſimum poetam* eum vocat eruditiſſimus Turnebus, lib 8. Adverſ. cap. 2. Idem lib. 11. cap. 13. *Tanta verſuum Propertii jucunditas & amœnitas eſt, ut eos dictitantibus Gratiis à poetâ exceptos cenſeas. Tantum optarem ad aliam potius, quam amatoriam materiam beatam illam & candidam ingenii venam contuliſſet, ut à juventute tutius legi poſſet.* Ovid. Triſt. 2.

Invenies eadem blandi præcepta Properti.

Idem lib. 3. de Art Am.

Et teneri poſſis carmen legiſſe Properti.

Martialis, lib 8

Cynthia te vatem fecit laſcive Properti.

Idem alibi:

Cynthia, facundi carmen juvenile Properti.

Alius ab hoc eſt *Propertius*, ex quo Fulgentius Planciades libello ad Chalcidium Grammaticum citat: *Catillata geris vadimonia, publicum proſtibulum.*

Propœtides, filiæ Amathuntiæ, aſpernatæ Venerem trivia vulgavere corpora. ob ejuſdem Deæ iram; quia vero ad pudorem induruerant, noviſſimè in lapidem transfiguratæ ſunt, ut inquit Lactantius. Ovid Met. 10.

Sunt tamen obſcœnæ Venerem Propœtides auſæ
Eſſe negare Deam: pro quâ ſua numinis irâ
Corpora cum formâ primæ vulgaſſe feruntur.
Utque pudor ceſſit, ſanguiſque induruit oris,
In rigidum parvo ſilicem diſcrimine verſæ.

Proſa, Dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gellius 15. 16. Huic altera adverſaria erat *Poſtverſa* nominata, â perverſo partu.

Proſerpina. Jovis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Ovid. Met. 5.

——*Quo dum Proſerpina luco*
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque raptaque Diti.

Orpheus tamen in Argonauticis videtur ſignificaſſe Proſerpinam non in ſpecu ſed ſuper mare latam fuiſſe, cum ita ſcribat:

Ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρὺ τὸ καὶ μέγα ἄλσος.
Αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλούτων κυανότριχας ἵππους
Ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴσῃ
Ἅρπαξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.

Scriptum reliquit Sophoclis Enarrator, Proſerpinam raptam fuiſſe à Plutone, cum Narciſſum colligeret, his verbis; ὅτι περὶ ἢ τὸ Πλούτωνα αὐτὴν ἁρπάσαι, τούτῳ ἱστορηται· συλλέγουσαν φασὶν αὐτὴν τὸ νάρκισσον ἁρπασθῆναι. Hanc cum Ceres diu fruſtra toto terrarum orbe inveſtigaſſet, tandem à Cyane Nymphâ rem omnem edocta, petiit à Jove, ut communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod eâ duntaxat lege impetravit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, aliquot mali Punici grana illam guſtaſſe, omnis reditûs ſpes illi fuit intercluſa. Quod ægrè ferens Proſerpina Aſcalaphum commutavit in bubonem noctis avem, rerumque triſtium ſemper nuncium. Poſtea tamen Ceres à Jove dicitur impetraſſe, ut Proſerpinæ ſenis quotannis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret. Obtinuit deinde Proſerpina propter multas matris lachrymas & lamentationes, ut ejulatus, & capillorum lacerationes, & plagæ, quæ in funere familiarium & cariſſimorum fierent, in ejus honorem ederentur, tanquam quædam ſacrificia. Euripides in Oreſte:

Καὶ πότνια τῆς κόρης ἣ ἔλαχ' ἃ κατὰ χθονὸς
Νερτέρων Περσέφασσα κλῄζεται θεά.

Quæ cum mortuorum eſſet regina, dicti ſunt omnes ab Horatio in primo Carminum à Proſerpinâ excipi in his:

Miſta ſenum ac juvenum denſantur funera, nullum
Sæva caput Proſerpina fugit.

Idem alibi:

Quàm penè furvæ regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

In fabulis quoque narratur cujuſque capitis crines abſcindere Proſerpinam, ut orco damnetur. Virg Æn 4.

Nondum illi flavum Proſerpina vertice crinem
Abſtulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Ubi loquitur ex opinione veterum, qui exiſtimabant, eos qui morti eſſent proximi, à Proſerpinâ primum tonderi, & his quaſi primitiis Orco initiari, neque aliter poſſe obire diem ſuum. Inde apud Euripidem, aut Charon, aut Mors inducitur Alceſtidis comam ſecans, his verſibus:

Ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅδου δόμους,
Στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει.
Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,
Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσει τρίχα.

Quæ verba explicans Scholiaſtes ait: Ὡς ἔθους ὄντος τοῦ θανάτου τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν. Statius item lib. 2. Sylv de Glauciâ moriente ſic canit:

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Ad rem hanc alluſiſſe videtur Martialis, 3. 43.

Non omnes fallis. Scit te Proſerpina canum:
Perſonam capiti detrahet illa tuo.

Antiqui Proſerpinam ad poſtes ſuos exſcribere nomina avocandorum à vitâ cenſebant Papinius Theb. 8.

Nec dum illum aut truncâ luſtraverat obvia taxo
Eumenis, aut furvo Proſerpina poſte notarat.

Ei *ſterilis vacca* dicabatur Virg. Æn. 6.

——*Ipſe atri velleris agnam*
Æneas matri Eumenidum, magnæque ſorori
Enſe ferit, ſterilemque tibi Proſerpina vaccam.

Scribit

Scribit hoc Arnobius, lib 7. Prudentius contra Symmachum, lib. 1. poſt mentionem Proſerpinæ:

Piatur vaccæ ſterilis cervice reciſâ.

In ſacris mortuorum id uſitatum, teſte Homero Odyſ 11. apud quem Ulyſſes poſt mentionem νεκύων, ſubdit, στεῖραν βοῦν, *bovem ſterilem*. Silius autem Italicus, lib 13. rem exprimit caſtitatis nomine, quod alii ſterilitatis:

Ordine mactari pecudes jubet, acer opertis
Ante omnes taurus regi, tum proxima Divæ
Cæditur Æinææ caſtâ cervice juvenca.

Hanc vel apud inferos formoſorum amore captam eſſe innuit Papinius, Silv. 2. 6.

——Obliquoque notat Proſerpina vultu.

Ita enim (notante Barthio) ſolent amantes, dum mutui affectus ſunt incerti. Muſæus de Leandro:

Λοξὰ δ' ἐπιτρύζων δολεραῖς ἐλελίζεν ὀπωπαῖς
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένα κούρης.

Theocritus in Bucolico, ubi contemptum ſimulat Paſtoris mulier, quem amat tamen:

Καί μ' ἀπὸ τᾶς καλύβας πωτὶ τὸ ποτὶ συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυδίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα.

Sic Achilles, primum ab Amore tentatus apud Stat. Achilleidos, 1.

Mulcetur, lætuſque rubet, viſuſque ſuperbit
Obliquat.——

Apollonius lib 3. Argon.

——Ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν καλύπτρην ὄσσετο χαλκῖδα.

Mythologi majus, ete ex Natali Comite, lib 13. cap 16. Nomen *Proſerpinæ* quod attinet, videtur vox eſſe origine Latina, non Græca, ut cenſet Cicero à *ſerpendo* nimirum dicta. Serpunt enim per terram & ex terra, i. e. Cerere naſcuntur fruges, quibus ea ſignificatur. Quia vero eædem latent ad tempus, donec exiliant Solis calore eliciatæ, atque in auras eductæ, fingitur hæc Dea rapta ab Inferorum divitiarumque Deo Plutone. Inde Phurnutus explicans μυθολογίαν. Ἁρπάσαι δ', inquit, ὁ Ἅδης τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρος ἐμυθεύθη, διὰ τὸ γενόμενον ὑπὸ γῆν χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατ' γῆς ἀφανισμόν. Quinimo Terram ipſam quoque dictam *Proſerpinam*, quod ex eâ *proſerpunt* fruges, notat B. Auguſtinus ex Varrone. Græcè Περσεφόνη dicitur, quaſi φέρουσα τὸν ἄφενον, *divitias ferens*, authore Heſychio. Atqui vox iſta, ſecundum Etymologici Trilinguis auctorem, Hebræam habet originem; nempe à פרי *Peri*, *fructus*, & צפון *Saphun*, *tectus*, *opertus* vel צפון *Tsephun*, *abſconditus*. Hæc à Plutone (quo nomine vis & natura terræ intelligitur, à verbo פלט *Palat*, h. e. *eripuit*, unde *Raptor* dictus poetis) rapta ad inferos dicitur, ut ſupra vidimus. Quæ omnia mendaces Græcos, Idololatriæ faſcino dementatos ſuis mythologiis vulgo illuſiſſe, ſibique ipſis horrendum in modum impoſuiſſe demonſtrant. Nota Proſerpinam à veteribus *Dominam* dictam. Virgil Æn 6.

Hi Dominam Ditis thalamo deducere adorti.

Græcis Δέσποινα dicebatur, & culta etiam fuit ab eiſdem ſub hoc nomine, cujus meminit Pauſan. in Arcad. Καὶ τῇ Δεσποίνῃ θύουσιν ἱερεῖα οἱ Ἀρκάδες, πολλά τε καὶ ἄφθονα. Adi ipſum, ſæpius enim ibi hoc nomen inculcat. Seneca quoque & Martialis ita vocant hanc Deam. Prior in Medeâ:

Dominumque regni triſtis, & Dominam fide
Meliore raptam, voce non fauſta precor.

Poſterior, lib 12. Ep 52.

Non æterna fides, ſed amat Proſerpina raptas.
Iſte tibi Dominam conciliavit amor.

Cur autem conficta ſit hæc fabula Proſerpinæ per Plutonem raptæ diſcis ex Firmico, lib de myſteriis & moribus profan. Relig. cap. 7, ubi legas, plures procos habuiſſe Proſerpinam, & inter eos divitem quendam ruſticum, nominem Plutonem qui cum amoris impatiens, moram non ferret, inventam veſperi in Ennæ finibus prope Perguſam lacum amœniſſimum, vehiculo ſuperimpoſitam avexit. Raptorem cum armatorum turmis Ceres perſequitur, qui vitæ ſuæ timens, & prædæ retinendæ ſpem rejiciens, equos per medium lacum impulit, cujus profundis voraginibus uterque demerſus interiit. Poſtea ſolatio matris Ennenſes ab Inferorum Deo Plutone raptam finxerunt. Quæſivit interea toto fere terrarum orbe filiam Ceres, & Atticis frumentum ſecum è Siciliâ delatum diviſit, jaciendi ſeminis & frugis colligendæ diſciplinam tradidit: eo devincti beneficio, Cererem, itaque illius divinos honores decreverunt. Quæ cuncta ampliè Firmicus ſcriptor Chriſtianus, alius ab aſtrologo nugaciſſimo.

Proſper. Aquitanicus, Valentiniani temporibus fuit, quem Burdigalenſem vocat Jo Aventinus. Leonis Papæ primùm notarius, ac poſt Epiſcopus Rhegienſis fuit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat lib 2. cap. 17. Multa præclara ſcripſit pro gratiâ Chriſti contra Pelagianos, ſeſeque S. Auguſtini diſcipulum & defenſorem acerrimum demonſtravit, uti loquitur Bellarminus de Script. Eccleſ.

Proſumnus vel potius *Proſymnus*, de quo ſic Arnobius, lib. 5. *Cum inter homines, inquiunt, eſſet adhuc Nyſius, & Semeleius Liber, noſſe inferos expetivit, & ſub Tartari ſedibus quidnam rerum ageretur, inquirere: ſed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur; quod quâ iret ac pergeret, inſcitia itineris neſciebat. Proſumnus quidam exoritur, ignominioſus amator Dei, atque in nefarias libidines ſatis pronus; qui ſe januam Ditis, atque Acheruſios aditus pollicetur indicaturum, ſi ſibi gereret morem Deus, atque uxorias voluptates pateretur ex ſe carpi. Deus facilis juras poteſtatis ſuiorum ac voluntatis ſe ejus, ſed cum primum ab inferis compos voti atque expeditionis rediſſet. Viam comiter Proſumnus ediſſer[...]atque in limine ipſo proſtituit inferorum. Interea dum [...]er Stygem, Cerberum, Furias, atque alias res omnes curioſa inquiſitione colluſtrat, ex viventium numero index ille decedit, atque ex more ſepelitur humano emergit ab inferis Evius, & recognoſcit extinctum ducem. Qui ut fidem impleret pacti, & jurandi ſolveret religione ſe juris, locum pergit ad funeris, & ficorum ex arbore ramum validiſſimum præſecans, dolat, runcinat, levigat, & humani ſpeciem fabricatur in penis: figit ſuper aggerem, cumuli, & poſtica ex parte nudatus, accedit, ſubdit, inſidit. Laſciviam deinde furientis aſſumptâ, huc atque illuc clunes torquet, & meditatur ab ligno pati quod jamdudum in veritate promiſerat.* Fabulam hanc narrant Clemens Protreptico, Theodoretus de Martyribus Serm. 8. Gregor. Nazian[...] στηλιτευτικῷ β. Hyginus Poetico Aſtron pag. 186. [...]anus in Corinthiacis Πολύμνον vocat.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem adverſus Græciam proficiſcentem domo, muneribuſque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, factâ à rege poteſtate, ejus filium Protagoram tunc adoleſcentem ſuâ diſciplinâ erudierunt: nam injuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud benè ſentiant, dubitareque ſe dicunt deos eſſe: Illis quoque clam ſacrificabant, ne clarâ religionis profeſſione illis ſervire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ex hâc igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: ut autem placet nonnullis, tantum accuſatus ſponte exulavit. Cumque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret parvo ſe navigio credens, inſulas luſtravit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cum videret eum arte rhetoricâ intumeſcentem ejus ideam longo ſermone expreſſit. Philoſtratus. De eo ſecus A. Gellius, cap. 3. lib. 5.

Protagoras, de monſtroſis quorundam Indorum formis prodidiſſe quædam dicitur à Tzetze Chil. 7 Hiſt. 144.

Protagorides, Cyzicenus hiſtoricus. Athen lib. 3. & 4.

Protarchus, Trallianus hiſtoricus, laudatur Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 7.

Protervia, ſacrificii genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incendio dabatur. Auſonius.

Capripedes agitat quum læta Protervia Panas.

Albidius adoleſcens quum univerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes unas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio; ferunt Catonem hoc in eum cavillo uſum fuiſſe: *Hic proterviam facit*. Facere autem proterviam, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt uſque ad aſſem. Macrob. 2. 2.

Proteſilaus, fil. Iphicli, unus ex Græciæ principibus: cui, quamvis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Trojano periturum, ſi eò proficiſceretur; contemptis nihilominus vaticiniis, unà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cumque omnium primus è navi in terram exiliſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Ovid. in Met.

——Hectoreâ primus fataliter haſtâ
Proteſilae cadis.————

Vocatur & *Phylacides*, à *Phylace*, Theſſaliæ oppido. Uxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam, quæ cum ejus interitum reſciſſet, hoc unum doloris ſui ſolatium petiit, ut mortui umbram poſſet intueri, quod cum à Diis impetraſſet, in illius amplexibus expiravit. Extat illius epiſtola ad maritum ſuum inter Ovidianas. Sunt ex adverſo Ilienſium urbis juxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulcro arbores, quæ cum in tantum accrevere, ut Ilium aſpiciant, inareſcunt, rurſuſque adoleſcunt. Plin. 16 44. Vide Philoſtrati *Heroas*. Græcè πρῶτος λαῶν. Auſonius autem videtur derivare παρὰ τὸ πρῶτον ἐπιλάσαι τῆς γῆς hoc verſu:

Proteſilae tibi nomen ſic fata dederunt,
Victima quod Trojæ prima futurus eras.

Sed

Sed falſò. Hunc Hyginus Fab. 103. tres horas impetraſſe ſcribit, quibus cum Laodamiâ loqueretur. Unde Auſonius in Cupidine crucifixo:

Prærepias queritur per inania gaudia noctes
Laodamia duas, vivi functique mariti.

Propertius 1. 19.

Illic Phylacides jucundæ conjugis heros,
Non potuit cæcis immemor eſſe locis,
Sed, cupidus falſis attingere gaudia palmis
Theſſalus antiquam venerat umbra domum.

Hinc *Proteſilaeus.* Catullus:

Conjugis ut quondam flagrans advenit amore
Proteſilaeam Laodamia domum

Proteus, Deus marinus, Neptuni & Phœnices fil. teſte Tzetze hiſt. 44. Chil. 2. qui in Pharo Alexandriæ habitavit, Toronenque ex Ægypto in Phlegram Pallenes profectus uxorem duxit, ex quâ filios ſuſcepit Tmylum ac Telegonum, de quibus Euripides in Hecubâ. Hi poſtea peregrinos crudeliter interimebant cum adoleviſſent, quorum ſævitiam cum Proteus æquo animo ferre non poſſet, impetraſſe à patre Neptuno dicitur, ut in Ægyptum rurſus ferretur: cujus preces cum audiviſſet Neptunus, è quodam Pallenes hiatu ſpeluncam ſub mari fecit, in quâ illum in Ægyptum uſque ſecum perduxit. Deinde cum Hercules ob crudelitatem quâ in hoſpites utebantur Tmylum ac Telegonum obtruncaſſet, cognitâ filiorum cæde, neque lacrymas emiſit, quia nefarii eſſent homines, neque riſit, quòd eſſent filii, ut ſcripſit Theopompus, lib. 8. rerum Græcorum. Xanthius verò ſcribit in rebus Lydiæ Proteum Oceani & Tethyos à quibuſdam creditum fuiſſe filium. Euripides præterea Pſamathen uxorem illum duxiſſe tradit, è qua Theonoen, & Theolymenum marem ſuſcepit. Habuit etiam Cabiram, Rhetiam & Idotheam filias, quæ Menelaum de reditu in patriam ambigentem, cum diutius in Ægypto detineretur, docuit ut recentibus pellibus phocarum indutus, unà cum ſociis, tanquam phocis, ſe inter phocas dormire ſimularet, quo tempore ſub meridiem Proteus in ſiccum exiens inter phocas dormire conſuevit, atque illum dormientem comprehendere, tamdiuque retinere in varias formas ſe mutantem, quamdiu in priſtinam formam redierit. Dicunt enim modo in aquam, modo in ignem, modo in feras, in arbores, volucres, & ſerpentes ſe vertere ſolitum. Unde proverbium. *Proteo mutabilior*: cujus auctor Homerus fuiſſe putatur. Sic enim ille Odyſ. Δ.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς,
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.

Cujus ſententiam ſic expreſſit Virgilius, Georg. 4.

Fiet enim ſubitò ſus horridus, atraque tigris,
Squamoſuſque draco, & fulvâ cervice leæna;
Aut acrem flammæ ſonitum dabit, atque ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenues dilapſus abibit.

Similiter Horatius, lib. 2. Sat. 3.

Effugiet tamen hæc ſceleratus vincula Proteus,
Cum rapies in jus malis ridentem alienis,
Fiet aper, modo avis, modo ſaxum, & cum volet,
arbor.

Itemque Ovid. Met. lib. 8.

Nam modo te juvenem, modo te videre leonem:
Nunc violentus aper; nunc quem tetigiſſe timerent,
Anguis eras; modo te faciebant cornua taurum:
Sæpe lapis poteras, arbor quoque ſæpe videri.
Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum
Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.

Denique Silius Italicus, lib. 7.

Per varias luſit formas, & terruit atri
Serpentis ſquamis, horrendaque ſibila torſit,
Aut fremuit torvo mutatus membra leone.

Virgilius iterum ubi ſupra:

——Ille ſuæ contra non immemor artis
Omnia transformat ſeſe in miracula rerum,
Ignemque, horribilemq; feram, fluviumq; liquentem.

Nonnus, lib. 43.

Πρωτεὺς γὰρ μελέεσσι τύπον μίμηλον ὑφαίνων,
Πορδάλιος αἰολόνωτος ἑὴν δείξατο μορφὴν,
Καὶ φυτὸν αὐτοτέλεστον ἐπὶ χθονὸς ὄρθιον ἔστη,
Δενδρώσας ἑὰ γυῖα· τινασσομένων δὲ πετήλων
Ψιθυρὸν ἐψιθύρισμα Βορειάδι σύριζεν αὔρῃ,
Καὶ χαροποῖς φολίδεσσι κεκασμένα νῶτα χαράξας
Ἕρπε δράκων, μεσάτου δὲ πιεζομένοιο κάρηνον
Σπεῖραν ἀνωρθώσεν, ὑπ' ὀρχηστῆρι δὲ παλμῷ
Ἄκρα τιταινομένης ἐκολάζετο κυκλάδος οὐρῆς,
Καὶ κεφαλὴν ὤρθωσεν· ἀποσείων δὲ γένειον
Τὸν ἀκοντιστῆρα κεχηνότι σύριζε λαιμῷ,
Καὶ δέμας ἀλλοπρόσαλλον ἔχων σκιοειδέϊ μορφῇ
Φρίξε λέων, αὖτε κάπρος, ὕδωρ ῥέε ——

Menelaus apud Lucianum plures hujuſce transmutationis ſpecies concedit. Quomodo autem ignis aliquis in aquis degens, eſſe poſſit, haud æquè intelligit. Ἀλλὰ τὸ μὲν ὕδωρ γίνεσθαί σε, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα. καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. Εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Cæterum Proteus hic, Ægypti rex, patriâ Memphites fuit, qui Pheroni in regno ſucceſſit, regnavitque belli Trojani temporibus. Tradit enim Herodotus, lib. 2. Paridem cum rapta Helena patriam repeteret, vi tempeſtatis ad Canopicum Nili oſtium fuiſſe appulſum, captumque à Thoni regionis ejus præfecto, ad Proteum regem miſſum fuiſſe: qui cum ex ſervis Alexandri cognoviſſet, mulierem quam ille ſecum vehebat, hoſpitis illius uxorem eſſe, abſentique viro raptam fuiſſe, perfidiam hominis deteſtatus, illum infra triduum finibus ſuis excedere juſſit: Helenam vero cum omnibus opibus, quas ille direptâ Spartâ ſecum vehebat, Menelao integram ſervavit. Expugnato itaque Ilio, cum Menelaus revera cognoviſſet, uxorem eò nunquam advectam fuiſſe, ſed à Proteo retentam, Canopi gubernatoris ductu in Ægyptum navigavit: qui cum ibi diem ſuum obiiſſet, Canopico oſtio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, uxorem ſuam liberaliſſimè ab eo habitam cum opibus univerſis accepit. Hunc, rerum omnium principium eſſe Proteum ac Deorum antiquiſſimum putavit Orpheus in Hymnis:

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληῗδας ἔχοντα
Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
Ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τ' ἐόντα,
Ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὖτις.

Homerus:

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

Virgilius Georg. 4.

Eſt in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus; magnum qui piſcibus æquor,
Et juncto bipedum curru metitur equorum.
——Hunc & Nymphæ veneramur, & ipſe
Grandævus Nereus: novit namque omnia vates,
Quæ ſint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.
Quippe ita Neptuno viſum eſt, immania cujus
Armenta, & turpes paſcit ſub gurgite Phocas.

Inde *Neptuni paſtorem* cum vocat Papinius in Achilleide. Theocritus Idyl. 12.

Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἐνέμε.

Horatius, lib. 1. Od. 2.

Omne cùm Proteus pecus egit altos
Viſere montes.

Lucianus hiſtrionem fuiſſe Protea arbitratus eſt, de quo ita ſcribit in Dialogo de Saltatione: Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα, καὶ ὅλως ὅτι καὶ θελήσειε. Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ ſunt commenti, ab Ægyptiorum regum conſuetudine videntur emanaſſe. Illis enim (teſte Diodoro) mos erat, aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, inſignia principatûs, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia ſupra caput unguenta. Plato in Euthydemo fabulam exponit de fallaciis quibus ſophiſtæ in diſputando utuntur. Alii ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconſtantiam vulgi:

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?

Quidam ad veritatem ipſam accommodant, ut videre eſt apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quæſtionibus. Vide ſis quoque N. Comitem Mythol. lib. 8. cap 8.

Protogenes, ſig. aliquem *primi generis*, & à quo genus incipit. Et à poetis ſumitur pro eo qui ſe talem contingit. Juvenalis:

Non eſt Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis ——

Protogenes, pictor nobiliſſimus, patriâ Cauneus; Palmam habet tabularum ejus Jalyſus, qui eſt Romæ dicatus in templo Pacis: quem cum pingeret, traditur madidis lupinis vixiſſe, quoniam ſimul famem ſuſtinerent, & ſitim, ne ſenſus nimiâ dulcedine obſtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit ſubſidio injuriæ & vetuſtatis, ut decedente ſuperiore, inferior ſuccederet. Eſt in eâ canis mirè factus, ut quem pariter caſus & ars pinxerit. Non judicabat ſe exprimere in eo ſpumam anhelantis poſſe, cùm in reliquâ omni parte quod difficillimum

ſcillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec manu poterat, & videbatur nimia, ac longius a veritate diſcedere, ſpumaque illa pingi, non ex ore nata, animi anxii cruciatu, cum in picturâ verum eſſe, non veriſimile vellet. Abſterſerat ſæpius, mutaveratque penicillum, nullo modo approbans. Poſtremo iratus arti quod intelligeretur, ſpongiam eam impegit inviſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optaverat, fecitque in picturâ fortuna naturam. Hom. Odyſſ. 19. Item filia Erechthei Athenienſium regis.

Pyxænus, commentarios fecit de Rep. Lacedæmoniorum. Eorum 2. advocat Athen. lib. 6. Item περὶ τύχης Σπαρτιατῶν, cujus 1. citat Steph. in Φίλαι. Simpliciter idem mem. in Χαονία, & Schol. Apollon. lib. 1. Ubi ex eo refert Alconem fuiſſe Erechthei filium. Ad hæc Mich. Apoſtolius Cent. 11. Prov. 76.

Aurelius *Prudentius* Clemens, vir Conſularis. Hiſpanus genere, ex Cæſaraugustâ, Chriſtianæ religioni deditiſſimus. Adoleſcentiam & juventutem incontinenter actam ſibi fatetur ipſe & dolet. Septimum & quinquageſimum annum agens res Eccleſiaſticas vario carminum genere cœpit componere, doctè & eleganter, niſi quod interdum in vocibus peregrinis, & maximè Græcis, ſyllabarum quantitatem neglexit, quum tamen Græcas illum literas probè tenuiſſe teſtentur Librorum ipſius inſcriptiones Græcæ. Floruit Theodoſii Magni, & filiorum ipſius temporibus Hieronymo & Ambroſio Synchronus. Vide Gennadium.

Pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulavit, poſtquam victus a Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas. Livius.

Prytanes, Athenienſium magiſtratus apud quos, ejectis 30. Tyrannis decem a Thraſybulo Reip. præpoſiti mox iis quoque a Pauſania ſpretis, quinquaginta Prytanes inſtituti ſunt, de quibus Demoſth. Phil. 2. atque alibi. Pollux, lib. 8 & Harpocration his verbis: Πρυτάνεις πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα. Idem fuit magiſtratus nomen & Rhodiis ſuit, apud Liv. 42. Plut. in Politicis, Appian. ἐμφυλ. 4. Lipſ.

Prytaneum, placet hic adſcribere Etymologici magni verba, quæ ſunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοινὰ σιτία τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυροταμιεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τουτέστι τοῦ σίτου δημοσίου ταμιεῖον. Locus erat apud Athenienſes, in quo cuilibet ex populo bene de Rep. merito alimenta præberi ſolebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quaſi *frumenti horreum*. Eſt enim πρυτανεῦσαι nihil aliud, quam ταμιεῦσαι, & πρυτανεὺς ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipſo loco, ut ſibi in poſterum alimenta ſuppeditarentur, quoad viveret, dixit ſe meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον οἶκός τις Ἀθηναίοις οἰκεῖος δημόσιος, ἔνθα ἐσιτοῦντο δημόσια οἱ τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες· ἐπὶ γὰρ μεγάλοις χρησίμοις οὖσι, τὴν τοιαύτην ἀποδιδόντο χάριν. Nec mirum quod Scholiaſtes in Ariſtophanis Pace prodiderit: ὅτι χρησμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur ſcripſerit Plutarchus Sympoſ. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienſium liberaliſſimum virum præſtitiſſe domum ſuam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionyſius πρυτανεῖα vocat Curias, in quibus ſacra ſiebant ab iis qui maximam in urbe habent poteſtatem. Theocritus, Idyll. 21.

——Τὸ δὲ λύχνιον ἐν Πρυτανείῳ.
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγειν τῆδ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hâc mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ ſubjungit. *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat acceſum ſe planè, & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen quod ſollicitus ſit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ſit, quod quidem λύχνιον ſemper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lycinum, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat ſicut Romanor. in Veſta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura in hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit, nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obſcurior, accedant alii & lucernam accendant.

Pſammetichus, rex Ægypti, cujus ſævitiâ (teſtibus Herodoto ac Diodoro Siculo, ducenta millia hominum ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo, lib. 16. *Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugientes, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc eſt advenæ.* Hujus filias rapuerunt Cyclopes, inquit Ælianus, propter quod ipſum animal ſpectum credidit. *Pſammetichus* Ægyptiorum rex, inquit Herodotus Muſâ 2. cum regnum adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re verâ primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii Phrygas primos fuiſſe, ſe vero ſecundos. Pſammetichus enim cum haud aliter id deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, jubens neminem coram eis vocem edere, ne alicujus ſermonem perdiſcerent; ut qualis eſſet vox prima, quæ erumperet intelligeretur. Parvi itaque poſt biennium, paſſâ januâ (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Beccus* clamitarunt. Quo quidem verbo Phrygas conſtat *panem* appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt.

Pſaphon, vir quidam in Libyâ, qui divinitatis opinionem affectans, quamplurimas aves cepit vocales, humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba; μέγας θεὸς Ψάφων, atque ita edoctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aves ſonare docebant. Porro Libyes cum ignorarent commentum, credentes id divinitùs accidere, Pſaphoni rem divinam facere inſtituerunt, ipſumque in Deorum numerum retulerunt. Unde Proverbium, *Pſaphonis aves*.

Pſellus, ſub Conſtantino Ducâ (inquit Vir Clariſſ. Jo. Voſſius) qui Iſacio Comneno anno ſuffectus 1058. claruit πολυγραφώτατος ille Michael Pſellus. Præfectus fuit ſtudiis Michaelis Ducæ, Conſtantini Ducæ filii: qui an. 1071 ſucceſſit Romano Diogeni. Atque hæc ſatis liquent ex Zonaræ Annalibus. Hujus Pſelli illuſtre eſt elogium apud Annam Comnenam Alexiados, lib. 5. Cedreno dicitur τῶν φιλοσόφων ὕπατος. Meliorem Sophiſtam quam Chriſtianum eum vocat Barthius ad Stat. Theb. 9. pag. 946. Vide Leonis Allatii diſſertationem de *Pſellis*, & Voſſ. P. Gr. pag. 82.

Ptolemæus, Lagi, gregarii militis fil. maximæ authoritatis apud Alex. M. poſt cujus mortem Ægypto & Africâ, & magnâ Arabiæ parte potitus, regnavit an. 40. a quo deinceps Ægyptii reges *Ptolemæi* appellati ſunt. Alexandri M. ſub quo militavit, res geſtas perſcripſit, teſte Curtio, lib. 9. & Arriano in Præfat. Hiſt. de Exped. Alexandri. Hujus Hiſtoriam laudat Plin. Hiſt. Nat. lib. 12. & 13. Mem. & Plut. in V. Alexandri. Hic duo filios habuit, *Philadelphum* & *Ceraunum*. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cum paulò antè, regni abdicatâ adminiſtratione, Regem filium conſtituiſſet *Philadelphum*. Trogus, lib. 15. Qui Philadelphus vir doctiſſimus fuit, Stratonis diſcipulus, & Bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ uſque ad primum Alexandrinum & Romanorum bellum duravit. Regnavit an. 38 obiitque relicto Ptolemæo *Evergete*. Hic 26. annis regno potitus moriens ſucceſſorem habuit Ptol. *Philopatorem*; qui 17. an. regnavit. De hoc quædam habet Grotius ad illud Maccab. 3 ὁ μόνος τῶν ἀναφεδημάτων ἀσελγείαις διηρκέσθη, &c. Periit in libidinibus innumeris. Polybius de eo ἐκλελυμένος ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ τρυφῆς. Idem in fragm. a doctiſſimo Valeſio editis ex lib. 13 κατὰ τὸ συντετελῶνται τὸν περὶ κοίλην Συρίαν πόλεμον, ἀποστὰς ἁπάντων τῶν καλῶν ἐτράπετο πρὸς βίον ἄσωτον. Vide & quæ ſequuntur ex lib. 13. Juſtin vero lib. 30. Contentus recuperatione urbium quas amiſerat, factâ pace, avide materiam quietis arripuit, revolutuſque in luxuriam, occiſâ Eurydice uxore, eademque ſorore ſuâ, Agathocleæ meretricis illecebris capitur. Atque ita omnem magnitudinem nominis ac Majeſtatis oblitus, noctes in ſtupris, dies in conviviis conſumit. Adduntur inſtrumenta luxuriæ, tympana & crepundia: nec jam ſpectator Rex, ſed magiſter nequitiæ, nervorum oblectamenta modulatus, &c. Strab. lib. 17. de Regibus Ægypti Ἅπαντες μὲν οὖν οἱ μετὰ τὸν τρίτον Πτολεμαῖον ὑπὸ τρυφῆς διεφθαρμένοι, χεῖρον δ' ὁ τέταρτος. Poſt eum Ptol. *Epiphanes* regni gubernacula ſuſcepit, eaque tenuit an. 23. Poſt hunc Ptol. *Philometor*, quum 35. annis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum *Evergetem* alterum, moriens regem conſtituit. *Evergetes* autem qui & *Phyſcon* dictus eſt, regn. an. 29. cui Ptol. cognomento *Lathyrus* ſucceſſit: Lathyro autem *Auletes*, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptol. cognomento *Dionyſius*, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem interimendum curavit. Strabo, lib. 17. Ptolemæorum ſtemma habes apud Paulum Manutium Quæſitis per Epiſt. lib. 1. Epiſt. 10. Hinc *Ptolemæum*. Propertius:

Et Ptolemææ litora capta Phari.

Ptolemæus, Ageſarchi F. Megalopolitanus hiſtoriam ſcripſit Ptol. Philopatoris 4. Regis Ægypti. Hujus hiſt. lib. 2. citat Athen. lib. 6. tertium vero lib. 10. Mem. quoque Clem. in Προτρεπτ. & ex eo Arnobius, lib. 6. Joſ. Simlerus ſuſpicatur ſcripſiſſe etiam de regiis in Alexandriâ palatiis ac de animalibus quæ in eo nutriuntur. Sed is eſt Ptol. Evergetes ſecundus, teſte Athen. lib. 14. Voſſius; quem etiam vide; H. Gr. lib. 4. cap. 21.

Ptolemæus Mendeſius, hiſtoricus, cujus locum quendam in commentariis ſuis exſcripſit Apio Alexandrinus, ut Clem. refert lib. 1. Στρωμ. & ex eo Euſeb. Præp 10. 12. Ubi etiam dicitur Ptolemæum hunc non Regem fuiſſe ſed ſacerdotem. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 5.

Ptolemæus Alexandrinus, cognomento Chennus, floruit ſub Trajano & Adriano Impp. Reliquit opus περὶ παραδόξου ἱστορίας, item *Sphinga*, quæ fabula eſt hiſtorica; adhæc Ἀνθόμηρον, poema viginti quatuor librorum, cui inde nomen, quod Homericæ Iliadis vel Odyſſeæ, libros adæquaret. Alia quoque edidiſſe ait Suidas. Cum autem hunc Ptolemæum Suidas fuiſſe Hephæſtionis filium dicat; non dubium quin idem ſit, ac ille, quem deſignat Photius in Bibl. Cod. 190. cujus beneficio ex 7. Ptolemaicæ hiſtoriæ Excerpta habemus, ſane nec inutilia, nec injucunda.

Ptolemæus Rex Cypri, a Romanis regno ſuo barbare & injuſtiſſimè pulſus. De quo Vell. Pat. lib. altero. *Idem Pub. Clodius in Senatu ſub honorificentiſſimi miniſterii titulo M. Catonem à Rep. relegavit; quippe legem tulit ut is Quæſtor cum jure prætorio, adjecto etiam Quæſtore, mitteretur in inſulam Cyprum ad ſpoliandum regno Ptolemæum, omnibus morum vitiis eam contumeliam meritum*, &c. Mirum profectò Schema, quaſi morum vitia Ptolemæum regno exuere & Romanis ſpoliandum tradere debuerint. Aliter autem & verius Am. Marcel. 14. 27. ubi de Cypro: *Nec piget dicere avidè magis hanc inſulam pop. Romanum invaſiſſe, quàm juſtè. Ptolemæo enim Rege fœderato nobis & ſocio, ob ærarii noſtri anguſtias juſſo ſine ullâ culpâ proſcribi, ideoque hauſto veneno voluntaria morte deleto, & tributaria facta eſt & velut hoſtiles ejus exuviæ claſſi impoſitæ, in urbem advectæ ſunt per Catonem.* Florus quoque non obſcure indignitatem rei innuit cum 3. 9 inquit; *Divitiarum tantum era fama nec falsò, ut victor Gentium populus & donare regna conſuetus Pub. Clodio Tribuno duce ſocii, viviqne regis confiſcatione mandaverit.* Videnda quæ ad loca prædicta notarunt Hen. Valeſius & Freinſhemius.

Ptolemæus, aſtrologus, natione Ægyptius, Alexandriæ profeſſus eſt, liberalium artium, ac Græcarum literarum ſtudiis clarus temporibus Antonini. Primus apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inventaque ab Hipparcho inſtrumenta clarius demonſtravit. De Muſicâ, & rebus aliis, tum de Geographiâ abſolutiſſimè ſcripſit. Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui ſuis divitiis Romanorum locupletavit ærarium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 17. *Ptolemæos* quoque ſex alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & unum verſificatorem: quorum opera ad nos minime pervenerunt. Joſephus item alium ponit Aboli filium, Simonis ducis Judæorum generum, quem ſocer Jericho tempore belli Macchabaici præfecerat. At ille incenſus regni cupiditate, invitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Publica, D. Joannis Chryſoſtomi mater, pulſata juſſu Juliani Apoſtatæ à ſatellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros pſallentem haberet. Theod. lib. 6. cap. 36. Hiſt. trip.

Publicola, cognomen Publii Valerii qui primus cum Bruto poſt expulſos Reges Conſul declaratus eſt, quod coleretur à *populo*, ſeu quòd ipſe *populum coleret*. Silius, lib. 2.

Hunc comes æquato ſociavit munere curas
Publicola, ingentis Voleſi Spartana propago,
Is cultum referens inſigni nomine plebem.

Dionyſ. Ant. lib. 5. Καὶ τίθεται αὐτῷ ἐπώνυμον Ποπλικόλας· τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον δύναται δημοκηδής.

P. Decius Mus, conſ bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo reſponſum eſſet eam partem ſuperiorem futuram, cujus dux ſe ultro diis manibus devoviſſet, ita cum collega pactus eſt, ut cujus ex duobus cornu prius pedem retuliſſet, is ſe devoveret; cumque prior ea pars, in qua conſtiterat, hoſti cederet, ipſe ſolenni ſe certamine devovit pro ſalute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hoſtes ſe immiſit, ſuâque morte ſuis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, ſuperioris filius; patris exemplum imitatus, quarto conſulatu ſe pro exercitu devovit, ann. urbis 468.

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Julii Cæſaris familiares ambo, ſed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentiâ, ſimul & arrogantiâ, Cæſar magnoperè offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione ſervus: puer enim & forma & ingenio à Domino manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæſaris, ubi mimos ſuos legit, magno ipſius populi applauſu. Authores Gellius & Macrobius. *Publius* prænomen ejus qui populo gratus fuit.

Pudicitia, Dea Romanis culta. Feſtus. Juvenal. Sat. 6.

Credo Pudicitiam Saturno rege moratam
In terris, viſamque diu, cum frigida parvas
Præberet ſpelunca domos,
Paulatim deinde ad ſuperos Aſtræa receſſit
Hac comite.——

Claudianus de Conſ. Olyb & Prob.

——Credes ex æthere lapſam
Stare Pudicitiam.——

Pulcheria, beata & pia Imperatrix, obdormivit in Chriſto, anno Domini 459. omnia ſua pauperibus reliquit bona. Multa autem conſtruxit oratoria, domoſque pauperibus, necnon ſepulchra peregrinis ædificavit, intra quæ ſancti Laurentii martyris templum conſtruxit, Niceph. hiſt. Eccleſ. Venit à Latino *pulcher*, quod à Græco πολύχροος, teſte Jul. Scaligero de cauſis L. L. lib. 1. cap. 22. Inde forſan Anglicanum noſtrum *Handſome*.

Puppius poeta tragœdus, teſte Acrone Horatii Scholiaſte, affectus ſpectantium admovit ut eos flere compelleret. Unde Horatius:

——Lacrymoſa poemata Puppi.

Pyanepſia, ſacra apud Athenienſes. Authores in nomine variant. Harpocration à Lycurgo Πυανοψίας, ab aliis Πανοψίας a pellari tradit. Πυανοψίας, inquit, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου, καὶ ἡμεῖς Πυανοψίας ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανόψια, ὅτι πάντες ὁρῶσι καρποὺς τῇ ὄψει. Ἀπολλώνιος, καὶ σχεδὸν οἱ περὶ τῆς Ἀθηνῶν ἑορτῆς γεγραφότες. At Πυανέψια, ἀπὸ τῆς πυάνων καὶ ἕψειν *à coquendis fabis*. Heſychius. Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· ἄγεται δὲ παρ' αὐτοῖς κυάμων ἐμπιμπλαμένων. Καὶ ἄγεται Πυανεψιῶνος ἑβδόμη, ἐπειδὴ ἕψουσιν ἔτνος, ὅπως δὲ καλεῖται ὁ μήν. Καὶ ἡ ἑορτὴ διὰ τὸ ἀθάρην ἕψειν, ἃ καλοῦσι πύανα. Sic lego; & ſenſus eſt. *Pyanepſia, feſtum Athenis; dictum à coquendis quatenus fabis implerentur: & agitur ſeptima die menſis Pyanepſionis; quoniam coquunt pulmentum; ſic vocatur & menſis, & feſtum, quod in eo pultem coquerent, quæ vocarentur Pyana*. Euſt. ad Iliad. B Πυανεψιὼν δὲ, ὅτι μῆνας ὄνομα παρ' Ἀθηναίοις κυάμων ἕψησιν παρωνυμούμενος. Origo eſt à Theſeo, qui è Creta reverſus, annonæ reliquias in olla miſcuit, & coctas ſimul ſociis exhibuit. Plutarchus. Θύουσι δὲ τὴν θυσίαν, τῷ Ἀπόλλωνι τὴν εὐχὴν ἀποδιδόντα τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς ἱσταμένου. Ταύτῃ γὰρ ἀνέβησαν εἰς ἄστυ σωθέντες. Ἡ μὲν οὖν ἕψησις ὀσπρίων λέγεται γίνεσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταὐτὸ συμμίξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντας συνεστιαθῆναι, καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις. Votum Theſei memorat Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equites. Τινὲς δὲ Θησέα φασὶ πρὸ ὅν χαιρέν Κρήτην ἔπλει σχόντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι, κατασέψειν κλάδους ἐλαίας, ὅταν σωθῇ, τῆς Μινωταύρου ἀποκτείνας, καὶ θυσιάζειν· καὶ τὴν ἱκετείαν ταύτην κατασκευάσαντα ἑψῆσαι χύτραν ἀθάρης, καὶ ἔτνος. καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. Διὸ καὶ Πυανέψια φασὶ λέγεσθαι, οἱ δὲ Κυαμέψια, τὸ γὰρ ὄσπριον τοὺς κυάμους, πυάνους ἐκάλουν. Quæ totidem verbis à Suidâ proferuntur; brevius autem ab Euſt. in Iliad. χ. Caſtellanus.

Pygmalion, Beli Tyriorum regis fil. frater Didûs, qui cum ardentiſſimâ auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis ſui, & ſororis ſuæ viri opes animum adjecit; illumque ſpe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cujus cædis cùm in ſomnis à mariti umbrâ certior facta eſſet Dido, clam ſublatis theſauris, fugæque comitibus aſſumptis, naves conſcendit, & in Africam appulſa, primum Byrſam, deinde Carthaginem condidit. Virg. Æn. 1.

——Sed regna Tyri germanus habebat
Pygmalion, ſcelere ante alios immanior omnes,
Quos inter medius venit furor; ille Sichæum
Impius ante aras, atque auri cæcus amore
Clam ferro incautum ſuperat.

Idem ibidem:

——Portantur avari
Pygmalionis opes pelago.

Hinc *Pygmalioneus*. Silius, lib. 1.

Pygmalioneis quondam per cærula terris
Pollutum fugiens fraterno crimine regnum
Fatali Dido Libydas appellitur oræ.

Vide Appianum in Punicis. *Pygmalion* (inquit Bochartus) eſt פום עליון *Pugmaelion*, id eſt, *quies ab altiſſimo*, Deo ſcilicet uno verbo Παταικος· פום Ebræis eſt פתח. & *Elion* Deus Deus Phœnicum, ut ex Sanchoniathone patet.

Pygmalion, Cilicis fil. qui ex eburnea ſtatuâ Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum ſuſcepit, Paphi Cypri urbis conditorem. Ovid. Met 3. Videtur eſſe idem cum priori. Vide Boch. Geogr. pag. 370.

Pylades, Strophii Phocenſis fil. indiſſolubili amicitiæ vinculo cum Oreſte conjunctus. Nam cum Clytæmneſtra ab Ægiſtho

Ægiſtho adultero adjuta Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo unà cum Pylade educavit. Poſteaque cum Oreſtes, gratiâ vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eamque ob rem in furorem verſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantaque ſeſe mutui amoris vehementiâ ſunt proſecuti, ut alter pro altero mori non recuſaret. Ovid Pont. 2. El 3.

Adfuit inſano juvenis Phoceus Oreſti.

Idem ibidem Eleg 6.

Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati.

Pulchre omnino Manil. lib 2.

Unus erat Pylades, unus qui mallet Oreſtes
Ipſe mori, lis una fuit per ſecula mortis,
Alter quod raperet fatum, non cederet alter.
Et duo quæ potuere ſequi vix noxia pœnis.
Optavitque reum ſponſor non poſſe reverti
Sponſoremque reus timuit, ne ſolveret ipſum.

Martialis:

Ut præſtem Pyladen, aliquis mihi præſtet Oreſtem.

Vide Barth. ad Stat. pag. 163.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thisben mutuo amore proſecutus eſt: verùm cum adeo à parentibus uterque obſervaretur, ut nullo modo ſe complecti poſſent, egredi urbem ad conſtitutum locum decreverunt. Quò quidem cum prior perveniſſet Thisbe, à leænâ illic tranſeunte perterrefacta in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adveniens, cum velum quod fugienti Thisbe è capite ciderat, cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit. Thisbe autem ex antro egreſſa, cum Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Utrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, ejuſque fructus, cum antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ovid Met. 4.

Pyrgion, hiſtoricus, celebratur libris de inſtitutis Cretenſium. Athen. lib. 4.

Pyrodes, Cilicis fil qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur. Plin. 7. 56.

Pyrois, entos, unus ex equis Solis. Ovid. Met. lib. 2.

Interea volucres, Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi quartuſque Phlegon.

Val. Flaccus, lib. 5.

Et formidantem patrios Pyroenta dolores.

Item Martis ſidus ab igneo colore dictum. Columella lib. 10.

——— Nec Sirius ardor
Sic micat, aut rutilus Pyrois———

Pyron, hiſtoricus, Annales conſcripſit, teſte Michaele Glyca, qui errorem ejus refellit, quòd putarit Adamum poſt 40. dies ingreſſum eſſe Paradiſum.

Pyrrha, Deucalionis uxor, quæ poſt diluvium unà cum marito, jactis poſt terga lapidibus, humanum genus reparaſſe fertur. Juvenalis Sat 1.

Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Horat. lib. 1. Od. 2.

Terruit gentes, grave ne rediret
Seculum Pyrrhæ nova monſtra queſtæ.

Pyrrhander, ſycophanta inſigniter verſutus, notæque malitiæ. Ariſtophanes in Equitibus.

Καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.
Ac per Jovem fuit quidem Pyrrhandrica iſta techna.

Pyrrhias, Ithacenſis negotiator, qui ſenem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem unà cum ſene cados fictiles pice plenos, quos ſenex ille ſecum advehebat, idque authore ſene. Deinde profectis piratis, quo Pyrrhiæ gratiam referret ſenex, quod non ob lucri cupiditatem, ſed ob benevolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicavit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Quâ repertâ, cum Pyrrhias derepente dives factus eſſet, magnificè collaudavit ſenis erga ſe gratitudinem, & eidem bovem immolavit officii præmium: Unde Proverbium: *Nemo benemerito bovem immolavit præter Pyrrhiam.*

Pyrrhica, propriè pugnæ equeſtris umbra & ſimulacrum, quæ & *Troja* dicitur, πρύλις & ἐνοπλία Dioni, ut & Servius cum Donato ex Suetonii libro de luſibus puerorum ſcribit. *Decurſus* Agellio, Græcis etiam ὁπλασία, & ἀνθοπλασία. Nomen habet à *Pyrrho* Cydoniæo, qui primus Cretenſes ſub armis ſaltare ad Pyrrhii pedis ſonum inſtituit. Nicolaus apud Stobæum: Οἱ δὲ Κρῆτες παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ, καὶ τὴν ὁπλιτῶν πυῤῥίχην ἀσκοῦντες, ἥντινα πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης κρῆς τὸ γένος. Alii dictam volunt à *Pyrrho* Achillis filio, quem primum in tumulo patris ſui armatum honoris gratiâ ſaltaſſe dicunt. Ariſtoteles tamen dicit Achillem hujus luſûs inventorem fuiſſe. Euſtathius vocat ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ Κρητικήν. Fungerus. Vetus Commentator Sophoclis ad Ajacem. Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲν Κνωσιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ δὲ Πυῤῥίχη. Eadem autem Saltatio Pyrrhica fuit cum armatâ illâ Cureticâ. Theon Arati interpres de Corybantibus: Ὁ δὲ μῦθος βούλεται πάντας ἀνατετραφέναι ἐν Κρήτῃ ὅτι τὴν Πυῤῥίχην ἢ τὸν ἐνόπλιον ὄρχησιν, γίνεσθαι λέγεται ἣν ὀρχούμενοι οἱ Κορύβαντες (qui idem cum Curetibus) ὑπὸ ὅλον ἐς αὐτὸν τὸν Δία ἔκρυψαν, λανθάνοντες τὸν Κρόνον. Πρύλις hæcce Curetica ſaltatio Callimacho dicitur, Hymno in Jovem, quem ἐνόπλιον quoque Scholiaſtes exponit. Pindari Enarrator: Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλέα φησὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ Πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι.

Pyrrho, philoſophus, patriâ Eleus, primo pictor, vixit temporibus iiſdem quibus Theophraſtus & Epicurus. Nam audivit Dryſonem Stilponis filium, atque Anaxarchum Abderitem: quem etiam in Indiam comitatus eſt. Præſens quoq; erat cum Indus Anaxarcho exprobraret, quòd regum aulas ſectaretur, neminem autem doceret virtutem. Hoc Indus eo objecit, quia Anaxarchus eſſet è comitibus Alexandri Magni. Ab hoc *Pyrrhonii* philoſophi dicti ſunt, qui & Σκεπτικοί, quia ſemper σκέπτονται, h. e. *rem conſiderant*, nec unquam decernunt. Item Ἀπορητικοί, quia ſemper ἀπορεῖν, h. e. *dubitant*; Item Ζητητικοί, quia ſemper ζητοῦν, *quærunt*, nec reperiunt. Denique Ἐφεκτικοί, quia longæ inquiſitionis non alius eventus, quam ἐποχὴ, h. e. *judicii ſuſpenſio*, ſive *aſſenſionis retentio*. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum, cap. 20

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamiâ Lycomedis filiâ, ita dictus à fulvo colore capillorum, teſte Servio. Hic *Neoptolemus* quoque vocabatur, quòd admodum adoleſcens ad belli Trojani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis ſine Æacidarum aliquo Trojam capi non poſſe. In Ilii autem expugnatione primùm Politen, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit. Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit. Andromachen vero quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu juſtæ uxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenæ filiam ducturus, Heleno Priami filio uxorem tradidit. Erat autem Hermione multo ante à Tyndaro avo Oreſti deſponſata, cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Oreſtes uxorem ſibi eripi ex inſidiis Pyrrhum obtruncavit. Virgil. Æn. lib. 3.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre ſubductus, ad Illyricos defertur, traditusque Heroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quinque natus annos 11. eſſet revocatus à ſuis, tantâ virtute crevit, ut cum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille autem ambiguè reſpondit:

Aio te, Æacida, Romanos vincere poſſe.

Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, adverſus quos vario eventu pugnavit. Periit ictu tegulæ percuſſus, cum Argos cepiſſet. Vitam ejus habes apud Plutarchum. Ovid. Carm. 3. Od. 6.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor ſanguine Punico:
Pyrrhumque, & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.

Juvenalis, Sat 14.

———Pyrrhum immanem, gladioſque Moloſſos.

Pyrrhus, Dædali fil. in Græciâ omnium primus picturam invenit, ut Ariſtoteli placet.

Pythænetus libros compoſuit de Æginâ, quorum è primo teſtimonium petit Apollonii Schol in lib. 4. è tertio idem facit Athen. lib. 13.

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri; poſt cujus mortem Hermodamanti jam ſeni Creophili nepoti ſe in diſciplinam dedit. Sub quo quum ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, moreſque cognoſceret. Iſocrates in Buſiride: Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἀφικόμενος εἰς Αἴγυπτον, καὶ μαθητὴς ἐκείνων γενόμενος, τήν τε ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε, καὶ περὶ τὰς θυσίας τε, καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασεν. Clemens etiam in 1. Strom edocet nos præceptoris nomen. Ἱστορεῖται δὲ Πυθαγόρας μὲν Σώγχωδι τῷ Αἰγυπτίῳ ἀρχιπροφήτῃ μαθητεῦσαι. Deinde Aſtrologiæ, Chaldaicæque diſciplinæ cupidus Babylonem ſeſe contulit: ubi ſyderum curſus, eorumque in genituris hominum effectus, eſt edoctus. Hiſtoriam ſcripſit belli inter Cyrum & Samios geſti, ſi Cedreno credimus. Sed omnino fallitur Mo

nachus

nachus ille Græculus, ſiquidem, ut Lucian. ait; ὁ θαυμάσιος Πυθαγόρας μαθὼν αὐτὸς ἡμῶν ἴδιον καταλιπεῖν τι αὐτοῦ ἠξίωσεν. Unde Joſ. lib. 2. 'Αρχαῖος· Πυθαγόρου μὲν οὐδὲν ὁμολογεῖται σύγγραμμα. Itaque cum B. Hieronymus ſe Pythagoræ autoritate tueretur, Ruffinus eum refellens negabat quicquam hujus Philoſophi extare. Quod autem ad ἔπη χρυσᾶ, etſi Proclus quoque lib 3. in Timæum eorum πατέρα Pythagoram vocet, ea tamen non Pythagoræ erant, ſed Pythagorici alicujus, nempe Philolai vel Lyſidis. Vide Voſſ. H. Gr. p. 435. & 436. Contra v. Laertius eos qui dicunt à Pythagorâ nihil conſcriptum eſſe διαπαίζειν, h. e. *jocari* ait; atque ipſe initia quædam profert librorum Pythagoræ. Quin & Plinius quædam ex libro Pythagoræ adducit, N. H. l. 14 c. 17, Proclus item Pythagoræ citavit orationem ad Abarim lib. 3. in Tim. Platonis, Hoc igitur in medio fortaſſe relinquendum eſt. De Aureorum itaque Carminum Auctore ſummatim & probabiliter dici poteſt; Sententias quidem ipſas & decreta eſſe Pythagoræ, verſibus autem ea conſcripta & in lucem edita fuiſſe à Pythagoræis. Quæ ſententia eſt è D. Hieronymi Ep. adverſus Ruffinum. *Cujus enim ſunt illa* (inquit) χρυσᾶ παραγγέλματα, *nonne Pythagoræ? in quibus omnia ejus breviter dogmata continentur; & quæ latiſſimo opere Philoſophus commentatus eſt Iamblichus, imitatus ex parte Moderatum virum eloquentiſſimum, & Archippum & Lyſidem Pythagoræ auditores; Quorum Archippus ac Lyſides in Græciâ, id eſt, Thebis Scholas habuere, qui memoriter tenentes præcepta doctoris ingenio pro libris utebantur.* Quæ ſententia confirmatur illo carminis hujus verſu:

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρα, &c.

Jurat enim ille quicunque eſt carminis hujuſce auctor Pythagoram; quod in Pythagoræ ipſius perſonam cadere non poſſe, nempe, ut ſe ipſe juret, facile quivis intelligit. • Hinc ergo factum eſt, ut apud auctores interdum carmen hoc tanquam ipſius Pythagoræ citetur; aliàs v. quaſi diſcipulorum Pythagoræ. Nam Proclus quidem in Timæum lib 3. Pythagoram τῶν χρυσῶν ἐπῶν πατέρα vocavit, h. e. *Aureorum verſuum parentem.* Parentis nomine, ut opinor, intelligens non ſcriptorem hujus carminis, ſed ſententiarum authorem. Quo ſenſu etiam vir doctiſſimus Clem. Alexandrinus quendam hujus carminis verſum proferens, præceptum id eſſe inquit Pythagoræ: Καί μοι δοκεῖ σεμνὸς τοῦτο ὁ Σάμιος παραγγέλλει Πυθαγόρας· Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας. Contra v. Chryſippus apud Agellium, l. 9. c. 1. & Plut. in Conſol. ad Apollon. Pythagoreis tribuunt carmen hoc, non Pythagoræ. Galenus etiam lib. de cogn. & curat. morb. animi ſe dubitare oſtendit; ταύτας, inquiens, δὴ τὰς παραινέσεις ὡς Πυθαγόρου πεπιστευμένας. Et Suidas voce Πυθαγόρας fatetur ſibi Carminis hujus auctorem eſſe incognitum: τινὲς δὲ, inquit, ἀνατιθέασιν αὐτῷ καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη. Quæ dubitatio Suidæ nata eſſe videtur ex illis Laertii verbis: τὰ δὲ φερόμενα ὡς Πυθαγόρου Λύσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου Πυθαγορικοῦ. Ergo Laertius Lyſidem autorem hujus Carminis agnoſcere videtur, alii vero Philolaum ſuſpicati ſunt. Quanto autem carmen hoc in pretio fuerit olim, ex eo intelligere licet quod Galenus tanquam remedium ad morbos animi convenientiſſimum, ſe conſueviſſe ait ſemel atque iterum carmen hoc perlegere quotidie primum, deinde vero etiam recitare, loco citato: Ἐγὼ δ᾽ οὖν, inquit, καὶ ταύτας δὴ τὰς παραινέσεις ὡς Πυθαγόρου πεπιστευμένας εἴθισμαι δὶς τῆς ἡμέρας ἀναγινώσκειν μὲν τὸ πρῶτον, λέγειν δ᾽ ἀπὸ στόματος ὕστερον. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant; ex quibus clariſſimi fuerant Archytas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus τῆς μετεμψυχώσεως, h. e. *tranſmigrationis animarum in alia corpora,* aſtructor fuit, idque ut facilius perſuaderet: primum ſe Æthalidem Mercurii filium fuiſſe affirmabat. Cumque à patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, exceptâ immortalitate, ſe ab illo petiiſſe, ut & vivens & vitâ functus, omnium quæ contigerat, memoriam haberet. Poſt Æthalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, ac deinde Hermotimum, poſtea Delium quendam piſcatorem, nomine Pyrrhum, mortuoque Pyrrho ſe factum eſſe Pythagoram. Hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis, teſte Herodoto, quos feſtivè irridet Lucianus in dialogô Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges conſcripſit, populoſque luxuriâ diffluentes authoritate ac doctrinâ ad frugalem cultum revocavit, adeo ut & mulieres integritate ejus, vitæque ſeveritate adductæ, auratas veſtes, ornamentaque laſciviora, in templo Junonis conſecrarent. Poſtremò cum multos annos Crotone egiſſet, Metapontum commigravit, ubi & ſupremum diem obiit, quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum vivum fecerint Metapontini, poſt obitum ejus declararunt, ædes ejus pro templo ei conſecrantes, diviniſque honoribus mortuum proſequentes. Ovidius Met. 15.

Vir fuit hic ortu Samius. ſed fugerat unà
Et Samon & dominos; odioque tyrannidis exul
Sponte erat, iſque licet cœli regione remotos,
Mente Deos adiit. & quæ natura negabat
Viſibus humanis, oculis ea pectoris hauſit.

Venuſtum fuiſſe innuit Apul. in Apol. *Pythagoram ſui ſeculi excellentiſſimâ formâ fuiſſe.* Iamblichus in ejus vitâ: παῖδα δὲ πάντων κάλλει καὶ σοφίᾳ διαφέροντα. Laertius Diog. Καὶ γὰρ καὶ σεμνοπρεπέστατος λέγεται γενέσθαι· καὶ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ δόξαν εἶχον περὶ αὐτοῦ, ὡς εἴη Ἀπόλλων ἐξ Ὑπερβορέων ἀφιγμένος. *Perturbationes animi lyrâ componebat*, uti loquitur Sen. lib 2. de Irâ. Quod etiam notat Plut. in τοῖς *de virt. morali.* Diſcipulis ſuis per quinquennium ſilentium impoſuit, qui ἀκουστικοὶ propterea dicti. Sidon. Apollinaris:

Aſſerit hæc Samius poſt docta ſilentia luſtri
Pythagoras.———

Claudianus:

At non Pythagoræ monitus. annique ſilentes.

Laertius in Pythagora: Καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ κατετίθεντο τὰς οὐσίας εἰς ἓν ποιούμενοι. Πενταετίαν τε ἡσύχαζον, μόνων τῶν λόγων κατακούοντες. Meminerunt hujus quinquennii Gellius 1. 9. Plut. de curioſitate. Lucianus Βίων πρᾶσις. Hermotimo, & Gallo. Tzetzes in Chiliadibus, & alii non pauci. Animalium omnium carnibus, & à fabis religioſiſſimè abſtinebat. Unde verſus apud Clementem l. 3. Strom.

Ἴσον τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων.

Empedocles quoque apud Gellium 4. 11.

Δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι.

Fortaſſe tamen, cum Pythagoras & Empedocles fabis juſſerint abſtinere, ſymbolicè ſive ænigmaticè intelligi id voluerint. Magnæ enim autoritatis ſcriptores tradunt, Pythagoram ipſum minimè fabis abſtinuiſſe. In his eſt Ariſtoxenus Muſicus, Ariſtotelis auditor, qui in libro, quem de Pythagorâ reliquit; *nullo ſæpius legumento Pythagoram dicit uſum, quam fabis, quoniam is cibus, & ſubduceret ſenſim alvum & levigaret.* Auctor Gellius ubi ſupra, qui & verba Ariſtoxeni adſcribit, atque addit, eos qui diligentius rem ſcrutati ſunt, putant, ab Empedocle per κυάμους ſignari teſticulos qu. εἰς τὸ κυεῖν δρῶντας, καὶ αἰτίους τοῦ κυεῖν· ac propterea non à fabulo edendo, ſed à Veneris proluvio voluiſſe eum homines abducere. Vide plura apud Voſſ. de Philoſ. Sectis cap. 6. itemque apud Porphyrium & Iamblichum de vitâ Porphyrii. Amm. l. 22. *Hâc inſtitutus prudentiâ Pythagoras colens ſecretius deos, quicquid dixit aut voluit, auctoritatem eſſe inſtituit ratam, & femur ſuum aureum apud Olympiam ſæpe monſtrabat, & cum aquilâ colloquens ſubinde viſebatur.* Hinc *Pythagoreus* · Juvenalis:

Vive bidentis amans, & culti villicus horti,
Unde epulum poſſis centum dare Pythagoræis.

Pythagorici, & *Pythagoriſtæ* quomodo differunt, docet Theocriti Scholiaſtes in Idyll. 15. verſ. 5.

Pythagoras, alius à priori, cujus patris neſcitur, res Dorienſium tractavit Laert. lib. 8. Veriſimile eſt, eundem eſſe, qui de Rubro mari ſcripſit, cujus mem. Athenæus lib. 4. & 14. itemque Ælianus de Anim. 17 8.

Pytheas Maſſilienſis Ptol. Philadelphi ætate vixit, vel certè proximus huic tempore fuit. Sane antiquiorem eſſe Eratoſthene Cyrenæo oſtendit Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 18. Mem. ejus Hipparchus lib. 1. ad Aratum. Πυθέας ἐν γῆς περιόδῳ citatur à Schol. Apollon. in lib 4. Pars ejus operis fit Thules hiſtoria: ex quâ aliqua adducit Strab. lib. 1. ubi & ἄνδρα ψευδίστατον vocat. Mem. ejus quoque Plin. 37. 2. & Geminus in Iſagoge ad Phænomena.

Pythermus, Epheſius hiſtoricus, hiſtorias compoſuit. Athen. lib 7.

Pytheus, vir quidam Xerxis temporibus, omnium ſuæ ætatis ditiſſimus, qui auro ſemper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum eſſet reverſus, & cœnam parari poſtulaſſet, ejus uxor auream menſam illi apponi juſſit, in quâ omnia ex auro fabrefacta obſonia: ac primo quidem aſpectu gaviſus eſt Pytheus: quo tandem ſatiatus, quum eſurire ſe vociferaretur, neque ſe aurum id temporis expoſcere diceret, inquit uxor, *Tu nullius rei præter hanc unam habendæ facultatem præbes.* Hiſtoriam narrat Plutarchus. *Pythicus* Plinio eſt lib 33. cap 10.

Pythia. ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi, aut, ut Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento *Draconis.* Ovid. Met. 1. Victores hujus certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis. Item *Pythia* ſacerdos Apollinis, eaque virgo, quæ ſpiritu dei afflata reſponſa conſulentibus dabat.

Pythias, Pythagoræus. Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Iamblicho Φιντίας appellatur. Apud Cic. quoque 3

de Offic. & apud Val Max. lib. 4. *Phmthiau* vel *Pynthian* in antiquis codicibus ſcribi Petrus Daniel, & Turnebus Adverſar. 20. 13. obſervarunt. Vide Latinum Pacatum in Panegyrico Theodoſii cap. 17.

Pythius, Apollo ſic dictus à *Pythone* ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer interemiſſe dicitur, aut certe ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, h. e. *à conſulendi uſu*. Alii tamen ſic dictum volunt ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, h. e. *à putreſcendo*, eò quod ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythocles, Sen. ep. 21. *Ad Idomeneum Epicurus illam nobilem ſententiam ſcripſit, quâ hortatur, ut Pythoclea locupletem non publicâ, nec ancipiti viâ faciat. Si vis, inquit, Pythoclea divitem facere, non pecuniæ adjiciendum, ſed cupiditatibus detrahendum eſt. Apertior iſta ſententia eſt quam ut interpretanda ſit, diſertior quam ut adjuvanda.* Verba ipſa in Stobæi Serm. 17. ſic exſtant, Εἰ βούλει πλούσιόν τινα ποιῆσαι μὴ χρημάτων πρόσθει, τῆς δὲ ἐπιθυμίας ἀφαίρει. Mutavit Monſchius diſtinctiunculam & τινα ſcripſit pro Πυθοκλέα. Fuit autem iſte Pythocles formoſus adoleſcens, & in quo male Epicurus audivit. Quod præter Laertium, tangit Plut. adverſus Colotem. Damnat enim Epicurum qui adoleſcentem octodecim annos natum, ita eximie laudaverit, ut ſcriberet, οὐκ εἶναι φύσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι ἀμείνω.

Pythocles, nomen ſibi aliquod paravit libris Italicorum, è quibus tertium memorat Plutarchus Par. Min. cap. 14. quartum vero advocat Clemens. 1. Strom. ubi Samius adpellatur. Ac ſimiliter vocatur Plutarcho in Paral. cap. 41. ubi tertius ejus liber de R. R. citatur. Sed & idem Clemens in Protrept. tertium ejus librum celebrat περὶ ὁμονοίας, ſive de concordiâ. Voſſius.

Python, ſerpens miræ magnitudinis, ex putredine terræ poſt diluvium Deucalionis nati. Hic a Junone Latonæ ex Jove gravidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullamque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſteriem ſororem ſuam perveniſſet, non multo ante in inſulam commutatam: à quâ ſuſcepta Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit, fratremque naſcentem excepit: qui poſtea memor injuriæ, quâ Python matrem ſuam affecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cujus rei memoria, ne ullo temporis lapſu oblitteraretur, ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis *Pythia* appellavit. Ovid. Met. 1.

Hunc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante, niſi in damis, capreiſque fugacibus uſus,
Mille gravem telis exhauſtâ pene pharetrâ
Perdidit, effuſo per vulnera nigra veneno.
Neve operis famam poſſet delere vetuſtas,
Inſtituit ſacros celebri certamine ludos
Pythia, perdomiti ſerpentis nomine dictos.

Videtur & idem innuere Statius Theb 6.

Proxima vipereo celebravit libera nexu
Phocis Apollineæ bellum puerile pharetræ.

Hic ſerpens tantâ mole fuiſſe cenſebatur, ut arbores innecteret, & convelleret. Claud. in præfat. lib. 1. in Ruf.

Phœbeo domitus Python cum decidit arcu
Membraque Cyrrhæo fudit anhela jugo
Qui ſpiris tegeret montes, hauriret hiatu
Flumina, ſanguineis tangeret aſtra jubis.
Tum liber Parnaſſus erat, nexuque ſoluto
Cœperat erectâ ſurgere fronde nemus;
Concuſſæque diu ſpatioſis tractibus orni
Securas ventis explicuere comas.

De pari re Orpheus Argonaut. verſ. 991.

Ἔνθα δ᾽ ἔχιδνα ἰλυόεν ὑπὸ πλατάνοιο ἐλιχθεὶς
Δεινὸν ἀνάειρε κάρα, βλοσυρῇσι γένυσσι,
Δένδρεα δ᾽ ἐσμαράγησε κεχυμένα ἔνθα καὶ ἔνθα
Κεκριμένα ἐκ ῥιζῶν· ἰάχησε δὲ οἰκιον ἄλσος.

Stat. Theb. 1.

Amplexum Delphos, ſquamiſque annoſa terentem
Robora ————
Perculit abſumptis numeroſa in vulnera telis.

Nomen arceſſere videtur ab Ebræo פתן *Pethen* quæ cognationem habet cum verbo פתה *patha*, i. e. *perſuaſit, illexit, decepit*. Cum autem Sol radiis ſuis nubem caliginoſam diſſipat & dimovit, Apollo ſagittis Pythonem interimere dicitur. Vide Macrob. Saturnal. 1. 17. *Pytho* etiam dicitur oraculum Apollinis, vel certe locus ubi oraculum edebatur. Tibullus 2. 3.

Delos ubi nunc Phœbe tua eſt? ubi Delphica Pytho?

Lucan. l. 5.

———— Seu barbaricâ cum Lampade Pyrrho
Arſit, in immerſas cineres abiere cavernas,
Et Pœbi tenuere viam.

Ubi per *barbaricam lampada* intelligit à Brenno illatas faces Delphis. Unde illud:

Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum,
Dum petit inviſi Pythia regna Dei.

Πνεῦμα Πύθωνος appellat B. Lucas in Actis, cap 16. Plutarchus etiam lib. de defectu Oraculorum ſignificat omnes homines, qui ſpiritu fatidico correpti eſſent, *Pythones* appellari. De *Pythone* plura vide apud D Dickinſonum Delph Phœniciz.ant. cap. 1. 7. 8. Hinc *Pythoniſſa*, vel *Pythia*, mulier fatidica; de quâ Oecumenius in 16. Act Ap. *Pythia dicitur mulier quæpiam quæ inſidere ſolet tripodi Apollinis divaricatis cruribus: deinde hoc modo ſpiritus pravus infernè aſcendens, & per loca muliebria tranſiens, eam inſaniâ replebat; & laxe ſolutis crinibus ſub hæc bacchari, ſpumamque ore cogebat emittere, & ita in debacchatione conſtitutam, inſaniæ verba proferre.* En tibi Delphici Oraculi ritum apertum. Nil fingo. Græca ipſa vis? en tibi. Λέγεται ἡ Πυθία αὕτη γυνή τις εἶναι ἐπικαθῆσθαι τῷ τρίποδι τοῦ Ἀπόλλωνος, διαβαίνουσα τὰ σκέλη. εἶθ᾽ οὕτως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδυόμενον μορίων πληροῦν τὴν γυναῖκα τῆς μανίας, καὶ ταύτην τὰς τρίχας λύειν, λοιπὸν βακχεύειν τε καὶ ἀφρὸν τοῦ στόματος ἀφιέναι. καὶ οὕτως ἐν τῷ παρεῖναι φθέγγεσθαι τὰ τῆς μανίας ῥήματα.

Q U

QUadratus, Romanus hiſtoricus, cognomento *Aſinius*. Ionicâ dialecto Romanam hiſtoriam lib. 15. condidit, Opus autem ſuum χιλιετηρίδα inſcripſit, quia complecteretur *annos mille*, teſte Suidâ. Nempe hiſtoria erat ab U. C. uſque ad annum Urbis milleſimum, quo millenarius Agon à Philippis Impp. maximo fuit apparatu celebratus. Quod minus perſperit Suidas, qui perduxiſſe hiſtoriam ait uſque ad Alexandrum Mammeæ filium. Puto idem opus ſignari, quando Steph. ex Aſinio hoc Quadrato, vel ſecundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος citat in Ἄδανα, vel decimumquartum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in Ὀξύβιος, vel decimumquintum Ῥωμαϊκῶν in Θυψίμαις. Etiam Parthyenica, ſive Parthorum origines & bella, in literas retulit, teſte Capitolino in Vero; *Quod quidem & jam Quadratus, belli Parthici ſcriptor, incuſans Seleucenos, purgat.* Primum Παρθυενικῶν librum Steph. advocat in Γελὼς tertium in Γερμανίκεια & Ταρσὸς, octavum in Γάζακα nonum in Ξύλινα. Idem ἁπλῶς laudat Ἀσίνιον Κουάδρατον in Μαρίνη. Porro Παρθυενικὰ hic liber vocatur in codd. vulgatis; unde Xylander fecit Παρθικά; ſed ſcripſerat Steph. Παρθυηνικὰ, nam Παρθυηνὴ potiſſima regio Parthiæ, unde ſynecdochicè Πάρθοι pro Παρθυαῖοι. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 16.

Q. Cl. Quadrigarius, vetus hiſtoricus Romanus, Siſennæ ac Valerio Antiati æqualis. Vide Voſſ. de hiſt. Latinis lib. 1. cap. 10.

Quæſtor, ſic dicitur, qui *quæſitor*. Ulpianus lib. ſingulari de officio *Quæſtoris*: A genere *quærendi* Quæſtores initio dictos, & Junius, & Trebatius, & Feneſtella ſcribunt. Eandem quoque originationem ponit Beda de Orthographiâ. Sed ut genus quærendi non unum, ita nec unum genus Quæſtorum. Primi & antiquiſſimi in Urbe *quæſtores rerum capitalium*, qui & citra συγκοπὴν *quæſitores* ſæpe dicuntur. Sic vocat Cicero in Divinat. ad quam ſic Aſconius: *Quæſitor eſt prætor de pecuniis repetendis quæſtionem exercens, nam propriè quæſitores dicuntur criminalium quæſtionum, ut Virgilius: Quæſitor Minos urnam movet.* Dicitur & *quæſtor* parricidii. Feſtus: *Parricidi quæſtores* (Sic emendat Scaliger, pro quo in vulgatis *parici*) *appellantur, qui ſolebant creari causâ rerum capitalium quærendarum. Nam parricida non utique is qui parentem occidiſſet, dicebatur, ſed qualemcunque hominem. Id autem fuiſſe indicat lex Numæ Pompilii regis his compoſita verbis*: SI QUIS HOMINEM LIBERUM DOLO SCIENS MORTI DUIT, PARICIDA ESTO. Idem: *Quæſtores dicebantur, quod quærerent de rebus capitalibus, unde qui talia quærunt, quæſtores paricidi appellantur.* Hodie ſimiliter in re Eccleſiaſticâ dicuntur *Inquiſitores hereticæ pravitatis*. Proximi antiquitate ſunt *Quæſtores urbani*, qui & *ærarii* dicti, quia præerant ærario, quod in æde Saturni erat. Hi demum creati liberâ Rep. an. U. C. 269. ut ex Dionyſio & Livio diſcimus. Nam quod Tacitus & Pomponius eos ſcribunt ſub regibus fuiſſe, id tantum verum videtur de *quæſtoribus parricidi*. Munus *urbanorum quæſtorum* fuit, pecuniam publicam accipere, expendere, prædam ex hoſtibus captam vendere, ſigna militaria (erant ea vel ex auro, vel argento, velis enim non utebantur) in ærario adſervare, & Conſulibus in bellum ituris mittere, legatos qui Romam venerant, excipere, deducere, iis hoſpitium curare, ægrotantium

curam

curam gerere, mortuiſque è publico munus facere. Etiam decreto Auguſti Senatuſconſulta aſſervanda iis tradita, quæ ante penes Ædiles ac Tribunos. Tertius *quæſtor*, erat *provincialis*, qui unà cum proconſule, vel proprætore in provinciam exibat. Munus ejus verſabatur, partim circa pecuniam attributam, partim circa vectigalem. Ejuſdem erat à publicanis ex re frumentariâ, portoriis, aliiſque exigere vectigalia, Romamque in ærarium referre. Ex hiſce 3. *quæſtorum* generibus primus dictus, à *quærendis criminibus* ſecundus, tertiuſque à *quærendis pecuniis*. Erat & quartum genus *quæſtorum*, qui *principis*, ſive *Auguſti quæſtores* dicti, alioque nomine *Candidati principis* vocabantur. Hi principis epiſtolas & orationes in Senatu legebant. Vide Voſſium in *Quæſtor*.

Quinquatrus, ſive *Quinquatria*, ſunt dies feſti Minervæ, quos Græci Παναθήναια vocant. Soſipater l. 1. *Quinquatrus pluraliter, non Quinquatria: non enim dicti ſunt quinque dies atrii (f. atri:) ſed quod quinque dies Iduum, quas atrum antiqui dicebant: ſive à quinquando, hoc eſt, luſtrando: quod eo die arma ancilia luſtrari ſint ſolita.* Ego (inquit Voſſius) nec priorem opinionem ſequor (omnino enim atrus eſt vocis παράλκξις, ut ſimus in vigeſimus) nec poſteriorem, cum ita dicantur à *quinque*: nempe quod ſint *poſt quintum diem Iduum Martiarum*: quod tamen de *majoribus tantum Quinquatribus* verum eſt. Nam *quinquatrus minuſculæ* erant *Idibus Junii*. Hanc ſententiam ſequitur Varro lib. 5. de L. L. *Ab Tuſculanis poſt diem ſextum Eidus vocatus ſexatrus; & poſt diem ſeptimum ſeptimatrus: ſic hic quod erat poſt diem quintum Eidus, quinquatrus.* Item Gellius l. 2. c. 21. *In ſeptentriones triones per ſeſe nihil ſignificare aiunt, ſed vocabuli eſſe ſupplementum: ſicut in eo quod quinquatrus dicamus, quod quinque ab Idibus dierum numerus ſit, atrus nihil.* Eadem ſententia Feſti, cujus hæc verba: *Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui fere his celebrantur: qui ſcilicet errant, tam hercule quam qui triduo Saturnalia, ac totidem diebus Compitalia: nam omnibus his ſingulis diebus fiunt ſacra. Forma autem vocabuli ejus, exemplo multorum populorum Italicorum, enunciata eſt, quod poſt diem quintum Iduum eſt is dies feſtus; ut apud Tuſculanos triatrus, & ſexatrus, & ſeptematrus, & Faliſcos decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem exiſtimant, quòd eo die ædes ejus in Aventino conſecrata eſt.* Hactenus Feſtus. Opinionem autem quam is damnat, ſecutus eſt. Ovidius Faſt. 3.

Una dies media eſt, & ſiunt ſacra Minervæ:
Nominaque à junctis quinque diebus habent.
Sanguine prima vacat, nec fas concurrere ferro:
Cauſa, quod eſt illâ nata Minerva die.
Altera, treſque ſuper raſâ celebrantur arenâ:
Enſibus exertis bellica læta Dea eſt.

Secundum quinquatruum diem natalem fuiſſe Ovidii, ait ipſe Triſt. lib. 4.

Lucifer amborum natalibus adfuit idem,
Una celebrata eſt per duo liba dies.
Hæc eſt armiferæ de feſtis quinque Minervæ,
Quæ fieri pugnâ prima cruenta ſolet.

Natus ergo eſt ſexto poſt Martias Idus. Sed & moris erat, ut ii dies jucundè, hilariterque traducerentur. Auguſtus ad Tiberium: *Nos mi liberi, Quinquatrus ſatis jucundè egimus: Luſimus enim per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.* Lipſius. Juven. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis aut Ciceronis
Incipit optare, & totis Quinquatribus optat
Quiſquis adhuc uno partâ colit aſſe Minervam.

Hinc etiam illis feſtis certamina Oratorum & Poetarum Xiphilinus de Domitiano: Θεὸν μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὰ μάλιστα ἤγαλλε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ Παναθήναια μεγάλως ἑώρταζε, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀγῶνας καὶ Ποιητῶν, καὶ Λογογράφων ... κατ' ἔτος, ὡς εἰπεῖν, ἐν τῷ Ἀλβανῷ ἐποίει. Symmachus lib. 5. Epiſt. *Nempe Minervæ tibi ſolenne de Scholis notum eſt, ut ferè memores ſumus etiam procedente ætate puerilium feriarum: ad eum diem convivium tibi paramus.* Horat. ep. ult.

Ac potius puer ut feſtis Quinquatribus olim
Exiguo gratóque fruaris tempore raptim.

Quintilianus, Rhetor, Hiſpanus ex civitate Calaguritanâ, quamobrem ipſe quoque Hiſpanos provinciales ſuos vocat. Romam cum Galbâ venit, brevique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit; unde Martialis:

Quintiliane vagæ moderator ſumme juventæ,
Gloria Romanæ Quintiliane togæ.

Primus è fiſco ſalarium tulit, eoque dives evaſit; unde Juvenalis Sat. 7.

——— ——— *Unde igitur tot*
Quintilianus habet ſaltus?

Incidit autem illius ætas in ea tempora, quibus inclinatio quædam ſermonis Romani ad barbariem fieri cœperat. Avum habuit Quintilianum, cujus dicuntur eſſe declamationes, quæ Quintiliani nomine extant. Plura qui volet, legat politiſſimi Politiani præfationem, Fabii Inſtitutionibus præfixam.

Quintilis menſis ideo dictus eſt, quòd ordine *quintus* eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Julii Cæſ. Dictatoris, M. Antonio Conſ. legem ferente, *Julius* appellatus eſt.

Quintius, cognomen; unde *Quintia porta*, trans Tyberim, à Q. Cincinnato dicta. *Quintiorum* autem familia Romæ multiplex fuit, in quâ Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diverſis temporibus claruere. Volater.

L. *Quintius*, Prætor, de provinciâ reverſus, obſervatâ, quod mirum, Domitiani temporibus, præturæ maximâ caſtitate, cum æger aſſidenti amico diceret, frigidas ſe habere manus, & ridens ille dixiſſet: *Atqui eas de provinciâ calidas paulo ante revocaſti*: riſit, delectatuſque eſt, quippe alieniſſimus à ſuſpicione furtorum. Contra, ſi hoc diceretur male ſibi conſcio, & ſua furta recolenti, exacerbaſſet auditum. Macrob. Sat. 7. 3.

Quirinalia, vocabant diem, quo ſacra *Quirino* fiebant. De his Ovidius, & Varro: Quorum primus Faſtorum ſecundo:

Et referunt certi ſacra paterna dies.

Ergo Quirinalia ſtata erant & annua; & corruptus Dionyſii locus lib. 2. cum Αὐτὸν τε, inquit, τὸν Ῥωμύλον ὡς κρείττονα γενόμενον, ἢ κατὰ τὴν θνητὴν φύσιν, ἱερῷ κατασκευῇ καὶ θυσίαις διετησίοις ἐτίμα Κυρῖνον ἐπονομάζειν γεραίρεσθαι. Legendum omnino ἐτησίοις extrito δ. Mendum quod huc uſque nemo Criticorum ſuboluit. Ita Neapolis. Pergit poeta:

Sed cur hæc eadem ſtultorum feſta vocetur?

Plutarchus in Quæſt. Romanis: Διὰ τί τὰ Κυρινάλια Μωρῶν ἑορτὴν ὀνομάζουσιν; ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπέδωκεν (ὡς Ἰόβας φησὶ) τοῖς μὴ αὐτῶν φρατρίας ἀγνοοῦσιν; ἢ τοῖς μὴ θύσασιν ὥσπερ οἱ λοιποὶ κατὰ φυλὰς ἐν τοῖς Φορνακαλίοις, δι' ἀσχολίαν, ἢ ἀποδημίαν, ἢ ἄγνοιαν ἐδόθη τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ἀπολαβεῖν. Ubi non damno inter cauſas diſtractiones & peregrinationes: ſed illa τῆς ἀγνοίας Ovidio placuit, itemque Feſto Pompeio; cujus hæc verba ex emendatione Scaligeriani acuminis: *Quirinalia menſe Februario dies quo Quirino fiunt ſacra. Item ſtultorum feriæ appellantur, quod quidam qui ſuorum Fornicalium ſacra Romæ ignoraverant, eo potiſſimum rem divinam faciunt.*

Quirinus, de *Quiritium*, ac *Quiritis* etymo, quanquam propriè pertineat ad propria, παρέργως aliquid addemus (inquit Voſſius in *Quiritare*) Meo judicio à *Curibus* eſt *Quirites*, & *Quirinus*, non contrà. Nam *Quirites* propriè qui *Cures* incolebant, Sabinorum oppidum, in quo regnabat Tatius: ut Romani, qui cum Romulo Romam tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti *Romani* & *Quirites*: unde *Quiritari*, pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* id nomen à *Curis*, quæ Sabinis, Feſto teſte, haſtam ſignificat: an *haſtæ* à *populo haſtato* ſit impoſitum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones: judicium vero ſuum non interponit. Sic enim ait Faſt. 2.

Sive quod haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis,
Bellicus à telo venit in aſtra Deus:
Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites;
Seu quia Romanis junxerat ille Cures.

Priorem Ovidii verſum quod attinet, ei adſtipulatur Dionyſius Halicarn. lib. 2. Ῥωμαϊστὶ ἀρχαίως Κύρεις γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς αἰχμὰς καλοῦσι.

R A

R*Aab*, meretrix Chananæa in Jerichuntis urb. devaſtatione ſola ſervata cum totâ ſuâ familiâ, & omnibus quæ poſſidebat, quòd abſconderit nuncios quos eò miſerat Joſue. Joſ. cap. 6.

Rabanus Maurus Albini Flacci auditor fuit, ac ex quarto Cœnobii Fuldenſis abbate ſextus eſt factus epiſcopus Moguntinus. Præter doctiſſimos in Scripturam commentarios, inter alia compoſuit Martyrologium, quod ab Henr. Canſio editum eſt, Tom. 6. Ant. Lect. Vide Barthii Adverſar. lib. 33 c. 8. Liber ejus de vita Mariæ Magd. Manuſcriptus eſt Oxonii in Bibliotheca Magdalenenſi. Vitam Rabani 3. libris complexus eſt Trithemius, qui & deſcripſit tranſlationem ejus in Saxo-

niam

nium è Monaſterio S. Albani prope Moguntiam ubi fuerat ſepultus A. D. 856.

C *Rabirius*, eques Romanus, perduellionis, i. e. læſæ majeſtatis accuſatus à T. Labieno Tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet; de quo extat oratio Ciceronis.

C. *Rabirius*, Poeta grandiloquus, uſque adeo, ut hâc parte proximus à Virgilio crederetur. Deſcripſit bellum Actiacum inter Antonium & Octavium. Meminit quoque ejus Ovid. Pont. lib. 4 eleg. ult.

——Magnique Rabirius oris.

Itemque Seneca lib. 6. de Benef. cap. 3. *Egregiè mihi videtur M. Antonius apud Rabirium poetam, cum fortunam tranſeuntem aliò videbat, & ſibi nihil relictum præter jus mortis, id quoque ſi occupaverit, cito exclamare:*

Hoc habeo, quodcunque dedi.

Maximè noſtri ævi eminent, princeps carminum Virgilius, Rabiriuſque. Quintilianus tamen lib. 10. ſatis jejunè laudat: *Rabirius, ac Pedo, non indigni cognitione, ſi vacet.* Citat Fulgentius Planciades è Rabirii Satyrâ:

Abſtemium merulenta fugit Methenia nomen.

Ubi mirum ſecundam in *abſtemius* corripi: niſi placet ςυνίζησιν eſſe. Sed, credo, diverſus ille Rabirius. Imò fortaſſe ne Rabirius quidem. Nam in libris aliis eſt *Rubrius*, ſed quis ille Rubrius, æquè incertum. Unde aliqui *Rutilius* emendant. Quibus quo minùs ſubſcribam, in causâ illud eſt, quod Rutilii Satyrographi, veterum nemo meminerit. Voſſius.

Ramiſes rex Ægypti (cujus ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine undenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cujus operis admiratione factum eſt, ut cum Syenen op. expugnaret Cambyſes rex, venturúmque eſſet incendium ad crepidines Obeliſci, extingui ignem juberet, molis reverentiâ. *Rhamſes* legendum, vel *Ramſes*, ut eſt apud Plin. 36 8. Hunc forſan intelligit Corn. Tacitus, Annal. lib. 2. ubi ſacerdos Ægyptius Germanico narrat, regem *Rhamſen*, Libya, Æthiopia, Mediſque & Perſis ac Bactrianâ, & Scythiâ potitum, quaſque terras Syri, Armenii, & contigui Cappadoces colunt, &c. hæc literis Ægyptiis ibi ſcripta in Obeliſcis: de quibus Ammianus lib. 17. Idem forſan eſt Rhampſinitos apud Herodotum in Euterpe.

Ramnes, vel *Rhamnes*, pro equitibus Romanis uſurpat Perſius: eos ſic vocat ab illis equitibus, quos cum Luceribus ac Tatienſibus inſtituit Romulus. Varro l. 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in tres partes, à quo tribus appellata, Tatienſium, Rhamnium, Lucerum. Nominatæ, ut ait Ennius, Tatienſes à Tatio, Ramnes à Romulo, Luceres, ut ait Junius, à Lucumone. Sed omnia hæc vocabula Tuſca, ut Volumnius, qui Tragœdias Tuſcas ſcripſit, dicebat.* Aſcon. Pedian. in 3. Verr. *Tribus principio tres fuerunt, Tatienſis una à Tatio rege, Ramnenſis altera à Romulo, Luceres altera à Lucumone, ſive à Lucretino, ſive à Luco, quem lucûm aſylum vocaverat Romulus.* Plinius de viris Illuſtribus: *Tres equitum centurias inſtituit, quas ſuo nomine Ramnenſes, à Tito Tatio Tatienſes, à Lucumone Luceres appellavit.* Plotarchus in Romulo: Φυλὰς δὲ τρεῖς καταστήσαντες, ὠνόμασαν τὴν μὲν ἀπὸ Ῥωμύλου, Ῥαμνήνσεις· τὴν δὲ ἀπὸ Τατίου, Τατιήνσεις· τρίτην δὲ Λουκερήνσεις, διὰ τὸ ἄλσος, εἰς ὃ πολλοὶ καταφυγόντες, ἀσυλίας δεδομένης, τοῦ πολιτεύματος μετέσχον· τὰ δὲ ἄλση λούκους ὀνομάζουσι. A *Romulo* nempe *Ramnes* dictos volunt. Robertus Titius vero putat eſſe à ῥάμνος, quod exponitur σωρὸς, ἢ ἐλλήμνος. Sed corruptus eum decepit locus, quia legendum illic Ῥαμνήνσις. Vide Yvonem Villiomarum adverſus Titium l. 3. cap. ult. & Caſaubon. in Athen. lib. 15. cap. 5. Voſſius. Propertius lib. 4.

Hinc Tatius, Rhamneſque viri, Luceresque coloni.

Ovidius Faſtorum 3.

Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes, Luceribuſque dedit.

Raſis, genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum & medicorum ſui temporis facilè princeps. Geſnerus.

Recaranus, idem qui Hercules. Auctor Originis Gentis Romanæ: *Eo regnante, forte Recaranus quidam, Græcæ originis, ingentis corporis, & magnarum virium paſtor, quia erat formâ & virtute cæteris antecellens, Hercules appellatus, eodem venit.* Vide quæ ſequuntur.

Regulus. Vide *Atilius.*

Remphan, Numen quoddam à Gentilibus cultum, de quo Stephanus Act. 7 43. ubi tamen in quibuſdam codd. Ῥεφὰν legitur quæ L. Capello melior lectio videtur. Cæterum quis ſit deus ille Remphan obſcurum eſt, inquit vir eruditus, & incertum, variantque hic & ſudant interpretes. Diod. S. l. 1. Regem Ægypti quendam nomine *Remphin* commemorat filium Κέτνα (quem Græci Protea fuiſſe dicunt) circa illud tempus quo videtur Jacob cum familiâ deſcendiſſe in Ægyptum. Regem illum dicit colligendis & congerendis pecuniis totum fuiſſe deditum, ita ut poſt ſe reliquerit quadraginta myriadas talentorum. Unde quis conjicere non ineptè poſſit illum fuiſſe Pharaonem, qui Joſephum Ægypto præfecit, quique ex annonæ copiâ quam divendebat omnem Ægypti & vicinarum regionum pecuniam corraſit. Ille ergo Remphis (ſiquidem is eſt qui Joſephum Ægypto præfecit) videtur ab Ægyptiis ob ſervatam Ægyptum, cultus fuiſſe pro Deo (quomodo Apim & Oſirim coluerunt) idemque forte ab Iſraelitarum Idololatris nonnullis cultus fuit, ad Ægyptiorum imitationem, quorum Iſraelitæ Idololatriam in Vitulo aureo proculdubio imitati ſunt. Et forte iſte Remphis fuit ipſe Ægyptiorum Apis quem bovis figurâ coluiſſe videntur Ægyptii ob ſomnium vaccarum quo monitus fuit divinitus de annonæ copiâ & penuriâ, quæ in Ægypto & vicinis regionibus contigit ſub ipſius regno, cujus ſomnii occaſione Joſephus Ægypto eſt præpoſitus, & ab eo tota Ægyptus ſervata eſt.

Remulus Sylvius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, ubi nunc Roma eſt. Ob impietatem fulmine ictus creditur. Ovidius:

——In Remulum fulmina miſſa ferunt.

Remuria, ſacra ad Lemures, i. e. larvas nocturnas, & terrificationes placandas inſtituta. A Remo, quem interfecit Celer, Romuli comes, feruntur habere nomen, quæ poſtea aſperiore literâ *r* in leniorem mutatâ, *Lemuria* ſunt dicta. Porphyrio Horatii interpres, vult *Lemures* nominatos qu. *Remures*, à *Remo*, cujus occiſi umbram cum frater Romulus placare vellet, *Lemuria* inſtituit, i. e. Parentalia, quæ menſe Maio per triduum celebrari ſolebant.

Remus, frater Romuli primi Romanorum regis, qui quòd nova urbis Romæ moenia per ludibria tranſiliiſſet, à fratre eſt interfectus, aut, ut alii volunt, à Celere quodam Tribuno Poſt cujus mortem obortâ peſtilentiâ, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regiis inſignibus, ſemper juxta Romulum quidvis ſancientem ponebantur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Unde eſt illud Virgil. Æn. 1.

——Remo cum fratre Quirinus
Jura dabunt.——

Hic unà cum Romulo urbem Romam condidiſſe fertur. Plin. 8. 17. *Sicut de conditoribus noſtris accepimus.* Marcus Manilius Aſtronom. lib. 5.

Qua genitus cum fratre Remus hanc condidit urbem.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Romulus æternæ nondum firmaverat urbis
Mœnia, conſorti non habitanda Remo.

Mihi tamen (inquit Dempſterus) animadverſum à Remo fundamenta ejus jacta, erat enim major natu, Stat. Sylv. 9. 2.

——Neque enim de ſanguine cretus
Turmali, trabeâque Remi.

Idem Sylv. 2. ult.

Dices culminibus Remi vagantes
Infandos domini nocentis ignes.

Propertius 2. 1.

Quis gradibus domus iſta Remi ſe ſuſtulit olim.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Regnave prima Remi, aut animos Carthaginis altæ.

Martialis 10. 76.

Sed de plebe Remi, Numæque verna.

Juvenalis Sat. 10.

Turba Remi ſequitur fortunam.

Et ante omnes Catullus epigr 56.

Glubit magnanimos Remi nepotes.

A fratre Romulo occiſum volunt poetæ Propertius:

Si modo Avernalis tremula cortina Sibyllæ
Dixit Aventino rura pianda Remo.

Idem lib. 3. eleg. 9.

——Et cæſo mœnia firma Remo.

Horatius 7. Epod.

Ut immerentis fluxit in terram Remi
Sacer nepotibus cruor.

Luc. *Fraterno primi maduerunt ſanguine muri.*

Hic, ut Romulus, nomen habet à *rumâ*, i. e. mammâ, quam lupa infantibus præbuit, vel ipſo Plinio teſte, apud quem hactenus l. 15. c. 19. mendosè ſcriptum eſt *rumen*.

Rhadamanthus, Jovis ex Europa fil. rex Lyciæ, qui quòd ſeverus fuerit juſtitiæ miniſter, fingitur à poetis apud inferos nocentum culpas explorare. Virg Æn. 6.

Gnoſius hæc Rhadamanthus habet duriſſima regna,
Caſtigatque auditque dolos ſubigitque fateri,
Quæ quis apud ſuperos furto lætatus inani
Diſtulit in ſeram commiſſa piacula mortem.

Hoc ex doctrinâ Platonis (inquit de la Cerda) ut credi poteſt,

teſt, qui in *Minoe*, poteſtatem Minois ac Rhadamanthi ita diſcriminat: *Rhadamanthus quidem vir bonus extitit, à Minoe ſiquidem inſtructus erat: nec tamen regiam diſciplinam omnem, ſed regi tantum miniſtrare in judiciis didicit. Unde judex bonus appellatus eſt. Eo plane, veluti legum cuſtode, per urbem uſus eſt Minos.* Et ſupra loquens de Homero: Οὐ Ῥαδάμανθυν πεπαίδευκε διαλέγεσθαι. Idem in Gorgiâ Rhadamanthum facit inferiorem Minoe, cum ait Aſiaticos judicari ab Rhadamantho, Europæos ab Æaco. Minoi vero eſſe munus injunctum, ut judicaret ſupra illos: ait enim ἐπιδιακρίνειν, ſi quid illi ambiguum reliquiſſent. Verum eſt quidem ab eodem Platone Rhadamanthum induci judicem, lib. 12. de Legg. dat enim illi κρίσιν τῶν δικῶν. Quin lib. 1. de Legg. majore adhuc dignitate illum afficit, facit enim illum dicentem, & diſtribuentem jus διανέμων τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς. Eſt autem longè aliud judicare, ac jus dicere. Pindarus, Od. 2. Olymp. Rhadamantium vocat Saturni πάρεδρον ſive *aſſeſſorem*: & Od. 2. Pyth. ait illum non delectari *animi dolis*. Plato, lib. 1. de Legg. δικαιότατον vocat. Ariſtides in 2 Platonicâ dat ei εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην. Idem laudans Antoninum Philoſophum: τίς γὰρ Ῥαδάμανθυς, ἢ τίς Αἰακὸς ὑπὸ δίκαιον ἑαυτὸν πρὸς ἅπαντα δικάζειν, διαφύλαξε; Demoſthenes in ἐρωτικῷ, ait Æacum & Rhadamanthum amatos à Diis διὰ σωφροσύνην, non minus quam propter fortitudinem Herculem, Caſtorem, Pollucem, propter pulchritudinem Ganymedem & Adonin. Unde Theognis in Gnomis:

> Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
> Πλείονα τ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου.

Rhamnuſia, indignationis Dea, ab iis pœnas repetens qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent; à *Rhamno* Atticæ rege ſic nuncupata. Lucan. lib. 5.

> *Et tumidos inſeſta colit quæ numina Rhamnus.*

Ovid. Triſt. 5. 8.

> *Exiget at dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.*

Auſonius, Epigr. 24

> *Grande aliquod verbum nimirum diximus, ut ſe*
> *Inferret nimiis vindex Rhamnuſia votis.*

Herodes Orator Inſcriptione ad viam Appiam erutâ: Ἦν' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁρόωσα Ῥαμνουσιὰς Οὖπις.

Rhea, Cœli & Terræ filia. Heſiod. ubi de Terræ filiis:

> Οὐρανὸν ἀστερόεντα, τὴν' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
> Κοῖόν τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
> Θείαν τε Ῥείαν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε.

At Orpheus in Hymnis Rheam primam omnium à Deo factam fuiſſe, inquit, quem *Protogonum* appellant:

> Πότνια Ῥέα θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο.

Quæ cum fuiſſet poſtea Saturni uxor credita, de illâ ſcripſit idem Orpheus:

> Παντὶ μ' ἀγλαότιμε Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα.

Hanc ipſam Jovis fuiſſe matrem teſtatur Callimachus:

> Ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
> Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές.

Hujus ſacrificia fiebant die nono Lunæ, ut innuit Nicander in Alexipharmacis, magnâ cum vociferatione:

> Ἢ ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης
> Εἰνάδι λαοφόροισιν ἐπιχρίμπτουσα κελεύθοις,
> Μακρὸν ἐπιβοόωσα γλώσσης θρόον· οἱ δ' ἀπάνευθεν
> Ἰδαίης φρικτὸν ὅτ' εἰσαΐουσιν ὀλαγμόν.

Quod autem Rhea Terra ſit, vel vis Terræ, quæ ad generationem rerum pertranſit, teſtatur Apollonius, Argon. 1.

> ——— Ἐκ δὲ θεᾶς αἰεὶ
> Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται,
> Ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
> Ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο,
> Αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης,
> Θῆρες δ' εἰλυούς τε καὶ ξυλόχους τε λιπόντες
> Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον.

Alio nomine *Ops*, *Mater Deum*, & *Magna Mater*, & *Cybele* dicta. Item *Dea Phrygia*, *Idea*, *Berecynthia*, *Dindymene*, & *Peſſinuntia*. Dictam volunt *Rheam* ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quòd *affluat* rebus omnibus terra. Vel potius *Rhea* eſt à verbo Ebræo רעה *Raa*, pavit, & in 2. Conjugatione *Rhea*, i.e. *aſſociavit ſibi commenſalem*. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 5. & Fungerum in *Rhea*. Hujus currum leones trahebant Ovid. Faſt. 4.

> ——*Cur huic genus acre leonum*
> *Præbent inſolitas ad juga curva comas?*

Lucianus de deâ Syriâ (hæc eadem cum Rheâ) Λέοντές γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. Hinc Hierapoli in ſeptis templi Deæ Syriæ urſi & leones erant manſueti, qui neminem læderent. Idem: Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι καὶ ἵπποι καὶ αἰετοὶ καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες καὶ ἀνθρώπους οὐδαμὰ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι καὶ χειροήθεες.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, quæ nomine *Ilia* appellata: quam cum Amulius patruus ejus Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa Romulum & Remum peperit. Sidonius in Panegyrico Majorani:

> ——*Videas hic caſſo fuſa metallo*
> *Antra Rheæ, fœtamque lupam, quam fauce relicta*
> *Blandiri quoque terror erat:*

Clypeum Romæ deſcribit; & notandum Poetas Heroum clypeos hâc hiſtoriâ ornare. Virgil. Æn. 8.

> *Fecerat & viridi fœtam Mavortis in antro*
> *Procubuiſſe lupam: geminos huic ubera circum*
> *Ludere pendentes pueros, & lambere matrem*
> *Impavidos: illam tereti cervice reflexam*
> *Mulcere alternos, & corpora fingere linguâ.*

Claudianus in Paneg. Olybr. & Probi:

> *Et formidato clypeus Titana laceſſit*
> *Lumine quem tota variarat Mulciber arte.*
> *Hic patrius Mavortis amor, fœtuſque notantur*
> *Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix:*
> *Electro Tiberis, pueri formantur in auro*
> *Fingunt æra lupam, Mavors adamante coruſcat.*

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum denuo morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

B. *Rhenanus*, flor. ſub Maximiliano & Carolo Qu. Imp. Vitam ejus fuſè, nec ineleganter deſcripſit Jo. Sturmius. Uti alios ſcriptores, eoſque inter Tertullianum & Plinium; ita & hiſtoricos complures, partim primus edidit, partim caſtigavit & illuſtravit notis, quales Livius Velleius Paterculus, Tacitus, an. 1531. Emiſit luculentos illos Rerum Germanicarum commentarios. Obiit vero an. 1547 Ætatis 62.

Rheſus, Strymonis & Euterpes Muſæ fil. rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Trojanorum venit. Sed prodente Dolone ſpeculatore Trojano, à Diomede & Ulyſſe, primâ nocte occiſus eſt. Virg. Æn. 1.

> *Nec procul hinc Rheſi niveis tentoria velis*
> *Agnoſcit lachrymans, primo quæ prodita ſomno*
> *Tydides multâ vaſtabat cæde cruentus,*
> *Ardenteſque avertit equos in caſtra, priuſquam*
> *Pabula guſtaſſent Trojæ, Xanthumque bibiſſent.*

Catullus:

> *Nec Rheſi niveæ citæque bigæ.*

Claudianus de Rheſi equis:

> *Grataque retulerat raptos ad caſtra jugales.*
> *Quorum, ſi qua fides augentibus omnia Muſis,*
> *Impetus exceſſit Zephyros, candorque pruinas.*

Apud Virgilium. *Rheſi Mavortia tellus* ponitur pro Thraciâ. Mela 2. 2. *Tum Rheſo regnata quondam pars Thraciæ.*

Jo. *Reuchlinus*, ſive *Capnio*; quod nomen ex Germanico factum Græcum Hermol. ei Barbarus impoſuerat, cùm à Maximiliano Imp. Romam miſſus eſſet. Natus eſt Phorcemii an. 1454. Præcipua ejus laus eſt quòd Hebrææ Linguæ ſtudium in Germaniâ ſuſcitarit, quo nomine plurima perpeſſus eſt. Obiit an. Ætatis 67. Apotheoſin ejus habes in Colloquiis Eraſmi. Vitam vero apud Melchiorem Adamum ſileſium.

Rhianus Beneus (eſt autem *Bene* civitas Cretæ) Eratoſtheni æqualis fuit, teſte Suidâ, nobilis fuit Grammaticus & Poeta, Athenæo etiam memoratus, lib. 11. & Stobæo Serm. de Imprudentiâ. Stephanus citat ejus Eliaca, Theſſalica Iliaca, Achaica & Meſſeniaca. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 111.

Rhœmetalces, Thracum rex, qui ab Antonio ad Auguſtum Octavium tranſierat. Hic cum Cæſari petulantius, crebriuſque inter pocula ſocietatem & convictum exprobaret, illud ab indignato Auguſto reportavit: *Amo proditionem, proditores vero odi.* Plutarchus.

Rhinton, Tarentinus figuli F. floruit ſub Ptol. Lagide, reliquit fab. 38. partim Comicas, partim Tragicas. Suidas.

Cœlius *Rhodiginus*, Maximiliani Imp. temporibus extremis floruit, vir omnigenæ Doctrinæ; interiorum autem literarum ſcientiâ nemini ſui ſeculi ſecundus. Nec modo variæ lectionis, ſed virum etiam pium fuiſſe, ait in Ciceroniano ſuo Eraſmus. Hic mediolanum à Ludovico 12. Gallorum Rege, ſplendidâ planeque regiâ mercede vocatus fuit: magnâ cum gloriâ ibidem Latinas docuit literas & Græcas. Poſtea eodem munere præclarè functus eſt in illuſtri Gymnaſio Patavino. Præclarè de hoc Cœlio teſtimonium habes apud Robortellum Comment. in artem Poet. Ariſtotelis, ubi *doctiſſimum ſuperioris ætatis virum vocat*. Item hoc Julii Cæſ. Scaligeri, lib. 3. de Re Poet. cap. ult. *Omnium*, inquit, *doctiſſimus præceptor noſter, Antiquarum Lectionum, Verrio exemplo.* Nam Cœlium ſignat, qui præcipuè immortale ſibi nomen peperit 30. Antiquarum Lectionum libris: quo miſello

opere,

opere, abſtruſa utriuſque linguæ vocabula enucleantur, in præſtantiſſimis quibuſque ſcriptoribus loca obſcura explicantur, corrupta caſtigantur, ad hæc hiſtoriæ reconditæ, & ritus vetteres enarrantur, ex intimâ denique Philoſophiâ, potiſſimum è Platonicorum penu arcana multa promuntur. Itaque ſæpenumero miror, imò indignor, non magis hodie in manibus eſſe juventutis tanti Viri labores, profecto auro contra non caros. Quippe & Philologiæ ſtudioſus, & amator hiſtoriæ, & Philoſophiæ ſectator, hauriet inde quod juxta proſit, & delectet. Atque idem quoque Cœlius egregiè meritus fuit de Hiſtoriâ Plinii Naturali: cui præterea multa addiderat, in quâ item multa, tum illuſtrarat, tum emendaverat. Sed nobilis hæc opera, quæ à genio ſuo facile æternitatem ſperabat Libitinam effugere non potuit, negligentius habitâ in *βιβλιοτάφῳ* Viri cujuſdam Patricii. Voſſ.

Rhodope, ſive *Rhodopis*, meretrix nobiliſſima ex Thraciâ, Æſopi fabulatoris aliquando conſerva, & poſtea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui ejus amore tenebatur ingenti pecuniâ redempta eſt, teſte Herodoto, lib. 2. Sappho ad Phaonem apud Ovidium:

> *Arſit inops frater victus meretricis amore,*
> *Mixtaque cum turpi damna pudore tulit.*

Tantas opes meretricio quæſtu corraſit, ut Pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhœcus, Centaurus ab Atalanta interfectus, Apollodorus, l. 3. Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος Κένταυροι κατατοξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. In pugnis Centaurorum & Lapitharum ſæpicule à Poetis memoratur. Ut à Lucano. lib. 6.

> *Teque ſub Oetæo torquentem vertice vulſas,*
> *Rhœce ferox, quas vix Boreas everterat, ornos.*

Et à Val. Flacco, lib. 1.

> *Parte aliâ Pholoe mulsoque inſanus Iaccho*
> *Rhœcus & Atraciâ ſubitæ de virgine pugnæ.*

Rhœtus, Marrubiorum rex in Italiâ, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit novercam; hanc privignus ſtupravit. Quo cognito, cum eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Servius in illud Virg. Æn. 10.

> *Hinc Helenum petis, & Rhœti de gente vetuſta*
> *Anchemolum, thalamos auſum inceſtare novercæ.*

Rhœtus, gigas, qui cum Jovem de Cœlo dejicere conaretur, à Dionyſio, in leonem converſo, interemptus eſt. Lege *Rhœcus*. Horatius lib. 2. Od. 19. in Bacchum.

> *Tu, quum parentis regna per arduum*
> *Cohors gigantum ſcanderet impia:*
> *Rhœcum retorſiſti leonis*
> *Unguibus, horribilique malâ.*

Rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis barbari filia, quam Alexander totius pene Orientis victor & Imperator ob ſolam ejus pulchritudinem matrimonio ſibi junxit. Dicitur & *Roxana*. Vide Q. Curtium, lib 5.

Guil. *Riſhanger* Anglus, Monachus Albanenſis, condidit hiſtoriam Anglorum ab An 1239. uſque ad ſua tempora. Præterea continuavit Matt. Pariſium ab An. 1260. uſque ad annum ultimum regis Hen. 3. *Hiſtoricum ſatis bonum* merito vocat Brianus Twinus, lib. 2. de Antiqu. Oxon. Obiit circa An. 1312.

Mich. *Ritius* Neapolitanus J.C. & Ludov. 12. Galliarum regi à conſiliis, ſcripſit tres libros de Regibus Francorum, totidemque fecit de Regibus Hiſpaniæ. Alia quoque conſignavit. Vide *Bonfinius*.

Robigo, ſive *Rubigo*, Dea Romanorum, quæ ideo colebatur, ut vitium ſegetum, quod *robiginem*, ſive *rubiginem* vocant, averteret. Varro, lib. 1. de R. R. cap. 1. *Robigum* Deum facit, eumque Floræ conjungit, cui etiam *Robigalia* feſta publicè inſtituta aſſerit. Horum mem. Columella, lib. 10. qui totus conſtat ex carmine.

> *Hic mala rubigo virides ne torreat herbas*
> *Sanguine lactantis catuli placatur & extis.*

Plinius 18 29. Hæc ſacra à Numâ Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui undecimo tradit, eaque ait ad 7. Cal Maii celebrari ſolita, quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ.

Roboam, fil. Solomonis, cujus cum avaritiam & crudelitatem, Judæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Jeroboam, præter 2. tribus, Judæ ſcilicet & Benjamin, quæ regni diviſio in poſteris etiam regibus duravit. Lat. *dilatans populum*, aut *latitudo*, vel *platea populi*, ſive *odor*, vel *odorans cum populo*. Joſ. lib. 8. Τὸν ὅμως ἀλαζὼν ἀνὴρ καὶ ἀνόητος, καὶ διὰ τὸ μὴ προσέχειν τοῖς πατρῴοις φίλοις τὴν ἀρχὴν ἀπολέσας. Ideoque ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς Suidæ dicit—.

Romula, arbor ſub quâ Romulus & Remus, pueri inventi ſunt, erat autem ficus. Ovid. Faſt. 2.

> *Arbor erat, remanent veſtigia, quæque vocatur*
> *Romula nunc ficus, Rumina ficus erat.*

Romulius Pollio, quum centeſimum ætatis annum exceſſiſſet, rogatus ab Auguſto Cæſare, quâ ratione vigorem illum animi corporiſque cuſtodiſſet. *Intus* (inquit) *mulſo, foris oleo*. Plin.

Romulus, Martis & Iliæ fil. Numitoris nepos, Remi frater, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius præferoci ingenio, qui non contentus fratri natu majori imperium præripuiſſe, ut poſteritati quoque ſuæ tyrannidem ſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculum interemit. Illam quoque, ut ſpem omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris Virginem Veſtalem legit, eoque modo perpetuâ virginitate damnavit. Et tamen poſtea ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida deprehenſa, gemellos peperit, quos Amulius in Tyberim abjici juſſit, matrem autem vivam in ripâ fluminis defodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adire uſquam ad juſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, proximâ eos alluvie, ubi poſtea Ruminalis ficus fuit, expoſitos reliquit. Quo in loco à Fauſtulo regii pecoris magiſtro inventi ſunt, & Laurentiæ uxori educandi traditi; quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret, ideoque *Lupa* inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum à *lupâ* educatos fuiſſe. Lactantius, lib. 1. cap. 20. *Romuli nutrix Lupa honoribus eſt affecta divinis. Et ferrem, ſi animal ipſum fuiſſet, cujus figuram gerit. Author eſt Livius Larentiæ eſſe ſimulacrum, & quidem non corporis ſed mentis ac morum. Fuit enim Fauſtuli uxor, & propter vulgati corporis vilitatem Lupa inter paſtores, id eſt meretrix, nuncupata eſt.* Hæc ille. Non deſunt tamen qui veram belluam Romuli nutricem velint fuiſſe, non autem proſtitutam Larentiam. Strabo, qui Tiberii temporibus è Ponti regibus oriundus clariſſimus fuit, lib. 5. Μυθεύουσι δ' ὅτι ἐξ Ἄρεος φῦναι τὼ παῖδε ἐκτεθέντας δ' ὑπὸ λυκαίνης ὁρᾶσθαι σκυλακευομένους. Juſtinus, l. 38. ex emendatione Dempſteri: *Ipſi ferunt conditores ſuos lupæ uberibus alitos.* Plinius, lib. 8. cap. 17. *Quæ de infantibus ferarum lacte nutritis, cum eſſent expoſiti, produntur, ſicut de conditoribus noſtris à lupâ, magnitudini fatorum accepta ferri æquius quam ferarum naturæ arbitror.* Adſcribam in tyronum gratiam celebriores poetas. M. Tullius, lib. 1. de Divinatione:

> *Hic ſylveſtris erat Romani nominis altrix*
> *Bellua.*———

Prop. lib. 2. Eleg. 6.

> ———*Tu criminis auctor*
> *Nutritus duræ, Romule, lacte lupæ.*

Idem, lib. 3. Eleg. 8.

> *Eductoſque pares ſylveſtri ex ubere reges.*

Et lib. 4. Eleg. 1.

> *Optima nutricum noſtris lupa Martia rebus,*
> *Qualia creverunt mœnia lacte tuo.*

Et ejuſdem libri Eleg. 4.

> ———*Quem non ſine matris honore*
> *Nutrit inhumanæ dura papilla lupæ.*

Ovid. Faſt. 2.

> *Lacte quis infantes neſcis creviſſe ferino?*

Martial. lib. 2. Ep. 75.

> *A noſtrâ pueris parcere diſce lupâ.*

Juvenalis, Sat. 11.

> *Romuleæ ſimulachra feræ manſueſcere juſſæ.*

Claudianus:

> *Hic patrius Mavortis amor, fœtuſque notantur*
> *Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix.*

Sidonius Apollin. Carm. 2.

> *Præbuit intrepido mammas lupa fera Quirino.*

Hi poſtea cum adoleviſſent, de genere ſuo Fauſtulo edocti Amulium trucidant; avumque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multo poſt collectâ magnâ paſtorum manu urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, ortâ inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium judicio permitti. Cumque Remo in Aventino vultures 6. priores, Romulo autem in Palatino 12. ſed poſteriores apparuiſſent; illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus pervenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt ludibrio fratris Remum novos muros tranſiluiſſe: inde à Romulo, ſive à Celere quondam militum tribuno, Romuli juſſu fuiſſe interfectum. Ovidius in Faſtis

> *Mœnia conduntur, quæ quamvis parva fuere,*
> *Non tamen expediit tranſiluiſſe Remum.*

Solus

[illegible] Romulus, ut [illegible] re- [illegible], [illegible] aperuit. S[illegible] [illegible] conſcripſit. [illegible] connu- [illegible] ad C[illegible] [illegible]. Cec[illegible] belli [illegible] interemit [illegible], [illegible] Feretrio, opima ſpolia dedicavit. Antem- [illegible] & Sabinos prælio ſuperatos in civitatem recepit. [illegible] fudit, & ad oppidum fugientes inſecutus urbem eodem impetu cepit. Veientes [illegible] poſt [illegible] pugnam in pacem [illegible], [illegible] conceſſit. [illegible] rebus geſtis, cum ad C[illegible] habe- ret, ingenti [illegible] tempeſtate, repente [illegible] comparuit, patrum ut [illegible] manibus [illegible]. *Romulus* autem & *Re[illegible]*, [illegible] dicti ſunt, teſte Feſto. Idem tamen [illegible] *Romulus & Remus à virtute hoc eſt robore* [illegible]. Hinc *Romulus* [illegible], ut *Romula tellus* apud Virgil. [illegible]. Æn. 6. & *Gens Romula* apud Horatium. Item *Romuleus*, ut *urbs Romulea* apud Ovidium.

Romulus Momyllus, natus patre Oreſte [illegible], poſtremus Occidentis imperator. *Au[illegible]* dictus. Vide Car. Sigonium de Imp. Occid. & Onuphr. [illegible]. Apud Michaelem Glycam hæc de Romulo iſto [illegible]. *Hi[illegible] notabis illud ipſum imperium, [illegible] ſub R[illegible] [illegible] rat poſt M.CCC III. annos [illegible] ſub Romulo [illegible] defecit.*

R[illegible], hiſtrio in[illegible] arte ſuâ uſque adeo abſo[illegible], ut ſi quem ſignificare vellemus [illegible] ſui generis hominibus præcellere, *Roſc[illegible]* [illegible] appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpique eſſet aſpectu, primus perſonâ in ſcenâ uſus eſt: populus tamen eum ſine perſona intueri malebat ob pronunciationis [illegible]. [illegible] 1. de Oratore. Item *Roſcius* Amerinus, qui [illegible] causa parricidii [illegible] eſt à Cicerone.

Roſcius Otho, tribunus [illegible], qui equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, equitibus 14. gradus ſeorſim aſſignans, in quos nemo [illegible] peteret, niſi qui [illegible] ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex [illegible] latore *Roſcia* dicitur. Unde Horatius:

> *Roſcia dic ſodes mel[illegible] lex, an puerorum*
> *Nænia, quæ rectè regnum facientibus offert?*

Juvenal. Sat. 3.

> ——— *Exeat, inquit,*
> *Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,*
> *Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic*
> *Lenonum pueri quocunque in fornice nati, &c.*
> *Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.*

Roxana, Darii fil. Alexandri concubina, quæ cum prægnans eſſet à ſorore Statirâ in [illegible] demerſa eſt, quòd eam præcipuè honoribus [illegible]. Plut. Alex. Juſtinus vero à Caſſandro Macedoniæ regnum affectante ſimul cum filio interfectam vult.

Rufinus, unà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſen. imperii adminiſtrator pro tutelâ Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africâ, Stilico in Occidente, Rufinus vero in Oriente, qui omnes cupiditate regni incenſi in ſuos principes arma converterunt, ex quo diverſis modis oppreſſi periere. Volaterranus.

Rufinus Presbyter, flor. An. Dom. 390. Multum operæ contulit ad hiſtoriam illuſtrandam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 11.

Rufus ſcripſit dramaticam & Muſicam hiſtoriam, adhæc de Poetis Epicis & feminis arte vaticinandi claris, & alias ejus generis. Ex iſtis Rufi libris multa hauſit Sopater Apamenſis in Eclogis ſuis variæ doctrinæ. Auctor Photius, quem vide Tm. 161.

Rufus. Sen. 3. de Ben. *Rufus, vir ordinis Senatorii, inter cœnam optavit, ne Cæſar ſalvus rediret ex eâ peregrinatione quam parabat: & adjecit: Idem omnes & tauros [illegible] optare. Jocosè dictum crede, quia iis periculum ab [illegible]: & grandi numero peribant, cum [illegible] ille [illegible] Ammiani 25. de Juliano. Æſtimâ [illegible] ſſet de Parthis, boves jam defuturos.* Marci [illegible] Cæſaris, in quem id accepimus dictum: Οἱ λευκοὶ βόες Μάρκῳ τῷ Καίσαρι, Ἂν σὺ νικήσῃς, ἡμεῖς ἀπωλόμεθα.

R[illegible], Centurio ſub Scipione Africano, cujus res geſtas ſcripſit. Appianus.

Rufus Virginius, orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poeta Bononienſis, cujus meminit Martialis.

Rufus, medicus ſub Trajano principe, cujus extant libri tres de appellationibus partium corporis humani, ubi & ſitum, & figuram, facultatem, & uſum earundem declarat.

R[illegible] [illegible] dictus, & [illegible] nobilit[illegible] eas laudem dicendi glor[illegible] lingua que gratia [illegible]. [illegible]

Rufus, Cyrenæus [illegible] tor. noſtri port[illegible] vit[illegible] & illu[illegible] cap. 13.

Ruf[illegible]. D[illegible] Arenionis ep[illegible] Anton. part. 1. [illegible]

Rul[illegible], [illegible] primus in [illegible] poſuit, qui C[illegible] conſul [illegible] legem Agrariam [illegible], neque [illegible] reſiſtente Cicerone.

Rumina, Dea quæ *ramis*, [illegible] *mammis* [illegible] præſidebat. Varro de R. R. 2. 11. Dicitur & *Rumilia*.

P. *Ru[illegible]* Rufus, Conſ. cum Cn. Mallio, an. U. C. [illegible]9. Tum de vitâ ſuâ, tum Numantini belli hiſtoriam ſcripſit [illegible] operis meminit Tacitus initio lib. de vitâ Agricolæ. *Ple[illegible] ſuam [illegible] tam narrare, fiduciam potius morum, quam arrogantiam arbitrati ſunt. Nec id Rutilio & Scauro, [illegible] obtrectationi fuit.* De altero opere ita Athenæus ſub [illegible] 6. Καὶ Ῥουτίλιος Ῥοῦφος ὁ τὴν πάτριον ἱστορίαν γεγραφώς. Hanc hiſtoriam Græcè ſcripſit teſte eodem Athenæo, l. 4. At vitam ſuam Latinè prodidit. Aliter [illegible] operis laudantur auctoritas [illegible] & D[illegible] & Iſidorus, lib. 2. Originum. Vir [illegible] P. Scævolam & M. Manilium audivit, in Philoſophiâ Panætium. Exemplum innocentiæ fuit; neque in Urbe alter eo ſanctior, vel integrior erat. [illegible] Syllanis, [illegible] Annal. 1. *Publ. R[illegible] legibus pulſum [illegible] addiderunt.* Deinde [illegible] à Sylla rede[illegible] reſpondit illud quod à Senecâ in 6. de Beneficiis ponitur: *Mal[illegible] ut patria mei exilio [illegible], quam reditu mœreat.* Ovid. Pont.

> *Et grave magnanimi robur mirere Rutili*
> *Non uſi reditus conditione dati.*
> *Smyrna [illegible] tenuit non Pontus & [illegible] tellus.*

Vide Liv. lib. 7. Val. Max. 2. 5. & 6. 6. Velleium, [illegible] 2. Plut. in Mario. Agellium, 7. 14. Plurima de eo habes apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22.

Rutilius Numatianus Gallus, Itinerarium ſcripſit lib. 2. ſed poſterioris libri pars melior periit. Fuit vir Conſularis præfectorius Urbis, tribunus militum & prætorio præfectus. Floruit ſub Theodoſio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 15.

Rutilius Geminus, libros Pontificales fecit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 718.

S A

S*Abazius*, Bacchi cognomen, à *Sabis* gente Thraciæ inditum, teſte Euſtath. in Dionyſ. [illegible] *Saba[illegible]* dicta. Vide Seldenum de diis Syris & Hein[illegible] Ariſtarch. Sacr. cap. 1. & Dauſqu. ad Sil. Ital. pag. 334.

Sa[illegible] amnis, de quo, ſic Joſephus Bell. Jud. 7. [illegible] [Greek passage illegible] Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etſi enim obſervatio hebdomadum, quæ hodie obtinet, ante tempora Theodoſii vulgo recepta non fuit, Græcos tamen & Atticos in functione vitæ quotidianæ [illegible] aliquid obſervare ſolitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem ſparſi erant, inſtitutum eſt, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejuſmodi eſt quod Suetonius ait, *D[illegible] grammaticum ſolitum Rhodi Sabbatis diſputare.* Sic ſeptimo quoque die feriæ pueris ſolitæ in ſcholis concedi. Lucianus in Pſeudologiſta: Καὶ ὁ [illegible] [illegible] τινα εἶπεν, ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν τῇ ἑβδόμῃ, παίζειν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ [illegible]. Gellius, 15. 2. *Iſ in conviviis juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ ſolenne nobis f[illegible], ſimulatque modicè [illegible] fa[illegible], & utiles, dele[illegible] ſermone [illegible] pe- rans; tum ſilentio ad audiendum petito, loqui cœp[illegible].* Ubi notandum quod Ἑβδόμη feſtum erat publicum Ath[illegible]

quod [illegible] que die [illegible] ore u Apollinis. [illegible] dies [illegible]. Suid. [illegible] τοῦ: ἑσαεί ὄντα Ἀθηναῖοι θεοῖς τινὰ, εἶναι Νεμέσια, καὶ [illegible] Ἀπόλλων@. Heſiodus Ἡμέραις

——— Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem ſervatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Av[illegible] o Caſſio: *Exercitum ſeptimo die ſuis omnium militum, ita ut ſagittas mit[illegible], & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium ſeptimo die cum in urbe eſſet, aſcendit, templa frequentans.* D[illegible] utat etiam [illegible] em Alex[illegible] Strom. [illegible] ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ [illegible] Ἕλληνες ἴσασι. Sed [illegible] te cum [illegible], ſit Joſephus am ſua a[illegible] te adeo increbuiſſe ſeptimi diei obſervationem ex Judaico [illegible] itu, ut neget urbem ullam, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum poſſe reperiri, quæ ceſſationem ab opere diei ſeptimi in ſuos [illegible] res non receperit. Inſignis planè locus ideoque verba ipſa proferam: Οὐδ' ἔστιν οὐ πόλις Ἑλλήνων, οὐδ' ἡτισοῦν, οὐδὲ βάρβαρον, οὐδὲ ἓν ἔθνος, ἔνθα μὴ τὸ τῆς ἑβδομάδος ἣν ἀργοῦμεν ἡμεῖς, τὸ ἔθος οὐ διαπεφοίτηκεν. Hæc ille lib. poſteriore contra Apionem. Utcunque hoc ſit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio ſemper habuiſſe, ſecundum Eccleſiæ querimoniam Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici & deriſerunt Sabbata ejus derid[illegible] re.* Seneca apud Auguſtinum, lib. 6. de Civit. Dei cap. 11. Judæus vitio vertit, *quod ſeptimam ætatis [illegible] næ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque:

——— *Cui ſeptima quæque fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges.

Tacitus lib. 5. Hiſtor. *Septimo die otium placuiſſe [illegible] ant; dein blandiente inertiâ, ſeptimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius:

Radix ſtultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione ſuâ eſt,
Septima quæque dies turpi damnata veterno,
Tanquam laſſati mollis imago Dei.

Plura inveniri poſſunt huc ſpectantia in Dione Caſſio, Juſtino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabellicus, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. Vixit circa A. D. 257. Socrates lib. 6. cap. 12.

Marc. Anton. *Sabellicus*, à Jovio ſabri ferrarii fil. vocatur; ab aliis autem natus dicitur è nobili Cocceiorum familiâ. Æquicolas ortu ſuo nobilitaſſe ait Leander in Italiâ ſuâ. Pomponii Læti ac Domitii Veronenſis fuit diſcipulus, bonarumque literarum apud Venetos profeſſor. Maximè celebrator hiſtoriâ Enneadum 11. ab orbe Condito ad an. 15.4. Obiit 14. Kal. Maias an. 1506. Jovius ait, prope Septuagenarium deceſſiſſe morbo Gallico, quem vulgivagâ Venere contraxiſſet. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 670.

Sabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſurâ non pondere perſolvunt. Vide Turneb. in Cic. de LL.

Sabina, Imperatrix, Adriani Imp. Romani uxor, quæ ſervilibus injuriis ab eo affecta adut mortem voluntariam. Sext. Aurelius.

Sabinus Aſidus, declamator lepido ingenio, quam ſententiam Leonidæ ad trecentos retuliſſet. *Ego inquit, ſi ad prandium promiſiſſem, ad cœnam renunciaſſem.* Seneca Suaſor. 2.

Sabinus, Veſpaſiani frater, à Vitellio interfectus, qui Veſpaſiano res contra Judæos gerente, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Jovis occupaverat.

Sabinus Sophiſta ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias, & hypotheſes, declamationum libros quatuor præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas.

Sabinus Maſur[illegible] J. C. ſcripſit Faſtorum & memorabilium libros. Perſius Sat. 5.

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Ejus in Digeſtis apud Athenæum & Agellium crebra mentio.

Sabinus, Syrus memorandæ fortitudinis qui tempore Titi, primus Hieroſolymitanos muros aſcendit. Joſ. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, ſcripſit περὶ κηπευτικῶν, [illegible] c. de hortenſi[illegible] Plin. 19 [illegible].

Sabinus [illegible] quæ ſcripſerit docebit Ovidius, cujus erat ἀγχίνοος Amor. 2. Eleg. 18.

Quam cito [illegible] redit celer orbe Sabinus,
Scriptaque [illegible] rettulit [illegible]
Candida Penelope [illegible]
Lecta ab H[illegible] no [illegible]
Jam pius [illegible] fit E[illegible]
[illegible] habet
[illegible] ab [illegible] venit
[illegible] Lesbis amica [illegible]

Scripſit igitur [illegible] Phædram Æneæ ad [illegible] locum [illegible] lam Sappho extremo loco memoratam. [illegible] um [illegible] ſub nomine *Sabini* [illegible] ad Penelopen Demophoontis ad Phyllidem, & [illegible] nen. Sed mihi ux[illegible] [illegible] aliquo [illegible] Poet. quin [illegible] que noſtro ſi ævo [illegible] multum laudis mererentur. Sed non dubium, quin [illegible] falt[illegible] aliquæ ex ſex iſtis Sabini ſunt quæ inter Ovidianas leguntur. Paridis ad Helenam, Helenæ ad Paridem. Leandri ad Heronem, Herûs ad Leandrum. Acontii ad Cydippen, Cydippes ad Acontium. Plura vero Sabinum ſ[illegible] idem O[illegible] Ponticorum, 4. 16.

Quique ſuam Trœzen, imperfectumque [illegible]
D[illegible] morte Sabinus op[illegible].

Unde cognoſcere [illegible] eum obiiſſe ante Ovidium. Quidam T[illegible] legunt, unde colligunt T[illegible] ſcrip[illegible]. Alii vero *Triſene* [illegible] aiunt amicam. D[illegible] vero interpretantur Faſtos, vel opus quale Heſiodi Ἡμέραι. Voſſius.

Sacas, Ammian. lib. 22. *Sacas Ammonius, P[illegible]* Ubi Valeſius ὁ σάκκος. Sac[illegible] videtur ex eo dictus Ammonius, quod mercibus ex portu Alexandrino comportandis victum ſibi quæſiviſſet. [illegible] modi homines S[illegible] antiqui vocabant, ut videre e[illegible] in Cod. Theodoſ. [illegible] *de Saccariis portus Urbis Romæ.* Suidas Πλωτῖνος μαθητὴς Ἀμμωνίου τοῦ πρότερον [illegible] σακκοφόρου. Idem in [illegible] Saccas cognominatum [illegible] Ammonium. Hierocles, lib. de [illegible], hunc Ammonium θεοδίδακτον vocat, eumque primum Platonicæ, & Ariſtotelicæ Philoſophiæ concordiam ait hæc tribu[illegible] oſtendiſſe, idque, diſcipulis ſuis Plotino, [illegible] que Origeni aperuiſſe [illegible] refertur in Bibliothecâ Photii. Atque hic [illegible] vir Chriſtianus cum fuerit, merito inter [illegible] ptores Eccleſiaſticos à Divo Hieronymo recenſetur. Quanquam Porphyrius, lib. 3. contra Chriſtianos, eum à Chriſti fide ad [illegible] cultum defeciſſe ſcripſit. Sed eum Euſeb. lib. 6. Hiſtor. refellit. Hujus Ammonii, quod ſciam hodie nihil extat. Nam Commentarii in Ariſtot. ſcriptus ſunt Ammonii Hermiæ filii, qui Procli auditor fuit Anaſtaſii Aug. temporibus.

Sadducæi, ſecta Judæorum, quam à *Sadoc* ſacerdote nomen accepiſſe quidam volunt. Epiphanius vero: Ἐπονομάζουσι δὲ ἑαυτοὺς Σαδδουκαίους, δῆθεν ἀπὸ δικαιοσύνης τῆς ἐπικλήσεως ὁρμωμένης. [illegible] γὰρ ἑρμηνεύεται δικαιοσύνη. Cui conſentit Hieronymus: *Sadducæi, ait, interpretantur juſti. Id enim ſibi vindicabant quod non erant.* Quos ſequitur Maldonatus ad cap. M[illegible] 22. Sadducæos à Sedec Juſt[illegible], quaſi homines juſtos Epiphanius & Hieronymus dictos putant. Non exiſtimabant illi Sadducæos fuiſſe juſtos; ſed nomen illud affectatos, & videri voluiſſe juſtos, juſtitiâ nimirum Civili & Forenſi. Erant enim in maleficos acerbiores; in judiciis, & pœnarum mulctis exactores rigidi, quemadmodum ex Hiſt. Scholaſtica citat Barradius, non diſſentiente Joſepho. Huc enim referimus [illegible] illud elogium, quo moroſos, difficiles, omnino intractabiles pronunciat, adeo ut [illegible] illorum mo[illegible] bus durioribus abhorreret populus, & ad Phariſæos potius propenderent, qui φύσει, quod ille dixit, ἐπιεικῶς πρὸς τὰς κολάσεις eſſent. Scripturas nullas præter Moſen recipiebant; prophetas enim rejiciebant, tanquam non loquutos in ſpiritu ſancto; cum & ipſum ſpiritum ſanctum negarent. Athei erant & Epicurei. *Dementiam potius Epicuream, quam Legis divinæ jura ſectabantur*, [illegible] ait Philaſtrius. Nimirum quod ſe[illegible] tem omnem [illegible] vitæ [illegible] rmino, & rerum temporalium fruitione terminarent. Providentiam tollebant [illegible] Deu[illegible] mala non per[illegible] d[illegible] erent, quod relatum à Joſepho 2. ἁλώσ. cap. 1[illegible] libero hominis arbitrio ſubjiciebant [illegible] nullum poſt hanc Vi[illegible], [illegible] operibus præmi[illegible], nulla [illegible] malis & ſceler[illegible] pœnam conſtitutam arbi[illegible] abantur. Erant au[illegible] non [illegible] quàm Phariſæi, hoſtes Chriſti capitales. Plura vide apud R[illegible] ontacutium Appar. 7.

Sagana, venefica mulier, quæ V[illegible] num puerum prætextatum ſuis incantationibus faſcinavit. Hor[illegible] in Epodis:

[illegible] expe[illegible] a Sagana p[illegible] ram domum
Sp[illegible] A[illegible] nales aquas,
[illegible] rret c[illegible].

Ejuſdem ceu Necromantidis meminit Sat. 8. lib. 1.

S[illegible], [illegible] ſemium [illegible] te, quem alii *Centaurum Chironem* [illegible] ur. Alii [illegible] filium Eupheines nutricis Muſarum [illegible] ſſe vo[illegible] nt, & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis. & [illegible] incubuiſſe, unde & uſum ſagittis. & equo inſediſſe; poſt mortem vero precibus Muſarum, Jove inter aſtra relatum, & [illegible] conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit ac vehementer hyemat Columella. Vide omnino Cæſium in Aſtron. Poet. pag. 84.

S[illegible]

Salacia, Neptuni uxor. Auguſt. lib. 7. de C. D. *Jam uti habeas Salaciam uxorem Neptunus, quam inferiorem aquam maris eſſe dixerunt.* Feſtus. *Salaciam dicebant Deam aquæ, quam putabant ſalum ciere, hoc eſt mare movere, quo vocabulo Poetæ pro aquâ uſi ſunt.* Pacuvius. *Hinc ſævitiam Salaciæ fugimus.* Gloſſarium: *Salacia*: Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς. Quanquam Servius ab *aquâ ſalsâ* Salaciam dictam velit.

Salacon, vir qui cum pauper erat, ſe divitem ſimulabat. Suidas. Hujus mem. Cic. 7. Epiſt. Ab hoc natum proverb. *Salacones*.

Saladinus, Turcarum rex belliçoſiſſimus, A. D. 1180 cum Chriſtianis per 30. amplius annos variâ fortunâ bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quam victor, donec Baldvino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior, Hieroſolymam cepit, ejus regno finem imponens, & Ægyptum Syriamque imperio ſuo adjecit.

Salambo, Heſychius: Σαλαμβὼ, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις. Lampridius in Heliogabalo: *Salambonem etiam omni planctu & jactatione Syriaci cultûs exhibuit.* Non tamen Syra hæc appellatio, vel Babylonica, ſed à Syro macedonibus impoſita, cum Σαλάμβη & Σαλαμβὼ ejuſdem ſint originis, nempe à σάλος uti docet Etymologus in his: Σαλαμβὰς ἡ Δαίμων, παρὰ τὸ αἰεὶ περιφέρεσθαι, καὶ ἐν σάλῳ εἶναι, καὶ ὅτι περιφέρεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν.

Salapuſius, a *ſale* & *puſius* compoſitum nomen. Quo nomine dictus eſt Calvus, Catulli familiaris, tanquam puer ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salii, ſacerdotes Martis, numero duodecim à Numâ Pomp. primùm inſtituti, tunicis pictis, æneoque pectoris tegmine exornati; ſic dicti quòd *ſalientes* ancilia per urbem circumferrent. Plut. in Numa: Ὄνομα Σαλίοι ἀπὸ ὀρχήσεως. Ovid. Faſt. lib. 3.

Jam dederat Saliis à ſaltu nomina ducta.

Virgil. Æneid. 8

Hic exultantes Salios, nudóſque Lupercos.

Varro: *Salii à ſaltando, quod facere in Comitio quotannis & ſolent & debent.* Tamen ex Polemone quodam refert, quendam Arcada dictum Salium, eis enoplium ſaltationem & nomen etiam dediſſe: at nugæ Plutarchus, Σαλίοι δὲ ἐκλήθησαν οὐχ ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσι Σαμόθρᾳκος ἢ Μαντινέως ὄνομα Σαλίου τὴν ἐνόπλιον ἐκδιδάξαντος ὄρχησιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως, αὐτῆς ἁλτικῆς οὔσης, ἣν ὑπορχοῦνται διαπορευόμενοι τὴν πόλιν ὅταν τὰς ἱερὰς πέλτας ἀναλαβῶσιν ἐν τῷ Μαρτίῳ μηνί. Et clarus Dionyſius lib. 2. Τὰ δὲ Ῥωμαίων ἀπὸ τῆς συντόνου κινήσεως· τὸ γὰρ ἐξάλλεσθαί τε καὶ πηδᾶν σαλίρε ὑπ' αὐτῶν λέγεται· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὀρχηστὰς ἐκεῖ νῦν τούτους καλοῦ τὸ χόρευμα καὶ σκίρτημα ἔνεστι παράγοντες ἀπὸ τῶν Σαλίων τούτου Σαλιτορίας καλοῦσιν. Hic Saliorum tripudio haud ſuſpicor Romæ ſolemnius celebratum, ſi vera Lucianus περὶ ὀρχήσ. Ἐπὶ τούτοις δίκαιον καὶ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν Θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην ἅμα καὶ ἱερωτάτην. Ubi benè εὐγενέστατοι. Nam, teſte Tullio in Orat. pro domo ſuâ, è Patriciis legebantur. Cæterùm Saltatio qualis fuerit tradit etiam Dionyſius ubi ſupra: Κινοῦνται γὰρ πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ τὰς ἐνοπλίους κινήσεις, τοτὲ μὲν ὁμοῦ, τοτὲ δὲ παραλλὰξ καὶ πατρίους τινὰς ὕμνους ᾄδουσιν ἅμα ταῖς χορείαις. In motibus autem frequens illis fuit amptruatio, quæ fiebat in circum: hæc à præſultatore initium ſumebat. Lucilius:

Præſul ut amptruat, inde & vulgus redamptruat illi.

Habitus illis ποικίλοι χιτῶνες Dionyſio, quos Livius *tunicas pictas* vocat. Gloſſæ: *Salius*, ἱερεὺς ὁ τοῖς ὅπλοις ὀρχούμενος, ὑμνῳδὸς, πρύτανις. Saliorum duo erant genera, antiquiſſimi *Palatini* dicti, atque à Rege Numâ inſtituti, Παλατῖνοι Dionyſio His alios *Collinos*, ſive *Agonales* nuncupatos Tullus Hoſtilius adjunxit. Dionyſius. Aliter tamen Servius eos diſtinguit: *Duo*, inquit, *ſunt genera Saliorum, ut in Saliaribus carminibus invenitur, Collini & Quirinales à Numâ conſtituti, ab Hoſtilio vero Pavorii & Pallorii.* Horum meminit Livius lib. 1. *Numa Salios duodecim Marti legit, cæleſtiaque arma (quæ ancilia appellantur) ferre ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolemnique ſaltatu juſſit.* Hinc Saliaris, ut *Saliare carmen*, quod cantabatur a Saliis: & *Saliares epulæ*, quæ exhibebantur his ſacerdotibus Feſtus: *His (Saliis) per omnes ſacrorum dies, ubicunque manent, quia ampliſſimæ ponuntur cœnæ, ſi quæ aliæ magnæ ſunt Saliares appellantur.* Hor. l. 1. Od 37.

——— *Nunc Saliaribus*
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat dapibus, ſodales.

Id eſt, opimis dapibus. Vide ſis illic Interpretes, & Torrentium ad Suetonii Claudium, cap. 33. Vocantur etiam *Saliſubuli* à Catullo epigr. 17. Virgilius vero etiam Evandri temporibus eos fuiſſe dicit, lib. 8. niſi hæc poeticâ licentiâ dixerit, ad ſua tempora reſpiciens. Sic enim ille:

Tunc Salii ad cantus, incenſa altaria circum
Populeis adſunt evincti tempora ramis.

Ubi videndus De la Cerda.

Salluſtius, inſignis orator & hiſtoricus Romanus, qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone. De quo nos alibi. Interim videndus Voſſius de Hiſtoricis Latinis 1. 15.

Salluſtius Criſpus, prioris nepos, *Auguſto Cæſari amicus*, ut eum Plinius vocat, lib 34. cap. 2. Ad eum eſt Horatii Od. 2. lib. 2. Ubi, ſis vide Marcilium.

Salluſtius Philoſophus, ſcripſit librum de Diis & Mundo, quem primus è tenebris eruit, Græceque ac Latinè edidit doctiſſimus Leo Allatius, A D 1638.

Salmoneus, Æoli fil. non regis ventorum, inquit Servius, ſed cujuſdam apud Elidem, ubi regnavit, qui cum regiâ majeſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeo ut Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat currus ad imitanda tonitrua, & in quem jaculatus eſſet facem, eum jubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Jupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos detruſit Virgil. Æn. 6.

Vidi crudeles dantem Salmonea pœnas,
Dum flammas Jovis & ſonitus imitatur Olympi;
Quatuor hic invectus equis & lampada quaſſans,
Per Graium populos, mediæque per Elidis urbem
Ibat ovans, Divumque ſibi poſcebat honorem;
Demens qui nimbos, & non imitabile fulmen,
Ære & cornipedum curſu ſimularat equorum.

Manil. lib extremo:

Hinc mihi Salmoneus qui cœlum imitatur in orbe
Pontibus impoſitis, miſſiſque per æra quadrigis
Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum
Admoviſſe Jovem terris de fulmine fingit:
Senſit at immenſos ignes, ſuper ipſe ſequutus,
Morte Jovem didicit generatus quid ſit haberi.

Hunc Didymus in Homerum ἄφρονα vocat. Heſiodus ἄδικον & ὑπέρθυμον. Galenus παράπληγα, h e *vecordem.* Sed inſaniam ejus quis non attigit? Suidas de illo: *Machinâ quidam fulgurabat, tonabat, populi animos conturbabat.* Val. Flaccus lib. 1.

Salmoneus nondum ille furens, cùm fingeret alto
Quadrifidâ trabe tela Jovis.

Ipſe de ſe Antholog lib 2.

——— Βροντῶ ὡς Διὸς ἀντιπάλων.

Didymus illum facit ἀντιβροντῶντα τῷ Διῒ καὶ ἀντιαστράπτοντα. Siccis coriis hoc fieri docet Nazianzenus Orat. 2. contra Julianum: Σαλμωνεύς εἶναι τις ἐκ βύρσης βροντῶν. Aliter Homerus de illo ſentit; nam vocat ἀμύμονα, *inculpatum*; aitque Euſt. Salmoneum expreſſiſſe fulmina, non ut eſſet in Jovem impius, ſed, ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit utentia fulgura ex ſpeculis, & alius quidam terræ motus eſt imitatus.

Salomon, vel *Solomon*, i e *pacificus*, fil Davidis, rex Judææ, omnes ſuæ ætatis homines doctrinâ & ſapientiâ antecellens. Is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de ejus nomine vocatum eſt. Tandem vero ad idololatriam ab uxoribus & concubinis faſcinatus defecit; quâ de causâ ejus regnum paulo poſt eſt laceratum, ut ex hiſtoriâ ſacrâ liquido conſtat. Joſeph. Antiqu. 8. 3. Πάντας ὑπερβάλλων εὐδαιμονίᾳ τε καὶ πλούτῳ, καὶ φρονήσει τοὺς βασιλεύσαντας, εἰ μὴ ὅσον τι πρὸς γῆρας ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐξηπατήθη παρελογίσατο. *Omnium, quicunque fuerant regum ditiſſimum* vocat Sulpicius Severus. Cæterum de immenſis ejus divitiis, vide Pinedam de *Solomone* lib. 4. cap. 19. Villalpand. Tom. 2. lib. 5. cap. 44. uſque ad cap. 55. ubi docet Solomonis opes majores fuiſſe quam Impp. Aſſyriorum, Babyloniorum, Medorum, Græcorum, Romanorum, cæterorumque omnium. Vide quoque Suidam in Σολομῶν. Non omittendus hic Solomonis character qui occurrit apud Siracidem, Eccleſiaſtici cap. 47. Σολομῶν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, καὶ ἐδοξάσθη, ὡς ὁ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν αὐτῷ· ἵνα στήσῃ οἶκον ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, καὶ ἑτοιμάσῃ ἁγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα· ὡς ἐσοφίσθη ἐν νεότητι αὐτοῦ, καὶ ἐνεπλήσθης ὡς ποταμὸς συνέσεως· γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχή σου καὶ ἐνέπλησας ἐν παραβολαῖς αἰνιγμάτων. Εἰς νήσους πόῤῥω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἠγαπήθης ἐν τῇ εἰρήνῃ σου. Ἐν ᾠδαῖς καὶ παροιμίαις, καὶ παραβολαῖς καὶ ἑρμηνείαις ἀπεθαύμασάν σε αἱ χῶραι· ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐπικεκλημένου Θεοῦ Ἰσραήλ. συνήγαγες ὡς κασσίτερον τὸ χρυσίον, καὶ ὡς μόλυβδον ἐπλήθυνας τὸ ἀργύριον· παρέκλινας τὰ σπλάγχνα σου γυναιξὶ, καὶ ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου, &c. De lapſu, ſtatuque ejus æterno, vide Caleb. Dalechampii vindicias Salomonis Lond. 1622.

Saloninus, Aſinii Pollionis Germanici exercitûs ductoris fil.

qui cum poſt captas Salonas, primo lauream, poſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à Saloná captâ Saloninum vocavit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe, quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Servius.

Samardacus, homo ridiculus. Chryſoſtomus ad Epheſ. Hom. 18. Οὐχ ὁρᾷς τοὺς λεχριδίους γελωτοποιούς, σαμαρδάκους ὅπου εἰσὶν εὐτράπελοι. Vide Martinium.

Samareus, fil. Chanaan. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg pag. 347.

Sampſon, Vir Hebræus miro corporis robore à Deo donatus; ſed eâ lege, ut tamdiu robur, firmitatemque corporis retineret, quamdiu cæſariem. Itaque cum Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti per mulierculam quandam, cujus amore tenebatur, perfeciſſent, ut ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille injuriam poſtea ſuâ & hoſtium clade vindicavit. Nam cum capillo renaſcente vires redeuntes diſſimularet, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio convivium agitantibus ludibrii causâ introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio evertit; quâ ruinâ & ipſe & inimici ejus omnes obruti ſunt, uti legitur in libro Judicum. Joſephus lib. 5. Γενόμενον τὸ παιδίον Σάμψωνα καλοῦσι· ἰσχυρὸν δ' ἀποσημαίνει τὸ ὄνομα. Idem: Θαυμάζειν δ' ἄξιον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἰσχύος, καὶ τοῦ περὶ τὴν τελευτὴν μεγαλόφρονος τὸν ἄνδρα. Καὶ τὸ μὲν ὑπὸ γυναικὸς ἁλῶναι, δεῖ τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων προσάπτειν.

Samuel, propheta, Judæis quadraginta annis præfuit, eiſque tandem regem petentibus Dei monitu Saulem dedit. Lat. *poſitus à Deo*, aut *nomen ejus à Deo*. Plura de Samuele dici poſſunt. Nos impræſentiarum, cæteris omiſſis, quæremus tantum, Veruſne fuerit Samuel, quem à morte collocutum legimus cum Rege Saulo. 1 Sam. cap. 28. verſ 7, &c. Qui falſum cenſent (inquit Clariſſ. Voſſius) alii quidem fuiſſe putant impoſtorem quendam, qui belle ſatis hanc hiſtrioniam exerceret: alii vero arbitrantur ſpectrum fuiſſe diabolicum. Prior opinio placuit Rabbi Solomoni Ben-Cophni; qui contendit nebulonem delituiſſe ſub terris, à quo juxta ac muliere Pythoniſsâ omnis hæc ſcena adornaretur. Atque in hanc etiam opinionem dilapſus fuit Reginaldus Scotus: qui & ipſe id neceſſe habuit dicere, cum omnem negaret νεκυομαντείας, meramque hominum eſſe impoſturam judicarit. Sed ea ſententia è diametro ſcripturis repugnat; præcipue verbis Moſaicis, Deut. 18. 11. ubi diſertim prohibentur qui mortuos conſulerent. Præterea tota huic opinioni adverſatur hiſtoria. Quod, ut planius fiat eam paulum deducemus. Repurgarat Iſraelem Saul à necyomantiis, quod ab eo Samuelis, vel Abimelechi monitu actum fuiſſe eſt veriſimile. Sed quis ignorat, non omnia ad præfectorum aures pertingere? ſubinde etiam ab iis in edictis regiis obſervandis conniveri? Saul igitur non ignarus edicti ſui, nihilominus inquiri necyomanten juſſit. Cognoſcit de fœminâ in Endor, civitate in ſorte Iſſachar, ſed à Manaſſe poſſeſsâ. Minus mirandum de muliere hâc relictâ: quando ſexus ille latere ſolet domi: & ab Hieronymo, alióve, in Traditionibus Hebræis proditum eſt, fabulari Hebræos, eò parcitum fuiſſe huic mulieri, quòd mater foret Abneris, qui ex cognatione eſſet Saulis. Noctu igitur ad mulierem itum, atque ab eâ poſtulatum, ut Samuelem ſuſcitaret. Ex quâ petitione conſtat, τοὺς ἑβδομήκοντα ſatis ἀκύρως hanc mulierem vocare ἐγγαστρίμυθον, ſive *ventriloquam*: cum ea fuerit in necyomantis. In Hebræo eſt DOMINA OB, ſive OPH: à quo eſt Græcum ὄφις, ac fortaſſe Φίκιος. Nam antiquus Draco coli gaudebat in eo animante, quo primis parentibus illuſit. Unde & *Python* nomen à פתן *Pethen*, quod *ſerpentem* ſignificat. Poſt pauca utrinque verba accinxit ſe mulier ad parendum: Rogata a Saule, quid videret, reſpondit, *Elohim*, h. e. Divum, ſive Judicem quempiam. Nam Ebræa vox in plurativo numero etiam perſonæ ſingulæ ſignificationem habet. Cum plenius Saul edoceri vellet, addidit de illius Divi, ſive Judicis ætate ac habitu, eſſe ſenem grandævum, & Sacerdotali pallio amictum, modo Samuel Sacerdos fuit, ut veterum aliqui tradiderunt; vel potius pallio Judicis, quando Samuel non fuit ex genere Aaron, ſed conſobrini ejus Core, undè fiebant non Sacerdotes ſed Levitæ: ut quòd eum ſacrificaſſe legimus 1 Sam. 15. 4, 2. id planè fuerit extraordinarium, ſicut & cum idem ab Elia factum ſcribitur 1. ſive 3 Reg cap. 17. Ubi vero hæc audivit Saul. ex Pythoniſsâ plenè eſt edoctus, eſſe Samuelem, eique honorem illi habuit, non divinum quidem ſed convenientem prophetæ, & quidem ad meliores jam ſedes tranſlato. Hæc qui attenderit, facile videbit, quam putidum ſit putare per Samuelem hîc intelligi oportere nebulonem ſub terrâ deliteſcentem, qui illuſerit ſimplicitati Regis. Scilicet is rex nec in pueritiâ, nec poſteà, ne quidem ad regnum evectus, imò ne tum quidem, cum monitu prophetico, vel Sacerdotali, juxta Moſis mandatum ex terrâ Iſraeliticâ exſcinderet, quicquid necyomantarum reperiret, cognitum habuit, quid eſſet mortuos conſulere, temeréque putabat, ſpiritum exciri, cum totum negotium perficeretur hiſtrioniâ alicujus impoſtoris. Sin ſcivit hoc ipſum, quid ſtultior, quàm deſerto exercitu, mutato ſchemate, cum duobus ſolum comitibus, de noctu tantum itineris emetiri ut de ſuâ ſuorumque, ac regni totius ſalute eum conſuleret, quem non ignoraret, nihil eorum facere quæ promitteret, ſed totum eſſe è fraudibus & nequitiis conſutum? Num etiam homini hujuſcemodi honorem, tanquam prophetæ, hunianus jam exempto, exhibuiſſet? Num uſque adeo fidem habuiſſet, ut audito eo inciderit in animi deliquium, ac vix adigi poſſet ad cibum capiendum? Num in hoc etiam cogitationem intendamus, quòd nullius mortalis tanta eſt ingenii ſolertia, ut accuratè adeo poſſet prædicere, cùm univerſè de imminente exercitûs clade, tum particulatim de cæde Saulis, triumque filiorum, quam ad rem revelatione divinâ, vel ſaltem alicujus ſpiritûs omnino opus fuit. Nec interim defugiam memorare quid pro ſe adferant, qui meram fuiſſe hominum fraudem arbitrantur. Aiunt iſtoc colligi vel ex eo poſſe, quòd Pythoniſſa fingat ſe Saulem non noviſſe: nec enim credibile videri, fuiſſe hominem in Iſraele, qui haud noſſet regem, præſertim qui Iſraelitas cunctos excederet ſtaturâ. Verum obſervare animo debet, habitaſſe eam mulierculam in Endor, Regem vero in Gibeah, qui locus viginti & amplius horarum ſpatio diſtaret ab Endor: ut in fœminâ non ſit mirandum, ſi nunquam videri regem. Et potuit, cum Saul ad regnum eveheretur, fuiſſe grandæva, ac parum ſollicita de Regis facie, imò publicis cunctis; dum eſſet quo ipſa numerū expleret. Sed enim viderit aliquando Regem: num propterea alto adeo animo inſederint vultûs lineamenta, ut non alium crederet, qui, partim ne exercitui de Regis abſentiâ conſtaret, partim etiam, ne, ſi à muliere agnoſceretur, ea detrectaret morem gerere Regi, à quo νεκυομαντείας ſciret gravi ſub pœnâ interdictam) habitum ſolitum, in minuſſhè Regium commutaſſet, ac præterea cum duobus ſolum comitibus, noctu adveniret, eo quidem tempore, quo nemo propter prælium poſtride futurum, Regem caſtris in locum adeo diſſitum exceſſurum putaſſet? At, inquiunt, undenigitur poſtmodo didicit, ipſum eſſe Regem? Nec enim veriſimile eſt ejuſce rei indicium illi factum à Regis comitibus. Non hoc dixero: ſed promam quod ſentiant Hebræi. Aiunt, eos, qui in νεκυομαντείᾳ ſcilcitantur, inverſâ corporis figurâ ſolitos aſcendere: at Samuelem apparuiſſe rectâ: hoc cum ſciret non ſuæ virtuti debere, ſed divinæ; ſic collegiſſe, haud alium eſſe, quam Regem, quem Deus tanto honore dignaretur. Alia etiam adferunt, quæ idem firment. Mihi ſat eſt, quod diſparem rerum faciem videret, inter apparitiones ſolitas & præſentem: præſertim ſi verus Samuel fuit, de quo diſpiciam poſteà, cum oſtendam verum Samuelem vi magicâ ſuſcitari minimè potuiſſe. Largum enim diſcrimen inter larvatum dæmonem & verum Samuelem, quem ſiſteret Deus. Et dum iſta geruntur potuit mulier ſecum cogitare, nullius æquè intereſſe, ut Samuelem conſuleret, quàm Regis, & olim illi familiaris, & tam difficili tempore conſilio ejus imprimis indigentis. Atque hactenus ſatis mihi videre comprobaſſe, non conſtituiſſe hoc negotium merâ hominis impoſturâ. Quare ſi, qui ſe Sauli ſtitit, homo impoſtor non fuit; nec verus tamen Samuel erat: exiſtimandum fuiſſe ſpiritum malum, qui induerit Samuelis perſonam. Atque hæc opinio eſt Tertulliani lib. de An cap. 57. cujus verba apponam: *Ecce hodie Simonis hæreticos tanta præſumptio artis extollit, ut etiam prophetarum animas ab inferis movere ſe ſpondeant. Et credo, quia mendacio poſſunt. nec enim Pythonicorum ſpiritui minus licuit animam Samuelis effingere, poſt Deum mortuos conſulente Saule. Abſit alioquin ut animam cujuſlibet Sancti, nedum prophetæ, à Dæmonio credamus extractam, edocti, quòd ipſe Satanas transfiguretur in Angelum lucis, nedum in hominem lucis.* Eadem eſt ſententia eruditi ſcriptoris Quæſtionum & Reſponſionum ad Orthodoxos, quem inter Juſtini Martyris ſcripta habemus Reſponſione 52. ubi ait hoc factum κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δαίμονος, τοῦ τὰς ὄψεις φαντάζοντος τῶν ὁρώντων τὸν οὐκ ὄντα Σαμουὴλ, efficaciâ Dæmonis nempe ſic oculis illudentis, ut videre ſe putarent Samuelem, cum Samuel non foret. Etiam B. Auguſtinus quanquam fluctuare in hâc controverſiâ videatur, magis tamen eodem inclinat, ad Simplicianum lib 2. cap. 3. ubi cum prius dixiſſet, non eſſe abſurdum, ſi credamus Samuelem ipſum non magicâ potentiâ, ſed diſpenſatione divinâ, volentem ſe ſtitiſſe Regi, ut divinâ eum ſententiâ percuteret, poſtea hæc verba ſubjungit: *Quanquam in hoc facto poteſt eſſe alius facilior & expeditior exitus, ut non verè ſpiritum Samuelis excitatum à requie ſuâ credamus, ſed aliquod phantaſma, & imaginariam illuſionem Diaboli machinationibus factam; quam propterea Scriptura nomine Samuelis appellat, quia ſolent imagines rerum earum nominibus appellare*

pellare

pellari, quarum imagines ſint. Interea non pauci Patrum duarum opinionum, quas ex Auguſtino adduximus, priorem amplecti malunt, verumque fuiſſe Samuelem cenſent, qui cum Saule collocutus ſuit. Operæ vero eſt cognoſcere, quid hi potiſſimum pro ſe adferant; tum autem quomodo iis occurrant quibus poſterior Auguſtini ſententia magis placet. Ut igitur verum fuiſſe Samuelem probent, aiunt, ubi hiſtoria hæc refertur, non aliter quàm Samuelem, & ſexies quidem, nominari: Contra vero alii, etiam Diabolum à Moſe nuncupari ſerpentem, ſive quia in ſerpente deliteſceret, ſive quia ſerpens videretur. Præterea aiunt priores non potuiſſe Diabolum accuratè adeo prædicere, tum exercitûs ſtragem, tum necem Saulis, triumque filiorum. Reſpondent alii, non uſque adeo operoſum fuiſſe Diabolo, iſta colligere, partim ex electione Davidis, partim ex eo quòd noſſet, quomodo uterque exercitus foret animatus; quomodo, item decretum eſſet inſtruere aciem: unde etiam potuerit præſcire, re malè geſtâ, Saulo, aut filiis, non forè fugæ locum. Et, quid ſi, inquiunt, Diabolus iſta juſſus ſit etiam? Quomodo Bileamo Deus in ore poſuit, quæ diceret. Tertio etiam argumento à prioribus pugnatur; nempe iſto, quòd Deus à Samuele hoc quinquies nominetur vocabulo tetragrammato, quod, ut aiunt, Diabolus ſemper exhorreſcit. Alii hæc exigui eſſe ponderis contendunt, quia in hiſtoriâ Achabi, quæ eſt 1. ſive 3 Regum. cap. 22. pariter uſurpetur nomen hoc τετραγράμματον, tum à pſeudoprophetis, quibus ſe inſinuarat ſpiritus mendax, tum à Zedechia propheta vero. Hactenus rationibus pugnatum, & iis quidem ex libris Samuelis. Præterea vero priores ſe tuentur auctoritate Sirachidæ Eccleſiaſtici cap 46. ubi Samuelem legimus etiam à morte prophetaſſe, ut abunde conſtet, non alium credidiſſe, quam qui dum viveret propheticum ſpiritum habuerit, nec levi hoc telum amictu exire licet, quibus Eccleſiaſtici liber eſt in Canone Scripturarum: contra quam ab Hebræis factum. Qui autem divinam ejus auctoritatem negant, eo ſe defendunt, quòd Samuel iſte ſit mentitus, nec id prophetæ conveniat, præſertim à morte. Mendacium inde adſtruunt, quod Sauli dicat: *Cras mecum eris & filii tui.* quippe, inquiunt, Samueli ſuus jam locus erat attributus inter animas beatas; Saulo vero quis alius, quam inter eos, quos pœnæ manerent æternæ. Contra aliis placet, verba iſta Samuelis (ut Auguſtinus ad Simplicianum ſcribit) *non ad æqualitatem felicitatis, ſed ad parem conditionem mortis referri.* Quomodo cum ait: *Mecum eris*, non aliud quàm mortem prænunciaret. Et firmat hanc ſententiam quod non de uno Saule ſermo ſit, ſed etiam de filiis; atqui Jonathas vir optimus fuit, Samueli poſt mortem aggregandus; utcunque hac aqua hæſerit Bernardo. Sed de iſto audiendus potius Rabanus Maurus, ac tot alii, Bernardo eà parte magis perſpicaces. Sic igitur ſtatuimus verbis iſtis mortuos generatim opponi vivis: non vero particulatim ſignari locum ſeparatum, quo ſolæ degant piorum animæ: ut ſententia ſit, Saulem & filios certè morituros, ſoreque ἐν ᾅδῃ, h. e. in ſtatu & conditione defunctorum. Quid quod ne iſtud quidem controverſiâ penitus caret. An Saul in numerum reproborum ſit referendus. Cæterum qui verum fuiſſe Samuelem opinantur, in hoc tamen diſcrepant, quòd nonnulli velint, Samuelis animam vi magicâ excitatam: alii vero arbitrentur, Deum ipſum Sauli ſtitiſſe Samuelem. Prior eſt opinio Juſtini Martyris dialogo cum Tryphone Judæo; ubi animas à morte ſuperſtites eſſe eo adſtruit, quòd Pythoniſſa, uti Saul poſtularat, advocarit animam Samuelis. Atque addit mirificum hoc effatum: Ὅτι πᾶσαι αἱ ψυχαὶ τῶν οὕτως ἐκβάντων, καὶ περιλειπτῶν, ὑπὸ ἐξουσίαν πίπτουσι τῶν τοιούτων δυνάμεων, ὁποῖα δὴ καὶ ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ ἐκείνῃ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὁμολογεῖ.) Sed abhorret animus credere piorum atque adeo prophetarum animas, non in Abrahæ ſinu, nec Dei manu, ſed Diaboli fuiſſe; eoque vi magica potuiſſe evocari. At, inquiunt, niſi hoc foret, non diceret Samuel, ſe à Pythoniſſâ excitatum, ſuâque quiete excuſſum. Scite vero iſti reſpondet Caietanus, licet vocibus parum ſcitis: *Occaſionaliter fecerat movere ipſum & aſcendere, quamvis non efficaciter, quoniam ſolus Deus potuit efficaciter movere animam Samuelis.* Verum, aiunt, ſi Deus id egiſſet, eo pacto confirmaſſet magiam & νεκυομαντείας, quam ſeverè adeo prohibuerat. Contra hic alii, facto divino magis deſtrui magiam: quia & Pythoniſſa, & Satanas impotentiam artis ſuæ viderent: quippe non fuit iis permiſſum ſpectrum ſiſtere diabolicum, ut in νεκυομαντείᾳ facere ſolebant. Sed Deus amore Regis, ſimulque ad honorandum prophetam defunctum, extra ordinem ipſum ſuſcitavit Samuelem, qui Sauli grande ſuum peccatum ob oculos poneret, ut pœnitentiam ageret tandem, rebus ſuis in extremâ, quod dicitur, tegulâ conſtitutis. Nempe Deus qui non vult mortem peccatoris, noluit Saulem deſperatione abſorberi, quo nil foret Satanæ exoptatius. Quare Deus iratus quidem fuit Sauli: ſed ita iratus, ut pro infinitâ ſuâ bonitate, iram miſericordiâ temperaret; quo Saul de regno quidem deſperet, ſed non de peccatorum veniâ, videnſque pœnas temporales ſtuderet effugere æternas. Utrum in vanum hæc fuerint non ita eſt apertum. Negat Lyranus, ſecutus Hebræos; qui arbitrantur, Saulum increpatione ac dictis prophetæ conſternatum, mox feriâ ductum pœnitentiâ, ac reliquâ nocte in viâ ſuum deploraſſe peccatum, ejuſque veniam rogaſſe. Atque hoc eo veriſimilius putant, quod cum poſſet ſibi fugâ conſulere, redierit tamen in caſtra: quo nomine etiam laudatur à Flavio Joſepho. Objiciunt, ut impœnitentiæ ſignum, quòd ſibi ipſi manus attulerit. Sed Hebræi eo id feciſſe aiunt, ne in manus veniret Philiſtæorum, quorum irriſiones, in Dei injuriam cederent. Fatentur, ne ſic quidem effugere hoc malum potuiſſe. Sed Judæi ſufficere opinantur, quòd Saul præſcire iſthoc nequiverit, ac meliora ſperarèt. In hocce variè adeo diſceptantium conflictu judicium ſuum adferre non veretur clariſſimus Voſſius. Planè ſiquidem eos damnat, qui Samuelem illum putant fuiſſe hominem vafrum ac verſipellem, nequiter ſimulantem ſe eſſe animam Samuelis. Præterea neque eos probare poſſum, inquit, qui arbitrantur antequam Chriſtus ſatisfeciſſet pro peccatis mundi, inque cœlos aſcendiſſet, animas juſtorum, etiam prophetarum, fuiſſe in Diaboli poteſtate, eoque vi magicâ potuiſſe evocari. At nolo nimium contentionis funem ducere cum iis, qui putent, fuiſſe ſpectrum Diabolicum, vel illis, qui cenſent verum fuiſſe Samuelem, h. e. animam Samuelis, non quidem eo indutam corpore, quo ſuſcitabitur extremo die, ſed veſtitum corpore aerio, cum quali angeli Abrahæ apparuerunt: neque vi magicâ compulſam, ut ſe ſiſteret, ſed volentem paruiſſe Deo, à quo Sauli adduceretur, uti Chriſto Moſen & Eliam ſtitit in monte Thabor. Ulterius ſi poſcis, utra ex duabus hiſce ſententiis magis probem; primus quidem dixero, malle me controverſiam hanc aliis decidendam relinquere. Iis tamen libentius me aggrego, qui poſteriorem ſequuntur. Ac primo eo moveor, quòd Scriptura ſemper nominat Samuelem, aliter nuſpiam. At à proprietate vocum non eſt recedendum, ubi ratio non impellit. Non diffiteor veriſimilia quædam pro tralatitiâ ſignificatione adferri. Sed nec minus mihi veriſimilia videntur, quæ alii reſpondent. Longè vero alia eſt ratio ejus quod Diabolus dicitur ſerpens; cum apertum ſit ſerpentem loqui non poſſe, niſi alieno ſpiritu movente, ac præterea ſemper de eo Eccleſiæ convenerit, invidiâ Diaboli peccatum eſſe ingreſſum in mundum. Jo. 14. 44. Quidquod in Samuele ſolum foret metaphora, in ſerpente etiam metonymia concurrat, cum in ſerpente vero delituerat Diabolus, quo item, quod ipſi agnoſcunt, in vero Samuele. Præterea plurimum commoveor auctoritate Sirachidæ, non quaſi in Canone ſit Ebraico, quod aliter eſt, ſed quia magna ejus ſemper auctoritas fuerit tum inter Judæos Helleniſtas, tum inter Chriſtianos. Quam eo minus detractum illi ire debemus, quòd iis vixerit temporibus quibus de communi Hebræorum ſententiâ maximè potuit conſtare. Siquidem liber is Hebraicè ſcriptus à Siracho, Græcè autem redditus ab Jeſu Syrachi illius nepote. Ac nepos quidem claruit temporibus Ptol. Euergetæ, qui Philadelpho ſucceſſit; Sirachi autem tempore Ptol. Lagidæ, qui unus ex Alex. M. ducibus fuit. Sane paulo ante tempora Alex Magni prophetæ defierunt. Nam Malachias ac Nehemias æquales fuere: at mem Nehemias tum Sanaballati, qui extremis Darii Codomanni temporibus Samariæ præfectus fuit, ac templum in Garizim conſtruxit, tum etiam Jaddi, ſive Jadduæ, qui mortuo aliquanto ante Nehemiâ, Alex. Magno obviam proceſſit, ut ex Joſepho ſcimus. Jadduæ in Pontificatu M. ſucceſſit fil. Onias; nempe eo tempore, quo Seleucus Nicanor, unus ducum Alexandri M. diadema in Syriâ aſſumpſit. Huic excepit Simon cognomento *Juſtus*: illum fil. Eleazarus, qui extremis claruit Ptol. Lagidæ ac primis filii ejus Ptol. Philadelphi temporibus. Atque hic Eleazar eſt, à quo miſſi dicuntur LXX Interpp. ad Scripturas Græcè transferendas. Eo tempore etiam Sirach vixit: imò ut à quibuſdam traditum, & ipſe è numero erat τῶν ὁ. Uti vero deſinentibus prophetis, cœpit Synagoga magna, ita deſiit eadem in Oniâ Jaddi filiô: ut cum Syrach claruerit ſub Eleazaro, Oniæ nepote, Jaddi pronepote, ſatis clarum videatur, quantillo tempore idem abfuerit a Synagoga magna, imo ipſis prophetarum temporibus. Idcirco non poſſum aliud in animum inducere, quàm optimè Siracho conſtituiſſe quæ de Samuele illo opinio fuerit Hebræorum, imò & Synagogæ magnæ, atque adeo ipſorum prophetarum. Addam his & aliud argumentum quod ex veteribus Eccleſiæ doctoribus longè plures Samuelem illum verum putârunt. Nam, ut præteream Joſephum Antiq. 6. 15. nec repetam quæ de Juſtino antea dixi, eſt hæc ſententia Baſilii ep. 80. quæ ad Euſtathium medicum, Ambroſii item in cap. 1 Luc. & Hieronymi in cap. 7. Eſ. ſiæ & Auguſtini, utcunque fluctuet, non, modo in memorato ſuperius, opere ad Simplicianum, ſed ad Dulcitium lib. 8.

qu.

qu. 6. poſtea tamen fuiſſe Samuelem verum ſtatuit, ut liquet ex lib. de curâ pro mortuis, cap. 15. Scio contrariam ſententiam reperiri lib. 2. de Mirab. Scripturæ, item lib. Quæſt. Vet. & N. Teſtamenti: ſed neutrum volumen eſſe genuinum eruditioribus in confeſſo eſt. Et ſane quibus placet larvatum fuiſſe Dæmonem eo potiſſimùm moventur, quod extremæ impietatis ſit dicere. *ἀνελέγχον ἐπωδαῖς ψυχῶν ἄγειν κεκρατηκότων ἂν ζώντων ἐκ ἐκράτησε δαίμονες* uti loquitur Procopius. At nihil nos ea res angit, quibus placet ſententia, quam idem Procopius poſtea memorat his verbis: *τινὲς δέ φασιν ἐσθλῶσαι μὲν ὄντως τὸν Σαμουὴλ, ἀλλὰ Θεοῦ τὴν ψυχὴν παρασχόντος, ἐ τῆς ἐγγαστριμύθου ταύτην ἀναγαγούσης. Μόνον γὰρ ταύτην ἰδεῖν τὸν Σαμουὴλ, ἀλλ' ἐκ αὐτὴν ἀναγαγεῖν ἡ θεία λέγει γραφή.* i. e. *nonnulli autem dicunt revera quidem Samuelem apparuiſſe, ſed Deo hanc animam revocante, non Pythoniſſâ. Scriptura enim tantum dicit, ab hâc viſum Samuelem, non revocatum.* Dixeris ex eo conſequi ab illâ revocatum, quod Samuel conqueratur, ſe ab eâ inquietari. Sed enim ut ante dicebamus ex Cajetano, hoc non ultra extendendum, quàm quòd occaſio fuerit, cur Samuel non in quietis ſedibus permaneret. Si enim Saul non acceſſiſſet Pythoniſſam, ac Samuelem excitari petiiſſet: nec Deus hâc occaſione uſus foret ad verum Samuelem Angelorum miniſterio ſiſtendum Regi, ut hunc delictorum commoneret, eique mala imminentia nuntiaret Origenis, De Engaſtrimutho, *An Anima Samuelis verè evocata fuerit*, tractatum edidit Gr. Lat. Leo Allatius Lugd 1629.

Sanchoniathon, hiſtoricus, ſcriptor miræ antiquitatis. Sic enim Porphyrio credimus, *ὅτι Σεμιράμεως γέγονε τῆς Ἀσσυρίων βασιλίδος*, de quo vide Voſſium de hiſtoricis Gr. l. 1. cap. 1. & Bochartum de linguâ Phœniciâ & Punicâ, lib. 2. cap. ult. Nomen Theodoretus ex Porphyrio, ſic explicat. *Σαγχωνιάθων ὁ κατὰ Φοινίκων διάλεκτον φιλαλήθης.* Philoni dicitur fuiſſe vir *πολυμαθὴς καὶ πολυπράγμων*, *doctus & curioſus*. Hiſtoriam autem contexuit, ut habetur in Porphyrio *ἐκ τῶν κατὰ πόλιν ὑπομνημάτων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναγραφῶν.* Phœnicium ſermone conſcriptam Græcè reddidit Philo Byblius Adriano Imp. *σύγχρονος*.

Sanctius, Regis Arragonum frater cum exercitum duceret in Saracenos, in urbem divertit. Pontifex Rom. cum tubæ ſonitu *Regem Ægypti* ſalutavit. Cùm quid tubæ ſonitus ſibi vellet, percontatus Sanctius, Regnum Ægypti à Papâ ſibi datum retuliſſet; juſſit exire ſtatim tibicines ſuos, atque ſuo nomine Papam Calipham Baldachi (is eſt Saracenorum Pont. Max.) renunciare: ſe ei in mutuas vices Pontificatum conferre. Atque ita Papæ ſuavis homo illuſit.

Sancus, Deus Sabinorum. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. *Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου. Τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία.* Sil. Italicus lib. 8. ubi de Sabinis:

——— *Pars Sancum voce canebant*
Auctorem gentis. ———

Idem Dionyſius lib. 4. *Ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσιν.* Vide Varron. de L. L. lib. 4. In Quirinali colle ponitur ab Ovidio ædes Dii Fidii ſive Sanci. Sic enim ille Faſt. lib. 6.

Quærebam; Nonas Sanco, Fidione referrem
An tibi Semo pater. Tunc mihi Sancus ait:
Cuicumque ex iſtis dederis, ego munus habebo,
Nomina terna fero; ſic voluere Cures.
Hunc igitur veteres donarunt æde Sabini;
Inque Quirinali conſtituere jugo.

Sanctus dicitur Propertio lib. 4. eleg. 10. ſc. à *ſanciendo*.

Sancte pater ſalve; cui jam favet aſpera Juno:
Sancte velis libro dexter ineſſe meo.
Hunc quoniam manibus purgatum ſanxerat Orbem,
Sic Sanctum Tatiæ compoſuere Cures.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib 2. cap. 8. ubi de Sabinorum nomine, genere, ac finibus agit.

Sandan, Amm. Marcel. l. 14. ubi de Tarſo: *Hanc condidiſſe Perſeus memoratur: vel certe ex Æthiopiâ profectus Sandan quidam nomine, vir opulentus, & nobilis.* Ubi Valeſius: Sane Sandan nomen uſitatum fuit apud Tarſenſes: ſic enim dictus eſt pater Athenodori, Tarſenſis illius Philoſophi qui Auguſti præceptor fuit, teſte Strab. l. 14. A Plut. in Publicola *Ἀθηνόδωρος ὁ Σάνδωνος* dicitur, eo more quo Athenodorus Molo, & Herodes Atticus, & Axion Pliſtonicus dicti ſuere. Cæterum *Σάνδων* an *Σάνδης* dixeris, parum refert. Sunt enim hæ literæ apud Græcos permutabiles, ut *Παιὼν* & *Παιάν*. Præter hunc *Sandan* m. fuit & quidam affinis nominis *Sandocus*, Aſſyrius qui in Ciliciâ Celenderin condidit, teſte Apollodoro in Bibliothecâ.

Sam, hiſtoricus, celebratur Dionyſ. Halicarnaſſenſi *περὶ συνθέσ. ὀνομ.* Ubi & de ſtylo ejus judicium fert. Viri eruditi ſuſpicantur eundem eſſe qui *Sams* dicitur Athenæo lib. 4.

Sapores, Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab Impp. Romanis acceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoriâ de Valeriano Imp. partâ; quem bello captum miſerè habuit, ut quoties currum conſcenderet, ejus humeris pedibus inniteretur. Claud l. 2. in Eutropium:

———*Socium nobis fidumque Saporem*
Perculit, & Perſas in regia vulnera movit.

Ita locum iſtum reſtituit doctiſſ. Nicolaus Heinſius. Nomen erat pleriſque regibus Perſarum commune, uti *Cæſares* Romanis. Sidon. Apollinar. Panegyrico Aviti:

——— *Parthicus ultro*
Reſtituit mea ſigna Sapor.

Sappho, inſignis poetria, carminis inventrix, quod ab eâ *Sapphicum* appellatum. Aliquis, inquit Voſſius, exiſtimare poſſet Sappho vixiſſe tempore Archilochi & Hipponactis, quia hos Sapphûs amatores Diphilus in Comœdiâ induxerit. Sed non hoc majoris putandum, quam quòd Hermeſianax eam ſcribit amatam ab Anacreonte: cum Sappho vixerit Olymp. 42. Anacreon autem 61. Quare ut Athenæus obſervat lib. 13. ſunt hi poetarum luſus. Olympiade eadem claruit Sappho Lesbia, poetria Lyrica, ut ait Suidas, qui addit, eâdem ætate fuiſſe Alcæum, Steſichorum, & Pittacum. Ac facilè cum eo conciliare eſt, quòd Euſebius ad 144. Olymp. an. 2. refert. Scripſit Epigrammata, elegias, iambos & monodias. Diſtingue vero duas *Sapphones* unam Eretriam, alteram à Phaone adamatam, ut eſt apud Athenæum, ubi ſupra. Horat. 2. Carm. Od. 13.

Æoliis fidibus querentem
Sappho puellis de popularibus.

Idem in Epiſtolis:

"*Temperat Archilochi Muſam pede maſcula Sappho.*"

Hinc adject. *Sapphicus*; ut *Muſa Sapphica* apud Catullum epigr. 13.

Sardanapalus, ultimus Aſſyriorum rex, triceſimus à Nino, omni libidinis mollitieique genere effeminatiſſimus: adeo, ut non erubuerit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciviâ anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrii tali fœminæ parere, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam ſe recepit, & extructâ pyrâ, rebuſque omnibus clariſſimis eò congeſtis ſeipſum unà cum regiâ combuſſit. Herodotus Juſtinus. Cic. 5. Tuſc. Qu. *Quomodo igitur jucunda vita poteſt eſſe, à quâ abſit prudentia, abſit moderatio? Ex quo Sardanapali opulentiſſimi Syriæ regis error agnoſcitur, qui incidi juſſit in buſto:*

Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido
Hauſit, at illa jacent multa ac præclara relicta.

Quid aliud (inquit Ariſtoteles) *in bovis, non in regis ſepulchro inſcriberes? Hæc habere ſe mortuum dicit, quæ ne vivus quidem diutius habebat, quam fruebatur.* Idem ad Atticum lib. 10. *Ni forte me Sardanapali vice in ſuo lectulo mori malle cenſueris.* Ovidius in Ibin:

Inque pyram tecum chariſſima corpora mittas,
Quem finem vitæ Sardanapalus habet.

Juvenalis Sat. 10. qualis animus expoſcendus à Diis monſtrans:

Neſciat iraſci, cupiat nihil, & potiores
Herculis ærumnas credat, ſævoſque labores,
Et Venere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Vide Max. Tyrium Diſſert. 29. extr. & Scholiaſten Ariſtoph. Epitaphium ejus Græcè ſic retulit Clemens ſub fin. lib. 2. Stromatum:

Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται·
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.

Athenæus tamen lib. 12. aliam inſcriptionem fuiſſe monumenti Sardanapali indicat, ex quâ appareat, ipſum minimè fuiſſe ignavum; illam nimirum: *Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαράξεω Ἀγχιάλην ἔδειμε, καὶ Ταρσὸν μιῇ ἡμέρῃ, ἀλλὰ νῦν τέθνηκεν.* Euſebii codices MSS. *Sardanapallum* vocant, ut obſervat magnus Scaliger, qui putat hoc nomen in obſcœnam notam à Græcis detortum. Nam *παλλὸς* idem quod *φαλλὸς*. Quo ſine dubio reſpexit Cicero lib. 3. de Rep. *Sardanapallus ille vitiis multo, quàm ipſo nomine deformior.* Invenitur etiam apud Heſychium: *Σαρδανάπαλλος, ἀνδρεῖος*. ubi reſtituendum arbitror *αἰδοῖα*. Pro vulgatâ lectione ſtant, Strabo, Diodorus, aliique vetuſti hiſtorici. Et, ut rectè idem Scaliger monet, *Sardanapalus* eſt Aſſyriacum שרדן פל *Sardanpal*, poſteriorque vocula legitur etiam in nomine Regis *Tiglathpaleſar*. Heſychius: *Σαρδανάπαλος, οὗτος σφόδρα αἰσχρῶς ἀκολασίας καὶ τρυφῆς δὐλον ὄντα ἀναγεγράφθαι γεγονέναι, καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐν Νίνῳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι Ἀσσυρίοις γράμμασι Σαρδανάπαλος. Γεγόνασι δὲ δύο Σαρδανάπαλοι.*

Sarmentus, vir, qui ſcurrilitate claruit, cujus meminit Horatius primo Sermonum. Sat 5.

——— *Nunc*

——— *N[illegible] m[illegible] p[illegible]*
Sarmenti ſcur[illegible] M[illegible] C[illegible]
Muſa [illegible] memin[illegible] ———

Et poſt [illegible]

[illegible] extat.

[illegible] Sat. 5.

Si p[illegible] que ne S[illegible]
C[illegible] ſa[illegible] G[illegible]

Hujus & P[illegible] in Ant[illegible] Σαρπηδών [illegible] Καισαρ[illegible] [illegible] Ῥωμαίων [illegible].

[illegible] pedon, Jovis [illegible] ex Laodam[illegible] Be[illegible] [illegible] 1. 15. [illegible] ut Herodotus [illegible] Jov[illegible] frater Mino[illegible]. H[illegible] L[illegible] [illegible] & [illegible] ſtren[illegible] Pri[illegible] o [illegible] [illegible] cos ubi cum mul[illegible] edidiſſet v[illegible] tis [illegible] docu[illegible] dem à Patroclo eſt interfectus. Corpus [illegible] ju[illegible] ab A[illegible] medio pugn[illegible] m ſu[illegible] mine [illegible] ambroſioque [illegible] liqu[illegible], ac regni datum veſte ad [illegible] ram ſuis reſtitutu[illegible]. Virg. Æn. 7.

Sævus ubi Æacidæ telo jacet Hector, ubi ingens
Sarpedon ———

Genitivus ei[illegible] Σαρπηδόν[illegible] d[illegible] Æolice, teſte Heſy[illegible] quem ſis conſule. [illegible] dem[illegible] mus [illegible] R[illegible] eſſ[illegible] plures fuiſſe Sar[illegible] quorum [illegible] rex Thr[illegible] teſte Apollonio Sc[illegible] [illegible] q[illegible] n[illegible] en habet *pe[illegible]* *Sarp[illegible]* ad Ænum [illegible] Ti[illegible] & S[illegible] m[illegible] minut[illegible] ſemper fiu[illegible] git[illegible] & [illegible] quo f[illegible] p[illegible] m N[illegible] A[illegible] as in C[illegible] *Sarpe[illegible]* tuit, de quo Opp[illegible] lib. 3.

[illegible] ἐντός[illegible]
[illegible] Σαρπηδόν[illegible] ἀκτήν.

Sar[illegible] feſt[illegible] quinque [illegible] lept[illegible] menſ[illegible] Decembri Saturno d[illegible], q[illegible] R[illegible] [illegible] n v[illegible] meban[illegible] d[illegible] b[illegible] [illegible] trò utroque [illegible] Vide F[illegible] m in *Saturnus.* Hunc [illegible] m. M[illegible] 31.

S[illegible] per[illegible]

Dicuntur etiam & *Crone[illegible]* Q[illegible] tendunt hi verſus At[illegible] veteris poetæ apud Macro[illegible] m, [illegible] lib. 1. c. 7.

Maxima pars Graium Sa[illegible] & maxi[illegible] Athenæ,
Conficiunt ſacra, quæ Cronia eſſe [illegible] rantur ab illis.
Eumq; diem celebrant [illegible] urbeiſq; fere omnes
Exercent epulas læti ; famulosque procurant
Quiſq; ſuos noſtriſque itidem. Et mos traditus illinc
Iſte, ut cum dominis famuli epulentur ibidem.

Juſtinus lib 43. *Rex Saturnus tantæ juſtitiæ fuiſſe traditur, ut neque ſervierit ſub illo quiſquam, neque quicquam privatæ rei habuerit ; ſed omnia communia, & indiviſa omnibus fuerunt, veluti unum cunctis patrimonium eſſet. Ob cujus exempli memoriam cautum eſt ut in Saturnalibus, exæquato omnium jure p[illegible] [illegible] cum dominis recumbant.* Ac ſimiliter Saturnus ipſe loquitur apud Lucianum Ἔτι τοῖς ἐμοῖς Κρονίοις, dialogo [illegible] Καὶ δὴ τὴν ἀπαιτητικὴν [illegible], καὶ ᾠδὴν, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσηγορίαν [illegible] καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις. Οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

L. *Saturninus*, homo ſeditioſus, cùm Trib. Plebis legem Agrariam per vim ferre vellet, Capitolium occupans unà cum ſuis, juſſu Senatûs eſt interfectus. Cic. Orat. [illegible] in Lucium Catilinam · *Simili ſenatuſconſulto C. Mario, & L. Valerio Conſulibus permiſſa eſt r[illegible]. Num unum diem poſtea L. Saturninum, trib. plebis, & C. Servilium mors [illegible] pœnâ remorata eſt ?*

Saturninus, Antiochenus. ci[illegible]ca A D 14[illegible] Simonis Magi hæreſes ſparſit, & ſuas addidit, viz. Mundum & homines ab Angelis fa[illegible]os eſſe : alios quidem naturâ bonos, alios vero malos & Deum Judæorum unum fuiſſe ex malis Angelis, ad quem deſtruendum Chriſtus venerit. Conjugium docuit à malis Angelis ortum, Irenæus lib. 1. c. 12. Euſeb. hiſt. Eccleſ[illegible]

Sa[illegible] Oceani ac Tethyos filius Plato in Timæo : Γῆς δὲ καὶ [illegible] παῖδες Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ἐγενέσθην, ἐκ τούτων [illegible] τε καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ ὅσοι μετὰ τούτων. At Heſiod[illegible] ortu Deorum cum Cœli uxorem Terram ſtatuit [illegible] verſibus :

Θεῶν [illegible] αἰδοῖον [illegible]
Ἐξ ἀρχῆς οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν.

Mox p[illegible] inter eorum filios Saturnum etiam commemorat [illegible]

Τοὺς [illegible] μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

Et Orp[illegible] H[illegible] quodam in Saturnum compoſito, ita inquit :

Γαίης [illegible] βλάστημα καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Quem rem [illegible] dius quoque Faſ[illegible] expreſſit :

H[illegible] S[illegible] turnum mem[illegible] re[illegible]
C[illegible] regna nondum [illegible] ſu[illegible] erat.

Ind[illegible] [illegible] m[illegible] [illegible]
D[illegible]

Fratrem habuit Titanem [illegible] ut par erat, ſ[illegible] ed[illegible] ſorwiſſe [illegible] majores[illegible] ſic, [illegible] [illegible] Saturnus [illegible] ad ſ[illegible] irpem redir[illegible] Saturnus [illegible] turto, [illegible] eros ſuos m[illegible] ulos, ubi primum [illegible] de orabat. Verum cum Ops uno par[illegible] Jovem & J[illegible] edi[illegible] nno [illegible] ndem Saturno oſtendit. Jovem [illegible] dum ablegavit, ad [illegible] rum Corybantibus qui cym[illegible] tympanorumque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum [illegible] ipſum devoraret Ops lapidem oſtendit pannis [illegible] volutum [illegible] umque partu illo a ſe editum [illegible] quem ille [illegible] ptum ſine morâ devoravit. [illegible] Ne[illegible] li[illegible] ſet, eum quoque clam Saturno educandum tradid[illegible] Terti[illegible] deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam ruſſ[illegible] Saturno [illegible] dit. Plutonem autem abſcondit. Verum detecta [illegible] fraude cum Titan reſciviſſet fratri prolem maſculam eſſe, ſuoſque ea ratione regni ſucceſſione [illegible] eſſe unà cum filiis, qui *Titanes* à p[illegible] cognominabantur, bellum adverſus Saturnum ſuſcepit · cujus exitus is fuit, ut victoria potitus Titan, Saturnum, Opem[illegible] utriuſque ſororem in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit, donec Jupiter adultus, dejectis Titanibus, eos liberavit. Poſt hæc Saturnus cum ex oraculo didiciſſet fore ut a filiis regno pelleretur : cumque Jovi inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus, in Italiam profugit : ubi aliquandiu apud Janum regem [illegible] unde ea p[illegible] Italiæ *Latium* dicta eſt. Quod non obſcure innuit Virgilius Æn. 8.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Ma[illegible], l[illegible] tutus latuiſſet [illegible] oris.

U[illegible] tell[illegible] m eſt Virgilium non ignorare veteris [illegible] oriæ, ſed ſuo more *primum* dixiſſe Saturnum non ante quem [illegible] no, ſed *principem*. Nam certum eſt priorem J[illegible] in Italiam deveniſſe : ab eoque poſtea venientem exceptum eſſe Saturnum. Sic Æn. 1.

———*Trojæ qui primus ab oris.*

Cum procul dubio conſtet ante Æneam priorem Antenorem in Italiam provectum. Itaque τὸ *primus* hic ex ea ſignificatione eſt, è quâ illud in 2. Æn. de enumeratione eorum qui equo, Dario digrediebantur. Nam cum nominaſſet Theſandrum, Sthenelum, Ulyſſem, Athamanta, Thoanta, Neoptolemum, poſt intulit :

——— *P[illegible] muſque Machaon.*

De quo quæri poteſt quomodo [illegible] unus dicitur poſt tantos qui ſupra dicti ſunt ? Verum intelligimus [illegible] unum pro principe, vel quia [illegible] ad perfectum [illegible] illis temporibus circa peritiam medicæ artis præcipuus fuiſſe [illegible] Hæc Auctor Originis Gentis Romanæ. Opem ſororem ſuam matrimonio ſibi conjunxit, & patri Cœlo virilia execuit. Minutius Felix : *Itaque latebram ſuam, quod tuto latuiſſet, vocari maluit Latium.* Scaliger in Conjectaneis ſcribit Saturnum lingua Syriaca, aut Aramæa, qua uſi Thuſci, ſignificare [illegible]. Sane Ebræis סתר eſt *latuit, abſcondit.* Fuerunt tamen qui putarent Saturnum fuiſſe à Jove comprehenſum, & in vincula traditum, non autem fugiſſe, quorum ſententiam ſecutus eſt Plato [illegible] Euthyphrone. Αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἄριστον καὶ δικαιότατον, καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὑτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ· κἀκεῖνόν γε αὖ τὸν αὑτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα. At Hom. Iliad. Θ. non ſolum Saturnum vinctum fuiſſe à Jove memorat, ſed etiam ejus fratrem Japetum, amboque fuiſſe conjectos in Tartarum, ut in his patet :

Σ[illegible] ἐγὼ [illegible]
Χωομένης, [illegible]
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος ἠελίοιο,
Τέρποντ' οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.

Memorat tamen produxit Lucianus in Saturnal. Saturnum neque fuiſſe à Jove vinctum, neque regno privatum, ſed libenter ac ſponte regnum illi conceſſiſſe, rerumque omnium, utpote ob ætatem impotentem filio tradidiſſe adminiſtrationem. Hoc regnante, ætatem auream fuiſſe fabulantur, terramque ſuâ ſponte expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communeſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Virgil. ubi ſupra :

Aureaque (ut perhibent) illo ſub rege fuere
Secula, ſic placidâ populos in pace regebat.

Idem Georg. 2.

Aureum [illegible] vitam in terris Saturnus agebat.

Tibullus

Tibullus [illegible] 3

Quam bene [illegible] *rege, priuſquam*
Tellus in [illegible] *eſt p*[illegible]*a via.*
Non [illegible] *cæruleas pinus contempſerat undas,*
E[illegible]*ſum* [illegible] *præbuerat* [illegible]*.*
Nec vagus ignotis [illegible] *petens compendia terris*
Preſſerat externa navita merce ratem.
[illegible] *validus* [illegible] *juga tempore taurus,*
Non domito [illegible] *e momordit equum.*
Non dom[illegible] *labuit non fixus, in* [illegible]
Qui regeret cer[illegible] *finibus arva lapis*
Ipſæ mella dabant quercus, ultroque ferebant
Obvia ſecuris ubera lactis oves.
Non acies, non ira fuit, non bella, nec enſes
Immiti ſævus preſſerat arte faber.

Huic falcis inventionem tribuerunt antiquorum nonnulli, quoniam ut diximus, vitæ humanioris author fuit Italiam incolentibus, quos plantandi, ac falce metendi rationem docuit. Alii dixerunt eam falcem ſibi à matre fuiſſe datam, cum adverſus patrem, & ad liberandos è vinculis fratres armatus [illegible], quâ etiam genitalia Cœlo abſ[illegible]it, quæ [illegible] decidit in Siciliam, quæ ab eâ *Drepanum* dicta fuit, cum δρέπανον Græci *falcem* vocant. Apollonius lib. 4. Argon.

Ἀμφιλαφής, πίειρα Κερκυραίη ἐνὶ πόντῳ
Ἣ ὑπὸ δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ἵλατε Μοῦσαι,
Οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος, ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος.

Fuit Saturnus ad res Venereas maximè propenſus; quare illa fabula de eo circumfert[illegible] quo cum Philyram Oceani filiam amaret, Opi ſuperveniente, in equum ſe converterit, ut ſub eâ forma amores ſuos occultaret. Virgilius Georg. 3.

Talis & ipſe jubam cervice effudit equinâ
Conjugis adventu pernix Saturnus, & altum
Pelion hinnitu fugiens implevit acuto.

Ad hanc Saturni fabulam, & ad locum etiam hunc Virgilii adſpiraſſe videtur Prudentius lib. 1. contra Symmachum.

Inde Deos quorum patria ſpectata ſepulchra
Scimus, in arce hebetes [illegible] *minores:*
Advena quos profugus gignens, & equina libid[illegible]
Inſulsi Italiæ. Dum enim namque ille puellis
Primus adhinnivit, ſimulatô Numine, mœchus.

Sicuti & Arnobius lib. 4. *Senex Saturnus jamdudum obſitus canis, atque amorum vetuſtate jam frigidus, veſtris carminibus indicatur ab uxore in adulterio comprehenſus induiſſe formam feri, & ſub pecoris ſpecie hinnitibus evolaſſe* [illegible]*ta*[illegible] [illegible] ab hac libidine nomen ei inditum ſi Macrobio fides; ſic enim ille. Sat. 1. [illegible] *Propter* [illegible] *fabulam etiam noſtri eum Saturnum vocitarunt*, [illegible] *quæ membrum* [illegible] *declarat, veluti Sathunum*. Vide his quæ ſequuntur. Porro Mythologiam Saturni quod attinet ea peti poteſt ex Nat. Comite, l. 2. c. 2. Voſſius eum Adamum fuiſſe ſtatuit Theol. Gentili libro 1. cap. 18. Quanquam non negat in eo conſervatas nobis reliquias quaſdam de Patriarcha Noe. Saturnum vero fuiſſe Noachum multis argumentis probat eruditiſſimus Bochartus Phal. lib. [illegible] cap. 1. Summum inter Planetas locum tenet Saturnus; tardè itaque curſum ſuum abſolvit, nec niſi 30. fermè annis. Huic natura frigida & noxia itaque eſt. Et Virgilius eum Georg. lib. 1. ait

Frigida Saturni quo ſeſe ſtella receptet;

Nocentem etiam intellexit, non frigidam tantum rigentemque, ut Servius interpretatur. Propert. lib. 4.

Eſt grave Saturni ſidus in omne caput

Lucanus lib. 1

——— *Summo ſi frigida cœlo*
Stella nocens nigros Saturni accenderet ignes.

Idem lib. 10

Frigida Saturni glacies ———

Cic. lib. 2. de N. D. *Quarum* [illegible] *S*tellarum errantium.) *tantus eſt concentus ex diſſimilibus motibus, ut cum ſumma Saturni refrigeret*, &c. Plin. 2. [illegible] *Saturni ſidus gelidæ ac rigentis naturæ*. Unde Ptolemæus ait hujus Planetæ dominante ſtellâ cauſam corruptionis fieri κατὰ ψύξιν. Perſ. Sat. 5.

Saturnumque gra[illegible] *noſtro Jove frangimus unâ*

Juvenalis Sat. 6.

Hæc tamen ignorat quid ſi[illegible] *triſte minatur*
Saturni ———

Satyri, ex ſuperiore parte homines, niſi quod cornuti [illegible]te eſſent, ex altera capri, unde & *Capripedes* Poetis dicti. Habebantur inter Semideos [illegible]um, & [illegible] præeſſe credebantur; dicaces [illegible] libidinoſi itaque & inter Bacchi comites [illegible] Saltationem Satyris dat Virgilius Ecloga [illegible]

[illegible]

Ad quod [illegible] 2 [illegible]

Luc[illegible]
Nu[illegible] *Satyrum* [illegible]

Hinc Moſc[illegible] Σατυρωτ. [illegible] N[illegible]

Μιμνάλλει Σάτυρ[illegible]

[illegible]eodem l. 8. [illegible] ἀειπαίζοντας [illegible] Σάτυροι σκιρτητ. [illegible] apud L[illegible] da ad [illegible] V[illegible] [illegible] hujuſmodi [illegible]. Plutarchus in [illegible] auctor eſt reverten[illegible] Italiam contra Marium dormientem Satyrum, qualem plaſtæ pictoreſque adumbrant, captum, adductumque ad Ducem [illegible] tentatumque per interpretes v[illegible] edidiſſe vocem quidem, non tamen humanam, ſed e[illegible] hinnitu [illegible] balatuque hirci confuſam. D. Hieronymus in vita Pauli Eremitæ ſcribit S. Antonium inter quandam ſaxoſam [illegible] incidiſſe *in quendam* [illegible] *dum homuncionem, aduncis naribus, fronte* [illegible] *ta de*[illegible]*bat*) [illegible], *cujus extrema pars corporis in caprarum pedes deſinebat. Interrogatum, quis eſſet, reſpondiſſe: Mortalem eſſe, & unum ex accolis Eremi, quos vario deluſa errore gentilitas* [illegible] *Satyroſque & Incubos vocans* [illegible]*at; legatione* [illegible] *gregis ſui, precarique, ut pro eo communem Dominum deprecetur, quem pro ſalute mundi veniſſe* [illegible], & [illegible] Finita narratione ſubjungit Hieronymus. [illegible] *ne cuiquam ob incredulitatem ſcrupulum moveat, ſub rege Conſtantino, univerſo mundo teſte de*[illegible]*udit* . [illegible] *Alexandriam* [illegible] *hujuſmodi* [illegible] *perductus magnum populi ſpectaculum fr*[illegible] & *poſtea cadaver exangue, ne cal*[illegible] *æſtatis diſſiparetur* [illegible] *Antiochiam, ut ab Imperatore videretur, allatum eſt*. Hæc ille. Sed rectè Caſaubon[illegible] lib. 1. de Prœſi Satyrica [illegible] p. 2. ſtatuit, quicquid de Satyris legimus, ex Poetarum, pictorumque fingendi licentia originem ducere [illegible] nihil hujus revera in rerum naturâ ex[illegible]ter[illegible] aut ſi quid viſum hujuſmodi fuerit, vel illudentis Dæmonis phantaſma, vel Naturæ luſum fuiſſe. Nam, ut eſt procax Natura, poteſt quandoque hominem cornutum, forte & capripedem producere, ſed totos greges, & genus hujuſmodi legitimum creare, de quo illo Antonianus Satyrus referebat, veriſimile non eſt. Atque ſi dentur maximè, non voce humanâ tamen, ſed belluinâ, ut ille à Syllâ captus Satyrus, loquerentur, nec noſtrum ſermonem intelligerent, degentes perpetuò inter feras. Jam remoti ab omni conſortio penitus & literarum, diſciplinæ, quam Dei, quam humanarum rerum habere poſſunt notitiam, ut ſciant quid Chriſtiani credant, ac ſperent, quid credat, colatque Gentilitas? Profectò aut figmento inani deceptus Hieronymus fuit, temerè credens; aut ſpectro illuſus Antonius. Jam ille ad Conſtantinum allatus Satyrus, procul omni dubio monſtrum fuit, in quo luſit Natura. Plutarchus autem non affirmat, ſed refert famam φασὶ enim ait, i. e. *dicunt* vel *ferunt*: Quo fere uti ſolent Hiſtoriarum conditores, cum de iis loquuntur, de quibus ipſi dubitant. Ælianus *Satyros* deducit ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, quia eſſent dicaciſſimi. Alii a ſalacitate, quam σάθην veteres dixere. Huc pertinet, quod [illegible] erecto ſemper pene pingebantur indicio paratæ [illegible] Aretæus Cappadox medicus lib. 2. cap. 12. Οἱ Σάτυροι τοῦ Διονύσου ἱεροὶ ἐν τῇσι γραφῇσι καὶ τοῖσιν ἀγάλμασιν ὀρθὰ ἔχουσι τὰ αἰδοῖα. Cedrenus v[illegible] τοῦτο σημαίνει τὸ Σάτυρος ὄνομα κατὰ τὴν Βοιωτίων γλῶσσαν, τὸ εἰς ἄλλο σῶμα χωροῦντα συνελίσσειν. Nonnulli vero quoniam [illegible] Græcorum verba Hebraicæ ſunt originis, [illegible] patet Σάτυρος quaſi [illegible] Saturnum eſſe d[illegible]os qu[illegible] & montibus latere putabantur, unde in hominum [illegible] venerunt.

Satyrus Peripateticus [illegible] dicitur ab Athenæo lib. 6. Alia etiam ſcripſit, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 4. 11

Satyrus, *Saturus* vel ut alii [illegible]unt *Zathras*, frater Clearchi Heracleenſium tyranni, qui & [illegible] poſt fratris obitum tyrannidem occupavit. *Juſt*[illegible], V[illegible] &c.

Satyrus [illegible] part[illegible] filius, rex Boſpori moritur Olymp. 96. anno 4. [illegible] regno [illegible] 14. [illegible] Hoffm. ex *Diod*.

S[illegible] Peripateticus, βίους ſcripſit, quos non Athenæus ſolum celebrat, lib. [illegible] & [illegible]ymus præfatione libri de ſcriptoribus Eccleſiaſticis [illegible] ubi [illegible] hunc virum doctum appell[illegible] in vitis iſtis [illegible] βίῳ Φιλίππου, cujus mentio apud Athenæum lib. 6. ſcripſit & περὶ χαρακτήρων, unde aliqui hominis characterem [illegible] 4. Laudat & Satyrum Laertius [illegible] Empedocle & alibi. Idem an alius [illegible] nomine [illegible] de populis Alexandriæ. Videndum [illegible] & idem ſit Satyrus qui de priſcis fabulis [illegible] reliquit, cujus meminit Dionyſ. Halicarn. l. 1. Aulus. Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγών. Satyrum Poetam quoque de gemmis & lapidibus ſcripſiſſe cognoſcimus ex Plin. [illegible] 37. c. 2, 6, 7. Idem etiam Satyr[illegible] architecti meminit, l. 36. [illegible] 9.

Savanarola, Hieronymus, Ferrariæ natus, Ann. 1452. Monachus Dominicanus, floruit ſec. 15. Eloquio, pietate, & eruditione nulli ſecundus, atque ob has dotes cunctis gratiſſimus. Vir imprimis divini zeli, Florentiæ, acriter abuſus Papales taxavit, in Alexandri VI. hominum ſpurciſſimi, flagitia libere invectus. Carolum VIII. divino ſpiritu, ad reformandam Eccleſiam, nomine Dei, incitavit, pœnas graviſſimas, ni id faceret, comminatus. Sanè Carolo Romam accedente, muri Urbis & Arcis Adrianæ, in quam Papa ſe abdiderat, quaſi invitantes, ſuâ ſponte, conciderant. Sed is nihil egit, ideoque domum reduci, primò filius ereptus, tum ipſe, ut Savanarola prædixerat, ſubitâ morte concidit. Philipp. Comin. *de bello Neap. lib.* 2. & *lib* 3. *ac* 5. Hic vir inſignis, tandem porro concionari prohibitus, cum, Deo potius quam hominibus obediendum eſſe ſentiens, nihilominus pergeret, in vincula conjectus, & acerbis quæſtionum cruciatibus excarnificatus, juſſu Alexandri VI. pauloque poſt, cum ſociis duobus, Sylveſtro Florentino & Dominico de Piſis, Ordinis Prædicatorum, Florentiæ laqueo ſuffocatus & crematus eſt, an. æt. 46. An. C. 1498 Hic inter metuendos carceris horrores, & imminentis ſupplicii anguſtias, ſcripſit meditationes in Pſalm. 30 & 51. verbis vivis, ut Sixtus Sen. *in Bibl. S.* ait, animatis ſententiis, & Spiritus fervore flagrantiſſimis. Item de triumpho crucis, &c. Vaticinatus eſt idem de vaſtitate Florentiæ, Romæ & reformatione Eccleſiæ, &c. A Johanne Fr. Pico Mirandulano & Marſilio Ficino defenſus, & tanquam Propheta celebratus. Ejus meminit prælatus Comminæus *lib.* 4. *de bello Neap* ubi ſuum cum illo colloquium recitat, & *l.* 5. ubi de extremo ejus ſupplicio agit, V & *lib* 8. *c.* 19. Guicciard. *Hiſt.* 3. Beza *de Viris illuſtr.* Paul. Jov *in elog.* Sixtus Sen. *Bibl. lib.* 4. *&c.* Extabt præter *Meditationes* ſupra memoratas, *Commentarii in Pſ.* 50. 70, 79. *Sermones in Ezechielem Ital. in Amos, Haggæum, &c, Expoſitio orationis dominicæ, &c.* V. Catal. Oxon. Crowæi *Elenchum, &c. Hofm.*

L. *Sanfeius*, Pomp Attici æqualis, de quo ita Cor. Nep. in vitâ Attici, L. Saufeii equitis R. æqualis ſui, qui complures annos ſtudio ductus Philoſophiæ Athenis habitabat, habebátque in Italiâ pretioſas poſſeſſiones, cùm Triumviri bona vendidiſſent, conſuetudine eâ quâ tum res gerebantur; Attici labore atque induſtriâ factum eſt, ut eodem nuncio Saufeius fieret certior, ſe patrimonium amiſiſſe & recuperaſſe.

Saufeius (quibuſdam *Sautellus*) Trogus, Seneca in Claudii Apocoloc. M. Helvium Trogum vocat, unus ex conſciis Meſſalinæ adulteriorum, Narciſſi juſſu ad ſupplicium tractus.

Sauromaces, rex Hiberorum auctoritate Romanâ factus, à Sapore Perſarum rege regno exuitur & in ejus loco Aſpacures ſuffectus, inter quos poſtea conventum eſt ut regnum dividatur. *Am. Marc.*

Sauros, latro, qui cum viatoribus & accolis infeſtus foret, ab Hercule trucidatur Διαβάντων δὲ ποταμὸν Ἐρύμανθον κατὰ τὴν Σαύρου καλουμένην δειράδα, τοῦ Σαύρου τὸ μνῆμα καὶ ἱερόν ἐστιν Ἡρακλέους ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. λέγουσι δὲ, ὡς ὁδοιπόρους τε καὶ προσοικοῦντας ὁ Σαῦρος ἐκακούργει, πρὶν ἢ παρὰ Ἡρακλέους τὴν δίκην ἔσχε. Paut. Eliac.

Sax[illegible] (ut alii placet Caſca) Decidius, legatus Antonii à Pacoro Parthorum duce victus, ne veniret in poteſtatem à gladio ſuo impetravit.

Sax, Grammaticus Scalandicus, Rotſchildenſis in Daniâ Eccleſiæ præpoſitus, ad Andream, Daniæ epiſcopum, hiſtoriam ſcripſit libris ſexdecim in qua non pauca ſunt fabuloſa, ut haud cuncta recipi debeant ἀβασανίστως, quo nomine & à Scaligero culpatur. Quod ad dictionem attinet, tanta eſt ejus elegantia ut ætatis illius captum planè excedat. Unde Eraſmus in Ciceroniano ſuo ſic de eo ſcribit: *Dania nobis dedit Saxonem Grammaticum qui ſuæ gentis hiſtoriam ſplendidè magnificéque contexuit.* Quibus ſubjunxit, *Probo vividum & ardens ingenium, orationem nuſquam remiſſam aut dormitantem, tum miram verborum copiam, ſententias crebras, & figurarum admirabilem varietatem, ut ſatis admirari non queam, unde illâ ætate homini Dano tanta vis eloquendi ſuppetierit.*

Scæa, una ex filiis Danai, Archandro nupta. Ἐλθόντες ἐγήμαντο Δαναοῦ γαμβροὶ, καὶ Αὐτομάτην μὲν Ἀρχιτέλης, Σκαιὰν δὲ ἔλαβεν Ἄρχανδρος. Pauſ. Achaic.

Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrachium magnâ Pompeianorum manu oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, ut caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam desereret. Lucan. l. 6.

> *Scæva viro nomen · caſtrorum in plebe merebat*
> *Ante feras Rhodani gentes: ibi ſanguine multo*
> *Promotus Latiam longo gerit ordine vitam*, &c.

Scæva, gladiator pugnandi peritiæ præfidens cum Commodo Imp. congreditur.

Scæva Memor, Poeta ſub temporibus Titi & Domitiani, cujus opera ſunt deperdita; ejus meminit Martialis, l. 11. ep. 10.

> *Contulit ad Saturas ingentia pectora Turnus*
> *Cur non ad Memoris carmina? frater erat.*

Et eod lib. ep. 9. Statuam ejus celebrat, quam quidam ob Tragici ſui carminis præſtantiam (Tragœdus autem erat in Apollinis bibliothecam receptam fuiſſe dicunt, atque ut opinionem ſuam adſtruant, in hoc epigrammate pro *Apelleâ* codd. vulg. *Apollineâ* legendum contendunt.:

> *Clarus fronde Jovis, Romani fama Cothurni,*
> *Spirat Apelleâ redditus arte Memor.*

Fulgentius Planciades ex Memoris Tragœdiâ *Hercule* citat hæc verba; *Ferte ſuppetias, optimi comites* Non prætereundum Joſ. Scaligerum in eâ ſuſpicione fuiſſe, Tragœdiam Octaviam, quæ Senecæ tribuitur, eſſe Scævæ Memoris. *Voſſ.*

Scævola, Q. Mutii cognomen, quod aſſecutus eſt ex quo ſibi dextram quæ in Porſena rege occidendo erraverat, exuſſiſſet, unde ſiniſtrâ ſolâ utebatur, quam Græci σκαιὰς vocant. Manil. l. 1. 777.

> ——— *Necnon & Scævola trunco*
> *Nobilior.* ———

Vide Mutius.

Q. Mutius *Scævola* alter, Pontifex Maximus & divini humanique juris (Velleii verba habes) auctor celeberrimus; qui Aſiam tam ſanctè & tam fortiter obtinuit, ut Senatus deinceps in eam provinciam ituris magiſtratibus exemplum atque formam officii decreto ſuo præponeret. *Val. Max.* Homo omnium, & diſciplina juris civilis eruditiſſimus, & ingenio prudentiâque acutiſſimus, & oratione maximè limatus atque ſubtilis, atque, ut ego ſoleo dicere, juriſperitorum eloquentiſſimus, eloquentium juriſperitiſſimus. *Cic. de Orat.* Damaſippi Prætoris juſſu ante ſimulacrum Dianæ trucidatus.

Scævola, Orator inſignis, ab Ammiano Marcellino inter illos memoratus, qui poſt exercitus proſperrimè ductos, poſt victorias & trophæa civilibus ſtipendiorum officiis meruerunt: laureaſque fori ſpecioſis certaminibus occupantes, ſummis gloriæ honoribus fruebantur.

Barth. *Scala*, Florentiæ natus, 1424. ubi etiam obiit. Vexilliferatus honore inſignis fuit, ut de eo Paulus Jovius ait. Condidit libris 20. Hiſtoriam Florentinam ab origine urbis ad An. 1450. ſed morte præventus quinque tantùm libris ultimam manum impoſuit. Signat hoc opus Ugolinus Verinus, L. 1. illuſtratæ Florentiæ:

> *Scala quoque hiſtorias & Lydia geſta leonis*
> *Explicat Hetruſci.* ———

Etiam literis commiſit vitam Vitaliani Borromæi, quam Petro Medici inſcripſit. Adhæc orationem reliquit ad Papam Innocentium VIII. filiam habuit Alexandram Græcis Latiniſque literis excultam, celebri Poetæ Michaeli Marullo nuptam.

Maſtinus *Scaliger*, primus è Scaligerorum familiâ qui Veronæ dominium tenuit, cui ſc. communi conſenſu cives præfecturam perpetuam detulerunt, qui diſcordiis in præſens conſopitis, initium illi imperio dedit, quod deinde per multos duravit annos. A. C. 1262.

Scaliger Julius Cæſar, Criticus, Poëta, Medicus & Philoſophus inſignis, magnum ſibi in orbe nomen peperit, ſeculo præt. Hunc Italia genuit, educavit Germania, Gallia ad mortem uſque tenuit. Natus An. 1484. in caſtro *Ripa*, territorii Veronenſis, ex Principibus de la Scala, priſcis Veronæ, aliorumque in Italia locorum Dominis, oriundum ſe probavit: adverſarium irreconciliabilem ſenſit Hieronymum Cardanum, Medicum Mediol. cujus de Subtilitate librum refutavit. Arma diu cum gloria geſſit, ſed imprimis ad ſtudia natus eſt, ingeniorum Aquila Obiit Aginni in Aquitania, Anno 1558. ætat 75. Pater Silvii Medici, & Joſephi Juſti, paternæ gloriæ & eruditionis hæredum. Scripſit Poëticam, opus admirandum: Epiſtolas & Orationem: Poëmata: Commentarios & in Ariſtotelem, Theophraſtum: plurimos de Medicina tractatus: de Cauſis Ling. Latin Teſtimonia de gente Scaligera: Exercitationum Exoticarum libb. 15. &c. Gloriæ cumulus purioris doctrinæ profeſſio fuit. Scævola *Elog. lib.* 1. Lipſ. *in Epiſtol.* Vander Linden *de Script. Medic.* Juſtus *in Chron. Medic.* Quenſtedt. *de patr. Doctor. &c. Hofm.*

Scaliger Joſephus Filius vir undequaque doctiſſimus, de quo Caſaubonus Præfamine Opuſculorum Scaligeri. Nihil eſt quod diſcere quiſque vellet quod ille docere non poſſet: nihil legerat (quid autem ille non legerat?) quod non ſtatim meminiſſet; nihil tam obſcurum aut abditum in ullo vetere Scriptore Græco, Latino, vel Hebræo, de quo interrogatus non ſtatim reſponderet. Hiſtorias omnium populorum, omnium ætatum, ſucceſſiones imperiorum, res Eccleſiæ veteris in numerato habebat; animalium, plantarum, metallorum, omniumq; rerum naturalium proprietates, differentias & appellationes, quam veteres, quam recentes tenebat; accuratè locorum

Uu ſitus,

ſitus, provinciarum fines, & varias pro temporibus illarum diviſiones ad unguem callebat; nullam diſciplinarum ſcientiarumque graviorum reliquerat intactam, linguas tam multas tam exactè ſciebat, ut vel ſi hoc unum per totum vitæ ſpatium egiſſet, digna res miraculo potuerit videri; quam mirabilem loquelarum varietatem, ita Scriverius elegantiſſimè deſcripſit. ——*Eruditione*

Idumæus, Arabs, Syruſque & Iudus;
Chaldæus ſimul, Æthiopſque civis;
Quemque Achæmenis ſuum vocarent,
Pelaſgus ſimul & ſimul Latinus,
Et Graius vetus & quotidianus;
Et Thuſcus ſimul & ſimul Britannus,
Et quod altera ſecula obſtupeſcant
Hiſpanus ſimul, & ſimul Batavus.

Adeo ut merito Adr. Tur. Ep. ad Jo. Meurſium eum appellet *Portentoſi ingenii juvenem.* De quo Jul. Cæſar Bulingerus Doctor Sorbonicus & in Piſanâ Academiâ Profeſſor, lib 12. Hiſt. ſui Temp. *Sequutus eſt annus millesimus ſexcenteſimus nonus Joſ. Scaligeri morte feralis: quo noſtra ætas neminem majori ad literas genio ingenioque tulit, & forte anteacta ſecula parem omni doctrinæ genere non habuerint.*

Scamon Mitylenæus, lib. edidit de rerum inventione, qui citatur à Clem. Strom. 1. Item ab Athenæo, lib 14. Aliquanto poſt legas apud eundem Σκάμων ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων. Sed priorem lectionem probat Suidas, cum ait: Σκάμων ὄνομα κύριον. Voſſ.

Scatinia lex, à *Scatinio* latore nomen accepit, quâ præpoſteræ Veneris uſus coercebatur. Juv. Sat. 2.

Quod ſi vexentur leges ac jura, citari
Ante omnes debet Scatinia.

Alii legunt *Scantinia.*

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ. Propriè autem *Scaurus*, Græcè Σκαῦρος. qui talos pedum extantes habet porrectos. Unde Horatius, Serm. 1. Sat. 3.

——— *Scaurum pravis fultum male talis.*

Ubi vetus Schol. eum interpretatur, *qui talos diſtortos & diverſos habet.* Qui & Scambus eſt. Vet. Gloſſ. *Scaurus:* σκαμβὸς, σκελλὸς, ῥαιβόποδες. Ex hâc familiâ fuit Æmilius Scaurus, nobilis, at pauper, qui eloquentiâ ſuâ gloriam peperit. Conſul Ligures domuit, atque triumphavit: Cenſor viam Æmiliam ſtravit, pontem Æmilium fecit & carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, teſte Frontino, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit; adoleſcens autem verecundiæ ignominiâ preſſus, mortem ſibi conſcivit. Plinius in Nat. Hiſt. dicit eum principem fuiſſe civitatis, & Marianarum rapinarum ſocium. Idem Plin. rurſum de eo: *Scaurus,* inquit, *à Vario Tribuno plebis repetundarum accuſatus, & abſolutus.* Salluſtius in Jugurthino: *Scaurus, homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, cum eſſet vir Conſularis, & in ſenatu princeps, ab eo mittitur ad Jugurtham orator, ut eum ab oppugnatione Cirtæ, & obſidione Adherbalis amoveret.*

Scaurus, alter ſuperioris fil. de cujus Ædilitate Plinius, lib. 34. cap. 7. *In M. Æmilii Scauri Ædilitate 3. millia ſignorum in ſcenâ tantum fuere temporario theatro.* Idem 36. 2. *Trecentas LX columnas M. Scauri Ædilitate ad ſcenam theatri temporarii, & vix uno menſe futuri in uſu viderunt portari ſilentio legum.* Idem cap. 15. ejuſdem libri: *Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque antemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactis, ut contra ſtarent, poſtremo jam die, deſcendentibus tabulis, & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis auctoratum pop. Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem an inventum? artificem, an auctorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? Super omnia erit populi furor, ſedere auſi tam infidâ inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vilitas animarum iſta, aut quæ querela de Cannis! quantum mali potuit accidere? Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt: ecce pop. Rom. univerſus, veluti duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem ſpectat, periturus momento aliquo luxatis machinis,* &c

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, Secum ad conſilium ab his evocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci juvene, interfectus eſt. Livius.

Scaurus, qui & *Terentius Scaurus,* grammaticus Capitolinus in Vero: *Audivit Scaurum grammaticum Latinum, Scauri filium, qui Grammaticus Adriani fuit.* Ejus mem. Gellius, lib. 11. cap. 15.

Mamercus Scaurus, inſignis nobilitate & orandis cauſis, vitâ probroſus, inquit Tacitus Annal. 6. De probroſâ ejus vitâ lege Senecam, lib. 4. de Benef. cap. 31. aut potius non lege impuritatem hominis & ἄῤῥητον μίξιν. Notat eum brevi ſtigmate Tertullianus de Pallio. *Dabo catharticum impuritati Scauri, & aleæ Curii, & vinolentiæ Antonii.* Sub Tiberio, etſi alio crimine periit, & familia Scaurorum in eo eſt extincta Sen. Suaſ. 2.

Scinis, latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores complicabat, hiſque alligabat hominum brachia, ut in ſublime redeuntes lacerata membra diſcerperent. Prop. 3.

Arboreaſque cruces Scinis, & non hoſpita Graiis
Saxa, & curvatas in ſua fata trabes.

Pauſanias in Corinthiacis narrat ut Scinis flexis pinus alligarit homines, quibus in ſublime renitentibus, diſcerperentur. Tangit hiſtoriam quoque Stat Theb 12.

Non trucibus monſtris Scinin, infandumque dediſti
Cercyona, & ſævum velles Scyrona creatum.

Ovid. lib. 8. Met. *Sinin* vocat:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus:
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram latè ſparſuras corpora pinus.

Idem in Epiſt. 2.

Cum fuerit Scyron lectus, torvuſque Procruſtes,
Et Sinis, & tauri miſtaque forma viri.

Idem in Ibin:

Quique trabes preſſas ab humo mittebat in auras,
Æquoris aſpectans hujus & hujus aquas.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Alexandro. Sed apud eum legitur *Sinnis*, uti quoque apud Euripidem in Hippolyto.

Scipiadæ, patronymicum pro *Scipionibus*, Virg Geo. 2.

Scipiadas duros bello.

Idem Æn. 6.

——— *Aut geminos duo fulmina belli,*
Scipiadas, cladem Libyæ.

Sil. lib. 7.

——— *Aut ubi nunc ſunt fulmina belli*
Scipiadæ. ———

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patricia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem *Scipionem* Grammatici vocant. P. Corn. *Scipio*, cum quo primùm Imperatore Annibal ſigna in Italiam contulit. Is cum multas eſſet in Hiſp. victorias conſecutus, reſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio adverſus hoſtes inito, dum ſe offert, ubi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Livius. Luculentum elogium de hoc Scip. perhibet V. Max. lib. 4. cap. 1. *Maxima ejus merita paribus ornamentis decorare conati ſunt. Voluerunt illi ſtatuas in Comitio, in roſtris, in Curiâ, in ipſâ denique Jovis Opt. Max. cellâ ponere. Voluerunt imaginem ejus triumphali ornatu indutam Capitolinis pulvinaribus applicare. Voluerunt ei continuò per omnes vitæ annos, conſulatum, perpetuamque dictaturam tribuere. Quorum ſibi nullum, neque plebiſcito, neque Senatuſconſulto decerni patiendo, penè tantum in recuſandis honoribus ſe geſſit quantum geſſerat in emerendis.* Sil. Ital. de eodem in fin Bell. Pun. ſecundi:

Salve invicte parens, non conceſſure Quirino,
Laudibus ac meritis non conceſſure Camillo,
Nec vero cum te memorat de ſtirpe Deorum
Prolem Tarpeii mentitur Roma Tonantis.

Vide Dauſqu. ad Silium pag. 416.

Scipio Africanus, prioris fil. cujus vitam ac res geſtas C. Oppius, & L. Reginius literis mandavere. Puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabaturque apud vulgus cum Jove loqui. Annum agens 17. à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici 2. Conſtatque jam tunc in congreſſu Annibalis primò circumventum ab hoſtibus ac ſaucium patrem liberaſſe, teſte Livio & Plutarcho. Silius, lib. 4.

Tunc raptâ properè duris ex oſſibus haſtâ
Innixum cervice ferens, humeróque parentem
Emicat, attonitæ tanta ad ſpectacula turmæ
Tela tenent, ceditque loco Libys aſper & omnis
Late cedit liber; pietaſque inſignis & ætas
Belligeris fecit miranda ſilentia campis.

Idem lib. 6.

——— *Fugiat Conſul manante cruore*
Scipio, & ad ſocios nati cervice vehatur.

Florus

Florus 2. 6. *Niſi protectum patrem prætextatus admodum filius ab ipſâ morte rapuiſſet.* Stat. Silv. 3. 3

Quique tener ſævis genitorem Scipio Pœnis
Abſtulit & Lydis pietas temeraria tulit.

Cicero in Bruto: Ipſum Scipionem accepimus non infantem fuiſſe. Filius quidem ejus, is qui minorem hunc Scipionem à Paulo adoptavit, ſi corpore valuiſſet, imprimis habitus eſſet diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græcè ſcripta dulciſſime. Deinde in Hiſpania cum Carthaginenſes viciſſet, novamque Carthaginem cepiſſet, in Africam trajecit; ubi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Livius. De hoc Sen. de Conſ. *Scipionis filiæ ex ærario dotem acceperunt: quia nihil illis reliquerat Pater. Æquum mehercules erat Pop. Romanum tributum Scipioni ſemel conferre, cum à Carthagine ſemper exigeret.* Quod vereor, ut incuriosè & falsò dicat. Nam habuit ille quidem duas filias, ſed quas Pater ipſe, non ſenatus, elocavit, alteram P. Scipioni Naſicæ, alteram T. Sempronio Graccho. Varii tradunt, & Livius diffuſè lib. 38. Etſi quidam de unâ alter, & patre mortuo nupſiſſe. Sed nemo tamen hoc quod hic Seneca: nec de eximia paupertate ejus viri eſt lectum. Quid ergo eſt? In nomine error, & Cn. Scipioni acciſt, patrui Africani, quod huic ivit adſcriptum. Val. lib. 4. *Cum ſecundo bello Punico Cn. Scipio ex Hiſpaniâ Senatum ſcripſiſſet, ut ſibi ſucceſſor mitteretur, quia filiam virginem adultæ jam ætatis haberet, neque ei ſine ſe dos expediri poſſet: Senatus patris partes ſibi ſumpſit, ac puellam nuptui dedit.* Hoc ipſum, de eodem illo, Jo. Zonaras: ut duplex error Senecæ videatur & in homine, & in numero, qui ex unâ duas fecit. Pergit Seneca, ac dotem illam *Æs grave* vocat. Summam tamen non exprimit, ut nec Nat. Qu. lib. 1. cap. ult. ubi ſic ſcribit: *An tu exiſtimas Scipionis filias ex auro nitidum ſpeculum habuiſſe, cum illis dos fuiſſet æs grave?* Valerius fecit. *Et dotis modus,* inquit, *quadraginta millia æris fuit.* Lipſ.

Scipio Æmilianus, qui & *Africanus Minor* ab Africani majoris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas urbes pop. Romano inimiciſſimas evertit: tandem immaturâ ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt; non ſine ſuſpicione dolo id Gracchorum factum. Liv.

Lucius [illegible] Aſiaticus, devicto Antiocho repetundarum accuſatus, [illegible] Senatus judicio, timeret, Tribunos plebis appellavit, [illegible] Gracchum, qui tum eam magiſtratum gerebat, [illegible] inimicum eſſe ſibi cognoſceret, ac in enſiſſimum. N[illegible] ulſus eſt. Prohibuit enim Gracchus, ne in carcerem [illegible]ula traheretur. Eutropius Plin. in Præfat. ad Nat. Hiſt. *L. Scipio Aſiaticus, cum Tribunos appellaret, inter quos erat Gracchus: hoc atteſtabatur, ſe vel inimico judici approbari poſſe.*

Scipio Naſica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hiſp. cecidit, filius, à ſenatu vir optimus judicatus; Matrem Deûm tunc primum advectam, apudque virum optimum ex oraculo divertentem hoſpitio excepit. Cum adverſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicavit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi Conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ urbem ſuperavit. Imperatoris nomen à militibus, & à ſenatu oblatum triumphum recuſavit. Eloquentiâ primus, juriſconſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit, unde Corculum dictus, teſte Caſaubo. Plura de eo Livius. Scipio item qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarii cujuſdam negotiatoris: ob id erat in Tribunatu plebeis admodum gratus, dignuſque Africanorum familiâ: nec erat in bonis funeris impenſa: aſſes ergo contulit populus, ac funus elocavit, quaque præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hanc hiſtoriam habes apud Plinium conſcriptorem, lib. 21. cap. 3. *Scipio* Africani fil. ponitur inter eos apud Val. Max. qui à parentibus claris degeneraverunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: *Scipio Africanus filium habuit alium, qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina.* Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in eâ conſequendâ, à Cicereio patris ſcriba, adjutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas diviſit æque noctium ac dierum, an. U. C. 595.

Scipio, Pompeii M. ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum reſtaurans, in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Jubâ etiam rege adſcito. Qui primo feliciter adverſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. *Scipionem*, cognomento *Salutationem*, è Corneliorum familiâ, alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africâ, perinde ac exercitus ducem Cæſar prapoſuit, quod cognoſceret adverſarios veteſto quodam confidere vaticinio, ut ſemper in Africâ vincere fatale Scipionum generi foret. Plut. in Cæſare.

Sciron, latro fuit, cujus oſſa quum in mare cecidiſſent, in ſcopulos converſa feruntur, quæ adhuc *Scironia ſaxa* vocantur. Ovid. Met. 7.

Ittur ad Alcathoen Lelegeïa mœnia limis
Compoſito Scirone patet [illegible]
Terra negat ſedem, [illegible] *unda.*
Quæ jactata diu fertur durâſſe vetuſtas
In ſcopulos: ſcopulis nomen Scironis inhæret.

Filius fuit Caneth & Henioches. Locum in Megara habitavit, quem dixerunt *Petras Scironidas*. Viatores ſpoliatos præcipites agebat. Alii tradunt hoſpitibus jejunare coactis pedem pedibus offerre conſueviſſe: & apprehendentes calcibus in mare de præcipitio detrudere. Megarenſes ſcribunt, honum virum fuiſſe & ejus filiam Endeidem Æaco Jovis filio nupſiſſe: & ex his natos eſſe Peleum & Telamonem. Hunc Theſeus interfecit. Ovid. Ep. 2.

Cum fuerit lectus Sciron, torvuſque Procruſtes.

Ubi alii *Scyron*. Propert. 3. 16.

Nec tamen eſt quiſquam ſacros qui lædat amantes,
Scironis mediâ ſic licet ille viâ.

Scopas, inſignis marmoris ſculpendi artifex, unus ex iis qui Mauſoleum cælaverunt. Plin. Horat. Car. 4. Od. 8.

Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus

Scorpius, ſeu *Scorpio*, unum ex XII Zodiaci ſignis, quod à Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe Scorpium, qui Orionem interemit, cum ille juvenili robore ferox, nullam eſſe feram jactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis jactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem ejus Scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Jove ideo inter aſtra relatum volunt, ut mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent. Hyginus, lib. 2. de Sign. cœl. Aurelius tamen ſcribit, quod Diana Scorpium, ejus juſſu, in monte inſulæ Chiis Pelennæo ad Orionis perniciem natum, illi Deam inter venandum ſtuprare conanti ipſa ſuppoſuerit, quo vitâ privaretur. Quod etiam oſtendit Nicander in Theriacis:

Τὸν δ' χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
Σκορπίον ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπῆχε
Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠρίωνι,
Ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων.
Αὐτὰρ ὅγε στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἤλασεν ἴχνευς
Σκορπίος ἀπροφάτως, ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶι λοχήσας.
Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως
(Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται).

Hujus ſigni meminit Virgil. Georg. 1.

——*Ipſe tibi jam brachia contrahit ardens*
Scorpius, & cœli, juſtâ plus parte relinquit.

Ovid. Met. 2.

Sævaque circuitu curvantem brachia longo
Scorpion, atque aliter curvantem brachia Cancrum.

Scribonius Largus, claruit unà cum Caſſio; (cujus ſuperſunt de Animalibus problemata medica) Ejus extat liber de medicamentorum compoſitione. Ætatem utriuſque oſtendit, quod Scribonius codicis meminit, quem ab Atimeto, Caſſii ſervo, ac Cæſaris Tiberii legato acceperit. Scribonii etiam mentionem facit Galenus in libris κατὰ τόπους, & alii.

Scylax, tres fuere Scylaces Caryandenſes. Antiquiſſimus eſt qui ſub Dario Hyſtaſpis filio floruit, alter Darii Nothi; tertius vero ætate Polybii. Vide If. Voſſium ad Scylacis Caryandei Periplum. Quanquam certiſſimis argumentis evinci poteſt, Periplum iſtum, qui Scylacis Caryandenſis nomen præ ſe fert, quemque adoleſcens admodum recudendum curavit vir doctiſſimus prædictus, cujuſvis potius eſſe quam Scylacis, ut in ſecundis curis ſe clariùs docturum promittit, Obſervat. ad Melam, pag. 83.

Scropha Tremellius, Varroni de R. R. lib. 2. cap. 4. primùm appellatus eſt *Scropha*, quòd Quæſtor cum eſſet Licinio Nervæ Prætori in Macedoniâ provinciæ relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ impreſſionem facere cœperunt in caſtra, Tremellius vero cum hortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter ſe illos, ut Scropha porcos, dejecturum. idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit, fugavitque, ut eo Nerva prætor Imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen invenerit, ut diceretur *Scropha*. Verum Macrob. Sat. 1. cognominis hujus rationem aliam affert. *Tremellius Scropha*, inquit, *cum familiâ atque liberis in villâ erat. Servi ejus quum de vicino Scropha erraret, ſurreptam conficiunt.* Vicinus advocatis cu-

ſtodibus omnia circumvenit, ne quà efferre poſſis; iſque ad Dominum appellat veſtitum ſibi pecudem. Tremelius, qui ex viliсо rem comperiſſet, Scrophæ cadaver ſub centonibus collocat, ſuper quos uxor cubabat. Quæſtionem vicino permiſſis, quum ventum eſt ad cubiculum, verba jurationis concepit; nullam eſſe in villâ ſuâ ſcropham, niſi iſtam, inquit, *quæ in centonibus jacet,* lectulum oſtendens. Ea facetiſſima juratio Tremellio *Scrophæ* cognomentum dedit.

Scylla; filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, ut illum beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliavit, eumque hoſti obtulit, tanquam futuræ conjugis dotem. Verum cum ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientiâ in Cirin avem commutata eſt. Vide Fab. apud Ovid. Met. 8. Propſ lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Idem lib. 4. permiſcens duas fabulas Scyllæ Niſi, & Scyllæ Phorci:

Quid mirum in patrios Scyllam ſævíſſe capillos,
Candidaque in ſævos inguine verſa canes?

Virgil. Ecl 6.

Quid loquar aut Scyllam Niſi, quam fama ſecuta eſt
Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris.

Ovid. Faſt. 4.

Et vos Niſæi naufraga monſtra canes.

Idem Triſt. lib. 2.

Impia nec tragicos tetigiſſet Scylla cothurnos,
Ni patrium crimen diſſecuiſſet amor.

Idem 3. Amor. Eleg. 11.

Per nos Scylla patri canos furata capillos
Pube premit rabidos inguinibuſque canes.

Vide *Niſus*.

Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lavari ſolebat, noxiis herbis veneficiſque infecit. Cujus rei illa ignara, cum lavandi gratiâ fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutata: deformitatem tantoperè exhorruit, ut ſe ſtatim in vicinum præcipitaverit fretum, ubi & in ſaxum mutata fingitur, Charybdi ex adverſo objectum, prætemavigantibus vehementer periculoſum. Ovid. Met. lib. 4. & 14: Porro Siculum fretum, quia ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto fervet æſtu, ut fluctus inter ſe concurrentes, ſcopuliſque illiſi quendam qu. latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat. Grammatici à σκύλλω deducunt; unde Virg. Ecel. 6. ait *Scyllam, Dulichias vexaſſe rates. Scylla* autem Punicè סקול *ſcol*, eſt *exitium*, & *lethale infortunium*; quo ſenſu Græcum Σκῶλος uſurpatur ab Helleniſtis. Scylla vero cur inde appelletur nemini non eſt obvium. Bochartus. Lucret. lib. 5.

Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis
Corporibus Scyllas.———

Catullus in Ciri:

Illum Scylla rapax canibus ſuccincta Moloſſis.

Seneca in Medea:

Quid? cum Siculi virgo Pelori
Rabidos utero ſuccincta canes
Omnes pariter ſolvit hiatus.

Ovid. in Ep. Medeæ:

Aut nos Scylla rapax canibus miſiſſet edendos,
Debuit ingratis Scylla nocere viris.

Idem Amor. 2. 16.

Nec quæ virgineo portenta ſub inguine latrant,
Nec timeam veſtros, curva Malea, ſinus.

Catullus:

Quæ Syrtes, quæ Scylla vorax, quæ vaſta Charybdis.

Propert. lib. 4.

Nec Scyllæ ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta ſerperet undas,
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.

Virgil. Æn. 3.

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris
Ora exertantem, & naves in ſaxa trahentem.

Propert. lib. 2.

Crede mihi, nobis miteſcet Scylla, nec unquam
Alternante vorans vaſta Charybdis aquâ.

Hinc *Scylleus*. Virgil. Æn. 1.

Vos & Scylleam rabiem, penituſque ſonantes
Acceſtis ſcopulos.

Scyllias, Herodot lib. 8. vir quidam Scyoneus, omnium ſuâ tempeſtate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſervavit, multã & ſibi lucratus eſt. Ad Græcos tranſire in animo habens, cum ex Aphetis mare ſubiiſſet, non prius emerſiſſe dicitur, quam ad Artemiſium preveniт, 80 fere maris ſtadia emenſus. Hunc Pauſanias *Scyllum* vocat, de quo inquit: Scyllis Scyoneus cum Cyane filiâ, claſſis Perſicæ quâ Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, urinandoque præcidit ad Pelium montem, & Sepiada Magneſiæ: quibus ſignum in Apollinis templo poſitum, ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, & à Nerone Imp. Romam tranſlatum.

Scylurus, vel potius *Scilurus*, vir, qui (ut Plut auctor eſt) cum relictis maribus filiis 80. diem eſſet obiturus, haſtiſum faſcem cuique obtendens, ut illum confringeret, jubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educla haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos ubi una eſſe perſeverarent, firmos ac potentes fore; imbecilles autem, ſi ſepararentur, ac diſſiderent.

Scymnus Chius compluribus libris orbem deſcripſit. Steph. in Πάρος. Mem quoque Apollonii Schol in lib 4. his verbis Σκύμνος δὲ ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ περὶ Εὐρώπης. Ubi Holſtenius: Hic librorum numerus perſpicue falſus, neque enim Scymni Chii περιήγησις in libros diviſa fuit, tantum abeſt ut de ſolâ Europâ ſedecim libros ſcripſerit; extat enim nunc magna ejus opuſculi pars, quæ hactenus ſub falſo Marciani Heracleotæ nomine delituit. In MS fuerat ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης, ſicuti pag. præcedenti ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας inde imperiti Librarii fecere ἐν τῷ 15. pro ἐν τοῖς, quod deinde voce expanſâ editum ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ. Neque minus corrupta ſunt quæ ex Scymno loco de Iſtri curſu idem affert Schol. Nam pro illo ἀπὸ ἐρήμων ῥέοντα τὸν Ἴστρον ſcribendum ἀπὸ ἀνέμων. quod ſequentia Callimachi verba evincunt, quæ Ripæos montes ad ortum ponunt. contra ac Scymnus, cujus hæc ſunt verba de Iſtro: κατέρχεται ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων τόπων. De ejus ætate profundum ſilentium apud auctores.

Scyphius, vocari traditur primus ille equus qui natus eſt è Neptuni ſemine in ſaxo dormientis. atque ideo *Petræi* dicti. Pindari Scholiaſtes enarrans quorſum Petræus appelletur Neptunus Pythiâ quartâ: Τιμᾶται Ποσειδῶν ὁ πετραῖος παρὰ Θεσσαλοῖς, καὶ ἀγῶνα διατιθέασι τῷ πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅτε ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος. Et paulo ante: Ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ γῆ, ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐκάλεσαν Σκύφιον. Nempe Pœnis (unde hæc fabula) שקיפ *Sciph*, eſt *petra*, quomodo Chaldæis etiam & Syris. Bochart.

Scythinus Teius, Hiſtoricus. Athen lib. [illegible] etiam Iambos feciſſe ex Diogene Laertio diſcimus in [illegible]ito, & Stephano in Τέως. Etiam ἐκ τῶν Σκυθίνου περὶ φύσεως quædam adfert Stobæus in Eclogis Phyſicis, lib. 1. cap 11.

Sebaſtici, unum genus diſcipulorum Pythagoræ, ſic dicti quod ἐν τοῖς σεβασμίοις i. e. *rebus cultu ac veneratione dignis, ſive divinis verſarentur.* Verbum autem σεβάζειν in Pythagoræ Scholis uſitatiſſimum fuit. Sic in Aureis ejus Carminibus. Σέβε ἥρωας, & Σέβε δαίμονας. Et in principio *Sacri Sermonis* apud Laertium. Ὦ νέοι ἀλλὰ σέβεσθε. Σεβαστικοῖς vero opponebantur Πολιτικοὶ, i. e. *in Reip. adminiſtratione occupati*, & Μαθηματικοὶ h. e. *profitentes ſcientiam menſurarum & ſiderum.* Legendus Interpres Theocriti.

Serbes, Heſychius: Σιχάρτης Ἑρμῆ ἀστὴρ Βαβυλώνιοι. Vide Voſſ. de Idol. lib 2. cap. 22.

Seculares ludi, in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti; fiebant autem centeſimo quoque anno, præcone per compita clamante: *Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt.* Hos inſtituit Valer Publicola ob exactos reges. Varro de ſcenicis originibus lib. 1. ſcriptum reliquit, cum multa fierent portenta, ac tandem murus turriſque inter portam Collinam & Gabuſam eſſent de Cœlo tacta, atque eâ de cauſâ Decemviri inſpexiſſent Sibyllinos libros renunciaſſe, ut Diti patri & Proſerpinæ Tarentini ludi fierent in Campo Martio 3. noctibus, & hoſtiæ immolarentur furvæ, & ludi centeſimo quoque anno celebrarentur. T. Livius. lib. 136. *Eodem anno ludos Seculares Cæſar ingenti apparatu fecit, quos centeſimo quoque anno (is enim terminus ſeculi) fieri mos eſt.* Sunt contra alii qui ſeculum ſtatuunt ambitum annorum centum & decem, & proinde factos Seculares ludos centeſimo & decimo anno vertente, ineunte centeſimo undecimo, quo tempore annus in Solem, luſtrum in annum, Periodus in luſtrum conveniret, ut Joſ. Scal. ſcribit. Iſtam ſententiam confirmare videtur Horatius in Carmine ſuo, quod *Seculare* appellat, his verbis:

Certus undenos decies per annos
Orbis ut cantus referatque ludos
Ter die, claro, totieſque gratâ
Nocte frequentes.

Hos

Hos ludos celebravit Philippus Imp. an. poſt U C. 1000 In quibus fuerunt elephanti 30. alces 10 tigres 10. leones manſueti 40. leopardi manſueti 30. hyænæ 10. gladiatorum fiſcalium 2000. hippopotami quoque, rhinocerotes, arctoleontes, camelopardi, onagri, & equi feri.

Secundus, Sophiſta Athenienſis, quem aliqui *Epiphoram* vocant, quod Architecti fil fuerit; multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis, æmulusque Herodis Attici; ex quo Herodes illud Heſiodi eleganti imitatione in eum cavillatus eſt:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.

Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio, & lachrymis honorarit. Ex Philoſtrato.

Sejanus, vir magnæ potentiæ apud Rom temp. Tib. Cæſ *Genitus Vulſinus*, teſte Tacito, lib. 4. An ideo acutè & non ſine morſu Juven. Sat. 10.

——— Idem populus ſi Nurtia Thuſco
Faviſſet, ſi oppreſſa foret ſecura ſenectus
Principis, hâc ipsâ Sejanum diceret horâ
Auguſtum. —

Sequitur apud Tac. Patre Sejo Strabone equite Rom. Qui & ipſe prætoriis cohortibus præfuit, ſed in Ægypti adminiſtrationem miſſo, ſolus deinde filius. Ob hæc officia attollit magnifico elogio Velleius, lib. altero. *Sejanus Ælius principe Equeſtris ordinis patre natus, materno vero genere clariſſimus, veteresque & honoribus inſignes complexus familias.* Pergit Tac. Et primâ juventâ C. Cæſarem D Auguſti nepotem ſectatus non ſine rumore Apicio diviti & prodigo ſtuprum venum dediſſe. Mox Tiberium variis artibus devinxit adeo, ut obſcurum adverſus alios ſibi, uni incautum intectumque efficeret, non tam ſolertiâ (quippe iiſdem artibus victus eſt) quam Deum irâ in Remp. Rom. cujus pari exitio viguit, cecidit; Corpus illi laborum tolerans, animus audax, ſui obtegens, in alios criminator, juxta adulationem & ſuperbiam palam compoſitus pudor, intus ſumma apiſcendi libido, &c. Neque Senatorio ambitu abſtinebat, clientes ſuos honoribus aut provinciis ornando, facili Tiberio, atque ita prono, ut *Socium laborum*, non modo in ſermonibus, ſed apud patres & populum celebraret. Ubique per Theatra & fora effigies ejus, interque principia legionum ſineret. Hæc Tacitus: ubi per τὸ colis cultum divinum ſig quem Sejani ſtatuis exhibitum fuiſſe diſerte teſtatur Dio, lib 58. *Καὶ τέλος καὶ ταῖς εἰκόσιν αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ταῖς τοῦ Τιβερίου ἔθυον.* Unde Juven. ubi ſupra:

Ardet adoratum populo caput & crepat ingens
Sejanus ———

Sinebat hæc quidem Tiberius, ſed invitus, ut ex Suetonio colligas. Tiber. cap 48. *Quædam munera Syriacis legionibus largitus eſt, quod ſolæ nullam Sejani imaginem inter ſigna coluiſſent.* De ruinâ ejus Dio conſulendus. Breviter Seneca. *Quo die illum ſenatus deduxerat, populus in fruſta diviſit.*

C Seius, dominus equi illius, unde eſt proverbium in infelices & calamitoſos. à M Antonio, qui poſtea Triumvir fuit tempore belli Civilis, quum præeſſet Italiæ, miſerando ſupplicio affectus eſt. Gellius 3. 9. Vide Eraſmum in *Equus Sejanus.*

Seleucus Nicanor, Syriam occupavit, & reg. in eâ an. 31. Is tranſtulit Judæos in eas urbes, quas extruxerat, jus eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuens.

Seleucus Emeſenus Grammaticus, Suidâ teſte, compoſuit Parthicorum libros duos. Alius, Alexandrinus Grammaticus, cognomento *Homericus*, quem in omnes pene Poetas commentatum eſſe ait Suidas. Alius eſt *Seleucus* Babylonius, cujus mentionem facit Strabo, lib. 1. Alius denique *Seleucus* ὁ Θεολόγος, de quo Porph lib. 2. *περὶ ἀποχῆς*.

Seleucus, unus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syriâ regnavit, anno 20. de quo Appianus in Syriacis.

Semele, Cadmi Thebarum regis filia, ex quâ Jupiter Bacchum genuit. Prop. lib. 2.

Narrabis Semele quo ſit formoſa periclo.

Stat. Theb. 2.

Et tunc forte dies noto ſignata Tonantis
Fulmine, prærupti cum te tener Evie, partus
Transmiſere patri. Tyrios ea cauſa colonis
Inſomnem ludo certatim educere noctem
Suaſerat, effuſi paſſim per tecta, per agros
Serta inter, vacuoſque mero crateras anhelum
Proflabant ſub luce Deum, tum plurima buxus
Æraque taurinis ſonitu vincentia pulſis.

Ubi Scholiaſtes priſcus (notante Barthio:) Annum feſtum ejus diei, quâ Semelem adiit, ut Junonem Jupiter, ex voto ipſius; itaque ut mortalem intereinit; quæ fabulæ in cæremonias ſunt tranſlatæ, poſtquam Bacchus, magnus malis Græciæ illatis, pro Deo tandem cultum obtinuit. Notum autem fulmen vocat Papinius, quod ejus effectus antea non fuerat tum cognitus. Si enim notum habuiſſet Jovis fulminatoris morem Semele, utique non periiſſet optato ipſius concubitu. Et poteſt, ut hoc dixerit Poeta propter Sororum Semeles improbitatem, quæ eâ extinctâ ſparſerunt rumorem fulminatam fuiſſe quod cum neſcio quo conſuetudinem ſtupri habens, Jovis jactaſſet amorem. Euripides Bacch.

Ὅς ἐκπυροῦται λαμπάσι κεραυνίαις
Σὺν μητρὶ Διὸς ὅτι γάμους ἐψεύσατο.

Apollodorus. Ἀποθανούσης δὲ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διήνεγκαν λόγον συνευνῆσθαι θνητῷ τινι Σεμέλην, καὶ καταψεύδεσθαι Διός, καὶ διὰ τοῦτο κεραυνωθῆναι. Semestrem autem menſium partum effudit vi Tonantis Jovis extincta Semele: Idem Apollodorus: Ζεὺς δὲ μὴ δυνάμενος ἀνανεῦσαι, παραγίνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ἅρματος, ἀστραπαῖς ὁμοῦ καὶ βρονταῖς, καὶ κεραυνὸν ἵησιν. Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης, ἑξαμηνιαῖον βρέφος ἐξαμβλωθὲν ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. Diodorus 1c. Τὴν δὲ Σεμέλην οὐχ ὑπομείνασαν τὸ μέγεθος τῆς περιστάσεως, τελευτῆσαι, καὶ τὸ βρέφος ἐκτεκεῖν πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου. Qui etiam integrum nobis Bacchi partum narrat, & ex cauſis ſupputantiſque Phyſicis enarrat. Quomodo διμήτορα ac τρίγονον junctum vocat Orpheus. Pulchre de eâ re Nemeſianus:

——Quis non cecinit Semelen, ignemque jugalem
Lethalemque ſimul novis de partubus ,ſtu
Quis magno recreata refert cunabula Baccho?
Ut pater omnipotens maternos reddere menſes
Dignatus, juſto complerit tempora partûs.

Hæc Barthius, qui plura de Semeles feſto collexit, Animadverſ. in Stat pag. 491. Nugatur vero Auctor Etymologi cum ſcribit Σεμέλη, παρὰ τὸ σείειν μέλη, ἤγουν σεσεῖσθαι. Διὰ γὰρ ἐπόθει μετὰ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν συγγενέσθαι αὐτῇ, ὁ φοβηθεῖσα καὶ κεραυνωθεῖσα, ἐσείσθη τὰ μέλη, ἐκλήθη Σεμέλη. Nonnus, lib. 8.

Καὶ γάμος ἦν Σεμέλης θανατηφόρος, ἧς ἐπὶ λέκτρῳ
Πυρκαϊὴ καὶ τύμβος ἐδείκνυτο παστὸς Ἐρώτων.

Quidam *Pelliscem* vocat Papin Theb 7 nomine artem tribuit hoc eſt *dolum*. Lucianus ſic narrat. Τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ἀπώλεσεν ἡ Ἥρα, οἶσθα γὰρ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείσασα αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. Ὡς δὲ ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. Merita autem tam dirum ſupplicium ſcelere erat Semele, quæ nimirum cor Liberi Jovi bibendum dederat. Hyginus, cap. 167. *Liber Jovis & Proſerpinæ filius à Titanis eſt diſtractus. Cujus cor contritum Jovi Semele dedit in potione. Ex eo prægnans cum eſſet facta, Juno in Beroen, nutricem Semeles, ſe commutavit & ait: Alumna, pete à Jove, ut ſic ad te veniat, quemadmodum ad Junonem, ut ſcias quæ voluptas eſt cum Deo concumbere. Illa per fraudem inſtigata petiit à Jove & fulmine eſt icta.* Vide Barthium ad Theb. 7. pag 672, 673.

Semeronius Babylonius Perſa hiſtoricus, citatur ab Alexandrini Chronici auctore, pag 81.

Semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis uxor, ut quidam volunt, quæ poſt viri obitum, quod intelligeret Aſſyrios gravatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam ejus aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnoque adminiſtrando, idoneus fieret. Juſtinus. Conon apud Photium Narrat. 9. tradit Semiramim non uxorem Nini ſed filiam fuiſſe. Ait præterea Juſtinus illam, concubitum cum à filio petiiſſet, ab eodem interfectam. Conon vero longè aliter. Scribit enim cum imprudens & ignara cum filio coiiſſet, re cognitâ eidem nupſiſſe, & ex eo tempore licitum ſemper fuiſſe Perſis commiſceri matribus: Hæc tanto libidinis ardore æſtuaſſe dicitur, ut poſt mariti mortem, non admiſerit ſolum, ſed etiam provocaverit ad Venerem pleroſque ex ſuis militibus, qui formâ eſſent elegantiore, quos poſtea crudeliter necabat Et quod omnium longè turpiſſimum eſt, equum ab eâ adamatum, uſque ad coitum, Juba teſtis eſt apud Plinium. Fuit & iracundiâ tam vehementi, ut circa cultum corporis occupatæ, quum nunciatum eſſet Babylonem defeciſſe, æſtuans alterâ parte incompta ad eam expugnandam cucurrerit. Juvenalis:

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe,
Mœſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Ovidius, Amor. 1.

Qualiter in thalamos formoſa Semiramis iſſe
Dicitur, & multis Lais amata procis.

Hæc *Rhea* dicebatur Cedrenus: Ταύτην καὶ Ῥέαν ὠνόμαζον, ὡς ἐν δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ καὶ ὑπερβαλλούσῃ φθάσασαν τῶν ἀνθρώπων ἀρχήν. Semiramis autem ſecundum nonnullos Aſcalonita fuit, quæ quarto loco apud Babylonium annis 40. regnavit. Hæc anteceſſit militiâ, triumphis, divitiis, victoriis omnes mortales. Ipſam urbem Babylonem maximam ex oppido

fecit,

fecit, ut magis dici poſſit illam ædificaſſe, quam ampliaſſe. Vide *Babylon.* Cum expiravit, in columbam verſa eſt: ideo abſtinent Syri ab his avibus. Tibul. 1. 7.

Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palæſtino ſancta columba Syra.

Capello quidem *Semiramis* non eſt *columba*; ſed Hebraicè *Semi ram*, h. e. *nomen meum eſt altum*. At vero quia Heſychius ait: Σεμίραμις περιστερὰ Ἑλληνιστί, ideo Bochartus vocem conflatam eu duabus Arabicis putat [illegible] *Sem*, ſc. & [illegible] *hemam*, quarum illa *montem*, hæc *columbam* ſonat. Columba etiam vexillum Babyloniorum inſigniebatur teſte Diod. Siculo, quod inſinuat Hieremias cap. 25. exhortans Hieroſolymitanos, ut fugerent è facie iræ columbæ, i. e. Babyloniorum, quos columba, h. e. Semiramis, annorum ferocià magis quam Ninus, inſtruxerat. Aquinas. Cavendum hic ait Voſſius Semiramim intelligas Nini uxorem. Nec enim Ninus uxorem ejus nominis habuit, vel ſi ſic dicta, alia ſaltem eſt, quæ ſic à Græcis celebratur, eâque annis junior amplius ille. Melius Græcis iſta notant Phœnices. Audiamus igitur Herennium Philonem Biblyenſem, ex quo ſic Stephanus, ubi de Babylone: Βαβυλῶνος ἀνδρὸς σοφοῦ, ἀπὸ Βήλου ... ὡς Ἡρόδοτος ὑπὸ Σεμιράμιδος, ταύτης γὰρ ... ἔτεσι χιλίοις δύο ὡς Ἑρέννιος, prout eum locum ex MSS legi clariſſimo Salmaſio obſervatum.

Semones, ex illo Deorum numero, qui minorum gentium appellabuntur, & ex hominibus relati in Deos: majores hominibus, minores Diis. Fulgentius de vocibus antiquis: *Semones dici voluerunt Deos, quos cœlo nec dignos adſcriberent ob meriti paupertatem: ſicut Priapus, Vertumnus. nec terrenos eos deputare vellent per gratiæ venerationem.* Ovid. Faſt. 5.

Quærebam nonas Sanco Fidione referrem,
An tibi Semo pater.——

Ubi *Sancus* vel *Sanctus Semo* dicitur non tam proprio nomine quam quod commune & aliis eſſet hujus generis Diis Liv. lib. 8. *Bona Semoni Sanco cenſuerunt conſecranda.* Vetus Poeta de Planetis apud Joſ. Scal lib. 2. Lect. Auſon. cap. 19.

Terque die ternos juro de veſpere tollens
Semonum Diis completur circulus anno.

Ubi *Semo Deus* Mercurius eſt, ut interpretatur Scaliger dicto loco. Nota autem hic alteram in *Semonis* produci, quod contra naturam originis videtur. *Semones* enim qu. *Semi homines*, quod & Lipſio viſum Ant. Lect. 2. 18. Cæterùm media in *hominis* correpta eſt non producta. Sed vetuſtiſſimi Latinorum non *homo*, *hominis*, ſed *hemo*, *hemonis*, dicebant, ſecundâ productâ. Ennius apud Priſcianum lib. 6.

Vulturis in ſilvis miſerum mandebat hemonem.

Ubi *Volturis* nominativus antiquus eſt. Feſtus: *hemona humana*; *hemonem hominem* dicebant.

Semus Eleus Grammaticus ſcripſit octo libros Deliados, libros duorum periodorum, unum de Paro, unum de Pergamo, item de Pæanibus. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 413.

Sempronius, De variis hujus nominis hominibus, vide Raph. Volateran lib. 19.

Seneca, L. Annæus Seneca Philoſophus, Cordubenſis, patrem habuit M. Annæum Senecam ordinis equeſtris eruditiſſimum. Philoſophus de Beneficiis ſcripſit libros 7. de Irâ libros 3. de Clementiâ ad Neronem libros 2. de Vitâ beatâ, de Tranquillitate, & de Brevitate vitæ, & alia. Nam Declamationum libri ad patrem pertinent. De Philoſopho, & ejus eloquentiâ judicium habes Quinctiliani cap. 1. Aliorum ex obſervatione Gellii lib. 12. cap 2. quibus reſpondit Lipſius, quem vide. Fuit quoque tertius *Seneca* Tragœdus, habenturque hodie 10. Tragœdiæ *Senecæ* nomen præ ſe ferentes, de quarum auctoribus diverſa eruditi tradunt. Porro *Senecam* dictum qu[illegible] natus ſit, Caſſiodorus tradit.

Senta Fauna, Pici regis filia, conjux Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantæ pudicitiæ fuiſſe, ut nemo illam, dum vixit, præter virum ſuum mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & *Bonam Deam* nominabant. Veteres *Faunam* & *Fatuam* dixerunt.

Septimus Augur, poeta Romæ natus, ſcripſit epigrammata, in quibus ſecutus eſt Val Cat. & L[illegible] inium Calvum.

Septentrio[illegible] unde nomen ſit, non convenit. Quidam volunt eſſe à [illegible] *numero ſtellarum*, ut *triones* ſit ſupplementum. Alii malunt [illegible] eſſe *boves*, ut apud Nævium: *Trionum hic med rat*[illegible]. Sane in Philoxeni Gloſſis legas: *Triones* βόες ἀροτῆρες. Eritque id nomen ab officio, qu. *teriones* quia [illegible], vel qu. [illegible], quia *terram* [illegible], *colantque* vel qu. *ſtriones*, à *ſtria*, quaſi proſcindendo terram faciunt. Vide Varron. de LL. lib 6. Feſtum in *Septem*[illegible], Gellium lib 2. cap. 21. Ovidius lib. 1. [illegible]

——[illegible] *Septentrione* [illegible]
Horre[illegible] *Bootes.*——

Virgil. Georg. lib. [illegible]

Talis H[illegible] *septem ſu*[illegible]
Gens effræna virum Riphæ[illegible]
Et pecudum f[illegible] *velantur corpo*[illegible] *ſetis*

L. *Septimuleius*, quanquam C Gracchi familiaris, avaritiâ tamen ductus, caput ejus abſcindere, & per urbem pilo fixum geſtare non erubuit, quod Conſul Opimius auro id ſe repenſurum edixiſſet. Sunt qui tradunt liquato plumbo, quo ponderoſius eſſet, caput expleviſſe. Hunc poſt id factum roganti Scævolam, ut ſe in Aſiam præfectum educeret. *Quid*, inquit ille, *tibi vis inſane? Tanta malorum eſt multitudo civium, ut tibi ego hoc confirmem, ſi Romæ manſeris, te paucis annis ad maximam pecuniam eſſe venturum.*

Seranus, cognomen cujuſdam Romani nobiliſſimi ſumptum à *ſero* pro *ſemino*, ſeu *planto*; quòd agrum cum ſereret, abſens Dictator electus eſt. Plin

Seraphim, i. e. *ardentes* vel *ignei*. Iſ. cap 6. Angelorum nomen, qui à *claritate* & *aſpectûs ſplendore* ita vocantur, vel quia Dei mandata cum fervore & zelo exequuntur.

Serapio, terrarum orbem deſcripſit. Cic. lib. 2. ad Att. ep. 6. Is eſt Serapio Antiochenſis, eo enim ſcriptore uſum ſe profitetur Plinius in elencho ſcriptorum lib 6. Alius eſt *Serapio* Aſcalonita, qui de interpretatione ſomniorum ſcripſit. Fulgent. lib. 6. Mytholog.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, multa ſcripſit. Vide Suidam.

Serapion, nomen pictoris. Plin 35. 10.

Serapion, Præſul Antiochenus ſub Commodo Imp. Hieronymus.

Serapion quidam pater decem mill. monachorum, quos omnes tempore meſſis pretio conducebat, ut ſuâ operâ juvaret pauperum laborem: vivebat ipſe pane & aquâ, unicâ veſte contentus. Sozom. 8. 1.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii *Scholaſticus* meruit cognominari: ſcripſit contra Manichæos, laudatus ob [illegible] conſtantiam ſub Conſtantino Imp. Hieron.

Serapion, martyr Alexandrinus ſub Decio Imperat. An. Dom. 251.

Serapis, Ægypti Deus, olim Româ exactus Piſone & Gabinio conſulibus, cum Harpocrate & Iſide, dejectis aris, quod turpium religionum, & novarum ſuperſtitionum ſeminarium forent; etſi Athenienſes eos olim in gratiam Ptolemæi receperint in urbem. Videtur Plutarcho, ſed nimis præcipiti conjecturâ, ſignificare *lætitiam*, quòd τὰ χαρμόσυνα, i. e. *hilaria* ſeſta Ægyptii appellent σαίρει. Cum vero veteres per Serapin univerſam mundi molem, & ipſa rerum principia intelligerent, certatim eum templis magnificentiſſimis honeſtarunt, cujuſmodi Memphi & in Alexandriâ celebratur. At nunquam ea [illegible] ptii intra oppida admiſerunt cum Saturni templis, quod velut pervigiles, excubitoreſque Deos in ſuburbiis ſuas habere voluerint ſedes, ut ita eſſent muniti validis illorum præſidiis adverſus hoſtium incurſus, ipſimet autem pro aris, focis, templis, & patrio ſolo perpetuo excubarent. Statua ejus in Ægypto proditur fuiſſe ejuſmodi forma, ut Sol exoriens os & labra peiſtringeret ſuo fulgore. Effigies ejus, quam ipſemet in Nicocreontis regis gratiam oraculo deſcripſit, rerum naturam omnem in ſe complectens, eſt hujuſcemodi:

Εἰμὶ θεὸς τοῖος δὲ μαθεῖν, οἷον κ' ἐγὼ εἴπω·
Οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
Γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
Ὄμματα τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Ejus meminit Martialis lib 10.

——*Nec quæ turba Serapin amat.*

Sic & Varro produxit. Sed Martianus Capella, qui & multa alia ſibi licere voluit corripuit verſu illo:

Te Serapim Nilus, Memphis veneratur Oſirim.

Aliqui *Sarapis* ſcribunt. Unde templum hujus Dei Σαράπειον à Strab. vocatur, quod miris laudibus ab Amm. Marcellino celebrari n[illegible]t Caſaubonus in Strabonem. Nomen à Voſſio lib. 1. de T[illegible] Gentili cap. 29. ab *Apis* & שר *Sar*, i. e. *princeps*, vel [illegible], i. e. *b*[illegible] ſubtiliter deducitur; cum *Apidem*, qui formâ bovis celebratur, & *Oſiridem* agriculturæ inventorem habitum, idem cum *Sarapide* numen fuiſſe ibidem probetur. Jul. Firmicus ubi de Joſepho: *Huic poſt mortem Ægyptii patrio gentis ſuæ inſtituto templa fecerunt, &c. nomen etiam, ut ſanctius coleretur ex*[illegible] *imo auctore gen*[illegible] *acceperit. Nam quia Saræ prone*[illegible]*erat, &c. Seraphis dictus eſt Græco Sermone, h. e.* Σάῤῥας ἀπὸ. Alia vero origo nomini ab antiquis traditur. Clem Strom. 1 ex Nymphodoro: [illegible]

Aliorum

Aliorum opiniones recenſent Plut. de Iſide, Clem. in Protr. Ruffin. 2. Hiſt.

Serena, ex Hiſp. oriunda, uxor fuit Stiliconis, ſocrus Honorii Imp. qui Mariam filiam ipſius, uxorem duxit. Hujus *Serenæ* laudes eleganti carmine celebravit Claud.

Annæus *Serenus*, Præfectus Vigilum Neronis, fungis edendis interemptus. Plin. lib. 22. Senecæ amiciſſimus, ipſo teſtante epiſt. 64. cui & libros de Tranquillitate inſcripſit, monumentum amoris. Lipſ. ad Tac. An. 13.

Q. *Serenus* Sammonicus, carmine ſcripſit curationes morborum verſibus Heroicis & alia, ſicuti ex Ælio Spartiano in Caracalla, à quo occiſus fuit, in Opilio Macrino, cui ejus ſcripta familiariſſima fuere, colligitur. Charus fuit Severo, & Gordiano majori Impp. ut Lampridius in Severo, Capitolinus in Gordiano Juniore ſcribit, qui & filii, Gordiani illius præceptoris, & bibliothecæ præſtantiſſimæ meminit.

Sergius, Monachus, C P. hæreſeos Neſtorianæ ſectator, & fautor; Mahumetem impoſtorem & pſeudo-prophetam in Alcorano conficiendo & compilando juvit, eumque omnis ſummam impietatis docuit. Zon. tom. 3.

Sergius Galba, orationem apud Latinos exornavit miſerationibus, communibuſque locis uſus, & egreſſus à propoſitâ orandi cauſâ, ut delectaret animos, promoveret, remque augeret.

Serranus Attilius, Senator quidam Romanus, qui cum agrum coleret, evocatus propter virtutem, meruit dictaturam. Virgil. Æn. 6.

——Parvóque potentem
Fabricium, vel te ſulco Serrane ſerentem.

Manilius:

Serranos Curioſque dedit, faſceſque per arva
Tradidit, éque ſuo Dictator venit aratro.

Claud. Quarto Conſ.

Sordida Serranus flexit Dictator aratra.

Sertorius, Nurſiâ oriundus, partium Marianarum fuit unà cum Cinnâ: moderatiùs tamen ſe geſſit, quam alii; Sylla redeunte à bello Mithridatico, urbeque potito, ipſe quoque in Hiſp. aufugit, ubi brevi tempore ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliavit; traditur per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tum religioſus eſt habitus, ut cervam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eâque reſponſa accipere, reſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, parvis copiis multas urbes ſubegit, ſed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos, variis cladibus adflixit. Primò enim Cottam navali prælio ſuperavit, Fiudiam Hiſpaniæ prætorem cum duo millia civium Romanorum interfecit: Domitium proconſulem contrivit; poſtremò Trajanum à Metello miſſum cum toto exercitu delevit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpennâ ſocio belli & ejuſdem factionis per proditionem in cœnà interfectus eſt. Vide Plut. *in Sertorio.* Lucanus lib 2.

Quique feros movit Sertorius exul Iberos.

Servilius Hala, vel *Ahala*, mag equitum, Labicanus, Æquoſque Dictator vicit, an. U. C. 338. Sp Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit. Tandem cuſtoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Val. Max. 5.3. Cic. Orat pro domo ſuâ dicit illum reſtitutum fuiſſe.

Seſoſtris. Ægyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris Rubri accolis, alveum navigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare Rubrum. Idem & Colchos ac Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſignivisse; quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodotus muliebri pudendo inſculpta. Hunc aliqui *Seſoſim*, nonnulli *Vexorem* vocant. Σεσόωσις ſanè à Diodoro paſſim appellatur, ſed & aliis quibuſdam ſic dicitur; aliquibus *Seſonchis*, vel *Seſonchoſis*. Vide Scholiaſten ad lib. 4. Apollonii Rhodii. Sed miror equidem quod Juſtinus dicat lib. 2. Scythas viciſſe *Seſoſin*, ſive *Seſoſtrim* & in regnum repuliſſe, cum Herodotus, Dicæarchus, Diodorus Siculus, & alii prodiderunt hunc Scythas ſubegiſſe, omniumque quas adierit gentium fuiſſe victorem. Trogum tamen ſecutus eſt Valerius Flaccus lib. 5. Arg.

——Ut prima Seſoſtris
Intulerit rex bella Getis, ut clade ſuorum
Territus hos Thebas, patriumque reducat ad amnem;
Phaſidis hos imponat agris, Colchoſque vocari
Imperet.——

Hic eo proceſſit inſolentiæ, ut reges ſorte ductos ſingulis annis ad currum jungeret, ut eâ inuſitatâ pompâ ſupra reges eſſe, atque adeo ſupra homines videretur. Cujus inſolentiæ planè inſanæ ac barbaræ mem. Diod Sic. lib. 2. c. 1. Plin. 33. c. 2. De quo etiam Lucanus lib. 10.

Venit ad occaſum mundique extrema Seſoſtris,
Qui Pharios currus regum cervicibus egit.

Severiani, hæretici quidam, à Tatiano primùm propagati, deinde à *Severo* aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. Hieronym Sophronius.

Severinus, vide *Boetius*.

Severus, nomen Impp. 2. Romanorum, quorum primus Didio Juliano ſucceſſit, an. U C. 947. Alter, Mammeæ fil. Heliogabali ſucceſſor, an. U C. 974.

Severus Atilius, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cujus mem. Hieronymus.

Sextius. Sen. Ep. 59. Sextium ecce cum maximè lego, virum acrem, Græcis verbis, Romanis moribus philoſophantem. Movit me imago ab illo poſita: ire quadrato agmine exercitum, ubi hoſtis ab omni parte ſuſpectus eſt, pugnæ paratum. Idem inquit ſapiens facere debet. omnes virtutes ſuas undique expandat, ut ubicunque infeſti aliquid oritur, illic parata præſidia ſint. Hæc ille. Qu. Sextius autem fuere pater & filius, uterque Philoſophiæ ſtudiis ſcriptiſque noti nominat & laudat ſæpe Seneca. Itemque Sueton in V. Craſſitius dimiſſâ repente ſchola tranſiit ad Q. Sextii ſectam. Sectam enim & ipſe fecit, aut potius illam Pythagoræ renovavit. Mem. ejus Plin. laudabili facto, & quale olim Democriti, in prævisâ olei caritate omne illud præſtinantis lib. 18. 28. Plut. de illo aliud memorabile habet lib. Quomodo ſentias te proficere; Quidam, inquit, relictâ Rep. & negotiis in medio Philoſophiæ curſu hærent, aut corruunt, ut Romanus ille Sextius, quem memorat, relictis honoribus & magiſtratibus causâ Philoſophiæ, cum rurſus angeret, & in principio ipſa doctrina offenderet, pene ex navi in mare ſe præcipitaſſe deſperabundum. Ad honores itaque natus fuit. Sen. ep. 98. Honores reppulit pater Sextius, qui ita natus, ut Remp. deberet capeſſere, latum clavum, Divo Julio dante non recepit. Laudationem ejus quoque habes apud Sen. juniorem Ep. 64.

Sibyllæ, variæ fuere, & numerantur à Clem. Alex. Varrone, aliiſque, de quarum nominibus poſteà videbimus. Unde vero *Sibylla* nomen provenerit, Græci ſuo more admodum nugantur. Quibuſdam qu. Σιὸς βυλὴ *Jovis conſilium* dici videtur, Laconum more, Σιὸς poſito pro Διὸς, ut *Sibylla* quidem tanquam Θεοβύλη ſit dicta. Salmaſius diminutivum eſſe exiſtimat à Σίβα Σίβυλλα; ſicut ab Ἥρη Ἥρυλλα à σαυκὸς σαύκυλλα, de quo Heſychius. Quid autem ſi vox ſit Orientalis à סבל *ſabal*, *Sebula*, tanquam ſi *portatricem* dicas, ſive quæ habeat incolam Pythium, quales etiam fatidicæ fœminæ ἐγγαστρίμυθοι dicuntur. Antiquiſſima certe Sibylla *Sambethe*, quæ *Chaldæa* aliis, aliis *Hebræa*, dicebatur *Saba*, unde Bacchus quoque oriundus eſt. Ab hâc, ut loquitur Hermeas philoſophus, omnes mulieres ἐπὶ μαντικὸν ἀσκοῦσαι βίον dictæ fuere *Sibyllæ*. Cæterùm *Sibyllæ* decem numero fuiſſe perhibentur. *Prima* ex Perſidâ oriunda, *Sambethe* dicta, cujus mem. Nicanor, qui res geſtas Alex Max deſcripſit. Huic tribuuntur vaticinia de Chriſto, de regnorum mutationibus. *Secunda*, *Libyca*, cujus Euripides mem. in Lamiæ prologo, eique adſcribuntur vaticinia de Chriſti miraculis, quod ſurdi auditum, cæci viſum, claudi inceſſum receperint, mortui quoque fuerint revocati in vitam. *Tertia*, *Delphica*, cujus mentionem fecit Chryſippus eo libro quem de divinatione in lucem dedit, & in Annalibus ſuis, nominavit Piſo. Creditur vixiſſe ante bellum Trojanum, adeoque Delphis nata. Alio nomine *Arthemis* audit. Nonnulli eandem eſſe volunt *Delphicam*, Erythræam, Siculam, Samiam, Rhodiam, quod his in locis frequenter verſata ſit, ſed proprium ejus nomen fuiſſe Herophilen. Cum eſſet adoleſcentula adhuc νεωκόρος egit in templo Apollinis τοῦ Σμινθέως, ut Peucerus notat, & ſomnia quæ in Hecates templo excubantibus objiciebantur, explanavit. Dicitur & Delphis ſaxum quoddam conſcendiſſe, atque inde μαντεύεσθαι, καὶ ἐκ θεοῦ λέγειν oracula proclamaſſe, cui quidem inde ſaxi *Herophileæ* appellatio inhæſit. In Troade tandem non procul ab Idâ monte in nemore τοῦ Σμινθέως eam ſepultam, ex epitaphio columnæ lapideæ inciſo obſervatum tandem ſcribit Pauſanias. Celebratur ejus vaticinium de colaphis Chriſto Domino impingendis in paſſione, de ſputis, de felle & aceto in potum dando, crediturque Homerus plurimos ex ejus verſibus operi ſuo inſeruiſſe. *Quarta*, *Cumæa*, cujus mem. Nævius, teſte Varrone, in libris belli Punici, ſicut & Piſo in Annalibus. Hanc refert Lactantius ex Varrone, novem oraculorum volumina obtuliſſe Tarquinio Priſco, & pro eis poſtulaſſe Philippicos trecentos, quos cum Rex, Pretii magnitudine deterritus, ſolvere recuſaſſet, crematis tribus reliqua eam retuliſſe ad regem poſtulato eodem pretio, tum vero multo magis exiſtimaſſe regem inſanire mulierem, ideoque rurſus alia tria volumina ultricibus dediſſe flammis, & nihilominus in pretio perſtitiſſe; tandem vero admiratione dictum Tarquinium inſpectos libros reſiduos trecentis illis aureis ſibi retinuiſſe, & arcæ lapideæ incluſiſſe in templo, Jovis Capitolini

pitolini ſepoſitos & aſſervatos ad Corn. uſque Syllam, quo tempore Capitolium ſimul cum illis flagravit. Suetonius vero vult uſque ad Auguſtum manſiſſe incolumes hos libros, & ſub baſi Palatini Apollinis, cum Martiorum vatum & Bagoes Nymphæ carminibus conditos ſtetiſſe, eundemque Monarcham Sibyllinorum librorum habuiſſe delectum, exuſtis illis, qui nothi videbantur, reſervatis genuinis. Meminit hujus & Martyr Juſtinus in Gentium admonitorio, ubi dicit eam vaticinatam de Salvatoris adventu, & ejus operibus. *Quinta*, *Erythræa*, quam ſuam vocat civem Apollodorus Erythræus, Dionyſius vero *Nympham* fatidicam lib. 1. Eſt autem *Erythra* Ioniæ urbs maritima Ptolemæo, quæ Stephano etiam Κνωπούπολις dicitur. Eam ferunt vaticinatam Græcis, eſſe perituram Trojam, & Homerum mendacia ſcripturum. Conſt. Magnus Imp. in oratione quam Euſeb. libris de vitâ Conſtantini à ſe editis adjunxit, recitat hujus oraculum de adventu Chriſti, ſed dubiâ profectò fide, initialibus carminum literis præ ſe ferentibus hæc verba: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Aſſerit idem M. Tullium Ciceronem Sibyllinam hanc Acroſtichidem carminibus Latinis incluſiſſe. Interim ſcribit Auguſt. lib. 18. de C. D. cap 23. eandem ſe Acroſtichidem legiſſe inter Græca Erythrææ carmina, quæ ipſi exhibuit Flaccianus Africæ Proconſul. *Sexta* Sibylla, *Samia* fuit, de quâ mentionem facit Eratoſthenes in Annalibus. Illi cognomen fuit, Φυτώ, diciturque vaticinata de Chriſto inſidente Aſello, & Hieroſolymam ingreſſo. *Septima*, *Cumana*, proprio nomine *Amalthæa*, *Erophyle*, & *Demophile*, quam aliqui cum *Cumæâ* eandem faciunt. Celebrantur ejus verſus, quibus per numeros exprimitur nomen Jeſu. *Octava*, *Helleſpontiaca*, nata in agro Trojano, vico Marmiſſâ, quam ſcripſit Heraclides Cyri temporibus fuiſſe. Illi defertur vaticinium de Chriſti doctrinâ, quodque legem completurus eſſet, non violaturus. *Nona*, *Phrygia*, quæ Ancyræ vaticinata eſt cum de aliis rebus, tum de morte Chriſti, ſcindendum eſſe tum templi velum, medio die ſuborituras tenebras, ipſumque adeo triduano ſomno fata mortalia peracturum. *Decima*, *Tiburtina*, Tibure oriunda quod eſt op. Italiæ. Nomine proprio *Albunea* dicebatur, quam ut Deam coluerunt Tiburtini, juxta Anienis ripas. Hæc Chriſti reſurrectionem, aſſumptionemque prædixiſſe legitur. In foliis ſcribebant hæ Sibyllæ. Virg. Æn. 6.

——— Foliis tantum ne carmina manda.

Juv Sat. 8. *Credite me vobis folium recitare Sibyllæ.*

De Sibyllinis oraculis optimè Voſſ. de Poet. Gr. cap. 1. Plura de Sibyllis lege apud Onufrium Panvinium, Blondellum, Caſaub Exerc 1. contra Baronium Sect. 10. cap. 11. Eraſmum Smidium Diſſert. de Sibyllis, Barthium adverſar. l 9. c. 51. præcipuè vero Montacutium Appar. 3. Vide *Diſquiſitionem de Sibyllis, earundemque ſcriptis*, linguâ Anglicanâ. Præſertim conſule Cl. H. Voſſium in l. *De oraculis Sibyllinis*

Sichæus, fil. Hiſtbenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem ejus theſauris inhians Pygmalion, uxoris ejus frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg. Æn. 1.

Huic conjux Sichæus erat, ditiſſimus agri
Phœnicum. ———

Juſtinus: *Sichæo magnæ, ſed diſſimulatæ opes erant, aurumque metu regis, non tectis ſed terræ crediderat, quam rem etſi homines ignorabant, fama tamen loquebatur.* Item *Sichæus* adjectivum. Virgil. Æn. 4.

Non ſervata fides cineri promiſſa Sichæo.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem *Achilles Romanus* appellatus, pugnaſſe dicitur 120. prœliis, cicatricem averſam nullam, adverſas 45. tuliſſe. Coronis aureis 8. donatus eſt. Triumphavit cum Impp. ſuis triumphis 9. Gell. 2. 12. Plin. 7. 28. 22. 5.

Sidero, Peliæ ac Nelei noverca. Apollodorus l. 1 παλλευθεῖσ τῆς δ' ἀνηγυνέων τὴν μητέρα καὶ τὴν μητρυιὰν Σιδηρώ. Quem locum emendavit Meziriacus, comment. in Epiſt. Ovidii. Legendum enim oſtendit Σιδηρώ, nomen mulieris proprium.

Philippus *Sidneius*, Eques Anglus, Reg. Eliſab inter paucos charus, ob literaturam politiſſimam virtutemque militarem inter nobiles hujus regni præcellens, ac apud exteros quoſque eruditos eo nomine clarus. Hiſtoriolam ſcripſit fictitiam (Romanticam vocant) vernaculo idiomate ſatis terſam, quam quia Cognatæ Penbrochiæ Comitiſſæ dicavit, titulo *The Counteſs of Pembroke's Arcadia*, inſignitur. Vliſſingo præfectus fuit ac tandem ad Zutphaniam lethali vulnere accepto, Arnhemii obiit, ſummo cum ſuorum omnium luctu.

Caius Sollius *Sidonius* Apollinaris, patre nobili ortus ſub Theodoſio juniore, ſcripſit plurima oratione tam proſa quam adſtricta, ſed quæ ob verba inuſitata & phraſin duram apud Criticos malè audiunt. Eorum optima editio Doctiſſ. Sirmondo accurante & illuſtrante Pariſiis prodiit. Is poſt provincias multas fideliter adminiſtratas & munia ſummæ difficultatis ſtrenue functa ſedem Epiſcopalem Claromontis in Arverniâ adeptus eſt, obiitque A. C. 484

Sigalion, ſimulachrum apud Ægyptios in ſacris Iſidis & Serapidis quod digito labiis impreſſo ſilentium imperare videbatur: unde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾷν quod eſt *ſilere*. Alio nomine *Harpocratem* appellabant. Vide *Harpocrates*.

Sigbritta, Muliercula à Belgio paupertatis ergo profuga, propter filiæ quam ſecum adduxit, formam, in aulam regum Daniæ recepta, cujus illecebris Rex infelix implicitus, omnia ſecundum ejus conſilia moderatur, donec a proceribus eapropter contemptus & exoſus demum regno pulſus eſt.

Sigebertus, ſub hoc nomine tres memorantur reges Auſtraſiæ, de quibus vide ſis Hiſtorias ſexti ac ſeptimi ſeculorum. Alius erat Monachus Gemblacenſis, qui Chronicon aliáque ſcripſit, in quibus laudabili παῤῥησίᾳ nedum in Pontifices ipſos uti haud veritus eſt, ſi ita res poſtulavit. Ob 1112:

Sigiſmundus, Romanorum Imperator, &c cujus tempp Concilia Conſtantienſe & Baſileenſe celebrata ſunt; Huſſitarum ſchiſma dum totis viribus tollere nititur a Ziſca duce fortiſſimo Bohemorum fugatur. In bello ſemper malâ fortunâ uſus eſt, ut & in conjugio, impudiciſſimam enim duxit uxorem. Plures ſunt hujus nomine viri inſignes, Reges ſc. tres Bohemiæ, Principes aliique.

Silanus, Claudii Principis gener, qui ereptâ ſibi Octaviâ, dataque Neroni præ dolore gladio proprio ſe transfixit, idque die nuptiarum ad augendam invidiam. Tacit Annal. 12.

Silanus, Titi Manlii Pontificis fil. qui a patre repudiatus, quòd pecuniam recepiſſet a Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cujus exequiis neque pater interfuit, neque ſuadentibus, ut adeſſet, auſcultavit. Val. Max. de Severitate.

Silenus, hiſtoricus, Dionyſio Halicarnaſſ. lib 1 celebratus. Calatianum fuiſſe, deque rebus Siculis ſcripſiſſe teſtatur Athenæus lib 12. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p 414.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. *Silenos* vero provectioris ætatis Satyros dici affirmat Pauſanias, quos ebrios, ut plurimùm fingunt. Unde *jacentem* inducit Virgilius, &

Heſterno inflatum venas (ut ſemper) Iaccho.

Ovid. Met. 4.

Quique ſenex ferulâ titubantes ebrius artus
Suſtinet, & pando non fortiter hæret aſello.

Ad hanc item pertinet fictio, quam infert Julianus Imp. in Sermone de Cæſar. ubi Silenum vocat Bacchi θρεπτῆρα καὶ παιδαγωγὸν *nutritorem & inſtitutorem*. Inde Nicander Alexipharm. Σιληνοῖο τιθηνητῆρα Διωνύσοιο πελάνου· & Bacchus ipſe ſæpe Silenum vocat παππίδιον *paterculum*; & iterum Silenus dicit γέρων Σιληνός. Lucianus in Deorum cœtu loquens de Sileno, Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα. In Ovidio quoque ubi Silenus cadit ex aſello ab Satyris reliquis pater vocatur:

Ebrius ecce ſenex pando delapſus Aſello,
Clamarunt Satyri, ſurge age, ſurge pater.

Ex Faſtorum tertio:

Concurrunt Satyri, turgentiaque ora parentis
Erigere, percuſſo claudicat ille genu.

Seneca in Oedipo illum vocat *ſenem* quoque. Huc pertinet hiſtoria Pauſaniæ in Atticis de fonte Midæ: Τὸν πίνω ὄντα χρηνὴν Μίδαν φασὶν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Σιληνοῦ. Idem lib 6. narrat, templum dicatum Sileno, in quo ἡ Μέθη οἶνον ἐν ἐκπώματι αὐτῷ δίδωσι. Julianus quoque ubi ſupra Neptunum inducit, dantem Sileno vites & objicientem illi ebrietatem. Ibidem Silenus vineas vocat θυγατέρας *filias*. Hic, ſicut Proteus, niſi vinctus, nunquam vaticinabatur. Maximus enim Tyrius Serm. 30. ait Silenum ebrium, & vinculis conſtrictum multa prædixiſſe Midæ. Ideoque Virgilius Eclog. 6.

Aggreſſi (nam ſæpe ſenex ſpe carminis ambo
Luſerat) injiciunt ipſis ex vincula ſertis.

Ovidius quoque Met. 11.

At Silenus abest, titubantem annisque meroque
Ruricolæ cepere Phryges, vinctumque coronis
Ad Regem duxere Midam.

Plutarchus in conſolatione ad Apollonium: τοῦτο δὲ ὅσον Ἀριστόλας, καὶ τὸν Σιληνὸν συλληφθέντα τῷ Μίδᾳ ἀποφήνασθαι. Phurnutus nomen habere vult ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, quod eſt *proſcindere conviciis*. *Quare Sillorum* libri dicti, quibus ut Scepticus, Dogmaticos omnes maledictis proſcindebat. Sed Ariſtophanis Interpres à voce σίλος, quæ *penem* ſig deducit. Lucianus quoque in Deorum concione cum his verbis deſcribit. Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος. Apud Platonem vero in Alcibiade *Sileni* nihil ſunt, niſi ſectiles imagunculæ ita concinnatæ, ut deduci & explicari poſſent: At clauſæ ridiculam tibicinis ſpeciem oſtentabant: apertæ venerabile numen exſerebant. Itaque his comparat Socratem Alcibiades quod longè alius intrinſecus eſſet,

intrinſecus eſſet, quam intrinſecus videri queat. Vide Voſſ. de Idolol. lib. 1. cap. 21. Sileni fabulæ unde ſumpſerit originem, non niſi gravatè refert doctiſſimus Bochartus nempe ex prophetiâ de *Silo*, qui Chriſtus eſt, horrendum in modum detortâ. Quod quaſi per nebulam cum viderit Juſtinus M hanc ipſam prophetiam ſcripſit Dæmones ad Bacchum retuliſſe, & in ejus myſteriis *ὄνον aſinum* recenſuiſſe: Hoc ille duobus locis; ſemel in poſteriore Apolog. pro Chriſtianis, & rurſus in Dialogo cum Tryphone Judæo, ubi mirâ metamorphoſi *ὄνον* in *οἶνον* librarii mutarunt. Jam vero ut res expendatur accuratius. 1. Ut ex שיר *Sir*, i. e. *cantico*, Phœnices שירן *Siran*, & Græci fecere *Sirenes*; ita ex שילה *Silo*, vel שיל *Sil* ab illis שילן *Silan*, ab his *Silenus* dictus. 2 Et quia de *Silo* dicitur, illius erit *doctrina populorum*, vel *congregatio docendi causâ*. Silenum aiunt fuiſſe valde doctum, & Bacchi *εἰσηγητὴν. καὶ διδάσκαλον τῶν καλλίστων ἐπιτηδευμάτων*. In Æliano, Silenus de altero orbe mira narrat; in Plutarcho, de morte agit, in Virgilio de principiis rerum diſſerit. 3. Additur ſive de Chriſto, ſive de Judâ, ut quidam volunt: *Ligans ad vitem aſellum ſuum, & ad generoſam vitem pullum aſinæ*: Inde Silenus eſt *ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος*, uti loquitur Lucianus. 4. Tale eſt quod calcandis uvis ideo Silenum addicunt, quia ſequitur in prophetiâ, ſive benedictione Jacobi; *Lavat in vino veſtimentum ſuum, & in ſanguine uvarum operimentum ſuum, inſtar calcantium in torculari*, ut explicatur in Eſaiâ 5. Sed nihil tam impium quam quod Silenum ſemper ebrium eſſe fingunt, uti ſuprà oſtendimus; quia ſtatim additur, *rubent illi oculi ex vino*, ac ſi eodem id ſenſu dicatur, quo à Solomone, Prov 23. 29. 30. *Cui rubor oculorum?* iis qui vino immorantur 6. Sileno denique pro cibo apud Euripidem in Cyclope: *Καὶ τυρὸς ὀπίας ἔστι, καὶ βοὸς γάλα*. Coagulatus caſeus eſt, & lac bovis; quia prophetia innitur hâc clauſulâ; *Dentes ejus ex lacte albeſcent*. Nihil poterat Diabolus fœdiùs comminiſci, ut ſanctiſſima religionis noſtræ myſteria profanaret, & impiorum hominum cavillis exponeret.

Silii, videntur à *Silo* quodam, i.e. aduncum naſum habente, nomen ſortiti. Fuit horum familia plebeia quidem primò, poſtea vero nobilis & honorata, maximè circa Auguſti tempora, cum etiam ad Conſulatum aſcendit: nam antea quæſturis, & præturis contenta ſubſtitit.

Silius Italicus, poeta præſtantiſſimus ex Hiſp oriundus, Romæ natus eſt & educatus, gratiſſimus Domitiano Imp. cujus favore ad tertium Conſulatum perductus eſt, Virgilii natalem quotannis celebrabat, ſeptuagenarius ſeipſum interfecit dolore cujuſdam clavi inſanabilis. Petronius Crinitus.

Silli, Græcè dicuntur maledica & Satyrica carmina, atque inter Poeſin à Polluce recenſentur lib 4. Heſychius: *Σίλλος· λοιδόρημα, σκῶμμα*. Euſt. in 2. Iliad. ait à veteribus Criticis notatum eſſe, eo genere carminis primum uſum eſſe Homerum in deſcribendo Therſite, & ubi Therſites reges irridet. Eſſe autem Sillos genus poeſis Comicæ, quâ qui utuntur Sillographos dici. Et Julianus in tractatu Quomodo *Cynicè ſit Philoſophandum*, ait Archilochum ideo fabulas carminibus ſuis miſcuiſſe, ut Poeta non autem Sillographus haberetur. Inter Sillorum Poetas numeratur à Strab. lib 14. Xenophanes Colophonius Phyſicus. Sed omnium celeberrimus fuit Timon Phliaſius, qui tribus libris omnes Dogmaticos laceravit, ut ait Sextus lib. 1. Hypotypus & Diogenes Laertii F. In eo autem opere Timon parodiâ frequenter uſus eſt, tranſlatis ex Homero verſibus, atque Hemiſtichiis e. g. de Cteſibio Menedemi Diſcipulo dicit in Sillis:

> *Δειπνομανὴς, νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον.*

Qui verſus ex Hom. per parodiam tranſlatus eſt:

> *Οἰνοβαρὴς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.*

Abronius *Silo*, ejus nomine Poetæ duo fuerunt extremis Auguſti temporibus. Vide Voſſium de Poetis Lat. pag. 37. & 38.

Silo Poppædius, celeberrimus Italiæ dux, uti vocatur Velleio libro altero, cap. 16. Ubi *Pompedius* reponit Voſſius, ex Diodoro, ac Oroſio. Apud Appianum eſt Πομπαίδιος leviculo errore pro Ποππαίδιος, aut Ποπαίδιος; ita enim aliquos ſcribere video; in his Joſephum, Ant. 19. 1. ubi tamen non hunc, ſed alium poſteriorem nominat. Dio quoque lib. 48. Antonii ducem quendam Ὀυπίδιον Σιλῶνα vocat, ſed leg. Ποπαίδιον. Apud Sen. patrem Declamator quidam mendosè *Pompeius Silo* vocatur: ac ita quoque hujus nomen corruptum apud Obſequentem. Plutarcho in Apophth. hic Πόμπων, in Mario Πομπαίλιος dicitur; utrobique ſcribendum Ποπαίδιος, aut potius Ποππαίδιος, ut apud eundem in Catone minore. In hunc modum Florus, Livii Epitomator, aliique reſtituendi. Iſ. Voſſius.

Silvanus, Magiſter peditum per Gallias. Invitus Coloniæ Auguſtus appellatus eſt, ſed legionum, à quibus præſidium ſperaverat, tumultu, poſt dies viginti octo trucidatus eſt. Fuit ingenio blandiſſimus, & quanquam barbaro parente natus, tamen inſtitutione Romana ſatis cultus & patiens. Sext. Aur Vict.

Simætha, meretrix inſignis, cujus raptus ab Atticis quibuſdam juvenibus cauſa extitit belli Peloponneſiaci.

Simeon, Cleophæ fil. & 2. Hieroſolymorum Epiſcopus, & per martyrium carnis vinculis reſolutus. Nam à quibuſdam hæreticis accuſatus fuit tanquam Chriſtianus, & multis ſuppliciis afflictus per multos dies, ita ut etiam judex ipſe cum amicis ſuis de ejus patientiâ miraretur, & ad ultimum juberet eum ſuſpendi, quem Dominus, pertulit, paſſione, vitam finire. Vide Euſeb. lib. 3. cap 22.

Similis, ex quâ familiâ prognatus incertum eſt; floruit autem ſub Adriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedens Centurio cum eſſet vocatus in conſilium ante præfectos: *Turpe eſt* (inquit) *O Cæſar, te cum Centurione diſſerere, præfectos vero non admitti*. Præfecturam demum invitus accepit, quam tandem depoſuit, vocatione datâ. Vixque dimiſſus in agro 7. annis, quod reliquum vitæ fuit, in otio & quiete exegit, atque hæc moriens ſepulchro inſcribi juſſit: *Similis hic jacet, cujus ætas quidem multorum annorum fuit, ſeptem tamen duntaxat annis vixit*. Dio Caſſius in Adriano.

Joſias *Simlerus*, Theologus Tigurinus, doctus juxta ac pius; plurima ſcripſit Theologica, præter libros 2. de Rep. Helvetiorum. Ob A C. 1576

Simmias, philoſophus Thebanus, ſcripſit dialogos 25. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

Simmias, Orbis univerſi periplum compoſuit, ut cognoſcimus ex epitome undecim librorum Artemidori Epheſii. *Simmias* Rhodius Poeta, cujus Poematia, *Ὠόν, πτερύγιον, πέλεκυς*, & ſecundum nonnullos *Σύριγξ* & *Βωμὸς* etiamnum ſuperſunt, mendis tamen obruta donec à Scaligero juniore emendata & à Cl Salmaſio notis illuſtrata prodiere: de quo Voſſ. de Poetis Græcis pag. 59, 60. Vide eum quoque Hiſt. Gr. pag 429.

Simmias, Juvenis Philotæ Macedoni amicus, Alexandro de conjuratione inſimulatus, ſed innocentiam ſuam tuetur. Q. Curt. lib. 7.

Simoiſius, vir Trojanus, ſic dictus quòd ad ripas *Simoentis* fluminis ſit natus. Is ætate florens, nec dum uxorem ſortitus, ab Ajace Telamonio interfectus eſt. Rationem reddit Homerus. Ilid. 4.

> *Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον, οὐδὲ τοκεῦσι*
> *Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών.*

Simon, magus quidam, ſive impoſtor, qui à Petro Spiritûs Sancti gratiam mercari volebat (unde *Simoniæ* nomen inditum) Act 8. De quo plura vide apud Euſebium. Grotius in illud 2 Theſſ 2 *ὁ ἄνομος*.] convenit optimè Simoni, inquit, quem ſceleſtum dixit Clem Romanus, *μιαρὸν στόμα* impurum os Cyrillus. Sive primò dogma ejus reſpicias, quod *ἄθεον καὶ πλάνον* vocat Juſtin. Apologetico priore, & propter quod Simon Princeps impiiſſimæ ſcientiæ Irenæo dicitur, Philaſtrio autem ſceleratam & pernicioſam hæreſin ſeminaſſe. ſive ſecundò facta ipſius, etiam effatu turpia *αἰσχρουργίας καὶ ἀρρητοποιΐας*, ut Euſebius ait. *μυστήρια αἰσχρότητος* *myſteria turpitudinis*, ut loquitur Epiphanius Libidinosè vivere myſticos ſacerdotes dixit Irenæus. Docebat deteſtandam turpitudinem indifferenter utendo fœminis, ait Auguſtinus. Theodoretus: *Qui ejus ſectæ ſunt*, ſe audacter omni libidini & intemperantiæ dedebant. Ob hæc merito Cyrillo Simon dicitur *ὁ πρῶτος τῆς κακίας δράκων* primus malitiæ Draco. Hic Eccleſiam vehementer perturbavit, ut apud Clementem eſt. Deceperat multos, ut Juſtinus ait Apologetico 2. & ex eo Auguſtinus. Ita ut ſtatua ei tanquam Deo Romæ poneretur, memorante eodem Juſtino, Irenæo aliiſque. Multos in ſtuporem coegerat, ait Irenæus, & omnes qui adulterant veritatem, ejus ſucceſſores vocat. Idem ad id quod ſequitur *Κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ*] Efficaciter per ipſum ut olim per Jannem & Jambrem agente non Deo, ſed Satanâ. Juſt. M Apol. 2. de Simone *διὰ τῆς τῶν ἐνεργούντων τέχνης δυνάμεις ποιήσας μαγικάς*. Mox de eodem & Menandro, *οἱ καὶ φανερῶς δυνάμεις ποιήσαντες πολλοὺς ἐξηπάτησαν*. Iren. de Simonianis. Amatoria quoque & agogima, & quæ dicuntur Paredri & Oniropompi & quæ ſunt alia periergia apud eos ſtudioſè exercentur. Tertullian. de Idololatriâ, Magia in Simone punita. Item de præſcr. Hæret. Simoniani autem magiæ diſciplina Angelis ſerviens, utique & ipſa inter Idololatrias deputabatur, & à Petro Apoſtolo in ipſo Simone damnabatur Fidem rem Diis falſis ait Arnobius. Cyrillus: *ἐμεγαλαύχει ὁ Σίμων μετεωρίζεσθαι ἐπ' ἵππους καὶ ἐπ' ὀχήματος δαιμόνων ἐπ' ἀέρος φερόμενος*. Theodoretus; omni incantationum & præſtigiarum genere utebatur. Epiphanius: *Ἐφαντασίαζε τὸ ἔθνος*

τῇ Σαμαρειτῶν μαγγανείαις, h. e. Samaritanorum gentem magicis artib. deceperat. Sulpitius Severus de Simone: *qui cum magicis artibus, ut ſe Deum probaret, duobus ſuffultus dæmonibus evolaſſet.* Auguſtinus, *Hic magicis fallaciis deceperat multos.* Ambroſius in 7. ad Rom. Neque ſi virtus ab aliquo facta fuerit, ſicut dicitur facta à Sim. Mago, qui dicitur in aera furſum ut populo Chriſti ſcandalo eſſet, volaſſe, fidem noſtram debebit minuere. Denique ad illud: ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, Apoſtoli ſunt os Chriſti Mat 10. 19. Et quæ faciunt Chriſti faciunt nomine. Act. 3 6. 16.4 10.30. Arnob. l. 2. de Romanis loquens, *Viderant enim curſum Simonis Magi & quadrigas igneas Petri ore difflatas,* (en ipſa ferme Pauli verba) *& nominato Chriſto evanuiſſe.* Euſeb. ἀναιρεθέντος αὐτοῖς τοῦ θείου λόγου ἡ μετὰ τοῦ Σίμωνος ἀπέσβη καὶ παραχρῆμα καὶ σὺν τῷ ἀνδρὶ κατελέλυτο δύναμις. Cyrillus ex promiſſo Chriſti precum telo dejectum ait Philaſtrius: *Dejectum oratione Petri Apoſtoli, atque percuſſum ab Angelo.* Auguſt. de Hæreſibus. *In qua urbe Beatus Apoſtolus Petrus eum verâ omnipotentis Dei virtute extinxit.* Palladius in Vita Chriſ. *Indignatus ad hæc ille qui comprehendit ſapientes in aſtutiâ ſuâ, per os Petri locutus eſt.* Maximus Taurinenſis de Petro: *Etiam Magum illum Simonem orationibus ſuis de aeris vacuo præcipites ruinâ proſtraverat.* Atqui B. Aug. Ep. 86. Caſulano, eſt quidem & hæc opinio plurimorum, quamvis eam perhibeant eſſe falſam plerique Romani. Alibi vero *Græcam fabulam*, vocat. Item nomen Apoſtoli, Matt. 10. Item alius qui dicitur Cyrenaicus, & poſt Chriſtum crucem coactus bajulavit. Plures *Simones* leguntur in N. Teſtamento, ut *Simon Petrus.* Mat. 10. 2. *Simon Cananites.* Mat. 13. 4. *Simon leproſus.* Mat. 26. 4. *Simon* Judæ Iſcariotis pater Jo. 13. 2. *Simon Cyrenæus* Luc. 23. 26. *Simon coriarius.* Act. 9. 43. *Simon Zelotes.* Act. 1. 13. *Simon Niger.* Act. 13. 1.

Simon, Athenienſ. philoſophus, Socratis diſcipulus, ſcripſit dialogos 34. Alius fuit qui ſcripſit de arte rhetoricâ. Alius medicus, alius ſculptor. Diog. Laert.

Simon Magneſius, muſicus egregius, qui & ipſe ſuperiorum muſicorum more correpto, *Simodiam* introduxit, quemadmodum etiam & *Lyſis Lyſodiam.* Strabo, lib. 14.

Simon, vel *Simeon*, cogn. *Metaphraſtes*, i. e. *interpres*, Iudi Magiſter CP. ut quidam volunt. Compoſuit Græcè Sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliothecâ Vaticanâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 25.

Simonides, Ceus, Poeta melicus, primus memorandi artem inveniſſe fertur. Cum enim cœnaret in Theſſaliâ apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinißetque id carmen quod in eum ſcripſiſſet, in quo multa ornandi causâ poetarum more in Caſtorem & Pollucem ſcripta fuiſſent, nimis illum ſordidè Simonidi dixiſſe, ſe dimidium jus ei, quod pactus eſſet, pro illo carmine daturum; reliquum à ſuis Tyndaridis, quos æque laudaſſet, peteret, ſi ei videretur. Paulo poſt eſſe fertur nunciatum Simonidi, ut prodiret, juvenes ſtare ad januam duos quoſdam qui eum magnoperè evocarent, ſurrexiſſe illum ipſum, prodiiſſe, vidiſſe neminem. Hoc interim ſpatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidiſſe: eâ ruinâ ipſum oppreſſum cum ſuis interiiſſe: quos cum humare vellent ſui, neque poſſent obtritos internoſcere ullo modo, Simonides dicitur ex eo quòd meminiſſet, quo eorum loco quiſque accubuiſſet, demonſtrator uniuſcujuſque ſepeliendi fuiſſe. Hâc tum re admonitus inveniſſe fertur, ordinem eſſe maxime, qui memoriæ lumen adferret. Plin. 7. 24. *Ars poſtremo ejus rei* (memoriæ ſcilicet) *facta, & inventa eſt à Simonide Melico, conſummata Metrodoro Scepſio, ut nihil non iiſdem verbis redderetur auditum.* Unde jactatum hoc diſtichon.

> Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
> Ὀγδωκονταέτει, παιδὶ Λεωπρέπεος.

Cicero: *Simonides à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis, eſſet Deus, deliberandi causâ ſibi unum diem poſtulavit: cum idem ab eo poſtridie rogaretur, biduum petiit; cum verò ſæpius duplicaret numerum dierum, admiratuſque Hiero quæreret, cur ita faceret: quia quanto, inquit, diutius conſidero, tanto mihi res videtur obſcurior.* Excelluit Simonides in ciendâ commiſeratione, teſte Quintiliano, ac Dionyſio Halicarnaſſenſi. Unde Catullus:

> *Paulum quidlibet adlocutionis*
> *Mæſtius lacrymis Simonideis.*

Horat. lib. 2. Od. 1.

> *Sed ne relictis Muſa procax jocis*
> *Ceæ retractes munera næniæ.*

Ubi *nænia* eſt carmen lugubre: *Cea* vero ſive *Ceia*, ut Theocr. Idyll. 17. Κεῖος dicit, idem eſt ac *Simonidea.* Eſt vero hic Simonides, qui cum 16. literis vetuſtis 4. adjeciſſet Palamedes Θ, Ζ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, & Ω, & duas duplices Ξ, & Ψ. Quanquam de iſto non ſatis conſentiant veteres; vel ſaltem diſſentiant codices, librariorum fortaſſe culpâ. Vide Plin. Marium Victorinum, & Suidam. De avaritiâ ejus Ælianus ποικιλ. 8. 2. Quo nomine eum & Pindarus Iſthm. Od. 2 quòd primus Muſam ἐργάτιν, h. e. *mercenariam* effecerit perſtringit, ut Scholiaſtæ notarunt. Fuit etiam *Simonides* Junior, prioris ex filiâ nepos; de quo Voſſius Hiſt. Gr. 4. 6. Alius *Simonides* Magneſius fuit, qui carmine ſignavit res geſtas Antiochi M. Sed & apud Suidam duos præterea hujus nominis Poetas invenias. Unus fuit Caryſtius, vel Eretrienſis, qui reliquit Græcorum conventum in Aulidem trimetrorum l. 2. & de Iphigeniâ unum. Alter erat Crinei fil. Amorginus dictus à patriâ Amorgo, unâ ex inſ. Cycladibus; qui præter elegiarum libros ſcripſit Iambos, unde & ἰαμβογράφος vocatus: imò & ſecundum nonnullos primus hoc carminis genere uſus fuit: quod antiquiſſimum eſſe arguit. Imò Suidas dicit claruiſſe poſt bellum Trojanum annis 406. Quomodò fuerit circa initium Olympiadum. Verum cenſeo centenarium excidiſſe, librarii culpâ: ac pro υς, quod ſit 406. reſcribi oportere φς, h. e. 506. Quod tempus proximè abit Euſebiano numero. Incidit enim in Olymp. 26. quando clareſcere fortaſſe cœpit, qui majus nomen adeptus Olymp. 29. Et ſane hanc conjecturam firmant iſta Procli apud Photium: Ἰάμβων δὲ ποιηταί, Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ ὥς τινες, Σάμιος. *Samium* etiam vocat Tzetzes in Chiliadibus hiſtoricis. Voſſius: quem ſis vide de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 13. Et de Poetis Gr. pag. 14.

Simplicius, Maximini Conſiliarius, Vicarius urbis, Gratiano IV. & Equitio Coſſ. civium magnas ſtrages crudeliſſimè edidit, ſed tandem à Gratiano in Illyrico obtruncatur. Amm. Marc.

Simplicius Cilix, Græcus Ariſtotelis interpres, Juſtini & Juſtiniani tempp. floruit. Præceptores ſuos agnoſcit Ammonium ad lib. 1. φυσ. ἀκρ. comm. 12. & Damaſcium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. Adverſarium habuit & coætaneum Joannem Grammaticum, à *labore aſſiduo Philoponum* dictum, quem refutat ad lib. 8. φυσ. ἀκρ. In Perſidem aliquando profectus eſt cum Damaſcio Syro, Eulalio Phryge, Priſciano Lydo, Hermia ac Diogene Phœnicibus, & Iſidoro Gazæo Philoſophis, teſte Suida. Scripſit Commentarium in Jamblichum lib. de ſectâ Pythagoricâ, qui in Vaticanâ aſſervatur Bibliothecâ, teſte Geſnero.

Sinarthocles, rex Parthyæorum, à Luciano inter Macrobios connumeratus.

Sinatus, Galliæ tetrarcha, Cammæ præſtantiſſimæ ac maximè pudicæ fœminæ maritus, ac ejus cauſâ à Sinorige dolo necatus.

Sinon, Siſyphi fil. Autolyci furis nepos, qui cum Ulyſſe ad bellum Trojanum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi poſſe, ad dolum proditionemque confugerent, omnium maximè idoneus viſus eſt, cui ob ingenii aſtutiam fallendorum Trojanorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Plin. ait hujus inventum fuiſſe ſignificationem ſpecularum, l. 7. c. 56. Virg. Æn. 2.

> *Talibus inſidiis, perjuriique arte Sinonis*
> *Credita res; captique dolis lacrymiſque coacti;*
> *Quos neque Tydides, nec Lariſſæus Achilles,*
> *Non anni domuere decem, non mille carinæ.*

Sinope, Aſopi fil. quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex eâ genuit Syrum, quem tamen alii Martis & Æginæ, alii Martis & Parnaſſes filium faciunt. Quidam autem non ab Apolline vitiatam, ſed ab eo & Jove perpetuam virginitatem ſortitam, cum illi ſpe concubitûs, quicquid poſtulaſſet, ei daturos ſe promiſiſſent. Vide & part. alt. hujus Dict.

Sinorix, Galliæ tetrarcha, qui cùm Cammam Sinati uxorem deperiret, ſed neque pellicere neq; vim facere vivo marito, poſſet, illum dolo necavit, & interpoſito exiguo ſpatio Cammam viduam ambivit; hæc amorem mutuum ſimulans, cum ante Aram Dianæ ambo quaſi deſponſuri libarent, è paterâ vino venenato plenâ Camma Sinorigi propinat, quo hauſto utrique intra pauxillum tempus interierant. Plut.

Sintula, Juliani Cæſaris ſtabuli Tribunus. Amm. Marc.

Sirenes, monſtra marina, poetarum fabulis celebratiſſima. Has finxerunt antiqui Acheloi fluminis, ac Terpſichores fuiſſe filias. Nicander autem lib. 3 Mutationum Melpomenen Sirenum matrem fuiſſe ſcribit, alii Steropen, alii Calliopen. Hæ igitur Siculum littus incolentes nautas præternavigantes ſuavitate cantûs in naufragium pelliciebant. Ovid. Art. Am. l. 3.

> *Monſtra maris Sirenes erant, quæ voce canorâ*
> *Quaſlibet admiſſas detinuere rates.*

Fulgentius volatiles appellat, gallinaceoſque pedes habuiſſe ſcribit. Sane Euſtathius in Iliada adver. 24. Ἦσαν γὰρ ὀρνιθόμορφοι αἱ Σειρῆνες. Et Suidas οἱ μυθολόγοι Σειρῆνας φασὶ τὰ θηλυπρόσωπα ὄρνιθα εἶναι. Nomina vero illarum fuerunt

Aglaop.

Aglaope, Piſinoe, Thelxiopea. Ut autem Chœrilus voluit, *Thelxiope, Molpe, Aglaophonos.* Clearchus vero Solenſis in Amatoriis, lib 3. unam illarum *Leucoſiam* nominat, aliam *Ligeam*, tertiam *Parthenopen.* Mirabilis profecto dicebatur harum Sirenum ſuavitas cantûs, quando vel in apertam perniciem homines trahebant, efficiebantque, ut ſui ipſorum obliti in manifeſtam cædem ſe trahi paterentur. Nonnus Baſſaricon l. 2.

Ὡς δ' ὅτε τις Σειρῆνος ἐπίκλοπον ὕμνον ἀκούων
Εἰς μόρον αὐτοκέλευστον ἀνὴρ ἕλκετο ναύτης
Θελγόμενος μελέεσσι, καὶ οὐκέτι κῦμα χαράσσων
Γλαυκὸν ἀκυμάντοισιν ὅλως λαγόνεσσιν ἐρέσσει·
Ἀλλὰ λιγυφθόγγοισι πόθον ἐπὶ δίκτυα μέλπων,
Τέρπετο πηδαλίοιο λελασμένος, ἄστρον ἰδέσθαι
Πληιάδος ἐθάμιζεν, καὶ ἄντυγα κυκλάδος Ἄρκτου.

Idcirco cum Minyæ per ea loca navigarent, Ancæo navem gubernante, ſe citharam ſumpſiſſe ſcribit Orpheus in Argonauticis, ſuoque cantu Sirenum cantum retudiſſe. Sic enim ille:

Ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρῇ ὄπα γηρύουσαι
Κοῦραι ἀνέστησαν δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.
Δὴ τότε δ' ἐν Μινύαισιν ἐθέλησεν πύστις ἀοιδῆς
Σειρήνων, ἤδη σφι προσέθηκεν ἔμελλεν
Φθογγὴν ὑλαμοιβὴν, χειρῶν δ' οἱ ἦκαν ἐρετμά:

Illæ autem poſtea deſperatione captæ, mutæque factæ in mare muſica inſtrumenta abjecerunt, uti teſtatur idem poeta in his:

Δὴ τότε φορμίζοντος ἀπὸ σκοπιᾶς νιφόεσσης
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑὴν δ' ἀνέπαυσαν ἀοιδήν·
Καὶ ῥ' ἡ μὲν λωτούς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.

Quæ omnia Apollonius etiam declaravit Argonauticorum lib. 4.

——— Αἶψα δὲ νῆσον
Καλὴν, Ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
Θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα
Γείνατο Τερψιχόρη Μουσέων μία. Καί ποτε Δηοῦς
Θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
Ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν
Ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι,
Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς.
Ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο
Τηκεδόνι φθινύθουσαι, ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον, οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
Ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠιόνεσσι βαλέσθαι,
Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηίκιος Ὀρφεὺς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
Κραιπνὸν ἐϋτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς.

Erat autem illa Sirenum aſtutia, ut quibus rebus maximè quiſque audiendis delectaretur, eas præcipuè canerent; erantque mirificè omnium præteritorum negotiorum memores; quare ita inquiunt apud Hom. Odyſ. μ.

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Claud. lib. 3. de Raptu Proſerp.

Diſcedunt aliæ rapidis Acheloides alis
Sublatæ, Siculi latus obſidere Pelori
Accenſæque malo jam non impune canoras
In peſtem vertere lyras. Vox blanda carinas
Alligat, audito frænantur carmine remi.

Quoniam vero multi cum eò appulisſent ſuavitate cantûs irretiti recedere non poterant, ſed moriebantur inhumati in deſertis inſulis, opus erat multâ & prudentiâ, & animi contentione ad illa pericula devitanda. Idcirco Ulyſſem Circe ſic inſtruit apud Homerum:

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅς τις ἀϊδρίῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσι.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.

Hoc pacto Sirenum illecebras evaſit Laertæ filius. Quo alluſit Juvenalis his verbis:

——— *Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Aſſigit ceras illâ de nave petitas
Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Martialis, lib. 3. Ep 46.

Sirenas hilarem navigantium pœnam
Blandaſque mortes, gaudiumque crudele
Quas nemo quondam deſerebat auditas
Fallax Ulyſſes dicitur reliquiſſe

Erat autem tota fere illa ora alba propter inſepultorum oſſa; quod etiam ait Virgil. lib 5.

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat
Difficiles quondam, multorumque oſſibus albos.

Cum vero Ulyſſes illarum fallacias obturatis auribus ſociorum, ipſoque malo alligatus fefelliſſet, fama eſt ipſas Sirenas ſe in mare præcipitaſſe, neque amplius poſtea auditas. Cum vero ſe in mare præcipitaſſent, ſive illud Orphei, ſive Ulyſſis arte factum eſt, dicuntur in ſaxa fuiſſe converſæ, ſicuti teſtatur Orpheus in Argon.

Δεινὰ δ' ἀνεστονάχησαν, ἐπεὶ πότμος ἦεν ἀνιγρὸς
Μοιριδίου θανάτοιο, σκοπιᾶς δ' ἀπὸ ῥωγάδος ἄκρης
Ἐς βυθὸν ἐρρίψαντο ἁλιρροθίοιο θαλάσσης,
Πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας, μορφὴν δ' ὑπέροπλον.

Prope Pelorum vero fama eſt habitaſſe Sirenes. Servius in lib. 5. Æn. *Sirenes ſecundum fabulam tres in parte virgines fuerunt, in parte volucres, Acheloi fluminis, & Calliopes Muſæ filiæ. Harum una voce, altera tibiis, alia lyrâ canebat. Et primò juxta Pelorum, poſt in Capreis inſulâ habitarunt.* Unde eſt quòd Sirenas recenſet Ovidius in Proſerpinæ Siculæ Deæ comites. Met. 5.

An quia cum legeret flores Proſerpina vernos,
In comitum numero mixtæ Sirenes eratis?

Et apud Nonnum Dionyſiacorum, lib 13. verſ. 313. Catanenſes Πέτρωα Σειρήνων πόλιν οἶκον. Hinc Statius Silv. lib 2. in epicedio Glauciæ:

——— *Tergeminum Siculâ de virgine carmen.*

Id eſt, trium Sirenum cantus. Et Juvenalis. Sat. 9.

Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Et Claudianus in Epigr.

Dulce malum pelago Siren, volucreſque puellæ
Scyllæos inter fremitus, avidamque Charybdim
Muſica ſaxa fretis habitabant dulcia noſtra.

Alii Sirenibus alias ſedes aſſignant: de quo non amplius hoc loco quæremus. Tantum adſcribimus cum Bocharto *Sirenum* nomen eſſe merè Punicum. Pœnis enim שיר *Sir*, eſt *canticum.* Inde libro Solomonis titulus שיר השירים *Sir haſſirim*, i. e. *canticum canticorum.* Itaque *Siren* שירן eſt *canorum monſtrum*, quale à poetis fingitur. Grammaticos interim nihil moror, qui deducunt ἀπὸ τοῦ σύρειν *à trahendo*; inde enim non dicerentur Σειρῆνες, ſed Συρῆνες. Varia autem de Sirenibus, earumque fabulâ tradiderunt veteres. Platoni Sirenes Deæ canendi ſunt ſive Muſæ, quæ orbes cœleſtes (ſi qui ſunt) vertunt & rotant; de quo Macrob lib. 2. in Som. Scip. cap. 3. Alii vero (uti ſupra diximus) unius Muſarum & Acheloi amnis filias tradiderunt: unde *Siren Acheloias* apud Sil. Italicum. Suidæ αἱ τῆς ψυχῆς ἐπαγωγοὶ καὶ μαγικαὶ δυνάμεις Sirenes vocantur. Pauſanias in Atticis, quod Torrentius ad Hor. lib. 4. Od. 2. obſervat, auctor eſt, apud veteres Poematum, Sermonumque quorumvis efficacem ad ſuadendum venuſtatem aſſimulatam Sirenibus & inde Sophoclem appellatum *Sirena.* Quemadmodum & Val Cato propter ſuavitatem carminum a veteri Poetâ *Latina Siren* dictus eſt, ut Suetonius de illuſtribus Grammaticis cap. 11. refert. Petronius: *Hæc ipſa cum diceret, tantâ gratiâ conciliabat vocem loquentis, tam dulcis ſonus pertentatum mulcebat aera, ut putares inter auras canere Sirenum Concordiam.* Heliodorus in Æthiopicis: Ὑπὸ δὲ τῆς λόγων ὥσπερ τινὸς Σειρῆνος κηλούμενος, καὶ πρὸς τὸ πεισθῆναι κατασυρόμενος. Hinc in Iſocratis ſepulchro *Siren* poſita fuit, tanquam perfectæ & efficaciſſimæ eloquentiæ ſymbolum, de quo Plut. in vitâ Iſocratis, & Philoſtratus in Sophiſtis. Alii vero a Muſis, & verâ eloquentiâ, quæ in rebus gravibus, ſeriiſque, occupatur, *Sirenas* diſtinguunt: quippe quas nugacibus rebus ſermonis & elegantiæ curam impendere volunt: de quo videri Torrentius poteſt ad lib 1. Horat. Ep. 2. Vulgatiſſima ratio eſt, Sirenum fabulam ad illecebroſas voluptates referre, quæ blandis præſtigiis irretiunt homines, atque evertunt, de quo Syneſius Epiſt. 145 Nec aliud interpretatur, quod tres Sirenas commenti veteres fuerint. Eo enim numero triplicem illam voluptatem, quæ in ὄψεσι, ἐν πόσεσι, καὶ ἐν ἀφροδισίοις Platoni & Ariſtoteli ſtatuitur, exprimere volunt. Servius ad illud Æn. 5.

Jamque adeo ſcopulos Sirenum advecta ſubibat.

Poſtquam breviter fabulam de Sirenibus expoſuiſſet: *ſecundum veritatem*, inquit, *meretrices fuerunt, quæ tranſeuntes, quoniam eos ducebant ad egeſtatem, his fictæ ſunt inferre naufragia.* Vide Jov. Pontanum. lib 6 de bello Neapolitano. Socrates apud Stobæum: Δεῖ ὥσπερ Σειρῆνας τὰς ἡδονὰς παρελθεῖν τὸν ἀνδάνοντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν ὥσπερ πατρίδα.

Horatius :

—— Vitanda eſt improba Siren
Deſidia. —— ——

Hinc *Sirenius*; Gell. 16. 8. *Ne, ut pleique alii, tu quoque in illis Dialecticæ gyris, atque Mæandris, tanquam apud Sireneos ſcopulos conſeneſcas.* Vide omnino Caſp. Barthium in Claud. Epigram. 24. cujus Lemma *In Sirenas.*

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis *Canicula* dicitur. Hyginus tamen in tractatu de ſignis cœleſtibus Sirium diverſum facit à Caniculà, neque in ore Canis, ſed in capite ejus collocat. Hæc in cœli centro cum Sole conjuncta æſtum ejus duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, ut quidam volunt ἀπὸ τοῦ σειραίνειν, h. e. à ſiccando, propterea quod flu & fontes nimio calore exſiccet: ut alii verò ἀπὸ τοῦ σειροῦν h. e. ab *evacuando*, quod corpora noſtra ſudoribus evacuet. Apollonii Scholiaſtes congerit nominis interpretationes in lib. 2. Σείριος ἤτοι παρὰ τὸ ζέειν Ζείριος καὶ Σείριος, ἢ παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶτι ῥεομένους· σειροῦν γὰρ τὸ κενοῦν. ἢ τὸ σεσηρέναι αὐτόν· τοὺς γὰρ κύνας σεσηρέναι καὶ χάσκειν ποιεῖ, ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι, καὶ πάλλεσθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγονται· εἰσὶ, τρία τινα ὄντα, ἢ διὰ τὸ σείειν τὸ δαμάζειν, ἢ ὅτι σείεται εἶναι καὶ σημεῖα τῶν πολεμίων. Quin & Solem ipſum quidem *Sirium* veteres appellarunt. Heſychius. Σείριος, ὁ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, ὁ δὲ Ἴβυκος πάντα τὰ ἄστρα. Suidas. Σείρ, σειρὸς ὁ ἥλιος, οἱ δὲ καὶ Σείριος. Heſiodus, in Ἔργ.

—— Ἐπεὶ Κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.

Idem in Theog.

—— Ὅσσα δὲ σοι κεῖται φθινοπωρινὰ
Σειρίου ἀζηλέοιο κακῶς πύθοιτο ἀήρ.

Nicander in Thericis :

—— Ἀλλ' ὅταν ὕδωρ
Σείριος ἀζαλέον, τρύγη δ' ἐπὶ πυθμένι λίμνης
Μίμνῃ. ——

Ubi Schol. Σείριος, ὁ Ἥλιος. Lycophron in Caſſandrâ, de corpore Ajacis in littus è mari ejecto : Ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτῆς Σειρίου καυστηρίῳ quod obſervavit vir eximius, & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in Animadverſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur ὁ τυχόντες. Georg. 4.

Jam rapidus torrens ſitientes Sirius Indos
Ardebat cælo. ——

Non Solem autem ſed etiam omnia ſidera dici Σειρίους ex Ibyco modo docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſidus* à σείριος eſſe ingenioſè nuper oſtendit χαριέστατος Tanaquillus Faber ad Dionyſ. Longinum. Ob hanc vocis ambiguitatem Sophocles ἐπιδεικτικῶς dixit : Σειρίου κυνὸς δίκην. Apollon. lib. 3.

Ὑψόθ' ἀναθρώσκων ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο
Ὅς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν.

Virgil. Æn. 10.

Non ſecus ac liquidâ ſi quando nocte Cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor,
Ille ſitim, morboſque ferens mortalibus ægris
Naſcitur, & ſævo contriſtat lumine cælum.

Maleficam hanc Sirii naturam Homerus etiam indicat, Iliad. 22.

Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι,
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Ejuſdem ſideris pernicies apparet ex verſibus Oppiani lib. 3. Cyneg. ubi loquitur de fera quâpiam :

Καὶ κύνα Σείριον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα φοβεῖται
Αὐτίκα δὲ ῥωχμὸν κατεδύεται ὀκρύος αἰνῆς
Ἠὲ κατὰ σπήλυγγος ἀφεγγέος, εἰσόκεν ἄζῃ
Ἠέλιος παύσηται, καὶ ἐλαύνῃ κνεφας ἀστήρ.

Valerius Flaccus, lib. 1.

—— Sic cum ſtabulis & meſſibus ingens
Ira Deûm, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit ; cou agreſtum manus inſcia priſcum
In nemus, & miſeris dictat pia vota ſacerdos.

Idem lib. 1.

Non ſecus Autumno quam cum magis aſperat ignes
Sirius, & ſævo cum nox accenditur auro
Luciferas criſta faces ; hebet Arcas, & ingens
Jupiter aſt illum tanto non gliſcere cælo
Vellet ager, vellent calidis jam fontibus amnes.

Lucan. lib. 10.

—— Rapidus quà Sirius ignes
Exerit —— ——

Statius, lib. 1. Silv. Carm. 3.

—— Nec calido latravit Sirius aſtro.

Silius libro penultimo :

Aut cum leshiferos accendens Sirius ignes
Terret anhelantem ſævis ardoribus urbem.

Hoc aſtrum à Ceis obſervari ſolitum ex Ciceronis lib. 1. de Divinatione patet, quæ fuit lex Ariſtæi. Apollonius in Argonauticis :

—— Κῆρ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Ubi Scholiaſtes : Ἐνομοθέτησε γὰρ Ariſtæus nempe, τοῖς Κείοις κατ' ἐνιαυτὸν μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ.

Siroes, Perſiæ R. filius Choſrois II. Patrem incarceratum cum omnibus liberis ejus, occidi juſſit, quod fratrem juniorem ſibi prætuliſſet, A. 628. Imperante Heraclio.

Sirpicus, Centurionis cognomen, de quo inter Octavam & Quintadecimam legiones contentio ortus. Tac. An. 1.

Siſachtina lex, quæ & Chreocopia, à Solone lata, ad æs alienum minuendum, quapropter apud concives ob juſtitiam læſam malè audiit.

Siſamnes, judex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus eſſet, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecuniâ corruptus tulerat, juſſu Cambyſis excoriatus eſt, ejuſque pellis ante Tribunal judicum expoſita, ut eâ conſpectâ alii Judices alienâ fruerentur inſaniâ, ſibique caverent.

Siſenes, Perſa, à prætore Ægypti legatus in Macedoniam miſſus, exſilium patriâ ſede mutavit, honoreſque ſummos cùm adeptus ſit, Alexandrum M. in expeditione contra Perſas comitatus eſt, qui fidem transfugæ exploraturus, literas proditorias per nuncium ignotum ad illum dedit, quas cùm diutiùs regi deferre diſtulit, quaſi læſæ Majeſtatis conſcium, trucidari curavit. *Curt.*

L. *Siſenna*, hiſtoriæ Rom. ſcriptor antiquus, in quo magnam jacturam fecerunt Romanæ literæ, non ſolum hiſtoriæ causâ, quâ vicit omnes ſuperiores ; ſed etiam linguæ ipſius, cujus benè gnarum fuiſſe, & Cicero teſtatur, & indicio ſunt fragmenta quaſi guſtûs causâ relicta nobis in libris Grammaticorum. Vertit etiam fabulas Mileſias Ariſtidis, uti oſtendit Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. Meminit Ovidius, lib. 2. Triſtium.

Vertit Ariſtidem Siſenna, nec obfuit illi
Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe jocos.

Pluſcula autem ex iſtis Siſennæ Mileſiacis paſſim citat Chariſius, lib. 2. Laudat & Servius. Meminere etiam vett. Grammatici comentarii ejus in Plautum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 10.

Siſigambis, vel *Syſigambis*, uxor Darii ultimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Qu. Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolum non violavit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captivo corpori illuderet.

Siſimethres, dux imbellis, petræ cujuſdam omnino inacceſſæ præfectus, quam obſeſſurus Alexander M. quæſivit quid animi haberet ipſe Siſimethres, cumque reſponſum eſſet, illum eſſe omnium hominum trepidiſſimum, Λέγεις σὺ (dixit) τὴν πέτραν ἁλώσιμον ἡμῖν εἶναι· τὸ γὰρ ἄρχον αὐτῆς ἐστὶν ὀχυρόν. *Plut.* Vide Syſimethres.

Siſinnes, amicitiæ arctiſſimæ exemplum inſigne, cujus Hiſt. vide apud Lucianum in *Toxari.*

Siſocoſtus, Alexandri M. comes, cujus tutelæ Petra adjunctaque regio committuntur. *Arr. Curt.*

Siſyphus, Æoli filius, qui cum Atticam latrociniis infeſtaret (unde Ovid. Met. 13.

—— Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi.

à Theſeo occiſus eſt. Hunc Poetæ fabulantur eo ſupplicii genere apud inferos plecti, ut ſaxum ingens in montis cujuſdam verticem cogatur provolvere ; quod cum ad ſummum penè extulerit, repente deorſum relabitur. Vetus Poeta apud Cic. lib. Tuſc. Qu.

—— Siſyphus verſat
Saxum ſudans nitendo, neque proficit hilum.

Ovid. Met. 13.

Ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem alibi :

Aut petis, aut urges rediturum Siſyphe ſaxum.

Huc alluſit Virgil. Æn. 6.

Saxum ingens volvunt alii. ——

Propertius, lib 2. El 17.

Vel in Siſyphios licet admirere labores,
Difficile ut toto monte volutet onus.

Idem Eleg. 20. ejuſdem libri.

Tum quoque Siſyphio ſaxa labore geram.

Horat. Od. 14. lib. 2.

—— Damnatuſque longi
Siſyphus Æolides laboris

Idem

Idem Epod. penult:

Optat ſupremo collocare Siſyphus
In monte ſaxum, ſed vetant leges Jovis.

Ovid. in Ibin:

Siſyphe cui tradas revolubile pondus habebis.

Vide Pauſan. in Corinthiacis. Apollodor. lib. 1. Hygin. Fab. 60. Martial. 10. 5.

Nunc inquieti monte Siſyphi preſſus.

Seneca Tragœdus in Hercule Inſano:

Cervice ſaxum grande Siſyphiâ ſedet.

Idem in Hippolyto:

Umbræ nocentes cedite; & cervicibus
His his repoſitum degravet feſſas manus
Saxum, ſeni perenne Æolio labor.

Seneca in Apocolocyntoſi:

Sic cum jam ſummi tanguntur culmina montis
Irrita Siſyphio volvuntur pondera collo.

Homerus Odyſſ. λ.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε, ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῒς·
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Scientiam Siſyphi, ſive potius aſtutiam indicant Homerus & Theognis: Hic Il. ζ.

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης, ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.

Ille verſ. ...

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου
(Ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα·
Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅντινα δὴ θανάτου μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων.
Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας·
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις.)

Apud Heſychium legimus: Σίσυφος ἀπατητικὸς, ὅτι ὑπὸ τῶν μικρὰ ἐχόντων, ὑπὸ Ἀττικοῦ Σισύφου. Ubi Palmerius: Fateor me ignorare, inquit, quis fuerit ille Atticus Siſyphus. Duo memorantur ejus nominis ab auctoribus. Unus, iſque multo antiquior, Æoli fil. Ornithionis pater & Glauci, qui Corinthi regnavit, & diu vixit alter recentior, Autolyci fil. ſecundum Servium, pater Sinonis: Neuter vero Atticus fuit. De antiquiore Heſychius agere videtur. Igitur, niſi pro Ἀττικοῦ legamus Ἀκτικοῦ nota ignorantiæ jure infligeretur noſtro auctori. Ἀκτὴ autem dicebatur totus ille littoris tractus, qui ab Iſthmo ad Scyllæum uſque promuntorium protendebatur: Sed inde non ſolet formari gentile nomen. Mythologiam Siſyphi habes apud Nat. Com. 6, 18. Lucretius vero lib. 3. in eos hanc fabulam convenire ſcribit, qui magiſtratus & honores à populo expetunt cum ſummâ animi contentione; neque unquam obtinere poſſunt, vel quòd indigni habeantur, vel quòd in hoc etiam maxima vis ſit fortunæ. Sic enim ait Epicureus Poeta:

Siſyphus in vitâ quoque nobis ante oculos eſt,
Qui petere à populo faſces, ſævaſque ſecures
Imbibit, & ſemper victus triſtiſq; recedit. (unquam,
Nam petere imperium, quod inane eſt, nec datur
Atque in eo ſemper durum ſufferre laborem;
Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
Saxum, quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

Sitalces, Alexandri M. miles, ob templa ſpoliata neci traditus.

Sithocus, Βίτοιτον Appianus vocat, Gallus, Mithridatem trucidaturus miles, quem auctoritate vultûs territum ac veſtigia retrò ferentem revocavit rex magnanimus omnique fortunâ major, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. *Aur. Vict.*

Sixtus, ejus nomine extiterunt Papæ Romani quatuor, aliique viri celebres.

Slrvogaſtus ſeu Sologaſtus, Pharamundi regis Francorum primus conſiliarius, ac unus legis Salicæ conditorum.

Smerdis, Cambyſis Perſiæ regis frater, qui invidiâ commotus, quòd ſolus Smerdis Perſarum arcum quem exploratores Æthiopiâ attulerant, ad duos digitos intendere poſſet; cúmque poſtea per quietem nunciari ſibi vidit, *Smerdin in regio ſolio ſedentem cœlum vertice contingere*: Ob hæc ſibi à fratre metuens, mittit Prexaſpem, omnium ſibi è Perſis fidiſſimum, qui Smerdin occideret; quod ille ſummâ fide exequutus eſt, quum Suſis urbe eum ſub ſpecie venationis eduxiſſet; quanquam alii in mari rubro ſubmerſum dicant. Alter tamen *Smerdis* à fratre Mago gentibus oſtentatur atque ejus nomine caduceatores miſſi qui edicerent, ut *Smerdi Cyri filio deinceps obedirent, non amplius Cambyſi.* Cambyſes cùm Smerdis audiſſet nomen, quamvis fratrem Smerdin occidiſſe compertum ſibi eſſet tamen ſomnium in mentem revocavit, & agnovit ſe ſine causâ fratris ſui fuiſſe homicidam. Pſeudo-*Smerdis* dolus, cùm per ſeptem menſes regnaſſet, à Phædymâ concubinâ detegitur, ac ipſe cum cæteris Magis obtruncantur.

Smilax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem, aut certè in ejus flores, candore, odoreque lilium referentes. Ovid. Met. 4.

Et Crocon in parvos verſum cum Smilace flores.

Smindyrides ita Græci omnes vocant, vel Mindyrides apud Senecam, qui ſic de illo lib. 2. de Irâ: *Mindyridem* aiunt fuiſſe ex Sybaritarum civitate: qui cum vidiſſet fodientem, & altius raſtrum allevantem laſſum ſe fieri queſtus, vetuit illum opus in conſpectu ſuo facere. Idem ſæpius queſtus eſt, quod foliis roſæ duplicatis *incubuiſſet*. Nominat Herodotus, lib. 6. & veniſſe Sicyonem ad nuptias Agariſtæ, Cliſthenis filiæ ambiendas, atque addit, *ad extrema deliciarum hunc veniſſe.* Athen. lib 6. & 12 hoc itinere *aucupes, piſcatores & cocos mille ſecum duxiſſe ad domeſticum luxum* Idem iſte jactare ſolitus, quaſi felicitatis inſignem notam, *ſe à 20. annis Solem nec orientem nec occidentem vidiſſe.* Mem. & Ælian, lib. 9 cap 24. & lib 12. Var. Hiſt.

Smintheus, Apollinis epitheton, cujus duplicem originem refert Homeri Interpres: Primam hanc; fuiſſe in Chryſe op. Myſiæ Crinem ſacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant A quo exoratus Deus cum rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem illius paſtorem venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicitusque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: eoq; facto juſſit paſtorem Criniadi indicare, ipſum Apollinem humanâ ſpecie apud ſe divertiſſe & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinus, templum Deo conſtruxit vocavitque Apollinis Sminthei, quòd ejus linguæ dialecto mures σμίνθοι vocantur. Altera talis eſt. Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terrâ geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt; itaque mane cum id factum viderent, memores oraculi urbem poſuerunt quam *Sminthiam* appellaverunt. Clemens in Protreptico: Πολέμων τοὺς ἀμφὶ τὴν Τρωάδα κατοικοῦντας ἱστορεῖ, τοὺς ἐπιχωρίους μῦς, οὓς σμίνθους καλοῦσι, σέβεσθαι ὅτι τὰς νευρὰς τῶν πολεμίων διέτραγον τῶν τόξων· καὶ Σμινθέα Ἀπόλλωνα ἀπὸ τῶν μυῶν ἐκείνων ἐπεφήμισαν.

Socion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit Κέρας Ἀμαλθείας, i. e. Cornucopiæ librum multæ variæque Doctrinæ. Gellius, 1. 8. Lege *Sotion*. Hujus meminit Laertius: Ἐχρῆτο δὲ Λαΐδι τῇ ἑταίρᾳ, καθά φησι Σωτίων ἐν δευτέρῳ Διαδοχῶν. Vide Voſſ. Hiſt. Gr 2. 7. & Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 2. cap. 10.

Socoth benoth, Idolum Babyloniorum. 4 Reg. 17. Ubi, poſtquam Salmanaſſar Rex Aſſyriæ, exciſo Samaritanorum regno, incolas captivos abduxerat, migrare juſſit in Samariam colonias de Babel, de Cuth, de Avâ, de Hamath, & de Sepharvaim: dicitur, *Fecerunt autem ſingulæ gentes ſibi Deos, quos & repoſuerunt in templis excelſorum quæ fecerant Samaritæ, Gens quæque in civitatibus ſuis, in quibus illi habitabant. Viri quidem Babel Succoth Benoth, & viri Cuth fecerunt Nergal, & viri Hamath fecerunt Aſimath, Avitæ autem fecerunt Nibhaz & Tharthac, & Sepharvei comburebant filios ſuos in igne τοῖς Adramelech, & Anamelech Diis Sepharvaim.* Interpretatur autem סכות בנות *Succoth Benoth, tabernacula filiarum.* Sed LXX. ſcribunt Σοκχὼθ Βενὶθ, tanquam proprium numinis vocabulum. Volunt Ebræi nugatores *Succoth Benoth* imaginem fuiſſe Gallinæ cum pullis ſuis, quod ad citatum locum habent RR. D. Kimchi & Salomon Jarchi. Atqui exploſis omnino Rabbinorum lyris, *Succoth Benoth* non tam Deum aliquem, Deamque, quam fanum ipſum, ritusque circa illud ſacros denotare cenſet Seldenus noſter. Ipſiſſimum enim erat (inquit) Babyloniæ Mylittæ, ſive Veneris Uraniæ templum, ubi puellæ corollis revinctæ, & ſedentes ſingulis in ſpatiis, quæ funiculis erant diſtincta; hoſpites opperiebantur, qui rite imploratâ Venere Mylittâ, pecuniâque quantulacunque datâ (quæ Deæ ſacra) cum eis à fano ſubductis rem haberent; nec cuiquam fas erat prius diſcedere, quam ad hunc ritum fuerit ad res Venereas

nerias electa. Unde fiebat, ut per biennium, nonnunquam & triennium, expectarent, quæ deformes erant & miſeræ. Lege quippe patriâ omnibus fœminis erat commune, ut ſemel in vita ſic deſidentes cum advenis conſuetudinem habeant. Cæterum beatiores vehiculis cameratis tectæ, relictâ à tergo famulitii turbâ pro fano conſiſtebant. Hæc plane *Succoth Benoth*, i. e. *filiarum ſeu muliercularum tabernaculum*. Hiſtoriam autem ampliorem de hâc re habes apud Herod. lib. 1. & Strab. l. 16. à quibus nos quæ attulimus. Abſque iis eſſet, quis locum etiam illum Hieremiæ in Epiſtolâ Barucho ſubnexâ omnino caperet? Comma dico 43. ubi ſcorta diobolaria Babyloniorum his verbis inſectatur. *Αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηνται θυμιῶσαι τὰ πίτυρα. Ὅταν δέ τις αὐτῶν ἐφελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν παραπορευομένων κοιμηθῇ, τὴν πλησίον ὀνειδίζει ὅτι οὐκ ἠξίωται, ὥσπερ καὶ αὐτὴ, οὐδὲ τὸ σχοινίον αὐτῆς διερράγη.* Mulieres, inquit, funiculis circumdatæ in viis ſedent, ut furfures adoleant. Et ſi qua earum cum adventâ quovis, qui vi eam ſibi attraxerit, cubaret, proximam conviciabatur, quod nequaquam ſimili afficeretur honore, nec funiculus ejus dirumperetur. *Σχοινία* hæc quænam fuerint, haud ſatis liquet. Æquè forſan ad *σχοινία* illa *λεπτὰ* ſive tenues funiculos, è quibus earum coroliæ textæ, perinde ac ad funiculos qui ſpatia unicuique dividebant, ſpectare poſſint. Olympiodorus vero *τὰ σχοινία* fuiſſe vult *περιζώματα* ſeu cingula quibus pudenda duntaxat operiebant, cætera nudæ. *Σχοινία*, inquit, *φησὶ τὰ περιζώματα. Καλύπτουσι γὰρ μόνα τὰ τοῦ σώματος ἀσχήμονα, τὰ λοιπὰ περιγύμνων περιχαλ[illegible] τοῦ ἱερέως.* Vide Selden. de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 7.

Socrates ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Διαδοχῶν celebratur à Laertio in Diogene. Etiam *Σωκράτης ἱστορικὸς περιήγησιν Ἄργους γεγραφὼς* laudatur ab eodem in Socrate, & ſemel itemque à Plut. in Qu. Rom. Ab eodem Parall. cap. 18. citatur in 2 de Thracibus. Ariſtoph. Schol. teſtimonium petit ex Socratis duodecimo Creticorum.

Socrates, ἀνδρῶν ἁπάντων σοφώτατος oraculo judicatus, uti ſcribit Laertius, Philoſophus fuit Athenienſis, *reliquorum philoſophorum fons*, ut eum Quintilianus, & *princeps*, ut Cicero vocarunt. Patrem habuit Sophroniſcum ſtatuarium, quemadmodum ex Xenoph. liquet; tenuis hominem fortunâ, cui & ſe pauperem appellatum Socrates apud eundem teſtatur authorem in Oeconomico. Matrem Phanaretem obſtetricem habuit. Uxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Ariſtidis Juſti filiam, & Xantippeo, mulierem moleſtiſſimam, quæ (ipſo cum Diſcipulis diſſerente) menſam non rarò ſubvertit. Auditor primò Anaxagoræ fuit, ſed cum diſputationibus ſublimioribus non admodum delectaretur, ad Archelaum defecit, qui Ethicen, ſive Moralem philoſophiam ei tradidit. Ipſe in libris, qui de dictis & factis Socratis à Xenophonte ſcripti ſunt, ſe per omnem vitam nihil aliud cogitaſſe indicat, quàm quæ juſta eſſent, quæ injuſta, atque illis quidem operam ſedulo dediſſe, his ſe vero quam maximè abſtinuiſſe. Ingenio fuit patientiſſimo, & eundem ſemper circumferens vultum, ſive egrederetur domo, ſive rediret, mille etiam perturbationibus Remp. obruentibus, quemadmodum Xantippen uxorem acrem & moleſtam de eo dicere conſueviſſe Ælianus prodidit. Plinius — Ferunt Socratem clarum ſapientiâ eodem ſemper viſum vultu, nec aut hilaro magis, aut turbido. Unde Sen. 2. de Ira: deſinet ille Socrates poſſe eundem vultum domum referre, quem domo extulerat. Plut. de non iraſcendo: *ὁ Σωκράτης ὁπότε αἴσθοιτο κινούμενον τραχύτερον αὑτὸν πρός τινα τῶν φίλων, ὥσπερ κλυδώνιος ὥς τινα ποντίαν ἄκραν προσλαβόμενος, ἐνεδίδου τῇ φωνῇ, καὶ διεμειδία τῷ προσώπῳ, καὶ τὸ βλέμμα πρᾳότερον παρεῖχε τῷ φίλῳ ἐπὶ θάτερον, καὶ πρὸς τοὐναντίον ἀντικαμπτόμενος τοῦ πάθους διαφυλάττων ἑαυτὸν ἄπτωτον καὶ ἀήττητον.* Mores Socratis commendat Sen. ep. 6. De quare ita Xenophon: *Οὕτω δὲ Σωκράτης ἦν ἐν πᾶσι πράγμασι καὶ πάντα τρόπον ὠφέλιμος ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερὸν εἶναι, ὅτι οὐδὲν ὠφελιμώτερον ἦν τοῦ Σωκράτει συνεῖναι, καὶ μετ᾽ ἐκείνου διατρίβειν ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι.* Sen. ep. 24. In carcere Socrates diſputavit & exire (cum eſſent qui promitterent fugam) noluit, remanſitque, ut duarum rerum graviſſimarum hominibus metum demeret, mortis & carceris. Xenophon in Apologiâ: *Ἐπεὶ τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, οὐκ ἐφείσπετο, ἀλλὰ καὶ ἐπισκῶψαι ἐδόκει, ἐρόμενος εἴ που εἰδεῖεν τι χωρίον ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ;* Docuit ſine mercede. Scriptorum nihil unquam edidit: ipſum conſtat, quia ſentiret, atque ita etiam interrogantibus, quamobrem nihil ſcriberet, reſponderet: *Ὁρῶ τὰ χαρτία πολὺ τῶν γεγραμμένων τιμιώτερα.* Sicut & hoc [illegible] frequenter ipſum [illegible] Laer[illegible] teſtatur: *Εἰδέναι μὲν μηδὲν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο μηδὲν εἰδέναι.* De traditionibus tamen ejus, quæ non editæ, quem [illegible] oſtendimus, ſed à Platone ac Xenophonte expoſitæ ſunt, hæc Cicero retulit lib. 3. de Orat. *Socrates fuit is, qui omnium eruditorum teſtimonio, totiuſque judicio Græciæ, cùm prudentiâ, & acumine, & venuſtate, & ſubtilitate, tum verò eloquentiâ, varietate, copiâ, quam ſe cunque in partem dediſſet, omnium fuit facile princeps. Cum ad provectam admodum ætatem perveniſſet, ut paulò poſt tamen è vitâ ei eſſet excedendum, ab Anyto quodam divite & Melito poetâ, & Lycone Oratore accuſatus, quaſi Deos communes non coleret, ſed novos introduceret, cum ſe Dæmonem familiarem, cujus conſilio in rebus agendis uteretur habere dixiſſet, poſt latam ſententiam cicutâ ſublatus eſt, cum eo ipſe die, quo exceſſit è vitâ, diſputaſſet, diſcere nihil aliud eſſe, quam recordari*, quemadmodum Cic. ſcripſit in Tuſc. Qu. Perſius:

——— Barbatum hoc crede magiſtrum
Dicere, ſorbitio tollit quem dira cicutæ.

Socrates, pictor, inter cujus opera eſt piger, qui appellatur *ὄκνος* ſpartum torquens, quod aſellus arrodit. Plin. 35. 11. Pauſanias autem dicit hunc a Polygnoto pictum.

Socrates, Rhodius, ſub Auguſto vixit. Reliquit libros de bello civili. Athen. lib. 4. Alius etiam eſt *Socrates* Grammaticus, Etymologo laudatus in *Εὔβοις*. Fuit & *Socrates* Cous, quem indigitamenta, i. e. preces quibus Dii invocantur, feciſſe author eſt Laert.

Socrates, C. P. hiſtoriam Eccleſiaſticam à tempore Apoſtolorum, uſque ad Chryſoſtomum ſcripſit. De quo vide Voſſium, & Valeſium.

Sol, Gentes *Solem* pro Deo coluerunt, Ciceroni lib. 2. de N. D. dictus videtur, quia *ſolus*; quomodo & *Ἀπόλλων* ex mente Chryſippi vocatus eſt ab *α* privativo & *πολύς*. Alii putant *Solis* nomen à Sabinis eſſe acceptum, ut Varro innuit lib. 4. de L. L. Hos v. *Solem* vocaſſe à *εἵλας* ſulg. r. uti *ἥλιος* ab *ἄλη*, quomodo (ut Euſt. aliique tradunt) vocatur à *τοῦ ἥλε αὐγή*. Alii deducunt ab *E L*, quod Ebræis *fortem*, & *κατ᾽ ἀντονομασίαν Deum* notat, inde *ἦλ*, & *ἄλ*, unde *ἥλιος* & Lat. *Sol*. Vide quæ fuſè pro hâc ſententiâ adfert Cluverius Germ. Ant. 1. 26.

C. Julius *Solinus*, ſcripſit rerum orbis memorabilium collectanea ad Autum. Dictus eſt *Plinii ſimia*. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. p. 720.

Solitaurilia. Vide *Suovetaurilia*.

Julius *Solon*, homo ignobilis à Cleandro Commodo Imp. familiari chariſſimo, in ordinem Senatorium adſcitus, poſtea Severi juſſu trucidatus. *Xiph.*

Solon, unus ex ſeptem ſapientibus Græciæ, patriâ Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio priſco Romæ regnante. Gellius 17. 21. Auctor Legum fuit Athenienſibus, annum ordinavit ac menſes. Piſiſtrati tyrannidem fugiens profectiones in terras diverſas multas ſuſcepit, ut in Ægyptum, ubi à Sacerdote quodam objectum eſt illi: *Græcos ſemper eſſe pueros, nec quenquam è Græciâ ſenem*: quemadmodum Plato & Juſtinus in Parænetico retulerunt. Inde in Lydiam ad Crœſum ſe contulit, qui cum opes ſuas ei oſtentaret, rogaretque num quem ſeſe feliciorem judicaret? reſpondit, *Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui juſtum, Athenis agentem: qui in ſuo prædiolo conſenuerat, ejuſque limites nunquam egreſſus erat. Fieri tamen poſſe, ut & Crœſus ipſe olim inter feliciſſimos numeretur. Cæterum ante ſupremum vitæ diem neminem beatum eſſe judicandum.* Quâ ſententiâ nihil verius eſſe, Crœſus poſtea re ipſâ eſt expertus. Nam cum Cyro Perſarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, vivus in hoſtis poteſtatem pervenit. Quo tempore pyræ impoſitus, ut vivus exureretur, ſalubre Solonis conſilium dicitur agnoviſſe, ejuſque nomen in ſupremo illo vitæ diſcrimine ſæpius inclamaſſe. Quo audito, Cyrus ex ſuis miſit, qui cognoſcerent, quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille ſummo in periculo ſolum invocaret; remque totam edoctus, memor & ipſe humanæ viciſſitudinis Crœſum ab incendio liberavit: ſummoque quoad vixit, in honore penes ſe habuit. Juvenal. Sat. 10.

——— Regem tranſeo Ponti
Et Crœſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam tetigit quoque Auſonius ludo ſeptem ſapientum; Ovidius autem ſuam fecit, & ſic expreſſit. Ovid. Met. 3.

———Scilicet ultima ſemper
Expectanda dies homini eſt, dicique beatus
Ante obitum nemo, ſupremaque funera debet.

Utrum vero etiam rectè id à Solone dictum ſit diſquirit Ariſtoteles lib. 1. Eth. ad Nicom. cap. 10. Vide plura apud Plutarchum, Laertium, & Meurſium libro ſingulari de Solone.

Sopater, Apamenſis, Sophiſta & philoſophus, diſcipulus Iamblichi, quem Cæſar Conſtantinus interfecit ad fidem faciendam ſe Græcorum ac Gentilium religioni amplius addictum non eſſe. Prius enim fuerat ipſi familiaris. Scripſit de providentiâ,

providentiâ. Item de iis qui præter merita felices ſunt, aut infelices. Suidas. Eunapius Sardianus in Ædeſio hujus mortis cauſam in Ablavium prætorio præfectum derivat. Quædam de hoc Sopatro legere eſt apud Sozomenum lib. 1. cap. 5. & Photium in Biblioth. qui hujus Eclogarum hiſtoriarum libros duodecim recenſet.

Sophænetus, hiſtoricus, ſcripſit Cyri expeditionem quem Stephanus in *Carduchi*, & alibi citat.

Sophilus, Sicyonius vel Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophis, Chronologus, nominatur Joanni Tzetzæ Chil. 5. initio hiſt. 1.

Sophocles, poeta Tragicus, patriâ Athenienſis, tantâ orationis ſuavitate, ut vulgò *μέλιττα*. h. e. *apis* cognominaretur, æqualis Euripidi ac Periclis, cujus etiam quandoque collega fuit in præturâ. Natus fuit Olymp. 73. ante Socratem an. 17. Primus 3. actoribus uſus eſt, adjecto eo qui vocatur *Tritagoniſta*, h. e. tertiarum & ultimarum partium hiſtrio. Primus etiam choros ex juvenibus quindecim introduxit, cum antea duodecim tantùm introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones & compoſitiones inſtituit. Scripſit etiam Elegiam, & Pæanas, atque orationem proſam cum de Choro adverſus Theſpim & Chœrilum contenderet. Obiit autem 6. an. poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licet ejus ſententiis inferior. Filios habuit, *Jophontem*, *Leoſthenem*, *Ariſtonem*, *Stephanum*, *Meneclidem*. Exhibuit fabulas 123. quanquam alii dicant multo plures. Victorias autem 23. reportavit, quarum poſtrema cum præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, ut eſt author Val. Max. lib. 5. Lucianus autem grano uvæ ſtrangulatum eum prodidit, quod & Sotadis verſiculus apud Stobæum confirmat:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε.

Vide Plin. 7. 29. Hinc *Sophocleus*. Cic. 16. Fam. *An pangis aliquid Sophocleum?* hoc eſt, grande, grave, & tale quale Sophocles? Virg. Ecl. 8.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Unde Martialis 5. 31.

Varro Sophocleo non inficiande cothurno.

Idem lib. 3. ep. 20.

An in cothurnis horridus Sophoclei.

Juv. Sat. 6.

Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu.

Vide Græcum epigramma 3. Anthol. de ſepulchro Sophoclis, ubi Opſopœus notat præſtantiam ejus ſupra Æſchylum, & Euripidem.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, an mundi, 3193. Idem grammaticus quidam, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, fil. Maaſiæ Jer. 21. Item propheta, fil. Chuſi unus ex min. prophetis, qui & *Zephanias*.

Sophonisba, uxor Syphacis Numidarum regis, filia Aſdrubalis Carthaginenſis, marito à Romanis victo ac in poteſtatem redacto, Maſiniſſæ nupſit, qui fidem ei dederat, ipſam vivam in cujuſquam Romani arbitrium venire ſe non permiſſurum; cùm tamen Scipio hanc etiam ut prædæ partem poſtulaverit, nec contraire potuit Maſiniſſa, ille fidum è ſervis vocat, ſub cujus cuſtodia regio more ad incerta fortunæ venenum erat, & mixtum in poculo ferre ad Sophonisbam jubet, quæ nullo trepidationis ſigno dato impavidè hauſit.

Sophron, poeta Syracuſanus, cujus ſcriptis Platonem uſque adeo delectatum ferunt, ut etiam moriens capiti ea habuerit ſubjecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeo implicita, ut à paucis intelligerentur. Voſſ. P. Gr. p. 28.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam transfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb. lib. 8. cap. 17.

Sophroniſtæ, magiſtratus quidam apud Athenienſes, non diſſimiles iis, quos Romani *Cenſores* vocabant, licet longè plures eſſent, & poteſtate aliquanto inferiores: legebantur enim ex ſingulis tribubus decem, qui juvenum mores cenſerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sophronius hiſtoricus, de quo Voſſ. H. Gr. lib. 1. cap. 19. Item *Sophronius* Damaſcenus, primùm Sophiſta, poſtea Patriarcha Hieroſolymitanus, de quo vide Voſſ. p. 278.

Sophronius (Tac. *Sophonius*) Tigellinus, homo petulans & homicida, à Nerone militibus prætorianis præfectus. *Xiph.*

Sopyrion, præfectus ponti ab Alexandro M. relictus, otioſum ſe ratus, ſi nihil & ipſe geſſiſſet, adunato triginta millium exercitu, Scythis bellum intulit; cæſuſque cum omnibus copiis, pœnas temere illati belli genti innoxiæ luit. *Juſtin.*

Soradeus, dæmon, quem Indi colebant: ſonat *vini auctor*, Athenæus lib. 1. Παρ' Ἰνδοῖς τιμᾶται δαίμων ὥς φησι Χάρης ὁ Μιτυληναῖος ὃς καλεῖται Σοραδεὺς ἑρμηνεύεται δ' ἐν Ἑλλάδι φωνῇ, Οἰνοποιός.

Soræcinus, Soræchi Publicani filius, Sinonidis amore captus, varias fortunæ vices cum illa expertus eſt. *Phot.*

Val. *Soranus*; fuit homo doctiſſimus togatorum ut Craſſus dicit in primo de Oratore Cic. Ejus mem. Solinus in Polyhiſtore, & Macr. Sat. 1. Functus eſt Romæ honoribus, præcipuè Tribunatu plebis: & quod nomen illud arcanum urbis Romæ, quod evulgari eſt nefas auſus eſſet enunciare, pœnas luit, teſte Plinio & Plut. in Problem. Qui tamen in Pompeio Qu. Valerium philoſophum (quod multi non dubitant de Sorano dici) a Pompeio narrat occidi juſſum. Sunt qui putent hunc ſubitâ morte corruiſſe, alii ſuffixum eſſe cruci, ut Servius in 1. Georg. Ejus mem. Aug. de C. D. 7. 9. *In hanc ſententiam*, inquit, *etiam quoſdam verſus Val. Sorani exponit idem Varro in eo libro quem ſeorſim ab iſtis de cultu Deorum ſcripſit*, qui verſus hi ſunt:

Jupiter omnipotens regnum rex ipſe Deuſque
Progenitor genetrix Deûm, Deus unus & omnes.

Soranus. Ditis ſeu Plutonis cognomen, à voce Græcâ *σωρὸς* quæ *tumulum ſepulchralem* ſign. vel à *Soracte* ad Soracten mont. ſito. Tradit enim Plin. 2. 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, ut avibus ſint lethales. Unde videri poteſt Pluto dictus eſſe *Soranus*, non diſſimili ratione ab ea, quâ Avernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Epheſius, medicus. Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, ubi artem exercuit, Trajani & Adriani temporibus. Suidas. Cæterum tres fuere *Sorani*, de quibus Voſſius Hiſt. Gr. pag. 414.

Soſander Indica conſignavit, teſte Artemidoro Epheſio.

Soſias, Philoſophus quidam impius, qui ſublatâ penitus providentiâ, omnia temere fieri aſſerebat, quo in errore Euhemerum, Diagoram, Hipponem, & Epicureum verſatos accepimus.

Soſibianus, vir quidam de quo Martialis:

E ſervo ſcis te genitum, blandeque fateris,
Quum dicis dominum Soſibiane patrem.

Erat autem ex eorum genere, qui *Λυτικοὶ* dicebantur, eò quod obſcura quæque in ſcriptoribus explicarent. Mem. Athen. l. 3. & Arnobius lib. 4. Ejus 3. περὶ Ἀλκμᾶνος citat idem Athen. lib. 14. Chronographiam quoque edidit, teſte Clem. Strom. lib. 1. & Cenſorino cap. 21. Alius fuit Soſibius, qui cum Anaxagoræ æmulatio fuit, ut ex Laertio in Socrate conſtat. Alius item qui Cl. Cæſaris ætate vixit, Britannici educator, uti Tacitus docet initio 12. Annalium.

Soſibius, Grammaticus Laconicus, cujus mem. Suidas.

Soſicles, patriâ Syracuſius, poeta Tragicus circa noviſſima Philippi Amyntæ filii tempora, unus ex iis quos Pleiadas appellarunt. Docuit fabulas 73. Victorias retulit 7. Suidas. Item cognomen Menæchmi apud Plautum, *a ſalutari fama*.

Soſicrates, libros reliquit de rebus Cretenſibus. Athenæus l. 6. Fuiſſe Rhodium è Laertio colligimus. Alius Phanagorites, cujus *Olor* citantur ab Athenæo lib. 13. Tertius Cyzicenus, vetus ſcriptor, cujus mem. Fulgentius Planciades voce *Nefrendes*.

Soſilus, Ilienſis res Annibalicas ſcripſit libris ſexaginta, teſte Diod. Siculo. Opus vero iſtud ex rumuſculis conflatum erat, & narratiunculis infimæ plebis, ut ex Polybii lib. 3. conſtat.

Soſimus, famam ſibi peperit volumine περὶ χορῶν. Athenæus lib. 14.

Soſigenes, aſtrologus, quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos ad Solis curſum redigens, adjutorem ſibi adhibuit. Plin. 17. 25.

Soſipatra, fœminea, vates doctiſſima è Libyâ, uxor Ædeſii ſophiſtæ. Eunapius.

Soſitheus Syracuſanus, unus de numero eorum, qui *Pleiades* appellantur, apud Ptolemæum, æmulus Homeri Tragici. Suidas.

Soſius, Syriæ præfectus an. mundi 3925. *Soſii* autem librarii & bibliopolæ Romæ fuerunt, de quibus Horatius ad Piſones:

Hic meret æra liber Soſiis.

Necnon lib. 1. ep. ult.

Scilicet ut proſtes Soſiorum pumice mundus.

Soſthenes Cnidius, res Ibericas conſcripſit. Plut. in Nilo.

Soſtratus Cnidius, architectus, qui turrim excitavit in inſulâ Pharo, juſſu Ptol. Philadelphi, ad oſtendendos nocturnos ignes nautarum curſibus, eique nomen ſuum inſcripſit. Fuit autem inſcriptio hujuſmodi, teſte Strabone lib. 17.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ,
ΘΕΟΙΣ

ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius l. 36. c. 12. *Magnificatur & alia turris à rege facta in inſulâ Pharo, portum obtinente Alexandriæ, quam conſtitiſſe DCCC. talentis tradunt: magno animo nequid omittamus Ptolemæi regis, quod in eâ permiſerit Soſtrati Cnidii architecti ſtructuræ ipſius nomen inſcribi.* Lucianus autem in libello de rectè conſcribendâ hiſtoriâ, non permiſſu regis, ut ait Plinius, ſed eleganti Soſtrati fraude, factum tradit, ut ipſius nomen fuerit inſculptum: eum vide. Item *Soſtratus* ſculptor, qui ex ære ſigna faciebat. Plin. 36. 2. Item Cereris ſacerdos apud Tacitum. Alius vates, qui per furorem multa Græcis prædixit, inter alia vero Athenienſibus Xerxis adventum, ut author eſt Herodotus. *Soſtratus* quoque Sicyonius fuit, cognomento *Acrocherſites*, teſte Suidâ.

Sotades, Maronites, poeta turpiſſimus, ſcripſit Iamborum libros, quos appellavit *Cinædos*, linguâ Ionicâ, ubi libidinum laſciva ſpecies, & deſcriptio inerat. Ab hoc Sotade *carmen Sotadicum* dicitur. Tales autem verſus dicuntur retrogradi quod in contrarium etiam ſunt verſus. *Reciprocos* vocat Diomedes qui multa de Sotadicis præcipit. Hic enim verſus:

Muſa mihi cauſas memora quo numine læſo.

Si recurrat:

Læſo numine quo memora cauſas mihi muſa.

Sotadicus eſt. Et poſſunt reverti in idem genus carminum, vel in diverſum ut hic Iambicus:

Pio precare thure cœleſtûm numina.

Sotadicus Pentameter fiet hoc pacto:

Numina cœleſtûm thure precare pio.

Laſcivum carminis genus hoc eſt, ut Quintil. inquit, à Sotade ut Strabo ſcribit, repertum, ſeu ut Diomedes, uſurpatum, quem Martialis *cinædum* vocat. Fuere & alii duo Athenienſes, alter Comicus mediæ Comœdiæ, alter philoſophus, qui ſcripſit de myſteriis librum unum. Suidas.

Soterichus, faber, cujus opera priſcam & rudem ſimplicitatem præ ſe ferebant. Unde proverb. *Soterichi lecti*. Item Oaſites, poeta ſub Diocletiano cujus encomium ſcripſit, item Dionyſiaca, vitam Apollonii Tyanei, & alia. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. l. 2. c. 16

Soteridas Epidaurius, ſcripſit Muſicæ libros tres, ut ait Dionyſius.

Sotiones duo fuerunt, quorum prior ſub Ptolemæis vixit, alter ſub Tiber. Imp. de utroque Voſſius H. Gr. l. 2. c. 7.

Sozomenus, hiſtoricus, qui hiſtoricæ univerſalis ampliſſimum volumen ſcripſit; de quo vide Voſſium, & qui eum nuper edidit, Valeſium.

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio, quoniam Medorum linguâ canem ſign. factum eſt, ut Cyrus creditus ſit nutritus a cane. Herodotus.

Spartacus, gladiator Thracius, qui unà cum Chryſe & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio cum 70 gladiatoribus erupit Capuâ, manuque ſervorum, quaſi juſto exercitu comparato, Cevelium montem Campaniæ occupavit: ubi cum à Clodio Glabro obſideretur, ei caſtra diripuit, & Campaniam populatus, raptis prætorum faſcibus appellatus eſt Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino diſſipavit; apud Mutinam Caſſii caſtra delevit. Tandem verò cum de urbe invadendâ deliberavit, à M. Craſſo pulſus, fugatuſque, cum Brutium angulum occupaſſet, nec in Siciliam præ navium penuriâ trajicere potuiſſet, cum ſuis omnibus fortiſſimè dimicans occiſus eſt. Plut. in Craſſo. Lucanus lib. 2.

Ut ſimili cauſâ caderes, qua Spartacus hoſtis.

Vide Appianum. Horatius: Carm. lib 3. Od. 14.

Et cadum Marſi memorem duelli:
Spartacum ſi qua potuit vagantem
Fallere teſta.

Idem in Epodis:

Æmula nec virtus Capuæ, nec Spartacus acer.

Claudianus:

——— Vilis cum Spartacus omne
Per latus Italiæ ferro bacchatus & igni.

Athen. lib. 7. Καὶ Σπάρτακος δὲ ὁ μονομάχος ἐκ Καπύης πόλεως Ἰταλικῆς ἀποδρὰς κατὰ τὰ Μιθριδατικὰ, πολὺ πλῆθος ἀποστήσας οἰκετῶν (ἦν δὲ καὶ αὐτὸς οἰκέτης, Θρᾷξ γένος) κατέδραμε πᾶσαν Ἰταλίαν χρόνον οὐκ ὀλίγον, πολλῶν δούλων καθ' ἑκάστην ἡμέραν συρρεόντων ὡς αὐτόν. Καὶ εἰ μὴ ἀπέθανεν τῇ πρὸς Λικίνιον Κράσσον παρατάξει, οὐ τὴν τυχοῦσαν ἂν ἰδρῶτα τοῖς ἡμεδαποῖς παρέσχεν.

Spaſmus Card. Cajetanus tom 2. tr. 15. dicit ſibi non conſtare de feſto, quod dicitur de *Spaſmo* Virginis, quando celebratur, nec eſſet conveniens ut Maria incideret vel in *Spaſmum* propriè dictum, qui eſt contractio nervorum, vel, ut à vulgo Italo capitur, pro animi deliquio, quia Joannes dicat Mariam adſtitiſſe Chriſto crucifixo: adeoque feſtum dictum nec canonicum, nec authenticum eſſe; putat autem celebrari intra tempus quod eſt à Dominicâ in Paſſione uſque ad Dominicam Palmarum incluſive. Hæc ille. Aſt ego, inquit Sanditus Interpr. Parad. in Luc. 1. 29 dico feſtum hoc quotannis celebrari, nec ſanum a Pontificiis, ſed & a Lutheranis. Videtur enim eſſe feſtum quod dicitur Annunciatio Mariæ, & ſemper incidit in 25 Mart. & quidem aliquando in ipſum Paraſceues diem quo *Spaſmus* Virginis accidiſſe fingitur. Monachos enim Latinos Græcæ linguæ rudes, veriſimile eſt putaſſe primam literam eſſe præpoſitionem *à*, & eſſe redundantem, nec ſatis convenientem, & ſic eam omittentes ſolum reliquiſſe *de*, & inde tandem ortum feſtum *de Spaſmo* Virginis. Convenientior autem tranſmutationis iſtius ratio eſt, ſi dicatur quod Monachi Itali primo terminationem *us* in *o* mutarunt, & ſecundo primam literam vocalem ante *s* cum conſonâ, more ſibi, aliiſque nationibus uſitatiſſimo, abſciderint. Itaque factum ex *Aſpaſmus*, *Spaſmo*: ut ex *Aſparagus*, *Sparago*, *extremum Stremo*. Et hinc clariſſimè apparet linguæ Græcæ ignorantiam occaſionem dediſſe fabulæ, quæ de Mariæ animi deliquio narratur, & ob quam ſuaviter confingit Cajetanus d. l. quod ſc. in loco illo ad perpetuam rei memoriam ædificata fuerit Eccleſia, inde dicta *Eccleſia Mariæ de Spaſmo.*

Spes, Dea apud Romanos, cujus ædes in foro olitorio fuit. Livius lib 1. Dec 3.

Tibullus lib. 2. eleg. ult.

——— Ne vincas dura puella Deam.

Loquitur de Spe. Theognis:

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
Ἄλλοι δ' Οὔλυμπον δ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.

Ovidius ad Græcinum, de Spe:

Hæc Dea, quum fugerent ſceleratas numina terras:
In Diis inviſâ ſola remanſit humo.

Speuſippus, Philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore nepos, qui octo annos Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferunt hunc ſenio confectum ſibi mortem conſciviſſe, mœrore impulſum. Plut. vero ſcribit illum pediculis efferveſcentibus in eruiſſe. De cujus libris vide Gellium lib. 3. cap. 17. Docuit mercede, quod & exprobratum ei à Dionyſio. Et ſanè pecuniæ erat amantior; ut indicio quoque eſt, quod ad Caſſandri nuptias ſe contulerit ſpe mercedis pro verſibus à ſe conſcriptis, ſed ineptis, frigidiſque, ut cenſet Philoſtratus in Apollonio. Vide de eo Laertium, qui vitam illius deſcripſit. Superſunt Speuſippi Ὅροι, ſive *definitiones*, quas Ficinus vertit.

Sphærus, Zenonis Cittiei auditor fuit, teſte Laertio; poſt ejus obitum verò Cleanthem audivit. Inter alia ſcripſit de Eretriacis Philoſophis item de Lycurgo, & Socrate lib. 3. ad hæc de Rep. Laconicâ cujus operum lib 3. citat Athen. lib. 4.

Sphinx monſtrum ex Typhone & Echidnâ natum, uti tradit Hyginus Fab. Poet. 151. caput & faciem habens puellæ, alas vero avium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuiſſe dicitur in Sphingio monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolebat. Quâ de re cum Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quam ſi quis Sphingis ænigma diſſolveret. Id autem erat hujuſmodi. *Quodnam id eſſet animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet?* Quod cum plurimi fruſtra conati diſſolvere, à Sphinge eſſent interempti, Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam univerſam promulgato, Jocaſtam ſororem ſuam Laii viduam uxorem ſe ei daturum pollicitus eſt, qui Sphingis ænigma diſſolveret. Cujus rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma interpretatus eſt, ut hominem eſſe diceret, qui in infantiâ manibus & pedibus repens verius quàm incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio juventæ robore, ut eſt, bipes dici poſſet: Ingraveſcente autem ætate, aſſumpto ſcipione, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, ut protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit cervices. Sed hæc fabuloſa eſſe conſtat. Revera enim Sphinges, teſte Diodoro lib 14. ex ſimiarum genere ſunt, comis villoſis, mammis prominentibus, formâ haud diſſimili ab eâ quâ pinguntur, ſed paulo pinguiores: naturâ autem manſuetâ, pluribus exercitiis, diſciplinisque aptâ. Palæphatus autem hanc fabulam ex Cadmi hiſtoriâ ductam putat, qui cum uxorem haberet, nomine Sphingem, ex Amazonum genere, una cum eâ Thebas pervenit: ubi occiſo Dracone rege, Thebarum regnum invaſit, Harmoniamque inſuper Cadmi ſororem matrimonio ſibi conjunxit. Quam rem Sphingem tam ægre tuliſſe ferunt, ut relicto viro, cum pleriſque eorum, quos ſecum è patria adduxerat, Sphingium mont. occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excurſiones, donec Oedipus, regis promiſſis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nihil tale ſuſpicantem de medio ſuſtulit. Vide Nat. Com. lib. 9 cap. 18. Statius 1. Theb.

——— Si Sphingos iniquæ
Callidus ambages te præmonſtrante reſolvi.

Idem

Idem lib 2

——Hic fera quondam
Pallentes erecta genas ſuffuſaque tabo
Lumina, concretis infando ſanguine plumis
Reliquias amplexa virûm ſemeſaque nudis
Pectoribus ſtetit oſſa premens, viſuque trementi
Colluſtrans agros, ſi quis concurrere dictis
Hoſpes inexplicitis, aut comminus ire viator
Audeat & diræ commercia jungere linguæ;
Nec mora quin acuens exertos protinus ungues
Liventeſque manus fractoſque in vulnere dentes
Terribili applauſu circum hoſpita ſurgeret ora
Et latuere doli, donec de rupe cruentâ
Heu ſimili deprenſa viro ceſſantibus alis
Triſtis inexpletam ſcopulis affligeret alvum.

Iſacius Tzetzes ſub initium Caſſandræ: Αὐτὴ λοιπὸς λέ... ἐμυθεύσαντο δ' αὐτὴν λέαιναν, διὰ τὸ φονικὸν, ὄνυχας γρυπὰς ἔχειν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, πτέρυγας αὐτῇ διὰ τὸ τοὺς σὺν αὐτῇ λῃστεύοντας ταχέως περιτρέχειν ἀνθρώπους, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ἰδόντας ταύτην Θηβαίους ἀνεῖλε. Plutarchus in Cicerone: Τοῦ δὲ ῥήτορος Ὁρτησίου τὴν μὲν ἐκφορὰν τοῦ Βέῤῥου συνειπεῖν μὴ πλησιάσαντος, ἐν δὲ τῷ πράγματι παραστάντος, καὶ λαβόντος ἐλεφαντίνην Σφίγγα μισθὸν. εἰπόντι τι πλαγίως ὁ Κικέρων πρὸς αὐτόν· τοῦ δὲ φήσαντος αἰνιγμάτων λύσεως ἄπειρος ἔχειν· Καὶ μὴν, ἔφη, ἐπὶ τῆς οἰκίας Σφίγγα ἔχεις. Silius lib. 13.

Et Sphinx virgineo rictus diffi[illegible]re

Auſonius:

Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis
Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Φῖκα nominabant Bœoti, ut apud Heſiodum Theogonia:

Ἡ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον.

Ubi Schol. Ἡ δὲ Σφίγξ αἰνιγματικῶς μὲν γυνὴ ἦν λῃστρὶς, καὶ εἶχε πολλοὺς σὺν αὐτῇ τοὺς ἁρπάζοντας. Ἐνταῦθα δὲ τὴν κερδαίνειν καὶ ποικίλην μακρυμυθίαν γυναῖκα λέγει. Tabula Cebetis: Ἐστὶ γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίει τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίει, ἀπώλλυτο. Vide Voſſium in *Sphinx*.

Sporus, juvenis quidam, *quem exectis teſtibus etiam in muliebrem naturam Nero Imperator transfigurare conatus eſt*, uti loquitur Suetonius. Hunc mutato nomine *Sabinam* dixit ob ſimilitudinem formæ, Dio, Zonaras, Suidas; Vel *Poppæam*, altero Sabinæ uxoris defunctæ nomine. Ita Plut. in Galbâ. Apud quem malè ſcriptum Πομπηΐαν προσηγόρευον nam Ποππαίαν debuit ſcripſiſſe. Præter hiſtoricos multa de hoc inaudito monſtri illius conamine Dio Chryſoſtomus in oratione de pulchritudine.

Spurina, Græcè Σπουρίνας dux Parthorum qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ille, qui Cæſari prædixerat, ut Idus Martias caveret. Sueton. in Cæſ. *Introiit curiam ſpretâ religione; Spurinamque irridens & ut falſum arguens, quòd ſine ullâ noxâ Idus Martiæ adeſſent; quanquam is veniſſe quidem eas diceret, ſed non præteriiſſe.* Alius inter Othonianos duces fuit, de quo Tac. Hiſt. 2. 11. Ejus jam ſenis ac traducti in otium vitam & mores Plinius explicat, lib. 2. ep. 1. Alius denique adoleſcens egregiâ formâ, qui cum fœminas viroſque ad libidinem aſpectu decoro invitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtavit.

Spurius, inter prænomina antiquorum duabus literis notatur *Sp* quaſi *ſine patre*; quemadmodum in Problematis Plut. indicavit.

Stamis, de Leſbo commentatus eſt. Schol. Hom. in Iliad γ.

Staphylus, Sileni, vel, ut alii, Silethi filius. Plin 7. 56. Primus vinum aquâ miſceri docuit. Apollodorus tamen lib. 1. Tzetzes in Lycophronem, & Apollonii Schol. in 3. Argon Schol. in 3. Argon. Staphylum Bacchi filium ex Ariadnâ, & Jaſonis avum maternum faciunt.

Staphylus, Naucratites, de rebus Theſſalicis ſcripſit, teſte Scholiaſte in Apollon lib 4. nec non de rebus Atticis & Æolicis, quod ex Harpocratione diſcimus. Arcadicas etiam res conſcripſit. Sextus Empiricus adv. Mathematicos.

Statilia, longæva mulier. Sen epp. *Si ad naturam rerum reſpexeris, etiam Neſtoris & Statiliæ vita brevis eſt.* Quæ ex nobili domo, Claudio Principe 99. annos vixit. Plin. 7. 48.

Statius, Poeta Comicus, qui *Cæcilius* dictus eſt. Cicero in Bruto: *Mitto C. Lælium, P. Scipionem. Ætatis illius iſta fuit laus, tanquam innocentiæ, ſic Latinè loquendi; nec omnium tamen: nam illorum æquales Cæcilium & Pacuvium malè locutos videmus.* De eodem ſic in Chronico Hieronymus ex Tranquillo Olymp. CL. an. 2. *Statius Cæcilius Comœdiarum ſcriptor clarus habetur, natione Inſuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanenſem* *fuiſſe tradunt. Mortuus eſt anno poſt mortem Ennii, & juxta Janiculum ſepultus.* Agellius 4. 20. *Statius ſervile nomen fuit. Plerique apud veteres ſervi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille Comœdiarum Poeta inclytus ſervus fuit, & propterea nomen habuit Statius. Sed poſtea verſum eſt quaſi in cognomentum, appellatuſque eſt Cæcilius Statius.* In ejus fabulis *Aſotus* fuit: quod nomen & fabulæ dedit Euthycles Comicus, & è Latinis Ennius. In eadem *Synariſtoſæ*, teſte Gellio 15. 15. Quomodo & è Græcis fabulam inſcripſerunt Crates & Menander. Sed & aliis plurimis fabulis, quarum nomina ac fragmenta collegit Rob. Stephanus. Quanquam vero Cicero ad Atticum ſcribens, malum vocet Latinitatis auctorem; Volcatius tamen Sedigitus inter Comicos ei dat principatum. Voſſius.

Statius Papinius Poeta, qui ſub Domitiano vixit, perperam confunditur cum *Statio* Poeta, cogn. *Surculo*, qui claruit ſub Nerone. De Rhetore illo ſunt hæc Hieronymi in Chronico Euſebiano: *Olymp.* 209. *an.* 1. (is eſt Neronis ſecundus) *Statius Surculus Toloſenſis in Galliis celeberrimè Rhetoricam docet.* Ejus nomen verum ex Suetonii libello de claris Rhetoribus ſupereſt, ubi non *Surculus* vocatur, ſed *Urſulus*. *Urſi* enim & *Urſuli* familiæ ſunt nomina, ut ex veteribus Inſcriptionibus conſtat. At Papinius *Statius*, nec *Urſuli*, vel *Surculi* cognomen unquam habuit, nec Toloſenſis fuit, ſed Neapolitanus. Reliquit Sylvarum libros quinque, Thebaidos duodecim, Achilleidos quinque. Mirum vero Martialem, cum adeo celebret Stellam Poetam non meminiſſe Statii, tanti amici Stellæ, ut ei inſcripſerit primum Sylvarum. Nempe ab invidiâ id factum videtur. Vide Gevartium ad 1. Sylv. cap. 35. Ejuſdem meminit Juvenalis Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & carmen amicæ
Thebaidos lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitque diem; tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantâque libidine vulgi
Auditur; ſed cum fregit ſubſellia verſu
Eſurit intactam Paridi niſi vendat Agaven.

Statius Seboſus videtur commentarium reliquiſſe de terris longinquis, earumque miraculis. Solin. cap 55. & 60.

Statius Valens hiſtoricus. Lampridius in Severo.

Stator Jupiter, Romæ templum habuit à Romulo conditum, quod cum ejus milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repente eo invocato ad pugnam redierint.

Stella Aruntius, Poeta Patavinus lepidiſſimus, carmine deſcripſit Domitiani victoriam de Sarmatis. Item ut Catullus Leſbiæ, ſive Clodiæ ſuæ paſſerem epigrammate celebravit, ita & hic carmine columbam ſuæ Janthidos ſive Violantillæ, vel, ut à ſe ipſe maluit vocari, *Aſteridos* quia ſtella Græcis ἀστὴρ; unde & ab ἀστὴρ *ſtera*, à quo *ſterula*, unde *ſtella* Mart 5 11.

Sardonychas, ſmaragdos, adamantas, iaſpidas uno
Verſat in articulo Stella, Severe, meus.
Multas in digitis, plures in carmine gemmas
Invenies: inde eſt hæc, puto, culta manus.

Mirâ vero adulatione idem Martialis non dubitavit ſcribere tanto præſtare columbam Stellæ Paſſeri Catulliano, quanto columba paſſere eſt major. Sic enim ille lib. 1. ep 8.

Stellæ delicium mei columba,
Veronâ licet audiente dicam,
Vicit, Maxime, paſſerem Catulli.
Tanto Stella meus tuo Catullo,
Quanto paſſere major eſt columba.

Nempe tam bono judicio hoc ſcriptum, quam Martialis prædictus & Statius Lucanum præferunt Maroni. Quid inſulſius? Stellæ & Violantillæ nuptias celebrat Statius in primo Sylvarum.

Stentor, Græcorum omnium vocaliſſimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat. Hom. Iliad. 5.

Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ
Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Juvenal Sat. 13.

Tu miſer exclamas ut Stentora vincere poſſis.

Stephanus, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ Κύπρου citatur ab Etymologo in Σφήκεια. Fortaſſis idem eſt ac *Stephanus* Byzantinus: de quo Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2 cap 22.

Stephanus, illuſtrium quorundam Typographorum cognomen; quorum primus Henricus Pariſius vixit, ac A. 1509. rem Typographicam non ſine laude exercuit, unde illa ingens fama Stephanorum originem traxit; hujus ſive filius ſive nepos, Robertus ille cum aliorum, tum ſuis ſcriptis longe celeberrimus, natus A. 1503. per annos aliquot Simonis Colinæi Vitrici Typographeio præfuit, ac tandem ipſe Officinam extruxit; quam adornaturus vir probus & pius *juvandæ Eccleſiæ Dei natus* (Bezæ verba ſunt) in ſanctorum Bibliorum editionibus accuratiſſimis operam poſuit, quibus

etiam [illegible] in Annotationes quaſdam ex ſuis adjecit, Collegii Sorbonici Theologos graviter offendit, quorum indignationem fugiens reliquum vitæ tempus patriâ exul egit. Audi Thuanum, Hiſt. l. 23. ad an. 1559. *Migrante ad Deum optimo non ſolùm principe* [Franciſco ſc. primo] *ſed literarum fautore & parente eximio, indigna bene merito de pa[tr]ia [vi]ro* [Roberto Stephano] *tot editis Hebraicis, Græcis & La[ti]nis libris, gratia repenſa eſt à Theologorum noſtrorum Col[legi]o, qui hominem reip. invigilantem & quaſvis æquas conditiones accipere ſe paratum demonſtrantem, non deſierunt laceſſere, donec ille vexationum injuſtiſſimum pertæſus, ex neceſſitate con[ſili]um cepit & relicta, Genevam ad extremum ſe contulit, ubi tanta prudentia publicam ſimul & privatam rem curavit, ut quamvis tot adverſitatibus conflictatus & incommoditatibus, quæ ſolum vertentibus neceſſariò perferendæ ſunt, tamen in opere aſſiduus, ad ultimum uſque vitæ ſpiritum, rei literariæ adjuvandæ propoſitum conſtanter tenuerit.* Hunc excipiunt Franciſcus & Carolus fratres, (quorum ultimus prima hujuſcemodi Dictionarii Hiſtorico-Geographico Poetici fundamenta poſuit) ambos inter Typographos ſui temporis non ſolùm ſed retroacti etiam & poſterituri, celebris. Sed ne multis; en Stephanorum ſeriem:

Henricus Stephanus I. Typogr. Pariſ. ob. 1519

Robertus Stephanus I. Typogr. Reg. Pariſ. deinde Genevæ, ob. 1559

Carolus Stephanus, Typogr. Reg. Pariſ.

Franciſcus Stephanus I. Pariſ.

Henricus Stephanus II. Genevæ ob. 1590.

Robertus Stephanus II. Typogr. Reg. Pariſ.

Paulus Stephanus, Genev.

Franciſcus Stephanus II. ibid.

Robertus Stephanus III. R. F. R. N. Pariſ.

Antonius Stephanus, Typogr. Reg. ibid. Plura vide apud Theodorum Janſſonium ab Almeloveen, M. D. de vitis Stephanorum.

Sterculius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem invenerit: ex quâ & fortaſſis regni ejus tempora feliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterope, Atlantis filia, una Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hygin. Fab. Poet. cap. 15. Ovid. Triſt. l. 11.

Sæpe ego nimboſis dubius jactabar ab Hædis,
Sæpe minax Steropes ſidere pontus erat.

Steropes, unus ex Vulcani miniſtris, à *fulmine* nomen habens. Vide *Brontes*.

Steſichŏrus, poeta Lyricus ex Himerâ Siciliæ urbe, à quâ Himeræus dictus eſt. Nomen ſuum obtinuit ab eo quod primus cum citharæ cantu chorum conjunxerit, nam vero nomine *Tiſias* dicebatur. Hic cum aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Trojani facem, eſſet invectus, a Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alioque rurſus carmine cantatâ palinodiâ viſum recepiſſe. Philoſtratus, lib. 6. cap. 4. Horatius:

Steſichorique graves camœnæ.

Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. & Voſſ. P. Gr. pag. 16.

Steſiclides, Athenienſis, laudatur à Laertio in Xenophonte ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ.

Steſimbrotus, Hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutar. in Cim. Vide Voſſium Hiſt. Gr. pag. 4. 7.

Steſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quod contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamvis partâ victoriâ. Plut.

Sthenelus, Capanei & Evadnes fil. unus ex Græcorum ducibus, qui bello Trojano interfuerunt. Hunc Virgil. Æn. 2. inter eos annumerat, qui lignei equi alveo fuerunt incluſi. Sic enim inquit:

Theſandrus, Stheneluſque duces & dirus Ulyſſes.

Hujus elogia habes in Heroicis Philoſtrati. Illud maximum, invite illum incluſum in hanc machinam. Verba Philoſtrati hæc ſunt: Καὶ τὸν ἵππον δὲ τὸν κοῖλον ἀπηξίου ὁ Σθένελος, ἐν ᾧ τειχομαχεῖν ἔχῳ [illegible] φάσκων, ἀλλὰ κλοπὴν τῆς μάχης. Horatius 1. Carm. Od. 15.

Urgent impavidi te Salaminius,
Teucerque & Sthenelus ſciens pugnæ

Idem lib. 4. Od. 9.

——Non pugnavit ingens
Idomeneus Sthenelus [illegible]
Dicendis Muſis [illegible]

Fuit alter ejuſdem nominis, quem in concione Agamemnonis refert Homerus Perſei [illegible] fuiſſe ex Andromeda conjuge. Hunc Stheneleius. Ovid. Fab. [illegible]

Quem non mi[illegible] quem non Sthenelei[illegible]
[illegible]

Idem Met. 2.

——Proles Sthenelei[a] Cycni[illegible]

Sthenobœa, Prœti Corinthiorum, aut, ut alii malunt, Argivorum regis, uxor, filia Jobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cum repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet.

Stilbo, is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cum ei luſorias quæſtiones objiceret. Plin. 7. 53.

Stilbon, Mercurii ſtella dicitur, i. e. *radians*, quòd ejus orbis ſplendeat.

Stilico, Honorii Imp. ſocer. & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano celebratus.

Stilpo, Megarenſis Philoſophus tempore primi Ptolemæi, diſcipulus Paſiclis Thebani; præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus 2[0]. Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato: *Stilponem Megaricum philoſophum, acutum ſane hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrinâ, ut nemo unquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.*

Stobæus, antiquus author, ſcripſit ſententias ex Græcorum theſauris delectas, item Eclogarum libros 2. quorum prior Phyſicas, poſterior Ethicas complectitur. Ex veteribus autem neminem invenio, qui Stobæi mentionem fecerit, niſi quod in Suidæ [illegible] hæc verba leguntur: Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος ἀνθολόγιον συνέταξεν τὰς περὶ τῶν πολλῶν δόξας ἐν βιβλίοις δ´ μὲν καὶ γνώμας πάσης παιδεύσεως. Γράφει δὲ ταῦτα πρὸς Ἐπίμιον υἱὸν αὐτοῦ. Vide Grotium in Prolegomenis ad Collectanea Stobæi Par. 1623.

Stoici, Philoſophorum ſecta cujus auctor eſt Zeno Citticus. Strabo. lib. 14. Κίτιον ἔχει λιμένα κλειστόν· ἐντεῦθεν ἦν Ζήνων ὁ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως ἀρχηγέτης. Stoicis autem nomen a *porticu*, ubi docuit Zeno, quaſi dicas *porticenſes*, vel *porticuarios*. Docuit enim (ut ait Laertius) ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτίῳ καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου ποικίλῃ. Addit deinde diſcipulos ejus priuſquam ἀπὸ τῆς στοᾶς Στωικοὶ dicerentur, à magiſtro Zenone *Zenonii* vocatos: atque ejus rei auctorem laudat Epicurum in Epp. Nec tamen eos primos Στωϊκοὺς vocatos; ſed prius hoc nomen poſſediſſe τοὺς διατρίβοντας ἐν αὐτῇ ποιητάς. A στοὰ vero Στωϊκὸς factum, auctâ vocalis quantitate: quâ reſervatâ, etiam Στωϊκοὺς olim dixere, ut Comicus ille apud Athenæum, lib. 12.

Ἀκούετ᾽ ὦ Στωϊκοὶ ἔμποροι λήρου.
Vos Stoici me nugivendi audite.

Ad Stoicam porticum alluſit Tertullianus, cum in præſcriptione adv. hæreticos ait: *Noſtram inſtitutionem de porticu Solomonis eſſe.* Ac Apoſtolorum etiam ætate Stoicos Athenis duraſſe, vel ex Actis eorum liquet, ubi dicitur eos Athenis Paulo reſtitiſſe de Reſurrectione docenti. Habuit hæc ſecta ſocietatem cum Cynicâ & Academicâ. Unde Juvenalis:

—— Et Stoica dogmata legit
A Cynicis tunicâ diſtantia.

Univerſam autem Stoicorum philoſophiam breviter docebit Laertius in Zenone: fuſius in moralibus Enchiridion Epicteti: item Simplicius in Scholiis, & eo copioſior Arrianus, qui diſſertationes ab Epicteto domi, vel in viâ habitas collegit ac digeſſit. [illegible]ndus præterea recentior his Barlaamus Gyracenſis Epiſcopus in Phyſicis. Cleomedes in Meteoris. In utriſque L. Seneca. Vide & Cic. Paradoxa, ac Plutarchum περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων, καὶ περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν. E junioribus juvabunt Schioppii moralia Stoica, ac imprimis adeunda Lipſii duplex Stoica manuductio. Multi ex Nobiliſſimis Romanorum hanc ſectam ſequebantur, ut Tubero, Cato, Varro: poſteaque Thraſeas Pætus, Helvidius Priſcus, Rubellius Plautus: etiam hanc amplexus Imp. M. Antoninus, cujus tempore plures erant Stoici, quam alius ſectæ, ut S. Empiricus narrat. Nec mirum, ſi ſecta hæc placuerit graviſſimis quibuſque, cum nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam in adverſis. Unde Sen. de Conſt. Sap. cap. 1. *Tantum interceſſe inter Stoicos & cæteros ſapientiam profeſſos, quantum inter viros & fœminas.* Et Ep. 83. vocat *fortiſſimam, & ſanctiſſimam ſectam.* Et quam pulcrum illud elogium apud Cic. 4. Tuſc. *Licet inſectemur iſtos* (Stoicos) *metuo ne ſoli philoſophi ſint.* Etiam ex antiquis Theologis plerique à Stoicis profecti ſunt. In his Pantænus Alexandrinus Antiſtes: qui, ut de eo refert B. Hieronymus ad Indorum Brachmanas miſſus ſuit, ut Chriſtum prædicaret, philoſophus philoſophos ſibi ſimiles converteret, Stoicus Brachmanas, qui in multis conveniunt. Diſcipulus ejus Clem. Alexandrinus, qui & ipſe paſſim ſe Stoicum prodit. Quid mirum, quando ea ſecta in aliquibus convenit cum religione Chriſtianâ. Hieronymus in Eſaiæ 1.

St.

Stoici cum noſtro dogmate in pleriſque concordant. Nec tamen cuivis indoli æque hæc ſecta conducit: nam eos, quibus natura eſt faſtu turgida, ſi corrigere non valet, magis etiam inflabit: ſed ſi modeſtum ingenium obtingat, magnis illud paſſibus ducet ad virtutem. Non hoc diffiteri potuit Plutarchus, etſi Academicus ipſe, & alias Stoicis ſatis iniquus. Sic enim ſcribit in Cleomene: Ἔχει τι ὁ Στωικὸς λόγος πρὸς τὰς μεγάλας καὶ ὀξείας φύσεις ἐπισφαλὲς καὶ παράβολον· βαθεῖ δὲ καὶ πράῳ κεραννύμενος ἤθει, μάλιστα εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν ἐπιδίδωσι, Voſſius. Hinc *Stoicida.* Juvenal. Sat. 2.

Fugerunt trepidi vera ac manifeſta canentem
Stoicidæ ———

Strabo, Gnoſſo quidem Cretæ civitate oriundus, ut lib. 10. ipſe refert, ſed natus Amaſiæ civitate Ponti, ut ipſemet de ſe profitetur lib. 12. Philoſophus fuit Stoicus, quanquam & Philoſophiam Peripateticam attigit. Geographus præſtantiſſimus fuit, cujus 17 Geographiæ libri, quos Tiberio Cæſari rerum potiente conſcripſit, ut ex libb. 4 & 13. colligere eſt, etiamnum hodie extant. Scripſit & alios libros, ac inter eos, Commentarios hiſtoricos utiles ad moralem ac civilem philoſophiam, ut ipſe teſtatur, lib. 1. ſed ad nos non pervenerunt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 183.

Strato, Sidonis regulus, qui (ut Hieronymus ſcribit) manu propriâ ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumſpiciens, hoſtium pavidus expectabat adventum. Quem jamjamque capiendum uxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus ejus tranſverberavit compoſitoque ex more cadaveri ſe moriens ſuperjecit, ne poſt virginalia fœdera alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoriâ Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conviviis valdè delicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuriâ certantis.

Stratones, octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor qui vocatus eſt Phyſicus, & præceptor fuit Ptol. Philadelphi, ſcripſitque multos libros. Tertius, medicus, qui Eraſiſtratum audivit. Quartus hiſtoricus, quem tempore Ptolemæi Philometoris, & Perſei ultimi Macedoniæ regis vixiſſe putat Voſſius, eò quòd illud potiſſimum bellum tractandum ſuſceperit, quod Romani cum Perſeo, & patre ejus Philippo geſſerunt. Quintus quis ſit apud Diogenem deſideratur. Omnino aliquid deeſt. Sextus eſt poeta, epigrammatum ſcriptor. Septimus medicus antiquus, etiam memoratus Ariſtoteli, ſive Ariſtocli, prout legit Laertii interpres. Octavus vocatur Πεισιστρατικὸς βιβλιακὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, quem opus hiſtoricum de rebus inventis reliquiſſe ſcribit Clemens, lib. 1. Strom. Videmus interim non meminiſſe Laertium Stratonis Geographi, quem ſub Tiberio vixiſſe ait Suidas. Sed fortaſſe is erat quintus, qui nunc deſideratur. Mirum vero quod & Strato iſte Amaſenus fuiſſe dicatur. Nam Amaſenus quoque erat Strabo, & Geographus quoque fuit, ac ſub Tiberio vixit. Quare vel Suidas, vel librarius, Strabonem, Stratonemque confudiſſe videtur. Sane hoc veriſimilius ſit, quam, quod ſomniabat Franciſcus Patricius, nobilem illum Geographum, quem veteres omnes *Strabonem* vocant, *Stratonem* dici oportere.

Stratonicus, citharœdus, qui habuit in ludo 9 Muſarum imagunculas, & Apollinis unam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam, quot haberet diſcipulos, cum Diis, inquit, duodecim. Fuit & *Stratonicus* Philippi Macedonum regis, & Alexandri deinde filii Quæſtor, homo ditiſſimus ex quo illius nomen in proverbium abiit, ſicut Craſſus apud Latinos, uti Diod. Sic. & Ælianus prodiderunt. Plautus in Rudente: *Poſt animi causâ mihi navem faciam, atque imitabor Stratonicum, oppida circumvectabor.*

Strattis Olynthius ſcripſit de diurnis Alexandri actibus libros 5 de flu. fontibus & lacubus, item de obitu Alexandri. Suidas.

Strattis, Comicus Poeta; de quo Caſaub. in Athen. lib. 7. cap. 23.

Strattis, Athenienſis Tragicus cujus fabb. memorantur Athenæo & Suidæ.

Strenua, Dea, quæ & *Strenia* dici videtur Varroni, D. Auguſtinus à *ſtrenue* faciendo denominatam ait. Lil. Gyraldus Synt. 1. lib. Hiſt. Deorum.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis, cujus beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & unà cum Pylade ejus filio liberaliſſimè educatus. Vide *Pylades*.

Suada, & *Suadela*, perſuaſionis Dea, quæ Græcis Πειθὼ dicitur. Hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratiâ & oratione capiantur. Horatius:

At benè nummatum decorant Suadela Venuſque.

Qu. Ennius:

Flos inlibatus populi Suadæque medulla.

Subſolanus, ventus ſpirans ab ortu Æquinoctiali adverſus Favonium, ita dictus quòd *ſub Sole* naſci videatur; unde & Græci *Apelioten* appellarunt. Plin. 2. 47.

Suetonius Tranquillus, vixit temporibus Trajani & Hadriani, ſub quo epiſtolarum magiſter fuit, ut ex Spartiano ſcimus in Hadriano; ubi & illud narrat eum excuſſum honore, quia ſe familiarius coerceret cum principis uxore. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 31. qui alibi eum vocat *emendatiſſimum & candidiſſimum, & cui familiare ſit amare brevitatem. Illud opinor*, inquit Eraſmus, *apud eruditos omnes in confeſſo eſſe, quod ad narrationis fidem attinet, primas deberi Suetonio, qui, ut quidam non inſcitè dixit; Prorſus eâ libertate ſcripſit Cæſarum vitas, quâ ipſi vixerunt.*

Suffenus, ineptiſſimus Poeta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimum, ſibique blandiebatur & arridebat. Catullus ad Varum Epigr. 22.

Nimirum idem omnes fallimur, neque eſt quiſquam
Quem non in aliquâ re videre Suffenum
Poſſis. Suus cuique attributus eſt error,
Sed non videmus manticæ quod in tergo eſt.

Suffetes, de quibus vir Magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 24. hæc habet. Didone fato functâ regium Carthaginis regimen mutatum in populare, aut vere ariſtocraticum. Nam ſumma rerum erat penes paucos judices, quibus jus vitæ & necis ſummum fuit in univerſos cives. Livius, lib. 33. *Judicum ordo Carthagine eâ tempeſtate dominabatur, eò maximè quod iidem perpetui Judices erant: Res, fama, vitaque omnium in illorum poteſtate erat. Qui unum ejus ordinis, & omnes adverſos habebat.* Hannibal vero ut nimiam horum potentiam retunderet, & in ordinem cogeret, legem promulgavit pertulitque Præturæ ſuæ tempore, ut in ſingulos annos Judices legerentur, ne quis biennium continuum Judex eſſet. Hi Judices, aut qui in illis principem locum obtinebant, à Romanis ſcriptoribus *Suffetes* appellantur. Liv. l. 28. *Suffetes eorum, qui ſummus Pœnis eſt magiſtratus.* Et lib. 30. *Senatus itaque Suffetes, quod velut conſulare imperium apud eos erat, vocaverunt.* Et lib. 34. *Cum Suffetes, ad jus dicendum conſediſſent.* Sen. de Tranqu. cap. 3. *Nonvis enim niſi conſul aut prytanis, aut ceryx, aut ſuffes adminiſtrare Remp.* Itaque *Suffes*, vel *Suffetes* ſunt שופטים *Sopheṭim*, i. e. *Judices.* Ita vocantur Ebræis ſummi magiſtratus quos Judæorum Remp. adminiſtraſſe legimus, inde à morte Joſuæ uſque ad reges electos. Nemo non ſtatim agnoſcet hoc eſſe veriſimilius, quam quod contendit vir maximus Notis ad Feſtum *Suffetes* eſſe צופים *Sophim*, i. e. ἐφόρους, ἐπόπτας, ἐπισκόπους. Voſſius tamen *Sufes* legendum mavult quam *Suffes*.

Suidas floruit temporibus Alexii Comneni, qui imperium ſuſcepit, An. Dom. 1081. Hoc de ætate ſcimus ex iis quæ ſcribit in voce Ἀδὰμ, ubi à Chriſto nato uſque ad id tempus, effluxiſſe ait annos 1081. Sane Suidam ante annos claruiſſe quingentos etiam judicium eſt doctiſſimi Caſauboni. Sed poterat *Sexcentos* dixiſſe, ut facit Andreas Schottus præfatione in proverbia ex Suidæ collectanea. Et ſi autem quantum ad Lexicon, proprie hiſtoricus non eſt; tamen magnam partem operis ſui hiſtoriis farcivit: quas à ſe ac diſcipulis ſuis, Latinè tranſlatas ſeorſim edidit Hieronymus Wolfius. Primus vero Latinè tranſtulit, atque etiam annotationibus illuſtravit Robertus Groſteteſt, vel Groſthead, i. e. Capito, Anglus, Epiſcopus Lincolnienſis, qui obiit, A. D. 1253. uti teſtatur Balæus. Sed omnium facile induſtriam vicit Æmilius Portus, Franciſci fil. qui Græcum textum cum MSS. contulit, multiſque locis emendavit, obſcura item explicuit, integrum quoque Latinè tranſtuli. Adhoc tamen locis penè infinitis medicas requirit manus. Videri vero poſſit Suidas etiam alia in literas retuliſſe. Sanè Σουίδας ἐν Θετταλικοῖς adducitur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. Ἀργοναυτ. Et ipſe libro levis, Σουίδας καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πραγματευσάμενοι. Imò Suidam ἐν γενεαλογίαις citat Stephanus in Ἀμαρυνθος. Sed cum Suidas ipſe meminerit Hermolai, qui Stephani epitomen fecit: omnino alius iſte Suidas fuerit. Videlicet duo minimum fuere Suidæ. Unus ipſo Strabone antiquior, de quo ſic ſcriptor ille lib. 7. Σουίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος, &c. Atque hujus etiam, tum libri γενεαλογιῶν, tum de Eubœâ, fuerint, quos Stephanus à Suidâ exaratos eſſe teſtatur. Alter Suidas, Lexici author, junior eſſe non poteſt Joanne Zimiſce. Siquidem voce Ἀδὰμ ab origine mundi exorſus temporum ſeriem uſque ad Zimiſcem perducit. Is autem imperare cœpit, A. D. 870. Et profectò ſi multo poſt vixiſſet, credo, ulterius tempora perduxiſſet. Siqua recentius ſeculum indicare videntur, ea fortaſſis addiderint juniores.

ores. Vel hic verum eſt; vel locum, quem dixi, tranſcripſerit ex aliquo, qui alius tempore vixerit. Nam is mos Suidæ, ad verbum priores exſcribere, neque mentione eos dignari. Neſcio autem quid in mentem venerit doctiſſimo Angelo Politiano, ut epiſtolâ ad Bernardum Ricium, quæ legitur libro undecimo, dubitaret, an ullus unquam Suidas fuiſſet. Quam ſententiam, quæ diximus ſatis refellunt: Voſſius. *Erat Suidas non admodum vetuſtus Grammaticus, nullius judicii, diligentiæ autem mediocris.* Ita Montacutius Exercit 7. Sect. 1. *E Scholiis Ariſtophanis, ut & ex aliis Grammaticorum promptuariis in acervum ſuum infinita congeſſit.* Ita Deſ. Heraldus ad Arnob lib 3. Denique Caſaubonus not ad Diog. Laert. *Nihil facilius fuerit, quam eum auctorem infinitis quibus ſcatet mendis liberare: quod tamen miror nequiviſſe videre virum eruditum ejus interpretem, cui, quum Suidas ſæpiſſimè integras Laertii paginas deſcribat, nunquam potuit hoc ſubolere: quod ſanè miror.*

Sulpitia, Paterculi filia, & Fulvii Flacci uxor, fœminarum pudiciſſima fuiſſe matronarum ſententiâ judicata eſt, quæ ſimulacrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin 7. 35.

Sulpitia, vel *Sulpicia*, poetria, cujus ſatyra extat unica. Sed caſtos prætereà amores ſcripſit marito Caleno. Meminit eorum præter Martialem, (qui lib x. Epigr. 35 impensè laudat Sidonius Apollinaris carm. 9. Credit Voſſius ex iis eſſe illud apud Juvenalis interpretem in Sat 6.

Ne me cadurci deſtitutam faſciis
Nudam Caleno concubantem proferat.

Caleni mariti ipſa meminit in Satyrâ, ac Martialis quoque Ep. 38 lib memorati. Eſt ejus de ſeſe in eadem Satyrâ:

Primaque Romanas docui contendere Graiis.

Sulpitius Gallus, Aſtrologus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perſeum, deprehenſam noctu Eclipſin Lunæ mirantibus militibus enarravit Plin 12. 2. & Cic lib 1. Off.

Summanus, Pluto ſic dictus, quaſi *ſummus* Deorum *Manium*: ut in Nupt Philolog. docet Capella. Huic Romani nocturna fulmina aſſignabant, quemadmodum diurna Jovi. Plin 2. 51 Ovid 2 Faſt.

Redditur, quiſquis is eſt, Summano templa feruntur
Tunc, quum Romanis, Pyrrhe, timendus eras.

Suniis, Arabica ſcripſit, quarum librum quartum citat Steph. in 'Εδουμαῖοι.

Suovetaurilia, ſacrificii genus ab antiquis Rom. in luſtrationibus aut piamentis adhiberi ſolitum. Cato de R R. Cum Divis volentibus quodque bene eveniat, mando tibi Mani ut illace Suovetaurilia, fundum, agrum, terramque meam, quota ex parte circumferenda cenſeas, uti cures luſtrare. Liv. l. 9. Telo potiri hoſtem fas non eſt; ſi potiatur, Marti Suovetaurilibus piaculum fieri. Tac. An. 5. Sacrificantibus, cum hic more Romano Suovetaurilia daret, ille equum placando amni. Quæ victimæ in hoc ſacro, etſi vox indicet, clarè etiam Varro de R. R. 2. Populus Rom. cum luſtratur Suovetaurilibus circumaguntur verres, aries, taurus: & Quintilianus: Nam Suovetaurilia jam perſuaſum eſt eſſe ex ſue, ove & tauro *Solitaurilia* hæc etiam dicta, docet Feſtus Nec abeunt à Græcorum veteri ſacro quod illi τριττὺν dicebant, de quo ſuſ. alique. Lipſius.

Æmilius *Sura* ſcripſit de annis Pop. Rom. ut legere eſt apud Velleium lib 1. 6. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 691.

Syagrius, vir illuſtris de quo Symmachus lib. 3. Ep. 19.

Syagrus, primus Bellum Trojanum carmine cecinit. Ælian. Var 14. 21.

Sycens, unus Titanum, quem fugientem Tellus mater ſuſcepit, & inde ficum protulit.

Sycites, Bacchus dictus eſt ἀπὸ τῶν σύκων, quod is non ſolum vini, ſed etiam ficorum & fructuum prope omnium fuerit inventor. Heſychio vero non eſt συκίτης ſed συκεάτης.

Sylla, Romanus nobilis ex antiquâ Scipionum familiâ, adoleſcentiæ omnibus vitiis inquinatus. Quæſturam ſub Mario adeptus eſt, in quâ vitam omnem penitus commutavit; Literis Græcis & Latinis benè eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis; ut de illo dubitari potuerit (inquit Salluſtius) fortiorne an felicior eſſet. Miſſus a Mario ad Bocchum regem legatus Jugurtham vinctum retulit: Mithridatem Aſiam crudeliſſimè vaſtantem compeſcuit; Socialis belli luctus repreſſit; Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim ſe Quæſtorem faſtidierat, ipſam illam provinciam proſcriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde factus ita Remp. oppreſſit, ut teſte Cicerone in Verrem, nemo, illo invito, nec bona nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Lucan:

Sylla quoque immenſis acceſſit cladibus ultor
Ille, quod exiguum reſtabat ſanguinis urbis
Hauſit. ———
Tunc data libertas odiis, reſolutaque legum
Frænis ira ruit, non unus cuncta dabantur,
Sed fecit ſibi quiſque nefas ———

Felicis ſibi cognomen aſſeruit non civili ſanguine, ac patriæ oppugnatione, uti ſcoptice Plinius 7. 43. & Val. Max. 9. 2. *En quibus actis Felicis cognomen aſſequendum putavit!* Itemque Lucanus, lib. 2.

Hiſne Salus rerum, Felix his Sylla vocari,
His meruit? ———

Sed) quod *feliciter* in hoſtes pugnaſſet, quod amicus fuiſſet Metelli Pii, quod Athenas vi captas non deleviſſet. Scribit Appianus equeſtrem imaginem Syllæ auream ante roſtra poſitam cum inſcriptione: *Cornelio Syllæ Imperatori Fortunato.* Solinus vero capite ſeptimo: *Sylla*, inquit, *potius dictus eſt, quam fuit Felix.* *Venuſtum* quoque ſe cognominari voluit, & filium *Fauſtum*, filiam verò *Fauſtam* appellavit. Rhod. 24. 6. Ei ſemel immolanti jecur extremâ fibra coronæ laureæ imaginem oſtendit, oſtento mirabili felicitatis. Alex. ab Alex. 5 25. Privatus ad poſtremum Dictaturâ depoſitâ Puteolis periit phthiriaſi, i. e. morbo pediculari. Vide Plutarchum in *Sylla*, & Lubinum ad illud Juvenalis Sat. 1.

———*Et nos*
Conſilium dedimus Syllæ privatus ut altum
Dormiret. ———

Serenus Sammonicus.

Sed quis non paveat Pherecydis fata tragœdi,
Qui nimio ſudore fluens animalia terræ,
Eduxit turpi miſerum quæ morte tulerunt.
Sylla quoque infelix tali languore peresus
Corruit & fœdo ſe vidit ab agmine vinci.

Soſipater Chariſius, lib. 1. *Sibyllam Epicadius de cognominibus ait appellatum, quia ex Sibyllinis libris primo factum fecit: deinde Syllam: qui quod flavo & compto capillo fuerit, conſimiles Syllæ ſunt appellati: Inde effœminati hodieque Sylli dicuntur, quos vulgus imprudenter Pſyllos appellat.* Vitam ejus ſcripſit Plut Quædam quoque de illo quatenus ſcriptore habes apud Voſſ. de Hiſt. Crudelitas ejus immanis prorſus & planè barbara. Sen. 1. de Clem. *Sullam* appellari tyrannum quid prohibet cui occidendi finem fecit inopia hoſtium Deſcenderit licet Dictaturâ ſuâ & ſe togæ reddiderit: quis tamen unquam tyrannus tam avide humanum ſanguinem bibit quam ille qui ſeptem millia civium Romanorum, contrucidari juſſit. Ingens ſanè numerus, in quo tamen valde diſſentiunt auctores. Alii ad *quatuor millia* tradunt: ut Florus, ut Dionyſ Hal. fine lib 5. Creditur & Valerius ſic ſcripſiſſe: in quo tamen falsò *quatuor legiones* legitur, lib. 9. 10. At Sen. Ben. 5. 16. *legiones duas* dicit, convenienter cum hoc *ſeptem millium* numero, quem & Firmicus firmat, lib. 1. *Septem millia civium, in medio ſinu urbis* Sullanâ animadverſione ceciderunt. Livius autem in Epit. *octo millia*, Plutarchus *ſex*, quem omnino vide, ipſa iſta Senecæ verbatim pœne exprimentem.

Sylvanus, Deus ſylvarum. Servius ad iſtud Virg. Æn. 8.

Sylvano fama eſt veteres ſacraſſe Pelaſgos
Arvorum, nemorumque Deo lucemque diemque, &c.

Publica, inquit, *ceremoniarum opinio hoc habet, pecorum & agrorum Deum eſſe Sylvanum. Prudentiores tamen dicunt eſſe eum ὑλικὸν θεὸν, i. e. Deum τῆς ὕλης. Hyle autem eſt fæx omnium elementorum, id eſt ignis ſordidior & aer, item aquæ & terræ ſordidiora, unde cuncta procreantur: quam Græci ὕλην, Latini materiam appellarunt: nec incongrue, cum materiæ ſilvarum ſint.* Quod ſi igitur Deus τῆς ὕλης eſt, idem erit cum Pane. Vet. Gloſſ. *Sylvanus*, Πάν, θεὸς ὑλαῖος. Virg tamen Georg. 1. manifeſto eos diſtinguit. Nam cum dixiſſet *Pan ovium cuſtos, &c.* interjectâ deinde Minervæ ac Triptolemi mentione, ſubdit tandem,

Et teneram ab radice ferens, Sylvane, cupreſſum:

Lucanus, lib. 3.

Hunc non ruricolæ Panes, nemorumque potentes
Sylvani, Nymphæque tenent.

Prop. 4. 4.

Sylvani ramoſa domus. ———

Gratius Faliſcus in Cynegetico:

——— *Inculto Sylvanus termite gaudens.*

Vide Lil. Gyraldum Synt. 15. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam paſtor umbras cum grege languido,
Rivumque feſſus quærit & horridi
Dumeta Sylvani.

Apud eundem, lib. 2. Ep. 1.

Agricolæ priſci, fortes, parvoque beati
Tellurem porco, Sylvanum lacte piabant.

Juvenalis, Sat. 6.

Nam quæ docta nimis cupit & facunda videri

Crure

Crure tenus medio tunicas ſuccingere debes
Cædere Sylvano porcum, quadrante lavari.

Statius, lib. 6. Theb.

Non graſſante Noto cæſus nocturna peredit
Flamma nemus. Linquunt flentes dilecta locorum
Otia, cumque Pales, Sylvanuſque arbiter umbræ,
Semideumque pecus migrantibus aggemit illis
Sylva, nec amplexæ dimittunt robora Nymphæ.

Sylvanus avi ſui & ſororis filius, hoc modo. Valeria Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, remque nutrici communicat, quæ dolis adorta herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aſpectum ejus, apertumque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus lumen petit: nutrix vero præveniens, fugienſque ſeſe præcipitavit, filia quoque inde evadens peperit Sylvanum, quem Græci *Ægypanem* vocant. Pater quoque Valerius dolore affectus ſeſe dedit in præcipitium.

Sylvia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virgil. Æn. 7.

Aſſuetum imperiis ſoror omni Sylvia curâ,
Mollibus intexens ornabat cornua ſertis.

Ovid Faſt. 2.

Sylvia Veſtalis cœleſtia ſemina partu
Ediderat, patruo regna tenente ſuo.

Sylvius, Æneæ fil. à quo poſtea omnes Albani reges *Sylvii* dicti ſunt. Virg. Æn 6.

——— *Primus ad auras*
Ætherias Italo commiſtus ſanguine ſurget
Sylvius, Albanum nomen, tua Poſthuma proles:
Quem tibi longævo ſerum Lavinia conjux
Educet ſylvis regem, regumque parentem:
Unde genus longâ noſtrum dominabitur Albâ.
Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis
Et Capys & Numitor, & qui te nomine reddet
Sylvius Æneas. ———

Ovid. Faſt. 4.

Poſthumus hinc, qui, quod ſylvis fuit ortus in altis,
Sylvius in Latiâ gente vocatus erat.

Æneas *Sylvius*, poſtea *Pius Secundus*, Rom. Pont. Patria Senenſis, ſcripſit longè plurima quæ recenſet Platina. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 3 7.

Symeon, Metaphraſtes flor. ſub Leone 4. Imp. ac propter generis claritatem, opes luculentas, dignitatem, ac imprimis prudentiam, doctrinam, facundiam, magno in pretio fuit, ſicut ex Pſello in Symeonis Encomio cognoſcimus. Vide Voſſ Hiſt. Gr. 290.

Symmachus, Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtantinopolim ad Theodoſii liberos, rogatum, ut Veſtales à Chriſtianis deſtitui minimè paterentur: cujus rei gratiâ putabant ſe adverſa multa à Diis eſſe paſſos. Ejus igitur orationem & Prudentius & Ambroſius acerrimè confutarunt. Fuit alius ejuſdem nominis ſacrorum librorum interpres Græcus, parum doctrinæ ſinceræ, & Chriſtianæ Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 6. cap. 14. De variis autem *Symmachis* vide Voſſium ad Boetium, pag. 36.

Syneſius, è Pentapoli Africæ Philoſophus Chriſtianus, Præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in Grammaticam, Philoſophiam, panegyricos, epiſtolas & alia. Suidas. Ad Theodoſium hunc ſcripſiſſe, teſtem habemus Evagrium, lib. 1. Hiſt. cap. 15. Præter alia Hymnos reliquit decem; quorum trina tralatio Guil. Canteri, Fr. Porti Cretenſis, & Dionyſ. Petavii.

Syphax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellique ſocietatem cum eo iniiſſet, poſtea, violatâ fide Annibali adhæſit. Tandem victus à Maſiniſſa, vivus in Scipionis manus perductus eſt, à quo in triumpho circumductus, in carcerem incluſus, inediâ vitam finiit, regno Maſiniſſæ conceſſo. Ovid Faſtorum 6.

Poſtera lux melior, vincit Maſiniſſa Syphacem.

Propertius, lib. 3. El. 11.

———*Vicit monumenta Syphacis.*

Juv. Sat. 6.

Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E caſtris, & cum totâ Carthagine migra.

Corripuit ſecundam ſyllabam Claudianus, lib. de Bello Gild.

——— *Hauſit venena*
Compulimus dirum Syphacem, fractumque Metello
Traximus immanem Martis ſub vincla Jugurtham.

Vide ſis illic Barthium. Sil Italicus, lib. 16.

Maſſylis regnator erat ditiſſimus oris,
Nec nudus virtute Syphax, &c.

Ubi ſis vide Dauſqueium.

Syringx, Nympha Arcadica, una Naiadum, quæ cum vim Panos, alioqui effugere non poſſet, invocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ovid Met. lib. 1.

T A

TAautus, idem qui Mercurius: Sanchoniathon tradit illum primum artem ſcribendi reperiſſe, rerúmque geſtarum commentarios reliquiſſe. Sub ejus nomine extabant commentarii rerum à regibus Ægyptiis geſtarum, qui ob benefacta divino honore colerentur. *Voſſ.* De Hiſtorico iſto antiquiſſimo Doctiſſ. Dodwellum fuſiùs diſſerentem conſulas in libello de *Sanchoniathone* vernaculo idiomate conſcripto.

Tabalus, Perſa, cui poſt Crœſum captum, Cyrus Sardes urbem cuſtodiendam commiſit. Herod. Hiſt.

Taberius Eros, Grammaticus, à Plinio pedibus cretatis (mancipii ſc. conditione) Romæ advectum memoratus.

Tabiti, nomen Scythicum Veſtæ inditum. Herod.

Petrus *Tabrianus*, Chronicon Brabantiæ ſedulo conſcripſit, eſtque inter eos è quibus in Chronicis ſuis non pauca hauſerit Chriſtianus Maſſæus, ut eſt apud Simlerum Voſſ.

Tabutes, homo Perſa, Prienenſibus maxime infeſtus. Pauſan.

Tacfarinas, Numidarum rex. Decium ad Pagydam vicit. Tacitus Annal. 3. A Dolabella vincitur & interficitur. Idem Annal. 4.

Tachos, rex Ægyptiorum, qui cum Ageſilaus Lacedæmoniorum regem brevis ſtaturæ hominem, qui iccirco venerat, ut cum eo belli ſocietatem iniret, eique auxilium ferret, hoc intempeſtivo joco laceſſiſſet: Parturiebat mons, ac Jupiter metuebat, ille autem murem peperit: regno ſuo eſt ſpoliatus, alieno à ſe Ageſilao, ſocietateque diremptâ. Athen. lib 14. Plut. in Ageſilao.

Tacita, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 2.

Ecce anus in mediis reſidens annoſa puellis
Sacra facit Tacitæ; nec tamen ipſa tacet.

Præerat hæc Dea compeſcendis detrahentibus linguis. Debet Regi Numæ ſuum cultum. Plutarchus: Καὶ μίαν Μουσῶν ἰδίως ἢ ἀναφερόντως ἐδίδαξε σέβεσθαι τοὺς Ῥωμαίους Τακίταν προσαγορεύων οἷον σιωπηλὴν, ἢ ἐνεάν.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano Principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinii Junioris. Gall. Belgicæ rationes procuravit, ad Veſpaſianos uſque pervenit, ab iiſque honoribus evectus. Hiſtoriam principum ſcripſit ab Auguſto ad Adrianum. De hoc ſcriptore nos alibi plura. Interim vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 30.

P. Annius *Tacitus*, interfecto Aureliano, conſenſu Senatus & militum ex Senatus corpore Imperator eſt electus. Vir Conſularis ſenex, doctus, & juſtitiâ gravis. Togis iiſdem eſt uſus quibus privatus, nec ullam intermiſit noctem, quâ non aliquid ſcriberet vel legeret. Corn. Tacitum hiſtoricum parentem ſuum dixit, & in omnibus bibliothecis collocari, & decies quotannis exſcribi juſſit, ne incuriâ periret. Ob temporis brevitatem nil magni geſſit; ſexto enim menſe interemptus eſt, vel, ut alii volunt, febri apud Tarſum deceſſit.

Tageno, Decanus Pataviensis, à Patavio civitate epiſcopali inferioris Bavariæ ita dictus, expeditionem Cæſaris Barbaroſſæ in Palæſtinam deſcripſit, atque fidem eo majorem meretur, quòd dictæ expeditioni cum Diepoldo epiſcopo ipſe interfuerit. Ejus opus Marquardus Freherus volumini ineditorum de rebus Germanicis ſcriptorum adtexuit. Voſſ.

Tages, Genii fil. teſte Feſto, & nepos Jovis, qui adhuc puer duodecim Hetruriæ populos haruſpicinam traditur docuiſſe. Cic. lib. 2. de Divin. *Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi cum terra araretur, & ſulcus altius eſſet impreſſus, extitiſſe repente, & eum affatus eſſe, qui arabat: Is autem Tages, ut in libris eſt Etruſcorum, pueriſi ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentiâ. Ejus aſpectu cum obſtupuiſſet bubulcus, clamoremque majorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe factum, totamque brevi tempore in eum locum Hetruriam conveniſſe; tum illum plura locutum multis audientibus qui omnia ejus verba exceperint, literiſque mandaverint: omnem autem orationem fuiſſe eam quâ aruſpicinæ diſciplina contineretur;* De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuiſſe putant, Ovid. Met. 15.

Haud aliter ſtupuit, quam cum Tyrrhenus arator
Fatalem glebam mediis aſpexit in arvis,
Sponte ſuâ primum, nulloque agitante moveri;
Sumere mox hominis, terræque amittere formam,
Oraque venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixêre Tagen: qui primus Hetruſcam

Edocuit

Edixit gentem caſus aperire futuros.

Lucan. lib. 1.

—— *Dii viſa ſecundent,*
Et fibris ſit nulla fides: ſed conditor artis
Finxerit iſta Tages. ——

Alii dicunt hominem fuiſſe obſcurum, qui ſubitò inclaruit, quum artem divinandi eſſet profeſſus. Vide Lindenbrog. ad Cenſorin. de Die Nat. cap. 4.

Tagus, viri cujuſdam nobilis nomen. Sil Ital. lib. 1.

——*Volitabat ovans, acieſque per ambas*
Jam Tagus auratis agnoſcebatur in armis.

Memorabile eſt quod de ſervo hujuſce Tagi memorat Val. Max. lib. 3. de Patientiâ. *Servus barbarus Aſdrubalem, quòd dominum ſuum occidiſſet, graviter ferens, ſubito aggreſſus interemit. Cumque comprehenſus omni modo cruciaretur, lætitiam tamen, quam ex vindicta ceperat, in ore conſtantiſſimè retinuit.* Livius, lib. 21. de eodem ſervo: *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio quam ſi evaſiſſet vultu, tormentis quoque cum laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores, ridentis etiam ſpeciem præbuerit.* Sil. Italicus, lib. 1.

Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit enſem
Dilectum domino, pernix irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus.
At Pœni ſuccenſi ira, turbataque luctu
Et ſævus gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes candenſque chalybs, non verbera paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus
Carnificeſve manus, penitusque infuſa medullis
Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Ceſſavere: ferum viſu, dictuque, per artem
Sævitiæ, extentis quantum tormenta jubebant
Creverunt artus, atque omni ſanguine rapto
Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, ſuperat ridetque dolores,
Spectanti ſimilis, feſſoſque labore miniſtros
Increpitat, dominique crucem clamore repoſcit.

Alius fuit ejuſdem nominis apud Lucan. lib. 3.

—— *Cujus dum pugnat ab altâ*
Puppe Tagus, Graiumque audax aplustre retentat,
Terga ſimul pariter miſſis & pectora telis
Transfigitur. ——

Talaus, Biantis & Perones fil. ab Apollodoro, lib. 1. memoratus. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Ταλαός, οὗ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, κτλ. & à Pauſania in Corinthiacis, Πόλυβος Ταλαῷ τῷ Βίαντος βασιλεύοντι Ἀργείων, Λυσιάνασσαν τὴν θυγατέρα δίδωσι.

Talæus, Jupiter apud Cretenſes ita dict. Heſych. Ταλαιὸς ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. Sine dubio à *Taleis* montibus in Cretâ; unde Gruterus, pag. 1058.

Οὔρεσι Ταλλαίοισιν ἱδρυθεὶς Μακάρος ἔργα.

Talentia, Spartana mulier, cum audiviſſet filium ſuum Pædaretum iniquè ſe apud Chios in regni adminiſtratione geſſiſſe, his ad eum verbis ſcripſit: *Aut te melius in Chii adminiſtratione gerito, aut iſtic maneto. Nam ſi Spartam redieris, non eſt quod ultra ſperes te victurum.*

Talos, Hunc tantæ celeritatis fuiſſe aiunt, ut totam Cretam uno die pedibus obiret. Toto corpore quoque eundem æreum fuiſſe perhibent, præter tuberculum quoddam in imo calcaneo, tenui membranulâ tectum, quâ diruptâ, mors ei fataliter conſtituta eſſet. Hunc Jupiter raptæ Europæ & in Cretam abductæ dono dedit, qui inſulæ cuſtos foret, terque totam inſulam obiret; die an menſe an anno nihil diſerte ab Apollonio expreſſum eſt; quo loco narrat quem in modum hic Argonautas (a Colchica Expeditione redeuntes) ne in Cretam, ut volebant, appellerent prohibuerit, uti videre eſt in his lib. 4.

Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο
Ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν.
Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα, μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν,
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
Τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.

Iis autem qui conſequuntur, verſibus quâ illum arte Medea interfecerit exponitur. In Orphei quoque Argonauticis hæc de eo leguntur.

Ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τηλαθέντες
Χαλκείου τεύξαντα δυσώνυμοι, ὄφρ' ἐπόμεσθα
Ὅς ῥά οἱ ἐκ νηὸς λιμένων ἀπάνευθεν ἐπαΐξ.

Meminit ejus Lucian in Φιλοψευδεῖ his verbis. Ὅρα τοίνυν, ἔφη, ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλλιχος ὁ ἀνδριάς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ Μίνωος ἦν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. Euſt. in Ὀδυσ. 20. narrat eum mira quâdam ratione ſolitum enecare hoſpites, qui in Cretam appuliſſent. Deſiliebat enim in ignem (poterat autem id impune facere cum æneus eſſet) ibique ita concalefaciebat, ut canderet. Comprehenſos igitur hoſpites & pectori ſuo admotos, videns ipſe exurebat. Etſi Euſt. non hunc ſed alium quendam quem Vulcanus fabricatus eſſet Europæ cuſtodem datum innuere videtur. Plato in Minoe narrat duos adiuiſſe Minoi, quibus ipſe ad legum cuſtodiam uteretur Radamanthum & Talum, quorum illi res urbanas, huic cæteram Cretam curæ fuiſſe. Talum itaque ſolitum ter quotannis obire omnes Cretenſis agri pagos, ferentem ſecum leges in æs inciſas, unde datam fabulæ occaſionem. Hæc Ant. Muretus in illud Catulli 57. *Non Caſtor ſi fingar ille Cretum.* Interim tu ſis Vide Meurſii Cretam, pag. 251, 252.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu. Hom. 1. Iliad. qui unà cum Eurybate ab Agamemnone miſſus eſt, ad Achillis caſtra, ut Briſeidem ab eo abduceret. Ovidius, Ep. 3.

Eurybati data ſum Talthybioque comes.

Illum aprum Jovi immolantem vide apud Homerum Iliad. T. De ejus monumento & ira in caduceatorum violatores audi Pauſan. in Laconicis, Τοῦ δὲ Ἑλληνίου πλησίον Ταλθυβίου μνῆμα ἀποφαίνουσι· δεικνύουσι δὲ καὶ Ἀχαιῶν Αἰγιεῖς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Ταλθυβίῳ καὶ οὗτοι λέγοντες μνῆμα εἶναι. Ταλθυβίου δὲ τούτου μήνιμα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν κηρύκων, οἳ παρὰ βασιλέως Δαρείου γῆν τε καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπέμφθησαν, Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπεσήμαινεν ἐς τὸ δημόσιον, ἐν Ἀθηναίοις δὲ ἰδίᾳ τὸ ἐς ἑνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκῆψαι Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος· ὑπάρξαι δὲ καὶ τῶν κηρύκων τοῖς ἐλθοῦσιν ἐς τὴν Ἀττικὴν ὁ Μιλτιάδης ἀποθανεῖν αἴτιος ὑπὸ Ἀθηναίων. Huic divinos honores Lacedæmonii exhibuerunt conſtructo templo, & tributa ejus gentilibus gratia & præeminentia, ut κήρυκες ſemper eſſent; quos Talthybiadas dictos idcirco ſacroſanctos Lacedæmonii futuros exiſtimarunt, quòd à Deo eſſent oriundi, ſicut & legati alii jure omnium gentium communi, inviolati ſunt.

Talus, adoleſcens, ſororis Dædali filius repertâ ſerpentis maxillâ, parvulum cum ſecuiſſet lignum, imitatum poſtea dentium ſerpentis ſpiſſitudinem, ſerram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cum pluribus rebus profuiſſet, magnâ laude celebratus eſt. Hunc igitur puerum Dædalus, invidiâ motus, exiſtimans turpe, magiſtrum ab adoleſcente gloriâ vinci, dolo interfecit. Diodorus Sic. lib. 5.

Tamerlanes, vel *Temir Lancus*, à ſuis vocatus *Temir Cutlu*, id eſt, felix, Tartarorum Imperator, formidabilem ſe ſec. 14. reddidit. Filius paſtoris, virtute emerſit. Dux enim primò paucorum, ſæpius cum Perſis feliciter conflixit: dehinc majoribus copiis, quæ ad 800000. excreverunt, collectis, brevi tempore Parthos ſibi ſubjecit, ſuperatoque muro Sinico, varias Indorum provincias, cum Meſopotamia & Ægypto, imperio ſuo adjecit: trium ſic orbis partium domitorem ſe jactans, tria O. O. O. inſignibus ſuis inſeruit. De hoc variè ſentiunt auctores, quorum quidam clementiam ejus & ingenium extollunt, alii ſævitiam deteſtantur. Interim certum eſt, illum Mathematicarum artium non planè rudem, Theologiam quoque Mahometanam percalluiſſe. Urbem aliquam obſeſſurus primo die album, ſecundo rubrum, tertio atro colore funeſtum tentorium erigere ſolitus eſt; non aliâ victoriâ magis memorabilis, quàm de Bajazete Turcarum Imp. reportatâ, prope Angoriam, in Galatia, An. 1402. quem cum victum primò clementer habuiſſet, ferociâ ejus & ſuperbiâ irritatus, ferreæ caveæ poſtmodum incluſum circumduxit. Salutavit hic Tamerlanes per legatos, Carolum VI Gall. R. Obiitque An. circiter, 1406. imperio, filiorum diſſenſionibus, miſerè diſcerpto, è quorum poſteris hodierni Magni Mogores, in India potentiſſimi, orti. Petrus Perondinus, *in vita Tamerl.* Chalcond. *Hiſt. Turc. lib.* 3. Bizard. *lib.* 9. *Hiſt. Perſ.* Joh. Heroldus *in Contin. Belli ſacri*, Monachus S. Dionyſii, *in Carolo VI.* P. de Valle, *Itiner. Tom.* 3. *Hoffm.*

Tamos, Memphites genere, Tiſſaphernis primò legatus; poſtea verò à Cyro fratre regis Perſarum, quòd illius conſilia juvabat, Ioniæ præfectus eſt. Cyro autem ſuperato, cæſoque à fratre, veritus regis iram, liberis, pecuniiſque in naves impoſitis, in Ægyptum ad regem Pſammeticum navigavit: quem quia beneficiis cohuerat, perfugium ſibi futurum ſperabat. Sed is pecuniarum, quas advexerat ille, cupiditate illectus, ſupplicem & bene meritum, contra jus fiſque peremit. Olymp. 95. Diod. l. 14. Thucyd. lib. 8 *Hoffm.*

Tamſapor ſeu *Tanſapor*, Perſarum Dux & Optimas, cujus ſemel atque iterum meminit Am. Marcellinus

Tamuſius, Hiſtoricus, de quo ſic Sen. Ep. 93. Annales Tamuſii ſcis quàm non decori ſint, & quid vocentur: æquè eſt vita quorundam longa & quod Tamuſii ſequitur annales. Vide etiam Sueton. in Julio.

Tamyris,

Tamiris, Scytharum regina, vid. Thomyris.

Tanais, viri proprium. Hor. 1. Serm. 1. Sat. 1.

Eſt inter Tanaim quiddam, ſocerumque Viſelli

Tanaquil, Tarquinii Priſci Romanorum regis uxor. Silius, lib. 13.

Vis & quos Tanaquil vultu gerat? hæc quoque aſtu
Augurio valuit mentis, venturaque dixit
Regna viro, & dextros agnovit in alite divos.

Dionyſius Halicarn. lib. 3. de [illegible] augurio: Ὡς δὲ εἰς τὸ χωρίον ἀφικόμενοι τὸ Ἰάνικλον ἦσαν, ὅθεν ἡ Ῥώμη τοῖς ἀπὸ Τυῤῥηνίας ἐρχομένοις πρῶτον ὁρᾶται, καταπτὰς αἰετὸς ἄφνω, καὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἁρπάσας, ἄνω πάλιν ἀνέπτη —— ὑπεξαίρεσις ἐπέθηκε τῇ Λυκόμωνος τὸν πῖλον ὅτι τὴν κεφαλῆς ἀφαιρέσεις ἦν τοῦ πρότερον ἥρμοσε. Θαυμάσαι δὲ καὶ προσδέξασθαι πᾶσι τὸ σημεῖον δόξαντος, ἡ γυνὴ τοῦ Λυκόμωνος, ὄνομα Τανακυλλα, ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἐκ πατέρων Τυῤῥηνικῆς οἰωνοσκοπίας λαβοῦσα, μόνον αὐτὸν ἀπὸ τῶν συνόντων ἀναστήσασα, καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐνέπλησεν, ὡς ἐξ ἰδιωτικῆς τύχης εἰς ἐξουσίαν βασιλικὴν ἐλευσόμενον. Ponitur & pro quâvis uxore viro imperante. Auſon. Epiſt. 23.

——*Tanaquil tua neſciat illud.*

Vide Scal. Auſon. lect. lib. 2. cap. 6. Juvenalis Sat. 6.

Conſulit ictericæ lento de funere matris
Ante tamen de te Tanaquil tua

Tantalis, Niobe Tantali filia. Stat. Theb. 3.

[illegible]na die ſimili fato, ſpecieque malorum
Æqua fuit, quà magniloquos luit impia flatus
Tantalis, innumeris cum circumfuſa ruinis
Corpora tot raperet terra, tot quæreret ignes.

Tantalus, Jovis & Nymphæ Plotæ fil. teſte Euſebio lib. 2 Præp. Evang. cum tamen Jo. Diaconus & Didymus Jovis & Plutûs Nymphæ filium fuiſſe arbitrentur: quem Tzetzes Hiſt. 10 chil. 5 prædictâ quidem matre genitum, ac patre Imolo Lydiæ rege ſcribit. Lucianus in Dipſadibus Æthonis filium facit, uti teſtantur carmina ſequentia:

Τοῖα παθόντ' ἴσαμι καὶ Τάνταλον Αἴθονος υἱὸν
Μηδαμὰ κοιμήσαντα δίψαν ὑδάτων.

Fuerunt qui dicerent Deos aliquando in hoſpitium ab hoc fuiſſe acceptos, qui cum lautum convivium illis paraſſet, Pelopem fil. cæſum inter cæteras epulas appoſuit. Id cum Dii cæteri cognoviſſent, ab iis epulis abſtinuerunt, præter unam Cererem, quæ ob raptæ filiæ dolorem pene deſipiens inconſulto humerum edit. Tum Dii reliquias ejus filii miſerti, cum rurſus jecerunt in lebetem, ac recoctum vitæ reſtituerunt, teſte Pindaro. Cum vero illi deeſſet humerus, Dii eburneum feciſſe dicuntur: qui humerus omnium poſtmodo Pelopidarum ſignum fuit, ut Spartis pilum, ſicuti teſtatur Iſacius. Verum quia Deorum epulas humanâ cæde contaminaſſet, perpetuo epularum deſiderio ad inferos addictus eſt, qui tamen præſentes lautiſſimo regioque apparatu ſemper habet epulas, neque ullo facto illas poteſt attingere, quamvis inſatiabili fame excruciaretur. Homeri lib. λ. Odyſ. ait Tantalum apud inferos perpetuâ ſiti vexari, & in aquâ eſſe perpetuò, quæ uſque ad mentum aſſurgit: ſed quoties labris attingere conatur, illa ſtatim refugit: quod ipſum faciunt varia fructuum genera, quorum deſiderio ſemper diſcruciatur, ut eſt in his:

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ·
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι,
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν,
Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Alii putarunt lapidem illius capiti imminere, qui quoties bibere conaretur, toties illius caput percuteret. Cic. 4. Tuſc. Qu. *Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt ob ſcelera, animique impotentiam & ſuperbiloquentiam.* Euripides in Oreſte:

Διὸς πεφυκὼς (ὥς λέγουσι) Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην·
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἄνθρωπος ὢν
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.

Ovid.

Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

Diod. Sic. lib. 4. Ἐπεὶ δὲ Πέλοπος ἐμνήσθημεν, ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ περὶ πατρὸς αὐτοῦ Ταντάλου διελθεῖν, ἵνα μηδὲν τῶν κατ' αὐτὸν ἀξίων ἀκοῆς παραλείπωμεν. Τάνταλος μὲν Διὸς ἦν υἱὸς, πλούτῳ δὲ καὶ δόξῃ διαφέρων, κατῴκει τῆς Ἀσίας περὶ τὴν νῦν ὀνομαζομένην Παφλαγονίαν. Διὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς πατρὸς εὐγένειαν, ὥς φασι, φίλος ἐγένετο τῶν θεῶν ἐπὶ τὸ πλεῖον. Ὕστερον δὲ τὴν εὐτυχίαν οὐκ ἐνέγκας ἀνθρωπίνως, καὶ μετασχὼν κοινῆς τραπέζης, καὶ πάσης παῤῥησίας, ἀπήγγελλε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παρὰ τοῖς ἀθανάτοις ἀπόῤῥητα, δι' ἣν αἰτίαν καὶ ζῶν ἐκολάσθη, καὶ τελευτήσας αἰωνίας, κατὰ τοὺς μύθους, τιμωρίας ἠξιώθη, καταταγεὶς εἰς τοὺς ἀσεβεῖς. Lucianus de Sacrificiis: Πάλιν μὲν ἐν καὶ ἀνθρώποις συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον τοῖς θεοῖς, ὁ Ἰξίων καὶ ὁ Τάνταλος, ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται. Tibullus, lib. 1.

Tantalus eſt illic, & circum ſtagna; ſed acrem
Jamjam poturo deſerit unda ſitim.

Cornelius Gallus:

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται, ἡ φθονερὴ δὲ
Κρηνὴ ἀεὶ χείλους ἐστὶ κατωτέρη·
Πῖνε λέγει τὸ τέθνημα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς,
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Alii, uti Tzetzes ac Didymus, putarunt hanc pœnam irrogatam Tantalo, quia nectar & ambroſiam ſuis æqualibus impertiverit. Pindarus:

Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ, ἀμβροσίαν τε δῶκεν.

Propert. 2. 1.

Hoc ſi quis vitium poterit mihi demere, ſolus,
Tantaleo poterit tradere poma manu.

Idem Eleg. 17. ejuſdem libri.

Vel tu Tantaleâ moveare ad flumina ſorte.

Idem lib. 4.

Fallax Tantaleo corripiare liquor.

Ovid. Amor. lib. 3. Eleg. 6.

Sic aret mediis facili vulgator in undis,
Pomaque quæ nullo tempore tangat, habet.

Claudianus:

Non aqua Tantalicum ſubducitur invida curæ.

Boetius:

Et longâ ſite perditus ſpernit flumina Tantalus.

Seneca in Thyeſte:

Stat luſus vacuo gutture Tantalus,
Impendet capiti plurima noxio
Phineis avibus præda fugacior, &c.

Idem in Herc. Fur.

In amne medio faucibus ſiccis ſenex
Sectatur undas, alluit mentum ſenex;
Fidemque cum jam ſæpe decepto dedit,
Perit unda in ore: poma deſtituunt famem.

Hujus meminit Statius 1. Thebaidos, licet pœnam non addit.

——*Neque enim arcano de pectore fallax*
Tantalus, & ſævæ periit injuria mensæ.

Tantali fabulam de divitibus avaris interpretatur Horat. Serm. lib. 1. Sat. 1.

Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina; quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur ——

Petronius Arbiter.

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt.
Divitis hæc magni facies erit, omnia latè
Qui tenet, & ſicco concoquit ore famem.

At Cicero curas & timores inanes videtur putaſſe à mentibus hominum per hanc fabulam expellendos. Quod etiam ſenſit Lucretius in his carminibus.

Nec miſer impendens magnum timet aere ſaxum
Tantalus, ut perhibent, caſſâ formidine torpens,
Sed magis in vitâ Divum metus urget inanis
Mortales, caſumque timent, quem cuique ferat ſors.

Taranis, Jupiter à Gallis ſic dictus, cui humano ſanguine litabant. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Ubi Taranis idem eſt quod Jupiter βροντῶν, hoc eſt, tonans, à *Taran* quod Britannis noſtris *tonitru* ſonat, ut videtur Cluverio, lib. 1. Ant. Germ. cap. 9. *Taramis* legit Bochartus, cui nomen factum videtur ex Phœnicio תרעם *tarem*, ſervili ת præfixo, à radice רעם *tonare*.

Tarcho, vel *Tarchon*, Cilicum princeps vulgò creditur apud Lucan. lib. 9.

Cum Tarcho in motu linquendi ſigna Catonis
Suſtulit. —— ——

Ubi antea: *Tum Tarchon motus.* Sed in MS. P. inter lineas aſcriptum erat, *alias [illegible]dum tus*; quod viam præit ad veram lectionem,

lectionum, *Tarcondimotus*. ſic enim apud Florum vocatur; & Græce Dioni eodem modo, Ταρκονδίμοτος. *Tarcondemus* eſt apud Plut in Antonio Quem Cic. 15 Ep 1. *Fideliſſimum ſocium amiciſſimumque* P. R. appellat. Ταρκονδίμοτος Straboni; lib 14 Cæſari vero *Tarcondarius* dicitur.

Tarpeia virgo Veſtalis, teſte Varrone, quæ arcem Capitolinam patris ſui Tarpeii cuſtodiæ commiſſam Sabinis prodidit: a quibus cum proditionis mercedem peteret, (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmataſque lævo in brachio ferebant) ſcutis illorum obruta *Tarpeio* montis nomen fecit, qui prius *Saturnius* dicebatur, ubi Tarpeiæ arces

Tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthii fil. Tarquiniis, urbe Tuſcorum natus, primùm Lucumo dictus; qui ubi ſe in patriâ nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu uxoris (ea mulier fatidica fuit, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: ubi brevi propter opes ingeniiq; dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum ejus tutor. quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, brevique perfecit, ut magno plebis conſenſu rex crearetur Quare ut regnum parum juſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cujus beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primum cum Latinis geſſit, oppidumque Apiolas vi cepit Circo maximo primus locum deſignavit, locaque patribus equitibuſque diviſit, ubi ſibi ſpectacula facerent. Sabinos victos Collatiâ, agroque Collatino mulctavit. Corniculum, Ficulneam veterem, Camerinam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnavit, partim in deditionem accepit. Tandem cum annos triginta & octo regnâſſet, dolo liberorum Anci, in curiâ obtruncatus eſt. Liv lib. 1.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & ult Rom rex, à moribus cognomen adeptus Tulliam, Servii Tullii filiam uxorem duxit, præferoci ingenio mulierem, cujus conſilio ſocerum interfecit. regnumque ſceleſtè occupavit Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos, Sabinoſque domuit Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum fil. ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis invenit; quâ de re aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cùm Sextus ejus fil. Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum universâ familiâ in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit; qui pro ejus reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Livius. Plut.

Ovid. Faſt. 2.

> *Ultima Tarquinius Romanæ gentis habebat*
> *Regna, vir injuſtus, fortis ad arma tamen.*

Multa hujus tyranni impia referunt ſeverioris notæ hiſtorici; multa quidem quæ non illi. Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. Πρὸς Αὐτόλυκον. Τῦ ἐν Κύρυ παραδίνευϛ@, ἐβδόμην εἰρηκότας Ὀλυμπιάδι ἐξηκοστῇ καὶ δʹ ἔτει γίνεται καί. @ ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἔτη σκ' ὤ καὶ Ῥωμαίων ἦρξε Ταρκυνίϛ@ Σύπερβ@ τύνδμα, ὃς πρῶτ@ ἐξώρισε Ῥωμαίοις πνοὰς καὶ παῖδας διέφθειρε καὶ, εὐνούχους ἐγχωρίους ἐποίησεν. Ἔτι μὲν καὶ τὰς παρθένους διαφθείρων πρὸς γάμον ἐδίδου. διὸ οἰκείως Σύπερβ@ ἐκλήθη τῇ Ῥωμαικῇ γλώσσῃ. ἑρμηνεύεται δὲ ὑπερήφαν@. Imò omne convitium comprehendit Latinus Pacatus Panegyr. ad Theodoſium: *Denique ipſum illum Tarquinium execratione ſupremâ, hoc damnaverunt maledicto, & hominem libidine præcipitem, avaritia cæcum, immanem crudelitate, furore vecordem, vocaverunt Superbum & putaverunt ſufficere convitium.*

Tarquinius Collatinus, Ægerii, ex Tarquinii ſuperbi ſorore fil gener Sp Lucretii, qui Romæ præfecturâ urbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis juvenibus cœnaret, exorta de uxoribus mentione, cum ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam advolant, regiaſque nurus in conviviis, luxuque cum æqualibus deprehendunt Deinde Collatiam petentes Lucretiam nocte ſerâ lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inveniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adveniens vir, Tarquiniiſque benignè acceptis, victor maritus comiter invitat regios juvenes. Ibi S Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulata tamen in præſens cupiditate, tum quidem unà cum cæteris in caſtra redit; ſed paucis poſt interjectis diebus Collatiam reverſus, & a muliere propinquâ hoſpitio exceptus nocte intempeſtâ conceptum animo facinus vi, miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima tam ægrè tulit, ut poſtridie viro, patreque per literas acceſſitis, cum rem, uti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciverit Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquinios, Collatinus Bruto in Conſulatu datus eſt collega: quo tamen non multo poſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quod Tarquiniorum propinquus eſſet, eodemque quo ille nomine diceretur. Livius.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo Euſeb lib. 4. cap. 16. Hiſtor. Eccleſ. *Tatianus quoque vir*, inquit, *eruditiſſimus, in primâ ætate ſuâ magna cum admiratione oratoriam docuit, ex quâ non parum gloriæ quæſierat poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia convertens, libros etiam ipſe adverſus gentes dignos memoria reliquit.*

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus pop. Rom hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto. ex ſuperiore loco adverſus Romanos in aciem deſcendit: ubi cum aliquandiu acerrimè, ſed variâ victoriâ pugnatum eſſet, tandem dirempto interventu Sabinorum prælio, pax ita convenit, ut Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verum cum poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eamque injuriam Tatius inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe convertit. Nam cum Lavinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu opidanorum facto, eſt interfectus. Liv. lib. 1. Virg. Æn 8.

Taurus, ſeu *Tauroplagus*, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentiâ, aut quod natus ſit tauri ſpecie, aut quod primus tauros jugo ſubjecerit & arare docuerit, aut quòd Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus pro præmio daretur.

Taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, ut Hygino placet, 44. quod a Sole ſubitur 3. Idus Apriles. Hunc Poetæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam rapuit. Vide Cæſii Cœlum Aſtronomico poet. ubi de Tauro.

Taurus Berytius Philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentiâ Sectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis, & incorporeis, & alia. Suid Hujus ſæpe meminit Gellius.

Taxilus, Taxilorum rex. Strab. lib. 15. Ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Τάξιλ@. Hunc vocat Appianus ὕπαρχον, non βασιλέα. Diodorus Sic Auctor eſt Mophin tunc fuiſſe vocatum quando venit Alexander, ſed ab Alexandro *Taxilum* mutato nomine fuiſſe appellatum, quod fuerat ipſius patri paulo ante mortuo nomen. *Omphis* Q Curtio dicitur. *Omphis*, inquit, *permittente Alexandro, & regium inſigne ſumpſit, & more gentis ſuæ nomen, quod patris fuerat, Taxilum, appellavere populares, ſequente nomine imperium, in quemcunque tranſiret*

Taygete, vel *Taygeta*, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, una Pleiadum, quæ Jovi peperit Lacedæmonem, urbis ſui cognominis conditorem. Virg Georg lib 4.

> *Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum*
> *Pleias, & Oceani ſpretos pede reppulit amnes.*

Tecla. Vide *Thecla*.

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci fil. unus ex Argonautis, ſociuſque Herculis in expugnatione Trojæ, qui quod omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filiâ, ex quâ Teucrum ſuſcepit, cum jam Ajacem ex aliâ uxore genuiſſet, qui a patris ſui nomine *Telamonii* paſſim à poetis appellantur. Ovidius Met. 13.

> *Dummodo quod fratres Telamon Peleuſque fuerunt,*
> *Ajacis meritum non ſit.* ———

Telchinius, Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus qui Rhodum incolebant, quòd quemadmodum illi animalia & ſtirpes aquâ Stygiâ inſperſa faſcinarent, ſic Apollo quoties irritaretur, immiſſa peſte, homines & pecora perderet.

Telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui unà cum Amphito Dioſcuriadem urb. apud Colchos traditur condidiſſe. Plin. 6. 5. Ab his Heniochorum orta eſt. Strabo tamen lib. 11. Rhecam & Amphiſtratum vocat, ut in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt, ut horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Teleclides, Poeta Comicus, de quo Voſſ. H. Gr. p. 454. & P. Gr. p. 34.

Telegonus, fil. Ulyſſis ex Circe, qui cum jam adoleviſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam navigavit: cumque a miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Ulyſſes, cum & ipſe jam ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo occiſus eſt oſſe piſcis cujuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Unde Horatius:

> *Telegoni juga parricidæ.*

Quod ubi cognovit Telegonus, relictâ Ithacâ in Italiam venit, ubi Tuſculum condidit. Ovid. Faſt. 3.

Telemachus, Ulyſſis ex Penelope fil. quem ad Trojam proficiſcens apud matrem reliquit, multis a procis affectus injuriis, tandem patre domum reverſo, in illis ulciſcendis ſe præbuit adjutorem. Ovid. Ep. 1.

> *Tres ſumus imbelles numero, ſine viribus uxor,*
> *Laerteſque ſenex, Telemachuſque puer.* Hor.

[illegible] apud [illegible] & [illegible] crum

Αὐτὰρ ἐγὼ [illegible] ἄραξ [illegible]

Themiſt. [illegible] Οὐκ ἀπεῖπε τῷ μαντεῖ [illegible] ὁ Τηλέμαχος τῷ Πολυφήμῳ [illegible]. Dio Chryſ. Orat. 15. [illegible] ὑπὲρ Πενελόπης, & [illegible] Ὀδυσσέα [illegible].

Telemus Eurymi fil. inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunque ab Ulyſſe paſſus eſt. Ovid. Met. 13.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
[illegible] adit [illegible] lumenque quod unum
Fronte geris mediâ, rapiet tibi, dixit, Ulyſſes.

Telenicus, ſic adeo notæ paupertatis, ut Seriphii verbum inde finxerint, dicantque Τηλενικῶσαι pro evacuare. Unde proverb. *Telenico pauperior.*

Telenis, peſſimus & indoctus tibicen. Dicitur & *Tellen.* Vide Eraſmum in Chiliad.

Telephanes, ad regnum Lydiorum, Cumis ex oraculo acceſſitus, qui antea currus fecitabat.

Telephus, Myſorum rex, Herculis fil. ex Auge Nymphâ, qui cum avi ſui juſſu in ſylvis expoſitus eſſet, à cervâ aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, ut mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cum Græcos ad Trojanam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cujus plagæ cum nullum ſatis efficax remedium inveniretur, oraculo reſponſum eſt, fore ut eâdem haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetravit, ut ex haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt. Prop. lib. 2.

Myſus & Hæmonia juvenis qua cuſpide vulnus
Senſerat hac ipsâ cuſpide ſenſit opem.

Ovidius:

Telephus æternâ conſumptus tabe periſſet,
Si non quæ nocuit dextra tuliſſet opem.

Idem:

Namque ea vel nemo vel qui mihi vulnera fecit
Solus Achilleo tollere more poteſt.

Seneca Tragœdus in Troadibus:

Inhoſpitalis Telephus regno impotens
Dum Myſiæ ferocis introitus negat,
Rudem cruore regio dexteram imbuit
Fortemque eandem ſenſit & mitem manum.

Horatius Epod. 17.

Movit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina
Myſorum, & in quem tela acuta torſerat.

Alii dicunt herbarum virtute reſtitutum. Claudianus:

Sanus Achilleis remeavit Telephus herbis,
Cujus pertulerat vires, & ſenſit in uno
Lethalem placidamque manum, medicina per hoſtem
Contigit, & pepulit quos fecerat ipſe dolores.

Porro ab hoc vulnere Telephi, immedicabilia vulnera dicuntur τηλέφεια τραύματα, auctore Paulo Æginetâ lib. 4. cap. 46. Cæterum hiſtoria de Telepho Poëtis Tragicis maxima præbuit. Horat. ad Piſones,

Telephus & Peleus cum pauper & exul uterque.

Juvenal. Sat. 1.

——— *Impune diem conſumpſerit ingens*
Telephus. ———

Telephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent; inter alia collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Vide Voſſ. H. Gr. p. 480.

Teleſarchus, ἐν Ἀργολικῷ citatur Sexto Empirico 1. Adverſus Mathematicos, cap. 12.

Teleſilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt. Pauſan. Vide Voſſ. H. Gr. p. 31.

Teleſphorus, à Lyſimacho, feræ inſtar, caveæ incluſus, cum oſtentui ſic foret, & [illegible] ac miſerè viveret, ſuaſere amici, ut ſpontaneâ vitam inediâ finiret. Ille vero quid? *Omnia homini, dum viveret, ſperanda eſſe.* Seneca Ep. 70.

Teleſtes Comicus, cujus fabulæ memorantur Suidæ & Athenæo.

Tellumo, Deus Gentilium. Aug. de C. D. 7. 23. *Adhuc reſpondeatur quam partem terræ permeet pars mundani animi, ut Deum faciat Tellumonem. Non (inquit Varro ſc.)* [illegible] *ſimma p*[illegible] *&* [illegible] *enim* [illegible] *m*[illegible] *lumen* [illegible].

T[illegible] *Dea* [illegible] & alterna [illegible] terra [illegible].

[illegible] quis paup[illegible] divitus [illegible] Plut.

Templarii [illegible] Hieroſolymorum [illegible] Au[illegible] internos [illegible] Auguſti [illegible] tempore [illegible] bantur ſic dicti. Simulacrum [illegible] ſum, [illegible] ficio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos prælucentes carbunculos ſub ipſa fronte collocaverant [illegible] oculorum vice. Huic autem ſimulacro facra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta. Cæteris potum dabant, qui potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos vero qui ex Templarii virginiſque conjugio nati fuiſſent, ſubjecto igne torrebant, ſimulque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quò majorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Viennenſi, ſententiâ Clementis Pont. Max. qui [illegible] ſucceſſit. Sed de his plura conſule apud Scriptores [illegible] xvi.

Terentia, Ciceronis uxor, 93. vitæ annum explevit. Val. Max. 4. 18. Sed Plin. 7. 48. annos 117 vixiſſe tradit. Repudiata à Cicerone nupſit Salluſtio, deinde Meſſalæ Corvino. Hieronymus contra Jovinianum: *Illa conjunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauſerit ſapientiam, nupſit Salluſtio inimico ejus, & tertio Meſſalæ Corvino, & quaſi per quoſdam gradus eloquentiæ devoluta eſt.* De hac flebiliter Tullius ipſe ad Att. lib. 2. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam ſceleratè quædam facere.*

Terentianus, vir quidam, cui librum ſuum *de ſublimi dicendi genere* dedicavit Dionyſ. Longinus. Utrum vero ille ipſe fuerit, cujus hodieque libellus extat *de metris*, opus omni elegantiarum genere conditum, & amabili quâdam ingenii amœnitate temperatum, res eſt quæſitu digna, inquit vir doctiſſ. Tan. Faber notis ad Longinum nuper editis, & alias ſe quæſiturum promittit.

Terentius, poeta Comicus, Carthagine natus, Terentii Lucani libertus, qui cum eſſet egregiâ indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælii & Scipionis; quorum opera adjutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Quid quod eandem ipſe famam augere videtur, non enim niſi leviter ſe tutari conatur Prologo Adelphorum. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 9.

Terentius Culeo, vel Culleo, ſenator Rom. captus à Carthaginenſibus, redemptus eſt ab Africano majore, ac currum ejus cum pileo capiti impoſito ſequebatur. Livius. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium Comicum hunc eſſe putantes.

Terentius Scaurus, Grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Caſellii Vindicis Grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilii Pauli poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitûs Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt pop. Rom. quòd de Rep. non deſperaſſet. Plut.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide Nymphâ fil. qui, cum Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam uxorem duxiſſet, ejus etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis abductam vitiavit, vitiatæque linguam præcidit, arctiſſimæque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cum illa indicare non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Quâ re cognitâ, Progne ultionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ Bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, Bacchantiſque habitu indutam in aulam perducit, ubi cum illâ communicato conſilio, Ityn filium direptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cum ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in convivium allato cognoviſſet; ſtrictoque ſtricto gladio ad ultionem properat. Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in avem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in Upupam. Hanc fabulam multis verſibus deſcribit. Ovid. Met. 6. Virgil. Ecl. 6.

Aut ut mutatos Terei narraverit artus,
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Mart. 4. 49.

Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi
Tereos; aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.

Idem lib. 12.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos ———

Stat. lib. 12. Theb.

——— *Et iniquum Terea clamant.*

Tergemina, Diana dicta eſt. Solet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe convertere; aut quòd ipſa tres facies, ſeu

 tres

ne vus, h c tria nomina in diverſis locis habeat; eſt enim Luna in cœlo, Hecate apud inferos, ſive Proſerpina, Diana vero in terrâ ſeu ſylvis vocatur. Horat.

Montium cuſtos, nemorumque virgo,
Quæ laborantes utero puellas
Ter vocata audis, adimiſque letho
Diva triformis.

Et Virgilius:

——— *Tria virginis ora Dianæ.*

Incertus auctor:

Terret, luſtrat, agit, Proſerpina, Luna, Diana,
Ima, ſuperna, feras, ſceptro, fulgore, ſagittâ.

Terminus, Dei loco habitus eſt, quod poſt Saturnum exactum cædes ac lites ruſticorum dividendis agris ſuſtuliſſet. Sacrificabant ei menſe Febr. in æde, quâ ſuper eum foramen in tecto patebat, quòd nefas eſſe putarent Terminum intra tecta conſiſtere. De hoc extat lepidum ænigma apud Agellium, quod Jovi ſolus omnium deorum cedere noluerit lib. 12. cap. 6.

Semel minuſne, an bis minus ſit, non ſat ſcio,
An utrumque eorum, ut quondam audivi dicier,
Jovi ipſi regi noluit concedere.

Feſta ejus dicuntur *Terminalia.* Horatius:

Vel agna feſtis cæſa Terminalibus.

Ovid. Faſtorum 2.

Spargitur & cæſo communis Terminus agno:
Nec queritur lactens cum ſibi porca datur.
Conveniunt, celebrantque dapes vicinia ſimplex;
Et cantant laudes, Termine ſancte, tuas.
Tu populos, urbeſque & regna ingentia finis:
Omnis erit ſine te litigioſus ager.
Nulla tibi ambitio eſt: nullo corrumperis auro:
Legitimâ ſervas credita rura fide.

Terpander, Arnæus, ſive Lesbius, poeta Lyricus, primus in Lyrâ Heptachordum & lyrici carminis canonem ſcripſit; quanquam Philemoni quidam adſcribunt. Suid. Hujus famæ ac nominis maximi judicium patet, quòd Lacedæmonii ſeditione quâdam admoniti fuerint ab oraculo, ut ad Terpandrum mitterent, qui lyræ & poeſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret. Unde proverbium apud Græcos *Lesbius cantus* pro dulci muſices concentu. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 15. Hic Lacedæmonum leges carminibus complexus eſt, Alex. ſtrom. l. 1. Μέλος τε αὖ πρῶτος ϖεριέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος. Hujus meminit & Plutarchus qui & verſus ejus quoſdam adducit. Is tamen ab Ephoris multatus eſt, quòd unam chordam ultra receptum numerum variandæ vocis gratiâ intendiſſet.

Terpnus, citharœdus, cujus cantu oblectatum Neronem ſcribit Suetonius in his: *Statim ut imperium adeptus eſt, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios acceſſit, diebuſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari, exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis ejus artifices, vel conſervandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.*

Terpſichore, una novem Muſarum, ſic dicta quod *choreis* & tripudiis *delectetur.* Huic quidam citharæ inventionem tribuunt.

Tertia, ſive *Tertulla* per diminutionem, Bruti ſoror, uxor Caſſii, ſic dicta, quia poſt duas edita eſſet. Hæc abortum fecerat, quod queritur Cic. ad Attic. lib 4. *Tertullæ nollem abortum: tam enim Caſſii ſunt jam, quam Bruti ſerendi.*

Tertullus, nomen Oratoris cujuſdam, accuſatoris Pauli. Act. 24.

Tertullianus, Theologus, patriâ Carthaginenſis nobilitate inſignis, variâ doctrinâ inſtructiſſimus, floruit A. D. 200. *Solertiſſimus, omnium doctrinarum ſcrutator, impietatis omnis rigidiſſimus cenſor.* Ita de eo Montacutius noſter. Duriuſculè cum eo agit Calvinus: *Scis*, inquit, *quam durus ſit, & aſper ſermo Tertulliani, certè ſtrudit magis quam loquitur.* Quanto melius Junius, cui dicitur *Auctor antiquitate celebris, auctoritate gravis, ſermonis proprietate puriſſimus, & ſcientiarum nervis inſtructiſſimus.* Sanè B. Cyprianus adeo Tertulliani ſcriptis delectabatur, ut quotidie aliquid ejus ante oculos habuerit ſervo ſuo inquiens; *Da mihi Magiſtrum*, i. e. Tertullianum. Alius fuit ejuſdem nominis Juriſconſultus ab hoc diverſus, de quo vide Menagium Juris Civ. Amœnit. cap. 12.

Tethys, uxor Oceani, Terræ & Cœli filia. Heſiodus in Theogonia:

Ὀυρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.

Ovid. Faſt. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.

Catullus ep. 61.

Luce tamen cana Tethys reſtituor.

Ovid. Faſt. 2.

——— *Canamque petit Saturnia Tethyn.*

Virg. Georg. 1.

Teque ſibi generum Tethys emat omnibus undis.

Dicta eſt quibuſdam hoc nomine quaſi τιθήνη i. e. *nutrix* cum aliorum, tum Deorum. Eſt enim humiditatis domina, qua omnia aluntur. Homerus:

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Aliud tamen etymon exſculpſit Plato in Cratylo: Τὸ δὲ τῆς Τηθύος οὐκ ἔστιν ὄνομα, τί βούλεται. ΣΩΚΡ. Ἀλλὰ μὴν αὐτό γε ὀλίγου αὐτὸ λέγει, ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστί. Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. Ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται. Ponitur aliquando pro mari. Lucan lib. 6.

Aut vaga cum Tethys Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Idem lib. 1.

——— *An ſidere mota ſecundo*
Tethyos unda vagæ lunaribus æſtuet horis.

Ubi maris fluxûs, refluxuſque cauſam facit lunare ſidus, uti Tullius lib. 2. de Divin. Sen. de Provid. Plin. 2. 99. Strabo libb. 1. & 3. Photius doctè & ubertim cap. 241. Solin. cap. 36. Vide Melam lib. 3. cap. 1. Et adde Silium, qui ſic de de hac re lib. 3.

Cymothoes ea regna vagæ, pelagique labores
Luna movet. Luna immiſſis per cærula bigis,
Fertque refertque fretum, ſequiturque reciproca Tethys.

Tetractys, Pythagoras in Aureis Carminibus:

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν.

Quem locum proferunt Plut. de Philoſophia Decretis, & Macrob. in Somn. Scip. Sed paulo aliter, nempe Ὀυ μὰ τὸν, &c. Ex quo intelligere licet, cum Pythagoræ diſcipuli aſſeverarent, jurare ſolitos Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ, &c. Contra vero cum quid negarent Ὀυ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ, &c. Aiunt enim ſupradicti auctores Pythagoreos jurare ſolitos τετρακτὺν, ſive *quaternarium.* Atqui non τετρακτὺν, ſed παραδόντα τετρακτὺν, ſive illum à quo τετρακτύος ſive quaternarii ſcientiam acceperant. Is autem Doctor eorum Pythagoras. Pythagoram itaque juratum ab eis, rectè ait S. Empiricus, cap. 20. adverſus Mathematicos & Hierocles in locum. Porro explicatur hic locus à Plut. ubi ſupra hoc pacto. Eos qui à Pythagorâ ſunt Philoſophos quaternarium jurare conſueviſſe 2. de cauſis. *Primum*, quia Pythagoras eorum doctor omnia ex numeris eorumque inter ſe proportionibus conſtare, dixerit. Principia vero prima rerum eſſe unionem ac binarium; ac in illo quidem formæ vim eſſe, in hoc vero materiæ. Generatim autem ſive univerſi numeri vim ac naturam eſſe denarium, quoniam ad hunc uſque numerum ſimplices numeri ſint, deinde autem rurſus ab unione incipiendum eſſe. Denarii vero numeri vim eſſe in quaternario. Nam ſi quis numeros illos qui ſunt uſque ad quaternarium adjunxerit, exiſtit denarius hoc modo. Itaque ratione principii ſive unitatis, ſive re ipsâ numerus univerſus in denario eſt: vi autem ſive poteſtate in quaternario. *Secunda* vero cauſa cur ita jurarent, fuit, quoniam quaternarius eſſe videatur numerus animi humani. Quatuor enim his rebus conſtare animum, *mente*, ſcientia, opinione, ſenſu; quæ *inſtrumenta quatuor judicandi* eſſe poſuit Ariſtoteles lib. 3. de An. Et Hierocles interpres ea vocavit κριτικὰς δυνάμεις, i. e. *facultates judicandi.* Sed Plut. idem lib. de Platonis Timæo longè aliter numerum quaternarium ſive τετρακτὺν Pythagoræ declaravit, ſc. quaternarii nomine intelligi numerum 36. quia is numerus contineat in ſe 4. primos numeros pares & impares. Primi vero numeri pares, binarius, quaternarius, ſenarius, octonarius: impares vero ternarius, quinarius, ſeptenarius. Quibus ita ſumptis ut infra ponitur exiſtit numerus 36. Nam poſitâ numerorum ſerie duplici, una parium, altera imparium, ſi conjungantur ſuperiores cum ſubjectis, numerus 36. elicietur hoc pacto.

(1, 2, 3, 4, — 10)

1 } 3 · 3 } 7 · 5 } 11 · 7 } 15
2 } · 4 } · 6 } · 8 }

His ergo numeris 3 7 11 15 Collectis ad ſummam, is erit numerus 36 ——— { 3, 7, 11, 15, — 36

Atque

At [illegible] quod Plut. *Σαυμα*[illegible] co[illegible] res Hierocles autem [illegible] *τετ*[illegible] Num [illegible] tore [illegible] in *ἱερῷ λόγῳ* [illegible] eſt Deus [illegible] quem ille *μεγαλίω δύναμιν* vocat [illegible] tullus dubi[illegible] ſtatuere per *τετραχτὺν* deſignari ſacroſanc[illegible] Dei nomen יהוה quod *τετραγράμματον* uſitatè dicitur. Proclus vero in Timæ[illegible] *τετρακτὺ*ς nomine intel[illegible] q[illegible] naturas: unam propriè adſpectabil[illegible] ſive *ὁρατλὼ* [illegible] alteram *ἀντλὼ*, ſive [illegible] percipi poſſit, nempe [illegible] medium autem eſſe *τὸ διαφανὲς* ſive tralucens, idque [illegible] terræ vicinius, ſive aquam: alterum igni prop[illegible], ſive aerem. Vide Suidam in *τετρακτὺς*.

Tetrici duo fuere, [illegible] quorum vitas inter 30. Tyrannos ſcripſit Trebel[illegible] Pollio.

Teuta, Illyriorum re[illegible] cujus juſſu P. Junius & Titus Coruncanus Romanorum legati inter[illegible] ſunt. *Plin.*

Teucer, Cyzicenus hiſtoricus edi[illegible] de terrâ auriferâ, de Byzantio, Mithridaticarum lib[illegible] de Tyro totidem, totidemque rerum Arabicarum, [illegible] hiſtoriæ Judaicæ libros ſex & alia. Suidas.

Teucer, Scamandri Cretenſis fil qui in Troade unà cum Dardano genero regnavit; unde Iliensium regum fluxit origo. Ab hoc Troja *Teucria* dicebatur. Virgil. Æn. 2.

Ergo omnis longo [illegible] ſe Teucria luctu.

Et pop. *Teucri*. Ovid. Triſt. 1. 2.

Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.

Idem Met. 13.

Inde recordatis Teucrum à ſanguine Teucri.

Teucer, Telamonis ex Heſione fil. ſagittarum peritiſſimus, quem Hom. Il. 8. inducit ſub Ajacis fratris ſui clypeo latentem, multoſque Trojanorum occultè inſidiis vulnerantem. Hic cum eversâ Trojâ, in patriam rediiſſet, indignatus Telamon, quòd necem Ajacis fratris ſui, Ulyſſis inſidiis circumventi, ultus non eſſet, Salamine eum expulit. Patriâ itaque profugus navigavit in Cyprum, ibique urbem condidit quam de nomine relictæ patriæ Salaminem vocavit. Horatius:

——— *Teucer Salamina, patremque*
Cum fugeret. ———

Idem:

Urgent impavidè te Salamini,
Teucerque & Sthenelus ſciens pugnæ.

Et Car. 4. Od. 9.

Primuſve Teucer tela Cydonio
Direxit arcu. ———

Teupialus Italica ſcripſit. Steph. in *Ἀρδεία*.

Teutamus, Dux Æolum & Pelaſgorum, Cretæ regnum occupavit. Diod. l. 4. *Τέκταμος ὁ Δώρου, τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, εἰς Κρήτην πλεύσας μετ' Αἰολέων καὶ Πελασγῶν, ἐβασίλευσε τῆς νήσου.* Crethei filiam uxorem duxit, & ex ea filium Aſterium ſuſtulit, qui ei in regno ſucceſſit.

Teutates, linguâ Gallicâ dictus eſt Mercurius. Luc. l. 1.

Et quibus immitis placatur ſanguine diro
Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.

Livius Lib. 26. *Scipio in tumulum obverſus quem Mercurium Teutatem appellant.* Teutates igitur Gallis idem qui Phœnicibus *Τάαυτος*, & Ægyptiis *Thouth*, vel *Theuth*, & *Thoth*. Philo Byblius ex Sanchoniathone Phœnicio ſcriptore vetuſtiſſimo: *Ἀπὸ Μισὼρ Τάαυτος, ὃς εὗρε τὴν τῶν πρώτων στοιχείων γραφήν· ὃν Αἰγύπτιοι μὲν Θωὺθ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θωὺθ, Ἕλληνες δὲ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν.* Plato in Philebo: *Φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν, εἴτε τις θεὸς, εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεῦθ τινα τοῦτον γενέσθαι.* Idem *πατὴρ γραμμάτων* appellatur in Phædro, ubi rex Ægypti *Thamus* multus cum illo diſſerit de uſu literarum. In Cicerone legitur *Thoyth* & *Theuth*. In Lactantio *Thoyth* & *Thot*, ut in Græco epigrammate:

Πρῶτος Θὼθ ἀλλὰ φρονίμην ἐπὶ βότρυν ἀγείρων.

Quomodocunque legas Gallicum Teutatis nomen inde apparet eſſe deflexum. Bochartus.

Thais, meretrix nobilis, patria Alexandrina, quæ cum Athenas quæſtûs gratiâ ſeſe contuliſſet Atticæ juventutis florem in ſui amorem pelliceat. Hanc carminibus ſuis celebravit Menander, unde & *Menandrea* dicta eſt. Prop. 2. 6.

[illegible] Menandreæ fuerat nec Thaidos olim
Tanta, in qua populus luſit Erechtheus.

Idem lib. 4. eleg.

Sed potius mundi Thais pretioſa Menandri,
Cum ferit aſtutos Comica mœcha Getas.

Lemma eſt apud Martialem *Menandri Thais*, cui ſubſcriptum eſt.

Hac primum juvenum laſcivos luſit amores,
Nec Glycera vere Thais amica fuit.

Lege Athen. l. 13. 13. Qu. Curt. lib. 5. Plut. in Alex. Ovid. 3. de Art. Am.

[illegible] er [illegible]
[illegible] M[illegible]

Juv. Sat. 3.

——— *Ar[illegible] cum*
[illegible]
C[illegible] ———

[illegible] Deus nuptiar[illegible], vel vox [illegible] q[illegible] ad [illegible] nebat[illegible], *Θαλάσσιον* enim Græ[illegible] vocant. [illegible] nem [illegible] pont[illegible] Livius [illegible] 1. [illegible] Ro[illegible]. Catullus in Epithal[illegible]:

——— [illegible]
Luſiſti[illegible]
Jam ſe[illegible]

Martialis *T[illegible]laſſum* vocat [illegible]

Nec tua de[illegible] Te[illegible].

Item *Thalaſſionem* legimus apud [illegible]ndem.

Quod ſi me ju[illegible] Th[illegible]
[illegible]

Thales, unus è ſeptem Græciæ ſapientibus [illegible] mus, & aſtrologiæ ſecreta deprehendit. Solis eclipſin [illegible] prædixit, quæ fuit an. mundi 3379 [illegible], dum [illegible] nicum certamen ſpectaret, æſtu ac [illegible] pſus, jam ſene[illegible] Olymp. 58. Aiebat, ſe trium maximè rerum [illegible] Fortunæ agere: *Πρῶτον μὲν ἄνθρωπος ἐγενόμην, καὶ οὐ θηρίον· δεύτερον, ὅτι ἀνὴρ καὶ οὐ γυνή· τρίτον, ὅτι Ἕλλην, καὶ οὐ βάρβαρος.* Vitam ejus habes apud Laertium. Nonnulla etiam de eo invenies apud Plutarchum. Item poeta Lyricus Cretenſis quem è Creta Solon Spartam miſit cujus odis ac poeſi Spartani delinitii, animorum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plut. in Solone.

Thalestria, vel *Thaleſtris*, regina Amazonum, quam alii *Minitheam* vocant, quæ 35. dierum inter conterminas gentes itinere facto, cum 300 mulieribus occurrit Alexandro in Hyrcaniâ res gerenti, ut liberos ex eo ſuſciperet: & ut viſa eſt uterum impleſſe, diſceſſit. Strabo lib. 11.

Thaletas, civis Elyri urbis Cretæ, poeta Lyricus antiquiſſimus & Homero ipſo prior. Suidas: *Θαλήτας, Κρὴς, ἐξ Ἐλύρου, λυρικὸς, πρότερος Ὁμήρου.* Sed mendoſum locum ita emendat doctiſſ. Meurſius, *Κρὴς, Ἐλύριος, λυρικός.* Hic etiam inter ſecundæ Muſices conſtitutionis auctores à Plutarcho memoratur, ac peſtem apud Spartiatas arte muſicâ ſedâſſe à Pauſaniâ dicitur, quo nomine in ſuo lib. *περὶ μουσικῆς* ab eod. Plutarcho laudatur, *Θαλήτας ὁ Κρὴς, ὅν φασι κατά τι πυθόχρηστον Λακεδαιμονίοις παραγενόμενον, διὰ μουσικῆς ἰάσασθαι, ἀπαλλάξαι τε τοῦ κατασχόντος λοιμοῦ τὴν Σπάρτην.* Hujus porrò uſus eſt operâ Lycurgus in Rep. Lacedæmoniorum ordinandâ, quippe dum diverſarum gentium leges atque inſtituta inſpecturus peregrinatus eſt, in Cretam pervenit, ibique Rep. variis, conſtitutiones examinavit, congreſſuſque cum iis, qui gloriâ alios maximè anteirent, viris, quaſdam leges probavit acceptaque domum tranſlaturus & iis quoque uſurus, alias tamen inſuper habuit. Inter ejus inſulæ homines ſapientes & rerum civilium peritos eminuit Thaletas, cui gratiâ & amicitiâ perſuaſit, ut Spartam iret. Poeta is Lyricus exiſtimabatur, hocque prætextu utens, omnia ea quæ præſtantiſſimi legum conditores poſſent, efficiebat. Carmina enim ejus erant ad obedientiam & concordiam adhortationes modis & numeris conſtantes, in quibus multum elegantiæ quodque ad animos ſedandos facere, inerat: quæ qui audiebant, ſimul & placabantur eorum ſenſim ingenia, & [illegible] malevolentiâ, quâ tunc mutuò laborabant, ad ſtudium honeſtatis adducebantur; ita ut quodammodo ad inſtitutionem Spartanorum viam Lycurgo Thaletas [illegible]traverit.

Thalia una ex novem Muſis *ἀπὸ τοῦ θάλλειν*, virere ſeu florere, quod Poetarum fama nullo tempore marceſcat. Horatius *argutam* eam appellat Car. 4. 6. Statius vero *laſcivam* 2. Sylv. 1. Item nymphæ marinæ nomen apud Heſiodum, ſi vulgatæ lectioni ſides. Theog. verſ. 245.

Κυμοθόη, Σπειώ τε Θόη, Θάλειά τ' ἐρόεσσα.

Verum amiciſſimus noſter Jacobus Gronovius cum unà eſſemus, eum verſum ſic legendum cenſuit:

Κυμοθόη, Σπειώ τε Θόη θ' Ἁλίη τ' ἐρόεσσα.

Thallus, hiſtoriam Syriacam diligenter tractavit, ut auctor eſt Africanus apud Euſeb. lib. 1. Chron. Ejus mem. Juſtinus Martyr, Tertullianus, Minucius Felix & Lactantius.

Thamimaſades, Neptuni nomen apud Scythas regios. *Herod.*

Thamyras, vel *Thamyris*, Suidas. Poeta Thracius, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde mutatâ conſuetudine, Muſas amavit, cum quibus de cantu certavit hiſce conditionibus, ut ſi vinceret, earum complexu potiretur; ſi ſuccumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyrâ privatus eſt. Prop. lib. 2.

M… Thamyras … ſequant … ecus ero

Ovid Amor.

Quid prodeſt ad ſurdas ſi cantet Phemius aures?
Quid miſerum Thamyran picta tabella juvat?

Hinc proverbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid ſumunt. *Thamyras inſanit.* Heſych. ius Θαμύρας μαίνεται, ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς ἐγχειρούντων. Vide … m. & Kuhnium ad Æl. … lib. 4. pag. 962.

Thargelia, mulier erat quæ Ionica, quæ cum venuſtâ eſſet facie cuique lepos cum acumine ineſſet, habuit cum plurimis Græcis conſuetudinem, omneſque quibus conſueviſſet conciliavit regi quorum opera, virorum potentiſſimorum & primorum ſparſit ſurtim in urbibus Medorum ſectæ rudimenta. Hujus veſtigiis inſtitiſſe dicitur Aſpaſia illa à Pericle & Socrate adamata. Item Theſſalorum regina hujus nominis fuiſſe perhibetur. *Cæl. Rhod.*

Thargelion, Græcorum menſis, qui verò ſit is inter Authores non convenit; alii Februarium, alii Aprilem malunt. Græcis inter auſpicatiſſima tempora numeratus.

Thaumantias, Iris ſic dicta, Thaumantis & Electræ filia, nuncia Deorum in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Cæterum & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ de ejus coloribus naſcitur. Auctor Servius in illud Virg. Æn. 9.

Ad quem ſic roſeo Thaumantias ore locuta eſt.

Hinc *Thaumantis*. Stat. Sylv. 3. carm. 3.

——— Imbriferâ potitur Thaumantide Juno.

Item *Thaumantea*. Ovid. Met. 14.

——— Romuleos cum virgine Thaumantea
Ingreditur colles.———

Theagenes, tres Athenis diverſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Unum qui de Homero ſcripſit, de quo Tatianus λόγῳ πρὸς Ἕλληνας & ex eo Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Alium, qui Capnus eſt appellatus, quòd multa promittens nihil præſtaret; pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius fuit vir potens ac dives, qui liberalitate ac beneficentiâ, publicè ac privatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias athletam, patriâ Thaſium, qui 140. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes Rheginus, hiſtoricus, Cambyſis ætate vixit. Anonymus in Ὀλυμπιάδων συναγωγῇ· Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος ... ἤκμασεν. Euſeb. lib. 10. Præp. Evang. Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος κατὰ Καμβύσην γεγονώς. *Theagenes*, Carica & Macedonica prodidit. Stephanus in Καρικά. Βάλλα. *Theagenis* quoque meminit Etymologus in βέβαιος. Sed is Grammaticus fuit. Credo Θεαγένης ὁ εἰς Ὅμηρον γράψας, uti Suidæ vocatur in Τάρας. Pro quo Schol. Ariſtoph. in Aves: Θεαγένης εἷς μὲν ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας. Voſſius.

Theagenes, vir quidam uſque adeo ſuperſtitioſus, ut domi haberet Hecates ſimulachrum, nec uſquam pedem moveret, niſi illo conſulto. Unde proverbium: *Theagenis Hecateum.* Fuit & *Theagenes* Megarenſium rex, Cylonis ſocer, juxta Thucydidem. *Theagenes* quidam dux erat tempore Philippi Macedonis apud Plut. in Alex. *Theagenem* Cnidium Criticum, Herodis ſub Adriano magiſtrum laudat Philoſtratus lib. 2. Sophiſt. Herodes. *Theagenem* Cynicum ab Attalo Sorani Methodici diſcipulo ſuâ ætate occiſum fuiſſe, auctor eſt Galenus l. 13. Meth. Med. cap. 15. *Theagenes* quidam Marino Philoſopho Platonico æqualis erat, teſte Damaſcio apud Photium Eclog. 242. *Theagenes* Charicleæ amicus ab Heliodoro in Æthiopicis memoratur. De φιλοσπλάγχνῳ autem illo Theagene Priſco apud Ariſtophanem agit quoque Suidas in Θεαγένης & Ἀρχαῖδης.

Theages, Philoſophus, cujus mem. Plato, de quo etiam Ælianus ποικ. 4. 13.

Theano, Antenoris uxor ſacerdos Palladis, Hom. Iliad. 6. Palladium Græcis prodidit. Suid. in voce *Palladium*.

Theano, Metaponti Icarii regis uxor, quam cum ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, ut puerum unum vel alterum invenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportunè tunc temporis Menalippe, Delmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Delmontes, ut & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris objici juſſerit. In hos itaque cum paſtores incidiſſent, divinitus ibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educavit. Verum cum poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemelloſq; peperiſſet, virumque ſuum animadverteret majore ſuppoſititiorum, quam legitimorum amore teneri; utcunque potuit ad tempus dolorem diſſimulavit. Verum cum jam ad legitimam ætatem liberi perveniſſent; indicat iis duos majores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe, hortaturque ut in venationes perductos interficerent. Quod cum illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit, cujus operâ adjuti illi Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam eſſent allata, … eo venabulo … 156.

Theano, Metapontina … Pythagoræ … inter Scripta … περὶ Πυθαγόρου, & ἀποφθέγματα Πυθαγορείων, teſte Suida in Θεανώ. … nomine … magna … Brontino Crotoniatâ Pythagoræ uxorem facit Suidas in Θεανώ quam primam fœminarum fuiſſe philoſopham, & poemata ſcripſiſſe. Didymus lib. de Philoſophiâ Pythagoricâ tradit apud Clem. lib. 4. Strom. Hujus Theanûs Pythagoricæ quædam citat idem Strom. 4. Hæc defuncto marito ſcholæ præfuit, teſte Theodoreto Serm. 2. Hæc forte eſt illa Πυθαγορικὴ φιλόσοφος, cujus apophthegmata laudat Theo Progymnaſm. cap. 5. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 4.

Theano, Pauſaniæ mater, quæ dicitur laterem primum ad introitum, in quâ proditor filius erat, attuliſſe, ut eum exitu prohiberet, & fame necaret. Polyænus Stratagem. lib. 8.

Thebais, inſigne … opus, totius duodecim annis ſummâ curâ ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus periere. Juvenal. Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cùm Statius urbem,
Promiſitque diem, tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur ——— ———

Thebaiden etiam Hexametris cecinit notiſſimus auctor Antimachus; cecinit etiam Nicander Colophonius, citante Thornacon Scholiaſte. Item *Thebais*, nomen patronymicum fœm. Ovid. Met. 6.

——— Et omnes
Thebaides juſſis ſua tempora frondibus ornant.

Thebe, Alexandri Pheræorum Tyranni uxor, quæ mariti perfidiam & immanitatem exoſa, cottione cum tribus ſuis fratribus facta Tiſiphono, Pitholao, Lycophrone, inſidias ei ad hunc modum ſtruxit. Cætera ædium tyranni ſtatio excubantium ſervabat; cubiculum verò ubi ſolebant quieſcere in edito erat, pro quo canis deligatus, omnibus, niſi ipſis & uni ſervo qui eum curabat, horrendas agebat excubias. Quo tempore eum ſtatuerat Thebe adoriri, fratres jam de die in conclave quoddam abdiderat propinquum. Ea more ſuo ad Alexandrum ſola jam ſopitum ingreſſa, ac mox egreſſa, ſervo foràs juſſit canem abducere, velle illum dicens quietè dormire. Scalas etiam veritus ne ſtrepitum ederent, aſcendentibus adoleſcentibus, conſtravit lanâ. Inde ad thalamum gladiis accinctos fratres adduxit, quibus pro foribus relictis, ingreſſa eſt ipſa, enſem, qui ſupra caput ejus ſuſpenſus erat detractum in ſignum recubuiſſe eum ſomno ſtratum, oſtendit fratribus. Hic adoleſcentes terrore exanimatos & torpeſcentes illa lacerans probris ac frendens dejeravit, Alexandrum ſe excitaturam, conſiliumque ei aperturam. Ita pudore ſimul & metu perfuſos introduxit, lumenque admovens circumjecit eos cubili. Quorum unus apprehendit preſſitque pedes, alter caput alter crinibus correptum retorſit; tertius enſe feriens obtruncavit eum. *Plut.* Alia fuit ita nominata Aſopi filia, apud Herod.

Thecla, mulier nobiliſſima, martyrii coronâ redimita cujus crebra mentio apud veteres. E Græcis mem. Greg. Naz. Orat. in laud. Athanaſii, & Exhortat. ad Virgines; item orat. 1. in Jul. Apoſt. & Orat. 18. quæ eſt in laud. Cypriani item carmine Iambico de V. ſua: adhæc Greg. Nyſſen. apud quem illuſtre eſt Theclæ elogium orat. 14. in Cant. Cant. item Epiphan. hær. 78. contra Collyridianos, Chryſoſt. Hom. 25. in Act. Ap. Iſid. Peluſ. l. 1. ep. 87. Damaſcen. orat. de iis qui cum fide ex his terris exceſſerunt, ut de Baſilio Seleuc. Simeone Metaphraſte Logotheta, & prato ſpirituali Sophronii, nihil dicam. E Latinis item mentionem faciunt Cyprian. orat martyribus, Ambroſ. ep. 7. Hieron. ep. 22. Auguſt. l. 3. contra Fauſtum c. 4. Sulp. Severus, Fortunatus Pictavienſis, Ado Viennenſis in ſuo Martyrologio, atque alii. Vide Voſſ. H. Gr. lib. 2. pag. 203.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu divitem factum ridet Mart. lib. 6.

Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos,
Errabat gelidâ ſordidus in togulâ.
Obſcænos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum, menſas, prædia ſolus emit.

Fuit etiam Theleſinus poeta, de quo, & ad quem Juvenal. Sat. 7.

——— Quæ
Componis dona Veneris, Theleſine, marito.

Themis, idis, vel, ut nonnulli, *iſtos*, Cœli ac Terræ filia, quæ Jovis nuptias fugiens, ab eo in Macedoniâ compreſſa fuit. Hæc Dea putabatur, quæ præciperet omnibus id petere, quod fas eſſet, ut ait Feſtus. Nam Θέμις Græcè *fas* dicitur: habuitque

[illegible] buſque [illegible] oraculum in Bœotiâ ad Cephiſum amne[illegible] Ov. Met. 1

Fatidicamque Them[i]n, quæ tunc oracla tenebat.

Ca[l]p[u]rn[i]us:

——— [illegible] *andem ſquatore* [illegible] *quque,*

A[illegible] T[illegible] po ire. ———

Claud. S[illegible] [illegible] *Themis.*

T[illegible] *m[i]ſon* in Palleniſe citatur ab Athen. lib. 6.

T[illegible], medicus Laodicenus auditor Aſclepiadis Myrleani, q[uem] Pompeii magni ætate vixiſſe dicit Voſſius. Hic cum præceptor novam ſectam condidiſſet, multa in eo inno[va]vit, tertiamque Sectam fecit; Hinc Sen. Ep. 95. *Ad[illegible] nunc quod artes quoque pleraque, imo ex omnibus liberaliſſimæ habent decret[a] ſu[a], non tantum præcepta: Sicut medicinas. Itaque alia eſt Hippocratis Secta, alia Aſclep[iadis], a[li]a Themiſonis.* Ea Themiſonis ſecta fuit Methodica. Meminerunt ejus Dioſcorides lib 7. cap. 2. Corn. Celſus in proœmio & Plin. 12. 17. Ubi *ſummum auth[o]rem* vocat. Non audiendus autem interpres Juvenalis ad illud. Sat. 10.

Quot Themiſon ægros autumno occiderit uno.

Ubi ait: *Themiſon Archiater illius temporis, cui detrahit.* Vult igitur vixiſſe temporibus Domitiani: nempe non vidit Themiſonis nomen poni pro quovis Methodico; quia cum primitus multi Themiſonem ſequi ſe profiterentur, neutiquam tantum præſtarent, ac ſectæ conditor, ſed multis necis cauſa forent. Crebra quoque mentio *Themiſonis* apud Cælium Aurelianum, ut mittam Paulum Æginetam l. 12. c. 15. atque alios Voſſius. Item *Themiſon* Theræus qui jurejurando adactus ab hoſpite, ut quamcunque rem petiiſſet, in eâ ſibi operam præſtaret, ille popoſcit ut abductam filiam in mare demergeret, hic in mare quidem demiſit, ſed funiculis extraxit & ſecum duxit.

Themiſtagoras, auctor fuit Aurei libri. Ita enim inſcripſit Etymologus in Ἀ[illegible].

Themiſtius, philoſophus ſub Juliano Imp. Apoſtata, cujus præfectus prætorii fuit Conſtantinopoli. ſcripſit Paraphraſin in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, &c. Præterea edidit ſua, viz. de interpretatione, & inſcriptione prædicamentorum, diſputationes etiam quaſdam & orationes. Hic Valentem Imp. quotidiè ſævientem in Orthodoxos, authoritate ſuâ & epiſtolis reddidit mitiorem.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui cum adoleſcentiam in omni luxûs laſciviæque genere peregiſſet, tandem cum in virum evaſiſſet, juventutis ſuæ maculas præclariſſimis geſtis delevit. Nam & primus Piræeum munivit, & prælio navali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingratâ patriâ exul factus ad Xerxem confugit, à quo dux exercitûs adverſus Athenienſes magno cum honore creatus, cum videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interfecit, ne aut regi de ſe benè merito infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Plutarchus. Vir alioqui tantus, *ut nemo Græcorum ei anteferatur, pauci pares putentur*, quemadmodum de eo Nepos cenſuit, qui ejus vitam ſcripſit, quam poſt eum Plutarchus Græcè dedit: Itaque & jactare ſolitus fuit, *feroci[ſſ]imos pullos generoſiſſimos equos evadere, ſi rectè docti, formatique fuerint*. B. Hieronymus ep. ad Nepotianum ſcribit, Themiſtoclem, cum expletis centum & ſeptem annis ſe mori cerneret, dixiſſe dolere ſe, quod tum egrederetur è vitâ, quando ſapere cœpiſſet: Sed ibi pro Themiſtoclis nomine Theophraſti ſubſtituendum monet Caſaub. ad Characteres Theophraſti. *Themiſtocles cum recuſaſſet lyram habitus eſt indoctior.* Cic. 1. Tuſc. Qu. Quinctil. lib. 1 cap. 17. Idem Cic. de Fin. lib. 2. Themiſtocles cum ei Simonides artem memoriæ polliceretur: *oblivionis*, inquit, *mallem. Memini enim etiam quæ nolo, oblivisci non poſſum quæ volo.* Idem cum ex duobus filiam ſuam ambientibus, bonis moribus præditum diviti prætuliſſet, Ἄνδρα, ἔφη ζητῶ χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός. Plut. In Apophth. Ælian. lib [illegible] & alii hoc Themiſtocli etiam tribuerunt: Εἴ μοί τις ὁδοὺς δύο δείξειε, τὴν μὲν εἰς ᾅδου φέρουσαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἕλοιμι τὴν εὐθὺ τοῦ ᾅδου.

Themiſtoclea, ſoror Pythagoræ, cujus placitis & opinionibus pleriſque in locis uſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem, & bella quæ in [illegible] Xenophontis continentur, compoſuit, Suidas. Vide V[oſſ.] [illegible] Gr. p. 458.

Theocreſtus, res Libycas conſcripſit, quarum primum librum citat Apollonii Schol. in lib. 4.

Theocrines viri proprium, qui primum Tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator, & Sycophanta. Unde Demoſth. pro Cteſiphonte Æſchinem tragicum Theocrinen vocat.

Theocritus, poeta Syracuſanus ſuaviſſimus, floruit ſub Ptolemæis, Lagide ac Philadelpho, qui hic ipſe de ſe:

[illegible] ὁ Χῖος [illegible] ἐγὼ δὲ Θεό[κριτος] [illegible] τάδε γράψας,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων.
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείην οὔτιν᾽ ἐφελκυσάμην.

Scripſit linguâ Doricâ, quæ [illegible] Id[yllia] [illegible]. Quod ſcripti genus [in] Bucolicis Virgilius imitatus e[ſ]t. Unde E[cl.] [illegible]

Prima Syracoſio dignata eſt ludere [illegible]

Noſtra nec erubuit ſylvas habitare [illegible]

Item augurii nomen apud Plut. in Pelopida. A[lium] inter hiſtoricos recenſet à Fulgentio, Mythol. lib. [illegible] T[heopomp]us orator Chius, de quo Strab. lib. 14. [illegible] Metrod[orus], ejus qui Iſocratem audierat, teſte Suida [illegible] rabiles ac hiſtoriam Libycam. Idem [illegible] quem antiquitatum hiſtoricum vocat Fulgentius Mytholog. lib. 1. fab. de Perſeo, & Gorgone.

Theodamas, pater Hyl[æ] fuit, qui cùm Herculi cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes venienti, eſ[urienti] [illegible] cibum denegaſſet, ille arreptum unum ex bobus [illegible] [macta]vit, atque co[mēdi]t. Quapropter Theod[amas] [illegible] adverſus Herculem movit. feruntque Herculem in eò [illegible] ita ab hoſtibus preſſum, ut etiam Deian[ira]m [illegible], quæ & in mamillà vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens Theodamantem occidit, filiumque ejus Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, eumque etiam cum Argonautis proficiſcens, abduxit. Vide *Hylas.*

Theodas, vide *Theudas.*

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de Rhetoricâ libros dedicavit: Converſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis annos natus 41. Scripſit & verſibus artem Rhetoricam, laudavit & virum Artemiſiæ Mauſolum una cum claris eo tempore oratoribus. Vide Voſſ. P. Gr. p. 51. Alius orator, prioris fil. qui ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem Rhetoricam libris ſex aliaque quamplurima. Suidas.

Theodora, Juſtiniani Imp. conjux, cujus in honorem, Cyprus *Juſtiniana ſecunda* dicta eſt, in eâ ſc. natæ.

Theodoretus Gadarenus Imp. Tiberii præceptor fecit librum de hiſtoriâ, item de Cæloſyriâ & alia, de quibus Suidas. De *Theodoreto* Cyri epiſcopo Voſſ. H. Gr. pag. 260.

Theodoricus, Oſtrogothorum rex, An Dom. 457. Alius qui Italiam obtinuit, regnavitque annis 33. Alius Gallorum rex, qui ignaviæ deditus, adeundi ſalutandique ſui copiam nulli, niſi Calend. Maii faciebat, & per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hunc ignavium regni proceres indignè ferentes Theodoricum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, advocato in regem Childerico, A. D. 673.

Theodoricus, qui Arianâ hæreſi commaculatus (hâc enim à Valente Imp. Gothi imbuti erant) Joannem epiſcopum, Agapetum, & Patr. Con. Theodorum & Importunum legatione ad Juſtinum miſit, ut expulſos epiſcopos revocaret, aut ſe Italiam devaſtaturum: cui à Juſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verum à Joanne & Rom. ſenatoribus coronari Imperator voluit.

Theodorus Gadareus, nobilis orator (Gadara vero civitas eſt non longè ab Aſcalone) verum ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strab. cujus tempore fuit. Ejus diſcipuli *Theodorei* dicti ſunt, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetoricâ ſcripſit. Tiberius quoque Imp. cum ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audivit. Quinctil. lib 6.

Theodorus Metochita ſcripſit compendium Hiſt. Rom à J. Cæſare uſque ad Conſtant. M. Id opus Jo. Meurſius primus edidit, & interpretationem ſuam ac notas edidit. Alia quoque multa fecit, eaque inter Paraphraſin in Phyſica Ariſtotelis, quam Latinè vertit Gentianus Hervetus. Obiit A. D. 1332.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone Λογοδαίδαλος vocatus eſt. Scripſit contra Thraſybulum & Andocidem & alia quædam. Suidas. Cæterum de variis *Theodoris* præter Laertium, vide Voſſium & Jonſium.

Theodoſius, nomen proprium duorum Roman. Principum. *Theodoſii* magni vitam lege apud Euſebium.

Theodoſius, Bithynus, qui & Tripolites, teſte Voſſio, quem ſis vide de Scientiis Mathematicis cap. 16. & 33.

Theodorus Chius, præceptor ultimi Ptolemæi in Rhetoricâ: Decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere; Quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus jam Auguſto inimicus in Aſiâ compertum & ad ſe adductum interfici juſſit. Plut. in Pompeio. Alius fuit qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ. Philoſtr. in Soph.

Theodotus, res Phœnicum conſignavit, ſed linguâ Phœnicâ, Græcè eas ſive Χαῖτος, ſive Ἀσ[illegible]ος (variant enim codd.) tranſtulit, teſte Tatiano. Alius ab hoc videtur *Theodotus*, cujus quartum adverſus Epicurum librum citat Laert. lib. 10. Alius item Grammaticus Etymologo in Ὀείγανον celebratus.

[illegible] libratus. Alius quoque hæreticus, de quo Euſeb. Eccleſ. Hiſt. [illegible] 5. cap 8.

Theognis, Poeta Græcus, natus Megaris, non Siciliæ, ut Plato putavit, ſed Atticæ, ut ex ipſo Theognide non obſcurè colligit Val. Harpocration. Crœſi temporibus fuit, ſed diu ſupervixit, nempe ad initium belli Perſici. *Theognis* alter Tragicus, ſed frigidus adeo, ut Χίονα, ſive Νίφα dicerent. Ætatem ejus indicat, quòd cum Euripide à Nicomacho ſit victus. *Theognis* (alius ut arbitratur Voſſius tam à Tragico, quam ab eo cujus Γνώμας habemus) volumen compoſuit de ſacrificiis Rhodiis, cujus ex operis 2. libro teſtimonium petit Athenæus, lib. 8. *Theognis* dux quidam Atheniensium, cujus mem Polyænus Stratagem. lib. 5. pag 397. Unus item è ſectatoribus Arii. Socr Hiſt. Eccleſ. lib. 1. cap. 8.

Theolytus Methymnæus, in Bacchicis carminibus citatur ab Athenæo lib. Τὸν δὲ Γλαῦκον τὸν θαλάττιον δαίμονα Θεόλυτος μὲν ὁ Μηθυμναῖος ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσιν ἐρασθῆναί φησιν Ἀριάδνης, ὅτε ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου ἡρπάσθη.

Theomneſtus, Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus. Alius Athenis clarus adminiſtratione Reip. & Niciæ æmulus, Strabo, lib 14.

Theon, pictor Samius. Quintil. lib. 12. Alter Mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alius, qui Apollodori Ephilli φυσιολογικὴν εἰσαγωγὴν commentario illuſtravit patriâ Alexandrinus, Stoicus ſub Auguſto. Suidas in Θέων. Cæterum de hoc, uti de Theone Smyrnæo vide Voſſium de Scient. Math. capp. 14 16. 33. 62. Vide ſis quoque Suidam, apud quem plures Theones invenies.

Theonas, Alexandrinæ Eccleſ. Epiſcopus, A. D 284. Euſebius. Alius Monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, anno 30. ſubiit ſilentium. Porro a nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. lib. 8.

Theoninus ut *dens Theoninus* apud Horat. i. e. dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem detrectatores & maledici intelliguntur. Acron.

Theophanes, Lesbius, Mithridatici belli ſcriptor, quippe qui Pompeio familiaris fuerit, atque in expeditionibus comes. Mem. ejus Jul. Cæſar de B Civ. 3. 18. Ubi Pompeium ait de maximis rebus cum eo ſolitum communicare. Item Val. Max. 8 15. Ubi ait: *Ne Pompeius quidem Magnus ab hoc affectu gloriæ averſus, qui Theophanem Mitylenæum, ſcriptorem rerum ſuarum in concione militum civitate donavit.* Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 23.

Theophanes Byzantius, Hiſtoricus Græcus, ſub Juſtino 2. Imp. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 273.

Theophila, uxor Euſtathii Aulici Imp. Trajani, qui dum cervum in venatione ſectaretur, viſo inter ejus cornua ſimulachro: auditaque hâc voce: Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit unà cum uxore Theophilâ. Quod ubi poſtea reſcivit Trajanus, ambos in tauro æneo comburi juſſit. Volater.

Theophilus, ſextus Antiochenſ. Eccleſiæ Epiſcopus, quem ſub. M Antonino Vero floruiſſe etiam teſtatur B. Hieronym. in Catalogo; ubi & quam variis monumentis laudem ſibi pepererit, refert. Eum ſignat Lactantius his verbis. *Theophilus in libro de temporibus ad Autolicum ſcripto, ait. In hiſtoriâ ſuâ Thallum dicere, quòd Belus, quem Babylonii & Aſſyrii colunt, antiquior Bello Trajano fuiſſe invenitur 322. annis.*

Theophilus, hiſtoricus, literis mandavit Italica & Peloponneſiaca. Plut in Paral Min. *Theophilus* (ejuſdem an alterius, non ſat ſcio) librum 1. Πελοποννησιακῶν advocat Steph. in Παλλάς. Theophilum quoque inter eos hiſtoricos, qui & Judæorum meminerunt, reponit Flavius Joſephus lib. 1. contra Ap.

Theophilus, Cæſareæ Palæſtinæ præſul Severo imperante, librum in Marcionem edidit, tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit adverſus Origenem. Item Comicus antiquæ comœdiæ; cujus fabulas enumerat Suidas. Alius Martyr. A. D. 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Lesbi op ſic vocatus vocis & eloquentiæ ſuavitatem quaſi divinam, quum antea *Tyrtamus* vocaretur. Strabo, lib 13. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος. Μετωνόμασε δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον ἐπισημαινόμενος, ἅπαντας γὰρ λογίους ἐποίησε τοὺς μαθητὰς Ἀριστοτέλης, λογιώτατον δὲ Θεόφραστον. Idem de hoc Tyrtami nomine habes apud Diog Laert. Heſych. Illuſtrium, Suidam, alioſque. Succeſſit Ariſtoteli in Scholâ Peripateticâ. Dicere ſolebat, *doctum hominem m[illegible] ſolum neque a[illegible] eſſe [illegible]*. Habuit d[illegible] mille. Opera [illegible] a [illegible] numerantur, de quibus libro ſingulari egit Jo. Meurſius. Vide Gellium, lib 13. cap 5. *Divinum* [illegible] *mum* vocat Cic. in Bruto. Idem Tuſc. Qu. lib. 3. *Theophraſtus moriens accuſaſſe naturam dicitur, quod cervis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil interſit, hominibus quorum maximè intereſſe, tam exiguam vitam dediſſet, quorum ſi ætas potuiſſet eſſe longinquior, futurum fuiſſe ut omnibus perfectis artibus, omni doctrinâ hominum vita erudiretur.* Alter fuit Epheſius, de quo Ælianus in Var. Hiſt.

Theophylactus Simocattus, Hiſtoricus Græcus, de quo Voſſ. lib. 2. cap. 23. Alius Bulgariæ Præſul, qui ſcripſit in Evangelia & Epiſtolas.

Theopolemus, & Hiero, fratres fuerunt, qui unà Apollinis fanum expilarunt; quo facto pœnam judicii reformidantes, domo profugerunt. Cic. Verr. 5.

Theopompus Cnidius, orator & hiſtoricus poſt Herodotum & Thucydidem, quibus ut in hiſtoriâ minor, ita oratori magis ſimilis, ut qui antequam eſſet ad hoc opus ſollicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus.

Theopompus, Sinopenſis hiſtoricus, cujus libri περὶ σεισμῶν mem. Phlegon Trallianus cap. 19.

Theopompus Colophonius, ἐποποιός, cujus librum, nomine ἁρματίον citat Athen. lib. 4.

Theopompus, Athenienſis Comicus, cujus Pollux, Athenæus, Laertius, Harpocration, & alii veterum meminerunt. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 50.

Theopompus Chius, hiſtoricus inter Iſocratis diſcipulos familiam ducebat. Vide Voſſium de hiſtoricis Græcis lib. 1. cap. 7.

Theotimus, in 2. rerum Italicarum teſtis adducitur à Plut. Par. Min.

Theramenes, Athenienſis philoſophus, de quo Cic. 1. Tuſc. *Quàm me delectat Theramenes, quam elato animo eſt. Etſi enim flemus quum legimus, tamen non miſerabiliter vir clarus emoritur: qui cum conjectus in carcerem 30. juſſu Tyrannorum venenum ut ſitiens obduxiſſet, reliquum ſic è poculo ejecit, ut id reſonaret. Quo ſonitu reddito ridens, Propino, inquit hoc pulchro Critiæ; qui in eum fuit teterrimus. Græci enim in conviviis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſint.* Hæc Cicero.

Therodamas, rex Scythiæ, qui, ne per inſidias occideretur, leones hominum ſanguine alebat, quo magis ſævirent. Ovid. Pont. 1. 3.

Non tibi Therodamas, cruduſque vocabitur Atreus.

Idem in Ibin:

Therodamanteos ut qui ſenſere leones.

Theromachus, ſtatuarius egregius Plin. 15. 10.

Theron, Agrigentinorum tyrannus. Vide Benedictum ad Pindari Olymp. Od. 2. Item nomen unius ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

Nebrophonuſque valens & trux cum Lælape Theron.

Therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idemque ignaviſſimus, quem Achilles ſibi procaciter convitiantem pugni ictu interfecit. Hujus inſignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. χαρακτῆρι expreſſa, effecit, ut cum hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, *Therſitæ faciem* eum habere dicamus. Verſus Homeri hi ſunt:

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Ovid.

Tam mala Therſiten prohibebat forma latere
Quam pulchra Nireus conſpiciendus erat.

Juvenalis, Sat. 8.

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis
Æacidæ ſimilis, Vulcaniaque arma capeſſas.

Ὀνησίδιον, *nullius pretii hominem* vocat Qu Smyrnæus lib. 1. Lycophron vero πιθηκόμορφον, h[illegible] *ſimiæ ſimilem.*

Theſeus, Ægei regis Atheniensium fil. ex Æthra Pitthei filiâ, qui adhuc adoleſcens operâ Medeæ novercæ pene veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum evectus, tam multa memoratu digna geſſit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Debellavit Amazonas, earumque reginam Hippolyten ſecum abduxit, ex quâ genuit Hippolytum. Creontem regem Thebanorum, cadavera Argivorum, qui in bello Thebano occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. Oppreſſit etiam terribilem taurum in Atticâ, Minotaurum in

Labyrintho

[illegible] Pirithoique Minoe [illegible] redacti in [illegible] Procuſten & [illegible] Scironem, Procruſten & [illegible] latrones Atticæ [illegible] dedit. Debellavit Centauros. Theſeus [illegible] muit Pirithoum præcipua ſolum amicitiâ, vide Pirithous; quocum deſcendit ad inferos ad rapiendam Proſerpinam. Sed occiſo Pirithoo, ipſe aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum ſummâ proſequebatur benevolentiâ, liberaretur. Poſtremo jam ſenior, tot, tantiſque rebus geſtis, patriâ, regnoque pulſus, in Scyrum [illegible] navigavit, ubi & periit, à rege Lycomede (ut quidam tradunt) interfectus: aut (ut alii malunt) cum à cœnâ deambularet, ex loco edito delapſus. Vide Plutarch in Theſeo, & Meurſium de Reg. Athen. lib 3. Vide Lud. de la Cerdam in illud, Æn 6.

——Sedet, æternumque ſedebit
Infelix Theſeus. —— ——

Palam hunc Argonautis accenſet Papinius, Theb, 5. Apollonius tamen apud inferos eum Pirithoi gratiâ abfuiſſe ſcribit, lib. 1. ver. 100.

Θησέα δ' ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κεινὴν ὁδόν.

Val Flaccus autem eum penitus præterit, ut & Orpheus. At cum Statio Hyginus cap. 14. & Apollodorus, lib 1. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε. Τῖφυς Ἀγνίου, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης καὶ Κάλαϊς Βορέου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διός, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διός, Θησεὺς Αἰγέως. Hinc *Theſeis*, fabula ſcilicet de Theſei rebus geſtis conſcripta. Juvenalis, Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Item *Theſides*, unde Athenienſes *Theſidæ* dicuntur, Virgil. Georg 2.

Præmiaque ingentes pagos & compita circum
Theſidæ poſuere.——

Hinc etiam *Theſeus* Prop. 1. 3.

Qualis Theſeâ jacuit cedente carinâ
Languida deſertis Gnoſia litoribus.

Theſea fides perbona. Ovidius in Triſtibus:

O mihi Theſeâ pectora juncta fide!

Sen. in Hercule Furente:

——*Tuâ Theſeu fide.*

Contra autem apud eundem in Hippolyto ſumitur pro malâ:

Præſtatque nuptæ quam ſolet Theſeus fidem.

Utrumque autem rectè; nam fidus amicis, uxoribus infidus fuit.

Theſeus, hiſtoricus, illuſtrium virorum vitas conſignavit libris 5. Item Corinthiacorum, lib. 3. Suidas & Etymologus. Etiam Theſei è ſcriptis narratiunculam adfert Stobæus Serm. de Fortit.

Theſmophoria, vide *Eleuſinia*. Sacra Cereris ſummâ cum caſtitate olim celebrata. Nam & lectum in quo per eos dies cubabant variis herbis ſubſternebant, quibus vis aliqua ad tutelam ſanctimoniæ. Erat autem in uſu conyza. Nicandri Scholiaſtes ad Theriaca: Κόνυζα εἶδος βοτάνης· κατὰ ψυκτικὴ δὲ αὕτη πρὸς συνουσίαν, διὸ καὶ ταῖς Θεσμοφορίοις ἐχρῶντο. Theocriti Enarrator Κόνυζα, φυτὸν χερσῶδες ὃ καὶ Θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν ὑποστρώννυνται. Δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ εἶναι, ἀπέχειν τῆς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεως. Pari modo ad idem recepta pinus folia, cneorum, vitex & allia, uti ſcribit Etymologus. Gloſſæ veteres Perſii: Cicuta hic genus liquoris eſt quod calorem in nobis frigoris ſui vi extinguit: Ideo ſacerdotes Cereris Eleuſinæ, hoc liquoris genere ungebantur, ut à concubitu ſe abſtinerent. Notandum hic quod longo abhinc tempore doctiſſ. Jo. Meurſius nos docuit *Theſmophoria* feſtum non ſolum Athenis ſed etiam Lacedæmone, ſed Drymææ, ſed Thebis, ſed Megaris, ſed Eretriæ, in celebratione fuiſſe; de Mileto autem produxit non hujuſmodi loci teſtimonium, ſed eximium quoque Diogenis Laertii, unde diſcimus, triduanum id feſtum Mileti fuiſſe, quum Athenis quatuor dierum eſſet.

Theſpis ex Icariâ Atticæ civitate, primus poeta Tragicus, & qui perſonas invenit. Horatius ad Piſones:

Ignotum Tragicæ genus inveniſſe camœnæ
Dicitur, & plauſtris vexiſſe poemata Theſpis,
Quæ canerent, agerentque peruncti fæcibus ora.

Theſpius, ſive *Theſpus*, Athenienſis, Erechthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatus ad epulas Hercules ſigillatim concubuit, ſuſcepitque totidem liberos mares, qui *Theſpiades* dicti ſunt. Hi cum Iolao, Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, civitates quamplurimas extruxerunt. Diod. lib 5. Silius, lib.

Nec parvum decus, advecto cum claſſe paternâ

[illegible]

Theſtor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, qui ab eo *Theſtorides* vocatur. Ovid Met 12.

——*Vero providus augur*
Theſtorides.——

Statius 1. Achill.

O mihi non Phœbi, tripodumque [illegible] tuorum
Theſti vide. ——

Thetis, Nerei & Doridis fil. quam cum Jupiter pulchritudine ejus captus adamaret, uxoremque ducere decrevi[illegible], monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, ut quicunque ex eâ naſceretur, patre major eſſet futurus. Quo re audito, Jupiter à nuptiis ejus abſtinuit. Thetidem vero poſtea Peleus uxorem duxit, Æaci fil. qui Achillem ex ea ſuſcepit. Ovid. Met. 11. Vide Nat Com lib 8. cap. 2. Catullus:

Tene Thetis tenuit pulcherrima Neptunine?

Accipitur quandoque pro mari. Virgil. Ecl. 4.

——*Tentare Thetim ratibus.*

Sic *plana Thetis* pro tranquillo æquore apud Statium 5. Theb. Claud. 1. de Rap. Proſ.

Hic [illegible] Getula Thetis

Thoas, antis, Tauricæ reg. rex, ad quem delata eſt Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Tauricæ ſacris præfecta. Eum poſtea occidit Oreſtes, à ſorore adjutus, cum illum quoque Thoas Dianæ aræ deſtinaſſet. Ovid. Pont 3. 2

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in orâ;
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Hinc *Thoanteus*. Val. Flaccus, lib 8.

Ita Thoantea tranſit deflexa Diana.

Item Lemni rex, Liberi patris fil ex Ariadne Minois filiâ, pater Hypſipyles, ſolus filiæ pietate ſervatus, cum cæteræ omnes Lemniæ mulieres viros ſuos & parentes trucidarent. Ovid. Met 7. Stat. Theb 5.

Fama ſubit portus, vectum trans alta Thoanta
Fraternâ regnare Chio.

Ubi vetus Scholiaſtes: *Cladis ſuperſtitem, nunc in Chio cum fratre* (Oenopione) *regnare.* Scriptum tamen alius occiſum illum à Lemniadibus; cum ejecerint Hypſipylen Apollod. lib 3. Αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σωζόμενον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν, τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπημπόλησαν. Alii tradunt in Tauricâ inſ fluctibus ablatum. Hyginus, cap. 15. *Hypſipyle Thoanta clam in navem impoſuit, quem tempeſtas in Tauricam inſulam detulit.* Ut autem ibi homines immolarit, utque eluſus ab Iphigeniâ, amiſſo Idolo, demum à Pylade & Oreſte trucidatus fuerit, legas apud eundem ſcriptorem, cap. 120, 121. item 261 * Paria ſcribit Val. Flac. qui tamen inde etiam aufugiſſe Thoantem hariolatur.

Dixerat; ille procul trunca jugis anxius alto
Taurorumque locos, delubraque ſæva Dianæ
Advenit: hic illum triſtis Dea præficit aræ
Enſe dato; mora nec terris tibi longa cruentis
Jam nemus Ægeriæ, jam te ciet altus ab Albâ
Jupiter, & [illegible] non mitis Aricia Regi.

Ex quibus patet error tam Rob quam Car. Stephani qui 2. Thoantas fuiſſe volunt, unum ſcilicet Tauricæ regionis regem, alium vero Lemni.

Thomis, Heſychius: Θῶμις, ὁ Κανώπ· Ubi Palmerius: In Θῶμις, inquit, facile eſt ſupplere hiatum, ὁ Κανώπ. Nam ſine dubio legendum, ὁ Κανώπου βασιλεύς. Sed in ejus regis nomine & uxoris non concordant antiqui. Homero ejus nomen fuit Θῶν, cujus genitivus eſt Θῶνος, unde ait de ejus uxore Θῶνος παράκοιτις. Ex ejus nomine Θῶνις urbecula denominatur, ſi fides Straboni. Unde vero Heſychius acceperit eum Θῶμις vocatum, non inveni. Ejus uxorem certe Θῶνις vocatam aſſerit ex Ptolemæo Didymus: & ait, non eſſe certum ex Homero vocatam fuiſſe Polydamnam; eo quod non liquet, an Πολύδαμνα ſit nomen proprium, an epitheton quod ad φάρμακα referatur. Cum igitur Θῶνις & Θῶμις parum differant, niſi articulus ὁ me cogeret aliter cenſere, libenter repoſuiſſem Κανώπου βασιλεύς.

Thomyris, Scytharum regina, quæ iratâ quòd Cyrus rex Perſarum Sargapiſcem filium bello captum ad mortem impuliſſet, non prius finem fecit furori, quàm mortuum ulta ſit. Contractis itaque copiis ita conflixit, ut maximam inimicorum partem, cum ipſo etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc eventu propterea emollita eſt animi rabies: mortui enim caput in utrem humano cruore plenum demiſit, his verbis inſultans: *Filii mei ſanguinem hauſiſti, & meum ſitiiſti, Cyre, At ego te cruore ſaturabo.* Herodotus, lib. 2.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Hom. Od. 4. Alter, teſte Hellanico, rex Canopi, ad quem cum Menelaus Trojâ cum Helenâ diſcedens, tempeſtate maris deduceretur, fuit primum ab illo, antequam Helenam conſpiceret, gratè ſuſceptus. Sed ut illam conſpexit,

[illegible] Me[illegible] interre conatus, ab illo interfectus eſt.

[illegible] Sardanapali cognomen. Jornandes de re[illegible] ſucceſſionibus: *Thonos C[illegible]ncolorus, quem Græci Sardanapalum nominant.* Neque aliter Euſeb. in Chron. & ex eo B. Hieronymus, Σαρδανάπαλος, ὅσπερ παρὰ Θώνος Κονκόλερος ὀνομάζεται. Apud Suidam tamen non *Tho*[illegible], ſed C[illegible] vocatur. Ejus hæc verba ſunt: Κονοσογκόλερος ὁ Ἑλλησὶ ὀνομαζόμενος Σαρδανάπαλος.

T[illegible], magus apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis [illegible]orum mentibus divinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thraſius, vel *Thraſias*, Augur, qui in ſummâ ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluviam, ſi Jovi hoſpites immolaret. Quærente deinde tyranno, quiſnam & cujas eſſet, cum ſe peregrinum profiteretur, *Tu igitur primus*, inquit, *Ægypto dabis aquam.* Itaque primus immolatus eſt. Ovidius, lib. 1. de Art. Am.

> *Dicitur Ægyptus caruiſſe juvantibus arva*
> *Imbribus, atque annos ſicca fuiſſe novem;*
> *Cum Thraſius Buſirin adit, monſtratque piari*
> *Hoſpitis effuſo ſanguine poſſe Jovem.*
> *Illi Buſiris, fies Jovis hoſtia primus,*
> *Inquit: & Ægypto tu dabis hoſpes aquam.*

Idem in Ibin:

> *Ut qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui*
> *Elicuit pluvias victima cæſus aquas.*

Thraſeas Pætus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone, à quo cum juſſus eſſet mori, fletum ſuorum magnâ conſtantiâ compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humumque cruore aſpergens: Hunc, inquit, ſanguinem libemus Jovi liberatori. Tacitus, lib. 16. Martialis:

> *Quod magni Thraſeæ, conſummatique Catonis*
> *Dogmata ſic ſequeris, ſalvus ut eſſe velis, &c.*

Juvenalis, Sat. 5.

> *Quale coronati Thraſea Helvidiuſque bibebant*
> *Brutorum & Caſſi natalibus.*

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu 30. tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, juvante Lyſandro, Lacedæmoniorum duce, exuleſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηςίαν vocant, quò injuriarum memoria deleretur, exulibus jurejurando adactis. Cicero Phil. 1. Val. Max. de modeſtiâ. Ipſe tandem noctu interfectus eſt. Item dux Mileſiorum, qui, ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adverſâ parte oppidanos tentavit: dumque ſic detinerentur, cum inſperatâ claſſe portum cepit. Frontin. lib 2.

Thraſybulus, memoratur brevium in Hom. Scholiorum auctori in Iliad π.

Thraſyllus, Æxoneus, quem inauditus quidam ac novus dementiæ morbus invaſit. Nam Athenis relictis migrabat in Piræeum, cumque ibi habitaret, omnes naves quæcunque in eo ſubducerentur, ſuas eſſe putabat, & in album ſuum referebat. Vide Ælian. ποικ. 4. 25. Auctor hujus rei Heraclides Ponticus apud Athen. in fine lib. 12. Sed ibi Θράσυλλος Ἀξωνεὺς vocatur. Alter Athenienſis rei militaris peritiſſimus, qui claſſis præfectus Mindarum Lacedæmoniorum ducem apud Seſtum Helleſponti urb. navali prælio ſuperavit. Thucyd. lib. 8. Item vetus author, de quo Juvenalis Schol. in Sat. 6. *Thraſyllus multarum artium ſcientiam profeſſus, poſtremo ſe dedit Platonicæ ſectæ, ac deinde matheſi, quâ præcipuè viguit apud Tiberium*, &c. Patriâ Mendeſius fuit, & inter alia de lapidibus ſcripſit. Plut. de Flum. Sed præterea hiſtoriam Ægyptiacam conſcripſit, eodem ibidem teſte; Alius forſan eſt, qui de lectione librorum Democriti ſcripſit, de quo Laertius & Plin.

Thraſymachus, Carthaginenſis Sophiſta, Iſocratis diſcipulus, periodon, & colon primus monſtravit. Vide Suidam.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro natus, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi Æaco, Jovis filio originem debuere, duxit. Uxorem habuit è Thraciâ oriundam, alioquin divitem, cujus opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogavit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, ut res quotidiè veras ei renunciarent, quas fidelius ſe accepturum ſperabat, ſi non ſolum ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit, in Philoſophiâ Anaxagoram, in Rhetoricâ Antiphontem, cujus & ipſe mem. lib 8. dicens eum cauſam fuiſſe, perdendæ Reip. & conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ejus cum Herodoto collationem vide apud Quintil. lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halic. ſcribit Demoſthenem adeo Thucydidis ſtylum [illegible] que fere edid[illegible] *geſtas &* [illegible] dem: *Thucydides* [illegible] *facile vicit.* Vide Voſſ. de [illegible] lib. 1. cap. [illegible] *Thucydides* alios Marcellinus ponit [illegible] Athenis inter principes viros ac duces, æmul[illegible] Alium Pharſalicum, Memnonis filium, cujus mem. [illegible] quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam natione *Acherdyſium*, cujus mem. Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Ariſtonis Comici, & Agathonis Tragici, & Niccrati verſificatoris.

Thyades, Bacchi ſacrificulæ, quas *amentes* vocat Statius, *pervicaces* Horatius, qui alibi 2. 19.

> *Pulſo Thyas uti concita tympano.*

Virgil. Æn 4.

> —— *Qualis commotis excita ſacris*
> *Thyas.*————

Stat. Theb. lib. 3.

> ——*Inſano veluti Teumeſia Thyas*
> *Rapta Deo.*——

Val. Flac. lib. 1.

> —— *Bœotia qualem*
> *Thyas, & infelix cuperet vidiſſe Cithæron.*

Thyeſtes, fil. Pelopis ex Hippodamiâ, Tantali nepos, qui cum Atreo fratri cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſit, uxorem ejus per adulterium polluit. Atreus vero ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia, Sol ne pollueretur, retro curſum fertur convertiſſe. Stat. Theb. 2.

> *Non fugeret diras lux intercîſa Mycenas.*

Claud. in Panegyr. Olyb. & Prob.

> *Ante Thyeſteæ iterum conterrita menſæ*
> *Intercîſa dies refugos vertetur in ortus.*

Perſius, Sat. 5.

> —— *Aut ſi quibus olla Thyeſtæ*
> *Fervebit.*——

Martialis:

> *Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi,*
> *Tereos, aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.*

Idem lib. 10.

> *Diri prandia nec refer Thyeſtæ.*

Hinc *Thyeſteus* Ovid. Met. 15.

> *Neve Thyeſteis cumulemus viſcera menſis.*

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo, ſive ab ejuſdem nominis urbe in quâ colebatur, impoſitum. Campo autem *Thymbræ* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virg. Æn. 3.

> ——*Da propriam, Thymbræe, domum.*

Apollinis *Thymbræi* templum Strabo ponit eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Sic enim ille lib. 13. Πλησίον γάρ ἐστι τὸ πεδίον ἡ Θύμβρα, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ῥέων ποταμὸς Θύμβριος ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον, κατὰ τὸ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν· τοῦ δὲ νῦν Ἰλίου καὶ πεντήκοντα σταδίους διέχει. Stephanus: Θύμβρα, πόλις Τρωάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτοῦ, ὁ ποταμὸς Θύμβριος, ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Stat. Sylv. 4.

> *Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis,*
> *Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ rector.*

Idem Sylv. 3. 2.

> *Pergama Thymbræa.*

Thymele, ſaltatricula nota Domitiani temporibus, cujus geſticulatione Domitianus impensè fertur delectatus; à quâ & *Thymelicæ cantilenæ* quibus olim plurimùm colebatur Bacchus. Mart 1. 5.

> *Quâ Thymelem ſpectas, deriſoremque Latinum.*

Juvenalis:

> —— *Thymele tunc ruſtica diſcit.*

Cæterum de *Thymelicis* vide Ritterſhuſium in Salv. pag. 207. Alex. ab Alex. 2. 9. & Angel. Polit. Ep. lib 7. ad Bapt. Guarinum.

Thymœtes, Oxidæ regis fil. nothus, Athenienſium rex 15. regn. an. 8. ultimus ex familia Erectheïdarum. Item Priami fil. ex Ariſbe, aut, ut alii malunt, Ariſbes maritus, cujus uxor cum filium pepeiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis, eo die natum eſſe puerum, cujus causâ Ilium everteretur, juſſit Priamus utrumque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clam traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cujus injuriæ ultione in multos annos

…nos dilatâ, Thymœtes, cum ejus lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus auctor fuit, ut in urbem reciperetur. Servius enarrans locum illum Virgilii Æn. 2.

——Primuſque Thymœtes
Duci intra muros hortatur & arce locari
Sive dolo, ſeu jam Trojæ ſic fata ferebant.

Thiodamas, vel *Theodamas*, aut *Theodamas*, fil. Melampodis, divinandi peritus. Statius, lib. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampode cretum
Thiodamanta volunt, qui cum ipſe arcana Deorum
Partiri, & viſas ſecum ſociare ſolebat
Amphiaraus aves, tantaque haud invidus artis
Gaudebat dici ſimilem, juxtaque ſecundum.

Thyoneus, Bacchi cognomen ἀπὸ τοῦ θύειν, ut vulgò volunt, propterea quod illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Alii à Semele matre ſic vocatum putant, quæ alio nomine dicta eſt *Thyone*. Horat. 1. 17.

——Nec Semeleius
Cum Marte confundet Thyoneus prælia.

Catullus, Ep. 28.

At vos quo lubet hinc abite lymphæ
Vini pernicies, & ad ſeveros
Migrate, hic merus eſt Thyoneus.

Ovid. Met. 4.

Additur his Nyſeus, indetonſuſque Thyoneus.

Item Liberi fil. qui in Chio inſ. regnavit, pater Thoantis regis, cujus filia fuit Hypſipyle. Acron in Horatii locum ſupra adductum.

Tiberinus Silvius, Capeti fil. Albanorum Rex qui in vicino flu. ſubmerſus effecit ut pro *Albula Tiberis* diceretur.

Tiberius Rom. Imp. Ejus Vitam habes in Suetonio; Hiſtoriam quoque apud Tac. 6. Ann. extremo. De hoc ſic Plin. 11. 37. *Ferunt Tiberio Cæſari nec alii geniſorum mortalium, fuiſſe natura, ut expergefactus noctu paulisper, haud alio modo quam luce clarâ conſueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus.* Nonnulla de eo ſparſim apud Senecam. Inter quæ hoc. De ben. 2. 7. *Rogatus à Nepote M. Allio prætorio, ut æri alieno ejus ſuccurreret, edere illum ſibi nomina creditorum juſſit. Hoc non eſt donare, ſed creditores convocare. Cum edita eſſent, ſcripſit Nepoti juſſiſſe ſe pecuniam ſolvi; adjectâ contumelioſâ admonitione, effecit, ut nec æs alienum haberet, nec Beneficium: Liberavit illum à creditoribus, ſibi non obligavit. Aliquid ſecutus eſt; puto noluit plures eſſe qui idem rogaturi concurrerent.* De Nomine Probus in Epitome: *Tiberii cœperunt vocitari, qui ad flu. Tiberim naſcebantur*, Hinc adject. *Tibereius* Stat. Silv. 3 3

——Tibereia primum
Aula tibi, vix dum ora novâ mutante juventâ
Panditur.——

Fuit & ejus nominis Grammaticus qui de Ideis Orationis ſcripſit libb. 3. aliaque complura. Suid. Item Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus.

Tibullus, Poeta elegiographus, juxta Quintiliani ſententiam, imprimis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto proclivior. Ovid. Amor. 1. 15.

Donec erunt ignes, arcuſque Cupidinis arma
Diſcentur numeri, culte Tibulle, tui.

Idem elegiam habet, cujus Lemma:

——Tibulli mortem deflet.

Non tamen familiaris ei fuit Ovidius. Sic enim ait:

Virgilium tantum vidi; nec avara Tibullo
Tempus amicitiæ fata dedere mihi.

Horatius de Patre ſuo:

Nonne vides Albi, ut male vivit filius?

Ubi Theod. Marc. Ut Sat. 2. Mecænati ſuo, ita nunc Albio Tibullo Verres hic dentis ſui obliquum ictum infligit. Ibi Mecænatis mollitiem, hic Tibulli miſeram vitam, ſive paupertatem arrodit. Hæc ille. Atqui Statius:

——Diveſque foco lucente

Tibullus; alluſione, ut puto, ad illud ipſius Tibulli in principio operis:

——Meus aſſiduo luceat igne focus.

Quin & Horatius alibi de Tibullo

Non tu corpus eras ſine pectore; Dii tibi formam,
Dii tibi divitias dederant artemque fruendi.

Supra dixit:

Albi, noſtrorum ſermonum candide Judex.

Ubi alludere videtur ad nomen *Albii*.

Ticidas, Poeta Rom. qui epigrammata ſcripſit tempore Val. Catulli. Amavit Metellam quam ficto nomine *Perillam* vocavit. Ovid. Trist. 2.

Quid referam Ticidæ, quid Memmi carmen?

Tillius Cimber acerrimus Cæſarianarum partium defenſor Cæſarem poſtea interfecit. Sen. Epiſtola 83. De C Cæſaris cæde tam creditum eſt Tillio Cimbro quam C Caſſio. Caſſius tota vita aquam bibit. T. Cimber & nimius erat in Vino & Scordalus. In hanc rem jocatus eſt ipſe: Ego, inquit, quemquam feram, qui vinum ferre non poſſum?

Tigellinus, Romanus vir Vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum conſcientiâ cum eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Tac Hiſt. 1. *Sophonius Tigellinus obſcuris parentibus, fœdâ pueritiâ, impudicâ ſenectâ, præfecturam vigilum, & prætorii & alia præmia virtutum, quia velocius erat, vitiis adeptus. crudelitatem mox, deinde avaritiam & virilia ſcelera exercuit. corrupto ad omne facinus Nerone, quædam ignaro auſus, ac poſtremo ejuſdem deſertor & proditor.* Ἀσελγείᾳ τε καὶ μιαιφονίᾳ πάντας τοὺς καθ᾽ ἑαυτὸν ἀνθρώπους ὑπερῆρεν. Ita de eo Xiphilinus: poſtea rerum potito Othone ad aquas Sinueſſanas ſupremæ neceſſitatis nuncio accepto inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Ita Tacitus ubi ſupra, & Plut. in Othone. Juvenal. Sat. 1.

Pone Tigellinum, tædâ lucebis in illâ
Quâ ſtantes ardent.

Tigranes, rex magn. Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati, victus eſt primò à Lucullo, deinde à Pompeio M in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis 6000. talentis. Crebra ejus mentio apud Cic. pro Lege Manilià. Luc. lib. 2.

Tigranemque meum, nec Pharnacis arma relinquam.

Tigres Vide *Pigres*.

Timæus, Siculus, hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam uſque adeo arrogans, ut Thucydidem & Philiſtum in hiſtoriâ à ſe faciſe ſuperatum jactet. Ipſe vero Siculâ quadam pinguedine delibutus ad ridenda, minuſque ad hiſtoriæ gravitatem pertinentia digreditur. Plut. in Niciâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 12.

Timæus, Locrus, philoſophus Pythagoricus, cujus extat libellus de naturâ & animâ mundi, Doricâ ſcriptus dialecto, quemque Plato loquentem inducit in dialogo ſuo, cui inde *Timæo* nomen; quem item de Pythagorâ librum ſcripſiſſe ait Suidas. Vide Jonſium de Script. Phil. pag. 32. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 458. Diverſus ab his duobus eſt *Timæus* ille Lexici Platonici auctor, apud Phot. Ecl. 151. Itemque *Timæus* Mathematicus, laudatus Plinio. *Timæus* quidam de medicinâ metallicâ ſcripſit, ut auctor eſt idem Plin. 33. 3. ubi perperam *Remeus* legitur.

Timagenes, Rhetor Alexandrinus, de quo vide Lamb in Horatianum illud, lib. 1. Ep. ult.

Rupit Hyarbitam Timagenis æmula lingua.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, de quo & exteris *Timagenibus*, vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pagg. 151. & 420. Quædam etiam habet Lipſius ad Sen. de Ira 3. 23.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat more Perſarum adulando adoraverat. Suidas & Valerius Max.

Timanthes, pictor egregius Zeuxis tempore. Hujus eſt Iphigenia poetarum laudibus celebrata, quâ ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes ac triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velavit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parvâ in tabulâ, cujus magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxtà Satyros thyrſo pollicem ejus metientes. Plin 35. 8.

Timarchus hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 16.

Timochares, Athenienſis, regis Pyrrhi amicus, qui ad C Fabricium conſulem furtim venit, ac præmium petivit & ſi de præmio conveniret, promiſit regem venenis necare: idque facilè eſſe factu dixit, quoniam filii ſui pocula in convivio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit; Senatus legatos ad regem miſit, mandavitque, ut de Timochare nihil proderent, ſed monerent, ut rex circumſpectius ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur Gellius ex Val. Antiate 3. 8. *Timochares* quidam ἐν τοῖς περὶ Ἀντιόχου citatur Euſebio. lib. 9. de Præp Evang. Alius forſan *Timochares* eſt Scholiaſtæ Arati laudatus, ubi de Lyrâ.

Timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam barbaro Thracum principe per vim paſſa, injuriam hoc modo ulta eſt. Odio enim diſſimulato, dixit ſtupratori ſe ſcire locum, ubi plurimum eſſet auri, perductuſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domûs parte. Quò cum Thrax veniſſet, & jam pronus immineret puteo, à Timocleâ quæ à tergo ſtabat dejectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus ex Plut.

Timocles, Comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timocrates, Epicuri diſcipulus, ſcriptor vetuſtus citatur à Laertio, lib. 10. Ac videtur hic ipſe eſſe, qui ſcripſit Librum

de Dione. Patriâ fuerit Adramyttenus. ſi eundem ſignat Stephanus cum ait, Λίμιξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini aviditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, & multa vorans, male denique dicens
Multis, hic jaceo Timocreon Rhodius.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 28.

Timolaus Lariſſæus, è Lariſſâ Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni. Scripſit poema de bello Trojano. Suidas.

Timolaus Phrygiaca edidit. Plut. in Flum. ubi de Mæandro.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus viribus fortiſſimus, vitâque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſii tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, urbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt. Ille vero arcem ſolo æquavit, & Syracuſanis libertatem reſtituit. Deinde contra Leontinos pergens eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſummâ æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plut.

Timomachus, Byzantius, pictor nobilis, Jul. Cæſaris ætate. Fecit Medeam & Ajacem quos ipſe Cæſar 80. talentis emit, in temploque Veneris dedicavit. *Timomachus* ἐν Κυπριακοῖς advocatur ab Athen. lib. 14.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripſit Tragœdias, Comœdias, & Satyras. Amarulentus & mordax fuit, *Sillorum*, i. e. dicacitatum ſcriptor.

Timon, Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter unius, Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus autem quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ: *Quod ſciam*, inquit, *illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum.* His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi *genus humanum infenſum habens.* Sed & mortuo mirum contigit, ut ſepulchrum ejus, quod erat in litore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſtruſerit, longeque expulerit. Erat autem Timon ex eo Atticæ pop. ſeu op. cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Patrem habuit Echecratidem, nullâ aliâ re inſignem, quàm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere (verba ſunt Tanaqu. Fabri ad Luciani Timonem) cum eam rem Plut. διὰ παρεκβάσεως in vitâ M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factum ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam facere. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus ætas illa ſcatebat. Certè qui Ariſtophanis fabulas legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit Ep. 24. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ ſunt. Συνάγομεν, inquit, ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος. Μὴ εὑρίσκων αὐτοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. Extat ejus epitaphium olim à Callimacho ſcriptum; & item alterum quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι,
Τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plut. ſepultum fuiſſe Ἁλῇσι, ſed cum duæ ſint Ἁλαὶ, locum illum Plut. de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἁλαὶ ad tribum Ægeidem pertinebant, alteræ non item.

De *Timone* Phliaſio Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 7. P. Gr. pag. 62. Art. Poet. cap. 20.

Timonax, ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν citatur Apollonii Scholiaſtæ in lib. 4. & eodem libro Τιμώναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν.

Timoſthenes, præfectus claſſis Ptol. Philadelphi. Scripſit de portubus libros 10.

Timotheus, dux Athenienſium feliciſſimus, Cononis filius, ad cujus imaginem pictores Fortunam depinxerunt cogentem urbes ad rete, ipſo juxta dormiente. Quod vel aſſentationis vel invidiæ cauſa in eum ſic excogitatum fuit. A Platone frugali, Muſicâque cœnâ exceptus, cum ex eâ melius quam poſt opiparas epulas ſe haberet, dicere conſuevit: *Qui cum Platone cœnant, etiam poſtero die bene habent.* Vide Suidam, & Cic. lib. 1. de Off. 2. *Timotheus* Athenienſis, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. 3. *Timotheus*, muſicus Mileſius, ſub Philippo rege Macedonum. Hic cum decimam chordam [illegible] pciſſet, à Lacedæmoniis civitate ejectus eſt. [illegible] Conſultum apud Boëthium habes lib. [illegible] de Muſ[illegible] Voſſ. P. Gr. pag. 46. Vide Suidam. 4. Alius ſculptor nobiliſſimus; unus ex illis qui Mauſoleum cælaverant. Plin. 34. Alius comes peregrinationum D. Pauli, Epiſcopus Eccleſiæ Epheſinæ, Martyr ſub Nerone. Volat. lib. 2.

Timotheus Athenienſis, volumine claruit de Vitis. Laert. in Plat. Ariſt. Zen. & Speuſ. Voſſius eundem putat cum Timotheo illo, cujus Ἀγρολικὰ citat Plut. de Flum. capp. de Inacho, & Hebro. At omnino diverſus eſt *Timotheus* gentilis Theologus, de quo Arnobius, lib. 5. Eſt & alius *Timotheus* Chronographus Chriſtianus, qui de initio rerum ac Deo præclarè ſcripſit. Alius denique *Timotheus* Gazæus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Timoxenus, ἐν τῷ περὶ λιμνῶν laudatur ab Æſchyli Scholiaſte in Perſas; ſed leg. περὶ λιμένων. Voſſius.

Tiphys, primæ navis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchicâ expeditione ſocius, Hagnii fil. juxta Apollodor. lib. 1. & Val. Flac. Argon. lib. 1. At Hyginus Fab. 14. 18. Bœotum illum facit, Phorbantiſque & Hymanes filium. Morbo præterea abſumptum eſſe refert in Maryandinis in Propontide apud Lycum regem. Vide Pauſ. in Bœot. Steph. de urb. Apollon. & ejus Schol. Val. Flaccum (qui illi Erginum ſucceſſiſſe vult) Apollodorum & Hyginum. Orpheus:

Τῖφυν τ' Ἀγνιάδην δολιχῆς ἰθυντῆρα νηός·
Θεσπιέων δ' ἐγκτήμενος ἐφ' ὕδασι Θερμώδοντος
Ἄγχουρος λαοῖσι Σιφαεῦσιν ἀμφὶς
Ὃς περὶ μὲν δεξιὸς, καὶ ἀργεννὸν ἀΐσσειν
Νῆα κυβερνήσειν εἰδὼς πολυμήτιδι τέχνῃ.

Apollonius, lib 1.

Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.

Val. Flaccus, lib. 1. ver. 480.

Pervigil Arcadio Tiphys pendebat ab aſtro
Hagniades; felix ſtellis qui ſegnibus uſum
Et dedit æquoreos cœlo duce tendere curſus.

Virgil. Ecl. 4.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas.———

Ubi Servius *Tiphyn* poni ait pro quocunque navis gubernatore. Propriè accepit Ovid. 1. Art.

Tiphys in Æmoniâ puppe magiſter erat.

Itemque Seneca in Medeâ:

Auſus Tiphys pandere vaſto
Carbaſa ponto, legeſque novas
Scribere ventis.

Idem ibidem:

Tiphys imprimis domitor profundi.

Sic & Claud. lib 1. de bello Getico:

Intactis cum clauſtra fretis coeuntibus æquor
Armatum ſcopulis audax irrumperet Argo,
Omnibus attonitis ſolus poſt ſomnia Tiphys
Incolumem tenui damno ſervaſſe carinam
Fertur, & ancipitem montis vitaſſe ruinam.

Sed proverbialiter idem Ovid.

——— *Tiphys-dicar amoris ego.*

Atque idem Seneca his verſibus vaticinio plenis:

Venient annis ſecula ſeris,
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxet, & ingens pateat tellus,
Tiphyſque novos detegat orbes
Nec ſit terris ultima Thyle.

Et in loco Virgilii ſuperius adducto. Neque hoc ſolum, ſed à *Tiphy* dicti *Tiphæenſes* pop. Bœotorum, qui eſſent ſcientiſſimi rei maritimæ, quod eſt apud Pauſ. in Bœot. Quin ab eodem gubernatore navigium ſic dictum eſt, nam Sidon. Apoll. lib. 1. Ep. ita ſcribit: *Tiphyn curſoriam, ſic navigio nomen eſt, aſcende.* Hic Nauclerus peſte extinctus eſt. Orpheus ver. 720.

Ἔνθα καὶ ἐξαπίνης κατεφθίμεθα δύο φῶτας,
Ἀμπυκίδην Ἴδμονα, κυβερνητῆρά τε Τῖφυν.
Τοῦ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἐρρύσατο νοῦσος,
Τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος.

Apollonius, lib 2. ver. 856.

Ἁγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω, ἀλλά νυ καὶ τὸν
Αὐτῇ μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος.

Val. Flaccus, lib. 5.

Ecce inter lacrymas, interque extrema virorum
Munera, quem curſus penes imperiumque carinæ
Tiphyn agit violenta lues.———

Tireſias,

Tireſias, vates Thebanus Everi fil. qui cum aliquando in Cithærone vidiſſet duo dracones coeuntes, obſerv. [illegible] ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cum rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto, & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, ut exorto poſtea jocoſo inter Jovem & Junonem certamine, Virine an fœminæ majorem ex coitu voluptatem caperent, ille potiſſimum judex ſit adhibitus, ut qui utrumque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Jove ſententiam tulit, aſſerens multo plus de coitus voluptate percipere fœminas. Dixit enim [illegible] ut ait Phlegon. Ob quod, à Junone excæcatus eſt. Alii vero propterea excæcatum dicunt quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Jupiter autem id ſolatium viſus amiſſi, divinationis peritiam illi dedit, & ut ſeptem ætates viveret, inquit idem Phlegon; Licet Agatharchides dicat eum vixiſſe ſolùm [illegible]. Hinc Lycophron eum vocat [illegible]. Lucilius *grandævum*, Statius *longævum* vocat: Διὸς ἔξοχ☉ προφάτας Pindaro dicitur Nem. Od. 1.

Theocritus Idyll. 25.

Τειρεσίαν τὸν μάντιν ἀλαθέα πάντα λέγοντα
Ἀλκμήνα καλέοισα

Hujus animam evocat Ulyſſes apud Hom. Odyſſ. 10. Vide ſis quoque Horatium) multaque ab eo futura edocetur. Strab. lib. 9. author eſt ejus monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ, juxta fontem ejuſdem nominis, ubi profugus diem ſuum obiit, cum jam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidemque Thebanos ſepulto divinos honores ei tribuiſſe. Ovid. Met. lib. 3. Ponitur pro cæco apud Juv. Sat. 13. ———*Tandemque fatebere lætus*
Nec ſurdum, nec Tireſiam quenquam eſſe Deorum.

Plura de Tireſiâ videre cupienti adeundus Barthius ad Stat. Theb. lib. 2. verſ. 95. & lib 4. pag. 1066. & Paſſeratius in illud Prop lib. 4.

Magnam Tireſias aſpexit Pallada vates,
Fortia dum poſitâ Gorgone membra lavat.

Tiridates, Armeniæ rex. Horat. l. 1. 26.

Quid Tiridaten terreat unice
Securus.———

Meminit quoque *Tiridatis* Armeniæ regis, ejuſdemque in urbem Rom. introitûs Tranquillus in Claudio Cæſ. Item nomen magi cujuſdam apud Plin. l 30. c. 3.

Tiro, Ciceronis libertus, occultas ſcribendi notas, quæ hodie *Siphræ* dicuntur, primus inveniſſe fertur. Polydor. Virg. de rerum invent. l 2. c. 7. Scripſit libros de Vitâ patroni ſui, quorum quartum citat Aſcon. Ped. in Orat. pro Milone: Scripſit etiam de jocis Ciceronis, teſte Macrob. Sat. l. 2. c. 1. Niſi quis Ciceronis ipſius eſſe malit. Sane dubitatum eſſe de auctore docet Fabius l. 6. c. 3. apud quem nonnulla ex ridiculis illis ſuperſunt l. 6. c. 4. ut & Plut. in Cic. & Macrobium ubi ſupra. Præclarum ejus elogium vide apud Gellium l. 7. c. 3. Atque idem l 13. c 9. vocatur *adjutor in literis ſtudiorum Ciceronis*. Imò Tullio [illegible] eſſe ſcriptorum ſuorum ſolet, ut ipſe agnoſcit l. 16. ep 17. Notas, quibus litera verbum facit, primus reperit. Eas autem primus in lucem dedit vir ſummus Janus Gruterus. De eodem ſic Hieron. in Chronico Euſeb. *M. Tullius Tiro, Ciceronis libertus, qui primus notas commentus eſt, in Puteolano prædio, uſque ad centeſimum annum conſeneſcit.*

Tiſiphone, ultricem cædis ſig. Invidi enim & vindictæ cupidi furiis merito agitari dicuntur. Monſtroſam hujuſce vocis notationem adfert Statii Schol. in 1. Theb *Tiſiphone*, inquit, *quaſi* [illegible] *id eſt, iſtarum vox.* Hor. Serm. 1 Sat. 8.

—— *Hecaten vocat altera, ſævam*
Altera Tiſiphonen.

Tibullus 1. 3.

Tiſiphoneque impexa feros pro crinibus angues
Sævit.———

Claud. lib. 1. de Raptu Proſ.

———*Crinitaque frontibus hydris*
Tiſiphone quatiens infauſto lumine pinum
Armatos ad caſtra vocat pallentia manes.

Virgil. Æneid 6.

Tiſiphoneque ſedens pallâ ſuccincta cruentâ
Veſtibulum inſomnis ſervat noctesque dieſque.

Ultrix dicitur eidem, ut & Papinio lib 8. Theb.

Titan, vel *Titanus*, Cœli & Veſtæ fil. frater Saturni natu major ad quem quamvis paternæ hæreditatis jus pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi jure eâ lege ceſſit, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cœli imperium ad liberos ſuos rediret. Verum cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, ut primum Jupiter, deinde Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eâque via liberos ſuos avitâ ſucceſſione dejectos videret, unà cum filiis ſuis *Titanibus* bellum adver[illegible] cujus exitus is fuit, ut victus præ[illegible] & ſorore in hoſtium manus pervenerit, ar[illegible] diu fuerit incluſus, donec adultus Jupiter victo [illegible] liberavit. Ponitur aliquando pro Sole. Ovid. [illegible]

Nullus adhuc mundo præbebat lumina Titan

Juvenalis Titanem poſuit [illegible] dicitur pro Prometheo

E meliore luto finxit præcordia Titan

Heſychius: [illegible] Sed poſteriore modo ſumptum vocabulum ſcribendum [illegible] ut adimpleatur numerus 666. qui in Apocalypſi [illegible] numerus Beſtiæ, vel Antichriſti. Palmerius.

Hinc *Titanius*, ut *Titania caſtra* apud V[illegible]. & *Tita*[illegible] apud Sil Italicum. Item *Titaniacus*; Ovid Met 7.

Hunc Titaniacis ablata draconibus [illegible]
Palladias arces. ———

Item *Titanicus*. Unde proverb. [illegible] *cum tueri.* Vide Nat Com lib. 6. cap 20.

Titanes, filii feruntur Titani fratris Saturni. de quo ſupra. Aliis videntur ſic dicti ἀπὸ τῆς τίσεως, i. e. ab ultione. Aliis [illegible] quibus ἀπὸ τοῦ τιταίνειν, quod eſt *trahere* vel *extendere*. Diodorus omnes communi nomine a Titeâ matre vult appellatos quæ quidem fabuloſa omnia. Euſt in Hom. & al. intelligunt per eos ſpiritus & ventos, qui ex cœlo, i. e. aere ad terram demiſſi occultantur in eâ, atque ita terræ motus generant, qui ſæpe multos homines opprimunt & [illegible]. Atque eò etiam (ſi Phyſicè fabulam enodes) referri poſſunt & verba Heſiodi in Theog. ubi ſimul etymon proditum [illegible], quod ſupra expreſſimus. Sic enim ait,

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε,
Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς οὓς τέκεν αὐτός·
Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι

Quo loco Interpres Titanes, ἀπὸ τοῦ [illegible] appellatos eſſe ait. [illegible]

Suidas [illegible] exponit. Sanè Hom. hymno in Apollinem:

Τιτῆνές τε θεοί, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε.

Hos fama eſt omnium primos metendi artem à Cerere fuiſſe doctos. Apollon. lib 4.

Δρεπάνῳ γὰρ [illegible] γαῖαν,
Τιτῆνας δ' [illegible].

Ex horum ſanguine cum Diis bellum gerentium, qui in terram defluxit, varia ſerpentum genera exorta eſſe ſcribit Nicander in Theriacis hoc pacto.

Ἀλλ' [illegible]
Ἑρπηστὰς [illegible] γαίης
Τιτήνων [illegible] αἵματος.

Quin & Orpheus hymno in Titanes:

Τιτῆνες Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις Ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν.
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.

Hinc Titanis pro Lunâ. Papin. Theb. 1.

Jamque per emeritos ſurgens confinia Phœbi,
Titanis latè mundo ſubvecta ſilenti
Roriferâ gelidum tenuaverat aera bigâ.

Servius ad Æn 1. Phœbe Luna, ſicut Sol Phœbus. Item & Titan Sol, & Titanis Luna. Apollon. lib. 4.

Τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν
Φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη.

Alioquin epitheton eſt hæc vox. Val Flac lib, [illegible].

Moverat Magicas Circen Titanida virgo.

Juven. Sat. 8.

Inter majores ponet Titanida pugnam. Barth

Tithonus, Laomedontis, Trojanorum regis fil qui cum ob formæ præſtantiam ab Aurorâ adamaretur, ab eâdem raptus eſt, & curru ejus in Æthiopiam advectus ubi & Memnonem ex eâ genuit. Vide Servium in illud Æn. 4.

Et jam prima novo ſpargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile

Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurorâ petiiſſe, eâque impetratâ, cum ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe. Horat.

Longa Tithonum minuit ſenectus.

Idem lib. 1. Od. 28.

———*Tithonuſque remotus in auras*

Ubi Acro & Porphyrio, itemque alii [illegible] cœperunt

ſeperunt pro Tithono mortuo. Atqui poeta fabellam perſtringere voluit ex mythologiâ, ut dixi, de Tithono in cicadam verſo, & ſuſpenſo in auris, ſive aere. in caniſtro ſive fiſcellâ. Euſt. ad Iliad ⅄. Οἱ παλαιοὶ λαλοῦσι, ὡς Τιθωνὸς ὅτι τι εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἢ ἐν κρεμαστῷ ἐκρεμάσθη. Cleanthes apud Athen. lib. 3. Τιθωνὸς ὁ ἀθανασίας ἐπιθυμήσας ἐν θαλάμῳ (lege ἐν ταλάρῳ) κρέμαται πάντων ὑπὸ γήρως ἐστερημένος τῶν ἡδέων.

Propert. 2. 18.

At non Tithoni ſpernens Aurora ſenectam
Deſertum Eoâ paſſa jacere domo eſt.
Illum ſæpe ſuis decedens fovit in ulnis
Quàm prius abjunctos ſedula lavit equos.
Illum ad vicinos cum amplexa quieſceret Indos
Maturos iterum eſt queſta redire dies, &c.

Titi Livii duo fuere, alter Tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patavinus, qui floruit ſub Auguſto ac Tiberio. Vide *Livius*.

Titia Curia. & *Titienſis* tribus, dicta à *Tito* Tatio Feſtus.

Titianus, Titiani fil. orator Græcus, præceptor Maximini principis, ſcripſit libros provinciarum pulcherrimos. Appellabatur ſimia ſui temporis, quod omnia prope imitaretur. Jul. Capit.

Titii, ſacerdotes Apoll. à *Titiis* avibus, quas in auguriis certis obſervare ſolebant, ſic dicti. Var. l. 4. de L. L.

Titormus, bubulcus monſtroſæ fortitudinis, cum Milone Crotoniatâ de robore certavit, vicitque, cum pedem tauri unâ manu, alterâ vero alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Ælian. ποικ. 12. 22 Heſych. Τίτορμος, ὄνομα Αἰτωλὸς ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει.

Titus, clariſſimus Romæ Imp. Veſpaſiani fil. Domitiani frater. Dictus eſt *amor*, ac *deliciæ humani generis* Tranquillo in ejus vitâ. Ubi vox *deliciæ* una ex illis eſt, quas obſervat Caſaubonus negotium faceſſere Græcis interpretibus. Itaque ex iis . Iii omiſerunt iſto loco, ut Paeanius, qui ita vertit: τὸ πλῆθος γοῦν αὐτὸν κοινὸν ἔρωτα προσηγόρευε. Alii pro eâ poſuerunt τρυφή· cujus tamen dictionis ſimilem uſum non reperies apud eos, qui verè Ἑλληνίζουσι. Suidas. Ὡς πρὸς ἁπάντων ἔρως τε καὶ τρυφὴ τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Memorabilis eſt vox illius apud Suet. in ejus vitâ: *Amici hodie diem perdidi.* Quod pleniùs explicat Themiſtius Orat. 6. Τίτῳ τῷ ἡγεμόνι τὸ λαμπρὸν καὶ μέγα ἐκεῖνο ῥῆμα, ὅτι, Τήμερον οὐκ ἐβασίλευσα, οὐδὲ γὰρ εὖ ἐποίησα. Interfectum à Domitiano fratre Dio, ex eoque Zonaras, item alii, ut Suidas, notant. Suet. tamen febri extinctum adſtruit, ut & Eutrop. Aurel. Victor, aliique minorum gentium hiſtorici. Vide Theod. Marcilium ad Sueton. Hic admiratus munitiones Hieroſolymæ videnſque eas à ſe ſuperatas, dixit: *Planè Deo adjuvante pugnavimus*; ita Joſeph. lib. 7. de Bell. Jud. cap 16. *Quin & coronari noluit, dicens Deo victoriæ hujus coronam deberi.* Audi Philoſtrat. lib. 6. de Vita Apol. *Finitimæ gentes ob victoriam coronare ipſum voluerunt*; ille vero ſe tali honore indignum eſſe reſpondit, non enim ſe talium operum auctorem, ſed Deo contra Judæos iracundiam demonſtranti manus ſuas præbuiſſe.

Titus, nomen viri, ad quem Epiſtolam ſcripſit B. Paulus, cum in Cretâ eum reliquiſſet, ut oppidatim presbyteros conſtitueret.

Tityrus. Hic nomen peperit fiſtulæ cantus, cui vacabat. Ariſtoph. enim καλαμίνην σύριγγα dixit, quam Dorienſes *Tityrinon* vocant. Athenæus lib 4. ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι. Grammatici veteres notant hircum appellari *Tityrum* Afrorum linguâ, eandemque [illegible] ſortitum eorum cuſtodem. At Servius aſſerit arietem majorem *Tityrum* dici linguâ Laconum. Fungerus. Nonnulli volunt Tityrum ſic appellatum à ſaltationibus, quæ propriè paſtorum. Rem ducas ex Æliano ποικιλ. l. 3. c. 40 Οἱ συγχορευταὶ τοῦ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν· οἱ ὑπὸ ἐνίων Τίτυροι ὀνομάζονται· ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι.

Tityus, Jovis fil. ex Elara Orchomeni filiâ, quam cum Jupiter compreſſiſſet, gravidamque reddidiſſet, veritus Junonis indignationem, inter terræ viſcera eam occultavit; inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terrâ luci redditus eſſet, Terræ fil. creditus eſt. Hic cum poſtea adultus, Junonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vimque illi inferre conatus eſſet, Jovis fulmine ictus, aut (ut alii malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus, ubi humi exporrectus novem terræ jugera dicitur occupare, jecurque perpetuo cum Lunâ renaſcens vulturi, aut, ut Hygino placet, ſerpenti exedendum præbere. Hom. Odyſſ. Λ.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, &c.

Virgilius Æn. 6.

Nec non & Tityon terræ omniparentis alumnum
Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur; roſtroque immanis vultur adunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque pœnis
Viſcera, rimaturque epulis, habitatque ſub alto
Pectore nec fibris requies datur ulla renatis.

Ubi benè *novem*, quod hauſit ex Magiſtro Lucretio lib 3.

———*Novem diſperſis jugera membris*
Obtinet. ———

Eum vero ſequuntur:

1. Propertius l. 3. el. 5.

Nam tribus infernum cuſtodit faucibus antrum
Cerberus, & Tityo jugera pauca novem

2. Tibullus l. 1. el. 3.

Porrectuſque novem Tityus per jugera terræ
Aſſiduas atro pectore paſcit aves.

3. Ovidius in Ibin:

Jugeribuſque novem, qui ſummus diſtat ab imo,
Viſceraque aſſiduè debita præbet avi.

Idem Met. 4.

Viſcera præbebat Tityus lanianda, novemque
Jugeribus diſtractus erat.

Hæc illi. Horat. carm. 3.

Incontinentis nec Tityi jecur
Relinquit ales.

Ovid. Pont. 1. 2.

Sic inconſumptum Tityi, ſemperque renaſcens
Non perit, ut poſſit ſæpe perire jecur.

Seneca in Thyeſte:

Aut pœna Tityi ſemper accreſcens jecur
Viſceribus atris paſcit effoſſis aves.

Idem:

Præbet volucri Tityus æternas dapes.

Claudian. in Gigantom.

Quid dicam Tityon, cujus ſub vulnere ſævo
Viſcera naſcuntur gravidis certantia pœnis?

Stat. Theb. 1.

Terrigenam Tityon Stygiis extendit arenis.

Idem Theb. 11. initio:

Quantus Apollineæ temerator matris Averno
Tenditur: ipſæ horrent, ſi quando pectore ab alto
Emergunt volucres, immenſaque membra jacentis
Spectant, dum miseræ creſcunt in pabula fibræ.

Ubi ſis Barthium conſule. Qu. Calaber. lib. 3.

Οἷος ὑπέρβιος Τιτυὸς πέσεν ἀντίον Λητοῦς
Ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο· καί ὁ χολωθεὶς
Ἀσφαλέως μιν ἔπεφνε θοῶς ἀκάμαντ' Ἀπόλλων
Λαιψηροῖς βελέεσσιν, ὁ δ' ἀργαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
Πολυπλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρυπέδοιο
Μητρὸς ἑῆς· ἐπὶ δ' ἧπαρ [illegible]
Ἀχθόμενον [illegible] Λητοῦς.

Ait Tityum Apollinis telis confixum. Ita ante eum Apollonius:

Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀιστεύων ἐτέτυκτο
Βούπαις, οὔπω πολλὸς, ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης
Μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ' ἔτεκέν γε
Δῖ' Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.

Callimachus vero in lavacrum Dianæ non ab Apolline ſed à Dianâ confoſſum Tityum fuiſſe oſtendit, cum ait.

Ἄρτεμι παρθενικὴ Τιτυοκτόνε ———

Ac Pauſanias in Laconicis ſcriptum reliquit in quodam templo poſitas fuiſſe Apollinis & Dianæ imagines, a quibus utriſque Tityus ſagittis configeretur. Apollodorus lib. 1. Ὡς δὲ ὁ Φοῖβος τὸ μαντεῖον Πυθοῖ ἦλθε, ἐκώλυεν αὐτὸν προσελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα τοῦτον ἀνελὼν, τὸ μαντεῖον παραλαμβάνει. Κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυὸν, ὃς ἦν Διὸς υἱὸς καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς Ἐλάρης· ἣν Ζεὺς ἐπειδὴ συνῆλθε, δείσας Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε, καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη εἰς φῶς ἀνήγαγεν. Οὗτος ἐρχόμενος εἰς Πυθὼ Λητὼ θεωρήσας, πόθῳ κατασχεθεὶς ἐπισπᾶται. Ἡ δὲ τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατατοξεύουσιν αὐτόν· κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θάνατον, γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν ᾅδου ἐσθίουσι. Sed hæc jampridem vulgata omnia. Quod vero Galenus adnotavit lib. 6. de Dogm. Hippocratis & Platonis contra Chryſippum, non eſt innie rationis; quod cupidine conſtuprandæ Latonæ exarſiſſet, jecore potiſſimum punitum Tityum, ut ſoleant ſervi ea corporis parte plecti quâ peccaverint, fures nempe manibus, fugitivi cruribus, garruli linguâ, guloſi ventre. Ejus quoque mem. Apollon. lib. 1.

Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.

Strabo. lib. 9 hanc fabulam ad hiſtoriam tranſtulit, dicitque

q[illegible] tempore Ap[illegible] e cœlo in terras advent[illegible] ac homines manſue[illegible] qui prius arborum ſylveſtrium fructibus tantum ve[illegible]bantur. Tityum tyrannum Panopeæ crudeliſſimum, hominem fuiſſe violentum, atque prorſus flagitioſum, quem Apollo ſagittis confecit. Lucretius vero lib. 3. ad rei Venereæ cupiditatem, animique ſollicitudines hanc fabulam retorſit; cum dicat fieri non poſſe omnino multa, quæ traduntur de inferis, neque Tityum, ſi par jecur univerſo terrarum orbi habuiſſet, perpetuum dolorem ita pati potuiſſe, ſed per hæc animi curas antiquos ſignificare voluiſſe, ut ab iis retrahamur. Verba ejus apponam:

Nec Tityon volucres ineunt Acherunte jacentem
Nec quod ſub magno ſcrutentur pectore quidquam
Perpetuam ætatem poſſent reperire profecto
Quamlibet immani projecto corporis extet
Qui non ſola novem diſperſis jugera membris
Obtineat, ſed qui terrai totius orbem:
Non tamen æternum poterit perferre dolorem,
Nec præbere cibum proprio de corpore ſemper.
Sed Tityos nobis hic eſt, in amore jacentem
Quem volucres lacerant, atque exeſt anxius angor
Aut aliâ quâvis ſcindunt turpedine curæ.

Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 19. Item Tityus Orator homo loquax ſanè & ſatis acutus; de quo Cic. in Bruto.

Tlepolemus, Herculis & Aſtyoches filius, quem ex Ephyrâ urbe Peloponneſi rapuerat Hom. in Catalogo. Hic cum adoleviſſet, clarus rebus bellicis, corporiſque proceritate inſignis, Lycimnium avunculum ſuum Marte progenitum, & patri ſuo chariſſimum jam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis navibus, contractâque juvenum manu patriam reliquit. Rhodumque venit, in quâ trium urbium regnum obtinuit. Belli vero Trojani tempore novem navium claſſe Græcis ſuppetias tulit, quo in bello à Sarpedone Jovis filio interfectus fuit. Ovid. Ep. 1.

Sanguine Tlepolemus Lyciam tepefecerat haſtam
Tlepolemi leto cura novata mea eſt.

Tobias, idem quod *bonus Deus*, vel *bonitas Dei*. Floruit circa tempus Manaſſis, aliorumque precedentium regum Juda, quando decem tribus Iſrael captivæ ductæ ſunt; quod nomen tam patri ſeni, quam filio ejus juv. in ſacris literis tribuitur. Libri Tobiæ auctores videntur pater & filius. Ita Sixt. Senenſis lib. 1. De utilitate autem ejuſdem lib. hæc Sebaſt. Munſterus Præfat. in Metechet Haadidduck, ubi Tobiam aliis V. T. libris omnibus anteponit: *In quo*, ait, *Biblico lib. V. T. invenies tam efficaces ad opera pietatis monitiones, quæ habeant tam vividiſſima adjuncta exempla, ut in hoc libro? Ubi uſquam locorum invenies tam ſinceras paternas, & omni acceptione dignas inſtructiones, qualiter te geras erga Deum, erga parentes, erga pauperes, præſertim domeſticos fidei, erga conjugem, denique erga cunctos mortales, atque erga defunctos ſpiritus in Tobiâ?* Idem ibidem: *Libellus eſt vere aureus, & juventuti accommodatiſſimus, ediſcendus eſſet à pueris, haud ſecus quam Decalogus, & in imo pectoris diligentiſſime condendus, in quo non niſi mera pietatis ſemina, imò & flores & fructus inveniuntur.* Bullengerus tract. de libb. ſacris: *Inter hiſtoricos*, inquit, *in plerisque exemplaribus primum locum tenet liber Tobiæ, qui meâ quidem ſententiâ multo felicius Xenophonte, & Ariſtotele Oeconomiam tradit. Nam & exemplis omnia demonſtrat & præceptis ſalutaribus.* Ven. Beda: *Quis liber S. Patris Tobiæ & in ſuperficie literæ ſalubris patet legentibus, utpote, qui maximis Vitæ moralis & exemplis abundat & monitis.*

Tolumnius, augur, qui pro Turno bellavit in Æneam. Virgil. lib. 12.

Expediuntque manus; primuſque Tolumnius Augur.

Item Veientum rex, qui Romanorum legatos interfici juſſit, an. U. C. 317.

Tomyris, Scytharum Regina. Tibullus Paneg. ad Meſſalam:

Nec quà regna vaga Tomyris finivit Araxe.

Vide *Thomyris*.

Cuth. *Tonſtallus*, vir doctus, & ſummâ laude dignus, in quo nemo hominum fere (dempto convicitatore Baleo) quicquam invenit reprehenſione dignum, niſi quod Pontificiæ Religioni fuerit addictior. Literas Græcas ad unguem, Hebræas haud modicè calluit, facundus Orator, mathematicæ ad miraculum uſque ſcientiſſimus. In Jure Civili (cujus facultatis Doctoratum adeptus eſt) probè exercitatus, inque Theologia verſatiſſimus erat. Denique nec inter poſtremas ejus laudes numerarim quod cum Eraſmo amicitiam coluit, prout [illegible] Epiſt. ejus ad Tho. Morum colligas: *Tonſtallo, ut nemo eſt omnibus bonis [illegible] inſtructior, nemo in vita moribuſque ſeverior, ita nemo eſt uſquam in convictu jucundior.* Natus erat Hatchfordiæ in agro Richmundienſi geſtiſque prius dignitatibus aliis ad Epiſc. Dunelmenſem evocatus fuit. [illegible] Lambethæ [illegible] Nov. an. 155[illegible]. æt. 85. quo [illegible] cuſtodia apud Archiep. Cantuar. agebat, [illegible] Parochiali non ſine funebri pompa [illegible] epitaphio:

Anglia Cuthbertum Tonſtallum mo[illegible]
Cujus ſumma domi laus erat atque [illegible]
Rhetor, Arithmeticus, Juriſconſultus & æque
Legatuſque fuit, denique præſul erat.
Annorum ſatur, & magnorum plenus honorum
Vertitur in cineres aureus ille ſenex.

Torquatus, cognomen Titi Manlii, à torque impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cujus juſſu cum filius adverſus hoſtem, à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eoque occiſo, equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubito eum, quod adverſus edictum ſuum & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri juſſit percuti.

Alphonſus *Toſtatus*, Hiſpanus, Epiſcopus Abulenſis, ac præterea Hiſpanorum Regis Conſiliarius, item major referendarius (quæ triplex dignitas, nec ante, nec poſtea in unum hominem collata ſunt) Flor. an. 1440. ac præter vaſtos illos in S. Scripturas commentarios, varia etiam opuſcula edidit. Vide Voſſ. H. Lat. p. 579.

Toxaris, Scytha, vir & multæ ſapientiæ & elegantiæ ac rerum optimarum ſtudioſus admodum, qui ex Scythiâ Athenas uſque peregrè profectus eſt, Græcanicæ diſciplinæ perdiſcendæ deſiderio; hic peſtem populum Athenienſem infeſtantem ſedavit, quapropter in heroum catalogum relatus eſt & nivei coloris equus ad ejus monumentum quotannis immolabatur. De illius cum Anacharſide occurſu & utriuſque cum Solone congreſſu, vide *Lucian.* in *Scythâ*: ut & de Toxaris & Sitanniæ amicitiâ, apud eundem.

Trajanus, inter Cæſares optimus, quemadmodum teſtatur acclamationis in creandis Impp. formulâ: *Sis felicior Auguſto, melior Trajano.* Claudianus de Theodoſio lib. de 4. Conſ. Honorii:

——————Victura feratur
Gloria Trajani; non tam quod Tigride victo
Noſtra triumphati fuerint provincia Parthi,
Alta quod invectus fractis Capitolia Dacis,
Quam patriæ quod mitis erat.

Trajanus Patricius, vir planè Chriſtianus atque Orthodoxus, ſcripſit Chronicon breve πάνυ θαυμάσιον, teſte Suidâ, flor. vero ſub Juſtiniano ῥινοτμήτῳ, h. e. circa A. D. 664.

Georg. *Trapezuntius*, in Cretâ natus an. 1396. ſed qui è Trapezunte, Cappadociæ civitate, nomen ſibi impoſuerat, quia ad eam genus paternum referret. *Virum egregie doctum, deque re literariâ pulchrè meritum*, vocat eum Eraſmus in Ciceroniano. Obiit Romæ an. 1486. idque admodum ſenex, & literarum penè oblitus: unde & ſolus per urbem, baculo innixus, incedere malebat, ut de eo ſcribit Raph. Volaterranus, qui & ante hanc immemoriam jam ſenem pueros docentem audierat. Vide Voſſ. H. Lat. p. 600.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio conjuravit contra Cæſarem: in Aſiâ deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cic. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Luſium, Marii ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientem interfecit. Plut.

Triclaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitum erat, quod in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiiſſent. Pauſan. addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultumque Apollinem reſpondiſſe, ut Menalippum & Comæthonem & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent; tandem Eurypylum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe.

Tricongius, Novellus Mediolanenſis ſic dictus, qui geſtis honoribus à præturâ ad conſulatum uſque pervenerat. Hic enim tribus congiis epotis, ſpectante, miraculi gratiâ, Tiberio Imp. præclarum cognomen ſibi vendicavit.

Trieterica, Bacchi ſacra, quæ tertio quoque anno celebrabantur. Virgil.

——————Audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia.——————

Stat. Theb. 2.

—————Non hæc Trieterica vobis
Nox patrio de more venit.—————

Ovid. Faſt. 1.

Tertia quæ ſolito tempore bruma refert.

Herodotus lib. 4. de Gelono Budinorum oppido: Ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρὰ, Ἑλληνικῶς κατεσκευασμένα, ἀγάλμασί τε καὶ βωμοῖσι, καὶ νηοῖσι ξυλίνοισι· καὶ τῷ Διονύσῳ τριετηρίδας ἀνάγουσι καὶ βακχεύουσι. Ovidius autem locutus eſt ex ſententia multorum, cum verè ſacrum illud fuerit

[illegible] num. *Trieteris* enim nihil aliud erat quam tres anni quadrimeſtres, ſeu duo ſemeſtres. Cenſorinus lib. 19. *Cares & Acarnanes ſemeſtres habuerunt annos, & inter ſe diſſimiles, quibus alternis dies augeſcerent, aut ſeneſcerent, eoque conjunctos, veluti τριετηρίδα annum magnum, hoc eſt Solarem.*

Triopa, Theſſalorum rex pater Meropis Steph. Item Eriſichthonis pater, qui idcirco *Triopeius* dicitur. Ovid. Met.

Nec tamen ideirco ferrum Triopeius illa
Abſtinuit. ———

Sic & *Triopeis* pro Eriſichthonis filia, Triopæ neptis. Idem Ovidius:

Sæpe pater dominus Triopeida tradit.

Alius inter Argivorum reges ſeptimo loco ponitur à veteribus, Phorbantis fil. Alius Abantis fil. veteri Theocriti Scholiaſtæ ex Jaſone rerum Cnidiarum ſcriptore celebratur. Mem. & Euſt. cujuſdam *Triopæ* Perrhæborum regis quem fil. Carnabas violenter in imperio ſe gerentem occidit. Alius denique fuit, quem *Deum* vocat Herodes Atticus, quem Iphimediæ patrem nominat Apollodorus lib. 1. Bibl. Salmaſius.

Triopius Apollo ſic dictus, vel à *tripodibus* æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopii: quos tamen è ſacro victores auferre non poterant, ſed ipſi Deo relinquere cogebantur; vel qu. Τριόφθαλμος ab inſigni prudentià; vel à Triopâ Solis filio, rege Theſſalorum.

Triptolemus, Eleuſii, ut Hygino placet, aut, ut Pauſanias maluit, Celei Eleuſini regis fil. qui primus in Græcia agriculturæ rationem creditur inveniſſe. Ovid. Faſt. lib. 4.

Iſte quidem mortalis erit, ſed primus arabit,
Et ſeret, & cultâ præmia tollet humo.

De *Triptolemi* legibus apud Athenienſes tribus duntaxat præcepta in Eleuſine templo ſcribit Xenocrates Philoſophus: *Venerandos Deos; honorandos parentes; carnibus non veſcendum eſſe.* Ovid. Triſt. 4.

Nunc ego Triptolemi cuperem conſcendere currus.

Stat. 4. 2.

Ætherei felix ſic orbita fluxit
Triptolemi. ———

Socrates apud Platonem oratione ad Judices, inter judices infernales Triptolemum refert. Eam orationis partem Cicero laudat Latinè converſam. 1. Tuſcul. cap. 41. Claud. 1. de Raptu:

Angues Triptolemi ſtridunt, & ſquamea curvo
Colla levant attrita jugo.

Callim. Hym. in Cererem:

Ἀίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Nonnus lib. 19 verſ. 84.

Τριπτόλεμος σπόρον ἦγε φερεσταχύων ἐπὶ δίφρων.

Eleganter Freculphus Chron. Tom. 1. lib. 2. cap. 12. *His temporibus (Pelopis regis) Triptolemus, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem, diſtribuiſſe frumenta & ob id dediſſe ſuſpiciones, quod navis ejus ſerpens pennatus fuerit: ſive, ut alii fingunt, quòd jubente Cerere, anguibus portatus alitibus, indigentibus terris frumenta volando contulerit.* Vide Lampe, Alardum in illud Val. Flacc. l. 1.

— Aut curru et ſævos frænaſſe dracones
Credimus. ———

Triſimachus, libros κτίσεων condidit, quorum tert. citat Plut Par Min. cap 6.

Tritogenia, Pallas dicta eſt, quòd apud Tritonem Africæ paludem apparuerit, vel à nomine Τριτὼ i. e. κεφαλὴ (ſic enim Æoles vocant ut ait Ariſtoph. Schol. in Nub.) quòd ſit ex Jovis capite edita. Unde Heſiod. in Theog.

Αὐτὸς ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν, &c.

Vel quod eadem cum Luna credatur, quæ 3. poſt coitum die apparere incipit. vel denique authore Suidâ, quod Τρίτη μετ' Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγεννήθη.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ fil. quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem fuiſſe Virg Æn 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Ovid. Met. 2.

Cærule[illegible] habet unda Deos, Tritona canorum
Prote[illegible] ambiguum. ———

Idem alibi.

Cæruleum Tritona vocat, conchâque ſonanti
Inſpir[illegible]e jubet fluctus.

Statius 3 Theb

Stat ce[illegible] ob[illegible] jusſa ad Neptuna Triton.

Sidonius Apollinaris:

Piſtrigero quæ concha vehit Tritone.

De *Tritonibus*, vide Plin lib. 9 cap 5.

Jo Trithemius, Abbas Spanheimenſ. natus eſt an. 1462. in pago Trittenheim ad Moſellam, præter alia catalogum contexuit de illuſtribus Eccleſiæ Scriptorib. in [illegible]o eum nongentos & 70. actores complexum fuiſſe, quorum & opera & conditionem texet, à Genebrardo proditum eſt.

Trivia, Diana ſic dicta quòd triviis præeſſet, unde & tres facies habere fingebatur. Lucret.

Aulide quo pacto Triviai virginis aram
Iphianaſſai turparunt ſanguine fœde
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Ovid. Pont. 3. 2.

Protinus immitem Triviæ ducuntur ad aram
Evinctas geminas ad ſua terga manus.

Idem Faſt. 1.

Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos

Ideo Κυνοσφαγὴς θεὰ Lycophroni dicitur. Cauſa eſt, quod hanc Deam, teſte Euſt. τῶν νυκτερινῶν φόβων αἰτίαν οἱ veteres putarint, & omnium ſpectrorum. Ea per canis latratum credita eiſdem evaneſcere. Tzetzes ex Sophronis auctoritate: Θύεται δὲ αὐτῇ κύνας ὥς φησι Σώφρων ἐν μίμοις·

Ὦ γὰρ κύων βαΰζει
Λὺς τὰ φάσματα.

Troilus, Priami & Hecubæ fil qui juvenili audaciâ ferox cum Achille congredi non dubitavit, à quo nullo negotio interemptus, temeritatis ſuæ pœnas dedit. Virgil. Æneid. 1.

Parte alia fugiens amiſſis Troilus armis
Infelix puer, atque impar congreſſus Achilli
Fertur equis, curruque hæret reſupinus inani.

Caſſandra apud Sen. in Agamemn.

——— *Te ſe[illegible] geminum eſtò*
Congreſſe Achilli Troile.

Auſonius quoque.

Hectore proſtrato, nec Diis, nec viribus æquis,
Congreſſus ſævo Troilus Æacidæ.

Dio in Chryſoſt. Orat. 2. non ait Troilum congreſſum, imo factas illi inſidias ab Achille, qui erat ad ſtruendas inſidias, nocturnaſque incurſiones calliditiſſimus. Horat. 2. 9.

——— *Nec impubem parentes*
Troilon, aut Phrygiæ ſorores
Flevere ſemper. ———

At Lycophron & Theocritus ab Achille adamatum tradunt, cui cum ſe indulgere nollet, in templo Apollinis ab illo ſit occiſus. Hoc tamen refutat Tzetzes in Lycophr. quia nequaquam pulcher Troilus, aut juvenis fuerit, verum jam ſenior ac barbâ hiſpidus, proinſuſque Achillis amoribus ineptus. Vide Canter. Nov. Lect. lib. 2. cap. 9. & Lud. de la Cerda in Æn. 1. verſ. 478.

Trophimus, hiſtoricus, reliquit Collectanea mirabilium narrationum ex quibus quatuor loca excerpſit Stobæus Serm. de morbis & moleſtiarum in eis ſolutione.

Trophonius, vates ſpeluncam habitans, in quam qui deſcendebat perpetuo agelaſtus & triſtibilis erat. Unde proverb. *In antro Trophonii vaticinatus es* Niceph. Greg. in Syneſ. de Inſomn. Ἐγένετό τις ἀνὴρ Τροφώνιος ὄνομα, μάντις τὴν τέχνην, ὅτος ὑπὸ κενοδοξίας εἰς τι σπήλαιον ἑαυτὸν ἐμβαλὼν καὶ κατακρύψας αὐτῷ τὸν βίον ἀπήλλαξεν, ὃ δὴ σπήλαιον φασὶν μαντεῖον ἀναδεῖξαι τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐρωτῶσι ἀεὶ [illegible]. Hinc Jupiter *Trophonius* dictus, quod redderet oracula in ſpecu Trophonio, teſte Strab

Tros, Trois, rex Trojanorum, Erichthonii fil. Ili pater, à quo Phrygia minor *Troas* appellata eſt. Virgil Georg. 3.

Aſſaraci proles, demiſſæque ab Jove gentis
Nomina, Troſque parens, & Trojæ Cynthius auctor.

Quin & Trojani ab hoc *Troes* dicti ſunt. Virg. Æn. 1.

Egreſſi optata potiuntur Troes arenâ.

Tryphiodorus, Ægyptius poeta, ſcripſit Marathonica, excidium Ilii, Odyſſeam, i.e. poema de erroribus & laboribus Ulyſſis, paraphraſes comparationum ab Homero poſitarum. Suidas

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de Orthographiâ, & alia à Suidâ commemorata. Item Judæus quidam adverſus quem ſcripſit Juſtinus Martyr Alius Origenis auditor, ad quem nonnullæ ſunt ejus epiſtolæ, in ſacris literis eruditiſſimus fuit, ut ejus multa oſtendunt monumenta. Hieronymus.

Tryzus, tyrannus quidam ab Æliano memoratus qui volens omnes conſpirationum & inſidiarum contra ſe vias intercludere, legem ſuæ regionis incolis poſuit, ut nemo cum altero, neque privatim, neque publice ſermones miſceret: quod fuit graviſſimum minimèque ferendum. Itaque dolo tyranni mandatum eluſerunt, & oculorum manuumque geſtibus, & nutu animi ſenſa mutuò ſignificabant & accipiebant. Aliàs igitur acerbo vultu ſeſe invicem intuebantur, alias placato, facieque læta, atque ex uniuſcujuſque ſuperciliorum contractione perſpicuum erat, eum triſtem & [illegible] rerum ſtatum indignè ferre, animi affectione per vu[illegible] quo erat declarata & oſtenſa. Sed hæc etiam [illegible] commovebant, quòd exiſtimaret ſilenti[illegible] quoque [illegible]

tatem [illegible] & commutationem vultus prorſus mali quid ſibi moliturum eſſe. Pr[illegible] illud lege ſuſtulit. Quidam itaque deſolationem illam ægrè moleſtéque patiens, & cupiditate diſſolvendæ tyrannidis permotus, in forum progreſſus eſt, ibi ſtans, multum & fervidè lacrymatus eſt. Quem circumſiſtit confluens omnis multitudo, quibus etiam, ipſis in fletum ac luctum erumpentibus, nuncium ad tyrannum allatum eſt, neminem quidem nutibus uti, at lacrymas frequentes emitti, qui feſtinans, ut & illud prohiberet, neque ſolùm linguam, nutuſque ſervitute conſtringeret, ſed etiam oculis à natura tributam libertatem eriperet, quanta potuit celeritate, pedes cum ſtipatoribus & ſatellitibus accurrit, ut lacrymas ſedaret. At illi, quum è longo vix eum vidiſſent, eripientes arma ſatellitibus, tyrannum interfecerunt.

Tubero, Romanus, notiſſimus ex Ciceronis Oratione pro Qu. Ligario. Item Ælius *Tubero* hiſtoricus de quo, Dionyſ. Hal. l. 1. Ὡς δὲ Τουβέρων Αἴλιος, δεινὸς ἀνὴρ καὶ περὶ τὴν συναγωγὴν τῆς ἱστορίας ἐπιμελὴς γράφει, &c. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 1 c. 12.

Tucca, L. Varius & Plotius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredeſque ex parte teſtamenti relicti, juſſu Auguſti carmina Æneidos emendaverunt hâc lege, ut nihil adderent. Servius.

Tuditanus, nomen viri proprium, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tullia, filia Servii, ſexti Rom. Regis, Tarquinio Sup. nupſit, qui poſtea ut potiretur regno ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eâdem regnandi libidine, quâ maritum, æſtuaſſe, adeo ut cum intellexiſſet patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferri juſſerit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadavere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerentque mortuum conculcare; mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci juſſit. Ovid. in Ibin:

> *Infamemque locum ſceleris quæ nomine fecit,*
> *Preſſit & inductis membra paterna rotis.*

Silius lib. 13.

> ———*Patrios fregit quæ curribus artus*
> *Et ſtetit adductis ſuper ora trementia frænis.*

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis. Vide *Cicero*.

Tullus Hoſtilius, tertius Rom. rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui pop. Rom. otio paciſque artibus ſub Numâ aſſuetum ad belli ſtudia revocavit. Virgilius Æn. 6.

> ———*Cui deinde ſubibit*
> *Otia qui rumpet patriæ, reſideſque movebit*
> *Tullus in arma viros, & jam deſueta triumphis*
> *Agmina.*———

Ingenium hoc Tulli allucet ex verbis iſtis Livii: *Hic non ſolum proximo regi diſſimilis, ſed ferocior etiam Romulo fuit: tum ætas vireſque, tum avita quoque gloria animum ſtimulabat. Seneſcere igitur civitatem otio ratus, undique materiem excitandi belli quærebat.* Eutrop. lib. 1. *Hic bella reparavit, Albanos vicit.* Plut. de Fort. Rom. *Servius Tullus omnium regum maximè, & potentiam auxit populi, & Remp. ornavit, ordinemque cenſus & militiæ inſtituit, primuſque cenſor & ſuſpectator vitæ ac modeſtiæ civium fuit, credituſque eſt vir fuiſſe fortiſſimus ac prudentiſſimus.* Dionyſius Halicarn. lib. 3. Ταῦτα διαπραξάμενος ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς Τύλλος Ὁστίλιος, ἀνὴρ ἐν ὀλίγοις ἄξιος ἐπαινεῖσθαι τῆς τε αὐτοτολμίας ἕνεκα τῆς περὶ τὰ πολέμια, καὶ τῆς φρονήσεως τῆς ἐν τοῖς δεινοῖς. [illegible] Ἔτη δ' ἐγλαχὼν τὴν ἀρχὴν δύο καὶ τριάκοντα, τελευτᾷ τὸν βίον, ἐμπρησθείσης τῆς οἰκίας, καὶ σὺν αὐτῷ γυνή τε ἀπόλλυται, καὶ ὁ ἄλλος οἰκετικὸς ἅπας ὄχλος καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. Καταπρησθῆναι δὲ τὴν οἰκίαν οἱ μὲν ὑπὸ κεραυνοῦ λέγουσι, μηνίσαντος τοῦ Θεοῦ δι' ὀλιγωρίαν τινῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ πλείους ἐξ ἀνθρωπίνης φασὶν ἐπιβουλῆς τὸ πάθος γενέσθαι, ἀνατιθέντες τὸ ἔργον Μαρκίῳ τῷ μετ' αὐτὸν ἄρξαντι τῆς πόλεως. *Tulli* quoque cujuſdam frequenter meminit Propertius, apud quem 3. 21. colligas eum Cyzicenis præfuiſſe, vel Aſiam pro Conſule obtinuiſſe. Dio in fine lib. 49. ſcribit L. Volcatium Tullum collegam fuiſſe Auguſti in ſecundo Conſulatu, ſi forte hic idem eſſe poſſit.

Tutanus Deus, qui homines tueri putabatur. Cum enim Annibal ad Romam noctu legiones ducere cœpit, ut ait Ennius, quibuſdam nocturnis terriculamentis, tantus pavor ejus milites invaſit, ut inde pedem retulerint. Quo facto Tutano Deo ibi fanum conſecrarunt. Varro in Sat.

> ——— *Hercules tuam fidem:*
> *Noctu Annibalis cum fugavi exercitum,*
> *Tutanus hoc, Tutanus Romæ nominor,*
> *Hoc propter omnes qui laborant, invocant.*

Tutia, virgo Veſtalis, cum argueretur inceſti, argumentis purgare ſe dedignata mortalibus, ad Tiberim flu. cribrum detulit, ibique ſubmerſit, hâc additâ prece: *O Veſta, ſi pia & caſta ſum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam.* Et ipſa pertulit. Livius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſ. Halicarn. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum prius, maximè in prægnantes, cruda inſolitaque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras Deorum tactæ, nec pro urbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus privatis facta, ceſſationem afferebant malorum, fit à ſervo quodam indicium Pontificibus quod Sacerdos quædam Veſtæ, *Urbina* nomine amiſsâ virginitate, ſacrificia pro urbe faciebat, non ipſa pura. Pontifices ergo eam removentes à ſacrificiis & pœnam apponentes, poſtquam eſt manifeſtè redarguta, virgis ceciderunt, perque urbem eam ferentes, vivam defoderunt. Eorum vero qui cum illâ illam impiam corruptionem peregerunt, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt; & ſic ſtatim morbus ille deſiit.

Tutulina, Dea. Varro: *Tuam fidem, Tutulina, invoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles.* D. Auguſt. lib. 4. de C. D. eam præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, ut *tutò* ſervarentur.

Tutunus, i. e. Priapus. Vide *Mutunus*.

Tychius, faber celeberrimus. Hom. Il. 7. Ovid. Faſt. 3.

> *Nec quiſquam invitâ faciet bene vincula plantæ*
> *Pallade, ſit Tychio doctior ille licet.*

Tydeus, fil. Oenei regis Calydoniæ, & Peribœæ, vel, ut aliis placet, Althææ, qui cum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem profugit, cujus filiam Deiphilen conjugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, uxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum miſſus eſt, ut pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cum veniſſet, regiamque eſſet ingreſſus, Eteocles negavit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita ut non ſit veritus & hoſtis & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum forte cum Eteocle eſſent in convivio, ad quodlibet certaminis genus provocare. Atque ut animoſè provocavit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia fuit) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reverſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quâ Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta juvenibus, cum duobus ducibus Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidavit, uni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuncium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde unà cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus, occubuit. *Cruentum* vocat Statius, *fulmineum, magnanimum*, & *iræ immodicum*. Hunc inter Heroas minimum ſtaturâ agnoſcit Hom.

> ——Μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Auctor Priap.

> *Utilior Tydeus, qui, ſi quid credis Homero,*
> *Ingenio pugnax, corpore parvus erat.*

Papin. lib. 1.

> ——*Sed non & viribus infra*
> *Tydea fert animus, totoſque infuſa per artus*
> *Major in exiguo regnabat corpore virtus.*

Idem lib. 6.

> ——*Quanquam ipſe videri*
> *Exiguus, gravia oſſa tamen, nodiſque lacerti*
> *Difficiles, nunquam hunc animum natura minori*
> *Corpore, nec tantas auſa eſt includere vires.*

De virtute quidem hujus ſatis conſtat, at ſævum & malignum in reges animum ejus notat non ſemel, qui Argonautis eum accenſet. Val. Flac. lib. 3.

> *Rurſum inſtimulat, ducitque faventes*
> *Magnanimus Calydone ſatus: potioribus ille*
> *Deteriora fovens, ſemperque inverſa queri*
> *Durus, & haud ullis unquam ſuperabilis æquis.*

Vide Barth. ad Stat. Theb. p. 146. Idem Statius Theb. 2.

> *Cunctis Tydeus audentior actis.*

Euripides Phœniſſis:

> Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
> Τυδεύς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Ejus laus extat in ejuſdem Supplicibus non à verbis ſed à factis:

> Τυδεὺς δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν,
> Οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
> Δεινὸς σοφιστὴς, &c.

Vide Hom. Iliad. Δ

Crudelem vero admodum fuiſſe ait Vetus Schol. ad illud Theb. 8.

> ——*Plus exigit ultrix Tiſiphone,*
> *Maleſuæ Tydei,*

Fingitur enim immaniſſimus omnium Heroum.

Unde

Unde eſt quod ab immani hoc facinore Tydeum κρατόβορον vocet Lycophron in Caſſandra, ἀνδροβρῶτα vero Dihades in Arâ ſecundâ, ut rectè ejus auctoris locum contra vulgum acerrimè Salmaſius. Barthius. Apud Sextum Pyrrhonium lib. 3. Hypotypoſ. cap. 24. cerebrum hoſtis comediſſe prohibetur. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρωπείων γεύσασθαι σαρκῶν, παρ' ἡμῖν μὲν ἀθέμιτον, παρ' ὅλοις δὲ βαρβάροις ἔθνεσιν ἀδιάφορόν ἐστι. Καὶ τί δεῖ τοὺς βαρβάρους λέγειν, ὅπου καὶ ὁ Τυδεὺς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ πολεμίου λέγεται φαγεῖν.

Tydides, Diomedes Tydei filius, bellator ſtrenuus, qui præter alia benè ac fortiter geſta Venerem in dextrâ vulneravit. Hom. Il. 5. De eo Horat. 1. 14.

> ——— *Ecce furit te reperire atrox*
> *Tydides melior patre.*

Idem Od. 6.

> ——— *Tydiden ſuperis parem.*

Virgil. Æn.

> ——— O *Danaum fortiſſime gentis*
> *Tydide.* Vide *Diomedes.*

Tyndarus, rex Oebaliæ, maritus Ledæ, quæ eodem tempore duo peperit ova, è quorum altero, quod ex Jove conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena, & altero quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytæmneſtra. Ex his priores duo immortales fuere, poſteriores mortales. Vide *Caſtor* & *Pollux* & Servium ad illud Æn. 2.

> *Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacænæ.*

Dicitur & *Tyndareus*. Ovid. ep. 8.

> *Mitis Tyndareus vitâ gravis author & annis*
> *Tyndaridi.* ———

Item *Tyndareus* adject. Val. Flac. lib 1.

> *Tyndareuſque puer mihi vellere gratior Helles.*

Typhoeus, Gigas Terræ, & Titani fil. quem illa Jovi irata in perniciem cœleſtium fertur edidiſſe. Virgil. Georg. 1.

> *Tum partu terra nefando*
> *Cœumque Japetumque creat, ſævumque Typhœa.*

Hic cum in ingentem corporis molem adoleviſſet, eo vecordiæ provectus eſt, ut Jovem de cœli poſſeſſione dejicere conaretur. Heſychius. Τυφωεύς, θεός τις γηγενὴς ἐπαναστὰς τῇ βασιλείᾳ τῶν θεῶν. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſ. detruſus, ut placet Virgilio Æn. 10.

> *Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile*
> *Inarime Jovis imperiis impoſta Typhœo.*

Habuit ex Homero, qui ſic in Catalogo:

> Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Claud. lib. 3. de Rapt. Proſ.

> ——— *Rupitne Typhoia cervix*
> *Inarime?* ———

Lucan. lib. 5.

> *Ceu Siculus flammis urgentibus Ætnam*
> *Undat apex: Campana fremens ceu ſaxa vaporat*
> *Conditus Inarimes æternâ mole Typhœus.*

Pindarus tamen in Siciliâ ſub Ætnâ monte ſepultum refert Pyth. 1. his verbis:

> Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
> ται θεῶν πολέμιος
> Τυφὼς ἑκατοντακάρανος.

Et paulo poſt:

> Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
> Στέρνα λαχνάεντα. Κίων
> Δ' οὐρανία συνέχει
> Νιφόεσσ' Αἴτνα.

Eum ſequuntur 1. Ovidius, qui ſic Faſt. 4.

> *Alta jacet vaſti ſuper ora Typhoeos Ætna,*
> *Cujus anhelatis ignibus ardet humus.*

Idem Met.

> *Vaſta giganteis injecta eſt inſula membris*
> *Trinacris; & magnis ſubjectum molibus urget*
> *Æthereas auſum ſperare Typhoea ſedes.*
> *Nititur ille quidem, pugnatque reſurgere ſæpe:*
> *Dextra ſed Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro,*
> *Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur.*

2. Silius lib. 14.

> *Tum Catane ardenti nimium vicina Typhœo.*

3. Val. Flacc. lib. 2.

> ——— *Siculâ preſſus tellure Typhœus*
> *Hunc profugum & ſacras revomentem pectore flammas*
> *Ut memorant, preſſum ipſe manu Neptunus in alto*
> *Abſtulit, implicuitque vadis, totieſque cruenta*
> *Mole reſurgentem, torquentemque ignibus undas,*
> *Sicanium dedit uſque fretum, cumque urbibus Ætnam*
> *Intulit, ore premens: trux ille ejectat adeſi*
> *Fundamenta jugi: pariter tunc omnis anhelat*
> *Trinacria injectam feſſo cum pectore molem*
> *Commovet experiens, gemituque repoſtat inani.*

His adde Æſchylum in Prometh.

> ——— φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς
> Φεψαλώθη, κ' ἐξεβροντήθη σθένος.
> Καὶ νῦν ἀχρεῖον, καὶ παράορον δέμας
> Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
> Ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Heſiodus Typhœum Terræ & Tartari filium facit:

> Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
> Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
> Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Typhon, Gigas, de quo ſic ſcribit Homerus Hymn. in Apoll. Junonem ægrè ferentem, quod Jupiter ſine ſe ex capite Minervam peperiſſet, Cœlum ac Terram precatam fuiſſe, omneſque Deos ſuperos & inferos, ut poſſet & ipſa ſine mari congreſſu parere, quæ cum manu humum percuſſiſſet, ſequenti poſtea tempore natus eſt ex Terrâ Typhon, qui dracænæ educandus traditus eſt, ut patet ex his verſibus:

> Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίρροος, ἔνθα δράκαιναν
> Κτεῖνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
> Ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
> Ἀνθρώπους ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν αὐτούς,
> Πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ', ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν.
> Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
> Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
> Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε χολωσαμένη Διὶ πατρί,
> Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
> Ἐν κορυφῇ. ———

Seneca in Octavia:

> *Non tam ferum Typhona neglectum Jove*
> *Irata Tellus edidit quondam parens.*

Eundem faciunt poetæ cum Typhœo. Plura qui de Typhone videre velit, conſulat D. Dickinſonum in Delph. Phœnic. cap. 2. & Boganum in epiſtolâ libro iſti præfixâ, ubi eruditè, ut ſolet, de gigante diſſerit. Item *Typhon*, teſte Diodoro, Oſiridis, Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in 25. partes diſcerpto, regnum occupare conatus eſt; tandem vero ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Item venti nomen, de quo Plin. 2. 48. & Gell. 19. 1. Hinc *Typhonicus*, unus è ventis ſubitis & repentinis. Act. 27. Qui & *Typhon* Apollodorus in Ariſtot. Meteor. Ἀεισοτίλλας, inquit, Τυφῶνα εἶναι Τυπῶνα καλεῖ διὰ τὸ τύπτειν σφόδρως, καὶ ῥηγνύειν τὰ στερεὰ σώματα· Ναῦται δὲ Σίφωνα, διὰ τὸ ἕλκειν σιφῶνος ἀναρπᾶν τὸ ὕδωρ θαλάσσης. Vide Turn. Adverſ. cap. 20. lib. 4.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi, nobilis grammaticus, tempore Pompeii M. Romæ docuit. Ductus eſt à Lucullo captivus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophraſtus; mutavit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & dives ob doctrinam factus adeo eſt, ut ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Alius è Phœniciâ prioris nepos, à quo nomen ſibi uſurpavit, quum prius *Diocles* vocaretur. Captivus & ipſe Romam ductus, à quodam Dymante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eâque liber factus, ludum Romæ aperuit; ſcripſit libros 67. Suidas.

Tyrannus, Sophiſta, ſcripſit de diviſione orationis libros decem. Suid.

Tyro, virgo Theſſaliæ, Salmonei & Alcidices filia, quam noverca Sidero (quam Alcidice Alei filiâ defunctâ in uxorem duxerat Salmoneus) malè admodum ac duriter excepit. Cæterum cum Tyro Enipei fluv. amore flagraret, atque ad illius fluenta continenter accedens propter amnem conqueri minime deſineret, Neptunus interim ſumptâ Enipei formâ cum ipsâ concubuit. Hæc autem cum geminos clanculum peperiſſet, illos expoſuit. Jacentibus autem pueris, & equariis paſtoribus prætereuntibus, equarum una, quum infantium alterum ungulâ caſu quodam tetigiſſet, faciei partem lividulam reddidit. Tum equarius infantes ambos ſuſcepit alendos, & cui lividula reddita erat faciei pars *Peliam* nominavit, quaſi *Lividum* dixeris, alterum vero *Neleum*, qui cum ad juſtam integramque ætatem perveniſſent, matre ſuâ & ejus novercâ agitatâ, quum matrem ab illâ malè affectam comperiſſent, in illam impetum fecerunt, & quamvis in Junonis templum confugiſſet; Pelias tamen eam ſuper aram ipſam jugulavit. Cretheus poſtea Salmonei frater Tyronem neptem cepit uxorem, ex quâ nati ſunt illi filii Æſon, Amythaon & Pheres. Apollod. Bibl. 1. Diod. Sic. lib. 4. Tzetzes in Lycophr. & alii Prop. 2. 29.

> *Vobiſcum eſt Iope, vobiſcum eſt candida Tyro.*

Idem 1. 13.

> *Non ſic Æmonio Salmonida mixtus Enipeo*
> *Tænarius facili preſſit amore Deus.*

Idem eleg. 19. lib. 3.

> *Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo*
> *Quæ voluit liquido tota ſubire De[o].*

Ovid.

Ovid. [illegible]

S[illegible] [illegible] ludat [illegible] forma
C[illegible] eſt, [illegible] [illegible]

Idem Amor. 3. 3.

Si [illegible] ut amplecti Salmoneida p[illegible] Enipe[illegible]
[illegible] de e [illegible] aquam, juſſa [illegible] aqua.

Joannes *Tzetzes*, Poet. Græcus, variam ſcripſit hiſtoriam Chiliadibus comprehenſam. Vixit circiter A. D. 1160. Vide Voſſ. H. Gr. p. 305.

Iſacius *Tzetzes*, prioris frater Scholia in Lycophronis Caſſandram ſcripſit.

V A

M. V*Accus*, dux Fundanorum in Privernati bello, quum à L. Papyrio captus eſſet, ædes ejus dirutæ ſunt, & bona publicata ob regnum ab eo affectatum. Liv. lib. 8. Cic. pro domo ſuâ.

Vacoſus, dux Artaxerxis, templum Hieroſolymitanum violavit, ulciſcens mortem Jeſu quem Joannes frater interemerat. Joſ. 11. 7.

Vacuna, ruſticorum Dea, quæ præeſſe *vacantibus* & otioſis putabatur: cui cum agricolæ laboribus ruris vacarent, ut poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſolvebant, & ſacrificabant. Ovid. Faſt. 6.

Nunc quoque tum ſtant antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantque ſedentque focos.

Horat. 1. Ep. 10.

Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ.

Valens, Rom. Imp. pietatis & Chriſtianæ Rel. hoſtis, ab adverſariis barbaris crematus eſt quinquageſimo anno contiguus, cum per annos quatuor imperaſſet & decem parvo minus ita Amm. l. 31. Virtutes ejus ac vitia notat idem ibidem. Duo tantummodo criſmina ejus impræſentiarum ex prædicto auct recenſebimus *Avaritiam*, & *Crudelitatem*. 1. *Magnorum operum intemperans appetitor*. Cui ſubſcribit Nazianzenus Greg. in Orat. Fun. de laud. D. Baſilii: Βασιλεὺς ὁ φιλοχρυσότατος, καὶ μισοχριστότατος, καὶ δεύτερον ἔχων τὸ νόσον, ἀσέβειάν τε καὶ ἀπληστίαν. 2. *In crudelitatem propenſior*. Cedrenus Ἦν δὲ Οὐάλης τὴν ἡλικίαν διμοιρίαν ἔχων, αὐθάδης τὸ ἦθος, καὶ ὠμότατος. καὶ πρὸς αἱμάτων χύσιν ἑτοιμότατος. ἔχων τὰς φρένας ἀσυμπαθεῖς, καὶ πάσης παιδείας ἀμέτοχος.

Valentinianus, 44. Rom. Imp. A. D. 388 de quo multa Amm. lib. 27. Seq. Alius Im. cum Theodoſio A. D. 426.

Valentinus, Hæreticus qui Chriſtum in ſubſtantiâ corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit A. D. [illegible] Vide Epiphanii Hæreſ. 31. cujus Lemma Κατὰ Οὐαλεντίνων καὶ Γνωστικῶν.

Valeria, nomen proprium Meſſalarum ſororis, quæ amiſſo conjuge, cum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, *Sibi ſemper maritum Servium vivere*.

Valeria virgo, cum Valerios peſtis invaſiſſet, ab oraculo commonefacta, malum id ceſſaturum, ſi quotannis Junoni virginem immolarent, in ſortem eſt ipſa vocata: ſed Lupercæ enſem corripuit & impoſitâ foco virgulâ cum malleo, enſem juvencæ, penes tem[illegible] paſcenti, impoſuit. Virgo igitur, re intellectâ, immolata juvenca, malleum arripuit, domumque & ægros circumluſtrans ictu parcente, feriebat, cumque unicuique valedixiſſet, eos exſuſcitavit incolumes. Quocirca & hoc tempore myſterium illud fieri conſtat. Plut. in Parall.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, vide in verbo *Sylvanus*.

Valerii, prius *Valeſii*, teſte Quintiliano, appellati, ſicut *Fuſii*, deinde *Furii*.

Valeri[illegible] L. Valeſii fil. qui primum de Veientibus, deinde de Sabinis triumphavit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem [illegible] ſubrogaverat, & domum in Veliâ, tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati venit. Quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent; quapropter emiſit qui domum ſuam diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eaſque in populi concione ſummiſit. Legem inſuper de provocatione a magiſtratibus ad populum tulit. Hinc *Publicola* dictus eſt; & cum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadrigis primus in triumpho vectus eſt ſine ullâ invidiâ: præterea collegæ Bruto honores funuſque curavit, funebremque orationem de ipſius laudibus habuit, quæ adeo jucunda fuit Romanis, ut ex eo conſuetudo manarit, ut qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Plut.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſ. unà cum Poſthumio Tuberto [illegible] rem feliciter fratris auſ[illegible] [illegible] domus æd[illegible]

Valerius Corvinus Trib. mil. ſub d[illegible] Senonum perſeq[illegible] ad eſſus Ga[illegible] proceſſit. Corvus ab ortu Solis g[illegible] ex ejus [illegible] & inter pugnandum ora oculoſque Galli reve[illegible], & ho[illegible] victo Valerius *Corvinus* dictus fuit. Unde Manilius:

Et cum miles[illegible] Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen.

Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Qu[illegible] neceſſitate [illegible] compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Livius vero addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes Titi Manlii morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum.

Valerius Flaccus, Poeta, cujus vitam pete ex Lilio Gyraldo, Petro Crinito, &c. Laudatur Quintiliano lib. 10. cap. 1. *Multum*, inquit, *in Valerio Flacco nuper amiſimus*. Martialis:

Cenſetur Apona Livio ſuo tellus
Stellâque, nec F[illegible] minus.

Idem alibi ad eum:

O mihi curarum precium non vile mearum
Flacce Antenorei ſpes & alumne Laris.

Valerii Flacci inquit Cal. Scaliger *ingenium fe[illegible]x, diligentia non vulgaris, ſed immaturâ morte præventus, acerbum nobis poema ſuum reliquit*. A Juvenale tamen ſuſſillatum fuiſſe notat Lubinus ad Sat. 1 quem tu vide. Verum de Flacco hoc, uti cæteris Latinis poetis, nos alibi.

Valerius Antias, ſcriptor hiſtoriæ [illegible] ab authoribus te[illegible] citatus, ut a Livio. Vide Voſſ. de Hi[illegible] L. t

Valerius Maximus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tib. Cæſarem. Militavit ſub S. Pompeio, ut ipſe de ſe teſtatur, ubi de inſtitutis antiquis loquitur.

Val. Martialis, vide *Martialis*.

Valgius, magnus omnino poeta fuit; ſic enim de eo Tibullus ad Meſſalam:

Valgius, æterno proprior non alter Homero.

Eundem Horatius lib. 1. Sat. 10 cum Virgilio, Vario, Mæcenate, atque aliis conjungit. quibus ſi placere poſſit, negat ſe ineptorum hominum judicia morari. Plin. 25. 2. *Poſt eum* (Catonem) *unus illuſtrium idem tentavit* (de herbis & medicinis ſcribere) *C. Valgius eruditione ſpectatus, imperfecto volumine ad D. Auguſtum, inchoatâ etiam præfatione religioſâ, ut omnibus malis humanis illius potiſſimum principis ſemper mederetur majeſtas.*

Laurentius *Vallenſis*, ſeu *Valla* Canonicus ac Patricius Romanus qui Joanni Aretino cognomento *Tortellio* ſex elegantiarum libros dicavit. Non modo Herodotum & Thucydidem Latinè vertit, ſed etiam fecit tres libros de rebus geſtis a Ferdinando, Aragonum Rege, qui cum Pariſiis prodiere tum in Germaniâ Tom. 1. Hiſpaniæ illuſtratæ. Sed ut benè judicat Jovius, *opus hoc eo ſtyli c[illegible] per[illegible]ſit, ut ejus minimè videri poſſit, qui cæteris elegantiarum [illegible] tradiderit*. Plura de eo ibidem Jovius. Eraſmus in Ciceroniano: *Valla propius accedit ad curam & ſ[illegible]bilitatem Quintiliani, quam ad illaboratam Ciceronis facilitatem; etſi cæteris* (Aretino, Poggio & [illegible]) *elimatior, paritérque*. Flor. Sabinus Apologia adverſus calumniatores L. L. *Laurentio Vallenſi quemnam in hâc arenâ præponamus, non video nemo melius conſtantiuſq; graſſantem extinxit barbariem, &c.* Ab Rege Aragonum ejectum veniſſe Romam ait Poggius ſecunda in eum Invectiva. Idem exprobrat ei quod Neapoli ab hæreticæ pravitatis inquiſitoribus igni fuerit adjudicatus ſed enim Regis miſericordiâ liberatum, tum operâ doctiſſimi Viri Vernandi Cordubenſis. Et ſane à Franc. Philelpho etiam commonita eſt Satyrâ luculenta, ut niſi vitæ ſuæ ſatur ſit, abſtinere velit à perſtringendis ſacri ordinis viris, ac ſimilibus ſcribendis uti illa adverſus Donationem Conſtantinam. Obiit Romæ ac ſepultus eſt in S. Joannis Temploin Laterano, ubi hujuſmodi legitur inſcriptio: *Laurentio Vallæ harum ædium ſacrarum Canonico, Alphonſi Regis & Pontificis Max. ſecretario, Apoſtolicoque Scriptori, qui ſuâ ætate omnes eloquentia ſuperavit, Catharina mater filio pientiſſimo poſuit. Vixit an. 50. Obiit An. 1465 Auguſti Calend.*

Laurens Valla jacet, Romanæ gloria linguæ,
Primus enim docuit, qua decet arte loqui.

Vallius Syriacus, citatur Senecæ inter celebres ſui ſeculi declamatores. Ejus eſt illud in Stertinium Maximum, à quo premebatur quum comes ejus fuiſſet: *Per duodecim annos in officio tuo fui, dic quid peccaverim? Sed hæc eſt conſuetudo veſtra, injuriam vocatis finem ſervituris.*

Vallonia, Dea quæ *vallibus* præerat.

V[illegible] Poet. Tragicus. Virg. & Horatii familiaris, unus ex iis quibus Augustus Æneidem commiſit emendandam. Horat. [illegible] 1.

P[illegible] & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque
Occurrunt ———

M. *Var[illegible]o*, poeta Rom. quem Fab. Quint. inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Ejus verba lib. 10. cap. 1. hæc ſunt. *Alterum illud eſt & prius Satiræ genus, quod non ſola carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarumque, plus tamen ſcientiæ collaturus quam eloquentiæ.* Vide Auguſt. de C. D. lib. 6. cap. 2. Unicum de illo teſtimonium impræſentiarum adferam, idque ex M. Tullio Cicerone Acad. Qu. lib. 1. *Tum ego, ſunt, inquam, iſta Varro. Nam nos in noſtra urbe peregrinantes, errantéſque tanquam hoſpites, tui libri quaſi domum deduxerunt, ut poſſemus aliquando, qui, & ubi eſſemus, agnoſcere. Tu ætatem patriæ, tu deſcriptiones temporum, tu ſacrorum jura, tu ſacerdotum munera, tu domeſticam, tu bellicam diſciplinam, tu ſedem regionum & locorum, tu omnium divinarum humanarumque rerum nomina, genera, officia, cauſas aperuiſti: pluribuſque poetis noſtris omninoque Latinis & literis luminis attuliſti, & verbis. atque ipſe varium & elegans omni fere numero poema feciſti: philoſophiamque multis locis inchoaſti, ad impellendum ſatis, ad docendum parum.* Fuit & alter *Varro*, de quo in dictione *Terentius*.

Varro Atacinus, Poeta Romanus, ſcripſit libros quatuor Argonauticon, in quibus Apollonium Rhodium ita expreſſit, ut alieni operis non ſpernandus interpres fuiſſe Quintiliano viſus ſit. Prop. 2 ult.

Hæc quoque perfecto ludebat Jaſone Varro,
Varro Leucadiæ maxima flamma ſuæ.

Ovid. Triſt. 2.

Is quoque Phaſiacas Argon qui duxit in undas,
Non potuit Veneris furta tacere ſuæ.

Idem. 1. de Arte Am.

Varronem, primamque ratem quæ neſciet ætas,
Aureaque Æſonio terga petita duci.

Idem lib. 3.

Dictaque Varroni fulvis inſignia villis
Vellera, germana Phryxe querenda tuæ.

Statius in Genethliaco Lucani:

Et qui per freta duxit Argonautas,

Præterea vero belli Sequanici libros carmine conſcripſit. Item Europam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. 16. Verſus ejus in Chorographiâ (quos Diomedes, lib. ult. tribuit Pacuvio & citat mendoſiſſimè) hi ſunt:

Omnis tuo Oceano Hyperion fulgurat Euro:
Arctoo plauſtro Boreas bacchatur ab Æmo:
Heſperio Zephyro ſed Orion volvitur Iſtro;
Fulvo acrique Noto raga Cynthia proruit Afro.

Varus Quintilius, Gall. Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cujus auxilio Virgilius amiſſos agros recuperavit. cujus beneficii memor Poeta 6. Eclog. illum maris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus ſatis confidit, & a belli cogitatione ad jus dicendum ſe convertit, repentè ab Arminio circumventus cum 3. legg. obtruncatur. Mortem ejus deflet Horatius, lib. 1. Carm.

Vatinius, cum eſſet dignitati Ciceronis ſemper adverſus ita poſtea prævaluit amicitiâ ejus, ut duo judiciis publicis ab eo ſit defenſus. Val. Max. *Vatinius* (inquit Seneca) *aſſiduo convitio depudere didicerat.* Locus eſt lib. de Conſt. Sap. *Vatinium, hominem natum* & ad riſum & ad odium, ſcurram fuiſſe venuſtum ac dicacem. memoriæ proditum eſt. In pedes ſuos ipſe plurima dicebat, & in fauces conciſas. Sic inimicorum, quos plures habebat quam morbos, & in primis Ciceronis urbanitatem effugit, &c. In tantum autem odium pop. Rom. pervenerat, jam detectis illius vitiis, ut in proverbium ceſſerit *odium Vatinianum.* Catullus ad Calvum:

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve munere iſto
Odiſſem te odio Vatiniano

Vatinius, ſutor quidam, qui a calice vili atque deformi vitreo fabri, qui quatuor roſtra, inſtar naſorum protenſa habuit. Juv. Sat. 5.

Tu Beneventani ſutoris nomen habentem
Siccabis calicem naſorum quatuor. — —

Hujus mem. Tac. lib. 15. De illo quoque ſic Martialis:

Vilia ſutoris calices monumenta Vatini
Accipe, ſed naſus longior ille fuit.

Hinc magni vi[illegible] & lignea, *V[illegible]* [illegible] Martial:

Quæ ſ[illegible] eng[illegible]
[illegible]

Ucalegon, unus ex Trojanis ſenioribus, qui [illegible] tempore, quod [illegible] pr[illegible] abſtinuit [illegible] refert Hom. Iliad. [illegible] Idem de illo [illegible] Antenore Il. 3.

Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

Virg. Æn. 2.

——*Jam proximus ardet Ucalegon.*

Id eſt, Ucalegon domus. Inde Juvenalis Sat. 3.

Vivendum [illegible] ubi nulla incendia, nulli
Nocte metus, jam poſcit aquam, jam frivola tranſ-
fert
Ucalegon. tabulata tibi jam tertia fumant.

Ubi ponitur pro cive quovis.

Vectius V[illegible], medicus. *Titinius* Qu. Sereno Sammonico dictus

T[illegible] præcepit Titini ſententia Vetti.

Fuit autem Meſſalinæ non ſolum medicus ſed etiam adulter. Vide Tac. Annal. 11.

Vedius nonnulli Vejovem eundem cum Vedio putarunt: qui malum numen; & cui nocendi poteſtas, non juvandi. Mart. Capella lib. 2. de Nupt. Philolog. *In eo perenni ſtrepitu colligitur [illegible]numarum, quos Vedius adjudicarit, impetrata.* Ille eſt *Pluton*, quem etiam *Ditem, Vejovemque* dixere. Papias Vocabul. [illegible] *V[illegible]*: *Pluto vel Orcus, i. e. malus Divus*

Vedius Pollio, eques Rom. Auguſti amicus, & multum apud illum potens, murænarum vivariis ſervos damnatos immergere ſolebat. Accidit autem aliquando, ut cum Auguſtus apud ipſum cœnaret, unus è ſervis calicem cryſtallinum frangeret. Ex quo rapi eum ad mortem & murænis objici Vedius juſſit. Puer ad Cæſaris pedes fugit, non mortem quidem deprecans, ſed ne piſcium eſca fieret. Ibi motus novitate crudelitatis Cæſar, & puerum dimitti, & cryſtallina protinus omnia perfringi, piſcinamque compleri juſſit. Sen. Plin. & alii. Crudelitatis quoque Vedianæ Tertull. mem. lib. de Pallio.

Vegetius, ſcripſit de re militari ad Valentinianum Principem libros quatuor, quos poſt omnes omnium editiones ope veterum librorum correctos una cum notis ſuis edidit Godeſcalcus Stewechius Lug. Bat. A. Dom. 1592.

Vegetius Mulomedicinæ quatuor libros ſcripſit, quos A. D. 1528. Jo. Faber ex uno ſolum codice edidit; ſed cum variis codicibus poſtea contulit, multiſque partibus emendatiores in lucem emiſit Jo. Sambucus Pannonius A. D. 1674.

Vejovis, apud Rom. inter ſiniſtra, ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicujus ſpe venerabantur, ſed ideo tantum, ne quid ipſe noxæ inferret. Ejus mem. Ovid. Faſt. 3.

Viſ[illegible] ſi verbi eſt, cur non [illegible] Jovis ædem
Ædem non magni ſuſpicer eſſe Jovis

Vide Gell. 5. 12.

Venilia, Nympha, uxor Fauni, & ſoror Amatæ Latini regis conjugis, mater autem Turni. Virg. Æn. 1[illegible].

Indignum eſt Italos Trojam circumdare flammis
Naſcentem, & patriâ Turnum conſiſtere terrâ,
Cui Pilumnus avus, cui diva Venilia mater

Venilia Canentem filiam Jano peperit in Palatino monte. Ovid. Met. lib. penultimo. Ubi de Pico

———*Spretis tamen omnibus unam*
Ille fovet nympham, quam quondam in colle Palati
Dicitur ancipiti peperiſſe Venilia Jano.

Ubi Farnabius *Bi[illegible]* [illegible]. Heinſius vero legit *[illegible]no* & lectionem iſtam [illegible] probam eſſe aſſerit. Nam [illegible] *bium* Janum faciunt Plutarchus in Quæſt. Romanis, & Athenæus, lib. 15. qui tractus mari Ionio vicinus, ut Ionium Jano in Italiam contendenti ſuperandum fuerit. Item acceſſus maris. Varro: *Venilia, unda quæ ad littus venit: Salacia, unda quæ ad Salum redit.* Quibus nominibus incrementa maris reciproci & decrementa quotidiana deſignabant Romani. Vide Scaligerum Append. ad Conjectan. Varron. pag. 181.

Venulus, unus ex Latinorum proceribus qui in magnam Græciam legatus miſſus, ut Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infectâ rediit. Virg. Æn. 8.

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem
Qui petat auxilium, & doceat quæ [illegible] petendi.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumque omnium habita eſt Dea: ita dicta à *veniendo*, quod ad omnes res *veniat*, ut auctor eſt Cic. lib. 2. de N. D. Hanc poetæ ex ſpumâ maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis & in mare projectis, unde & ἀπὸ τῦ ἀφρῦ, h. e. *à maris ſpumâ*, *Aphroditem* appellarunt. Ovid.

——*Venus orta mari mare præſtat eunti.*

Muſæus

Αἰγαίωνος ὅτι Κύπρις ἰδὼν ἐπλ Σὺ θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων.

Fertur in conchâ margaritarum feraci fuiſſe concepta, in quâ etiam navigavit in Cyprum, quare cum de formoſâ muliere loqueretur Venus apud Papinium, illam dignam eſſe inquit, quæ ſua eſſet ſoror, & in eâdem conchâ navigaret.

Hæc & cærulei mecum conſurgere digna,
Fluctibus & noſtrâ potuit conſidere conchâ.

Porro quatuor Venerum mem. Cicero lib. 3. de N. D. *Venus*, inquit, *prima Cælo & Die nata: cujus Elide templum vidimus. Altera ſpumâ procreata, ex quâ & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Jove nata & Dione, quæ nupſit Vulcano, ſed ex eâ & Marte natus Anteros dicitur. Quarta Syria, Tyroque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt.* Hæc ille: Pauſanias vero in Bœoticis tres *Veneres* fuiſſe ſcribit, quarum una *Cæleſtis*, altera *Popularis*, tertia *Apoſtrophia* dicta eſt. At Plato in convivio duas eſſe Veneres, & duos Cupidines inquit in his: Πάντες γὰρ ἴσμεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ ἔρωτος Ἀφροδίτη, μιᾶς μὲν ἔσης, εἷς ἂν ἦν Ἔρως. Ἐπεὶ δὲ δύο ἔστον, δύο ἀνάγκη καὶ Ἔρωτε εἶναι. Πῶς δ' οὐ δύο τὼ θεά, ἡ μέν γέ που πρεσβυτέρα καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὴ καὶ Οὐρανίαν ἐπονομάζομεν, ἡ δὲ νεωτέρα Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὴ Πάνδημον καλοῦμεν. Vide ſis plura apud Nat. Com. lib. 4. cap. 13. Eſt item *Venus* una errantium ſtellarum inter Solis & Mercurii ſphæras ſita, quæ φωσφόρος Græcè, *Lucifer* Latinè dicitur, ſcilicet cum Solem antegreditur: cum autem eundem ſubſequitur, *Heſperus* & *Veſper*, & *Veſperugo*. Venus aliquando pro *amaſiâ*. Plaut. Curcul. 1. 3. *Tun' meam Venerem vituperas*. Idem in Pœnulo 1. 2. *Hanc equidem Venerem venerabor, me ut amet poſthac propitia.* Lucret. lib. 4.

——*Nec Veneres noſtras hoc fallit,*

Id eſt:

Nec hoc ignorant noſtræ puellæ.

Virgil. Eclog. 3.

Parta meæ Veneri ſunt munera.

Nomen ejus quod attinet; *Suaviter*, inquit Seldenus, de Diis Syris, forſan iis inſanire videret, qui has literas, & quicquid non eſt ultro obvium oſcitantibus, nimium temnunt, ſi *Veneris* nomen à בנות *benoth* in Succoth Benoth peterem. Nemo tamen eſt qui neſciat facillimam & frequentiſſimam eſſe elementi B. in V migrationem. Quod ſi ת finale per S, ut Judæi hodierni, pronuncies, tum *Venos* in *Benoth* expreſſiſſimum habes. Et *Ben* in Græcâ pronuntiatione eſt *Venus* noſtrâ. Sane Suidas: Βένος, ὄνομα Θεᾶς. Etiam VENOS GEN. pro *Venere Genetrice* legitur in Nummis Juliæ Auguſtæ Septimii Severi uxoris, ſi fides Adolpho Occoni, cujus Numiſmata conſulas pag 366. Ita *Benoth* ipſum etiam Numen denotabat, & *Succoth* tabernacula, ſeu ædes ejuſdem. Vide plura apud ipſum authorem Synt. 2. cap. 7. *Venus* à *veniendo* dicta putatur Ciceroni, lib 2. de N. D. quem ſequitur Arnobius lib. 3. *Quòd*, inquit, *ad cunctos veniat, Venerem cognominatam*. Vide ſis Fungerum in *Venus*, & Voſſium in *Venuſtus*. Divam hanc blandam ac ſuavem Rerum Naturæ præſidere facit Epicureus Poeta Lucretius, ſemotis illis turbidis & vecordibus divis, quorum in tranquilliſſimâ rerum propagatione gubernatione nullum eſt officium; Sic enim ille initio operis:

Æneadum genetrix, hominum Divumque Voluptas
Alma Venus, cæli ſubter labentia Signa,
Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentes
Concelebras, per te quoniam genus omne animantum
Concipitur, viſitque exortum lumina Solis.
Te dea, te fugiunt venti, te nubila cæli
Adventumque tuum, tibi ſuaves Dædala tellus
Submittit flores, tibi rident æquora ponti,
Pacatumque nitet diffuſo lumine cælum.
Nam ſimul ac ſpecies patefacta eſt verna diei
Et reſerata viget genitalis aura Favoni;
Aeriæ primum volucres te Diva tuumque
Significant initum, perculſæ corda tuâ vi:
Inde feræ pecudes perſultant pabula læta
Et rapidos tranant amnes; ita capta lepore
Illecebriſque tuis omnis natura animantum
Te ſequitur cupide, quo quamque inducere pergis.
Denique per maria ac montes fluviosque rapaces
Frondiferaſque domos avium, campoſque virentes
Omnibus incutiens blandum per pectora amorem
Efficis, ut cupidè generatim ſecla propagent.

Quos verſus enarrat Caſp. Barthius πολυχαρίτοις Animadverſionibus ad Stat. Theb. 5. pag. 77. quem ſis conſule. Porro Veneris jugales *olores* facit Silius Italicus, lib. 7.

Tum matris currûs niveos agitabat olores
Tempora ſollicitus lætis ſervaſſe Cupido.

Statius quoque, uti videre eſt in his:

——*Thalamuque egreſſa ſuperbum*
Limen Amyclæos ad fræna citavit olores.

Ovid. Met. 10.

——*Junctiſque per aera cygnis*
Carpit iter.—— ——

Statius iterum Sylv. 3.

——*Molles agitat Venus aurea cygnos.*

Verum Ovidius, Met. 15, *columbas* Veneris currui ſubjugat:

Perque leves auras junctis invecta columbis
Littus adit Laurens. ——

Mart. lib. 8.

Spartanus tibi cedit olor Paphiæque columbæ.

Claud. Epithalamio:

Florea purpureos annectunt fræna columbas.

Quid quod Ælianus ποικιλ. 1. 15. Λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀπαίρεις ἐν τῷ Χώρῳ αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὥσπερ οὖν τῇ Θεῷ συναποδημοῦσαι. Sappho autem Paſſeres huic Deæ conjugat:

—— Καλοὶ δέ σ' ἆγον ὠκέες στροῦθοι.

C. *Verres*, Quæſtor C. Carbonis, deinde legatus ac Proquæſtor Cn. Dolabellæ, utrumque prodidit. Lucullo & Cottâ Conſulibus. Prætor urbanam juriſdictionem obiit, quâ perfunctus Sacerdoti in Siciliâ Quæſtor ſucceſſit, eamque non ſuccedente ſibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinoſè, avarè, crudeliterque verſatus in provinciâ poſtulatus eſt repetundarum à Siculis. Cicerone verò in gratiam Siculorum accuſationem magnâ vi & arte peragente, quum parum ſubſidii ſibi in Hortenſio eſſe videret, deſperato patrocinio, ſponte in exilium abiit, ubi 26 annis per ſummam quietem traductis, à Triumviris tandem proſcriptus & occiſus eſt. Plin. 34. 2. Propter Corinthia vaſa proſcriptum tradit, quòd iis, viz. Antonio, ſe cedere negaviſſet. Seneca etiam fortiter deceſſiſſe ſcribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit antequam in exilium abiret filiam nuptam, & filium prætextatum parum pudicum. Vide Cic. in Verrinis, Aſcon. Pedian. & Lact. lib. 2. cap 4. Juvenalis:

Si fur diſpliceat Verri, ſi homicida Miloni.

Idem:

Charus erit Verri, qui Verrem tempore quo vult
Accuſare poteſt ——

Vertumnus, Deus habitus eſt in Latio in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cum Pomonam Nympham adamaret, in anum ſeſe convertit, hortoſque ejus ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, ut ſibi conjugio jungeretur. Verum cum eâ viâ nihil proficeret, poſitâ anûs perſonâ in juvenilem rediit formam: cujus pulchritudinem admirata Nympha, vim jam inferenti Deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Quâ de re vide Ovid. Met. 14. Acron in Horat. lib 2. Serm Sat. 7.

Jam mœchus Romæ, jam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis quotquot ſunt natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe Deum humanarum cogitationum præſidem: ideoque multiformem fingi & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. *Iniquo*, autem *Vertumnio natos eſſe* interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tib Donatus Vertumnum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum; quem idcirco coli arbitratur ut res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, ad finem perducantur. Non deſunt qui *Vertumnum* dictum putent, quod lacum Curtium in Tiberim *averterit*. Quam opinionem tangit & Ovid. lib 6. Faſt.

Curtius ille lacus ſiccas qui ſuſtinet aras
Nunc ſolida eſt tellus, ſed lacus ante fuit.
Nondum conveniens diverſis iſte figuris
Nomen ab averſo ceperat amne Deus.

Hujus feſta dicta ſunt *Vertumnalia*, quæ menſe Octobri celebrabantur. Prop 4. 2.

Vertumnus verſo dicor ab amne Deus.

Subdit aliud etymon in ſequentibus:

Seu quia vertentis fructum percepimus anni
Vertumni rurſus credimus eſſe ſacrum.

Inter Semones deos Vertumnum numerat Fulgentius de priſco ſerm. in *Semones*. Tibullus:

Talis in æterno felix Vertumnus Olympo
Mille habet ornatus, mille decenter habet.

Horat. Ep. ult. lib. 1.

Vertumnum Janumque liber ſpectare videris.

Vertumnum etiam Latini dicerent deſultorem à *vertendis* & mutandis, vel alterandis equis. Propertius ubi ſupra:

Eſt etiam aurigæ ſpecies Vertumnus, & ejus
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Veſpaſianus, victo Vitellio, Rom. Imperio potitus eſt, cujus vitam habes apud Suetonium, & Euſebium, lib. 3. cap. 3.

Veſper, vide *Venus*.

Veſta, Saturni filia ex Ope; quanquam à Poetis non rarò pro terrâ ſumitur, ſive quòd omnibus terrâ *veſtiatur*, ſive quod *vi ſua ſtet*. Ovid. lib. 6. Faſt.

Stat vi Terra ſuâ; vi ſtando Veſta vocatur.

Non deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑϛίας, nomen hoc deducunt, inter quos eſt Tullius, lib. 1. de N. D. Veterum nonnulli dixere *Veſtam* appellatam, quod *Veſtiatur herbis*. & eandem voluere cum Terrâ, cum Proſerpinâ, cum Magnâ Matre. D. Auguſt. de C D. lib. 7. cap. 24. Sacra ejus Lemuralia vocabantur, quæ noctu fiebant. Gloſſæ: *Lemuralia*, ἑορτὴ τῆς Ἑϛίας. Sunt qui legunt τῆς Ἀλίας. ſive τῆς Ἀπίας. Sed nihil mutandum ſuadet Zoſimi locus lib. 4. de Valentiniano: Ἐπεὶ δὲ καὶ νόμων ἀσεβεῖς ἐγχειρεῖν ἐπειρᾶτο, ἀφ' Ἑϛίας ἄλλως ἀρξάμενος τὰς νυκτερινὰς ἐκώλυσε θυσίας ἐπιτελεῖσθαι. Interdum ponitur pro igne. Ovidius:

Nec tu aliud Veſtam, quam vivam intellige flammam,
Nataque de flamma corpora nulla vides.
Jure igitur virgo eſt quæ ſemina nulla remittit.

Veteres autem fuiſſe duas Veſtas affirmabant: unam Saturni matrem, alteram ejus filiam. Ovid. ubi ſupra:

Ex Ope Junonem memorant, Cereremque creatas;
Semine Saturni tertia Veſta fuit.

Heſiod in Theog.

Ῥεία δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα
Ἑϛίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

Et Orpheus:

Ἑϛία εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια.

Confundunt tamen has Poetæ, alteram pro alterâ ponentes. Id tamen obſervandum eſt: Cum Veſtam pro terrâ accipiunt, de matre Saturni eſſe intelligendum: quando verò virginem nominant, de filiâ ejus eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Quæ ſi propriè referatur ad aras, & focos publicos, valde eſt veriſimile, cum pleraque omnia vocabula ſacra ſint ab Oriente. etiam *Veſtam*, ſive Ἑϛίαν eſſe ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, & יה uno ex Dei nominibus, ut κατὰ λέξιν ſonet *ignis Deus*. Ideoque propriè ſymbolum potius Numinis, quam Numen ipſum ſonet. Hanc unam ex Diis Penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam advexit. Virgil. Æn. 2.

Sic ait & manibus vittas, Veſtamque potentem
Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè adſtipulatur & Livius, cum Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numâ autem Pompiliô primum Romæ inſtituta, multiſque ceremoniis venerabiliora effecta Primum enim ille ſacerdotes ei creavit, ſtipendioque publico donavit, perpetuâque virginitate frui eas lege juſſit Quarum potiſſimum cura erat, ut ignem perpetuum conſervarent; qui ſi forte per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igne reparare fas erat, ſed accenſâ per fomites ex Sole flammâ purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porro virgo Veſtalis legebatur intra annum 16. ſuæ ætatis, 30. vero, annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quod ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viva defodiebatur. Unde Juven.

—— Cum quo nuper vittata jacebat
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Silius, lib. 13.

Nec par pœna tamen ſceleri ſacraria Veſtæ
Polluit exutâ ſibi virginitate ſacerdos.

His ſacerdotibus Theatrum ingredi licuit, locuſque ſeorſim à cæteris iis ſepoſitus, idque è regione Prætoris. Sueton. Aug. c. 64. *Solis virginibus* Veſtalibus locum in Theatro ſeparatum & contra Prætoris tribunal dedit. Tac. An. 4. utque gliſceret dignatio ſacerdotum, atque ipſis promptior animus foret ad capeſſendas cæremonias, decretum Corneliæ Virgini, quæ in locum Scantiæ capiebatur, LL S XX. & quotiens Auguſta Theatrum introiſſet, ut ſedes inter Veſtalium conſideret. Vide Voſſ de Idol. lib. 2. cap. 65. & Lipſ. Syntag. de Veſta & Virginibus Veſtalibus.

Vetronius Thurinus, quòd iis, qui aliquid ab Alexandro Imp. peterent, patrocinium & operam ſuam vendidiſſet, multa interim mentitus, alligatus ſtipiti, ſubjecto igne & humida materia, fumo extinctus eſt, adjecto elogio: *Fumo punitur qui fumum vendidit.* Lampridius. Aliis *Voconius* dicitur.

Vibius Fronto, præfectus equitum. Tacit. Annal. 2. Vide ad eum Lud. D' Orleans, pag 295.

Vibius Virius, author Campaniæ defectionis a Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſcivit ante deditionem, & multis civibus Senatoribus, ut idem quoque facerent, perſuaſit. Vide Livium, apud quem orationem Vibii legas, lib. 6. dec 3.

Vica Poca, vel *Pota*. Seneca in Ludo: *Dieſpiter Vicæ Potæ filius*. Ubi Nic. Faber: Hujus Vicæ Potæ, ſive Dei, ſive Deæ, ut Numen obſoletum, ita apud auctores obliteratum penè nomen eſt. Primum id corruptum latere apud Ciceronem lib. 2. de Leg itemque apud Liv. & Plut. me docuit —Henricus Memmius, Ciceronis locus ita vulgò habetur: *Quod ſi fingenda ſunt nomina, vicæ potæ & potius vincendi, potiundique* &c. Manuſcripta vero ſic exhibent, *Quod ſi fingenda ſunt*, nomina, Vicæ Potæ potius vincendi, potiundique, &c. Livius etiam lib 2. de domo Publicolæ loquens ſcribit: *Delata confeſtim materia infra Veliam eſt, ubi nunc Vicæ Potæ eſt*. Plut. in Publicolâ de eâdem re: Κατεσκάπτον· οἰκίας ἐκείνας κατεσκεύασαν ὅπου νῦν ἱερόν ἐστιν Οὐίκας Πότας ὀνομαζόμενον. Vulgo legitur apud Liv. *Ubi nunc vicus publicus eſt*. & apud Plut. ὅπου νῦν ἱερόν ἐστιν ὁ βίκος πουβλικὸς ὀνομαζόμενον. Malo ſane exemplo, contra veteres & rationem Templum enim nominari *vicum publicum* abſurdum eſt; & ut Romæ fuerit vicus publicus is tamen non templum erat, ne infra Veliam aut in foro Romano viii. Urbis regione: ſed in vi. quæ *alta ſemita* dicta eſt. Vide ſis quæ ſequuntur.

S. Aurelius *Victor*, qui beneficio Cl. Viri Andreæ Schotti, prodiit in lucem, ætate vixit Conſtantii & Juliani Impp. De quo, aliiſque ejuſdem nominis viris vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib 2. cap. 8.

Victoria, Dea quam vetuſtas pennatam & aligeram pinxit, ut è cœlo devolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet. Auſonius:

Tu quoque ab æthereo præpes Victoria lapſu.

Prudentius:

Marmoreo in templo rutilas Victoria pennas
Explicas, & multis ſurgis formata talentis.

Vindemiator, ſidus quod tertio Nonas Martii apparet. Plin. 18. 31. *Cæſari & Aſſyriæ ſtella quæ Vindemiator appellatur* xi *Cal. Sept. mane exoriri incipit, vindemiæ maturitatem promittens*. Dicitur & *Vindemitor*. Ovid. Faſt. 3.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes,
Mergetur, viſus effugietque tuos:
At non effugiet Vindemitor.

Virbius, idem qui & *Hippolytus*, Theſei & Hippolytæ Amazonis fil. qui cum à Phædrâ novercâ per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cumque juxta maris litus perveniſſet, incuſſo à Neptuno pavore, equi conſternati implicatum habenis Hippolytum dilaniarunt. Cujus vicem miſerata Diana, Æſculapii opere ad vitam eum revocavit, & in Aricino nemore collocatum pro *Hippolyto*, *Virbium* appellavit, quaſi *bis virum*. Ovidius, Met. 15.

Tum mihi, ne præſens augerem muneris hujus
Invidiam, denſas objecit Cynthia nubes;
Utque forem tutus, poſſemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi, Cretamque diu dubitavit habendam
Traderet, an Delon; Delo Cretaque relictis
Hic poſuit, nomenque ſimul, quod poſſit equorum
Admonuiſſe, jubet deponere, quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virdomarus, vel *Viridomarus*, Gallorum Dux, à Marcello cæſus. Epitome Livii: *M. Claud. Marcellus Coſ. occiſo Inſubrium Gallorum duce, opima ſpolia retulit*. Vide Paſſerat. in illud Prop lib 4. El penult:

Virdomari, genus hic Rheno jactabat ab ipſo.

P. Virgilius Maro, Mantuanus, poetarum Latinorum facilè princeps. Nomen ejus quod attinet, Calvus, vetus poeta:

Et vates cui virga dedit memorabile nomen.

Aldus vero Manutius negat hoc proprium poetæ nomen fuiſſe: ſed ortum ait ex *Virgilia* familiâ; omneſque majores ejus *Virgilios* fuiſſe. Βιργίλιος Græcè ſcribitur apud Steph. in Μάντυα. Alii à *virginali* facie, vel modeſtiâ; unde & *Parthenias* dicebatur. Vide Pier. in 4 Georg. Nomen cum E ſcribunt Cælius Rhod. lib. 7. cap. 4. Polit. lib. 5. ep. & Miſcell. cap 77. Elogia Virgilii pete ex Lud. de la Cerdâ, Scaligero, &c. de quo nos alibi plura.

Polyd.

Polyd. *Virgilius* Urbinas, Rom. Pontificis in Anglia Quæſtor, & Wellenſis Archidiaconus; Egit de rerum Inventoribus libris 8. ac An. 1576 Londini librum de prodigiis emiſit in lucem. Edidit poſtea quoque hiſtoriam Anglicanam, quam Hen. 8. dedicavit. An. 1532. Fidem ejus in dubium vocat P. Jovius. Hen. autem Savilius præfat. in rerum Anglicanarum ſcriptores: *Polydorus (ait) ut homo Italus & in rebus noſtris hoſpes, & quod caput eſt, neque in Rep. verſatus, nec magni alioqui vel judicii vel ingenii, pauca ex multis delibans, & falſa plerumque pro veris amplexus, hiſtoriam nobis reliquit cùm cætera mendoſam, tum exiliter ſane, & jejune conſcriptam.*

Virginia, L. Virginii Centurionis filia, quam ſtupro deſtinatum ab Ap. Decemviro pater in medio foro occidere maluit, quàm pati, ut in fœdam ſervitutem abduceretur. Sil. lib. 13.

——Virginia juxta
Cerne cruentato vulnus ſub pectore ſervat
Triſtia defenſi ferro monumenta pudoris,
Et patriam laudat miſerando in vulnere dextram.

Qui mox adſcitis militibus Decemvirorum ſuperbam dominationem oppreſſit. Liv. Juv. Sat 10.

——Cuperet Rutilæ Virginia gibbum
Accipere atque ſuam Rutilæ dare.

Viriatus, vel *Viriathus,* Luſitanus, primùm in Hiſp. è paſtore venator, è venatore latro, mox juſti exercitus dux factus, univerſam Luſitaniam occupavit. M. Ventidium Prætorem, fuſo ejus exercitu, cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo geſſit; tantumque terrorem hoſtibus is intulit, ut adverſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique vero à proditoribus, conſilio Cepionis, interemptus eſt, & ab exercitu multum deploratus, tumulatuſque nobiliſſimè. Authores Livius & Florus.

Virtus, apud Rom. pro Deâ colebatur; & huic ædem vovit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam ejus fil. ad portam Capenam dedicavit. Liv. Plut. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis forte officeret, & eam ideo Augures demoliri juberent. Hujus templum ita conjunctum fuit cum Honoris æde, ut in hanc non niſi per illud pateret aditus, ut ſignificarent veram, unicamque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectoque formabant, nunc quadrato ſaxo inſidentem: aliquoties mulierem columnæ lævo nixam cubito, dextrâ colubrum tenentem. Maſcula Virtus ſub imagine ſenis barbati, nudi, ſtantis, clavæ innitentis, cum leoninâ pelle brachio advolutâ.

M. *Vitruvius* Pollio, parentum curâ liberalibus diſciplinis ab ineunte ætate fuit inſtitutus, encyclopædiamque abſolvit, quod ipſe fatetur in libri Sexti proœmio. Julio Cæſari fuit non ignotus, poſt cujus obitum ab Octaviâ fratri Auguſto commendatus, apparatoni baliſtarum, ſcorpionum, cæterorumque tormentorum præfectus eſt, annuo ei reditu, quoad viveret conſtituto. Quâ munificentiâ excitatus, omnem ædificandi rationem Auguſto ſcripſit, quam 10. libris complexum ſe eſſe ſub finem operis teſtatur. Ingenii, feliciſque fuiſſe ingenii, libri 7. 9. & 10. argumento eſſe queant. Philander.

Vitumnus, antiquorum Deus, qui videbatur *vitam* largiri, uti *Sentinus, ſenſum.*

Ulpianus, Juriſconſultus, Adriani temporibus, ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is utitur autoritate Pomponii in libris Pandectarum; qui cum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, ut notat Raphael Volaterranus.

Ulpianus, Arabica ſcripſit. Steph. Sed quis ſit iſte Ulpianus haud facile dictu eſt, Nam & fuit ejus nominis Antiochenus Sophiſta, qui Conſtantini Imp. temporibus vixit: & alter Emiſenus; & alius Gazæus, & præterea Iſidori frater; quos 4. Suidas refert. Ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi, & de Domitio Ulpiano J. C. nihil dicam. Voſſius.

Ulyſſes, rex Ithacæ & Dulichii inſularum, filius Laertæ & Anticleæ, quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ cum ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Unde Ajax apud Ovidium, Met. 13.

——Quid ſanguine cretus
Siſyphio, furtiſque, & fraude ſimillimus illi
Inſerit Æacidis alienæ nomina gentis?

Fingitur ab Homero vir multâ prædictus facundiâ, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Odyſſ. 1.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

Quos verſus ità Latinè reddidit Horatius.

Dic mihi muſa virum captæ poſt tempora Trojæ,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Idem alibi Ep. 1. 2. ubi de Homero:

Rurſus quid virtus, & quid ſapientia poſſit
Utile propoſuit nobis exemplar Ulyſſem
Qui domitor Trojæ multorum providus, urbes
Et mores hominum inſpexit, latumque per æquor
Dum ſibi, dum ſociis reditum parat, aſpera multa
Pertulit, adverſis rerum immerſabilis undis.

Sinon vero apud Virg. Æn 2. *pellacem* eum vocat. Ajax, apud Sophoclem ὄργανον ἁπάντων κακῶν, Κακωνυμώτατον, ἄλημα φωτός. Hecuba apud Euripidem in Troadibus virum μυσαρὸν καὶ δόλιον, & iterum illi dat δίπτυχον γλῶσσαν. Ovidius fallacem:

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſei.

Apud quem Ajax ei objicit *furtum* & *fraudem* Met. 13. Plato in Hippia minore, afficiens Græcos duces quemque debito elogio, Ulyſſem vocat πολυτροπώτατον i. e. *verſutiſſimum,* quod ab Homero accepit. Horatius, lib 1. Od. 6. *duplicem* vocat, ſubdolum Seneca, δολομήτην, δόλιον, παντοίους δόλους εἰδότα Homerus & Q. Calaber. Σισύφου λαομεὶς Lycophroni dicitur, δολοπλόκος Nonno. Philoſtratus in Heroicis loquens de Palamede dat Ulyſſi ψόγους καὶ πονηρὰς τέχνας. Eunapius habet Ὀδυσσέως πανουργίαν, quæ voces omnino referendæ ſunt ad malignitatem, nam idem Philoſtratus illum inducit τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα. De la Cerda Audaciam huic Heroi tribuit Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Ille per ignotas audax erraverit urbes.

Homero etiam θρασὺς Ὀδυσσεὺς dicitur Odyſſ. 10. Ovid. Met. 13.

——Cur hic metuit, cur audet Ulyſſes
Ire per excubias, & ſe committere nocti?

Apud eundem Ovidium Penelope ad Ulyſſem:

Auſus es ô nimium, nimiumque oblite tuorum
Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Scio Ajacem ei timiditatem objicere. Sed arbitro Ovidio lis iſta dirimetur, Met. ult:

——Nec conjux timidi, atque audacis Ulyſſis.

Fuit ergo Ulyſſes ex eo genere hominum quos Ariſtot. lib. 3. de moribus θρασυδειλοὺς vocat. Uxorem habuit Penelopen, Icarii filiam, ex qua Telemachum fil. ſuſcepit, eamque tantopere adamavit, ut reliquis Græcorum principibus ad bellum Trojanum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulaverit, futurum ſperans, ut tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Junctis itaque duobus diverſi generis animalibus, litus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui, ut technam illius detegeret; aranti illi Telemachum filium in ſulco objecit: quod Ulyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſublevavit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illam, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Verum de hâc re Ciceronem audire operæ pretium fuerit. Sic autem ille lib 3. de Offic *Utile videbatur Ulyſſi, ut quidam poetæ Tragici voluerunt: nam apud Homerum optimum auctorem, talis de Ulyſſe nulla ſuſpicio eſt: ſed inſimulant eum tragœdiæ ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere voluiſſe. Non honeſtum conſilium. At utile (ut aliquis fortaſſe dixerit) regnare, & Ithacæ vivere otioſè cum parentibus, cum uxore, cùm filio. At quid auditurum putas fuiſſe Ulyſſem, ſi in illâ ſimulatione perſeveraſſet? qui cum maximas res geſſerit in bello, tamen hæc audivit ab Ajace:*

Cujus ipſe princeps juriſjurandi fuit,
Quod omnes ſciunt, ſolus neglexit fidem.
Furere aſſimulavit, ne coiret, inſtitit,
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius percepſit malitioſam audaciam,
Fidei ſacratæ jus perpetuo falleret.

Pertractus itaque ad Trojam, ſtrenuam, utiliſſimamque eo in bello Græcis operam navavit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas ad Trojam pertulit. Cineremque præterea Laomedontis, qui ſuper Scæâ portâ Ilii ſervabatur clam ſuſtulit, Palladiumque unà cum Diomede ex Troja, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede Rheſum Thraciæ regem, occidit, equoſque ejus abduxit,

——Priuſquam
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumque bibiſſent,

Uti loquitur Virgilius. Erant autem hæc omnia in Trojanorum fatis, ſine quibus eorum urbs expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis causâ graviſſimas inimicitias exercuit, quem tandem, per calumniam circumventum, lapidibus obruendum curavit. Occiſo Achille, in armorum illius judicio Ajaci prælatus eſt.

——For

—— *Fortiſque viri tulit arma diſertus.*

Uti loquitur Ovidius. Captâ autem Trojâ, Orſilochum Idomenei Cretenſis regis fil. obſtantem, ne legitima pars prædæ ſibi divideretur, exorta rixa, interemit. Denique Polyxenâ ad Achillis tumulum jugulatâ, atque Aſtyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cum navim conſcendiſſet, tanquam in patriam rediturus, gravi exortâ tempeſtate, primum in Ciconum littus pulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens ſimili tempeſtate ejectus in Africam, ad Lotophagorum gentem pervenit, ubi cum ſocii lotum guſtaſſent, ægre inde potuerunt avelli. De quo Hom. Odyſſ. ι.

Οἱ δ᾽ αἶψ᾽ ἐρχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν,
Οὐδ᾽ ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ᾽ ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ᾽ ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν
Οὐκ ἔτ᾽ ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Ovidius:

Sic nova Dulichio Lotos guſtata palato
Illo quo nocuit grata ſapore fuit.

Idem:

Nec deguſtanti lotos amara fuit.

Inde rurſus vela faciens in Siciliam delatus eſt, ubi Polyphemi antrum cum 12. ſociis intravit, ex quibus cum Cyclops 6. devoraſſet, oculum ei eruit præuſto ſtipite, pellibuſque arietum involutus cum ſuperſtitibus antrum evaſit. Hinc in Æoliam navigans ab Æolo ventos in utrem coactos obtinuit. Verum cum jam Ithacæ proximus eſſet, ſocii, theſaurum eſſe credentes, utrem ſolverunt: quo facto reflantibus ventis denuo in Æoliam repulſus eſt: ſed ab Æolo abactus ad Læſtrygonas devenit, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen pervenit, quæ cum exploratores ejus in belluas mutaſſet, ipſe ſumpto à Mercurio pharmaco, acceſſit impavidus, & ſtricto gladio eam coegit, ut ſocios priſtinæ formæ reſtitueret: quod cum feciſſet, ejus poſtea conſuetudine uſus per totum annum, ſuſcepit ex eâ Telegonum filium. Heſiodus vero *Agrium* & *Latinum* ex Circe genuiſſe dicit, verſ. 1011.

Κίρκη δ᾽ Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατ᾽ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Ægrè deinde ab eâ dimiſſus ad Oceanum pervenit, unde peractis ſacris ad inferos deſcendit, ibique de Anticleâ matre, & Elpenore Tireſiâ vate multis de rebus certior factus, revertitur ad Circen: & Elpenorem ſocium, qui nuper inebriatus de ſcalis deciderat, honorificâ proſequitur ſepulturâ. Poſt hæc ad inſulam Sirenum delatus eſt, quarum cantus ne audiret, ſociis aures cerâ obturavit: ſe autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum inſidias tutus evaſit. Horatius ubi ſupra:

Sirenum voces & Circes pocula noſti:
Quæ ſi cum ſociis ſtultus cupiduſque bibiſſet,
Sub dominâ meretrice fuiſſet turpis & excors,
Vixiſſet canis immundus, vel amica luto ſus.

Juvenalis:

—— *Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illa de nave petitas,
Quæ Siculos cantus effugit remige ſurdo.

Feſtus Avienus de Sirenibus, in Epigram. vet. lib. 4.

Illectos nautas dulci modulamine vocis
Mergebant avida fluctibus Ioniis:
Sanguine Siſyphio generatus magnus Ulyſſes,
Hâc tutus ſolâ præſtitit arte ſuos.
Illevit cerâ ſociorum callidus aures,
Atque ſuai vinclis præbuit ipſe manus.
Tranſiliit ſcopulos, & inhoſpita, littora claſſis,
Illa præcipites deſiluere freto.

Sen. Ep. 31. Ad ſummam ſapiens eris, ſi clauſeris aures, quibus ceram parum eſt obdere. Firmiori ſpiſſamento opus eſt, quàm uſum in ſociis Ulixem ferunt. Illa vox quæ timebatur erat blanda non tamen publica: at hæc quæ timenda eſt, non ex uno ſcopulo, ſed ex omni terrarum parte circumſonat. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim non ſine maximo periculo in Siciliam venit, ad eadem loca, ubi Phaethuſa Solis filia cum duabus ſororibus greges patris paſcebat, à quibus vim omnem abſtineri juſſit. Sed ipſo dormiente, ſocii fame coacti, ſuadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactaverunt: quod ſcelus poſtea naufragio luerunt. Hom. Odyſ. α. de ſociis Ulyſſis:

Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

Adeo ut ex omnibus ſolus ſit ſervatus Ulyſſes, qui arrepto navis malo novem diebus à vento & undis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam inſ. appulſus à Calypſo Nymphâ ſuſceptus eſt, ſeptemque annis conſuetudine ejus uſus, Nauſithoum & Nauſinoum filios, ut Heſiodo placet, ex eâ genuit. Poſt hæc miſertus ejus Jupiter Mercurio in Ogygiam miſſo imperat Deæ, ut Ulyſſem miſſum faciat. Conſtructâ itaque rate Ulyſſes rurſus mari ſe committit. Verum cum jam Phæacia in conſpectu eſſet, ſubito immiſſâ à Neptuno tempeſtate navim fregit, actumque de eo omnino fuiſſet, niſi ejus miſerta Leucothoe tabulam ei ſuppeditaſſet, cui ille innitens, incolumis in Phæacenſium portum adnavit, ibidemque quòd nudus eſſet, inter frondes ſeſe occultavit. Verum non multo poſt à Nauſicaâ filiâ Alcinoi repertus, veſtes accepit. Deinde Palladis operâ ad Aretem ejuſdem Alcinoi conjugem deductus dono navem & ſocios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, ubi cum dormientem cum donis depoſuiſſent, tandem excitatus à Pallade, ipſius monitu habitum mendici accepit, eoque modo ad ſubulcos ſuos pervenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, ubi poſt multas injurias ſibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex compoſito cum filio & duobus ſubulcis, quibus ſe indicarat, adverſus procos ſumens, eos ad unum omnes trucidavit, atque ſic Penelopem recepit. Porro cum ex oraculo didiciſſet, ſe a filio interemptum iri, in locis abditis vivere decrevit. Telegonus autem filius ex Circe ſuſceptus patrem ſuum videre cupiens, Ithacam profectus eſt, ubi cum incognitus à domo patris prohiberetur, ortâ contentione, patrem incognitum ſpinâ venenoſâ Trygonis piſcis tranſfixit. Unde Nicander in Theriacis:

—— *Λυγρὰ γὰρ δὴ ὤπασσεν Ὀδυσσεῖ*
Ἔρθιμον, ἀργαλέοιο τυπεὶς ἁλίου ὑπὸ κέντρου.

Loquitur de Trygone. Ubi Schol. *τρυγόνι θαλαττίῳ ἐκ θαλάσσης φονευθῆναι.* Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 9. cap. 1. Labores ejus breviter deſcripſit Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, ubi de Ulyſſe:

Ille per ignotas audax erraverit urbes,
Quà maris extremis tellus includitur undis.
Nam Ciconumque manus adverſis reppulit armis;
Non valuit Cyclops captos avertere curſus:
Ceſſit & Ætnæa Neptunius incola rupis
Victa Maronæo fœdatus lumina Baccho.
Vexit & Æolios placidum per Nerea ventos;
Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphateque,
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.
Solum nec doctæ verterunt pocula Circes,
Quamvis illa foret Solis genus, apta vel herbis,
Aptaque vel cantu veteres mutare figuras.
Cimmerion etiam obſcuras acceſſit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſuper terras Phœbus, ſeu curreret infra.
Vidit ut inferno Plutonis ſubdita regna
Magna Deum proles levibus diſcurreret Umbris,
Præteriitque citâ Sirenum littora puppi.
Illum inter geminæ nantem confinia mortis
Nec Scylla ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta ſerperet undas,
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.
Vel ſi ſublimis fluctu conſurgeret imo,
Vel ſi interrupto nudaret gurgite pontum.
Non violata vagi ſileantur paſcua Solis,
Non amor, & fœcunda Atlantidos arva Calypſûs,
Finis & errorum miſero Phæacia tellus.

Breviùs autem Propertius 3. 12. hoc pacto:

Poſtumus alter erit mirandâ conjuge Ulyſſes,
Non illi longæ tot nocuere moræ. *(Calpe,*
Caſtra decem annorum, & Ciconum mons, Iſmara,
Exuſtæque tuæ mox, Polypheme, genæ.
Et Circæ fraudes, lotoſque, herbæque tenaces.
Scyllaque & alternâ ſciſſa Charybdis aquâ.
Lampeties Ithacis verubus mugiſſe juvencos
(Paverat hos Phœbo filia Lampetie)
Et thalamum Ææa flentis fugiſſe puellæ,
Totque hyemis noctes, totque nataſſe dies.
Nigranteſque domos animarum intraſſe ſilentum
Sirenum ſurdo remige adiſſe lacus,
Et veteres arcus leto renovaſſe procorum
Errorîſque ſuis ſic ſtatuiſſe modum.

Breviſſimè noviſſimùm quidam ſic ex Homero:

Diruta Dulichio primum dat Troja laborem,
Mox patria cæſi Cicones tellure recumbunt.
Tertia neglectæ debetur adorea Loto,
Terribilis quartum præbet Polyphemus honorem,
Urribus Æolidæ quinto ſunt ordine claſſi,
Sæva latrans canibus ſextam dat Scylla palæſtram
Septimam neglectis Circes ſtat gloria philtris
Octavo viſit Stygios diſcrimine Manes.

Si cuas

[illegible] nonâ ſprevit virtus [illegible]menteis,
[illegible] decima eſt Solis [illegible] victoria rapti,
Undecimâ [illegible] inque penetrare Ca[illegible],
Cædis [illegible] extremo ſponſorum turba triumphe.

Libebat de Ulyſſis erroribus quædam non vulgata, quæ huc adſ[illegible]rem, ſed deterruit me cum Bionis illius [illegible] tum gravior Senecæ objurgatio, quæ ad Lucillum ſcripta e[illegible]pift [illegible]. *Quæris Ulyſſes ubi erraverit potius, quàm efficias, ne nos ſemper erremus.* Non vacat audire, utrum inter Italiam & Siciliam jactatus ſit, an extra notum nobis orbem. Polybius negaverat Ulyſſem ingreſſum Oceanum, quem refutat Strabo lib. 1. Mirum tamen niſi de illis erroribus contigua illa verba ſuo ſcripſerat H[om]erus:

"Ἰσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Raphael *Volat[err]anus* condidit Urbanorum commentariorum libros triginta & octo quos Julio ſecundo Pontifici inſcripſit. Parum magnificè de illo judicat Flor. Sabinus: *Bona eruditorum pars ei [illegible] mediocrem eruditionem, [illegible] quam alienā, hinc inde in ſua commentaria [illegible] tranſtulerit [illegible] in Græcis vertendis vel pueriliter perſæpe lapſus.* Ex eo tamen pleraque ſua deſumpſit Raviſius Textor. Videtur idem eſſe Raphael ille Rhegius cujus commentarii extant in Fab. Quinctilianum. *Voſſius.*

Umbricius, aruſpex quidam à Cor. Tacito in Hiſt. 1 memoratus, qui ab extis militibus inſtantes inſidias & hoſtem domeſticum Othoni Imp. prædixit.

Volcatius Gallicanus, quondam conſul, ſcripſit vitas Imperatorum ad Diocletianum. Ejus tantum extat nunc Avidii Caſſii vita.

Vocatius Terentianus, hiſtoriam ſui temporis, i. e. Gordianorum ſcripſit; ac dicit Gordianum Seniorem vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Jul. Capitol.

Volcatius Epidius, grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeii M. & ejus patris; primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cum ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, teſte Corn. Nepote. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros M. Antonium & Auguſtum.

Volcatius Sedigitus, in lib. de poetis quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, ex aliquot ejus verſibus indicat Agellius lib. 15. cap. 24. Qui ita ſe habent:

Multos incertos certare hanc rem vidimus,
Palmam Poetæ Comico cui deferant.
Eum meo judicio errorem diſſolvam tibi,
Ut contra ſiquis ſentiat nihil ſentiat.
Cæcilio palmam Statio do Comico.
Plautus ſecundus facile exuperat cæteros;
Dein Nævius, qui fervet, pretio in tertio eſt;
Si erit quod quarto detur, dabitur Licinio,
Poſt inſequi Licinium facio Attilium;
In ſexto [illegible] ſequetur hos loco [Ter]entius,
Turpilius ſeptimum, Trabea [oct]avum obtinet;
Nono loco eſſe facile facio Luſcium;
Decimum addo, causâ antiquitatis, Ennium.

Volero Publilius, de plebe homo, cujus causâ tumultus haud contemnendi inter Patricios & plebem Rom. excitabantur, ad hunc enim lictor a Conſulibus miſſus, *quia quod ordines duxiſſet negaret ſe militem fieri debere.* Volero appellat Tribunos. Cum auxilio nemo eſſet, Conſules *ſpoliari hominem & virgas exp[edi]ri* jubent. *Provoco*, inquit, *ad populum* Volero, *quoniam Tribuni civem Romanum in conſpectu ſuo virgis cædi malunt, quam ipſi in lecto ſuo à vobis trucidari.* Quò ferociùs clamitabat, eò infeſtius circumſcindere & ſpoliare lictor. Tùm Volero & prævalens ipſe & juvantibus advocatis repulſo lictore, ubi indignantium pro ſe acerrimus erat clamor, eò in turbam ſe confertiſſimam recipit, clamitans *Provoco & fidem plebis imploro; adeſte commilitones; nihil eſt, quòd exſpectetis Tribunos, quibus ipſis veſtro auxilio opus eſt.* Concitati homines veluti ad prælium ſe expediunt; apparebátque omne diſcrimen adeſſe, nihil cuiquam ſanctum non publici fore, non privati juris. Huic tantæ tempeſtati cum ſe [C]onſules obtuliſſent, facilè experti ſunt, *parum tutam majeſtatem [si]ne viribus eſſe*; violatis lictoribus, faſcibus fractis [e] foro in curiam compelluntur incerti, quatenus Volero exerceret victoriam. Conticeſcente dein tumultu cùm Senatum vocari [juſſi]ſſent, queruntur injurias ſuas, vim plebis, Voleronis audaciam. Multis ferociter dictis ſententiis vicere ſeniores, quibus [irā] P[at]rum adverſus temeritatem plebis certari non placuit. Voleronem amplexa favore plebs proximis comitiis Tribunum plebis creat in eum annum, qui L. Pinarium, P. Furium Coſſ. habuit; contráque omnium opinionem, qui eum v[ex]andis [prio]ris anni Conſulibus permiſſurum Tribunatum credebant, poſt publicam cauſam privato dolore habito, ne verbo quidem violatis Conſulibus, rogationem tulit ad populum, *ut plebeii Magiſtratus tributis comitiis fierent:*

V[olog]es, Pa[rthorum rex, à Jul. Cap]itol. [in] M. Antonino Philoſopho: Fuit eo [illegible] Parthicum bellum, quod Vologeſus paratum ſub [illegible] & Veri tempore indixit. Filius fuit illi [illegible] *Vologeſi*, de quo [illegible] Quidam e Græcis ſcribunt Οὐολογαίσος alii [illegible]ολόγησος, ut Ariſtides.

Volones dicti ſunt ſervi, qui bello Punico cum deeſſent, qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe pollicit[i] in civitatem recepti ſunt, & *Volones* appellati, quia hoc ſponte *voluerint*. Vide Feſtum & Macrob. Sat. 1. 2.

Volumnia, M. Coriolani uxor, cujus una cum matris fletu & deprecatione ſuperatus ille, (cùm exercitum uſque ad quintum urbis milliarium duxit, patriam etiam ſuam oppugnaturus) copias removit. *Eutr.* ut alii volunt, M. C. Mater.

L. *Volumnius*, Coſ. App. Claudii collega, contra Salentinos multa ſecunda [præ]lia fecit, aliquot urbes hoſtium vi cepit; prædæ erat largitor, & benignitatem per ſe gratam comitate adjuvabat, militémque iis artibus fecit & periculi & laboris avidum. De ſimultatibus inter illum & Collegam conſulas Liv. l. X.

P. *Volumnius*, Coſ. Ser. Sulpitii Collega, poſt magiſtratum illum optimè adminiſtratum, in ſeditione quadam plebis Rom. cùm tumultuantes ferociter Conſulem urgerent, ac jam in veſtibulum perruperant templi Capitolini, ubi P. Valerius Conſul [illegible] inter primores pugnam ci[en]s interficitur, hic P. Volumnius conſularis cadentem videns, dato negotio ſuis, ut corpus obtegerent, in locum vicémque conſulis provolat. Præ ardore impetúque ſenſus non pervenit ad militem: prius vicit quàm ſe pugnare ſine duce ſentiret.

P. *Volumnius*, Eutrapelus d[ictus] inter Antonii familiariſſimos er[a]t, & præfectus [fa]brûm; Multa [i]id [ſ]imæ amicitiæ officiis interceſſere illi & Pomponio [Attico], dum varietas tanta fuit fortunæ in [iis] temporibus ut modo hi, modò illi in ſummo eſſent aut faſtigio aut periculo.

Voluſianus Galli Imp. fil. [à] patre in imperium adſcitus, unà cum illo à militibus ſuis trucidatur.

Voluſianus Rufius, alias Fuſius, præ[fec]tus prætorio, à Maxentio ad res Africanas conſtituendas miſſus.

Voluſianus, præfectus Urbis, [S.] Melaniæ patruus, priùs cum gentibus ſentiebat, at dum eum mors Legatum Conſtantinopoli agentem invaderet, ad Orthodoxam fidem tranſiit, Baptizatúſque eſt à B. Proclo Conſtantinopolitano. *Phot.*

Voluſius, poeta ineptus, patriâ Patavinus, qui Ennium ſecutus rerum geſtarum pop. Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus:

At Voluſi Annales Paduam morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et Epigr. 37.

At [vos] interea venite in ignem
Pleni ruris & inficetiarum,
Annales Voluſi, [cac]ata charta.

Voluſius Saturni[nus], de quo ſic T[ac]. An. 13. L. Voluſius egregiâ famâ conceſſit, cui tres & nonaginta [anni], præcipuæque opes. De divitiis ejus idem lib. 14. Et q[ua]ntum Voluſio longa Parſimonia quæſivit, &c. Sed & tota Voluſiorum domus dives. Tac. An. 3. Voluſio vetus [fami]lia, neque tamen Præturam egreſſa, ipſe conſulatum intulit, opeſque quibus domus illa immenſum viguit primus [acc]umulator fuit. *Sil.* lib. 5.

Occumbis generoſe Volux, nec laudis repoſtæ
Pond[e]r[a] [&] theſauris p[a]r[t]a [illegible] quondam
Præfulgens [dec]ore, [&] poſſeſſa inop[ina] ſola
Pr[a]e[da] [illegible].

Voluſii vafrè factum à Val. Max. l. 7. ita habes; M. Voluſius ædilis plebis proſcriptus, aſſumpto Iſiaci habitu, per itinera viáſque publicas ſtipem petens quiſnam revera eſſet, occurrentes dignoſcere paſſus non [eſ]t. Eoque fallaciæ genere tectus in M. Bruti caſtra pervenit.

Vonones, filius Phrahatis, ac ab illo obſes Auguſto datus, in regnum à Parthis accitus: Mox illis ſubit pudor, *degeneravi[ſſe] [illegible] Pa[rthos], petitum alio [or]be regem [illegible] [hoſ]tium imbutum; jam inter pr[ovinci]as Romanas [ſ]olium Arſacidarum haberi darique. Ubi illam gloriam trucidantium Craſſum, exturbantium Antonium, ſi mancipium Cæſaris tot per annos [illegible] nutem p[er]peſſum.* Pa[illegible] imperi[o] à Huic acceſſere diverſa a majoribus inſtituta, rarus venatus, ſegnis equorum cura, &c. Igitur Artabanus Arſacidarum è ſanguine apud Dahas adultus excitur, primóque congreſſu fuſus reparat vires, regnóque potitur. Victo Vononi perfugium Armenia fuit, & ab incolis in regnum accipitur; ſed eodem mox demovetur à Silano præſide Syriæ ob metum & Artabani minas, ac in Ciliciam amandatur, unde fugam tentans occiditur. Alter ejus nominis erat Parthorum rex, qui brevi & inglorio regno, (cujus neque proſpera ulla nec adverſa memorantur)

us r') perfunctas, res Parthorum in filium ejus Vologeſen tranſlatæ ſunt.

Fl. *Vopiſcus*, hiſtoricus Rom de quo vide Voſſ Hiſt Lat l. 2 c 7.

Voranus, Q. Lutatii [illegible] libertus, de quo Cæl lib. 10 cap 49. [illegible] meminit Horatius:

[illegible] tragoles Pediatia, furque Voranus

Upis apud Lacedæmonios Diana dicta eſt. Palæphatus: Κλῆσιν τῆς Ἀρτέμιδος Θεῤῥιαν [illegible], Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. Callimachus tamen eam inter Cretenſibus appellari tradit in his:

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δὲ σε κεῖνος
Κρηταιεῖς κλείουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.

Uragus, [illegible], non ab *urgendo* ut quidam volunt, ſed à Græco Οὐραγὸς dicitur, h. e. qui in acie extremam agminis partem ducit. Unde non inveniſti ad Ditem transfertur, qui poſtremum humanæ fabulæ actum excipit.

Urania, una Muſarum, Jovis & Mnemoſynes filia, cui aſtrologiæ inventio tribuitur. Ovid Faſt. 5.

Excipit Urania, fecere ſilentia cunctæ.

Urania, item Meteoron ita à nautis appellatum in navigii malum magno cum pondere ingruens. *Plut.*

Urania, Dea Carthaginienſibus venerabilis, Phœnicibus Aſtroarche dicta Heliogabalo in uxorem data. Videſis *Herod.* & *Dion*

Uranius quidam ex ſervili genere Imperator deſignatus, alter Hiſtoricus Græcus à Stephano, Tzetze & Euſtathio in Dionyſii Περιηγ. memoratus.

Uranius, hiſtoricus de quo vide Voſſium de Hiſt Gr. lib. 3. pag. 4. 22.

Uranus, pater Saturni (Cœlum Latini vocant) cui filius virilia dicitur excidiſſe, quæ in mare projecta & fluctibus agitata, ſpumas ediderunt, ex quâ Venerem natam volunt

Urbanus, duo fuere Coſſ. hujus nominis, prior ſub Trajano, poſterior tempore Alexandro Mammææ, an horum alter ſit ille Urbanus qui ob ſuſpicionem rerum novarum deprehenſus pœnas dedit? Pontifices extitere octo ſub hoc nomine, quorum poſtremus, *Maffeus Barbarinus* antea dictus, omnimoda eruditione clarus.

Urbicius, Meſopotamiæ dux, à Valente. Imp. ad Saporem Perſiæ Regem legatus de rebus Armeniæ & Iberiæ.

Urbinius Panopion, ſervi ſui facto admirabili notus; qui cùm ad dominum proſcriptum occidendum, domeſticorum indicio certiores factos milites in Reatinam villam veniſſe cognôſſet; commutata cum eo veſte, permutato etiam annulo, illum poſtico clam emiſit, ſe autem in cubiculum ac lectulum recepit, & ut Panopionem occidi paſſus eſt. Panopion quantum ſervo deberet, amplum ei faciendo monumentum, ac teſtimonium pietatis grato titulo reddendo teſtatus eſt. *Val. M.*

Urgulania, mulier Romana nobilis, quam ſupra leges Auguſtæ amicitia extulerat; in jus enim à L. Piſone vocata, non obtemperavit; & cum teſtis requireretur in cauſa quadam quæ apud Senatum tractabatur, venire dedignatus eſt. Nepoti Silvano uxoris in præceps jactæ reo pugionem miſit, qui fruſtra tentato ferro venas præbuit exſolvendas.

Urie pater Maacha, 2 Reg 13 qui 3 Reg. 15. dicitur *Abeſſalom*. Filius *Thakath* 1. Par. 1. Idem ſign. quod *Uria*. Item Angelorum unus, quem Cedrenus τὸν ἐπὶ τῶν μετανοούντων ἀρχάγγελον vocat

Urius, Alamannorum Rex ab Amm. Marcellino memoratus, unà cum ſociis regibus à Juliano Imp. oppreſſus.

Urotalt, Deus Ethnicus de quo Herod. Muſ. 3. ubi Arabum religionem & more deſcribit: Διόνυσον δὲ θεὸν μοῦνον, καὶ τὴν Οὐρανίην ἡγεῦνται εἶναι. Subdit: Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν Διόνυσον Ὀροτάλτ. τὴν δὲ Οὐρανίην Ἀλιλάτ. Etymon quod attinet Puto notare beneficium luminum, inquit Voſſius, Habemus, Eſ. 26. 20 ubi eſt טל אורת *tal oroth* h. e. *ros lucis*, ſive *luminum*. Aliam originationem hujus nominis Cl. Pocokii exhibet D. Dickinſonus, Delph. Phœn. pag. 107.

Urſa, ſidus cœleſte. Vide *Arctos*.

Urſacius, Magiſter Officiorum ſub Valentiniano & Valente Impp. homo ſævus & iracundus.

Urſicinus Magiſter equitum ſub Conſtantio, qui poſt multa præclarè ac proſperè geſta, ab Euſebio cubiculi Imperatorii præpoſito falſis criminationibus adſpectus, diſcingitur ac depoſitâ militiâ digredi ad otium juſſus eſt. *Amm. Marc.* Alius ejuſdem nominis apud eundem R[illegible] Alemannorum. Item alius cui Præfectura in Urbe Vic[illegible] commiſſa eſt, ob ſegnitiem (ſi placet) in mandatis Maxi[illegible] crudelibus exequendis, poteſtate illâ exutus.

Urſinianus, unus ex illis qui [illegible] ſub [illegible]one Probi Imperatoris illuſtres ac fortiſſimos duces evaſiſſe memorantur à Fl. Vopiſco.

Urſinus competitor Damaſi in Epiſcopatu Romano petendo, quorum contentio euſque proceſſit ut in Baſilica Sicinini uno die [illegible] eſſe [illegible] centum [illegible] cadaver[illegible] peremptorum, A. C. 3[illegible]7

Urſulus Comes largitionum ſub Conſtantio Imp. vir ſeveritatis [illegible] cui [illegible] liberi [illegible] multum ignavia [illegible] cauſa [illegible] quam [illegible] verba ſunt Ammi Marcellini) [illegible].

Urius, Domitiani Cæſ. li[illegible]us ſuaſu, cum de cæde Domitiæ uxoris ſuæ conſultaret ille Imp [illegible] quidem pepercit, ſed repudiavit

Uſſerius Jacobus, Archiepiſcopus Armachanus & totius Hiberniæ Primas, Dublinii natus, Jan. 4. Anno 15[illegible]0. Ex utroque parente familiâ ortus eſt haud ignobili; ſiquidem patruus ei fuit Henricus Uſſerius, vir doctus & prudens, Cantabrigiæ quidem in Anglia bonarum literarum ſtudiis inſtitutus, & ad Archiepiſcopatum eundem Armachanum deinceps evectus. Hic Jacobus primus omnium Scholaris in Collegium Dublinenſe annos jam natus tredecim inſcriptus eſt; juvenis adhuc imberbis, octodenarius ſe cum Henrico Simondio deſultita [illegible] ut etiam hæc verba ab Antagoniſta extorſerit, in præf. lib. de Britannomachia, &c. *Prodiit octodecim [illegible] præcocis ſapientiæ juvenis, de abſtruſiſſimis rebus theologicis, cùm adhuc Philoſophica ſtudia non eſſet emenſus, nec ephebi egreſſus, diſputandi avidus, &c* quem poſtea cùm adoleverat *Acatholicorum doctiſſimum* pronunciabat. Annum ætatis viceſimum aſſecutus, magiſter Artium (ut vocant) renunciatus, ac diſputatione Philoſophica in publicis Comitiis defunctus eſt, & A. C 1601. ſacris ordinibus licet nondum ætatem juſtam conſecutus eſſet [illegible] Patruo Archiep: Armach initiatus. Deinde S. Patricii cancellariatu ornatus eſt, quo præclarè functo, & Baccalaurei in S Theologiâ gradu ſuſcepto, Theologiæ Profeſſor publicus Dublini electus eſt, & poſt exiguum inde temporis intervallum, natus jam annos præterpropter triginta Collegii Dublinenſis præpoſitus unanimi ſociorum conſenſu eligebatur, quod ille munus utut ſatis in ſe honorificum, &, ſi emolumentum ſpectes, non contemnendum; cum tamen prævideret quanta ſibi ſtudiorum impedimenta exinde eſſent enaſcitura, continuò detrectabat. Tantilla res pecunia videbatur animo ad ſublimiora aſpiranti! Altero biennio hinc elapſo Doctoris laurea mactus eſt ab Hamptono Archiepiſcopo, & poſt annos paucos à Rege Jacobo Epiſcopatu Midenſi condecoratus. Tandem dum ſive ſcriptis ſive concionibus Eccleſiæ ædificationi & veritati vindicandæ ſtrenue incumbit, ab eodem Rege ad Armachanam ſedem evectus eſt; centeſimus à Patricio illius Cathedræ Epiſcopus, qui Auguſtini coævus, primus ibidem ſediſſe perhibetur. Obiit A C. 1655 Plura de eo legas in ejus vita cum aliis publicata, Londini, Anno 1681. En viri doctiſſimi operum Catalogum.

LATINA.

1. De Eccleſiarum Chriſtianarum ſucceſſione & ſtatu, *Londini* 1613
2. Hiſtoria Gotteſchalci *Dublinii* 1631
3. Epiſtolarum Hibernicarum Sylloge *Dublinii* 1632
4. De primordiis Eccleſiarum Britannicarum *Dublinii* 1639
Hoc Opus prelo iterum ſubjectum, & poſt paucos menſes, eruditiſſ. Autoris manu propria paſſim emendatum & auctum, majori cum nitore quàm Editio Dublinienſis, prodibit.
5. Ignatii Epiſtolæ cum annotationibus *Oxoniæ* 1645
6. Appendix Ignatiana 1647
7. De Romanæ Eccleſiæ Symbolo Apoſtolico vetere & aliis fidei formulis 1647
8. De Anno Solari Macedonum *Londini* 1648.
9. Annales veteris Teſtamenti *Londini* 1650
10. Epiſtola ad Capellum de variantibus textus Hebraici lectionibus *Londini* 1652
11. Annales Novi Teſtam[illegible] *Londini* 1654
12. De G[illegible] Septuaginta [illegible] verſione Syntagma *Londini* 1655
13. De Cainaane ſuperaddit[illegible] di[illegible] 1655
14. Chronologia Sac[illegible] editore Barlovio *Oxoniæ* 1660

ANGLICANA.

1. Concio habita coram Domo Communium in Anglia, *Feb.* 18. 1618
2. Oratio habita in caſtro Dublinenſi, *Novemb.* 22 1622
3. Concio de Univerſalitate Eccleſiæ coram Rege Jacobo, [illegible]*un.* 20. 1624
4. Reſponſio ad provocationem Malonei Jeſuitæ. *L[illegible]* 1631
5. De Religione ab Hibernicis & Britannis antiquitus profeſſa tractatus 1631
6. Immanuel, ſive incarnatione filii Dei 1639

7. Ramoldi

7. Raimoldi judicium de munere Epiſcopali ex antiquitate confirmatum 1641
8. Aſiæ minoris deſcriptio Geographica *Oxoniæ* 1643
9. De Origine Epiſcoporum & Metropolitanorum 1644
10. Catechiſmus parvus *Londini* 1654
11. { Reductio muneris Epiſcopalis, &c. / De extenſione mortis Chriſti, &c. / De Sabbato, &c. / De ordinatione miniſtrorum in aliis Eccleſiis reformatis } *Londini* 1658
12. De poteſtate Principis, &c. 1661

Nondum edita

Cenſura Patrum & aliorum Scriptorum Eccleſiaſticorum.
Prælectionum in Bellarminum volumina Duo.
Epiſtolæ ad viros doctos.
Bibliotheca Theologica (fortaſſis eadem cum Cenſura)
Præter conciones, & alia quædam ſcripta Anglicana.

Uſſurabim, Judæus medicus Bajazetis Imp. Turcarum, qui à Selimo Domini ſui filio largitione corruptus, illum ſeniо quamvis & ægritudine ferè conſumptum toxico ſuſtulit: cumque ad inſtigatorem Selimum præmii ſpe ſe contuliſſet, ejus juſſu caput illi amputatum eſt, quòd diceret, hominem ſceleratum ac infidum Sultano patri, eadem auſurum erga ſe perfidia, ſiquidem hoc uti faceret ab alio quopiam compellatus eſſet.

Waldo, vir quidam pius, qui univerſum patrimonium pauperibus erogavit. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes *Waldenſes* appellantur.

Volſæus Thomas, ex genere non novo ſolùm & obſcuro, ſed humili ac ſordido natus, patre, ſc. Lanione & pari matre, à quibus puer ad ludos eſt deductus, non in ſpem doctrinæ ullius aut dignitatis, ſed ut primas modò literas diſceret. Sed ille ſuperatâ parentum expectatione, etiam tinctus liberalibus diſciplinis evaſit,& Sacerdotii qualem qualem gradum adeptus in Regiam irrepſit,in qua paulatim ſuccreſcens, tandem ad Henricum ipſum Regem inſinuandi ſe aditum eſt nactus. apud quem primò ingenio atque induſtria probatus, mox obſequio & aſſentatione plurimùm valuit, donec gratiâ & auctoritate tantus fuit, ut Rex ſæpe curas defugiens, onus omne Regni in ipſum rejecerit, & ad Eboracenſem Archiepiſcopatum (cùm antea ſedes Cathedrales Tornacenſem & Lincolnienſem tenuiſſet) extulerit; neque hoc contentus, à Julio II. Pont. Max. ut Cardinalis crearetur Wolſæus impetravit. Hinc à Carolo Imp. & Franciſco Rege Gallico certatim eſt cultus & honorificentiſſimè appellatus; quo fortunæ proventu eouſque elatus eſt hominis naturâ tumidi animus, ut perpetuam Legationem Britanniæ Galliæque ſperare & petere à Clemente VII. non ſit veritus: quin & ipſum quoque Pontificatum affectâſſe cum traditur. Et raro fortunæ exemplo diuturna etiam fuit hæc potentia, quindecim circiter annorum, quibus exactis, ſive Bolenæ artibus, ut quidam volunt, ſive ob inimicorum numerum ingentem in aula in ſe contractum, à Regio conſpectu pulſus eſt & fortunis omnibus ſpoliatus, abjectus & inops Eboracum ad curam ſacrorum relegatur, lætantibus cunctis & increpantibus meritò afflictum; miſerationem enim omnem ſuperbiâ exemerat. Jámque Regis incenſi aures ad quaſcunque criminationes audiendas patentes occupant inimici, res novas molitum fuiſſe ſuggerunt, peculatûs & læſæ Majeſtatis arguunt. Ab Eboraco itaque cùm necdum illuc appulerat revocatus à Rege ad dicendam cauſam, in itinere irâ ac dolore ferocem atque aſperum animum accendente, in febrim incidit, & opportunâ morte imminenti morti eſt exemptus.

Vulcanus, Junonis fil. Heſiod. in Theog.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα, &c.

Hunc quidam voluerunt ſubventaneo conceptu fuiſſe genitum ſine patre, quem tamen Hom. è patre Jove Junoneque matre natum eſſe putavit. Fuerunt qui dixerint Vulcanum Jovis fuiſſe filium, qui cùm deformis natus eſſet fertur à Jove in inſulam maris Ægæi Lemnum præcipitatus, ut ipſe de ſeipſo teſtatur apud Homerum Iliad. α.

> Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
> Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο·
> Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
> Κάππεσον ἐν Λήμνῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.

Quòd autem duo fuerit in Lemno Vulcanus, ita ſcripſit Cic. lib. de Nat. Deor. *Vulcani item complures: primus Cælo natus, ex quo & Minerva Apollinem eum, cujus in tutelâ Athenas antiqui hiſtorici eſſe voluerunt: Secundus Nilo natus, Opas, ut Ægyptii appellant, quem cuſtodem eſſe Ægypti volunt: tertius ex tertio Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiſſe: quartus Menalio natus, qui tenuit inſulas prope Siciliam, quæ Vulcaniæ nominantur.* Verum Lucianus in Dial. *de Sacrificiis* fabulam hanc non ſine riſu recitat quòd Vulcanus ita fuerit è cœlo præcipitatus: χωλεύοντα γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ. καὶ εἴ γε μὴ οἱ Λήμνιοι, καλοὶ ποιοῦντες, ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. Homerus vero in Hymno quem ſcripſit in Apoll. non à Jove, ſed à Junone Vulcanum præcipitatum fuiſſe de cœlo memorat, ac in mare decidiſſe, ſeque non à Lemniis, ſed à Thetide educatum; qui Junonem ita canentem introducit in his:

> Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτὴ
> Ῥῖψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ·
> Ἀλλά ἑ Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
> Δέξατο, καὶ μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν.

Memoriæ prodit in Atticis Pauſanias, Vulcanum injuriæ acceptæ à matre minimè oblitum auream ſellam cum occultis quibuſdam vinculis dono matri miſiſſe; quæ Deam, cum aſſediſſet, ſtatim implicaverunt: quod etiam Plato innuit 2 de Rep. Καὶ τὸ παντὸς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαῖον λογιστέον, Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός. Habuit uxorem unam è Gratiis, ut ait Statius. Communior tamen ſententia eſt, quod Venerem è Lemno duxerat. Unde Virgilius lib. 8. Æn.

> *At Venus haud animo nequicquam exterrita mater*
> *Laurentumque minis, & duro mota tumultu,*
> *Vulcanum alloquitur, thalamoq; hæc conjugis aureo*
> *Incipit, & dictis divinum inſpirat amorem.*

Et Juvenalis:

> ——— *Et quæ*
> *Compoſuit dona Veneris Theleſine marito.*

Quod idem eſt cum Catulliano illo:

> ——— *Dona Tardipedi Deo*
> *Infelicibus uſtulanda lignis.*

Hanc uxorem ſuam quum poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligavit, nudoſque uti erant diis deridendos exhibuit. Unde Virg. Georg. 4.

> *Vulcani Martiſque dolos, & dulcia furta.*

V. Cato in Diris:

> *Tum credo fuerat Mavors diſtentus in armis,*
> *Nam certe Vulcanus opus faciebat, & illi*
> *Triſtis turpabat malas fuligine barba.*

Prudentius: *Deos catena colligans adulteros.* Nonnus χαλκεύματα δεσμὰ nominat, cujus nexum Sol detexerat, Baſſaricon l. 5.

> ——— Ἀρραγέων ὑπὸ δεσμῶν
> Γυμνὸν γυμνῷ Ἄρηα συνεσφήξας Ἀφροδίτῃ.

Paulus quoque Silentiarius optat Vulcania vincula, ut amator puellam ſuam ſatis arctè complecti poſſet. Antholog. lib. 7. Vide Barthium ad Theb 7. p. 652. Hunc etiam poſt adulteratum nihilominus conſtanter amaſſe Venerem ſuam Poëtæ fingunt, adeo quidem ut etiam inceſtis ejus, èxque aliis progenatis filiis ſuo opificio adfuerit, ut videmus apud Maronem, qui Æneæ fabricare arma cogit. Utcunque autem ſidus fuerit, ſuperinduxit tum ſecundam vel alteram conjugem, Gratiam nimirùm, Veneri ſui Vulcanus; cum quâ ſe in Lemno dormitaret conſuetus Veneri accubare in cœlo. Lucianus Dialogo Apollinis & Mercurii τὸ δὲ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τὴν δ' Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν. ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ. πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα· καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν περιβάλλουσί τε καὶ φιλοῦσι καὶ συγκαθεύδουσιν. ΕΡ. Ἐκείνη μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, οὐχ ἡ Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. Fuiſſe autem Vulcanum aiunt primum regem Ægypti, ob conſervatum, qui de cœlo in arborem quempiam dejectus fuerat, ignem regni ſceptro admotum: Quam ſe hiſtoriam ab Ægyptiis Sacerdotibus accepiſſe refert Diodorus Siculus lib. 1. In Adonin tamen Zelotypus fuit Vulcanus, nec illi arma venatoria conſabricatum credit Bacchus Dionyſ. 42.

> ——— Καὶ γὰρ ἄπιστον ἔχω νόον, ὅττι πελώρως
> Ζηλομανὴς Ἥφαιστος Ἀδωνίδι τεύχεα θήγει.

Plura de Vulcano petenda ſunt ex N. Comite lib. 2. cap. 6. Mr. *Holkot* in 13. Sap. Salom. *Ignem coluerunt Chaldæi, & apud Gentiles dicebatur,* Vulcanus, *quaſi* Volitanus *ſecundum Hieron.* & Remigium, i.e. *volantem candorem faciens. Iſte fingebatur quaſi faber claudus & dicebatur fulminare vel fabricare fulmina Jovi: quia Jovi ſuperiorem partem aeris addixerunt, & Vulcano deputaverunt mediam regionem à quo loco fulgura & coruſcationes deſcendunt.* Ponitur interdum pro igne. Virg. Æn. 2.

> *Jam Deiphobi dedit ampla ruinam*
> *Vulcano ſuperante, domus.*

Idem Æn. 5.

> ——— *Furit immiſſis Vulcanus habenis*

Et apud Plautum *Vulcanum in cornu incluſum gerere,* Angl-

glicè eſt *to carry a lanthorn.* Hinc *Vulcanalia*, feſta Vulcano dedicata, quorum mem. Columella l. 11. cap 3.

Vulcatius Araricus, unus ex conjuratis cum Piſone in Neronem Imp. *Tac.*

Vulcatius Moſchus, exul in Maſſilienſes receptus, bona ſua Reip. eorum, ut patriæ reliquit. *Tac.*

Vulcatius Gallicanus V. Clariſſimus (ſc. qui dignitate Senatoria claruit) Hiſtoricus Latinus, qui quid in animo ſcribere propoſitum habuerit, & qua ætate vixerit, hæc ejus verba oſtendunt: *Propoſui, Diocletiane Auguſte, omnes qui Imperatorum nomen, ſive juſtè ſive injuſtè habuerunt, in literas mittere, ut omnes purpuratos Auguſtos cognoſceres.* Sed hodie nihil ejus habemus, præter vitam Avidii Caſſii, unde verba iſta deprompta ſunt. Plura de eo apud Voſſ. H. L.

Vulcatius Terentianus ſub Gordianis vixit, ac vitam eorum ſcripſit Julius Capitolinus in Gordiano juniore: *Sane quod prætermittendum eſſe non cenſui, quia mirabile viſum eſt, lectum apud Vulcatium Terentianum, qui & ipſe hiſtoriam ſui temporis ſcripſit, in literas miſi: Gordianum ſeniorem Auguſti vultum ſic repræſentaſſe, ut & vocem, & morem, & ſtaturam ejuſdem oſtentare videretur: filium verò, Pompeio ſimillimum viſum, quamvis Pompeius obeſi corporis fuiſſe denegatur.*

Vulcatius Tertullinus, Senator Romanus, periculo L. Silani, tanquam conſcius inceſti cum amitâ tractus; appellato Principe inſtantem damnationem fruſtratus, mox Neronem circa ſumma ſcelera diſtentum, quaſi minor evaſit, & ad Veſpaſiani uſque principatum ſupervixit, quando Tribunatum plebis geſſit. *Tac.*

Vulcatius Rufinus, Præfectus prætorio, vir (Am. Marcellinum audis) omni ex parte perfectus, & velut ſpicem ſenectutis honoratæ prætendens, ſed lucrandi opportunas occaſiones occultationis ſpe nunquam prætermittens.

Vulteius Mena, præco Romanus, ab Horatio, Ep. 7. l. 1. memoratum legas, ut

Præconem, tenui cenſu, ſine crimine notum,
Et properare loco, & ceſſare, & quærere, & uti,
Gaudentem parviſque ſodalibus & lare certo,
Et ludis, & poſt deciſa negotia, campo.

Apud quem plura habeas de eo faceta nec inutilia. Longe alius eſt ille Vulteius Mena Pompeii Magni libertus, cui inſcribitur Epodôn 4.

Vulteius Opiterginorum tribunus Cæſaris partes ſecutus, qui cùm dux navis eſſet quæ in vadis inter hoſtes innumeros hæſiſſet nec explicare ſe poſſet, memorandum poſteris exitum dedit. Quippe vix mille juvenum manus, circumfuſi undiq; exercitus per totum diem tela ſuſtinuit; & cum exitum virtus non haberet, tamen ne in deditionem veniret, hortante tribuno Vulteio, mutuis ictibus in ſe concurrit. Lucani verſus aliquot de hac re afferre non pigebit:

——— *primus dux ipſe carinæ*
Vulteius jugulo poſcens jam fata retecto,
Ecquis, ait, juvenum eſt, cujus ſit dextra cruore
Digna meo, certaque fide per vulnera noſtra
Teſtetur ſe velle mori? nec plura locuto
Viſcera non unus jamdudum tranſigit enſis.
Collaudat cunctos: ſed eum, cui vulnera prima
Debebat, grato moriens interficit ictu.
Concurrunt alii, totumque in partibus unis
Bellorum fecere nefas; ſic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus. Dirum Thebanis fratribus omen.
Phaſidos & campis inſomni dente creati
Terrigenæ, miſſa magicis è cantibus ira,
Cognato tantos implerunt ſanguine ſulcos:
Ipſaque inexpertis quod primum fecerat herbis,
Expavit Medea nefas; ſic mutua pacti
Fata cadunt juvenes: minimumque in morte virorum
Mors virtutis habet: pariter ſternuntque, caduntque
Vulnere letali: nec quenquam dextra fefellit,
Cum feriat moriente manu, nec vulnus adactis
Debetur gladiis: percuſſum eſt pectore ferrum,
Et jugulis preſſere manum, cum ſorte cruenta
Fratribus incurrant fratres, natuſque parenti.
Haud trepidante tamen toto cum pondere dextra
Exegere enſes: pietas ferientibus una,
Non repetiiſſe, fuit; jam latis viſcera lapſa
Semianimes traxere foras, multumque cruoris
Infudere mari, deſpectam cernere lucem
Victoreſque ſuos vultu ſpectare ſuperbo,
Et mortem ſentire juvat: jam ſtrage cruenta
Conſpicitur cumulata ratis: buſtiſque remittunt
Corpora victores, ducibus mirantibus, ulli
Eſſe ducem tanti; nullam majore locuta eſt
Ore ratem, totum diſcurrens fama per orbem.

Vultertius, primùm Notarius, ac à Valentiniano ad tuendam Africam miſſus, dein Conſul factus eſt. Hunc tamen *Neoterium* mavult vocari Cl. Valeſius.

Vulturcius Crotonienſis, alius *Volturcius*, conjurationis Catilinariæ ſocius, à Lentulo ad Allobrogum legatos miſſus ut ſocietatem cum Catilina data acceptàque fide confirmarent. à Cicerone deprehenſus & interrogatus de itinere, de literis, &c. primò fingere alia omnia, diſſimulare de conjuratione; poſt ubi fide publica dicere juſſus eſt, omnia uti geſta erant aperit; quapropter illi præmia à Senatu decernuntur.

X A.

X*Anthippe* Socratis philoſophi uxor moroſa admodum fuiſſe fertur & jurgioſa: irarumque & moleſtiarum muliebrium per diem perque noctem ſatagebat. Has ejus intemperies in maritum Alcibiades demiratus, interrogavit Socratem, quamnam ratio eſſet cur mulierem tam acerbam domo non exigeret: Quoniam inquit Socrates, quum illam domi talem perpetior, inſueſco & exerceor, ut cæterorum quoque foris petulantiam & injuriam facilius feram. Hanc autem hiſtoriam aliter narrat Diogenes Laertius: cum enim Alcibiades Socratem interrogaret, cur uxoris jurgia ferret, reſpondit ſe non minus illi malo aſſuetum quam ſi trochlearum injucundum ſtridorem exaudiret. Rurſum Socrates interrogans, cur ille anſeres ſtreperos aleret, reſpondiſſetque quia mihi ova pariunt: Subjecit Socrates, At Xantippe mihi liberos parit. Quamvis tamen eſſet moroſa hæc mulier, mortem ejus ægerrimè tulit. Val. Max. 7. 2. Uxori *Xanthippæ* inter fletum & lamentationem vociferanti innocentem eum perimi; Quid ergo, inquit Socrates, nocenti mihi mori ſatius eſſe duxiſti?

Xanthippidas, Archon Athenienſis, cujus Magiſtratu ſuperatus eſt ad Platæas Mardonius Perſarum dux. *Plut.*

Xanthippus, Dux Lacedæmoniorum à Carthaginienſibus accerſitus ut civitatem ſuam contra M. Regulum Coſſ. Rom. defenderet, ipſi facere quicquid è re futurum judicaret permittunt; ille auditis Pœnorum cladibus, & quomodo, quáque ratione eſſent acceptæ; contemplatus etiam Carthaginienſium apparatus & copias; novo aciem inſtruendi ac caſtrametandi genere Romanos adortus, magna ſtrage edita illos devicit ipſumque Conſulem captivum ducit. Hinc multum Xanthippo gloriæ, ſed nec minus invidiæ naſcebatur. Quo in monſtro profligando non minore prudentia, quàm in bello conficiendo uſus; quanquam diuturnus ipſi factorum ſuorum fructus Carthagine deberetur, relinquit tamen ſpes ancipites & ante mutationem animorum aut fortunæ domum regreditur. Sunt qui *Abnavigantem per quoſdam à Carthaginenſibus immiſſos ſubmerſum ferunt.* Alii de ejus fato non eadem, ſed *Punicam tamen perfidiam arguunt; datam enim diſceſſuro navem veterem & rimarum plenam, ſed ad ſpeciem pulchritudinis recèns picatam: cæterum virum nequaquam decipientibus facilem, animadverſa fraude, diſſimulanter alius navigium conſcendiſſe, ereptumque periculo eſſe.* Polybius vocat ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. Quæ ita vertit Caſaubonus; Vir diſciplina Laconica imbutus & qui rei militaris uſum *mediocrem* habebat; Minus rectè; illud enim σύμμετρον ad ἀγωγὴν refertur, ut vertendum ſit, Diſciplina Laconica imbutum æqualique rei militaris uſu præditum; animum & ingenium [illegible] viro tribuit, & τριβὴν haud deteriorem. *Ber.*

Xantippus, Dux Athenienſis qui prælio Mycalenſi Xerxis exercitum fudit; pater erat Periclis, nec ſolum filio illo quantumvis illuſtri notus, ſed etiam propter canem memorandus; qui, cum Athenienſes metu Perſarum urbem deſeruerunt, & inter alios herus jam annis gravis navem conſcendiſſet, non patiens ſe à domino deſeri in mare inſiluit juxtaque triremem natando Salaminem pervenit, ubi animam expirans humatus eſt eo loco quem adhuc Κυνὸς σῆμα vocant.

Xanthippus prioris nepos, Periclis filius natu maximus, ingenio pravo & patri ſemper infenſo; maritus præterea juvenis & prodigæ uxoris, cùm pater tenuiter & non confertum ſumptus ſuppeditaret, eum conviciis inſectatus eſt, per riſum evulgans domeſtica ejus oblectamenta & ſermones quas habebat cum ſophiſtis. Nam cum quinquertio equum Epitimius quidam Pharſalius ictu jaculi interemiſſet imprudens, totum diem cum Protagora triviſſe patrem, quærendo, *Jaculumne, an qui id miſiſſet, an verò Agonothetæ rectius dicerentur ejus caſus authores?* Implacabilis hæc diſcordia ad mortem uſque permanſit. Tandem Xanthippus peſte periit.

Xanthus, Bæotorum rex, qui Regem Athenienſium Thymœten

mortem (ſæviente bello inter eas gentes) provocavit ad duellum, cujus ſucceſſu lis dirimeretur. Hic tamen certamen formidans regno ceſſit ei quicumque cum Xantho Rege dimicare vellet. Melanthus quidam regni præmio invitatus, pugnandi conditionem accepit & pacta conficiuntur. Ut ad manus ventum eſt, Melanthus ſe videre dicit juvenem pone Xanthum ſequentem, & injuſtè fieri exclamat quòd contra pacta auxiliatorem adduxiſſet. Xanthus falſo ſermone turbatus, vertit ſe; atque ita illico Melanthus lancea trajectum transfodit. Ultimus iſte fuit Bœotiûm ſeu Thebanorum rex.

Xanthus, Candaulis Lydi fil. hiſtoricus Sardianus, qui eodem tempore fuit, quo Sardes, non quidem à Cyro, ſed ab Ionibus & Athenienſibus, captæ ſunt; Suidâ teſte. Scripſit Lydiacorum libros quatuor in quibus de regibus Lydorum egit. Mem. Diog. Laert. in proœmio. Operis ejus apud Athenæum mentio eſt, lib. 12. Idem lib. 10. citat ejuſdem operis lib 2. uti & Heſychius Illuſtrius, ac Suidas; quorum uterque ex eo refert, Gygem, Lydorum regem, primum fœminas caſtraſſe, quò iis ætate florentibus ſemper uteretur. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 451, 452. Item Poeta Melicus, cujus mem. Ælianus.

Xenagoras, hiſtoricus, celebratur à Dion. Halicarnaſſeo l. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 421, &c.

Xenarchus, Comicus poeta, cujus fabulas commemorat Athenæus. Alius è Seleuciâ Ciliciæ Peripateticus, qui Alexandriæ primum docuit, deinde vero Romæ, ubi Cæſaris Auguſti amicitiâ uſus uſque in ſenectutem in honore habitus fuit. Strabo lib. 14.

Xeneus, Chius de Chio inſ. volumen edidit Athen. 14.

Xeniades, Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificii noviſſet, percontatus foret: *Novi*, inquit Diogenes, *hominibus liberis imperare*. Quo reſponſo incitatus Diogenem Xeniades emit, & manumiſit, filioſque ſuos ei tradens: *Accipe*, inquit, *liberos meos quibus imperes*, Gellius 2. 18.

Xenion, Cretica conſcripſit, teſte Steph. & Etymologo. Idem Italica condidit Macrob. Sat. 1. 9.

Xenius, Jupiter ſic dictus, qu. *Hoſpitalis*. Virg. l. 1. Æn.

Jupiter, hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.

Xenoclides, Athenienſis, quem, ut bonum poetam laudat Demoſthenes, flor Olymp. 105.

Xenocrates, Chalcedonius, auditor Platonis, qui in Academiâ Speuſippo ſucceſſit & 25. an. docuit. Adeo tardus ingenio fuit, ut cum illum Plato Ariſtoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic Philoſophorum ſeveriſſimus extitit. Ferunt enim cum Phryne nobile ſcortum, deditâ operâ à quibuſdam intra ejus cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lectuli partem accepiſſe, demumque cum imperfecto opere diſceſſiſſet, dixit, ſe non à viro, ſed à ſtatuâ veniſſe. Ejus verbus tanta fides adhibebatur, ut cum injurati nullius teſtimonium admitteretur, huic injurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obiit 82. ætatis ſuæ anno, quum noctu forte in ſartaginem offendiſſet.

Xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari poſſe, reliquis ſociis humaniter exceptis, in conſpectum vix quidem admiſſus eſt quod ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quod ſe unum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur; & dicere incipientem, nunc obſtrependo, nunc obſecrando tacere Antipater coegit, cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſit Alexander dono triginta talenta auri. Ille autem ſtatim remittens ait, *Regibus non philoſophis opus eſſe pecuniâ*. Suidas.

Xenocrates Chronica edidit, teſte Etymologo in Ἀσσυρία. Quis hic fuerit haud facilè cognoſcas. Nam præter Chalcedonium (de quo ſupra, & Voſſius Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 8.) fuit & *Xenocrates* Epheſius cujus Plin. 37. 2. Fuit etiam *Xenocrates* Aphrodiſienſis, qui de Animalibus commentatus eſt, teſte Artemidoro Oneirocr. lib. 4. cap. 24. Fuit & *Xenocrates* inſignis pingendi & cælandi artifex, de quo Plin 34. 8.

Xenodorus, ſtatuarius egregius. Plin. 34. 8. Item hiſtoricus patriâ Trœzenius.

Xenomedes Chius hiſtoricus, cujus nullam inter illuſtres Chios mentionem à Strab. miratur Voſſ de Hiſt. Gr, p. 11.

Xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum, quæ de Diis dixere improbanda. Laertius, & Strab lib. 14. Item *Xenophanes* poeta Iambicus, Lesbius. Suid. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 21.

Xenophilus Muſicus, patriâ Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias qui an. 107. vixit, ſed felicitate non inferior. Siquidem, ut Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Plin. 7. 50.

Xenophon, Grylli fil. Athenienſis, Socratis diſcipulus, ob eloquentiam *Muſa Attica* vocatus; Equorum, venationis & rei familiaris imprimis ſtudioſus, ut ex ejus libris deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militavit, ac ejus παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſerviens veritati, quam ut perfectum ducem inſtitueret, uti Cic. lib. 2. de Orat. teſtatur, quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triviſſe alibi in Epiſtolâ quadam dicit. Scripſit præterea Sympoſium & Oeconomicum, à Cicerone in Latinum ſermonem converſum, ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt. Quintilianus Xenophontis jucunditatem inaffectatam dicit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, teſte Gellio, lib. 14. cap 3. Pluribus perſequitur hujus vitam Laertius. Vide quoque Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6. Varii hujus nominis authores fuere, ut 1. *Xenophon* Athenienſis, frater Pythoſtrati illius, qui *Theſeida* ſcripſit, ac inter cætera quoque Epaminondæ ac Pelopidæ vitam conſignavit, teſte Laertio in Xenophonte. 2. Ab eodem Laertio alter *Xenophon* commemoratur qui Annibalis hiſtoriam literis tradidit. 3 Item alius fuit, qui de fabuloſis prodigiis tractavit, eodem teſte. 4. *Xenophon* Antiochenus, hiſtoricus qui Babylonica condidit. Sunt autem amatoria. Suidas. 5. *Xenophon*, Epheſius hiſtoricus, qui Epheſiaca conſignavit. 7. *Xenophon* Lampſacenus, Geographus, ut videtur, cujus mem. Plin. 4. 13. & Solinus cap 22. 8. *Xenophon* etiam, neſcio quis, περίπλον in literas retulit, de quo Plin. 7. 48.

Xerxes, Perſarum rex filius Darii, & Cyri ex Atoſſâ filiâ nepos, qui 170 hominum myriadibus, h. e. decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore ſpeculâ aſpexiſſet, teneriter fertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperfuturus. Sen. de Br. V. 16. Cum per magna camporum ſpatia porrigeret exercitum, nec numerum ejus, ſed menſuram comprehenderet Perſarum Rex inſolentiſſimus, lachrymas fudit quod intra centum annos nemo ex tanta juventute ſuperfuturus eſſet. Ubi bene *nec numerum ſed menſuram*. Unde Lucan. lib. 3.

Non cum Memnoniis deducens agmina regnis
Cyrus & effuſis numerato miles telis
Deſcendit Perſos.

i. e. Xerxes *telis* autem pro ſagittis, quibus ſingulis à ſingulis emiſſis exercitum numeravit, Herodot. autem lib. 7. alterum quoque modum commemorat quibus exercitum ſuum numeraverit Xerxes. Verba ejus ſunt Σύμπαντος δὲ τοῦ στρατοῦ τοῦ πεζοῦ τὸ πλῆθος ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες· Ἐξηρίθμησαν δὲ τόνδε τὸν τρόπον. Συναγαγόντες ἐς ἕνα χῶρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ συννάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. περιγράψαντες δὲ, καὶ ἀπέντες τοὺς μυρίους αἱμασιὴν περιέβαλον κατὰ τὸν κύκλον, ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλόν. Ταύτην δὲ ποιήσαντες ἄλλους ἐσεβίβαζον ἐς τὸ περιοικοδομημένον, μέχρις οὗ πάντας τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηρίθμησαν. Sen. ſic de eo in De Conſt. *Quid tu putas, cum ſtolidus ille Rex multitudine telorum diem obſcuraſſet, ullam ſagittam in Solem incidiſſe? aut demiſſis in profundum catenis Neptunum potuiſſe contingi?* Valerius Max. *Gravem illum & mari & terræ Xerxem, nec hominibus tam terribilem, ſed Neptuno quoque compedes & cælo tenebras minitantem.* Juvenalis:

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum:

Manil. lib. 3.

——— Nec Perſica bella profundo
Indicta, & magnâ pontum ſub claſſe latentem.

Tantum autem habuit navium apparatum, ut totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte conjungeret; Athon præterea mont. à continente abſcidit. Plin. 4. 10. Manil. lib. 1.

Perſidis & victor ſtrarat quo claſſibus æquor.

Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias: multum cum pontibus auſus
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,
Non Eurum Zephyrumque timens, quum vela, rateſque
In medium deferret Athon.

Propertius 2. 1.

Xerxis & imperio bina coiſſe vada.

Claud. 2. in Ruf.

Haud aliter Xerxem toto ſimul orbe ſecutus
Narratur rapuiſſe vagos exercitus, amnes.

Juvenalis:

> ——— *Eporâque flumina Medo*
> *Prandente.*———

Unde Claud. lib. 1. de laud. Stil.

> *Arebant ranis epoti millibus amnes.*

Lucretius:

> *Ille quoque ipſe viam qui quondam per mare magnum*
> *Stravit, iterque dedit legionibus ire per altum*
> *Ac pedibus ſalſas docuit ſuperare lacunas*
> *Oſſa dedit terræ.*

Victus tandem apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, navale quoque certamen cum Themiſtocle tentavit, à quo ſimiliter apud Salaminem ſuperatus, cum antea tota maria claſſe ſterneret, vix parvulâ cymbâ effugit, relicto Mardonio præfecto qui & ipſe re in Bœotiâ infeliciter geſtâ cum pauciſſimis in Perſidem ſe recepit. Demum cum ſe otio ſocordiæq; relictâ militiâ, tradidiſſet, præmium generis luxuriæ novum invenientibus propoſuit. Valer. Max. Quamobrem à ſuis ſpretus paucis poſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regiâ interficitur, cum regnaſſet annos octo. Nominis interpretationem quære in *Artaxerxes.*

Xerxes, pictor Heracleota, Venerem adeo pulchram depinxit, ut ex ea quæſtum magnum faceret. Ælian.

Roder. *Ximenes* Navarrus, Archiep. Toletanus multum gloriæ ſibi comparavit libris novem de rebus Hiſpaniæ, quas exorditur ab Herculis in eas terras adventu ac producit uſque ad tempora Ferdinandi tertii. Ob. 1245.

Franc. *Ximenes* Hiſpanus, Ord. Min. Arch. Toletanus & Cardinalis, Complutenſ. Academiæ inſtitutor, Sacra Biblia variis linguis Hebr. Chald. Græcâ & Latinâ Compluti magnâ accuratione Tomis ſex imprimi curavit, Leonique decimo ſucculentâ præfatione appoſita demiſſe nuncupavit. Ob. 1516.

Joannes *Xiphilinus*, Jo. Xiphilini Patriarchæ Conſtantinopolitani nepos Michaelis Imperatoris temporibus Dionis Nicæi epitomen fecit. Vide Voſſ. de H. Gr. l. 2. p. 301.

Xiſuthrus, idem qui & Noe. Cedrenus: Ὁ Νῶε Ξίσουθρος παρὰ Χαλδαίοις ἐλέγετο.

Z A

Zabulon, vel *Zebulun*, decimus fil. Jacob. Gen. 10. Lat. *habitaculum* vel habitans. Aliter Heſychius: Ζαβουλών, [illegible]

Zacharias, princeps tri. Moſellamiæ 1 Par. 5. Fil. Barachiæ II. 8 Fil. Jeroboam. 4 Reg. 14. Lat. *memoria* vel *maſculus Domini.* Item Pater Joannis Baptiſtæ Luc. 1. Item 4. Epiſc. Hieroſolymorum, A. D. 101. Et 88. Pont. Rom. A. D. 742.

Zagreus, Apollo ſic dictus: Heſychius: Ζαγρεὺς, Διόνυσος· [illegible] ὁ Ζεὺς τῇ Περσεφόνῃ, [illegible] χθόνιος Διόνυσος.

Zalaces, pathicus quidam. Juven. Sat. 2.

> ——— *Et tamen unus*
> *Armenius Zalates cunctis narratur ephebis*
> *Mollior ardenti ſeſe indulſiſſe tribuno.*

Zaleucus, Locrenſis Legiſlator, vinum ægris prohibuit injuſſu medici, pœnâ capitis inditâ. Ælian. Var. H. l. 2. c. 37. Val. Max. lib. 6. cap. 5. de eo narrat, quod cum ejus fil. adulterii crimine damnatus, ſecundum jus ab ipſo conſtitutum utroque oculo carere deberet, ac tota civitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſe ſibi non pepercit: ſed ſuo prius deinde filii oculo eruto, uſum utrique videndi reliquit. Auſonius:

> *Sanxerit, & Locris dederit quæ jura Zaleucus.*

Plura de hoc Legiſlatore vide apud Diod. Sic. lib. 12. Ælian. Var. 13. 24. Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης προσέταξε [illegible] ἁλόντα [illegible] Ἅ [illegible] ὁ δῆμος [illegible] Ὁ γάρ τοι υἱὸς αὐτοῦ ἐπὶ τῷ μοιχείᾳ [illegible] Ἐνταῦθα, ἵνα μὴ [illegible] ὀφθαλμῶν, ἀποδοῦναι [illegible] ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελέως.

Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſervus, ad Ægyptios unà cum eo penetravit, quorum ritus ſecum in patriam deduxit, à ſuiſque putantibus illum Saturnum eſſe, poſt mortem habitus Deus. Herod. lib. 4. Vide Heſychium in Ζάμολξις.

Zenis, vel *Zeneus* Chius, de Chio inſ. volumen edidit. Athen. lib. 14.

Zeno, Philoſophus ex Cypro Græcâ civitate, Stoicorum ſectæ conditor, tanto in honore apud Athenienſes habitus, ut apud eum claves urbis deponerent, ornarentque ipſum aureâ coronâ & imagine æreâ. Adoleſcenti cuidam inepta multa loquenti, ait: *Ideo duas habemus aures, os autem unum, ut ſi multa audiamus, pauca vero loquamur.* Deceſſit 72. ætatis ſuæ anno ſine morbo. Nam, ut ferunt, cum abiret ex ſcholâ, lapidem offendens digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe, *En adſum, quid me quæſo vocas?* Et continuo ſe ſtrangulans interiit. Diog. Laert.

Zeno, Cittieus, de quo Cic. in Orat. *Zeno quidem ille*, inquit, *à quo diſciplina Stoicorum eſt, manu demonſtrare ſolebat, quid inter has artes, intereſſet. Nam cum compreſſerat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam aiebat ejuſmodi eſſe; cum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius ſimilem eloquentiam eſſe dicebat.* Fuit alius ejuſdem nominis Philoſ. Epicureus, Ciceronis ſynchronus, cujus men. Cic. lib. 1. de Finibus.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor ſimul cum Perdiccâ, & in Philoſophiâ & in adminiſtrandâ Rep. clariſſimus. Suidas. Apul. in Apol. *Zenonem illum antiquum Veliâ oriundum* (Eleam intelligit,) *Longè decoriſſimum fuiſſe, ut Plato autumat.* Ubi nimis forſan extollit. Nam Plato in Parmenide (ſi tamen hunc locum Apul. intellexit) tantum ait Zenonem fuiſſe εὐμήκη, καὶ χαρίεντα ἰδεῖν h. e. *procero & amabili corporis habitu.* Hunc inventorem Dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem Rhetorices, Ariſtoteles author eſt. Hujus celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patientia, quia cum adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandæ patriæ inflammaſſet contra Tyrannum; facto judicio comprehenſus, traditusque eſt tortoribus torquendus, qui cum laceraretur, ut conſcios conjurationis nominaret, neminem illorum nominavit, ſed amicos intimoſque tyranni participes conjurationis eſſe dixit. Deinde cum quippiam ſe in aurem tyranni loqui velle ſignificaſſet, eam morſicus correptam non ante demiſit, quam raptâ aure mutilatum caput reliquiſſet. Sed cum ſocios conjurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit, quo facto cives tyrannum lapidaverunt. De variis Zenonibus vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 104. Sen. 2. de Ir. Notus eſt ille Tyrannicida, qui imperfecto opere comprehenſus & ab Hippiâ tortus, ut conſcios indicaret, circumſtantes amicos tyranni nominavit, quibus quam maxime caram ſalutem ejus ſciebat. Et cum ille ſingulos, ut nominati erant, occidi juſſiſſet, interrogavit, *Ecquis ſupereſſet?* *Tu* (inquit) *ſolus: neminem enim alium, cui carus eſſes reliqui.* *Effecit ita, ut tyrannus tyrannicidæ manus commodaret, & præſidia ſua gladio ſuo cæderet.* Hæc Seneca. Quem autem ille *Hippiam* Val. Max. lib. 3. *Phalarim Agrigenti tyrannum* appellat. Diogenes vero Laert. ambigue *Nearchum*, vel *Diomedon.*

Zenobia, regina Palmyrenorum, poſt Odenati viri mort. in Syriâ Romanorum rexit imperium, poniturque inter 30. tyrannos, qui tempore Galieni orbem uſurpaverunt. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementiâ Tyburte poſſeſſio conceſſa, ubi honeſtè ageret. Hæc eâ caſtitate dicitur fuiſſe, ut ne cum viro ſuo, niſi prolis gratiâ congrederetur. Trebellius Pollio in 30. Tyrannis: *Zenobiæ ea caſtitas fuiſſe datur, ut ne virum ſuum quidem ſciret, niſi tentatis conceptionibus. Nam cum ſemel concubuiſſet, expectatis menſtruis continebat ſe, ſi prægnans eſſet: ſin minus, iterum poteſtatem quærendis liberis dedit.* Quæ profectò ſingularis ejus laus fuit: Siquidem mulieres etiam fœtæ, ut plurimum, virorum congreſſus non reformidant. Heſychius: Θηλυτερίων, [illegible] μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. Μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυοι οὖσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν. Plin. 7. 1. *Præter mulierem pauca animalia coitum novere gravida.* In paucis iis animantibus ſunt equa & ſus, ut idem Plin. ait extremo capite 63 lib. 10. Solius equæ meminit Ariſtoteles, lib. 4. de gen. Anim. cap. 5. Μόνα τῶν ζώων [illegible] γυνὴ καὶ ἵππος. De muliere autem cur eam etiam fœtam, voluerit Deus viri eſſe patientem Lactantius docet lib. 6. cap. 23. his verbis: *Nec ob aliam cauſam Deus, cum cæteras animantes ſuſcepto fœtu, maribus repugnare voluiſſet, ſolam omnium mulierem, patientem viri fecit, ſcilicet fœminis repugnantibus, libido cogeret viros aliud appetere eoque facto caſtitatis gloriam non tenerent.* Sed hæc obiter. Regali alioquin pompâ Perſarum fere modo adorabatur Zenobia. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara moribus ſeveris, Græci, Ægyptiique ſermonis peritiſſima, Latini non ignara, orientalem Alexandrinamque hiſtoriam epitomavit. Herennianum ac Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenobius

Zenobius Sophiſta, teſte Suidâ Romæ docuit ſub Cæſ. Adriano. Eſt hic cujus proverbia extant, ex Tarrhæo ac Didymo, exſcripta. Sed quem Suidas & Etymologici auctor *Zenobium* appellant, hunc Ariſtoph. Schol. ἐν Νεφ. vocat *Zenodotum*; eumque interdum ſequitur Eraſmus. Scripſit quoque Genethliacum Adriani. Satis autem ingenioſa videtur doctorum virorum conjectura, qui, quo loco apud Suidam legitur, *Zenobium*, vertiſſe Salluſtianos libros βίβλων h. e. *tolorum*, legunt βίβλων, ut Romano hoc vocabulo ſignentur libri de bello Catilinario, deque bello Jugurthino, de quibus ſeorſim ſcripſit Salluſtius. Voſſius.

Zenodotus, Grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cujus etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 71. & P. Gr. pag. 61. Alius Sophiſta ſub Adriano Imp. docuit Romæ, ſcripſitque epitomen proverbiorum Didymi: convertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii, præterea Genethliacum in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenodotus Trœzenius, Umbricam hiſtoriam condidit. Dionyſ. Hal. lib. 2. Suſpicari autem licet eundem eſſe: ex quo Solin. cap. 8. tradit *Præneſte* ita dici à Prænesto Latini filio, Ulyſſis nepote. Quam nominis rationem etiam legere eſt apud Stephanum in Πραίνεστος, & Marc. Capellam lib. 6. Alius eſt Ætolus, Cæſari Germanico memoratus pene initio Commentarii in Aratæa Phænomena. Item *Zenodotus* Theophilus, ex quo de Phalange & Arachne quædam narrat Nicandri Scholiaſtes in Theriaca. Alius quoque Epheſius, itemque Alexandrinus; de utroque Suidam ſis adi.

Zenothemis, vetus author, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 425.

Zephyrus, ventus flans ab occaſu Æquinoctiali, adverſus Subſolanum, quem Latini *Favonium* vocant. Sic dict. qu. ζωηφόρος, h. e. *vitam ferens*, eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. 2. 22. Plin. 14. 18. Ovidius Triſt.

Frigora jam Zephyri minuunt

Idem Met. 1.

—— *Placidique tepentibus auris*
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.

Virg. Æn.

—— *Zephyro putris ſe gleba reſolvit.*

Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Iadder.

Silius, lib. 12.

—— *Blandiſque ſalubre*
Ver Zephyris tepide mulcebat rura ſereno.

Zethes, Boreæ filius ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt, & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, quas uſque ad Strophades inſulas inſecuti ſunt. Apoll. lib. 1.

Ζήτης αὖ Κάλαϊς τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
Οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια.

Prop. lib. 1.

—— *Aquilonia proles*
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Ovid. Met. 6.

Barbara dum rutilis aberat ſubnexa capillis
Implumes Calaiſque puer, Zeteſque fuere.

Apollod. lib. 1. Οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαϊς ὄντες πτερωτοί. Mem. Pauſanias in Lacon. & Eliac. Papinius Theb. lib. 5.

Theſea & Iſmarios Aquilonia pignora fratres
Utraque queis rutilâ ſtridebant tempora pennâ.

Orpheus ver. 216.

Δοιὼ δ' αὖ Βορέω παῖδες ταχὺν οἷς ...
Οὕς ποτ' Ἐρεχθῆος θεὶν ... Ὠρείθυια
Ἰλισσοῦ παρὰ χεῦμα ...
Οἳ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ...
Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.

Val. Flaccus, lib. 1.

Quin & Cecropiæ proles vocat Orithyiæ.
Temperet ut tremulos Zetes cum fratre cerucbos.

Zetus, vel *Zethus*, filius Jovis ex Antiope, & frater Amphionis. Horat. lib. 1. Ep. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque
Zeti diſſiluit. ——

Vide *Amphion*.

Zeuxis, Heracleotes, pictor ſuâ ætate maximus, qui, teſte Plin. 35. 9. tantas opes acquiſivit, ut in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales ejus & æmuli fuere, Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur. Idem fertur pinxiſſe puerum uvas ferentem, ad quas cum advolarent aves, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi, ac dixit: *Uvas melius pinxi quam puerum, nam ſi & hunc conſummaſſem, aves timere debuerant.* Hinc etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Plin. 35. 10. Ejus mem. Cic. 2. de Invent. Plut. in Pericle, &c.

Zoilus, Sophiſta Amphipolites, Ptol. Philadelphi temporibus, hoc uno fere more nobilitatus, quòd Homerum, Poetarum omnium facilè principem libris adverſus illum ſcriptis, auſus ſit reprehendere; unde & Ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Ovid. lib. 2. de Rem. Am.

Ingenium magni livor detrectat Homeri,
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Mart. 11. 93

Mentitur qui te vitioſum, Zoile, dicit:
Non vitioſus homo es, Zoile, ſed vitium.

Non prætermittendus hic locus Vitruvii de Zoilo, qui in Præfat. lib. 7. talis eſt: *Inſequentibus annis à Macedonia Zoilus, qui adoptavit nomen ut* HOMEROMASTIX *vocitaretur, Alexandriam venit, ſuaque ſcripta contra Iliadem & Odyſſeam comparata regi recitavit. Ptolemæus verò cum animadvertiſſet Poetarum parentem, Philologiæ omnis ducem, abſentem vexari, & cujus ab cunctis gentibus ſcripta ſuſpicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit reſponſum. Zoilus autem cum diutius in regno fuiſſet, inopiâ preſſus ſummiſit ad regem, poſtulans ut aliquid ſibi tribueretur.* Rex vero reſpondiſſe dicitur, Homerum qui ante annos mille deceſſiſſet ævo perpetuo multa millia hominum paſcere; Item debere, qui meliori ingenio ſe profiteretur, non modo ſe unum, ſed etiam plures alere poſſe. *Et ad ſummam mors ejus ut parricidii damnati variè memoratur. Alii enim ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in crucem actum; nonnulli in eum lapides eſſe conjectos; alii Smyrnæ vivum in pyram conjectum: quorum utrum ei acciderit merenti digna conſtitit pœna.* Hæc Vitruvius. *Canis Rhetoricus* etiam nominabatur, teſte Ælian. ποικ. 11. 10. Honeſtius tamen de Zoilo Dionyſ. Halic. ſentit, qui non tam animi vitio notaſſe ipſum & reprehendiſſe Homerum, Platonem & alios, quam veritatis ſtudio putat, quem vide Reſponſione ad Epiſt. Cn. Pompeii in quâ de reprehenſo ab eo Platonis ſtylo ille conquerebatur, cap. 6. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 94.

Zonaras, hiſtoricus fuit ſuâ ætate clariſſimus in regno Conſtantinopolitano. Prodiit ante paucos annos volumen triplex hiſtoriarum earum, quas conſcripſit. Deſinit autem ibi ubi Nicetas incipit, atque ubi is deſinit, ibi incipit Nicephorus Gregoras, & in fine hujus Chalcocondylas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 27.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit, Juſt. lib. 12. *Zopyrion* vero qui Joſepho celebratur, lib. 1. contra Apionem, hiſtoricus fuiſſe videtur; de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 425.

Zopyrus, nobilis Perſa, qui cum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtra oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures, & labia amputavit, & ita ad Babylonios, quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de ſui regis crudelitate. Receptus igitur à Babyloniis & dux belli factus urbem Dario tradidit. Unde poſtea Darius ſolebat dicere, ſe Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonias. Herod. lib. 4. Alius Phyſiognomilla fuit, h. e. qui profiteretur ſe hominum mores, naturaſque ex corporis habitu, oculis, vultu, fronte poſſe pernoſcere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, eoque is à multis dederideretur; *Non errat*, reſpondit Socrates, *hujuſmodi enim naturâ eſſem, niſi naturam philoſophiâ ſuperaſſem.* Alius Byzantius, hiſtoricas ſcripſit, quarum lib. 3. citat Plut. Par. Min. cap. cap. 36. Idem videtur eſſe cujus meminit Marcellinus in vitâ Thucydidis. Alius quoque Heracleota, cujus craterem eſſe ferunt Orpheo inſcriptum, ut ex Clem. Alex. diſcimus. Meminit & *Zopyri* Oratoris Laertius Diogenes in Timone. Mentio item fit *Zopyri*, neſcio cujus, apud Stephanum in Ἀσερδήλας.

Zoroaſtres, rex Bactrianorum Nini Aſſyriorum regis temporibus annis 400. ante bellum Trojanum. Primus magus Plinio eſt, 30. 1. Riſit eodem, quo natus eſt die. Idem 7. 10. In fragmentis Beroſi Chaldæi legitur Zoroaſtrem fuiſſe Chamum, fil. Noæ, ſic dictum qu. ζῶν ἄστρον, ſc. à diligenti contemplatione motus ſiderum. Scripſit collectanea ſacra rerum Perſicarum memorata Euſebio Præp. Evang. lib. 1. extremo. Ubi ſubjicit ejus verba de Deo. Quin Zoroaſtres autem hic ſive quiſquis hoc nomine eum inſcripſit librum, longè recentior ſit Bactrianorum rege, magno & ipſo, quicum poſtremum Ninus bellum geſſiſſe dicitur, minimè dubium eſt. Olim tamen de eo dubitatum videtur. Plin. 30. 1. *Magia ſine dubio orta in Perſide à Zoroaſtre: Sed unus hic*

fuerit,

fuerit, an poſtea & alius, non ſatis conſtat. De junioris Zoroaſtræ ſcriptis aliis ſeu veris, ſeu fictis, Suidam adi, qui eum cum antiquo confundit. Vide Bochartum Phaleg. lib. 4. cap. 1. Cedrenus: Ἐκ τοῦ γένους (Nini ſcilicet) ἦν αὐτῷ καὶ Ζωροάστρης ὁ διαβόητος ἀστρονόμος ἐν Πέρσαις γενόμενος, ὃς εὔξατο ὑπὸ πυρὸς οὐρανίου χρηματισθῆναι καὶ ἀναλωθῆναι, ἐντειλάμενος τοῖς Πέρσαις τὰ ἐπὶ αὐτῷ μετὰ τὸ καῆναι ἀνδραλέων καὶ φυλάξαι αὐτὰ καὶ τιμᾶν. Καὶ ἕως νῦν, φησὶ, φυλάττουσι, τὸ βασίλειον ἐκ ὑμῶν χώρας οὐκ ἐκλείψει. Οὗτος ἐν τούτῳ τινὰ ἱερὸν παραδεδωκότες τὰ λείψανα αὐτοῦ διὰ τιμῆς εἶχον οἱ Πέρσαι, ἕως τότε καταφρονήσαντες καὶ ἡ βασιλεία ἐξέλιπε.

Zoſimus, comes, & advocatus fiſci, temporibus Theodoſii Jun. ut ex Evagrio Scholaſtico patet. Reliquit hiſtoriæ libros 6. quorum primus Cæſares ab Auguſto uſque ad Diocletianum percurrit. Cæteris 5. fuſius perſequitur res Romanas uſque ad Romam iterum ab Alarico obſeſſam. Homo fuit paganus, unde creber eſt in ſugillandis Principibus Chriſtianis, quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Evagrio, Nicephoro, &c. Dictione utitur brevi, perſpicuâ, purâ, & ſuavi. Diverſus autem eſt ab hoc *Zoſimus* Gazæus, quippe qui temporibus vixerit Anaſtaſii Imp. teſte Suidâ. Meminit & idem *Zoſimi* Alexandrini, qui vitam Platonis poſteris tradidit. Sed ætatem ejus non potuit, ut an idem ſit, ac *Zoſimus* iſte, de quo prius diximus, parum liqueat. Voſſ.

Zoſteria, Zoſteriæ Minervæ Statuam fuiſſe in Bœotiâ auctor eſt Pauſanias. Ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι ita dicta eſt Pallas, id autem Homero ſignificat ὁπλίζεσθαι. Τὸ γὰρ ἐνδύεσθαι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ζώννυσθαι, inquit Pauſanias. Hinc Ἀθηνᾶ ζωστηρία.

Zoticus, vir ſanctus & probatiſſimus, Comagenæ Epiſcopus, qui, cum apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetare ſimularet, repente ingreſſus, cœpit imperare ſpiritui qui in ipſâ loquebatur, ita ut eam penitus cohiberet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 1.

Zygia, Juno apud Pindarum ſic dicta, eo quòd nuptiis præſidere putabatur; Unde Γαμηλία Græcis, & *Pronuba* Latinis dicitur. Hinc Ovid. Ep. 2.

Junonemque toris quæ præſides alma maritis.

Virg. Æn. 4.

Junoni ante omnes, cui vincla jugalia curæ.

Dionyſ. Halicarn. de Meth. Orat. Nupt. Ζεὺς γὰρ καὶ Ἥρα πρῶτοι ζευγνύντες τε καὶ συνδυάζοντες· ὅπου τοι ὁ μὲν πατὴρ καλοῦνται πάντων, ἡ δὲ Ζυγία ἀπὸ τοῦ ζεύγνυσθαι τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι·

Syneſius Hymn. 1.

Τί γὰρ ἀλκά, τί δὲ κάλλος,
Τί δὲ χρυσός, τί δὲ φάμα,
Βασιληΐδες τε τιμαὶ
Παρὰ τὰς Θεοῦ μερίμνας;
Ὁ μὲν ἱππότας ἐν δίφροις,
Ὁ δὲ τόξον ἐν πτυόνοις,
Ὁ δὲ θησαυρὰ φυλάσσοι
Κτεάνων χρύσεον ὄλβον.
Ἐμοὶ δ' ἄγαλμα χαίταν
Κατανειμένα τυπώσω,
Πολύμητις δὲ καὶ εἴη
Παρὰ κόρεσι, παρὰ κόρεσιν,
Ἀμφθέγματι σιωπῶν·
Ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἶναι
Βροτὸν ἄσημον ἄλλοις,
Τὰ μὲν ἐς ἄλλοις ἄσημον
Τὰ δὲ πρὸς Θεὸν εἰδότα.

F I N I S.

ΤΩ ΚΑΘΗΜΕΝΩ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩ ΑΡΝΙΩ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΑΜΗΝ.

DICTIONARIUM
Geographicum

LOCORUM, GENTIUM, REGIONUM, &c.

Vocabula Antiqua & Recentia

ORDINE ALPHABETICO

COMPLECTENS.

LEXICON
GEOGRAPHICUM.

A *A*, flu. Belgii in Tranſiſaland prov. Steenovicum urb. alluit, & poſtea in ſin. Auſtralem ſe exonerat ad *Bloxili* fortalitium in eadem prov.

Aa, Amnis Weſtphaliæ in Germania, Bockoltam alluens: in Iſalam vet. excipitur, infra Anholtum, op. Zutphaniæ; à quibuſdam *Velicer* dictus

Aa, Flu. Weſtphaliæ, Stenfortiam op. Monaſterienſ. Diœc. alluens, & poſtea in Vechtam fluens 2. leuc. infra Bor.

Aa, Amnis Weſtphaliæ Monaſterium urb. alluens, & poſt 2. mill in Amaſium ſe exonerans.

Aada, Flu. Brabantiæ, Helmontium op. rigans, ac dein Buſcoducum, ubi Dommelæ, & Dieſæ jungitur, & 2. abhinc leuc. in Moſam labens.

Aba, & *Abæ*, Civitas Phocidis, cujus incolæ *Abantes* dicebantur, qui poſtea relictâ patriâ Eubœam incoluere, quæ etiam ab ipſis *Abantis* dicta eſt. Strab l. 10.

Aba, Caræ urbs Steph. op. quoque Arabi fel. Ptol. Item mons Armen. maj. qui & Capotes nominatur, a Simyra urbe 11. m. p. in Bor. diſtans, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. Cucul Theveto.

Abacænum Steph & Diod. Sic. *Abacæna* Ptol. *Bigenis* incolis, urbs Siciliæ, 15. m p. à Meſſana in ort. prope Longanum flu. אבקין *abacin* dict. putat Bochartus Pœnorum linguâ; quibus אבק *abac* eſt extollere: rudera ſiquidem hujus urbis ex Fazello & Bonfilio deſcribit Cluver prope Tripium op. in edito, & undequaque prærupto monte.

Abæ, Urbs Phocenſium, à Philippo Macedone, cum cæteras evertiſſet ob id relicta, quòd ejus pop ſacrilegii expers eſſet Pauſ in Bœoticis. Nomen habuit ab *Aba* heroe, uti Steph. & Suid. prodiderunt *Abæ* quoque urbs Ἰταλίας Stephano, eadem forte quam Ptol. Ἥβας vocat, exiguâ vocalium commutatione, in quâ α longum Ionicâ dialecto vertitur in η. Cluver Item Lyciæ loc. ubi Apollinis fanum erat Schol Soph. in Oed. Tyran Hic reſponſa dabantur, priuſquam Delphis darentur Cives *Abæi*, qui ab Argis in Phocidem commigrarunt Item Civitas Arabiæ cujus mem. Diod. Siculus lib 32. Ecloga 1. ex Photii Bibliotheca. Cæterum *Abæ* vocatæ quoque fuere *Abantia* neut. gen. plur Heſych, Ἀβάντια πόλις ἀρχαῖον Παρνασσῷ, ὅθεν ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Abæ* verò dictæ ſunt vel ab *Abante* quodam, vel quod in hanc Urbem non ingrederetur peregrinus uti teſtatur Lycophronis Scholiaſtes ad ver 1074. Ἄβαι δὲ ἡ νῦν Ἀβαντὶς πόλις, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν τῇ πόλει ξένον.

Abæa, Quibus Maletio, op. Meſſeniæ litor. Phera proximum. Populi Abeatæ.

Abagæ, vel *Abaſgi*, Scythiæ pop. Sociis vicini, ad fidem Chriſti temp. Juſtiniani Imp converſi. Evagrius ex Procopio. alqui *Abaſces* legunt. Ἀβασκοὶ Arriano dicuntur

Abala, op Africæ, non procul à Rubro mari. Plin Item portus juxta Scillam ad quem aufugit Cæſar, adverſus Pompeium dimicans, cum unico armigero; ſervis, amica & ſatellitibus deſtitutus. Appianus

Aballaba, vel *Abellaba*, op. Angliæ Bor in Weſtmaria reg. ad Ituam flu. *Appleby* Camdeno

Abellos, vulgò *Avalon*, op. Burgundiæ, ad Ciſſinum flu. 10. leuc ab Antiſſiodoro, & 18 ab Auguſtoduno in Bor. long. 20. 55. lat. 46. 56.

Abana. Limpidiſſimus, & jucundus Damaſci flu qui ex radicibus M Libani oriens, meridionale & occid. Damaſci latus alluit, indéque per planitiem *Archadob* defluens in mare Syriacum labitur.

Abantes, pop. ex Thracia oriundi, qui fin. ſuis egreſſi in agro Phocenſi op. condidere, quod a ducis ſui nom. *Aban* vocarunt. Hi poſtea in Eubœam delati, a ſuo relictique op. nom. *Abantidem* illam appellarunt Hos Herodotus inter Iones & Achivos commemorat. Homerus ὄπιθεν κομόωντας, *ab occipitio comatos* vocat, ex peculiari gentis more Aiunt enim antiquos Curetas Chalcidem habitaſſe, cum verò bellum iis de agro Lilanteo inferretur, hoſteſque ipſos anteriore comâ prehenſos in terram affligerent, fronte attonsâ comam in occipitio tantùm aluerunt. Ideo *Curetes* à *tonſura* vocati ſunt, & Statuæ hoc habitu apud ipſos viſuntur. Euſt. in Hom. Hi (teſte Pauſ. in Eliacis) ex Eubœâ 8. navibus ad Ceraunia delati, Thronium, in reg quam Abantidem dixerunt, conſtruxere, quam tandem amiſerunt, & poſtea Corcyram deducti ſunt: Heſychius: Ἄβαντες, Εὐβοεῖς καὶ Κόλωνοι νικεῖ, lege, καὶ Κόλωνοι καὶ νεκροί. nam ex α privativo & βαίνειν dicuntur Coloni, ut & mortui; non enim incedunt. Palmerius אבס *abas* autem unde *Abantes*, Hebraicè eſt *ſaginare*; hinc שור אבוס Prov. 15. 19 Συναδαστοὶ rectè reddidit βοῦν σιτευτόν Vulgatus verò *vitulum ſaginatum*: inde factum Phœnicibus verbale nomen *abas* pro pecudum ſaginatore, cujus plurale Phœnicium eſſet אבסין *abaſin*, ſed Græca flexione eſt Ἄβαντες Itaque ut à *boum paſcuis* inſula *Bobœa* & *Eubœa*: ita incolæ *Abaſin*, vel *Abantes* appellati ſunt a boum ſaginatione. Bochart.

Abantis, inſula. Vide *Eubœa*.

Abares Evagrio, *Abari* Nicephoro, pop Scythiæ inter Hamaxobios, Turcis finitum. *Avares* & *Avari* aliis dicuntur

Abarim, mons excelſus Arab Petrææ, Ammonitidem & Moabitidem à Palæſtina ſeparans, contra Hierichuntem, Moſis tumulo celebris.

Abaſci, vide *Abagæ*.

Abaſeni, Arab. gens Stephanus: ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ θυμίαμα, καὶ ξυλοκάσσιαν: ubi non intelligit Africæ *Abaſſenos* vel *Abaſſinos*, ſed Arabiæ, à quib. Africani ſunt oriundi. Hi populi *Abaſeni* Adramitis, vel Chatramotis erant proximi. Uranius apud Steph. Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶται, καὶ Ἀβασηνοί.

Abaſſinia, ſeu *Abaſſia*, & *Abaſſenia*, reg. Africæ in Æthiop ſup. olim regn amplissimum, ſed a 100 prope an. per Galas pop valde fuit imminutum, teſte Iſ Voſſio Dicit enim ille quod ſi ſolam ſpectemus Abaſſinum partem, quæ hoc temp paret Imperatori, illa adeo exigua eſt, ut vix exæquet Hiſpaniam, & ut ejus Imp. vix magni Regis titulo cenſeri mereatur; potiorem quippe regni partem ſuperiori ſeculo invaſit Galarum natio, litoralem verò tractum vicinum ſinui Arabico jam olim occup. fere Mauri: ita ut ille Abaſſinæ Rex nullum poſſideat portum, nec mare poſſit adire, niſi per Turcicas ditiones. Olim cum latiſſimè extendebatur ejus Imperium ab ort in occ. à finibus nempe ſin. Arab. cuſq; ad terminos regni *Goiame*, non tamen excedebat maxima ejus long. leucas Germ. 160 ſumma verò lat. à prom. Aliba uſque ad Magadam, ſeu confluentem Nili & Tacazæ fluviorum, ſc. à Lat. Boreali 8. graduum uſque ad gradus 16 erat Leucarum Germanicarum centum & viginti. Jo Barrius Lat. tenus attrepn. Abaſſenum babiga m ambitu leuc Luſitanicas 672. i e leuc. Germ 50. Poſtremò qui ex hoc regno provenerunt, idemque referunt, ditionem hujus Regis adeo comminutam eſſe, ut vix dimidiam partem terrarum poſſideat quas proavi ejus tenuere. Hæ enim ſuperſunt provinciæ Ti-

gie, Dambea, Bagameder, Goyame, Amahara, Narea, & pars Xaoæ. In tota Abaſſinia nulla urbs regia certa eſt; quocunque enim rex ſeu Imp. cum Aulâ ſuâ proficiſcitur, ibi, ejus tabernaculis regia eſſe putatur.

Abatos, inſ. Ægypti, in palude Memphitica; ſic dict. qu. *inacceſſa*, lini & papyri copia olim celeberrima. Lucan. l. 9.

Hinc Abaton quam noſtra vocat veneranda vetuſtas
Terra potens, primos ſenſit percuſſa tumultus.

Abbatiſcella, Appenzel, burgus prædives, & unus ex 13. pagis, ſeu Cantonibus Helvetiis, ad fontes Sintræ amnis, 12. leuc. à Curiâ, & 4. à Fano S. Galli. Lon. 31. 19. lat. 46. 52.

Abbatiſvilla, Abbevilie, urbs Picardiæ ad Somonam flu. in Pontivo Com. 34. leuc. à Lutetia in Bor. ab ora 5. leuc. in ort. & ab Ambiano 10. in occ.

Abbefortia, op. Norvegiæ cum portu maritimo in præfectura Aggerhuſiana, 15 leuc. Germ. ab Anſloa verſus Occid. à *Stavangria* v. 20. circiter.

Abdara, op. Hiſp. Bæt. in ora auſtrali regni Granatenſ. ab Almeria (quæ ei in epiſcopali ſede ſucceſſit) 7. leuc. in Auſtralibus.

Abdera Pomponio Melæ, cui, tanq. Hiſpano, magis fidendum. Quin & Stephanus Ἄβδηρα, πόλις Ἰβηρίας. *Audera* Straboni. Sic enim ille: Αὔδηρα, Φοινίκων κτίσμα καὶ αὐτή. Hodie cum articulo *Aladra*, pro *Alabdra* Long. 18. 12. lat. 36. 30.

Abdera, urbs Thraciæ maritima, non procul à Neſti flu. oſtio, à Teiis condita: unde proverb. Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία.

Abdera pulchra Teiorum Colonia; quo ſignificamus non deeſſe quo confugiamus, ſi quis præter modum pergat eſſe moleſtus; de quo vide Voſſ. ad Melam, p. 235. Dicta fuit ab *Abdero* Herculis *delicus*, à Diomedis equis lacerato, & ibi humato; in cujus honorem Hercules, poſteaquàm pugnaſſet cum Diomede, *Abderam* condidit; quæ poſtea collapſa *Clazomene*, à Clazomeniis ex Aſia venientibus qui eam in majorem formam redegerunt, vocata eſt. Solinus autem ab *Abdera* Diomedis ſorore conditam ſcribit, & cognominatam. Sic enim ille: *Inde non procul Abdera, quam Diomedis ſoror condidit & à ſe ſic vocavit.* Jo. Tzetzes verò ab Hercule ſtructam fuiſſe vult hanc civitatem,

Ἔσθ' ᾧ πόλιν Ἄβδηρα ὁ Ἡρακλῆς
Πρὸς Ἐρμῇδιαν τὸ λοιπὸν ἀπώλετο τοῖς ἵπποις.
Vide Steph. in Ἄβδηρα.

Ejus mem. Ovid. in Ibin. *Aut te devoveat certis Abdera diebus.* Ephoro Ἄβδηρα pl. num. dicitur, ſic & Pomponio: *Urbs, quam ſoror ejus ſuo nomine appellavit Abdera.* Pop. *Abderitæ*, & *Abderitani*. Hinc adagium: *Abderitica mens*: Abderitanos enim ſtupori mentis obnoxios ſcribit Cic. de Nat. Deorum. Plinius quoque l. 25. c. 8. apud Abderam paſcua eſſe teſtatur, in quibus equi paſti in rabiem vertuntur, quemadmodum apud Potniam aſini. Mart. lib. 10.

Abderitanæ pectora plebis habes.

Hinc *imperium Abderiticum* apud Ciceron lib. 7. ad Atticum. Laudat Mela h. urb. quod Democritum Phyſicum tulerit. Atqui non ſolum Philoſophum hunc urbs iſta dedit, verùm & Protagoram & Anaxarchum; præterea Hecatæum Hiſtoricum, & Nicænetum, plurimoſque alios inſignes viros, ut meritò dixerit Stephanus: Πλεῖστοι Ἀβδηρῖται κατὰ τὸν παλαιὸν χρόνον ἐγένοντο ἐλλόγιμοι, cum in omnium illuſtrium virorum catalogis crebri paſſim eſſent Abderitæ. Neſcio itaque quare Juvenalis hanc *vervecum patriam* dixerit; nam quod multi apud Abderitas inſani naſcerentur, aut fierent, quis hoc Stupori tribuat? cum inſania non hebetes & ſtupidos, qui nil habent quod perdant, ſed maxima plerumque invadat ingenia. Quamvis autem Hippocrates lib. 3. Epidem. complurium Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerunt cum delirio, non tamen ex tam inamœno morbo natum eſſe puto proverbium illud de *malo Abderitico*, ſed potius ex affectu jucundiſſimo, qui ipſorum febribus ſuccedere ſolebat, uti refert Lucian. de Conſcr. hiſt. Omnes namque Muſicæ & Poeticæ ſtudebant, carmina Poetarum recitantes ſibi invicem, & paſſim in plateis hiſtrioniam agentes: tam elegans inſania non cadit in craſſos & pituitoſos, nedum in *vervecea capita*, quæ (ſi verum eſt paradoxum Stoicum) ſemper delirant. Voſſius. Hodie *Aſperoſa* dicitur Nigro & aliis, eſtque prope lacum Biſtonium. Long. 51. 45. lat. 42. 45.

Abditana, op. Africæ apud Tunetim, ſeu Tuneſim urb. olim urbs epiſc. ſub Arch. Carthaginenſi. *Arriana*, Marmolio.

Abea, Thuria, & *Æpea* Straboni, Peloponneſi urbs ad ſin. Meſſeniacum. Pauſan. dicit olim *Iren* appellatam fuiſſe. Hodie *Calamata* Sophiano.

Abel, ſive *Abela*, op. Palæſtinæ gem. unum in terrâ Ammonitarum, ubi Jephthe dimicavit, à Philadelphia 7. m. p. diſtans, etiamnum *Abela* appellatum. alterum à Gadaris 12. m. p. in ort. recedens.

Abelinates, Plinio Italiæ pop. qui *Protropi* cognominantur; item alii, qui *Marſi* dicti ſunt: circa Apuliam utrique.

Abella, Campaniæ op. ſed in vulgatis authorum exemplaribus eſt *Avella*. Ex Ptolemæo tamen (qui Romanorum fere ubique per Italiam ſequitur vocabulorum formationes) colligas *Abella* pronunciaſſe Romanos; habet enim una cum Strabone Ἄβελλα; alioqui ſcripturus erat Ἄουελλα. Apud Virgil. Æn. 7. jam inde antiqui Grammatici capite ſuo nomen hoc detruncarunt in hunc modum:

Et quos maliferæ deſpectant mœnia Bellæ

Silius autem Italicus, quem Virgilii ſimium veriſſime dixeris Abella habet hoc verſu:

Surrentum, & pauper ſulci Cerealis Abella.

De orig. op. Juſt. lib. 20. *Jam Nolani, Abellani, nonne Chalcidenſium coloni ſunt.* Ambroſius Leo tradit eam à priſcis Græcis Ἄελλα, à venti vertigine hunc tractum perflante, dictam fuiſſe, à poſteris verò Latinis *b* inſertum. *Avella* autem ut dixi vulgò perhibetur; unde *Avellanæ nuces* Macrob. Sat. 3. 18. Long. 38. 15. Lat. 41. 5.

Abellinum, urbs Hirpinorum. Pop. *Abellinates* Plinio. Bapt. Porta ſcribit 2. eſſe Italiæ op. quæ vulgò *Avello*, & *Avellino* vocantur. An hoc *Abellinum*, illud *Abella*? Long. 38. 19. lat. 41. 06.

Abelterium, Luſitan. urbs inter Olyſſiponem & Emeritam. Anton. Simlerus legit *ab Elverio* divium.

Abendonia, ſeu *Abingdonia*, op. Angl. in Com. Bercheriæ, 5. m. p. ab Oxonio in auſt. *Sheoveſham* primò Saxonibus. inde *Abbandune*, ab *Abbatia* proculdubio ſic dict. potius quam ab *Abbeno* Hibernico neſcio quo Heremita, ut quidam ſcripſerunt. *Locus erat* (ut habet vetuſtus liber Abbendonenſis) *in planitie, viſu deſiderabilis, paulisper ultra villam, quæ nunc vocatur* Sunningwell, *inter duos rivulos amœniſſimos, qui locum ipſum, quaſi quendam ſinum, inter ſe concludentes, gratum cernentibus præbent ſpectaculum, & opportunum habitantibus ſubſidium.* Sheoveſham *autem ipſa olim dicta, civitas famoſa, aſpectu deſiderabilis, divitiis plena, agris circumdata uberrimis, vernantibus pratis, diffuſis campis, & gregibus lacti ſlati. Hic ſedes Regia, huc, cum de regni præcipuis & arduis negotiis tractaretur, concurſus fiebat populi.*

Aberavonium, Aberavon, op. Walliæ in Com. Glamorganenſi in ora, ad oſt. Avonis flu.

Abercovonium, Aberconwey, ſeu oſtium Covonii flu. op. Walliæ in Arvoniæ Com. à Denbighia 15. m. p. & 9. à Bangorii. Dicitur etiam *Conovium*.

Abergennium, Abergavenneir, & *Abergeny*, op. Angliæ in Wallia, & Com. Monumetenſi, ad flu. *Uſke*. Vide *Gobannium*.

Aberiſtyvium, Aberiſtwith, op. Walliæ in ora litor. ad oſt. flu. *Iſtwith* in Ceretica prov. Vide *Tibens*.

Aberdona, & *Aberdonia*, olim *Devana*, nunc *Aberdeen*, urbs Scotiæ epiſc. empor. & Academia in ora Orientali, ab Andreapoli, ejus metropoli ſupra 60 m. p. in Cæcum, ad oſt. flu. *Done* Long. 18. 12. lat. 58. 40.

Aberdonia nova, New Aberdeen, urbs Scotiæ in prov. Marriæ, non procul ab oſt. flu. *Dee*.

Aberdora, Aberdor, op. Scotiæ ſept. in Boquania prov. 30. m. p. ab Aberdonia in Bor.

Abernethum, Abernethy, op. Scotiæ in Strathernæ prov. olim primaria civitas Pictorum. Ejus Epiſcopat. inde Andreapolim tranſlatus fuit, procurante Kenetho Rege Scotorum.

Abia, urbs Meſſeniæ, quæ & *Ira*; & unum ex 7. op. erat quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus teſtatur.

Abia, flu. Aſiæ in Tartaria, & prov. Zagataia; cadit in Oxum.

Abii, pop. Scythiæ Stephano, vel ut alii volunt Thraciæ. Ita dicti, quòd in curribus degentes, lacte veſcentes & in cœlibatu viventes, vitam humanam agere non videantur. Alii autem ſic dictos putant, quòd in pace degentes nemini vim inferant, ab *a* priv. & βία *violentia*. Certe Hom. Iliad. 13. δικαιοτάτους ἀνθρώπους eos appellat. Sunt quoque, qui ſic dictos volunt, quod more vicinarum gentium arcu non utantur, ab *a* priv. & βιὸς *arcus*. Vide Boch. Phaleg 3. 9.

Abila, Stephanus duas urb. hujus nominis habet, quarum unam ponit in Phœnicia, alt. circa Jordanem flu. *Abilene* D. Lucæ vocatur cap. 3. hodie *Bellinas* dicitur.

Abila, vel *Abyla*, mons Africæ ad fretum Gaditanum è reg. Calpes M. in Europâ. Nomen ejus ex Punica linguâ *montem altum* exponit Avienus, in ora maritima:

Abilam vocat gens Punicorum, mons quod altus barbaro. Siquidem *Abila* Pœnis erit עבלאה vel עבל *ab illaa*, quod *montem altum* expono nequaquam miror, cum עבלים Jerem. 4. 29 Hieronymus interpretatur *ardua*. Illud huic monti apprimè convenit, qui a Dionyſio deſcribitur.

Ἄλβανα,

Ἠλίϐατ☉, *πυκινοῖσι καλυπτὴ μυρτῳ νομίοις.*
Itaque hæc Feſti verius poſſet ferri, niſi occurreret aptior, quâ עב *ab* exponitur *ſilva.* Patet illud ex ipſo Jeremiæ loco, quem indicavimus; ubi pro עבים *abim*, Græci *τὰ ἄλση* h. e *nemora* reddunt; *Abilon* enim Græcis Ἀϐύλην, montem fuiſſe ſilvoſum conſtat ex his Strabonis lib. 17. *Τὸ ὑπερκείμενον ὄρ☉ ὄνομα* Ἀϐύλη, *πολύθηρον, καὶ μεγαλόδενδρον.* Sunt qui *Abyla*, tranſpoſitis literis *Albam* ſcribant, i. e. על עבא *al aba*, eodem ſenſu. Dionyſ Perieget.

Στηλάων Ἀλύβη καὶ) *μία.*
Una ſc ex Herculis columnis. Ἀβιλύκα Heſychio dicitur, Ἀϐύλυξ verò Suidæ.

Abindonia, vide *Abendonia.*

Abiolica, op. Helvetiorum, vicus hodie *Le Bulles* dict. 6. m. p. ab Eburoduno.

Abitacum, lacus Gall. apud Claromontem urb. in Arvernis, *Sorlivia* Maſſono.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diverſitate varia nomina ſortiuntur. In Franconia namque *Stepger walld* vocantur: eorum pars circa Mœnum flu. *Ottenwald* appellantur; & inter Haſſiam & Franconiam *Speſſart* dicuntur, Percheimero auctore. Item circa Wirtembergenſ. Duc ubi Danubius oritur, *Die Baar*, Willichio & Iſcudo teſtibus. Tacitus ſub initio de mor. Germ. *Danubius*, inquit. *molli & clementer edito montis Abnobæ jugo effuſus.* Plin. 4. 12. de eodem amne: *ortus hic in Germania, jugis montis Abnobæ, ex adverſo Rauraci Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus.* Αὔνοϐα Ptolemæo, cujus interpp. Latinè reddiderunt *Aunobi montes*, & *Aunobii*, & *Aunobæ*, qu. pl numeri eſſet, τὰ Αὔνοϐα ὄρη. Eos decepit locutio nova & peregrina, quâ pl. numerus jungitur ſingulari, ὄρη τὰ καλούμενα Αὔνοϐα. In Taciti quibuſdam exemplaribus corruptè legitur *Aenolæ*, & *Arbonæ* A Marciano Capella *ad Novem* dici annotavit Rhenanus, ſed corruptè, pro quo viri eruditi reſtituerunt Abnovam, ex quo haud ineptè quidam conjecerunt ipſis Germanis montis vocabulum fuiſſe *Die Abenawe*, à quo Latinis Græcisque facta vocabula *Abnoba*, *Aunaba* & *Abnova* *Rauraci montes* ſunt Ammiano. Cluverio autem id montis jugum eſt, quod ab Rheni, Arolæque confluentibus Sept. verſus ad op. uſque *Pforzheim*, inter Rhenum ac Danubii fontem, Nicrumque ſternitur. Germ. Ant. lib 3. cap 48.

Aboa, *Abo*, urb. epiſc Sueciæ ſub Arch. Upſalenſi, ad flu. *Aurarokt*, in Finnonia meridionali, prope littus maris Baltici, 20. leuc. à Revaliâ, & ab inſ. Alandia, 16.

Abobrica, op. Hiſp. Tar. in ora prope Bracaram, nunc forte *villa de Conde.*

Abobrica Luſitaniæ op. inſigne, uti vocat Plin 4. 20. propter ſitum nempe, quem ei Mela tribuit lib. 3. cap. 1. ubi tamen vulgò *Adrobicum*, & lib MS. *Adrobrica.* Vide Voſſium ad locum

Abonitichos, hodie *Bolli* Petro Gyllio, urbs Galatiæ maritima, ſeu Paphlagoniæ in ora maris Euxini, inter Teuthraniam ad occ & Sinopen ad ort.

Abonæ, ſeu *Abon* op. & flu Albionis Op *Avington* Camdeno, & flu. *Avon* nominatur, à Venta Silurum 9 m. p. ex itin Anton diſtans Al eſt *Porſhut* pag ad oſt Abonæ è reg. Briſtoli urb proximæ

Aborigines, Italiæ pop. qui in Siculorum agros ſucceſſerunt. Nomen eorum unde originem ceperit, oſtendere voluit Feſtus Pompeius his verbis *Aborigines appellati ſunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc eſt populi Romani.* Eandem, ſimulque duas alias affert hujus vocis originationes Dionyſ Halicarn. lib 1. *Aborigines*, inquit, *auctores*, *conditoresque Romani generis*, Italiæ indigenas, alii ſui corporis gentem aſſerunt, nomenque iis impoſitum eſſe, *διὰ τὸ γενέσεως τοῖς μετ' αὐτοὺς ἄρξαι*, i. e. *quod poſteris ſuis originis ab ſe fuerint auctores. Alii malunt errones quoſdam incertis vagantes ſedibus, & è multis regionibus convenas, forte fortuna in ea loca junxiſſe inter ſe copias*, &c. *Hi torquent vocabulum ad conditionem hominum iſtorum*, Ἀϐερρίγινας λέγοντες, *ὡς δηλοῦν τοὺς πλάνητας*, i. e *qui ab erroribus vocantes Aberrigines.* Primam etymologiam Virgil. innuere videtur Æn. 7 in his

Quin etiam veterum effigies ex ordine avorum
Antiqua ex cedro, Italuſque, paterque Sabinus,
Saturnuſque ſenex, Janique bifrontis imago,
Veſtibulo adſtabant, aliique ab origine Reges.

Ubi Servius, *ab origine reges, pro Aborigenum reges, ſed eſt metro prohibitus* Tertiam originationem tradit idem Dionyſius aliquanto poſt his verbis *καλοῦντες δ' οἴεσθαι Ἀϐοριγῖνας ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄρεσιν οἰκήσεως* Quam etiam Virg. firmare videtur Æn. 8 ubi de Saturno:

Is genus indocile, ac diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit. Vide Suidam in *Aborigines.*

Aborras, ſeu *Chaborras.* flu. Meſopotamiæ, Anthemuſiam urb præterfluens, non procul ab Euphrate. *Abora* Zoſimo, & Marcellino, *Burrhas* autem Æliano. *Xaborchaum* vocat Pomp. Lætus. *Gulap* hodie nonnullis, *Hermiz* autem Onuphrio

Abotriti, pop. Bulgaris vicini, Daciam incolentes, quos *Arboritchas* interpretis vitio vocari apud Procopium contendit Hadr. Junius.

Aboya, *Aboy*, urbs Hiberniæ in Media prov ad Bovindam flu. 20. m. p. à Droghedâ in occ. & 27. à Dublinio in Circium Kilmoriam verſus

Abrantus, *Abrantes*, op Portugall. ad Tagum flu. 8. leuc. ſupra Scalabiſcum in ort.

Abravannus, promont. Britanniæ in Novantibus Ptol. Voce conflata ex duabus, teſte Camdeno, nempe *Aber* & *Ruan.* Itaque *Abravannus* eſt *oſtium* amnis *Ruan*, vel *Rian*, qui illic exit in mare. *Aber* enim (unde Gallis *Havre*,) vernacula vox eſt *oſtium fluminis.* Neque hoc ſolum, ſed & amnium confluentes apud Britannos eadem voce appellantur Id nos docet Cambrenſis ſcriptor, qui floruit ante annos prope 500. cujus verba ſic ſe habent in Itin. Cambriæ l. 2. c. 1. *Aber linguâ Britannica dicitur locus omnis, ubi fluvius in fluvium cadit.*

Abria, prov. Scotiæ Bor: *Lequabria* quibuſdam dicta, verſus occ. ubi alias Epidii pop ibi & lacus cognom.

Abrieta, urb. Jazygum Metanaſtarum in Hungaria verſus Tibiſcum flu. nunc Agria Sanſoni.

Abrinca, *Aare*, amnis Germ. oritur in Eyfaliâ reg. & cadit in Rhenum ſupra Bonnam, prope Sinciacum op

Abrincæ, *Avranches*, urb Normanniæ in ora maritima, juxta fines Britanniæ, à Bajocis 18. leuc in occid. à Falleſia 21. à Conſtantienſi urb. 7. in auſt. diſtans. Pop. *Abrincatui* Plin. & Ptol. lon. 18. 50. lat. 49. 35.

Abrotonon, Africæ urb. ad mare mediter. circa Syrtim. Stephanus ex Ephoro ait eandem eſſe cum Neapoli At in Strab. Neapolis eſt Leptis; rurſus in Mela & Plin Neapolis, Abrotonum, & Leptis ſunt 3 urb. diverſæ. *Abrotonum* herba eſt notiſſima, quæ Arabicè vocatur קיסום *Caiſum*; an ex eâ nomen traxerit Abrotonum urbs, quærant peritiores Ego (inquit Boch.) *Abrotonum* pro *Abaritano* op. dici ſuſpicor, quod ex *Abara* factum ſit, ut ex *Membreſa*, *Membreſitanum*, ex *Maxula Maxulitanum*, &c. Nempe עברא *abara*, i. e. *trajectus*, aut *vadum* dici potuit propter vada ad vicinum locum. Strab. l. 17. *μετ' ἄλλη λίμνη πολὺ ἐλάττων, καὶ μετὰ ταύτην* Ἀϐρότονον *πόλις.* Sic in prov. conſulari alia fuit *Abara*, Carthagini propior, à quâ in Africæ Notitia, denominatur *Felix Abaritanus*, qui cum al Epiſcopis in exilium miſſus eſt an. 6. regis Hunerici. Inde idem *Abaritana arundo*, de qua Plin. 16. 36. unde colligas etiam illam *Abaram* aquas habuiſſe vicinas. Sed & voce compoſita עבר עדר *Abar-eder*, vel *Abaradra* i. e. *trajectus gregis*, dicta eſt Byzacenæ urbs, unde in Notitiâ *Præfectianus Abaradirenſis*; & prope Jordanem ביתעברא *bethabara*, i. e. *domus trajectûs* dicebatur locus ille in quo Joannes baptizabat. Joan 1. 28

Abſarum, op. Cappadociæ in ora maris Euxini, ultra Trapezuntem 150. m. p. in Colchorum confin. ad flu. cognomin. Plin.

Abſorus. Melæ, *Abſyrtium* Plin. *Apſorrus* Ptol. vulgò *Oſero*, inſ Liburniæ cum urb. cogn cui Crepſa fere juncta eſt, ambæque *Abſyrtides* à Strab nominantur. Vegiæ proximæ, 5. tantum m. p in auſt. diſtantes, à Senia 55. Tragurium verſus 140. in ort.

Abſyrtus, *Colchorum* flu. in Adriaticum mare ſe exonerans, ab *Abſyrto*, à ſorore Medea ibidem interempto, ſic dictus. Lucan lib 3. *Colchis*, *& Adriacas ſpumans Abſyrtus in undas.* Ubi tolle comma, & ſcribe *Abſyrtus*; quo modo id nomen ſcribitur apud Plin. 3. 26. Strabonem quoque & Stephanum. Hæc enim *Abſyrtus*, *Colchis* vocatur, i. e. *Colchica*, quia Medea, & frater Abſyrtus (ibi laceratus) ex Colchis erant. Grotius.

Abſyrtides, inſulæ in Adriatico mari, vel juxta Iſtrum. Strabo lib. 17. *Παρ' ἄλλην, ἣν ὀνομάζουσιν Ἀψυρτίδες*, *ὅπου φασὶ τὴν Μήδειαν ἀνελεῖν διωκόντα τὸν ἀδελφὸν* Ἄψυρτον *διώκοντα αὐτήν.*

Abudiacum, op. olim geminum Vindeliciæ, nunc pag. in Bavaria Unus inter Ratiſponam & Abalinam vix 2. leuc. *Abach* vulgò: alter apud Roſenheimum op. *Happing*, in Norici fin. Sunt qui *Fueſſen* interpretentur, h. e. Fauciacum op. Sueviæ in Tyrolenſis Comitatûs confin. ſed ſitus repugnat lon. 34. 14. lat 41. 10.

Abula, *Avila*, urb Hiſp Tar. in Caſtella vet ad Adajam flu. med fere inter Madritum & Valliſoletum, 18. leuc. utrinque, à Salmantica totidem in ort. Segoviam verſus 10. lon. 16. 00. lat. 41. 10,

Abus, *Humber*, flu. Albionis ex præcipuis Angliæ, per Ey-

borcenſes in Eurum fluens: vel potius aeſtuarium (in quo confluunt Urus, Derventio, Ara, & Trenta) quod in Oceanum Germ. ſe exonerat inter Eboracenſem & Lincolniam prov.

Abuſiacum, ſeu *Abodiacus*, vulgò *Fueſſen*, op. Sueviæ in ipſo fin. Bavariæ 12. mill. ab Auguſta Vindelicorum in merid.

Abuſina, *Abenſperg*, op. Bavariæ, a Ratiſpona paulò ſupra 3. leuc. diſtans, Auguſtam verſus, ab Ingolſtadio 5. in ort. Neoſtadio proximum.

Abydus, urbs Aſiæ, à Mileſiis condita Gyge rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europa opponitur, intercedente Helleſponto. Muſæus.

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες.

Ovid. Triſt. 1.

Quaque per anguſtas malè vectæ virginis undas
Seſton Abydena ſeparat urbe fretum.

Id, cùm Aſiam ab Europâ dividat Xerxes ponte conjunxit. Sidon. Apollinaris——*nec tanta Seſton juncturus Abydo*
Xerxis claſſis erat, tumidas cùm ſterneret undas
Et pontum ſub ponte daret.

Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cùm pontibus auſus
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydô.
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,

Idem l. 6. *Tot potuere manus adjungere Seſton Abydo*
Ingeſtóque ſolo Phryxeum eludere pontum.

Gemina Valerio Flacco dicitur, propter Seſti vicinitatem, Argon. lib. 1.——*diremique procul non æquore viſa*
Cœperat à gemina diſcedere Seſtos Abydo.

Inter alia celebris erat ſapore oſtreorum. Ennius in Hedyphageticis:

Mures ſunt Æni, aſt aſpra oſtrea plurima Abydi.

Quod pari verborum numero expreſſum ex illo Archeſtrati apud Athen. 3. 13

Τοὺς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεα δ' Ἄβυδος.

Catullus in Priapeio:

Helleſpontia ora cæteris oſtreoſior oris.

Virgilius Georg. 1.

Pontus, & oſtriferi fauces tentantur Abydi.

Pop. *Abydeni*, qui cùm à Macedonum rege tam arctâ obſidione premerentur, ut nulla evadendi ſpes ſupereſſet, multitudinem tanta invaſit rabies, ut ſe, ſuaſque uxores, & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis poteſtatem venirent, quam hiſtoriam narrat Liv. Dec. 4. lib. 1. Ἀβυδηνὰ ἐπιφορήματα, dicuntur futilia, ac nullo prorſus pretio digna. Steph. & Suid. quòd Abydeni molles & effeminati haberentur; & quibus olim is mos fuerat, ſi quem civem, aut hoſpitem acciperent convivio. præterea in ſacris & ſollennibus epulis, ut poſt unguentum & coronas, infantes à nutricibus inducerentur, circumferrenturq; ſuaviandi. Obſtrepentibus igitur nutriculis, & aliis, inconditis clamoribus, minus ſuave & gratum reddebant convivium. Hoc etiam nomine malè audiebant Abydeni, quòd inſignes calumniarum artifices eſſent, eoque ſibi nomine placerent, atque hac de cauſa non tutum eſſet omnibus illic verſari. Unde proverb. Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον, h. e. *ne temerè Abydum* (naviges) quo admoneris, ne quod grave periculum ſuſcipias ſine cauſa idonea. Porrò Ἀβυδοκόμαι Heſychio dicuntur ſycophantæ, à verbo κομᾶν, quod eſt efferri, & parùm modeſte ſe gerere. Vide Paræum ad Muſæum. Lon. 53. 50. lat. 42. 10.

Abydus, *Abutich* Moletio, Ægypti op. inter Ptolemaida ad arct. 22. & Dioſpolin ad merid. 28. m. p. à Memphi 290. in auſt. Syenem verſus. Ibi Memnonis regia & templum Oſiridis. lon. 61. 20. lat. 26. 50. Item Japygiæ civitas Steph.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpæ M. qui in Hiſp. eſt, oppoſitus, quos ambos Herculis Columnas vocant, olim perpetuo jugo conjunctos, ſed ab Hercule ſeparatos; & ſic intromiſſum terris mare, quod hodie *Mediterraneum* dicitur. Strab. l. 3. Τὸ ὑπερκείμενον ὄρος ὄνομα Ἀβύλη, πολύθηρον καὶ μεγαλόδενδρον. Nonnus urb. vocat, Dionyſ. l. 17.

Ἵξομαι εἰς Ἀλύβης ἀγχίπτολιν Idem, lib. 11.
Ἤλυθεν εἰς Ἀλύβης πτόλιν ὄλβου.

Ἀλύβη Dionyſio dicitur Vide *Abila*.

Abyſſini, Æthiopiæ pop. Chriſtiani. Veterem habent religionem, ſed erroribus quibuſdam confuſam. Eorum Imperator, qui vulgò *Grand Negus* dicitur, & corruptè *Preſte Jean*, poſſidet Æthiopiam ſuperiorem fere totam.

Abyſtrum, Magnæ Græciæ urb. Ptol. quam hodie *Urſimarſo* vocari ſcribit Barrius in ſuâ Calabria.

Aca, civit. Phœnicum, *Ace* Plinio. Vide Ptolemais.

Acabe, mons in fin. Ægypti ad fin. Arab. Item fons. Ptolemæus: Τὸ Ζυχάβαρι, ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ Κινυφος ποταμός, καὶ ἡ Ἀκάβη πηγή. *Acabe* autem dicitur qu. קצבה i. e. *extrema*. Situs enim eſt hic fons in Africæ extremis prope fin. Cyrenaicæ. Tab. Ptolemæi perperam habent *Chuzambarz*, & *Cabe* pro *Zuchabari*, & *Acabe*. Boch.

Academia propriè dicebatur nemoroſus extra Athenas locus, in quo Philoſophiam primus docuit Plato. Sunt qui derivant ab ἑκὰς *procul*, & δῆμος *populus*, qu. *ſeorſum a Vulgo*, remote ſe à populari conſuetudine. Baſilius orat. de Temper. & Incontinentia ait; *Platonem ferunt, cùm animo accepiſſet nocumentum, quod ex corpore proficiſci ſolet, de induſtria Academiam elegiſſe, locum Atticæ vel maximè peſtilentem, ut ita præcideret nimis bonam corporis diſpoſitionem, veluti ſuperfluam quandam vitis fertilitatem.* Alludit ad Ἀκὴ *acies*, & δῆμος *populus*. In Academia ſiquidem acuebantur hominum ingenia: aut ab ἄκος i. e. *medela*, quòd ibi ſit ἰατρεῖον ψυχῶν officina ſanandi animos. Alias quoque ejus generis allufiunculas fingunt. Sed certum eſt, dictam fuiſſe Ἑκαδημίαν, ac ſic vocari ab *Ecademo* Heroe, quod (præter Suidam) ex Timonis verſibus probat Heſychius Illuſtrius; ex iis verò & Eupolide, Laertius, utérque in Platone. Huc reſpexit Horatius lib. 2. ep. 2.

Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ;
Scilicet ut poſſem curvo dignoſcere rectum,
Atque inter ſilvas Ecademi quærere verum.

Quanquam in quibuſdam lib. *Academi* legitur. Quod autem penultima vocis *Academia*, nunc correpta invenitur, nunc porrecta, id ex eo eſt, quod Græci nunc Ἀκαδημία dicant, nunc Ἀκαδήμεια. Corripiunt itaque Claudian. Paneg. Manl. Theodoſ.

In Latium ſpretis Academia migrat Athenis.

Et Salonius in Epithal. Pol.

Obtinet & quamquam totis Academia ſectis.

Producit verò Cic. lib. 1. de Divin. cùm ait:

Inque Academiâ umbriferâ, nitidóque Lyceo
Fuderunt claras fœcundi pectoris artes.

Nec non Laurea Tullius, de quo infrà. Cicero autem villam ſuam, inter Puteolos urb. & Avernum lac. *Academiam* vocavit, ab exemplo illius infra Athenas, ibi compoſitis voluminibus. In eam Laurea Tull. è libertis ejus, carmen ſcripſit, quod legitur apud Plin. ſen. l. 3. c. 2.

Quo tua Romanæ vindex clariſſime Linguæ
Sylva loco meliùs ſurgere juſſa viret,
Atque Academiæ celebratam nomine villam,
Nunc reparat cultu ſub potiore Vetus:
Hic etiam apparent lymphæ non ante repertæ,
Languida quæ infuſo lumina rore levant.
Nimirum locus ipſe ſui Ciceronis honori
Hoc dedit, hîc fontes cùm patefecit ope:
Ut quoniam totum legitur ſine fine per orbem
Sint plures oculis quæ medeantur aquæ.

Heſychius: Ἀκαδημία, λίβον καὶ πόλις. Addit Phavorinus καὶ αὐτὸς Κεραμεικὸς ἐπεὶ ἐκαλεῖτο. In hâc Academiâ ridere non licebat, cujus rei rationem reddit Ælian. *var. hiſt.* 3. 35. Cæterum de 3. Academiis, veteri, media, & nova, vide Voſſium de Sect. Philoſ. cap. 12. 13. 14.

Acalandra, vulgò *Calandra*, op. Ital. in Lucania trans Apenninum, in prov. Baſilicata, ad flu. Salandrum.

Acalandrus, *fiume di Roſero*, flu. Lucaniæ Roſetum op. alluens, atque in ſin. Tarentinum inter Heracleam & Metapontum urb. M. Græciæ exciſas influens, ab Heraclea 4. m. p. olim Thurios à Tarentinis ſeparans. *Salandrella* nonnullis, teſte Cluverio.

Acamas, prom. Cypri, *Capo di S. Epifanio* Luſignano, in orâ occiduâ inſulæ, ubi olim urb. epiſc. ejuſdem nom. fuit, à Clidibus promont. orientaliſſimo 1400. ſtad. diſtans in occ. a Sida verò urb. Pamphyliæ 1060. in auſt. teſte Strab. Urbs verò ſeu pag. hodie *Craſoccho* dicitur.

Acanthina, inſ. ſinû Arab. Daphninæ proxima. *Angoſina* Stuckio.

Acanthus, *Eriſſo* Sophiano, urbs Macedoniæ epiſc. ſub Arch. Theſſalonicenſi ad Sin. Singiticum apud Athon M. inter Nymphæum promont. & Singum op.

Acarnania, *Carnia* hodie & *Deſpotato*, olim *Curetis*, teſt. Pauſ. & Plin. reg. Epiri medio ſinu Ambracio demerſa: quam Achelous flu. ab Ætolia dividit, vel (ut Solinus) Pindus mons, qui Acheloum parit. Incolæ *Acarnanes*, quos annum 6. menſibus computare ſolitos ſcribit Macrob. Sat. 1. 12. Mollitiei & Laſciviæ apud veteres notati leguntur, teſte Luciano in Dial. Meretriciis; unde proverb. *Porcellus Acarnanius*, in laſcivos. In hac reg. (ut & in Epiro) gignebantur equi, corpore & viribus maximi, eximiique pretii, hinc adag. Ἀκαρνανικὸς ἵππος, de re quapiam inſigni.

Acarnan, mons Atticæ valde lapidoſus. Sen. in Hippolyto:

——*Vos quà tepidis*
Subditus auſtris, frigora mollit
Durus Acarnan.

Accaron, urbs Palæſtinæ in Philiſtinorum fin. Azoto, Jamniæ

næ & Geth urbibus finitima: nunc vicus *Accarön* adhuc dictus, teſte Brocardo, ab Azoto 8 m. p. in auſt ab Aſcalone 20. in Bor.

Acci, *Guadix*, urbs Hiſp. Bæt. in regno tamen Granatenſi, ad rad. montium, juxta fontes flu. *Guadalentin*, 12. leuc. à Gienno in Eurum.

Accipitrum inſ. Vulgò *Iſola di S. Pietro*, inſ. parva in ora auſtrali Sardiniæ.

Accitum, *Finana*, op. Hiſp. Bæt. inter Acci & Almeriam ad 10. m. p.

Acedum, *Ceneda*, urbs Marchiæ Tarviſinæ, Venetis ſubdita, inter Tarviſium & Belunum 20. m. p. quot ab Opitergio, Feltriam verſus 15.

Acellium, pag. Inſubriæ inter Verbanum lac. & vallem Ugiam, haud procul ab Arona op. & Fontaneto vico.

Acelum, Venetæ reg. op. vulgò *Aſolo*, P. Diacono *Acilium* eſt, rerum Longobardic. lib. 3. cap. 26. apud Ptol. in pleriſque exemplarib. eſt Ἄκελον, in uno Vaticano reperit Cluverius Ἄκελον. Sedet in monte in Marchia Tarviſina ad Muſſonum flu.

Acer, *S. Marino*, mons Æmiliæ cum op. in Italia. Eſt Reſp. ſui juris, habens ſub ſe 12. pagos. Sedet in lim. Duc. Urbini verſus Romandiolam, diſtat autem à mari Adriatico 10. mill.

Acernum, *Acierno*, urbs Italiæ in Principatu Ulteriori, 15. mill. a Salerno in ort.

Acerræ, antiquiſſima Campaniæ urbs non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cujus frequens inundatio ipſam penè exhauſit. Virg. Geor. 2.

——*vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. l. 8.—*Clanio contemptæ ſemper Acerræ*, lon. 51. 18. lat. 40. 58.

Civitatem ejuſdem nom. habet Plin. in Umbria, l. 3. c. 14. quam *Vafrias* cognominat. Oppidani *Acerani*. Græci aſpirant per χ, modo ſimplici, modo gemino ρ perſcripto. Siquidem uni Appiano utroque modo ſcribitur; in Punicis Ἀχέρρας, in l. 1 Civilium Ἀχέῤῥας. Stephanus: Ἀχέῤῥαι, πόλις μεταξὺ τοῦ Παδοῦ, καὶ τῶν Ἄλπεων, parum Geographicè, inquit Cluverius. Diſertiùs paulo ſitum Acerrarum indicat Plut. in Marcello: οἱ Γαλάται ... Ἄλπεις ὑπερβαλόντες, καὶ τοὺς Ἰνσόμβρους ... εἰς Ἀχέῤῥας ..., πόλιν ὑπὲρ ποταμοῦ Παδοῦ ἀπῳκισμένην.

Acerano hodie in agro Novarienſi, teſte Bern. Sacco.

Aceſines, Siciliæ flu. ex Ætna M. apud Randacium op. oriens, ac per agrum Tauromenitanum in mare, a Tauromenio 18. m. p. fluens. *Alcantara* Fazello.

Aceſines, vel *Aceſinus*, Indiæ flu. ingens, in Indum influens, juxta quem arundines ejus magnitudinis proveniunt, ut ſingula internodia navigii vicem ſuppleant. Plin. 4. 12. Idem 37. 13. *Gemmiferi amnes Aceſinus & Indus.* Alter hujus nom. flu. ab eodem Plin. in Tauricâ juxta Panticapen fluens memoratur.

Aceſta, urbs Siciliæ, ab *Aceſte* rege ſic dicta, quæ poſtea *Segeſta* vocabatur. In hac partem ſuorum Æneas reliquit, cùm Italiam peteret. Virg. lib. 5. Æn.

Urbem appellabant permiſſo nomine Aceſtam.

Pop. *Aceſtæi* Plinio 3. 8.

Achad, civit. in qua regnavit Nimrod. Gen. 10. quæ nunc *Niſibis* dicitur. Ita Steph. addit Ferrarius; *Locus Palæſtinæ trans Jordanem, in quo Jacob Patriarcha obiit.* Neſcio quid ſibi velit. Jacobum certè in Ægypto naturæ debitum perſolviſſe ſacra pag. teſtatur. Suſpicor itaque quod locum lamentationis intelligit, ubi Joſephus inſtituit luctum parenti ſuo 7. diebus. Gen. 50. 10. qui tamen non *Achad*, ſed *Arad* dicitur.

Achadia Aunagdeune, urbs Hiberniæ in Connacia, & in Com. Galhvenſi, epiſc. ſub Arch. Tuamenſi.

Achæa, Sarm. Aſiat. op. ad Pont. Euxin. Ptol. Incolæ *Achæi*, Orchomeniorum Colonia. Ovid. Pont. 4. 16.

Nec poſes inſeſtis conferre Charybdin Achæis.

Am. Marc. lib. 22. Paulum ab his (Heniochis) ſecernuntur Achæi qui bello anteriore quodam apud Trojam conſummato, non cum ſuper Helenâ certaretur, ut auctores prodidère nonnulli, in Pontum reflantibus ventis errore delati, ſtabilem domicilii ſedem nuſquam reperientes verticibus montium inſedère ſemper nivalium. & horrore cœli diſtricti victum ſibi cum periculis rapto parare aſſuefacti ſunt, atque eo ultra omnem deinde ferociam ſævierunt.

Achæmenes, Aſiaticæ propriæ gens. Vide Boch. Geogr. Sac. 4. 30.

Achæmenia, pars Perſidis; unde *Achæmenius*. Hor. Epod. 13.

——*nunc & Achæmenio perfundi nardo juvat.*

Idem Carm. 3. od. 1. *Falerna vitis, Achæmeniumque coſtum.*

Auſon. in Epig. *Laudet Achæmenias Orientis gloria telas.*

Achaia, triplici notione ſumitur:

1. Primo eſt Græciæ reg. quam Ptol. *Helladem*, Plin. Junior *Græciam* vocat. Terminatur a Sept. Theſſalia juxta flu. Sperchium, ſin. Maliacum, & Oetam M. ab occ. Acheloo amne, ultra quem mox Epiri tractus incipit; ab Orient. nonnihil in Sept. reflectitur, & Ægæo ac Myrtoo mari pulſatur: à meridie illi Peloponneſus objicitur, & Iſthmo 5. m. p. lato cum Peloponneſo conjungitur. Hodie *Livadia* vocatur.

Secundo *Achaia* eſt Peloponneſi regiuncula, quæ à Ptol. *Propria* vocatur ad differentiam ſuperioris, quam ſupra Ἑλλάδα vocari diximus; hodie vero *Romania alta* dicitur, teſte Caſtaldo, deſcribitúrq; a Plin. 4. 5. & Pauſan. in Achaicis.

Tertio *Achaia* aliquando uſurpatur pro tota Peloponneſo, nunc vulgò Morea. Hinc Apuleius Met. 6. Lacedæmonem in Achaia collocat. Hujus præcipuas urb. eleganti carmine complectitur Ovid. Met. 6.

Finitimi proceres coeunt, urbeſque propinquæ
Oravere ſuos ire ad ſolatia reges.
Argóſque & Sparta, Pelopeiadéſque Mycenæ,
Et nondum torvæ Calydon inviſa Dianæ,
Orchomenóſque ferax, Patræque, humiléſque Cleonæ,
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheïa Trœzen,
Quæque urbes aliæ bimari clauduntur ab Iſthmo.

Imo *Achaia* etiam ſumitur pro omnibus reg. quæ ſe concilio Achaico adjunxerunt, & à Romanis in provinciam redactæ commune hoc Achaiæ nomen ſortitæ ſunt. Fuit etiam *Achaia* Rhodi inſ. urbs à Solis filiis condita. Diod. l. 5. Item Meſſeniæ fons prope Dorium urbem. Pauſanias.

Achaia, Urbs Cretæ. Schol. Apollonii lib. 4. Ἀχαΐα ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις ἐν ᾗ γίνονται Ἀχαιΐναι λεγόμεναι ἔλαφοι. ἃς καὶ Σπαθιναίας καλοῦσι. Etymologus. Ἀχαιΐνη ἡ ἔλαφος. ἀπὸ Ἀχαΐας τῆς πόλεως ἐν ᾗ εἰσὶν ἐλάφοι μεγάλαι. Cæterum quod Schol. prædictus eaſdem cervas etiam *Spathineas* dictas eas ait, in hoc errat. Et Euſt. diſtinguit ad Iliad. Θ'. αἱ Ἀχαιΐναι καὶ αἱ Σπαθῖναι λεγόμεναι (ἔλαφοι) ἀλλήλων διαφέρουσι.

Achara, op. Lycaoniæ apud Galatiæ & Piſidiæ fin. ad ſtagnum, ab Iconio 43. m. p. in occ.

Achardeus, *Copa* Mercatori, *Zigna* Lazio, flu. Sarmatiæ Aſiat. dicitur ab al. Varadinus, effunditúrq; in Mæotidem paludem.

Achates, Siciliæ flu. *Cantara* Leandro, apud quem lapis *Achates* generatur. Sil. lib. 14.

Et pellucentem ſplendenti gurgite Achatem.

Vib. Sequeſter de fluminibus: *Achates Siciliæ, ubi pari nomine lapillus generatur, unde gemmæ fiunt.* Solinus cap. 11. *Achatem lapidem Sicilia primum dedit, in Achatis fluminis ripâ repertum, non vilem, cùm ibi tantum reperiretur.* Plin. 37. 10. *Achates in magna authoritate fuit, nunc jam nulla eſt, reperta primùm in Siciliâ juxta flumen ejuſdem nominis.*

Achelous, *Aſpropotamo* Soph. *Girromlea* Nigrò, al. *Pachicalmo* flu. ingens Acarnaniam, eos ab Ætolis ſecludens, ex Pindo M. ortum habens, ac in mare Ionium contra Echinadas inſ. ſeſe exonerans. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Inde adj. *Acheloius*, i. e. *aqueus*. Virgil. Georg. 1.

Poculaque inventis Acheloia miſcuit uvis.

Veteres enim aquam omnem Acheloum nuncupavere, quod primus hic flu. poſt diluvium erupiſſe è terrâ fertur: ſive quod *Achelous* in Græcia omnium flu. celeberrimus fuit: ſive quòd *Achelous* quidam primus vini mixtionem cum aqua in Græcia invenerit. Docet hoc Euſt. in Iliad. 2. ait enim omnem montem editum dici Idam, ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷος. Ephorus quoque lib. 2. hiſt. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον ... ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. Unde Eurip. in Andromache aquam ad verrendam domum Ἀχελῴου δρόσον h. e. *Acheloi rorem* vocat. Goropius Hermath. lib. 6. ait *Acheloum* primâ omnium lingua dictum *Ac-el-hoe*, quæ 3. voces ſign. *aquarum excelſum principem*. Ἀργυροδίνης Heſiodo dicitur, h. e. *argenteos vortices habens*, & proinde Dionyſ. verſ. 497.

Δίνης ἀργυρέης Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἑλίσσων.

Heſychius: Ἀχελῷος, ποταμὸς Ἀκαρνανίας· καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται. Lege Ἀκαρνανίας; Lycophronis Interpres ſcribit ejus aquam mederi vulnerum doloribus, qu. ἄχη λύων vel διαλύων. Papinius *turbidum* vocat, Theb. 2. ver. 731.

——*Flavo tollens ubi vertice pontum*
Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Quare autem ſic appelletur nemo melius tradidit Thucydide, cujus hæc ſunt verba. lib. 2. Ὁ γὰρ Ἀχελῷος ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ὄρους διὰ Δολοπίας καὶ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλόχων, καὶ διὰ τοῦ Ἀκαρνανικοῦ πεδίου, ἄνωθεν μὲν παρὰ Στράτον πόλιν ἐς θάλασσαν διεξιεὶς, παρ᾽ Οἰνιάδας, καὶ τὴν πόλιν

[illegible] ἐν χρημοῖς [illegible] Κεῖν) [illegible] Ὠστ [illegible] Ἐλπὶς [illegible] Τὸ [illegible] ῥεῦμα ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ [illegible] Ἔρημοι δ' εἰσὶ καὶ μεγάλαι Strabo l. 10. [illegible] Ἀχελῷον [illegible] Hor. Sic T[illegible] volvitur Au[illegible]. Item flu. Peloponneſi Dymam urb. præterfluens; & alius in Theſſaliâ Lamiam urb. alluens, uti ſcribit Ferrarius.

Acheron, flu. Brutiorum in Calabria citer. apud Pandoſiam urb. exciſam fluens, inque ſin. Terinæum deſinens, *Campaniano* & *Sanuto*, teſte Barrio.

Acheron, flu. Epiri ex Acheruſia palude in ſin. Ambraciũm decurrens, V[illegible] Nigro, *Fanar* verò Anton. Nebriſſenſi. Ἀχέρων Ptolemæo. *Acheros* Livio. Straboni tamen per ω ſcribitur: cui etiam *Acheron* flu. Elidis reg. in Peloponneſo. Eſt etiam flu. Riphæorum montium, Orpheo in Argon. item Bithyniæ flu. qui, juxta Heracleam in Pont. Eux. cadit; qui poſtea *Sonautes* dictus eſt, auctore Apollonio, & Iſacio in Lycophronem.

Acheron, flu. inferorum apud Poetas, quaſi *ſine lætitiâ*. Hinc Senecæ *mæſtus* dicitur, in Thyeſte:

Quod mæſtus Acheron paves.

Silio autem *triſtis*, lib. 3.

Triſtior his Acheron ſanie craſſóque veneno — Æſtuat.

Statio *durus*, Silv. 2. 6. —— *jam litora duri*

Sæva Phlegethontis, durumque Acheronta videbas.

Virgilio *avarus*, Georg. 2. —— *Strepitumque Acherontis avari*

Subjecit pedibus.

Lucano *adustus*, lib. 3.

Præbuit innumeras puppes Acherontis aduſti — Portitor.

Dicitur etiam *Acheruns*, vel *Acheruns*. Unde apud Plaut. in Amphitr. *Ulmorum Acheruns*, h. e. Vorago & diſſipator virgarum; ex ulmis autem virgæ fiebant, unde alibi verberonem ſervum appellat *ulmitribam*. Idem, Capt. 5. 9.

Vidi ego multa ſæpe picta, quæ ſub Acheronte fierent

Cruciamenta; verum enimvero nullus adeq; eſt Acherons

Atque ubi ego fui in lapidicinis.

Idem in Bacchidibus:

Regiones colere mavolem ego Acheronticas.

Acheron dici poteſt ab Ebræo אחרון *acharon* h. e. *ultimum, extremum*. Unde σκότος ἐξώτερον Mat. 22. 13. Mr *Hilkot* [illegible] *ſic nominatur ab a qu. eſt ſine, & chéron, ſ[illegible]or, quia ſine Salvatore*. Ubi Editor in margine. Talem ſigni. [illegible] apud Græcos non invenio: Sed talem derivationem [illegible] ἄχος καὶ ῥέω qu. doloris fluvius: [illegible] χαρᾶς ab eo quod nos privat gaudio.

Acherontia, civit. parva Apuliæ, in monte ſita, quam ob hoc *nidum* appellat Horatius carm. 3. od. 4.

Quicunque celſæ nidum Acherontiæ

Saltuſque Bantinos, & arvum

Pingue tenent humilis Ferenti.

Hodie *Acerenza*, vel *Cirenza* dicitur, eſtque in Baſilicata prov. regn. Neapolitani, ad rad. Apennini, 10. mill. à Venuſia in Eur. & 18. à Mateola in occ.

Acheruſia, *Lago de Colluccia*, teſte Bened. Falconio, [illegible] Campaniæ inter Miſenum & Cumas urb. extinctas 2. [illegible] Item palus Epiri, per quam Acheron flu. labitur, in Theſprotum ab Ambracia 36. m. p. diſtans. Hanc ad Chimerium portum & [illegible] per Theſprotiam in mare exire ſcribit Thucydides. Item ſpecus Bithyniæ apud Heracleam Ponti, unde Cerberum extractum fabulantur. Cùm verò Silius lib. [illegible] ait,

Serpit proſcendo creſcens Acheruſia peſtis;

non de palude intelligendus eſt, uti ſenſit Ferrarius, verùm de flu. ſicut *Stygia peſtis*.

Acheus, *Fiume di Noto*: flu. Siciliæ ad Netum urb. Silius lib. 14.

[illegible] *Netum & Micete, pubeſque liquentis Achei.*

[illegible], *ſive Achillis curſ[illegible]*, peninſul. eſt non procul ab oſtio [illegible] ſthenis, ad formam gladii in tranſverſum porrecta, ab exercitatione Achillis dicta [illegible] Dionyſius Perieg. Ταυρικὸς [illegible] Ἀχιλλῆος δρόμον [illegible] Herodotus lib. 4. Ἀχιλλήιον δρόμον vocat. Mela lib. 2. cap. 1. *Achilles infeſtâ claſſe mare Ponti cum ingreſſus, ibi ludicro certamine celebraſſet* [illegible] *erat*, [illegible], ac [illegible] *dicta eſt* δρόμος Ἀχίλλειος. *Fidon ſi*[illegible] Nigro. Fuit etiam *Achillea*, inſula Sarmat. Europ. ante oſtia Boryſthenis, quæ & Macaron. & Leuce dicebatur. Dionyſius

Ἔστι δέ τις καὶ σχεδὸν [illegible] Εὐξείνοιο

Ἄντα Βορυσθενίδος μεγαλωνύμου ἐν ἁλὶ νῆσος.

Ἡρώων [illegible]

[illegible]

Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆος τ' καὶ Ἡρώων φασὶν ἄλλων

Ψυχὰς εἱλίσσεσθαι [illegible] ἀνὰ [illegible]

Ammianus lib 22. *In hac Taurica inſula, Leuce ſine habitatoribus ullis Achilli dedicatur. In quam, ſi fuerint quidam forte delati, viſis antiquitatis veſtigiis, temploque & donariis eidem heroi conſecratis, vespere repetunt naves. Aiunt enim non ſine diſcrimine vitæ illic quenquam pernoctare.* Autor Peripli ponti Euxini ab Iſaaco Voſſio editus, Ἀχιλλέως νῆσον, Ἀχιλλέως δρόμον. & Leucen inſulam pro iiſdem habet. Subdit ex Demetrio, Thetin filio ſuo hanc inſulam conceſſiſſe, Achillemque in ea habitaſſe, ac templum ibidem in honorem ejus extructum fuiſſe. Inde eſt quod Q. Calaber ad finem lib. 3. Paral. Neptunum introducit, matrem Achillis conſolantem in hunc modum.

—————Ἀλλ' αὐτὸς καὶ ἐς Διὸς [illegible] αὐγάς,

Καὶ [illegible]

Εὐξείνου κατὰ πόντον, ὁ δὴ θεὸς ἔσσεται αἰεὶ

[illegible] φῦλα [illegible] μέγα λαῶν

Κεῖνον κυδαίνοντα [illegible]

[illegible] τίσουσι.—————

Hodie *Cicoaria*, teſte Nigro. Eſt etiam *Achillea* apud Ptol. Pauſ. & Max. Tyr. inſula, & urbs ad oſtium Iſtri Boreal. gemina, nova & vetus, vulgò *Kilia*. Vide Steph.

Achillæum, *Capo di Croce* Villanov. & Moletio, op. & prom. Sarm. Aſiat. ad Boſphorum Cimmerium, & fauces Mæotidis paludis.

Achivi, Græci ſic dicuntur apud Poetas, qui & *Achæi*, ab *Achæo* Jovis fil. teſte Iſidoro. Horat. l. 1. ep. 2.

Quicquid delirant reges plectuntur Achivi.

Achola, urb. Africæ. Ptol. forte Hirtii *Acilla*; *Acholla* Livio & Steph. eſt autem non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum.

Achonrita, *Achonry*, urbs Hiberniæ in Connachtiâ prov. & Com. Letrumenſi, prope lacum *Ayme*, 6. m. p. à Letrumo in Bor. Epiſcopalis eſt ſub Arch. Tuamenſi.

Achor, vallis Palæſtinæ juxta Galgala op. Hierichunti proximum ad Bor. Hunc vallem pop. ſuo ſe daturum *ad ſpes ingreſſum* promittit Deus Osee. 15.

Achris, & *Achridus*, teſte Cedreno, Lychnidus Ptol. & poſtea Juſtiniana prima, vulgò *Achrida*, & *Ochrida*. Turcis vero *Giuſtendil*, urbs Macedoniæ Archiep. olim Serviæ, Bulgariæque metropolis ad Lychnidum lacum, unde Drinus flu. oritur, ſub qua metropoles 6. erant & epiſcopatus 10. Abeſt à Dyrrhacino 118 m. p. in ort. Theſſalonicam verſus.

Achyrum, *Achyr*, urbs Poloniæ ad Worſklom flu. in Volhinia infer. & confin. Moſcoviæ, à Boryſthene 25. leuc. in Bor.

Acila, prom. & urb. Arab. fel. contra Diram urb. & prom. Æthiopiæ, ſinu Arabico intercedente, *Ocila* Plin. *Ocelis* Ptol. emporium Arab. ad ſin. Arab. *Zidem* Nigro, *Capo Celi* verò Ruſcellio, unde in Indiam navigabatur.

Acilia Augusta, *Azelburg*, op. olim Vindeliciæ, nunc pag. Bavariæ ad Straubingam urb. 6. leuc. à Ratiſponâ in ort.

Acilius, *Acilium*, flu. Siciliæ inter Lilybæum urb. & Acithium flu. in mare labens.

Aciris, *Acri*, flu. cum op. cogn. in Lucania oriens, ac per M. Græciam in ſin. Tarentinum apud Metapontum fluens. Item op. Brutiorum inter Roſcianum, & Biſidianum urbes Calabriæ citer.

Acis, *Freddo*, flu. parvus Siciliæ, ſex Ætnâ M. oriens in Ionium mare influit medio itin. inter Catanam & Tauromenium. Mem. ejus Ovid. Faſt. 4.

Præterit & ripas herbiferas Aci tuas

Sic dictus autem eſt [illegible], inquit Theocr. Schol. Bochartus autem à Syro עשיש *achis* deducit [illegible], quod [illegible] *l. eſtum eſſe ſium* Theocritus Idyl. [illegible] Οὐ [illegible] μέγαν ῥόον εἶχεν Ἀνάπῳ

Οὐ [illegible] Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ubi vicina vides Ætnam & Acidem. Quod Claud. etiam docebit

Lucus erat prope flumen Acin, &c.

Denſus & innexis Ætnæa cacumina ramis

Quilibet uſque tegens ——

Imo ex Ætna naſcitur. Solinus c. 11. *Acin quamvis demiſſum Ætnâ*, nullus trigore anteverterit. Idem Idyll. 11. aquam ejus ψυχρὸν ὕδωρ vocat. Heſychius Ἄκις ποταμὸς ἐν Κατάνῃ. Silius lib. 4.

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines,

Et dulci gratam Nereida perluit undâ.

Prima

Prima Syllaba corripitur à Claud. de Rapt. lib. 3.

Lucus erat prope flumen Acim, quem candida præfert
Sæpe mari, puiceroque ſecat Galatea natatu.

Eodem modo in vet. Epigram. nondum edito:

Diffugiens pontum Sylvas Galatea peragrat,
Cuſtodem ut pecorum cernere poſſet Acim.

Atqui non tanta eſt hujus epigram. Autoritas, ut priorem ſyllabam communem credamus; ideoque doctiſſ. Nicol. Heinſius legit: *Lucus erat prope flavum Acim.*
Et ita Claverus in antiquiſſimo cod. prius invenerat. *Flavos* verò Poetis fluvios dici quis neſcit? Sic *flavus Tiberis*, *Lycormas*, *Alpheus*, &c. Acis etiam Siphnos dicebatur. Plin 4. 12.

Acisbius, *Birgi* Fazello, Siciliæ flu. haud procul à Salemo op. inde ad 6. m. p. oriens, ac in mare inter Lilybæum ac Drepanum urbes poſt Aſinum amnem proximum labens.

Acius, locus Siciliæ apud Catanam urb. *Jacis* Simlero.

Acleca, locus Diœceſ. Dunelmenſ. in Anglia, juxta flu. *Skern*, 9. m. p. à Dunelmo in merid.

Acmodæ, ſeu *Æmodæ* inſulæ, teſt. Cluverio & Sanſone, hodie *Iſles de Schetland* dicuntur, in mari Caledonio, ſuntque ſub dom. regis Daniæ. Vide *Schetlandia*.

Acmonia, urbs Daciæ, quæ Nigro *Severino* eſſe videtur, urbs ad Danub. apud pontem Trojani, à Severo Imp. condita, & *Severinum* dicta, a Temeſvaria 12. leuc. in Eurum. Item urbs Phrygiæ magnæ, epiſc. ſub arch. Laodiceno, Eumeniæ finitima. Long. 59. 50. lat. 39. 20.

Acon, ſeu *Ptolemais*, vulgò *Acre*, urbs epiſ. Syriæ ſub Arch. Tyrenſi, celebris fortitudine Equitum S. Joannis Hieroſolymitani, qui illam per tot annos firmiter propugnarunt.

Acone, & *Acona*, port. & op. Bithyniæ, in orâ maris Eux. apud Heracleam Ponticam, cujus navale *Naxio* hodie Moletio, & alius *Aconis* flu. hic mem. Ferrarius, idque ex Val. Flac. lib. 4. *Quid memorem quas Iris aquas, quas torqueat Acon?* Atqui *Aucon* illic legendum monent interpretes. Sunt autem qui Aconem *Lagulam* nunc dici ſcribant, ab Heraclea 20. m. p. in ort.

Acontiſma, loc. Macedoniæ in Thraciæ confin. à Philippis 21. m. p. Topirum verſus 18.

Acra, *Japygia*, *Capo S. Maria*. prom. Salentinorum, ſeu Japygiæ & Meſſapiæ, ab ora Epiri 60. m. p. in occ. à Gallipoli 24. in Bor. & 9. ab Alexano in merid.

Acrabachena, op. Plin. 5. 14. Vide Boch. Hi. Bibl. ubi de ſcorpione.

Acradina, vel *Achradina*, arx Syracuſanorum, quam Marcellus cepit. Plut. in Marcello: "Ἐχόμενα δὲ κατεστρέψατο, ἡ κα... 'Αχραδίνη ..." Cicero Verrina 4. *Altera autem urbs eſt Syracuſis, cui nomen Acradina eſt, in quâ forum maximum, pulcherrimi portus, ornatiſſimum Prytaneum, ampliſſima eſt curia, templumque egregium Jovis Olympii.*

Acræ, *Acremonte*, op. Siciliæ, in fin. Syracuſanorum. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Non Thapſus, non è tumulis glacialibus Acræ.

Acragas, civit. Siciliæ. Vide *Agragas*.

Acrath, *Bediz Velez*, op. regni Fezzæ in prov. Errifia, & in ora maris Mediter. 30. leuc. Hiſp. à Malaga urbe in auſt.

Acria, *Ortelius* Moletio, op. Laconiæ marit. apud oſtia Eurotæ flu. inter Gythium & Aſopum.

Acrilla, urbs Siciliæ. Vide Claver. de Sic. Ant. p. 354.

Acriſione, urbs Peloponneſi apud Argos, ab *Acriſione*. Acriſii regis filia nomen habens. Vide de la Cerda ad illud Virg. Æn. 7. *Acriſioneis Danae fundaſſe colonis.*

Acritas, prom. Bithyniæ, ad Boſporum Thracium, vulgò *Capo Acrita*, haud procul a Chalcedone, teſte P. Gyllio. Item prom. Peloponneſi in Meſſenia prov. *Capo Gallo*, teſte Sophiano, 18. m. p. à Corone in merid.

Acroathon, op. Thraciæ in ſummo cacumine Atho montis. Ἄθω ἄκρα Ptolemæo. Stephanus ἀκρόθωος vocat. Thucyd. Ἀκρόθωοι lib. 4. Herod. Ἀκρόθωοι lib. 7. Plinius *Acrothon* l. 4. c. 10. *Cima di M. Santo* hodie dicitur.

Acroceraunium, prom. Epiri, in anguſtias maris Adriatici emiſſum, ſic dict. quòd Acroceraunis montibus ſit vicinum. Siquidem *Acroceraunia* Servio ſunt montes excelſi in diverſis locis, ſic dicti propter altitudinem, & jactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur *mons*, vel *ſummitas*, & κεραυνὸς *fulmen*. Et ut ait Horat.

Feriunt ſummos Fulmina montes.

Et ante eum Lucretius lib. 6.

Altaque cur plerumque petit loca, pluruma que hujus
Montibus in ſummis veſtigia cernimus ignis.

Horum autem, uti diximus, alii ſunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico; alii autem inter Iberiam & Armeniam. Horat. Carm. 1. od. 3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia,

Et l. 2. de Rem. Amoris, metaphoricè:

Hæ tibi ſint Syrtes, hæc Acroceraunia vitæ

Monti della Chimera hodie, teſte Leandro. Pauſanias autem diviſit hoc nomen in Atticis: "Ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ Κεραύνια λέγεται". Ita etiam Dionyſius Periegetes:

'Οὐρέων τ' ἠλιβάτων τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.

Sic Virg. Æn. 3.

Provehimur pelago vicina Ceraunia contra.

Acrocorinthus, arx & mons Corintho urbi imminens. Plut. in Arato dicit eum è media Græcia enaſci. Stat. Theb. 7.

Jam pronus Gradivus equis Ephyrea premebat
Litora, qua ſummas caput Acrocorinthus in auras
Tollit.

Acronius, *Brigantinus* Plin. *Brigantia* Ammiano, *Bodamicus* recentioribus nonnullis, lacus Helvetiorum maximus, quem *Bodenſee* Germani vocant. Cluverio tamen *Acronius* & *Brigantinus* ſunt duo lacus. *Acronius* enim is eſt, quem *Cellenſem lacum*, ob op. *Cella* vocant. *Brigantinus* autem & *Venetus* is eſt, qui nunc *Conſtantienſis* vocatur; eſtque, long. 40. m. p. inter Helvetios & Sueviam. *Acronius*, autem *Cellerſee* eſt prope & infra Conſtantiam Scaphuſium verſus, vixque extenditur ad 12 m. p.

Acropolis, arx Athenienſium; & urbs Ætoliæ. Steph. Item op. Marmaricæ inter Bathracum port. ad occ. & Scytrannum port. ad ort. à Creta 500. m. p. in ort. Vulgò *Luco*.

Acroventum, *Governolo*, Pagus Venetiæ ad Padum, ubi is Mincium flu. excipit, in agro Mantuano, inter Mantuam 10. & Concordiam apud Mirandulam 26. m. p. Hic Leo Pont. Max. Attilæ ſe obviam dedit.

Acſteda, *Ackſteed*, op. Germ. in Duc. Bremenſi, ad flu. Lun. in ditione Suecorum, 6. mill. à Brema in Bor. & paulo minus à Stada in occ.

Acta, vel *Acte*, Attica regio ſic dicta, teſte Gellio 14. 6. Cauſam nominis explicat Strab. l. 9. hoc pacto. Atticam apud veteres, *Acten*, *a* ... *litus* appellatam eſſe conſtat, & nomine derivato pro *Attica* Atticam eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenſa & oblonga. Inde *Actæus*, pro Attico. Virg. Ecl. 2.

Canto, quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Ubi tamen Servius: *Sane Aracynthus mons eſt Thebanus, unde Actæo pro litorali debemus accipere, non Athenienſi.* Ovid Met. 1. *Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.* i. e. Athenienſibus, ſeu Atticis. Inde *Actias*. Virg. 4. Geor.

Atque Getæ, atque Hebrus, & Actias Orithyia.

Item *Actiacus*. Ovid. Ep. 21.

Cur nunc Actiacas miſeram me mittis ad oras?

Actania, *Helighland* Ortelio, inſ. Daniæ ſub dom. Duc. Holſatiæ, ab ora Orthmarſiæ 8. mill. Germ. in ort. cujus pars eſt; & paulo plus ab ora Friſiæ Orient. in Bor.

Actianus, ſeu *Accianus fundus*, locus Umbriæ circa Piſaurum, hodie *Farnazzano* dicitur.

Actium, Epiri op. & prom. ubi Auguſtus devictis navali prælio Antonio & Cleopatra, urb. condidit, & *Nicopolim* à *victoria* nominavit. Hodie Figalo. Long. 46. 30. lat. 39. 15. Hinc *Actia* pl. num. Quinquennales ludi Apollini *Actio*, inſtar Olympiorum dicati, qui primùm à finitimis agebantur, ſed ab Auguſto honorificentiùs celebrati fuerunt. Hinc *Actius* Prop. 2. 34.

Actia Virgilium cuſtodis littora Phœbi
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Idem lib. 4. el. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod unde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Acula, ſeu *Aquula*, vulgò *Acqua pendente*, urbs Hetruriæ in ditione Pontificiâ, & in agro Verbevetano, 5. mill. a fin. territorii Senenſis & 8. a Volinis.

Acumincum, *Zalonkemen*, op. Pannon. infer. ad Danub. inter Petrovaradinum ad occ. & Taurunum ad ort. 6. leuc. Vel, ut aliis libet, *Camenz*, pag. apud Petrovaradinum.

Acumulum, *Acumoli*, op. Aprutii ulter. ad Truentum flu. 12. m. p. à Nurſia urb. in ort. & paulò plus ab Aſculo in Circ. ad rad. Apennini in fin. Umbriæ.

Acuſio colonia, Vide *Gratianopolis*.

Adadremmon, urbs juxta Jezraëlem, hodie *Maximianopolis*.

Adana, urbs Ciliciæ, vulgò *Adena*.

Adani, duæ inſ. in Arab. fel. Vide Voſſ. ad Melam, p. 301.

Ad anſam, Angliæ op. in Com. Eſſexiæ, inter Combretonium, & Camalodunum. Ithancetter Camdeno.

Ad aquas Larodas, op. Siciliæ, apud Xaccam op.

Ad aquilas, *l' Aigle*, op. Normanniæ ad Riſlam flu.

Adara, vic. magnus, Stephano. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ loc. inter Areopolim & Characmobam. Locus corruptus eſt

[illegible] lege: [illegible] Πιερικὰ. [illegible] Ἄδραι [illegible] μεγάλη. Τείτη Πελασγιώτης, μεταξὺ Χαραδραίων [illegible] Ἀττικῶν.

[illegible] *Pſin*, op Helvetiæ ad Taurum flu. à Conſtantia m p [illegible] verſus Item op Hannoniæ, vulgò Tum, in Leo[illegible] ditione, ad Sabim flu à Vallocaria 3 leuc in occ. Item op in Liburniæ Pannoniæque con. n. vulgò *Samagnar*.

Ad Herculem, Portus Hetruriæ, *Livorno* Ortelio.

Ad L[illegible], Loc Angliæ in reg Vitarum. *Stonebam* Camdeno.

Ad Matrem magnam, ſive *Mons Virginis*. Cœnobium Hiſpinorum in monte excelſo ab Abellino urb 4 m. p.

Ad Mures, pag Norici in Auſtria, *Maurkirchen* Lazio.

A[illegible], *Sumerein* Lazio pag Pannon. ſuper. in inſ. Cituorum, 2 leuc à Poſonio urbe.

Ad [illegible], *Walltown* Camdeno, pag. Albionis apud Vallum, in Angliæ Scotiæque confin.

Ad nonum, *Meſtre*, op Marchiæ Tarviſinæ, prope Venetias, ad Muſonem flu

Ad Palatium, *Palazzo*, pag Venetiæ, ad Atheſin. 4 m. p. à Tridento in auſt Veronam verſus

Ad pontem, op Angliæ inter Lindum urb & Verometum op 19. m p Londinum verſus. *Paunton* Camdeno.

Ad Pirum, Vide *Spira*.

Ad Septem aras, *Azumar*, op Luſtan. in regn Portugalſico, à Medobriga 14. m. p. Emeritam verſus

Ad ſeptem fratres, *Centa*, urbs Mauritan. Tingitanæ, ab æqualitate 7. montium ſic dicta.

Ad ſoro es, *Val de Fuentes*, pag Luſitaniæ ad Emeritam urb

Ad Statuas Coloſſas, *Colocz*, urbs Hungariæ infer infra inſ. Urſim. Dicitur & *Colocia*.

Ad turres pag Brutiorum in Calab citer. *S. Biaſo Barſo*.

Adara, *Adare*, op Hiberniæ in Momonia orient. ad flu. Mayum, 12 m. p à Limerico in merid.

Addua, vulgò *Adda*, flu. Inſubriæ, illam à Cenomanis & Rhetinis, Venetiæ pop. ſeparans, oritur in Rhætia ex Alpibus & monte Braulio. 15. m. p. à Fontibus Oeni, deinde per Vallem Tellinam, Lariumque lacum fluens, inde emiſſus, Duc Mediolanenſem à dominio Veneto ſeparat ex aliqua parte, ac tandem Pado miſcetur 6. mill ſupra Cremonam.

Claud de 6 Conſ Hon.——*celer Addua noſtro*
Sulcatur ſocero.

Idem ibidem :
Colla levant pulcher Ticinus & Addua [illegible]. Cæ[illegible]

Et alibi: *Addua quo ſciſſa ſpumoſio [illegible] undas.*

Sidonius Apollinaris :
Ticinum Lambrum, cæruleum Adduam, velocem Atheſim.

Addyma, op Maurit. Cæſarienſ. mediter. *Fedvelez* nonnullis.

Adenum, *Aden*, urbs Arabiæ permunita cum portu 200. m p à faucib. Rubri maris, in Occ. quot à Saba in Eurum.

Aderborus, op Pomeraniæ ſuper. ad Oderam flu. paulò infra Stetinum, ſub Suecis

Aderburgum, op Germ. ad flu. Oderam in media Marchia Brandelurgenſi 5 leuc. à Stetino urbe.

Adiabene, Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſenen vocari, quòd medio loco inter Euphratem & Tigrim ſita ſit, unde & Meſopotamia dicitur. Verum fallunter, [illegible] in *Meſene* Eſt autem *Adiabene* Aſſyriæ, propriè ſic dicta, regio ſcilicet circa Ninum. Plinius *U[illegible] Arbelitam [illegible]*, *Aſſyria* [illegible] Amm. Marcel. lib 23. *Juxta [illegible] circuitum [illegible]*, *Aſſyria priſcis temporibus vocitata*. In Hebræorum libris *Adiabene* eſt [illegible] *Hadiab* Græci ſic dictam putarunt, quòd propter fluviorum amplitudinem & frequentiam ferè eſſet [illegible] Sed hunc errorem Ammianus jampridem correxit, *Adiabenen* [illegible] nominis a fluminibus *Diaba*, & *Adiaba*. Dicta autem, [illegible], *Diaba*, Chaldæis eſt *lupus* Itaque fuerit *Diaba* idem qui Græcis [illegible] & articulo præfixo *Hadiab* eſt *Lupus*, ſive *Lupina regio*. Populi vocantur *Adiabeni* Straboni, quem locum [illegible] Caſaubonus præterivit [illegible] eſt, [illegible] Ἀδιαβηνοὶ [illegible]. Itaque vir maximus in Strabonem ita ſcribit ; *[illegible]* [illegible] *quod* [illegible] Ἀδιαβηνοὺς *[illegible]* [illegible] *ad* [illegible] [illegible] Hæc ille quidem acutè, ut ſolet. Bochartus [illegible] alter ; nempe mendosè ſcribi putat pro [illegible] [illegible] Heſychio ſunt [illegible], qui infracto [illegible] & [illegible] mollitiem abdidi [illegible] ſe ſerunt.

Adiacium, [illegible], urbs Corſicæ, in ora occidua, olim [illegible].

Adingtona, op. Angliæ in Surreiæ Com. 7. m. p. à Londino in merid.

Adonis, *Canis*, & *Narracellebe*, teſt. Tyrio, & Poſtello, flu. Phœniciæ ex Libano M in mare inter Byblum, & Berytum delabens, & Patriarchatum Antiochenum ab Hieroſolymitano ſeparans.

Adra, *Zermnaz*, op. Liburniæ mediter. quod *Oduca* Moletio & Villanovano potius dicitur, Aravonæ proximum. Item urbs Arab. Petr. epiſc. ſub Archi Boſtrenſi, & alia in Cœleſyria.

Adrabæ campi, *Marckfeld* tractus Moraviæ apud Auſtriæ limites ab Hamburgo 2 leuc. in Bor. ubi olim Marcomanni populi.

Adramyttium, & *Adramytteum*, olim Pedaſus, Plinio autore, Troadis op. quod nunc *Landramiti* dicitur, Nigro teſte. *Atramytium* Ptolemæo Hinc *ſinus Adramyttenus*, in quo plures Lelegas olim habitaſſe author eſt Homerus, teſte Strabone, lib 13. Adramyttio autem vicinæ erant Thebæ Hypoplaciæ ; Quin eandem urbem multi faciunt. Etymologus Θήβας, τὸ νῦν Ἀδραμύττειον καλούμενον. Ita etiam Phavorinus, & Jo. Lydus, & Lydum ſecutus Ortelius. Sed & Livio, lib 37. Atramytteum & Thebes campus idem ſunt. *Atramytteum*, inquit, *hoſtiliter itinere facto petit, agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum*. Saltem Phœnicium nomen utrumque eſt, inquit Bochartus, & à luto ſumptum. De Thebarum nomine alibi. *Adramyttium* autem eſt הצרא סורי *Aſtramuth*, h. e. *regio lutoſa*. *Mud* ſiquidem Phœnicum ſignificat *lutum* ; Philo Byblius μὼτ ſcribit, & exponit ἰλὺν *limum*, ſive ὑδατώδους μίξεως σῆψιν, *aquoſæ miſtionis putredinem*.

Adrana, urbs Thraciæ, parùm ſuprà Berenicen, quæ etiam *Adrene* dicitur. Steph. Eſt etiam flu. Cattorum in Germ Tacito *Adranus*. *Ædera* hodiè dici exiſtimat Althamerus, ſed is ubi locorum ſit non addidit *Eder* ex eo facit Junius in ſua *Batavia* ; ſcribit etiam eum in Fuldam evolvi, & hoc ex tabulis verum eſſe conſtat.

Adranum, Siciliæ mediterranea urbs eſt, Plut in Paral. Vel in Ætnæ montis radicibus, flu. habens ejuſdem nominis, teſte Stephano *Aderno* dicitur Fazello & Aretio. Ejus meminit Sil Ital lib. 14.

Adranum, *Ergetiumque ſimul*, *celſaque ſuperba*
Lanigeræ Mene——

Ubi alii *Hadranum*. long 38 54. lat 37. co.

In hac urbe ſimilem erat *Adrani*, Dei in Sicilia pluſimum culti. Diod. Sic lib. 14. [illegible] δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ' αὐτὸν τὸν Αἴτνης λόφον, καὶ ἀπό τινος ἐπιφανοῦς ἱεροῦ [illegible] αὐτὴν Ἀδρανόν. Plut. in Timoleonte. Ἀδρανῖται πόλιν μικρὰν [illegible] ἱερὰν δὲ [illegible] Ἀδρανοῦ θεοῦ τινος [illegible] ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ [illegible]. Ælianus de Anim. lib. 11. cap 30. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐστι πόλις, ὡς λέγει Νυμφόδωρος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὼς [illegible] δαίμονος, [illegible]. Heſychius voce Παλικοί, Palicos Deos aſſerit hujus Adrani eſſe filios. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap 28.

Adria, *Atri*, urbs Piceni in Aprutio 4. m p à mari Adriatico, eſtque Ducatus domus Aquaviva in regn. Neapolitano [illegible] p. à Piniacol [illegible] in Bor.

Adria, vel *Hadria*, Vulgò *Adri* urbs Venetiæ in ora, Epiſ ſub Archi Ravennate, unde 50. m. p. in Bor. Venetias verſus totidem. *Atria* Plinio, à qua mare *Atriaticum*, poſtea *Adriaticum*, quod vulgò *Adria* quoque dicitur, & à Poetis tempeſtuoſum valde deſcribitur Catullus : *Minacis Adriatici litus*. Horat. lib 1, Od 3.
Libertina [illegible] Adriæ
Curvantis Calabros ſinus.

Idem lib 3. Od 9.——*Levior cortice & improbo*
[illegible] Adria

Et alibi——[illegible] *Dux inquieti turbidus Adriæ*.

Seneca in Thyeſte ; [illegible] *aptum ſ[illegible]ero*
[illegible] ſunt

Vagus Lucano [illegible] ;——*ſaxoſaque* [illegible] *Adriæ* [illegible]

Euſt. in Dionyſ. [illegible] Ionium & Adriaticum mare pro eodem habere [illegible] [illegible] Ἀδρία [illegible] Vide Cluver Ital. Ant. l 4. c. 17. Vulgo Golf[illegible] dicitur.

Adrianopolis, Turcis *Andernopoli* ; & *E[illegible]*, urbs Thraciæ ad Hebrum flu emporium & metropolis, & ante captam Conſtantinopolim, Regia Turcarum, inter Philippopolim 72. & Byzantium [illegible] 15 m. p.

Adrobrica, Hiſp. urbs in Artabris Pomponio lib 3. cap. 1. Alias *Abrob[illegible]*

Adrumetum, Africæ propriæ urbs Salluſtius in *Jugurtha* ubi de Phœnicum colonis in Africa ; *Adrumetum*, *Leptem*, *aliaſque urbes in ora maritima condidere* Straboni lib 17 eſt Ἀδρύμης. Stephano Ἀδρύμης Ptolemæo Ἀδρούμητος. A multis

multis cum ſpiritu ſcribitur *Hadrumetum.* Eſt autem non mediocris urbs maritima in Byzacio, Africæ regione fertiliſſima, inter Carthaginem & Syrtes. Plinius lib. 5. cap. 4. ubi de Byzacio; *Hic oppida libera Leptis, Adrumetum, Ruſpina, Thapſus.* Adrumeti nomen Scaliger, & ex eo Druſius, Caſaubonus. aliique viri in his literis primarii, ἐ πυλῶν Πλάτωνος, *atrium Plutonis,* & *Acherontis oſtium* explicant. ac ſi idem ſit quod Ebræis חצר מות. Sed tunc eſſet *Adramota,* non *Adrumetum.* Ut taceam nihil eſſe cauſæ cur ſic diceretur, neque enim Adrumetina regio importuoſa eſt, aut venenorum ferax, aut, vel ſoli, vel aquarum, vel aeris vitio peſtilens, & inſalubris. Quin *Frugiferam* vocant vett. Inſcriptiones, qualis eſt hæc apud Smetium. COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA. Et meritò, cum Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, ſit inter locos Africæ feraciſſimos. Plinius lib. 17. cap. 5. cum ait eſſe *centenâ, & quinquageſimâ fruge fertilem.* Et lib. 8. cap. 10. ex eo ipſo probat tritico nihil eſſe fertilius, *utpote cùm è modio, ſi ſit aptum ſolum, quale in Byzacio Africæ campo, centeni quinquageni modii reddantur.* Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syriâ ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item (dicunt) ex modio naſci centum.* Hannibal apud Sil. Ital. lib. 3.

> ———*Seu ſunt Byzacia cordi*
> *Rura, magis centum Cereri fruticantia culmis.*

Porrò cum Syris *mea* ſit *centum,* & *matan centenos* ſonet, Ἀδρύμη, vel Ἀδρύμητον idem videtur eſſe quod חצר־מאה vel חצר־מאת hoc eſt, *regio centum*; ſeu *centenarium,* ſupple, שערים hoc eſt, *menſuratum.* Bochartus long. 36. 40. Lat. 32. 40.

Aduatici, Belgii pop. fuere, ubi hodie Com. Namurcenſis, prov. Belgii ſatis parva, cujus caput Namurcum, ad Moſam ſitu. ubi recipit Sabim, teſte Sanſone.

Adula, M. di S. Gotthardo, mons Alpium Rhæticarum, ubi incipiunt penninæ; eſtque in Helvetiis in pago Urienſi. Adulæ autem partes ſunt ... *Criſpaus-berg,* unde Rhenus anterior effluit, & *Vogel* ... unde Rhenus poſterior oritur. *Mont Furk,* unde Rhodanus, & Ticinus, & *Mont Grimſel,* unde Arola fontes habent.

Aduliton, ſeu *Adulis,* op. Troglodyticæ in orâ ſin. Arabici. *Ercoco* Sanſoni dicitur, empor. celebre cum portu in Abexiâ reg. Vide Stuckium ad Arriani periplum maris Erythræi pag. 10. Long. 67. 00. lat. 11. 40.

Adurnum, op. Angliæ in com. Suſſexiæ. *Ederington* Camdeno.

Adyrmachidæ, pop. interioris Libyæ, *Adyrmachitæ* Ptolemæo. Herodotus lib. 4. ponit eos in littore Mediterranei maris prope Ægyptum, in Marmaricâ, quos Ægyptiis ait moribus ferè ſimiles & ſolâ veſte diverſos: Πρῶτοι Ἀδυρμαχίδαι Λιβύων κατοίκηνται, οἳ νόμοισι μὲν τὰ πλέω Αἰγυπτίοισι χρέωνται, ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἵην περ οἱ ἄλλοι Λίβυες. h. e. *Colunt Ægyptum verſus Libyam primi Adyrmachidæ, qui iiſdem ferè quibus Ægyptii legibus utuntur; Sed veſtem geſtant qualem & alii Libyes.* Quæ potuit eſſe ratio nominis Adyrmachidarum; Nam Arabicè אדרמוך *addermuch* eſt veſtis genus. Bochartus. Cæterum de his pop. Silius lib. 3.

> *Verſicolor contra cetra, & falcatus ab arte*
> *Enſis Adyrmachidas, ac lævo tegmina crure.*

Scylax Caryandenſis; Ἀδυρμαχίδαι. ἔθνος Λιβύων.

Æa, Colchidis metropolis ad Phaſim fl. *Æopolis* Ptolemæo. *Lipoporamo* hodie, teſte Moletio. Long. 7... 30. lat. 45. 30. Eſt quoq. Africæ urbs. Sil. l. 3.

> *Æaque Trinacriis A... ſi permiſta colonis.*

Vide Oea. Eſt & in Theſſaliâ urbs. Steph. Item Macedoniæ fons circa Amydonem urb. Heſychius. Αἶα, γῆ, γαῖα, καὶ ἀραιρεῖον τῆς γῆς, καὶ ὄνομα πηγῆς ἀρχῆς ἐν Παφλαγονίᾳ. Etymologus. Αἶα ὑπὸ Κυρηναίων Τιθὶς, καὶ Μαῖα, καὶ ἀδελφὴ Κρόνος. ... καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ.

Æaa inſula in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italiâ diremta, hodiè verò continens, ita tamen ut paludibus undique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin.

Æantides, Hippoclis filius, Lampſacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem authoritatis, Eurydicen, Hippiæ Athenarum tyranni filiam, uxorem duxit. Thucyd. lib. 6.

Æantium, op. Troadis in Sigæo, ab Ajace illic ſepulto ſic dictum. Plin. Item Magneſiæ promontorium, eodem authore.

Æapolis, vel *Æa, Lipoporamo* Moletio, urbs Colchidis, a Phaſide urbe 30. m. p. in Bor.

Æas, Epiri flu. ex Macedoniâ defluens, in Ionium mare ſe exonerat. Lucan. lib. 6.

> *Purus in occaſum, ſed parvi gurgitis Æas*
> *Ionio fluit inde mari.*

Ovid Met. 1. *Apidanuſque ſenex, lenîſque Amphryſus, & Æas.*

Aous, teſte Plinio. *Vajuſſa* nunc ut nonnullis videtur. Solus autem Ovidius in Fabulâ Ius, flumen hoc Peneum ingredi dicit, & convenire cum reliquis Theſſaliæ fluviis ad Tempe. Sed profectò non unum in illâ Penei deſcriptione errorem committit. Nam quid Æanti, quid Amphryſo, quid Sperchio cum Peneo, aut Theſſalicis Tempis? Quia hæc flumina ex Pindo oriri legerat, ideo quoque exiſtimavit ea confluere, & in Peneum exonerari. Confundit præterea Inachum Argiæ Peloponneſiacæ cum Inacho Epiri, qui iiſdem atque Æas oritur montibus. Illud præterea quam ineptum,

> ———*Vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo*
> *Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.*

Nam ſi è plano oritur, quomodo poteſt ſpumoſas volvere undas? Verùm hoc procul dubio eſt librariorum flagitium, vel ſaltem ita interpretandum, uti poſtea docebimus. Ut autem ad *Æantem* redeam, Apolloniatum id erat flumen, teſte Pomponio, vicinumque admodum erat mœnibus ipſorum, non verò Epidamniorum. Ita enim ſcribenda Val. Maximi verba, capite *De omnibus,* uti habent vett. nonnulli libri. *Atque illi flumen vicinum mœnibus, nomine Æantem, in adjutorium ſeſe mittere dixiſſent.* Apolloniatæ ſiquidem ab Epidamniis opem poſtulabant. Reſponderunt illi, *Habetis Ajacem, ab eo petite auxilium.* Quis non videat luſiſſe eos in nomine fluvii? & tamen miror ineptas Interpretum ad hunc locum. Iſ. Voſſius.

Æbura, urbs Hiſp. Tar. *Talavera* Beuthero.

Æculanum, op. Hirpinorum in Italiâ, 20. m. p. à Benevento diſſitum. Hodie *T...,* ſive ut al. *Laconiano.*

Æceſſa, vel *Edeſſa,* urbs Æmathiæ, non longè à Pellâ, *Vodena* Sophiano.

Ædui, & *Hedui,* pop. Gall. Celt. [quorum reg. Burgundiæ ducatus, & urbs Auguſtodunum quæ & *Hedua* dicitur] à Sequanis pop. alterius Burgundiæ Arari flu. divisi.

Ægæ, Macedoniæ op. Plin. Meloboteram quoque vocari ſcribit Stephanus, quem conſule. Olim vocabatur *Edeſſa*; Ἔδεσσα, non Αἴδεσσα uti perperam legitur in vulgatis Ptolemæi exemplaribus. Aliquanto verò remotior à mari erat Edeſſa, ſive Ægæ, atque Pella. Palus quippe illa, in quâ ſita erat Pella, mari erat vicina. In illam verò paludem duo incidebant flumina, Axias, & Ludias. Per Ludiam ἀνάπλους erat ad Ægas ſive Edeſſam. Non rectè Ptolemæus, qui Ægas, ſive Ægam, & Edeſſam diſtinguit, & hanc ad Erigonem, illam ad Haliacmonem collocat, cum eadem ſit, ut apparet ex Juſtino, ſitaque ſit ad Ludiam amnem, ut Anonymus teſtatur, qui Scylacis nomine prodiit. Urbs verò hæc non modo appellabatur Αἰγαί, ſed & Αἰγαία & Αἰγέαι. Sic quoque Theophraſtus libello de ventis, cum dicit aquilones Oſſæ & Olympi ... contrarios nubibus ferri: ἐπάγει τὰ νέφη τοῖς ... Αἰγίαις τῆς Μακεδονίας, βορέου πνέοντος πρὸς τῆς Βορέαν. Ita ſcribendum: malè enim Αἰγιάς habent vulgata exemplaria. Ab hoc oppido ἐθνικὸν eſt Αἰγεάτης, & forma Macedonica Αἰγεάτης. Nihil itaque mutandum apud Juſtinum. Porrò quamvis regia ex hâc urbe Pellam tranſlata ſit, morem tamen manſiſſe, ut Ægis, vel Ægiis reges ſepelirentur, colligi poteſt, non ex Plinio tantum, verùm & ex Diodoro Siculo, lib. 19. Iſ. Voſſius. Eſt etiam urbs Ciliciæ, de quâ Lucanus, lib. 3.

> *Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.*

Ægæa, Αἰγαία, nomen duarum urbium, ut ſcribit Ptolemæus, quarum una in Emathiâ, altera in Mauritaniâ. Commemorantur & à Strabone duo hujus nominis oppida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in agro Laconico collocat.

Ægæum mare, vulgò *Archipelago,* Turcis *Adenis,* teſte Leunclavio, pars maris Mediterranei, Europam ab Aſia dividens, in quo inſulæ plurimæ Cyclades ſunt, & Sporades. Dionyſius, verſ. 133.

> Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκιος κύματ' ὀφέλλει,
> Ὕδασι μορμύρων ἕτερος πόρος Ἀμφιτρίτης.

Mare Ægæum intelligit, quod vaſtum gurgitem habere ſuprà dixit. Artemidorus in Oneirocriticis, lib. 2. cap. 12. Καὶ τὸ ... πέλαγος, Αἰγαῖον λέγεται. Vide ad locum iſtum Nicolaum Rigaltium. Nomen quod attinet, ab *Ægis* inſulâ prope Eubœam Neptuno ſacrâ dici aſſerit Apollonii Schol. lib. 1. Et Conon ſimiliter ab *Ægeâ Caryſtiâ,* i. e. a Caryſto Eubœæ, quæ & *Ægæa* dicebatur. Et Strabo l. b 8. ab *Ægis* ejuſdem Eubœæ oppido. Tamen idem lib. 13. ab *Ægâ* Æolidis promontorio deducit. Plinius ab *Æge* ſcopulo inter Tenedum & Chium; & Feſtus vel à crebris inſulis, quæ procul aſpicientibus videantur ſpecies αἰγῶν, h. e. caprarum, vel ab *Ægeâ* Amazonum reginâ quæ ibi perierit, vel ab *Ægeo* Theſei patre, qui in *Ægæum* ſe dederit præcipitem, de quo longam fabulam texit Suidas, niſi fallor, ex Nicocrate, quem refellit Apollonii Schol. Ubi rurſus ... ab *Ægæum*

referunt Neptuni nomen in Pherecyde, alii ad *Ægæonem*, de quo ſuprà. Alii denique ſic appellatum volunt ἀπὸ τῆς Περκανίας αἰγὸς, à Percania caprà, quod non capio. An legendum Ὠλενίας, vel Οὐρανίας, ut ſignificetur capra cœleſtis?

———Olenia ſidus pluviale capellæ,

Uti vocatur à poetâ in Faſtis, quâ exoriente, ut ait Suidas in Αἶγες, venti vehementius ſpirant. Hor. Car. 3. Od. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Ovid. tamen, Met. 14. occidentibus Hœdis tempeſtatem, & maris commotionem tribuit.

Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hœdis.

Unde ἐπαιγίζειν, flare in modum turbinis, & *Ægæum pelagus* dicitur quod maximè terribile eſt. Ita Suidas. At Iſacius in Lycophronem à terreſtri caprâ deducit, quia hoc mare δίκην αἰγὸς κυματοῦται *capræ ad inſtar agitatur*. Sed his relictis, jam conabimur aliquid afferre vero propius. Hebræum עז *az*, i. e. *validum, durum, aſperum*, quandoque maris eſt epitheton, ut Iſa. 43. 16. *Sic dixit Dominus, qui dat in mari viam*, עזים ובמים *& in aquis aſperis ſemitam*, & Nehemiæ 9. 11. *Et mare diviſiſti coram iis, & per medium mare ſicco pede tranſiverunt, & perſecutores eorum projeciſti in profunda tanquam lapidem*, עזים במים *in aquas aſperas*, utrobique agitur de mari Rubro, quod abſorpſit Ægyptios, & Ebræis fuit pervium, cujus aquæ meritò appellantur aſperæ, cùm παραλίαν habeat τραχεῖαν, δυσπαράπλευστον, δύσορμον, ἀπρόσιτον, καὶ κατὰ πάντα φοβερὰν, *aſperam, navigatu difficilem, importuoſam, inacceſſam, atque omnino terribilem*. Ita de eo Agatharchides, Strabo, Diodorus, & Arrianus. Nec in *Ægæo* clementior eſt navigatio. Conſtantinus Porphyrogenneta Themate 17. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπλόϊστον, καὶ κύματα μακρὰ, καὶ ὄρεων ἐοικότα ἀπεργάζεται τοῖς πλέουσι. Valer. Flac. lib. 1.

———Quanto fremitu ſe ſuſtulit Ægon!

Sic n. invenies & *Ægæona* pro *Ægæo* uſurpatum. Statius quinto Thebaidos,

———Deloue ſonanti
Pejor, & innumeris quas ſpumifer aſſilit Ægon.

Apud eundem eodem libro,

Diis pelagi ventiſque & Cycladas Ægæoni.

Heſych. Αἰγαῖον, τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος. Heraclides Sinopenſis Anthol. 3. 22.

———Αἰγαίης τ' οἶδμα κακὸν πελάγευς.

Ideoque Propertius audaciam ſuam innuere cupiens ait lib. 1. eleg. 6.

Non ego nunc Adriæ vereor mare noſcere tecum
Tulle, neque Ægæo ducere vela ſalo.

Hinc τὸν Αἰγαῖον πλεῖν de iis dicitur qui in ſummo diſcrimine verſantur. Eraſmus hoc adagium citat ex Æliani epiſtolis. Eſt & aliud non diſſimile ex Luciano de Sectis, ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, *virgulto* (id eſt virgulteâ ſcaphâ) *Ægæum tranſmittere*; In eos qui rem ſupra modum arduam levi operâ conficere tentant; quibus tertium addi queat ex Cic. lib. 3. de Legg. *Excitabat fluctus in ſimpulo Gratidius, quos poſt filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari.* Itaque tam Ægæum quàm Rubrum mare habet מים עזים *aquas aſperas*; unde dici potuit a Phœnicibus mare עז *az*, id eſt, *inclemens*, & *aſperum*; Quod cur *Ægæum* veteres reddiderint ſtatim patebit. Apud Ebræos עז *az*, *aſperum*, & עז *ez capra* non modo conjugata ſunt, ſed & iiſdem ſcribuntur literis, & ſolum punctis differunt à Maſorethis nuper additis; Nempe ut hircus Græcè τράγος dicitur παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, ut Grammatici obſervant; ita Ebraicè עז *ez*, *capra*, nominata eſt ab aſperitate pilorum, quorum uſus in ciliciis, veſte omnium aſperrimâ. Inde factum, ut mare עז *az*, αἰγαῖον diceretur, tanquam à caprâ ſumpto nomine. Idque eò libentius quòd αἲξ *capra* Græcè, unde αἰγαῖον, alludit ad Ebræum עז *ez*; & videtur ex eo natum, quod jam alii obſervarunt. Vide Stephanum in Ἀζωτός.

Ægægees, mons Aſiæ ubi vipera ſerpens reperitur; lege *Ægagees*, Ita enim Nicandro dicitur in Theriacis verſ. 218.

———Ἠ καὶ ἐρυμβὰς

Αἰγαγέας πρηῶν. Ubi Schol. Βαυβρεύς, καὶ Αἰγαγέας, καὶ Κέρκαφος ὀνόματι, ὄρεων ὀρῶν τῆς Ἀσίας.

Ægaleos, vel *Ægaleum*, Atticæ mons è regione Salaminis. Herod. Thucyd. Tzetz. Item mons Meſſeniæ apud Strabonem. Stat. lib. 12.

Dryes & Ægaleos nemorum pareſque benignus.

Ægara Lydiæ urbs. Ptol.

Ægas, locus Eubœæ, unde *Mare Ægæum* dictum volunt.

Ægates, inſulæ Africæ maris contra Carthaginis ſinum Ita ab omnibus vocatur, non *Ægades*, quod volebat Cluverius. Nam ſi hoc eſſet, media ſyllaba brevis foret, ut in *Sporades, Cyclades, Stœchades.* At vero Silius producit lib. 1.

———Avet Ægates abolere parentum
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Addit Mela, *Romanâ clade memorabiles.* Et hanc quoque lectionem vitioſam putant; vel erraſſe Pomponium. Neutrum verum eſt. *Clades* hic eſt, non quam acceperunt, ſed quam dederunt Romani; cui locutioni ſimile eſt illud Virgilii.

———Et vulnere tardus Ulyſſei.

Hoc eſt, eo vulnere quod inflixit Ulyſſes. De quibus reciprocis vocalibus vide Agellium lib. 9. cap. 12. *Aræ* dicuntur Virgilio, ut quibuſdam placet, quod ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenſes & Romanos, Lutatio Conſule. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 15.

Ægeſta, ultra Drepanum & Erycem fuit antiqua in primis, celebriſque, ac potens urbs; eadem nonnullis *Aceſta*, & Latinis auctoribus *Segeſta* vocitata. Αἴγεστα dicta fuit pleriſque ſcriptoribus Græcis, è quorum numero ſunt Lycophron, Dion. Halicarn. Diodorus, Strabo. Sed antiquior formatio fuiſſe videtur Ἔγεστα, quam Thucyd. Plin. & Steph. nummuſque antiquus referunt. Feſtus *Segeſta*, inquit, *quæ nunc appellatur, oppidum in Siciliâ eſt, quod creditur Æneas condidiſſe, præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominavit; ſed præpoſita eſt ei S litera, ne obſcœno nomine appellaretur, ut factum eſt in Malevento, quod Beneventum eſt.* *Segeſtanorum emporium* legitur apud Ptol. lib. 3. cap. 4. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 2.

Ægetini, Calabrorum gens mediterranea. Plin. 3. 11.

Ægiala, vel *Ægiale*, Amorgi inſ. urbs. *Hyali* Sophiano. Begialis Ptolemæo, ut quidam volunt, Long. 53. 10. Lat. 37. 40.

Ægialia, inſ. gemina, una maris Cretici apud Pelopon. vulgo *Cerigo*, Cytheræ proxima. inter illam 15. & Phalaſarnam op. Cretæ occ. 25. m. p. occurrens. Altera, teſte Plinio, inſ. maris Ionii circa Echinadas, Ætoliæ adjacens, parva, potius ſcopulus videtur quam inſ. unde illi nomen hodie non eſt.

Ægialus, locus inter Sicyonium & Bupraſium, & alius proximus Ponto, cum vico ejuſdem nominis. Item mons Æthiopiæ juxta Ægyptum Steph. Item urbs Aſiæ min. prope Cromnam juxta Homeri verſum.

Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Ubi tamen pro Αἰγιαλὸν Strab. l. 12. ſcribit quoſdam legere Καβιαλόν. Vide Steph. Eſt etiam mons cum urbe in Galatiâ, teſte Cedreno. *Cagiali* Leunclavio.

Ægida, op. Illiriæ primarium. *Cavo d' Iſtria.* Vide *Juſtinopolis.*

Ægila, *Augila* Ptol. vulgo *Augela*, urbs Cyrenes interius intra ſolitudines à Boreo promont. in Auſtr. 120. m. p. diſtans, unde vaſta & ingens ſolitudo nominatur. Eſt & inſ. maris Cretici apud Pind. Ejus mem. Dionyſius, cui *Ægyla.*

Αἴγιλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τε τρηχεῖα.

Ubi Euſt. Αἴγιλα μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς λέγει παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ægilips, urbs Acarnaniæ. Strabo. Item locus in Epiro. Steph. Αἰγίλιψ, πλησίον Κεφαλληνίας ἢ Ἠπείρου. Ὅμηρος.

Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Ἔλαχε δὲ τὴν προσηγορίαν διὰ τὸ μοζῶδες (lege πιζῶδες) ὃν καὶ ὑψηλὸν, καὶ ἀπρόσβατον. Unde v. αἰγίλιψ deducatur, vide Lexicographos. Dicitur etiam corruptè *Ægilops.*

Ægilium, inſ. maris Tyrrheni apud Coſanum littus. *Il Giglio* hodie. *Igilium* Rutilio. Vide ibi.

Ægilea, inſ. inter Cretam & Laconicam: item reg. quædam in Laconiâ, & pars tribus Atticæ cujuſdam ab *Ægilo* Heroë.

Ægimorus, inſ. maris Africi. vulgò *La Galetta.* *Ægimurus* Livio & Cæſari. *Ægimuri* Plinio, qui eas contra Carthaginenſ. ſinum ponit, atq; eas verius ſcopulos, quam inſulas eſſe.

Ægina, inſ. ſinus Saronici, inter Epidaurum Peloponneſi, & Piræum port. Atticæ ad 28. m. p. cum urbe cognomine Epiſcopali olim ſub Arch. Athenienſi, nunc Metropolis, à Megaris 100 Stad. in merid. Fama eſt hujus inſ. incolas aliquando omnes peſte fuiſſe abſumptos ita ut ſolus Æacus rex fuerit ſuperſtes, qui cum graviter ferret inſulæ ſolitudinem Jovem precatus eſt, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens uti refert Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, ſi te non falſa loquuntur
Dicta ſub amplexus Æginæ Aſopidos iſſe,
Nec te, magne pater, noſtri pudet eſſe parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde ſepulcro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, qu. *Formicarios* dicas; qui ideo ſic vocabantur, quia formicarum more terras fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parſimoniæ ſtuduere. Pop. *Æginenſes*, qui primi monetam excuderunt, teſte

Æliano

Æli no πεινῇ. 12. 20. πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde *Æginetic um æs*, quod olim in pretio fuit, Plin. 34. 3. Vide Steph. in Αἴγινα, ubi 3. *Æginas* recenſet. Mirum autem in hâc inſ. ſaxoſâ & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſt. definiunt ſtad. 180. Plinius v. 2. m p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Ita enim Pindari Scholiaſtes in Od 8. Olymp. πλῆθος γὰρ ἀνδρῶν ... φησὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἶναι ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας ἀνθρώπων.

Ægira, *Xylocaſtro*, urbs Peloponneſi in orâ Achaiæ, à lit. 7. Stad. diſtans inter Buram 92. & Pellenen 120. Genti lius *Ægiratas* ſcribit & etiam *B ſtiza* nominari ait.

Ægircius, *le Gers*, flu. Aquitaniæ, Auſcios & Lactoram urb alluit, & in Garumnam cadit ad alteram ſupra Agennum leucam.

Ægirum, *Germia*, op Lesbi inſ inter Mitylenem & Methymnam.

Ægiruſa, op Megaridis, non longè à Megaris, quod & *Ægiſtlena*, teſte Pauſan. dictum fuit

Ægithalſus promontorium Siciliæ inter Drepanum & Segeſtanum emporium. Quod vocabulum ex Αἰγίθαλλος corruptum eſſe ex Diodori & Zonaræ hiſtoriis colligit Cluverius de Sic. Ant. pag. 248. *Capo di S. Theodoro* hodie Brietio dicitur

Ægium, op. Achaiæ, ad ſin. Corinthiacum, inter Corinthum 60 & Patras 27 m. p. *Vſtiza* Mario Nigro.

Ægon, ponitur aliquando pro Ægæo mari. Statius.

——— *Ventiſque abſentibus Ægon*
Mutus, & ingens percuſſit litora ponto.

Val. Flac lib. 1. ———*Vix ictore puppim*
Solvimus, & quanto fremuit ſe ſuſtulit Ægon!

Æges Potam i, Anglicè *Goatsbrook* diceretur, Thraciæ Cherſoneſi op. Plut in Alcibiade ad Helleſpontum ſitum eſſe ſcribit Ad hujus ... ultia claſſis Athenienſium a Lyſandro capta fuit.

Æguſſa, inſ Liby... quam incolæ *Catriam* vocant. Vide Boch. de Ph. Co...

Ægypſus, ur... Iſtri flu. ab *Ægypſo* conditore. Ovid Pont. 1. 8

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri
Mœnibus & poſitu vix adeunda loci.
Caſpius Ægypſos (de ſe ſi creditur ipſis)
Condidit, & proprio nomine dixit opus.

Vide ibi Nicol Heinſium. Rurſus lib 4. Eleg. 7.

Non negat Ægypſos, quæ te ſubeunte recepta
Senſit in ingenio nil opus eſſe loci.
Nam dubium eſt poſitu melius defenſa, manuve
Urbs erat in ſummo nubibus æqua jugo.

Ægyptus, Aſiæ regio (licet à Ptolemæo in Africâ deſcribatur) teſte Mela in duas partes dividitur. Una *Inferior*, quæ & *Delta*, ad occid. *Bechria*, & ad ort. *Erriſ*, teſte *Jo. Leone*, dicitur. Altera *Superior*, vulgo *Sahid*, & olim *Thebais* dicta: eſt a. Meridiem verſus, & ad Syenen uſque procedit. De antiquitate Ægypti, ac diſciplinâ Sacerdotum, quos prophetas vocant, innumerabilia penè ab authoribus memorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, complureſque alii eruditionis gratia profecti, dogmata Ægyptiorum in ſuam quiſque patriam retulere. Primi ſiquidem Artium inventores putantur Ægyptii. Dionyſius Periegetes.

Οἱ πρῶτοι βιότοιο διεκρίναντο κελεύθους.
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντος ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
Καὶ σπόρον ἰθυτάτης ὑπὲρ αὔλακος ἐκβάλλοντο,
Πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.

Ubi per βίου κελεύθους Scholiaſtes τὰς τέχνας intelligit. Sanè Diodor. Sic lib 1. Ægyptiis ... tribuit. Hinc Ægyptus *Terra Artium parens* appellata eſt, uti tradit Crinitus Et Macrob Saturn. 1. 15. Ægyptum vocat *Artium matrem*; & de Somn. Scip 1. 19. incolas ejus appellat *omnium Philoſophiæ diſciplinarum parentes*, & cap 21. de iiſdem ... *conſtat primos omnium cœlum ſcrutari, & metiri ...* De agricultura Ægyptiorum nos plura in *Oſiris*, De fertilitate Dionyſ. ... εὔβοτον ..., καὶ ἄγλαα πάντα φέρουσα.

Quam tamen Nilo ſuo plurimum debet, qui

—*Viridem Ægyptum nigrâ fecundat arenâ*,

Uti loquitur Virg Georg 4. Et Strabo, lib 17. ait, *Sterile in Ægypto eſſe quicquid non attigerit Nilus*. Et certè fidem huic fecerit, ſi maximè alii non ſuppeterent teſtimonia, Ægypti Præconium à veteribus uſurpatum, quo *publicum orbis horreum* eſt appellata. Hoc nomine olim Libyam potentiſſimam præ ſe contempſit Ægyptus anguſta. Unde Proverb *Suleat Ægyptus aream non curat Libyam*. Quod Græco diſticho expreſſit Antiphilus

Καρποῖς, ὃ σταδίων ἰσόζυγος, οὐδὲ γὰρ αὖλαξ
Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμον ὁπάζεται.

Theocr in Encomio Ptolemæi:

Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμεναι Διὸς ὄμβρῳ.
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.

Sed non moras faciemus in re tam noti; videat ſtudioſus lector Wendelini *Admiranda Nili*, cap 21. Hujus divitias & opes oſtendunt etiamnum tot opera immortalia, ut ſunt Pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, Statuæ, Labyrinthi, totque Deorum delubra, quorum plura ſolum Ægyptus, quam aliæ omnes regiones exhibet, teſte oculato Herodoto Fuiſſe a. Ægyptios ab initio Idolorum cultores vaniſſimos non tantum docent ſacræ literæ, ſed etiam profani authores affatim. Unum nomino Juvenalem, Sat 15.

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars hæc, illa pavet ſaturum ſerpentibus Ibim.
Effigies ſacri nitet aurea Cercopitheci,
Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ,
Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.
Illic cæruleos, hic piſcem fluminis, illic
Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam, &c.

Poſt Chriſtum a. ex Diva Virgine natum, ex hac eadem Monachorum, Eremitarumque agmina primum enata, indeque per totum orbem Chriſtianum divulgata, ex primitivæ Eccleſiæ monumentis docetur. A priſcis incolis (inquit Bochartus) Ægyptus vocabatur *Chamia*, vel *Chemia*, i e. *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes Pſ 78. 51. Plutarchus a. qui ignorabat Ægyptios a Chamo oriundos, à terræ nigredine putavit ita nominari, ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσιν Et v Geneſeos cap 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacob: חום *chum* pro *nigro* quater occurrit *Chemia* tamen potius videtur ad *Chamum* pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum Ἑρμοχύμιος, & in ipſa Ægypto pagi Χέμμις, Ψώχεμμις, Ψιττάχεμμις Hebræi *Mizraim* vocant, quam vocem Doctiſſimus Bochartus non nomen hominis eſſe putat, ſed regionis, ac proinde *Miſraim* credit factum per compendium ex *M ſoraim*, nam ſingulare ejus eſt מצור *Maſor*. Id in ſcripturâ occurrit aliquoties. 2 Reg 19. 24. *Siccabo plantâ pedum meorum omnes rivos Maſor*, id eſt Ægypti Et Eſaiæ 19. 6. *Et ſiccabuntur flumina Maſor*; ubi Kimchius, *Maſor, idem quod Miſraim*. Rurſus Michææ 7. 12. *Et à Maſor uſque ad fluvium*, h. e. ab Ægypto uſque ad Euphratem, qui ſunt termini terræ Chanaan Porrò מצור, *Maſor*, eſt *munitus locus*; nomen ergo ab argumento ſumptum, neque n. ulla regio eſt naturali ſitu tutior Ὀχυρότητι δὲ φυσικῇ (inquit Diodorus lib 1.) ... εἰς βασιλείαν ἀρεσκόμενον τόπον, idque probat in ſequentibus longa inductione. Ab occaſu ſe deſertum habet inacceſſum, à meridie Nili Cataractas, & montes Æthiopiæ; ab ortu item eremum & barathra, & paludem Serbonidis, ab Aquilone mare importuoſum; nam ab Joppe Phœniciæ uſque ad Paretonium Libyæ nullus eſt portus præter Pharum. Hæc poſtquam pluribus docuit Diodorus, ita concludit, Ἡ μὲν οὖν Αἴγυπτος πανταχόθεν φυσικῶς ὀχύρωται Hæc ille lib 1. Et lib. 15. De Ægyptio Nectanebi, Perſis adventantibus, Ἐθάῤῥει δὲ μάλιστα μετὰ τῆς χώρας ὀχυρότητι, ἀπροσπέλαστον ... τὴν Αἴγυπτον. Ita etiam Strabo, lib 16. *Jam inde*, inquit, *ab initio Ægyptus fuit valde pacata, διὰ τὸ αὐταρκὲς τῆς χώρας, καὶ τὸ δυσείσβολον τοῖς ἔξωθεν.* Sed & Ægyptus potuit dici *Maſor* ab anguſtiis, quia צור *Sur* eſt coarctari, & צר *Sar*, *anguſtum* ſonat. Anguſta n eſt Ægyptus, quod omnes ſciunt, & à mari Syenen uſque tota patet in longitudinem, unde eſt quòd Ægyptus Eſaias appellat גוי ממשך h. e. *gentem in longitudinem protractam*, vel *extenſam*, cap. 18. 2. Vox a. dualis *miſraim* docet duplicem eſſe Ægyptum, de quo ſupra. Ægyptus etiam olim *Eeria*, ſive *Aeria* dicta. Schol. Apollonii Rhodii in illud Argonaut a.

——— Ἠερίη πολυλήιος ἠδὲ Πελασγῶν

Theſſaliam ita nuncupari ait, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν, Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Atque vetuſtiſſimum hoc ei fuiſſe nomen volunt priſci, & antequam Ægyptus diceretur. Euſebius in Chronico ſub Moſis tempora. Ῥαμέσσης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη. μετωνόμασε δὲ τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο. Ac proinde Apollinarius illud Pſalmiſtæ Pſal 114. *In exitu Iſraelis ab Ægypto*, &c. ita vertit.

Ἠνίκα μὲν Ἰσραὴλ ὅτ' ἐλαυνεν Ἠερίηθεν,
Δῶμα δὲ βαρβαρόφωνον Ἰακώβου λίπε λαός.

 Reſtat

Reſtat jam ut aliquid de Græco vocabulo dicamus. Etymologus poſtquam varias produxit hujus vocis notationes, concludit, ἢ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, οἱ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ἄνθρωποι κεκαυμένοι εἰσὶν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου ὀπτῆς. Quin & Heſychius Αἰγυπτιῶσαι *denigrare* interpretatur. Videtur quoque Scaliger in Feſtum, voce *Ægyptinos*. Hychius quoque ad Levit 3. 6. *Ægyptus*, ait, *contenebratio vocatur*; unde *Æthiop a* Stephano & Euſtathio dicitur. Verùm de hâc re audiamus Doctiſſimum virum Simpſonium. Sic n. ille, Ægyptus Αἴγυπτος Græcis dicta, non à Danai fratre *Ægypto*, ut communis fert opinio, ſed ab illa Thebaidos urbe *Coptos*, quæ Ægyptiorum & Arabum commune emporium fuit, uti refert Plinius. Hinc tota illa regio אי Koptos, i. e. terra Koptos dicta fuit. Nam Ebraïs אי *ai*, eſt inſula, provincia, unde forſan *aia* Græcorum. Poſtea v. pro Αἰκυπτος dicta eſt Αἴγυπτος, nam κ & γ ſunt literæ commutabiles, ut in Κώβιος *Gobius*, &c. Vide *Coptos*, & de nomis Ægyptiorum, in *Nomi*. Ægyptus à ſui nimium caſu eſt immunis ob nimium ſolis ardorem; ſiquidem calidi ſiccique terræ halitus in raras admodum tenueſque, & infirmas nubes denſantur. Plin. 2. 50. Siquidem in Ægypto non pluit. Zachariæ cap. 14. verſ. 28. *Quod ſi familia Ægypti non aſcenderit, neque advenerit, ſuper quos non eſt imber.* Claudianus in *Nilo*.

Felix qui Pharias proſcindit vomere terras,
Nubila non ſperat tenebris condentia cœlum,
Nec graviter flantes pluviali frigore Coros
Invocat, aut arcum variatâ luce rubentem.
Ægyptos ſine nube ferax, imbreſque ſerenos
Sola tenet, ſecura poli, non indiga venti.

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.

Lucanus.

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Inde *bibula* Statio, ob nimiam ſiccitatem dicta. Locus eſt in Theb lib. 4.

Et patris undoſi ſonitus expectat hiulca
Ægyptos, donec Phariis alimenta rogatus
Donat agris ————————

Eam ob rem Ægyptus Melæ *terra expers imbrium* dicitur. Seculi a noſtri admiratores, & hoc quoque antiquorum ſimplicitati adſcribunt. Unâ omnes voce contendunt, imbres in Ægypto non minus frequentes eſſe atque alibi locorum. Alexandriæ n. & in itinere Memphim verſus, pluviis ſe expertos eſſe continentes, oculati & complures teſtes affirmant. Sed deſinant, rogo, boni viri non veteribus, ſed ſibi illudere. In inferiori Ægypto, quæ mari vicina eſt, nonnunquam pluvias deſcendere, non illos fugit. Proclus in Timæum lib. 1. Εἰ καὶ γίγνοιτό ποτε ὄμβρος περὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' οὐ περὶ πᾶσαν, ἀλλὰ περὶ τὴν κάτω γίγνεσθαι εἰώθασι. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 49

Ægyptii apud ſe ab orbis primordio primos homines fuiſſe ferunt, cum propter ſoli fertilitatem, aeriſque temperiem, tùm propter Nilum, qui multa ob limi ubertatem generat animalia, & ſuapte naturâ nutrit. Nam in Thebaidos agro gignuntur mures, quâ ex re multùm ſtupent homines, cum priorem quorundam partem, pectore tenus animatam, in limo moveri videant, poſteriori nondum inchoatâ, ſed informi. [De quo Ovid. Met lib. 1. fab. 12.

Sic ubi deſeruit madidos ſeptemfluus agros
Nilus, & antiquo ſua flumina reddidit alveo,
Æthereoque recens exarſit ſidere limus,
Plurima cultores verſis animalia glebis
Inveniunt, & in his quædam imperfecta, ſuiſque
Trunca vident numeris, & eodem in corpore ſæpe
Altera pars vivit, rudis eſt pars altera tellus.

Mela 1 9. *Nilus glebis etiam infundit animas, ipſâque humo vitalia effingit. Hoc eo manifeſtum eſt, quod ubi ſedavit diluvia, ac ſe ſibi reddidit, per humentes campos quædam nondum perfecta animalia, ſed tunc primum accipientia ſpiritum, & ex parte jam formata, ex parte adhuc terrea viſuntur.* Verum hoc eſſe ſuo quoque ſuffragio comprobat Plinius, & murium exemplo oſtendit lib. 9. cap. 58. *Omnibus his*, inquit, *fidem Nili inundatio affert, omnia excedentem miracula: quippe detegente eo muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ terræque, jam parte corporis viventes, noviſſimâ effigie etiamnum terrenâ.* Teſtis etiam Diod. Siculus lib. 1. cap. 2.] Verùm Pſammeticho regnum adepto, cum ingeſſiſſet cupido dignoſcendi qui revera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii, Phryges fuiſſe primos, ſe v. ſecundos. Diod. & Herod. vide etiam hac de re hiſtoriam ſcitam & lepidam in *Pſammetichus*.

Ægyptum plerique volunt Nili fluminis invectâ paulatim fuiſſe aggeſtam, ac [illegible] Ep orus appellat [illegible] Herodotus [illegible] & [illegible] Ariſtot [illegible] Atque ex eo ipſo Æthiopes ſe Ægyptiis antiquiores eſſe probabant [illegible] Ægyptus olim eſſet mare, tandem [illegible] Αἰθιοπίας ἰλὺν κατασυρομένου Nilo per [illegible] *ex Æthiopiâ ferente*, facta eſſet terra continens. Cui rei probandæ multa afferunt 1º. Quoties Nilus abundat ſuis alluvionibus cedere pelagus & removere nonnihil. 2º. In Ægypti montibus conchylia reperiri. 3º. Puteos & fontes quotquot ſunt ſalſam habere & amaram aquam, ac ſi reliquiæ maris in iis ſubſederint. 4º. Denique Pharum inſulam, hodiè ſolùm 7 ſtadiis, aut ad ſummum m. p. ab Alexandria diſparatam, Homeri v. ævo noctis & diei curſu ab Ægypto diſtitiſſe ut idem teſtatur, Odyſ δ. verſ. 356. Conſtat tamen Ægyptum ſemper in eodem fuiſſe ſitu; Nam ut cætera taceam, Tanis Ægyptiorum olim regia non procul à Tanitico, Nili oſtio jam extabat tempore Moſis. Pſal. 78. 12. *Qui mirabilia fecit in terrâ Ægypti, in campo Taneos.* Quin antiquiſſima urbs in quâ decimus à diluvio Abrahamus diu vixit, Gen. 13 18. & 23. 2. non niſi ſeptennio ante Tanim fuit condita, Num. 13. 23 Itaque tabularia hiſtoriæ Iſidis & Ori, & Oſiridis quâ nihil antiquius habent Ægyptii, multorum meminit locorum in infima Ægypto, ut quæ illo ævo jam extiterint. Sic in Plutarcho *de Iſide & Oſiride* legas, arcâ incluſum in mare fuiſſe dejectum διὰ τοῦ Τανιτικοῦ στόματος, per Nili oſtium Taniticum, & poſtmodum à Buſiride ſepultum, aut ut alii volunt, Taphoſiride: Et Orum Buti educatum, & Peluſium op ab Iſide conditum. Sed & Trojanis temporibus creditur Menelaus Canobum appuliſſe, unde Pharus aberat . ſolum 120 ſtadiis. Itaque falſiſſimum eſt quod ab Homero traditur, à Pharo in Ægyptum noctis & diei curſum fuiſſe, adeoque curſum navis,

——ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν
——*Stridens quam ventus poſt ſequitur*

Navis n. integrum diem vento ſecundo procedens, eoque ſtridente & acri, iter emetitur decuplo longius, i.e. pro centum & viginti ſtadiis, ſtadia mille & ducenta. Id. lectorem malo docere Ariſtidis verbis in *Oratione Ægyptiaca.* Καίτοι [illegible] ἀπέχει, [illegible] πλεῖ [illegible], ἀλλ' [illegible] μᾶλλον διακοσίων καὶ χιλίων. Sed neque Ægypto quicquam ex Nili alluvionibus conceſſerim; id n. quicquid eſt facile diſſipat continua maris agitatio. Proinde cum Alexandria ſtet ab annis fere bis mille, tamen ſemper eſt litorea, & quantum à Pharo diſtabat olim, tantum hodieque diſtat, nempe ſtadia 7 aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſuprà: [illegible] ἀπέχει ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Ammianus lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea, cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Hæc veteres. Nihilo magis credo quod habet Plutarchus in Iſide, omnes Ægypti fontes, & puteos eſſe amaros. Fontem Solis prope Heliopolim multi deſcribunt; ſed amarum eſſe nullus obſervat, ut neque quenquam alium in Ægypto, quod quidem ſciam. Jam quod de conchyliis in ſummitate montium præter Plutarchum Herodotus etiam tradit, malo referre ad ſigna generalis inundationis, quæ in diluvio contigit. Quo nunc faciunt hæc Theophraſti apud Philonem *de mundi perennitate*. Σημεῖα τῆς παλαιᾶς ἐπικλύσεως [illegible] κόγχας καὶ [illegible] h.e. *priſtinæ inundationis ſigna ſupereſſe calculos, & conchas, & quæcumque hujus ſpeciei æſtuante mari ſolet ad litus ejici.* Itaque etiam in Numidia Pomponius lib. 1. cap 6. aliquid obſervat ſimile. *Interius*, inquit, *& longè ſatis à litore (ſi fidem res capit) mirum ad modum ſpinæ; ſcilicet, muricum, oſtreorumque fragmenta, ſaxa attrita (uti ſolent) fluctibus, & non differentia marinis, infixæ cautibus anchoræ. Alia & hujuſmodi ſigna, veſtigia effuſi olim uſque ad ea loca pelagi, in campis nihil alentibus eſſe inveniriq; narrantur.* Et Ovid. Met 14.

——*Vidi factas ex æquore terras,*
Et procul à pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa eſt in montibus anchora ſummis.

De Ægypto plura qui volet, præter Geographos, Herodotum, Diodorum, Plutarchum, Ariſtidem, Heliodorum conſulat. Admirabiles adeo fuere in nectendis machinis Ægyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

De verſutis, & ut ait Plautus, conſutis dolis diſtitiſſimi Torqueri poteſt & in perplexas ſophiſticarum argutias, ac ſyllogiſmorum inexplicabiles Labyrinthos, aut in Sycophantes & delatores, qui vera falſis permiſcendo, nectunt calumniam

ridiculus. Ægyptii præterea quòd geſtandis oneribus quæſtum non ſatis honeſtum factitare conſueverint (unde & Ἀχθοφόροι dicti) in jocum proverbialem abierunt, hoc adagio.

Ὄνος ἐκ ἀγορᾶς ἄν ἐδ' ἰχθὺν Αἰγύπτιος.

De moleſtis dici ſolitum, ac moribus intolerandis, ſeu faſtu prætumidis. Suidas. Huic affine eſt, *Ægyptius lateriſer*, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. Ariſt. in *Avibus*. Quadrare videtur in ſordidum, atque infimæ ſortis hominem, vel potius in eum qui moleſtis negotiis (putà LEXICIS CONFICIENDIS) premitur.

Ægyptios vanam gentem, & novandis, quam gerendis rebus aptiorem vocat Q. Curtius l. 4. Syneſius in encomio calvitii per tranſlationem Αἰγυπτιάζειν pro *doloſe agere* uſurpat. Etymologus: Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεῖν, καὶ [illegible]. Strabo lib. 17. ἀπολέμους ἀνθρώπους vocat *homines imbelles*, h. e. ad rem gerendam ineptos. Polybius lib. 15. ait eſſe hoc *Ægyptiis hominibus innatum, ut dum ſerviunt iracundiam in modum ſint crudeles*. Plinio in Paneg. appellantur *ventoſa & inſolens natio*. Philo in Flaccum ſcribit, eſſe Ægyptios naturâ irritabiles, & è minimâ ſcintillâ ſolitos magnas ſeditiones accendere. Et Vopiſcus in Saturnino: *Sunt Ægyptii viri ventoſi, furibundi, jactantes, injurioſi, atque adeo vani, liberi, novarum rerum uſque ad cantilenas publicas cupientes.* Et mox ex Epiſtola Adriani: *Ægyptum totam didici levem, pendulam, ad omnia famæ momenta volitantem, &c. Genus hominum ſeditioſiſſimum.* Ergo Suetonio teſte, veritus eſt Cæſar *Ægyptum provinciam facere, ne quandoque violentiorem præſidem nacta, novarum rerum materia eſſet.* Sen. de Conſ. *loquax & ingenioſa in contumelias præfectorum provincia.* Herodianus lib. 4. *Ægyptii ſunt homines naturâ dicaces, & facti ad cavillos, aut jocos dicendos. Jaciuntur in eos qui eminent multa, quæ ipſis gratioſa, aut venuſta videntur, ſed mordent & pungunt in quos jaciuntur.* Eorum in utravis conditione impotentiam innuit Achilles Tatius lib. 4. Ἀνὴρ γὰρ Αἰγύπτιος, καὶ τὸ δέδιεν ἐπὶ ὑπερβολῆς δειλιᾷ, καὶ τὸ μὴ χαίρειν ἐν τοῖς θάρρος, μαστίζων· ἀμφότερα δὲ ὁ κατὰ μέτρον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀσθενέστερον ἢ τὸ δὲ θρασύτερον κρατεῖ. Horum in mortuis ſepeliendis mos iſte perhibetur.

———————*Ægyptia tellus*

Claudit odorato poſt funus ſtantia ſaxo

Corpora, & à menſis exanguem haud ſeparat umbram.

Ita Silius lib. 13. ubi ſis vide Druſquium. Pictæ veſtis artem exercuerunt diligenter & egregie. Lucanus.

Quod Nilotis acus compreſſis pectine ſerum

Solvit, & expanſo laxavit ſtamina velo.

Martialis. *Quando equos, & picta tunica Niloide Mauri.*

Ælana, urbs Arab. Petr. ad intimum ferè ſinûs Arabici receſſum, ubi ſinus *Ælaniticus* à Sinà M. 60 m. p. diſt. Stephano Αἰλανὸν dicitur. Glaucus vicum appellat Arabicum, lib. 3.

Elter hodie Villanovano, *Aila*, v. Nigro. Ἐλανίτης κόλπος dicitur Ptolemæo, quem Plin. ſcribit aliis *Ælenaticum*, ab Artemidoro *Alenaticum*, & à Rege Juba *Elamiticum* nominatum. *Leanites* Agatharchidi dicitur. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 761. & Lipenium de Solomonis navigatione Ophriticâ, Sect. 2. p. 115. lin. 65. 00. lat. 29 51.

Æleſburia, Op. Angl. in Buckingamiæ Com. ad flu. Tamam, ab Oxonio 15. m. p. vulgò *Ailsbur*.

Æleſhamia, *Ayſham*, Op. Angl. in Norfolcia, 8. mill. à mari Germ. quot à Norvico.

Ælia Jeruſalem ita cognominata: quod eam *Ælius* Adrianus Imp. Rom. reſtaurari curavit. Steph.

Ælia Ricina, urbs Piceni exciſa ad Potentiam flu. cujus rudera etiam *Ricina ruinata* dicuntur, et ſucceſſit Recinetum urbs Epiſc. Piceni in colle 6. m. p. ab orà maris Adriatici.

Ælius pons, *Ponte de S. Angelo* Martiano, pons Romæ, quo in Vaticanum ex urbe itur apud molem Adriani.

Æluæones Ptol. *Hevecones*, Tacito pop. Germ. in Pruſſiâ quorum urbs *Elbing*, à Gedano 9. leuc. in Bor.

Æmagerum monas, *Montimar*, urbs Delphinatûs in colle non longè à Rhodano, 2. leuc. à Vivario, & 4. à confin. Provinciæ in Bor.

Æmathia, vide *Emathia*.

Æmilia, reg. Italiæ, partem Langobardiæ Ciſpadanæ, & Romandiolam complectens, ab Arimino Placentiam uſque protenſa. Mart. lib. 6.

Funde tuo lacrymas orbata Bononia Rufo,

Et reſonet totà plangitur Æmilia.

Æmilia via ab *Æmilio* Conſ. ſic dicta eſt; ab Arimino uſq; ad Aquileiam & à Piſis per Hetruriam Dertonam uſque urbem protenſa. Mart. l. 3. ep. 4.

Romam vade, liber, ſi veneris unde requiret,

Æmiliæ dices de regione viæ.

Æmilius pons qui & *ſublicius*, pons Romæ à conditore ſic dict. a quo lapideus conſtructus, nunc exciſus & *Marmorato* dictus. Juvenal. Sat. 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Æminium, *Agueda*, op. Portugalliæ ad flu. cogn. de quo Plin. ait illum a Minio flu. 200. m. p. in auſt. diſtare, qui & *Agueda* quoque dicitur; op. v. à Conimbrica urbe 11. leuc. abeſt in Bor. Portum urb. verſus.

Æmonia, reg. Græciæ ab *Æmo* M. cui propinqua eſt, ſic dict. vel ab *Æmone* Deucalionis filio, alio no n. *Theſſalia*. Inde *Æmonius* pro *Theſſalico*, Ovid. Triſt. 3. 11.

Hector erat tunc cum bello certabat, & idem

Tractus ab Æmonio non erat Hector equo.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles

Æmonia curas attenuaſſe lyrâ.

Æmonia, Hiſtriæ urbs ep. ac hodie *Citta Nova* vocitam ſcribit Leander. Ego v. quis veterum hujus urb. in Hiſtriæ regione ad mare ſitæ meminerit, ignoro. *Æmoniam* Pannoniæ urbem habet Plinius, & *Æmoniam* quoque in Noricis quam Jul. Capitolinus *Hæmonam* vocat. Ptolemæus *Emonam* urbem ſtatuit inter Italiam & Noricum, quam eandem eſſe puto cum *Æmonea* Plinii. Hanc Moletius *Cremona* dicit vocari, at cum Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, vulgò *Igg*, teſte Lazio, quod hodie etiam *Leubach* dicitur, & vulgus Latinum *Lubianum* nominat. In eâ n. urbe extat vetus Romana inſcriptio, in qua *Æmonæ* fit mentio.

Æmus, vide *Hæmus*.

Ænaria, inſula in ſinu Puteolano, nunc *Iſchia*, ab oppidi cognominis imaginem præferentis, in monte figuri. Cornel. Severus in deſcriptione Ætnæ ex Scaligeri recenſione.

Dicitur indiciis flagrans Ænaria quondam

Nunc extincta ſuperque ſatiſque, Neapolin inter

Et Cumas locus eſt, multis jam frigidus annis.

Stat. 3. Sylv.

Ænariaque lacus medicos, Stabiaſque renatas

Plin. 3. 6. *Ænaria*, inquit, *à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum.* Quæ omnia, inquit Bochartus, ſunt perabſurda. Neque n. Homerus Inarimen dixit (licet id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, aliique) ſed diſtinctis vocibus Εἰν Ἀρίμοις. Et ab Æneâ non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa, ut in Africa Pithecuſæ, de quibus Diodorus lib. 2. Ἐνέβαλον εἰς χώραν ἔχουσαν πλῆθος πιθήκων, καὶ πόλεις τρεῖς τὰς ἀπὸ τούτων τῶν ζώων ὀνομαζομένας, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν διαλέκτον μεθερμηνευομένας Πιθηκούσας. h. e. *regionem invaſit ſimiis ſcatentem, & tres urbes ab illis animalibus denominatas, quas Græcæ linguæ more Pithecuſas interpreteris.* Sic Pithecuſam inſulam dici volunt à Cercopibus, in ſimias à Jove mutatis, ac deinceps eò tranſlatis. Ita Lycophron in Caſſandrâ. Ovid. Met. 14. fab. 3. & Phavorinus in Κέρκωψ & Νῆσος χαμαίτων, ubi uſurpat ipſa verba Scholiaſtis in Lycophronem. Quin & *Ænariæ*, vel *Enariæ* potius nomen eodem refert Servius in Æn. 8. à magno Salmaſio ſic emendatus; *Inarime nunc Enaria dicitur*, &c. *quia in eam ad contumeliam ſimiæ miſſæ ſunt, quas Græcorum linguâ ἀρίμους*, i. e. *enares dicunt*, *ob quam cauſam Pithecuſam etiam vocitaut.* Nempe ut *ſimus* dicitur qui ſimus eſt, ita *enaris*, quia *ſine naribus*; *enaris* n. eſt ut *elumbis*, *elinguis*. Itaque ab *enaribus*, i. e. ſimiis, Ἠναρία *Enaria* ſcribendum, quomodo legere eſt in Plutarchi Mario. Hæc Bochartus. Iſ. Voſſius autem ridiculum eſſe ait Salmaſium cum *Enariam* dici jubet, ac dictam ſcribit ab *enaribus*, i. e. ſimiis, quia ſunt *ſine naribus*. Locum Servii quem adfert ex Strabone emendandum vel puer videat. Ab ærifodinis dicta eſt hæc inſula, ut n. ab *ære* fit *ærarius*, ſic ab *aheno* facta eſt *Ahenaria* vel *Ænaria*, prodigioſæ ſiquidem fertilitatis eſt hæc inſula, non iis tantum quæ ſumma tellure naſcuntur, ſed & metallis adeò abundat, ut tota auro, argento, ære, ferro, ſale, aliiſque foſſilibus videatur ſubiternì, ut mirum prorſus ſit tantam varietatem in tam brevi ſpatio naturam incluſiſſe. Verum poſtquam olim illic detectæ ſunt venæ, veriſimile eſt deſiiſſe incolas æra ſcrutari, quorum tamen copiam aquæ è viſceribus inſulæ prodeuntes ipſo odore ac guſtu teſtantur.

Ænarium, Jovis lucus in Achaiâ juxta Olenum op. in quo Achæi de rebus communibus conſultum conveniebant. Strabo lib. 8.

Ænea, vel *Æneia*, Macedoniæ urbs, 15. m. p. à Theſſalonica adverſus Pydnam poſita, fertili agro, ut eam deſcribit Livius; *Moncaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus. Ab Æneâ, conditam ait Liv. lib. 4. Ejus meminit Herodotus lib. 7.

Ænea,

Ænia, *Moncaſtro* Nardo, op. Macedoniæ, à Theſſalonicâ 15. m p in auſt. Pydnam verſus.

Ænianes, pop. Epiri inter Ætolos & Moloſſos, *Ænienſes* Plinio, quorum urbs Joanna, nunc *Janna* eſſe videtur.

Æni pons. Vide *Oeni pons.*

Æoreauma, mons excelſus Æthiopiæ verſus meridiem, æternis ignibus ardens. Mela 3. 9. Sed hodie in plerique exemplaribus Θεῶν ὄχημα legitur. Ex Annonis periplo hauſit Pomponius, qui tamen non dicit hunc montem perpetuis ignibus flagrare, ſed noctu tantùm talem apparuiſſe, verba ejus hæc ſunt, Τέτταρας δὲ ἡμέρας φερόμενοι, νυκτὸς τὴν γῆν κατεβλέπομεν φλογὸς μεστήν. ἐν μέσῳ δ᾽ ἦν ἠλίβατόν τι πῦρ τῶν ἄλλων μεῖζον, ἁπτόμενον, ὡς ἐδόκει, τῶν ἄστρων. τοῦτο δ᾽ ἡμέρας ὄρος ἐφαίνετο μέγιστον, Θεῶν ὄχημα καλούμενον. Mons iſte hodie *Sierra Leona* appellatur, adeo altus, ut à ducentis & amplius m. p. nonnunquam ſit conſpicuus. Latera ejus perpetuo virent odoratis omnis generis arboribus; vertex æternis incingitur nebulis, quas ne ardentiſſimus quidem Sol unquam diſpellere, ac vix perrumpere poſſit. Hinc fit ut continuis fulminibus ac tonitruis, noctu præſertim, percutiatur, quorum fragor à navigantibus ad 50. m p. exaudiri poteſt. Sonitum iſtum Luſitani aſſimularunt leonum rugitui, ac eapropter monti nomen indidere *Sierra Leona*. If. Voſſius.

Ænon, locus Palæſtinæ ad Jordanem flu. ubi D. Jo. Baptiſta baptizabat, à Scythopoli 8. m. p. in Auſtrum.

Ænona, civitas Illyrici Plin. 3. 21. *Nona* Nigro.

Ænos, op. Thraciæ liberum, *Enos* Sophiano. Poltymbriam vocat Apollodorus apud Stephanum, cui etiam Ἀψύνθος dicitur, quem vide in Ἄινος. Ab Ænea conditum ſcribit Mela long. 52 56. lat. 42. 30.

Ænus, flu. Rhætiæ. Vide *Oenus.*

Æolia, vel *Æolis*, Aſiæ propriè ſic dict. reg. mari Ægæo expoſita, inter Troadem ad arctos, & Ioniam ad merid. pop.

Æoles, ab *Æolo* Hellenis filio dicti, qui relicta patria in Aſiam trajecerunt, ſedibuſque in Myſia non fixis, *Æolidem* vocarunt, quæ *Sarcum* hodie dicitur, teſt. Caſtaldo. Dionyſius:

Τὴν δὲ μετ᾽ Ἀιολὶς ἐστι παρακτίδιος γαῖα
Ἀιγαίου παρὰ χεῖλος, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.

Æolia celebratur a Poetis pro ventorum patria, eò quod inſulares venti varii ſint, eſt enim αἰόλος *varius*. Virg. Æn. 1.

——*Loca fœta furentibus auſtris Æoliam venit.*

Æoliæ, 7. inſ. inter Ital. & Sicil. quarum nomina ſunt, *Lipara*, *Hiera*, *Strongyle*, *Didyme*, *Ericuſa*, *Phœnicuſa*, & *Euonymos*. Dicuntur etiam *Hephæſtiades*, & *Vulcaniæ*. *Plotas* appellari ſcribit Dionyſius in his

Τὴν δὲ μετ᾽ Αἰόλου εἰσὶ νεώδεμοι ἐν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δὲ αἱ ταί γ᾽ εἰσὶν ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταί,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Æpea, urbs Cretæ Steph. Ἄιπεια πόλις Κρήτης.

Æpy, urbs Elidis in Peloponneſo, Pſophidi urbi finitima, ſub ditione Neſtoris Hom. Il. 2. Steph. Meſſeniæ urb. facit. Stat. 4. Sylv. *Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.*

Hom. ubi ſupra. Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπύ. Hinc *Æpytius*. Statius loco prænominato:

Æpytios idem ardor agros, & Pſophida celſam.

Heſychius. Ἀιπύ, τὸ ὑψηλόν, καὶ πόλις τῆς Ἤλιδος.

Æquana juga, montes Picentum, Vico ac Surrento urbibus imminentes (hodie *Montagna di Sorrento*) ſic ab *Æqua* urbe excisâ, cui Vicus ſucceſſit, nominati, quam Ortelius cum Æcanâ urbe longè diverſâ confundit: quo nomine etiam urbs ipſa *Æquana* nominatur, nunc *Vico di Sorrento.* Sil. lib 5.

Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Æqui, pop. in Latio, qui Tiburi montes imminentes incolebant *Æquicolæ* Virgilio. Æn. 7.

Horrida præcipuè cui gens, aſſuetaque multo
Venatu nemorum, duris Æquicula glebis.

Silius Ital. lib 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio, raſtriſque domant Æquicola rura.

Populi Æquicoli Ovidio Faſt. 3.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquicolus acer.

Æquiculani v. Plinio, *Æcani* autem Stephano pag. 53. ac Dion. Hal. c. Vid. Cluv. de Ital. An. l. 2. c. 16.

Æquilium, Carnorum Venetæ ditionis urbs, *Citta nova* Leandro.

Æquimelium, locus Romæ, ubi domus Sp Melii (ob frumenti largitionem, in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit) ſolo æquata fuit. Vide Gronovii diſſert. epiſt.

Æquinoctium, Pannoniæ inſer. op. *Viſchmund* Simlero.

Æquum, op. Dalmatiæ mediter. à Salona 21. m p. in Cæc. ab Epidauro 44. in Bor. *Clucci* ſeu *Chuggi* Villanovano. *Chugnitz* v Jacobo Luccaro Raguſæo long. 42. 50. lat. 42. 30.

Æ, urbs Macedoniæ alia Ioniæ, tertia juxta Helleſpontum. Steph.

Æria, op Gall. Narb in Delphinatu ad Rhodanum. *Aire* hodie, teſte *Cignato*, al. *L'Oriol*. long. 25. 33. lat 43 40. Item op. Belgii in Arteſia, ad Lyſam flu. non longè a Tervanâ inter Audomarum & Bethuniam, vulgò *Aire.*

Ærosa, Cyprus olim ſic dict. quod in ea plurimum *æris* naſcatur. Sext. Pompeius.

Æſagea, montis nomen. Hom. hymn. in Apoll.

Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Ἀισαγέης ὄρος αἰπύ.

Æſapus, vel *Æſepus*, flu Lyciæ in Aſia ex Ida monte profluens, ac in Helleſpontum apud Cyzicum urb. influens. *Spiga* in tabb recentioribus dicitur.

Æſar, vel *Æſarus*, flu. M Græciæ juxta Crotonem. Ovid. Met. 15. *I pete diverſi lapidoſas Æſaris undas.*

Hinc *Æſareus*. Idem ubi ſupra:

Invenit Æſarei fatalia fluminis ora.

Ἄισαρος Græcis dicitur. Male ergo *Æſeris* multi ex vetuſtioribus codices, & pejus *Hæſaris*. Dionyſius:

Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ᾽ Ἀισάρου προχοῇσι.

Hylıam à Thucyd. appellari putat Leander, qui dicit eum hodie *Eſaro* vocari. Vide Cluv. Ital. Ant. 4. 15.

Æſaris, Thuſciæ flu. Vide *Auſer.*

Æſernia, vel *Eſernia*, vulgò *Sergna* & *Iſernia*, Samnitum urb. in Italia. Sil. lib 8.

Et quos aut Rufræ, aut quos Æſernia, quóſque
Obſcuris incolis Herdonia miſit ab agris.

Pop. *Æſernini*. lon. 38. 07. lat. 41. 43. Diſtat à Vulturno 4. m. p ad rad. Apennini M.

Æſia, *Oyſe*, flu. Gall. Belg. inter Campaniam & Picardiam. in Sequanam fluens. Vide *Oeſia.*

Æſica, pagus Albionis in Cumbria. *Netherby* Camdeno. Eſt autem in litore maris Hibernici 35. m. p. à Lancaſtria in Cæc. & ferè 30. ab orâ Manniæ in ort.

Æſis Umbriæ civit. Ptolemæo Ἄισις, at Straboni Ἄισιον, unde Plinio oppidani ſunt *Æſinates*. Idem 11. 42. quod eſt de optimi caſeorum generibus, *Æſinatem* ex *Umbria* laudat. Long. 37. 00. lat. 43. 35. Item Umbriæ flu. Strab. lib. 5. diſertis literis eſt Ἄισις, & ita Latina vox apud Plinium. At apud Melam 2. 4. corrupte *Eſis*; & apud Ptol. obliquus caſus τοῦ Ἀισίου pro τοῦ Ἄισιος Plut. in Pompeio τὸ Ἄρσιν habet pro Ἄισιν. Apud App vero Civit. lib. 1. Ἀισῖνος ποταμός Sil. l. 8.

Queis Æſis regnator erat, fluvióque reliquit
Nomen, & à ſeſe populos tum dixit Aſilos.

Vulgo *Eſino* dicitur, & in mare Adriaticum ſe exonerat inter Anconam, & Senogalliam.

Æſium, *Æſis*, Ptol. vulgo *Jeſi*, urbs Piceni ad Æſim flu. in colle 12. mill. à Senogallia in merid. à Fabriano autem 18. in Cæc.

Æſiſium, ſeu potius *Aſiſium* urbs Umbriæ, 5. mill. ab Æſio flu. in Eurum Fulginium verſus 9. *Aſiſi* Leandro.

Æſonenſes, pop Hiſp. citer quorum op. *Æſona*, nunc *Iſſona* pag. Cataluniæ teſte Andreâ Schotto.

Æſula, op Italiæ in monte, inter Tibur & Preneſte. Horat. 3. 29. *Ne ſemper udum Tibur, & Æſulæ*
Declive contemplêris arvum.

Æthale, vel *Æthalia*, inſ. maris Tyrrheni ante Populonium, inde 10. m p. diſtans. Vulgo *Elba*. Vide *Ilva.*

Æthiopia, incolis *Abexin*, & *Abiſſia* noſtris, reg. Africæ ampliſſima, cis & ultra *Æquatorem* extenſa, gemina. *Una* ſub Ægypto, inter Nilum & ſin. Arab. late patens, in quâ Meroe inſ. cujus urb. primariæ olim *Napata*, *Meroe*, & ad ſin. Arab. *Ptolemais*, & *Adule*; *Dire*, *Moſylon* & *Aromata* ad ſin. Barbaricum. *Altera* ultra Æquatorem, veteribus non ſatis cognita. Pop. *Æthiopes*. omnium hominum primi, ut veteres Ethnici credidelerunt. De quibus vide Diod. Sic. lib. 4. Hos Iſidorus à Chus, hoc Cham ortos fuiſſe ſcribit. Bochartus v. 10. Argumenta profert, quibus *Lud* eſſe Æthiopiam, & *Ludæos* Æthiopes eſſe probet. Horum nigror ſec. Plinium ex vicini ſyderis ardore provenit. Ovidius v. hanc nigredinem ad mundi conflagrationem in fab. Phaethontis refert. Met. 2.

Sanguine tum credunt in corpora ſumma vocato
Æthiopum populos nigrum traxiſſe colorem.

Longe alia menti If. Voſſio notis ad Pom. Melam, cujus verba in Lectoris gratum apponam. Verſa eſt, inquit, conſuetudo in naturam, quod etiam Macrocephalis olim contigiſſe author eſt Hippocrates: quanto iis longius eſſet caput, tanto generoſiores habebantur. intantum itaque ex utero demum prodeuntium capita primo manibus, deinceps etiam faſciis comprimebant, ut ſphærica & naturali erutâ, longam inducerent figuram. Hoc ut fieret, primo arte opus fuit, deinceps

deinceps v conſuetudo abiit in naturam, ac etiam abſque curatura, capita inſtar columellæ longa habuere." Nec aliam eſſe exiſtimo rationem nigritiei Æthiopum; qui non omnino erant atri, quod eſt turpe illis, ſed ſuccis & unguentis nigricantibus (hæc ſunt Æthiopum ceruſſæ, fuſcum colorem atro permutarunt. Tranſiit & hic ars in naturam, quique olim erat artificialis, is nunc eſt naturalis color. Hæc ille. Apud hos Æthiopas Dii, Deæque convivari ſolebant Hom. Iliad. 1.

> Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
> Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.

Papinius Theb 5 —— *Arcanâ ſic fama erumpere portâ*
> *Cœlicolas, ſi quando domos, lituſque rubentum*
> *Æthiopum, & menſas amor eſt intrare minores*
> *Dant fluvii, monteſque locum, tum terra ſuperbit*
> *Greſſibus, & paulum reſpirat cælifer Atlas.*

Quod falsè arridet ſuo more Lucianus in Philop. Τὸ δὲ καὶ Αἰθίοπας ἀνδρογυναῖκας, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὸ ὅλον ἐξωραϊσμένοις, καὶ ἐς δεῖπνα ἥκειν μὴ ἀρίστου, ἀλλ' ὑποδεδεγμένους παρ' αὐτοῖς, πάνυ πολλῶν ἔχειν, ἐν αἰσχύνῃ ἄξια. Notandum autem (quod ſupra innuimus) duas olim fuiſſe *Æthiopias*, ſec. Homericum illud Odyſſ. α.

> Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας
> Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
> Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Hinc Author de Mirabilibus Sacræ Scripturæ lib. 1. *Æthiopiam alteram eſſe in multis locis hiſtoriarum ſcriptura deſcribunt, de qua in eccleſiaſtica hiſtoria ſcribitur, quod ex parte Indiæ adveret.* Quid quod *Chaldæam* etiam *Æthiopiæ* nomine comprehendiſſe veteres putantur? Siquidem Corn Tacitus de Judæorum antiquitate verba faciens Hiſt lib 5. ait eos *Æthiopum* prolem fuiſſe, quorum majores ab Ur Chaldæorum proveniſſe cognoſcimus. Strabo itidem *Phœniciam* a nonnullis *Æthiopiam* vocari author eſt, lib 1. Ἔνιοι δὲ καὶ (inquit) τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Φοινίκην μετάγουσι. Huc facit Homericum illud Odyſſ. 4.

> Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς.

Æthicus etiam Tigridis flu. caput in Æthiopia collocat. *Fluvius Tigris*, inquit, *etiam ipſe de monte Caucaſo quaſi viſitur cum æſtivis temporibus ſub humo cum deſuper Æthiopiam currere ex viriditate ſuperne ceſpites producitur.* Quinimo Sagri vel Zagri incolæ (mons is eſt trans Tigridem) Æthiopum nati perhibentur. Heſychius Ζάγρος, ἔθνος Αἰθιόπων. Porrò τὰ μέρη τῶν Ἐλαμιτῶν in Æthiopia ponuntur ab Epiphanio in Anachoret. n. 38. Suſianæ etiam incolæ olim inter Æthiopas habebantur. Memnon n. qui a Suſis ad bellum Trojanum, in Priami auxilium pervenit, *Æthiopum* rex ab Heſiodo vocatur, in Theog

> Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
> Αἰθιόπων βασιλῆα.

Unde Pind. Olym. Od. 2. eum vocat Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα. de quo Virgil Æn. 1.

> *Nunc quibus auroræ veniſſet filius armis.*

Æthuſa, quæ & *Æguſa* Plin. inſ. Siciliæ. Sed apud Ptol. diverſæ ſunt. *Æthuſa* cum *Limoza* Fazello dicitur inter Melitam & Africam ſita. *Æguſa* v. *Favognano* nominatur, Lilybæo prom. proxima, inter Hieram & Phorbantiam 10. m p. diſtans à Drepano urbe 20 in Africum.

Ætinium, *Ætino* Moletio & al op Macedoniæ, quod *Athenæum* Livio dicitur, Triccæ urbi, apud Theſſaliæ fines, finitimum.

Ætna, *Mongibello*, mons Siciliæ max. & notiſſimus ob ignes quos emittit. Altitudinis eſt 8. mill. circuitus autem 60. diſtat 15. m p. à Catana, & 30. à Meſſanâ. An. 1669. quatuor flu igneos emiſit, quamplurimis locis in viciniâ vaſtitatem afferens, præſertim in agro Catanenſi, ubi 15. caſtra concremata ſunt. De variis ejus incendiis lege Cluverium. Virgil Geor 1.

> ——— *Quoties Cyclopum effervere in agros*
> *Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,*
> *Flammarumque globos, liquefactaque volvere ſaxa?*

Silius Ital. lib. 14.

> *Aſt Ætna eructat tremefactis cautibus ignes*
> *Incluſi gemitus, pelagique imitata furorem*
> *Murmure per cæcos tonat irrequieta fragores*
> *Nocte, dieque ſimul, fonte à Phlegethontis ut atro*
> *Flammarum exundat torrens, piceaque procella*
> *Semiambuſta rotat liquefactis ſaxa cavernis.*

Heſychius: Αἴτνη, πῦρ ὄρος πλησίον Χαλκίδος ἐν Σικελίᾳ. Circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Quare autem flammas evomat Trogus Pomp l. 4. explicat his verbis. *Siciliæ terra eſt cavernoſa, & fiſtuloſa, quo fit ut ventorum flatibus pateat, unde ignis concipitur, intrinſecus ſulphur habet & bitumen, ubi ventus per ſpiramenta cavernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem, ſic Ætnæ durat incendium, motus ergo ventorum cauſa eſt incendii.*

Ovid. Met. 15.

> *Nec quæ ſulfureis ardet fornacibus Ætna*
> *Ignea ſemper erit, neque enim fuit ignea ſemper.*
> *Nam ſive eſt animal tellus, & vivit, habetque*
> *Spiramenta locis flammam exhalantia multis,*
> *Spirandi mutare vias, quotieſque movetur,*
> *Has finire poteſt, illas aperire cavernas:*
> *Sive leves imis venti cohibentur in antris*
> *Saxaque cum ſaxis, & habentem ſemina flammæ*
> *Materiem jactant, ea concipit ictibus ignem, &c.*

Catullus: *Cum tantum arderem, quantum Trinacria rupes.*

Ovid. Met. 13. *Uror enim, læſuſque exæſtuat acrior ignis,*
> *Cumque ſuis videor tranſlatam viribus Ætnam*
> *Pectore ferre meo.*

Idem in epiſt. Sapph.

> *Me calor Ætnæo non minor igne tenet.*

Seneca in Hippolyto:

> *Et ardet intus qualis Ætnæo vapor*
> *Exundat antro.*

Cœleſtem columnam eam vocat Pindarus. *Ætna*, inquit Bochartus, vel eſt אתונא *attuna*; h.e. *caminus*, *fornax*; vel אטונא, hoc eſt, *caligo*. Primæ originationi favent hæc Poetarum loca. Virg Æn 3.

> ——— *Ingenteinque inſuper Ætnam*
> *Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.*

Seneca in Hippolyto:

> *Et qui furentes ſemper Ætnæis jugis*
> *Verſat caminos.*

Idem in Thyeſte:

> *Ignis Ætnææ reſidens caminis.*

Idem in Hercule Oetæo:

> *Feret Ætnæos inde caminos.*

Idem in Hercule inſano:

> ——— *acrior mentem excoquit*
> *Quàm qui caminis ignis Ætnæis furit.*

Claud Mar. Vict l. 2.

> *Non aliter quam dum rupeis ſæva Ætna caminis*
> *Egerit immiſtis ſtridentia ſulfura flammis.*

Hos *caminos* Græci ἰπνοὺς vocant. Schol. Ariſt. in Veſpis: ἰπνὸς καλεῖται ὁ κάμινος, adducitque Æſchylum qui cum relatu ad Ætnam: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο. Poſterius etymon firmare videtur Lucretius lib 6.

> *Funditus ardorem longè, lateque favillam*
> *Differt, & craſſa volvit caligine cœlum.*

Ætnam pulcherrimè deſcripſit Corn. Severus; optimè autem Virgil. & breviſſimè Æn. 3.

> ——— *Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,*
> *Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem*
> *Turbine fumantem piceo, & candente favillâ,*
> *Attollitque globos flammarum, & ſidera lambit:*
> *Interdum ſcopulos, avulſaque viſcera montis*
> *Erigit eructans, liquefactaque ſaxa ſub auras*
> *Cum gemitu glomerat, fundoque exæſtuat imo.*

Super hunc montem ignem ſimul & nivem videas. Sil. l. 14.

> *Sed quamquam largo flammarum exæſtuat intus*
> *Turbine, & aſſiduè ſubnaſcens profluit ignis;*
> *Summo cana jugo cohibet (mirabile dictu)*
> *Vicinam flammis glaciem, æternoque rigore*
> *Ardentes horrent ſcopuli. Stat vertice celſi*
> *Collis hiems, calidâque nivem tegit atra favillâ.*

Claudian. de Rap Proſ. lib. 1.

> *Sed quamvis nimio fervens exuberat æſtu,*
> *Scit nivibus ſervare fidem, pariterque favillis.*
> *Dureſcit glacies tanti ſecura vaporis,*
> *Arcano defenſa gelu, fumoque fideli*
> *Lambit contiguas innoxia flamma pruinas.*

Solin. cap 11. *In illa ferventis naturæ pervicaciâ miſtas ignibus nives profert.* Denique Strab lib 6. ἔστι δὲ τὰ ψιλὰ τὰ ἄνω χωρία, καὶ τεφρώδη, καὶ χιόνος μεστὰ τοῦ χειμῶνος. Arboribus conſitum etiam hunc montem innuit Theocritus, cui πολυδένδρεος Αἴτνα dicitur. Eſt etiam civit. Siciliæ ad rad. Ætnæ ſita, *Ineſſum* prius dicta, ab Hierone condita Steph. vulgo *Centorbe*, Leandro autem *Aderno*, *Miſtali* v. Fazello, Populi *Ætnenſes*. Ponitur *Ætnæus venator* pro inutili. *Ætnæus Cantharus* pro ingenti. Item *Ætnæus* cognomen Vulcani.

Ætolia, Achaiæ reg. Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima. *Hyantbis* olim dicta fuit, teſte Steph. Cic. in Piſonem *Ætoliam, quæ procul à barbaris disjuncta gentibus, in ſinu pacis poſita, medio fere Græciæ gremio continetur, decedens miſeram prodidiſti.* Dionyſ. in Perieg.

> Τῆς δ' ἐφεξῆς ἐνὶ νῶτον ἔχει ἄκρον Ἀχελῴου
> Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα, τῷ διὰ μέσσου
> Σύρεται ἀργυροδίνης Ἀχελῷος ἀργυροδίνης

Ubi Schol. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ

'Αιτωλῶ … ᾿Κμι ⊙. Ovid Amor. 3. 5.

Nec tanti C…don, nec tota Ætolia tanti.

Artima hodie, teſte Niceta, & *Lepanto*. Ætoli autem petaces erant & improbi, adeo ut qui tales eſſent proverbio *Ætoli* dicerentur, teſte Stephano, à *petendo omnia*, Græcè αἰτεῖν ὅλα, ut quidam nugari amant. Vide Plin 4.2.

Æruatii, Helvetiæ pop *Æruates* Cæſari. quorum urbs *Fave'ch* ad Rhenum flu. 3. leuc ab Uri ſeu Tauro urbe.

Æx, inſ. ſcopuloſa in mari Ægæo inter Tenedum & Chium, quæ capræ ſpeciem procul aſpicientibus præbet, unde & nomen accepit Αἴξ enim Græcè *capram* ſign

Æxones, Atticæ pop. dicacitate, maledicâque virulentiâ inſignes, adeo ut Ἀιξωνεύεσθαι ſignatum verbum ſit quo denotetur intoleranda mordacitas

Africa, quæ & *Libye* Græcis dicitur, ab α privat. & φρίκη horror, quaſi ſine frigore (ita enim veteres Grammatici nugari amant) una ex tribus orbis terræ partibus, in meridiem vergens, mari Mediterraneo ad arctos, Oceano ad occ merid & ort. ac ſinu Arabico perſtricta. Dionyſius de ſitu orbis.

Ἀλλ᾽ ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ᾽ Εὐρώπης ἐχέ ἐσ᾽
Λοξὴν οἱ γεμπμῶσι Γάδειρά τε καὶ σόμα Νείλου.
Ἔνθα βαθύστομος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.

Mela lib 1. cap. 4. *Africa ab Orientis parte Nilo terminatur pelago à cæteris.*

Silius Italicus lib. 1. ubi de Libyâ.

Terminus huic roſeos amnis Lagæus ad ortus,
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.
At quà diverſis clementior aſpicit Arctos,
Herculeo dirimente freto diducta propinquis
Europes videt arva jugis: ultra obſidet æquor;
Nec patitur nomen proferri longius Atlas, &c

In Ægyptum, Marmaricam, Africam propriè dictam, Mauritaniam, Libyam interiorem, Æthiopiam & Ægyſimbam veteribus ignotam, ultra Æquatorem diviſa. Sciendum Africam ſeu Libyam multis accipi modis; tribus tamen potiſſimum. Vocabulum iſtud cùm latiſſimè patet, tum tertiam olim habitari orbis partem complectitur; Anguſtiſſimè v. patet, cùm pro Carthaginenſi ditione, aut pro illo ſaltem Africæ tractu litorali accipitur, qui ab Amplagâ flu. uſque ad Phycuntem extenditur. Tertio v. Africa aut Libya vocatur, quicquid Afri aut Libyes tenent. Itaque tum præter Africam propriè dictam (quicquid autem inter Mauritaniam & Cyrenaicam jacet, id Africæ propriè dictæ tribuitur) totam quoque comprehendit Libyam interiorem uſque ad Æthiopas & Ægyptos Excipitur enim ut plurimum Cyrenaica Pentapolis, Numidia vetus, & Mauritania. Nam & Mauri & Numidæ pro advenis habebantur *Africa* v. ut aliquibus placet dicta eſt linguâ Arabicâ Ifrik, à verbo *faraka diviſit* Cur autem ſic dicatur duæ ſunt opiniones, quarum prior hæc eſt, quod ea terræ pars ſit ab Europâ mari Mediterraneo, ab Aſia v. flumine Nilo ſeparata. Altera, quòd hoc nomen ab *Ifrico* quodam Africæ rege deductum videatur Matthæus Regius. ab Ebræo *Aphar*, quæ vox *pulverem* ſignificat, deducit. Eſt enim Africa regio calidiſſima. Hinc Silius Italicus lib. 1.

Æſtifero Libye torquetur ſubdita Cancro. Et Virg Ecl. 1.

At nos hinc alii ſitientes ibimus Afros. Quin & Op. 4. Cyneg. Libyam vocat *διψάδα γαῖαν*, eandem iterum *ἀνυδρότατον χῶρον*, ſupra *πανδίψιον οὖδας*. Eumenius Rhetor *Libyæ arva ſitientia*. Manilius Aſtronomicῶν lib 4.

Pennus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exſiccat populos ——————

Synefius Epiſt 67. *διψηρὰν Λιβύην*, quod à Dionyſio proculdubio deſumptum verſ 182

Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Manil l 4. de Africâ

Huic varias peſtes, diverſaque monſtra ferarum
Conceſſit bellis natura infeſta futuris.
Horrendos angues, hebetataque membra veneno,
Et mortis partus, viventia crimina terræ,
Et vaſtos Elephantas habet, ſævoſque Leones
In pœnas fœcunda ſuas parit horrida tellus,
Et portentoſos Cercopum ludit in ortus,
Ac ſterili pejor ſiccas infeſtat arenas.

Africam Joſeph Antiqu 1.16. ab Ophre filio Madanes, Abrahami nepotes deducit. Sic enim ille λέγεται δὲ ὡς οὗτος … στρατεύσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατέσχεν αὐτήν, καὶ οἱ υἱωνοὶ αὐτοῦ κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ, τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὀνόματος Ἀφρικὴν προσηγόρευσαν. Sed … ſtas has Africæ etymologias … t Bochartus ὁ μέγας, & à ferti … te ſua nomen … funmgpere c… endit פרק *P araca*, inquit Arabicè … are … & פריקי *perie, ſpica*. Hine à Pœnis אפריקה *frica* … & terra Africæ ad verbum eſt *terra ſpicæ*, vel *ſpicarum*, phraſi merè Punicâ; Qualem eſſe Africam propriè dictam, i. e. Libyæ partem Carthagini vicinam, neminem latet qui non ſit harum literarum planè rudis Vide ſis doctiſſ. Authorem Geogr ſac. lib. 1. cap. 25. Inde *Afer*, ut *Armentarius Afer* Virgil. Georg. 3. *Vagus Afer.* Lucan. lib 4. *Afra avis*. Horat in Epod. Item *Apex ſerpens*. Multi n in Africa ſerpentes, ob loci calorem.

Hor. ————*Velut illis*

Canidia afflaſſet pejor ſerpentibus Afris.

Juven. Sat 5.

Quadrutos etiam facit à ſerpentibus Afris.

Male n. vulgò *atris*. Item *Africanus* adject. & Scipionis cognomentum. Afri olim perndiæ notâ apud veteres inſigniebantur. Salvianus lib 7 *Omnes gentes habent ſicut peculiaria mala, ita etiam quædam bona In Afris penè omnibus neſcio quid non malum? Si accuſanda eſt inhumanitas, inhumani ſunt; ſi ebrietas, ebrioſi ſunt; ſi falſitas, fallaciſſimi; ſi dolus, fraudulentiſſimi; ſi cupiditas, cupidiſſimi; ſi perfidia, perfidiſſimi*; Cic ad Att 11. 7. *Ex omnibus nihil tamen deſideratur, quam quod in Africam non iverim. Judicio hoc ſum uſus, non eſſe auxiliis fallaciſſimæ gentis Remp defendendam.* Liv. l. 39 *Plebem imbellem in urbe, imbellem in agris eſſe, mercede parari auxilia ex Afris gente ad omnem auram ſpei mobili, atque infidâ* Capitolinus in Maximinis *Gordianus contra Capellianum cùm ſuum juvenem miſiſſet, acerrimâ pugnâ interfecto filio, ipſe laqueo finivit vitam, ſciens & in Maximino multum eſſe roboris, & Afris nihil virium, multum quinimo perfidiæ.* Idem. *Commilitones rem vobis notam proferimus Afri fidem fregerunt. Quid dicam? fregerunt? nunquando ſervarunt?*

Agabra, & *Ægabra*, vulgò *Cabra*, op Hiſp Bæt in Vandalia haud obſcurum, inter Aſtigi & Tucci, unde 14. hinc 5. leuc lon. 16. 20. lat 37 40

Agameium, *Aganer*, op Hiberniæ in Momoniâ prov. juxta portum Corcagienſem.

Agaminum, *Aghem*, ſeu *Ghem*, op. Inſubriæ, apud Seſſitem flu. à Novaria 16. m. p. Incolæ *Agamini* ex ant. inſcript.

Aganagara, urbs Indiæ maritima circa Gangem, *Agonara* Caſtuldo, & Moletio.

Aganippe, fons Bœotiæ celebris ad Heliconem montem, haud procul à Thebis, in Permeſſum flu Libens, Muſis ſacer, à poetis maximè celebratus. Claud. in Paneg: Theod.

Concinuit felix Helicon, fluxitque Aganippe
Largior. ——————

Hinc *Aganippeus*. Propert lib. 2.

Et quantum Æolio quinn tentat carmina plectro
Par Aganippeâ ludere docta lyrâ.

Itemque *Aganippis*. Ovid 6. Faſt.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Meduſæi ſigna tenetis equi.

Aganippe, inquit vir maximus, eſt אגן אבא *Aganabba*, id eſt ad verbum *crater viroris* h. e *viridis*, quia fontis crater eſt.

Margine gramineo patulos ſuccinctus hiatus

Agan autem propriè eſt *crater*. Ita reddunt Græci Interpretes, Exod 24. 6. & Cant. 7 2. Sed quià metaphorâ Græcè κρατῆρες, eâdem Syriacè אגניא *aganaia* dicuntur in foſſis ac fontibus aquarum conceptacula Sic in Chaldæo Paraphraſte, Jud. 4. 11 אגניא מישר *vallis craterum*, interprete Kimchio ager eſt in quo ſunt lacunæ craterum inſtar, aquis plenæ. *Aganippe* etiam *Enippe* dicta eſt, i. e. עין אבא *en ibbe* h. c. *fons viroris*. Vibius Sequeſter perperam in montibus receſſet; *Aganippe Bœotiæ, quæ Enippe dicta*.

Agareni, pop. ab *Agar* Abrahami ancillâ ſic dict. nunc Saraceni, ut quidam volunt, appellati; in quos profectus Trajanus Cæſar cum exercitu eorum op *Agarum* mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit in acie ſuperare. Dio Caſſ.

Agarus, Sarmatiæ flu. Ptol *Sagaris* Ovidio, hodie *Sbireto* Mercatori, per Moldaviam in Iſtrum fluens Ab hoc nomen *Agarico* radici datum creditur. Cæl Rhod. 18. 18.

Agaſus portus, *Porto Greco*, locus in ora Apuliæ Dauniæ propè M Garganum, in prov. Capitanatâ, 110. m. p. à Viesta in merid. & 20. à Manfredoniâ in Cæc.

Agatha, *Agde*, urbs Gall. Narb. in ora litor apud oſt. Arauris flu. in Occitanâ reg 5. leuc. à Narbone in ort. à Biteris autem 3. long. 24. 05. lat 42. 40. Item urbs Campaniæ in Principatu ulter. quaſi med. inter Capuam & Teleſiam ad 12. m. p. utrinque diſtans. Hodie *S. Agatha di Goti*.

Agathopolis, poſtea M. Peſſulanus, *Monspellier*, urbs Gall. Narbon. à Narbone 14. leuc. in ort. Nemauſum verſus 8.

Magalonæ urbi marit. propinqua. Academia, & urbs poſt Toloſ in clariſſima totius Occitaniæ reg. Al. eſt *Magalone*, Maaſlien urb opiu in Agatha inſ.

Agatouſſa, in ula unguento nobilis, ſic à Callimacho nuncupata. Vide *Telos*. Heſych. Ἀγαθοῦσα, ἡ Δῆλος ἐκαλεῖτο πρότερον. Ubi πῆλος, legendum notat Palmerius.

Agathurnum, ſive *Agathurium* Ptolemæo, vel *Agathurſus* Straboni & Plinio, op. Siciliæ, Sil lib 14.

Defuerant Agathurna manus, geminoque Lacone Tyndaris.

Opidum hoc condidiſſe fertur Agathurnus, Æoli, regis ventorum, filius n. 6. hi erant, quorum Ἀγάθυρνος βασιλεύσας τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίτιδος χώρας, ἔκτισε πόλιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην Ἀγάθυρνον. Ita Diodorus lib. 4 Græcis n. ſemper ſuppetit fabularum penu inexhauſtum, unde urbium quarumlibet vetuſtiſſimarum conditores depromant. Bocharto a. *Agathyrnis* nomen deflexum videtur ex Punico הקתרין *Hakkatharin*, vel *Hakkathorim*, quaſi *rupes* dixeris. Nempe urbem hanc probant Fazellus & Cluverius eſſe opidum S. Marci, de quo ille Dec. 1. lib. 8. cap. 4. *In ſublimi colle, agro & mari ad paſſuum tria millia prominente S Marci incubat opidum.* Et mox. *Ad ejus arcem in rupe ſitam.* Videtor Cluver. Sic Ant. lib. 2. cap. 8.

Agathyrſi, pop. Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine avaritia, ſine invidiâ. Atqui populi ſunt mollitiei perquam deditiſſimi, ſi Herodoto fides, cujus verba, Muſâ 4. hæc ſunt. Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν εἰσι καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. A ſcriptoribus etiam plurimis *Picti* dicuntur; uſque quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur, quanquam alii de nativo colore intelligunt. Sed non hic litem hanc dirimendi locus. Virgil. 4 Æn.

Cretesque Dryopesque fremunt, pictique Agathyrſi.

Solinus cap. 20. *Gelonis Agathyrſi colliminantur, cæruleo picti, fucatis in cæruleum crinibus, nec hoc ſine diſcrimine. Nam quanto quis altero pr[illegible] tanto propenſiore notâ tingitur, ut ſit judicium humi[illegible]tis minus pingi.* Dicti a. ſunt ut nonnullis placet, ab *Agathyrſo* Herculis filio, vel, ut Piſander vult, ἀπὸ τῶ θύρσου τῶ Διονύσου, inquit Suidas. Bochartus v. *Agathyrſos à Thiras deducit (qui Græcis Θρᾷξ)* quod ipſum nomen, inquit, ultima ſui parte videtur alludere ad *Thiras*. *Immanes* vocat Juvenalis Sat. 15.

Sauromatæque truces, aut immanes Agathyrſi.

Agaui, pop. ut putant, ſeptentrionales, quos Hom. circa initium Iliad. 13. dixit gentem fuiſſe innocentiſſimam, quæ ſine divitiis, equino lacte victitet. Vide Scholiaſtas in loc. Heſychius. Ἀγαυοί, ἔθνος Σκυθικόν.

Agaunum, *S. Mauritz*. Valleſiæ op à Seduno 6. Leuc. in ort. 17. à Geneva in occ. & 4. à lacu Lemano long 28. 25. lat. 45.39.

Agdus, petra inviditæ vaſtitatis in Phrygiæ fin ex quâ Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato in orbem hominibus vacuum jactarunt. Arnob. lib 5. Vide Voſſ. de Theolog Gentilium.

Agelocum, *Axiolm*, ſive ut Camdeno videtur, *Littleburgh*, op. Angl. ad Trentam fluv. in Com. Nottinghamienſi. V. *Segelocum*.

Agendicum, op Gall. Celt. in fin Senonum, med. fere inter Lutetiam & Trecas, inde 19. hinc 16 Leuc à Senonibus, v. 12 in Bor. vulgo *Province*. lon. 24.30. lat. 48 20. Al à Agendicum, eſt urbs ipſa *Sens*, ad Icaunam flu. quæ alias Burgundiæ accenſita, nunc præfecturæ Campaniæ tribuitur.

Agennum, *Aginnum* Auſonio, *Aginnum*, Ptol & Anton. vulgo *Agen*, urbs *Aquitan.* ad Garumnam flu cujus mem Auſonius ep 24.

Santonis ut ſibi Burdigalam, mox jungat Aginnum.

Lon 23 35 lat 44 c8 Fuit v. patria Joſ. Scaligeri, & reg. circumjacens dicitur *Aginnenſis tractus*, qui mirè fertilis, & irriguus eſt.

Aggerhuſia, arx Norvegiæ in intimo ſin. Anſloenſi, unde nomen Præfecturæ Aggerhuſianæ, quæ totius Norvegiæ eſt meridionalior. Vix [illegible] lat 1. Leuc. ab Anſloa Civit. 24. 2 à Bahuſia urb 9 à [illegible] dericoſtadia, & 25 a Staflangria.

Agidos, Cy[illegible] urbs, nunc *Burgum templi*, inter Lapatham & Aphrodiſium.

Agiſymba, reg Africæ ampliſſima, in auſt ultra Æquatorem extenſa plures regg ſub ſe continens, Ptol Hodie *Zanguebar*. *Zangue* a. idem [illegible] quod *nig[illegible]*; à nigris v totus hic tractus colitur, teſte Barroſio. *Z[illegible]bar* M Paulo Veneto dicitur, quam non [illegible]e max. err[illegible]e inſulam credit, deſcribitur ab iis Madagaſcar verſus merid. eamque in circuitu habere 2000. millaria addit: *Melicam* vocat Girava. Sanſoni v. Agiſymba erat ubi nunc regna *Monemugi* & *Monomotapa* in mediterraneis ſeu Æthiopia interiori.

Agla, Hiſp. op. Plin Item op. regni Fezzæ in Africa prope flu Guargam in Habata Prov. 17. Leuca Fezza urbe in Bor.

Agmondeſhamum, op. Angl. in Com. Buckinghamiæ, à Londino 20. m. p. in Circ 6. a. a Thameſi flu. in Bor.

Agneda Scotiæ Metropolis, vulgò *Edinburg*, ad forthæam flu. *Alata Caſtra* Ptolemæo, *Caſtra Exploratorum* Antonino, & *Caſtra Puellarum* poſterioribus.

Agni cornu promont. Ægypti prope Bolbiticum Nili oſtium. Heſychius. Ἀγνοῦ κέρας, καὶ Κνίδος πρότερον, ὃς δὲ ἀκρωτήριον αὐτῆς, πρὸς δὲ τῆς Αἰγύπτου.

Agnos, Æolidis tribûs gens. Heſychius. Ἀγνοῦς τῆς Αἰολίδος φυλῆς δῆμος. Lege Ἀντιοχίδος, nulla n. fuit Αἰολὶς φυλή tum legendum eſt Ἀγνοῦς, ut olim emendavit Meurſius de pop. Att. pag 2.

Agonenſis porta, hodie *Porta Salari*, eadem quæ *Collina*, & *Quirinalis*.

Agones, Inſubriæ pop. quorum reg. *La val di Gogna* hodie dicitur, teſte Mezula, in Agro Ticinenſi. Sed Polybius eos inter Apenninum M. & Padum deſcribit. & poſt eos Boios, deinde Senones recenſet. Mezula v & Leander eos inter Ferrariam & Ravennam deſcribunt.

Agonia, *La Gogna*, flu. Inſubrum per Laumellinam reg. agri Ticinenſis in Padum fluens.

Agonus, Ἀγωνὸς ποταμὸς ἐπὶ τῆς Αἰθιοπίας. Heſychius.

Agora, *Mulagra* Leunclavio. op. Thraciæ in ora Cherſoneſi ad Helleſpontum, Seſto urbi finitimum.

Agorum, *Agoro*, op. Italiæ in dition. Veneta ad *Cordevol* flu. 18. m. à Belluno diſtans.

Agra, locus Bœotiæ, ex quo Iliſus flu. oritur Item Suſianæ urbs Ptol. & Arcadiæ Plinio 4.6. cui *Agræ* pl. num. Item reg. Leanitarum in Arabia, cujus incolæ *Agræi* Stephano, *Agrees* v. Dionyſio, ſic n. ille.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτη μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀγραῖοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ Ναβαταῖοι,
Ἄγχι δὲ Χαυλάσιοι τε καὶ Ἀγρέες οἷς ἔπι γαῖα
Χατραμὶς ἐγγύθι ναιετάουσα Πετραίου αἴης.

Item *Agra*, urbs Aſiæ, in Imperio M. Mogolis ad flu. *Gemini*, à Civit. *Labor* 150. Leuc. ubi ſæpe M. Mogul commoratur.

Agragas, vel *Acragas*, Siciliæ flu. circa Agrigentum urb. à quâ nomen accepit. *Draco* hodie Fazello & Aretio Item mons Siciliæ non longè à Gelâ, muro quondam cinctus, habens in ſummitate op. ejuſdem nominis, alio nomine *Agrigentum*; unde Empedocles Philoſophus, & Phalaris Tyrannus originem duxerunt. *Mare* à Nigro hodiè nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti*. Quatuor præterea hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thraciâ locat, ſecundam in Eubœâ, tertiam in Cypro, quartam in Ætoliâ. Nobis impræſentiarum de Agrigento Sicilienſi agendum. Ubi veteres optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones tranſmittere conſueverant. Virg. Æn. 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè
Mœnia, magnanimûm quondam generator equorum.

Græci optimè Ἀκράγας legunt. Poſt Himeræ ortum (inquit Bochartus) ſtatim ſe offert Agrigentum, urbs olim celeberrima: quæque ſecundum Syracuſas, Siciliæ fuit ampliſſima. In quâ, ſi Laertio credimus, lib. 8. Μυριάδες κατῴκουν ὀγδοήκοντα hoc eſt, *habitabant hominum octingenta millia*. *Octingenta* inquam, non *Octoginta*, ut perperam habet Cluverius. Sed cum res planè ſuperet fidem, adeoque ſit falſiſſima, aio mendum eſſe in numeris, qui cum per literas numerales compendiosè ſcriberentur, facile potuerunt π & κ permutari: quâ ratione factum, ut pro viginti myriadibus, octingenta ſcriberentur. Neque enim habuiſſe Agrigentum ſupra 20 myriades, h. e. 200 incolarum millia, his verbis docet Diodorus Siculus, lib. 13. pag. 376. Ἀκραγαντίνων μὲν ὄντων πλείους τῶν δισμυρίων, (σὺν δὲ τοῖς κατοικοῦσι ξένοις οὐκ ἐλάττους τῶν εἴκοσι μυριάδων). Agrigentum a. annis poſt Gelam conditam centum & octo, i. e. 600 annis circiter ante Chriſtum, Gelenſes condiderunt, ἀπὸ τοῦ Ἀκράγαντος ποταμοῦ ὀνομάσαντες. Thucydidis verba ſunt, lib 6. Neque aliter Stephanus, & Pindari Scholiaſtes. Unde n. fluvius hic derivetur, jam diſquirendum. Quod ut intelligatur, notandum eſt, Agrigenti duas fuiſſe partes, quarum una Græcis Ἄκρα, ſive *arx* appellabatur, & à Polybio, lib. 9. ſic deſcribitur. Ἡ δ' ἄκρα τῆς πόλεως ὑπέρκειται κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἀνατολάς, κατὰ μὲν τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν ἀπροσίτῳ φάραγγι περιεχομένη· κατὰ δὲ τὴν ἐντὸς μίαν ἔχουσα πρόσοδον ἐκ τῆς πόλεως. Hanc *Acram* ipſa Agrigento volunt eſſe multo vetuſtiorem. Itaque antiqua hæc *Acra*, quæcunque tandem fuerit, Punicè כרך *Crac* dicebatur, & Articulo præfixo *Haccrac*, i. e. ἡ ἄκρα, & proximus flu. *Nahar haccrac*, fluv. A-

cræ, ſeu Arcis. long. 37. 38. lat. 36. 10.

Agria, Eger Germanis, *Erlaw* incolis, urbs Hungariæ ad flu. Agriam. qui abhinc 3. Leuc. cadit in Tibiſcum 5. Leuc. à Filleco op. in merid. & 6. à Tokeo in occ.

Agrianes, Agriæ Herod. *Agrianes* Steph. qui & *Agrienſes*, pop. Thraciæ circa Agrianem flu. inter Hæmum & Rhodopen.

Agrigentum, Vide *Agragas*.

Aguillionum, Aguillon, urbs Gall. ad Garumnam flu. ubi recipit Lotium amnem in Aquitania prov. Ducatus tit. clara, 4. Leuc. ab Aginno, 3. v. à Neraco.

Aguntum, op. Siciliæ Ptol. Item Norici op. in Carinthiæ & *Tirolenſ.* com. confin. vulgò *Innecken*. Al. a. eſt *Doblach*, op Brixnenſ. tractûs in Tirolenſ. Com. juxta amnem *Rienz* 9. m. ab op. *Innecken* in occ. Brixnonem verſus 28. teſte Cluverio.

Agylla, Tuſciæ civitas, à conditore appellata. Servius. Vide *Cære*. Virg. Æn 8.

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto.
Urbis Agyllinæ ſedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Dionyſ. Halicarn. lib. 3. Ἐπὶ τὴν Καιρητανῶν πόλιν ἦγε τὴν δύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. Strabo lib 5. Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ νῦν Καῖρε, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων. Divitem fuiſſe civitatem innuit Lycophron in Caſſandrâ, ubi Ἀγύλλης memorat πολυρρήνους νάπας, i. e. *pecoroſos Agyllæ ſaltus*. Quin & Liv. lib 1. *opulentum oppidum* expreſſè vocat. Unde Dionyſ. Halic. lib 3. Εὐδαίμων καὶ πολυάνθρωπος dicitur.

Agyrium, Siciliæ urbs Priſcis Græcis Ἀγύριον, Ptolemæus v. Ἀγύριον vocat. Stephano Ἀγύρινα dicitur, unde vulgare vocabulum hodiè *Agirone*. Populi *Agyrinenſes* Tullio, *Agyrini* Plinio In Excerptis Legat Diodor. Sic lib. 22. Ἀγυραῖοι, procul dubio mendoſè pro Ἀγυριναῖοι. Origo hujus op. tam vetuſta eſt, ut Herculis fabulis admiſcuerint priſci mortales. Quâ de re vide Diod. Sic lib. 4. & 14. & 16. Poſterioribus etiam temporibus celebrem fuiſſe urbem patet ex Cicer Verrina 3. *Agyrinenſis eſt imprimis honeſta Siciliæ civitas, hominum ante hunc Prætorem locupletium, ſummorumq; aratorum*. Sed præ omnibus aliis rebus maximè celebrem reddidit ille qui ſub initium operis ſui ita ſcribit. Ἡμεῖς γὰρ ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Docti ſciunt quem velim.

Ahuſii, Ahauſen, op. Scaniæ in Suevia ad mare Balticum, prope Chriſtianoſtadium, 12. Leuc. ab Hafnia. 5. a. à lim. Smalandiæ.

Ailza, inſ. Scotiæ prope Gallovidiam prov. in Glottæ æſtuario.

Ainſa, urbs Hiſp. in regn. Aragon. ad Singam flu. juxta rad. Pyrenæorum, 6. Leuc. à Barbaſtro in Bor. 8. v. ab Oſca in Cæc.

Ainzia, reg. Scotiæ Sept. in Buquaniâ prov. ad oſt. Speiæ flu. ubi Finlaterum caſtrum.

Airiacum, Airy vic. Burgundiæ in *Diœceſi* Antiſſiodorenſi, ubi Concilium ſub Benedicto VIII.

Airus, Airn, flu. Scotiæ Sept. oritur ex monte Grampio, in Marriâ prov. cadit v. in flu Speiam.

Alaba, Alava Villanovano op. Hiſp. Tarraconenſ. in Celtiberis, quod Ptol. Valeriæ vicinum facit. inter Lebetum urb. & Villam Francam op. Nunc eſt vic. tantum Aragoniæ ad flu. Xiloccam, 4. Leuc. à Lobeto.

Alabanda, civit. Cariæ mediter. epiſc. ſub. Arch. Stauropolitano, inter Amyzonem & occ. & Stratonicen ad ort. Juv. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis
Eſquilias, dictumq; petunt à vimine collem.

Adeo opulenta fuit hæc urbs ut in proverb. abierit: Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. Nomen habet ab *equo*, quem *Alam* Cares vocant, & Banda quæ *victoriam* apud eos denotat. Græci *Alabandicos libellos* pro Barbaris capiunt, & *Alabandicum opus* pro re inepta Long. 57. 40. lat. 39. 15.

Alabus, Siciliæ flu. Ptolemæus à Pachino Pelorum verſus incedens, Ἀλάβου ποταμοῦ ἐκβολαί. Silio Alabis dicitur l. 13.

Necnon qui potant Hypſamque Alabinq; ſonoros.

Apud Heſych. legitur Ἀλαβὼν ποταμὸς, an ſine mendo, alii viderint; certè non vidit Schrevelius in nupera Heſychii editione. Diodoro & Stephano formatur Ἀλαβών. Apud Vibium *Alachis* legitur, corruptè pro *Alabis Cantaro* dicitur Fazello. Fit etiam oppidum. Stephanus. Ἀλαβὼν πόλις καὶ ποταμὸς. Inde pop. *Alabonsi*. Apud Plut. in Timoleonte, Ἄβολον pro Ἀλαβῶνα legas. Porrò *Alabum* amnem, Hyblæ proximum Bochartus dictum putat ab הלאוה *halava*, i. e. dulcedine, voce Arabica quidem, ſed à verbo חלי deductâ, quod Syris eſt etiam ܚܠܐ, i. e. *dulcedine*, unde & nomen חלי mellis epitheton, Ezech. 3 3. & alibi paſſim.

Ala Flaviana, vide *Vindebona*.

Ala Nariſca, Aeiſtadt, urbs Germ. in Palatinatu ſuperiori, ab Ingolſtadio 3. Leuc in Bor. Noribergam verſus 10. a Ratiſpona 9. in occ.

Ala nova, Eberſdorf, caſtr. Auſtriæ infer ubi palatium Archiducum Auſtriæ, a Vienna 1 Leuc in ort.

Alæſa, urbs Siciliæ olim epiſcop ſub archiep Syracuſano. Vocabulum ejus variè apud authores, ſcriptum reperitur. Nam Phalaridi, Ptolemæo, ac Straboni eſt Ἄλαισα. Diodoro Ἀλαῖσα, Antonino *Aleſa*, Ciceroni *Haleſa*, unde opidani Plinio *Haleſini*. Et Inſcriptioni Antiquæ ſæpius repetitur ὁ Ἀλαισῖνος δῆμος. Qui apud Columellam legitur *Haleſus*, l. 10.

Et quæ Sicanii flores legiſtis Haleſi.

Apud Sil. lib 14. ſic legitur;

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Heſa.

Verùm cùm nullum uſpiam reperiatur Siciliæ opidum *Heſa*, credibile eſt ſcripſiſſe Silium,

———*Venit Aleſa.*

Deſcribitur à Diodoro lib 14. in colle, 8 ſtad. à mari diſtito. Tamen ad mare portum habuit de quo Cic Verrina 3 Condita eſt annis circiter 400 ante Chriſtum, vel, ut nonnullis viſum, ab Archonide Herbitenſium præfecto, vel ut alii, à Pœnis. Diodorus ubi ſupra. Τινὲς δὲ φασὶν ὑπὸ Καρχηδονίων ἐκτίσθαι τὴν Ἄλαισαν, καθ' ὃν καιρὸν Ἰμίλκων τὴν πρὸς Διονύσιον εἰρήνην ἐποιήσατο. Cui ſententiæ Alæſini libentius acceſſerunt, quia cùm Herbita cum Alæſa magnitudine, & opibus handquaquam eſſet conferenda, pudebat illos tam ſordidæ originis. Locuple(?)n. fuiſſe Alæſæ inter urbes Siciliæ clariſſimas docet Cicero lib. 13. Epiſt. 32. *In Haleſinâ civitate tam lautâ, quam nobili*. Et. Verr. 3. *Siciliæ civitates multæ ſunt, judices, ornatæ, atque honeſtæ, ex quibus imprimis numeranda eſt civitas Haleſina. Nullam enim reperietis, aut officiis fideliorem, aut copiâ locupletiorem, aut auctoritate graviorem*. An hinc עליסה *Aliſa*, vel quod idem eſt עליזה *Aliza*, i. e. *exultabunda*, Punicè nominata eſt? Quo epitheto in Scripturâ inſigniuntur urbes, quæ divitiarum nomine gloriantur, & inſoleſcunt. Sic Tyrus, Eſ 23. 7. Et Nineve, Zeph. 2 15. Et Jeruſalem, Eſ 22, 2. & 23. 7. Ut ut hoc ſit, veriſimile eſt עליזה (*aliza*) i. e. *Exultabundum* Punico vocabulo dictum eſſe fontem Aleſini agri, de quo Solinus. *In Haleſinâ regione fons, alias quietus ac tranquillus cum ſiletur: Si inſonent tibiæ*, exultabundus *ad cantus elevatur, & quaſi miretur dulcedinem ſoni ultra margines intumeſcit*. Et Priſcianus in verſione Dionyſii Periegetis.

Hic & Haleſinus fons eſt, mitiſſimis undis,
Tibia quem extollit, cantu ſaltare putatur
Muſicus, & ripas lætans excurrere plenis.

Hic, inquam, fons, Aleſini agri ad cantum cum exultatione intumeſcere creditus, verè ne, aut ſecus, nil noſtra refert, cùm à Pœnis appellatus eſſet עין עליזה (*ain aliſa*, *fons exultabundus*; Inde regioni poſtmodum, & urbi. & amni vicinis inditum nomen. Bochart. Videtor Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 4.

Alalcomenæ, urbs Ithacæ, denominata à Bœotorum *Alalcomeneo*, ut Plut. in Hellen. refert, pag. 537. Edit Steph. afferens ſimul cauſam nominis. Hæc Alalcomenas, inquit, nobilitavit Minervæ templum; unde Poeta, Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Nempe Minerva credebatur nata eſſe Alalcomenis, & ibi erat in ſummo cultu. Itaque cum parva eſſet, & in plano extructa urbs, ſemper tamen ἀπόρθητος, intacta, & inviolata manſit, quia ob Deæ reverentiam Πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας, *Ab omni vi omnes abſtinebant*. Ita habetur apud Strabonem. Putat igitur Vir Magnus *Alalcomenis* factum nomen ab אלה אלקומה *Ela Alcuma*, id eſt, *Dea invicta*, vel *contra quam nemo inſurgit*, at מלך אלקום *Melec Alcum*, id eſt, *rex invictus*. Prov. 30. 31.

Alalcomenium, op Bœotiæ, ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam, templo Minervæ clarum Steph. Stat Theb. lib. 7.

Ducit Itbonæos, & Alalcomenæa Minervæ
Agmina———

Alandia, inſ. maris Baltici in Finlandiæ litore, juris Suevici

Alani, pop. Sarm. Europ. haud procul à Mæotide palude, Roxolanis finitimi, qui nunc *Lithuani* dicuntur, ut quidam putant Mem. eorum Lucian. in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Claud. l. 1. in Ruf.

———*Patriamque bibens Mæotin Alanus.*

A Dionyſio Ἀλανοί Ἀλανοὶ vocantur; cui concinit Lucan lib 8. *Et ſequerer duros æternùm Martis Alanus?* Equeſtris rei ſtudioſos fuiſſe innuit idem Dionyſius, cum ait,

xit. ——— *πολυΐστωρον φῦλον Ἀλανῶν.*
Unde Mart lib 2. *Nec te Sarmatico tranſit Alanus equo.* Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Jul Capitolinus eos ponit in parte Daciæ Ptol. alios habet in ea parte Scythiæ quæ eſt extra Imaum. Eorum regio *Alania.*

Alanus, Alan, flu. Angl. in Cornubicâ prov. In mare ſe exonerat prope op. *Paſtoun.*

Alata caſtra. Vide *Edimburgum.*

Alatrium, urbs Hernicorum, *Aletrium* Straboni, vulgò *Alatri.* Plaut. in Cap. Heb. *Certonem,* Erb. Νὴ τ̃ Φρουσινῶνα. Heb. *vide ſis.* Erb. Νὴ τὸ Ἀλάτριον. Heb *Quid tu per Barbaricas urbes juras?* Pop *Alatrinates* Livio, & *Aletrinates,* Plinio 3. 5. lon 37. 10. lat. 41. 40.

Alauna, Angliæ op. *Whitley* Camdeno inter Cumbriam, & Northumbriam.

Alauni, pop. Norici, ubi nunc pars Stiriæ, & Arciepiſcopat *Salzburgenſis.*

Alaunius, flu Angl. inter Iſacam & Triſantonem per agrum Durotrigum juxta *Chriſt-Church* fluens. Avon Ortelio.

Alaunus, Alne, ſeu *Northyne* flu. Angl. in Northumbria, per *Alnewick* in Oceanum influens.

Alavona, Alagon, op Hiſp. Tar. juxta Salonem flu. qui paulò infra cadit in Iberum.

Alazon, flu Aſiæ, ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albaniamque ab Iberia dirimens. Val. Flac. l. 6.

Hiberni qui terga Neæ, gelidumque ſecuri
Eruit, & totamen audit Alazona ripâ.

Alba, flu. Hiſp. citer per Catalauniam in mare apud Blandas delabens, à Barcinone 9. Leuc. in B. *Tardera* Floriano.

Alba Auguſta, op Gall. Narb 6. Leuc. Vivario urb. in occ. Hodie *Aubenas* Dalechampio. lon. 24. 45. lat 43. 34.

Alba Helviorum, ſeu *Helviorum,* urbs Gall. Narb. in Arvernorum & Ruthenorum confin. quæ *Albiga* poſterioribus dicta eſt, hodie *Alby.* Vide *Albiga.* Brietio a. eſt Viviers ad Rhodanum in Occitania.

Alba Julia, Weiſſenburg Germ. *Gyula feiervar* Hungaris, urbs Tranſylvaniæ prope flu. Mariſum 8. Leuc. à Cibinio in occ lon. 47. 00. lat. 46. 50.

Alba Longa, urbs Latii, ab Aſcanio Æneæ fil. condita. Tibullus 2. 5. *Albâque ab Aſcanio condita Longa duce.*

Prop 4. 1. *Et ſteterit Alba potens, albæ ſuis omine dicta,* Ut a augurio vulturis Roma, bovis Thebæ, ſic oſtento ſuis Alba condita. Legendi Liv. lib. 1. & Dionyſ. Halicarnaſſeus. Virg. Æn. 3.

Cum tibi ſollicito ſecreti ad fluminis undam,
Littoreis ingens inventa ſub ilicibus ſus,
Triginta capitum fœtus enixa jacebit.
Alba ſolo recubans, albi circum ubera nati,
Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.

Juven. Sat. 12. ——— *tunc gratus Iulo*
Atque novercali ſedes prælata Lavino,
Conſpicitur ſublimis apex: cui candida nomen
Scrofa dedit, lætis Phrygibus mirabile ſumen,
Et nunquam viſis triginta clara mamillis.

Longa v. vocabatur à *longo tractu,* Liv. l. 1. *Aſcanius florentem jam, atque opulentam urbem matri, ſeu novercæ reliquit, novam ipſe aliam ſub Albano monte condidit, quæ à ſitu porrectæ in dorſo urbis* Longa Alba *appellata.* Dionyſ. lib 1. Σαφηνίζεται ⁊ ὄνομα ἀπεικ(ε) πρὸς ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον Ἀλβανῆς, τ̃ σχήματ ἐπωνυμίαν. *Savello* hodie dicitur, teſte Leandro. *Vinum Albanum* celebrant Horatius, Plinius, aliiq; plures. Dionyſius ubi ſupra: γίνεται ⁊ τὰ πλῆς μέλια θαυμαστὰ ὡ ἡδεῖν, πλεῖστα ⁊ καὶ παρωὶς ἐξηνεγμένα μετὰ τοὺς Φαλερίνους, κ̓ ἰδίᾳ ἀνδίαστον ⁊ ἄλλως Ἰταλίας, μάλιστα ⁊ τ̃ περάμενον Ἀλβανὸν οἶνον, ἡδὺν κ̓ ἀγαθὸν, ἔξω τ̃ Φαλέρνου λεγόμενον τῶν ἄλλων ἁπάντων διαφέροντα. Juvenal. Sat. 5.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis ———

Mart. 13. 109. cujus Lemma, *Albanum.*

Hoc de Cæſareis mitis vindemia cellis
Miſit, Iulæo quæ ſibi monte placet. lon. 36. 26 lat. 41.

Alba, civit. Marſorum ad lac. Fucinum, ubi eam deſcribit Strabo lib. 5. his verbis Ἄλβα ἵδρυται ἐφ᾽ ὕψηλῇ πέτρᾳ, ἔστι ⁊ λίμνῃ Φουκίνῃ πλησίον. Plin. 3. 12. *Albenſium Alba ad Fucinum lacum.* Interjacet a. campus, quem lacus interdum inundare ſolet. Sil. 8.

——— *interiòrque per udos*
Alba ſedet campos, pomiſque rependet ariſtas.

Appianus in Annibalicis. Μικρὸν ⁊ τι πολίχνιον Ῥωμαίων τότε ἐπιτειχίζοντες ἐν Αἰκανοῖς Ἄλβην; ἀντὶ τ̃ αὐτῶν μικροπόλεως ἐκάλεσ{ε} Σὺν χρόνῳ δ᾽ ἐπιτιθέντες, ἢ διαφθείροντες, ἢ εἰς γλῶ Ἀλβανῶν σύγκοινον, Ἀλβανίας αὐτῇ καλοῦσιν. Ad diſcrimen id factum eſt. Varro de L. L. lib. 7. *Cum duæ ſint Albæ ab unâ* (Longa ſc.) *dicuntur Albani, ab altera Albenſes,* Citadinus *Alba di Marſa* adhuc vocari tradit. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 767. lon. 37. 10. lat. 42. 02. *Alba Pompeia,* Col. & urbs Liguriæ ad Tanarum flumen. Ejus Pl 3. 5. in deſcript. Liguriæ. Ptolemæus item Liguriam deſcribens, Πολεντία, Ἄστα Κολωνία, Ἄλβα Πομπηΐα. Dio l. 37. Ἦν ⁊ ὁ Περτίναξ Λίγυς ἐξ Ἄλβας Πομπηΐας. Vide Cluver. de It. Ant p. 85 lon. 29. 58. lat. 43. 5.

Alba Regalis, urbs Pannon. ſup. in Hungaria Ciſdanubiana intra paludem, olim Regum coronatione & ſepulturâ celebris. Sedet ad flu. *Sarvvieze* dictum 45. m. p. à Buda in occ. in ipſo Imp. ditioni Auſtriacæ. *Stolni Biograd* Slavis, *Stulweiſſenburg* vide Germanis dicitur. lon. 41. 10. lat. 47. 08.

Alba Virgamenſis, Plinio *Alba,* & *Virgao,* op. Hiſp. Bæt. *Arjona,* teſte Marinolio ex lap. vetuſto.

Alba, op. Germ. ad Nicri flu. ulter. ripam; cujus ager adhuc *Alb* in Sylva nigra, & Duc. *Wirtembergenſi* nominatur. Item urbs Cretæ. Steph.

Alba flu. Hiſp. citer. apud Emporias mari exceptus, ex quo *Rio de Ampurias* appellatur. Alter in Gall. Narb. *Rodorens* dictus. Tertius, vulgo *Aube* in Campania Gall. Belg. qui oritur in lim. Burgundiæ, deinde per Campaniam fluens, in Sequanam ſe exonerat, diciturque etiam *Albula.*

Alba urbs Cretæ. Steph. Ἔστι κ̓ Ἄλβα, πόλις Κρήτης.

Albana, urbs & empor Albaniæ ad Caſp. mare, quod et illa *Mar di Bachu* nominatur; vulgo n urbe illa *Bachu* dicitur.

Albani, pop. Macedoniæ, quorum reg. *Albania,* quæ olim Epirus, & pars Occidentalis Macedoniæ.

Albania, reg. Aſiæ, mari Caſpio ad ort. incumbens, Iberiæ ad occ. & Atropatiæ ad merid. conterminus. *Zuiria* magna ex parte, & *Cuspicce* ad occ. & *Zuirachan* ad arct. teſt. Nigro & Caſtaldo. Item *Albania* prov. Scotiæ, ubi mons Grampius. Item flu. Italiæ in Tuſcia, in fin. Telamonenſ. defluens prope Urbatellum. Vulgò *Albegna.*

Albanopolis, urbs Macedon. mediter. Albanorum metropolis Dyrrhachio ſupra 40. m. p. & a Liſſo 35. in ort. long. 46. 00. lat. 41. 06.

Albanum, Albano, Latii villa circa Velitras 20. m. p. ab urbe Roma via Appiâ diſtans.

Albanus, Monte Albano, mons Italiæ, ab urbe Roma 12. m. p. in ort. Horat. l. 2. ep. 1.

Dictitet Albano Muſas in monte locutas.

Mart. 4. *Albanos quoque Tuſculoſque colles.*

Albanus, Lago di Caſtel Gangolfo, lacus Italiæ apud Albam urb Prop lib. 3.

Albanuſque lacus ſocii Nemorenſis ab undâ.

Item mons Pannon. ſuper. in Norici & Japidiæ confin. *Albius* Straboni, *Auff der Alben* hodie Lazio Item flu. Albaniæ in Aſiâ, in mare Caſp fluens. *Coban* Caſtaldo.

Albia. Vide *Albiga.*

Albiana, Roccha piana Caſtaldo, op. Corſicæ mediter. 9. m. p. à Paconia Fiſeram verſus.

Albiatum, & *Abiatum, Abiagraſſo,* op. Inſubriæ amplum in agro Mediolanenſi.

Albiei, pop. Aquitaniæ, quorum op. *Albie* Rob. Canali. Cæſar v. eos in Gall. Narbon. ſupra Maſſiliam deſcribit.

Albiga, Alby, urbs Galliæ, Cadurcis finitima, ad Tarnem flu. long 23 10. lat. 43 59.

Albigenſes, aliis *Catari, Publicani, Patarini, Gazari, Paſagieri* q. errabundi dicti ſunt; *Valdenſes* item à Petro Valdo cive *Lugdunenſi.*

Albimana vel *Albiniana* Antonin. *Alphen* Simlero, Hollandiæ vicus inter Lugdunum & Trajectum.

Albingaunum, Albenga, urbs Liguriæ litor. à Genuâ 60. m. p. in occ. Albintemelium verſus 40. Apud Melam extrito per incuriam librariorum enim legitur *Albigaunum,* atque eodem modo Ἀλβίγαυνον Ptolemæo dicitur. Flav. Vopiſcus *Albingaunos* vocat pl. num. *Patria,* inquit, *Albingauni fuere, poſiti in Alpibus maritimis.* Strabonis tempeſtate haud magni momenti fuiſſe patet ex eo quod πόλισμα hæc *urbeculam* appellet, cùm è diverſo *Albium Intemelium* vocet πόλιν εὐμεγέθη *urbem magnam.* lon. 29. 30. lat. 43. 00.

Albiniana caſtra, Alphen, vicus hodie Batavorum in Hollandia, inter Leydam & Trajectum inſer. Sunt qui *Albina,* & *Albimana* legunt.

Albintemelium Ciceroni, *Albintimilium* Tacito, *Vintimilium* Varroni, urbs Liguriæ litor. quæ Plinio. Strab. & Anton. *Albium Intemelium* dicitur, urbs eſt epiſc. ſub Arch. Mediolanenſ. ditionis tamen Genuentium, vulgò *Vintimiglia,* pop. *Intemelii* Plinio. Vide Cluver. de It. Ant. p. 65. lon. 28. 30. lat. 42. 50.

Albion. Vide *Britannia.*

Albis, Elbe, Germ. flu. in fin. Sileſiæ oriens, per Bo-

hemiam, Miſniam, & Saxoniam in Oceanum juxta Glucitadium fluit Luc. lib 2.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. 1. de laud Stilic.

———*mediumque ingreſſa per Albim*
Gallica Francorum montes armenta pererrent.

Dicitur eodem nom. Græcis auctoribus Ἄλϐις, Straboni ſc. lib. 7. ac Ptolemæo. Dioni v.l.45. eſt Ἄλϐιος, ubi tamen corruptus eſt caſus genitivus τȢ Ἀλϐιος pro Ἀλβίος. Nomen habere à numero indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempe undecim, ſive amnium in eum influentium. *Elve* enim & *Elbe* Germanis undecim ſign. Bohemis v. apud quos originem ſumit *Labe* dicitur; poſterioris ſeculi ſcriptoribus *Albia* vocatur. Porrò hic flu. mediam ſecat Germaniam; nomen ipſum id indicat, nam ea vox *Albis medium ſig.* Scaliger. in Hypercr.

Albiſtrum, Urſomaſtro. op. Brutiorum mediter., in Cantabria citer. ad Apennini M. radices ad Laum fluvium, inter Laum op. 10. & Cerillos 12. m. p. à Macropoli 30. in occ. Dicitur & *Abyſtrum.*

Albius, Byrramerwalde, mons Japodum, ex quo Colapis flu. oritur, qui & *Alben* dicitur ad occident. ubi *Albium* op.

Albona quæ *Alaona*, Plin. & *Alvum*, Ptol. op. Iſtriæ ad ſin. Flanaticum, apud Arſiæ flu. oſtia, in Illyrici confin. à Pola urbe 20. m p in Bor. Pop. *Albonenſes*, Plinio. 3. 21.

Albula, qui & Tiberis, teſte Plinio. ſic ab aquarum *albedine* dictus. Ἀλϐύλας Dionyſio Halicarnaſſenli, & apud Euſt. in Dionyſ. Ἄλϐυλος. Virg. Æn.8.

———*Aſperque immani corpore Tybris,*
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Ovid. Faſt. ubi de Hercule.

Venit, & à tanto eſt Albula pota Deo.

Livius. *Pax ita convenerat, ut Hetruſcis Latiniſque fluvius Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis eſſet.*

Albula, altera, quæ & *Albulates* Plinio, flu. Piceni in Aprutio, per fines Prægutiorum, inter Aſculum, & Interamnam urbes fluens in mare Hadriaticum. *Libovata* hodie nomen habet, uti tradunt Blondus, & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tiburtino, quæ (ut Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart.lib.1.

Itur ad Herculei gelidas quà Tiburis arces,
Canaque ſulfureis Albula fumat aquis.

Item *Albulæ* pl. num Idem.

Quod ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quod Albularum.

Album, Promontorium Africæ. Plin. Item aliud in Phœnicià, non procul à Tyro. Idem.

Albunea ſilva, & *Albuneus fons* apud Tybur urbem, & Anienem flu. nunc etiam *Albuna* vulgo dictus. Virgil. Æn. 7.

———*Lucoſque ſub altâ*
Conſulit Albuneâ, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat———.

Horat lib. 1. Carm. Od. 7.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ,
Quam domus Albuneæ reſonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus.

Tibullus *Albunam* vocat.lib 2. el. 3.

Quaque Albuna ſacras Tiberis per flumina ſortes
Portarit ſicco perlueritque ſinu.

Alburnus, mons Lucaniæ apud Silarum flu. *Alburna*, teſte Cittadino, & Scipione Mazellà. Virgil. Geo. 3.

Eſt lucus Silari circum, ilicibuſque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen aſilo
Romanum eſt, œſtron Graii vertere vocantes.

Obſervet lector loci hujus Deum dictum etiam *Alburnum*, ut inde Romanum morem teneat, qui Deos locorum eodem nomine appellabant, quo ipſa loca Tertullian. lib. adverſus Gentes *Vetus erat decretum, ne quis Deus ab Imperatore conſecraretur, niſi à Senatu probatus; ut M. Æmylius de Deo ſuo Alburno.*

Alcaſrum, Ægypti urbs, de cujus nominis origine ſic Bochartus Arabica linguà, inquit, quæ inter Ægyptiam, & Hebræam media eſſe creditur, קהר *cahara* eſt *vincere*. & קהר *Cahir Victoria*, unde nomen אלקאהרה *Alcahira*, id eſt *victrix*, urbi *Cairo*, quia Muazzus illam ædificavit in Horoſcopo Martis אלפלך קאהר והו *qui vincit orbem* Ita reddenda erant Elmacini verba Hiſtor. Saracen p. 227. quæ doctiſſimus interpres multo aliter accepit.

Alcamus, Alcamo, op. Siciliæ in valle Mazarai 20. m. p. à Palermo in merid. & totidem à Drepano.

Alcanitium, Alcanitz, op Hiſp in Aragonia ad flu. *Guadelete* 9. Leuc. à Dertoſa.

Alcanitium, Alcanizes, op. Hiſp. in reg. Legionis prope Durium flu. 3. Leuc. à Mirandà urbe Luſitaniæ.

Alcaratium, Alcaraz, op. Hiſp in Caſtella Nova, aliter *Villa Nova* dicitur.

Alcathoe, urbs Achaiæ eadem cum Megaris Ovid. Triſt. lib.1. *Et quos Alcathoes memorant à mœnibus ortos.*

Alceſtria, Aulceſter, op. Angl in Com. Warwicenſi, à Warwico 10. à Vigornia 12. m p. diſtans

Alcimoennis; Germ. urbs Ptol. Quidam ejus loco *Ulmam* ponunt

Alcluith Dunbritton H Boethio, op. Scotiæ ad Cludam flu. a Glaſquo 5. m. p. in occ.

Alcmaria, op Hollandiæ, ſeu potius Weſt-Friſiæ, 3 m. p. ab Horna, 5. autem ab Amſtelodamo Nannius Miſcellan. lib. 10. 8. ait quibuſdam hanc ac *halcum maris* nominatam videri; al. v. qu. *Almariam*, i. e. *omnino paludoſam*. *Meren* enim Germanis dicuntur, (ut apud *Anglos* 𝔐𝔢𝔢𝔯𝔰) ſtagna Litiora long. 26. lat. 52. 40.

Alcona, *Pompeiana*, Galliæ Narbonenſis portus, 18. m. p. à Telone Martio. Anton.

Alcta, Siciliæ mediterranea urbs. Ἄλκτα Ptolemæo.

Alcyone, op Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone oppidum extructum, quod dum Philippus Alexandri M. pater obſidione premit, altero oculo orbatus eſt.

Alcyonium, ſtagnum eſſe in agro Corinthiaco fertur. Ejus profunditas multis funibus connexis explorari non poteſt; quod & Amphiarai fons, teſte Pauſaniâ dicebatur. Mare quoque in ſinu Corinthiaco *Alcyonium* dictum ferunt, quod in eo ſe Alcyone Ceycis uxor, auditâ viri morte naufragio perempti, demerſerit.

Aldeberga, urbs Saxoniæ ſup in confin. Bohemiæ verſus Albim flu. 4. Leuc à Deſdra.

Aldeburgum, op Angl. in Suffolciâ in orâ maris Germ. 12. m. p à Gippevico. Vide *Iſurium*.

Aldeburgum, *Oldenburg*, urbs Holſatiæ, 7. Leuc. à Lubecâ.

Aldenarda, Oudenard, urbs Flandriæ, inter Gandavum, & Tornacum, interfluenti Scaldi bipartitum.

Aldenburgum, *Altenburgh*, op. Germ. in Miſnia cum Caſtro unde duces Aldenburgenſes è domo Saxonica.

Aldeſcus; Sarmatiæ Europææ flu. qui ſe unà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionyſius

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάποιο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Suidas; Ἀλδήσκος, ὄνομα πόλεως καὶ ποταμοῦ. Apud Priſcianum in margine pro *Aldeſci*, *Ardiſci* ſcriptum erat; & quidem *Ardiſcus*, teſte Ariſtarcho, flu. Scythiæ eſt, cujus etiam mem. Herodotus Muſà prima

Alduabis, Celtarum flu. oriens circa M Juram, Sequanos ab Helvetiis dividens, lapſuſq; per Com. Burgundiæ, non longè à Cabillonenſi urb. *Arari* flu miſcetur. Gallice *le Doux*. Cæſari *Aldualdubis*, vel ut alii. *Alduaſdubis*. Græcus tamen Interpres, Ἀλδουάσδουϐιν reddit. *Dubis* eſt Ptolemæo.

Alectryopolis, urbs Macedoniæ inter Philippos & Theſſaloniceam, vulgò *Age Aleſterofors*.

Alectum, poſtea *Dei donum*, vulgò *Dondy*, ſeu *Dundee*, op. Scotiæ in orâ ad ort. ad oſt. Tai flu. inter Andræapolin & & Brechinum

Aleius campus, locus Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaſo excuteretur; ſic dict. quòd in eo cæcus *erraſſet* Bellerophon, donec periret Dionyſ. verſ. 872.

Κεῖθι δὲ τὸ πεδίον Ἀλήϊον, ὃ κατὰ νῶτα
Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλώμενος ἐνδιάασκεν.

A *vagando* itaque *Aleius* dictus Hom. Iliad. 6.

Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Euſt. v. alium tradit nominis originem. viz. ἢ ἀπό τινος πόλεως καλουμένης Ἄλης ὥς τινες λέγουσιν, ἢ παρὰ τὸ ἐνεῖναι ἀλᾶσθαι.

Alemanni, Stephano Ἀλεμανοὶ, Arnobio *Alamanni*, pop. Germaniæ, Gall. Belgicæ, & Rhætiæ proximi, in Sueviâ. Nunc omnes Germani *Alemanni* communiter vocantur; quos Quadratus rerum Germanicarum ſcriptor apud *Agathiam*, non à *Lemanno* lacu, aut ab *Alemanno* flu. dictos putat, ſed quòd plerique Germaniæ pop in unum coierunt. Siquidem *Al* Germ linguâ eſt *omnis*; *man* verò idem quod *homo* ut dicti ſint *Almanni*, qu. *omnis generis hominum colluvies, & permiſtio*. Alii v. ſic dictos putant quòd *toti viri* eſſent, & bellatores fortiſſimi. Horum reg. *Alemannia* nominatur, hodie *Alemagna*. Claud. de Stil. laud l. 1.

Ornavit jungique tuis Alemannia ſignis.

Alemannus, *Armul*, flu. Germ ex Sueviâ ortum habens, ac

ac per Aureatum urbem *Aichſtade*, in Danub. inter Ingolſtadium & Ratiſponam influens.

Alenconium, Alenzon, op. Gall. Celt. ad Sartam flu. in Normannia, 5. Leuc. à Sagio, & 47. à Lutetia. Ducatûs tit. inſigne. lon. 12. 10. lat. 48. 26.

Aleppum, Alepps, urbs Syriæ max. & empor. celeberrimum, in quod quotidie confluunt Mercatores ex Aſiâ, totâque Europâ: olim *Hierapolis*, ut nonnulli volunt; quanquam multi credent Aleppum eſſe ubi alias Berrhoea, ad Marſyam flu. & Hierapolim fuiſſe, ubi nunc *Tedieb*, op. illius tractûs. Vide *Chalybon*; ea n. al. *Aleppo* dicitur.

Aleria, col. & urbs Corſicæ marit. in orâ orientali; nunc in ruinis jacet, diciturque *Aleria deſtrutta*.

Aleſtes, Rio di Araga, flu. Hiſp. per Bracaram urbem fluens, teſte Vaſæo.

Aleſus, Pittineo, flu. Siciliæ Aletam urb. alluens. ac in mare inter Cephalodium & Haleſam influens. Item Tuſciæ flu. juxta *Aleſium* fluens, *Sanguinaria* Ortelio.

Aleta, Moſti, op. Illyrici in Dalmatia mediter. Item op. Siciliæ everſum, ubi nunc op. S. Marci, teſte Fazello, in ora occidua, inter Cephalœdium & Haleſam.

Aletha: poſtea Maclovium, op. & empor. celebre in Britanniâ min. in Aaronis inſula, cujus ruinæ viſuntur primo lapide à Maclovíopoli, quæ crevit poſt ejus excidium.

Aletium, Salentinorum urbs, Ptolemæus; Σαλεντίνων μεσόγειος πόλις Ἀλητία; quod vocabulum corruptum nunc legitur Σαλεντία, vulgo *Lezze*, inter Brundufium ad occ. & Hydruntum ad ort. 24. m. p. totius regni poſt Neapolin clariſſima; à Tarento 5. m. p. long. 42. 30. lat. 40. 13.

Alex, Aleſſo, Locrorum flu. terminuſque Brutiorum quos à M. Græciâ ſeparat, agrum item Locrenſem à Rhegino dividens. Dionyſ. verſ. 367.

Τῶν δ' ὑπὸ γαῖαν ὕδωρ ἐπὶ σμερδαλέον Ἅληκος.

Theocrito *Ales* dici videtur. Al. *Halex* eſt. Peculiare quiddam de cicadis hujus loci narrat Strabo lib. 6. Οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ τῶν Λοκρῶν περαίᾳ φθέγγονται, τοὺς δ' ἀφώνους εἶναι συμβαίνει. Idem habet Plin. 11. 27. nec non Pauſan. in Eliacis, cui *Cæcinos* hic flu. dicitur. Aliter v. hæc refert Ælian. de Anim. 5. 9. Ait enim τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ σιγηλότατον ᾄδειν, τὸν δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκροῖς ἀφωνότατον.

Alexandria, urbs multiplex. *Prima*, Ægypti in orâ ab oſtio Canopico 12. m. p. in occid. opus Alexandri M. *Scanderia* Turcis, & *Aleſſandria* Italis, urbs Patriarch. & emporium celebre, quo ex Indiâ merces, præſertim aromata, per univerſam Europam diſtribuenda advehuntur. Olim ante Cairi erectionem (a quo itinere quatridui diſtat) clarior. Hinc *Alexandrinus*. Prop. lib. 3.

Noxia Alexandrina, dolis aptiſſima tellus.

Ob cœli clementiam, incolæ paſſim apud ſcriptores luxus maximè notati ſunt, velut apud Quinctilianum, lib. 1. & Ammian. lib. 22. Et ante utrumque *Alexandrina vita, atque licentia* apud Cæſar. lib. 3. de B. C. cap. 110. Inde Ovid. Triſt. 1. 2

Non ut Alexandri claram delatus in urbem,
Delicias videam, Nile jocoſe, tuas.

Hic Ptolemæus Bibliothecam conſtruxit. Seneca. *Quadringenta millia librorum Alexandriæ arſerunt, pulcherrimum regiæ opulentiæ monumentum.* Sic ille. Alii v. amplius. Nam Agellius 6. ult. *A Ptolemæis regibus ad millia voluminum ſeptingenta.* Pergit Sen. *Alius laudaverit, ſicut Livius, qui elegantiæ regum curæque egregium id opus ait fuiſſe. Non fuit elegantia illud, aut cura, ſed ſtudioſa luxuria; imò ne ſtudioſa quidem, quoniam non in ſtudium, ſed in ſpectacula comparaverant.* Aer illic adeo temperatus eſt, ut quolibet die ſolem videant; unde, ob delicias, per excellentiam πόλις dicitur, ut ἄστυ Athenæ, & *urbs* Roma. long. 58. 20. lat. 31. 25. *Secunda*, Albaniæ, ad Caucaſi radices, & oram Caſpii maris urbs, & emporium regionis præcipuum, *Demircapi* Turcis, quaſi portæ ferreæ, & incolis *Derbent*, à Taurefio, ſeu Ecbatanis, regiâ Perſarum, itinere 20 dierum diſtans in Bor. ubi ex Aſiâ in Scythiam per anguſtias tranſitus eſt. *Tertia*, Arachoſiæ, *Cabul* hodie, teſte Caſtaldo, regionis metropolis ad Arachotum flu. a Prophthaſiâ regiâ Drangarum 515. m. p. diſtans in Ort. Indiam verſus. long. 117. 00. lat. 32. 30. *Quarta*, Ariæ, *Herı* Caſtaldo & aliis (quod nomen eſt etiam ipſi provinciæ) urbs primaria, & regia ad Arium flu. inter Hecatompylon, regiam Parthiæ ad occ. 565. m. p. & Bactra, regiam Bactrianæ in ort. 484. m. p. Sunt qui *Burgian* dici velint. long. 111. 30. lat. 38. 50. *Quinta*, Carmaniæ, *Sorent*, teſte Caſtaldo, urbs regia, & regionis primaria, inter Armuziam, & Arium. long. 100. 00. lat. 39. 30. *Sexta*, Ciliciæ, ſeu Syriæ in confinio, urbs Epiſcopalis ad ſinum Iſſicum, *Scanderoon* Turcis, teſte Leunclavio. long. 68. 00. lat. 38. 10. *Septima*, *Margiana*, *Indian* hodiè dici putatur in tabb. recentt. urbs præcipua, & emporium earum regionum. *Octava*, Statiellorum, urbs Liguriæ non obſcura ad Tanarum flu. illam interfluentem, ampla & epiſc. ſub Archiep. Mediolan. inde 52. m. p. in Auſtro-Libycum, media ferè inter Genuam ad ort. & Auguſt. Taurinorum ad occ. ab Alexandro tert. Pontifice epiſcopalis effecta, à quo & nomen habet, cum prius *Cæſarea* diceretur. Ibi pons lapideus, & longitudinis admirandæ. vulgò *Aleſſandria della Paglia*. long. 30. 30. lat. 43. 54. *Nona*, Troadis, quæ & Troas, quod nomen etiam regionis eſt, quæ & Phrygia minor, urbs archiep. ſub arch. Cyziceno. Nunc locus *S. Maria* dicitur, ac Turcis *Caraſia*, teſte Leunclavio. Plures Alexandrias ſi velit lector, conſulat Stephanum.

Alexandrium, op. Paleſtinæ in orâ inter Tyrum ad Bor. & Ptolemaidem ad Auſt. teſte Zonara, proximas urbes. *Scandalia* hodiè Will. Tyrio.

Alexanum, hodiè *Aleſſano*, urbs Salentinorum epiſcop. ſub archiep. Hydruntino, inter Hydruntium & Gallipolim, ad 20. m. p. Leucæ urbi exciſæ, apud Japygium promont. cui ſucceſſit, propinqua; ab Aletio 25. long. 42. 40. lat. 40. 10.

Alexia, & *Aleſia*, urbs everſa Mandubiorum in Gall. Celt. olim metrop. nunc pag. in Burgundiæ Duc. ad amnem *Brenne*. Hinc tractus circumjacens *Alexienſis* dicitur inter Divionenſ. & Antiſſiodorenſ. tractus.

Alfelda, op. Saxon. infer. ad Leinam flu. 3. Leuc. ab Hildeſio, quot à Goſlaria.

Afertonium, op. Angl. in Com. Darbienſi, juxta Ambrum amnem 8. m. à Darbiâ.

Alfordia, op. Angl. in Com. Lincoln 4. m. p. ab orâ litor.

Algarbia, Algarve, pars Hiſp. adjecta Portu-Galliæ ſub Alphonſo 3. cum tit. regni. cujus cap. Tavira. Habet à Sept. Portugalliam, ab oriente Andaluſiam, ab occ. autem & meridie clauditur Oceano.

Algarria, prov. Caſtellæ meridionalis in Hiſp. cujus periere ſimites: ejus cap. *Guadalaxera* olim fuit. Toletum v. & Madritum cenſentur in illo tractu.

Algeria, & *Algerium*, vulgò *Algier*, urbs Africæ in Barbaria reg. ampla & dives, ſed piraticâ infamis. Sedet in ora maris Mediter. cum portu capaci, & munito, arcéque valida. Vide *Ruſucurum*. Regnum Algerii dividitur in 5. prov. terminatúrque à Sept. mari Africo, ab ortu regno Tunetano, ab occ. regno Fezzano, & à merid. Biledulgeride reg. Olim reges habuit proprios, nunc v. quandam Reip. formam ſervat, ſub clientela Turcarum, ſed ad libitum tantùm.

Algidum, Latii op. Tuſculo finitimum, ab urbe Rom. paulo ſuprà 12. m. p. diſtans, *Roccha del Papa*, long. 36. 30. lat. 41. 40. Item *Algidum* nemus, *Selva dell' Aglio*, Silva Latii cum monte cognomine. Hinc *Algidus* nomen gentile. Ovid. Faſt. 2.

Viderat in campis Algida terra ſuis.

Horat. 1. Od. 21.

Vos lætam fluviis, & nemorum comam,
Quæcunque aut gelido prominet Algido.

Idem lib. 3. Od. 23.

Nam quæ nivali paſcitur Algido
Devota, quercus inter & ilices:

Item lib. 4. Od. 4.

Duris ut ilex tonſa bipennibus
Nigræ feraci frondis in Algido.

Eſt & *Algidenſis* adject. Plin. 19. 5.

Item *Algidus*. Ovid. Faſt. 6.

Scilicet hic olim Volſcos, Æquóſque fugatos
Viderat in campis, Algida terra, tuis.

Algovia, Algow, reg. Germ. in Suevià, inter Danubium & Licum flu.

Aliacmon, vel *Haliacmon*, flu. Macedoniæ, illam à Theſſaliâ (teſte Cæſare) ſeparans, ac in Ægæum mare inter Pydnam & Dium influens. Claud. de laud. Stil.

Et fruſtra rapidum damnant Haliacmona Beſſi.

Pelecas Sophiano, *Platamona* Moletio. Apud Ptol. penult. in obliquo longa eſt. Amnis eſt rapidiſſimus & præceps, accolas multis malis afficiens.

Aliartus, & *Haliartus*, op. geminum. Unum Bœotiæ ad Copaidem lac. juxta Permeſſum flu. Alterum in Peloponneſo, in ora Meſſeniæ, *Neocaſtro* Nigro, *Arcadia* v. Moletio. Statius Theb. 7.

Gargaphie, quorumque novis Aliartus ariſtis — Invidet.

Long. 48. 50. lat. 35. 40.

Aliſerum, Iſſola, op. Hiſtriæ in orâ inter Juſtinopolim & Piranum ad 5. m. p. diſitum Ptolemæo, in Meſſeniæ & Elidis confin. apud oſt. Alphei, inter illa & Cypariſſum promont. eſſe videtur, ab Araxo prom. Elidis 45. m. p. in meridiem.

Alinda, urbs Cariæ mediter. Mylaſæ & Stratoniciæ propinqua.

Almeus, Alyne, lacus Hiberniæ in Connachtiâ prov. inter

Comit,

Comit. Letrim. & Roſecomen. Eum præterfluit Senus flu

Alingonis portus, *Langon*, op. Aquitan. cum portu ad Garumnam flu. inter Burdigalam 6. leuc. & Vaſlates 3. teſte Belforeſtio.

Aliſca, *Almaz* Lazio, op. Pannon. infer. ad Danub. inter Budam & Colociam. *Angsvara* Simlero.

Aliſo, *Iſelburg*, op. Germ. infer. ad flu. *Yſel*, in Geldria, ab Embrica & Calcaria 2. leuc. in ort. Hadriano autem Junio eſt *Weſel*, urbs libera ad Rhenum in Duc. Clivenſi.

Aliſo, Alme, amnis Germ. influit in Lippiam, haud procul urbe Paderborna, teſte Cluverio; oriturque prope vicum *Almen* in Weſtfaliâ.

Aliſo, *Yſel*, flu. Germ. infer. Aliſonem op. alluens, ac in Rhenum apud Duisburgum op. influens.

Aliſontia, & *Aliſuntia*, vulgò *Alſitz*, flu Gall. Belg. per Duc. Lucembergenſ & Moſellam ſupra Trevizos, unà cum Surâ influens, qui & *Als* al. nominatur. Scal. ad Auſon. *Aiſe* interpretatur ad illud in Moſellâ:

Stringit frugiferas fœlix Aliſontia ripas.

Ubi reponendum vult *Aliſontia*.

Aliſum, urbs libera Sueviæ ad Neccarum flu. vulgò *Helbrun*, vel *Hailbrun*, i.e. *ſalutis fons*. Long. 20. 20. lat 51. 30.

Aliſus, *Bart* Villanovano, urbs Pomeraniæ prope flu. Bardum 7 leuc. à Gripvaldiâ, lon. 35. 00. lat. 52. 35.

Allectum, vide *Alectum*.

Allendorfia, . urbs Germ. in Lantgraviatu Haſſiæ Caſellenſ. ad flu. Verram, 5. leuc. à Caſella urbe.

Allera, *Aller*, flu. Saxon. infer. oritur in Duc Magdeburgenſi, ceditq; in Viſurgim infra Verdam urb quam alluit.

Allerburgum, op in Pruſſiâ Ducalî ad Allam flu. qui mox cadit in Pregelam, 10 leuc. à Regiomonte in ort. & 13. ab Hilberga in Bor

Allia, flu. Italiæ, qui à Cruſtuminis montibus, præalto defluens alveo, Tiberino amni miſcetur, quadrageſimo ab urbe lapide, ubi magnâ ſtrage Romani à Gallis, duce Brenno, profligati ſunt. Hinc *Allienſis dies* dictus, quaſi infauſtus. Silius.

——*Horrificis ſeſe extulit Allia ripis*

Virgilius Æn. 7.

Quique ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucanus lib. 7.

Et damnata diu Romanis Allia Faſtis.

Ovid. de Art. Am. lib. 1.

Tunc licet incipias, quâ flebilis Allia luce
Vulneribus Latiis ſanguinolenta fuit.

Idem in Ibin, ver 47.

Hæc eſt in Faſtis, cui dat gravis Allia nomen.

Cic lib 1. ad Att. ep. 4. *Majores noſtri funeſtiorem diem eſſe voluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ.* Infeliciter certè res omnis à Vitellio geſta eſt, *qui omni divino humanoque jure neglecto, Allienſi die pontificatum maximum cepit.* Verba ſunt Suetonii in ejus vitâ cap 7.

Alliſæ, vel *Aliſa*, & *Aliphæ*, Italiæ juxta Æſerniam, prope Vulturni ripam, opidum; vulgò *Aliſi*. Silius lib 8.

Illic Parthenope, ac Pœno non pervia Nola,
Alliſæ, & Clanio contemptæ ſemper Acerræ

Prima opidi mentio fit apud Liv lib. 8. *Eodem tempore & cum Samnio res proſperè geſtæ Tria opida in poteſtatem venerunt, Alliſæ, Calliſæ, Ruffrium.* Idem lib 9 C. *Marcius Rutilius Alliſas de Samnitibus vi cepit.* Diod Sic lib. 20. ὁ δ' Μάρκι@ ὄντι τοὺ Σαμνίτας ἀναζεύξας, Ἀλλίφας πόλιν εἷλε κατὰ κράτ@. Opidani *Alliſani*. Plin. 3. 5. Hinc *Alliſanus ager* Silio l. 12.

——————*Hinc Alliſanus Iaccho*
Haud inamænus ager. Horat. lib 2 Sat. 8.
Invertunt Aliphanis vinaria tota.

Allobroges, Gall. Tranſalpinæ pop. qui Narbonenſibus aſcribuntur. Siti ſunt juxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes, & Pedemontani, victoriâ Fabii, & Catilinæ conjuratione noti. *Allobroges* Ptolemæo, Polybio autem Ἀλλόβριγες. Ἔθν@ δυνατώτατον Γαλατικόν vocat Steph. Horat in Epod.

Noviſque rebus infidelis Allobrox.

Juvenalis de Ruffo.

Ruffum, qui toties Ciceronem Allobroga dixit.

De origine nominis ita vir magnus De Phœn. colon lib. 1. cap 42. Apud utroſque Britannos, inquit, *bre regionem* vel *agrum* ſonat, ut Syris ברא *bara*; & *hel*, vel *ubel excelſum*, ut Ebræis על *hal* vel *al*, & Syris עליא *elloio*. Inde à Gallis dicti *Allobroges*, qui montanam Sabaudiæ regionem obtinebant. Hoc multo veriſimilius, quàm quòd ſcribit vetus Juvenalis Scholiaſtes, *Dicti ſunt Allobroges, quoniam brogæ Galli agrum dicunt, allo autem aliud; dicti igitur quia ex alio loco tranſlati.*

Alloria, urbs Cretæ Steph. Ἀλλωρία πόλις τῆς Κρήτης.

Alma, mons eſt in Mœſiâ ſuperiori prope Sirmium, quem Probus Imp. Eutropio teſte, vineis conſevit. Item *Alma* Hetruriæ flu. Anton. *Arbia* Leandro.

Almacara, *Almacaron*, op. Hiſp. in regno Murciæ in ora maris Mediter. ad oſt. flu *Guadalentin*, 6. leuc. à Carthagena. *Urcea* quibuſdam.

Almagrum, *Almagro*, op. Hiſp. in Caſtellâ in tractu *La Mancha*, 4. leuc. ab Oreto in ort.

Almanetia, vel *Almentia*, op Gall. Belg. in Lotharingia, olim præcipuum, vulgò *Almanee*. Item op. Oreſtidis reg. Macedoniæ ab Aulone non longè diſtans in ort. vulgò *Avaſtona*. long. 46. 00. lat. 39. 40.

Almenum, *Harlingen*, Friſiæ op. in Belgio Unito, ad mare Germ. 4. leuc. à Leovardia in occ.

Almeria, urbs Hiſp. Bæt. litor. 21. leuc. à Granatâ, 15. ab Acci in Auſt. inter Charidemum prom. & Abdaram urb. 7. leuc. olim *Magnus Portus*, hodie v. *Almeria*.

Almerinum, *Almerin*, op. Portugall. in Extremadura, ubi reges degere conſueverant, ad Tagum flu. ex adverſo Santareni op.

Almiana, & *Amiana*, hodie *Albegna*, flu. Thuſciæ ex Tuniato M. in mare inter Telamonem, & Herculis port. apud Urbatellum exiens.

Almo, flu. Romæ vicinus, ex viâ Appiâ in Tiberim defluens, *Dachia* hodiè, & *Il Rio d' Appio*. In eo, ſacra quæ Cybelæ fiebant, lavabantur. Ovid. Faſtorum 4.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor.
Illic purpureâ canus cum veſte ſacerdos
Almonis dominam, ſacraque lavit aquâ.

Lucanus lib. primo.

Et lotam parvo revocant Almone Cybelem.

Val. Flaccus lib. ult.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,
Lætaque jam Cybele, feſtæque per opida tædæ;
Quis modo jam ſævos adytis fluxiſſe cruores
Cogitet, aut ipſi quid jam meminere miniſtri?

Stat. lib. 5. Sylvarum.

Eſt locus ante urbem, quà primùm naſcitur ingens
Appia, quaque Italos gemitus Almone Cybelem
Ponit, & Idæos jam non reminiſcitur amnes.

Silius lib. 8. ——*Quique oſtia Thuſci*
Amnis amant, crepidoq; fovent Almone Cybelen.

Martialis lib 3. ep 47.

Capena grandi porta quà pluit guttâ,
Phrygiumque matris Almo quà lavit ferrum.

Claud. de bello Gildonico.

Prælatoque lavat Phrygios Almone leones.

Prudentius in Hiſtor. S. Romani.

Lapis nigellus evehendus eſſedo,
Muliebris oris clauſus argento ſedet,
Quem dum ad lavacrum præeundo ducitis
Almonis uſque pervenitis rivulum.

Vide Ammianum Marcellinum lib 23.

Almon, viri proprium apud Virg. Æn. 7.

Hic juvenis primam ante aciem ſtridente ſagittâ,
Natorum Tyrrhi fuerat qui maximus, Almon
Sternitur. ————

Almon, *Almonde*, flu. Scotiæ merid. in Provinciâ Lothiana, in Forthæ æſtuarium ſe exonerans.

Almonus, *Aemul* flu. Germ. quo nullus eſt piſculentior in totâ Germania Vide *Alemannus*.

Almopia Macedoniæ pars, ab *Almope* Neptuni & Athamantidis fil. Steph. pop. *Almopes*, & *Almopii* Plinio 4. 10.

Alone, inſula juxta Cyzicum. Item Paphlagoniæ civitas. Steph. Etiam apud Scriptores Britannicos Lancaſtrenſis urbs *Alone* dicitur. Item *Alone*, vel *Alona* Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol. Fuit v. Maſſilienſium colonia, uti teſtatur Stephanus cui *Alonis* dicitur Ἀλωνίς, inquit, νῆσ@ καὶ πόλις Μασσαλίας. Græcum igitur oportet eſſe vocabulum, ut ergo παρὰ τὸν ἀνέμων ἀνεμώνη, &c. ſic παρὰ τὸν ἁλῶν fit Ἀλώνη; Præſtantiſſimo enim ſale & olim, & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui *Alonam* hodie putant eſſe *Alicante*, cùm ea urbs nullas habeat ſalinas. Certum eſt autem Alonam eſſe id opidum, quòd olim Arabes *Thedemur*, Hiſpani v. *Guardamar* vocant, ſitum in peninſulâ ad os Taberis flu. quem vulgò Seguram vocant. Innumeræ enim illic, & præſtantiſſimæ ſalinæ, eoque ipſo loco veteres Alonam deſcribunt. long. 21. 10. lat. 38. 40.

Alontium, urbs Siciliæ in ora occ everſa, inter Halæſam & Agathirium, 12. m. p. diſſita. Ex ruinis S. Philadelphi op. conſtructum eſt & proinde S. *Filadelpho* hodie dicitur, teſte Fazello.

Alope, Theſſaliæ civitas, de quâ Hom. Il. 2. & Plin. 4. 7. Orpheus in Argonauticis.

Ἀτρακίδας δ' ἕπετο σπουδῇ Εὐρυδάμας
Μυρμιδόν@ θυγάτηρ Ἀλόπῃ ἐνὶ τεκνώσ@.

Alii

Alia [illegible] lia Ponti, unde Pentheſilea nata eſt, quarta circa Euboeam quinta circa Delphos, ſexta juxta Locrideam. Steph.

Alopece, *Alopecis*, Strab. & Ptol. (cui etiam Tanais dicitur) Mæotidis paludis inſula, *l' Iſle des Renards* Pinedo. Item Boſpori Cimmerii inſula Plin 4. 14. Item alia in mari Ægæo è regione Smyrnæ apud eundem, lib. 5. c. 31. Heſychius Ἀλωπεκαί, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Alpes, montes ſunt excelſi (qui Italiam ſeparant à Galliâ & Germania.) *l' Alpi* Italis, *Alben* Germanis dicti, qui multiplices ſunt; variaq; pro locorum diverſitate, ſortiuntur nomina. Sunt enim 1. Alpes *Carnicæ*. 2. *Cottianæ*, ſive *Cottiæ*. 3. *Graiæ*. 4. *Noricæ*. 5. *Juliæ* 6. *Maritimæ*, ſive *Litoreæ* 7. *Pannonicæ*. 8. *Penninæ*, *Pœnæ*, ſive *Peninæ*. 9. *Rhæticæ* 10. *Tridentinæ*. 11. *Venetæ* *Albia* & *Albigonus* olim dictos fuiſſe hos montes ſcribit Strabo. Stephano etiam Ἄλπεια, & Ἄλπεις dicuntur, Phavorino Ὄλβια; Quin & Σάλπια etiam videntur à Lycophrone appellari, ut putavit ejus commentator Iſacius. Hæc vox numero plurali uſurpatur, inquit Euſt. quia mons eſt maximus; Ἡ δὲ, inquit, Ἄλπις, μέγιστον ὄρος, διὸ καὶ πληθυντικῶς λέγονται αἱ Ἄλπεις Per hos montes Annibal in Italiam tranſivit, aceto viam faciente, Livius lib. 21. *Ardentiaque ſaxa infuſo aceto putrefaciunt: ita torridam incendio rupem ferro pandunt.* Juven Sat. 10.

——Oppoſuit natura Alpemque, nivemque,
Diduxit ſcopulos, & montem rupit aceto.

Ubi re[illegible] nives Alpibus tribuit, ita enim eos deſcribunt paſſim Poetæ. Unde χιονώδεις Ἄλπεις, & νιφοβλῆτες in Anthologia. Horat Serm. 2. Sat 5.

Furius hibernas canâ nive conſpuit Alpes.

Hinc *Alpina glacies* Claudiano, lib. 2. de Raptu Proſ. & *Alpinæ pruinæ* eidem in Panegyr. & *Alpinus rigor* Ovidio Metam. 14. & *gelidæ Alpes* Lucano lib. 1. Imo *à candore nivium, ut vulgò putant, dicti ſunt hi montes, quia perpetuis ferè nivibus albeſcant. Sabini enim* Alpum *dixere, quod poſteri Latini* Album. Ita Feſtus. Melius, quod miretere, Iſidorus 14. 8 *Alpes propriè montes Galliæ ſunt, de quibus Virgilius, Aerias Alpes. Et dicendo aerias, verbum expreſſit à verbo. Nam Gallorum linguâ Alpes montes alti vocantur.* Et ſic Alpes perpetuò deſcribuntur à Poëtis. Catullus.

Sive trans altas gradietur Alpes.

Sil Italicus lib 1.

Non celſæ obſtiterint Alpes.——

Quin & Servius in iſta Virgilii verba quæ ſunt initio lib 10. commentans, *Sanè omnes altitudines montium licet à Gallis Alpes vocantur, propriè tamen montium Gallicorum ſunt.* Bochartus tamen montes hoſce nomen ſuum Phœnicibus debere putat, quibus לבן *liban* erat albus, & אלבן *alben* forma Syrâ *albeſcere* Unde & *Libano* nomen, quem Paraphraſtæ vocant אולבנין *Olbanin*, Cant. 4. 11. Non tamen de Nihilo. Ἄλπις alii *montem altum* explicant, cùm & *al* celſum, & *pen* verticem montis, ſeu collem ſignificat. Uſurpatur hæc voc præcipuè in pl num. quanquam aliquando in ſingulari Dionyſius. verſ. 295. Ἄλπιος ἀρχῇ. Ovid. Art. Am. l. 3.

——Nec quot in Alpe feræ.

Claudianus- *——Extemplo frondoſâ fertur ab Alpe.*

Porrò Alpium ſeries ſic ſe habet, à litore maris Gallici inchoando. *Maritimæ*, quæ & litoreæ, *Cottiæ*, *Penninæ*, & *Graiæ*, Italiam à Gall. Narbonenſi dividunt, *Maritimæ* quidem, [illegible] *Les Montagnes de Feude* teſte Pingonio dicuntur incipiunt a Nicæâ, Barcinonetamque op. uſque protenduntur, inter Provinciam & Liguriam extenſæ. Deſinunt in monte Veſulo, ubi padus oritur *Cottiæ*, quæ & *Cottianæ* Taciti, *Mont-cenis* Delphinatum a Taurinis, h. e. à parte Pedemontani principatus (per quem Padus flu. decurrit) dividentes. *Graiæ*, M. di S. Bernhardo Piccolo, teſte Pingonio, Allobroges five Sabaudos a Salaſſis, ſive à valle Auguſtana diſcludunt. *Grajus mons* apud Sen. & Tacit. Harum pars eſt mons ſempronius. *Penninæ, M. di S. Bernhardo Maggiore* quæ ab Allobrogibus & Sedunis partem principatus [illegible] & Inſubriæ dividunt. *Summæ*, *Adula mons* aliis, [illegible], Pœninis contiguæ, Helvetios ab Inſubribus, ſeu [illegible] Ducatus Mediolanenſ. ſeparantes, quarum radices ad L[illegible] V[illegible] producuntur, *Gothardsberg* Germanis teſte [illegible] Ex his 3. flu. Rhodanus, Ticinus, & Rhenus fluunt *L*[illegible] ſummis, ubi *Rhenus* oritur, junguntur ubi Lepontii pop. *M. di S. Bernardino* dici videntur. *Rhæticæ* quæ & *Juga Rhætica*, *M Braulio*, Rhætos a reliquis Inſubribus dividentes. Inde Oenus per Noricos, Atheſis per Venetos Cenomanos, & Addua per Inſubres flu. derivantur. *Tridentinæ*, quæ ad ort *M Bernina*, & *M. di S. Nicolò*, ad ort M. *Zelam* ' unde Medoacus flu. & Anaſſus pro [illegible] dicuntur, [illegible] Comit. Tirolenſem à Venetis ſeparantes. *Noricæ*, vulgò *Tauri*, inter Com Tirol. Salisburgenſem tractum, & Carinthiam inter iſtæ. *Juliæ*, quæ & *Carnicæ* Ptol. & aliis dicuntur, inter *Noricas* & Carnos intercedentes, atque in Adriaticum mare terminantes, *Zeglie* hodie, ſeu *Zuglie*. Alpes ita deſcribit Silius lib. 3.

Cuncta gelu, canaque æternum grandine tecta
Atque ævi glaciem cohibent. riget ardua montis
Ætheria facies, ſurgentiq; obvia Phœbo
Durata, neſcit flammis mollire pruinas.
Quantum Tartareus regni pallentis hiatus
Ad manes imos, atque atræ ſtagna paludis
A ſuperâ tellure patet: tam longa per auras
Erigitur tellus, cælum & intercipit umbra.
Nullum ver uſquam, nullique æſtatis honores,
Sola jugis habitat diris, ſedeſque tuetur
Perpetuas deformis hyems.

Porrò de Alpibus vide Alciat. com in Tacit. German. ſed imprimis Joſ. Simlerum in lib. quem de *Alpibus* inſcripſit. Optimè autem & copioſiſſimè de Alpibus diſſerentem, vide Cluverium Germ Ant. lib. 1 cap. 30.

Alpheus, fluvius Elidis, Arcadiæ civitatis, juxta Piſas decurrens, qui longo curſu in Achaiâ demergitur, ibique terrâ abſorptus, & ſubter mare defluens ex Græciâ decurrit ad Arethuſam, fontem Siciliæ, ubi in mare Siculum cadit. Moſchus.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ.

Nonnus lib 37.

Οἶσεν ἔχων Πισαῖον ἐλαιοκόμον [illegible]
Ἀλφειῷ [illegible], ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει
Ἄβροχον ὑδρηλὸς [illegible] ἄγων [illegible] ὕδωρ.

Virg. Æn. lib. 3.——*Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur [illegible].

Ovid. 3. Amorum. eleg 6.

Quid? non Alpheum diverſis currere [illegible]
Virginis Arcadiæ certus adegit amor?

Lucan. lib. 3.——*Populiſque per æquora mittens*
Sicanias Alpheus aquas——

Stat. Sil. lib 1. ——*Tantaſque ſic transfuga Piſæ*
Amnis in externos longè flammatus amores,
Flumine demerſo trahit intemerata canali:
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibit fontes: miratur dulcia Naïs
Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.

Quod ait *dulcia oſcula*, idem eſt quod innuit Virg. Ecl. ult.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam

Huc alludit Gregorius Nazianzenus, in Epitaphio Baſilii Καὶ ἔστι inquit, ὅτιν ἡ [illegible] θαλάσσης δὲ [illegible] γλυκύς. Loquitur de Alpheo. Ideoque [illegible] in Progymnaſ. φυλάττει ἀκραιφνὲς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὸ [illegible] Idem Statius 1. Theb.

——Fluctivagâ quâ præterlabitur undâ
Sicanios longè relegens Alpheus amores.

Sil Ital. lib. 3.

Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat
Alpheon, ſacræ portantem ſigna coronæ.

Claudianus——*Alpheus Geticis anguſtus acervis*
Tardior ad Siculos etiam nunc pergit amores.

Sidon. Apoll. carm. ad Felicem.——*Per ima ponti*
Alpheus fluit, atque tranſmarina
In fluctus cadit unda conjugales.

Conſentiunt Hiſtorici, aliique ſcriptores. Plin. 2. 103. *Arethuſa fons Syracuſanus, in quem redduntur jacta in Alpheum.* Amm. Marc. lib. 15. *Alpheus oriens in Arcadiâ, cupidine fontis Arethuſæ captus, ſcindens Ionium mare, ut fabulæ ferunt, ad uſque amatæ confinia progreditur.* Et ante utroſque Mela 2. 7. Ubi de Siciliâ. *Ab eo ad Pachynum ora quæ extenditur Ionium mare attingens, hæc ferè illuſtria, Meſſanam, Tauromenium, Catinam, Megarida, Syracuſas, & in iis mirabilem Arethuſam Fons eſt, in quo viſuntur jacta in Alpheum amnem, ut diximus, Peloponneſiaco litori infuſum: unde ille creditur non ſe conſociare pelago, ſed ſubter maria, terraſque depreſſus, huc agere alveum, atque hic ſe rurſus extollere.* Quin & Strabo lib. 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terrâ in Arethuſam fontem terminari; quamobrem finxerunt Poetæ Arethuſam venatricem deam amatam ab Alpheo fugiſſe per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe inſecutum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd *Alpho* vitiliginis ſpeciem, curet. Hunc fluvium ethnici nonnulli pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam, & communem aram cum Dianâ erexerunt. Conſecuta fuit etiam

apla

ipſa Arethuſa poſtmodum divinos honores, ut ait Nicanor Samius lib 5. de fluminibus. Siquidem mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba ſumpta ex ara Salutis in mare projicere, quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes lib 2. De ſacrificiis. Quoniam v. non animi ſolum, ſed etiam corporis mundities Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, idcirco aquam illam, quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluvium ipſum, qui hujuſmodi aquam ſuppeditaret, exiſtimarunt eſſe Jovi amiciſſimum, atque acceptiſſimum. Alii Mythologi divinam vim animorum noſtrorum virtutiſque normam, per hujuſmodi tabulam explicarunt, quippe quod ſicuti materia appetit formam, ut ſuum proprium bonum, (cum ipſa per ſe inutilis ſit, & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem, tanquam formam ſuam expetit. Hæc cauſa eſt, cur *Alpheus* fingebatur ſequi *Arethuſam* cùm ἀλφὸς ſit *macula*, ſive imperfectio, & ἀρετὴ *virtus* à Græcis nominetur. *Orfea* hodiè dicitur, teſte Sophiano, & *Carbon* ſeu *Darbon* nautis vocatur. Inde *Alpiſon*, lacus vitiligines tollens. Plin. 31. 2.

Alpis, *Aiben*, flu. Japodum in Savum fluens.

Alreſfordia, op. Angl. in Hantoniæ Com. ad flu. *Icching*, 6. mill. à Wintonia in ort. & 7. ab *Altonia* in occ.

Alſatia, prov. German. inter Rhenum flu. cui inſidet ad ort. & Lotharingiam ad occ. Dividitur in ſup. & infer. cujus cap. Argentina *Strausburg*. Habet hæc prov. à Sept. Palatinatum Rheni, & à merid. Suntgoviam, eſtque mire rigua & fertilis.

Alſa, flu Fori Julii, Aquileam præterfluens. Plin. 3. 18. Hodie *Auſa* dicitur, vel *Auſa*; vulgò *Lamino*, & *Lizonzo*. *Alſuaius* ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor, ubi Conſtantinus junior à Conſtantio fratre cæſus fuit. Eſt & *Alſa* alter flu. qui *Ellus* potius Latinè dicitur, à quo *Alſatia* Germ. regio, quæ ab Hungaris, per Alemanniam & Lotharingiam deſcendentibus, vaſtata eſt. Æmilius.

Alſiatum, pagus non obſcurus agri Mediolanenſis, hodiè *Alzia*, Andreæ Alciati J. C. clariſſimi patria.

Alſietina aqua, & *Alſietinus fons*, aquæ-ductus viâ Claudiâ ab urbe Româ 14. m. diſtans, Romam uſque perductus.

Alſium, ultra Pyrgos ad oſtia Tiberina euntibus fuit oppidum cujus antiquam originem indicare voluit Silius Italicus his verbis, lib 8.

Nec non Argolico dilectum litus Aleſo
Alſium, & obſeſſæ campo ſqualente Fregenæ

Ita legendum, non *Fregellæ*. Strabo lib. 5. πολίχνιον i. e. *oppidulum* ſuâ ætate vocat. Ἀπὸ δὲ Κοσσῶν, inquit, εἰς Ὠστία πορευομένῳ πολίχνιά ἐστι Γραουίσκαι, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγήνια. Vide Plin 3. 5. & Mel. 2. 4. Rutilii tempore villam tantum fuiſſe patet ex hoc diſticho.

Alſia prætegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, oppida parva prius.

Populi *Alſienſes*. long 35. 55. lat. 41. 40.

Alſius, Achaiæ in Peloponneſo flu. qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Alta, *Alt*, flu. Angl. in Com. Lancaſtrenſ. Cadit in mare Hibernicum prope Almutham op.

Altanum, *Soreto*, op. Brutiorum in Calabriâ infer. ad Medinam flu. à Soriano 8. m. p. Hipponium verſus.

Altanum, op. ejuſdem Calabriæ, ubi nunc Calegnanum Caſtrum, proximum Morgeto ad 3. m. p. recedens.

Altava, op. Mauritan. Cæſarienſ. mediter. hodie *Calao*.

Alta ripa, *Altrip*, op. Germ. ſup. ad Rhenum flu. in Palatinatum, ab Heydelberga 2. leuc. diſtans, Spiræ proximum.

Altdorſium, vicus cultiſſimus in colle, cap. Urienſ. pagi in Helvetiis, ad flu. Urſam & prope lac. Lucerinum, 4. leuc. à Lucerna in Eur. & 2. à Suitio in merid.

Altemberga, op Tranſylvaniæ 6 mill. ab Albâ Juliâ, quot ab Abrudbania in merid.

Altenburgum, urbs Miſniæ, Ducum ſedes, è Saxonicâ domo. 6 leuc. à Lipſiâ in merid & 8. à Miſnâ in occ.

Althenus, flu Apuliæ Dauniæ, ſanans vulnera ope Podalirii. Iſac in Lycophr.

Altinum, urbs olim in lit. Venetiæ florentiſſima, juxta Aquileiam Plin. 3. 18. hodie *Altino*, *Torcello* v. *Villanovano*. Incolæ *Altinates* Hujus urb. lana erat in pretio. Mart. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Vide Cluver It. Ant. p. 161, &c. Long 34. 5. lat. 45. 20.

Altinum, vel *Altinum*, op. Pannon. infer. ad Danub. in Hungariâ, *Tolna* Lazio, B[illegible] v. [illegible]lero. Long. 42. 33. Lat. 46. 25.

Al[illegible], *Alt[illegible]* op Hungariæ ſup. juxta *Gran* flu. Sic dicitur ad differentiam [illegible] [illegible] op. vicini. 7. leuc. à [illegible] in occ. quot à [illegible] Circ.

Altiſſiodorum, op. in Galliâ *Auxerre* vulgò [illegible] *Vellaunodunum*. Long. 24. 41 Lat. 46. 25.

Altonium, *Alton*, op. Angl. in Hantoniæ Com. Diſtat à Wintonia 14 m. p in ort.

Altorfia, op. Germ. in Franconiâ cum caſtro & Academia recenti an. 1579. à Noremberga 3. leuc. Orient. verſus in [illegible] Palatinatus ſup.

Alvernia, *l'Auvergne*, prov. Galliæ, inter Borbonienſ. Lemovicenſ. & Ruthenenſ. provincias Dividitur in ſup. & infer. ejuſque primaria eſt *Claromons*.

Alvertonia, op. Angliæ in Com. Ebor. 20. m. p. ab Eboraco in Bor. quot à Dunelmo in auſt.

Alverni, vel *Arverni*, *Averni*, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Trojanis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide *Averni*.

Aluntium, op. Sicil. Ἀλόντιον Ptol. Ἀλόντιον verò P[illegible] ridi, Dionyſ. Diod. imò Cicer. & Plin. Alii *H*[illegible] *Alontium* autem ex עלוּת *aloth*; *Aluntium* ex עליוּ[illegible] factum putat Bochartus *Aloth* v. & *Aluth* olem ſunt, niſi quod prius Ebræum, alterum eſt Phœnicium. Tale quid occurrit in Plauti Pœnulo *alonith Dea*, & *bynyth filiæ*. Adde *beroth*, *puteos*. Unde Βηρυτὸς apud Steph. עליוֹת *aluth*, i. e. *celſi*, ſup. מקוֹמוֹת *mecomoth loca*. Itaque Aluntio nomen [illegible] ſitu. Erat enim in loco edito. Cicero Verrina quartâ *Cum Aluntium veniſſet prætor laborioſus & diligens, ipſe in oppidum accedere noluit, quòd erat difficile aſcenſu*. Th. Fazellus Dec. 1. lib. 9 cap. 4. *In colle edito, & mari prominenti, ſupra S. Philadelphi oppidum, Aluntium vetuſta urbs jacet*. Rectè *vetuſtam* appellat, cum Trojanis temporibus putetur jam extitiſſe Dionyſ. Halic. lib. 1. ubi de Æneæ profectione in Italiam. Πάτρων δὲ τοῦ Θουρίου ἀπ' Ἀλυζίας κατοικοῦντος ἀποικίας, καὶ σὺν αὐτῷ τινὲς τῶν φίλων ἀνάγωνται ἐν τῷ στόλῳ, ὡς ἔνιοί φασιν ἐν Ἀλοντίῳ κατοικῆσαι τῆς Σικελίας. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 293.

Alunus, ſeu *Alus*, vel *Halus*, Arcadiæ vicus, quem *Æſculapii fanum* quoque vocant. Pauſan. in Arcad. quanquam ibi potius legendum ſit *Caus*, ut ex Stephano oſtendit Sylburgius.

Aluta, flu. Daciæ max. Tranſylvaniam à Valachiâ dividens, ac in Iſtrum ex Carpate M. apud Trajani pontis veſtigia deſcendens, & haud procul à Coronâ urbe decurrens. *Olth* Hungaris, *Scoleth* Germanis dicitur.

Alvus, *Alway*, op. Scotiæ auſtralis juxta Taui æſtuarium, in Fifâ prov. 20. m. p. ab Edinburgo in merid.

Alyatta, reg. Bithyniæ, ἀπὸ Ἀλυάττου κεκτημένος τὸν τόπον. Steph. Inde *Alyattens*.

Alyba, reg. non procul à Myſiâ. Hom. Iliad 2.
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Alybe. Vide *Abyle*.

Alydda, op Phrygiæ maj. Ptol. *Ludey* hodie Long. 56. 00. Lat. 41. 10.

Alyſſus, fons Arcadiæ in Peloponneſo, morſus rabidi canis ſanans. Pauſ. in Arcad.

Alyzia, Acarnaniæ locus à mari 15. ſtad. diſtans, teſte Strab. lib. 10. Tullius Famil. 165. *Tertio die abs te ad Alyziam acceſſeramus. Is locus eſt circa Leucadem ſtadia* 120.

Amadoca, palus & civit. Sarmatiæ Europææ. Item *Amadoci* montes & pop. in eadem Sarmatiâ, Ptol. Stephanus Σκυθικὸν ἔθνος vocat, ac terram eorum Ἀμαδοκίαν.

Amaea, *Ammaea* Plinio, urbs Luſitan. *Portalegre* hodie, ab Helvis 8. leuc. Scalabim verſus.

Amalchium, Oceani ſept. pars, quam vulgò mare glaciatum vocant.

Amalphis, *Malfi*, urbs Italiæ, ubi Jo. Goja uſum pyxidis nauticæ primus invenit an. 1302. Unde Panormitanus;

Prima dedit nobis uſum magnetis Amalphis.

Vide Lipenium de navig. Solom. Ophir. c. p. 394. Long 38. 35. Lat. 40. 52.

Amana, mons Ciliciæ, qui & *Amanus* dicitur, & Ἄμανον Stephano. Tacitus Annal. 2. eum in Syriâ ponit. Cic autem ad Atticum. 5. 5. *Inde ad Amanum contendi, qui Syriam à Ciliciâ aquarum divortio dividit*. Alii putant eſſe montem Cappadociæ. Lucan. lib 3.

Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

De Ciliciæ monte Amano multi Solomonem egiſſe volunt, cùm dicit Cantic. 4. 8. *Mecum à Libano ſponſa, mecum à Libano venies, contemplaberis à vertice Amana, à vertice Senir, & Hermon, è cubilibus leonum, è montibus Pardorum*. Quibus in ſpeciem non parùm favet, quod mons Amanus abundat feris. Cervorum è monte Amano Ælianus ita meminit, lib. 5 de Anim. cap. 56. Οἱ ἐν Σύροις ἔλαφοι γίνονται [illegible] ἐν ὄρεσι μεγίστοις, Ἀμάνῳ τε καὶ Λιβάνῳ καὶ Καρμήλῳ. Et Oppianus Κιλικίης, memorat lupi genus planè immane, denſis pilis, labiis æneis, immenſo robore præditi, degentis ſuper nivoſa Tauri juga.

Κιλικίης

Κιλικίας τ᾽ ὄρος, καὶ πρῶτος Ἀμανός.

Et Val. Flac. lib. 1. Argon. tigridum venationes circa montem Amanum ita deſcribit eleganter, uti ſolet, in his.

——Hui auter ſaltus vaſtaque pernix
Venator cum luſtra fugit, domitoque timentem
Urget equum, teneras compreſſus pectore tigres,
Quas aſtu rapuit pavido, dum ſæva relictis
Mater in adverſo catulis venatur Amano.

Proinde, dum Ciliciam provinciam adminiſtrabat Cicero, à Cœlio rhetore rogatus eſt, ut exinde Romam, ad ludos, pantheras ad ſe mitteret. Ità habet Plut. in Cicerone. Καιλίου δὲ τοῦ ῥήτορος δεομένου παρδάλεις αὐτῷ πέμψαι τινὰς ἐκ Κιλικίας εἰς Ῥώμην ἀποστεῖλαι Sed Καιλίῳ legendum pro Καιλίου. Ad Cœlium n. è Ciliciâ ſcribit Cicero lib. 2. ep. 11. *De Pantheris, per eos qui venari ſolent, agitur mandato meo diligenter.* Et ſtatim ſequitur jocus quem Plut. ibidem refert, de fugâ Pantherarum è Ciliciâ in Cariam, querentium, nihil cuiquam inſidiarum in Ciceronis provinciâ, niſi ſibi, fieri. Tamen Amana apud Solomonem non poteſt eſſe Ciliciæ Amanus. 1º. Quia in Judæâ & vicinis locis eſt ſcena ſacra dramatis 2º. Quia Libanus, Amana, Senir, & Hermon uſurpantur ut Synonyma Itaque, ut Hermon & Senir, ita etiam Amana eſt pars Libani montis. è quâ oritur flu. ejuſdem nominis; qui b & m. permutatis, etiam *Abana* dicitur in Ebræo textu. 2 Reg. 5. 12. Sed Chaldæus interpres habet *Amana*. Interim verò tam Ciliciæ mons *Amanus*, quam Libani pars *Amana*; à firmitate nomen habet. Id enim Ebræis eſt אמנה *amana*, ac proinde Lucano *durus* dicitur. Nam quod Amanum dici volunt, quia Oreſtes ἐν τῷ τόπῳ ἐπὶ τῆς μανίας τῆς λύσεως εὗρε, ridiculum eſt, inquit Vir magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5

Amanicæ Pylæ, vel *Portæ* Ptolemæo, quæ Curtio & Straboni *Amanides*, Polybio *Menidæ* ſunt ſine A. Plinius *Portas Amani montis* vocat, hoc eſt, anguſtias, ſive fauces ejuſdem. *Stretto di Scanderona* Ramuſio, *Portella* Mario Nigro. *Syriæ Portæ* ſunt eædem Ptolemæo, aut non longe abhinc diſtantes. *Cilicias Portas* Plinius quoque hoc tractu deſcribit.

Amanoides, Ciliciæ promontorium Pomponio, lib 1. cap. 13. ſic dictum, quòd formam effigiemque Amani circumnavigantibus exhibeat. Hæc eſt Hermolai Barbari conjectura (inquit Voſſius ad locum iſtum) cum prius legeretur *Aminodes*. Multis tamen de cauſis non poteſt hæc lectio probari, cùm nulla prorſus ratio fingi poſſit, cur promontorium aliquod Amano magis ſimile eſſe dicatur, quàm alteri monti. Præterea mons iſte non eſt Amano ſimilis, ſed Amanus ipſe. Amanus enim vocatur ea etiam Tauri pars quæ Ciliciam à Cataoniâ dividit. Duobus verò diverſis jugis in mare excurrit, totumque ſinum Iſſicum amplectitur, ut inquit Strabo. Altero quidem jugo Syrias & Amanidas Portas efficit, alio verò Cilicias Portas, & hoc, cujus hic Mela meminit, promontorium. Sed uſus obtinuit, ut ſol[æ] illæ Portæ, quæ Syriæ Portis vicinæ ſunt & Iſſo urbi, dicantur Amanides, cùm tamen quatuor Amani Portas veteres recenſeant. Itaque non *Amanoides*, ſed vel *Amanum*, vel *Amanidem* illud promontorium appellaſſet Mela. Sed profectò, quod ſemper fere, id ipſum quoque hic locum habere puto, ut lectio veterum librorum, aut ſaltem quæ ei proxima eſt, eadem quoque ſit veriſſima. Legendum enim *Ammodes*, Ἄκρον Ἀμμώδης Græci vocarunt, cujus nominis promontoria etiam alibi terrarum occurrunt.

Amantia, urbs Pannon. inf. epiſc. ſub Arch. Colocenſi, inde ſupra 16. m. p fere med. inter Albam regalem & Taurunum 15. à Budâ in auſt. Pop. *Amantini* Ptol. *Amantes* Plinio. Poſtea Quinque *Eccleſiæ*, *Funfkirchen* Lazio, Al. vero *Almaz*, op. inter Budam & Altinum ad Danub. à Budâ 8. Leuc. eſſe videtur. Al. eſt *Melachi*, op. ejuſdem tractus ad Danub. inter Batham, & Valcovariam, à Batha 2. Leuc.

Amantia, l' *Amanthea*, urbs Italiæ in orâ maris Tyrrheni, juxta flu. Olivam, à Tropeâ 35. m. p. in Bor. à Martorano 12. tantum.

Amantia, op. Macedon. marit. in ora occid. apud Celydni flu. oſtia, inter Aulonem & Oricum op. Epiri, nunc *Porto Raguſeo* Acroceraunis M. vicinum. Item op. Lotharingiæ, *Amane* à Nanceo 2. Leuc. in ort.

Amanum, port & op. Hiſp. in ora lit. Autrigonum in Cantabris. a Flaviobriga 15 Leuc. in ort. à Placentia 2. in Bor Vulgò *Bermeo*, al Portugalette in orâ Biſcaiæ.

Amanus, vide *Amana*.

Amara, mons excelſus Æthiopiæ cum reg. cogn. & urbe. Ibi ſervantur filii & conſanguinei Regis Abyſſinorum in cuſtodia, quo defuncto, imperii ſucceſſor educitur, eſtque juxta regna *Bagamidri* & *Beleguanze*. Scribitur etiam *Amahara*.

Amarantus, *Amarante*, op Luſit. inter Lamacum & Bracaram, à quâ 8. Leuc. abeſt in ort. 24. a a Brigantia in occ.

Amardi, pop Aſiæ, ad mare Hyrcanum, inter Bactrianos & Sogdianos, apud Oxum flu. Vide *Mardi*.

Amaſenus Vide *Amenanus*

Amiſia, *Marpurg*, urbs & Academia Haſſiæ in Germ. med. inter Francofurtum & Caſſellam, ütrinque 9. Leuc diſtans. long. 30. 35 lat. 50. 43 Item urbs Friſiæ orient. Vide *Embda*. *Amaſia*, urbs Ponti, Strabonis patria, dicente ipſo l. 12. ubi de Amaſia: ἡ δ᾽ ἡμετέρα πόλις κεῖται μὲν ἐν φάραγγι βαθείᾳ καὶ μεγάλῃ, δι᾽ ἧς ὁ Ἶρις φέρεται ποταμός. Addit eam mirum in modum apparatum eſſe cum providentia hominum, tum naturâ loci. long. 65 25. lat. 43. 20.

Amaſius, Ptol. *Amiſius* Plin. *Amaſia* Strab. vulgò *Ems*, flu. ex præcipuis Germaniæ; oritur in Weſtfaliâ in Diœceſi Paderbornenſi apud vicum *Ramſel*, & Com. Ritbergenſem, cadit v. in Oceanum Germ ad Embdam urbem.

Amaſtris, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, quæ & *Amaſtrum*, ex quatuor urbibus, ſeu pagis proximis, Seſamo, Cytoro, Cromnâ ac Teio, magnum in urbem crevit, media fere inter Teium, & Cytorum, Cromnæ propior, ab Heracleâ Ponticâ 63. m. p. in ort. diſtans. Ejus meminit Catullus.

Amaſtris Pontica, & Cytore buxifer.

Val. Flaccus lib. 6.

——Peditem pedes haurit Amaſtris.

Ita vulgò, & apud Ferrarium Sed legendum,

——Peditem pedes haurit Amaſtrum.

Et eſt viri nomen proprium v. 554. Hodie Amaſtris *Famaſtro*, vel *Samaſtro* dicitur. Hinc *Amaſtriacus*. Ovid. in Ibin

Aut ut Amaſtriacis quondam Lenæus ab oris
Nudus Achilleâ deſtituatis humo.

Long 60. 43. lat. 44. 25.

Amathus, *thuntis*, Cypri urbs, Veneri ſacra, unde tota inſula *Amathuſia* dicta, ut eſt apud Ptol. Virg Æn. 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera,
Idaliæque domus. ——————

Ab aquis calidis vocabulum ſumpſit, quod aquarum vapor Syro ſermone *Amathus* dicitur Egeſippus de exc. Hieroſol. *Amathuſa*. (inquit Bochartus) etiam Phœnices habuit conditores, vel ex familiâ τοῦ חמת *Amath*, filii Chanaan, vel ex Sinæis, ſi Jonathani credimus, qui Gen. 10. 17. pro Sinæis habet אנתוסאי *Anthuſæe*, i. e. *Amathuſios*, ut Hieroſolymitanus קפרוסאי *Capreſæe*, i. e. *Cyprios* Ut ut ſit, *Amathuſios* pro Phœnicibus eſſe habitos, etiam ex Theopompo ſcimus, quem Hiſtoriarum libro 12. narraſſe teſtatur Photius ὃν τρόπον Ἕλληνες οἱ σὺν Ἀγαμέμνονι τὴν Κύπρον κατέσχον, ἀπελάσαντες τοὺς μετὰ Κινύρου, ὧν εἰσὶν ὑπόλοιποι οἱ Ἀμαθούσιοι. i. e *quomodo Græci, qui cum Agamemnone* (ad Trojam militaverant) *Cyprum obtinuerint, iis ejectis qui cum Cinyrâ erant;* (id eſt, Phœnicibus) *è quibus reliqui ſunt Amathuſii*. Porro Amathunte pro Deo colebatur Adonis, quem cum Ægyptio Oſiride nonnulli confundentes, Adonim Oſiridem appellabant Hinc Stephanus, Ἀμαθοῦς πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη, ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο, ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Hæc tam vera ſunt, quam quod ſequitur; vel ab *Amathone*, Herculis filiâ, dici *Amathuntem*, vel ab *Amathuſâ* matre Cynaræ. Incolas hujus urbis ira Veneris, propter hoſpites immolatos, mutavit in cornutos boves

——————Unde etiam nomen traxere Ceraſtæ,

Si Ovidio credimus Met. 10. Metallis eam abundare teſtis eſt idem Ovidius.

Piſcoſamq; Cnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Inde *Amathuſiacus* Idem Ovidius.

——————Maſtatus crederet illic
Lactantes vitulos, Amathunteaſque bidentes.

Ubi alia exemplaria habent *Amathuſiacas* long. 65. 45. lat. 35. 00. Item *Amathus*. Laconiæ opidum.

Ambaſia, *Amboiſe*, op. Gall Celt in Turonenſi provinc. ad Ligeris ripam, inter Bleſas 10. & Turones 8 Leuc. diſſitum. Propter ſummam loci amœnitatem eſt Francorum Regum Baſilica. long 21. 20. lat. 47. 33.

Ambarri, pop Gall. Celt. quorum reg. teſte Vigenereo eſt. *Charlois* in Burgundia, inter Matiſconam & Burbonium. Al. *Le pays à l' entour de Nevers*.

Ambenus, Sarm. Europ. mons, apud Tyram flu. & Ophiuſam in ora maris Euxini Val Flac lib. 6.

——————linquitur & mons
Ambenus, & gelidis pollens Ophiuſa venenis.

Amberga, urbs Germ Palatinatus ſup caput, 7. Leuc à Ratiſpona, & 8. à Norimberga, in dition Ducis Bavariæ.

Ambianum, *Amiens*, urbs Picardiæ præcipua; ſic dicta

E ab

ab *ambientibus aquis*, quibus undique circumdatur. Pop. *Ambiani*, ſive *Ambienſes*, quos Plin. cum Bellóvacis conjungit 4. 17. Alias Samarobriva dicta fuit. Diſtat. 10. Leuc. ab Abbavilla in Eur. & 11. à Perona in occ.

Ambibareti, pop. Gall. Celt. ubi fuerint non conſtat; ſed Helvii fuere, ubi hodie Vivarienſis prov. *le Vivarais* dicta.

Ambibarii, pop. fuere Gall. Celt. ubi poſtea Abrincatui pop. *le Dioceſe d' Auranches*, in Normannia.

Ambidrani, pop. Norici, ubi nunc pars Orient. Stiriæ in Germ.

Ambiliates, pop. Gall. Celt. quorum op. hodie *Lamballe* in Britannia min. à Rhedonibus 15. Leuc. in Bor. inter Briocum. & Jugonum.

Ambiſontii, pop. Norici, ubi nunc Carinthia prov. Germ. ad Dravum flu.

Ambivareti, pop. Gall. Celt. qui Brabantini à nonnullis putantur, præſertim in eo tractu ubi nunc Antuerpia. Ortelius.

Amblada, urbs Piſidiæ. Inde *vinum Ambladenſe* Straboni l. 12. quod πρὸς ἰατρικὴν χρείαν ἐπιτήδειον vocat.

Amboglanna, op. Angliæ, ubi nunc Cambecum, *Cambus* apud Glocestriam Brit'olium verſus. Verùm Camdenus putat eſſe *Ambleſide* in Com. Weſtmariæ.

Amboina, inſ. maris Indici in Aſiâ, Hollandorum in Anglos crudelitate pluſquam Barbaricâ infamis, non procul à Moluccis, parva, ſed dives aromatum felici proventu, & fertilis. Detecta fuit à Luſitanis 1515. ſedetque ad merid. inſulæ *Ceram*.

Ambra, Vindeliciæ urbs, *Brag* Simlero ad lacum ejuſdem nominis ex quo *Ambra* flu. ejuſdem nominis exit.

Ambracia, civitas nobilis Theſprotiæ, Epiri, juxta Acherontem flu. ab *Ambraceo* Theſproti filio dicta, prius *Epuia*, & *Paralia*, *Larta* vulgo vel *Ambrachia*, long. 46. 40. lat. 39. 29. Pyrrhi regia fuit, quam Auguſtus Nicopolin, à victoriâ nominavit, cùm viciſſet Antonium. Inde *Ambraciota*, ſive *Ambraciotes*, incola, & *Ambracius ſinus*, pars Adriatici maris Epiro adjacens. Mela lib. 2. cap. 3. *In Epiro nihil Ambracio ſinu nobilius eſt. Facit ſinus, qui anguſtis faucibus, & quæ minus mille paſſibus pateant, grande pelagus admittunt.* Plinius hoc ſpatium tribuit, non oſtio ſinûs Ambracii, ſed faucibus ſinûs Corinthiaci. Itaque Pintianus omnia hæc verba alio tranſpoſuit, cùm & ex Strabone & Polybio manifeſtum ſit, fauces ſinûs Ambracii plus 4. minus v. 5. ſtadiis patere. Sed Mela antiquiores fere ſecutus eſt authores. Fieri v. potuit, ut cornua iſtius oſtii utrinque pene concurrentia, curâ regum Epiroticorum excreverint, fretumque anguſtârint. Quod ſi quis exiſtimet potius erraſſe hic Melam, & hoc quoque per me licet. Longè certè ignoſcibilior eſt hic error, quàm is quem committit Strabo, cùm dicit ambitum ſinûs Ambracii eſſe 300 ſtadiorum. Polybius enim certiſſimus teſtis, prodit tantam eſſe longitudinem ejus, latitudinem v. ſtadiorum 100. Polybium ſecutus eſſe videtur Plinius, cujus verba, ope libri veteris, ita ſunt reſtituenda. *Ambracius ſinus* DCC *paſſuum faucibus, longitudinis* XXXVIII *millia paſſuum, latitudinis* XII *millia.* Niſi itaque nos fallat lectio vulgata, quod tamen vix puto, valde exiguum fecit hunc ſinum Strabo, quod optimè colligere poſſunt, qui non ſunt planè ἀγεωμέτρητοι. Voſſius.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ ſubitâ inundatione maris quùm ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hinc factum eſt, ut turpis vitæ homines *Ambrones* dicerentur. Feſtus & Eraſmus in Chil.

Ambroſii vicus, ſeu Ambresburia, op. Angliæ, ad Avenam flu. in Wiltonia Com. 5. m. p. à Salisburia.

Ambroſii mons, ſeu potius campus, vulgò *Stonehenge*, locus Angl. in Com. Wiltoniæ vix 2. m. p. ab Ambresburia, ubi vetuſtum monumentum ab Aurelio Ambroſio Britan. rege poſitum, quorum magnates, regnante Vortigero, an. 475. Saxonum dolo illic cæſi ſunt & humati; in quorum mem. Aurelius ille trophæum iſtud erigi curavit formâ & magnitud. mirandum; cujus materiam præbent ſaxa quædam ingentia quæ 28. pedes & ſupra longitudine, latitudine v. 10. colligunt. Eorum jam multa vetuſtate conciderunt. quæ v. hodie extant, ſpatium in circuitu 300. pedum continent. Hiſtoriam ejus poſt *Ignatium Jones*, ſcripſit *Gualterus Charleton*, M. D.

Amenanus, Siciliæ flu. ad Ætnam mont. Strab. qui hodie *Indicello* dicitur Fazello. *Amelianus* Stephani videtur in *Catane*, ſed tu lege Ἀμενανόν, ac obiter emenda Ovidium Met. lib. 15.

Nec non Sicanias volvens Amaſenus arenas
Nunc fluit; interdum ſuppreſſis fontibus aret.

Scribe *Amenanus*; & ne dubites, Strabonem audi de hâc ipsâ re & fluvio loquentem, lib. 5. Καθάπερ οὖν τὸν Ἀμενανὸν συμβαίνει φασὶ τὸν διὰ Κατάνης ῥέοντα, ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖ. Apud eundem Ovidium Faſt. lib. 4. ubi

———*Amiſenaque flumina curſu*
Præterit,——legas, ſcribe *Amenanaque*, &c.

Emendationes iſtas Fulvio Urſino primùm debes, lector, deinde Philippo Cluverio, noviſſime Nicolao Heinſio.

Ameria, civitas Umbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita, teſte Catone apud Plin. 3. 14. Unde *Amerina retinacula* pro viminibus. Virg. Geograph. 1.

Atque Amerina parant lentæ retinacula viti.

Stephanus Ἀμέρια vocat. Conditorem neſcio cujus nationis, aut conditionis hominem, indicavit Feſtus his verbis. *Ameria, urbs in Umbriâ, ab Amerio ſic adpellata.* Fuiſſe municipium Romanorum teſtantur vett. Inſcriptiones. Hinc Tullius Orat. pro Sexto Roſcio, ubi crebrò nominat *Ameriam*, *municipem Amerinum* vocat Roſcii patrem. Coloniam paulo poſt Auguſti juſſu eò deductam ait Frontinus lib. de Coloniis. *Ager*, inquit, *Amerinus*, *lege Imperatoris Auguſti eſt adſignatus veteranis.* *Amerina ſalix* à Plinio & aliis plurimùm commendatur, ubertim n. ibi provenit, quæ ſubſtrata toris, Venerem cohibere creditur, amica caſtitati. Unde Ἄγνος ſalix a vett. dicta. Hinc *Amerina*, genus pyrorum. Stat. lib. 1. Silv. ult.

Et maſſis Amerina non peruſtis.

Plinius inter feriſſima pyrorum genera numerat, quem vide lib. 15. cap. 15. long. 35. 40. lat. 42. 23.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (Circulum n. utrumque, Arcticum, & Antarcticum pertingit, & tranſit) Novus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit uſque ad An. Dom 1492. quo primùm à Chriſtophoro Columbo Genuenſi, & Americo Veſputio Florentino detecta eſt, quod humanæ admirationis modum excedere videtur. Conſideratâ namque cùm antiquorum in deſcribendo orbe terrarum diligentiâ, & ampliſſimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tùm humani generis dirâ atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quibus hæ regiones incredibili copiâ abundant, tam diu potuiſſe orbi noſtro latere, homines docti non ſemel mirati ſunt. Tota a. hæc pars hodiè circumnavigata eſt. A Sept. in Merid. deſcendit ſub formâ duarum peninſularum, quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula quæ Septentrionalior eſt, Novam Hiſpaniam, Mexicanam provinciam, Terram Floridam, & Novam complectendit. Meridionalior v. (quæ Terra Firma Hiſpanis vocatur) Peruviam, Braſiliamque continet. Ortel. Franciſcus Lopez Gomara, & Hieron. Girava Tarraconenſis ejus provincias & partes, unà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant etiam in Hiſpanicâ, ac Italicâ & Anglicâ linguâ non pauci alii ſcriptores, qui hujus orbis ſitum, ſolum, fertilitatem, & ſtatum exactè depingunt. Regio patet in longitudinem 750. mill. Germanica, in latitudinem verò 525. Cæterùm de Gentium Americanarum origine Diſquiſitionem ſcripſit Vir πολυμαθέστατος Hugo Grotius, ad quam notas & obſervationes edidit Joannes de Laët Antwerpianus.

Ameſtratus, op. Siciliæ, circa Haleſum amnem, binomium. Ad prius nomen pertinent Philiſti *Mytiſtratum*, Polybii *Mytiſtraton*, Zonaræ *Mutiſtraton*, & Plinii *Mutiſtratini*. Ad poſterius Silii *Amaſtra*, Apollodori Ἀμήστρατος, & Ciceronis *Ameſtratini*, Stephanus ridiculè deſcripſit περὶ Καρχηδόνα, *circa Carthaginem*, idque tanquam ex Polybio, cùm & ille, & alii omnes Siciliæ adſcribant. Itaque non fuit circa Carthaginem, ſed Carthaginenſium in Sicilia opidum munitiſſimum, quod Romani per 7 menſes fruſtra obſeſſum, nec ſine magnis cladibus, tertiâ tandem obſidione ceperunt, & ſolo æquarunt, civibus quotquot ſupererant, ſub coronâ venditis. Diodorus lib. 23. Nomen non intelligo ſatis (inquit Bochartus) niſi quòd à templo Aſtartes Punicæ Deæ dictum fuiſſe ſuſpicor. מת־עשתרתא *mat-Aſtrata*, & עם־עשתרתא *am-aſtrata*, i. e. *urbem*, vel *populum Aſtartes*.

Amida, quæ Ptolemæo *Ammæa*, Meſopotamiæ ad Tigrim opidum, à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumque, cæſis Romanis. Amm. Marcel. lib. 19. A Conſtantino Imp. inſtauratum fuit. Hic Præfectus Turcarum reſidet, à quibus *Carahemit* ob nigredinem dicitur, teſte Joanne Leunclavio. Long 78. 15. lat. 39. 30.

Aminea, reg. Campaniæ, pop. *Aminei*, qui ſunt ejus agri cultores, qui poſteà dictus eſt Falernus. Unde *Aminea vina* olim dicta ſunt Falerna, à reg. nimirum nomen ſortita; non, ut Servius ſomniat, ab eo quod *ſine minio* eſſent, h. e. alba, & ruboris expertia. Macrobius Saturn. 2. 16. *Uvarum iſta ſunt genera; Aminea, ſc. à regione. Nam*

Aminei

[illegible] fuerint ab [illegible] Falernum eſt. Virgilius tamen videtur Amineam vitem extra Falernum agrum collocare, Georg 2. [illegible] verbis

[illegible] purea Preciæque, & quo Te carmine dicam
Rhætica? nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt & Amineæ vites, firmiſſima vina.

Non omittendum hic, aliquos in Virgilio legiſſe *Tamineæ vites.* Vide Scal. in Feſt. Quidam intelligunt genus uvarum quæ auſteræ ſunt. Nam Galenus lib. 6. κατὰ τόπους dixit σαφύλας αὐσηρὰς Ἀμιναίας; Quem ſequitur Ætius & Ἀμιναίας τὰς συςαφίας, hoc eſt, *aſtringentes*, explicat. Huc etiam accedit, quod Dioſcorides Amineas exigit in conficiendo Omphacio. Alciatus vinum hujus generis interpretatur ἄμεινον, quia *optimum*. Notandum quoque duplicem fuiſſe Amineam, minuſculam & majorem, quod docent Cato de R. R. cap. 6 & Varro lib. 1. cap. 25. iiſdem verbis. Genus quoddam Amineæ Varro vocat *Scantianum*, quod & Plin. commemorat, lib. 14. cap. 4. Porro fertilitatem Amineæ celebrat ex Varrone Auctor Geoponicon. lib. 5. Heſychius Ἀμιναῖον, [illegible], τὸν οἶνον λέγει. [illegible] Πευκετία, Ἀμιναία λέγεται.

Amiſus, Amiſum Plinio. *Simiſo* incolis, & *Amid*, ſive *Hemid* Turcis, teſte Leunclavio urbs archiep. Paphlagoniæ maritima, à Sinope 175. m. p. in ort. Trapezuntem verſus, in reg. Chalybum primaria, Byzantio 500. m. p. in ort. media inter Sinopen & Themiſcyram ad ort. vergentem. long. 65. 5. lat. 44 15.

Amiternum, Italiæ opidum, Paulo Diacono *Amiternus*, Dionyſio Halicarnaſſenſi, lib. 2. ſæm. gen. Ἀμιτέρνα. Inde opidani *Amiternini*, Virgilius 2. & Silius Italicus, metri cauſa dixere *Amiternam cohortem*, ut & Martialis *Amiternum agrum*, lib 13. ep 20. Strabo lib. 5. Πόλεις δ' ἔχουσιν οἱ Σαβῖνοι ὀλίγας, καὶ τεταπεινωμένας διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον καὶ Ῥεάτε. Non procul ab *Aterni* fonte ſitum fuiſſe hoc opidum ex Varrone de L. L. lib. 4. diſcimus. *Amnis*, inquit, *id flumen eſt, quod circuit aliquid, nam ab ambitu amnis. Ab hoc, qui circa Aternum habitant flumen, Amiternini adpellati.* Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 37. 10. lat. 42. 24.

Amniſus, portus Gnoſſi, in ora Cretæ Boreali, cum flu. cogn. de quo Callimachus, Apollonius & Suidas. *Picerna* Nigro, unde nymphæ *Amniſiades*, & *Amniſides* Steph.

Amnitæ pop de quibus, ſive potius eorum uxoribus Dionyſ. ver 570. poſtquam egit de inſ. *Britanicis.*

Ἄγχι δ' [illegible]
Ἀνδρῶν [illegible] Ἀμνιτάων
Ὀρνύμεναι τελέθουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
Στεψάμεναι [illegible] κορύμβοις
[illegible]

Ammon, vel *Hammon*. *Ammonis templum*, & *Oraculum*. Plinio Diod. & Solino, urbs Libyæ infer. in Cyrenaicæ reg. confin. apud Garamantes, hodie *Canzaron de Mahoma*. Vide part. 2. hujus operis.

Amorbachium, *Amorbach*, urbs Franconiæ, in dition. Electoris *Moguntini* 17. Leuc. ab Aſciburgio in merid. 3. a. à Verthemio in occ. in Ottonis ſylva.

Amorges, inſula una ex iis quas plerique Sporadas, Stephanus v. & Euſtathius Cycladas eſſe ſtatuunt. Sunt qui *Amorgon* inſulam, ex quâ ἀμόργη purpuræ genus, & ἀμόργινα ἱμάτια, per literarum inverſionem fieri volunt ex Ebræo ארגמן *argaman*, quo purpuram ſignificari nemo eſt qui neſciat. Favet huic conjecturæ quod ab Etymologo in voce, [illegible], Ἀμόργινα ἱμάτια redduntur τὰ πορφυρᾶ, & ἀμόργη [illegible], βοτάνης πορφυρᾶς. Sed & in Euſtathio ἀμόργη eſt πορφύρα κατὰ γλῶσσαν. Et id Stephano ἀμόργινον [illegible] ἱμάτιον. Et in Suidâ ἀμόργινα, χιτώνιόν [illegible] Ἀμοργῖνον. Aliis tamen placet *veſtes Amorginas* [illegible] materiâ dici, quia ἀμοργὶς aliquid eſt byſſo ſimile vel carpaſo, in veſtium uſum olim adhibitum. Suidas. ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελές. *Amorginam byſſo ſimile & precioſum.* Item: [illegible] ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον [illegible] λίνῳ. [illegible] αὐτό, καὶ ἐργάζονται. [illegible] *Amorgis a. eſt quod ſimile lino decorticato, quod decorticant, & elaborant, eſtque id tenuiſſimum ſupra byſſum, aut carpaſum.* Etymologus: Ἀμοργὶς δὲ [illegible] τὸ λεπτότατον μέρος, ὅθεν ἀμόργη. *Amorgis in lino calamo eſt pappi vel lanuginis pars tenuiſſima, ex quâ fit amorge.* In eadem ſententia ſunt Heſychius, Julius Pollux, Harpocration, Lexici Attici author Paulinus, Phavorinus [illegible]. Atque id verum eſſe ſuadet quod in [illegible] ἀμόργινα & [illegible] ſunt ſynonyma. [illegible], inquit, [illegible] ἀμόργινα [illegible] ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς [illegible], [illegible], *que amorgina perite [illegible] & [illegible] deferebat in forum.* Nec minus lucis in Ariſtophanis loco ex Lyſiſtratâ, in quo mulierem tædet τὸ ἀμοργίδος [illegible] ἄλγησιν [illegible] *amorgidis quam domi [illegible] liquit acuduram decorticaram.* Vide Salmaſium in Plin. Exerc pag. 1125. Omnino igitur ἀμοργὶς, vel ἀμόργη eſt lini genus in Amorgo inſula naſci, aut elaborari ſolitum. Julius Pollux. τὰ δὲ Ἀμόργινα [illegible] μὲν τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ἀμόργῳ, [illegible]. *Amorgina a. optima in Amorgo fieri dicunt, eaque etiam eſſe linea.* Tamen amorgen pro purpura, & amorgina pro purpureis ideo ſumi ſuſpicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur. Interim *Amorgon* à Phœnicibus appellatam eſſe crediderim (inquit Bochartus ô μέγας) אם ארגין *emoregia*, matrem textorum, vel inſulam אם *om* aut עם ארגין *am-oregin* generis textorum, aut etiam הם ארגין *ham-oregin* copiæ textorum; voce הם *ham* ex המון *hamon* contractâ, ut in אברהם *Abraham*. Hodie *Murgo* vel *Amurgo* dicitur.

Amorrhæi, pop Palæſtinæ, Lat. *amari*, *rebelles* ſive *loquaces*. Hi Judææ montana inſederant; ſed plerique Jordanem tranſgreſſi bellum intulere Moabitis & Ammonitis & occupaverunt Baſan, & Heſhbon, & quicquid terrarum eſt inter fluvios Jabboc & Arnon: in cujus victoriæ memoriam Poeta Chananæus ſcripſit carmen ἐπινίκιον, quod Moſes libris ſuis inſerere dignatus eſt. Num. 21. verſ. 27.

Ampelos, inſ. ſeu potius promont. Sami. Strab ſed & juga omnia, quæ faciunt Samum montoſam eodem nom vocantur. Item ciuit Cretæ in ora auſtr. inter Hierapytnam & Itanum. Ampela Villanovano Item Macedon. op. Plin. & urbs Liguriæ Steph. *Ampeluſia*, vide *Cotes*

Amphaxis, op. Macedoniæ, in ora ſin. Strymonici, inter Arethuſam & Stagiram, unde reg. *Amphaxitis*; & pop. *Amphaxitæ* intus ad Axium flu. incolentes.

Amphigenia, urbs Meſſeniæ Hom. in Catalog.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Stat. 4. Theb ———— *quos fertilis Amphigenia*
Planáque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Amphilochia, urbs Callæcorum in Hiſp. Tar. ad Minium flu. inter Tydem & Lucum. *Orenſe* Marianæ.

Amphimalia, *Suda*, Sophiano, op. Cretæ in ora Bor verſus occid, ubi ſin. Amphimalus, inter Phalyrnnam ad ort. & Drepanum prom. ad occ

Amphipolis, Græcis *Chriſtopolis*, Turcis *Emboli*, urbs Macedon in Thraciæ confin. juxta Philippos ad oram litor ſic dict. διὰ τὸ περιρρεῖσθαι τῷ Στρυμόνι, teſte Thucyd. lib. 4. Steph. cui olim *Myricam* dictam fuiſſe, & *Eiona*. Κράδηνα quoque & Ἀνάδρεμος eidem dicitur. Vocabatur etiam *urbs Martis*, & *Novem viæ*, teſte Suida, qui eam in Thraciâ ponit. Lon. 50. Lat 41. 30. Eſt etiam Syriæ civit. juxta Euphratem, a Seleuco condita, & a Syris *Turmeda* dicta, teſte Steph.

Amphiſa & *Amphiſſia*, vulgò *la Rocella*, teſte Barrio op M. Græciæ in ora Calabriæ ulter inter Locros & Caulonam 8. m. p. apud oſt. Sagræ flu. Ovid. Met 15.

Linquit Iapygiam, levibuſque Amphiſſia remis
Saxa fugit.

Amphiſſa, *Lambina* Nigro, *Arfiſa* aliis, op. Phocidis ad flu. cogn. ſeu in fin. Locrorum Ozolorum apud Ptol. juxta oram ſinûs Criſſæi, à Delphis 60. ſtad. ad merid. Luc. lib. 2.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha
Parnaſſuſque jugo miſit deſertus utroque.

Pop. *Amphiſſæi*, qui Delphicum templum diripuerunt, teſte Demoſth. pro Cteſiph. Lon. 47. 40. Lat. 37. 50.

Amphryſus Theſſaliæ, vel Magneſiæ flu. juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Virg. Geo. 3.

———— *Te memorande canemus*
Paſtor ab Amphryſo.

Ovid. Met 2.

Apidanuſque ſenex, leniſque Amphryſus & Æas.

Lucan. lib. 6.

———— *Et flumine puro*
Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi.

Hinc *Amphryſiacus* Statius

Aut Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Alius eſt ejuſdem nom. in Phrygia mulieres ſteriles reddens. Plin. 32. 2. Eſt etiam urbs Phocidis. Steph. *Amphryſia Vates* apud Virg ponitur pro Sibylla.

Ampſaga, *Sat Gemar* Marmolio, flu. Africæ, Cirtam urb. alluens. Ejus oſt. diſtant 118. m. p. ab Algeriâ.

Ampſalus, urbs Sarm. Aſiat. litor. *Aliaſegana* Moletio.

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulfureas habens aquas; quæ quòd undique ſylvis, anguſtiiſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, ut propius accedentes necentur. Hinc factus locus fabulæ. *In Amſancti vallibus Inferorum ſpiraculum eſſe.* Cic. 1. de Divin. *Quid enim? non videmus quàm ſint varia terrarum genera: ex*

quibus & mortifera pars quædam eſt, ut Amſancti in Hirpinis, & in Aſiâ Plutonia, quæ vidimus. Virgil. Æn. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & famâ multis memoratus in oris,
Amſancti valles; denſis hunc frondibus atrum
Urget utrinque latus nemoris, medioque fragoſus
Dat ſonitum ſaxis, & torto vertice torrens.

Claud. de R. Proſ. lib. 2.

Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves, flatumque repreſſit
Amſanctus————

Plin. 2. 93. *Alii Charoneas ſcrobes mortiferum ſpiritum exhalantes. Item in Hirpinis Amſancti ad Mephitis ædem locum, quem qui intravere moriuntur.* Hinc Sidonius explicandus lib. 3. ep. 13. ubi lepidè cujuſdam naſum taxans, ait; *Nares circumſedentium ventilata duplicis Amſancti peſte ſuueſtas* i. e. duo naſi foramina referunt Amſanctum & Mephitim.

Amſtelodamum, Amſterdam, urbs nova, Hollandiæ præcipua, & Emporium toto orbe ferè celeberrimum. 100. abhinc annis in tantam amplitudinem, & opum abundantiam excrevit, ut inter primarias Europæ civit. facile cenſeatur. Diſtat 7 leuc. à Lugd. Bat. & totidem ab Ultrajecto. Nomen habet ab amne *Amſtela,* qui ibi in æſtuarium *het Te* ſe exonerat. Capta fuit à Batavis ſub Gul. Naſſovio an. 1578. poſt longam obſidionem, vixque 2 mill. Germ. à mari Auſtrino diſtat. Formâ eſt oblongâ & ferè triangulari, Venetiarum inſtar marinis aquis circumluitur; loci ratione inexpugnabilis; maximis navigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, &c. mercibus onuſta, maximo numero intra civitatis mœnia recipi, exonerarique poſſunt. Pollentes opibus cives habet, adeo ut licet 300 quandoque navium claſſis uno eodemque tempore appellat, ingentis pretii merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hic inveniantur emptores, qui ſtatim, vel numeratâ pecuniâ, vel aliarum mercium permutatione, omnia externarum navium bona comparent, ut, vel ſexto etiam die, itineri ſe rurſus committere queant. In domeſtici ſupellectilis nitore, cùm univerſæ Hollandiæ, cùm huic imprimis civitati palma debetur. Omnia ejus ædificia maximis alni lignis innituntur, ut plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quàm ſuperioris ædificii conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret; vulgò *Amſterdam.* long. 26. 34. lat. 52. 30.

Amica, Cœleſyria ab Hebræis עמוקה *Amuka,* à Syris עמיקא *Amica,* i. e. *profunda* dicebatur. Unde Ἀμύκης πεδίον Polybio lib. 5. ubi de Oronte fluvio. Τὸν ἀρχὴν τοῦ ῥεύματος λαμβάνων ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διανύσας τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, ἐπ' αὐτὴν φέρεται τὴν Ἀντιόχειαν.

Amyci Portus, locus in Ponto, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Plin. 6. 44. Cujus tumulus lauro tegebatur, quam inſanam vocabant, quoniam ſiquid ex eâ decerptum navibus inferretur, jurgia fiebant, donec abjiceretur. Unde Δάφνη μαινομένη Arriano dicitur. Hodiè *Lamia,* & *Scala marmorea* dici ſcribit Gyllius in ſuo Boſphoro.

Amyclæ, urbs Italiæ, inter Cajettam & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus condita, & Amyclis Laconiæ ſic appellata. Cujus cives, cùm ſecundum Pythagoreorum ſectam, ab eſu carnium, & animalium cæde abſtinerent, ſerpenteſque ex vicinis paludibus natos occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cum frequenter hoſtium adventus falsò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Unde poſtea ex improviſo captæ ſunt Amyclæ. Hinc Proverbium, *Loqui volo, nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe.* Unde etiam *Tacitæ* dictæ Virgilio lib. 10.

———*Tacitis regnavit Amyclis.*

Catullus Urbicarius in Pervigilio Veneris, quod alii Petronio adſcribunt.

Perdidi Muſam tacendo; nec me Phœbus reſpicit:
Sic Amyclas, cùm tacerent, perdidit ſilentium.

Silius Italicus lib. 8.

———*Quaſque evertere ſilentia Amyclæ.*

Unde *Amyclas vivere,* pro Amyclarum more ſilere, Auſonius dixit Profeſſor. carm. 12.

Taciturnè Amyclas qui ſilendo vixeris.

Amyclæ, Peloponneſi civitas, Caſtoris & Pollucis patria, una ex iis urbibus, quas olim Lacedæmonii centum tenuere, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombæas ab earum numero vocabant. Nomen indidit *Amyclas* Lacedæmonis filius, cujus matrem Diomedam Interpres Nicandri nominat. Amyclis autem, ut in totâ ferè Laconiâ Apollo colebatur, uti poſtea docebimus in *Amyclæus.* Hæ Amyclæ ab Ovidio vocantur *armiferæ,* de Art. Am. 2. 1.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dabat.

Item *antiquæ* ab eodem. Met. lib. 8.

Et quos Hippocoon antiquis miſit Amyclis

Item *Ledææ* Statio 7. Theb.

Parrhaſiumque nemus, Ledæaſque ibi Amyclas

Item *tetricæ,* à ſeverâ Pythagoræorum ſuperſtitione eidem Sylv. lib. 5.

———*Tetricis Alcman cantatus Amyclis.*

Therapnææ vocantur à Martiali lib. 9.

Iſta Therapnæis ſi forma fuiſſet Amyclis.

long. 48. 56. lat. 35. 48.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo. Hinc propter arborum pulchrarum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

———*Hunc virides non excipietis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1

Vectorem pavidæ Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis a. fano ſunt & hæc Strabonis verba lib. 8. Ταπεινότερα δὲ τοῦ Ταϋγέτου ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur, Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes. *Amyclæ Laconicæ civitas ſacra Apollini.*

Amydon, civitas Macedoniæ, in Pæoniâ regione ad Axium fluvium, unde auxilia miſſa fuere Trojanis Hom. Il. 2.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Ubi Schol. Ἀμυδῶνος, πόλεως Παιονίας. Ejus meminit Juvenalis Sat. 3.

Hic altâ Sicyone, aſt hic Amydone relictâ,
Eſquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Amymone, fons & flu. Peloponneſi, per Argiam reg. fluens in Lernam palud. ab *Amymone* Danai fil. nomen habens. Ovid. Met. 2.

————*quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenida: undas.

Amyrus, Theſſaliæ op. Steph. Item flu. ejuſdem, ad Melibœam urb. Val. Flac. lib. 2. *Incurrentemque Amyrum curvas quæſita per oras Æquora Amyſtis.* Indiæ flu. in Gangem ſe exonerans. Arrian.

Amytron, Thraciæ urbs Heſychius. Ἀμυδῶν, πόλις τῆς Θρᾴκης. Sed ibi leg. Ἀμυδὼν, ut rectè notat Palmerius.

Amyzon Cariæ urbs mediter. inter Barygazam & Alabandam urb. vicinas, adhuc durans, *Mezo* Curopalat. long. 57. 00. lat. 38. 55.

Anactoria, civit. Moloſſorum in Epiro, & inſ. quæ poſtea Miletus dicta eſt, Plin. 5. 29. *Anactorium* dicitur Plauto, Strab. & Plut. *Vonizza* hodie Laurenbergio Pop. *Anactorii* Thucydidi. Sil. Ital. lib. 15.

Hinc & Anactoria ſigna oſtentavit in orâ

Anæa, urbs Cariæ in orâ occiduâ, contra Samum inſ. pop. *Anaitæ* Thucydidi, *Anaei* Stephano dicuntur.

Anagnia, civitas Hernicorum in Latio, ubi Antonius ſorore Auguſti contemptâ, & Cleopatrâ in uxorem ductâ, monetam ferri juſſit. Virgil. Æn. 7.

————*Qui roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt, quos dives Anagnia paſcis.

Silius Ital. lib. 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa,
Quæis putris pinguis ſulcatis Anagnia glebâ.

Idem poſtea lib. 12. *Surgit ſuſpenſa tumentis*
Dorſo, frugiferis Cerealis Anagnia glebis.

Strabo lib. 5. πόλιν ἀξιόλογον vocat. Populi *Anagnini.* Livio, lib. 9. & Plinio 3. 5. Diodoro a lib. 20. Ἀναγνῖνοι. long. 37. 02. lat. 41. 40.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco ait) Steph. Et quia frutex ille teterrimè olet, cùm tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* ſive *Anagyrum commoves:* de eo qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtratâ legitur referente Suidâ; qui ait Genium illum, ſenem quendam qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui cum non aſſentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præcepſ è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anaximander,

Anamani, pop. Gall. Ciſpad. qui & *Ananes*, in Italiâ incoluere ubi nunc Duc. Placentinus in Longobardia, ſub dom. Duc. Parmenſis.

Anamatia, five *Anamatia*, uti legit Lazius, op. *Pannon.* inter ad Danub. in Hungaria, *Almas* Simlero, inter Budam 8 & Altinum 5 m. p. diſtans, quod tamen al. *Amantia* eſſe putatur. Al. eſt *Mohacz* op. ejuſdem reg. inter Bathum & Varrianum, proxima op. ad Danubium.

Ananda, prov. Scotiæ meridion. cujus caput Anandum juxta oſt. Anandi flu. 15. m. p. à Carleolo in Circium.

Anaphe, inſula ſponte in mari enata. Plin. 2. 7. Ammianus quoque *Emerſerunt*, inquit, *Delos, & Hiera, & Anaphe & Rhodus*. Sic dicta ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus intermeſtris Luna ex inſperato illis apparuit. Apollonius Argonaut. lib. 4.

——Ἀνάφην δὲ τὴν νῆσον
Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀπιζομένοις ἀνέφηνε.

Vide Steph. in Ἀνάφη. Ab hâc inſulâ Apollo *Anaphæus* cognominatus eſt, in quâ colebatur. Anaphe (inquit Vir magnus) Phœnicium eſt ענפה *anepha*, i. e. *ramoſa* & *opaca*. Unde Apollonius lib. 4. verſ. 1714.

——τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
Ποίεον.

Idem Apollonius Βαιὴν νῆσον vocat. Itemque Phavorinus. Βαιὴ νῆσος ἡ Ἀνάφη καλεῖται, πλησίον Θήρας. Quæ ſunt verba Scholiaſtis. Itaque fallitur Ortelius, qui ea ſic accipit, quaſi Bæ eſſet proprium hujus inſulæ nomen. *Bæe*, inquit, *eadem vocatur in Phavorini Lexico*. Cur autem Æglete Apollini Anaphæi σὺν τῷ σκώμματι *cum deriſione* ſacrificaverint, & κερτομοῦντες ἀλλήλους, h. e. *ſibi invicem conviciantes*, ex Conone diſcat, qui volet apud Photium Tmem. 168. Si Hegeſandro credimus, cùm quidam Aſtypalæenſis duas perdices in hanc inſulam immiſiſſet, τοσοῦτο πλῆθος ἐγένετο, ὡς κινδυνεῦσαι ἀνάστατον γενέσθαι τὴν νῆσον, ita Athenæus lib. 9. Hodie *Nanſio* dicitur. Ejus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypalæa regna.

Anapaumenos, fons de quo Plin. 2. 103. Sic enim ille. *In Dodone Jovis fons cùm ſit gelidus, & immerſas faces extinguat, ſi extinctæ admoveantur, accendit: idem meridie ſemper deficit, quâ de causâ Anapaumenon vocant; mox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſim deficit.*

Anapias, vel *Anapius*, vide *Amphinomus*.

Anapus, Siciliæ fluvius, juxta Syraco paludem exit. Hodiè accolarum ſimplicitati vulgari vocabulo *Alfeo* dictus. Ejus meminit Theocritus Idyl. 1.

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω.

Ovid. Ponticor. lib. 11. eleg. 10.

Quaque tuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Silius Italicus lib. 14.

Et Cyanes, & Anapus, & Ortygiæ Arethuſa.

Ælian. Var. Hiſt. 2. 33. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι τὸν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυάνην πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Situm ejus intelligimus ex vetuſtis ſcriptoribus. Thucyd. lib. 6. Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἐξελθόντες πανδημεὶ ἐς τὸν λειμῶνα, παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμόν, ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο. h. e. *Syracuſanis omnem populum, ex urbe in pratum juxta Anapum flumen egreſſum, recenſuerunt.* Pratum illud eſt ſupra Syracuſam paludem, inter Anapum, ſive, ut nunc vocant, Alpheum, & Neapolim. Plannis Plut. in Dione. Διέβη, νυκτὸς ἔτι καὶ σκοτεινῆς ἀναστὰς, πρὸς τὸν Ἄναπον ποταμὸν ἧκεν, ἀπέχοντα τῆς πόλεως δέκα σταδίους. In hujus quoque fluminis vocabulo enodando grammatici ineptias ſuas exercuerunt. Sic enim Theocriti Scholiaſtes. Ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἀνὰ πόνους ὤν, καὶ βραχὺ ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι. Quæ cùm falſa ſint, & ἀπίθανα, videant peritiores, annon ab ענב *anab*, i. e. *ab uvâ*, deducatur Anapi nomen? Uvis certè fertiles agros fuiſſe Syracuſanos circa Anapum, vel ex Theocrito colligere eſt, qui cum in Homero legiſſet terram Cyclopum ferre vinum ἐρισταφυλον putavit agi de ſolo circa Anapum, quia utrobique par fertilitas. Unde eſt quòd Idyll. 7. Polyphemo ad Anapum metatur oves. Verba ſunt.

Ἀνὰ γὰρ τε ποτ' ὄρος τὰ ποιμνία τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.

Anartes. Cæſari, *Anarti* Ptolemæo, populi Daciæ Walachis, & Tranſylvanis finitimi. Marciano v. populi trans Rhenum & Danubium, prope Hercyniam ſylvam Dacis finitimi.

Anas, Hiſp. flu. Straboni *Ana* Ptolemæo. Hiſpanis *Rio Guadiana* dicitur, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluvium deſignat. Eſt etiam Siciliæ fluvius apud Livium lib. 24. quem *Anatim* vocat. De priori flumo ſic Bochartus. Anas, inquit, inter Tagum & Bætim medius Luſitanum à Bætica dividit. ענא *ana* autem Syris eſt ovis. Inde dici potuiſſe videbitur Anas fluvius, propter ovium frequentia paſcua in utroque litore. Maximè cum Bæticæ oves, quam Anas ab Aquilone, & Occaſu alluit, ſint vellere notabiles, teſtante Plinio 8. 48. Itemque Martiale diverſis locis. Sed Anas, ut quidem reor, Punice חנאס *Hanas* dictus eſt. Significatio vocis ex Arabicâ linguâ petenda, quâ חנס *hanaſa* verbum eſt, & ſignificat *ſe ſubducere, ſe proripere*, & *occultare*. Arabes de Diabolo uſurpant, qui, cùm quis orat, חנס *hanaſa*, i. e. ita ſe ſubducit, ut, finitâ oratione, ſtatim regrediatur. Proinde ab iiſdem Dæmon ipſe חנאס *hanas* vocatur. Et eodem pertinet quod חנוס אלננוס *hanuſo-lnugiumi* ſunt ſyderum occaſus, qui non aliter occulunt, quam in ſpem ortûs ſecuturi. Itaque etiam חנאס *Hanas* appellari potuit amnis, qui in terram ita ſe condit, ut ex eâ rurſus emergat. Plin. 3. 1. *Ortus hic Laminitano agro citerioris Hiſpaniæ, & modo ſe in ſtagna fundens, modo in anguſtias reſorbens, aut in totum cuniculis condens, & ſæpius naſci gaudens, in Atlanticum Oceanum effunditur.*

Anaſſus, flu. Carnorum Venetæ ditionis. Plin. 3. 18. *La Piave* Leandro.

Anaſtaſia, vel *Anaſtaſiopolis*, civitas Meſopotamiæ, apud Niſibim, ab eâ 12. m. p. diſtans; ab *Anaſtaſio* Imp. condita; *Daras* prius, teſte Marcellino, & *Dara*, teſte Procopio, dicta. Altera in Galatia ſub Archiep. Ancyrano. Tertia in Thraciâ ſub arch. Trajanopolitano.

Anatilia, op. Gall. Narb. in Occitaniâ reg. inter Arelatem & Nemanſum ad 4. leuc. diſitum, vulgò *S. Giles*, quod ibi S. Ægidius vitam egerit ſolitariam. Lon. 25. 20. Lat. 42. 44.

Anatili, pop. erant Gall. Narb. in illo tractu, ubi nunc pars Provinciæ in ora maritima ad oſt. Rhodani flu.

Anatis, *Zilia* Marianæ, flu. Maurit. Tingit. ad Zelim urbi fluens, ibique mari exceptus.

Anatolia, vide *Aſia minor*.

Anatolicum Thema Conſt. Porphyrogennetæ, pars Aſiæ min. (in quâ Phrygia, Galatiáque ſunt) ſic dict. quòd in ort. vergat. Ἀνατολὴ enim Græcis *ortum* notat.

Anaurus, fluvius Theſſaliæ, oriens in Pelio monte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

Lege *ſuſpirat*. Videtur autem in Lucanum cenſoriâ diſtringi merito virgulâ debere, inquit doctiſſimus Turnebus. Anaurus enim ab eo, ut Theſſaliæ flu. recenſetur, & tamen, quod ſciam, nec Strabo, nec Plinius eum nominat in Theſſaliâ reddendâ. Videtur autem eum in errorem induxiſſe Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. cujus verſus eſt.

Χειμερίου ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου.

Sed eo nomine, non perennis, nec jugis fluvius, ſed torrens & hybernus intelligitur, vel ejus interprete auctore, cujus hæc verba ſunt. Ἄναυρον λέγει τὸν χειμάρρουν, οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ ἄναυροι λέγονται. Quin & ex eo nomen habere videtur, quod nullas gignat auras. Lucanum tamen inſcitiæ magnis teſtibus abſolvere poſſumus. Callimacho v. g. hymno in Dianam.

Ἀλλ' ἐκάλεσσαν ἐλαφηβόλον ἐπ' Ἀναύρου.

Cujus interpres ait. Ποταμὸς Θεσσαλίας Ἄναυρος. Quin & Heſychius. Ἄναυρος ὄνομα ποταμοῦ. Coluthus Thebanus etiam circa Trojam *Anaurum* habet.

Κρείσσων δ' ἐδίωκεν Πάρις πεδία μῆλα,
Ποιμαίνων ἀμφὶ ῥοὰς διὰ σχιζόμενος Ἀναύρου.

Anazarbus, urbs Ciliciæ ad Pyramum flu. Oppiani Poetæ optimi, & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi patria; hodie *Azar* vel *Axar* dicitur, teſte Moletio. Ammianus Marcell. lib. 14. ubi de Cilicia: *Anazarbus, auctoris vocabulum referens.* *Azarbas* quidem hujus urb. conditor fuiſſe dicitur à Steph. Byzantino: Ἀνάζαρβος πόλις Κιλικίας ἀπὸ Ἀζάρβα τοῦ κτίσαντος. In Suidæ Lexico *Zarbus* nominatur. Hanc prius *Cyndam*, ac deinde *Diocæſaream* appellatam, ait vetus ſcriptor apud eundem Suidam; eàque terræ motu ſubverſâ Nervæ temporibus *Anazarbum*, quendam Senatorem eò miſſum à principe, urbem inſtauraſſe, ac ſuo nomine appellaſſe. Sed hæc futilia ſunt, cum ſatis conſtet Anazarbum ante Nervæ tempora vocatam fuiſſe. Nam & Dioſcorides Ἀναζαρβεὺς indigitatur: & Plin. l. 4. ejus urb. mem. *Intus dicendi Anazarbeni, qui nunc Cæſaraugustani.* Taceo quod *Diocæſaream* ab *Anazarbo* diſtinguit Ptolemæus in Ciliciæ deſcriptione. Duas enim urbes ponit in Ciliciâ, Διοκαισάρειαν, & Καισάρειαν τὴν πρὸς Ἀναζάρβῳ. Hæc urbs poſtquam Cilicia in 2. provincias diviſa eſt, metropolis Ciliciæ ſecundæ, uti docet Evagrius lib. 4 & Hierocles in

Itinerarii

Itinerarii Comite: ἐπεσχεν Κιλικίας ὁ Ἀνδρεας ὑπὸ ἡγεμόνος, πόλεις δ'. Ἀνάζαρβα μητρόπολις. *Anazarbus* quoque dicitur apud Suidam, & Zonaram in Nicephoro Phocâ ubi Ἀνάζαρβα habent vulgatæ editiones. Valeſius.

Ancalites, pop. Angliæ circa Thameſim flu *The Hundred of Henly*. Camdeno.

Anchiala, vel *Anchiale*. Dionyſio Ἀγχιάλεια, Ciliciæ civitas. Ejus Ptolemæus non meminit, quam tamen Strabo & Plinius inter Tarſum, & Solos ponunt, exiguo à mari intervallo, unde nomen. Hanc una cum Tarſo, à Sardanapalo rege eodem die conditam fuiſſe affirmat Ariſtobulus apud Strabonem, atque ibi monumentum ejus conſpici, in quo imago plaudentis, cum hac inſcriptione Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξεω παῖς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἐν ἡμέρῃ μιῇ. Σὺ δ' ὦ ξένε, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ὡς τ' ἄλλα τούτου οὐκ ἄξια. Ejus meminit Plin. 5. 27. Ex hac urbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo ſed ab *Anchiale* Japeti filiâ conditam vult, à quâ nomen vicino fluvio, qui Ἀγχιάλης dicebatur.

Anchialus, urbs Thraciæ ſita intimo ſinu, atque ubi Pontus alterum ſui flexum angulo finit, non procul a magnâ Apollonia. *Anchialo* ac *Achelo* hodiè Græcis, teſte Sophiano. *Kenkis* v. Turcis, ut ait Leunclavius. Ovid. 1. Triſt.

——*Et ab his per Apollinis urbem*
Alta per Anchiali mœnia fundat iter.

Long. 54. 45. Lat 44. 30.

Ancon, vel *Ancona*, urbs totius Piceni celeberrima, in litore Adriatici maris, a Siculis condita, portum habens inſigni operâ à Trajano Cæſare conſtructum. Nomen habet à ſitu, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo ſinuoſum ἀγκῶνα vocant. Plin. 3. 13. *A Siculis condita eſt colonia Ancona*. Oppoſita eſt promontorio Cumero, in ipſo flectentis ſe oræ cubito. Lucan. lib 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Juvenalis Sat. 4.

Ante domum Veneris, quam Dorica ſuſtinet Ancon.

Silius Italicus lib. 8. ubi recenſet Picentum opida, fluminaq;

Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco. Long. 37. 16. Lat. 43. 48.

Ancrina, Siciliæ opidum. Ptol. Nomen haud dubiè corruptum ab genuino Ἀγκυρῖνα, Latinè *Ancyrina*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 373.

Ancus, Luſitaniæ flu. Saurium op. alluens. *Rio de Soure*.

Ancylium, Siciliæ opidum. Vide Cluver. Sic. Ant p. 389.

Ancyra, Galatiæ urbs, Magnæ Phrygiæ contermina, ideoque ab aliis Phrygiæ, ab aliis Galatiæ tribuitur. Plin. lib. 5. cap. ult. duas Ancyras memorat, alteram in Phrygiâ, alteram in Galatiâ. Hinc *Synodus Ancyritana* in Jure Pontificio. Sic dicta ab anchoris navium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex ſuppetias Gallo-græcis miſerat. Stephanus. Hodie *Angouri*. Metropolin Galatiæ fuiſſe teſtatur Libanius, Orat. 26. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ μεγίστῃ Γαλατῶν πόλει. Long. 62. 10 Lat. 42. 30. Aliam Livius collocat circa Macedoniam, aut Illyricum. lib. 43.

Ancyræ, Siciliæ urbs. Diodor. Sic. lib. 14. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 373.

Ancyreum, Aſiæ min. promontorium, ubi Pontus finitur, incipitque Boſporus. Hodie *Pſomeon*, teſte Petro Gyllio.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cicero ad Trebatium, lib. 7. Epiſt. Famil. *Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus*. Vide clariſſimum Voſſium in *Andabatæ*.

Andainum, pagus cum cœnobio in ditione Leodienſi, intra ſylvam Arduennam, in confin. duc. Lucemburgenſ. Hodie *S. Hubert*. *Audagium* Sigeberto dicitur.

Andaluzia, provincia Hiſpaniæ, & regni Caſtellæ, ſub quâ major pars Hiſpaniæ Bæticæ comprehenditur. Ab incolis *Andaluzia* dicitur, eſtque miræ fertilitatis. Eam Bætis fluvius bifariam ſecat; & à *Vandalis* nomen accepiſſe fatentur omnes. Terminos habet à Septentrione Caſtellam novam, & Extremaduram; ab Oriente regn. Granatenſe; à meridie Oceanum, & fretum Herculeum, & ab Occidente, Luſitaniam & Algarbium. Ejus primaria urbs Hiſpalis, ampla & dives. Dicitur etiam *Vandaluſia*.

Andanis, Carmaniæ flu. Strabo. *Andanis* Plinio dicitur. Fortè *Tiſindan* hodiè.

Andariſtus Pelagonum in Macedoniâ op. Ptol. Populi *Andareſtenes* Plinio dicuntur. *Voſtanza* Theveto. *Eriſſo* aliis.

Andate, locus in Brit[illegible] inſulâ. Xiphilin. in Nerone. Lege *lucus*. Sic enim Xiphilinus. Καὶ ταῦτα πάντα ἔδρων ἔν τε ἄλλοις ἱεροῖς καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀνδάτης μάλιστα ἄλσει ὑβρίζοντες. Subdit, Οὕτω γὰρ καὶ τὴν νίκην ὠνόμαζον, καὶ ἐσέβον αὐτὴν περιττότατα. Ubi pro Ἀνδάτης reſcribendum Ἀνδράστης putat Boxhornius, vel etiam Ἀνδράστης, quomodo legit Gulielmus Blancus X[iphi]lini Interpres. Vide ſis Voſſium magnum de Phœnicum [...] colon lib. 1 cap. 42

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea civit. Ptol. Strabo'i *Andetrium* dicitur.

Andegavia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè *Angiers*. Populi *Andegavi* Tacito, lib. 3. & Plinio 4. 18 Vide *Andes*

Andelus, Hiſp. civitas non procul à Pompeiopoli, quæ vulgo *Pampelune* appellatur, metropolis regni Navarræ Gallicè *Pampelune* dicitur.

Andera, Stephano Ἄνδειρα, Phrygiæ op. juxta Sceyſim, in quo lapis reperitur, qui uſtus in ferrum tranſit, deinde cum quâdam terrâ in camino excoctus, pſeudargyrum, ſeu argentum falſum ſtillat: cui ubi eſt æs additum, temperamentum fit, quod orichalcum vocant. Steph. ex Strabonis libro 13. Inde *Anderena*, mater Deorum.

Anderida, Angliæ op. in agro Cantiano, vulgò *Newenden*, teſte Camdeno, quaſi media inter Cantuariam (à quâ 16. m. p. abeſt) & Roffam

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus, & Turonibus finitimi Cæſar. Hos Ligeris flumus alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Andes, pl. num. vicus Italiæ non procul Mantuâ, Virgilii patria. Hinc *Andinus*. Sil. lib. 8

Mantua Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino, i. e. Virgiliano

Andethanna, vel *Andethannalis*, op. cum cœnobio agri Trevirenſis ad Suram flu. vulgò *Echternach*

Andetrium, *Andretium*. Straboni lib 7. ubi de Illyride. Ἔστι δὲ Ἀνδέτριον ἐρυμνὸν χωρίον. Ptolemæo Ἀνδήκριον, vel Ἀνδρήκιον. Dioni Ἀνδήτριον. Plinius. *In hoc tractu ſunt Burnum, Mandetrium*, lege *Andretium*.

Andizetes, Liburniæ populi Strabo lib. 7. Ἀνδιζήτιοι vocat. Sunt autem quos Plinius *Sandizetios* appellat. Nam τὸ ς in dictionum capite modo adeſt modo deeſt. Caſaub.

Andoverpum, vide *Antwerpia*.

Andrapa, urbs Paphlagoniæ ep. ſub Arch. Amnaſeno, inter Pompeiopolin & Ancyram; quæ & nova Claudiopolis.

Andreapolis, urbs Arch. & Academ. Scotiæ in ora orient. non longè à mari Germanico. Diſtat à Dono-Dei 12. m. p. ab Edinburgo autem 30 milliarib. in Bor. vulgò *S. Andrews*. Long. 17. 28. Lat. 57. 46.

Andreapolis, *S. Andero* urbs Hiſp in ſit. Biſcaiæ olim *Flaviomavia*. Diſtat a Laredo 6. leuc. in occ. & totidem à Santillana in ort.

Andria, urbs Epiſc. Apul Peucetiæ ſub Archiep. Tranienſi, inter Canuſium & Rubos. *Netium* Straboni, ut putatur.

Andriaca, *Garapolis* ex tabb. recent. op. Thraciæ, juxta oram maris Euxini, apud Halmydiſſum.

Andriace, *Garante* Villanov. op Lyciæ litoreum inter Pataram & Apiras, Myris proximum, inde 4. m. p. recedens.

Andros, inſ. in mari Hybernico, inter Walliam & Hyberniam. *Hedros* Ptolemæo. Anglicè *Bardſey*. Britannicè *Enbly*, apud Ganganorum promont. quod vulgò *Abercowey* vocatur.

Andros, inſ. maris Ægæi, prima inter Cycladas, Samo vicina, cum op. cognom. quæ Aſiæ adjacet ex oppoſito ad Epheſum. Juven. Sat. 3.

Hinc Andro, ille Samo, &c.

Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Idem. l. 12.

Et totidem natis Andros fraterna petita eſt.

Multa habuit nomina apud veteres; nam *Cauros*, *Laſia*, *Nonagria*, *Hydruſſa*, & *Epagris* dicebatur. Nomen habuit ab *Andro* Eurymachi fil. Ibi fons eſt qui quotannis Nonis Januariis, vini ſapore fluit. Plin. 2. 103

Andruſſa, *Andros*, urbs Galat. mediter Gangris finitima.

Anduſa, urbs Gall. in Occitaniâ infer. ad flu. Gardonem. ab Aleſia 2 leuc. à Nemauſo 6 in Circium.

Anecus Siciliæ flu. Vib. Sequ. in Catal *Anecus Siciliæ, qui per 2 m. p. ſub terra meigens S[yr]acuſis miſcetur mari, appellaturque Ano, poſt Anapes omnes, ſuperior Antiſphorus.* Quem locum plurima ſui parte eſſe vitiatum, jamdudum ſuſpicati ſunt viri docti neque noſtrum eſt ſine ope MS. eum emendare.

Aneianum, *Montagnana*, op. Venetiæ agri Patavini peramplum, medium inter Ateſte & Leonicum, ſeu Ligniacum 10. m. p. diſſitum, à Patavio 25 Mantuam verſus unde in occ. 28. diſtantem, à Ferraria ſupra 30 verſus Veronam.

Anelontis;

Anelontis fluvii, juxta Colophonem mem. Pauſanias, cujus frigiditatem prædicat.

Anemo, l' Anemo, flu Æmiliæ, ſive Gall. Togatæ, ex Apenn. monte in Padum per Faventum (quam interluit) influens, inter Ravennum & Argentum.

Anemurium. urbs Ciliciæ litoralis Epiſc. ſub Arch. Seleuciensi inter Antiochiam ad occid & Celenderin ad ort. *Stalemura* hodie vel *Sealemura* Nigro.

Angitia, nemus in Marſorum regione. Solino *Anguitia* dicitur cap. 8. *Gentem Marſorum ſerpentibus illæſam eſſe, nihil mirum; à C[illegible]cei filio genus ducunt, & de avitâ potentiâ deberi ſibi ſentiunt ſervitium venenorum, ideoque venena contemnunt. C. Cælius, Æetæ tres filias, Anguitiam, Medeam, & Circem, dicit fuiſſe. Circem Circæos inſediſſe montes, carminum maleficiis varias imaginum facies mentientem. Anguitiam vicina Fucino occupaviſſe; ibique ſalubri ſcientiâ adverſus morbos reſiſtentem, quum deſiſſet hominum vivere, Deam habitam.* Silius Italicus lib. 8.

> *Hæ bellare acies norant; at Marſica pubes*
> *Et bellare manu, & chelydris cantare ſoporem,*
> *Vipereumque herbis hebetare & carmine dentem.*
> *Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primam*
> *Monſtraviſſe ferunt, tactuque domare venena;*
> *Et lunam excuſſiſſe polo; ſtridoribus amnes*
> *Frænantem; ac ſilvis montem nudaſſe vocatis.*

Virgilius Æn. 7.

> *Quin & Marrubiâ venit de gente ſacerdos,*
> *Archippi regis juſſu, fortiſſimus Umbro.*
> *Vipereo generi & graviter ſpirantibus hydris*
> *Spargere qui ſomnos cantuque manuque ſolebat,*
> *Mulcebatque iras, & morſus arte levabat.*
> *Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum*
> *Evaluit: neque eum juvere in vulnera cantus*
> *Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.*
> *Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ,*
> *Te liquidi flevere lacus.*

Ubi Servius. *Medea, quando, relictis Colchis, Jaſonem ſecuta eſt, dicitur in Italiam perveniſſe, & ibi populos quoſdam, circa Fucinum ingentem lacum habitantes, qui Marrubii appellabantur, docuit remedia contra ſerpentes: illi ergo populi Medeam Angitiam vocarunt, ab eo, quòd ejus cantu ſerpentes angerent.* Vibius in Catalogo nemorum. *Anguiæ, vel Anguitiæ, Lucaniæ.* Mendum apertiſſimum eſt in primâ voce: in quâ literas *it* vitiatas eſſe ab exſcriptoribus in *u*, dubium eſſe haud poteſt. Etenim varietatem vocabuli, quod Virgilio ac Servio *Angitia*, Silio v. atque Solino ſcriptum erat *Anguitia*, indicare voluit Vibius. In eo autem ab ipſo erratum judico, quod nemus hoc Lucaniæ tribuat, cùm à dictis autoribus disertè Marſis, Fucinoque lacui adſcribatur. Cluverius.

Angitula, Italiæ fluvius & opidum in Calabriâ Anton. *Criſſa*, Lycophroni dicitur. Hodie *Roccha d' Angitola*.

Angli, Germaniæ pop ad Albim amnem, ad hæc uſque tempora in poſteritate clariſſimi. Ἀγγειλοὶ Ptolemæo malè. Rectius apud Procopium, belli Gothici lib. 4. Ἄγγιλοι. Vide Cluverium de Germ. Ant. pag 605.

Anglia, Inſulæ Britanniæ pars, olim *Albion*, ſeu *Albania*, ab *albis rupibus* (ut quidam volunt) quæ primùm illuc navigantibus apparent, ſic dicta. Hodie in duas partes dividitur, Angliam propriè ſic dictam, veteribus Lhoegriam & Cambriam, ſeu W[illegible]liam. Cæterum *Angliæ* nomen Britanniæ impoſuerunt Anglo-ſaxones, quia prius ipſorum terra *Anglia* dicta fuit. Nam regio illa inter Holſatiam & Juitarum terram *Anglia* dicebatur, & fuit antiqua Saxonum ſedes, unde à Danis expulſi ſunt. Beda & Krantzius. Dicta fuit autem Teutonicè *Engeland*, ob anguſtum regionis; nam *Eng* illis, angulus, anguſtiæ. Erat enim *Anglia* iſta angulus quidam, vel anguſta terra ad mare Balticum. Sed & Britannia non immeritò hinc appelletur *England*, ob anguſtam inſulæ verſus occid. & ſeptentr. Egbertus autem Occidentalium Saxonum rex, ſublatâ Heptarchiâ, Angliam vocari voluit, potius quàm Saxoniam, Gregorii Pontificis alluſionem affectans, qui *A[illegible]los* dixit *Angelicos* eſſe. Nam *Engel* eſt *Angelus*, & [illegible] *Angelicus*, Teutonicè. Hinc *Angliam* alludendo [illegible] i. e. *Angel-like* vocavit. Nam & *Anglus* Teutonicè e[illegible] *Engelſch man*. Quidam ſcriptores exteri *Saxoniam Tranſmarinam*, & *Saxoniam novam* nominarunt. Verſteganus. Veteres eam ſterilem quidem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in eâ reperiri. Ita Tullius, ni fallor, a[illegible]bi in Epiſtolis ad Familiares. Sed hodie ipſa metallis & mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream & [illegible]moſam ad ignem aptiſſimam habet. Lupos, neque [illegible] rapacia nutrit; unde infiniti fere ovium greges. Omni[illegible] pecorum aliorum genere abundat. Canum genus [illegible]gentium majus ferociuſque. Liceat hic obiter patriæ honoris ergo, aliquid de canibus noſtris Britannicis hic inſerere. Inter antiquos autores, qui eorundem meminerunt, agmen ducat Gratius Faliſcus, Ovidio æqualis, qui Cynegetici ſui verſ. 174. de iiſdem ſic ſcribit.

> *Quid freta ſi Morinum dubio refluentia ponto*
> *Veneris, atque ipſos libeat penetrare Britannos?*
> *O quanta eſt merces, & quantum impendia ſupra,*
> *Si non ad ſpeciem menturuſque decores*
> *Protinus; hæc una eſt catulis jactura Britannis.*

Nemeſianus Cyneget. verſ. 124.

> ———*Diviſa Britannia mittit*
> *Veloces, noſtrique orbis venatibus aptos.*

Oppianus Κυνηγετικῶν α.

> Ἔστι δέ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτήρων
> Βαιόν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
> Τὰς τρέφει ἄγρια φῦλα Βρεττανῶν αἰολονώτων
> Αὐτὰρ ἐπικλήδην σφὰς Ἀγασσαίους ὀνόμηναν.

Strabo etiam lib. 4. refert, quid ex Britannia in Gallias deferrentur præter alia, καὶ κύνας εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυναγεσίας. Cæterùm Canes noſtri ab exteris etiamnum celebrantur. Unum nomino ſc. Virum doctiſſimum Janum Ulitium, cujus verba ad Gratii locum prædictum ſic ſe habent. Antequam (inquit) de canibus Britannicis, quos hic celebrat Gratius, diſtinctè dicam, quia illi potiſſimùm huic ſcriptioni meæ anſam præbuerunt, de toto eorum genere aliquid præmittam. Olim duæ ſpecies cognitæ tantum fuere, robuſti, de quibus hic Gratius aliique, & Agaſſæi, qui & velocitate, & ſagacitate excellunt. Hodie quidem illi robuſti etiamnum ſuperſunt, ſed ruſticis, & paſtoribus magis inſerviunt, nonnunquam tamen & venationi, cùm validior aliquis ferus, cui impares ſunt vi colliſa ſagaces, ſive ſanguinarii, debellandus eſt. Quòd plurimus eorum olim in bellicoſâ venatione uſus fuerit, manifeſtis etiam veſtigiis apparet ex Theatrali illa venatione, quam in tauros & urſos exhibent Anglorum laniones: quibus jamprìdem interdictum fuit taurum mactare, antequam tribus ad minimum canibus ad ſatiem uſque vexatus fuerit. Unde etiam per mini nos pagos frequens hoc ſpectaculum occurrit, & multis educandi hujus generis canes animum facit, ne impune ſit lanius, niſi ſtato pretio redimant, virum gregis ſui mactare. Londini autem ei luſui peculiare extructum dudum theatrum eſt, & tauri validiores aliquot, præter urſos, aliaſque id genus feras, aluntur, qui ſemel ſeptiduo depugnent cum canibus; quos unicuique licet immittere, modo plures duobus non concurrant in taurum, quatuor in urſum. Vidi aliquoties ſingulum canem, qui nares mordicus appetens ita inhærebat, ut nullo impetu excuti poſſet. Vidi etiam qui eadem vi palearia vel collum invaderent, ut non immerito jam olim de iis dixerit Claudianus lib. 3. de laud. Stil.

> *Magnaque taurorum fracturæ colla Britannæ.*

Hujus enim generis fuerunt, quos Moloſſis æquiparat Gratius, cujus ævo nec ſagaces, nec veloces è Britannia petitos hactenus fuiſſe hinc patet. Sed & Strabo, qui paulo poſt floruit lib. 5. teſtatur canibus Britannicis ad bella ſua uſos fuiſſe Gallos: Ταῦτα δὲ χαρίζεται ἐξ αὐτῆς (Βρεττανικῆς puta) καὶ δέρματα, καὶ ἀνδράποδα, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Κελτοὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς πολέμους χρῶνται καὶ τούτοις, καὶ τοῖς ἐπιχωρίοις. Ex quibus apparet ſatis frequenter petitos inde hoc genus canes fuiſſe, etiam Romanis, quorum majeſtati generoſa maximè conveniebat venatio, cui aptiſſimi, ut nunc quoque illi canes. Hæc ideo magis retuli, quia Joannes Caius Anglus in libello ſuo *de canibus Britannicis*, hos ſupinè nimis præterierit, qui olim Gratio noſtro & Straboni cogniti, nec etiamnum adeò *degeneres*, ut ita ab eo vocari, aut, ut inutiles ablegari debuerint. Mirè inſuper fallitur, ſi Hyrcanum, quem laudat ex Gratio, eundem eſſe cum Urcano ſuo, quem ex urſo & cane ridiculè ſatis ἐτυμολογίζει. Nec unquam tale canum ex urſis mixtum genus in Britanniâ viſum fuiſſe crediderim, quamvis ex vulpe mixtos canes caſus magis quam uſus aliquando protulerit. Ille etiam & hoc quaſi protritum aliquid videtur nobis obtrudere, quod ego rumore tantum, & vix ita compertum habeo. Et hoc quidem loco canum Britannicorum merita a populari ignominiâ vindicare, curæ pretium exiſtimavi. Subdit poſtea. Sunt ſanè deformes ſatis bellicoſi Anglorum canes, ſed longe minus quam ſanguinarii, quos vocant, qui & generoſi fere & valido corpore ſunt, non adeo tamen, ut bellicoſis toti accenſeri poſſint. Si hos intelligas, non poteſt quidquam iis melius attribui, quam quod hic de deformitate in Britannicis canibus excerpſit Gratius. Oculis hi ita lippis, ac detortis, labris & malis adeò ſordidis ac dependentibus apparent, ut advenis mera monſtra videantur. At quanto deformiores, eo fere meliores æſtimandi. Nam iis & labra plurimum propendeant, eo certius odores quaſi ſorbent, & clamorem

ululitum

ululatum faventis veſtigationis teſtem edunt. Idem ad Nemeſiani Cyneget. verſ. 124. Tria canum genera, & in unoquoque optimos habet etiamnum Britannia, totumque dimittuntur per orbem jam a Strabonis ævo uſque. Sed ille & Claudianus & Gratius de bellicoſis tantum loquuntur. Hic itaque & ſagacibus & velocibus ſuus locus erit. De ſagacibus primum agemus. Eorum hodiè tria genera non tantum magnitudine, ſed etiam ſenſuum, ac virium conſtitutione diverſa. Maximum ſagacitate præſtat, ſed ob corporis molem tardiſſimum: ideoque *Slowhounds*, & qui eorum ad cervos vulneratos ſanguinis deſtillatione tracti ducunt, *Bloodhounds* i. e. ſanguinarii vocantur. Sub hoc genere fere omnes *Inductores* veniunt, & maxime Seguſii, quos apud alterum Xenophontem examinabo. Secundum magnitudine, & ſagacitate eſt, quos *Fleet-hounds* vocant, à velocitate, Petroniis à me accenſos apud Gratium; quos & hic forte intellexerit Nemeſianus, quia *veloces* vocat. Minimum denique quoad corporis magnitudinem plane id ipſum genus eſt, quod *Agaſſæorum* nomine deſcribit Oppianus. *Begles* vocant indigenæ. Maximos, ut dixi, ad Xenophontis junioris cap. 3. introducam. Minores jam apud Gratium deſcripſi. Vide quæ ſequuntur. Atque hæc ſimul in canum Anglicanorum honorem, & lectoris κυνηγεσίας ſtudioſi gratiam dicta ſunt. *Non eſt n* (ut Plinius loquitur) *quod contemnas hoc ſtudendi genus. Mirum eſt, ut animus agitatione motuque corporis excitetur. Jam undique ſilvæ & ſolitudo, ipſumque illud ſilentium, quod venationi datur, magna cogitationis incitamenta ſunt. Proinde cum venabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras. Experieris non Dianam magis montibus quàm Minervam, inerrare.* Sed hæc καθ' ὁδόν. Ad Angliam nunc revertemur; cujus ſolum jucundum quidem eſt & frugiferum, ſed vino caret, ob cujus defectum cerviſio optimo utuntur incolæ, quod in alias regiones tranſvehitur. Oceanus qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copiâ abundat. Gens procerâ ſtaturâ, venuſtâ & candida facie eſt, cæſiis, ut plurimùm oculis, & ut ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ab illis pene nihil diſcrepent. Veſtimento non multum abſimili Gallico utuntur. Fœminæ niveo candore, inſignique formâ, quàm longè decentiſſimo veſtitu honeſtant. Unde Verſiculus,

Anglia, mons, fons, pons, Eccleſia, Fœmina, Lana.

Poſtremum quod attinet, lanam ſcilicet, vel de multitudine intelligendum, vel de præſtantiâ. De priori, id ovium numero aſcribendum. Unde querela iſta V. Cl. Thomæ Mori, olim Angliæ Cancellarii, in Utopiâ ſuâ. *Oves*, inquit, *quas tam mites eſſe, tamque exiguo ſolent ali; nunc tam edaces, & indomitæ eſſe cœperunt, ut homines devorent ipſos, agros, domos, oppida vaſtent, ac depopulentur.* Secundum quod ſpectat, Hodie (inquit Vir Magnus de Theol. Gentili lib. 3. cap 70.) præcipua eſt bonitas lanæ Anglicanæ: cujus qui rationem arceſſunt à pabulis minus lætis, tueri ſe poſſunt Marone, qui læta opiliones pabula fugere jubet. Georg. lib 3. Sanè è ſolo parum fertili lanam reddi ſubtiliorem, Cardani etiam judicium eſt, lib. 10. Subtilitatum, qui eſt de animalibus perfectis. Addunt alteram item rationem, quòd eâ regione oves vix bibant, ſed ad ſitim extinguendam, cœleſti ferè rore ſint contentæ. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Quippe hyemes non illic pro plagâ & Septentrionis viciniâ aſperæ, cum vehementer Gallicam oram quatiant, quà Britanniæ adverſa eſt, multoque rigidius Batavorum cœlo incumbent. Cœlum craſſum, in quo facile nubes, imbres, ventique cogantur. Atque eò minus frigoris æſtuſque propter aeris denſitatem. Unde Minutius Felix, cùm docet Divinum Numen ſuâ providentiâ, non ſolum univerſitati, ſed & partibus conſulere; *Britannia* inquit, *Sole deficitur, ſed circumfluentis maris tepore recreatur.* Quin & Strabo lib. 4. in Britanniâ ſereno etiam cœlo aerem caliginoſum eſſe ſcribit ὥστε δι' ἡμέρας ὅλης ἐπὶ τρεῖς μόνον ἢ τέτταρας ὥρας τὰς περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁρᾶσθαι τὸν ἥλιον. Quo etiam ſpectaſſe videtur Ceſcennius Gætulicus, poeta vetuſtus, cùm de Britanniâ cecinerit.

Non illic Aries verno ferit aera cornu,
Gnoſſia nec Geminis præcedunt cornua Tauri:
Sicca Lycaonis reſupinat plauſtra Bootes.

Cæſar etiam, *Loca ſunt in Britannia*, inquit, *temperatiora, quàm in Galliâ, remiſſioribus frigoribus.* Cornelius item Tacitus; *Aſperitas frigorum abeſt.* Vide *Britannia.*

Urbes & Oppida præclariora Angliæ.

Aballaba, *Appleby*, in Comit. Weſtmariæ.
Æglesburgus, *Aileſbury*, Buckingh.
Alnevicum, *Alnwick* Northumb.
Antona Auſtralis, *Southampton*, reg cogn. portus.
Antona Borealis, *Northampton*, reg. cogn.
Banbaria, *Banbury*, Oxonienſis.
Barnaſtabula, *Barſtable*, Devoniæ.
Bathonia, *Bath*, Somerſet.
Bedfordia, *Bedford*, reg cogn.
Berwicus, *Barwick*, Northumb portus.
Boltonia, *Bolton*, Lancaſtrenſ.
Bridgewatera, *Bridgewater*, Somerſet.
Briſtolium, *Briſtow*, Somerſet. portus
Buckinghamia, *Buckingham*, reg. cognom.
Calcaria, *Tadcaſter*, Eboracenſis.
Camalodunum, *Malden*, Eſſexiæ.
Cantabrigia, *Cambridge*, reg. cogn. Academia.
Cantuaria, *Canterbury*, Cantii, urbs Archiep.
Carleolum, *Carliſle*, Cumbriæ, urbs epiſc.
Ceſtria, *Cheſter*, & *Weſtcheſter*, reg. cognom. urbs Epiſc. & portus.
Chardum, *Chard*, Somerſet
Chelmerium, *Chelmesford*, Eſſexiæ.
Cheſterfeldia, *Cheſterfield*, Derbienſis.
Ciceſtria, *Chicheſter*, Suſſexiæ, urbs epiſc.
Colceſtria, *Colcheſter*, Eſſexiæ.
Conventria, *Coventry*, Warwic.
Corinium, *Cirenceſter*, Gloceſtr.
Dancaſtrum, *Doncaſter*, Eborac.
Derbia, *Darby*, reg cogn
Dertmutha, *Dartmouth*, Devoniæ, portus.
Diviſæ, *The Vies*, ſeu *Devizes*, Wilton.
Dorceſtria, *Dorcheſter*, reg cogn quæ & Durnovaria.
Dubris, *Dover*, Cantii, portus.
Dunelmum, *Duneſme*, & *Durham*, epiſcopat. cogn urbs Epiſc.
Duniſtabulum, *Dunſtable*, Bedfordienſis
Eboracum, *York*, reg. cogn urbs Archiepiſcopalis.
Elia, *Ely*, Cantabr urbs epiſc.
Exonia, *Exeter*, Devon. urbs epiſc.
Fanum S. Albani, *S Albans*, Hertfordienſis.
Fanum S Botolphi, *Boſton*, Lincoln portus & empor.
Fanum S. Edmondi, *S. Edmonds-Bury*, Suffolciæ.
Fons clarus, *Shirborn*, Dorceſtr.
Galleva, *Wallingford*, Bercheriæ.
Garianonum, *Yarmouth*, Norfolc. port. & empor.
Genesborwia, *Gainsborough*, Lincoln.
Gippevicum, *Ipſwich*, Suffolc.
Glaſconia, *Glaſſenburg*, Somerſet.
Glovernia, *Glouceſter*, reg. cogn. urbs epiſc.
Harlepolis *Hartlepool*, Dunelm. epiſc portus.
Harvicum, *Harwich*, Eſſexiæ portus.
Herefordia, *Hereford*, reg. cogn. urbs epiſc.
Hertfordia, *Hertford*, reg. cogn.
Hulla, *Hull*, Ebor. port & empor.
Huntingdonia, *Huntingdon*, reg. cogn.
Lancaſtria, *Lancaſter*, reg cogn.
Lanſtuphadonia, *Launſten*, Cornubiæ.
Ledeſia, *Leeds*, Ebor.
Leiceſtria, *Leiceſter*, reg. cogn.
Leonis monaſterium, *Lemſter*, Hereford.
Lichfeldia, *Lichfield*, Stafford. urbs epiſc.
Lindum, *Lincoln*, reg. cogn urbs epiſc.
Linum Regis, *Lynne*, Norfolc. port. & empor.
Liſerpalus, *Lirpool*, & *Leverpool*, Lancaſt. portus
Londinum, *London*, Middleſexiæ, urbs regni primaria & epiſc.
Ludloa, *Ludlow*, Salopiæ.
Mancunium, *Mancheſter*, Lancaſt.
Margaberga, *Marleburgh*, Wilton.
Morpitum, *Morpeth*, Northumbriæ.
Mortiburgus, *Bridgenorth*, Salop.
Neoportus, *Newport*, Vectis inſ.
Nevarca, *Newark*, Nottinghamienſis.
Northalvertonia, *Northallerton*, Ebor.
Norvicum, *Norwich*, Norfolc. urbs epiſc.
Nottinghamia, *Nottingham*, reg. cogn.
Novum Caſtrum, *Newcaſtle*, Northumb port. & emp.
Novus Mercatus, *Newmarket*, Cantab
Oxonium, *Oxford*, reg cogn. urbs Epiſc. & Academ.
Petropolis, *Peterborough*, Northampt. urbs Epiſc.
Plimmutha, *Plimmouth*, Devon. portus.
Pons fractus, *Pontfract*, Ebor.
Portus oſtium, *Portſmouth*, Southampt. portus.
Preſtonium, *Preſton*, Lancaſt.
Readingum, *Reading*, Bercheriæ.
Richmondia, *Richmond*, Ebor.
Rium, *Rye*, Suſſex. port.
Roffa, *Rocheſter*, Cantii, urbs Epiſc.

Sacri

Sacri capilli, *Halifax*, Ebor.
Salopia, *Shrewsbury*, reg cognom.
Sandovicum, *Sandwich*, Cantii portus.
Sirum, & Sariſburia, *Sariſbury*, Wilton urbs Epiſc.
Scarburgum, *Scarborough*, Eborac port.
Staffordia, *Stafford*, reg cogn.
Standfordia, *Stamford*, Lincoln.
Tanodunum, *Taunton*, Somerſet.
Theoci curia, *Tewksbury*, Glocestr.
Thetfordia, *Thetford*, Norfolc.
Tonbrigium, *Tunbridge*, Cantii.
Tripontium, *Torceſter*, Northampt.
Varingtonium, *Warington*, Lancaſt.
Varvicum, *Warwick*, reg. cogn.
Vicus Malbang, *Nantwich*, Ceſtr.
Vigornia olim Brannogenium, *Worceſter*, reg. cogn. urbs epiſc.
Vimutium, *Weymouth*, Dorceſtr.
Uriponium, *Rippon*, Ebor.
Uzella, *Leſtithiel*, Cornub.
Wellæ, & De Fontibus, *Wellet*, Somerſet, urbs epiſc.
Weſtmonaſterium, *Weſtminſter*, Middleſex.
Wibiggium, *Wiggin*, Lancaſtr.
Windleſora, *Windſor*, Bercheriæ.
Wintonia, *Winchester*, Southampt. urbs epiſc. olim Venta Belgarum.

Angria, *Engern*. op. Weſtphaliæ in Duc. Ravenſ. pergenſi, 8. Leuc. à Monaſterio in ort.

Angrivarii, pop Germ. fuere, ubi nunc Dioceſes Oſnabrucenſis, Paderbornenſis, pars Weſtphaliæ, & Tranſiſalaniæ.

Anhaltinum, *Anhalt*, caſtrum Germ. in Saxon. ſuper. à quo reg. circumjacens dicitur *Principatus Anhaltinus*, qui nunc in 4. partes dividitur. Terminatur ab Orient. Ducatu Saxoniæ. à Sept. Duc Magdeburgenſi, & Principatu Halberſtadienſi, uti ab Occid. ad merid. habet Comit. Manſfeldienſem, & epiſcopatum Hallenſem.

Aniana Thermæ, balnea Campaniæ, inter Baias & Cumas, quorum aquæ multis ſunt morbis ſalutares *Bagni d'Agnano* Mazellæ.

Anianum fretum variè ponitur. Hiſpani n. & Luſitani, & alias Angli crediderunt illud eſſe inter Tartariam & Novam Angliam, ubi nunc repertum eſt fretum Eſonis. Hiſce a. temp. exiſtimant Galli & Batavi multis de cauſis illud eſſe inter inſulam Californiæ verſus Americam & Novam Angliam.

Anicium, quod & *Podium*, vulgo *le Puy*, urbs Gall. epiſc. ſub Arch Bituricenſi prope Ligerim flu. in monte, eſtque caput Velaunorum, à Lugduno 22. Leuc. in Afr. & à Claromonte 20, in Eurum. long 24.40.lat.43 28.

Angrus Straboni, Pauſaniæ & al. *Anger* v. Vibio Sequeſtri, flu. Theſſaliæ. Hujus mem. Pythagoras apud Ovid. Met. 15. *Anie bibebatur, nunc quas contingere nolis.*

Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnis
Eripienda fides) illic lavere bimembres
Vulnera clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Hinc *Anigriades nymphæ*. Alii duos hujus nom. flu. faciunt, quorum unum in Ætoliâ ponunt, alium in Elide.

Anio, ſive *Anien*, vulgò *Teverone*, nobilis Italiæ flu. in montibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum agrum irrigans, ubi è ſublimi in ſubjectam vallem magno impetu delabens efficit cataractam, deinde per plana fluens tres nobiles lacus ſecum in Tiberim defert. Dixi *ſive Anien*, idque autoritate Statii Sylv. l. 3.

Ipſe Anien (miranda fides) infraque ſuperque
Saxeus, hic tumidam rabiem, ſpumoſaque ponit
Murmura.———

Nomen a. accepiſſe putatur ab *Anio* Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum filiæ ſuæ raptorem, cum eum aſſequi non poſſet, in hunc fluvium inſiluit, &, ut *Anio* vocaretur, effecit Horat lib 1 Carm.

Et præceps Anio, & Tyburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Propertius lib 4.

Raſniſis Anio quà pomifer incubat arvis.

Virg Æn. 7.——*Gelidumque Anienem, & roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, lib 5 ποταμὸν Ἀνίωνα, ὃς ἐκ πόλεως μὲν Τιβύρων ἀφ' ὑψηλῆς πάνυ ἐκχεῖται σκοπέλου, φέρεται δὲ διὰ τῆς Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πεδιάδος, μείζων τῆς ἐντεῦθεν χώρας. Συμμίσγει δὲ τὰ ῥεῖθρα τῷ Τιβέρει ποταμῷ, καλὸς μὲν ὀφθῆναι, γλυκὺς δὲ πιεῖν. Strabo, lib. 5 Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ τούτῳ ὁ Ἀνίων διέξεισι, καὶ τὰ Ἄλβουλα καλούμενα ῥεῖ ὕδατα ψυχρά. Plinius etiam ait hunc fluvium efficere lacus tres nobiles amœnitate, lib. 3. cap. 12. Silius Italicus, lib. 1.

Ac gelidis Anio trepidabat tarulus undis.

Idem lib. 12.

Sulphureis gelidus quà ſerpit leniter undis,
Ad genitorem Anio labens ſine murmure Tibrim.

Propertius lib.3 Eleg.20.

Hic Anio Tiburte fluis, Clitumnus ab Umbro
Tramite, & æternum Martius humor opus.

Hinc *Anienus* adjectivum. Virgil Georg.4.

Unde pater Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Propert 1. 20. *Sive Aniena tuos tinxerit unda pedes.*
Ubi *Amerina* legit Scaliger ex vet. lib & lacum Vadimonis intelligit. Sed *Aniena unda* Propertius ipſe meminit, Eleg. 14. lib 3.

Et cadit in patulos lympha Aniena lacus.

Statius lib 4. Sylvarum.

———*Anienaque frigora captans.*

Hinc *Anienus*, Deus ipſe fluvii Anienis, ut *Tiberinus* Tiberis. Propertius lib. 4.

Acceſſit ripis laus, Aniene, tuis.

Statius lib 1. Sylv. in Tiburtino Manlii.

Illis ipſe antris Anienus fonte relicto
Nocte ſub arcanâ glaucos exutus amictus.

Hinc demum *Anienicola*. Silius, lib. 4.

Quiſque ſub Herculeis taciturnus flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæque Catilli.

Aniſena flumina, apud Ovid. Faſt. 4. Sed locus eſt corruptus, lege *Amenana*, & vide *Amenanus*.

Aniſus, *Ens*, urbs & flu. Norici, qui ex montibus in tractu Salisburgenſi oriens, obliquè in Bor fluens, apud Laureacum urb. exciſam in Danub excipitur ad Aniſum urb. Auſtriacam, à Lentia 3. Leuc. in ort. diſtantem, Viennam verſus, *Onaſus* nonnullis dicitur.

Annoniacum, *Annonay*, op Gall. Celt. ad rivum *Deume*. 2. Leuc a Rhodano flu. in Vivarienſi prov. ſuper.

Anonium, *Anone*, op Ducatus Mediolanenſis ad Tanarum flu. 10. mill. ab Alexandria in occ.

Anſibarii, pop Germ. teſte Cluverio, in illa parte Weſtphaliæ, ubi nunc Mindenſ. Principatus, & Com Diepholtenſ. & Hoyenſis.

Anſidona, hodie *Anſedonia*, op Tuſciæ prope mare Tyrrhenum, ubi olim Coſæ everſæ ſub dom. M. ducis Hetruriæ.

Antandros, nunc *S. Dimitri*, teſte Sophiano Phrygiæ urbs ad meridiem poſita, quam habitavere Leleges finitimi Cilicibus. *Edonis* prius vocabatur, deinde *Cimmeris*, & *Aſſos*, & *Apollonia*. Virgil 3 Æn.

———*Claſſemque ſub ipſâ*
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ

Nomen ejus quod attinet, audi Melam lib. 1. cap. 18. *Duplex cauſa nominis jactatur. Alii Aſcanium Æneæ filium, cum ibi regnaret, captum à Pelaſgis, ea ſe redemiſſe commemorant: Alii ab iis putant conditam, quos ex Andro inſulâ vis & ſeditio exegerat. Hi Antandrum, quaſi pro Andro; illi quaſi pro viro accipi volunt.* Vide de la Cerda, & Servium ad prædictum Virgilii locum. Long.54 30.lat.41.00.

Antaradus, Syriæ urbs Ptol. Conſtantiam aliquando nominatam a Conſtantio Imp. ſcribit Cedrenus. Hodie *Terteſa* dicitur.

Antemnæ, ſive, ut quidam habent autores, *Antemna*, Sabinorum urbs, cis Anienem, a Latinis condita, ac denominata, ſi Varroni credimus, lib.4. de L. L. *Oppidum*, inquit, *Interamna dictum, quòd inter amnes eſt conſtitutum, item Antemnæ, quòd ante amnem.* Idem de nominis iſtius etymo tradunt Feſtus & Servius Dionyſ Halic. Antemnas & Cæninam ἐκ [illegible] πόλεις fuiſſe aſſerit; itemque Virgil. Æn. lib. 7.

Quinque adeo magnæ poſitis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens, Tiburque ſuperbum,
Ardea, Cruſtumerique & turrigeræ Antemnæ.

At contra Strabo lib. 5 πολίχνια, h. e. *urbeculas* vocat.

Antenacum, Germaniæ op. ad Rhenum, vulgò *Andernach*. *Antonacum* Ammiano; *Antunnacum* Antonino. long. 28. 00. lat 50. 25.

Anthedon, urbs Bœotiæ, quam Hom. ἐσχατόωσαν vocat. Etymon habet ex florido, fertilique agro, vel ex *Anthedone* Neptuni fil. Thracibus quondam habitata. Ejus meminit Ovidius Met.13.

Nuper in Euboicâ verſis Anthedone membris
Glaucus adeſt.———

Talandi hodie, teſte Ortelio Heſychius. Ἀνθηδὼν, ἡ μέλισσα, καὶ πόλις Βοιωτίας καὶ Πλαταιέων.

Anthedon, Syriæ urbs, Gazæ vicina, mare verſus, Plin. poſtea dicta fuit *Agrippias*, Joſepho teſte *Gedor* Volaterranus vocat, *Lariſſa* Nigro dicitur, qui ait præſidium illic nunc eſſe, quod *Daron* appellat.

Anthemus, maris Mediterranei inſula, Melamphylus, &

Parthenia vocata, à flu. Parthenio, qui Imbraſus poſtmodo appellatus eſt. Eadem eſt hæc inſula cum Samo Ionicâ Strabo. lib. 10.

Anthemus, Macedon. op. apud Thermam. Plin. Item urbs Syriæ Strabo. Fluvius etiam Colchidis, & Gadium inſulæ.

Anthemuſia, eadem quæ Samos. Item urbs Meſopotam. Strabo l. 16. *Aliduli* Caſtaldo. Regio item ejuſdem eſſe videtur apud Ptol.

Anthia, urbs Pelopon. prope Argos, & alia Ponti juxta Thraciam. Mileſiorum & Phocenſium Colonia. Heſychius. Ἄνθεια, πόλις Πελοποννήσου, καὶ Ἀφροδίτη παρὰ Κρανίοις. Eſt & Libyæ vicus, & Italiæ civitas. Steph.

Anthion, puteus Bœotiæ, ubi à Proſerpinæ raptu ſediſſe Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Rhodius 24. 17.

Anthium, Thraciæ op. poſtea *Apollonia*. Plin.

Anthropophagi, pop. Scythiæ, qui nunc *Tartari* dicuntur. Sunt & in Æthiopia & alibi, maxime v. in America præſertim verſus Braſiliam, Magellanicam, & alibi. Illos Hiſpani delere conati ſunt, ſed incaſſum. Ipſi n. Hiſpanos magnis cladibus affecerunt in provinc. mediterraneis: ſed in maritimis maſe mulctati ab Europæis, ipſis parent pro majori parte. Pop. etiam Æthiop. infer. ſunt Anthropophagi, præſertim in orâ Cafrorum & Zanguebariæ, & in al. locis marit. Tartaros v. fuiſſe Anthropophagos ſe nuſquam legiſſe ait Baudrandus

Antes, Hunnorum gens circa Mæotidem palud. quos Flav. Juſtinianus devicit; unde *Anticus* dictus eſt in digeſtis. Procop.

Antia, urbs Italiæ à Romanis ſubdita. Vide Steph.

Antiana, op. Hungar. in Pannon. infer. ad Dravum flu. à Quinque Eccleſiis 3 Leuc. in Auſtr. Zamko Lazio.

Antibarum, urbs Dalmat. ad oram Adriat. maris, olim Doclea, ut nonnullis videtur. Hodie *Antivari*. long. 43. 32. lat. 42. 12.

Anticaria, urbs Hiſp. Bæt. in monte, quæ & Singylia à Singyli flu. dicitur. Hodie *Antiquera*. Longitud. 16. latitud. 36 58.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus*. Ad quæ verba ſic If. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antœci, vel antœci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram, & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illa orbis parte, quam Horizon a nobis diſterminat, ſed pro hemiſphærio Auſtrali Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ fervidæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατ' διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo prò antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque ita hemiſphæria Melæ non ſeparari annali alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet Alveum n. zonæ torridæ. non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor in culas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut maximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe, oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticyra, Ἀντίκυρρα Ptolemæo, vulgò *Suova*, Phocidis urbs, inter Criſam ad occid. & Siphas op. Bœotiæ ad ort. Iſthmum Corinthiacum verſus, à Delphis 10. m. p. diſtans. *Cypariſſus* ab Homero dicta. Long 48 4 lat. 39.5. *Anticyra* v. in quâ Helleborus naſcitur, inſula eſt vel urbs Stephano ſinus Maliaci contra Oetam montem. Horatius Serm lib. 2. Sat. 3.

Danda eſt Hellebori multo pars maxima avaris,
Neſcio an Anticyram ratio illis deſtinat omnem.

Ovidius Ponticorum lib. 4.

I bibe, dixiſſem, purgantes pectora ſuccos,
Quicquid & in totâ naſcitur Anticyrâ.

Horatius iterum——*Ambitioſus & audax*
Naviget Anticyram. Perſius Sat. 4.
——*Anticyras melior ſorbere meracas.*

Suidas ſimpliciter Ἀντίκυρρα, ὄνομα χωρίου πόλις. Heſychius Ἀντικύρικον, ὁ Ἑλλέβορος.

Antidalei, Arabiæ Felicis populi. Plin 6 28.

Antigonia, urbs Epiri mediterranea, in Chaoniâ regione apud Macedonum fines, *Argiro caſtro*, teſte Nigro; Sophiano v. & Lazio *Croja*, urbs quondam Albaniæ regia in Macedoniâ epiſcopalis ſub archiepiſcopo Dyrrhacino, inter Dyrrhacium, Albanopolin, & Liſſum. cui tamen ſitus Antigoniæ repugnat, cum hæc in Epiro, illa in Macedoniâ ſit.

Antigonia, urbs Macedoniæ in Mygdoniâ rep. *Cojogna* Pineto interprete: alus *Antigeca*, inter Pydnam & Magneſiam long. 45. 02. lat 40. 50. *Antigonia* item inſula Propontidis inter Byzantium & Nicomediam. *Iſola del Prencipe*, teſte Gyllio, à frequenti filiarum Principum habitatione virginitatem ſolitariam profitentium. Alia eſt *Antigonia* Arcadiæ, Mantinea dicta. Alia Bithyniæ, juxta Daſcylium. Alia Syriæ prope Antiochiam. Eſt & caſtellum Cyzicenæ. Steph

Antilia, locus apud Suetonium ex quo Volaterranus Liguriæ urbem facit, quam *Anticiola* vocat. Long. 30. 45. lat 43. 38.

Antilia, *Anthill*, vel *Ampthill*, op Angl. in Com. Bedfordienſi, 4. m. p. à Bedfordia in auſt. & 12. à Bukinghamia in ort.

Antilibanus, mons Syriæ ſeu Phœniciæ, inter quem & Libanum vallis eſt longa fertiliſque, ac optimè habitata, *Abellinas* incolis dicta, teſte Poſtello, per quam Orontes flu. decurrit apud Heliopolim.

Antillæ inſulæ Americanæ Sept. in mari Bor. quæ in longitudinem excurrunt inter Floridam reg. & Novam Vandaliam in America Earum præcipuæ ſunt Hiſpaniola, Cuba, Jamaica, &c. Linſchoto teſte. Alii a. exiſtimant, & fortaſſe rectè [illegible] Antillas inſulas eſſe, quæ jacent inter continentem Americæ meridion. & partem Orient. inſulæ S. Joannis de Portu divite, ſuntque in modum arcûs poſitæ. Detectæ primum fuerunt à Chr. Columbo an. 1492. Dicuntur Antillæ America, quaſi *ante inſulas* Americæ, nempe ante majores inſ. ſinûs Mexicani. Ex iis 28. præcipuæ numerantur, & pro maj. parte parent Anglis, Gallis, & Batavis. Dicuntur etiam *Caraibarum* inſulæ, ab antiquis illorum incolis. Sunt a. univè riguæ & fertiles, abundantque omnique ad victum ac delicias etiam neceſſariis.

Antinoe, urbs Ægypti ſuper ad Nilum. *Anthiot* Leoni Africano. Ab *Antinoo*, Adriani amaſio, ſic dicta, ut ſcribit Hieronymus in Jovinianum.

Antiochia, urbs Syriæ, de quâ ſic Græcus Geographus ſub Conſtantio & Conſtante Impp à Jacobo Gothofredo editus. Ἔστι τοίνυν ἡ Ἀντιόχεια, μεγίστη πόλις, βασιλικωτάτη, καὶ ἀγαθὴ ἐν πᾶσιν, ὅπου καὶ Κοσμὸς τῆς οἰκουμένης ἐστιν. Idem fere habet Ammianus Marcellinus Hanc, inquit, *nobilitat Antiochia, mundo cognita civitas, cui non certaverit alia advectiſiis ita affluere copiis, & internis.* A Seleuco Nicanore in ſuorum memoriam condita. Eunapius in Libanio. Ἀντιόχεια τῆς Κοίλης Συρίας, μεγίστη πόλιν, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ὁ ἐπικληθεὶς ἔργον Ab Antiocho v. ſic dicta, teſte Dionyſio Periegeta, verſ. 917

Ἠχὶ τὴν Ἀντιόχοιο ὁ ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.

Quòd v. παρ' ἱερὸν τέμενος Δάφνης, uti loquitur Dionyſius, *juxta Daphnen* Antiochia hæc condita eſſet, huic Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ vulgò vocata eſt, diſtinctionis cauſa, cum plures eſſent hujus cognomines urbes. Laudes ejus non vulgares recitat D. Chryſoſtomus ἐν ἐγκωμίῳ τῆς Ἀντιοχείας ac Dio Chryſoſtomus Orat. 47. Libanius in Baſilico, & alibi. Maxima Antiochiæ laus eſt, χρηματίσαι πρῶτον ἐν αὐτῇ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς, uti loquitur D. Lucas Act. 11. 26. Long. 68. 10. lat. 36 20.

Antiochia, quæ & Niſibis, urbs Meſopotamiæ archiepiſcopalis, à Seleuco rege Antiochi filio (uti ſuperior) condita.

t… apud Tigrim flu. ab Artaxatis urbe Armeniæ maj. 50. m. p. diſtans in Auſtrum.

Antiochia, Piſidiæ urbs primaria, ſedeſque Præfecti, *Verſageli* à Turcis dicta, ab Epheſo 92 m. p. in Eurum recedens. long. 61 20. lat. 39.36.

Antioch…a, ſuper Crago monte, urbs Ciliciæ littoralis in Piſidiæ, Pamphyliæque confinio, inter Selinuntem, & Nephelim urbes ſit… Long. 62 30. lat 38.30.

Antiochia, Marginæ, quæ & Alexandria & Seleucia dicta, teſte Plinio, *Indiam* hodie ex tab recent.

Antiochia, ad Taurum montem, urbs epiſcop. Commagenes in Syriâ, in ejus, & Euphrateſiæ confin. nomen adhuc retinens, teſte Bellonio long 68. 40 lat 39. 20. *Ant…iæ*, aliæ 7. à veteribus memorantur, quæ cum minime extent, prætermiſſæ ſunt. Ea v. Antiochia, quæ & Mygdonia & Niſibis urbs Meſopotamiæ, hodie etiam *Aſcbim* ab incolis nominari fertur. Ferrarius.

Antipatris, civit. Palæſtinæ, quam Herodes ex patris ſui *Antipatris* nomine vocavit, nunc *Aſſur* & *Sur*, Tyrio & Poſtello long. 66 20 lat. 32 00.

Antiphellus & *Phellus*, loca Lyciæ Steph. & Plin 3. 11. ubi molliſſimas Spongias circa illius muros reperiri ait.

Antiphili, portus, locus juxta mare Rubrum in latere Africano, Strab lib 16. *Vella* Stucio.

Antiphra, op. *Alexandriæ*, non procul à mari. Steph.

Antipodes, Subtilis & diverſa apud veteres fuit inquiſitio, Sintne homines, qui ſub terra ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. oſtendere conantur. De his Cic. lib 4. Acad Qu. *Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contrariâ parte terræ. qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere v. nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ*. Præcipuè v. Chriſtiani; Vide Lact. 3 24. Auguſt. de Civ. Dei 16. 9. Quibus aſſentitur Lucretius lib 1. verſ. 1063 quem vide. Opinio veterum, cum Mela, & maximi quiq; ſuffragati ſunt, fuit: Auſtralem illam plagam penitus nobis incognitam eſſe. Ciceroque in 6. de Rep. interfuſum maximum inter nos & illos ἀντίχθονας Oceanum putavit, quem nemo unquam penetravit, idque fuſiſſimè Macrobius perſequitur. Hæc fuit Auguſtino cauſa non levis, cur Antipodas negaret, Lactantium ſecutus. Videbat enim homo acutiſſimus, ſi concederetur, aditum nulli eorum qui hanc incolimus Borealem faſciam temperatam ad Auſtrales illos patere, ut Cicero jam magnique auctores præjudicarant, ſequi neceſſario illos de genere Adæ non eſſe, maluit illud negare, quam argumento premi tam moleſto, tantiſque autoribus munito.

Antitaurus, mons Armeniæ min. à Tauro in Septentr. avulſus, in cujus convallibus Comana urbs eſt. Illum *Rabam Thourn* ab incolis vocari ſcribit Thevetus.

Antiveſtæum, promontorium Angliæ extremum ad occidentem in Cornubia reg *Belerium* Ptolemæo. Variè hodiè hodiè nominatur, *The Cape of Cornwall* Camdeno; vulgò *The lands end*, quaſi finis terræ & *Penrighaed*.

Antium, vetus urbs in Latio, Volſcorum caput, Romanorum colonia: Ita dicta, quòd *ante* alias urbes, in ipſo litore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque urbanarum permutationem accommodata. Ovid. Met. 15.

——————*Spiſſi litoris Antium.*

In hâc fuit Fortunæ templum. Horat 1. Carm Od 35.

O Diva gratum quæ regis Antium, &c.

Variè formatur vocabulum hujus opidi. Straboni, Dionyſio, Appiano ac Ptolemæo, Ἄντιον dicitur. At qui hos deinceps conſecuti ſunt Græci variè id formarunt, modo Ἀντία & Ἀντεία. modo Ἀνθεία, atque Ἄνθιον. In quorum duobus poſterioribus haud dubiè Grammatici nugatores ἀπὸ τ̃ Ἄνθους, i. e. à flore originem ſomniarunt. Solinus cap. 8. *Conſtitutæ ab Aſcanio Longa Alba, Fidenæ, Antium*. Populi Suidæ *Antiates*, ac Dionyſio Halic paſſim Ἀντιᾶται. At Valerio Maximo 1. 8. *Antienſe templum* dicitur; & Suetonio in Caligula, cap. 57. *Antiatinæ ſortes*. Ipſa urbs haud amplius reſtat; Nomen ejus v. etiamnum durat in promontorio, cui vulgaris adpellatio *Capo d' Anzo*. Ad cujus etiam latus occidentale ſpecula in litore poſita vulgò dicitur *Torre d' Anzo* Vide omnino doctiſſ. Cluverium Ital. Antiqu. lib 3. pag. 986. long … lat …1.20.

Antœci, Si re… conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectu … ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes*. *Periœci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem plane oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180. gradibus à ſe invicem diſtant. Tales ſunt incolæ Virginiæ in America reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam v. *Antœci* ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem illi Auſtralem. Tales ſunt Peloponneſi in Græcia incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis hominum æſtas eſt, aliis hyems eſt, cum iis dies longiſſimi aliis breviſſimi Denique *Antip…* ubi invicem ſunt, quibus tam longitudo, quam Latitudo oppoſita e…, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem d…ent Tales ſunt C…nenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis His omnia contraria; dum aliis horum Meridies aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima Montanus.

Antipolis, Galliæ Narbon. urbs Ptol. *Antibe* hodie. Martial. lib. 1….

Antipolitani fateor ſum filia thynni.

Vide his eundem lib 4 Epigr. 89 long 29 47. lat. 42. 30.

Antipyrgus, urbs Marmaricæ Ptol. *Tetrapyrgia* Straboni, *Luco* hodie. Caſtaldo interprete.

Antirrhium, promontorium Achaiæ, ſeu Ætoliæ, contra Rhium promontorium Plin Hodie S *Andrea*.

Antiſſa, op in Lesbo inſula, Stephanus addit inſulam quoque unam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Eſt & inſula Lesbi adjuncta. Plin. 2.89 Ovid. Met lib 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſque,
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Antiſſiodorum, aliis *Autiſſidorum*, Ammianus Antoſidurum vocat; Galliæ civitas in Senonenſi provinciâ quondam à Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta, à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur. Vulgò *Auxerre*.

Antona, fluvius & opidum Angliæ. Fluvium Polydorus Virgilius *Fervun* dici teſtatur, incolis *Wie*, in Sabrinam influentem Opidum *Northampton*, teſte Lipſio, nominatur. Sed aliis Fluvius *Nen* eſt, Bennaventam, ſive Northamptonam (quaſi Antonam Borealem diceris) alluens. Cæterùm gemina eſt *Antona*, una Meridionalis in orâ contra Vectam inſulam, à Wintoniâ 10 m. p diſtans, Emporium non obſcurum, *Hampton*, & *Southampton* Anglis dicta, long. 19. 15. lat. 51. 04. Altera Borealis *Northampton* opidum celebre inter Londinum & Coventriam, inde 57. hinc 20. m. p. diſtans. Vide *Bennaventam*.

Antonia, caſtellum apud Hieroſolymam excitum, antea *Baris* dictum teſte Joſepho.

Antonina, *Utrecht*, urbs Batavorum, quæ *Ultrajectum* Ammiano Marcellino dicitur, al. Trajectum ad Rhenum.

Antrimenſis Comitatus, prov Hiberniæ in Ultonia. Terminatur à Sept mari Deucaledonio. ab Oriente mari Scotico, à merid. Com Dunenſi, & ab Occid. Com. Colraienſi & Tyronenſi Ejus primaria Rupes Ferguſii.

Antrimum, caſtr. Hiberniæ, Com. cogn. caput prope lacum *Neaugh* 17. mill. à Rupe Ferguſii in occ.

Antronia, urbs in Meſſeniâ Peloponneſi regione, ab *antris*, è quibus molares lapides exciduntur, appellata. Straboni *Antron* dicitur, itemque Stephano, qui Theſſaliæ urbem eſſe ſcribit. Ab hâc *Antronii aſini* dicti, de magnis corpore, & ſtolidis mente. Heſych. Ἄντρων, πόλις Θετταλίας, ὅθεν Ἀντρῶνι@ ὄν@. Ita n. legendus ille locus, ubi vulgò malè divitim, & ὄνος pro ὄν… legi ſolet Ego potius *Antronios aſinos* à lapidibus molaribus dictos putem, quos ὄνους Græci vocant Item *Antronis aſinus*, caſtellum in Phthioticâ plagâ cujus mem. Strabo lib. 9.

Antros, inſula in æſtu Garumnæ fluvii ex Pyrenæo monte delapſi. Vide Melam 3. 2. editionis Voſſianæ.

Antuates, pop. circa Rhodanum, finitimi Allobrogibus & Genevæ. Vide *Nantuates*. Ita enim legendum videtur.

Anturnacum, op. Germ infer. ad Rhenum. Anton. vulgo *Andernach*, long 28.00. lat. 50.25.

Antwerpia, olim *Atuatum*, & *Atuacutum*, nobile Brabantiæ opidum in ripâ Scaldis flu. Europæ nationibus maximè frequentatum. Sumptuoſis tam privatis quam publicis nitet ædificiis. Auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſimâ: Civicâ, Hanſeatica, Anglicâ, ac Portugallenſium Domo: Monaſterio Præmonſtratenſium; monumentoque Iſabellæ Caroli Ducis Burgundionum nobilis. Anno Dom. 1567. die 3. Novemb. Antwerpiæ mœnia à Cronenburgio uſque ad Cæſaream portam divulſa, ſoloque æquata fuere, & arx (vulgò *Citadel*) vallo cincta, foſſâ & aquâ circundata, quinque propugnaculis ex vivo ſaxo munita conſtructa eſt; habens in circumferentiâ inter propugnacula ſupernè eminentes decem & tres ſormas plurius ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas Intus latè patentem

tam

tam aream percommodè claudunt ædes præſidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc ſtatua ænea deaurata, maximis ſumptibus ſuis, Ferdinando Toletano, Albæ Duci olim in Flandriâ, Regis Hiſpani præfecto poſita, paulo poſt deturbata, & comminuta eſt. Arx illa diruta & everſa eſt, denuo a procurante Alexandro Duce Parmenſi inſtaurata, & adhuc erecta permanet. Gallicè *Anvers*, *Antorff* Germanis; *Anveres* Hiſpanicè, & *Anverſa* Italis dicitur. Long. 25. 41. lat. 51. 16.

Anxa, op. Italiæ in orâ Salentinorum, olim Gallipolis. Plin 3. 11. Hodiè etiam *Gallipoli* dicitur. long. 42. 12. lat. 39. 58.

Anxanum, Ferentanorum in Italiâ opidum Ptolemæus Ἄγξανον, Ἄνξανον, [illegible]. Hodiè *Lanciano*, ſive *Lanzano* Populi *Anxani*, Plin. 3. 12. lege *Anxanenſes*. long. 38. 55. lat. 42. 27.

Anxur, urbs Volſcorum. Plinius. Hanc olim *Trachinam*, nunc *Terracinam* dicunt Horatius in Hodœporico.

> *Millia tum pranſi tria repſimus, atque ſubimus*
> *Impoſitum ſaxis latè candentibus Anxur.*

Lucanus lib 3

> *Jamque & præcipites ſuperaverat Anxuris arces.*

Statius Silv. lib. 1 ——— *Arceſque ſuperbæ Anxuris.*
Silius lib. 8. ——— *Scopuloſi verticis Anxur.*
Idem lib. 4. *Monte proceſſo Murrhanum miſerat Anxur.*
Martialis. *Sive ſalutiferis candidus Anxur aquis.*
Livius lib 5: *In Volſcis depopulato agro, Anxur nequicquam oppugnatum loco alto ſitum.* long. 37. 02. lat. 41. 8.

Aones, populi *Aoniæ*. Pauſan. lib. 9. Fuit a. Aonia pars Bœotiæ montana, unde totam Bœotiam prius Aoniam dictam legimus. Virgil. Georg. lib. 3.

> *Primus ego in patriam mecum, modo vita ſuperſit,*
> *Aonio rediens deducam vertice muſas.*

Juvenalis, Sat. 7. — *Cupidus ſilvarum, aptuſq; bibendis*
> *Fontibus Aonidum.* Claud. 1. in Ruff.
> *Sic mons Aonius rubuit cum Penthea ferrent*
> *Mænades.* ———

Hinc *Aonios ſpecus* poſuit Catullus pro antris Bœoticis. Servius in illud Virgil. Eclog. 6.

> *Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum*
> *Aonas ad montes.* ———

Aonia, inquit, *quæ & Bœotia*. Hinc *Aonides Muſæ*, quæ apud Auſonium *Bœotia numina* dicuntur. Hinc *Aonium nemus* & *Aonia lyra* apud Ovid. & Propert.

Aornos, vel *Aornus*, petra apud Indos præceps & invia, monumentis hiſtoricorum celebrata, quaſi *avibus inacceſſa*. Dionyſius Periegetes. verſ. 1149.

> Ἡ δ' ὅτι [illegible] Ὤκεαν Βαθύδινον
> Ἠλίβατ☉, [illegible] [illegible]
> Τὴν καὶ [illegible] Ἄορνιν.

Neſcio quo auctore fretus Dionyſius Coliacum promontorium Oceano imminens Ἄορνιν cognominari affirmet. Celebris quidem eſt apud auctores eos, qui Alexandri res geſtas ſcriptis mandarunt, Ἄορν☉ petra (per hyperbolen, altitudinis causâ, ſic appellata, ac ſi *volucribus quoque invia videretur*, uti de Macedoniæ montibus L. Florus lib. 2.) quam ab Hercule fruſtrà obſeſſam ferunt, ab Alexandro v. expugnatam. Vide Curtium lib. 8. & Arrianum lib. 4. Sed petra illa longè à Coliaco promontorio diſſita, ad Indum ſc. flu. quà Alexander Indiam ingreſſus iter fecit. *Radices ejus* (inquit Curtius) *Indus amnis ſubit.* Et prope ipſos Indi fontes eam ſtatuit Strabo lib. 15. Ἄορνόν τινα πέτραν, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς [illegible] πλησίον [illegible]. Scribit Plutarchus Alexandrum, cùm intellexiſſet hanc petram teneri ab homine meticuloſo dixiſſe, Nunc locus iſte captu facillimus eſt. De hâc rupe Lucianus in Rhetor. Præcept. [illegible]

Aornus, lacus quidam prope Tarteſſum [illegible] dictus Schol. Ariſtoph. in Ranas. [illegible]

Aornus, lacus inter Puteolos & Baias, Latinis *Avernus*, ſic dictus, quod *avibus careat*, quæ ſupervolantes gravi ejus odore enecantur: ſive quòd ſulphureæ exhalationes aerem uſque adeo extenuent, ut aves ſuſtinere non poſſit. Virgil. Æn. 6.

> *Spelunca alta fuit, vaſtoque immanis hiatu*
> *Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris;*
> *Quam ſuper haud ullæ poterant impune volantes*
> *Tendere iter pennis, talis ſeſe halitus atris*
> *Faucibus effundens ſupera ad convexa ferebat*
> *Unde locum Graii dixerunt nomine Aornum.*

Hauſit ex Lucretio ſuo. Sic enim ille lib. 6.

> *Principio quod Averna vocantur, nomen id ab re*
> *Impoſitum eſt, quia ſunt avibus contraria cunctis.*

Similis planè deſcriptio eſt apud Petronium Arbitrum in Satyrico.

> *Eſt locus exciſo penitus demerſus hiatu*
> *Parthenopen inter, magnæque Dicarchidos arva*
> *Cocytâ perfuſus aquâ, nam ſpiritus extra*
> *Qui furit effuſus funeſto ſpargitur æſtu.*
> *Non hæc autumno tellus viret, aut alit herbas*
> *Ceſpite lætus ager: non verno perſona cantu*
> *Mollia diſcordi ſtrepitu virgulta loquuntur:*
> *Sed Chaos & nigro ſqualentia pumice ſaxa*
> *Gaudent ferali circumtumulata cupreſſo.*

Nominis notationem tetigit Claudianus lib 2. de Raptu Proſerp.

> *Tunc & peſtiferi pacatum limen Averni*
> *Innocuæ tranſiſtis aves.*

Aorſi, populi Sarmatiæ, Tanaim flu accolentes. Horum regio *Severia* hodie dicitur, ſub Moſchis. Eorum meminere Strabo & Ptolemæus.

Aous, flu. in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adjacet, non procul ab Apolloniâ in mare illabens, *Vajuſſa* hodie. *Lous* Ptolemæo. *Æas* Straboni ac Melæ dici videtur.

Apamia, vel *Apamea*, Phrygiæ urbs, ad Marſyæ flu. oſtia, *Cibotos* olim appellata. Græcè autem κιβωτὸς eſt *arca*, quâ voce utuntur tum Author epiſtolæ ad Hebræos, cap. 11. tum B Petrus ep. 1. cap. 3. ubi de Arcâ Noë; quam Flav. Joſephus λάρνακα vocat Ant. 1. 4. Strabo Ἀπάμεια, ἡ Κιβωτὸς λεγομένη. Ptolemæus Ἀπάμεια Κιβωτ☉. Plin. 5. 29. *Tertius Apameam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton.* Claudebatur enim in arcæ modum à tribus fluviis illam ambientibus. Plinius ubi ſupra. *Sita eſt in radice montis Signiæ, circumfuſa Marſya, Obrimâ, Orgâ fluminibus in Mæandrum cadentibus.* Long. 59. 50. lat. 39. 50. Eſt & *Apamea* Bithyniæ op. à Nicomede Pruſiæ regis filio, de matris *Apames* nomine ſic dictum, poſtea *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce appellata. long. 56. 50. lat 49. 56. Item urbs Mediæ in illius & Parthiæ confin. *Miana*, teſte Moletio. Item alia in Meſopotamiâ apud Euphratem flu. ex adverſo Zeugmatis, long. 79. 30. lat 49 56. Altera ad Tigrim in eâdem provincia, ubi is in 2. alveos dividitur, ſupra Seleucium ad 125. m. p. Alia in Perſide. Denique urbs Syriæ archiep. olim clara ad Orontem flu. inter Antiochiam, & Emeſam ad 65. m. p. à Lariſſâ 15. *Hamous*, teſte Bellonio, *Hama* Leunclavio, *Aman* aliis, à Seleuco rege condita, ac de ſororis nomine dicta. Regio *Apamena*. Dionyſ. verſ. 918.

> Αὐτὰρ ἐπὶ μείζονα Ἀπαμείης [illegible]
> Τὴν δὲ [illegible] Ὀρόντης.

Long. 70. [illegible]. lat. 34. 45. Notandum hic urbes hujus nominis fere quotquot ſunt, aquis pariter circumfundi. Ammianus Marcellinus de Apameâ Meſenes. Urbs eſt quam Tigridis aquæ ambiunt. Steph. Ἀπάμεια ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσήνῃ [illegible]. Et Plinius, *Tigris circumdatur iuxta*. Idem de Apamia Phrygiæ, *Sita eſt in radice montis Signiæ*, *circumfuſa Marſyâ*, Stephanus de Apamiâ Syriæ. Ἐκλήθη δὲ Χερρό[νησ☉] [illegible]. Itaque veriſſimum puto quod obſervat Vir Maximus *Apamia* vocem eſſe Syram, quamvis illius originem non videatur planè aſſecutum fuiſſe, quæ tota latet in Jonæ verbis cap. 2. verſ. 4. אפפוני מים *aphaphuni majim*, h. e. *circumdederunt me aquæ*. Bochartus.

Apeneſtæ, urbs Apuliæ, Dauniæ, Ptol. Ἀπενέσται Δαυνίων. Σήπιους, Σαπίνς. Ἀπανέστα. *Vieſte* hodie, Ligorio a. *Manfredonia* dicitur. Quo loco a. fuerit divinatu haud facile eſt, inquit Cluverius.

Apenninus mons, cujus nominis origo planè incerta eſt; ſiquidem nemo eam unquam aperuit, niſi quæ per ſummum delirantis cerebri nugamentum de eo adnotaverunt Grammatici, in quibus Iſidorus [illegible] lib 14. cap. [illegible] ita tradit. *Apenninus mons appellatus* [illegible] *Alpes Pœninæ, quo Hannibal veniens ad Italiam, eaſ* [illegible] *Alpes aperuit unde & Virgilius, Alpes immittet apertas. Has* [illegible] *Annibal poſt bella Hiſpaniæ aceto rupit; & unde loc*[illegible] *quæ* [illegible] *Apenninæ Alpes vocantur.* Servius ad Virg. [illegible] Æn. 10. *Alpe immittet apert*[illegible] inquit [illegible] *aceto* [illegible] *Hannibal rupit,* [illegible] *Apennin*[illegible] *vocantur.* Paul. Diaconus [illegible] Longobardicarum lib. [illegible]. cap [illegible] *Apennin*[illegible] *per mediam Italiam* [illegible]*entes*, [illegible] *Æmili*[illegible] *Umbriamque a Flaminiâ div*[illegible] *Alpe a*[illegible] *Apenninæ* [illegible] *à Pun*[illegible] *h. e. Annibale* [illegible] *per eaſ* [illegible] *Romam tendentes tranſeunt* [illegible]. Ecquid hos homines ullam Italiæ cognitionem habuiſſe dicam? Ecquid Romanas hiſtorias de bello Hannibalico unquam legiſſe

fuiſſe crediderit? [illegible] error, inquit Cluverius. Quippe quis tam rudis imperituſque rerum Romanarum eſſe poteſt, qui ignoret, quo tr[illegible]tu ſint *Penninæ*, ſive ut alii ſcripſere, *Peninæ Alpes*, quas Hannibal cum Punico ſuo exercitu ferro, igni, acetoque [illegible]piſſe traditur? Nempe qui nunc vocatur *mons Jovis*, ſive alio nomine, *Mons Divi Bernhardi*: quà tranſitus eſt ex Salaſſis, ab Auguſtâ Prætoriâ in Veragros ad Octodurum, quod vulgo dicitur incolis *Martinach*. Cæterùm de Apennino ita tradit Livius lib 36 *Id Jugum, ſicut Apenninus dorſo Italiam dividitur, ita mediam Græciam dirimit.* Et Martianus Capella lib 6. *Si à primis Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrique componens. Theatrum quoddam ſpectare videaris undarum. Lunata quippe. & quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Leucopetram intelligit. Plinius initio capitis 5. libri. 3. *Lucanum Brutiumque litus; quo longiſſimè in meridiem ab Alpium fine lunatis jugis in maria excurrit Italia.* Et eodem capite poſtea, expoſitâ Ligurum orâ maritimâ: *A tergo autem ſupra dictorum omnium Apenninus mons, Italiæ ampliſſimus, perpetuis jugis ab Alpibus tendens ad Siculum fretum.* Vetus commentator Horatii ad Ἐπῳδῶν oden 16. *Apenninus mons ab Alpibus ortus, & mediam Italiam longiſſimo tractu verſus Siculum fretum, quaſi dorſo quodam ſcindens, inferum mare à ſupero dividit.* Strabo lib. 2. Νέμον‍ται δ' αἱ Ἄλπεις μὲν ἐπὶ Ἄλπεων, τὸ ἐν ἄρ[illegible] τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσι, μέρος [illegible] καὶ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν κατέχων. Ταῦτα δ' [illegible] ὀρεινὴ [illegible] διὰ τὸ μῆκος ὅλης τῆς Ἰταλίας [illegible] ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἐπὶ μεσημβρίαν, τελευτῶσα δ' ἐπὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν. Ptolemæus in deſcriptione Italiæ. Τὰ δὲ Ἀπέννινα ὄρη [illegible] τῆς Λιγυρίας ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ μετὰ ταύτην [illegible] [illegible], [illegible] πρὸς μεσημβρίαν, τελευτᾷ ἐπὶ τὴν Ἀδριατικήν. Lucanus lib 2.

Mons inter geminas medius ſe porrigit undas
Inferni ſuperique maris: colleſque coercens,
Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ;
Illinc Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Rutilius Itinerarii lib. 2.

Diverſas medius mons obliquatur in undas,
Quà fert, atque refert Phœbus uterque diem.
Urget Dalmaticos Eoo vertice fluctus,
Cæruleaque occiduis frangit Etruſca jugis.

Polybius libro ſecundo. Τὴν δ' Ἀπέννινον ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς [illegible] κατοικοῦσι, καὶ τῆς ἐπὶ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος [illegible] αὐτοῦ [illegible], καὶ τῆς ἐπὶ τὰ πεδία [illegible] θαλάττης μὲν, μέχρι πόλεως Πίσης. Ἑξῆς δὲ Τυρρηνοί, τούτοις δὲ συνεχῶς [illegible] τὸ κλίμα [illegible] τῶν [illegible] Ὀμβρικοί. Λοιπὸν ὁ μὲν Ἀπέννινος ἀπέχων ὡς [illegible] τῆς Ἀδρίας θαλάττης σταδίους [illegible], [illegible] τὰ πεδία [illegible], καὶ διὰ μέσης τῆς λοιπῆς Ἰταλίας διήκων εἰς τὸ Σικελικὸν [illegible] πέλαγος. Apennini deſcriptionem etiam nobis exhibet Marcus Vitruvius Pollio lib 2. cap. 10. cujus verba apponam. *Montis Apennini primæ radices ab Tyrrheno mari in Alpes, & in extremas Hetruriæ regiones oriuntur. Ejus v. montis jugum ſe circumagens, & media curvaturâ prope tangens oras maris Adriatici, pertingit circumitionibus contra fretum. Itaque citerior ejus curvatura, quæ vergit ad Hetruriæ Campaniæque regiones, apricas eſt poteſtatibus: namque impetus habet perpetuos à Solis curſu. Ulterior autem quæ eſt proclinata ad ſuperum mare, Septentrionali regioni ſubjecta, continetur umbroſis & opacis perpetuitatibus.* Cæterum ex Polybii loco nuper adducto hæc hauſit Strabo lib. 5. Τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς, εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἐμβάλλει, στενὴν [illegible] ἀπολείποντα. Εἶτα ἀναχωροῦντα εἰς τὴν μεσόγαιαν κατ' ὀλίγον, ἐπειδὰν γένηται κατὰ Πισᾶτιν, ἐπιστρέφει πρὸς ἕω καὶ τὴν Ἀδρίαν, ἕως τῶν περὶ Ἀρίμινον καὶ Ἀγκῶνα τόπων. Συνάψαντα δὲ τοῖς τόποις τούτοις, καὶ [illegible], τὸ ταύτῃ πλάτος τῆς Ἰταλίας ὑπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν. [illegible] λαμβάνει πάλιν. καὶ τέμνει τὴν χώραν ὅλην ἐπὶ μῆκος, μέχρι μὲν τῶν Πευκετίων, καὶ Λευκανῶν [illegible]. [illegible] Ἀδρίαν [illegible] δὲ Λευκανοῖς ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλατταν [illegible] [illegible], καὶ λοιπὸν διὰ μέσης τῆς Λευκανῶν καὶ Βρεττίων [illegible] τελευτᾷ πρὸς τὴν Λευκόπετραν τῆς Ῥηγίνης. Claudianus in Panegyrico de 4. Conſulatu Honorii.

———Stipat[illegible]dbus, equitumque catervis
Integer, ad mons[illegible]reliquo cum robore ceſſit,
Quo Ape[illegible]num perhibent. Hunc eſſe ferebat
Incola, qui Siculum porrectus ad uſque Pelorum,
Finibus ad Ligurum p[illegible]pulos amplectitur omnes
Italiæ; geminumque latus ſtringentia longe
Utraque perpetuo diſcriminat æquora tractu.

Unus quidam Strabo Apennini quaſi alterum quoddam cornu a proximis Lucanorum finibus, fonteque amnis Bradani in Apuliam producit; quod jugum Alpibus cohærens, Vulturem dictum fuiſſe incolis oſtendit Cluverius. Atqui reliqui omnes authores unum Apennini lunatum jugum faciunt, ab Ligurum finibus ad Leucopetram uſque promontorium. Strabonis, ut videtur, verbis inducti noſtri ævi Geographi, Apenninum in duo ſcindi cornua affirmarunt; quorum alterum in Leucopetra; in Salentino ſive Iapygio promontorio alterum finiatur. Quod idem innuere quoque putarunt Pomponii verba, quæ lib 2. cap. 4. ſunt hujuſmodi. *Italia ab Alpibus incipit in altum excedere: atque ut procedit, media ſe perpetuo Apennini montis jugo attollens, inter Hadriaticum & Tuſcum, ſive, ut aliter eadem appellantur, inter ſuperum mare, & inferum excurrit: diu ſolida; verum ubi longè abit, in duo cornua ſcinditur; reſpicitque altero Siculum pelagus, altero Ionium.* Quæ ita Solinus cap. 8. mutuata refert. *Italia univerſa conſurgit à jugis Alpium; unde procedens paulatim, per Apennini dorſo extollit, extenſa inter Tuſcum & Adriaticum, id eſt, inter ſuperum mare & inferum. Ubi longius proceſſit, in cornua duo ſcinditur; quorum alterum Ionium ſpectat æquor, alterum Siculum.* Verùm his verbis non Apenninus mons, ſed ipſa terra Italia *in duo ſcindi cornua* diſertiſſimè perhibetur. Præterea falſum eſt, quod illi noſtri ſeculi adfirmant homines, Apennini aliquod continuatum jugum in Iapygium uſque promontorium. Quippe prædictus *Vultur mons*, quem Strabo vocat partem Apennini, non ultra regionem Egnatiæ extenditur. Reliqua hinc terrarum pars, ad memoratum uſque promontorium, ſatis jam plana eſt, etiamſi incola nuper hujus oræ Antonius Galatæus, in libro de *Iapygia*, montes hic extollat tanto verborum tumore, uti Apennini, adeoque ipſarum Alpium altitudinem, antè quam coram ipſe inſpexerat, exæquare eos exiſtimaverit Cluverius. De cætero nec illud verum eſt, quod unus Ptolemæus ait, ad Garganum adpropinquare Apenninum montem: quum hac regione ferè medium teneat Italiæ inter gemina maria. Apud Lucanum quoque de eodem Apennino ſic ſcriptum eſt, lib. 2.

————Nec deſerit antè
Heſperiam, quàm cùm Scyllæis eliditur undis,
Extenditque ſuas in templa Lacinia rupes
Longior Italiâ, donec confinia pontus
Solveret incumbens, terraſque repelleret æquor.
At poſtquam gemino tellus eliſa profundo eſt;
Extremi colles Siculo ceſſere Peloro.

Siciliam vult quondam adnexam fuiſſe Italiæ; ut pleríque alii veteres authores (uti oſtendemus in *Rhegium*) ante ejus divulſionem Apenninum extenſum fuiſſe in eam inſulam, quia Pelorus mons Meſſanæ Tauromenoque urbibus imminet. At quam hic partem ille facit Apennini, veluti cornu quoddam in Lacinium uſque promontorium ad 40 fermè millia extenſum, Plinius *montem Clibanum* vocat. Uno igitur perpetuo dorſo Apenninus à Ligurum finibus per omnem reliquam Italiam ad fretum uſque Siculum in promontorium Leucopetram excurrit. Hyperbolicè quidem, poetico more de montis hujus rectitudine loquitur Dionyſius, dum eum Italiam mediam dividere affirmat, tanquam lineam amuſſi fabrili ductam. Ita enim verba ejus ſunt intelligenda. verſ. 339.

Μέσση δ' ἀμφοτέρων [illegible] Αὐσονὶς αἶα
Πουλυτελὴς, [illegible] [illegible] [illegible] ἀμφὶς [illegible]
Ὀρθὸν, [illegible] [illegible] [illegible]
Ἴδρις [illegible] [illegible] Ἀθήνης
Ὅ ῥά τε [illegible] Ἀπέννινον, [illegible]
Ἄλπεος ἀρχόμενον Σικελὸν ἐπὶ πορθμὸν [illegible].

Ubi in ultimis verbis hypallagen eſſe oportet, ſi authorem errore liberare velimus; ut non intelligatur *à Boreali Alpium parte eſſe Apennini principium*, ſicut verba præ ſe ferunt (cum ab Auſtrali potiùs earum parte oriatur ſc. juxta Liguriam) ſed quòd *ipſe Apenninus ab Alpibus* ut Boreali ſuo termino oriatur; qui inde ad Orientem & Meridiem vergit Italicam ferè mediam ſecans, donec ad fretum Siculum deſinat. *Longitudinem* hunc monti tribuit poeta quidam (quem Neronem fuiſſe vulgò putant) apud Perſium Satyrâ primâ.

Sic coſtam longo ſubduximus Apennino.

Altitudinem ejuſdem indicare voluit Petronius Arbiter in Satyrico, Diſcordiam introducens hoc modo.

Hæc ut Cocyti tenebras, ac Tartara liquit,
Alta petit gradiens juga nobilis Apennini:
Unde omnes terras, atque omnia litora poſſet
Aſpicere, ac toto fluitantes orbe catervas.

Virgilius Æn. 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipſe, coruſcis
Quum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali
Vertice ſe attollens pater Apenninus ad auras.

Horatius in Epodis.

In mare ſeu celſus procurrerit Apenninus.

Lucanus lib. 4.

Umbroſis mediam quà collibus Apenninus

Erigit

[illegible] Ia[illegible]m, nulo q[illegible]
Ait [illegible] [illegible], [illegible]

Silius Italic. lib. 4.

Horr[illegible] lat[illegible] [illegible] ſaxa inter lubrica ſumma
Pinif[illegible] [illegible] [illegible] ut Ap[illegible]nus;
C[illegible] [illegible] vexa[illegible] [illegible] & [illegible]
Canus apex ſtr[illegible] ſu[illegible] ad aſtra [illegible].

Verùm [illegible] alt[illegible] Apenninus; tamen Alpium ſubl[illegible]itatem minime adæqu[illegible]t, Cluverio teſte. Utroſque co[illegible]it Ovidius Met. 2.

Aeriaque Alpes & nu[illegible] Apenninus.

Aperræ Ptolemæo, *Apyræ* P[illegible]nio, Lyciæ urbs *Phœnicis*, teſte Villanovano,

Ape[illegible]s, ſive *Apeſus*, *Apeſantus* Plinio, *Apeſantus* Plutarcho, mons Peloponneſi in Agrâ reg. apud Lernam paludem, & Nemeam ſilvam. Papinius Theb 3.

Mons erat [illegible] ſeductus in æthera dorſo
Nomine Lernæi [illegible] Apeſanta Coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer. ———

Ubi Lactantius Scholiaſtes vult montem eſſe Tarſi Ciliciæ, unde ſe Perſeus miſit ad volandum ἀπὸ τῆ ἀπήνας; ideoque *Aph[illegible]ntas* legit. Cæterum quæ de Cilicia & Tarſo ſcribit Grammaticus iſte, meræ nugæ ſunt, nam in Græcia h[illegible] montem collocat Papinius, uti auctor libri de fluvi. Pauſanias de ſitu [illegible] in Corinthiacis: ὄρος Ἀπέσας [illegible] Ab hoc monte *Apeſantius* Jupiter dictus. Vide Steph. in Ἀπέσας

Ap[illegible]e, urbs Libyæ Steph. Fuit & *Aphace*, vel *Aphaca*, Paleſtinæ locus inter Heliopolim, & Byblum, ubi fanum Veneris *Aph[illegible]*. Euſebius in vitâ Conſtantini, lib. 3. cap. 53 [illegible] ἐν ἀκρωρείας μέρει τῦ Λιβάνε ἐν Ἀφάκοις [illegible]. Ubi pro *in Aphacis* perperam Muſculus *in frutic[illegible]*, uti Chriſtophorſonus Epiſcopus olim Cicellrenſis *inter arbuſta*. Socrates 1. 4. Τὸ ἐν Ἀφάκοις τῦ Λιβάνε [illegible] Ἀφροδίτης. Et Sozomen 2. 4. Ναὸς ὁ ἐν Ἀφάκοις [illegible] Ἀφροδίτης [illegible] Λιβάνω τὸ ὄρος. κὴ Ἄδωνιν [illegible]. Quod apud Caſſiodorum in Tripart. lib. 2. cap 20. ſic redditur *In Aphacis juxta montem Libanum, & Adonim fluvium Veneris domus.* Ortelio etiam in Theſ. Geogr. jamdiu obſervatus locus ille Zoſimi, lib. 1. Ἄφακα [illegible] Ἡλιουπόλεως [illegible] κὴ Βύβλε [illegible] ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος [illegible]. Idem legere eſt in Nicephoro, niſi quod habet perperam ἐν ἀφάκοις, pro ἐν Ἀφάκοις. Ejus cultores non [illegible] de causâ in locum illum [illegible]ebant, quàm ut in honorem Deæ ſcilicet omni [illegible] genere ſe polluerent, quod etiam teſtatur Euſebius. [illegible] deteſtandæ libidini videtur de [illegible] occaſionem ipſa loci appellatio. Quippe אפקא *Aphaca* Syris, adeoque & Phœnicibus *amplexum* ſonat. Aphacis porro ab amplexibus voluerunt ideo nomen obtigiſſe, quia in eo ipſo loco accenſa libidine, in Adonidis amplexus ruit Venus. Ne quis nos putet divinare, audi quæ profert Etymologicus ex aliquo veterum, quamvis authorem non citet Ἄφακα [illegible] Ἑλλάδα γλῶσσαν, [illegible] Ἀφροδίτης [illegible] Ἄδωνιν, [illegible]. Vide Bochartum de Phœn Colon. p 830 & 831.

Aphama, regio Siciliæ ignobilis, unde Proverbium *Ad Aph[illegible]nnas*, de obſcuris. Steph.

Aphetæ, urbs Magneſiæ in Pagaſetico ſinu. Steph. Apollon Argon. [illegible] 1.

Τ[illegible] [illegible] Ἀφέτας Ἀργῶος [illegible].

Quia inde, ceu à carceribus, ſoluta eſt & emiſſa Argo navis, Pomponius 2. 3. *At cum litora leguntur, à promontorio Sepiade per Demetrium & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagaſæum ſinum curſus eſt. Ille urbem Pagaſam amplexus, amnem Sperchium accipit; & quia Minyæ Colchida petentes inde Argo navem ſolvere memoratur.* Et hic, inquit Voſſius, errat Mela. Non enim per ſupra memorata loca curſus eſt ad ſinum Pagaſæum, ſed per ſinum Pagaſæum curſus eſt ad ſupra dicta loca. Errat quoque cum dicit Sperchium infundi in ſinum Pagaſicum, cùm in Maliacum effundatur. Rectè v. dicit Argo navem Pagaſis ſolviſſe. Nam quod *Aphetas* hic repoſuit Pintianus, id non probo. Tum quòd id adverſetur vett. exemplaribus, tum quoque quod Aphetæ & Pagaſæ pro eodem accipi debeant loco. Itaque & Aphetis & Pagaſis rectè dicuntur ſolviſſe Argonautæ. Lucan. [illegible]

Prima fretum ſcindens Pagaſæo litore pinus.

Aphidna, locus Atticæ. Seneca in Hippolyto.

——— *parvas alum*
Calces Aphidnas

Aphrodiſias, urbs Cariæ, 20. m. p. ab Antiochiâ Mæandri in Eur & 3[illegible] à Laodiceâ in merid.

Aphrodiſias, op Ciliciæ marit. 14. m p à Seleucia in Africum, 15 autem ab Arſinoe in ort. hodie *S. Theodoro*, teſte Coriolano Cepio.

A[illegible]m, vulgo *A[illegible]a*, urbs B[illegible]æ, in orâ regn. T[illegible] 20. leuc. ab Hadrianeto [illegible] ort.

Aphrodiſium, *[illegible]* Luſignano Cypri op. à Salamina 24. m. p in Bor.

Aphrodiſium, prom. cum op. cogn in ora Hiſp citer. vulgo *Cap. de Creux*, 3 le [illegible] à Rhod in ort 6. à Caucoliberi in Eur. & 10. à Gerunda in Cæc[illegible] que in contin. Cataloniæ prov. prope M. Antipyrenæos.

Aphyte, vel *Aphytis*, op Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis inſigne. Incolæ *Aphytæi*. Steph. Hos Jovem Ammonium non minore cultu, quam ipſos in Africâ Ammonios veneratos, Pauſanias in Laconicis refert, & Lyſandro urbem oppugnanti Ammonem per noctem apparuiſſe, & illum monuiſſe; & illi, & Lacedæmoniis melius ceſſurum, ſi Aphytæos deſiiſſent bello vexare. Itaque Lyſandrum obſidionem deſeruiſſe, & Ammonis religioſius colendi eis auctorem fuiſſe.

Apia, regio ab *Api* 4. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea anteà dicta, nunc Peloponneſus. Hom. Il. 1.

Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. ———

Ubi tamen Schol. Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς κὴ μακρὰν ἀπεχέσης γῆς.

Apidanus, unus ex præcipuis Theſſaliæ fluviis, tardè fluens, quouſque illi commiſcetur Enipeus, quem ipſe ſecum in Peneum defert, ut habet Lucanus lib. 1.

——— *In gurgite vaſto*
Apidanus, nunquamque celer, niſi mixtus Enipeus.

Ovid Met 1. *Apidanuſq; ſenex, leniſque Amphryſus & Æas.* Idem lib. 7. *Multa quoque Apidani placuerunt gramina ripis, Multa quoque Amphryſi.*

Propert. lib. 1. *Qualis in herboſo concidit Apidano.*
Demetrius Troadis fluvium facit. Stephanus.

Apidanenſes, Arcades. Dionyſius.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθε.

Ubi alii Ἀπιδανῆος legunt, ut referatur ad montem Erymanthum. Cur v. Arcades ipſi, aut mons ille ſic dicatur, haud ſatis conſtat. Euſtathius quidem ab Apide quodam, qui ex Epiro veniens Arcadiam incoluit, Peloponneſum totam *Apiam*, Arcades vero peculiariter *Apidaneas* dictos refert, hunc verſum ex Arriano in rei teſtimonium adducens.

——— Κλυτὸς Ἆπις
Ὅς ῥ' Ἀπίην ἐπάτησε κὴ ἀνέρας Ἀπιδανῆας.

Callimachus Hymno in Jovem. ——— Ἀλλὰ ὁ Ῥείης
Ὠγύγιον καλέεσι λεχώιον Ἀπιδανῆες.

Ubi Scholia Ἀπιδανῆες, οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Strabo tamen Apiæ nomen potius ad Argiam, & Ἀπιδόνας (ſic enim vocat) ad Argivos proprie pertinere cenſet. Forte tamen Apis utrique regioni imperitavit, & ſic Strabo cum Dionyſio & Euſt. conciliabitur.

Apina, vel *Apinæ*, urbs Apuliæ. *Tricas* autem & *Apinas* vulgò res futiles, & nugatorias dicunt. Mart. lib. 14.

Sunt Apinæ Tricæque, & ſi quid vilius iſtis.

Plin. 3. 11. Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, *Apinam*, & *Tricam*. Inde *Apinarii*, γελωτοποιοί, ſcurræ, mimarii, qui divitum menſas ſectabantur. Trebellius Pollio.

Apiola, vel *Apiolæ*, civitas Italiæ, capta à L. Tarquinio rege, de cujus prædâ Capitolium inchoavit. Plin. 3. 15. Steph.

Apollinis civitas magnâ in Ægypto. Ptol. *Manſia* Zeglero.

Apollinis civitas parva in Ægypto, Libyam verſus. Ptol. Steph.

Apollinis civitas tertia in Æthiopiâ juxta mare rubrum. Steph.

Apollinis arx, ad Sibyllæ antrum: cujus meminit Virg. Æn. 6. Hodie *arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodico.

Apollinis Fanum, in Africâ propriâ ſitum. Ptol.

Apollinis Fons, apud Cyrenam in Africâ. Euſtathius.

Apollinis promontorium, eſt in Africâ propriâ. Ptol & Livius. *R[illegible]ſamuſat* Mercatori. Eſt & *Apollinis promontorium* in Mauritaniâ Cæſarienſi eidem Ptolemæo, quod *Cabo de Tenes* Caſtaldo vocatur.

Apollinis templum Zerynthium vocant incolæ. Liv. lib. 38. qui hoc in Thraciâ deſcribit in Ænıorum finibus. Item *Apollinis templum* in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælianus.

Ap[illegible]nia Cyrenæorum navale in Pentapoli reg. Ptol. Hodie *Bonandrea* Caſtaldo. Long. 50. 10. Lat. 31 40

Apollonia, Phrygiæ urbs, quam *Margium* quoque vocat Stephanus.

Apollonia, Mygdoniæ civitas, hodie *Seres*, teſte Nigro.

Apollonia, Taulantiorum in Macedoniâ op ad Ionicum mare ſitum. Ptol. *Siſſopoli* Pineto. Niger dicit hoc loco caſtellum eſſe *Poergo* dictum. Sophianus ſit antiquum nomen obtinere.

obtinere. Arbitrii jus ſit penes lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum eâ quam Stephanus *Gylaciam* vocat (etſi eam in Illyrico ponit [illegible] & Coloniam Corinthiorum eſſe ait, non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, ubi eadem à Ptolemæo, & Plinio deſcribitur. Fines namque regionum ab auctoribus confundi non ſemel experimur.

Apollonia, Cretæ urbs, antea *Eleutheria* appellata. Steph.

Apollonia, Siciliæ urbs ſupra Calactam, & Aluntium in Mediterraneo. Ejus meminere Diodorus, & Stephani Epitomator. Vide Cluver Sicil. Ant pag 384.

Apollonia, Aliud op. maritimum, *Aſſos* dictum in Actis Apoſtolorum, ut quidam putant. Item urbs in orâ Ponti, Mileſiorum colonia. Strabo. Item Thraciæ civitas, Plinio *Anthium* olim vocata. Mela *magnam* cognominat. Porro *Apollonia*, urbs fuit apud Parnaſſum, juxta Delphos, aliàs *Cypariſſus* dicta Steph. Trœzen etiam olim *Apollonia* dicebatur. Steph. Populi harum urbium prædictarum *Apolloniatæ*, vel *Apollonienſes*. Item *Apollonienſes*, pars quædam addita Attalidi tribui. Steph. Quem vide in Ἀπολλωνία.

Aponus, fons & vicus ad Euganeos colles in Italiâ prope Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; A Claudiano elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gothorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan lib 7.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur.
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Ejus aqua fatidica olim credebatur. Unde conſultans Tiberius ſortes in eas conjecit. Lege Sueton. in Tiber. c. 14. Videturque illic reſpexiſſe Lucanus ubi ſupra.

Mart. 1. 62. *Conſetur Apona Livio ſuo tellus,*
Stellâque nec Flacco minus.

Idem 6. 62. *Nec fontes Aponi rudes puellis.*

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quia citra dolorem medetur, ab α & πόνος *labor*, Vide Cluver. Ital. Ant. p. 153.

Appia Via, ab urbe Româ per Capuam Brundusium uſque perducebatur, 330. ſeu 350 m. p. longa, ab Appio Claudio Conſ. conſtructa. Statius lib. 2. Sylv.

Appia longarum teritur regina viarum.

Mart. 9 103.

Appia quam ſimili venerandus in Hercule Cæſar
Conſecrat, Auſoniæ maxima fama viæ.

Hanc viam luculenter deſcribit Procopius Gothicorum, lib 1. his verbis. Ἔστι δὲ ἡ Ἀππία ὁδὸς ἡμερῶν πέντε ἀνδρὶ εὐζώνῳ. ἐκ Ῥώμης γὰρ αὕτη εἰς Καπύην διήκει. εὖρος δέ ἐστι τῆς ὁδοῦ ταύτης ὅσον ἁμάξας δύο ἀντίας ἀλλήλαις ἰέναι, καὶ ἔστιν ἀξιοθέατος πάντων μάλιστα. [illegible] ὅρια, καὶ φύσει σκληρὸν, ἐκ χώρας ἄλλης μακρὰν οὔσης, τεμὼν Ἄππιος ἐνταῦθα ἐκόμισε, ταύτης γὰρ τῆς γῆς οὐδαμῆ πέφυκε. λείους δὲ τοὺς λίθους, καὶ ὁμαλοὺς ἐργασάμενος, ἐγγωνίους τε τῇ ἐντομῇ πεποιημένους ἐς ἀλλήλους ξυνέδησεν, οὔτε χάλικα ἐντὸς, οὔτε τι ἄλλο ἐμβεβλημένος. οἱ δὲ ἀλλήλοις οὕτω ἀσφαλῶς ξυνδέδενται, καὶ μεμύκασιν, ὥστε ὅτι δὴ οὐκ εἰσὶν ἡρμοσμένοι, ἀλλ᾽ ἐμπεφύκασιν ἀλλήλοις, δόξαν τοῖς ὁρῶσι παρέχονται. καὶ χρόνου τριβέντος συχνοῦ τοῦ ἁμάξαις τε πολλαῖς, καὶ ζώοις ἅπασι διαβαίνεσθαι γινομένου εἰς ἡμέραν ἑκάστην, οὐδὲ τῆς ἁρμονίας παντάπασιν διακέκριται, οὐδὲ τινι αὐτῶν διαφθαρῆναι, ἢ μείονι γενέσθαι ξυνέβη, οὐ μὴν οὐδὲ τῆς ἀμαρυγῆς τι ἀποβαλεῖν.

Appii Forum, Hieronymus putat ab *Appio* quodam Conſule appellatum, à quo *Via Appia* dicta. Opidum fuit longius à Româ, quàm Aricia diſtans, quod Horatius oſtendit Serm. 1 Sat. 5.

Egreſſum magnâ me accepit Aricia Româ
Hoſpitio modico, Rhetor comes Heliodorus,
Græcorum longè doctiſſimus; inde Forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hunc locum B Paulus venit, cùm Romam duceretur, S. Luca in hiſtoria Act Apoſt cap. 28. com. 15 Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου. καὶ Τριῶν ταβερνῶν. Cicero ad Atticum, lib. 2. [illegible] 10. & 13. *Ab Appii Foro horâ quartâ, dederam aliam* [illegible] *ante à Tribus Tabernis.*

Apros colonia. Thraciæ op. Juſtino & Plinio. *Theodoſiopolis* etiam dicta fuit, teſte Cedreno. *Apri* Ptolemæo, vulgo *Apezo*, inter Philippos urb Macedoniæ 187. & Byzantium 120. m. p. Long 53. 40. lat. 42 50.

Apruſa, Gall. Togatæ flu. viam Æmiliam ſecans, apud Savinum op. inter Cæſenam & Ariminum, ac in mare Hadriaticum delinens. *Piſa* Leandro Alberto

Apruſtum. Plin *Abyſtrum* Ptolemæo, op. Brutiorum in Calabria citer. quod *Ceſi ovillari*, nunc dicitur, teſte Barrio, à Coſano 6 m. p à Balbiâ 3. à Beſidiano 22. in occ. Aliud eſt *Vernicaria*, opidulum Caſtrovillario & Murano proximum. Abyſtrum vero teſte eodem Barrio, diverſum ab Apruſto, vulgò *Urſimarſo*, in Mag. Græciâ apud Petiliam ex Ptolemæi deſcriptione.

Aprutium, Italiæ reg inter Apuliam & Picenum, quæ etiam *Samnium* dicebatur. In eâ civitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, &c. vulgò *Abbruzzo*.

Apſalus, op. Macedoniæ mediterraneum, Europo, & Hormis opidis finitimum. Ptol. *Preſpa* Moletio.

Apſarus, op. cum flu. Cappadociæ in Colchidis conf. inter Trapezuntem 150. & Phaſim urb. Colchorum in Bor. 75. m. p *Arcans* nunc dici putatur, teſte Moletio.

Apſilæ, gens Scythica Lazis vicina. Steph. Plinius lib 6. cap. 4. poſt flu. Chryſorrhoam Apſilarum mentionem facit, quorum Juſtinianus quoque in Novellis ſuis meminit. Hos *Apſilios* appellat Agathias lib 3. & ſub Colchorum ditione fuiſſe ſcribit.

Apſinthii, vel *Apſynthii*, Thraciæ populi ab Ἄψινθος, quæ Stephano Θρᾳκικὴ πόλις dicitur. Dionyſius verſus 575.

Οὐχ ὅσσον Θρηΐκιος ἐπ᾽ ἠϊόνων Ἀψύνθου
Βιστονίδες χαλκοῦν [illegible] Εἰραφιώτην.

Ubi Schol. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψύνθιοι, ἀπὸ ποταμοῦ ὁμώνυμοι καλουμένου Ἀψύνθου.

Apſyrus, urbs Ponti. & flu. ad mare Euxinum. Ptol. *Apſarus* Arriano, qui dicit eam *Apſyrtium* appellatam, quod Medea illic fratrem *Apſyrtum* occiderit. Fluvium hunc Ægialeum appellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur *Naxius* ab Æliano ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico, Liburniæ adjacens, in quâ civitas eodem nomine. Ptol. Stephano civitas Illyriæ dicitur.

Apſus, flu Macedoniæ vicinus, in mare Ionium, inter Dyrrachium, & Apolloniam decurrens, Genuſo vicinus. *Aſpro* hodiè. Ejus meminit Lucanus lib 5.

Prima duces vidit junctis conſidere [illegible]
Tellus, quam volucer Genuſus, quam [illegible] *Apſus*
Circumeunt ripis. Apſo geſtare carinas
Cauſa palus, leni quam fallens egerit unda.
At Genuſum nunc ſole nives, nunc imbre ſolutæ
Præcipitant: neuter longo ſe gurgite laſſat,
Sed minimum terræ vicino littore novit.

Apta Julia, urbs Gall. Narbon. Epiſc. ſub Archiep Aquenſi. *Apte*, *Atte*, *Xat* hodiè dicta. Long. 26. 05. Lat 43. 10.

Aptera, op. Cretæ mediterraneum, *Apteria* Ptolemæo. *Apteron* Plinio. *Atteria* in tab. recent. & aliis *Paleocaſtro*. Rationem nominis reddit Stephanus. Ait enim à Sirenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutis pennis in mare deſiluiſſent; qui addit urbem Lyciæ eodem nomine appellari.

Aptungis, D Auguſtino *Longitaria* incolis, teſte Ludovico Marmolio. Ἀπτοῦγγα [illegible] (inquit vir Maximus) in Ptolemæo ſervat adhuc veſtigia nominis נפתוחים *Naphtuchæorum*. Nam *Aptuchus*, aliis *Aphtuchus*, in fabulis legitur eſſe Cyrenes filius, & Ariſtæi frater. Apollonii Schol. de Ariſtæo: υἱὸν Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφοὺς δὲ Αὐτοῦχον· Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀρισταῖος δὲ ἐν τῇ Κέῳ.

Apua, op. Liguriæ in Tuſciæ confin. amplum, ad Macram flu. cujus incolæ *Apuani* Livio. Hodie *Pontremoſe*, teſte Juſtiniano dicitur. Vide Cluver Ital. Ant. 1. 10.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico conterminâ; inter Dauniam & Calabriam, quæ & *Iapygia* ab *Iapyge*, Dædali filio, dicta. Dividitur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia piana* Leandro & *Capitanata* dicitur; & *Apuliam Peucetiam*, quæ *terra di Barri* appellatur. Vide Plin. 3. 2. Cæterum *Apulia* ovibus olim abundabat, quarum lanæ Martialis palmam tribuit in Apophoretis.

Velleribus primis Apulia; Parma ſecundis
Nobilis; Altinum tertia laudat oves.

Idem 8. 28. de Partheniana togâ.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.?

Et hinc Cicero *Apuliam* à paſtorum copiâ deſcribit Orat. 3. contra Catilinam. Prima ſyllaba communiter longa eſt. Horat. Sat. 1. 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare mihi. ——————

Idem tam. 3. Carm Od. 4. corripuit.

Altricis extra limen Apuliæ.

Idem in Epodis,

Nec tantus unquam ſiderum inſedit vapor
Siticuloſæ Apuliæ.

Populi *Apuli*, quos ruſticos, inciviles, inurbanos, duros, & agreſtes fuiſſe monſtrat hic Plauti verſus in Mil Glor.

Poſt Epheſi ſum natus, non in Apulis, non ſum in Umbria.

hic non ſum illepidus, inſubidúſve.

Apulum

Apulum, Daciæ urbs. Ptol. Hodie *Alba Giulia*.

Apuſcidamus, Africæ lacus, in quo omnia fluitant, nihil mergitur. Plin. 31. 2.

Apyræ, Lyciæ urbs. Plin. *Finica* nunc, Nigro teſte.

Apyri, quos *Tapyros* vocat Geographus, ut Euſt. tradit in Dionyſ. Perieg. Populi ſunt Hircanis vicini. Vide *Tapyri*.

Aquæ Auguſtæ, Ptol. urbs Aquitaniæ in Galliâ, vulgò *Baïonne*. *Acs* vero vel *Dax* Vineto. Long. 19. 40. Lat. 43. 43.

Aquæ Baliſſæ, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. à Quinque Eccleſiis 5. leuc. diſtans in occid. *Selle* vulgò, teſte Lazio.

Aquæ Bigerronum, eædem cum Tarbellicis putantur.

Aquæ Bilbilitanorum, Antonio, quòd in Bilbilis Tarraconenſis urbis agro ſitæ ſint, forte ſic dictæ. In Arragoniâ ſunt, & *los bannos de Albama*, Varrerio teſte, vocantur. Eadem etiam hodie aliæ ſic dictæ ſunt in Bæticâ, quo vero nomine ex antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandam relinquo.

Aquæ Cææ, locus in Italiâ. Harum meminit Strabo lib. 5. ut refert Annius Viterbienſis, item Tibullus in hoc carmine.

Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis.

Sed illic optimi codices *Baiarum* habent.

Aquæ calidæ, urbs Angliæ. Vide *Aquæ Solis*.

Aquæ calidæ, Ptol. *Aquæ Celinæ* Antonino. *Amphilochia* Straboni, *Auria* in lib. concil. vulgò *Orenſe*. urbs Hiſp. Tarracon in Gallæciâ epiſcop. ſub Arch. Compoſtellano, inde 18. leuc. quot à Luco in auſt. Tyden verſus 8. ad Minium flu. Sed *Aquæ calidæ* potius ſunt *Aigues Caldes*, teſte Beutero.

Aquæ Convenarum, Aquitaniæ op. Anton. vulgò *Bagneres*. Long. 22. 15. Lat. 42. 20.

Aquæ Cutiliæ, lacus Sabinorum in agro Reatino; vulgò *Lago de Contigliano*.

Aquæ Flaviæ, op. Hiſp. in Bracarum & Callaicorum confin. op. amplum Portugalliæ, a Bracarâ Auguſtâ 11. leuc. paulò pluribus à Bragantia. Populi *Aquiflavienſes*. A Tito, & Veſpaſiano nomen habent. Vulgò *Chiaues*. Long. 12. 30. Lat. 41. 40.

Aquæ Gradatæ, vicus Carnorum apud Aquileiam, ab eâ 3 m. p. ubi S. Chryſogonus pro Chriſto capite plexus eſt. Vulgò *S. Canciano*.

Aquæ mortuæ, op. Gall. Narbon. opera C. Marii 100. m p. Rhodani oſtiis deductæ. Hæ etiam *Foſſæ Marianæ* vocantur.

Aquæ Patavinæ. Plin. quæ *Fontes Aponi* Livio aliiſque dicuntur.

Aquæ Paſſaris, vel *Paſſeris*, quarum Martialis etiam meminit, 6. 42.

Non molis Sinueſſa, fervidique
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur,
Non Phœbi vada, principeſque Baiæ.

Aquæ Quinctiæ, ſive *Quinctianæ*. op. Hiſp. in Callaicis. *Aigues Caldes* Moletio.

Aquæ Regiæ, urbs Africæ epiſcopalis, ſub Archiep. Carthaginienſi. Anton. nunc pagus inter Hadrumetum & Suffetulam 30. m. p. *Caſal Romol* vulgò dictus, teſte Moletio.

Aquæ Sextiæ, urbs Archiep. & col. Gall. Narbon. Provinciæ metropolis, conventuſque juridicus, Maſſiliæ finitima, ab eâ 5. leuc. in Bor. diſtans, ab Arelate 12. ab Avenione 13. in ort. inter Nemauſum ad occ. 53. & Nicæam ad Varum in ort. 73. m. p. ex Strabone. Contractis in unum quinque ſyllabis *Aix* vulgò appellatur. Cæſi hic à C. Mario Teutones Cimbrique Long. 26. 45. Lat. 42. 45.

Aquæ Solis, Anton. urbs Angliæ. *Thermæ* & *Aquæ calidæ* dictæ; vulgò *Bathe*. Vide *Bathonia*.

Aquæ Statellæ, vel *Statyellæ* Plinio, Lombardiæ Ciſpadanæ op. quod *Acqui* hodie dicitur. Populi *Statellates* Livio, Ciceroni v. *Statiellenſes* dicuntur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81. Long. 30. 27. Lat. 43. 35.

Aquæ Sueſſanæ, *Sinueſſanæ*, Liv. Plin. Mart. vulgò *Torre di Bagni*, Thermæ apud Sinueſſam Campaniæ urb. exciſam. Aliis *Acque di Mondragone* dicuntur.

Aquæ Tarbellæ Auſon. *Tarbellicæ* Anton. quæ *Aquenſium civitas* lib. Provinc. Vide *Aquæ Auguſtæ*.

Aquæ Taurinæ, Plin. *Acqula* Ptolemæo op. Etruriæ apud Pelium flu. inter Senam 40. & Volſinios 10. in viâ quæ Romam ducit. Vulgò *Acqua pendente*. Populi *Aquenſes*.

Aquæ Voconii, op. Hiſp. citer. in Cataluniâ, teſte Epiſcopo Gerundenſi. *Baluolé*, ſeu *Bannoles* vulgò dictum. Aquæ apud Geographos plura alia ejuſmodi extant nomina, quæ partim Thermæ, partim urbes, & opida olim fuere.

Aqualonia, *Aqualagna*, vic. Apuliæ in Duc. Urbinate, ubi victus Totila rex Gothorum à Narſete plagam accepit, ex quâ interiit; eſtque prope flu. Cantianum, 5 mill. à Calio in Bor.

Aqua Sparta, op. Umbriæ in monte, Duc. Titulo Cæſiæ gentis gaudens, 12. mill. à Spoleto in occ. & 4. ab Ameria in Bor.

Aqua viva, vic. prope Apenninum, in regn. Neapol. 9. m. p. à Venafro in Bor. 6. ab Eſernia, & 4. à Vulturno flu.

Aqua viva, ſive *Aquavia*, op. Pannon. ſuper. in Styriæ & Hungariæ confin. à Poetovione 20. m. p. in ort. hodie *Fuezel*, ſeu *Teplicza* Lazio.

Aquenſis vicus, *Bagnerres*, op. Gall. in Novempopulaniâ in Bigerronibus, ob aquarum ſalubrium copiam nobile, indeoque vet. Romanis cognitum, ut patet ex Antiquis inſcriptionibus, teſte Baluzio. Sedet ad Aturrum flu. in valle Campana, 1. leuc. à Campano ad Bor. 4. à Tarba in auſt.

Aquianum, *Evian*, op. Sabaudiæ ad lac. Lemannum, 5. leuc. ab Aquaria in ort. 4. autem à Lauſannâ in merid.

Aquila, urbs Veſtinorum in Italia, Aprutii primaria, in monte ad ſubterfluentem Aternum, ex ruinis Amiterni & Furconii urb. exciſarum condita, ſive aucta, ab urbe Româ 60. m. p. à Neapoli 120. Anconam verſus.

Aquila, olim *Calydon*, urbs Ætoliæ epiſc. ſub arch. Naupactenſi ad Euenum flu. vulgò *Ayton*, teſte Sophiano.

Aquila, urbs Brutiorum, ex ruinis Furconii antiquiſſimi opidi à Longobardis ædificata. Volater. Log. 37. 10 Lat. 42. 19. Item Scythiæ flu. Herodot. Etiam *Aquila* Major & Minor Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton. Fuit & Tuſciæ mediter. urbs, *Aquapendente* Leandro.

Aquilaria, locus in Africâ. Cæſar. Comm. lib. 2.

Aquileia, ſeu *Aquilegia*, urbs Carnorum ad Natiſonem flu. Romanorum colonia 12. m. p. diſtans à mari, juxta quam Timavum amnem nonnulli locarunt. Martialis.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Saltem non procul abfuiſſe à Venetis indicat Silius lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia ſuperfuit armis.

Dionyſ. Perieg. —Τῆς δ' ἐπὶ Ἀδρίαδ' ἄλμη
Πόντον ἐς ἀγχόμενον Ἀκυληΐων.——

Mela 2. 3. *Natiſo non longè à mari ditem attingit Aquileiam.* Ubi doctiſſimus Iſ. Voſſius. *Aquilegiam* habent libri veteres, quemadmodum etiam paſſim apud auctores alios ſcribi notiſſimum eſt. Exiſtimant plerique verum nomen eſſe *Aquileia*, dictamque fuiſſe ab *Aquila*, quæ dextrâ, cùm urbs conderetur, advolavit, ut ait Julianus Imp. oratione de geſtis Conſtantii; hinc aliqui vocarunt *Aquiliam*. Ego aliter puto, nempe *Aquilegiam* antiquum fuiſſe nomen, ſicque appellatum eſſe a fontium, & rivorum copiâ. Nam & fluvialibus aquis & putealibus urbs hæc abundabat, uti docet Strabo. Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit, itemque Ruffinus Græcè Latineque eruditus. *Agar* vulgò dicitur. Auſonius in Catalogo.

Nona inter claras Aquileia cieberis urbes.

Aquilonia, Hirpinorum in Italiâ op. Liv. lib. 10. *Tum exercitus omnis Aquiloniam eſt inductus.* Ptol. Ἱρπινῶν Ἀκυλωνία. Plin. 3. 11. Hirpinorum *Æculani*, *Aquiloni*. Lege *Æculanenſes*, & *Aquilonienſes*. Aliis eſt *Aguone* op. in Aprutio. Aliis *Anglona*, urbs exciſa in Lucania. Celſo Cittadino *Lacedogna* urbs epiſc. Hirpinorum ſub arch. Compſano. Sed ſitus repugnat. Nam Aquilonia, ut ex Livio patet, erat inter Beneventum, & Luceriam; Laquedonia v. Melphi & Monti viridi proxima eſt. Quare illam prorſus extinctam cum Volaterrano putat *Ferrarius*.

Aquincum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol *Cepel* Lazio

Aquinum, Latinorum op. ad fines Samnitum, quod Melpha flu. alluit, Strabo. Vulgò *Aquino*. Sil. lib. 8.

Commovet, atque viris ingens exhaurit Aquinum.

Dicit Author hujus Dictionarii Aquinum Thomæ Doctoris Scholaſtici patriam fuiſſe, qui inde *Aquinatis* nomen ſibi obtinuit. Addam ego & Juvenalis quoque patriam fuiſſe. Sic enim ipſe, Sat. 3.

——————*Et quoties te*
Roma tuo refici properantem reddet Aquino.

Pro *Melpha* autem ſuprà lege *Melpis*, idque authoritate Strabonis. Sic enim ille lib. 5. Ἀκυῖνον μεγάλη πόλις ἐστὶ, παρ' ἣν ὁ Μέλπις ῥεῖ ποταμός. Haud perinde magnus eſt amnis iſte; de urbis v. magnitudine, præter Silium, idem ſatis apertè teſtatur Tullius, dum ait *frequens eſt municipium*. Philip 2. Coloniam fuiſſe à Romanis deductam, teſtis eſt Corn. Tacitus Hiſt. 2. *Occidi Dolabellam juſſit, quem in Coloniam Aquinatem ſepoſitum ab Othone ſupra retulimus*. Long 73 37. Lat. 41. 28.

Aquiſgranum. urbs Imperialis in Menapiorum finibus, inter Rhenum & Moſam ſita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione, & coronatione. D. Caroli Magni ſepulturâ, ſeptennaliique peregrinorum viſitatione celebris.

Nomen

Nomen habuit a *Grano*, Neronis fratre (ut quidam putant) qui *Aquas* calidas in hoc tractu inveniens, juxta habitavit, atque arcem ſtruxit, cujus adhuc extat monumentum, turris Grani dicta: quam quidem arcem ſunt qui credant Veterum eſſe, cujus meminit Ptolemæus Long. 27. 37. lat. 50. 45. vulgò *Aix le Chapelle*.

Aquitania, regio, tertia Galliæ pars. A Circio Oceanum habet, qui *Aquitanicus ſinus* dicitur; ab Occaſu Hiſpaniam; à Sept. Lugdunenſem provinciam; à Meridie Narbonenſem. In ea Toloſa, & Burdigala civitates; Populi *Aquitani*. Plin. 4. 17. *Gallia omnis Comata, uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amnibus maximè diſtincta: à Scaldi ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis: Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitanica. Aremorica* olim dicebatur Ἀυſαρία, Stephano, Ἀκυιτανία Ptolemæo Vulgò *Gaſcogne*, & *Guienne*.

Aquiſes, nomen ſacerdotis. Val. Flac lib. 6.

Indigenis ſacratus aquis, magnique ſacerdos
Phaſidis Arctois Aquiſes errabat in armis.

Aquula, op. Hetruriæ. Vide *Aqua Tarbella*.

Ar, civitas Moabitarum, ſive *Ars*, ſonat *civitas Solis*: nam חרס *Ar*, i. e. *Sol*. Vel quaſi urbs Oſtracina, nam *Ares* etiam hebraicè *ſive teſta*, Hieronymus. Idem: *Moab provincia Arabiæ* &c. *Hujus metropolis civitas Ar: quæ hodie ex Hebræo & Græco ſermone compoſita Areopolis nuncupatur.* Non quod Ἄρεος, i. e. *martis civitas* ſit. Interpretatur autem *Ar* ער ἀντίδικος, i. e. *adverſarius*.

Ara Lugdunenſis, vulgò *Aisnay*, cœnobium nunc prope Lugdunum, ad Araris cum Rhodano confluentiam, de quo Juvenalis Sat. 1. ——*Et ſic*

Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad Aram.

Caligula ſiquidem, teſte Suetonio, Lugduni certamina oratoria eâ lege inſtituit, ut victi victorum laudes componerent, vel præmia illis conferrent; qui maximè diſplicuiſſent, ſpongiâ, linguâve ſcripta à ſe delerent, niſi aut ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Oratores à illic dicturi metu pallebant, propoſitum ſupplicium timentes.

Aræ, dicuntur ſaxa quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent. Sic dictæ quòd ibi Afri & Romani fœdus inierint. Virgil. Æn. 1.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus Aras.

Hi ſcopuli novem fuiſſe dicuntur, mox *Aræ Propitiæ* vocatæ. Siſenna, citante Servio, atque etiam Claudius Quadrigarius 1. Annal. has Aras *Neptunias* vocat.

Arabia, triplex Aſiæ regio. 1°. *Deſerta*, hódie *Beriara* teſte Villanovano, cum aliis; inter Syriam ad occid & Arabiam Felicem ad ort. atque inter Meſopotamiam ad Sept. Euphrate fluvio diſſeparante; & Arabiam Petræam ad Auſt. 2° *Felix*, hodie *Aiman*, & Turcis *Gemen*, vel *Giamen*, ampliſſima, inter 2. maximos ſinus Arabicum & Perſicum perſtricta, inter occid. & ort. longiſſimè excurrens, mari Rubro, Indiam verſus definita; in quâ Sabæi populi, multaque regna continentur. Heſychius: εὐδαίμων γῆ, ἰχθὺς πλῆθος, Ἀραβία. 3. *Petræa* demum. *Nabathæa* Straboni & Plinio. *Barraab* & *Bengarenil*, aliiſque nominibus hodiè appellata; inter Palæſtinam ad occ. Jordane, & Aſphaltite lacu diviſa, & Arabiam Fel. ad ort. ac inter Deſertam ad arctos, Ægyptum autem parteraque ſinûs Arabici ad meridiem. Heſychius Ἀραβία τόπος Συρίας, καὶ κλῆρος γυναικὸς. Hinc *Arabius*; nam quoties aliquem loquacitatis notare volumus *Arabius tibicen* dicimus. Græcè Ἀράβιος αὐλητὴς; Item *Arabius nuncius*, Ἀράβιος ἄγγελος. In eos dici ſolitum, qui à ſemel cœptis nunquam deſiſtunt. Adagium hinc natum exiſtimant, quòd olim ſola mancipia muſicam exercerent. quæ plerumque ex Arabiâ producebantur. Citatur ex Menandro; illiuſque meminit Julius Pollux: Populi *Arabes*, & *Arabs* Virgilio Æn. lib. 7. quos cum Hircanis conjungit.

Sive Getis inferre manu lacrymabile bellum,
Hircaniſve Arabiſve parant, ſeu tendere ad Indos,
Auroramque ſequi, Parthoſque repoſcere ſigna.

De nominis origine hæc Simpſonius. *Arabia* Hebræis ערב *arab*, a locis campeſtribus ac deſertis, nam ערבה *arabah* deſertum eſt vel ſolitudo campeſtris. Vel à mixtis populis, nam ערב eſt miſcuit; mixtum etiam cultum habebant, de quo poſtea. Non de nihilo eſt (inquit Bochartus) quod ערבי *Arabs* Arabs, ערב (*ereb*) veſpera, & עורב (*oreb*) corvus ſint ab eâdem radice. Nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὺς, vel Ἐρεβεννοὺς, i. e. nigros. Vide Strabonem, & Magnum Etymologicum. Aliter de la Cerda. De Etymo Arabum ſcias (inquit) eâ voce notari *latrones*, ut Cananæus *mercatores*, Chaldæus *Mathematicos*. Auctor Hieronym. in cap. 3. Hierem. Arabia olim pretioſis unguentis notiſſima Lucian. de Syriâ Deâ. Ἀπόζει δὲ αὐτῶν ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. Unde Dionyſius.

Αἰεὶ κνισῶσα θύεσσι ὑπὸ λιβάνου ἰδμοῦσα,
Ἠ' θυῶ, ἠ' σμύρνης, ἠ' εὐόδμου καλάμοιο,
Ἠ' καὶ ξανθαίνοιο μεταστροφάδην λιβάνοιο.

Tibullus lib. 2. eleg 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores,
Quos tener è terrâ divite mittit Arabs.

Idem. *Poſſideatque metit quicquid benè olentibus arvis*
Cultor odoratæ dives Arabs ſegetis.

Idem. *Illic quas mittit dives Panchaia merces,*
Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Propertius lib 2.

Aſſibans tibi non Arabum de gramine odores.

Idem lib. 3. eleg 11.

Et Tyros oſtrinos præbet Cadmea colores,
Cinnamon & multi paſtor odoris Arabs.

Ovidius in Epiſt. Sapphûs.

Non Arabum noſter rore capillus olet.

Quint. Curt lib. 5. *Arabia odorum fertilitate nobilis regio.* Vide Plin. 5. 11. Plautus in Milite glorioſo. *Ut Arabico fumificem odore.* Idem in Pœnulo. *Arabus* (Ita Chariſius) *murrhinuſque odor omnia complebat.* Statius 5. Sylvarum Epicedio in Patrem

——*Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas.*

Divitias ejus paſſim innuit Horatius; Ep. 7.

——Nec
Otia divitiis Arabum liberrima muto.

Et Carm. 1. 29. *Icci beatis nunc Arabum invides*
Gazis. Et Carm. 3. 14.
Intactis opulentior
Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Idem Carm. 2. 12. *Plenas aut Arabum domos.*

Idem alibi *Quid mare extremos Arabas ditantis & Indos.*

Seneca Tragœdus. *Et qui ſagittas divites Arabes linunt.*

Mollitiem Arabum notat Catullus; ad Fur. & Aurel.

Sive in Hircanos Arabeſque molles.

Itemque Manilius, lib 4.

——*Molles Arabes, terramque ferentem*
Delicias, variæque novos radicis odores.

Idem alibi. *Et molles Arabes ſilvarum ditia regna.*

Claudianus. *Te Medus, te mollis Arabs, te Seres adorant.*

Dionyſius verſ. 968.

Οὐχ ὡς ἁβροβίων Ἀράβων φῦλος.

Denique Sabæos, Arabiæ Felicis gentem, *molles* vocat Virgilius, Georg. lib. 1.

——*Molles ſua thura Sabæi.*

Notandum hic quòd quamvis prima ſyllaba in *Arabe* ſemper corripiatur, in *Arabia* tamen eam producit Propertius lib. 2. eleg. 10.

Et tremit intacta te domus Arabiæ.

Idem eodem libro, Eleg. 11.

Nec ſiqua Arabio lucet bombyce puella.

Porrò Arabes, qui Felicem incolunt Arabiam, eâ olim utebantur conſuetudine, ut una omnibus conſanguineis uxor eſſet. Ex his enim (teſte Strabone, lib. 6.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito præ foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum eâ coibat, ipſa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quod alius generis eſſet. Unde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cujuſdam regis filia, mirâ pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui ejus omnes æquè amore flagrabant: propterea alius poſt alium junctim ad eam ingrediebantur, illa autem aſſiduo coitu jam defeſſa, rem hujuſmodi commiſcetur. Fecit ſurculos non utique fratrum ſurculis abſimiles: ex quo ſtatim ab eâ quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante januam ponebat, quo fratres, qui invicem ſequebantur, ſurculum præ foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro eſſent, unus ad fores acceſſit, & cum baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe, currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſavit: ſed cognitâ re, eam falsò criminari convictus eſt. Hæc Strabo. Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum tertium agentes circumcidere ſolent, quòd eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius author, fuerit circumciſus, Gen, 17. Comeſtor in locum.

Arabicus ſinus, quem Dionyſius cum auctore libri de mundo, cap. 3. & aliis pleriſque Græcis, à mari Rubro perpetuò diſtinguit. Mare enim Rubrum ipſis Oceani pars eſt inter Æthiopiam & Indiam interjecta. Ex Latinis tamen aliqui atque etiam ex Græcis nonnulli, ad ſinum etiam Arabicum, & Perſicum, ex Oceano illo prodeuntes, Rubri maris nomen extendunt. Ita Seneca in Troade.

Tepidum rubenti Ti[illegible] im[illegible] freto.

Ubi per *fretum rubens* Sinum Perſicum intelligit, in quem Tigris ſe exonerat: Et Plinius non ſemel nomine maris Rubri ſinum Arabicum intelligit, ut lib. 5 cap. 11. quod & a LXX Interp. fit, & ab authore epiſtolæ ad Hebræos cap. 11. Ex quorum verbis male intellectis ortus eſt quorundam error, qui nomen maris Rubri ſinui iſti (quæ Hebræis ים־סוף quaſi mare *alg[illegible]ſum*, ſeu *carectoſum* dicitur) proprie [illegible] putarunt. At Plinius maris Rubri nomen Sinui huic cum Perſico commune facit, quatenus ſe uterque ex Oceano Rubro (ut ab Horatio vocatur) prodit, & ejuſdem quaſi pars eſt, ut patet ex lib. 6 cap. 23, 24, 25. ubi de Mari Rubro propriè dicto, h. e. Oceano Meridiano, loquens, cap. 24. *in duos*, inquit, *dividitur ſinus*, de Perſico & Arabico verba illa mox explicans. Sic Solinus cap. 58. *Irrumpit hæc litora Rubrum mare, idque in duos ſinus ſcinditur.* Neque aliter accipienda videtur ſacrorum Interpretum ſententia; quamquam enim ים־סוף illis ἐρυθρὰ θάλασσα redditur, non tamen hoc ita accipiendum, ac ſi par eſſet nominis utriuſque extenſio: Sed quod mare Rubrum latius ſumptum etiam ים־סוף ſeu Arabicum ſinum, tanquam partem ex ipſo prodeuntem, complecteretur. Guil. Hill. *Mar di Meccha* ab accolis vocatur. Bar. *Bohar Corſum*, i. e. mare clauſum dicitur.

Arabo, flu. & urbs Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Anton. *Narabo* Ptolemæo. *Rab* utrumque incolis vocatur, urbs vero *Giavarin* Italis dicitur.

Arabriga, *Arrabida*, Varrerio op. Luſitaniæ, inter Leiriam urbem & oram litoream, ad 3 Leuc. diſſitum. Al. eſt vicus *Caſtanheira* in Portugalliâ ad flu. Tagum, med. ferme inter Scalabim & Ulyſſiponem, 10. Leuc. à Leiria.

Arach, vel *Erech*, civitas à Nimrode conſtructa, Gen. 10. *Αρεκκα*, Ptol. urbs Suſianæ dicitur, à qua videntur Arabes hodieque *Irakam* appellare. *Irakam* enim diſpeſcunt in Agemicam, ſive Perſicam, & Arabicam. Golius. Salmaſius autem *Arach* & *Irakam* pro diverſis habet ob diverſam ſcripturam. Gain ſc. & Elif ab Arecca vero dicta *campi Areccæ* apud Tibullum, ut idem notat.

Arachoſia, civitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur, à *Cophe* flu. qui in Indum influit. Steph. Item una è Satrapiis ultra Indum flu. cujus meminit Plin. in deſcriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. Item Aliæ regio, *Cabul* Caſtaldo, *Chesimur* Mercatori.

Arachotæ, vel *Arachotæ*, Indiæ populi, ab Arachoto flu. ſic dicti, qui ex Caucaſo profluit. Dionyſius verſ. 1096. Ἀμφὶ χλαίνας Ἀραχώτας vocat, innuens eos *lineis veſtibus indutos fuiſſe*. Sic Indos quoſdam *lineis peplis veſtiri* refert, Solinus cap. 55. *Et centum legatos duarum gentium, quæ Arachoſiis [illegible] fuerunt, lineis veſtibus auro intextis indutos fuiſſe*, refert Q. Curtius lib. 9.

Arachthus, unus è quatuor nobiliſſimis fluviis Epiri non procul à Nicopoli in ſinum Ambracium influens. Strabo lib. 7. Item op. ejuſdem nominis in Acarnanum finibus *Spagmag[illegible]* incolis, teſte Nigro.

Aracillum, *Arracillum* Floro, *Aracelum* Antonino, op. olim, nunc pagus Hiſp. Tarracon. *Arravola* hodie vel *Arexil* Gariba[illegible]. *Araciol* à Hieronymo Zuritæ.

Aracynthus, mons Acarnaniæ, Plinio 4. 27. Bœotiæ Stephano. Sed leg. Αἰτωλίας Caſaub. Vibius Sequeſter Atticæ tribuit. Servius Thebis. Euſt. in Dionyſ. Ætoliæ; Sunt etiam qui Arcadiæ montem faciunt, ſed falsò; nam in Vibio leg. *Acarnaniæ* non *Arcadiæ*, ex notâ Brodæi. lib. 2. Miſcellan. cap. 8. Inde n[illegible] variatum ab Interpretibus in explicatione verſus illius Virg. E. 2.

Amph[illegible] Dircæus in Actæo Aracyntho.

Nam quî dici Aracynthus poteſt mons Actæus, cum in Atticâ non ſit? Vibii opinio cum nullo conſonat veterum Geographorum. Ergo in tantâ varietate Stephano adhæreamus & Servio qui Bœotiæ & Thebarum montem faciunt, hoc e[illegible] [illegible] cum ſuperioribus; nam ille qui Dircæus, id eſt, Bœotius, aut Thebanus, canebat in monte Bœotiæ, aut Thebarum. Sed quid de epitheto dicemus ſumpto ab Atticâ? Placet duplex ſolutio, inquit de la Cerda, aut Fulva, aut G[illegible] Lector, quam velit, eligat. Aut prior *Actæum* [illegible] pro [illegible], i. e. *litoralis*; ſicut *actam* V[illegible] Æn[illegible] poſuit pro *litore*. Poſterior accipit *Actæum* pro *ſumpſo* & [illegible], more Græcorum, qui ἀκτὴν non ſolum voc[illegible] litoralem oram, ſed [illegible]. Nam & Homer[illegible] [illegible] eſt promontorium, ſeu ſcopulos, & [illegible] A[illegible] ſunt loca maris petricoſa, [illegible] arenoſa [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] hanc rem [illegible] Propertii auctoritas, qui Virgilium interpretatus, [illegible]

— *Vi[illegible] que canebat*

Pean[illegible] Amphion rup[illegible] Ar[illegible]

Ejus meminit Dionyſius verſ. 431.

[illegible]

Juxta Pleuronem urbem [illegible]

Araduca, urbs Luſit[illegible]

Araducta, Luſitanorum urbs. Ptol. [illegible] Moletio.

Aradus, inſula Phœniciæ apud Orthoſiam ſub ponte juncta continenti, à litore olim 20 ſtadiis recedens, cum urbe ejuſdem nominis ab *Aradio* vel *Aruadæo* filio Chanaan condita. Dionyſius Perieg.

Ἄγχι δ' ἐστὶν νῆσος Ἄραδος.

Vide Melam 2. 7. Geographum lib. 16 & Plin. 2. 103 & 5. 31. Etiam Aradus nomen inſulæ cujuſdam prope Cretam, & alterius in ſinu Perſico, quamvis Aradii Phœnicios petitent ſuos eſſe colonos. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 346 & Voſſium ad Melam p. 302.

Aræ Flaviæ, Germ. urbs ad Danubium Ptol. vulgò *Nordlingen* Long. 32 30. Lat. 48 49.

Aræ Cæſaris, locus Sarmatiæ Europææ apud Tanaim flu. Ptol. quæ & *Aræ Alexandri*. Hodie *Veliki Prev[illegible]* teſte Sigiſmundo Herberſteino.

Aræ Philænorum, *villa Philæni* Ptol. op. Africæ maritimum & extremum in Cyrenes conf. teſte Lud. Marmolo, cum aliis; cujus mem. Salluſt. & Val. Max. Vulgo *Naim*; Aliis *Porto di Sabia* dici videtur.

Aræ Seſtianæ, ſive *Aræ tres Auguſti*, Trileucum vel Τρίλευκον Ptolemæo, ut ſitus perſuadere videtur, vulgò *Capo di Pennas*, in peninſulâ Aſturum apud Gigium op. ab Oveto 7. Leuc. in Bor. recedens. *Scylacium* Melæ dici videtur.

Aræ Sextianæ urbs Hiſpaniæ in Gallæciâ. Plin. *Turris Auguſti* Melæ, *Lucus Auguſti* Ptolemæo; hodiè *Lugo*, teſte Ambroſio Morali. Sed *Aræ Sextianæ*, quæ eædem cum *Seſtianis* dici videntur, a Luco Auguſti diverſæ ſunt: illæ enim litorales, Lucus vero mediter. eſt.

Aræ Solis, promontorium Callaicorum. Ptol. *Capo di Mongia* Moletio. Sed Græci codd. Σηστιανοὶ βωμοὶ habent.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea *Aſophis* dicta, urb. habens ejuſdem nominis, quam Hom. in Catalogo ab amœnitate commendat, Ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. Strabo lib. 8 Plin. 4. 5. Ἀραιθυρέη, ὄνομα πόλεως, corruptè apud Heſychium pro Ἀραιθυρέη.

Aragonia, regnum peramplum, & unum ex 3. Hiſpaniæ præcipuis inter Galliam, Navarram, Caſtellam, & Cataloniam, & in unum coaluit cum Caſtellano ab an. 1479. ſub Ferdinandô 5. Iberus flu. illam bifariam ſecat, habetque Cæſar-Auguſtam urb. primariam. Eſt tota reg. ſiccior, aſpera, & ſatis deſerta, præſertim verſus Caſtellam, ubi vix habitationes reperiuntur.

Aragus, flu. Hiſp. *Arga*, vulgo. Oritur ex Pyrenæis M. 10. Leuc. a Bayonâ, caditque cum Aragonio flu. in Iberum, poſt rigatam Pampelonem, & a quibuſdam Agrada vocatur.

Aram, de locorum nominibus quibus vel præfigitur, vel poſtponitur nomen *Aram*, vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 2. cap. 6.

Arambys, urbs Africæ, ab Annone condita, de qua Boch. de Phœn. Col. l. 1. c. 37.

Aramæi, Scythæ. Scribit n. Plinius Scythas vocitos eſſe Sacas à Perſis, & ab antiquis Aramæos. Syri etiam Aramæi dicti ſunt. Vide *Aram*.

Aramelus, Heſychius Ἀράμελος, ὄνομα Αἰγύπτιον.

Arandis, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Torre vedras* Moletio long. 16. lat. 42. 00.

Arapotes, Plinio *Marea*, & *Mareotis*, Μαρεία, καὶ Μαρεῶτις Straboni. Μαρεία καὶ Μαρεῶτις Stephano, lacus Ægypti, Alexandriæ incumbens à plagâ meridianâ. *Buhaira* Zieglero dicitur. Aliis *Lago de Antacon*. Pro Arapotes *Rhacotes* legendum, & non *lacum* ſed *locum* ſuadet Pintianus in Plin. 5. 10.

Arar, flu. Gall. Narbon. à monte Vogeſo per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum juxta Lugdunum fluens. Plin. 4. Clarus Ponte Cæſaris, uno die militum opere fabricato *Ara[illegible]* item dicitur, vulgò *La Saona*. Porro *Arar* Britannis *lentum* ſonat, ut Ebræis אהרי *aharai* Prov. 28. 23. à verbo אחר *ahar*, tardare, ſeu morari. Inde *Arar* fluvio nomen, [illegible] Cæſare teſte, *fertur incredibili lenitate, ita ut oculis [illegible] quam p[illegible] fluat, judicari non p[illegible]*. Plin. 3. 5. *[illegible] amni[illegible] [illegible] ſe [illegible] bus per Lemanum l[illegible] [illegible] defere[illegible] A[illegible] [illegible]*. *Lentus A[illegible] Rhodanus*, que [illegible] vel [illegible] tione Henſiana. Silius lib. 4.

Spumantis Rhodanus proſcindit gurg[illegible] camp[illegible]
Auget opes, ſtanti ſimilis, tacitoque liquore
Mixtus Arar. Idem lib. 14.

[illegible] ſerpit Arar per [illegible]

Lucan,

Lucan. lib. 1. ——— *Quà Rhodanus raptum velocibus undis*
In mare fert Ararim. Et lib. 6. ſenſu contrario
——— *Rhodanumque morantem*
Præcipitavit Arar. Claud. 2. in Eutrop.
Quà Rhodano ſtimulatus Arar. Seneca in Apotheoſi.
Ubi Rhodanus ingens amne prærapido fluit,
Ararque dubitans quò ſuos curſus agat.

Strabo lib. 4. φέρεται δ' ἐξ ἀμφοῖν Ἄραρ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ. Inde putarunt Græci, nomen inveniſſe παρὰ τὸ ἡμερῶδες, cùm ante *Brigulus* vocaretur. Plut. in lib. de Flum. Ἄραρ ποταμός ἐστι τῆς Κελτικῆς, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς παρὰ τὸ ἡμερῶδες τῷ Ῥοδανῷ, καταφέρεται γὰρ εἰς τοῦτον κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρόγων· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Βρίγουλος. Ibidem multa de Arari ex Calliſthenis Galaticis.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia. 4. Reg. 19. Mons eſt, juxta Boccatium, majoris Armeniæ. Lat. *maledictio tremoris*, ſive *lux currentis*. Vide Virum magnum Geogr. Sacr. lib. 1. c. 3. *Ararat*, inquit Druſius, Armeniam fere omnes interpretantur: ſic conſtans ſemper fama fuit, & ſic LXX vertunt, Iſ. 37. 38. Sic Beroſus & Nicolaus Damaſcenus, quos citat Joſephus. Apud Abydenum Xiſuthros, i. e. Noë, ut diluvium effugeret, *ex Aſſyria ad Armenios navigavit*. Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Et Melo vetus auctor, qui ſcripſit contra Judæos, narrat, *poſt diluvium ex Armeniâ exceſſiſſe hominem qui cum filiis ſuis evaſerat*. Et *Arſaratbi* nomen in Armenia min. notiſſimum fuit; quin & nomen ipſum *Ararat* ad ſua tempora apud Armenios permanſiſſe ait Philoſtorgius. Longe aliter vide Sheringhamum noſtratem de Origine Gentis Anglorum, pag. 365. & ſeq.

Aravisci, *Arabiſſi* Ptolemæo, Pannoniæ pop. Scordiſcis finitimi, iis borealiores, qui nunc *Raſciani* dici putantur; quos Tacitus ad ulteriorem Danubii ripam, ubi regio *Moſons* dicitur, deſcribere videtur.

Arauraris, *Arauricus* Ptolemæo, *Rhauraris* Straboni, flu. Gall. Narbon. ex Gebennis montibus profluens, ac in mare Gallicum, ad Agatham urb. influens; vulgò *l'Erault*.

Arauſio & *Arauſionenſis civitas* dicta, vulgò *Aurange* principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſovienſium Principum. *Colonia Secundanorum* Plinio dicitur.

Aravus, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens, de quo ſolus Auſonius ex veteribus agit in ſuâ Moſellana.

Naviger undiſonâ dudum me mole Aravus
Tortuoſo vocat. ———

Ubi tamen aliæ editiones habent *mole Saravus*. Vulgò *Arar*.

Arauzona, Illyrici op. *Oſtroviza* Nigro. *Suonigra* Simlero.

Araxes, flu. notiſſimus & ingens Armeniæ maj. illam à Mediâ Atropatiâ ſeparans, & in mare Hyrcanum influens. Lucan. lib. 1.

Sub juga jam Seres, jam barbarus iſſet Araxes.
Idem lib. 7. ——— *Armeniumque bibit Romanus Araxem.*
Virgil. Æn. 8. ——— *Et pontem indignatus Araxes.*

Ubi alluſum volunt ad hiſtoriam Alexandri, qui, cùm vellet tranſgredi amnem hunc, ponte fabricato, inundans aqua pontem diruit. Iſidor. 13. 21. Poſteà v. Auguſtus firmiori ponte illum ligavit, ut ait Servius. Itaque hoc vates ad Auguſti gloriam, Servianum hoc firmat Statius, lib. 1. Sylv.

——— *Patiens Latii jam pontis Araxes.*

Alii aiunt reſpectum ad hiſtoriam Xerxis, qui conatus eſt hunc flu. pontibus conſcendere. Ad eaſdem hiſtorias Sidonius Panegyr. Anthem. Auguſto.

——— *non ut mihi preſſus Araxes*
Impoſito ſub ponte fluat.

Et Claud. 1. Ruffin. ad finem.

——— *Caucaſius aſper*
Phaſis equo, pontemque pati cogetur Araxes.

Ab eodem 4. Conſul. Hon. *impacatus* dicitur. Statius 5. Sylv. dat ei feritatem & exultantiam, cum ait,

——— *Ferus exultabis Araxes.*

Dionyſ. Perieg. ——— κελάδοντος Ἀράξεω.

Hæc omnia non abeunt ab etymo hujus flu. quod dictum ait Euſt. Ἐκ τοῦ ἀράσσειν τοῦ ἐξ ἴσου τῷ ῥήγνυσθαι. Magnam autem huc flu. Geographiæ obſcuritatem attulit, dum diverſis adeo locis deſcribitur. Aliqui ex Tauro, vel Caucaſo, Herodotus ex montibus Matianis, qui ſunt in Mediâ; Ariſtoteles in Meteorologicis ex Paropaniſo profluere ſcribunt. Hinc apparet non uni fluvio nomen *Araxis* attributum fuiſſe. Primus qui illum deſcripſit eſt Herodotus. Verum ille per *Araxem* manifeſtè Oxum intelligit, cùm Maſſagetarum faciat terminum. Sed quomodo ex Matianis tum oritur montibus? Debuiſſet n. dicere, ex Paropaniſo, ut Ariſtoteles. Sanè Oxum ante victorias Alexandri à Græcis Araxen vocari nullus dubito, cum ad orientale maris Caſpii latus illum deſcribant. Quod v. Mela, & alii Araxi aſcribunt, illud ipſum Polybius Oxo tribuit. Dionyſius quoque Alexandrinus Araxen Maſſagetarum facit terminum, ſed perperam ab Oxo diſtinguit. Jam v. quod Herodotus ſcribit Araxen 40 oſtia, ſive potius ἐκβολὰς habere, illud neſcio an cuiquam fluvio in Caſpium exeunti, poſſit aſcribi, præterquam *Volgæ* vel *Rha* fluvio. Quod etiam Ariſtoteles ait, Tanaim profluere ex Araxe, & hoc quoque verum eſſe non poteſt, niſi per Araxen flu. Rha ſive Volgam intelligamus. Hoc n. poſito, jam commodam verba Ariſtotelis interpretationem admittunt, nempe, ut ea capiamus de foſſâ illâ, quæ hodie quoque comparet illic ubi Volga Tanai proximus eſt, quæque utrunque hoc flumen committunt. Neſcio quid Barbari foſſæ accolæ de hac narrent, interim non dubito quin antiqui ſinus ſit canalis iſte, & is ipſe, ut puto, cujus meminit aliquoties Herodotus, addens à ſervis Scytharum eſſe effoſſam. If. Voſſius.

Araxus, Peloponneſi promontorium. Ptol. *Chiarenza* Burdonio, *Tornese* Nigro.

Arbea, vel *Arba*, Judææ civitas, quæ & *Hebron*, & *Mamre*, Gen. 23. Sic dicta, ut volunt, quia illic tres Patriarchæ ſepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbela, pl. num. Perſiæ civitas, ab *Arbelo* Athmonei filio filio dicta. Steph. Mallem ego cum doctiſſimo Gregorio noſtrate ab ער בל *Irbel* derivare, h. e. *Beli civitate*, qui proculdubio urb. iſtam fundavit. Hic ab Alexandro ac Dario ob Orbis imperium pugnabatur, Qu. Curtio teſte. Arrianus a. apud Gaugamela, pugnam iſtam ſtatuit, quocum conſentit Plutarchus. Τὴν δὲ μεγάλην μάχην πρὸς Δαρεῖον, οὐκ ἐν Ἀρβήλοις, ὥσπερ οἱ πολλοὶ γράφουσιν, ἀλλ' ἐν Γαυγαμήλοις γενέσθαι συνέβη. Regio *Arbelitis* Plin. 16. 13. long. 69. 00. lat. 35. 52.

Arbela, perantiqua Siciliæ urbs, Græcis ἡ Ἄρβηλα ſeu αἱ Ἄρβηλαι. Steph. Ἄρβηλα, πόλις Σικελίας. Suidas. Ἀρβήλαι πόλισμα Σικελικόν. Corruptè apud Sil. lib. 14. *Argleta* dicitur. Cives ejus ſtolidi erant & abjecti, ut proverbio ſint, teſte Stephano. Dicebatur n. *Quid non fers Arbelas profectus?*

Arbella, terminus Judææ, ortum Solis aſpiciens. Hieronymus in locis Hebraicis. Et uſque hodie, inquit, vicus Arbel trans Jordanem, in finibus Pellæ civitatis Palæſtinæ. Eſt alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab opido Legionis 9. m. p. Strabo lib. 16.

Arbis, *Arabius*. Ptol. *Berbero* hodie, teſte Nigro, flu. Gedroſiæ, & urbs ejuſdem reg. Al. a. *Arbis* & *Arabius* duo ſunt. Arabius n. eſt flu. Perſidis, qui nunc *Ilmen* dicitur & in ſin. Arab. cadit. Arbis a. urbs Gedroſiæ 70. m. p. diſtat ab Arabio flu. & *Belber* a multis dicitur.

Arborea, *Oriſtagni*, urbs Sardiniæ in orâ occidua, cum portu capaci ad oſt. fere flu. *Iſſi*, 45. mill. diſtat à Calari, long. 32. 50. lat. 38. 08.

Arbor felix, *Arbon*, op. Helvetiorum ad Brigantinum lacum, inter Conſtantiam 3. & campum Eccleſiæ op. Rhætorum ad ort. 4. Leuc. Lindavio proximum, Tigurum verſus 6. inde recedens in occ. long. 31. 15. lat. 47. 20.

Arboricbæ, pop. teſte Jacobo Meiero, fuere, ubi hodie inſulæ Zelandiæ prov. Belgii, ſubſunt dominio Statuum Generalium Provinciarum unitarum, quæ à Rege Hiſpaniæ defecerunt an. 1581. Alii a. exiſtimant in his inſ. fuiſſe alios Toxandros, quanquam credat Ortelius ibi fuiſſe etiam Mattiacos. Becang. a. & alii exiſtimant Arboricas populos fuiſſe in medio Brabantiæ, inter Antwerpiam & Moſam.

Arboroſa, *Arbois*, op. Com. Burgundiæ, ad Lauſtinam flu. 10. Leuc. à Fano S. Claudii in Bor. long. 27. 35. lat. 46. 15.

Arcabriga, urbs olim Hiſp. Tarraconenſ. nunc vicus *Arcas* in Caſtella nova.

Arcadia, reg. Peloponneſi, à mari undique remota, poetis decantatiſſima, ab Arcade Jovis filio, ſic appellata. Hæc, ut Euſt. docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, a Pelaſgo rege magno, & ſapiente viro, qui vitæ cultioris author fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumque frondibus, tranſtulit ad glandem, maximeque ad faginean. Unde illud,

Πολλοὶ Ἀρκάδες βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Sanè Arcades glande ſolitos veſci Artemidorus etiam obſervat, lib. 2. Oniroer. cap. 25. ubi & Rigaltium videre licebit. Aliquando etiam Lycaonia, Gigantis, & Parrhaſia dicta, teſte Stephano. Opida ejus præcipua ſunt Mantinea, Tegea, & Stymphales. Montes Pholoe, Cyllene, Lycæus, Mænalus, & Nonacris, quibus incolæ quam plurimùm delectabantur. Dionyſ. Periegeſ. lib. 1. Ἀρκαδικὸν γὰρ τὸ φιλοχορεῦσαι ὄρεσι. Fluvii Ladon & Erymanthus. Fuit autem hæc regio tota paſtioni potius pecoris, quam aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pana paſtorum Deum, velut peculiare numen ſibi vindicarunt. Virgil. Ecl. 4.

Pan [illegible] in Arcadiâ mecum [illegible],
Pan etiam Arcadiâ d[illegible] ſe [illegible] victum.

A Muſices ſtudio Arcadas Polybius laudat, lib. 4 p. 289. Inde Virgil. Eclog. 10.

——Soli cantare periti
Arcades ——

'Αρκαδίαν μ' αἰτεῖς. *Arcadiam me poſtulas* Proverbium, cujus Diogenianus duplicem oſtendit uſum; convenit n. vel in magna vel inutilia petentem Herodotus lib 1. natum innuit ex Oraculo. 'Αρκάδων βλάστημα. *Arcadicum germen*, de grandibus & ignavis dici ſolitum. Arcades n. olim ob ſtuporem ingenii malè audierunt. Unde Juvenalis.

——Levi ſi parte mamillæ
Nil ſalit Arcadico juveni.

Lucianus in Bis accuſato. Πέδον γὰρ ἐν 'Αρκαδίᾳ σοφιστὴς, ὦ φιλόσοφε; Habuit Arcadia & Aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Perſ. Sat. 3.

Findor ut Arcadiæ pecuaria rudere dicas.

Plautus in Aſinaria.

Meministin' aſinos Arcadicos mercatori Pellæo
Noſtrum vendere atrienſem?

Quin & Plinius lib. 8. cap 43. Arcadicos aſinos præcipuè à veteribus quæſitos oſtendit. 'Αρκάδας μιμούμενος apud Heſychium παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων. Οἱ γὰρ 'Αρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες ἑτέροις νίκην ἰδίαν [illegible]. Apud Diogenianum eſt οὐ τῶν ἄλλων, & exponitur fruſtra Ita quoque legas in Diogeniano. Suidas v. ἐπὶ τῶν ἑτέροις πονούντων, quem ſis vide. Hom. tamen Arcadas ob fortudinem bellicam non ſemel commendat. Il. 2.

——'Αρκάδες ἄνδρες ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.

Et Iliad. 7. 'Αρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Arcadiam itidem ob paſtionem laudat Hymn. 3 2.

——'Αρκαδίης πολυμήλου Et Hym. 18.30 ——Μητέρα μήλων appellat Aquis quoque benè ſcatentem innuit ibidem, 'Αρκαδίην πολυπίδακα vocans. Cæterum plura de Arcadibus in *Arcas*.

Arcanum, Ciceronis villa, quod *Arce* nunc dicitur. Cic. ipſe ejus mem. in Epiſt. ad Att.7.10. ſed fratris ſui eſſe dicit; non procul à Minturnis fuiſſe videtur.

Arcas, Jovis & Calliſtûs fil. Ἴστρος δὲ φησι, Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ 'Αρκὰς ἐγένετο Ita Stephanus. Ab hoc *Arcadia* & *Arcades* dicti, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poetæ fabulantur. Apollon. Argon.4.

'Αρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται.

Nonnus Baſſaricon lib. 41. ——ἔνθ' ἐν αὐτῇ

'Αρκαδίη προσέληνος, [illegible]
Προσελήνης [illegible] Σελήνη

Eudoxus [illegible]

'Αρκάδες [illegible] Σελήνης γεγονέναι.

Plut in Qu. Rom. Οὕτως δὲ τῶν 'Αρκάδων τῶν ὑπὸ Εὐάνδρῳ προσεληνῶν λεγομένων.

Ovid Faſt. 2.

Ante Jovem genitum terras habuiſſe feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Idem ibidem lib. 1.

Orta prior Lunâ (de ſe ſi creditur ipſi)
A magno tellus Arcade nomen habet.

Seneca in Hippolyto.

Aut te ſtellifero deſpiciens polo
Sidus poſt veteres Arcadas editum.

Idem alibi.

Fleto Herculeos Arcades obitus
Nondum Phœbo naſcente genus.

Statius Theb. lib. 4.

Arcades huic veteres, aſtris Lunâque priores,
Agmina fida datis ——

Videamus autem quid ait Illuſtris vir Joſ. Scaliger in Prolegom. ad lib de Emend. Temp. Laconibus (inquit) ante plenilunium, aut novilunium aliquid incipere religio fuit; [illegible] Σελήνας vicinorum proverbio jactatis. Inde etiam Arcadibus proverbiali convicio neglectum religionis objectum legimus. Quod n. ante novilunium aut plenilunium, ut plurimum bella, aut alia ſeriora aggrederentur, ob eam rem à finitimis nationibus Προσέληνοι vocabantur, qu. *Antelunares*. Quæ convicii cauſa ab ipſis Arcadibus interpretatione eluſa eſt, probrum in laudem converſum ad vetuſtatem originis ſuæ referentibus, & antiquiorem ſidere iſto gentem ſuam glorîantibus. Fabulæ hujus cauſam & originem Cenſorinus de die Natali ita refert cap. 19. *Arcades trimeſtrem annum primò habuiſſe dicuntur, & ob id Proſelenes appellati; non, ut quidam putant, quòd ante ſint nati, quàm Luna aſtrum cœlo eſſet: ſed quòd prius habuerint annum, quàm is in Græciâ ad Lunæ curſum conſtitueretur,*

Arcati, Biſnagar ex conjecturâ, teſte Caſtaldo, urbs Indiæ cit. regia.

Arcennum, ſeu *Bracennum*, hodie *Braciano*, urbs ditionis Pontificii, in Prov. Patrimonii, vix [illegible] mill. ab ora litor maris Tyrrheni in Bor Item prom. Aſiæ min. in Ioni. contra Chium inſulam.

Arcenſium colonia, Arcos Moletio, urbs parva Vandalitiæ ad flu. Guadalete, 4. Leuc. à Xerâ in ort. 12. a. ab Hiſpali, & 9. à Gadibus.

Arces Lobiæ, vulgò *Hueſſen*. op Geldriæ ad Rhenum, apud Arenacum urb. inde dimid. mill. ad merid.

Archa, *Herck*, caſtr. Leodienſ. ditionis in confin Brabantiæ. Alluitur amne cogn. qui paulo infra cadit in Demeram.

Archelais, urbs Cappadociæ in lim Galatiæ prope Lac. Aſcanium, ab Iconio 70. m. p. in Bor. ab Aſpana 90. verſus auſt. & ab Ancyrâ 160.

Archippe, *Alchippe* Plinio, op. Latii in fin Marſorum ad lac Fucinum, ab eo abſorptum; locus *Marſignia* dicitur teſte Ligorio.

Arci, Hiſp. Tar. op hodie *Hariſa*, ex antiquâ inſcriptione ejuſd. loci, teſte Cluſio.

Arciaca, op. Gall Celt. in fin Trecenſium, 5. Leuc à Trecis in Bor. ad Albam flu. & vulgò *Arcis ſub Aube* dicitur in Campania prov.

Arcilacis, op. Hiſp. Bæt. in Turdulis, nunc *Lora* quibuſdam, vicus in regno Granatenſi, al. a *Hardales*, caſtr. Andaluziæ, in ſummo monte 5. Leuc. ab Anticaria in occ. quot fere ab Urſone in auſt.

Arcilacis, op. Hiſp in Baſtitanis, nunc *Xaraſued*, vicus ad Sucronem amnem, ut quibuſdam videtur.

Arclovium, Urlec. Hiberniæ in Lageniâ & Com. Caterlogenſi, 10. mill. à Viclovio in auſt. & à Vexfordia 20. in Bor. vulgò *Arclo*.

Arcobriga, op. Luſitaniæ, ut quidam credunt, fuit ubi nunc *Laura*. op. intra Tagum & Anam. 7. Leuc à Salacia in Bor. quot ab Ebora in occ.

Arcobriga, op Hiſp. Tar in Celtiberis, ubi nunc *Arcos* op. Caſtellæ vet. in lim. Aragoniæ ad Salonem flu. 2. Leuc. à Methymna-Coeli in ort. 9. a. à Bilbili in occaſum.

Arcton, inſ. Cyzicus ita vocabatur. Steph. à Jovis nutricibus, quas illic in ἄρκτους, i. e. *urſas* migraſſe tradunt. Ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου ἐκεῖνου, καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς τὰς ἄρκτους ὀνομασθῆναι, ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους (erat n. mons Cyzico incumbens) ἀπὸ τοῦ δοκεῖν τὰς ἄρκτους προσπελάζειν τοῖς ἄστροις. Τοῦτο δὲ ἀγχοῦ τοῖς γηγενέσιν φασίν. Schol Apollonii

Ardea, urbs in Latio, Turni & Rutulorum regia, quaſi *Ardua*, i. e. *magna* & *nobilis*, teſte Servio in illud Virgil. Æn. 7.

——Locus ardea quondam
Dictus avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.

Hyginus ab augurio avis Ardeam dictam tradit. Alii v. à fervore regionis. Mart 4.60.

Ardea ſolſtitio, Paeſtanaque rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere fervet ager.

Ubi etiam morboſum locum *Ardeam* fuiſſe diſcimus. Strabo lib. 5. Ἅπασα δ' ἡ Λατίνη ἐστὶν εὐδαίμων, καὶ παμφόρος, πλὴν ὀλίγων χωρίων, τῶν κατὰ τὴν παραλίαν ὅσα ἑλώδη καὶ νοσερά, οἷα τὰ τῶν Ἀρδεατῶν, &c. Hinc illud Senecæ Epiſt. 105. *Quæ obſervanda tibi ſunt, ut tutior vivas, dicam. Tu tamen ſic audias, cenſeo, iſta præcepta, quomodo ſi tibi præciperem quâ ratione bonam valetudinem in Ardeatino tuereris* Hanc urbem poſt Turni mortem, igne conſumptam, & in avem ſui nominis commutatam fabulatur. Ovid Met.14.

——Cadit Ardea, Turno
Soſpite, dicta potens, quam poſtquam barbarus ignis
Abſtulit, et tepidâ jacuerunt tecta favillâ,
Congerie è mediâ tum primùm cognita præpes
Subvolat; & cineres plauſis everberat alis:
Et ſonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque manſit in illâ
Urbis, & ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.

Pop. *Ardeates*, qui Saguntinorum patres erant, templóque Veneris, quod erat Latio commune præfuerunt. Strab l 5. Ἔστι δὲ τὸ Λαουΐνιον ἔχον κοινὸν τῶν Λατίνων ἱερὸν Ἀφροδίτης, ἐπιμελοῦνται δ' αὐτοῦ διὰ προπόλων Ἀρδεᾶται.

Ardotium, Illyrici op Ptol hodie *Maganicha*. Nigro.

Arduenna, Galliæ totius maxima ſylva, quæque ab ripis Rheni, finibuſque Trevirorum ad Nervios pertinet, millibuſque amplius quingentis in longitudinem patet, uti deſcribit & æſtimat Cæſar lib 6. de bello Gall. cap. 29. Gallicè *La foreſt d' Ardenne*, cujus magna pars in ditione Leodienſi, in duc. Lucemburgenſi, & in Eyfalia regione perſeverat.

Arebrigium, pagus Salaſſorum ultra Auguſtam Prætoriam in Alpibus Graiis, *Bursi de la Duile*, Simlero teſte Aliis *Evenburus*

venburus pagus ejuſdem tractûs, quod magis probatur.

Arelugium, vicus inter Treviros & Coloniam Agrippinam, *Arensburg* Simlero.

Arecomici, pop. Gall. Narbon Volſcis proximi; *Arecomii* Ptolemæo, *Arecomiſci* Straboni, quorum urbs eſt Nemauſus, Gallicè *Avignon*, alias *Niſmes*.

Aredate, Auſtriæ op Ptol. *Lentz* hodie dicitur.

Arelatum, urbs nobilis Gall. Narbon. *Sextanorum Colonia* Plinio, quòd è ſextâ legione milites coloni eo deducti ſunt, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. *Multarum civitatum decus* vocat Marcellinus. *Conſtantia* olim à Conſtantino Imp. denominata eſt, uti docet Auſonio ſuo Scaliger. *Mamillaria Colonia* dici putabatur in vet. Inſcriptione, teſte Ortelio. Ubi tamen Pontanus *Mamillaria* legendum ariolatur; quia Feſtus Avienus in *Ora maritima* ait *Arelatem* dictam incolis olim Græcis *Thelinen*, quod quid aliud quàm *Mamillaria*? Θηλὴ n. *mamilla*. Verſus Avieni ſic ſe habent.

Arelatus illic civitas attollitur,
Theline vocata ſub priore ſeculo
Graio incolente. ——— Cauſa ejuſce appellationis duplex; Forma urbis, & rerum omnium, annonæque præſertim ſingularis ubertas. Hunc fortaſſe reſpexit Auſonius *Gallulam Romam* nuncupans. Sic n. ille in Catalogo.

Gallula Roma Arelas, quam Narbo Martius, & quam
Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Roma n ſonat *mamilla*. Ab illâ *rumâ* dicti *Romulus* & *Remus*. Plut. Feſt. *Arelate* Straboni dicitur, hodie *Arles*. Reges olim habuit; Poſtremus eorum nomine Boſo, cùm Epiſcopo, quòd ſe non expectaſſet in nocte Nativitatis Domini, alapam impegiſſet, ab Othone Imp. regno exutus in cœnobium detruſus eſt, ex quo tempore regnum Arelatenſe ceſſavit, & Romano Imperium adnexum eſt. De nominis origine Bochartus. *Lauh*, inquit, Britannis eſt *humiditas*, planè ut Ebræis לחות, *Lauh*; unde *Arelates* nomen Camdenus ita deducit, *Arelate, celeberrima Galliæ urbs ſolo uliginoſo, & humido poſita ab ipſo ſitu nomen ſumpſiſſe videtur. Ar. n. Britannis ſuper, & lauh humidum ſignificat* lon. 25 29. latit. 42. 45.

Aremorica, Gall. reg. quæ nunc Aquitania. Plin. 4. 17. pop. *Aremorici*. Dalechampius v. apud Plin. legit *Arecomica*, quæ *Armagnac* Marliano.

Aremorica, *La Bretagne*, Gall. prov. Vide Armorica.

Arenacum, *Arnheim*, urbs Geldriæ in ea parte, quæ Velavia dicitur, 2. Leuc. à Noviomago in Bor. quot a Doesburgo in occ.

Arensberga, urbs Weſtphaliæ ad flu. Ruram, 4. Leuc. à Lippia in occ. 11. a Col. Agrip. in ort. æſtivum

Arensburgum, op. præcipuum Inſ. Oſiliæ in mari Baltico, 8. mill. Germ. ab ora proximiori Livoniæ, & 18. à Riga in Septentrionem.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ita dictus, ubi primum judicium capitis actum fuiſſe ſcribit Plinius. *Areum judicium* dixit Tacitus An. 2. Juvenali *Martis curia* dicitur.

Ergo teculea leges ut Curia Martis Athenis.

Non tamen id κατ᾽ λέξιν ſonat, ſed *Martis collem*, *ſaxum*, *ſive rupem*. Heſychius. Ἄρειος πάγος, ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῷ Ἀκροπόλει. E Stephano dicimus, Areopagum fuiſſe Ἀκρόπολιν Ἀθηνῶν, quem vide. Quid ageretur in *Areopago* docet Jul. Pollux lib. 8. ubi de magiſtratibus Athenienſium. Vide Voſſium in *Areopago*, & imprimis eruditiſſimum Jo Meurſium ſing. lib. de ſenatu Areopagetico.

Areopolis, Arabiæ civitas, quæ & *Moab* & *Ariel*. Palæſtinæ urbs eſt Hieronymo, *Rhabathmona* Stephano, qui eam in Arabiâ ponit, *Rhabathmoa* Ptolemæo eſt in Arabia Petræâ. Populi *Areopolitæ*, long. 68. 30. lat. 30. 30.

Areſtæ, Indiæ pop. quos *Adreſtas* Juſtinus vocat lib. 12, ubi tamen MSS. omnes *Areſtas*. Et ſic quoque Lucan 3.

Tunc furor extremos movit Romanus Areſtas.

Ubi alii *Oreſtas*, *Oleſtras*, aut *Areſdas*. Grotius tamen *Oreas*. Sunt n. proximi Carmanis (inquit) Ὠρεῖται, apud Strab. lib. 15. Sed poeta primam ſyllabam corripuit, eâ licentiâ, quam in voce *Orion* uſurpari cernimus. *Praſtas* vocat Qu. Curtius malè.

Aretas, *Lipuda* Barrio, flu. M. Græciæ per fines Crotoniatarum apud Cremiſſam op. fluens, & in mare Ionium ſe exonerans

Arethon, qui & *Arachthus*, vulgò *Smagmanuriſt*, flu. Epiri juxta Ambraciam, in ſin. Ambracium fluens.

Arethuſa, vel *Arethuſſa*, Ἀρέθουσα, Strab. lac. Armeniæ maj. in quo nihil mergi poteſt. Plin. *Per hunc Tigris flu. tam impetuoſo curſu fluit, ut nec lacus Tigri, nec Tigris lacui admiſceatur.*

Arethuſa, flu. Siciliæ apud Syracuſas, in quem Alpheum, flu. Elidis ex Peloponneſo occultis ſubter mare cuniculis fluere poetæ fabulantur. Virg. Ecl. 10.

Extremum hunc Arethuſa mihi concede laborem.
Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Idem lib. 3. Æn.

——— *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare; qui nunc
Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis.

Arethuſa, fons circa Smyrnam. Item Chalcidis Eubœæ, ut & Ithacæ, & Bœotiæ prope Thebas. Heſychius. Ἀρέθουσα, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐκ τῆς Ἤλιδος ῥέων ποταμὸς Ἀλφειὸς ἀναφαίνεσθαι νομίζεται. Didymus octo fontes hujus nominis memorat, ut epitheton eſſe putetur cujuſcunque fontis, ab irrigando. Stephanus, Ἀρῶ ἐστι ποτίζω, ὅ τὸ ἄρδω ... [illegible] ... ὑπὸ κλῆται. Item locus Syriæ munitus juxta Emeſſam, Strabo. Item Amphaxidis reg. in Macedonia op. ad ſinum Strymonicum, *Tasino* hodiè, niſi fallat Pinetus. Vide Valeſium ad Am. Marcel. pag. 334.

Aretinum, Tuſciæ urbs, colonia Romanorum, *Arretium* Ptolemæo. *Aretium* Silio. Itali nunc vulgo *Arezzo* vocant. Ejus urbis mœnia alta fuere. Silius Ital. lib. 5.

——— *Pœnus nunc occupat altos*
Areti muros, Corythi nunc diruit arcem.

Ubi alii *Arreti*. Et ſane omnes antiquæ Inſcriptiones (notante Cluverio) geminum r habent. Vaſa ejuſdem non magno pretio apud veteres. Mart. lib. 1. 54.

Sic Aretinæ violant cryſtallina teſtæ.

Idem eorundem meminit lib. 14.

Aretina nimis ne ſpernas vaſa monemus.

Opidum Diodoro ac Dionyſius Halicarn. Ἀῤῥητῖνοι. Stephanus. Ἀῤῥήτιον, πόλις Τυῤῥηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀῤῥητῖνος. Strabo lib. 5. Μάλιστα δ᾽ ἐστὶ μεσογαῖα τὸ Ἀῤῥήτιον πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἀπέχει γοῦν τῆς Ῥώμης χιλίους σταδίους. Long. 34. 49. lat. 43. 00.

Areva, citer. Hiſp. flu. *Ereſma*, nunc appellari credit Navagierus in ſuo Itinerario Italicè lingua ſcripto.

Arevaca, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. *Arevici* Plinio Ἀρουάκοι Appiano. Hoc tempore eorum urbem *Monreſia* dici, ex ejus antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus, qui antiquum nomen retinere videtur. Navagierus *Arevalo* urbem habet, quam credit antiquum Arevacorum nomen retinere. Long. 16. 00. lat. 41. 35.

Argæus, Cappadociæ mons, quam ab una parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazaca Cappadocum metropolis ſubjacet. Equorum paſcuis olim nobilis fuit. Claud. in Ruffin. lib. 2.

——— *Jam paſcua fumant*
Cappadocum, volucrumque parens Argæus equorum.

Et in lib. de Laudibus Serenæ ——— *Delectus equorum*
Quos Phrygiæ matres, Argæaque gramina paſtæ
Semine Cappadocum ſacris præſepibus edunt.

Idem de equo Honorii.

Seu te Cappadocum gelidâ ſub valle patentem
Argææ lavere nives ———

Et de equo Arcadii.

Sive illum Armeniis aluerunt gramina campis
Turbidus Argæâ ſeu nive lavit Halys.

Nemeſianus. *Cornipedes igitur lectos det Græcia nobis,*
Cappadocumque notas referat generoſa propago
Argæa. Suidas. Ἀργαῖον, τὸ Καισαρείας ὄρος.

Arganthonion, mons Cii. ὄρος Κίου, inquit Schol. Apollonii ad illud lib. 1. Ἀμφ᾽ Ἀργανθώνιον ὄρος, προχοαῖς ἐπὶ Κίου.

Argantomagum, ſive *Argentomagum*, op. Gall. in finibus Biturigum, vulgò *Argenton*. Long. 22. 06. lat. 46. 05. Alterum, quod in Martyrol. *Argentomaclum* legitur, vulgò *Argentan* in Neuſtriâ ſive Normanniâ inter Sagium, & Falleſium paulo ſupra 3. Leuc. interſitum, haud obſcurum opidum. Long. 21. 00. lat. 49. 44.

Argaricus, ſinus Indiæ intra Gangem. Ptol. *Golfo di Bengala* Mercatori.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argivorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de L.L. Reliqua urbis loca olim diſcreta, cùm Argeorum ſacraria in 27. partes urbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argivo Romam venerunt & in Saturniâ ſubſederunt. Apud Feſtum vero legendum eſt *Argei*, ut apud Varronem, Plutarchum, Ovidium, & alios legitur. In lege Flamminiâ; *Quum eas ad Argeos neque capus comito, neque capillum depectito.*

Argelia, Germ. urbs Ptol. *Torgaw* Petro Apiano in Saxoniâ. Long 35. 00. lat. 51. 30.

Argennum, promontorium Joniæ, inter Clazomenas & Erythras, proximas urbes, à quo Chios inſ. 60. tantum ſtadiis abeſt. *Capo Stellaro* Sophiano. *Capo bianco* Nigro. Alterum Siciliæ promontorium, *Capo di S. Aleſſio* Fazello, cum caſtro

nomen

nomen antiquum ſervantę, in orâ ad ort. a Meſſanâ 3. m p. a Tauromenio 6. Denique tertium Lesbi promontorium, teſte Strabone.

Argentanum, urbs Bruttiorum mediterranea, in Calabriâ citer. Hodie *S. Marco*, teſte Barrio.

Argentarius, mons Tuſciæ in orâ auſtrali, in mare, inter portum Herculis & Telamonis excurrens; de quo Rutilius vetus poeta, lib. 1. Itinerarii

Tenditur in medias mons Argentarius undas.

Argenteola, Aſturiæ urbs in Hiſp. Ptol. *Argentiolum* Antonino. Hodie *Medules*, teſte Moletio.

Argenteus, Gall. Narbon. flu. in Provinciâ, inter Olbiam, & Forum Julii in mare exiens. *Argenteus* Ptolemæo Hodie *Argentine* Pineto, *Argenton* vero Villanovano. Alter vulgò *Argent*, in Rhodanum influens, ſeparanſque comitatum Venuſinum a Provinciâ reliquâ.

Argenteus mons, *Sierra Segura* Floriano, *Sierra de Alcaraz* Cluſio, mons Hiſp. Tarrac. unde Bætis effluit. Forte Tugienſis ſaltus Plinii, ex eo enim Bætin oriri ſcribit. Appellatur etiam *Argentarius* Avieno. Vide Boch. de Phœn. col. p. 666.

Argentomagum, vide *Argantomagum*.

Argentoratum, vulgò *Straſburg*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, Alſatiæ caput, libera, & epiſc. ſub archiep. Moguntino, inter Baſileam ad Auſt. & Spiram ad Sept. Hic Alemanni à Juliano primùm, poſtea à Gratiano Auguſto ad 30. millia cæſi. *Argentina* poſterioribus dicitur, horologio mirâ arte fabricato inſignis. Long 29.26. lat. 48.25.

Argentuaria, & *Argentaria* Aurelio Victori, hodie, teſte B. Rhenano *Horburg* dicitur, op. Germ. ſup. ad Ellum flu. Rhenum verſus, jam exciſum, ex quo Colmariam illi ſucceſſiſſe ferunt. Argentuariamque novam dici.

Argi, Græciæ civitas, Junoni in pretiô, Livius lib. 34. *Junoque regina, cujus in tutelâ Argi ſunt.*
Virg. Æn. *Veteriſque memor Saturnia belli*

Prima quod ad Trojam pro charis geſſerat Argis.

Sil. lib. 1. *Hic Juno ante Argos*, &c.
Hinc illa dicta Argiva: Mem. Strabo lib. 6. Fani cujuſdam in Lucaniâ ab Jaſone poſiti *Junonis Argivæ*; & ex eo Plin. l. 3. c. 5. Num. Neronis: ἭΡΑ ἈΡΓΕΙ'Α, Virgil. Æn. 3.

Junonis Argivæ ſacros adolemus honores.

Argia, Peloponneſi regio. Ptol. Hodie *Romania* dici putatur Suidas, Ἀργεία, ἡ Ἥρα, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Argidava, Daciæ op. Ptol. *Argiſeb* hodie, teſte Lazio in Valachiâ apud fines Tranſylvaniæ. Long. 48. 45. lat. 48. 5.

Argila, urbs Cariæ. Stephanus. Item op. Mauritaniæ à Portugalliæ rege expugnatum A. D. 1472. vulgò *Arzilla*.

Argiletum, locus Romæ juxta Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum. Martialis.

Argiletanas mavis habitare tabernas.

Idem 1. 118 per tmeſin

Argi nempe ſoles ſubire letum.

Et lib 2. ep 17.

Argique letum multus obſidet ſutor.

Dictus ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Evandro, occiſus eſt; cui poſtea rex tumulum erexit, quem de nomine ejus *Argiletum* vocavit. Virgil. 8. Æn.

Nec non & ſacri monſtrat nemus Argileti
Teſtaturque locum, & letum docet hoſpitis Argi.

Alii dictum putant, quaſi *Argilletum*, ab *argilla*, h. e. creta, cujus eo in loco magna erat copia. Utramque opinionem refert Varro lib. 4. de L. L. his verbis. *Argiletum ſunt, qui ſcripſ. eum ab Argo, ſeu quod is huc venit, ibique ſepultus ſit: alii ab argilla, quod ibi hoc genus terræ.*

Argippei, pop. inter Sauromatas Herod. lib. 2. ab ipsâ nativitate calvi, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono ex arboribus victitantes. Hi, cùm arma nulla habeant, a nemine tamen afficiuntur injuriâ, quòd ſacri putentur. Iidem finitimorum controverſias dirimunt, & ad ſe confugientem ab injuriâ tuentur.

Argita, flu. Hiberniæ in orâ Sept. *Banney* Ortelio, *Swilly* Camdeno, cui magis fidendum.

Argivi, populi Græciæ, ab Argis dicti, quorum eſt frequens mentio apud poetas. Heſychius Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. *Argivi* autem furacitatis olim ita notati ſunt, ut ab illis adagium ortum ſit cujus mem. Suidas. Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν κεκλοφότων περικῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Contra *Argivi* ... *neo dignus* apud Zenodorum, ἐπὶ τῶν αἰδεσίμων χρηστῶν. Nam apud Argivos pueri incorrupti & puri clypeos priſco more geſtabant. Ἀργεῖοι ὁρῶ ... apud Suidam παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς, καὶ ... ὁρώντων. Argivi etiam male apud veteres audiebant, tanquam Sycophantæ & calumniatores. Inde proverb. apud Diogen. 2. 79. Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι εἰκολάται.

Argos, vetus ac nobilis urbs Achaiæ in Argolide. quod etiam *Argos Hippium* dicebatur, ab equorum præſtantiâ. Horat. Carm. 1.

Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

Quem verſum ab Homero mutuatus eſt, apud quem
Ἄργεος ἱπποβότοιο & alibi πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Item *Argi* pl. num. Hor. ——— *Tiburis uxorius an Argis.*
Virg. 2. Æn. *Si patrios unquam remeaſſem victor ad Argos.*

Argos, Peloponneſi civitas, juxta Athenas. Hujus rex primus Phoroneus fuit, dicta ab *Argo* rege, uti ſcribit Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei. Hodie *Argo* dicitur. Long 48. 50. lat. 38. 18.

Argos, Theſſaliæ op. quod *Pelaſgicum* dicunt à Pelaſgis. Lucan. lib. 6. ——— *Ubi nobile quondam*

Nunc ſuper Argos arant.

Vulgò *Armiro*, long. 48. 45. lat. 40. 20. Etiam ipſa Theſſalia *Argos Pelaſgicum* appellata eſt apud vett. Strabo lib. 9. Item pro totâ Græciâ aliquando ſumitur. Lucan. lib 10.

——— *Quantum impulit Argos*
Iliacaſque domos facie Spartana nocenti.

Argos, cognomento *Amphilochium*. In Epiro eſt, inter Ambraciam, & Caſſiopem occurrens, in finibus Acarnanum. Vide Voſſ. ad Melam pag. 158. Long. 46. 50. lat. 39. 45.

Argos, Apuliæ op. à Diomede conditum. quod inde *Argyripam*, & poſtremò *Arpos* vocarunt. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 12.

Argous portus, vulgò *Porto ferraro*, portus Æthaliæ; ſeu Ilvæ inſulæ maris Tyrrheni. Paulus Jovius.

Argyre, extra Indi oſtium inſ. metallorum fœcunda. Mela, 3. 7. *Ad Tamum inſulam eſt Chryſe, ad Gangem Argyre; altera aurei ſoli, (ita veteres tradidere) altera argentei: atque ita ut maximè videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.* Idem habet Solinus, cap. 55.

Argyripa, op. Apuliæ Dauniæ, à Diomede conditum, *Argipana* Polybio dicta. *Arpi* Cic Ptol & aliis. Virg. Æn. 11.

Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Iapygis arvis.

Ovid. Met. 14. —*Ille quidem ſub Iapyge maxima Dauno*
Mœnia condiderat, dotaliaque arva tenebat.

Argyrutum, Illyrici urbs. Ptol. *Argyruntum* Plinio. *Scriſſia* Nigro. *Novigrad* Moletio, *Obravazo* Raguſæo.

Aria, Aſiæ reg. hodie *Corazan*; Item lacus, urbs & flu. ejuſdem reg. Ptol. Una è Satrapiis Indiam terminantibus. Mela 1. 2. *Indis proxima eſt Ariane, deinde Aria.* Ubi Voſſius, *Ariam hic*, inquit, *non recte collocat, tanquam ſi litoralis eſſet regio.* Hoc miror neminem hic reprehendiſſe, illud vero ei vitio vertiſſe, quòd *Ariam* & *Arianem* diverſas faciat, cùm tamen in eo prorſus nihil commiſerit. Verum operæ pretium hic eſt paucis oſtendere, quamnam veteres differentiam inter *Arios* & *Arianos* poſuerint: quoniam hæc res multos eruditos in errorem egit. Ὁ πάνυ Salmaſius aliquot locis eos diſtinguit, alibi vero eoſdem eſſe affirmat in Plin. an. Verum ita res ſeſe habet. *Aria* regio ſemper dicta fuit illa tantum portio terræ, quæ ad *Arium* flu. erat ſita, *Arii* vero quidam inhabitabant. Non tamen uſque ad tempora Alexandri M. & ſucceſſorum ejus, verum etiam multis ſeculis poſtea *Ariæ* iidem fuere termini, quos Ptolemæus & alii huic adſignant. Scio quidem Herodotum & Pauſaniam narrare, Medos dictos fuiſſe *Arios* ante adventum Medeæ; verùm id nihil ad rem facit, etiamſi verum ſit: & forſan fabella eſt. Imò auſim affirmare eſſe fabellam, cùm Medi jam ab ipſo ſtatim initio ita ſint dicti, nec ullum aliud nomen habuerint. *Ariane* verò longè alia eſt. Nomen id inauditum ante tempora Alexandri. Verum poſtquam ab Ariis ſubacti fuere Bactrii, Gedroſii, Sogdiani, aliique complures gentes, factum eſt, ut pleræque illæ regiones, Ariorum dicerentur provinciæ. Plinius itaque Gedroſos, Arachotas, & Paropamiſadas vocat Ariorum ſatrapias. Quod non ita interpretandum, uti Salmaſius interpretatur, tanquam ſi Plinius omnes hos populos *Arios* vocaret, ſed quod eſſent in ditione *Ariorum*. Nemo unquam ullam ex his gentibus ſub *Ariorum* nomine comprehendit. *Arii* tantum unius reg. incolæ dicuntur. Longe alia eſt *Ariana*. Illa enim extenditur ab Indo flu. uſque ad os ſinus Perſici. Comprehendit vero præter ipſam *Ariam*, has quoque regiones, Gedroſiam, Dranganam, Arachoſiam, Paropaniſum, Bactrianam, Sogdianam, Parthiam, Carmaniam, & ſi quas alias regiones ſubegerunt aut Menander, aut alii, vel ante, vel poſt illum, Ariorum duces. *Arii* itaque nomen unius tantum regionis, *Ariane* vero continet totum Ariorum imperium. Item *Aria* Περσικὴ χώρα Stephano, qui eam quoque Thraciæ antiquum nomen fuiſſe perhibet.

Aria, Ponti Euxini inſ. *Farnaſia* Pineto Apollonius autem

&Ar-

& Arrianus in Periplo 'Aρειάδα eam vocant. Mela 2. 7. *Non longe [illegible] Aria, quæ Marti ſacrata (ut fabulis traditur) [illegible] aves ſumma clade advenientium, pennas quaſi tela jaculatas.* Ubi Voſſius; Ita repoſuit Hermolaus Barbarus, cùm prius legeretur *non longè Acoliſaria,* quemadmodum omnes etiam quotquot vidi, manu exarati codices. Legendum verò *Non longè à Colibus Aria.* Stephanus Ἄρεος νῆσος πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ, Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρεῖος [illegible]. Quaſi v [illegible] Ἄρεος non ſit potius ab Ἄρεα. Verum neſcivit Stephanus, ita quoque appellatam fuiſſe hanc inſulam. Poſſit & legi nullius literæ immutatione, *Non longè à Colis Aria.* Nam & Coli in hoc tractu, quorum regio Κωλική, cujus jam ſuperius meminit Mela. Nec eſt quod quiſquam exiſtimet Colis hic locum non eſſe, quòd ii longius abiint Septentrionem verſus, cùm & Plinius hoc loco Colicam recenſeat, 6. [illegible]. *Subjicitur Ponti regio Colica, in quâ juga Caucaſi ad Riphæos montes torquentur.* Et hic pro *Colica* repoſuerunt *Colchicam regionem,* contra fidem veterum exemplarium. Quod ſi verum eſt Colos inhabitaſſe [illegible] τὰ Καυκάσου, uti ait Hecatæus apud Stephanum, & Caucaſi extrema juga dicta ſint Κωλικὰ ὄρη, jam rectè dixerit Mela *Ariam eſſe Colis [illegible]nam,* cùm montes hujus inſulæ oppoſiti, Caucaſo ſint appendices. Porro Aria Plinio eſt Chalceritis, forſan ab avibus, quas χαλκηρεῖς, [illegible], & [illegible] fabulantur.

Aramda, Cariæ urbs. Mela 1. 16. Atqui *Caryandam* illic legendum ait Iſaacus Voſſius, quem ſis vide.

Arians vel *Arieni*. Aſiæ populi. Dionyſ. verſ. 714.

> Καυκασίας κνημῖδας Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν.

Ita verſum hunc [illegible] antiquis exemplaribus ſcriptum inveniri ex Euſtathio [illegible] ipſe autem copulam interponi voluit, ut legeretur [illegible] τ' Ἀριηνῶν, ac de diverſis montibus, aliis C[illegible] aliis Arianorum, intelligeretur. Sed cur Arianos 'E[illegible]? Non à colore certè (quod ſenſiſſe videtur Hen. Stephanus, dum *rubeos Arianos* hic reddit) ſed quod [illegible] *mari* fines eorum pertingerent. Arianam ſc. [illegible] veterum plurimi, non tantum Ariorum regionem ſtrictè ſumptam, verum & alias vicinas regiones ſub eo nomine complectentes. Vide Guil. Hill. ad locum

Arianthe, op. Oenotriorum in Calab. citer. ad flu. cognominem, apud Niræam, ſive, ut nunc dicunt, op. S. Donati, inter Balbeam, & Artemiſium 4. mil p. diſſitum. *Folone,* teſte Barrio. Sed potius *Arenda* videtur op. ejuſdem reg. inter Frigidum & Agellum.

Ari[illegible], Ariano, urbs Hir[illegible]inorum in [illegible] Neapolit. & Principatu ulter. 23. m. à Luceria in Auſtr. & 12. a Benevento a [illegible] Apennini.

Ar[illegible], op. S[illegible] in Burgundiæ Com. à Veſontione 16. m. p. [illegible] inde 24 diſtantem.

Ar[illegible], C[illegible] quibus videtur, urb. Drangianæ, olim præcipua, [illegible] vergens Ariam verſus. Al. eſt *Callaea,* op. Periſidis, ad flu. Salum. 20 mill. à *Gobin*[illegible] ort.

Aricia, Latii op. poſt Albanum montem in viâ Appiâ, ab Hippolyto Theſei filio conditum; ita dictum ab *Aricia* nobili Atticæ forminâ, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino [illegible] provenlebant porri, de quibus Columella, lib [illegible]

> *B[illegible] quæ tellus & mater Aricia porri.*

Mart. lib. 11. *Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.*
Quod ait *nemor[illegible]*, in eo non ſolus eſt. Ovid. Faſt. 6.

> *Inſpice quos habeat nemoralis Aricia Faſtos.*

Lucanus lib. 6.

> *P[illegible]us Mycenæa qu[illegible]um [illegible]ata Dianæ*
> *D[illegible] ab excelſâ nemor[illegible] Aricia Româ.*

Ejus clivo recumbebant mendici Mart. 2. 19.

> *Deb[illegible] Aricino convivam recumbere clivo,*
> *Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.*

Idem [illegible]. 68. *Dirus Aricinâ de regione pater.*
Et 12. 32. *Migrare clivum crederes Aricinum.*
Juvenalis Sat. 4.

> *Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes.*

Perſius Sat. 6. ——— *[illegible] Bovillas,*

> *C[illegible] [illegible]bo.* ———

Hoc eſt, ubi [illegible] Hippolytus colebatur. De ſitu Ariciæ [illegible] Strabo lib. [illegible] Μετὰ δὲ τὸ Ἀλβανὸν ὄρος Ἀρικία [illegible] τῇ ὁδῷ τῇ [illegible] [illegible] [illegible] δ' ὅμως ἐρυμνὴν ἄκραν, id eſt, *poſt Albanum montem in viâ Appiâ, urbs eſt Aricia, 160. ſtadiis à Româ, [illegible], [illegible], & naturâ loci munita.* Ubi in numero ſtadiorum peccatum eſt, non dicemus Strabonis errorem, ſed ex [illegible]oris [illegible] Dionyſ. lib. 6. 120 ſtadia [illegible] numerat [illegible] [illegible]it, ἀπέχουσαν [illegible] Ἀρικίαν, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] τῆς Ῥώ-μης. Eundem ſtadiorum numerum habet Philoſtratus de vita Apol. 3. 12. [illegible] εἰκοσιν ἔτος, [illegible] Ῥώμῃ ὁ Ἀπολλώνιος. [illegible] τῷ [illegible] τὸ ἐν τῷ Ἀρικίᾳ. In hac Oreſtes, oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ, quod è Tauricâ regione tranſtulerat, priuſquam Argos peteret, conſecravit. Erat ad hujus templum nemus, quod vocatur *Aricinum,* dicente Ovidio 5. Faſtorum

> *Vallis Aricinæ ſylva præcinctus opacâ*
> *[illegible] locus antiquâ relligione ſacer.*
> *Hic jacet Hippolytus loris direptus equorum,*
> *Unde nemus nullis illud aditur equis.*

Aricomici, Gall. Narbon. pop. Vide *Arecomici.* Alii legunt *Aracomici.*

Ariconium, vulgò *Kenchester,* teſte Camdeno, op. Angliæ mediter. inter Callevam ad ort. 59. & Iſcam ad occ. 32. m. p. Aliis eſt *Hereford,* ſive locus juxta eandem

Arii, Indiæ pop. Item Arabiæ Plin. nec non Scythiæ Herodoto. *Arios* etiam in Germaniâ ponit Tacitus: *Populi truces,* inquit, *qui inſitæ feritati arte ac tempore lenocinantur, nigra ſcuta, tincta corpora, atras ad prælia noctes legunt: ipſâque formidine atque umbrâ [illegible] [illegible] terrorem inferunt, nullo [illegible] novum, [illegible] infernum aſpectum; nam primi in omnibus præliis [illegible] vincuntur.*

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pithecuſis juxta Tyrrhenos, ubi Typhæum terrâ obrutum [illegible] legimus. Steph. Hom. Iliad. 2.

> Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε [illegible] [illegible]
> Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ [illegible] γαῖαν [illegible]
> Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος [illegible] [illegible]:

Τοὺς Σύρους (inquit Strabo) Ἀρίμους λέγεσθαι, οὓς νῦν Ἀραμαίους λέγουσιν, οἱ Ἕλληνες Ἀρ[illegible] [illegible]. Quod ut melius intelligatur, ſciendum quod Oro[illegible] [illegible] Typhon olim appellabatur, tanquam à T[illegible] vel Typhœo, ibi fulmine percuſſo. Ver[illegible] eſt Ty[illegible] Ciliciam facere Æſchylus & Pindarus; ſed & C[illegible] [illegible] olim pars Syriæ fuiſſe creditur, antequam [illegible] inde pepuliſſent Phrygiæ populi Cilices Bochartus. Vide [illegible]

Arimaſpi, Scythiæ [illegible] aureis arenis abundans, cujus accolæ *Arimaſpi* dicebantur, pop. Sc[illegible] Europææ (ubi nunc Ingria & Ducatus Novogardenſis & Pleſcovienſis, in Moſcovia) habentes unum oculum in fronte, qui perpetuo bellum gerunt cum gryphibus, aurum & Smaragdum colligentibus. Plin. 7. 2. *Haud procul ab ipſo [illegible] exortu, [illegible] ejus dicto quem locum Ge[illegible] appellant, [illegible] Arimaſpi, quos diximus, uno oculo in fronte media inſignes, quibus aſſidue bellum eſſe cum grypibus, ferarum volucrum genere, quale vulgo traditur, eruente ex cuniculis aurum, mirâ cupiditate & feris cuſtodientibus, & Arimaſpis [illegible] pientibus, multi, ſed maximè illuſtres Her[illegible] & Ariſteas Proconneſius ſcribunt.* Herodotus qu[illegible] χρυσοφύλακας memorat, Plautus v. *Picos* vocat. Sic enim ille Aulularia 4. 8

> *Picos divitiis, qui aureos montes colunt*
> *Ego ſolus ſupero.*

Inde Nonius: *Picos eſſe veteres voluerunt, quos Græci γρῦπας vocant.* Lucan lib 3.

> ——————— *Auroque ligatas*
> *Subſtringens, Arimaſpe, comas.*

Idem lib. 7. *Quodque legit dives ſummis Arimaſpus arenis.* Dionyſius *Arimaneas,* vel *Ar[illegible]* vocat. Æſchylus μονῶπα στρατόν, id eſt, *unoculum exercitum,* quòd ſagittarii cùm ſint optimi, alterum inflectunt oculum ut à [illegible] vulis aſſueti, altero melius cernant, unde etiam [illegible] ſunt: nam *Ari* Scythicè *unum* ſig. & *m[illegible]* [illegible]*m.* Huic Ariſtides rhetor falſo mordicique dicterio Philippum altero oculo captum [illegible] Arimaſpos cognatos eſſe dicebat. Fallitur vero author noſter, ſi *Arimaneas* apud Dionyſ. pro nomine proprio habeat. Ἀρειμανέας quidem vocat, hoc eſt, *Marte furentes* ſive *bell[illegible]*; epitheton vero illud commune eſt, ut alibi apud eundem poetam.

> ——————— Ἀρειμανέων [illegible].

Quod etiam Horatius expreſſit Carm. 2. 16.

> *Otium bello furioſa Thrace.*

Quòd autem addit, *Ari Scythicè unum ſig[illegible]*, habuit ex Euſtathio. Aliter tamen Herod. lib. 4. Ὀνομάζομεν δὲ αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς. Ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ ὀφθαλμόν.

Ariminum, urbs vetus in Flaminiâ, juxta Rubiconem flu. Galliam à Flaminiâ ſeparans. Lucan. lib 1.

> *Vicinumque minax [illegible] Ariminum* ———

Strabo Umbrorum dicit eſſe coloniam, [illegible] Ravennam. Hæc prima à Cæſare occupata bell[illegible] [illegible] dedit.

Fuit

Fuit autem ædificata, Sempronio, & Appio Claudio Coſſ. Eam Octavianus amplavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, eiſque devictis arcum triumphalem in eâ extruunt. Hodie *Rimini* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 2. 5. Long 35. 37. Lat. 43 51. Item Italiæ flu. *Marida*, vel *Marechia* Leandro. Steph. Ἀρίμινον πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Feſtus. *Ariminum à nomine fluminis propinqui eſt dictum.* Plin 3 15. *Ariminum colonia cum amnibus Arimino, & Apruſâ; fluvius hinc Rubico.*

Ariſba, op. Troadis, Mitylenæorum colonia, in litore Rhœteo, ab Achille everſum. Virg. 7. Æn.

Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis
Pocula, devictâ genitor quæ cepit, Ariſbâ.

Lucan. lib 13.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis, & nimiùm glebis exilis Ariſbe.

Homerus εὐκτιμένην ac δῖαν vocat. Etymologus. Ἀρίσβη, πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Item civitas Leſbi. Steph. Et Bœotiæ Suidas.

Arius, flu. Aſiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus flu. nomine *Aria* ſive *Ariana* dicitur. Pop. *Arii*.

Lucan. lib. 3. ———*Hinc fortis Arius,*
Longaque Sarmaticis ſolvens jejunia bellis
Maſſagetes.———

Ariuſius, ager in Chio inſ. aſper & importuoſus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arviſium* per metatheſin dictum. Strabo. Vide *Arviſium*.

Arizantbi, Mediæ gens Herodoto. *Arkæi* Bocharto Geogr. pag. 345.

Arlape, vulgò *Erla*, teſte Lazio, op. olim, nunc pagus Norici in Auſtriâ apud Danubium, ubi is flu. cognominem excipit apud Pechlarnum op. quod Arlapæ ſucceſſiſſe videtur; flu. verò *Arlape*, ſive *Arlapa* vulgò *Erlaph* dicitur.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Eaugum lacum, à Dublinio Lagniæ Metropoli 55. m.p. in Bor. diſtans. Vulgò *Armagh*. Hujus urbis Archiep. totius inſ. Primas eſt. Long. 12. 19. Lat. 55. 46.

Armageddon, nomen loci Apocalypſ. 16. 16. Vide ſis doctiſſimum Hammondum & eruditiſſimum Cappellum in locum.

Armalchar, Euphrates flu. ab Aſſyriis ita vocatus, & ſig. *regium flumen*, Plin. 6. 26. Lege *Nabar maleba*.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quaſi calidus futurus eſſet; Unde *Armenenæ muro cingere*, apud finitimos in proverbium ſtoliditatis verſum eſt: qui locus *Carins* nunc dici videtur.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* vocant. Perſis *Thoura*, *Emnoe* vel *Aremnoe* dicitur, *Zelbecdibes* autem Neſtorianis, regio Aſiæ notiſſima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadociâ & Armeniâ minore eam ſeparantem, uſque ad Mediæ limites in ort. extenſa, inter Iberiam ad Arctos, & Meſopotamiam ad Meridiem perſtricta. Nomen ab *Armeo*, vel *Armenio* Jaſonis comite habere fertur. Populi *Armenii*. Probabilius etymon vide apud Bochartum in Phalege p. 22. Nonnullis *Armenia* dicitur qu. *Aramia*, ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem ſig. *elatus*, unde *Armenii* quaſi *ſublimes*. Vel à montibus quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons eſt; unde & *Ararat* vocatur.

Armenia minor, *Anaduole*, teſte Nigro, & alicubi *Pegian*, teſte Caſtaldo, & ubi Colchorum fines attingit, *Aconia*, ut Leunclavius ſcribit, regio Aſiæ inter Cappadociam ad occ. & ſept. Euphratem flu. ad ort. Syriam & Ciliciam ad auſtr. contenta.

Armenius mons eſt in Armen. maj. juxta Iberiam fines ex quo Phaſis Colchorum flu. oritur, qui *Moſchicus* à Ptol. vocatur. Dionyſius ubi de Phaſi

Ἀρμενίου προρέων ἀπ' ὄρεος Ἀρμενίοιο.

Armentarium, vel *Armamentarium*, loc. prope Lugd. Bat. *Roomberg*, teſte Cluverio.

Armentia, *Armenza*, urbs Hiſp. Tar. in Cantabris, olim epiſc. nunc vicus tantùm.

Armentio, *Armiſon*, flu Galliæ in Burgundiâ. Oritur ſupra Senmurium op quod alluit, & in Icaunam cadit infra Antiſſiodorum

Armorica, *la Bretagne*, prov. Gall. Celt. ampliſſima, quæque olim duces habuit proprios. Sed adjuncta fuit regno Galliæ ſub Carolo 8. Rege, cui nupſit Anna Duciſſa, & hæres hujus provinciæ, an. 1488. Vide *Britannia minor*.

Armuzia, *Armuza* Ptol. *Harmoſa* Arriano, vulgò *Ormus*, urbs Perſidis, regni cogn. caput. Diſtat 350 leuc. Hiſp. ab oſtio Indi flu. in occ. & à Teredone 200. in ort. eſtque in inſulâ circuitus 9. mill. paſſ. & 12. mill. diſtat à continenti Perſiæ, nunc ferè deſerta eſt, & ex ejus ruinis crevit urbs *Gameron* in vicinis, & in proxima continenti Perſiæ.

Arnas, caſt. Lyciæ *Xanthus* poſtea dicta. Steph. Alia Umbrorum in Italia. Sil lib 8.

His urbes Arna, & latis Mevania campis Hiſpellum &c.

Ptolemæus: Ἄρνα. Ἰγούιον, Τόδις, Σπελλῖον, Μηουανία. Pop. *Arnates* Plinio 3. 16

Arne, urbs Bœotiæ, ſic dicta qu. הר נאה *Harnae*, i. e. *mons amœnus*. Strabo enim ſitum eſſe dicit ἐν ὕψει, *in ſublimi loco*. Homerus eum vocat πολυστάφυλον, *uvis abundantem*. & Nonnus βοτρυόεσσαν, *racemiferam*. Græcorum de eâ nugas vide apud Suidam in Ἐπ' ἄρνας. in Scholiaſtem Lycophronis pag 106. Boch. Item urbs Theſſaliæ à Bœotis deducta Heſychius: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, καὶ ἡ Θεσσαλίας. Alia Meſopotamiæ, alia Eraſiniorum juxta Thracum. Steph.

Arnon, torrens Palæſtinæ, inter Amorrhæos & Moabitas fluens, & in mare mortuum ſe exonerans

Arnus, *Arno*, flu. Tuſciæ ex Apennino M. 15. mill. à Tiberis ortu oriens, ac in mare Tyrrhenum cadens Ejus mem. Rutilius Itin lib. 1.

Quam cingunt geminis Arnus & Auſur aquis.

Vide Cluver Ital. Ant. p. 461.

Arocelum, op. in Celtiberis apud Segontiam urb. *Nodales* Jac. Delgato, al. eſt *Araquil* in Navarra. Populi *Arocelitani* Plinio.

Arpi, urbs Apuliæ, à Diomede condita, quam prius Argos Hippium, deinde Argyripam vocavit. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non ſinis diſertis

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipſe de ſe loquitur. *Ætolos Arpos* vocat Virgilius.

Arpinum, Volſcorum op hodie *Abruzzo*, al. *Arpino*, C. Marii, & M. Tullii patria, qui inde Arpinates dicuntur. Juvenal. Sat. 8. de Cicerone:

Hic novus Arpinas ignobilis, & modo Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præſidium attonitis.

Et paulò poſt de C. Mario:

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Hinc *Arpinæ chartæ* pro Ciceronis libris. Mart. 10. 19.

Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtor Cluverius Ital. Ant. p. 1025.

Arrabo, *Narabo* Ptol. *Rab*, urbs epiſc. & flu. qui Danubio prope urb. miſcetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc plus minus. Long 30 40 Lat. 47. 57.

Arrianum, *Altenhofen* Lazio. op. Auſtriæ ad Danub. inter Aniſum urb. ad occ. & Grinam op. ad ort. 2. leuc. à Lentio v. 5. Viennam verſus

Arribantium, *Wiczitern*, Lazio, al. Novibazar, urbs Myſiæ ſuper. in Dardaniâ (quæ nunc Servia dicitur) qu. novus Mercatus: quæ urbs in via inter Epidaurum, h. e. Raguſium, & Sophiam verſus Byzantium occurrit, ab urb. S. Sabæ 4. m. p.

Arro, flu. Angliæ. Cadit in Lugum flu. in Com. Herefordienſi.

Arſacia, *Casbin* quibuſdam, urbs Perſiæ pulcherrima & ampla, in prov. *Ayrach*, ubi rex commoratur. Diſtat à Tabriſio 70. leuc. in ort. hybernum, & totidem ab Aſpahamo in Bor. à mari Caſpio 60. circiter. Long. 91. 00, Lat. 39. 35.

Arſamoſata, urbs fuit Armen. maj. verſus Meſopotamiam, & prope M Mazium 70. m. p. ab Euphrate in ort. Quid ſit nunc ignoratur

Arſia, Hetruſcorum ſylva, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugnâ celebris Plutarchus Οὐρσὸν ἄλσος vocat in Publicola. Dionyſius autem Halicarn l. 5. δρυμὸν Ὀρσίαν. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 869. Item Ital flu. Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin. 36

Arſicua, *Hbradiſb*, Sanſoni, op. Moraviæ ad flu. Moravum, 6. leuc. Germ. à Bruna in ort. quot ab Olomucio in auſt. Item urbs Germ. antiquæ in lim. Sarmatiæ ad Viſtulam flu. nunc forſan *Warſow* in Polonia.

Arſinoe, op Cypri triplex, 1. in orâ occid. inter Paphum novam & veterem, *Alſdime* nunc, teſte Steph. Luſignano 2 in orâ orient. inter Podalium promont & Salaminam urb quæ nunc teſte eodem Luſit. *Famaguſta* nominatur, urbs hac tempeſtate primaria poſt Nicoſiam: 3. ad Callinuſam prom. orâ Bor. verſus occid. ſolis proxima, *Leo fage* Luſignano, aliis *Criſocu*, & noſtris *Aleſſandretta*. Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Luſign vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ memorata inter Anemurium ad occid & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgò *Draganis* Item urbs

Ægypti

Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol & Strab. vulgò *Suez*, & Saracenis *Barraarn*, teſte Pet. Gyllio, urbs Ægypti in intimo ſinûs Arabici, à Peluſio 125.m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac lib. 5

——— Arſinoen illi Lepidæque requirunt

Ottalara Phari, pinguemque ſine imbribus annum.

Long 63 20. Lat. 29 10. *Arſinoe* item quæ & *Teucheira* vulgò *Trochara* teſte Marmolio, urbs Cyrenes epiſc. ſub Archiep Cyrenenſi, una ex 5 urb. Pentapolitanæ reg inter Berenicem ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. Long. 48. 40. Lat 35. 36. Alia item in Æoliâ, in Syriâ, in Cyliciâ, & alibi, ita ut 14 urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis conſtet Vide Steph.

Arſiſſa, vel *Arſiſſa*, Ptol. in Lat. codd. melius *Areſſa* ut Græcè ſcriptum eſt, Armeniæ maj. palus, *Gioche* ex tabb. recentioribus, aliis *Vaſtan*, cum urbe ejuſdem nominis, quæ in Mediâ cenſetur, à Tabreſio 100 m.p. in occ. In eâ palude graviſſima quæque natant Plinius.

Artabri, Luſitaniæ pop. qui & *Artabritæ*, ab Artabro vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodiè *capo de finis Terre, ſeu Finesterre, Capo di Mongio* Petro Medinæ dicitur.

Sil lib. 3.

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Artaca, ſeu *Artace*, Cyzici inſ mons arboribus plenus, ante quem jacet parva inſ ejuſdem nominis Strabo 12. Item Mileſiorum colonia in Aſiâ, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit · Plinius portum, Ptol villam vocat. Item caſtellum Bithyniæ Ptol.

Artacena, reg. Aſſyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander ſuperavit. Strabo lib 16.

* *Artacia*, fons apud Læſtrygonas. Tibullus ad Meſſal. lib 4. ubi de Ulyſſe.

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatemque

Nobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Homerus Odyſſ. 10.

[illegible]

[illegible]

Artaunum, *Aurach*, teſte Heroldo, arx Germ. in Sueviâ à Tubinga 2 leuc. in ort. Ulmam verſus. Appiano v. Herbipolis h. e *Wirtzberg*. Al. autem fuit op Mattiacorum, forte ubi nunc *Ortenberg*, op. Veteraviæ, fere inter Francof ad Mœnum & Fuldam.

Artaxata, pl. num. *Artaxia* Tacito, *Artaxiaſata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitiſſima, ad Araxem flu hodie *Teflis*, Paulo Jovio *Chain* potius videtur; Sed iſta non Armeniæ, at Mediæ urbs eſt. Juvenal Sat. 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Long. 78 00. Lat. 42. 40. Item urbs Cappadociæ, inter Cæſaream 24. & Comanam 42 m. p. Anton.

Artemiſia, ſive *Artemiſia*, inſ Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Gianuti* Stephani Breviator. [illegible] Scribe [illegible] Imperito exſcriptori ſiquidem notius erat nomen unius Muſarum. Cluver.

Artemiſium, promontorium Eubœæ, cujus mem. Demoſt. pro Cteſiphonte. Suidas Item lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quem *Nemus* dict. Latini *Nemorenſe* dixerunt, unde & *Nemorenſis Rex* Suetonio in Calig. cap. 35. i. e. Sacerdos ejus regionis Eſt & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas

Artemita, civitas 500 ſtad. à Seleucia diſtans, ad orientem expoſita. Strabo lib 15. Item inſ. contra Acheloi flu. oſtium, *Artemia* Straboni Forte *Artemiſia* Plinii eſt. Item inſ. [illegible] Steph.

Artéſia, *Artois*, Gall Belg. provincia, cujus caput Atrebatum, nunc fere tota ſub Dom. Francorum pace ad Pyrenæos facta; eſtque inter Picardiam & Flandriam.

Artigi Plin *Artigis* Ptol. *Alhama*, teſte Henr. Coquo, urbs Hiſp. Bæt. in regn. Granatenſ Long. 17. 12. Lat. 37.

Artobriga, urbs olim, nunc pag Vindeliciæ in Bavaria, apud Danub. inter Ratiſponam, & Ingolſtadium ad occ. *Velsenburg* Lazio, pag proximus Artzburgo; *Lebnaw* v. Cluverio. vicus Juravo amni adpoſitus, infra op. *Lauffen* in Territor. Salisburgenſi

Arucci, Hiſp. Bæticæ, & Hiſpalenſis conventûs urbs Plin. Ptol Alii *Arucis* legunt. *Moran* hodie Cluſio vocatur.

Arvernia, vel *Arverna*, civitas Gall. epiſc. in Aquitaniâ primâ, hodie *Clermont*.

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim ſiti. Steph. qui, quòd ſe à Trojanis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucan. lib 1.

Arvernique auſi Latio ſe fingere fratres

Sanguine ab Iliaco populi. Les gens d'Auvergne.

Hi, cùm adverſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingentorice, ingenti ſuorum clade ſuperati ſunt Strab l 14

Arviſium, promontorium Chii, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg. Eccl. 6.

Vina novum fundam calathis Arviſia nectar.

Sil. Ital lib 7.

Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis.

Plinius de vinis tranſmarinis, lib. 14 cap. 7. *In ſummâ gloriâ fuere, Thaſium, Chiumque ex Chio, quod Arviſium vocant.* [illegible] vocant Plut. & Athenæus. [illegible] Ille, 1 25. [illegible] Sed & regio etiam [illegible] Strabo lib. 13 ubi de Chio, [illegible] Phœnicibus (inquit Bochartus) erat הר ראש יין *har-ros-jain*, h. e. *mons præcipuus vini.*

Arula, vulgò *le Loir*, flu. qui civitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun* alluit.

Arula, apud ſcript. Helveticos flu. eſt Helvetiæ in Rhenum per Bernam & Salodorum fluens vulgò *Aar.*

Arunda, urbs Hiſp. Bæt. Ptol. vulgò *Ronda*. 11. leuc. à Malagâ in occ

Arundelium, *Arundel*, caſtr. Angliæ in Suſſexiâ, comitatûs tit. clarum, ad flu. Arontem, vix 3. mill. ab orâ, à Ciceſtria 10. in ort.

Arvonia, & *Arvone*, op. Walliæ principatus, vulgò *Caernarvon*, in lit. maris & freti Menay, ex adverſo inſulæ Monæ, 7 . m. p. à Bangoria in occ.

Arupenum, ſive *Arupinus*, *Aurſperg* Lazio, op. Lipodum in Carniolæ & Corbaviæ confin. à Scuia 28. m. p. in Bor. Siſciam verſus ex Anton Itiner. Sed vel error eſt in num. vel alterum Arupenum eſt. *Aurſperg* enim Labaco urbi finitimum eſt. Pop *Arupeni*, apud Appianum. Eſt & *Arupinum* op. Iſtriæ marit. *Rovigno* vulgò, inter Parentium ad occ 15. & Polam ad ort. 13. m. p. *Arupinorum* mem. Tibullus lib. 4.

Teſtis Arupinus & pauper natus in armis.

Arus, *Are*, flu. Angl in agro Eboracenſi. Oritur in confin. Com. Lancaſtrenſis, & rigatis aliquot opidulis in Album æſtuarium ſe exonerat.

Aruvii, pop. fuere Gall. ubi poſtea Seſſui, & Vagoritum urbs, quæ nunc *Seez* in Neuſtria, inter Lexovios & Cenomanos.

Arymagdus, flu Ciliciæ ex Tauro M in mare inter Anemurium & Arſinoen exiens *Sequino* Nigro.

Arzamena, regio Tranſtigritana Vide Valeſ. ad Am. Marc. p. 306.

Arzus, urbs Thraciæ cum flu. cogn. *Chiaurlio* Bellonio. Item urbs Cypri in mediter olim Arſinoe. teſte Luſignano; *Arcer* hodie dicitur.

Aſaborum, *Capo Machandan* Barrio, Arab fel. prom ad fauces ſinûs Perſici contra Armozum promont. Carmaniæ, à quo 15. leuc. abeſt in auſt.

Aſacus, flu. Phthiotidis Heracleam urb. ad Oetæ M. radicem alluens, & in ſin. Maliacum ſe exonerans.

Aſama, flu. Mauritan. Tingit. apud montem Solis in Oceanum ad occ. fluens, *Tenſiſt* Marmolio. Al. autem *Ommirabi* dicitur.

Aſana, *Azanaga*, flu Libyæ inter. quem Jo. Mariana eundem cum Nigro facit.

Aſanca, *Clepperu*, teſte Villanovano, op. Germ. in regn. Polonico.

Aſaphopolis, urbs Walliæ epiſc. vulgò *S. Aſaph.*

Aſburtonium, *Aſchburton*, op. Angl. in Devoniâ ab flu. *Dart* Diſtat ab Exonia 15. mill. verſus auſt. & totidem à Plimutho.

Asbames, Cappadociæ fons, de quo Philoſtratus in vitâ Apollonii 1 4. *Eſt autem circa Tyana, aqua Jovi (ut perhibent) ſacra, quam Aſbamæam vocant. Fons ejus frigidus ſané ſcatet, ebullit autem non, ſecus atque ignei calidi ſolitus lebes. Hanc puris, & juramenti fidem ſervantibus aſpectu placidam, & guſtu dulcem eſſe perhibent, perjuris verò & infidis pœnam adverſari, &c.* Rhinuccinus, quem hic ſequor, pro *Aſbamæam* habet *Inextinguibilem*, nullo ſenſu, quaſi [illegible] legerit pro [illegible], neque id mutavit Jacotius. Tamen rectum eſt [illegible]. Inde enim Suidas [illegible] Et Amm. Marc. lib. 23. *Apud Asbamæi quoque Jovis templum in Cappadociâ, apud opidum Tyana ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inſtiterus, ſeſeque reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.* Asbamaeon autem Hebraicè eſſet מי שבע *Me-ſeba* vel מי השבע *Mehaſſeba*, h. e. *aqua juramenti*; ut *Beerſeba*, *puteus juramenti*. Sed Cappadoces, quorum Syriſmus erat impuriſſimus, mutato vocum ordine dicebant *Asbamæi*, ut Armeni *Tigranocerta*

H pro

[illegible] T. [illegible] Cio domo. Boch.
[illegible] Lib [illegible] ſupra Cyrenem apud [illegible] Ammonis [illegible], inter medias arenas [illegible] Ptol. Sunt & [illegible] Aſbyſtæ apud eundem Ptol. [illegible] Haſbitæ Plinio. Horum etiam mem. [illegible]

[illegible] civitas Libyæ Step. Pop. *Aſbyſtæ*, quorum mem. Dionyſius Perieg. verſ. 211.

> [illegible]
> [illegible]
> [illegible] ———

Plinio & aliis *Aſbitæ*, vel *Aſbytæ*. Hos laſere vivere falsò dixit Solinus cap. 3[illegible]. male interpuncto Plinii codice in errorem ductus, ut contendit Salmaſ. in Plinianis p. 381. qui etiam *Aſb[illegible] terræ* partem fuiſſe eam ipſam, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, ex Callimacho notat, qui ipſum Cyrenarum ſolum vocat.

> ——— [illegible] γαῖαν.

Aſcalingium, *Hildeſheim*, teſte Irenico, urbs Germ. epiſc. ſub arch. Mogunt. in Saxonia, inter Brunopolim 6. & Hammelum in occ. ad Viſurgim flu. 5. leuc. Sola Pontificiam doctrinam retinuit in tota Saxonia, eſtque ſub dominio Epiſcopi. Alii tamen credunt Aſcalingium fuiſſe op. Dulgibinorum verſus op. *Herworden* in Weſtphalia & Comit. Ravenſpergico 9. circiter leuc. Germ. ab Hildeſio in occ.

Aſcalon, Lat. *appenſio*, vel *ſtatera*, ſive *ignis infamiæ*, civitas Palæſtinæ, ſive, ut Joſephus habet l. 5. c. 3. ſuperioris Idumææ. Conditorem habuiſſe legitur Lydum *Aſcalum*, ita Xanthus refert in Lydiacis apud Stephanum, [illegible] Ἀσκαλος [illegible] Ἀσκαλον, [illegible] (lege [illegible]) [illegible]. Addit idem haberi in Nicolao Damaſceno. Quod mihi tamen ſuſpectum, quia *Aſcalon* urbs fuit vetuſtiſſima, una è 5 Satrapiis Philiſtæorum in libris Joſuæ & Judicum memoratis. Bochartus.

Aſcania, inſ. maris Mediterranei non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius. Item Trojæ civitas, quam condidit Aſcanius Æneæ fil. Bithyniæ lacus quoque Ptolemæo, *Iſnick* Caſtaldo, Nigro *Landar* vocatur. At Pet. Gyllius oculatus teſtis eum *Lago de Nicea* appellat. *Sunonenſis lacus* videtur ab Ammiano Marcellino nominari, lib. 26.

Aſcanius, Bithyniæ flu. per Aſcanium palud. apud Nicæam in ſin. Aſtacenum influens, vulgò *Aſcu*. Virg. Geor. 3.

> *Illas ducit amor trans Gargara, tranſque ſonantem*
> *Aſcanium.*

Aſciburgium, urbs Germ. *Aſchburg* Leodio, aliis *Emerich*, vicus Germ. infer. ad Rhenum infra Colon. Agrippinam ad [illegible].

Aſcra, vicus Bœotiæ, in aſpero, & ſterili loco, in dextrâ parte Heliconis, Heſiodi patria, teſte ipſo in his:

> [illegible]
> Ἄσκρῃ [illegible]

Stephano [illegible] vocatur. Bochartoautem *Aſcra* eſt אשרה *aſcer*. hoc eſt, lucus ubi ſteriles ſunt arbores. Sanè Heſychius Ἄσκρη, [illegible]. Atqui verò in epitaphio Heſiodi legimus:

> Ἄσκρη [illegible] ———

[illegible] autem Ionicè pro [illegible], ut innuit Stephanus, dicens hanc vocem eſſe [illegible]. Nam Iones interdum ξ pro [illegible] ponebant, ut pro [illegible].

Aſcrivium, [illegible] urbs Illyrici. Ptol. aliis *Aſcruvium*, vulgò [illegible]. Long. 43. 4. Lat. 42. 36.

Aſculum, op. Apuliæ, memorandum clade illatâ Pyrrho a Curio & Fabricio Coſſ. Dicebatur *Aſculum* Appulum, ad diſcrimen Piceni *Aſculi*. Florus 1. 18. ubi de Pyrrho rege. *In Apulia* [illegible] *Aſculum* [illegible], *Curio Fabricio* [illegible]. Plut. in Pyrrho. [illegible] Ἀσκλον [illegible] Ῥωμαί[illegible] Zonaras Ann. 1. Tom. [illegible]. Pyrrhus impreſſione in Apuliam factâ, multa vi, multa per deditionem accepit. [illegible] Ῥωμαίοις [illegible]. Long. 40. [illegible] Lat. 41. 20.

Aſculum, oppidum in Picenum, ad ſuperioris diſcrimen, vulgò *Aſcoli*. Lucan. lib. [illegible]

> ——— *De*[illegible]
> [illegible]

De [illegible] Strabo, lib. 5. [illegible] Ἄ-[illegible] Πικεντ[illegible] τεῖχος, [illegible]. Dignitatem [illegible] Florus 1. 19. *Domitis Picentes*, & *caput gentis* [illegible]. Ptol. [illegible] Ἄσκλον vocat. Long. 3[illegible].4. Lat. [illegible]2.39.

Aſia, palus [illegible] prado cognomine apud Tmolum montem & Cayſtrum flu. circa quam, inter alias aquaticas aves plures olores verſantur. Pro [illegible] Virg. 1. Geor. ——— [illegible] *quæ* [illegible]

> *Dulcibus in ſtagnis* [illegible]

Idem lib. 7. Æn. ——— *Le*[illegible]

> *Dant per colla modos,* [illegible] & *Aſia longè*
> *Pulſa palus.* ———

Quod habuit ex Homero Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Aſiæ prati etiam meminit Stephanus.

Aſia major, una ex tribus orbis partibus veteribus cognitis, reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperans, in ortum maximè extenſa, Indico, Eoo & Scythico Oceano perfuſa; ab Europa ad occid. Tanai flu. mari Euxino, & Ægæo ſeparata, ab Africâ Nilo flu. Plinio, ſed Arabico ſinu Ptolemæo diviſa. Manil. lib. 4.

> *Inde Aſiæ populi diveſque per omnia tellus,*
> *Auratique fluunt amnes, gemmiſque relucet*
> *Pontus, odoratæ ſpirant medicamina ſylvæ.*

Ab *Aſiâ* fœminâ, teſte Iſidoro lib. 14. etymol. nomen habet. Bocharto autem *Aſia* dicitur ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, qu. אשיה *Eſhia*, h. e. *ignis Domini*, quem in Perſiâ aliiſque Aſiæ oris ſacrum coluerunt. Herodotus in Melp. ad uxorem Promethei refert. Ἡ δὲ Ἀσίη ἐπὶ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην ἔχει. Verum res eodem redit, ſi expendatur fabula de igniculo, quem cœlo Prometheus ſurripuiſſe dicitur. Bochartus autem à Phœnicio חצי *aſi* dicit, quod non ſolum *dimidium*, ſed *medium* ſonat, ſic בחצי השמים eſt μεσουράνημα, Joſ. 10. 13. חצי הלילה μεσονύκτιον, Jud. 13. 3. Itaque חציה *aſia*, i. e. *media* cœpit vocari Aſiæ pars illa, quæ media eſt inter Africam & Europam, quam *Aſiam minorem* vulgò dicunt. De qua Plin. Præfat. lib. 3. *Hinc* (i. e. à Gadibus) *intranti dextrâ Africa eſt, lævâ Europa; inter has Aſia eſt.* Mela 1. 2. *Media noſtris æquoribus excipitur.* Sed & alio reſpectu *Aſiam* cum Europâ & Libyâ conferens Euſt. illam aſſerit [illegible]. Videſis locum in Dionyſ. poſt verſ. 270. Dividitur hæc *Aſia* hodie in ſex partes. Prima paret magno Duci Moſcoviæ. Secunda Magno Chamo Tartarorum Imperatori. Tertiam partem Turcæ occupant; Quartam Perſæ; Quintam Indi; Sextam Sinenſes.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum uſque Euxinum pertingit. Hodiè *Natolia* Turcis dicitur à Græco [illegible], quod *Orientem* ſig. Hujus partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphylia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria. Cicero pro Flacco. *Namque, ut opinor, Aſia veſtra conſtat ex Phrygiâ, Myſiâ, Cariâ, Lydiâ.* Pergit diſertiſſimus Romuli nepotum. *Utrum igitur noſtrum eſt an veſtrum hoc vetus proverbium Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? Quid de tota Caria? nonne hoc veſtra voce vulgatum eſt. Si quid cum periculo experiri velis in Care id potiſſimum faciendum. Quid porro in Græco ſermone tam tritum, atque celebratum eſt, quam ſi quis deſpicatui ducitur, ut Myſorum ultimus eſſe dicatur. Nam quid ego dicam de Lydia? Quis unquam Græcus Comœdiam ſcripſit, in qua ſervus primarum partium non Lydus eſſet.* Virgil. Æn. 3.

> *Poſtquam res Aſiæ Priamique evertere gentem*
> *Immeritam viſum ſuperis.*

Tanta autem *Aſiæ* ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cic. pro Q. Ligario, *Aſia tam opima eſt & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates apud Juſtinum ad milites concionaturus aſſerit. [illegible] enim *Neque cœlo Aſiæ eſſe temperatius aliud, nec ſolo fertilius, nec urbium multitudine amœnius.* [illegible] *ſed feſtum diem acturos.*

Inde Propertius

> *Atque Aſiæ veteres cepiſſet Attalus* [illegible].

Horat. lib. 1. Sat. 7. ——— *Bruto Prætore tenentem*

> *Divitem Aſiam* ———

Atque de opulentiâ provinciæ hujus inde etiam conjectura fieri poteſt, quod Sulla mulctæ nomine XXM talentûm impoſuerit: Antonius totidem uno anno [illegible] tulerit. teſte Plut. in Lucullo & Antonio. Hinc Tacitus in Annalibus, cap. 6. *provinciam divitem,* [illegible]. Plura ſi velis, conſule R[illegible] Jac. U[illegible] Archiepiſcopum Armachanum in tractatu de Aſia Minore. Inde *Aſianus* qui ex *Aſia* eſt. Quinctilianus Præfat. lib. 8. *Neque enim Aſiani aut quocunque alio genere corrupti, res aut non viderunt, aut non collocaverunt,* &c. Ubi *Aſianos* vocat, qui genus Aſiaticum dicendi ſequuntur. Ἀσιανὸς χαρακτὴρ Straboni vocatur, lib. 13. Juvenal. Sat. 7.

> ——— *Faciant equites Aſiani;*

Quanquam

Quinquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni.
Item *Aſiacus* aliud adjectivum, ut quidam volunt. Ovid. Met. 12. verſ. 589.

Ecquid ubi Aſiacas ceſuras aſpicis arces.

Cui verſus tamen in aliis codicibus ita legitur.

Ecquid ubi has jam jam ceſuras aſpicis arces.

Quod probat Ciofanius, & Farnabius quoque in textum recepit, quòd alterum claudicare videretur, cum prima in *Aſiacus* correpta ſit; atqui oblitus erat in *Aſidis* quoque voce primam poetam produxiſſe. Ovid. Met lib. 5.

Jam ſuper Europen ſublimis & Aſida terram.

Atqui poſterior lectio proculdubiò veriſſima eſt, & ſic legitur in editione Heinſianâ. Hinc denique *Aſiaticus* aliud adjectivum & uſitatiſſimum, ut *bellum Aſiaticum*; *genus dicendi Aſiaticum*, quod erat copioſum, tumidum & redundans, unde Petronius *ventoſam, & enormem loquacitatem* appellant. Cauſa hujus ab ingenio, & naturâ gentis petenda videtur, quæ ex opibus ſuperba, & vana. Legatus Rhodiorum apud Liv. 45. 13. *Non negaverim & totam Aſiæ regionem inaniora parere ingenia, & noſtrorum tumidiorem ſermonem eſſe, quod excellere inter finitimas civitates videamus.* Item *Aſiaticus*, nomen viri apud Tac. An. 11. & Dionem, lib. 59. Alius Gallorum dux. Tacit. Hiſt. 2. 94. Item Conſ. Rom. Aquilini collega.

Aſia minor, quæ nunc Anatolia dicitur, à Turcis dividitur in 4 partes; quarum major verſus Occidentem, & mare Ægæum extenſa, propriè *Anatolia* dicitur; ibique fuerunt alias Bithynia, Paphlagonia, Myſia, Phrygia, Lydia, Æolis, Ionia, Caria, & pars Galatiæ. Altera pars verſus Pont. Eux. & Sept. *Amaſia* dicitur, ſeu etiam *Rum*, ubi alias Pontus, Cappadocia, & pars Galatiæ. Tertia *Caramania* dicta ad Merid. & juxta mare Mediterraneum occupat totum terræ tractum ubi alias Cilicia, Pamphylia, Lycaonia. Quarta, in Orient porrecta verſus Euphratem *Aladuli* dicitur, continetque Armeniam minorem antiquam.

Aſinarius, Siciliæ flu. Diodoro lib. 13. & Plut. in Niciâ. Thucydidi lib. 7. *Aſſinarus*. Punicè erat הצינור *haſſinor*. Propriè autem ea vox *tubum* ſign. per quem aqua in declive fertur, puta ex monte, vel tecto. Occurrit autem Pſal. 42. verſ. 8. & 2 Sam. 5. 8. *Aſſinarus* igitur flu. ita dictus eſt, qui à profundo & confragoſo alveo, tanquam tubo incluſus, devolvitur in præceps. Ita deſcribit Thucydides; cujus verba Latinè ſic ſe habent. *Athenienſes ad Aſſinarum amnem feſtinabant*, &c. *Ut vero eò pervenere, nullo jam ordine in eum ruunt, pro ſe quiſque primus omnium tranſire properantes. At ex utraque parte ſuperſtantes Syracuſani (erat autem amnis præceps) deſuper miſſilibus Athenienſes conficiebant in cavo fluminis alveo inter ſe perturbatos.* Bochart.

Aſine, Meſſeniæ op Ptol. *Aachora* Nigro. *Phanetomini* Fanoio & Sophiano. Inter Methonem & Coronen. Pop. *Aſinæi*, qui Parnaſſi olim accolæ *Dryopes* appellabantur, quod nomen in Peloponneſum reverſi diù retinuerunt, uti ſcribit Pauſanias. Pro *Aſine* autem Pletho hoc loco (nam is quoque in deſcribendâ Peloponneſo Ptolemæum ſequitur) *Miſine* legit. Luc. lib. 8.

Quas Aſinæ cautes. & quas Chios aſperat undas.

Ubi alii *Aſiæ*. Hinc *ſinus Aſinæus* Straboni lib. 8. Long. 48. 30. Lat 35. 00. Item pagus Argiæ reg. cognomento Hermionica apud Nauplium Strabo. *Volcanos*, teſte Nigro. Item urbs Cypri & Ciliciæ Steph. Denique parva inſula Peloponneſi in orâ occid. apud Pylum op. Thucyd.

Aſines, Siciliæ flu. Incolis *fiume freddo* i. e. *frigidus fluvius*. Neque aliud ſonabat *Aſines*, vel *Aſinus* priſcum nomen Plinio & Vibio Sequeſtri. Pro quo Thucydides lib. 4. perperam habet τὸν Ἀκεσίνην ποταμόν. Syris enim צן *ſin* eſt *frigus*. Indeque amnis הצין *haſſin* eſt *amnis frigoris*. Bochart.

[illegible] Illyridis urbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibi denique multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Boribir* dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Aſiſium Italiæ opidum, non longè ab Arnâ, orientem verſus, vulgò *Aſſiſi*, Ptolemæo Ἀσίσιον, undè Plinio & Inſcriptioni Antiquæ opidani dicuntur *Aſiſinates*. Plin. 3. 14. *Amerini, Aſſiſinates*, ubi vulgò corruptè *Aſiſinates*, Procopio Gothicorum lib 3. ſunt obliqui caſus Ἀσίσῳ & Ἀσίσιν, opidani autem Ἀσισῖνοι.

Aſius campus, locus juxta Cayſtrum flu. Hom Il. 2.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Vide *Aſia*.

Aſius, flu. recentioribus Claſia, ſeu Claſius, vulgò *Chiaſcio*. Oritur ex mont. Apenn. inde auctus aliquot rivis agrum Aſiſinum rigat 3 mille longe ab eâ urb. defluens, & poſtea in Tiberim cadit ad Torſcianum caſtrum. Multum autem differt ab Aſio Ptolemæi, qui per Senones labitur.

Aſcarna, *Aſcherne*, urbs Hibern. in Momonia prov. & Limericenſi Com. ad flu. cogn. Alias eſt *Aſcheten*. 15. m p à Limerico in occ.

Aſmiræa, montes Aſiæ in Sericâ reg. ubi etiam pop. *Aſmiræi* verſus Iſſedonem Sericam, in eo tractu ubi nunc Cathaia reg. ampliſſ. & pars Tartariæ latè ſumpta.

Aſola, op. Italiæ, ad flu. *Chieſe*, in ditione Venetâ, à Brixia 25. m. p. & à Mantua 20. mil. in occ.

Aſophon, op. Palæſtinæ in Galilæa ad Jordanem flu.

Aſopus, flu. Aſiæ, unà cum Lyco flu. Laodiceam urb. præterfluens. Alius Bœotiæ, *Aſopo*, qui ex Cithærone monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, à Platæenſi decidit, ipſaſque Thebas præterfluens, Plateas, & Tanagram, inter Oropum op. & Cynoſuram promont mari excipitur. Ad hunc flu. ſacra Baccho celebrare ſolebant. Oppianus.

Οὐκ ἐθέλω ποιέειν ἐπὶ τὰ νῦν ἐκ Βάκχοιο ἀείδειν·
Οὐ χθὼν Ἀονίη περὶ βένθεσιν Ἀσωποῖο.

Heſychius: Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας.

Apollonius lib. 1.

Φλίας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.

Ubi Scholiaſtes: Ἀσωπὸς, ποταμὸς Θηβῶν, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ. ἐκεραυνώθη δὲ ὑπὸ Διὸς διώκων αὐτὸν, διὰ τὸ ἁρπάξαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι.

Papinius Theb. lib 7.

Aſopos genuiſſe datur; dignuſque videri
Tunc pater, abruptis cum torrentiſſimus exit
Pontibus, aut natæ tumidus cum virginis ultor
Flumina concuſſit, generum indignata tonantem;
Namque ferunt raptam patriis Æginam ab undis
Amplexu latuiſſe Jovis: furit amnis & aſtris
Infenſus bellare parat (nondum iſta licebant
Nec ſuperis) ſtetit audaces diffuſus in iras
Conſeruitque manus, nec quem imploraret habebat.
Donec vi tonitrus ſummotus & igne triſulco
Ceſſit. Adhuc ripis animoſus gurges anhelis
Fulmineum cinerem, magnæque inſignia pœnæ
Gaudet, & Ætnæos in cœlum efflare vapores.

Apollodorus lib. 3. Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Μετώπην γημάμενος δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας ὧν μίαν ἥρπασεν Ζεὺς Αἴγιναν. ζητῶν Ἀσωπὸς ἧκεν εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει παρὰ Σισύφου τὸν ἡρπακότα εἶναι Δία. Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν κεραυνώσας διώκοντα, πάλιν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψε ῥεῖθρα. Διὰ τοῦτο μέχρι καὶ νῦν ἐκ τῶν τούτου ῥείθρων ἄνθρακες φέρονται. Tertius Theſſaliæ, qui in ſinum Oetæum apud Thermopylas, acceptò Phœnice fluvio, à Thermopylis 15. ſtad. defertur, ac vulgò etiam *Aſapo* nominatur. Quartus Macedoniæ, qui teſtibus Livio & Strabone Heracleam alluit: Quintus Peloponneſi haud procul à Corintho decurrens.

Aſopus, op. Peloponneſi haud procul à Maleo promontorio, hodie *Eſapo*, licet Nigro *Rampani* dicatur.

Aſpahamum, *Iſpahan*, urbs Perſidis præclara ad flu. *Senderut*, in prov. *Erach*, ubi Rex Perſarum commoratur a 70. circiter annis. Ampliſſima eſt, pulcherrima, & opibus pollens, innumeros continens incolas cum 3. prægrandibus ſuburbiis *Tzulfa*, *Tabriſabath*, & *Haſenabath*, ornaturque quotidie ſuperbiſſimis ædificiis. A multis *Aſpahan* & *Haſpachan* dicitur, & à Perſis *Spahamu*; habetur in ambitu 16. milliaria & palatium regis ſumptuoſiſſimum, principalium rerum venalium foro imminens. Diſtat ab urbe Sira itin. 10. dierum in Bor. & totidem a Cabino in auſt.

Aſpartuca, ſeu *Aſpaluca*, vulgò *Aſpe*, op olim Aquitan. in Tarbellis, nunc vicus in Bernearnis ad pedes mont. Pyrenæorum.

Aſpavia, *Eſpejo*, teſte Mor. op. Bæt. in Vandalitia, Cordubæ proximum, ad Salſum flu. apud Caſtrum Rivi, inter Cordubam & Aſtigi ad 4. leuc.

Aſpendus, Pamphyliæ urbs, Argivorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eò quòd author ejus generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm ſacrificare voluiſſet occurrebat illi ſus. Stephanus ab *Aſpendo* conditam ſcribit. Ejus meminit Dionyſius, verſ. 851.

Κεῖθι δ' ἂν αἰγιαλοῖς ὑπερκύδεος ἀγχιάλοιο
Ἄσπενδον ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Ubi *ὑπεράλιον maritimum* ſignificare non poteſt, ut vocem explicat Hen. Stephanus, niſi manifeſta in poetâ ſit ἀγεωγραφησία. *Aſpendus* enim inter mediterraneas Pamphyliæ civitates à Ptolemæo numeratur, lib. 5 cap. 5. & longius à mari ab eo ſtatuitur. Et Strabo quidem lib. 14. à mari 60. ſtadiis diſtare affirmat. Μετὰ ταῦτα Εὐρυμέδων ποταμὸς, ἐν ἀναπλεύσαντι ἑξήκοντα σταδίους Ἄσπενδος πόλις Ἀργείων κτίσμα. Salmaſius igitur ſtatuit ὑπεράλιον hic, prorſus è contrario *à mari remotum* ſignificare, ut

[illegible] apud Strabonem eſt *à mari diſſitum.* Montano tamen videtur *Aſpendum* potius [illegible] dici quaſi oppidum *ſupra mare eminens* (quod cum alterâ Hen. Stephani interpretatione ſatis convenit) quia licet a mari nonnihil diſtet, in excelſo tamen colle ſitum mare proſpectat, teſte Mela, 1. 13. *Mare quo pugnatum eſt* (inter Athenienſes ſc. & Perſas) *ex edito admodum colle proſpectat Aſpendus.* Dixi ſupra, *Hic Venere ſuibus ſacrificabant*; Dionyſium habeo auctorem, ſic enim ille ubi ſupra.

[illegible] Ἀσπενδου [illegible]).

Aſperum mare, qui & ſinus Barbaricus Ptol. Troglodyticus ſinus eſt Plinio. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur.

Aſphaltus, & *Aſphaltis*, & *Aſphaltites*, lacus Judææ in Pentapoli, in quo nihil grave ſubmergi poteſt. In eo fuere Sodoma & Gomorrha, Admah & Zeboim, quæ propter nefandam populi luxuriem & libidinem cœlitus exuſtæ ſunt. *Mare mortuum* à Juſtino & Pauſania vocatur. Incolis *Serban*, teſte Franciſco Junio. A bitumine ſic dictus, quod in Judæa præſtantiſſimum: Dioſcorides. Ἄσφαλτος διαφέρει ἡ Ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς, Ἔστι δὲ [illegible] στίλβουσα. Neque alia occurrit cauſa, cur Ἀσφαλτῖτις i. e. *Aſphaltites* lacus ab Heſychio appelletur, [illegible] θάλασσα *Rubrum mare*, quam bituminoſus in eo color. Bochartus. Plin. 5. 16. *Aſphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen: nullum corpus animalium recipit: tauri, cameliqué fluitant: inde fama, nihil in eo mergi. Longitudine excedit centum mill. paſſ. Latitudine vero viginti quinq. implet & maxima 25 implet, minima ſex: proſpicit eum ab Oriente Arabia Nomadum, à Meridie Macherus, ſecunda quondam arx Judææ, ab Hieroſolymis.* Idem habet Solinus cap. 38. Juſtinus 36. 6. *In eâ regione lacus eſt, qui propter magnitudinem, & aquæ immobilitatem, mortuum mare dicitur. Nam neque ventis movetur, reſiſtente turbinibus bitumine, quo aqua omnis ſtagnatur: neque navigationis patiens eſt, quoniam omnia vitâ carentia in profundum merguntur, nec materiam ullam ſuſtinet, niſi quæ alumine illinatur.* Corn. Tacitus Hiſt. lib. 5. *Lacus immenſo ambitu, ſpecie maris, ſapore corruptior, gravitate odoris accolis peſtifer, neque vento impellitur, neque piſces, aut ſuetas aquis volucres patitur,* &c. Et paulo poſt. *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magniſque urbibus habitatos, fulminum jactu arſiſſe: & manere veſtigia, terramque ſpecie torridam, vim frugiferam perdidiſſe. Nam cuncta ſponte edita, aut manu ſata, ſive herba tenus aut flore, ſeu ſolitam in ſpeciem adoleverc, atra & inania velut in cinerem vaneſcunt.* Joſephus de bello Jud. lib. 5. cap. 5. Ἄξιον δ' ἀφηγήσασθαι καὶ τὴν φύσιν Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, ἥτις ἐστὶ μὲν πικρὰ καὶ ἄγονος, ὑπὸ δὲ κουφότητος, καὶ τὰ βαρύτατα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιφθέντων ἀναφέρει, καταδῦναι δ' εἰς τὸν βυθὸν, οὐδὲ [illegible] ῥᾴδιον. [illegible] [illegible] χεῖρας, ῥιφῆναι κατὰ τοῦ βυθοῦ, καὶ [illegible] ἄνω βιαζομένους. Et paulo poſt. Γειτνιᾷ δ' ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν εὐδαίμων γῆ, [illegible], καὶ τὰς κατὰ πόλεις [illegible]. Νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. Φασὶ δ' ὡς δι' ἀσέβειαν οἰκητόρων κεραυνοῖς καταφλεχθῆναι. Ἔστι γοῦν ἔτι λείψανα τοῦ θείου πυρὸς, καὶ πέντε μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιάς, ἔτι δὲ κἀν τοῖς καρποῖς σποδιὰν ἀναγεννωμένην, οἳ χροιὰν μὲν ἔχουσι τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, δρεψαμένων δὲ χερσὶν, εἰς καπνὸν διαλύονται καὶ τέφραν. Subdit Τὰ μὲν δὴ περὶ τῆς Σοδομίτιδος μυθευόμενα τοιαύτην ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ubi ridicule Interpres, *Terræ quidem Sodomiticæ fabulis ejuſmodi fidem habet ex facie*, cum Joſephus neque fabulam refert, ſed veram hiſtoriam; nec [illegible] omnino innuit, ſed [illegible].

Aſpis, *Mers* incolis, teſte Curione, mons & op. Africæ apud Hermæum prom. de quo Silius lib. 3.

In clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Aſſara, flu. Mauritan. Cæſarienſ. apud fretum magnum, in mare noſtrum inter Sigam urb. ad occ. & Portum magnum ad ort. influens, *Seſſis* incolis, teſte Caſtaldo.

Aſſeriates, pop. Alpini, in Tridentinorum confin. quorum reg. *Val di Serra* hodie nominatur, teſte Simlero.

Aſſ us, Macedoniæ op. juxta flu. Echedorum, 10. m. p. ab Apollonia in Bor. Antigoniam verſus.

Aſſorus, Siciliæ, inter Ennam & Agyrium op. Græcis Ἀσσωρὸς & Ἀσσωρὸν, op. inde Ἀσσωρῖνοι, & Lat. *Aſſorini*. Haud incelebrem fuiſſe civitatem ex Diodoro lib. 14. colligere licet. Poſterioribus tamen temporibus non perinde celebris fuiſſe videtur. Cic. Verrina 4. *Hanc virtutem Agrigentinorum imitati ſunt Aſſorini poſteà, viri fortes & fideles, ſed nequaquam ex tam ampla, neque ex tam nobili civitate.* Vide Boch. pag. 586. Hodie vic. eſt, vulgò *Aſarò*.

Aſſus, Lyciæ civit. maritima, in edito prom. ſita, ad quam parum tutum eſt accedere: unde proverb. *Aſſon eas, ut citius ad exitii terminos pervenias* Nicoſtratus citharœdus.

Ἄσσον ἴθ' ὡς ἂν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.

Ubi luſus in voce *Aſſon*.

Aſſus, quæ & *Apollonia*, urbs Troadis, in Aſia min. in ora ſinus Adramytteni, 13. mill. à Leſbo inſ. in Bor. & 30. ab Antandro in occ.

Aſſyria, reg. maj. Aſiæ, quam Ptol. ab ortu Mediæ parte terminat, occaſu Meſopotamia, à Sept. parte min. Armeniæ, juxta Niphatem montem, à Meridie Suſiana. Plinius 5. 12. ait eam Syriæ partem eſſe, quæ poſtea vocata eſt *Adiabene*. Strabo autem longe latiores Aſſyriæ fines aſſignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regionum partem. Vide Bochartum Geogr. Sacr. 4. 19. Tibullus 3. 6.

Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Abſurdum autem videri poſſit, quod Aſſyrios juxta Thermodontem flu. ſtatuat Dionyſius. Sic enim ille,

Τοὺς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονὸς ἐκτετάνυσται.

Sed cùm Aſſyrii imperium ſuum longè lateque propagarint, hinc effectum, ut gentes plurimæ Aſſyrio imperio olim ſubditæ Ἀσσύριοι, & per aphæreſin Σύριοι & Σύροι, Græcis dictæ fuerint. Ita Herodotus & eum ſecutus Trogus Pompeius lib. 1. *Aſſyrii, qui poſteà Syri dicti.* Sic cum Syria, ſeu Aſſyria latè ſumpta, Cappadociam comprehendat, & Græci *Syros vocent, quos Perſæ Cappadoces*, Herodoto teſte, (Καππαδόκας (inquit) οἱ Ἕλληνες Σύριους καλέουσιν, atque alibi, Οἱ Σύριοι ὑπὸ Περσέων καλέονται Καππαδόκαι) Dionyſius generale Aſſyriæ nomen peculiariter uſurpat pro Cappadociæ parte, juxta Irim & Thermodontem fluvios, quæ aliis ſtrictè *Leucoſyria* dicitur. Quin & Val. Flac. lib. 5. in Aſſyria Sinopen conſtituit in his

Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope,
Nympha prius, blandoſque Jovis quæ luſerat ignes
Cœlicolis immota procis.

Apollonius etiam Cappadociam Ἀσσυρίην vocat lib. 3. Argon. Heſychius. Ἀσσυρίη, Χαλδαίη.

Aſſyrii, quo nomine Tyrios & Phœnicas deſignari ſæpe videas, qui ſimpliciter *Sorim*, vel *Surim*, h. e. *Tyrii* Syri vocabantur, & inde præfixo articulo [illegible] *Haſſorim*, vel *Haſſurim*, i. e. *Aſſyrii*. Macrob. Sat. 1. 17. *Apud Aſſyrios ſive Phœnicas lugens inducitur Dea.* Et Virg. Georg. 2.

Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno.

Aſſyrio veneno, id eſt. *purpurâ Tyriâ.* Claud lib 2. de Raptu Proſerpinæ.

Ducibus Aſſyriis ſpumis fuſcatur aheni.

Quod planius Martialis.

Quicquid Agenoreo Tyros improba coxit aheno.

Et in deſcriptione Beroes apud Nonnum Dionyſ. 41.

Ἀσσυρίῳ Λιβάνῳ [illegible] ———

Ubi Aſſyrium Libanum pro Phœnicio appellat. Neque aliud ſonat *Aſſyria* quam *Syriam* apud Senecam Tragœdum in Hippolyto:

O magna vaſti Creta dominatrix freti,
Cujus per omne litus innumeræ rates
Tenuere pontum, quicquid Aſſyriâ tenus
Tellure Nereus pervium roſtris ſecat.

Mare mediterraneum intelligit, quod Syria tenus interſecat. Themiſtius etiam Aſſyrios vocat ipſos Judæos Ἀλλ' ἐγὼ (inquit) [illegible] Ἀσσυρίων γραμμάτων [illegible], ὡς [illegible] τῷ βασιλεῖ [illegible] τοῦ Θεοῦ [illegible]. Locus eſt Oratione nonâ. Ab his autem Aſſyriis plane diverſi ſunt אשורים Aſſyrii filii *Aſſur* trans Euphratem ac Tigrim; atque ipſa etiam ſcriptura Ebræa multum diſcrepat. Cujus rei ignoratione Græci ſcriptores duos populos tantâ locorum intercapedine à ſe mutuò diſſitos in unam gentem ſæpe compingunt. Inter quos Herodotus, lib. 9 cap. 63.

Aſta, Turditanorum in Hiſp. civitas, inter Sacrum promontorium, & Herculeas columnas. *Regia* Plinio dicitur. Rudera ingentem olim fuiſſe indicant *Maſſa de Aſta* Morali. *Aſta* autem (ut putat Bochartus) Pœnis fuit אשדה *Aſda*, vel *Eſda*, i. e. ἔκχυσις, vel ἀνάχυσις. Sic Joan. 5. 2. *Bethesda* eſt *domus effuſionis*, uti pridem docti obſervarunt. Cur inde dicta ſit *Aſta*, docebunt Ptolemæus & Strabo. Hic, Ἡ κατὰ Ἄσταν ἔκχυσις *Quæ ad Aſtam eſt effuſio.* Ille, Ἡ κατὰ Ἄσταν ἀνάχυσις, καὶ ἀνάβρασις, *Quæ ad Aſtam eſt effuſio, & æſtuarium.* Eſt & *Aſta* in Liguria, non longè à Novariâ diſtans. Claud. lib. de 6 Conſ. Honor.

———*Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſtæ.

Aſtaboras, *Tacaſſi* Mercatori, *Tacus* Nigro, flu. Æthiop. qui una cum Aſtapo & Nilo Meroen inſ. facit. Al. *Coror* dicitur, & oritur prope Auxumum in Abyſſinâ reg.

Aſtacus, urbs Bithyniæ 15. mill. à Nicomedia in occ. æſtivum, à Byzantio 4 50. in ort. Item urbs Macedoniæ in Acarnania reg.

Aſtapus,

Aſtapa, ἔθνος Λιβύης Stephano; ſed inſigniter errat, cum ſit gens iſta in Hiſpaniâ. Sanè meminit *Aſtapa* urbis Appianus in Ibericis, itemque *Aſtapæorum*, atque eos Carthaginienſibus paruiſſe. Hinc error Stephani. *Aſtapa*, &. vulgò *Eſtepa*, eſt urbs Hiſp. Bæt. in Vandaluſia 13. leuc. à Singuli flu. vix 2. ab Urſone.

Aſteria, *Didaſcalio* Sophiano, inſ. maris Ionii, inter Ithacam & Cephaloniam, *Aſteris* Homero. Quin & Creta olim ſic dicta fuit. Heſychius. Ἀστερία ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκαλεῖτο.

Aſterion, Achaiæ flu. in Nemeâ inſ. vel ſylvâ placidè fluens, fructuum juxta ripam abundantiſſimus. Statius. 4. Theb.

———*Eraſinus & æquis*
Fluctibus Aſterion.———

Idem ibidem ——*Quos celer ambit*
Aſterion, Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.

Eſt etiam mons in Argolico ſinu. Plin. Item Theſſaliæ civitas. Hom. Iliad. β.

Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Sic dicta, quod in alto monte ſitum fulgeret.

Ἀστέρ' ἀπαστράπτουσα, ὅτι μάλιστα
Λαμπάδα μαρμαίρουσα λαλοῦντος Ὠκεανοῖο.

Heſychius, Ἀστέριον πόλις ἐν Θετταλίᾳ.

Aſteris, inſ. quam ſic deſcribit Hom. Odyſſ. 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερὶς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι ———

Aſteria Straboni, lib. 2. *Didaſcalio* Sophiano.

Aſterius, locus in Tenedo. Plut. Heſychius Ἀστέριος, οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες. Vide Boch. Geogr. p. 317.

Aſtia, promontorium Thraciæ ad Boſphorum, vulgò *Coruanu*, teſte Gyllio. *Aſti* populi Straboni.

Aſtigi, urbs Hiſp. Bæt. Mela, 2. 6. quæ nunc vulgò *Ecija* dicitur. Tria hujus nominis op. fuere. Præcipua eſt hæc, cujus plurimi mentionem faciunt. Altera erat in Celticis ad Luſitaniam, quam recenſet Anton. in itinere à Co. lubi Emeritam. Sed & Plin. hujus meminiſſe videtur, cum in Celticis urbibus *Laſtigin* enumerat, perperam, ut putat Voſſius pro *Aſtigi*. Tertiæ ſitum oſtendit Ptolemæus, cujus quoque mentio apud Plin. ſub nomine *Aſtiga* veteris. Viri docti has male confundunt, utroque enim modo ſcribitur *Aſtigis*, vel *Aſtigi*, vel *Aſtigi*.

Aſtrachanum, *Aſtrachan*, urbs ampla Tartariæ Aſiaticæ prope oſt. Volgæ flu. in ditione Moſchorum ab an. 1554. cum arce permunita; habuitque olim regem proprium. Ibi antiquitus erant *Aſturcani* pop. Urbs diſtat 12. leuc. à mari Caſpio & 70 ab urb. Terqui in Sept.

Aſtræus, flu. Macedoniæ. Fontes habet in limite Albanorum prope *Aſtræum* op. ubi *Aſtræi* pop. inter Almopes & Deſſaretios.

Aſtrata, inſ. maris Erythræi intra ſin. Arabicum, quæ *Caraſſa* nunc dici fertur.

Aſtromela, urbs Narbonenſ. Provinciæ maritima, *Martigues* hodie Pineto.

Aſtura, *Stura*, *Stora*, & *Aſtora*, op. olim, nunc exiguum caſtrum, & flu. Latii apud Circeios. Feſtus fluvium ait 6. m. p. ab urbe fluere. Sed hic *Stura* in agro Laurenti, *Storas* Straboni vocitur, diverſus ab *Aſtura*, qui 3. m. p. abeſt ab Antio Circeios verſus, ubi Cicero à Marci Antonii militibus fugiens, interfectus eſt.

Aſtures, Hiſp. Tarracon. pop. Gallæcis proximi, aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. De auri foſſoribus Aſturibus res notiſſima eſt Luc. Lib. 4.

Non ſe tam penitus, tam longè luce relictâ
Merſerit Aſturii ſcrutator pallidus auri.

Ubi perperam *Aſſyrii auri* nunc circumfertur.
Sil. Ital. lib. 1.—— *Aſtur avarus*
Viſceribus laceræ telluris mergitur imis,
Et redit infelix effoſſo concolor auro.

Mart. lib. 10. ep. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Claud. in Prob. & Olybr. Conſul.

——————*Quidquid tellure revulsâ*
Callaicis fodiens rimatur collibus Aſtur.

Ità locum iſtum feliciter emendavit doctiſſ. Nicol. Heinſius, cui hanc notam debeo. Huic alde ſimile quo utitur Papinius, Theb. 6.

——*Haud aliter collis ſcrutator Iberi*
Cum ſubitò longèque diem, viſamque relinquit,
Si tremuit ſuſpenſus ager, ſubitumque fragorem
Rupta dedit tellus, latet intus monte ſoluto
Obrutus, ac penitus fractum abduſtumque cadaver

Indignantem animam propriis non reddidit aſtris.

Horum reg. *Aſturia*, vulgò *Las Eſturias*.

Aſturica, Auguſta, Aſturum urbs, olim Roma, vulgò *Aſtorga*.

Aſtypalæa, una Cycladum Stephanus. Ἀστυπάλαια νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος θυγατρός. Hanc porrò *Aſtypalæam* Phœnicis fuiſſe filiam ſcribunt veteres. Pauſanias in Achaicis Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὡς Φοίνικι ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως γένοιτο Ἀστυπάλαια, καὶ Εὐρώπη, Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας εἶναι παῖδα Ἀγκαῖον. Schol. Apollonii lib. 1. Argon. Ὁ μὲν Ἀγκαῖος υἱὸς Ἀστυπαλαίας ἦν τῆς Φοίνικος. Vox Græca quidem eſt *Aſtypalæa* notiſſimæ ſignificationis, atque, ut vult Themiſtagoras, ita dicta eſt Sami portio ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἄστεος. Sed cùm Sami regnaverit Ancæus, tam Sami portionem, quam inſulam, de quâ jam agimus, ab Ancæi matre putamus *Aſtypalæam* appellatam. Quo nomine ſi verè dicta eſt, aliam eſſe oportet vocis originem, quam quæ primâ fronte videtur. Abſurdum enim eſt, ut Græco nomine, eoque a vetuſtate opidi ſumpto vocetur Phœniſſa mulier. Itaque, ſi divinare licet, *Aſtypalæa* verum nomen fuerit אשתפלא *aſtipella*, *ab humilitate* ductum. Syris enim אשתפל *eſtappel* ſig. *ſeſe dejicere & humiliare*. Item *Aſtypalæa* Coæ urbs. Strabo lib. 14. Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, nempe ab illâ ipsâ *Aſtypalæâ* Phœniceis filiâ, de quâ diximus. Hinc Stephanus Ἀστυπάλαια, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων. &c δ' ἄλλη πόλις ἐν Κῷ. Tertia inſula civitatem habens inter Rhodum & Cretam, quarta urbs in Samo, quinta promontorium juxta Atticam. Ovid. 2. de Art. Am.

Cinctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Idem Ovid. Metam. lib. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypalæia regna.

Aſtyra, vel *Aſtyrum*, civit. Myſiæ juxta Troadem. Eſt & vicus prope Adramyttium, item civit. Phœniciæ, ubi Minerva *Aſtyris* colebatur; alia Bœotiæ juxta Potnias. Steph. Item villa inter Antium & Circeios, eadem cum *Aſtura*, ut videtur, à Roma 40. m. p. diſtans, ubi Cicero interfectus eſt, teſte Plut.

Aſulum, *Aſolo*, op. Italiæ in Marchia Tarviſina prope fontes flu. Muſſoni, ditionis Venetæ.

Atabyrius, Strab. lib. 14. ubi de Rhodo. Ἔστι δ' ὁ Ἀτάβυρις ὄρος τῶν ἐνταῦθα ὑψηλότατον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. Rhianus apud Steph. Ἀτάβυρον ὄρος Ῥόδου, &c. ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς. Apollodorus de Althemene. Περιϊὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ῥόδου, &c. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους. Diodorus lib. 5. Ἐπὶ δ' ὄρος Ἀταβύριον (lege Ἀταβύριον) Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τὸ προσαγορευόμενον Ἀταβυρίου (lege Ἀταβυρίου) Pindar. Olymp. 7. Ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ubi Scholiaſtes. Ἐντεῦθεν τοῦ ὄρους ἱδρυμένου Διός. Jupiter i. e. Jovis templum. Et paulo poſt. Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἀτοπόν τι γενέσθαι μυκῶνται. Quod iterum habet Tzetzes. Chil. 5. Hiſt. 138. Phœnicia hæc eſt fabula, cujus mens eſt: In eo templo fuiſſe augures, qui imminentia mala præmonebant. Phœnicibus ſc. אלוף מנחש voces ambiguæ ſunt, quibus & *doctor augur* ſignificatur, & *bos ex ære*. Quod poſterius ideo amplexi ſunt fabularum architecti, quia παραδοξότερον. Ab hoc monte inſula dicta. *Atabyris*, Heſychius. Ἀταβυρία ἡ ὀγίδος πόλις, reſcribe ἡ Ῥόδος. Plinius. *Vocitata eſt antea Ophiuſa, Aſteria, &c. Atabyria* ex rege. Imò à monte quem diximus, qui Phœnicibus erat תבור *Thabor*; unde eſt quod in Appiani Mithridaticis ſine α legitur Ταβυρίου Διὸς ἱερόν. Ejuſdem nominis montem, & opidum in Phœnice ex S. Scripturâ notiſſimum Joſephus, Aquila, Symmachus *Itabyrium* nominant, & Polybius Ἀταβύριον, lib. 5. Fuit & in Siciliâ circa Agrigentum, Polybio teſte, lib. 9. ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. Nempe ad montem cognominem, de quo Pindari Scholiaſtes, & Stephanus ex Timæo. Ἐστὶ καὶ Σικελίας Ἀταβύριον. Sed eam Siciliæ partem Punicis nominibus ſcatere, nihil mirum eſt, cum illam Pœni diu tenuerint. De cætero quid vel *Tabor*, vel *Atabyrion* ſig. non uſquequaq; conſtat, niſi quod Heſych. Ἀταβύριον interpretatur ἄνδρα ἰσχυρὸν ἀγαθόν; neque fortaſſe id male, cum *Thabor* ad גבר, vel גבור alludat. Syri ſic vocant locum incultum feris paſcendis deſtinatum, Dan. 2. verſ. 38. Bochartus.

Atax, flu. Gall. Narbon. ex Pyrenæo monte oriens, & Narbonam perfluens, vulgo *Aude*. Lucanus lib. 1.

Mitis Atax Latias gaudet non ferre carinas.
Quem tumentem ſæpe multo victus Atax.

Sidonius Apollinaris.

Atacem tenuere cum ſuis alveribus.

Ategua, Hiſp. Bæt. urbs. Dionyſ. *Tebala Veia*, ſeu *Tirvela Morali*. Scribitur *Attegua*.

Atella,

Atella, Campaniæ op. a quo *ludi Atellani*, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph. Juven. Sat. 6.

Urbicus exodio riſum movet Atellanæ
Geſtibus Autonoes.——

Ad cujus verſûs explicationem mirè faciunt hæc Livii lib. 7. *Poſtquam lege hâc fabularum ab riſu ac ſoluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juventus, hiſtrionibus fabularum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus jactitare cœpit, quæ indè exodia poſtea appellata, conſertaque fabellis potiſſimum Atellanis ſunt. quod genus ludorum ab Oſcis acceptum, tenuit juventus, nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Eò inſtitutum manet, ut actores Atellanorum nec tribu moveantur, & ſtipendia, tanquam expertes artis ludicræ faciant.* Corn. Tacitus Annalium lib. 4. *Oſcum quoddam ludicrum, leviſſimæ apud vulgus oblectationis, eò flagitiorum & virium veniſſe, ut auctoritate patrum coercendum ſit. Pulſi tum hiſtriones Italiâ.* Long. 38. 11. lat. 40. 35.

Aternum, Pelignorum flu. in Italiâ per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens, hodiè *Peſcara*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 2. cap. 12.

Ateſte, civitas Venetæ regionis. Ejus mem. Plin. 17. 17. *Corellius eques Romanus, Ateſte genitus.* Ptolemæus. Τῆς δὲ Οὐενετίας μεσόγειοι πόλεις, Οὐικετία, Βελοῦνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἀτεστε. Tac. Hiſt. 3. *Inde Patavium & Ateſte partibus adjunxere.* Coloniam fuiſſe Romanorum, author eſt Plin. 3. 18. Inde coloni atq; oppidani *Ateſtani* dicebantur. Mart. 10. 93.

Perfer Ateſtinæ nondum vulgata Sabinæ
Carmina, purpureâ ſed modò ſuta togâ.

Hodiè caſtellum, vulgò *Eſte*, long. 33. 10. lat. 44. 30.

Athamanes pop. Epiri fuere, quorum reg. *Athamania* dicta fuit; eratque inter Acarnaniam, Ætoliam, Theſſaliam, & Achaiam, intra montes.

Athamas, mons Phthiotidis in Ætoliâ, cujus incolæ *Athamanes* Straboni. Ex eo flu. *Athamas* prodit, qui lunâ ſeneſcente ligna inſtar ignis accendit. Ovid. Met. 15.

Admotis Athamanis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum Luna receſſit in orbes.

Sed tu lege *Athamanis*.

Athenæ, civitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in eâ litorali reg. quæ olim *Acta*, dein *Attica* vocata. Hanc Cecrops primus condidit, unde *Cecropia* dicta. Poſtea à Mopſo *Mopſopia* & ab Ione, Xuthi filio, *Ionia*; poſtremò autem *Athenæ* à Minervâ, quam Græci Ἀθήνην vocant. Ferunt enim Neptunum cum Minervâ de urbis hujus nomine contendiſſe, tandemque inter eos ita conveniſſe, ut urbi nomen imponeret, qui utilius humano generi munus edidiſſet. Cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio uno Neptunum Minervæ conceſſiſſe, quæ urbem recens conditam de nomine ſuo *Athenas* appellavit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc civitas omnium bonarum artium inventrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & poetarum alumna. Cic. 1. de Orat. *Ut omittam Græciam, quæ ſemper eloquentiæ princeps eſſe voluit: atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus ſumma dicendi vis & inventa eſt & perfecta.* Horat. 2. Ep. 2. *Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ.* Propertius 3. 21.

Magnum iter ad doctas proficiſci cogor Athenas.

Claudianus.

In Latium ſpretis Academia migrat Athenis.

Libanius Proſphonetico Juliani: Εἰς γὰρ τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ σοφωτάτην, καὶ θεοφιλεστάτην, καὶ πανταχοῦ ἱερῶν ἄντικρυς ... καὶ θεῶν γῆς. τὰς Ἀθήνας [illegible]

Nonnus Dionyſ. lib. 38.——

Ἀτθὶς δὲ θεόφθογγον περὶ κεῖθρον
Ἀτθίδος ἀρχαίης φιλονεικέος [illegible].

Ariſtides priori de Pace: Ἐγένετο τοίνυν ἡ ἡμετέρα τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν τῶν ... Ἑλληνίδων ὑπερέχουσαν εἶναι, καὶ νὴ Δί᾽ εἰ βούλεσθε ... καὶ τῶν ἄλλων.

Vicus nunc eſt, & ab Italis ac Turcis *Setines* appellatur, Vatiano auctore. Fruges primùm ibi inventas, aut invectas Diodorus Sic. author eſt; Inde *frugum parentem* Florus vocat. 3. 5. Vide & Lucretium initio lib. ſexti. *Antiquitate non tantum ſed humanitate*, atque *doctrinâ* omnes alias urbes præſtare, Corn. Nepos in vitâ Attici tradit. Ac hinc *Athenas* pro literis Juvenalis poſuit. Sat. 15. verſ. 110.

Nunc totas Graias noſtraſque habet orbis Athenas.

Id eſt, *Romanas literas & Græcas*, ut rectè Scholiaſtes vetus interpretatur. De *Athenarum* urbe apud Dicæarchum Lyſippi Græci Comici verſus extant, qui Latinè ſic ſonant

Si nunquam Athenas videris, næ ſtipes es:
Si viſa te urbs haud traxerit, aſinus merus:
Si viſâ abire poteris, es cantherius.

Hæc namque vere urbs Græca.

Populi *Athenienſes*. Cic. pro Flacco. *Adſunt Athenienſes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras diſtributæ putantur.* Eoſdem *humanos naturâ* & *miſericordes* Plut. in Pelopida vocat. Idem *iracundos, ſuſpicaces, faceros, ſuarum laudum cupidos* eos fuiſſe tradit Præceptis Politicis non procul à principio. De iiſdem Ciceronis illud eſt, *Scire ea, quæ recta ſunt, ſed facere nolle.* Vide & Dicæarchum de moribus, atque ingenio Athenienſium. *Celeres. & ſupra vires ad conandum audaces* eoſdem Legati Rhodiorum arguunt apud Livium 45. 23. Varro de LL. *Cum trinæ fuerint Athenæ, ab unâ dicti Athenæi, ab alterâ Athenienſes, à tertiâ Athenopolitæ.* Vide Steph. D. Paulus *Athenas* κατείδωλον πόλιν vocat, h. e. *idolis refertam urbem.* Act. 17. Unde Philoſt. de Apollonio, 4. 6. φιλοθύτας τοὺς Ἀθηναίους ᾄδει: Ideoque cum Timaloone differens ait, σωφρονέστερον περὶ πάντας θεῶν λέγειν ... καὶ ταῦτα Ἀθήνησιν. Vide Suidam in Τιμασίων. Quin & Pauſanias de Athenienſibus loquens ait eos ... θεῶν ἄλλων ... Et alibi Ἀθηναίοις περισσότερόν τι ἢ τοῖς ἄλλοις ἐς τὰ θεῖα ἐστὶ σπουδῆς. Strabo. Ἀθηναῖοι δ᾽ ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα φιλόξενοι διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Himerius orat. contra Epicurum *Cum Athenas dixis*, inquit, τὸ μέγιστον ... κεφάλαιον. Maximus Tyrius διαλ. λβ. Ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἔπειτα κατὰ δαιμόνια ἐπεσφίγγετο. Joſeph l. 2. contra Apionem, Ἀθηναίους δὲ τῶν Ἑλλήνων εὐσεβεστάτους πάντες λέγουσι. Sophocl. in Oedip. Col.

Οὐδ᾽ ἔστιν ὅστις γῆ θεοὺς ἐπίστατ[αι]
Τιμᾶς σεβίζειν, ἥδε τῷδ᾽ ὑπερφέρει.

Lycurgus Orator adverſus Leocratem. Ἓν γάρ ἐστιν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅτι μάλιστα διαφέρετε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῷ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχειν, &c.

Porrò *Athenis* omnibus Europæ, Aſiæ & Africæ Diis poſita eſt Ara ſic inſcripta.

ΘΕΟΙΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΛΙΒΥΗΣ
ΘΕΩΙ ΑΓΝΩΣΤΩι
ΚΑΙ
ΞΕΝΩι.

Eandem volunt hanc ipſam nonnulli, de quâ D. Paulus ubi ſupra. Vide ſis illic Oecumenium ac Theophylactum, & Prezæum. *Athenienſes* autem viri propriè dicti, *Atticæ* mulieres. Euſtathius Σημειωτέον Ἀθηναῖον ἄνδρα λέγει, ſed non ita γυναῖκα Ἀθηναίαν. ſed Ἀττικήν, ἢ Ἀσσίν. Stephanus tamen & Ἀθηναίας dicit. Vide eum in Ἀθῆναι.

Cæterum Athenienſes, ut aborigines, & indigenas ſe oſtenderent, congeſtos in conum capillos, κρώβυλον ὅπως, ut loquitur Thucydides, aureis cicadis, loco fibulæ adſtringebant. Ac in viris quidem *crobylos* id vocabant, in mulieribus *corymbos*, in pueris v. *ſcorpios*. Nonnus:

Καὶ πολὺς ἀγγέλλων ... θυσάνοισι χρυσοῦς
Χρύσεος ἀμπλέξας κόμας ἐσφήγωσε τέττιξ.

Virgilius:

Aurea ſolennis comptum quem fibula ritu
Cecropiæ teretis nectebat dente cicadæ.

Interpres Ariſtophanis in Equitibus: Ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὰς κόμας τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθαι τῆς κόμης, ὡς Θουκυδίδης. Severior a. & longe alia diſciplina Romanorum quàm Athenienſium; apud quos juvenes comeſſabundi, poti, vino madidi, licenter ac inſolenter Philoſophorum Scholas adire ſolebant, illos audituri. Nam corruptiſſimi & perditiſſimi fuerunt eorum mores, teſte Theopompo, apud Athenæum lib. 12. juvenibus apud tibicines & ſcorta verſantibus; aliquanto grandioribus occupatis in teſſerarum luſu, & ejuſmodi petulantiâ, univerſoque populo plus ſumptus faciente in publicas epulas ac viſcerationes, quàm in gubernanda civitate. Eo verò crimen probroſius, quòd Philoſophis operam darent, quorum monitis atque præceptis revocari debuerant ab eâ intemperantiâ; cum Romæ Philoſophi diu nulli fuiſſent, qui juvenes ad virtutem & probitatem erudirent. Ordinarie mortuos terræ mandabant Athenienſes, teſtibus Lucret. lib. 6. & Cicer. de LL. lib. 2. Verùm ubi multitudo cæſorum in bello prægravabat, expeditius viſum eos comburi.

Silius lib. 13.

Cecropidæ ob invidiam Mavortis ſorte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis

Athenæum, quod & Minervæ promontorium, vulgò *Capo di Campanella*, & *Capo di Maſſa*, teſte Scipione Mazzella. Eſt autem promont. Picentinorum contrà Capreas inſulas, Surrento proximum. *Athenæum* alterum apud Dionyſ. Halicarn. in orâ Magnæ Græciæ; *Roſcia* vulgò dictum.

Athenopolis, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 5. *Ries* quibuſdam, aliis *Tres*. *Tres* Pineto, *Teres*, ſive *Eres* Muletio.

Atheſis, flu. Gall. Ciſalpinæ, ex finibus Rhætorum per fines Tridentinorum, urbem ipſam alluens, deinde Veronam dividens,

dividens, ad latus P. di paludes [illegible] grediens, non longe [illegible] Brundiſio in Adriaticum mare influit. [illegible] nunc *Feſſo* [illegible] vocatur. Niger vult Strabonis *Athe*[illegible] eſſe. Virg. Æn. 9.

Qualis aeriæ quentia flumina circum
Sive Padi rip. Atheſin ſeu propter amœnum
Conſurgunt geminæ [illegible] que [illegible]
Attollunt c[illegible] & ſublimi vertice nutant.

Ubi epitheton minime otioſum addidit. Celebrata ſiquidem hujus flu. amœnitas. Caſſiodor. ep. 48. lib. 3. *Hinc Atheſis interfluit fonicrum amœni gurgitis puritate præterfluit, cauſam præſtans munimenti & decoris.* Claud. in Epithal. Hun fluvios numerans aptos voluptatibus, principe loco *Atheſin* adhibet, & cum aliis alia aſſignet, ut Mincio ſuſurros apum, Pado electrum, Tago aurum, huic uni dat choreas verſu illo:

Atheſis ſtrepat choreis.

Contrà tamen ſcribit auctor ἄδηλος Paneg. Conſt. *Atheſis ille ſaxis aſper, & gurgitibus vorticoſus, & impetu ferox.* Sed hæc extrema ad celeritatem refer, quà hic amnis celebris. Sidon. Apollinaris ep. 5 lib 1 *Velocem Atheſim, pigrum Mincium.* Quod accepit à Claudiano. Sic enim ille:

——— *Velox Atheſis, tardusque meatu Mincius.*

Athos, mons Macedoniæ, inſtar peninſulæ in mare Ægeum excurrens, cujus umbra in Lemnum inſ[ulam] inde in ort 87. m p. diſtantem uſque pertingit. Plin. 4. 12. Unde adagium. *Athos celat latera bovis Lemniæ*; de iis qui gloriam aliorum obſcurant, ut *Athos* ſimulacrum bovis Lemniæ ex candido lapide factum & exciſum. Thucydides lib. 4. Ἄθως, ὄρος ὑψηλόν. Virg. Æn. 12. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.* Stat. Theb. 5.

———*ingenti tellurem proximus umbra*
Veſtit Athos

Ubi *proximum*, cur vocet, non video, inquit Barthius, quem Lemnum quidem inumbrare teſtantur poetæ, tamen tanto intervallo remotum, diſtantemque, quantum navis ſummo mane excurrens ad meridiem uſque conficere poſſit, vento favente invecta. Apollonius Argon lib 1.

[illegible] Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, [illegible] Λῆμνον [illegible],
Ὅσσον [illegible] ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
Ἀκρο[illegible] [illegible] Μυρίνης.

Hic eſt mons ille qui perfoſſus à Xerxe. Æſchines contra Cteſiphontem Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Luc lib 2.

T[illegible] fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
C[illegible] [illegible], multum cum pontibus auſus,
F[illegible], Seſtonque admovit Abydo,
D[illegible] ſuper Helleſpontu,
N[illegible] timens: cum vela, rateſque
In [illegible] Athon.

Juvenal [illegible] 10. [illegible] *creditur olim*
Velificatus Athos. Claudianus:
Sicut [illegible] Rhodope, ſeu remige Medo
Solicitatus Athos. Idem.
Nil Rhodope, nil vaſtus Athos, nil profuit Æmus.

Leporibus olim abundaſſe innuit Ovid. 2. de Art. Am
[illegible] *Athos* [illegible] *quot apes paſcuntur in Hyblâ*

Eſt & *At*[illegible] urbs in hoc monte Steph. & locus in Ægypto Eu[illegible] Prin[illegible] lib 9. Inde *Athous Jupiter* in vertice montis cultus. Paul[illegible]. Heſychius [illegible] Mons hodie *M. Santo* dicitur, Græcis Ἅγιον ὄρος. Turcis *Seiddag* vocatur. Cæterum de J[illegible] *Athos* nonnulli interpretantur imaginem, quæ in A[illegible] [illegible] minimis comparet. Sed ea potius de *Atho* Gi[illegible] eſt accipienda, cujus meminit Nicander apud Stephan[um]
[illegible] Ἄθω τόσον [illegible], &c.

In [illegible] Stephano vix alter eſt iſto corruptior locus, quem ſic [illegible] If Voſſius.

[illegible] Ἄθω [illegible] Θρηΐκιος [illegible]
[illegible]
[illegible] Ἄθωνα
[illegible]

Hoc eſt quod vult, Athon quendam Gigantem bello contra Deos cum tam vaſtam molem viderat in ſolo Thracio, indè ſuſtuliſſe eam, fundatam prius ſub immenſa palude. Unde avellens radicitus, ambabus manibus montem illum jactavit prope Lemnum inſulam ad pedem promontorii Canaſtræi. Hunc montem perforaſſe Xerxem ſuprà oſtendimus, quod inter celebriorum Sophiſtarum materias aſſumptum fuiſſe, ex Luciano & Hermogene licet colligere. Mela 2. 2. ex emendatione If Voſſii *A Xerxe in Græcos tendente perfoſſus, tranſgreſſuſque eſt, factus freto navigabili pervius.* Hunc Xerxis foſſam, quæ erat mille quingentorum paſſuum, ſive 12 ſtadiorum, fretum ſimiliter vocat Plinius. Catullus verò *mare* in coma Berenices.

Cum Medi irrupêre [illegible] juventus
Per medium [illegible]

Meliores auctores pari[ter] *At*[illegible] dicunt [illegible], non *Athon*. Sed & *Athonem* qui vocant, rectè faciunt, ſic C[illegible] & alii. Corruptiſſimus eſt Ammiani Marcellini locus, l 3 [illegible] de hâc ipsâ Athonis foſſâ, quem ab aliis jam depoſitum ſic emendat If Voſſius. *Reſipiſcant tandem memoriæ [illegible] Medicas acies ducentes ad Græciam, quæ dictum Helleſpontum occupantes, & diſcidio quodam fabrili, mare ſub uno Athonis pede quæſitum, exponunt, & turmatim apud Doriſcum exercitus recenſitos, concordante omni poſteritate, ut fabuloſa ſunt lecta.* Bellonius, qui anguſtias peninſulæ, quam efficit *Athos*, luſtravit, & ipſe quoque hanc Xerxis foſſam fabuloſam eſſe exiſtimabat; nempe quia nulli incisionum veſtigia invenit. Sed qui fieri potuiſſet, ut per tot ſecula ductus aquæ ad pedem tam vaſti montis ſitus, ſervari potuiſſet? Hoc illud ipſum eſt, quamobrem Græci laborem illum Xerxis ſtultum & inſanum adpellarunt, gnari foſſam iſtam à defluviis & impendentibus ruinis ſtatim eſſe obruendam. Æliani tamen ſeculo, veſtigia hujus perfoſſionis extitiſſe videntur; locus eſt lib. 13. de Anim. cap 26.

Athribis, *Athribites*, Nomi metropolis præciſe in medio τῆς Δέλτα, quaſi d. *cor pyri*, ut ex veteri Grammatico Ægyptio Orione docet Etymologus. [illegible], [illegible] Ἑλληνιστὶ [illegible] [illegible] Ὠρίων. Nempe Ægyptiis [illegible], vel [illegible] eſt *cor*, ut ſcribit Horus Hieroglyphicon lib. 1 cap 7. & [illegible], vel [illegible] *pyrum*. Vide Boch. Phaleg. 4. 24.

Atina, hodie *Atina*, civitas vetus Campaniæ Virg. Æn. 7.

———*Atina potens, Tiburque ſuperbum.*

Mart. 10. 92.

Mars, quietæ cultor & comes vitæ,
Quo cive priſca gloriatur Atina

Sil Ital lib 8. ———*Nec monte n*[illegible]
Deſcendens Atina aberat.

Pop. *Atinates.* Servius in Virg. locum prædictum. *Civitas eſt juxta Pomptinas paludes dicta Atina, à morbis, qui Græcè* Ἄται *dicuntur, quos paludis vicinitas gerat.* Sanè curioſum Grammaticum ut haud raro alias, hic quoque ſe prodit Servius potius quam Geographum; à Pomptinis enim paludibus longè abeſt *Atina* apud ipſum Apenninum montem in edito, &, ut Silius ait, *nimbo ſe celſa ſita.*

Atina, ſive *Atinum*, vulgò *Ateno*, op. Lucaniæ ad Tanagrum flu inter Polam & Salum op. 4. m. p Hodie vic. eſt regni Neapolitani in prov principatûs citer. pene ſemidirutus. Vide Cluver. Ital Ant p 1254.

Atiſo, vel *Athiſo*. Inſubrum flu. *Teſa*, Leandro. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 139.

Atlantis, inſula à multis America creditur. Diſtat ab Hiſpania plus 1000 leuc. Gall. in occ. & [illegible] pars maxima in mediterraneis ſubeſt dominio Hiſpanorum ab an. 1492. quo primum detecta fuit à Chr. Columbo. Vide *America.*

Atlantides, inſ. duæ quas *Beatas* & *Fortunatas* dicunt, parvo inter ſe mari diviſæ 10000. ſtad. à Libya diſtantes. Imbres illic rari, mediocreſque, venti plurimum ſuaves & roriferi. Solum pingue, nullo humano ſtudio excultum perdulces fructus otioſæ multitudini præbet. Aer ſincerus & temperatus; nam qui à terra perflant venti Boreas & Aquilo, propter longinquitatem, vaſta, & inania incedentes ſpatia, fatigantur priuſquam ad eas perveniant. Qui v. à mari perflant, Argeſtæ & Zephyri, refrigerantes, raros ac temperatos imbres ex pelago afferunt. Illic *Campi Elyſii*, ab Homero, reliquiſque Poetis eſſe dicuntur. Has Plinius Heſperidas vocare videtur; nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, eaſque ultra Gorgonas, præternavigatione Atlantis dierum 40. diſtare ait. Erunt fortaſſe *Spagniola* & *Cuba.* Ortelius. Eas v. Horatius hunc in modum deſcribit, Ep. 16.

Nos manet Oceanus circumvagus: arva, beata
Petamus arva, Divites & Inſulas.
Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,
Et imputata floret uſque vinea.
Germinat & nunquam fallentis termes olivæ,
Suamque pulla ficus ornat arborem.
Mella cava manant ex ilice: montibus altis
Levis crepante lympha deſilit pede.
Illic injuſſæ veniunt ad mulctra capellæ,
Refertque tenta grex amicus ubera.
Nec veſpertinus circumgemit urſus ovile,
Nec intumeſcit alta viperis humus.
Pluraque felices mirabimur: ut neque largis
Aquoſus Eurus arva radat imbribus,
Pinguia nec ſiccis urantur ſemina glebis
Utrumque rege temperante cœlitum

Nulla

Nulla nocent pecori contagia, nullius aſtri
Gregem æſtuoſa torret impotentia.

Atlantes, Æthiopiæ pop. inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Plinius l. 5. c. 8. *Atlantes degeneres ſunt humani ritûs, ſi credimus: nam neque nominum ullorum inter eos appellatio eſt; & Solem orientem occidentemque dira imprecatione contuentur, ut exitialem ipſis agriſque. neque inſomnia viſunt qualia reliqui mortales.* Hæc ille. Scribit v. Amm. Marcell. lib. 15. cum Romæ delatorum peſtis ſævius graſſaretur, ne ſomnia quidem extra vitæ diſcrimen auſum quemque patefacere, ideoque nonnullos mœſtos fuiſſe, quod apud Atlanteos nati non eſſent, ubi nulla videntur ſomnia. Idem ſcribunt Tertull. lib. de An. Solinus c. 34. & Mela. 1. 8.

Atlas, mons Africæ max. pro diverſitate regionum varia ſortitur nomina. Incipit prope oram Oceani, ab eo *Atlantici* dicti, juxta promont. Gerum, Gallicè *de Guer*: inde perpetuo dorſo varie flexus, extendit ſeſe orientem verſus, ad confinia deſerti Barcæ, & immanibus & ſupra quam credi poſſit, altis jugis, è media arenarum vaſtitate conſurgens extollitur, verticem nubibus ſemper tectum habens. Verſus Oceanum *Aiduacal* ſeu *Idevacal* dicitur; & inter Segelmeſſam reg. & provincias Haſcoram & Tedlezium, *Tenſiſt* & *Dedes* ab incolis vocatur, & Zizi prope confinia regni Fezzæ. Sublimitatem hujus montis tangit Juvenalis, Sat. 11.

———*Illum ego jure*
Deſpiciam, qui ſcit quanto ſublimior Atlas
Omnibus in Libyâ ſit montibus.

Atlas autem *minor*, qui pars eſt Atlantis maj. abeſt à Lixa urbe 130. m. p. circiter.

Atlone, urbs Hiberniæ in Connacia prov. & Com. Roſcomanenſi, ad Sineum flu ubi exit à lacu Rea. Diſtat 16. m. p. à Longofortio in auſt. & circiter 30. à Galwayâ in ort.

Atraces, Ætoliæ pop. quibus nomen dedit *Atrax*, Ætoli fil. Regio eorum *Atracia*, unde *Atracis* Hippodamia dicta. Ovid. in Epiſt.

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Vide *Atrax*.

Atramitæ, pop. Arab Fel Steph. Vide *Charramitæ*.

Atrax, & *Atracia*, Theſſaliæ civitas. Inde *Atracius*. Unde *Atraciam artem* Statius appellavit *Magiam*, quæ apud Theſſalos plurimùm viguit. Sic enim ille. 1. Theb.

———*Qualis per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor.

Claud. in Coſſ. Prob. & Olybr. ſecundum quædam exemplaria:

Haud ſecus Atraciam Lunâ regnante per Arctum
Sidereæ fugiunt acies. Prop lib. 1.
Et deducta Atraciis licet hæc confidat in oris.

Val Flacc. lib. 6.

Quantus Atracio Lunam ſpumare veneno
Sciret & Æmoniis agitari cantibus umbras.

Atrax, Ætoliæ flu. qui infunditur Ionio, & ab eo eſt initium Achaiæ Catullus.

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Vide Strab. lib. 9. & Plin 11. 4.

Atrebates, Galliæ populi, à quibus *veſtes Atrebaticæ*, quanquam *Atribaticas* vocat Suidas, de coloris atri ratione. Sunt autem *Atrebates* textrino percelebres. Horum metropolis *Atrebatum*, recentioribus *Arteſia*, vulgò *Arras* nominatur. Long. 23. 55. Lat. 50. 45.

Atrebatii, pop. Albionis. Ptol quorum regio *Berkſhire*, Camdeno ac Lelando teſtibus. Opida *Okingham*, *Reading*, *Ilſley*, &c. inter Londin. & Sariſbur. in occ.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab *Atropato* duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in 2. partes, quarum altera Major appellata eſt, cujus metropolis eſt *Ecbatana*; altera Minor; quæ & *Atropatia* dicitur Strab. lib. 11. Pop. *Atropateni*. Dionyſius verſ. 1019.

Γηλοί τ' Μάρδοι τ' καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί.

Gelos & Mardos in Atropatenâ reg. plerique ſtatuunt, eos tamen ab Atropatenis diſtinguit Dionyſius, non niſi cultiores reg. illius incolas Atropatenos vocans; cum Geli, Mardi, aliique monticolæ *μάχιμοι καὶ λῃστρικοί*, teſte Strab. lib. 11. & quidem Scythici generis fuerint. Cætera Atropatenes *εὐδαίμονα χωρία* vocat Strabo, ac Dionyſius *ἱερὴν* [illegible] *γαῖαν*.

Attalia, urbs Pamphyliæ Archiep. maritima & primaria regionis, ubi Præfectus moratur, ab *Attalo* rege condita. Strabo. Stephano urbs Lyciæ. Aliqui vero (ut idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt. Aulæa Attalica olim in pretio fuere. Propert. 2. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Sil. Ital. lib. 14.

Læta Tyros, quæque Attalicis variata per artem
Aulæis ſcribuntur acu.

Attica, hodiè *Ducato di Setines*, regio Achaiæ, ſive Helladis in angulo Orientali & Auſtrali, quæ & *Mopſopia* & *Cecropia* dicta eſt, in quâ Athenæ, urbs totius Græciæ clariſſima. Hinc *Atticus* adject. Ovidius Triſtium lib. 5.

———*O dulcior illo*
Melle, quod in ceris Attica ponit Apis.

Mel enim Atticum in pretio apud veteres. Diophanes in Geoponicis, lib. 15. *ἄριστον μέλι τὸ Ἀττικόν, καὶ τὸ Ἀττικὸν τὸ Ὑμήττιον.* Dio Chryſoſt. Orat 32. de melle Attico *καθαρώτατον*, i. e. *puriſſimum*. Sil. Ital lib. 14. ut mel Siculum hyperbolicè amplificaret, dixit.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymetton
Audax Hybla favis.———

Idem lib. 2. celebrat examina Cecropii Hymetti.

Virg. Georg. 4.

Cecropias innatus apes amor urget habendi.

Ideò Val. Flac. lib. 1. Argonaut. vocat Hymetton *dulcem*, & Papinius 12. Thebaidos *olentem*. Martialis lib. 13.

Hoc tibi Theſei populatrix miſit Hymetti
Pallados à ſylvis nobile nectar apis.

Philo (neſcio an Judæus) celebrat apes Cecropidas apud Galenum lib. 9. de Compoſ. Pharm. Queritur Syneſius epiſt. 136. Athenas olim domicilium ſapientum, tantum jam celebrari ab apiariis, & Hymetti ferias frequentari, non theatri. Et Plato in Critiâ de hac parte orbis, *Τῶν γὰρ ὀρῶν* [illegible] *ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν.* Porro *Attici* pluribus elogiis celebrantur. *Atticus teſtis* pro incorruptiſſimo, & probatiſſimo, teſte Diogeniano. *Attica fides* quoque apud Plautum in Aululariâ proverbialiter de fide integrâ & incorrupta dicitur. *Attica Muſa*, pro eleganti & venuſtâ. Contrà *Advena Atticus*, in eos qui ſunt violenti in vicinos, dicitur, quòd *Attici* quondam vicinos populos ſedibus pellerent. *Attici* quoque præſertim Athenienſes, lucri & munerum cupidiſſimi fuere, adeò ut apud Ariſtophanem, teſte Diogeniano, proverbio dicatur,

Atticus etiam moriens porrigit manum.

Aturenſium civitatis meminit Lib. Provinciarum in Novempopulanâ Galliæ regione. Nomen retinêre ſcribit Scaliger, ſed depravatione Vaſconicâ *Aturenſium* civitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturrus, Tarbellorum in Gall. Aquitanicâ flu. Auſonius. *Aturius* Ptolemæo, *Atyr* Vibio Sequeſtri. *Dour* fortè hodiè, ut conjicit Victor Giſelinus; *L' Adour* vocat Joſ Scaliger. *Landum* interpretatur Navagierus. Heroldus *Aturnus* legit, & non parvo errore ſcribit Gall. Belg. flu. eſſe, & vulgò *Gelu* dici.

Avalites, qui & *Abalites*, ſinus in dextrâ parte Rubri maris. Steph. Vide Boch. Phaleg. 2. 22.

Avalonia, urbs Albionis, *Inis Avalon*, teſte Lelando, incolis *Glaſſenbury*.

Avaricum, op. Celtarum maximum, munitiſſimumque in finibus Biturigum. Cæſar lib. 6. vulgò *Chaſteau. cuſ*, aliis *Bourges en Berry*, alius *Viarons*.

Avarum, Hiſp. Tar. promont. Ptol. *Cabo de Vianca* Moletio.

Avaſos, Αὐάσεις Græcis; Ita Ægyptii vocant habitationes, quæ ſunt in medio deſerto, voce compoſita ex ציה *ſi*, id eſt, *deſertum* & הוא *hawa*, quod eſt habitatio. Unde plural חוות Num. 32. 41. Arabicè חוי eſt ambire, & חוא multæ domus Arabum tanquam in ordinem digeſtæ. Ergo ציה חוא Auaſis propriè eſt *ambitus domorum*, i. e. *villa*, ſeu *opidum in loco ſiticuloſo*, aut potius *habitatio, quam ambiunt loca ſiticuloſa*; quomodo Græci definiverunt, quamvis vim vocis ignorarent. Strabo de Africâ lib. 2. [illegible] Αὐάσεις δὲ [illegible] καὶ ἄνυδρος γῆ. Καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις Αὐάσεις οἱ Αἰγύπτιοι. Et lib. 17. Αὐάσεις δ' οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας. In Strabone legunt Αὐάσεις, ſed Αὐάσεις reſcribit Caſaubonus ex Stephano in Αὔασις, quam lectionem veram eſſe docet, quod pro *Avaſi Oaſin* ſcribunt Herodotus lib. 3. & Ptol. 4. 5. & alii ad legem VII. D. de interdictis & relegatis Sect. 5. Incolas Plinius *Oaſitas* vocat 5. 9. Æthicus autem & Oroſius *Avaſitas*. Bochartus.

Auchatæ, Scythica gens, ad os Boſpori apud quos Hypanis oritur. Val. Flac. lib. 1. verſ. 132.

Dictus & Auchatas patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ubi aliqui *Anchates*.

Auchatæ, Africæ populi, *Auſchiſæ* Ptolemæo & *Auſchiſtæ* Stephano.

Stephano. Sic enim ille Αὐχῖ) ἔθνος Λιβύης ὑπερβαίνων, lege ὑπὲρ Βάρκης ex Herodoto

Audena, Italiæ amnis. Liv. lib. 41. in ſiniſtram Macræ ripam defluit, vulgò *Ula*, & *Aula*, & cum articulo *La Ula*, & *L' Aula*.

Audomarenſis, urbs Arteſiæ primaria, vulgò *St. Omer.* Long 23.22 Lat 50.47.

Audus, mons Africæ apud fines Maurit. Cæſar haud procul ab orâ litorali; *Auraſi* incolis, *Capo Gabranel* Moletio. Item fluvius apud *Audum* promont. in ſinum Numidicum exiens, *Baldgia*, teſte Moletio.

Avella, vide *Abella*.

Avendonis, Liburniæ urbs. Anton. quam Lazius *Adelſperg* nominat.

Avenio, Gall. Narbon. urbs, quam Pontifici Clementi vendidit Joanna Siciliæ regina. Volat. Stephanus autem Αὐενίων, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Vulgò *Avignon.* Numero ſeptenario clara eſt hæc civitas. In eâ enim 7. ſunt Palatia, 7. Parochiæ, 7. Hoſpitia, 7. Sacrarum Virginum Monaſteria, 7. Collegia, 7. Monachorum Conventus, & 7 Portæ. Petrarcha & Boccatius eam ſub nomine Babylonis deſcribunt. Long 25.20. Lat 43.25.

Avens, flu. in Sabinis Varroni memoratus, quis autem hodiè cenſendus ſit, incompertum eſt. Serv. ad Æn. 7. *Varro dicit, De gente Pop. Rom. Sabinos à Romulo ſuſceptos, accepiſſe montem, quem ab Avente fluvio provinciæ ſuæ adpellaverunt Aventinum.*

Aventicum, Helvetiorum op. Cæſar. *Wiefelsburg* Rhenano, *Avenche* Marliano. Helvetiorum caput fuiſſe teſtis eſt Corn Tacitus. Ammianus autem ſcribit ſuo tempore deſertam fuiſſe civitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi. Long. 28. 33 Lat 46. 44.

Aventinus, unus ex 7 urbis Romæ montibus, cujus radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus *ab avibus* (ut ex ſententiâ Nævii refert Varro) quarum ob ſitûs opportunitatem, amniſque vicinitatem maxima ibi copia erat; vel *ab Aventino*, Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto; vel *ab adventu* hominum qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant; Vel *ab advectu*, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis urbis Romæ montibus paludibus diſcretus, unde ratibus ad eum advehebantur, quadrantem pro naulo ſolventes Dionyſ. Hal. 3. Ubi de Aventino: ἔστι δὲ λόφος ὑψηλὸς ἐπιεικῶς ὀκτωκαιδεκά τε σταδίων τὴν περίμετρον, ὅς τότε μὲν ὕλαις παντοδαπαῖς μεστὸς ἦν, πλείσταις δὲ καὶ καλαῖς δάφναις, ἀφ' ἧς Δαφνίτην ὑπὸ Ῥωμαίων καλεῖται τόπος ἐξ αὐτοῦ· νῦν δὲ οἰκιῶν ἐστι πλήρης ἅπας. ἔνθα οὖν πολλοῖς καλοῖς καὶ τὸ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυται.

Avernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, h. e. *avibus carens.* vide *Aornus.* Ita autem ab Ariſtotele in Admirandis deſcribitur. Περὶ τὴν Κύμην τὴν ἐν Ἰταλίᾳ λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, ἀξιολόγως λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν εἶναι τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, τὸ βάθος ἔχουσαν ἀνυπέρβλητον. Strabo lib. Ἔστι δ' ὁ μὲν Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθής, &c Vibius Sequeſter in catalogo fluminum. *Avernus Campaniæ, immenſæ altitudinis, cujus ima pars apprehendi non poteſt.* Diod. Sic. lib 4. Κεῖται μὲν οὖν ἡ λίμνη μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Δικαιαρχείας, πλησίον τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἡ δ' ἔστι τὴν περίμετρον ὡς πέντε σταδίων, τὸ βάθος ἄπιστον. Videtor Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1127.

Auſeia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea *Marcia* dici cœpit, omnium aquarum toto orbe, Plinio teſte, clariſſima, frigoris, ſalubritatiſque laude cæteris præcellens. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos & Fucinum lacum; mox ſpecu merſa in Tiburtina ſe aperit, 9. m. p. fornicibus deducta. Primus eum in urbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius, unus ex Regibus. Poſtea Qu. Marcius Rex in Præturâ à quibus *Marcia aqua* dicta. Hanc rurſus reſtituit M. Agrippa.

Aufidena, urbs Italiæ Caracenorum, vulgari nunc vocabulo *Alfidena*; meminit ejus Livius lib. 10. *Bovianum inde adgreſſus, nec ita multo poſt Aufidenam vi cepit.* De Cn. Fulvio Coſ loquitur. Apud Ptolemæum Καρακηνῶν, οἳ εἰσιν ὑπὸ τοὺς Φρεντανούς, Αὐφιδηνά.

Aufidus, Apuliæ flu, ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium urb. præterfluens in Adriaticum mare ſe exonerat; Romanorum apud Cannas clade nobilis. Florus 2. 6.

Documenta cladis ... ruentes aliquandiu Aufidus.

Sil. lib 1.

Teque vadi dubium, cœuntibus Aufide ripis,
Per clypeos, galeaſque virum, cæſoſque per artus
Vix iter Adriaci rumpentem ad litora Ponti.

Idem lib. 11.

Humentes rapido circumdat gurgite campos
Aufidus, & ſtagnis intercipit arva refuſis;
Mox fluctus ferit Adriacos, magnoque fragore
Cedentem impellit retrorſum in æquora Pontum.

Virgil Æn. 11.

Amnis & Adriacas retro fugit Aufidus undas.

Horat. 3. Carm. Od. ult.

Dicar quà violens obſtrepit Aufidus.

Item lib 4. Od. 14.

Sic tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni præfluit Apuli,
Cum ſævit, horrendamque cultis
Diluviem meditatur agris.

Et Od. 9. ejuſdem libri.

Longè ſonantem natus ad Aufidum.

Idem Serm. 1. Sat. 1.

Cum ripâ ſimul avulſos ferat Aufidus acer.

Luc. lib. 2. verſ. 407.

———*Et Adriacas qui verberat Aufidus undas.*

Sil. Ital. lib. 8.———*Fundæque imo mugitus anhelans*
Aufidus, & magno latè diſtantia ponto.
Terruerant pavidos accenſa Ceraunia nautas.

Aufidum deſcribit Polybius hoc modo lib 3 Ὁς μόνος διαιρεῖ τὸν Ἀπεννῖνον. τοῦτο δ' ἐστὶν ὄρος συνεχὲς ὃ διείργει πάσας κατὰ τὸ μῆκος τὰς Ἰταλίας ῥύσεις, τὰς μὲν εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, τὰς δὲ εἰς τὸν Ἀδρίαν· δι' οὗ ῥέοντα συμβαίνει τὸν Αὔφιδον, τὰς μὲν πηγὰς ἔχειν ἐν τοῖς πρὸς τὸ Τυρρηνικὸν κλίμασι τῆς Ἰταλίας, ποιεῖσθαι δὲ τὴν ἐκβολὴν εἰς τὸν Ἀδρίαν.

L' Ofante Leandro dicitur.

Auſona, *Nyne*, fluvius Angl in Com. Northantoniæ. Cadit in mare Germ. in Norfolcia & Lincolniam Comm.

Augia Major, *Mehrerau*, vic. Germ. juxta lac. Conſtantienſem prope Brigantium, in Com. cogn. 6. leuc. à Conſtantia in ort.

Augia minor, *Meinow*, inſ. Germaniæ & Sueviæ in infer. partem lacus Conſtantienſ. med. fermè inter Uberlingam & Conſtantium.

Augilæ, Africæ pop. qui nullos Deos putaverunt, præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incubantes. Mela, 1. 8. *Augilæ manes tantum Deos colunt*, Lapſum hic putant Pomponium viri eruditi, quod Augilis attribuerit ea, quæ Herodotus Naſamonibus. Sed ipſi errant; Augilæ enim ſunt Naſamones & Augila, vel Ægila eſt op. Naſamonum. Satis hoc ex Herodoto ipſo colligitur; jungit quoque eos Ptolemæus: Ἐν τοῖς Αὐγίλαις καὶ Νασαμῶσι τὰ Αὔγιλα. Libri aliquot Ptolemæi legunt h. l. Ἄγιλα, uti Herodotus. Ab Αὔγιλα v. gentile, non tantum Αὐγιλαῖ, ſed & Αὐγιλῖται, ſi Stephano credendum. Verum ſæpe ex ingenio format iſtius ſua iſte ἐθνικογράφος. Vide Voſſ. in Melam, pag 45.

Auguſta, urbs Ciliciæ litor. inter Tarſum & Anemurium ad occ. Sevelli Rhamuſio. *Sebaſte* al. op. inter Corycium & Pompeiopolim in ora.

Auguſta, quæ & *Tubinga*, urbs Sueviæ & Academ. Duc. Wirtenbergenſis ad Nicrum flu. 2 leuc à Reutlingâ, 1. à Rotemburgo, 10. ab Ulmâ in occ. Opus Caracallæ Auguſtæ.

Auguſta, op. marit. Siciliæ ad ort. alias *Xiphonia.* Sita eſt in Neetinâ valle, 18. mill. à Catana in auſt & 25. à Syracuſis in Bor.

Auguſta Acilia, *Azelburg*, Aventino, op. olim Vindeliciæ ad Danub. nunc pag. Straubingæ urbi propinquus, à Ratiſpona 6 leuc. in ort.

Auguſta Auſciorum, *Auch*, urbs Gall. Aquitan. Com. Arminiaci caput, ad Ægircium flu. 6. leuc. ab Eluſa, & totidem ferè à Condomo. Long. 21. 25. Lat. 43. 33.

Auguſta Badacum, ſeu *Badacum* ſimpl. Ptol. Cluverius putat eſſe vicum *Paunburg*, ad flu. Achſam, ſeu Alſam in ſup. Bavaria, paulo infra locum Chamum, in lim. ditionis Salisburgenſ.

Auguſta Batienorum, *Baſſignano*, op. Liguriæ ad Padum à Ticino 24. m. p. Alexandriam verſus 8. in merid. & occ. à Valentia op 4. in ort.

Auguſta Bracarum. Vide *Bracara.*

Auguſta Emerita, vulgò *Merida*, urbs Portugall. & caput Conventus, 6. leuc à Metallino in occ. & 24. ab Hiſpali in Sept.

Auguſta nova, op. Hiſp. Tar. in Arevacis, ad Arevam flu. forſan ubi nunc vicus Covarruvias in Caſtella veteri medius fere inter Burgos & Uxamam, verſus montes.

Auguſta Prætoria, à Solino dicitur Italiæ limes, vulgò *Aoſta*, eſtque Ducatus cap. qui in 7. valles dividitur, ad radices Alpium. 25. mill. ab Eporedia in Bor. & 45. à Taurino, in reg. montoſa, ſed fertili.

Auguſta Quintanorum, *Kintzen*, vic. Bavariæ infer. prope *Oſterhoven* op medium inter Patavium & Straubingam.

Auguſta Rauracorum, *Augſt*, urbs olim nunc vic. tantum cum multis ruderibus in pago Baſilienſi, 2. leuc. ſupra Baſileam in ort.

Auguſta Romanduorum Vide *Auguſta Veromanduorum*; licet quidam hanc ab illa diverſam eſſe contendant, appellarique *Lacemburg*, nullo certo judicio freti.

Auguſta Sueſſionum, vulgò *Soiſſons*, urbs Gall. in Picardiâ, ſub præfectura tamen Inſulæ Franciæ, ad Axonam flu. inter Lutetiam 20. leuc. & Laudunum 9. Claret Comitatûs titulo, eſtque probè munita & ampla Long. 24 20. Lat. 48. 50.

Auguſta Taurinorum, quæ *Taurasia* Livio, *Taurania* Stephano, vulgò *Turin*, urbs Gall. Subalpinæ in planitie fertili admodum & rigua, ubi Duria in Padum cadit, 12 mill. à Pinariolo, & 24. ab Aſtâ in occ.

Auguſta Tiberii, *Regenſpurg*, & *Ratisbon*, urbs Vindelicorum in Bavariâ 7. leuc. Germ. ab Ingolſtadio in ort. & tôtidem à Landſhuto in Sept. uti 15. à Monachio.

Auguſta Trevirorum. Vide *Treviri*.

Auguſta Tricaſtinorum, *S. Paul des trois Chaſteaux*, urbs Gall. Narbonenſ. in Delphinatu, unâ leucâ à Rhodano flu. 14. à Montlimario in merid. & vix 2. à Vivario.

Auguſta Trinobantum. Vide *Londinum*.

Auguſta Vagiennorum, urbs Gall. Subalpinæ, quibuſdam Salinæ, *Saluces*. Marchionatûs caput. Cluverius tamen credit eam fuiſſe verſus Ligures montanos, circa Carmaniolam, op. Pedemontii, *Carmagnole*. Sedet prope Padum flu. inter Taurinum & Foſſanum.

Auguſta Veromanduorum, vulgò *Vermand*, urbs olim Picardiæ, nunc v. eſt vicus Veromandui tractus, ad rivum *Ournignon*, medius inter Fanum S. Quintini, & Peronam, 3. leuc. ab utrâque diſtans, & 8. à Novioduno in Aquilonem.

Auguſta Vindelicorum, *Auſpurg*, urbs Germ. ſup. in eâ parte Ducatûs Sueviæ, quæ Agea dicitur. Celebratur aliquot Comitiis Imperii, & confeſſione Lutheranorum, quæ dicitur *Auguſtana*, oblata an. 1530. Diſtat 6. leuc. à Danub. in merid. & 9. à Friſinga in occ. Long. 33. 00. Lat. 48. 15.

Auguſtana Caſtra, vulgò *Gaiſting*, vicus prope Danubium, 11 m. p. infra Reginum in Duc. Bavariæ.

Auguſtanæ Clauſuræ, *Chiuſa*, pag Carnorum, in tranſitu Alpium Juliarum, inter Carnos & Noricos.

Auguſtia, *Kuſty* Lazio, op. Daciæ ad Danub. in Valachia, ſeu, ut al. videtur in Moldaviâ, à Galacio 6. leuc. in Bor. Ab al. v. ponitur in Tranſylvaniâ ad Aluthum flu. verſus lim Walachiæ, aliquot mill. à Cibinio.

Auguſtobona Anton. *Auguſtomana* Ptol. poſtea Trecæ, & Trecaſſium, *Troyes*, urbs Gall. Celt. & Campaniæ primaria, ad Sequanam flu. 34. leuc. à Lutetia in ort.

Auguſtobriga, *Aldea el muro* Morali, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tar. in fin. Pelendonum, inter Turiaſſonem, & Numantiam, ubi nunc limites Caſtellæ vet. & Aragoniæ

Auguſtobriga, *Villar de Pedroſo* Cluſio, op. olim, nunc pag. Luſitan. in Extremadura, apud Guadalupam op. Brietio autem & al. eſt *Puente del Arcobiſpo*, op. Caſtellæ novæ ad Tagum flu 10. leuc. infra Toletum ad occ. una à vico *Villar de Pedroſo*, & 5. ab Aquis Lupiis.

Auguſtodunum, *Autun*, urbs Gall. Celt. juxta Arotium flu. in Duc. Burgundiæ, 18. leuc. à Divione in occ hybernum. Long. 25. 00. Lat. 46. 50.

Auguſtomagus, cap. fuit Sylvanectorum, qui ſub Bellovacis comprehendebantur; nunc eſt Valeſiæ reg. vulgò *Senlis*, ſub præfectura tamen inſulæ Franciæ, 10. leuc. à Lutetia in Sept. & 8. à Compendio ad Nonnetam amnem

Auguſtonemetum, *Nivernum* Anton vulgò *Nevers*, urbs Gall. Celt. ad Ligerim. Al. autem & melius eſt Gergobia, urbs olim Arvernorum in Aquitan. nunc vic. *Gergoie* prope Claromontem urb. *Nivernum* enim alias *Noviodunum* dictum fuit

Auguſtoritum, *Limoges* Cluverio & al. Lemovicorum urbs primaria, ad Vigennam flu. in Aquitania, med. fermè inter Pictavium, & Claromontem. Non deſunt tamen, qui exiſtimant Lemovicum alias dictam fuiſſe Ratuſtrum, Auguſtoritum autem fuiſſe Inculiſinâ.

Avia, poſtea *Furconium*, *Forcone*, urbs Veſtinorum in Aprutio exciſa, ab Aquila, 8 m. p. diſtans.

Avinus, *Avin*, flu. Scotiæ meridion. Avindalium Caſtrum alluit, poſteaque in Cludam ſe exonerat prope Hamiltonium op. in Cludeſdalia provincia.

Auklandia, op. Angl. in Epiſcop. Dunelmenſi, ad flu. *Wero*, vulgò *Biſhops Aukland*, 5. m. p. à Dunelmo ad merid. & 10. ab ora lit. Oceani.

Aulerci, pop. Gall. diviſi fuere in Aulercos Cenomanos, ubi nunc *Le Main* provincia, & Aulercos Diablintes, ubi nunc reg. *Le Perche*, & Aulercos Eburovices, qui nunc *le Diocese d' Eureux*, in Normanniâ, ubi eorum partem rigat Sequana fluvius.

Aulis, regiuncula Bœotiæ, à *Caſtrametatione* nomen ſortita, juxta Chalcidem. Ovid. Met. 12.

—— *Bœotaque tellus*

Aulide piſcoſa puppes tenuiſſet iniquas.

Servius ait inſ. & op. eſſe cum portu 50. navium capaci; in quo Græci ſub Agamemnone in Trojæ excidium conjurarunt. Atqui capaciorem oportet hunc portum fuiſſe; ſiquidem communis eſt Poetarum opinio, ut mille fuerint Græcorum naves. Virg. Æn 2

Non anni domuere decem, non mille carinæ.

Propertius:

Et Danaum Euboico litore mille rates.

Virg. Æn. 4.

Non ego cum Danais Trojanam exſcindere gentem
Aulide juravi. Lucan lib 5.

Euripuſque trahit curſum mutantibus undis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Heſychius. Αὐλίδα, λιμένα

Ovid. Met 13.

Nempe ego mille meo protexi pectore puppes.

Idem in Epp.

Inter mille rates, tua ſit milleſima puppis.

Seneca in Agamemnone:

Milleſima nunc ambit, & luſtrat ratem.

Idem in Troadibus: *Mille ratibus.*

Æſchylus in Agamem. Στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην.

Plautus in Bacchidibus, de re Trojana loquens. *Millenûm numero navium.* Livius quoque lib. 45. ubi de Aulide. *Portum inclytum ſtatione quondam mille navium Agamemnoniæ claſſis.* Alii mire variant. Aliud enim ab Hom. colligas, aliud à Dicty Cretenſi; à priore ſiquidem, ſi rationem ſubducas invenies mille octoginta naves, à poſteriore mille ducentas octoginta quinque. Dares autem Phrygius ait fuiſſe naves mille centum & quadraginta. Varro, lib. 2. de R. R cap 1. *Si inquam numerus non eſt ad amuſſim, ut non eſt cum dicimus mille naves iiſſe ad Trojam.* Sane Thucydides cum dixerit lib 1. Mycenas olim exiguam urb fuiſſe, addit, opidi ejus exiguitate elici non tenui argumento, tantam non fuiſſe claſſem Græcorum quantam & poetæ memorant & ſermo obtinet

Aulocrene, Aſiæ min regiuncula, in conventu Apameno per quam ab Apameâ in Phrygiam itur. Ibi platanus oſtenditur ex quâ pependit Marſyas ab Apolline victus, Plin

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, vini ferax Mart. Lib. 13

Nobilis & lana & Baccho fertilis Aulon.
Dat pretioſa tibi vellera, vina mihi.

Horat. in Odis. ——— *Et amicus Aulon,*
Fertilis Baccho ———

Vide *Caulon* Eſt etiam urbs Ciliciæ.

Aulon, Stephano eſt urbs Laconica, una ex centum, & alia Arcadiæ, & alia, civitas vel locus Cretæ. Item Arabiæ locus; & alia ejuſdem nominis civitas à Crotoniatis condita, *Caulonia* etiam dicta.

Aulon, teſte Theophraſto, campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum. Vide plura apud Cæl. Rhod lib 17.

Auna & *Emelia*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi in Momonia prov.

Aunedonacum, *Aunay*, op. Pictavienſis prov. in Lim. Santoniæ, 3. leuc. ab Angeriaco in ort. & 5. à Niortio in mer.

Avo, *Rio d' Avia*, flu. Hiſp. in fin. Bracarum, inter Celandium & Næbim in Oceanum occid fluens.

Avo, *Aven*, flu. Scotiæ meridion. Cadit in Forthæ æſtuarium prope Lindum urb. in Lothaniâ prov. Al. autem eſt *Avenna*.

Avo, *Avon*, flu Walliæ in Com. Monumetenſi. In Iſcam ſe exonerat prope Iſcam urb.

Avona, flu. Angliæ merid in Com. Wiltoniæ oriens; Briſtollium urb. alluit, & poſtea in Sabrinæ æſtuarium cadit.

Avona, flu. Angl. in Warwicenſi & Wigornienſi, in Sabrinam ſe exonerans juxta Theocicuriam in agro Gloceſtrenſi.

Auravannus, *Rian*, flu. Scotiæ in Gallovidia prov. ad ipſum fere promont. qu. *Aber Ruanus*, i. e. *oſtium Ruanus*, teſte Camdeno.

Aurea Cherſoneſus, *Samotra* Ortelio, *Japan* Mercatori, Caſtaldo *y. Malaca*, peninſ. Aſiæ in India extra Gangem, in merid. maxime extenſa, non longe ab Æquatore. In plurima regna dividitur, & ab inſ. Sumatra disjungitur freto Malacenſi, ſive Sincapurano Ejus primaria urbs *Malaca*, empor. percelebre, in ditione Hollandorum, ab an. 1641. cum prius eſſet Luſitanorum.

Aureatum, urbs Germ. in Palatinatu ſuper. ſeu Bavaria ad Alemannum fluvium, 3. leuc. à Neoburgo in Sept. *Eichſtadt* Bruſchio. Lazio autem vic eſt *Naſſaveli* ad Scuterum amnem in vicinus. Ortel. novum eſſe putat vocabulum, & ſunt qui credant eſſe urb. *Aurach* in Suevia, & Duc. Wirtembergenſi.

Aurelia Carisſa cognomine, *Cazorla* Taraphæ, op. Hiſp. Bæt. *Cariſſa* Ptolemæo, quod excisum jacet, & loc. adhuc *Carixta* nominatur. Al. eſt *Cazorla* op. inter Ubedam, & Seguram 6. leuc. diſtans.

Aurelia, porta urbis Romæ prope molem Hadriani fuit; nunc diruta jacet à temp. Leonis 4. Summi Pontificis.

Aurelia, *Orleans*, urbs Gall. Celt. ad Ligerim, & Academia, & Ducatus, ab Aureliano Imp. an. 278. condita & nominata, ut ferunt, inter Pariſios 34. & Bituriges 22. leuc. diſſita.

Aurelianum, ſeu potius *Lentium*, urbs Auſtriæ ſup. ubi Travus flu. vulgò *Traun*, in Danub. cadit 7 leuc. à Patavio in ort.

Aurelii vicus Vicarello, op. Hetruriæ ad lacum Sabatinum, à Braceno op. 6. m. p. in occ. diſtans.

Aureus mons, *Monte Gradacchio* Leandro, mons Corſicæ in orâ occiduâ, apud Sagonam urb. Ex eo 3. flu. Tuola, Rhotanus, & Ticarius profluunt. Item mons Myſiæ infer. *Metzek* vel *Mathecuſh* Lazio, in Hungariæ, ſeu Pannoniæ infer. confin. Item mons Gall. in Alvernia prov. excelſus Claromontium verſus, vulgo *le Mont d'or*.

Auria, *Orenſe*, urbs Callaicorum ad Minium flu. 12. leuc. à Tyde in ort. æſtivum, & à Compoſtella 14. in ort. hybernum.

Aurimana ala, *Ried*, op. olim, nunc pag. Norici ad Oenum flu. & Vaſſerburgum urb. in Bavaria, teſte Lazio, cui etiam *Haulruck* pag. vicinus eſſe videtur.

Aurisium, Ros Lazio, op. Vindeliciæ, nunc pag. Bavariæ ad Oenum flu. inter Vaſſerburgum, & Roſenhemium.

Aurunca, Latii civit. ab Auſone Ulyſſis & Circes fil. condita; à quâ *Aurunci*, vetuſtiſſimi Latii pop. Virgil. Æn. 7.

———*Et quos de collibus altis*

Aurunci miſere patres———Et alibi:

Auruncos ita ferre ſenes.

Cum hac vetuſtate alludunt verba Ammiani, qui de illis uti antiquiſſimis ita loquitur lib. 30. *Auruncanorum Sicanorumque jamdiu leges ignotas, cum Evandri matre abhinc ſeculis obliteratas multis.* Et de iiſd. loquens Livius lib. 8. ſignate ait: *mœnia antiqua eorum.* Eoſdem hos eſſe cum Læſtrygonibus multis probat Bochartus de Phœn. Colon. p. 632. Deducit à ab Ebræo אור *Or*. h. e. *à luce*, quia in eâ perpetuo verſabantur, & breviſſima ibi fuere noctis tempora. Sic n. de illis Poeta:

Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.

atque ut in Arato habetur:

Μίσγονται νύκτες τε καὶ ἤματα ἀλλήλοις.

Aurupini, pop. Japodum. Vide *Arupenum*.

Auſchitæ, pop. Libyæ, Stephanus: Αὐχῖται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης, ubi ὑπὲρ Βάρκης legendum, idque autoritate Herodoti lib. 4. cui *Auſchiſæ* ſunt hi pop. Αὐσχίσαι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι

Auſer, *Serchio* Leandro, Ital. flu. prope Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Piſas nunc labitur, fuit. Videtor Cluverius Ital. Ant. p. 461.

Auſitis, Maurit. Cæſar. op. Ptol. Item regio in quâ natus Job Hebræis *Hus*. Chryſoſtomus in Catena perditiſſimam vocat Auſitidem reg. i. e. Idumæam aut Hus, ubi commoratus eſt Jobus. *Imprimis*, inquit, *laudationem intuere, quod tale germen produxerit Auſitis. Ejuſmodi n. quendam virum fruge in Arabia reperiri, ubi omnes corrupti erant, ubi nullum non extabat exemplum improbitatis, eſt admiratione perquam dignum.* Eadem Origenes latius lib. 1. parum à principio, ubi cum dixiſſet Auſitas, i. e. Huſitas aut Idumæos fuiſſe impios, injuſtos, infideles, obſcœnos, inſatiabiles; addit talem inter ipſos extitiſſe Jobum, *qualis fuit Melchiſedech in medio Chananæorum, ſicut Abraham in medio Chaldæorum, ſicut Noe juſtus inter Gigantes ſceleratos, tanquam columba inter rapaces aquilas, tanquam agnus in medio luporum diripientium, tanquam ſtella in medio nubium teterrimarum. Erat juſtus inter injuſtos, inter profanos ſanctus, inter obſcœnos mundus, pius inter impios, bonus inter malos, tanquam ſmaragdus in luto, tanquam margarita in arena.*

Auſoba, Ptol. *The Bay of Galway*, teſte Camdeno, flu. Hiberniæ per Connaciam reg. in occid. apud Galveum urb. fluens. Aliis eſt *Gyll*, in Oceanum influens apud Slegum oppidum.

Auſon, vel *Auſonius*, Ulyſſis & Calypſûs fil. Inde, ut quidam volunt, *Auſones*, antiquiſſimi Italiæ populi, iidem qui & *Aurunci*. Servius: *Aurunci Græcis Auſones nominantur.* Dio Cocceianus apud Iſac. in Lycophronem. Αὐσονίᾳ κυρίως ἡ τῶν Αὐρούγκων γῆ μόνη λέγεται, μέσον Καμπανῶν καὶ Οὐολσκῶν, παρὰ θάλασσαν κειμένη. Tzetzes in Chiliad.

Τοὺς δὲ Αὐρούγκους μόνους μοι Αὔσονας λέγουσι νῦν.

Nempe, ut in Feſto habetur *R pro S* (imò & *S pro R*) literâ *ſæpe antiqui poſuerunt*, ut *majoſibus*, *meliſibus*, *Laſibus*, *feſias*: pro *majoribus*, *melioribus*, *Laribus*, *ferias*. Et, eodem auctore *Aurum* Sabini *Auſum* dicebant. Sic variante dialecto, idem erat *Auſon* & *Auron*, ex quo *Aurunci*; vel *Auruuci*, ſyllabica adjectione, quali in *Etruſcorum* nomine ex *Etruria*; & *Hernicorum* a ſaxis, quæ Marſi *herna* dicunt; & *Opicorum* ab *Ope*, i. e. *terra*. Opici enim ſunt Αὐτόχθονες Bochartus. Hi *Auſones* primùm extrema Italiæ litora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promontorio uſque ad Salentinos extenditur; unde & ejus loci mare *Auſonium* dicitur. Plin. 3. 10. Poetæ tamen, ſuo more, Auſoniæ nomen univerſæ communicant Italiæ. Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9. Dionyſ. Perieg. verſ. 77.

Εἶθ' Ἰταλῶν ὑπὲρ ἐπ' ἀπείρονα νέμονται

Ἐκ Διὸς Αὐσονίοις αἰεὶ μέγα κοιρανέοντες.

Et poſtea verſ. 339.

Μέσσῃ δ' ἀμφιέπουσι κατ' ἤπειρον Αὔσονες ἄλλοι

Παχύθριδες.———

Auſtraſia, *Weſtrick*, reg. Germ. ſup. inter Moſam Moſellam, & Helium fluvios comprehenſa; quo in ſpatio Lotharingia cum parte Alſatiæ & Palatinatus continetur. Sic dicta ab ejus ſitu; non autem quòd *vaſtum regnum* ſignificaret, ut quidam volunt. Extendebatur quidem alias latiſſime, ſed poſtea anguſtioribus limit. coarctata fuit, Scaldi nempe, Moſa, & Rheno flu. & Vogeſo M. & tum diviſa in ſuper. & infer. Inferior etiam dicta Moſellana ſeu Tullingia Lotharingiæ reſpondet.

Auſtria, prov. nomen dedit domui Auſtriacæ, ex quâ moderni Imp. Germ. & Reges Hiſp. Veterum eſt Pannonia ſuperior. Nomen habet à mundi cardine Orientali, qui Germ. Ooſt Anglice *Eaſt* dicitur. Primo habuit Marchiones, poſtea duces, poſtremo Archiduces. Dividitur in ſuper. ſeu Cisdanubianam, & infer. ſeu Transdanubianam. Tota nunc ſub Germania complectitur.

Auteri, pop. Hiberniæ, ubi nunc Com. Clarenſ. Letrimenſ. & Gallivenſ. in Connachtia prov.

Autololæ, ſeu potius *Autololes*, pop. Maurit. Tingit. à Gætulis oriundi; ſinitimos omnes curſus celeritate ſuperant. Lucan. lib. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus

Inculto Gætulus equo.———

Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Autololes levibus gens ignea plantis,

Cui ſemper curſu, cui ceſſerit incitus amnis

Tanta fuga eſt.———

Claudianus.—*Repetunt deſerta fugaces*

Autololæ.———

Autolatæ Ptolemæo dicuntur.

Automala, op. Africæ apud Aras Philænorum, & Syrtem in confin. Cyrenes. *Alcudia* Marmolio. Al. *Eſtam*, al. *Zuagra*.

Autricum, *Chartres*, urbs Gall. Celt. vide *Carnutum*.

Autrigones, pop. Hiſp. Tar. ab Oceano ad Iberum protenſi, inter Cantabros & Cariſtos, ubi nunc Biſcaiæ pars maxima, urbs eorum primaria erat Flaviobriga.

Autunacum, vide *Antenacum*.

Auximum, Piceni urbs in Italiâ, à quâ *Auximates* pop. dicti, vulgò *Oſimum*. Belli Civilis tempore in poteſtatem Cæſaris venit. Apud Liv. libb. 41. & 42. vitiosè legitur *Oximum*, & in tabulâ *Auſimum*. Procopio Gothicorum 2. more ejus ſeculi formatur Αὔξιμος. Apud Strab. lib. 5. neſcio an ſatis rectè Αὔξιμον. Siquidem omnes alii Græci authores Αὔξιμον, & Latini *Auximum* habent. Lucanus lib. 2. metri causâ.

———*Ut admota pulſarunt Auximon alæ.*

Coloniam factam Romanorum auctor eſt Velleius, lib. 1. *Auximum*, inquit, *in Picenum miſſi coloni*, &c. πόλιν μεγίστην τῶν ἐκεῖ πόλεων Procopius loco prædicto vocat. Vide Cluver. Ital. Antiq. 737. & Bochart. Geogr. pag. 151. long. 37. 35. lat. 43. 30.

Auxume, regia civitas Æthiopiæ. Ptol. *Auxomum* Arriano, Αὐξουμίτης Steph. *Chaxumo* fortè hodiè. Long. 65. 30. lat. 11. 00.

Auza, vel *Auzato*, urbs Africæ incertæ poſitionis, vetuſtiſſima, quam condidit Ethbaal, vel Ithobelus, Achabi ſocer, de quo 1 Reg. 16 Author Menander, cujus verba ſunt apud Joſ. lib. 1. contra Apionem. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐν Φοινίκῃ, καὶ Αὔζαν τὴν ἐν Λιβύῃ, vel disjunctis vocibus καὶ Αὔζα τὴν ἐν Λιβύῃ. *Auza* autem in Antonino Maurit. Cæſar. eſt op. & *Auzea* Numidicum caſtellum, de quo Tacitus, lib. 4. Annal. & *Uzan* Ptolemæo eſt urbs Africæ propriæ, non procul ab Uticâ. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 24.

Auzacia, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol. *Saccio* hodie Nigro.

Axa, *Axmiſter*, op. Angl. in Devoniæ Com. ad Axam amnem 4. m. p. ab ora lit. maris Britannici, med. ferme inter Exoniam & Doroeſtriam.

Axelodunum, op. Angl. in Northumbria ad Tinam fluvium. *Hexam* Cardeno.

Axenus Pontus, qui & *Euxinus*, à truci accolarum barbarie ſic dictus. Ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam ut Strabo lib. 7. tradit, *ſolebant Scythæ, maris hujus accolæ hoſpites immolare, eorumque carnibus veſci, calviſque uti loco poculorum.* Ovidius in Ponticis.

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Cur mutatum in *Euxinum*, vide Boch. Phaleg pag. 397.

Axiacæ, pop. Sarm. Europææ inter Tyram & Boryſthenem amnes, Peucinis & Capianis proximi, ab *Axiace* flu. dicti, qui à Peucinis jugis naſcitur. Hos juſtiſſimos fuiſſe tradit Pompon. lib. 2. ut qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum Plin. 4. 12.

Axis, urbs Umbriæ. Propertius lib. 4.

Scandentiſque Axis conſurgit vertice murus.

Axius, flu. Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. 4. 10. Herod. lib. 6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potavit, diverſâ ab Haliacmone, vicino amne, naturâ, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert, Heſychius. Ἄξιος, ποταμὸς Παιονίας. Strabo, lib. 7. ὁ μὲν Ἄξιος θολερός ἐστιν. Quærit ibi Geographus, uti ſolet, de Homeri loco, ubi eſt hujuſce flu. mentio: erat enim ille locus lectionis ancipitis, varieq; à veteribus Criticis lectus, expoſituſque. Sic Homer. Il. β.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶα.

Quorum verſuum, quum hæc ſit ſententia, ut dicatur *Axii* aqua limpidiſſima, ac pulcherrima, veteres Critici qui ſcirent aquam ejus eſſe turbidam, voce Αἶα intelligi voluerunt, non *terram*, ſed *fontem quendam* ſic *nuncupatum*, qui *Axium* ingrediatur, cujus fontis etiam Antimachus in Thebaide fecerat mentionem, teſte Stephano, ut ſit hæc ſententia, Amydonem urbem eſſe ad *Axium* ſitam, ubi eſt fons *Æa*: atque ita Scholiaſtæ Homeri locum illum interpretantur. Strabo vero non tantum interpretationem vulgatam reprehendit, ſed & lectionem. Nam cum vulgò legeretur.

Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν,
Vel—ἐπικίδναται αἶα. ipſe emendabat;
Ἀξίου, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης.

Vide Euſt. ad locum. Hodie *Vardari* Sophiano.

Axona, flu. in extremis Rhemorum. Hinc *Axones*, ejus accolæ, Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

Auſonius in Moſella.

Nam tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

Vulgò *la Diſne*.

Aydonum, Aydone, op. Siciliæ in valle Neetinâ, à Catana 20. mill. in occ.

Aymontia, Aimonte, op. Hiſp. in Andaluſiâ prov. ad Anæ flu. oſt. 18. leuc. Gadibus & 22. ab Hiſpali in occ.

Aynadechium, Aynadeks, op. Hungariæ ſup. inter Agriam & Fellechium, ſub Auſtriacis.

Aynhoa, vulgò *Aynhoe on the Hill*, op. Angliæ amœniſſimum & ſaluberrimum in Com. Northantonienſi ad flu. Cherwellum in confin. Com. Oxonienſis. Sedet in colle, unde proſpectus in loca circumjacentia lepidiſſimus, 13. m. p. ab Oxonio in Bor. 3. à fontibus Aſtropenſibus, & 5. à Banburia in auſt.

Aza, urbs Cappadociæ fuit prope montes, non longè à confin. Armeniæ min. med. ferè inter Trapezuntum & Neocæſaream.

Azania, reg. 3. Una Arcadiæ, altera Maſſyliæ in Africa, tertia Phrygiæ; cujus mem. Strabo lib. 12. Prior ſterilis & inculta traditur; adeo ut adagium inde proceſſiſſe exiſtimetur apud Zenodotum & al. *Azanaea mala* de re difficili, ac nullius frugis, utilitatiſve; vel cum res eſt cum homine difficili & intractabili.

Azanium mare pars eſt Oceani Æthiopiæ in orâ orientali Africæ, inter Aromata promont. & Magadoxum urb. in litore Azaniæ reg. & à multis *Mer de Zanguedar* dicitur.

Azeca, civit. Amorræorum, quæ forti ceſſit tribui Judæ. Joſ. 15. inter Eleutheropolim, & Æliam ſita, teſte B. Hieronymo. Hîc Deus grandine & lapidibus Gentes perdidit, Joſ. 10. Ibi Peliſchthæi caſtra contra Iſraelem poſuerunt 1 Sam. 17. Hanc reparavit Roboam 2 Par. 11. & Rex Babylon eam debellavit, Jerem. 34.

Azilis, vel *Aziris*, locus Libyæ Steph. Callimachus Hymn. in Apollinem—— Ἠπείρῳ δ' ἐπέβησαν Ἄζιλιν ἔναιον.
——Ubi Scholiaſtes: Ἄζιλις τόπος ἐστὶ καὶ ποταμὸς Λιβύης.

Aziris, urbs Armeniæ, quæ etiam *Theodoſiopolis* quibuſdam, nunc *Arſingan*, ab Amaſia 150. m. p. in ort. ab Amida 250. in Bor. & ab *Azerum* 30. m. p. in Merid. à Sebaſtopoli autem 140. Nunc ſubeſt domino Turcarum, in Anatolia, & confinio Turcomaniæ.

Azores, ab Accipitrum copiâ ſic dict. inſulæ Oceani Occid. ſeu Atlantici ſub domin. Luſitanorum. Sunt autem 9 numero, nempe Tertiaria ſeu Tercera. S. Michaelis. S. Mariæ. S. Georgii, Pici, Faialis. Florum, Corvi, & Gratioſa.

Azotus, Stephanus Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης, ταύτην ἔκτισεν εἷς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων, καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας (Ἄζαν) ὠνόμασεν, ὃ ἐστὶ χίμαιραν, ἣν Ἄζωτον μετέφρασαν, ubi per φυγάδας Phœnices intelligit, quos è mari Rubro veniſſe volunt. Sed hæc merè ſunt fabuloſa. Neque enim Phœnicum fuit, ſed Philiſtæorum urbs Azotus. Capra quidem Phœnicibus עזא *aza* dici potuit, ut עז *ez* Hebræis. Sed in Hebraicâ ſcriptura עז *ez capra*, & אשדוד *Aſdod*, i. e. *Azotus* nihil quicquam habent ſimile. *Aſdod* autem propriè *robur* ſonat; vox eſt apud Arabas frequens; Inde Dei nomen שדי *ſaddai* Græci reddunt Παντοκράτωρ. Long. 65. 15. lat. 31. 50.

Azuaga, op. Hiſp. in Extremadura prov. 5. leuc. diſtat à Regina.

Azura, inſ. maris Adriatici in litore Dalmatiæ è fronte Sibenici, in ditione Venetorum.

B.

B*Aba*, vel *Babba* & Julia Campeſtris, *Babe* Steph. *Beni Teude* Marmolio col. & urb. Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. m. p. in occ. in regno Feſſenſi.

Babanenſes, pop. Hiſp. citer. in Conventu Carthagin. quos inter celeberrimos Stipendiariorum collocat Plinius l. 3. c. 3.

Babel, nomen civit Gen. 11. Lat. *confuſio*. Joſeph. l. 1. c. 5. Archæolog. Ἑβραῖοι τὴν σύγχυσιν Βαβὲλ καλοῦσι.

Babylon, vulgò *Bagdet*, urbs Babyloniæ reg. maxima ad Euphratem flu. etiamnum regionis caput, & ſedes Præfecti. Ambitus mœniorum ejus erant ſtad. 365. quæ tam lata erant, ut quadrigæ obviæ ſeſe non impedirent. Muros ejus lateritios fuiſſe tradunt omnes ſummo conſenſu. Herod lib. 1. Ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. Diodorus lib. 2. Ὑψηλοῖς καὶ πολυτελέσι τείχεσιν ἀγυρωμένοις ἐξ αὐτῆς πλίνθου Dio in Trajano Ἔνθα μὲν τις τήν τε ἄσφαλτον εἶδε Τραϊανός ἐξ ἧς τὰ τείχη Βαβυλῶνος ᾠκοδόμητο. Joſephus. Ὠκοδόμητο δὲ ἐκ πλίνθου ὀπτῆς ἀσφάλτῳ συνδεδεμένης. Juſtinus. *Hæc Babylonem condidit, murumque urbis coctili latere circumdedit, arenæ vice bitumine interſtrato.* Qu. Curt. lib. 5. *Murus inſtructus laterculo coctili bitumine interlitus.* Sed & præter hiſtoricos, qui id ex profeſſo tractant, etiam apud Poetas res eſt tralatitia. Ariſtophanes in Avibus.

Πέρσαι, ἕξειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶν.

Theocritus Idyl. 16.

——Ὅσον πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Ibi Scholiaſtes Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ. Tzetzes Chil. 9. Hiſtor. 179.

Τὸ Βαβυλῶνος κτίσμα γὰρ ὑπῆρχεν ἐκ βησάλων,
Ἄσβεστον δ' ἀσφάλτου εἶχεν ἐγκεχρισμένον.

Ex *beſalo*, i. e. ex *latere cocto*, ut ipſe ibidem explicat. Ovid. Met. 4.

——*Ubi dicitur altam*
Coctilibus muris cinxiſſe Semiramis urbem.

Prop. lib. 3. el. 9.

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem
Ut ſolidum cocto tolleret aggere opus.

Lucan. lib. 6.——*Fragili circumdata teſtâ*
Mœnia mirentur refugæ Babylonia Parthi.

Mart. lib. 9. ep. 77.

Nec latere cocto, quo Semiramis longam
Babylona cinxit.——

Juvenal. Sat. 10.

Cum tamen à figulis munitam intraverit urbem.

Ex quo apparet, quare Dionyſius Periegetes muros ejus infractos vocet, verſ. 1005.

——Ἥν ῥά τε πᾶσαν
Τείχεσιν ἀρρήκτοισι Σεμίραμις ἐστεφάνωσε.

Conditorem autem Babylonis Belum plurimi gentiles vocant, inque his Dorotheus Sidonius poeta vetuſtiſſimus.

Ἀρχαίη Βαβυλὼν, Τυρίου Βήλοιο πόλισμα.

Et Abydenus apud Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. ubi retuliſſet, ut primitus omnia aquis fuerint obtecta, addit, Be-

lun ſiccaſſe loca. καὶ Βαβυλῶνα τεῖχος ἀσφαλτῶν. Alii tamen arbitrantur non à Belo extructam hanc urbem, ſed à filio ejus Babylone. Verùm facile hæc conciliantur. Nimrod enim ſeu Belus condere eam exorſus eſt, filius fortaſſe incrementum dedit. Alii Semiramidis opus putant, uti ſupra vidimus. Nec iſti errant, inquit Voſſius, ſi ſic intelligas, quomodo Conſtantinus M. Conſtantinopolim dicitur condidiſſe quæ tot antea ſeculis Byzantii nomine claruit. De magnitudine Babylonis jam aliquid dicendum reſtat; quæ tametſi appelletur jure meritò *Magna urbs* Dan. 4. 30. & Nabuchodonoſori Regi Regum dederit materiam ſuperbiendi: Non tamen eſt, quod quis temerè Græculis fidem adhibeat, ex quorum relatione deceptus Ariſtoteles *Babylonem* ſibi fingit portentoſæ magnitudinis, & Peloponneſo penè parem: Id ſibi volunt hæc verba, Politic. l. [illegible] 3. quibus contendit civitatem mœnibus non definiri. Εἴη γὰρ ἂν Πελοπόννησον περιβαλεῖν ἓν τεῖχος. Τοιαύτη δ' ἴσως ἐστὶ καὶ Βαβυλών, καὶ πᾶσα ἥτις ἔχει περιγραφὴν μᾶλλον ἔθνους ἢ πόλεως. Subdit Ἧς γέ φασιν ἑαλωκυίας τρίτην ἡμέραν οὐκ αἰσθέσθαι τι μέρος τῆς πόλεως. Quod ſi ſemel conceſſeris, etiam id agnoſcendum *Babylonem* non malè cum Peloponneſo conferri; è cujus uno extremo ad aliud triduano curſu vix attingere poſſit expeditus eques. Forte pro τρίτην ἡμέραν μέρος τι οὐκ αἰσθέσθαι, ſcripſerat aliquis, τρίτον ἡμέρας μέρος τινὰς οὐκ αἰσθέσθαι, vel voce μέρος bis repetitâ τρίτον ἡμέρας μέρος, μέρος τι τῆς πόλεως, &c. Hoc eſt, diei parte tertiâ aliquam partem urbis nondum ſenſiſſe, cum aliquanto ante lucem capta fuiſſet. Neq; enim in tantâ urbe quæ capta eſt in die feſto, pleriſque ſomno, vinoque ſepultis, & pridianam crapulam adhuc eructantibus, tam modico temporis res potuit ubique ſciri. Verè igitur ſcribit Herod. lib. 1. cap. 191. Ὑπὸ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἑαλωκότων, τοὺς τὸ μέσον οἰκέοντας τῶν Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἑαλωκότας, ἀλλὰ (τυχεῖν γάρ σφι ἐοῦσαν ὁρτήν) χορεύειν τε τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι. Sed & Xenophon Cyropæd. lib. 7. præſidiariis qui tuebantur arces rem innotuiſſe negat uſque ad plenam lucem. Verba ſunt ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ᾔσθοντο οἱ τὰς ἄκρας ἔχοντες, ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα, &c. Itaque potuit fieri, ut qui erant in extremis parte demum diei tertiâ, urbem captam eſſe deprehenderint, parte tertiâ, i. e. horâ tertiâ poſt ortum ſolis. Sed horæ nomen eo ſenſu nondum in uſu erat apud Græcos. Tantum diem per partes duodecim dividebant, idque à Babyloniis edocti Herod. lib. 2. cap. 109. Τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. Hoc ipſum ſi fidem ſuperat apud eos, qui *Babylonem* æſtimant pro modulo noſtrarum urbium, Sciant illi Hygino excepto, in quo mendum eſſe ſuſpicor, veterum neminem eſſe, qui *Babylonis* mœnibus in ambitu minus aſſignet ſtadiis 360. quæ faciunt m. p. 45. Hæc eſt in Diodoro Cteſiæ definitio, quam puto ſecutum Hyginum; Et pro ſtadiis 300. (ita hodie legitur) reſcribendum 360. Alii omnes quotquot vidiſſe contigit, ad hunc numerum aliquid addunt pro mantiſſâ & auctario. Ita Clitarchus *Babylonem* amplexu ſuo continere ſcribit ſtadia 365. Q. Curtius 363. Strabo 385. Dio Caſſius 400. Oroſius 470. Herodotus & Apollonius 480. Plinius, & Marcianus Capella, quod idem eſt, m. p. 60. In hâc veterum inconſtantiâ non facile eſt pedem uſquam tuto figere. Niſi quod tutius credi puto Cteſiæ & Clitarcho, qui fuere oculati teſtes, & *Babylone* diu egerunt: Bochartus. Porro hæc urbs ob veſtem variam, i. e. variegatam & diverſis picturæ coloribus intextam, & interſtinctam, plurimum apud veteres olim celebrata fuit. Plin. 8. 48. *Colores diverſos picturæ intexere Babylon maximè celebravit, & nomen impoſuit.* Idem innuit Tertullianus lib. *de Habitu fœmmarum* cap. 1. *Age nunc,* inquit, *ſi ab initio rerum & Mileſii oves tonderent, & Seres arbores nerent, & Tyrii tingerent, & Phryges inſuerent, & Babylonii intexerent.* Mart. 8. 28.

Non ego prætulerim Babylonica picta ſuperbè,
Texta Semiramiâ quæ variantur acu.

Idem lib. 14.——— Lemmate Cubicularia polymita.

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera, victa eſt
Pectine Niliaco jam Babylonis acus.

Et de pavone Pub. Syrus in Satyrico Petronii

Plumato amictus aurea Babylonica.

Lucretius lib. 4.

Tunc Babylonica magnifica ſplendore rigantur.

Plautus in Sticho

Tum Babylonica periſtromata, conſutaque tapetia
Advexit nimium bonæ res.

Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 6. Notandum etiam hîc Babylonios magnâ curâ Aſtrologiam olim coluiſſe; unde *Babylonius* Tertulliano *Genethliacus* aut *Mathematicus* dicitur. Quin ibi *inventam ſiderum ſcientiam* Plinius tradit. Claud. de 4. Conſ. Hon.——— *Te ſenſit Etruſcus*

Augur, & inſpectis Babylonius horruit aſtris.

Idem in Panegyr. ejuſdem Conſulis.

Namque velut ſtellas Babylonia cura ſalubres
Optima tum ſpondet mortalibus edere fata, &c.

Ubi per *Babyloniam curam* intelligitur *Aſtrologorum curioſitas, ſive curioſa Genethliacorum ars.* Hinc Horat. l. 1. Carm. Od. 11.

Tu ne quæſieris (ſcire nefas) quem mihi, quem tibi
Finem Dii dederint Leuconoe, nec Babylonios
Tentaris numeros.———

Id eſt, *Aſtrologorum rationes,* & *ſupputationes,* Tullius lib. 1. de Divinat. *Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caucaſo cæli ſigna ſervantes, numeris & motibus ſtellarum curſus proſequuntur.* Huc pertinet illud Lucretii lib. 5.

Ut Babylonica Chaldæam doctrina refutans,
Aſtrologorum artem contra convincere tendit.

Lucanus lib. 6.

Tunc Babylon Perſea licet, ſecreta[que] Memphis
Omne vetuſtorum ſolvat penetrale Magorum

Denique, quia hæc ſententia etiam apud doctos diu obtinuit, *Bagdad* eſſe *Babylonem,* libet hîc aperire fontes erroris illius ex Bocharto Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 8. Hujus ſententiæ primi authores de vetere *Babylone* nequaquam cogitabant; ſed de Seleuciâ, cujus vicinitate *Babylonem* exhauſtam Plinius dicit in ſolitudinem rediſſe. lib. 6. cap. 26. Nec multo aliter Strabo lib. 16. *Babylonis partem Perſæ diruerunt, partem conſumpſit tempus, partem Macedonum negligentia, præſertim poſtquam Seleucus Nicanor Seleuciam ad Tigrim condidit ſtadiis tantum trecentis à Babylona diſſitam.* Itaque in *Babylonis* opes & nomen ſucceſſit Seleucia, quæ non ſolum *Babylonia* (ut apud Plinium *diximus*, quia non una ſunt Seleucia) ſed & *Babylon* appellata eſt. Stephanus, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μητρόπολις Σελευκείας καλουμένη. Eſt *Babylonis* ipſum nomen Seleuciæ tributum. Quò referenda hæc Sidonii carm. 9

Non cectam Babylona perſonabo,
Quæ largum fluvio patens alumno
Incluſum bibit hinc & inde Tigrim.

Porrò vel in eodem quo Seleucia loco, vel certè in proximo *Bagdad* conditam fuiſſe oportet, cum utramq; ad ripam Tigridis, & fere in eâdem à veteri *Babylone* diſtantiâ delocabant Geographi. Nam 300 illa ſtadia, quibus à Babylone Seleuciam diſtare ſcribit Strabo, ſunt milliaria prope 38. i. e. *dimidium aliud iter inter Bagdadum & rudera Babylonis interjectum,* juxta Texeiram. long. 79. 00 lat. 35. 00.

Babylon, urbs Ægypti maxima, nunc *Alcairo,* Sultani ſedes. *Babylon* ponitur pro *Româ,* ut quidam volunt. 1 Pet. 5. Ἡ διὰ τὸ περιφανές, uti loquitur Oecumenius, vel ob confuſionem Idololatriæ, quam ibi S. Petrus invenit, ſi tamen illic unquam fuerit. Vide Apocal. 18. 2. Pop. *Babylonii* Heſychius · Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. v. 11. Cæterum Urbem Romam per Babylonem ſignificari antiqui Patres luculenter teſtantur. Tertullian. adverſus Judæos: *Sic et Babylon apud Joannem noſtrum, Romanæ urbis figuram portat, proinde & magnæ, & regno ſuperbæ, & Sanctorum debellatricis.* Hieronymus in Prologo Didymi: *Cum in Babylone verſarer, & purpuratæ Meretricis eſſem colonus, & jure Quiritium viverem.* Idem Epiſt. 17. cum Marcellam Româ Bethleem commigrare vellet: *Hic, puto, locus ſanctior eſt Tarpeiâ rupe, quæ de cælo ſæpius fulminata, oſtendit quòd Domino diſpliceret. Lege Apocalypſin Joannis, & quid de muliere purpuratâ, & ſcriptâ in fronte blaſphemiâ, ſeptem montibus, aquis multis, & Babylonis cantetur exitu, contuere. Exite, inquit Dominus, de illâ.* At vero Auguſtinus de Civ. Dei 18. 22. *Condita eſt Roma velut altera in Occidente Babylon, & velut prioris filia Babylonis.* Victorinus quoque in Apocal. *Scripta ibi in tubis, ruina magna Babylonis civitatis, id eſt, Romæ.* Etiam Oroſius, lib. 2. cap. 3. *Ecce ſimilis Babylonis ortus & Romæ, ſimilis potentia, ſimilis magnitudo, ſimilia tempora.* Quâ in re, ea veritatis vis eſt, ut etiam Jeſuitas ipſos adigat, qui in Apocalypſin haud ita pridem Commentarios ſcripſerant, non ſolum de Româ Ethnicâ, verum & de Chriſtianâ *Babylonis* illud nomen interpretari. Sic Ribera in Cap. 14. num. 42. *De Româ intelligendum, non ſolum qualis ſub Ethnicis Imperatoribus olim fuit, ſed etiam qualis in fine ſeculi futura eſt.* Sic Jeſuita alter Viegas in 17. Apocal. Com. 1. Sect. 3. *Omnia quæ in his capitibus commemorantur, in Romanam urbem aptiſſimè quadrant. Cæterum nomen Babylonis ad eam Romam transferendum, quæ antequam reciperet fidem Chriſti, Idolis ſerviebat; & ad eam etiam, quæ erit tempore Antichriſti,* Roma itaque ſedes eſt Antichriſti,

a ſa

non tamen Ethnica, ſed Paganochriſtiana; idque numerus Beſtiæ planè indicabit in Apocalypſi ſc. 666. unde Hieronymus ep. ad Marcellum lib. 5. Valdè veriſimile, inquit, quoniam veriſſimum regnum hoc habet vocabulum. *Latini* enim ſunt qui nunc regnant. Vis argumenti latet in Voce Λαλεῖνος cujus literæ numerales numerum prædictum conficiunt hoc pacto.

Λ Α Τ Ε Ι Ν Ο Σ.
30. 1. 300 5 10. 50 70. 200.

Grotius non admittit Orthographiam τῦ Λαλεῖνος. Ait n. ſcribi debere Λατῖνος. Verum enim regerendum, quod Irenæus, utpote Græcus, originem iſtius vocis probe ſatis noverit, quodque Joſ. Scaliger hanc regulam poſuerit: Græcos in Vocabulis Latinis I longum ante *n* mutare in diphth. *ει*, ut Σαβεῖνος, Ἀντωνεῖνος, Λατεῖνος. Vide ſis doctiſſ. Hen. Morum poſt D. Medum de rebus Apocalypticis pulcherrimè diſſerentem in Myſterio Iniquitatis pag. 312.

Bacchi Ara, ex antiquâ loci traditione *Baccharach*, ſuper. Germ. op. ad Rhenum in Palatinatu, inter Bingium & Verſaliam ſup. 2. leuc. diſſitum, quod & *Bachrach* dicitur. Vinum ejus his carminibus olim celebravit Hen. Steph.

Hæc mihi pocula ſint, contemnam, Gallica quotquot,
Græcia quotquot habet, quæcunque dat Itala tellus.
Nec ſitiam varios mihi quos lautiſſima Roma
Sæpe miniſtravit latices, me judice, quamvis
Romanæ Bacchi ſint maxima gloria menſæ.
Nam varia ob varios paſſim celebrantur honores
Vina ſibi, propriam poſcentia ſingula laudem.
At tua cunctorum cumulata videmus honore,
Cunctorumque ſimul titulos, laudeſque merere.
Bacchi igitur meritò tribuit tibi nomen ab Arâ
Baccbara, quicunque eſt primus tibi nominis author.

Bacenis, ſylva Germaniæ, *Semana* Ptol. monti Melibocco impoſita, non longè à Viſurgi, ubi alias Cheruſci pop. Sanſoni. Brietio & al. eſt *der Haretz Walde*, in Duc. Brunſvicenſi verſus Haſſiam.

Bachianum, *Bachian*, inſ. Aſiæ in mari Indico, una ex Moluccis, parva, ſed mirè fertilis in ditione Hollandorum. 30. m. p. a Machiano in auſt. & paulo minùs ab ora occid. Giloli inſ. fere ſub linea Æquinoctiali.

Bachilio, flu. Italiæ, olim Meduacus minor dict. Agros Vicentinum, & Patavinum rigat & in mare Adriaticum ſe exonerat.

Bachovia, urbs Valachiæ 30. m. p. à Targoviſco in Sept.

Bactra, trorum, *Bactrum* etiam Plinio, *Bagdaſan*, teſte Caſtaldo, urbs Bactrianæ reg. caput, ad Bactrum flu. Horum Virgilius mem. Georg. 2.

Sed neque Medorum ſilvæ ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neque Indi
Totaque thuriferis Panchaia dives arenis.

Ex quibus Poetæ verbis apparet *Bactrorum* terram fuiſſe fœcundiſſimam; Hinc Dionyſius verſ. 734.
——— Ἀρεάων τῆμα Βάκτρων.

Ideoque Strab lib. 2. Παμφόρον eam vocat, & Plin. 18. 7. *Tradunt in Bactris grana tantæ magnitudinis fieri, ut ſingula ſpicas noſtras æquent.* Et Qu. Curtius lib. 7. *ſolum pingue* vocat. long. 120. 26 lat. 39. 26.

Bactri, *Bactriani* Straboni, *Bactri* Melæ, Bactrianæ reg. pop qui, teſte Qu. Curtio, ſenio, morbove confectos canibus ad hoc nutritis devorandos objiciebant. Sponſas etiam eorum, quæ in publicum maximo ornatu prodeunt, etiam ſervis & advenis impunè commiſceri tradit Plinius. *Sunt autem Bactriani inter illas gentes promptiſſimi, horridis ingeniis, multumque à Perſarum luxu abhorrentibus: ſiti haud procul Scytharum belliccoſiſſima à gente, & rapto vivere aſſueti: ſemperq; in armis errant.* Verba ſunt Qu. Curtii lib. 4. c. 6.

Bactriana, regio Aſiæ, inter Ariam ad occ. Paropamiſum, ac partem Sogdianæ ad ort. *Caraſſan* hodiè Caſtaldo, *Coraſan* aliis, *Batter* Ramuſio. Cujus urbes quondam claræ Bactra, Charta, vel Chatracharta, Zariſpa, & Maracanda. Hæc olim mille urbes continebat. Joſephus. Vide Boch. Phaleg lib. 2 cap. 10.

Bactros, flu. in fin. Scythiæ Aſiaticæ, à quo *Bactra regio*, & urbs nomen ſumpſit. Herod. lib. 7. Ejus mem. Lucanus lib. 3.

Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Includit gelido.———

Hodie *Bachora* Nigro dicitur.

Bada, *Baden*, urbs Germ. in Duc. Sueviæ, cap. Marchionatus Badenſis; ab Argentina 5. leuc. in Orient. æſtiv. unâ a Rheno flu. & 8. à Spira in auſt. eſtque aquis calidis celebris. Long. 30 00 lat. 47 09.

Badacum, *Obdach*, teſte Lazio, op. Norici in Carinthia ad Lavantum flu. Iduno urbi propinquum, 2 leuc. in ort. diſtans. Chiverio autem eſt *Bamburg* ad Alizam flu qui in Oenum defluit, longe ab *Obdach* op Stiriæ. Long. 34. 15. lat 47. 15.

Badara, op. Indiæ in peninſ. cis Gangem in ora Malabarica 6. leuc. a Calecuto in Sept.

Badenacha, *Badenoch*, Scotiæ Sept. reg. in Moraviâ prov. verſus montes & prope Atholiam reg. Speâ fluvio in 2. partes ſcinditur.

Badeos, Urbs Arab. fel. in orâ ſin. Arabici.

Badea Mol. al. autem eſt Serram op medium inter Meccam & mont. Oreb. Fuit & *Badea* urbs Maurit. epiſc. ſub. Arch. Cæſarienſi.

Badera, op. Gall. in Aquitaniâ, vel in eo tractu ubi Volcæ Tectoſages, ad Alburacim flu. forſan ibi nunc *Hauterive* op. Occitaniæ 4. leuc. a Tholoſâ in merid.

Badonicus mons, *Banneſdown* Camdeno, juxta Bathoniam urbem. Polydoro Vergilio *Blaſcamote* prope Epiſcopatum Dunelmenſem, apud Atheſum flu. à Dunelmo ad 20. m. p.

Badrinus, Æmiliæ flu. idem cum Vatreno, forum Cornelii præterfluens. Hodiè *Santerno* dicitur.

Baduhennæ, lucus in Friſiis Tacito, ubi nongentos Romanorum confectos fuiſſe ſcribit. *Seven Wolden* forte i. e. *ſeptem Silvæ*.

Bæcyla, urbs Iberiæ juxta columnas Herculeas. Steph. Vide Caſaub. ad Strab. lib. 3. *Bæcula* Ptolemæo.

Bæetis, Heſychius. Βαιῶτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις.

Baſampſa, civitas Arabiæ circa Rubrum mare, quam Stephanus *domum Solis* interpretatur, quaſi eſſet בית שמש Vide Voſſ. de Idol. lib. 2 cap. 8.

Beſippo, *Beſippo* Plinio, *Beier*, teſte Henr. Coquo, op. Hiſp. Bæt. in orâ litorali Vandalitiæ.

Bæterra, Gall. Narb. urbs, olim Septimanorum (à legionis ſc. Romanæ numero) colonia, vulgò *Beſiers*. Βαιτίρραι Ptolemæo. Stephano autem eſt Βαίτιρρα. Ejus locum ſic emendabis. Βαιτιῤῥαῖς κώμη τρίτης Πελασγίδος, ἡ πολιτικῶς Βαιτιῤῥηνός. Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαίτιῤῥα, ὡς ὁ πολίτης Βαιτιῤῥίτης· ὁ δὲ περίοικος Βαιτιῤῥηνός, κλίνεται Βαιτιῤῥηνός. Malè hæc vulgò ſeparantur, tanquam ſi & aliqua eſſet urbs in Gallia, quæ Βαιτιῤῥαῖς vocaretur.

Bæthen, Heſychius, Βαίθην, ὄικος θεῦ, lege Βαιθήλ.

Bæti, *Batavi*, Voſſ. ad Melam pag 294.

Bætica, *Turdetana* Straboni. Tertia pars Hiſpaniæ, *Andaluzia*, teſte Flor. ſub quâ etiam *Granada* comprehenditur.

Bætis, flu. Hiſp. ulter. à quo *Bætica* Hiſpaniæ regio dicta. In quo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis in his.

Bætis oliviferâ crinem redimite coronâ,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Item nomen opidi Plinio. *Bætis* autem Punica vox eſt, ni fallor, à בת *bat* pernoctare. Unde Sil. Italicus.
———*Soliſque cubilia Gades.*

Tribus in locis, inquit Bochartus, ſtagnat *Bætis*, primò ſtatim in ipſo fonte, ſecundo prope Cordubam, tertio verſus oſtia, ubi æſtuaria, & lacus Avernus, ſeu Libyſtinus Atque od id ipſum Punicè בצי *Bitſi* i. e. paludoſus dictus eſt. Tzade Ebræum in T mutarunt Græcis Romani ſcriptores, ut in *Tyro* & *Tani* ex צור *Tſor*, צען *Tzoan*. Neque alio pertinet quod idem amnis ab accolis Πέρκης, i. e. *Perca* nominabatur. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν ὃς Πέρκης λέγεται ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca* i. e. à *Stagno*; ut in Siciliâ *Pereuſa*, vel *Perguſa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proſerpina rapta eſt. *Percam* autem ſive *Percem*, in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ imperiti in his Livii, lib. 28. *Martius ſuperato Bæti amni, quem incolæ Certim appellant.* Vide Voſſ. ad Melam p. 224. 225.

Bætogaba, Judææ mediterranea urbs. Ptol. Becanus dicit eandem eſſe cum *Caſta Chabriæ* Strabonis, quam tamen hic ad mare mediterraneum deſcribit. In eodem loco *Eziongeber* eſſe contendit, & Joſephum reprehendit, quod hanc poſteà *Berenicem* appellatam ſcribit.

Bætulo, *Beſulla* Melæ, op. olim, nunc pagus Hiſp. citer. in Catalaunia juxta Barcinonem, *Badelona*, teſte Floriano,

Bætulum, Hiſp. Tarrac. flu. Ptolemæo *Bætulo* hodiè *Beſos* dicitur.

Bæturia, Hiſp. tractus. *Eſtremadura* Varreno, Hertio *Bethuria*, *Beturia* Livio.

Baga, Africæ propriæ urbs, quam Juſtinus Imp. reſtauravit, & incolæ *Theoriadem* appellarunt. Procopius lib. 6. de ædificiis Juſtini. Videtur *Bagaſi* apud eundem lib. 4. Belli Vandalici, ut monuit Swaleſhburgius.

Bagadaria, nomen loci apud Strab. ſed leg. *Bagadania*, Steph. *Βαγαδανία, μοῖρα Καππαδοκίας πόλιν ἔχουσα*. Apud Suidam *Βαγδαανία* perperam ſcribitur.

Baganum, Nerviorum civitas. Ptol. Alias *Tornacum*. Long. 23. 05 Lat. 50. 18.

Bagdatum, *Bagdedec*, urbs Aſiæ, dives, ampla, & valdè in ort. munita, alias dict. *Seleucia*, in Meſopotam. nunc provinc. *Teiſerack* caput, ad Tigrim flu. antea ſub domin Perſarum, ſed ab an. 1640. paret Turcis. Crevit ex ruinis Babylonis, cujus hodie pauca quæ ſuperſunt rudera ad Euphratem unius diei itinere inde diſtant.

Bagrada, Carmaniæ flu. Ptol. hodiè *Bruimir* N. Nicolao, aliis *Budimir*, Niger dicit incolis *Biſares* vocari. *Bigueimus* Arabicè vocari addit Thevetus.

Bagrada, Africæ flu. qui juxta Uticam labitur, apud quem ab Atilio Regulo, & exercitu ejus, balliſtis & catapultis ſerpens 120. pedes longus occiſus eſt. Plin. 8. 14. Gellius 6. 3. Sil. l. 6. ubi de Bagrada.

——Monſtrum exitiabile, & irâ
Telluris genitum, cui par vix viderat ætas
Ulla virûm; ſerpens centum porrectus in ulnas
Letbæam ripam, & lucos habitabat Avernos.

Zonaras Annal. Tom. 2. Ῥηγύλῳ δὲ περὶ τὸν Βαγράδαν ποταμὸν στρατοπεδευομένῳ δράκων ὁμιλεῖν ὑπερμεγέθης, ὡ τὸ μῆκος λέγεται εἶναι πόδας ἑκατὸν πρὸς εἴκοσι καὶ γὰρ ἡ λίθοις αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην κομισθεῖσα εἰς ἐπίδειξιν. Ejus ſcriptura (inquit Bochartus ὁ μέγας) eſt valdè inconſtans; nam pro *Bragadâ* Lucani, Statii, Plinii, Ptolemæi, Procopii, Eutropii, Sidonii, Oroſii, & Æthici, legitur in Strabone *Bagradas*; In Pomponio, Silio & Floro *Bagrada*; In Polybio *Macar*, & *Macra*, vel *Beucara*, ut legit Suidas voce Τέραξ. In Geographo Nubienſi נגרדה *Nagarda*; quæ omnia ſunt ex uno fonte deducta. Verum ſc. nomen erat ברכה *Braca*, vel emphaticè ברכתא *bractha*, i. e. *ſtagnum*, cujus plurale ברכות *bracoth*, *ſtagna*, *piſcinæ*, Pſal. 84. 7. Unde Græcum Βοργὸς, pro palude. Heſych. Βραγὸς, ἕλος. Jam vero ratio hujus appellationis non eſt obſcura. Nam præterquam quod ſuâ naturâ lentus eſt, & ex Africæ arenis vix eluctatur (Luc. lib. 4.

——Quo ſe
Bagrada lentus agit, ſiccæ ſulcator arenæ)

Ex alveo ſuo excedens circa oſtia, in paludis, aut ſtagni morem longè lateque diffunditur. Sil. lib. 6.

Turbidus arentes lento pede ſulcat arenas
Bagrada, non ullo Libycis in finibus amne
Victus limoſas extendere latius undas,
Et ſtagnante vado patulos involvere campos.

Id accidere potiſſimum certâ anni tempeſtate, quâ oſtio arenâ obſtructo aquæ reſtagnant in campos adjacentes, nos docent hæc Polybii, lib. 1. pag. 76. Τοῦ προειρημένου ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἔκβολην ἀναχωννυμένου κατὰ τὰς ἀνέμων στάσεις ἀποτελοῦμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγῶδες γινόμενον τὴν περὶ αὐτὸ τὸ στόμα τὴν πάροδον. Porro cum *Bagrada* ſic ſe diffundens multas contrahat ſordes, & in limoſas paludes deſinat, merito *pulvereus*, & *cœno gravis* à Statio deſcribitur, lib. 4. Sylvarum, ubi Vulturnum Campaniæ amnem inducit ſic loquentem.

Nec ſordere ſines, malumque latè
Deterges ſterilis ſoli putorem,
Ne me pulvereum, gravemque cœno
Tyrrheni ſinus obruat profundi,
Qualis Cinyphios tacente ripâ
Pœnos Bagrada ſerpit inter agros.

Baiæ, civitas Campaniæ, ſecus mare ſitæ, à Baio Ulyſſis ſocio illic ſepulto. Strab. lib. 5. Τὰς δὲ Βαΐας ἐπωνύμους εἶναι λέγουσι Βαΐου, καὶ τὸ Μισηνὸν Μισηνοῦ τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινῶν, Sil. Italicus lib. 12.

——Ille tepentes
Undè ferant nomen Baiæ, comitemq; dediſſe
Dulichiæ puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

In hujus agro aquæ calidæ ſunt ad voluptatem & varios morbos commodæ, quia fertilitate ac rerum copiâ, ædificiis, litorumque amœnitate præſtabant; magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebant. Fuit hæc urbs temperie aeris & Romanorum frequentiâ, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martialis ad Flaccum

Ut mille laudem Flacce verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius Epiſt. lib. 1. ep. 1.

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Idem 3. Carm. Od 4.——*Seu Tybur ſupinum*
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Prop. 1. 11.

Tu modo quam primum corruptas deſere Baias.

Idem ibidem.

Ah pereant Baiæ crimen amoris aquæ.

Juvenal. Sat. 3.

Janua Baiarum eſt, & gratum littus amœni
Seceſſus.——

Statius lib. 3. Sylvarum.

Sive vaporiferas, blandiſſima litora, Baias.

Idem. l. 4. car. 7.

Ecce me natum propiore terrâ
Non tamen portu retinent amœnæ Deſides Baiæ.

Strabo ubi ſup. Ἔν δὲ αἱ Βαΐαι, καὶ τὰ θερμὰ ὕδατα καὶ πρὸς τὴν τρυφὴν, καὶ πρὸς θεραπείαν νόσων ἐπιτήδεια. Long. 38. 51. Lat. 41. 00.

Baiemi, *Fainge*, teſte M. Velſero, op. Vindeliciæ in Bavaria, ſeu *Faing*, aut *Vaing*. op. Sueviæ in Duc. Wirtembergenſi, inter Caroliſtadium 6. & Brettam 3. leuc. à Spirâ 8. diſtans.

Bajocæ, *Belocaſſes* Cæſari, Velocaſſes Plinio, vulgo *Baieux*, urbs Normanniæ, vix 2 leuc. ab ora maris Britan. 14. à Conſtantia, 5. autem à Cadomo. Long. 19. 450. Lat. 49. 20.

Baiona, Bayonne, urbs Aquitaniæ, ad Aturum flu. 6. leuc. à confinio Hiſpaniæ, 7. ab Aquis, & 30. à Burdigalâ in merid. Long. 10. 30. Lat. 42. 15.

Baiona, *Bajona* cogn. *de Galizia*, à ſitu ſc. urbs Hiſpaniæ in ora lit. Gallæciæ, 4 leuc. ab oſtio Minii flu. in Sept. & paulo minus à Tyde.

Balanea, *Valania* Nigro, *Bagnias* Poſtello, urbs Phœniciæ ad oſt. Eleutheri flu. med. inter Gaballum ad Bor. 27. & Antaradum ad auſt. 24. m. p. diſtans, à Tripoli 74. ad arctos. Ab al. in Syria ponitur Long. 68. 20. Lat. 34. 20.

Balars, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balars & Corſi.* Plin. *Celeberrimi in ea populorum Balars & Corſi.* Liv. lib 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter τὰ ὀρεινὰ ἔθνη. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è viciná Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſenſione*, *Afris & Hiſpanis irâ accenſis, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſederunt.* Βαλαρῶν δὲ ὄνομά ἐστιν αὐτοῖς κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes*, *Corſi*, *Balars*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עילאי *Ilae* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חורשאי *Corſi* a ſylvis, & *Balars* à *feritate* dicti, quaſi ברים *Barars*. Arabicè ſc. בראַרי *barari*, *ſolitudinem* ſonat.

Balatimora, *Baltimore bay*, ſinus Hiberniæ, in Momonia provincia, & Com. Deſmoniæ, cum portu cogn. in ora meridionali.

Balbia, *Altomonte*, op. Brutiorum in Calab. citer. à Caſtrovillario 6. m. p. duplo à Colano urb. à Conſentiâ 24. in occ. in colle, ubi manna & cryſtallus proveniunt. *Vina Balbinea* olim, teſte Plin. in pretio fuere.

Balbura Caraburum Leunclavio, urbs Lyciæ mediterranea, Chomæ, Buboni, & Oenandæ finitima. Long. 60. 40. Lat. 42. 21.

Baleares, vulgò *Majorque*, & *Minorque*, duæ inſ. ante Hiſp. quarum major, quæ orientem ſpectat longa eſt 100 m. p. circuitu 380. Cujus præcipua op olim fuere *Palma*, & *Pollentia*. Minor longa eſt 60. ambitu 150. Sic dictæ (ut quidam volunt) à Baleo quodam, Herculis comite ibi relicto. Aut ἀπὸ τοῦ βάλλειν, h. e. à *jaculando*, propterea quòd fundæ, & jaculationis *Baleares* peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus, lib. 3. cap 8. eam hiſce inſulis conſuetudinem fuiſſe obſervatam, ut eſurientibus filiis à matribus jentaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius fundâ dejeciſſent. *Majorcam* autem Diodorus lib. 5. maximam eſſe ſcribit poſt 7. magnas, quod nonnulli perfunctoriè legentes ſibi finxerunt 7. eſſe *Gymneſias*, ſive *Baleares* (eædem enim ſunt. Heſychius. Βαλιαρίδες, νῆσοι αἱ περὶ Κύπρον, αἱ δὲ αὐταὶ καὶ Γυμνησίαι.) Hinc Euſt. in Dionyſ. Ἱστέον δὲ εἰπόντων τινῶν εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος δύο αὐτὰς λέγει. *Balearium* autem originem Græci conantur ſibi aſſerere; aliis è Bœotiâ cum Lycophrone, aliis è Rhodo deducentibus. Sunt enim qui à Rhodiis κατὰ τὸν ἐκ Τροίας ἀνάπλουν τὰς Γυμνησίας νήσους κτισθῆναι λέγουσι. Ita Strabo lib. 14. Silius lib 3.

Jam

Jam cum Tlepolemus ſator, & cui Lindus origo
Fervida bella ferens Balearis & arte plumbo.

Nam in bello Trojano Rhodiorum dux Tlepolemus fuit. Nempe tam Bœotos quam Rhodios ad has inſulas applicuiſſe credibile eſt. *Baleares* tamen à neutris deſcendiſſe, palam arguunt lingua & mores planè diſſoni. Gens enim fuit aliena prorſus ab omni cultu——*Domus illis antra fuere, veſtes,* ut quidam aiunt, *æſtate nullæ, hyeme autem ex pellibus.* Pro unguentis quibus ſe ungerent, oleum lentiſcinum, cum adipe ſuillo. *Ignotum argenti pondus & auri.* Vini ultra modum avidi erant, quo tamen carebat regio; & ita mulierosi, ut in nuptiarum ſolemnibus cognati & amici omnes cum ſponsa concumberent, priuſquam ea viro permitteretur. Itaque in bello pro ſtipendio nihil exigebant, quam vinum & mulieres; & pro muliere captivæ λύτρῳ dabantur viri quatuor. Cadavera fuſtibus minutatim concepta, & in vaſis recondita lapidibus obruebant. Unicum in bello telum fundæ tres, è melancreni, ſeu melancreni junci genere, quarum diverſus uſus; aliæ enim propius, aliæ eminus feriebant; Una circa caput aut collum, altera circa ventrem, aut lumbos, tertia in manu fuit. Hujus artis doctores Phœnices habuiſſe dicuntur. Strabo. Σφενδονῆται ἄριστοι λέγονται, καὶ τοῦτ' ἤσκησαν, ὥς φασιν, διαφερόντως, ἐξ ὅτου Φοίνικες κατέσχον τὰς νήσους. Quod vero non eſt abſimile. Nam ex Scripturâ planum eſt hanc artem inter Phœnices & Ebræos pridem fuiſſe in uſu. Jam vero ab hâc arte Βαλεαρεῖς cur dicti ſint, non ſatis liquet. Conſtat quidem inde appellatos. Nam palam nugatur Iſacius in Lycophronem, cum Balearidas inſulas dici vult quaſi Βαλεαρὰς ἤτοι ὑγιεινὰς h. e. *Valentes*, ſive *ſanas.* Et jampridem exploſa eſt Livii fabula de Baleo Herculis comite. Proinde ipſe Livius, *Baleares à teli miſſu appellati.* Et Polyb. lib. 3. Βαλιαρεῖς, οὓς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας. Ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συναιρῶμεν καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύομεν καὶ τὴν νῆσον. Idem habent Strabo, Diodorus, Stephanus, Euſtathius, & Iſidorus, qui in id omnes magno conſenſu conveniunt, ut *Baleares* ab uſu fundæ velint eſſe nominatos. Quod tamen aliter atque aliter ediſſerunt. Nam alii ex Græcâ linguâ *Balearium* nomen tanquam fidiculis extorquent, ut Iſidorus poſt Diodorum, qui Βαλλιαρεῖς ideo ſcribit per duplex λ. ut ἀπὸ τοῦ βάλλειν deducat. Alii rem nudè efferunt, nullâ explicatione additâ, ut Stephanus, Livius, & Polybius. Alii denique, ut Euſtathius & Strabo vocem eſſe volunt vernaculæ linguæ, vel Phœniciæ, quod veriſimum. Omnino enim Βαλιαρεῖς eſt בעל ירה *Baal jaro* i.e. *magiſter jaculandi*, ſeu *projiciendi lapides.* Et ob hoc clari apud poetas perhibentur, qui eorundem fundarum ſæpe meminerunt. Virgil. Georg. 1.

Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ.

Ovid. Met. lib. 2.

Non ſecus exarſit, quàm cum Balearica plumbum
Funda jacit, volat illud & incandeſcit eundo.

Lucan lib 1.

Impiger & torto Balearis verbere fundæ.
Ocyor.——

Silius lib 7. ——*Enſis & arcus*
Et telum Baleare.——

Statius in Achilleide:

—*Ut flexa Balearicus actor habena*
Quo ſuſpenſa trahens libraret vulnera tortu
Incluſum quoties diſtringeret aera gyro.

Eodem pertinet, quod *Baleares* Græcè *Gymnetes* dicti ſunt, & inſulæ *Gymneſiæ*, ſive *ad exercitationem* cum Strabone referas, aut *ad nuditatem* eorum qui in bellum prodeunt, ſolis fundis inſtructi. Quo referenda hæc Heſychii Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ ἀπὸ σφενδόνης, οἱ δὲ ἀπὸ χειρὸς μαχόμενοι. Plin. 3. 5 *Baleares fundâ bellicoſas Græci Gymneſias dixere.* Sunt qui *Gymnetas* dici volunt, quia ætatem nudi exigunt; ita Livius ac Diodorus. Atqui à Lycophrone deſcribuntur non omnino nudi, ſed σισυρνοδῦται, *Siſyrnâ induti*, i. e. *tunicâ villoſâ, ex velleribus*, item ἄχλαινοι *ſine lænâ*, & ἀνάρβυλοι *diſcalceati.* Itaque vereor ne veteres ob id ipſum ætatem exigere nudos finxerint, quia non ſatis conſtabat quorſum Gymnetes dicerentur. Ejuſdem farinæ eſt fabula de Bœotis, naufragio facto, ad Gymneſias nudis enatantibus. Bochartus. In his inſulis tantus olim cuniculorum proventus fuit, teſte Plinio 8. 55. ut in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. *Cheradas* ab Apollonio vocari annotavit Gerbelius Sanè Strabo eas χοιραδώδεις appellat, ἀντὶ πεζάδεις. Vide Euſt. ad Dionyſ. verſ. 457. Antoninus vocat Majorem *Columbam*, & Minorem *Nuram.*

Baleſium, op. Italiæ maritim. non procul à Brundiſio; hodie *Beleſo.*

Baugentiacum, vel *Baugentiacum*, urbs Gall. Lugdun. cum ponte ad Ligerim in Beliia prov. & Aurelianenſi agro, med inter Aurelianum & Bleſis; vulgò *Baugency.*

Balgium, *Bauge*, op Gall. in Andegavenſi prov. 3. leuc. à Flexia in merid. & 5. à Salmurio in Bor.

Baliſta, M. *Baleſtra*, mons Liguriæ, pars Apennini montis, ſeu verius Thuſciæ inter Regium Lepidi, & Lucam.

Ballegarium, ſeu *Valaguaria*, vulgò *Balaguer*, urbs Hiſp. Tar. in Cataluniâ, ad flu. Secorim 12. leuc. à Minoriſa. Al. eſt *Bergiſa.*

Ballonoti, Scythiæ Europ pop. Val Flac lib. 6.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas
Ballonoti.——

Balma. Vide *Bapalma.*

Balneum Regis, & *Balneoregium*, vulgò *Bamberg*, urbs Hetruriæ in agro Urbevetano, Bonaventuræ patria, a Viterbio 12. m. p. in Bor.

Balſa, *Albufeira* Sanſoni, op. Algarbiæ, in orâ prope Silvim, 18. leuc. à Pace Juliâ, inter Sacrum promontorium & Pharum.

Balticum mare, *die Belt*, & *Oſtzee* Germanis, mare Germ. mediter. inter ipſam Germaniam & Scandinaviam interfuſum amplisſimum; à promont Cimbrorum, ubi oſtium illius eſt, Viburgum uſque urbem extremam ſinus Finnici 210. leuc. extenſum. de quo veteres titubanter admodum ſcripſere, latè terras ſubit ad inſtar ingentis ſinus, aliis *Codanus ſinus*, ab inſ. *Codanonia*; & quamquam in ejus aditu ſint multæ inſ. tamen ex omni parte imperium eſt, niſi in Sundico freto. Mare autem illud terras ſubiens, iterum in duos ſinus dividitur, Boddicum ſc. & Finnicum.

Bamberga, & *Babenberga*, vulgò *Bamberg*, urbs Germ. in Franconia, prope confluentes Mœni & Regnitii flu. ſub proprio Epiſcopo cum tractu adjacente 9. leuc. diſtat ab Herbipoli; & à quibuſdam creditur Bergium Antiquorum.

Bamuræ, pop. Libyæ inter. in Mauritan. confin. Getulis finitimi, curſu perniciſſimi, carentes ferro, haſtilibuſque ligneis utentes. Silius lib 3.

Tum chalybis pauper Bamuræ cruda juventus

Banatia, urbs erat Vacomagum, nunc caſtrum *Ban*, in Scotia ſept. ad amnem *Findorn*, in Moraviæ Com. verſus Badenacham.

Banburia, op. Angl. in Com. Oxonienſi, ad Cherwellum amnem, 18. m. p. ab Oxonio in ſept. & 14. à Varvico verſus auſt.

Banconia, *Oppenheim*, op. Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Wormaciam 4. & Moguntiam 3. leuc diſſitum.

Bangorium, ſeu *Bangoria*, urbs Walliæ epiſc. ſub Arch. Cantuarienſi. Sita eſt ad fretum *Menay*, in Com Arvoniæ, 3. mill. à Bello-Mariſco, & 6. ab Arvonia op. in ort.

Bantamum, *Bantam*, urbs ampla & empor. celebre Aſiæ, in inſ. Java, caput regni cogn: 15 leuc. à Batavia urbe occaſum verſus prope fretum Sundæ ex adverſo inſ. Sumatræ.

Bantia, urbs Italiæ, Steph. meminit ejus Livius lib. 27. ubi de Marcello Conſule; *Inter Venuſiam, Bantiamque minus 3. m p. intervallo Conſules binis caſtris conſederunt.* Idem legas apud Plut. in eodem Marcello. Ἐξῆλθε μετὰ τῶν ὑπάτων ὁ ἀντὶ τὸ πόλεμον, καὶ πολλὰ μεταξὺ Βαντίας πόλεως καὶ Βενουσίας κατῳκιδιάσθ ὄντος τοῦ Ἀννίβα. Hinc *ſaltus Bantinus*, apud Horatium Carm. 3. Od. 11. Ubi vulgò *Batinos*, ſed malè legitur.

Bapalma, *Bapaume*, op. Arteſiæ, in ditione Francicâ, ab an. 1641. med. fermè inter Peronam & Atrebatum in Lim. Picardiæ. *Balma* quibuſdam dicitur. Long. 24. 03. Lat. 50. 04.

Bara, inſ. parva, ante Brundiſium urb. in portu illius *Pharos* Melæ, quæ nunc *S. Andrea* dici videtur; à cujus incolis Barum urbs condita eſt, teſte Feſto.

Bara, op. Africæ in Æthiop. ſuper. ſeu Abaſſynia in prov. Gorga, prope Lac. Zaflanum.

Bara. Vide *Dumbarum.*

Barace, urbs Indiæ, *Diu* quibuſdam, in parva inſ. prope Sin. Cambaiæ, longè ab oſtio Indi flu. Quanquam non deſint qui credant Dium olim fuiſſe Alambatrum. Long. 111. 00. Lat. 18. 00.

Baracura, urbs & emporium Indiæ ulter. marit. *Bacala* Caſtaldo, *Bengela* Appiano

Bara pura, urbs Indiæ ſub domin. M. Mogolis 100 mill. à Surata verſus ort. & 200. ab Agra in merid.

Baratha, vel *Baratta*, urbs Lycaoniæ epiſc. ſub arch. Iconienſi: quam quidam extare, nomenque antiquum retinere ferunt. Long 65 30. Lat. 38. 30.

Barathia, urbs Africæ litor. inter oſt. Cinyphis & Trerorum promont. ultra Leptim. *Brata* Caſtaldo.

Barathra, Polyb *Barathron* Diod. Sic. palus Palæſtinæ Sirbonidi juncta. *Baſerena* Nigro

Barathrum, Diomedi locus eſt Athenis, in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profunditatem,

profun[...] Timi. Eſt & generale [...] apud Græcos pro gu[...] ro & profu[...] [...] nomine appellan tur [...] quæ uvans [...] runt [...] locus emerſuros. Tran[...]tert [...] q[...] te a[...] alu. Martialis *Barathrum* [...] pro locis nubilibus dixit. Idem Stomachi immun ſuntum *Barathrum* appellavit,

Extremo ructus ſi venit à Barathro.

Horatius de lurone & voraci.

Perniciès & tempeſtas, barathrumque macelli,
Quicquid quæſierat ventri donabat avaro.

Ponitur & pro *meretrice*. Plautus in Bacchidibus.

O barathrum, ubi nunc es? ut ego te uſurpem lubens!

Barathrum, inquit Feſtus, *Græci appellant locum præcipitem, unde emer[...] non poſſis*, additque venire à βαθὺς *profundus*, niſi βαρὺς ibi legendum. Ridicule vero Iſidorus, lib 14. cap 9. ubi *barathro* Latinum etymon aſſignat, ac dici putat, quaſi [...] *rarium*. Nec multo melius Rhodiginus, lib. 9. cap 32. à βαίνω ſc. *ab eundo*, nempe quia, ex ejus mente, propriè ita dicantur catarractæ, ob aquarum ingreſſum. Quanto veriſimilius doctiſſ. Martinius à Chaldæis eſſe putat, quibus בר *ber puteus* eſt & אתר *athar locus*, quippe Ionibus dicitur βέρεθρον, quod Heſychius exponit κοίλωμα καὶ χάσμα. Vide Suidam in βάραθρον.

Barba, portus Troezenis, urbs Argivorum, teſte Euſt. in Odyſſ. 2. Unde adag. *Navigare Troezenem*, in eos qui imberbes barbati videri volunt, qu. ad eum portum barbam adepturi navigent.

Barbana. *Boiana*, flu. Dalmatiæ in mare Adriaticum prope Dulcinium ſe exonerans.

Barbari, *Bermet* Caſtaldo, *Mesi* Reſendio, urbs Indiæ citer. apud oſt. Indi flu. Long. 114. 10. Lat. 18. 40.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficultèr, aſperè, atque duritèr loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, , à βαρβὰρ abſonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus, *Barbarus ero mihi, & ego illi*. Ovidius.

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Atque hoc cenſu civili; Anagogico autem ſeu Spirituali, bene vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat*. Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῇ κοινῇ λέξει παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbariſm τὸ μὴ Ἑλληνίζειν. Unde Sophocles.

Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.

Unde Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè*. In Captiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. *Barbari* aliquando pro *Judæis*. Juſt. M. Apol. 2. Οἱ μετὰ λόγου βιώσαντες χριστιανοί εἰσι κἂν ἄθεοι ἐνομίσθησαν· οἷον ἐν Ἕλλησι μὲν Σωκράτης καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῖς· ἐν ΒΑΡΒΑΡΟΙΣ δὲ Ἀβραὰμ, Ἀνανίας, Ἀζαρίας, Μισαὴλ καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἱ δὲ βιώσαντες ἄχρηστοι οὐκ εἰσὶ χριστιανοί. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit.

Barbaria, Africæ quam in quatuor partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu habet Marmaricæ (quæ hodie *Barcha* dicitur) deſerta, ad montis uſque Atlantis partem *Meses* appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine *Aſpis* deſcribitur. Hæc mont. Atlantem habet à meridie, ab occaſu autem ipſum mare Atlanticum, Septentrionale vero latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna dividitur, Marocchum, Fezzam, Teleſinum & Tunetem. Ab hominibus ſubfuſci coloris habitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt, a quibus uſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſâ, & quibuſdam etiam colliculis. Maxima hic fontium copia, rivuliſque amœniſſimis regio irrigatur. Dactylorumque, [...]lorumque Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeo fert[...] frugum autem ſc. ficuum & olearum ubertate felix. [...]rigus ibi nunquam adeo intenditur, ut quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus ac tonitruis horridis interdum diſcutiuntur. Accuratam *Barbariæ*, ac totius Africæ, morumque gentis deſcriptionem habes apud Joannem Leonem Africanum, & Tho. Fazellum cap. 1. lib. 6. Decadis rerum Siculargum. *Ba[...]* [...] m inſ. Gangetis [...] flu. Ptol. Item reg. ju[...] Arabicum ſinum. unde [...] *B*[...]*um* Steph. Item *Barbaria* Phrygia, & Trojanum regnum. Horat. lib. 1. ep. 2.

Græcia Barbariæ lento colliſa duello.

Sciendum enim κατ' ἐξοχὴν & propriè veluti, *Barbaros* à Latinis vocari Phrygas, unde *tibia Barbara* pro *Phrygia* apud Catullum. *Aurum Barbaricum* i. e. *Phrygium* apud Virgilium. *Barbaricæ veſtes*, *Phrygiæ*, vel *acupictæ* apud Lucretium. Hinc *Barbaricarii* in Codice, *Phrygiones*, vel *acupictores*. Ovidius quoque *Barbariam* poſuit pro reg. Getica.

Me ſcias in mediâ vivere Barbariâ.

Apud eundem ſig. *agreſtem ruſticitatem* ſive *ruditatem*. lib. 3. Triſt.

Ingenium quondam fuerat pretioſius auro,
At nunc Barbaria eſt grandis habere nihil.

Barbeſola, Hiſp. Bæticæ op. in conventu Gaditano. *Marbella*, teſte Flor. Item flu. qui urbi nomen dedit. Long. 16. 00. Lat 36. 54.

Barbyſes, vel *Barbyſſus*, flu. agri Byzantini in ſinum Ceratinum influens. *Cataricon* incolis, & *Pectinacorion*, teſte Gyllio.

Barcæi, pop. apud Colchos & Iberos, qui ſolent ægrotos morbis extinctos, velut ignavos igni tradere, in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, objicere vulturibus. Ælian. de Anim. lib. 10. cap. 22. ubi tamen ἔθνος Ἑσπέριοι dicuntur.

Barce, vel *Barca*, eadem quæ *Marmarica*, teſte Bocharto. Et urbis nomen in Cyrenaicâ vetuſtiſſimæ, de qua multa Herodotus, lib. 3 & 4. Et Silius, lib. 3.

——*Barce ſitientibus arida venis*
Nec non Cyrene. Claud. de bello Gildonico.
Diſſidet occiduus quod Gentibus arida Barce.

Plerique eandem eſſe volunt cum Ptolemaide. Strabo lib. 17. Ἐφ' ἡ Βάρκη πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαΐς. Plin. 5. 5. *Ptolemais antiquo nomine Barce*. Servius in lib. 4. Æn. *Barce autem civitas eſt Pentapoleos quæ hodiè Ptolemais dicitur*. Steph. Βάρκη πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαΐς. Suidas & Sophoclis Schol. in Electram, Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης ἡ νῦν Πτολεμαΐς καλουμένη. Tamen in Ptolemæo, lib. 4. cap 4. *Ptolemais* & *Barce* ſunt diverſæ urbes, quarum illa litorea eſt, hæc in mediterraneis. Sed & apud Scylacem Caryandenſem, ἡ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης ἐστὶ στάδια ρ', id eſt, *Barcæorum urbs ſtadiis centum à mari diſtat*; cum in litore Ptolemaidem etiam alii deſcribant. Itaque Ptolemaidem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, ſed quo loco erat portus Barces, de quo Scylax, Ἐκ δὲ λιμένος τῆς Κυρήνης μέχρι λιμένος τοῦ κατὰ Βάρκην στάδια φ'. *à portu Cyrenes ad portum Barces ſtadia 500*. Ut ut ſit Barcæorum nomen à *Barce* factum, ſumitur multo latius, quam pro ſolis *Barces* civibus. Extenditur enim ad omnes barbaros undiquaque diffuſos, ut apud Virg. Æn. 4. ubi ponuntur in cenſu populorum qui terrori erant Pœnis.

Nec venit in mentem quorum conſederis arvis?
Hinc Getulæ urbes, genus inſuperabile bello,
Et Numidæ infræni cingunt & inhoſpita Syrtis;
Hinc deſerta ſiti regio, lateque furentes
Barcæi. D. Hieronymus *lateque vagantes* legit.

Mihi autem (inquit Bochartus) non fit veriſimile unicam gentem tam latè fuiſſe diffuſam; Tantum, ut Marmarica hodiè dicitur deſertum *Barca*, ita Barcæos olim eoſdem fuiſſe probabile eſt cum Libybus, & Marmaridis, qui erant circa Cyrenen. Huc facit quod Βαρκαῖοι Stephanus Λίβυες exponit. Et Heſych. Βαρκαῖοι ὄχοι, Λιβυκοί. Οὗτοι γὰρ ἐπετήδευον περὶ ἱπποτροφίαν, φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. h. e. *Barcæis curribus*, i. e. *Libycis*. *Illi enim equis alendis ſtudebant, & primi dicuntur junxiſſe currum, & agitaſſe, illud à Neptuno, hoc à Minervâ edocti, ut re[fer]t Mnaſeas in libris de Libya*. Hæc ille, haud dubiè, ex Electrâ Sophoclis, verſ. 728.

Μέσσων συμπαίων Βαρκαίοις ὄχοις.
Barcæi rectis frontibus ferunt juga.

Ubi Βαρκαῖοι ὄχοι *Barcæi currus* iidem ſunt, de quibus paulo ante dixerat,

Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται
Retinens habenas curruum auriga Libys.

Barcino, *Barcelona*, urbs Hiſp. citer. marit. empor. ac inter primas Hiſp. urbes, Catalauniæ caput, ſeu conventus juridicus & Academia, Epiſcopalis urbs eſt ſub Arch. Tarraconenſ. inde 11. leuc. in Bor. Gerundam verſus 14. à

Caſ i Auguſta ſupra 40. m occ. prope oſt. Rubricati & Batulonis flu. Auſon ep 24.

Tarraco & eſtriſ... ſuperad... Barcino ponto.

Lon. 24 ... Lat 42. 05

Baſan ... fluvius ... Templo Hieroſolymitano ... quod poſtea *Antonia* cognominatum eſt. Joſeph de B ll. ud lib 1. Apud Stephanum legimus Βάρις, πόλις, ... Βαρίτης λέγε) Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Πολύϊστωρ. καὶ ἡ συνομία, ... Navigii genus ita vocari teſtes ſunt Heſychius & Suidas. Ionum autem id vocabulum eſſe, Corinthus auctor eſt. Videntur vero & illi à barbaris accepiſſe; ac propterea, puto, Euripides βαρβάρους βάριδας dixit Et à quibus potius quam Ægyptiis? Nam Herodotus in Euterpe cum locutus eſſet de genere navigii Ægyptiaci, atque id nominaſſet Βάριν, ſubjicit, Τῶν γὰρ δὴ πλοίων ἐστὶ ... πλοῖα τοῖσι φορτηγέουσι. Propertius quoque, qui unus Latinorum uſus videtur, ſic ſcribit de Ægypti reginâ lib 3. Eleg. 10.

Scilicet inceſti meretrix regina Canopi
Una Philippeo ſanguine inuſta notâ,
Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim,
Et Tiberim Nili cogere ferre minas;
Romanamque tubam crepitanti pellere ſiſtro,
Baridos & contis roſtra Liburna ſequi.

Barium, Apuliæ op vulgò *Barri.* Feſtus ſic dictum ſcribit à conditoribus, qui expulſi ex inſ. *Barâ* urbem hanc condiderunt. Hic reges Neapolitani coronari ſolebant. Horatius in Hodœporico.

Bari mœnia piſcoſi, dehinc Gnatia lymphis.

Long. 41. 12. Lat. 41. 05.

Barium, ſeu *Barum*, *Bar*, op. munitum Poloniæ in prov. Podoliæ. Arcem habet in colle, & tota paludibus vallatur, ad amnem *Kow* 18. leuc. à Caminieco in ort. & tot. fere à Braclavia in occ.

Barium ad Albulam, *Bar ſur Aube*, op Gall. in Campaniâ prov. Vino ſuo celebratur, diſtatque 10. leuc. à Trecis verſus ort & 6. à Calvomonte.

Barium ad Sequanam, *Bar ſur Seyne*, urbs Gall. in Duc. Burgundiæ, & Montanenſi agro, prope confin. Campaniæ, 5 leuc. ſupra Trecas in merid.

Barnſtapula, *Barnſtaple*, op Angl. in com. Devon. juxta flu. Tavum cum portu cogn. 4. mill. ab eo diſtat, 20. autem mill. ab Exonia in Bor.

Barolum, ſeu potius *Barulum*, vulgò *Barletta*, op. agri Barani in orâ 4 mill. ab oſt. Aufidi flu. & tot. à Tranio. Long 40 35 Lat. 41. 20.

Barra, *Bar* ..., op. olim Cenomannorum, nunc caſtr. agri Bergomenſ. intra montes, à Bergomo 10. m. p. Apud Caton. eſt op. Orobiorum, a quibus ſunt Bergomates.

Barro-ducum. *Barleduc*, urbs Lotharingiæ, Duc. Barenſis præcipua, in clivo cum caſtr. munito ad flu. *Ornam*. Diſtat 15 leuc a Nanceio, & 13. à Catalauno.

Barſa, inſ Gall. in ora Britanniæ min. ſeu Armoricæ adjacens, vulgò *Iſle de Bas* prope Staliocanum port. ſeu Fanum S Pauli Leonenſis.

Bar...lum, quæ & Sergiopolis poſtea dict. urbs fuit Armeniæ tertiæ ad Euphratem flu. inter Samoſatham & Claudiopolim.

Baſan, i. e. *in dente*, ſive *in ebore*, aut *in mutatione*, vel *in ſomno* aut *confuſio*, vel *ignominia*. (Heſychius. Βασὰν, ...) Regio Og Regis, quæ paſcuis, ac nemoribus abundans cecidit in ſortem dimidiæ tribûs Manaſſis. Quæ & *Havoth-jair* Deut. 3. dicitur ac *terra Rephaim*. Græcè Joſepho, Ptolemæo & Stephano Βαταναία, vel Βαταvέα, cujus paſcua præter Moſen ac Davidem, veteres ſcriptores mirè celebrant. Hieronymus in Amos cap. 4. *Vaccas pingues de armento ſe eſſe noverint, ſive quæ nutriuntur in paſcuis Baſan, quæ ſunt loca herbarum fertiliſſima.* Theodoretus ibidem δαμάλεις δὲ αὐτοὺς τῆς Βασανίτιδος ὀνομάζει, ὡς ἀβροδιαίτους, καὶ χλιδῇ ... Τοιαῦται γὰρ καὶ τῆς Βασανίτιδος αἱ δαμάλεις διὰ ... Scilicet teſte Cyrillo in eundem locum, ... ἡ Βασανῖτις, ... Apud Tzetzen Chil. 10. Hiſt. 306. legitur

Βασὰν κατά τινας Σκυθῶν λέγεται πόλις ...

Magno errore Aliud enim *Baſan* regio, aliud *Bethſan* oppidum, quod Græcè Σκυθόπολις dicitur, non tamen à *Scythis* ut volunt, ſed quia ipſius genus ... *ſcitta*, ibi creſcebat affatim, ut docet Bochartus Heſych. Βασὰν αἰσχύνη. Forte alludit ad Hebræum ... quod ſign. *pudefieri*.

B... ..., ſeu potius *Batavorum Arx*, vulgò *Batenburg* eſt ... Moſam flu ... leuc. ... Noviomago in merid.

Baſi, *B...* op Hiſp. Tar. in Catalaunia, Vicecomit. inter Caprarium & Campum rotundum op. olim urbs epiſc. ſub Arch. Tarraconenſi.

Baſiana, vulgò *P...ega*, urbs Hun... in S...voniæ reg. & caput Poſegien. Com. ad ... Orawgin, qui 2. leucis infra in Savum ſe exonerat.

B... Diodoro, Baltia Platoni, *Scandia* Ptol. *Scandinavia* Plinio, malè ab antiquis credita inſula, longè verſus Sept. & Orient. extenditur, continens regna Norvegiæ & Sueciæ: ubi partes præcipuæ ſunt Gothia, Suecia propria, Lapponia, & Finlandia. Vide *Scandinavia.*

Baſilea, *Baſil*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum interfluentem, ſeu dividentem, ab Auguſta Vindelicorum 31. mill. verſus occ. à Tiguro 9. & a Nanceio 24. leuc. urbs eſt perampla & bene munita; liberrimo recreatur aere, ſolum habet fecundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium (ibi enim Rhenus excipit fluvios Birſæ ex M. Jurâ profluentem, & Wieſam è Silva Nigra) Pio Pontifice 2. inſtitutore celebri gaudet Academia. In Helvetici fœderis ſocietatem recepta eſt an. 1501. Long. 29. 15. Lat 47. 25.

Baſilicata, prov. regni Neapolit. ubi alias major & potior pars Lucaniæ, inter principatum citer. Calabriam, ſin. Tarentinum, & Terram Barenſem. Reg. eſt ſat ſterilis & inculta, cujus primaria urbs eſt Acherontia verſus Apenninum M.

Baſſinacus ager, *Le Baſſigny*, reg. Gall in prov. Campaniæ, verſus fontes Moſæ & Matronæ flu. Ejus lim periêre, ſed magna pars hodie ſub Lotharingia continetur.

Baſta, ſeu *Haſta*, vulgò *Vaſte*, & *Baſti* op. Sulentinorum in ora, inter Hydruntum ad Bor. ad Iapygium prom. ad oſt. utrinque 15. m. p. diſtans, nunc vicus tantum. Long. 42. 40. Lat. 40. 30

Baſtarnæ, vel *Baſternæ*, pop. Sarm. Europææ, ad oram maris Euxini, Peucinis, qui in Podolia, & Alanis, qui in Lithuania cenſentur, finitimi. Ovid. 1. Triſt.

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſternæ, Sauromatæque tenent.

Dionyſius:

———Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί Σαρμάταί τε, Γέται θ' ἅμα Βαστάρναι τε.

Claudiano *truces* dicuntur. Et alibi apud eundem:

———*cæde tumentes*
Baſternas unâ potuit delere ruinâ.

Baternas prope *Baſternas* Poeticâ licentia videtur dixiſſe Val. Flac. lib. 6. his verſibus:

Atque ubi Sidonias inter pedes æquat habenas
Hic juratos ſequens trahit Exa Baternas.

Ita legit Hen. Valeſius notis ad excerpta ex Jo. Antiocheno, ubi vett. ed. *Æx* habent.

Baſti, *Baza*, op. Hiſp. Tar. Baſtitanorum cap. juxta flu. *Guadalentin*, verſus lim regni Murciæ & Caſtellæ novæ, 7. leuc ab Acci. Long. 18. 25. Lat. 37. 40.

Baſtitani, Hiſp pop. prope Turdulos, qui & *Baſtuli*. Strabo. lib 3. ἐνταῦθα δὲ ὄρος ἐστὶ τῶν Ἰβήρων τῶν καλουμένων Βαστητανῶν, οὓς καὶ Βαστούλους καλοῦσιν, ἡ Κάλπη. Ptolemæus. Βαστουλῶν, τῶν καλουμένων Ποινῶν, Μοργαλία, Τραπούκινα, Βαρβήσωλα, Καρτηία, Κάλπη. Ex *Baſtitanis* autem ſive *Baſtis* facti corruptè *Baſtuli*, & corruptius *Baſtari* apud Marcianum lib. 2. Periph ub. mem. circa Carteiam Βλαστοφοίνικων τῶν καλουμένων Ποινῶν, nempe reſpectu originis. Nam ad eos maximè pertinent hæc Plinii, ut docet ſermonis ſeries. *Oram eam univerſam originis Pœnorum exiſtimabat M. Agrippa.* Vide Boch. de Phœni Col. pag 655.

Batana, locus juxta Euphratem. Steph. Vide *Agbatana* apud eundem. Hic θησαυροφυλάκιον regnum Mediæ & Perſiæ fuiſſe teſtatur Iſidorus Characenus. *Ecbatana* vocant Qu. Curtius & Juſtinus. Hic lib. 4. *Se quoque cum tranſiſſet mare, non Ciliciam aut Lydiam (quippe tanti belli exiguam hanc eſſe mercedem) ſed Perſepolim, caput regni ejus, Bactra, deinde Batana, ultimamque Orientis oram, imperio ſuo deſtinaſſe.* Sic lege. Nam M S. habebat *Batava*. Ille lib. 42. *Centum nonaginta millia talentûm Ecbatanis congeſta.*

Batancaſara, Indiæ extra Gangem urbs Ptol. *Baiadul* Caſtaldo

Batavi, pop. Germaniæ, de quibus Luc. lib. 1

Vangiones Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Auricomas appellat Silius lib. 3.

Jam puer Auricomo performidate Batavo.

Unde Mart. 8. 32.

Et mutat Latias ſpuma Batava comas. Hi *Hollandi* vocantur. Tacitus de moribus Germanorum *Omnium harum gentium virtute præcipui Batavi non multum ex ripâ, ſed inſulam Rheni colunt, Cattorum quondam populus & ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ*

ſocietatis

ſocietatis inſigne; nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit: exempti oneribus, & collationibus, ac tantum in uſum prœliorum ſepoſiti. Plin. 4. cap. 15. *In Rheno ipſo,* inquit, *prope centum m. p. in longitudinem nobiliſſima Batavorum inſula.* Plutarchus in Othone. Τοὺς δὲ μεταμάχους ὑπερβαίνειν τι καὶ διάγειν· ἦγεν αὐτὸς τοὺς συμμαχικοὺς ἀνθρώπων ἐπιφανῶν Οὐαρος Ἀλφηνὸς καὶ καλουμένους Βατάλους. Lege Βατάβους vel Βαταύους. Εἰσὶ δὲ Γερμανῶν ἱππεῖς ἄριστοι, νῆσον οἰκοῦντες ὑπὸ τοῦ Ῥήνου περιῤῥεομένην. Dio. lib 55. Ζευσὶ δὲ ἱππεῖς ἐπιλαβόμενοι, οἷς τὸ τῶν Βατάβων, ἀπὸ τῆς Βαταύας τῆς ἐν τῷ Ῥήνῳ νήσου ὄνομα. Zoſimus lib 3. Καὶ τὸ Βαταβίαν περιέχοντες, ἣν δίχα σχιζόμενος ὁ Ῥῆνος νῆσον ποιεῖ, πάσης πολεμίας μείζονα νήσου. Hinc *Batava auris* apud veteres pro *dura.* Mart. 6. 83.

Cujus nequitias, jocoſque novit

Aurem qui modo non habet Batavam.

Nam quod vulgò legitur *ſeveram* è gloſsâ videtur huc transfiguraſſe. Eorum regio *Batavia* vulgò *Le pays de Holland.* Nannius Miſcell. lib. 10. ait in Hollandiâ multo infra terram ingentes arbores reperiri: unde quoſdam opinatos eſſe, illic olim fuiſſe ingentes ſylvas, & vel vi ventorum vel terræ motu concidiſſe, atque adeo ipſam *Hollandiam* olim *Holtblandiam* eſſe dictam: ſic etiam antiquiſſimis libris eam appellari; author eſt Mart. Dorpius, irridens eos, qui *Hollandiam à cavitate terræ* nominari putent. Alios etiam ait à *fœno* putare eam *Hoylandiam* quia *paſcuoſa eſt.* Aliis dicitur qu. *Hol-land.* *Batavos* autem ab eâ plagâ, quæ etiamnum linguâ eorum *Det Betouwe* dicitur, vocatos credit Adolph. Metkerchus cap 41. de vet. pronunc L. Græcæ. Imperito quidem Latinorum vulgo liceat omnem Hollandiam *Bataviæ* nomine appellare, eâdem ſc. ratione, eodemque jure, quo *Belgicam* nunc vocant id terrarum ſpatium, quod 17. Provinciis diſtinctum, dimidium ſui in Germaniæ ſolo obtinet; cum antiquitus omnis Belgi cis Rhenum conſtiterit, quoque jure Pannoniam dicunt Hungariam, quæ tamen vix tertiam ſui partem in veteri Pannoniâ cenſere poteſt.

Bathonia, vulgò *Bathe,* urbs Angl in agro Somerſetenſi, quæ, à thermis ὕδατα Θερμὰ i. e. *Aquæ calida* dicitur Ptolemæo. *Aquæ Solis* autem Antonino. *Caer Badon* Britannis, Saxonibus valetudinariorum concurſu *Ackmanceſter,* i. e. *urbs valetudinariorum,* Stephano Βαδίζα. Subſidet in planitie haud ita magna & ex omni parte collibus pari quaſi altitudinis faſtigio obvallata, è quibus perennium rivulorum ſcaturigines in urb. magno civium commodo deſcendunt. In ipſa urbe 3. calidi fontes ebulliunt, cæruleo & marino colore, tenues nebulas & quaſi Mephitim exhalantes, ſulphure enim & bitumine aqua percolatur; qui efficaci remedio ſalutares corporibus, quæ pravis humoribus torpeſcunt: Sudorem enim calore ſuo proliciunt, & humorum contumaciam edomant. Non omni tamen horâ ſunt ſalutares. Ab hora enim 8. ante merid. uſque ad 3 à meridie maxime fervent, & exæſtuant, ac turbidi fœda quædam ex imo fundunt, quibus temporibus clauduntur; nec quiſquam ingreditur donec per emiſſaria ſua ſe ſordibus illis liberarunt. Ex his 3. qui *Crucis Balneum,* ob crucem olim in medio erectam vocatur, miti admodum & temperato calore tepet: & 12. ſedilia è ſaxo in margine habet, muróque includitur. Alter v. vix 200 hinc pedibus, multo magis fervet; unde *Het Bath* i. e. *ferventis* nominatur. Huic contiguum eſt Noſocomium à Reginaldô Bathonienſi Epiſcopo poſitum, ut valetudinariorum inopiam ſublevaret; & hic duo in medio ſunt plateæ ad occiduam urb partem. Tertius Max. in urbis quodammodo ſinu eſt, & *Balneum Regum* appellatur, juxta Eccleſ. Cathedralem, muro etiam circumdatur, & 32. ſedilibus arcuato opere aptatur, in quibus viri & mulieres ſeorſim ſedeant qui lineis induſiis, cum ingrediuntur, ſe ſuperinduunt. Ubi jam Eccleſ. Cathedralis olim erat Minervæ templum. Solinus: *In Britannia calidi ſunt fontes opiparo exculti apparatu ad uſus mortalium, quibus fontib. præſul eſt Minervæ numen,* &c. Horum autem inventionem referunt fabulæ ad Britannorum regem Bleyden *Cloyth,* i. e. *Magum* quem probabiliter dixerint alii. Camden. Long. 25. 20. Lat 51 38.

Battanus, Guattaro Scaligero. Flu. Corſicæ. Val. Cato Dirarum initio.

Battare cycneas repetamus carmine voces.

Baulum, op. Campaniæ exciſum Virgil. Æn. 7.

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Bavaria, Bayern, regio Germ. perampla & fertiliſſima, Ducatûs tit clara. Habet Sept Danub ab Oriente Auſtriam, à merid. Com. Tirolenſ. & ab occid. Sueviam. Ejus Dux eſt S. Imperii Elector, a paucis annis, & ejus dominio ſubeſt Palatinatus ſuperior. Urbes in ea præcipuæ ſunt Friſingi, Ingolſtadium, Landſhutum, Monachium, Ducatûs caput, Novoburgum, Ratiſpona, & Straubinga.

Bauli, villa quædam Latii, ponitur vulgò inter Miſenum promont. Bajarumque lacum. Perperam Plinius lib. 3 cap. 5. inter Baias atque Lucrinum lacum habet. Hoc enim ſi verum, tota Taciti graviſſimi ſcriptoris narratio falſa erit. Sic enim ille Annal. 14. de *Baulis* loquens. *Id villæ nomen eſt, quæ promontorium Miſenum inter & Bajanum lacum flexo mari adluitur.* Cui tamen adſtipulatur Symmachus lib. 1. ep. 1. *Baulos,* inquit, *Lucrinâ ſede mutavimus.* Propius autem Baias quam Miſenum fuiſſe hos *Baulos,* teſtatur haud obſcurè Plin. 9. 55 *Apud Baulos in parte Bajanâ piſcinam habuit Hortenſius orator, in quâ murænam adeo dilexit, ut exanimatam fleſſe credatur.* In ipſo fuiſſe litore præter Tacitum aſſerit Silius Italicus lib. 12.

Nec non Miſenum ſervantem Idæa ſepulchro

Nomina, & Herculeos vides ipſo in littore Baulos.

Villam hic fuiſſe Hortenſii præter Plinium, teſtatur M. Varro de R. R 3. 17. itemque M. Tullius Acad Qu lib. 2. uti videre eſt in his. *Quibus de rebus & alias ſæpè nobis quæſita & diſputata ſunt, & quondam in Hortenſii villâ, quæ eſt ad Baulos.* Denique Symmachus ejus poſſeſſor Ep. 1. lib. 1.

Huc Deus Alcides ſtabulanda armenta coegit,

Inde recens ætas corrupta Boaulia, Baulos

Nuncupat.——

Bebriacum, vicus inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperavit Juven. Sat. 2.

Bebriaci in campo ſpolium affectâre palati.

Hunc vicum Itali hodiè *Labinta* vocant. Freculphus Tom 2. lib. 1. cap. 21. *Hedriacum* legit. Apud Joſ. de B Jud lib. 5. cap. 8. Φεηγόακον eſt. Tacitus *Bedriacum* vocat Plut. Βετριακὸν habet. Ita enim ſcribit in Othone. Ἔστι δὲ πολίχνιον πλησίον Κρεμώνης τὸ Βητριακόν. Vide Cluver Ital Ant. pag. 259. 260. Inde *Bebriacenſes aves,* de quibus Plin. 20. 49.

Bebryces, vel *Bebrycii,* pop. à Thracibus oriundi, quos Stephanus ponit juxta Pontum, & Iberos, de quibus Strabo lib. 7. & 12. Hos Arrianus originem à *Bebryce* Danai filii traxiſſe, ſcribit. Eorum reg. *Bebrycia,* quæ poſtea *Mygdonia,* deinde *Bithynia* dicebatur. Regio eſt, inquit Solinus, opulenta, fertilis atque fœcunda. Undè Apollonius eam τεθαλυῖαν γαῖαν, *virentem*; Dionyſius λιπαρὴν. i. e. *pinguem terram* vocat. E Latiniis duos eis adjungam, Val. Flaccum, & Lucanum. Hic.

Proxima Bebryaci panduntur litora regni,

Pingue ſolum. Ille

Pinguis Bebrycio diſceſſit vomere ſulcus.

Becbares, gens Scythica, quæ cum ad Italiam veniſſet cum Attila, vinumque bibiſſet, omnium bibaciſſima eſt, Dionyſius:

Βύζαρές τε καὶ Βέχειρες καὶ ἄγχοθι φῦλα Βεχείρων.

Suidas; Βέχειρες, ἔθνος Σκυθικόν.

Bedfordia, op. Angl. in com. cogn. ad Uſam flu. 14. m. p. à Northamptona in ort. & 18. a Cantabrigia in occ.

Belbina, op. Peloponneſi prope Eurotam flu. ſupra Spartam in Laconia prov. Item inſ. in Saronico ſinu, *Blenda* Sophiano.

Belgæ, Galliæ pop. maximè qui verſus Oceanum incolunt; quos Cæſar *fortiſſimos Gallorum* vocat. Hinc *Belga,* unus ex Belgis. Lucan. lib. 1.

Et docilis rector roſtrati Belga Covini.

Et adjectivum *Belgicus.* Virgil. 3. Georg.

Belgicâ vel molli melius feret eſſeda collo,

Ubi Servius, *Belgica eſſeda, Gallicana vehicula.* Horum appellatio refertur à quibuſdam ad innatam genti in dimicando ferociam. Nam *Balgen,* inquit Junius, eſt *manus conſerere.*

Belgæ, etiam pop. Albionis in Angliâ, ad occid. quorum regio *Hantſhire, Wiltſhire* & *Somerſetſhire,* teſte Camdeno.

Belgæ, poſteà *Wella,* vulgò *Wells,* urbs Angliæ ultra Bathoniam urb. ad 24. m. p in occ. quarum urbium epiſcopatus copulati fuêre ſub Archiep Cantuarienſi.

Belgica, locus apud Antoninum inter Agrippinam ac Treviros; *Bullingen* Simlero

Belgites, Pannoniæ pop Plin. 3. 25

Belgium, Belgarum oppidum, Cæſar lib. 3. de B Gallico, *Beauvais* dictum videtur. *Belgium* item pro Belgarum regione, ut apud Livium Samnium pro Samnitum regione Vide Glareanum in Annot. ad Cæſaris locum, & ad lib. 6. Comment. Belgium pars eſt antiquæ Galliæ Belgicæ, quæ mari Oceano vicinior eſt & verſus Sept porrecta Dicitur etiam Germania inferior ab aliquot ſeculis, quia tota reg. humilior verſus Oceanum, ubi confuſi ſunt admodum Galliæ Germaniæque limites; tum etiam quia harum gentium ſermo ab aliis Germanis non multum differt Nunc

arctioribus quàm antea reſtringitur limitibus, habens à Sept. Oceanum, ab Occid. & à Merid. Franciam, ab Oriente autem Germaniam propriam. Totum Belgium ab incolis *Nederlandt*, à Gallis *Le Païs bas*, & ab Italis *Paeſi baſſi* vulgò dicitur, complectiturque 17. Provincias, quæ ſunt

Quatuor Ducatus,
Brabantiæ,
Lamburgi,
Luxemburgi,
Gueldriæ.

Septem Comitatus,
Flandriæ,
Arteſiæ,
Hannoniæ,
Hollandiæ,
Zelandiæ,
Namurci,
Zutphaniæ.

Marchionatus S. Imperii, ubi Antverpia;

Quinque Dominia,
Friſiæ Occidentalis,
Mechiniæ, *Malines*,
Ultrajecti, *Utrecht*,
Tranſiſalaniæ,
Groningæ.

Hæ omnes provinciæ olim regi Hiſpan. paruerunt, eique ſubſunt etiamnum meridionaliores. Sed quæ ſunt verſus Sept. ab Hiſp. defecerunt ſub Philippo 2 an. 1581. fœdúſque inter ſe inierunt quod Fœderato Belgio nomen dedit. Hinc orta diviſio in Belgium Hiſpanum quod perſæpe ab exteris *La Flandre* dicitur, & in Belgium Hollandicum, ſeu Fœderatum, & Provinciarum Unitarum, quod etiam aliis *Les Eſtates de Hollande* dicitur: ſub quo ſunt Hollandia, Zelandia, Gueldria pro maj. parte, Zutphania, Tranſiſalania, Friſia Occident. Dominia Ultrajecti & Groningæ, & partes Septentrionales, Flandriæ, Brabantiæ & Limburgi. Reliquæ Hiſpano parent, exceptis Arteſia ferè tota & partibus maximis Flandriæ, Hannoniæ & Luxemburgi quæ Francorum agnoſcunt imperium.

Belgradum, urbs Hungariæ in Raſcia reg. Taurunum dicta & Alba Græca, Germanis *Griechiſch Weiſſenburg*, ad ripam Danub. ubi recipit Savum. Eam Turcarum Imp. Solymannus an. 1521. deditione obtinuit. Belgrade iter eſt 26. dierum Conſtantinopolim; & à Viennâ diſtat 102. leuc. Germ.

Beliſama, *Ribel* Camdeno, æſtuarum Angl. apud Preſtonium op. in Com. Lancaſtrenſi.

Bellomariſcus, *Beaumariſh*, op. Walliæ, in Monâ inſ. cum portu ad fretum *Menai* è reg. Arvoniæ Com. 3. mill. à Bangorio in Sept. & 8. ab Arvonia in ort.

Belon, urbs & flu. Hiſp. Bæt. Strab. lib. 3. Βαίλων Ptolemæo. Sed Strabo ſcripſit Βέλων ut ex Steph. cognoſcimus. Plin. 31. de Bæticâ: *Portus* Beſippo, opida Belon, Mellania. Quidam è Latinis *Bello* ſcribunt.

Belſia, *Beauſe*, reg Gall. Celt. olim late patens, inter Pariſios ad ort. & Britan. min. ad occ. ac inter Ligerim flu. ad merid. & fines Normanniæ ad Bor. Nunc autem anguſtioribus reſtringitur limitibus, & continet tantum agrum Carnotenſ. cum parte Aurelianenſ. agri cis Ligerim, & aliquot al. regiunculis

Belſinum, *Borja*, urbs Hiſp. Tar. in Celtib. in Cæſar-Auguſtam 10. & Turiaſonem ad occ. 5. leuc. *Belſoco* pag. proximus videtur Hen. Coquo, ita ut *Borja* novum Belſinum, non vetus ſit.

Belunum, *Belluno*, urbs Venetiæ epiſc. ſub Patriarch. Aquileienſi, in Marchiâ Tarviſina, ad Anaſſum flu. à Feltria 15. m. p. in ort. à Tarviſio 40. Long. 34. 21. Lat. 46 00.

Bembina, vicus Nemeæ. unde *Nemæus Leo* à Poetis *bellua Bembenætes* dicebatur. Panyaſis Ἡρακλείας primo:

Δέρμα τε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος.

Benacus, Plinio *Benacus*, Ptolemæo Italiæ lacus in Lombardiâ Tranſpadanâ; *Lago di gardà* Italicè, *Garder* Germanicè nominatur, uti referunt Leander & Tſchudus, quorum prior quoque *Benacum* urbem (unde lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cujus hodie veſtigia cernuntur in pago *Tuſcu* vulgò dicto. *Benacenſium* mem. quædam antiqua Inſcriptio in Orthographiâ Aldi. Fuit autem lacus non procul à Brixiâ Venetorum op aureas arenas volvens, & piſces nutriens, quos *Indigenæ Carpiones* vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mincius flu. excurrit in Padum. Situs eſt ... in agro Veronenſi inter arctas montium fauces, adeo ut inter illos impetu coacti venti lacum ſpecie maris exagitent. Virg. Georg 2.

Anne lacus tantos, te Lari maxime, teque
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.

Claudianus in Epigram.

Proxima cui nigris Verona remotior Indis,
Benacumque putat litora Rubra lacum. Vide Cluver Ital. Ant. pag 413.

Benebarnum, *Leſcar* quibuſdam, op. Aquitaniæ ad Gabarum flu. & inde nomen ſumpſit. Beneharnia prov. vulgò *Bearn* dict. ad radices Pyrenæorum M.

Beneventum, *Benevento*, op. Hirpinorum, Diomedis opus, teſte Solino, cap. 8. *Notum eſt Arpos & Beneventum à Diomede conſtitutos.* Olim *Maleventum* appellabatur; poſtea v. eò à Romanis colonia deducta, boni ominis gratia Beneventum vocari cœpit. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia, nunc Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* Long 38. 42 Lat. 41. 22.

Beneventum, *Benavente*, op Hiſpan in regn Legionenſi cum arce, med. inter Senticam & Legionem ad Eſtolam flu. Long. 14. 30. Lat. 42. 10.

Bengala, urbs Aſiæ cum regno cogn. in India extra Gangem ad oſt. Coſmini flu. non longe ab oſt. Gangis; eſtque urbs ampla & empor celeberrimum, ab Europæis frequentatum, unde ab eâ ſinus Gangeticus *Golfo di Bengala* dicitur.

Bennavenna, al. *Bennavena*, op Angliæ inter Londinum & Eboracum, Lelando vicus in tractu *Northavondune*; Camdeno v. eſt *Wedon* à Northamptonia ad 7. vel 8. m. p. in Afr. diſtans.

Bennopolis, *Hildeſheim*, urbs Germ. in Saxoniâ. Vide *Aſcalingium*.

Bercheria, *Berkſhire*, Comitatus Angliæ juxta Thameſim flu. inter Oxfordiam & Ultoniam. Ibi alias pars Atrebatum populorum.

Bercorcates, qui *Bercorates* Sanſoni, fuere Vaſatum pop. pars, ubi forſan nunc *Baulac* op in eo tractu.

Berecynthus, mons Aſiæ in Phrygiæ M. & Cariæ confin. apud Marſyam flu. & Celænum mont haud valdè ab Apamia urbe, apud quem Cybele mater Deorum colebatur, ab eo Berecynthia dict.

Berenice, *Bernich* Marmolio, una ex 5. urb Pentapolitan. reg. in Cyrenaica, inter Boreum promont. ad Syrtim Magnam & Arſinoen urb. in ort. à quâ 47. m. p. recedit. Sic à Berenice Regina Ptolemæi 3 Regis uxore, teſte Solino. Hinc *Berenicis*. Lucan. lib. 9.

Separat ardentem tepida Berecinida Lepti.

Long. 47. 45. Lat. 32. 20.

Berenice, *Bernice* Arriano. *Chaſair* Zeiglero, *Alchaſir* Nigro, urbs Ægypti ad ſin. Arab. in Æthiop. confin. Long. 64. 06. Lat. 23. 50.

Beretra, vide *Belegra*.

Berga, *Bergen*, op. Germ. in mari Baltico prope Pomeraniam, in dition regis Sueciæ 3. leuc à Sundia in ort.

Berga ad Zomam, *Bergen op Zoom*, urbs permunita Belg. in Brabantiæ Ducatu ad Scaldim flu. 7. leuc. ab Antwerpia ſub domin. Batavorum

Berga D. Gertrudis, *Gertruydenberg*, urbs Hollandiæ, à Dordraco, Heuſdeno, & Breda æquali ferè 3. leuc. ſpatio diſſidet. Nomen habet à S Gertrude Pipini Landeni filiâ quæ in hoc tractu claruit, & mortua eſt an 664.

Bergeracum, *Bergerac*, urbs Gall. ad Duranium flu. 5. leuc. à Petricorio in merid. & 9. à Sarlato in occ.

Bergidum, nonnullis eſt urbs Ilergetum ad Cincam flu. quæ nunc *Balbaſtro* dicitur. Vide *Barbaſtrum*.

Berginerum, ſeu *Bergintrum*, op. Centronum, nunc *S. Maurice* caſtrum ad Iſaram in Tarantaſia reg. Sabaudiæ.

Bergiſtani, pop. Hiſp citer. quorum op. *Berga*, Oſcæ urbi finitimum, teſte Mariana.

Bergomum, opidum Italiæ Tranſpadanæ. Plin. 3. 17 ex Cluverii recenſione. *Orobiorum ſtirpis eſſe Comum, atque Bergomum, & Licini forum, & aliquot circa populos, auctor eſt Cato, ſed originem gentis ignorare ſe fatetur, quam docet Corn. Alexander ortam è Græciâ interpretatione nominis, vitam in montibus degentium, in hoc ſitu interiit opidum Orobiorum Barra, unde Bergomates Cato dixit ortos, etiam nomine prodente, eſt altius quam fortunatius ſitos.* Hæc ille. Scilicet *Bergomatium* etiam nomen prodebat eos altè, i. e. *in monte eſſe ſitos* Berg quippe etiamnum Germanis eſt *mons*. *Home* vero Anglis *domicilium*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 1. cap 25. & Germ. Ant. lib. 1. cap. 7. Long 31 44. Lat 44. 56

Bergæ, quæ & *Berga* vulgò *Bergen*, urbs Scandinaviæ marit. in ora occid. Norvegiæ Sita eſt in ſinu flexuoſo, vulgò *Carmeſond* cum arce validâ Berghenbuſium dicta. Diſtat 300. mill. Germ. à Wardhuſia arce Norvegiæ ultimâ & Septentrionaliori, 60. à Nidroſia, & 96 ab ora proxi-

n … l. Scotiæ in occ. Ab ea reg. adjacens Bergenſis præfectura dicitur, paretque Regi Daniæ cum tota Norvegia. Long. 26. Lat 62. 10

Bergula, urbs in Copialica reg. Thraciæ prope mont. Rhodopen inter flu. Melan & Arzum. *Bergas* Mercatori. Long. 54. 36 Lat. 43. 28.

Berguſia, nonnullis op. eſt Ilergetum ad Sicorim flu. ubi nunc *Balaguer*, urbs Cataloniæ 5. leuc. ſuper Ilerdam. Long. 23. 48. Lat. 42 47.

Berguſia, *Burgoin*, op. Gall. Narbon. in Delphinatu apud Sabaudiæ fines, 5 leuc. a Viennâ in ort. Long 26. 20. Lat. 45 10.

Bernſola, *Belinzona*, op. Inſubriæ ad Ticinum flu. inter Mediolanum, & Uriam Helvetiorum primam urb. ſupra 50. m. p. Long 30. 05. Lat. 45. 20.

Berlinum, *Berlin*, urbs permunita in media Marchia Brandenburgica, ad Sprevam flu. 10. leuc. à Vitteberga verſus Bor. Nunc primaria totius Marchiæ cenſetur, eſtque ſedes Electoris Brandenburgici. Urbs duplex eſt, cujus pars una propriè Berlinum; altera quæ cis Sprevam Colonia dicitur. Long 35. 50. Lat. 52. 40.

Berna, *Bern*, urbs Helvetiæ ampla & potens, ab *urſo* ſic dicta. Sedet ad Arolam flu. inter Salodurum, & Triburgum, eſtque caput Bernenſ pagi ampliſſimi, qui an. 1533. aliis unitus fuit.

Beræa, urbs Macedoniæ à Pherone conditore dicta, mutato ph. in b. vel è Beroeâ filiâ Beretis, qui Macedonis filius fuit. Hujus mem. B Lucas Act. Ap 17. *Veria* hodie, teſte Sophiano Sic enim Græculi hodierni pronunciant. *Boor* Turcis uti author eſt Leunclavius. Lucianus in Aſino. Ἐς Βέῤῥοιαν ἐς πόλιν Μακεδονίας Βέῤῥοιαν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Long. 47. 10. Lat 41 45. Item Syriæ urbs à Seleuco Nicanore Rege Syriæ & Babyloniæ condita. Alias *Beroe*. Steph. Gyllius & Choniates *Aleppo*, vel *Chalopolim* vocant. Pop. *Beræenſes*.

Berſabee, *Gibelin* Brochardo, urbs Palæſtinæ, regni Judaici quondam terminus ad merid. à Gaza 8. m. p. in ort. ab Hebron ſupra 20. in auſt. Long. 64. 30. Lat. 31. 15.

Bervicum, *Barwick*, op. Albionis in ora Orient. in Angliæ Scotiæque confin. ad flu. *Tweed*, in Comit. Northumbriæ, cum alias fuerat in Marchia prov. Scotiæ. 40. mill. diſtat à Dunelmo.

Berytus, Phœniciæ urbs, quam Dionyſius verſ. 911. χαρίεσσαν vocat, & Geographus, ſub Conſtantio & Conſtante Impp. πόλιν λίαν τερπνοτάτην. Juſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima fuit, unde Nonnus Dionyſiacôn. lib. 41.

Βηρυτὸς βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη.

Vide Gothofredum ad Geographum prædictum, & Caſp. Barthium ad Zachariam Mitylenæum p. 244 vulgò *Barutum* vocant. Civis *Berytius*. Suidas Βηρύτιος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ. De nomine ſic Stephanus Ἑλλάδα δὲ τὴν Ἰουδαίαν … [illegible] … ὡς Ἑλλάδος οὔσης. En *Beryti* nominis duas origines; unam ex באר *Beer*, vel *Ber* i. e. *puteus*, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Ebræis; alteram ex ברית *Beryth*, i. e. *robur*. Nam *Beryth*, eſt pro *Abiryth* ex אביר *abir*, quod *validum* ſonat Long. 67. 30. Lat. 33. 40. Eſt etiam *Berytus*, urbs Arabiæ *Dioſpolis* prius dicta. Steph.

Besbicus, inſ. Propontidis, ab. oſt. Rhyndaci flu. 18. m. p. Proconneſo finitima, *Calonia* Mercatori.

Beſidiæ, *Deſidiæ* quibuſdam, *Beſignano*, teſte Scipione Mazella, urbs Brutiorum in Calabria citer. ad Cotilum flu. qui paulo infra cadit in Crathim Diſtat. 15 m. p. à Roſſano in occ. & totidem à mari Lon. 40. 51 Lat. 39. 29

Beſſi, pop. Thraciæ non procul à Ponto, Strymonem lævo latere incolentes. Plin 4. 11. rapto ac latrociniis victitantes. Ovid. Triſt 3.

V[illegible]re quam majorum eſt inter Beſſoſque Getaſque.

Idem alibi.

Sauromatæ cingunt fera gens, Beſſique Getæque.

Val. Flac. lib. 2. Argonauticon

——*Immanes qui ſternere Beſſi,*

Nec Getica potuere manus, aut æquoris ira.

Claudianus de Conſul. Mallii

Quicquid luce procul venas rimata ſequaces

Abdita pallentes fodit ſolertia Beſſi.

Paulinus ad Nicetam Dacorum epiſcopum, qui Beſſos ad Chriſtianam fidem convertit.

Et ſuâ Beſſi nive duriores,

Nunc oves facti Idem [illegible]

Nunc magis dives pr[illegible]

Beſſus exultat, quod [illegible] manuque

Ante quærebat, modo mente c[illegible]

Colligit au[illegible]m.

Bethania, op. ſeu caſtellum olim Judææ, nunc vicus proximus Hieroſolymis juxta M. Olivetum. *Bethania* altera erat trans Jordanem flu.

Bethel, *Sargoreg*, teſte Benjamino, op. Palæſtinæ in terra Benjamin, quod & *Luz* quoque dicebatur Suidas: Βαιθήλ. θεὸς οἶκος. Heſychius: Βαιθήλ, οἶκος θεοῦ

Betheſda, i. e. *domus effuſionis*, locus in Hieroſolymis, ad quem aquæ pluviales confluebant, nomen piſcinæ, de qua Joan cap. 5. Al. eſt בית חסדה *Betbchesda*, i. e. *domus miſericordiæ*.

Bethlehem, prius Ephrata, urbs Judææ. ab Hieroſolymis 7. m. p. Hebronem verſus in auſt. Hæc fuit patria *JESU CHRISTI*. Mich. 5 Mat. 2. Vocatur & *civitas David* Luc. 2. Sed Joan. 7. dicitur κώμη *vicus*, i. e, ut habet Lat. verſio *caſtellum*. Gloſſ. Κώμη, *villa*, *caſtellum*, *vicus*. Et Hieron. modo appellat *villam*, modo *villulam*, aliquando vix *parvum viculum*, ut ad cap. v. Michææ Theodoret Therapeut 5. χωρίον ἄδοξον καὶ σμικρόν. Propterea hujus loci in totâ hiſtoriâ Biblica, & apud Joſeph vix ſemel aut iterum facta reperitur mentio. Atque adeo reperti ſunt qui apud Luc *Κώμην* legerent, non πόλιν, Epiphan. Hær. 51. Διὰ τὸ ὕστερον … τὴν Βηθλεὲμ πόλιν τοῦ Δαυίδ ἐν ἄλλῳ … καλοῦσιν αὐτὴν διὰ τὸ … [illegible]. Alia erat in tribu Zebulun, ex quâ erat Abeſam Judex. Jud. 12.

Bethſaida, op. Palæſtinæ ad lacum Geneſareth à Nazareth 10. m. *Betlema* dicitur Stephano, ad quem vide quæ profert Tho. de Pineda.

Beth-ſemes, i. e. *domus Solis*, vel *miniſterii*, ante Abel dicta. 2. Par 28. Civitas ſacerdotalis in tribu Judæ Joſ 15. poſteà Levitis aſſignata Joſ 21. In quam reducta eſt Arca à Philiſtiniis capta. 1 Reg 6. In edit. Romana Βαιθσαμύς, Βαιθσάμη v. Joſepho. cui κώμη τις ἐστὶ τῆς Ἰούδα φυλῆς. Hic clades fuit hominum plus quinquaginta millium, quia Arcam temerè apertam curioſius introſpexerant, quod Deus non ſolum plebeis, ſed & Levitis ſub pœnâ mortis interdixerat. Numb. 4. 20. Hæc ex vulgi ſententiâ, à quâ tamen non diſſimulabo me eſſe remotiſſimum, ut qui cum Joſepho ſentiam non niſi ſeptuaginta Bethlemitas fuiſſe cæſos. Is enim ita habet Ant. lib. 6. cap. 2. Ὀργὴ δὲ καὶ χόλος τε θεοῦ μέτεισιν, ὥστε ἑβδομήκοντα τῶν ἐκ γῆς Βηθσαμῆς κώμης … [illegible] … Vide Bochartum ſententiam hanc fusè & ſolidè confirmantem de An Bibl Part prior lib. 2. cap. 36 Joſephum quoque ſequuntur Hieronymus in Quæſtionibus Ebr. Rupertus. Iſidorus. Lyra, & Abulenſis qui 70. tantum perciſſos fuiſſe ſtatuunt. Eſt & alia *Bethſemes*, in tribu Nephthalim Joſ. 19. à quâ priſtinos habitatores non potuit expellere tribus prædicta. Judic. 1. Numeratur & alia præterea in ſorte filiorum Iſſachar.

Bethunia, *Betune*, urbs Palæſtinæ. 8. leuc. ab Atrebato in Bor. & 5. ab Aria, ſub dom. Francorum, Long. 22. 45. Lat 50. 33.

Bevelandia, inſ Belgii in Zelandia, quæ an. 1532. inundatione maris 2. ver effecta eſt, vocaturque una pars quæ eſt ad Sept *Norb Beveland*, altera quæ ad auſt. *Zud Beveland* dicitur.

Biblina, reg. Thraciæ, unde *Biblinum vinum*, quod alii à *Biblineâ vite* dictum volunt. Demås vero Delius Naxium interpretatur, quoniam Biblus Naxi flu. ſit. Suidas. Βίβλινος οἶνος, ἀνθοσμίας, ἀπὸ Βιβλίνων ὀρῶν … Θρᾳκίας … Hujus vini meminit Heſiodus Ἔργ. β.

Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ Βίβλινος οἶνος.

Ubi Moſchopulus. Βίβλινος (ὡς φασι) … [illegible] … Heſychius Βιβλῖνος οἶνος … [illegible] … Θρᾴκῃ, καὶ ὁ ἀμπελὸς οἶνος.

Bebenium, oppidum ad Nicrum flu. *Bebelingen*, ut aliquibus videtur. Rhenano autem *Bebenhauſen* eſt op. in Ducatu Wirtenbergenſi Pop *Bibenſes* in Inſcriptione antiquâ.

Bibracte, Heduorum op. in Gall longè maximum, & copioſiſſimum olim fuit; In quo totius Gall. concilium Cæſar indixit, jus dixit & ſæpe hyemavit, vulgò *Beurect*.

Bibrax, op Gall. Belg. in finibus Sueſſonum. Long. 25. 50. Lat. 48 48. *Brain*, teſte H Leodio, vel *Bray* H. Stephano, op. Compendiis Retelenſ *Braſne* Vigenero

Bibroci, pop. Angliæ in Berchercia reg. apud Windeſoram. Camdeno *The Hundred of Bray*.

Bigaſtrum, urbs Hiſp. Tarraconenſis in eo tractu qui *La Mancha* nominatur, *Bagaſtra* Mariana, qui illam Oriolæ urbi proximam facit, quod una illius urbis porta adhuc *Magaſtra*, quaſi *Bagaſtrenſis* nominatur, Quod etiam Moraſi probatur. Long. 21. 15. Lat 42. 40

Bigerra,

Bigerra, Hiſp. civitas in Valentiæ regno. Ptol. *Besar* nonnullis; aliis eſt *Valena* urbs, & marchionatus in regno Caſtellæ. Long. 20. 30. Lat. 39 00.

Bigerriones, vel *Bigerrones*, *Bigerri* Plinio, *Begeritani* Auſonio, pop Gall. Aquitan. ad mont. Pyrenæum in Hiſp. confin. quorum reg. *Bigorre*, teſtibus Orontio, Vineto, & Scaligero, nominatur. Comiti de Fluxo ſubditi, uti Comitatus eſt in Vaſconiâ conſiſtens. Hinc profectus vir fortis Evequus nomine, regnum Navarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.

Bilbilis, op. Celtiberorum in Hiſp. Tarracon. ad Salonem flu. optimâ ferri temperaturâ nobile. Ex hoc opido Martialis poeta originem traxit, ut ipſe teſtatur lib. 1. epigram. 49.

Videbit altam Liciniane Bilbilim
Equis & armis nobilem.

Idem lib. 10. epigr. 103.

Municipes Auguſta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat, rapidis quem Salo cingit aquis.

Catalaiud Villanovano *Xiloca* Varrerio. Long 19. 20. Lat. 42. 05. Item fluvii nomen ferrum durantis. Trogus lib. 44. *Xiloca* vulgo. Al. & probabilius *Rio Baubula*.

Bilbium, vulgò *Caſtillo Villoroſo*, teſte Morali locus Hiſp. Tarracon. apud Nagaram urbem, non procul à Cœnobio, quod *S. Maria Cogolla* appellatur.

Billeus, fluvius, cujus mem. Apollonius Rhodius Argonaut. lib. 2.

Παρλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι ἐμβαλον αὖλον,
Ὄσσους Βιλλαίοιο μέλαν ἀνελύγνυται ὕδωρ.

Ubi Scholiaſtes. Ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας, ὁ δὲ Φρυγίας. Ejus mem. Arrianus.

Binonium, op. Angl. in Epiſcop. Dunelmenſi, *Bincheſter*, teſte Camdeno, à Dunelmo 7. m. p. in auſt. Vinnovicum Ptolemæo, *Binovium*, vel Vinovium Antonino.

Binchium, *Binch*, op. Hannoniæ, à Montibus urbe 3. leuc. in ort. à Malbodio 4. in Bor. Long. 25. 27. Lat. 50. 25.

Bingium, *Binghen*, op. Germ. ſup. ad Rhenum, à Moguntia 4. leuc. in Circ. Coloniam Agrippinam verſus. Long. 31. 00. Lat. 49. 30.

Bipontium, *Zuveybrucken*, urbs Germ. Duc. Bipontini caput, in Palatinatu Rheni, 3. leuc. a Cæſareopoli in occ. Long. 28. 55. Lat. 49. 16.

Birgenium, *Berga*, teſte Gerundenſi, op. Hiſp. citer. in Catalaunia, à Jugo Ceretanorum 5. leuc. in auſt. Minoriſſam urb. verſus.

Birgus, flu. Hiberniæ vulgo *Barow*, oritur in Com. Reginæ in Lagenia; dein auctus aliquot rivis alluit Rheban, Caterlogum, Laghlinium, urb. recipitque Neorum, *Neſtire*, flu. qui per Scichenium labitur, paulo ſupra Roſſas, quas rigat, & poſteà una cum Suirio, *Sewer*, qui Caſſiliam, Carigum, & Waterfordiam rigat; Lageniam à Momoniâ dividit, & in Ocean. Hibernicum ſe exonerat.

Bironium, *Biron*, Caſtr. Galliæ in Aquitan. & in agro Petrocorienſi, intra montes ſitum, unde Mareſcalli 2 in hiſt. celebres; eſtque med. fermè inter Bergeracum & Cadurcum.

Birrus, flu. Norici, pro Carinthiam in Dravum fluens.

Puſter Lazio *Birtha*, *Bir*, urbec. reg. *Diarbech* in confin. Syriæ ad Euphratem, inter Alepum & Orpham, in ditione Turcarum.

Biſaltæ, pop. Scythiæ, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur, lacte permixto, Virg. 3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum
Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Ubi Servius: *Biſaltæ populi Scytharum, qui fugientes equorum ſanguine aluntur, lacte permixto.* Ad Strymonem flu. hos populos habitaſſe innuit Gratius Faliſcus Ovidii Synchronus. in Cynegetico:

Hic & Strymonio facilis tutela Biſaltæ.

Nec abnuit Claudian. 1. in Stilic.

———*Vos Thracia teſtor*
Flumina, quæ largo mutaſtis ſanguine fluctus,
Dicite Biſaltæ.

Plin. 4. 10. *Libera gens Biſaltæ*, à fluvio *Biſalte*, ſive à *Biſalto Solis & terræ filio*, ubi lepores duplici jecinore ſunt. Suidas. Βισαλτία, χώρα καὶ πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ γῆς. Περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ ποιοῦσι ἀλλήλους δύο ἥπατα ἔχοντες. Ὁ πολίτης Βισάλτης. Val. Flaccus lib. 6.

———*Proxima Biſaltæ regio.*

Horum meminit Athenæus lib. 12. Vide Plin. 4. 11.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui *Biſtoniam* Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστωΐς, Θρᾳκίς. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum, Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum.———*Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit.———

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgus Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura confecit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ οὕτω Θρηίκες ἐπ' ἠϊόνων Ἀψύνθου
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem lib. 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe, nemo ignorat. Præcipuè vero.

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis.
Pugnare Thracum eſt.

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos lib 7. hâc ſimilitudine.

Qualia per Rhodopen rapido convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

———*Defeciſſe putent Geten*
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Biſtricia, Latinè dicitur Ungariæ urbs, quæ Germanis *Noeſne*, Hungaris *Beſtereze* nominatur. Sambucus.

Bithynia, Aſiæ min. reg. ad Pontum ſita, Thraciæ adverſa, Troadi proxima, quæ Solino, Servio, & Mar. Capellæ primum *Bebrycia*, poſtea *Mygdonia*, dein a *Bithyno* rege dicta eſt *Bithynia*. Sunt qui ſcribunt *Thynos* populos tranſiiſſe ex Europâ, & hanc regionem occupaſſe, à quibus *Bithyni* dicuntur. Claud. 2. in Eutrop.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithyniæ incolas *Halizonas* vocat Suidas, itemque Herodotus, qui ait eos primum Strymonios dictos. Hodiè *Becſangil* vocatur, teſte Caſtaldo; aliis *Burſia*, Turcis *Oſmanili*, uti docet Leunclavius. A ſitu, non à conditore dicitur, teſte Bocharto בטן *beten* Ebræis eſt *venter*, & Arabicè באטן *batin interius* ſonat: Bithynos enim interiora occupaſſe veteres docent. Plin. 6. 32. *Tenent enim oram omnem Thyni, interiora Bithyni*. Et ante illum Pomponius Mela lib. 1. cap. 19. *Interius Bithyni ſunt & Mariandyni*. Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus. Μεθ' Ἑλλήσποντον ἐστὶν ἐπαίνου θαυμαστὴ Βιθυνία, ἡ μεγίστη καὶ βελτίστη, ἡ πάντας τοὺς καρποὺς ποιεῖ. Libanius extremo *Baſilici* Ἀντὶ γὰρ τὸ Βιθυνῶν ἔθνος τοῖς ὅπλοις ἐθαυμάσαν λαβεῖν. Vide Steph. Manibo libro 4. *Bithynia dives* vocatur. Hinc Horatius 1, Ep. 6.

Ne Cibyratica, ne Bithyna negotia perdas.

Et Carm. 3. Od. 7. *Thynâ merce beatum.*

Idem lib. 1. Od. 35.

Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carina.

Juvenalis primam ſyllabam corripuit,

Quanquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni.

Dionyſius poſt *Mariandynos* collocat. verſ. 793.

Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι.

Bituntum, Calderinus vult eſſe opidum ſterile in Hiſpaniâ. Mart. 4. 55.

Hæc tam ruſtica malo quam Bituntos.

Ubi aliqui viliſſimum Apuliæ opidum volunt. Muſambertius legendum cenſet *Britannos*, ut ſit contentio inter provincias Hiſpanorum & Britannorum. Alii legunt *Butuntos*, alii *Burundos*.

Biturgia, urbs Tuſcorum Ptol. quam quidam per errorem *Borgo di San Sepolcro* indigitant. Aliis potius eſt *Magliano*. Long. 35. 00. Lat. 43. 10.

Bituriges, *Biturici* Columellæ, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19. Uno die 20. urbes incenderunt, ut Cæſarem commeatu, & pabulatione prohiberent. Horum op. *Avaricum*,

cum, vulgo *Bourges*, caput pop. & reg. *Be[illegible]*. Lucan. lib. 1

Et B[illegible]urix, longiſque leves Axones in armis.

Biſtæ, pop. Thraciæ. Horum fœminas geminas pupillas in oculis habentes celebrat Solinus cap. 6. q. id. ex Plin. [illegible]. 2. deſumpſit quem ſis vide.

Bizone, urbs Pontica. Steph. memoratur Plinio inter Thraciæ oppida, ſed terræ hiatu abſorpta.

Bizus, urbs Thraciæ, Aſtarum Regia. Aſtæ autem fuere Thraciæ pop. teſte Steph. in Ασοί. Hac in urbe celebrat Plin. 4. 12. Terei regis arcem. Solinus etiam cap. 15. aſſerit eſſe oppidum inviſum & inacceſſum hirundinibus. Idem per Pauſan. lib. 1.

Blacbernæ, locus in ſuburbiis Conſtantinopoleos. Vide omnino Pet. Gyllium de Topogr. Conſtantinop. lib. 4. c. 4.

Blachia, Nicetæ, & Curopalatæ, regio Daciæ, cum Myſiæ portione vulgò *Valachia*.

Blandusia, fons in fin. Sabinorum apud Mandelam Horatii villam, de quo is lib. 3. Carm. Od. 13.

O fons Blanduſiæ ſplendidior vitro.

Blatum, *Bulgium*, *Bulneſſe* teſte Camdeno, op. Angl. in Cumbria ad Occidentem.

Blavia, arx munitiſſima in agro Burdigalenſi, infra confluentes Garumnæ & Duranii, 9. leuc. a Santonis in merid. Burdegalam verſus 6.

Blemyes, *Blemmyæ*, *Blenæ*, vel *Bleptæ*. Æthiopum pop. Claudianus ——————— *Errat*

Per Meroen, Blemmyaſque feros, atramque Syenen.

Hi capite carent, oculoſque habent & os pectori affixos. Monſtra hominum. *Blemys* autem pro בלי *beli*, vel *Bli*, & מוח *muach* h. e. *ſine cerebro*. Unde nata eſt fabula, *Blemyes eſſe ſine capite*. Bochartus. Horum mem. Dionyſius in Periegeſi verſ. 220

Τῶν πίσυρες αἰθαλέων Βλεμύων ἀπέχουσι κολῶναι.

Dicti autem ab Æthiopum rege *Blemy*, uti tradit Nonnus in his.

[illegible Greek verses]

Theocritus in Thalyſiis, ſive Idyll. 7.

Ἐν δὲ θέρει μεσάτῳ παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.

Ubi Scholiaſtes. Ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας οἰκούμενον. Ἄλλως. Βλέμυες ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον. οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Vide Pauſan. lib. 17.

Bleſæ, *Blois*, op. Gall. Celt. ad Ligerim flu. præclarum, & c[illegible], à Regibus ob loci amœnitatem, & elegantiam habitari ſolitum, inter Aurelianos ad ort. 1[illegible] & Turones ad occ. 18. leuc. Long. 21. 51. Lat. 47. 41.

Bleſtium, *Old Town*, teſte Camdeno, op. Albionis, ſeu pag. in Angliæ Walliæque confin. haud procul ab Herefordia urbe.

Boaſtes, Liguriæ flu. qui *Verra* dicitur, & etiam *Brignole* à quibuſdam; Brunetum urb. alluit, & in Macram ſe exonerat.

Bobium, *Bobbio*, urbs Liguriæ, in confin. ditionis Genuenſis, & Ducatus Placentini, 35. m. p. à Dertonâ in ort. Long. 31. 41. Lat. 43. 50.

Bocanum, *Hemerum*, *Marocco*, urbs Mauritan. Tingitanæ una ex præcipuis totius Africæ, ad flu. Niffim, 35. leuc. Hiſp. ab orâ maris Atlantici, & 70. à Volubili, ſive Fezza in auſt. a freto autem Gaditano 350. m. p. Long. 09. 20. Lat. 29. 30.

Bodignum, *Botzen*, op. Germ. in Com. Tirolenſi, ad Eiſacum flu. qui 3. m. p. infra in Atheſim cadit, inter Tridentum & Brixionem, 6. leuc. ab utraque. Long. 33. 25. Lat. 46. 08.

Boderia, Scotiæ flu. vulgo *Certh* & *Frith*.

Bodincomagum, *Caſal*, urbs Italiæ, Montisferrati primaria, juxta Padum flu. 15. mill. ab Aſta in Bor. à Navaria autem [illegible] ſub dom. Ducis Mantuam.

Bodiontii, al. *Ebroduntii*, pop. Sabaudiæ ad lac. Lemannum, quorum op. *Benne* inter Genevam & *Aganum*, Long. 28. 10. Lat. 45. 15.

Bodmenia, op. Angl. in Cornubia, 8. mill. à litore & 15. à Plimutho in occaſum.

Bodobriga, *Boppart*, op. Germ. in ditione Trevirenſi, 2. leuc. à Confluentia, 3. autem à Naſſoviâ. Long. 31. 00. Lat. 50. 20.

Boebe, Theſſaliæ civitas, eſt & Cretæ palus. Steph. Strabo lib. 9. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Videſis illic Palmerium.

Boebeis, lacus Theſſaliæ juxta Oſſam montem. Lucanus lib. 7.

I[illegible] Oſſ[illegible] [illegible] B[illegible]b[illegible]

Val. Flaccus, l[illegible]

P[illegible] [illegible] B[illegible]b[illegible]

Βοιβιὰς Heſiodo in Alp[illegible]

Ναίων Βοιβιάδος λίμνης πέδα παρθένος ἀδμής.

Hom. Iliad. 2

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

Pindar. Pythiorum 3. Ἔναιε πρὸς Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ἔχων παρθένος. Prop. lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque ſacris fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Boemia, vel *Bohemia*, Straboni *Bojæmum*, Tacito *Bœmum*, Velleio *Bojohæmum*, fertiliſſima Germaniæ regio, circa Sylvam Hercyniam, quam cum occupaſſent *Boii* Gallica gens, ab novis incolis nomen accepit. Habet ab Oriente Sileſiam, & Moraviam, a Sept. Luſatiam, & Saxoniam ſuperiorem, ab Occid. Franconiam, & a merid. Bavariam gaudetque titulo Regni, ſub quo continentur Sileſia, & Moravia, ſicuti & ſecundum alios Luſatia, quæ ab an. 1623. Saxoni reddita eſt. Ejus urbs primaria eſt Praga.

Boeon, Tauricæ Cherſoneſi op. mediterraneum. Ptol. *Czargatis* Nigro dicitur.

Bœotia, reg. in fin. Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Peloponneſiacum, Siculum & Adriaticum; ab Atticâ Cithærone monte diſcreta. Ita dicta, ut nonnulli volunt, a bove, cujus ductu Cadmus pervenit ad eum locum, ubi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ovid. Met. 3.

Bos tibi Phœbus ait ſolis occurret in arvis
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri.
Hâc duce carpe vias, & quâ requieverit [illegible]
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Alii alias afferunt nominis rationes, quas habes apud Stephanum. Olim *Aonia* dicebatur, *Ogygia*, & *Hyantis*, & *Meſſapia*, & *Cadmeis* Thucydidi. Populi *Bœoti*, qui ſtupiditatis & craſſi ingenii nomine malè audierunt. Horat. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo jurares aëre natum. Vide *Abdera*. Hinc *Ænigmata Bœotica*, id eſt, *obliqua* & *obſcura*. Item *Bœotica cantio*; apud Ariſtoph. de rudi & indoctâ, & apud Sophoclem, de vita læta, & poſteà luctuosâ. Βοιωτίζειν, apud Pind. Olymp. 6. *Bœotica ſus* Proverb. in ſtupidos & indoctos. Nam *Hyantes* fuere Bœotiæ pop. quidam barbari & ſtolidi, quos alii vocabulo corrupto pro Ὕαντας vocabant Ὕας. Corn. Nepos in Alcibiade. *Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis quàm ingenii acumini inſerviunt.* Et quidem crurum Bœotiorum robur ac firmitatem aliquoties commendat Diodorus lib. 15. Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῇ τε ῥώμῃ τῶν σωμάτων, καὶ ταῖς ἀλκαῖς διαφέροντες. Idem Corn. Nep. in Epaminonda: *Namque illi genti* (Thebanorum) *plus virium quam ingenii.* Itaque ob firmitatem corporis ἀνδρείους vocat illos Euſt. Cic. de Fato: *Athenis tenue cœlum ex quo acutiores etiam cenſentur Attici; craſſum Thebis, itaque pingues Thebani & valentes.* Adeo verum enim illud Platonis in Timæo. Κατὰ τὰς ὥρας τόπος κρατῶν ἀνδρῶν φύσεις. *Arne* Diodoro dicitur *Bœotia*; incolæ *Leleges* apud Solinum vocantur, ac *Temmices* apud Lycophronem, inquit Scholiaſtes. Hodie Bœotia *Stramulipa* dicitur, ſubeſtque cum tota Græcia ſub domin. Turcarum à 170. an. habens urbes præcipuas *Stives* Thebas, & *Badia* Lebadiam, & ſub Livadia reg. videtur comprehenſa a recentioribus.

Bogadium, *Triſtar*, urbs Germ. in Haſſiâ reg. libera, inter Caſſellam ad Bor. 13. & Martisburgum ad auſt. 6.

Boia, urbs Bojorum pop. Gall. Celt. quæ nunc *Bourbon* dici putatur; unde Borboniæ regio, quæ Ducatus eſt, & familiæ Borboniæ (ex quâ nunc Reges Galliæ dominantur,) nomen. Nunc op. à Molino 4. leuc. in auſt. Claromontem verſus 14. ubi thermæ variis morborum generibus ſalutares.

Boianum, quæ & *Bovianum*, vulgo *Boiano*, colon. & urbs epiſc. Samnii ſub Arch. Beneventano, inde 30. m. p. diſtans ab Eſernia 20. in ort. apud flu. Phiternum. Long. 38. 29. Lat. 41. 52.

Boiatum, pleriſque *Bayone*, urbs Gall. in Vaſcitaniâ, ad Aturum flu. 3. m. p. ab Oceano Cantabrico, 14. leuc. à Palo in occ. 30. ab Auſciis & totidem à Burdegala.

Boiemum, vide *Boemia*.

Boii, pop. Gall. Celt. quorum reg. nunc Borbonenſis provincia dicitur, habens ab Orient. Burgundiam, à Sept. Nivernenſ. provinciam, ab Occid. Bituricenſem cum Marchiâ Lemovicenſi, & à meridie Alverniam.

Boii, pop. Vindeliciæ in Germ. inter Iſarum, & Oenum flu. qui poſtea Boarii dicti ſunt. Eorum reg. nunc Bavaria dicitur.

Boii,

B   pop fuere Aquitaniæ vet. in agro Medocenſi, juxta Oceanum Aquitan. quorum tractus *le païs de Bu s*, teſte Vineto, dicitur. Ibi op præcipuum *Bojum*, *Cap de Buchs*, 8. leuc. à Burdegala in occ. & totidem ab oſt. Garumnæ in auſt.

B.ii, Ital. pop. inter Æmiliam Viam & Padum, apud oram incolentes, quorum reg. magnâ ex parte Romandiola, vulgò *Romagna*, nuncupatur. Mem eorum Silius lib 4.

—*Spiſſaque ruunt conferta per arma*

Unde Bojorum.—

Polybius lib 2 τὰ δὲ πέραν τοῦ Πάδου τὰ περὶ τὸν Ἀπέννινον, πρῶτοι μὲν Ἄνανες, μετὰ δὲ τούτους Βοιοὶ κατῴκησαν. Vide Cluv. Ital. Ant. 1. 28.

Boiodurum, *Inſtadt*, Vindeliciæ urbs ad confluentias Oeni & Danubii flu. ex adverſo Patavii urbis ſeu potius pars ipſius, verſus Auſtriam, in Bavariâ infer. Long 35. 50. Lat. 48. 28.

Bolæ, Æquorum in Italiâ op. cujus mem. Diod. l. 14. & Dionyſ. Hal. l. 1. quibus τὰ Βῶλα vocantur. Stephano autem *Bola* ſing num. dicitur: Βῶλα ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Virg. Æn. 6

Pometios, Caſtrumque Inui Bolámque Coramque.

Sed hoc etiam op. Plin 3. 5. inter ea computat quæ jam tum *interierant ſine veſtigiis.*

Bolbitinum, unum ex Nili oſt. inter Heracleoticum & Sebenniticum: ubi Bolbitina urbs Steph. *Roſſeto* hodie Villanovano. Long. 61. 15. Lat. 31. 06.

Boierium, quod & Antiveſtæum, op. & prom. occidentaliſſimum Angl. in Cornubia. *Opidum S. Burien* nominatur, prom. v *The Lands end* Anglis dicitur. Britannis v. *Penu bingu ded*, & *Penwith* Long. 39. 30. Lat. 46. 30.

Boltonia, op. Angl in Com Lancaſtriæ, 20. m. p. à Lancaſtria in auſt. quot à Ceſtria in Bor.

Bomium, ſeu *Bovium*, op Silurum in Walliâ, *Cowbridge* Camdeno in agro Glamorganenſi, 3. mill. ab orâ litor. & 8. à Cardiffâ in occ. Al. eſt *Boverton* 3. m. ab eodem in auſt.

Bommelia, *Bommel*, op. Gueldriæ, inter Moſam & Vahalim flu. 2. leuc. à Buſco Ducis in Bor. Ultrajectum verſus. Long 26. 00. Lat. 52. 12.

Bomo, vel *Bohmo*, olim *Eubœa* dicta, teſte Heſychio Βωμώ, ὅπως ἡ Μάκρις ἀνεμάζετο *Macris*, id eſt, *Eubœa*, teſte eodem. Μάκρις Εὔβοια ἡ νῆσος. בהם *bohmo* Arabibus *pecora*, vel *pecudes* ſign. ut Ebræis בהמות *behemoth*. Itaque inſula *Bohmo* eſt inſula pecudum, quod Græco Eubœæ nomine *à bubus* ſumpto apprimè quadrat. Eodem pertinet quod à Poetis hæc eadem inſula Ἀργίβοιος dicitur, tanquam *à bubus albis* apud Ælian. de Animal. 12. 36. Nempe jam ante Trojana tempora boum paſcuis celebrem fuiſſe hanc inſulam, vel ex tabulis colligere eſt de bobus ab Autolyco ex Eubœâ abactis. Apollodorus lib. 2. Κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπ' Αὐτολύκου βοῶν Proinde initio belli Peloponneſiaci Athenienſes πρόβατα καὶ ὑποζύγια εἰς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο, ut habet Thucydides, lib. 2. Nec mirum Arabico nomine *Bohmo* appellatam eſſe Eubœam, cum inter incolas illius vetuſtiſſimos à Strabone numeretur, Ἄραβες οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Bochartus.

Boniſsum, *Poggibonci*, op. agri Florentini ad Elſam flu. inter Florentiam & Senam. Long. 34. 08. Lat. 42. 42.

Bonium, op. Albionis in Cornaviis, nunc vicus *Banchor*, teſte Camdeno, ad Devam flu. in Walliâ, & in Com. Flintenſi. Fuit alias Monaſterium celeberrimum, nunc in ruinis jacens, 40. mill. à Bangoria urb. in ort. & 20. ab oſt. Devæ fluvii

Bonna, *Bon*, urbs Germ. infer. ad Rhenum flu. à Coloniâ Agrip. 4. leuc. in auſt. Confluentiam verſus, & Moguntiam, Alias Ara Ubiorum dicebatur Long 28. 40. Lat 50. 42.

Bononia, civitas Italiæ non procul à Pado. Sil. Italicus lib 8.

Et quondam Teucris comes in Laurentia bella
Ocni priſca domus, parvique Bononia Rheni.

Martialis lib. 3. ep 58.

Sutor cerdo dedit tibi, culta Bononia, munus
Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabit?

Opidani dicuntur inde Ciceroni in Bruto, Val. Max. 8. 1. Tacito Annal. 12. ac Suetonio in Octavio, atque Nerone, *Bononienſes*. Livio Melæ, Paterculo, Plinio, ac Tacito *Colonia* vocatur. vulgò nunc incolis *Bologna*, Græcis omnibus *Bovoria*. Unde apud Steph. pro Βοβωνία lege Βονωνία. *Felſina* etiam dicta fuit. Plin 3. 15. *Colonia Bononia*, *Felſina vocitata, cum princeps Etruriæ eſſet*. Long 33. 35. Lat. 72. 52.

Bononia altera, urbs Gall. Belg. in orâ Picardiæ à Caleto urbe 7. leuc. diſtans in Auſtr. quam Geſſoriacum Morinorum putant. à quâ ad Doverum, Angliæ portum eſt breviſſimus trajectus. Vulgò *Bologne à la mer*. Long. 22. 42. Lat. 50. 30.

Bononia tertia, Hungariæ urbs olim nunc op Pannoniæ inter. ad Danubium flu. Hodie *B* ... ob ... nominatur. Long 43. 0 L. 45 29.

Bononia quarta, urbs Myſiæ ſup. ad Danubium. *Bodon* Mercatori Sed quæ nunc *Bodon* dicitur, *Bidina*, ſeu *Bidena* Græcis eſſe videtur, de qua ſuo loco.

Borbetomagus *Worms*, urb. Germ ſup. ad Rhenum flu. epiſc. ſub Arch. Mogunt. inter Spiram ad merid. 6. & Moguntiam ad Sept. 7. leuc.

Borcholmia, op. Sueciæ in Oelandiâ, inſ. maris Baltici verſus Oſtrogothiam prov. & Calmariam urb. à quâ 10. m. p. diſtat.

Boreum, promunt. Hiberniæ in orâ Bor Ptol. *Telling head* Ortelio; Aliis S. *Hellens head*. Aliis *Capo di Ligra* dicitur. Item Cyrenæ regionis promont. *Capo di Teſones*, teſte Marmolio. Ejus mem. Mela, 1. 7. Ptol vocat Βόρειον ἄκρον. Strabo etiam μικρὸν ἀκρωτήριον Βόρειον refert. oppoſitum Cephalis, Procopius Βόρειον. Attamen nec Melam, nec Plinium ita ſcripſiſſe exiſtimo. Antiquiſſimi codd. apud Pomponium *Borion* legunt. Apud Plinium vero ita ſcribitur in pleriſque vetuſtis exemplaribus; *Promontorium, quod Majorem (Syrtim) includit, Bryon vocatur*. Utrobique ſcribendum *Bryon*. Litus quod à Berenice Syrtim verſus extenditur Βρυῶν αἰγιαλὸς appellatur à Ptolemæo In illo eſt Βόρειον ἄκρον. Idem ergo *Boreum* & Βρυῶν promontorium. In vulgatis Ptolemæi libris malè ſcribatur Βοιῶν αἰγιαλός. Vett. Grammatici, qui de differentiis accentuum ſcripſère, hujus quoque litoris meminère Aiunt enim Βρυῶν, Βρυῶνος, *cum pro litore Cyrenaico accipitur, anſlett:.* Sed errant Omnino exiſtimo, litus hoc à copiâ muſci marini Βρυῶν αἰγιαλὸν eſſe appellatum. Iſ. Voſſius. *Boreum* quoque mons Arcadiæ Pauſaniæ, & Tenedi portus Arriano. Dicitur etiam *Borion*.

Borgum Centenarium, *Zentmar*, op olim, nunc pagus Pannon. ſuper. ſeu Valeriæ Ripenſis, teſte Lazio

Borgus, *Borgo*, urbs Finlandiæ in Sueviâ in orâ litor. ad ſin. Finnicum, 15. leuc. à Revalia Livoniæ in Bor. & 25. à Viburgo Careliæ in auſt.

Borugia, *Bornholm*, inſ. maris Balt verſus Scaniam, ab eâ 20 m. p. in orient. hibern ſub dominio regis Daniæ.

Bormanico, & *Macina*, op. Gall Narbon in Provincia. Alii ſic legunt *Bormanis Comacis*, quibus *Bormanis* eſt *Obrac*, *Comaci* vero *le Caue*, teſte Dalechampio.

Bormanum, urbs Daciæ, in eo tractu ubi Jazyges Metanaſtæ, Sanſone teſte, non procul à Tibiſco flu.

Bormia, flu Italiæ duplex, uterque oritur in Marchionatu Cevæ, in Pedemontio, & aquas ſuas miſcet paulo ſupra Sellanum, dein auctus aliquot rivis Aquas Statelliorum rigat, & infra Alexandriam in Tanarum influit.

Bormiæ aquæ, *Wormſée*, ubi Bormium op. Rhætorum ad extremum vallis Teliñæ, inter fontes Adduæ, & Ollii flu. à Novocomo urbe Inſubriæ 100. m p. in Cæc. Item thermæ quædam apud Aquenſem urb. Statelliorum in Liguria. *Bormium* v. op. non obſcurum, abeſt ab ortu Adduæ 3. m. p. à Morbonio apud initium vallis prædictæ.

Borneum, *Borneo*, inſ perampla Aſiæ in mari Indico inter Sumatram, Javam & Philippinas inſ. ſub linea Æquinoctiali. Aliquot regna complectitur, ſed ab Europæis nondum benè luſtrata fuit, præſertim verſus oram Orientalem Ejus primaria urbs *Borneo* dicitur, eſtque in ora ſinus parvi intra paludes, & Venetiarum ad inſtar, ampla, & emporium celebre.

Bornhemium, caſtrum Belgii in Com. Flandriæ, unde regiunculæ nomen, ad Scaldim flu. inter Aloſtam & Antwerpiam.

Borſippa, urbs Babyloniæ, olim Dianæ & Apollini ſacra, in quâ maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo lib. 16. Stephanus *Borſippa* fœm. gen. aut neutri pluralis ſcribit.

Boruſci, ſive *Boruſſi*, Sarm. Europææ pop. Ptol. quorum reg. *Pruſſia* in regno Polonico, contenta inter oſtia Viſtulæ, & Memeli ad Cæciam 37. leuc. patens inter dicta oſtia; *Pruteniа* etiam Latinè dicitur. *Preuſſen* & *Pruiſſen* vulgò, in Regiam & Ducalem diviſa. Ovid. Triſt. 4. 8.

Vita procul patriâ peragenda ſub axe Boruſco eſt.

Ita Ferrarius. Tu vero lege *ſub axe Boreo.*

Boryſthenes, flu Scythiæ, ſecundum Iſtrum omnium maximus ad 600 ſtadia navigabilis, in cujus oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia reperiuntur. Herodot. Plin. Strabo. Solin. Pompon. & Marcian. Heſychius. Βορυσθένης. ὁ Ἑλλήσποντος, ἔστι δὲ ποταμός. *Danaſter* Jornandi, *Danaſtus* Ammiano Marcellino. *Dnieper* Lud. Decio, *Nieper* Mercatori, *Bryſtus* Leunclavio. *Bereſina* Peucero, *Dneſter* & *Neſter* Martino Cromero. Sed *Nieper Naparis* eſt Herodoto; *Neſter* eſt Tyras, qui inter Boryſthenem

[illegible]m & Danubium fluit. *Bereſina* itaque per Lithuaniam [illegible] & Naparim excipiens (in cujus nomen tranſit) *Boryſthenes* eſt, cum monte & urbe cognomine, anno 3 poſt captam Trojam condita apud oſtia illius. Pop. *Boryſthenitæ* Herodoto, *Boryſthenidæ* Propertio 2. 7

Gloria ad hibernos lata Boryſthenidas.

Ovid. Pont lib 4. el 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Dionyſ verſ 311.

Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ προτερόμενον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, αεὶ φερόμενον μέλαιν,
Ὀρθὸν ἐπὶ γραμμῇ, κατεναντία Κυανεάων.

Ubi Montanus. Si Dionyſium cum Ptolemæo & aliis Geographis conciliare velimus, non hoc ad Agathyrſos ſolos, qui verſu præcedenti ultimò nominantur referendum, (ii enim ex Ptolemæi ſententia a *Boryſthene* ſatis remoti, & eos ipſe Dionyſius verſ. 319. juxta mare glaciale locat) ſed intelligendum eſt per gentes modo confuſius recitatas *Boryſthenem ferri*, (apud Neuros enim oriri Plinius & Mela teſtantur) unde in merid. delatus rectà adverſus Ponti fauces, ubi Cyaneæ petræ, Euxino miſcetur, ut verè Dionyſ. Eoſdem tamen Agathyrſos opinari potuit Dionyſ & Boryſthenem & mari glaciali vicinos fuiſſe, ut mox indicabitur, quo quidem nomine veteres Balticum ſinum intelligunt, ſed ſinum fuiſſe, ignorarunt. Vide Stephanum in Βορυσθένης.

Boſa, Sardiniæ op Ptol. populi *Boſenſes*. Plin. 3. 7. Hodiè *Boſa* dicitur Long 31. 6 Lat. 38 30.

Boſcum Ducis, *Boiſleduc*, urbs Belgii in Brabantiâ, ad Domelam amnem, ab Antverpia 12. leuc. in ort Continet 102. Parochias, ibique inter al. admiranda horologium artificioſiſſimum conſpicitur.

Boſna, regio fuit Serviæ, à flu. cogn. per eam labente ſic dicta; adjacentibus deinde reg. Rama, Uſora, & Sale mediterraneis, & Chulmia maritima additis, in regnum evecta fuit, habuitque reges proprios. cum antea pars fuiſſet magni regni Hungariæ. Habet a Sept. Sclavoniam, ab Occid Croatiam, ab Orient. Serviam propriam, & à merid. Dalmatiam. Nunc autem tota paret Turcis. & ejus primaria eſt *Jajeza* Dicitur etiam *Boſna*, ſeu *Boſſena*, & ibi fuit antiquitus pars Illyrici Occident.

Boſphorus, ſive potius *Boſporus*, cum Græcè Βόσπορος dicatur, ἀπὸ τοῦ βοὸς καὶ πόρου nomen arceſſit, quod vel bos trajicere poſſit natando. Tertius interpres Apollonii, Βόσπορος, inquit, ὠνόμασται διὰ τὸ διελθεῖν τὴν Ἰὼ μετὰ τὴν διαπεραίωσιν ... Βοζαντίου καὶ ἀπὸ Χαλκηδόνος διάστημα. Am. Marc. lib. 22. *Extremitates autem arcus utriuſque tenues duo exprimunt Boſpori è regione ſibi oppoſiti, Thracius & Cimmericus: hàc cauſà Boſpori vocitati, quod per eos quondam Inachi filia mutata (ut Poetæ loquuntur) in bovem, ad mare Ionium permeavit* Idem etymon tradit Plin lib. 6. cap. 21. nempe quòd *vel bubus meabilis ſit tranſitus.* Apollodorus lib. 2. Ἧκε δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰς ... ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα, ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. Vide Palæphatum in *Ione*, Tzetzem Chil. 1. Hiſt. 31. Am. Marcellinum Lib. 22. Atque hæc, ut dixi, uſitata nominis ratio eſt. Nymphis tamen Græcus author antiquus, Acarionis uſus teſtimonio dicit Phrygas cum fretum illud vellent trajicere navim compaginaſſe, in quà tauri effigies erat ſculpta, ex cujus ſpecie *Boſporon* appellaverunt. Sunt qui dicunt, eos qui circa fretum habitabant, cum ad ulteriorem ejus partem vellent tranſire, naviculis compactis, bobuſque junctis mare ſolitos transfretare. Plures hujuſce *Boſpori* appellationes habes apud Petr. Gyllium lib 1. de Thracio Boſporo cap. 1. Porro *Boſporus* ab autoribus duplex celebratur, unus *Thracius*, qui vulgò Italis *Stretto di Conſtantinopoli* dicitur, Græcis *Lamon*, Turcis *Bogazin*, teſte Petro Gyllio, qui libellum ſcripſit *de Thracio Boſporo:* Eſtque maris anguſtia inter Byzantium in Europâ, & Chalcedonem in Aſia 4 ſtadiis patens, unde utrinque cantus gallorum, latratus canum, rumoreſque hominum exaudiuntur. Ejus mem. Dionyſius verſ. 140.

Τῷ δ' ἐπὶ Θρηικίῳ στόμα Βοσπόρου, ὅν ποτε πόρον Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐπήξατο πόρτις ἐοῦσα.
Στεινότατος δὴ κεῖνος ἀπείρων ἔπλετο πορθμὸς
Τῶν ἄλλων ὅσ' εἰσὶ πολυκλύστου θαλάσσης.

Etymon *Boſpori* innuit, ut & Æſchylus ante illum in Prometheo.

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος.

Val. Flac. lib. 4.

Jamque dies auraque vocant, rurſuſque capeſſunt
Æquora, quà rigidos eruƈtat Boſporus amnes,
Hic, Nile, tuis nondum Dea gentibus Io
Tranſiera[illegible] fluƈtus, un[illegible] hæc [illegible] nomina po[illegible].

Nonnus [illegible]onyſ. lib. 3.——— [illegible] ἄλλω
Ἰνάχου δαμάλης πεπερημένον ἄλλεται ὕδωρ.

Callimachus dividim ſcribit hoc verſu

Κεκλήσομαι νήσοιο Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.

Alter Boſporus *Cimmerius* appellatur, qui *Fretum Cimmerium* Herodoto dicitur, *os Mæotidis* Capellæ, *Paludes anguſtiæ* Marcellino, vulgò *Voſpero* (quod nomen eſt etiam urbis ibi ſitæ) *Stretto di Caffa* Italis, & *Bocca di S. Giovanni*; eſtque anguſtia maris inter Tauricam Cherſoneſum in Europâ & Sarmatiam in Aſia. Ejus mem. Dionyſ. verſ. 167.

Ἐκ δὲ γὰρ Πόντοιο τὸ μείζον ἔλκεται ὕδωρ
Ὀρθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου, ᾧ πέρι πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

Hujus quoque meminit Prop 3. 11. ubi mutavit genus, vel alludit ad omnia maria pacata victis prædonibus.

Nunc ubi Scipiadæ claſſes, ubi ſigna Camilli,
Aut ubi Pompeiâ Boſpora capta manu?

Ubi Boſporum Cimmerium intelligit, qui ob vicinum Pontum in ditione Mithridatis fuit. Sane Tullius orat. pro Muræna Mithridatem Boſporum confugiſſe ait, & Rufus Feſtus in Breviario: *Mithridates cum uxore & duobus comitibus in Boſporos fugit.* *Fretum* eſſe à *fremendo* vere dictum innuit Horatius, Carm. 3. Od. 4.

Inſanientem navita Boſporum
Pœnus perhorreſcit. Et Carm lib 2. Od. 20.
Viſam gementis litora Boſpori.

Ubi Porphyrius, *perſtrepentis & ſonantis.* Hinc *Boſporius* Ovid. 2. Tr.

Egeris Ionio Boſporioque mari.

Vide Voſſ. ad Melam lib. 1. cap 1. Heſychius Βόσπορος, οὐ μόνον ὁ Σκυθικὸς, ἀλλὰ καὶ Θρᾴκιος οὕτως ἐκαλεῖτο Suidas Βόσποροι δύο, ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρᾳκικὸς, ὥς φησι Φιλέας Idem: Βόσπορος πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἣν Βαζάνος ὁ Τύραννος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐπέδωσε. Atque hi duo Boſpori tantum fere apud antiquos memorantur. Auſonius tamen tertium addit in Monoſyllabis.

Threicium & Libycum freta, Cimmeriumque ſecat bos.

Boſphorus, urbs Franconiæ in Germania. Vulgò *Ochſenfurt.* Long. 31. 45. Lat. 49. 50.

Boſra, urbs Idumææ vetuſtiſſima, in quâ natus eſt Jobab, rex Edom. Gen 36. 33. Idumææ disertè adſcribunt prophetæ tres, Eſaias 36. 6 Jerem. 49. 13. & Amos 1. 12. Tamen unus ex hoc numero Jeremias 48 24. *Boſram* cenſet inter Moabitarum urbes. Itaque vel utrique adſcribitur, eò quod in utriuſque fuerit confiniis, vel, quod puto verius, gemina fuit *Boſra*, una Idumæorum, altera Moabitarum. Nec multùm refert utram intelligas in his Michææ. *Ponam illum ut oves Boſræ*, quia utraque regio fuit valde pecoroſa, quanquam hunc locum veteres multò aliter interpretantur, nam pro *Sicut oves in Boſra* Græci habent ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, tanquam eſſet à צרר *coarctare*, vel *in anguſtiis eſſe.* Bochartus.

Botrodus, vicus non longè à Segobrigâ quondam opidum à Tiberio Graccho dirutum. Polyb Mart. lib. 1. ep. 50,

Et delicati dulce Botrodi nemus
Pomona quod felix amat.

Bovianum, Samnitium colonia vetus. Plin. 3. 12. vulgò nunc *Boiano* dictum, epiſcopali dignitate clarum. Memoratur Livio, Straboni, aliiſque. Βοΐανον Ptolemæo; Βοιανὸν Straboni; Apud Appianum Ἐμφυλ. ά corruptè Βώανον. Sed ſcripſiſſe etiam Græcos Βοΐανον colligere datur ex Frontino, ubi *Bobiani agri:* In Antonini itinere longè corruptiſſimè *Bonona.* Silius lib. 8. ſic habet.

Qui Batulum Nucriſque colunt, Boviania quique
Exercent luſtra.

Bovilla, op in Latio, haud procul ab urbe Româ. Inde *ſuburbana* dictæ. Ovid Faſt. 3.

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis.

Propert. lib. 4. el. 1.

Quippe ſuburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 3 pag 917.

Brabantia, prov. Belgii inter Hollandiam ad Bor Gueldriam, & Leodienſem ditionem ad ort. Flandriam & Zelandiam ad occ. & Hannoniam, Comitatumque Namurci ad merid. Ibi alias fuere Menapii pop. & hodie pro maj. parte ſubeſt dominio Regis Hiſpaniæ, ſed pars ejus Sept. paret Hollandis.

Bracarum, vide *Bracara.*

Braccata Gallia, vulgò *La Provence.* Nomen habet à *braccis*, quæ Iſidoro ſic dictæ videntur, quod ſint breves, & corporis verenda iis velentur, q. d βραχεῖς ἐσθῆτας. Immo *Braccæ* ſunt βράκαι, vel βράκκαι, h. e. ῥάκη vel ῥάκια, inquit Caſaubonus, qui minime aſſentitur Diodoro Siculo exiſtimanti βράκας vocem eſſe Gallicam, uti nec Heſychio, qui ſcribit.

Βράκκας ἀγχοῖ διηκέας ... Κελτοῖς. Ait enim Diodorum lib. 7. Galatas anaxyridas vocare braccas. Hieronymus ad Fabiolam de veſte ſacerdotali, & Ambroſius. 1. Offic. appellant braccas feminalia, quibus velantur pudenda. Græci *περισκελῆ* vocant, quanquam Flaccus *periſcelida* acceperit pro ornatu fœmineo, & Porphyrio apud eundem eſſe velit ornamentum pedum circa crura, ex vi nominis ſumpta interpretatione, cujuſmodi ornamenta Ovidius *genualia* vocat. Ab his autem braccis, ut vulgò volunt, nominata eſt ea pars Galliæ, quæ aliis Narbonenſis provincia audit. Quanquam non ſoli Galli uſi ſunt braccis, ſed & Medi, & reliqui populi. Legitur enim in obſcœno carmine.

Medis laxior Indicisque braccis.

Hinc Perſius———*Braccatis illita Medis*

Porticus. Ovidius Triſtium 5. de Getis.

Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis.

Idem alibi.

Hos quoque qui Graiâ geniti creduntur in urbe

Pro patrio cultu Perſica bracca tegit.

Lucanus lib 1.

Et qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis

Vangiones.————

Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Et jam Sarmaticis permutans carbaſa braccis.

Bracbara, apud Ptol. vulgò hodiè *Braga*, cujus Præſul Metropoliticus ſimul & Primas regni Luſitaniæ appellatur.

Bracnia, Stephanus. *Βραχωία, ἔτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται Ἑλλάδα* ... *διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βραχέα εἶναι* ... Verum non Arabicum tantum, ſed & Æthiopicum mare *Βραχωίαν θάλασσαν* dixere. Inepti homines apud Ptolemæum *Τραχωίαν* ſubſtituere *θάλασσαν* pro *Βραχωίαν*. Vide Voſſ. ad Melam lib 1. cap. 19.

Bracara, ſeu *Bracara*, vulgò *Braga*, urbs Archiep. Hiſp. Tar. à qua *Callaici Bracarii* ſic dicti. Nunc eſt in Portugall ad amnem Cavadum, 5. leuc. ab orâ litor. Oceani, & totidem a Viana in ort

Brandeburgum, urbs antiqua Germ. in med. Marchiâ, & ab Havela flu. in 2. partes diviſa, nempe in ſuper & novam. Hinc dicitur *Marchia Brandeburgica*, quæ triplex nempe, ſuper. med. & nova. Vide *Brennoburgum*. Long. 35. 00. Lat. 52. 39.

Brannogenium. Vide *Vigornia*, vel *Wigornia*

Braſilia, pars admodum ampla & fertilis Americæ merid. à Luſitanis detecta & occupata; etiamnum hodie agnoſcit Regem Portugalliæ. Dividitur in 14. præfecturas; eſtque, inter Paraguaiam prov. & flu. Amazonum extenſa.

Brechinia, *Brecknock*, prov. Walliæ cum op cogn. ad Oſcam flu media inter Maridunum & Herefordiam, & quibuſdam eſt Loveantum antiquorum.

Brechinium, *Brechin*, urbs Scotiæ in orâ Orient. epiſc. ſub Arch. Andreapolitano, inde 55. m. p. in Bor. & 28. circiter ab Aberdonii in meridiem.

Breda, urbs Brabantiæ permunita ad flu. Meruam, cum tit. Baroniæ, in dition. Princ. Arauſicani, ſub domin tamen Hollandorum ab an. 1637. 8. leuc. ab Antverpia, 6. à Buſco Ducis, & 5. à Bergis ad Zomam.

Brega, *Brieg*, urbs Germ. in Sileſiâ. Ducatus cog caput ad Oderam flu. med. inter Uratiſlaviam & Oppolium, 4. leuc. ab utraque diſtans.

Bregetium, Cluverio teſte, eſt Strigonium, Gran, urbs præclara Hungariæ. Al. eſt *Comara* arx ad Danub. flu. in Scittia inf.

Brema, *Bremen*, urbs Germ. in Saxon. infer archiep. ad Viſurgim, Ducatus cogn. caput. Long. 30. 17. Lat. 53. 25.

Bremenium, Camdeno eſt *Brampton*, op. Angliæ in Northumbria, ad amnem *Till*, 9. m. p. ab ora litorali, & 6. à confin. Scotiæ verſus Bervicum.

Bremenſis Ducatus, prov. Germ. in Saxon. infer. ſub domin Regis Sueciæ. Terminatur à Sept Albi flu. à merid. Viſurgi, ab ortu Duc. Luneburgenſi, & Principatu Ferdenſi, ab occ. autem Com. Oldenburgico Ejus urbes ſunt Stada, Bremeforda, & Buxtehuda. Sed *Brema* totius tractûs cap. ferè ſui juris eſt.

Bremetonacum, Camdeno teſte, eſt *Ribcheſter*, pagus Angliæ in Com. Lancaſtrenſi ad amnem *Ribbel*, 10. m. p. ab ora litorali in ort.

Breuni, pop. Norici, alias *Breuni*, *Breones*, & *Breuci*, & *Briones*. Strabo *Βρεῦνος καὶ Γεναύνος* conjungit. Similiter Horatius.

————*Milite nam tuo*

Druſus Genaunos implacidum genus

Breunoſque veloces & arces

Alpibus impoſitas tremendis

Dejecit.————

Legendum etiam, ut rectè vidit Xylander in tropæo Alpium ISARCI. BREUNI. GENAUNI. *Perlachres* hodiè Aventino; Item *Breuni* pop Alpium in Lepontiorum confinio, quorum reg *La val di Brenna* Itals, *Pacrſe thal* Germ. teſte Tſchudo nominatur, ubi *Breunus* flu *Brenno* vulgò per vallem ante dictam decurrens in Ticinum flu. labitur

Brennia, *Brenne*, op Belg. in Com Hannoniæ. Al. eſt *Braine*, dicitur etiam *Brennum*. Long 25. 25. Lat. 50 28.

Brennoburgum, *Brandenburg*, urbs Germ. in ſin. Saxoniæ ad Havel. in ſin. in media Marchia, quæ ab ea nomen ſumpſit, ubi & Elector potentiſſimus, cujus dominio ſubſunt hæ provinciæ, 1. Marchia vetus Brandeburgica. 2. Marchia nova. 3. Marchia media. 4. Pruſſia Ducalis. 5. Pomerania ulterior. 6. Duc. Croſſenſis in Sileſia. 7. Duc. Magdeburgenſis. 8. Principatus Halberſtadienſis & Mindenſis. 9. Com. Ravenſpergenſis & Marchiæ. 10. Cum Ducatu Clivenſi: Et 11. Parte Voitlandiæ.

Brennus, mons Norici, in Com. Tirolenſi. apud Stiriacum op. ab Œniponte 5. leuc in ort. vulgò *Brenner*. *Brennum*, autem *Bre* pag eſt agri Brixienſis in valle Camunorum inter Iſſeum lac 33. & Tiranum op. Rhætorum 38. in via inter Brixiam & Curiam, inde 34. hinc 79. m. p.

Breſſia, *la Breſſe*, prov. Gall Comitatus tit. clara. Habet ab ort. Sabaudiam, à Sept Comit. Burgundiæ, ab occ. Ducat. Burgundiæ, & ad merid Delphinatum.

Breſſicia, *Breſſici*, urbs Poloniæ in Poleſia prov. ad flu. *Bug*, cap reg 25 leuc a Lublino, & 30 a Varſovia in ort.

Bretonia, urbs Hiſp Tar. in Gallæcia olim ſub Gothis epiſc. ſub archiep. Bracharenſi. nunc pag *Bretagna* dictus, teſte Mariana, Mindonenſi urbi, quæ illi ſuccedit proximus, 8. m p diſtans

Breuni. Vide *Brenni*.

Bria, *La Brie*, prov. Franciæ Campaniæ adjecta, inter Sequanam, & Matronam flu. non longè a Lutetia. Ibi urbes præcipuæ, *Melda*, *Latiniacum*, *Provinum*, *Seſana* & *Bria Comitis Roberti*.

Bridoberum, & *Brivodurum*, op Gall. Celt. ad Ligerim flu. in Duc. Nivernenſi, & Vaſtiniæ reg. confinio, a Nivernis 21. leuc in Bor. verſus mont. Argium 10. Long 23. 55. Lat. 40. 30.

Briela, *Briel*, urbs permunita Hollandiæ prope oſt. Moſæ, ubi jacta fundamenta Reip. Batavæ. Sedet in Voornia, inſ. cum portu ſatis tuto 2. leuc a Delphio, & 3. à Roterodamo in occ.

Brienium, *Briel*, op. Germ. cum caſtro Archiepiſcopatus Colon. ubi aliquando commoratur Elector 2. leuc. à Colonia in auſt.

Brigæcium, Oviedo Taraphæ, urbs Hiſp. Tar. in fin. Aſturum. Al. eſt *Braganza*, urbs Portugall. intra montes.

Brigancona, *Briançon*, arx Galliæ in lit. Provinciæ, ſcopulo affixa in modum inſ. media inter Telonem & Fanum S. Eutropii contra Stoechades inſulas.

Brigantes, pop. Angliæ, ubi nunc Eboracenſes, Lancaſtrienſes, Dunelmenſes, Weſtmarienſes & Cumbri. Item pop. Hiberniæ, ubi nunc Comit. *Waterford* & *Tiperary* in Momonia prov. inter Suiræ oſt. Confluenteſque Neori & Barovii. Denique pop Scotiæ, quorum reg Gallovidia eſſe videtur

Brigantia, *Braganza*, urbs Aſturum, nunc Portugalliæ intra montes in confinio regni Legionenſis, cujus Dux hodie eſt Rex Portugalliæ ab an. 1640. Long. 13. 05. Lat. 42. 00.

Brigantini montes, vulgò *Monti di Braanza*, montes Italiæ in Duc. Mediolanenſi, ubi Addua flu. exit è Lario lacu.

Brigantinus lacus, qui aliter Venetus, Podamicus, & Conſtantienſis dicitur, Germanis *Bodenſee*, inter Helvetios & Suevicum, ſupra Conſtantiam. Item lacus Cenomanorum in fin. Brixienſium, ex quo Cluſius flu per agrum Brixienſem in Ollium delabitur. Ab al *Edrinus* dicitur.

Brigantinus portus erat ubi Lucenſes Callaici, & prope eum Brigantium, ſeu Flavium Brigantium op quod multis eſt *la Corunna*, al autem eſt *Betanzos* urbec in vicinas.

Brigantium, *Bregenz*, op. olim Rhætiæ, ubi Briganti pop. nunc in Suevia, caput eſt Com. cogn. Tirolio adjecti, ſub domin. domus Auſtriaci, & ibi amnis etiam *Bregenz* influit in lac. Brigantinum. Long. 31. 38. Lat. 47. 00.

Brigantium alterum, *Brigantio* Anton. *Virgantia* Am. Marc. vulgò *Briançon*, op. Gall. Narb. in Delphinatu in Segutianorum confin. ad Druentiam flu inter Seguſium urb Italiæ in fin. Taurinorum 12. & Ebredunum urb. Delphinatus 7. leuc.

Brigantium tertium in Anglia, urbs Archiep. vulgò *York*. Vide *Eboracum*.

Brigantium quartum, urbs Hiſp. in Gallæcia, quæ

Compoſtella

Compoſtella nonnullis eſſe videtur. Al. eſt *Betanzos*.

Br…e, op. Angliæ, vulgò *Broughton* in Com. Hantoniæ inter Ventam Belgarum 11. & Sorbiodunum 9. m. p. *Brage* quoque legitur.

Brigewatera, *Bridgewater*, op. Angl. in Com. Somerſet. ad amnem *Parret*, 5. m. p. ab æſtuario Sabrinæ.

Brigiana, *Burriana*, op. Hiſp. Tar. teſte Beuthero, haud obſcurum, in ora regni Valentiæ, à qua 7. leuc. abeſt in occ. Dertuſam verſus inter Caſtellonium, & Populam 2.

Brigobanna. Vide *Bragodurum*.

Brilledunum, quod alias *Gabrantouicum*, op. Angl. in agro Eboracenſi in ora litor. ad ort. juxta Flamburgum, 15 m. p. ab Hullo in Bor. vulgò *Bridlington*.

Brintum, op. Æmiliæ in territ. Bononienſi, vulgò *Caſtel-Brito* Al. *Briento*, op. exciſum videtur in monte apud Iſidem flu. à Bononia 12. m. p. in merid. Long. 34. 56. Lat. 43. 45.

Briocum, *S. Brieu*, urbs Gall. Celt. in ora Britanniæ Boreali, inter Maclovium ad ort. 10. & Leonam ad occ. 20. m. p. epiſc. ſub archiep. Turonenſi. Long. 17. 42. Lat. 49. 25.

Brionum, reg. Norici, in quâ *Bruneck* op. Com. Tirolenſ. teſte Lazio, à Brunnenſi urbe 4. leuc. in ort. Al. *Brionum* eſt *Pernaw* op. in territor. Salisburgenſi.

Briſacum, *Briſach*, urbs & arx munitiſſima Germ. ſup. in Alſatia cum ponte lapideo ad Rhenum, ſub imperio Gallorum.

Briſgau, pop. Germ. prope Rhenum. Hinc *Briſgoia*, ſeu *Briſgovia*, reg. Germ. inter Rhenum & Silvam Nigram, cujus Briſacum alias primarium, nunc Friburgum. Fere tota eſt juris Auſtriaci.

Briſoana, *Bindimir* Moletio, flu. Perſidis in ſin. Perſicum, inter Rhogomanem & Bagradam ad ort. influens. Hic Perſepolim urb. primariam rigat.

Briſtolium, vulgò *Briſtow*, vel *Briſtol*, urbs Albionis in Angliæ, Walliæque confin. apud oſt. Sabrinæ flu. *Trajectus* nonnullis, ſed male *Venta Belgarum*. Sedet partim in Somerſetenſi agro, & partim in Glocestrienſi, ad Avonam flu. ubi Fromum amnem recipit; neutrius tamen cenſenda eſt cum ſuos habeat ſeorſim magiſtratus & Comitatus per ſe ſit incorporatus, proditiori ſitu inter flumina prædicta interſedet, munitionibus, & rivis ſatis tuta; duplici enim muro quondam circumdata. Ad aſpectum v. ita pulchra, tum publicis tum privatis ædificiis, ut nomini Saxonico *Brighſtow*, i. e. *Locus illuſtris* plane reſpondeat, Cloacis (*Goutes* vocant) per ſubterraneos meatus ita conſtructis, ad ſordes evehendas & abluendas, ut ad munditiem & ſanitatem nihil deſideres, unde nullus hic curruum uſus. Ad vitæ neceſſitatem ita inſtructa eſt civibuſque frequens, ut inter Britanniæ urbes primas à Londino facile ſibi vendicet. Multarum enim gentium commercium mutui uſus & portûs commoditas eò traxit, qui in ipſum urbis ſinum naves paſſis velis admittat. Avona enim ita Oceani irruentis æſtu intumeſcit quoties Luna à meridiano faſtigio divergit, locumque oppoſitum prætermeat, ut naves in vado hærentes ad 11. & 12. ulnas extollit. Ipſique cives opulentam per Europam exercent mercaturam, & navigationes in disjunctiſſ. Americæ partes inſtituunt. Quando autem vel à quo condita fuerit, non facile quis dixerit; recentior tamen videtur, cum in Danorum depredationibus nuſquam apud hiſtoricos noſtros de ea mentio habeatur. Et ſine inclinato Saxonum imperio primum emerſiſſe videtur, cum nuſquam nominetur ante an. 1063. quo Heraldus ut habet Florentius Vigornienſis, è *Briſtowa* cum inſtructa claſſe in Walliam ſolvit. Primis Normannorum annis, *Berton* prædium adjacens, & hæc *Briſtow reddebat regi* (ut eſt in Cenſuali Angliæ Commentario) *CX marcas argenti*, *Burgenſeſque dixerunt Epiſcopum G. habere* XXXIII *marcas*, & *unam marcam auri*. Deinde Robertus Conſtantienſis Epiſcopus, cum res novas in Guil. Rufum moliretur, in belli ſedem elegit & urbeculam munivit, interiori illo muro qui etiamnum in parte ſupereſt. Sed paucis poſt annis prolata ſunt undique pomœria ab Auſtro etiam *Radcliff* vel *Redcliff*, ubi ſuburbanæ erant ædiculæ, reliquæ urbi ponte Saxeo utrinque ita ædibus conſito, ut non pons ſed platea videatur, conjungitur, mœnibuſque includitur, & incolæ in civitatem aſcripti ſunt, hoſpitales domus ubique in uſum pauperum, & Eccleſiæ elegantes in Dei gloriam erectæ. Inter quas longe omnium pulcherrima eſt S. Mariæ de *Redcliff* extra mœnia, in quam magnificè pluribus gradibus aſcenditur, adeo ampla, opere adeo venuſto, teſtudine è ſaxo artificioſè concamerata, turri eximiâ altitudine, ut omnibus Parochialibus Angliæ Eccleſiis longè præcellat. Unde hi verſus:

Hæ jactant veteres ſe præcellere rebus:
Una ſuam jactat Structuram *atque* … *era* Tectum;
Altera ſublimem quærendo in æthera Turrim:
Concamerata ſibi jactant Fundamina *quædam*,
Atque Sepulchretum. *Quædam ſunt unque* Feneſtras,
Tumque Pavimentum *jactantes. Sunt quoque multæ*
Quæ ſibi Campanas *gaudent jactare ſonoras*,
Altera prægrandes, *atque altera jactat amœnas*,
Altera ſe numero reliquas ſuperare triumphat.
Sed quibus una putat clarum ſeſe eſſe ſeorſim
Omnibus hæc junctim jactat it aſcendere Redcliff.

In hâc Eccleſiâ Fundator Guil. *Cannynges* duos habet tumulos honorarios, alteri imago veſtitu Senatorio (quinquies enim erat prætor hujus civitatis) alteri ejuſdem imago habitu ſacerdotali imponitur; ſacris enim ſenex initiatus erat, & Decanus Collegii quod ipſe Weſtburiæ inſtituit. Ab ortu etiam & Sept. quampluribus etiam aucta eſt hæc Civitas ædificiis, eiſque mœnibus incincta, Fromóque flu. defenſa, qui cum mœnia alluerit, placide in Avonam influit, & molliorem præbet navibus ſtationem, crepidinemque mercibus exportandis & importandis idoneam, quam Anglicè *the Key* vocant. Sub quâ inter Avonæ & Fromi confluentes, campeſtris interponitur planities, quæ arboribus undique conſita amœnum admodum ambulacrum civibus præbet. Ad ort. hibernum, quà flumina objecta non habet Robertus Regis Henrici I. naturalis fil. Caſtrum amplum & munitum ad urbis ſuæ defenſionem extruxit. Ultra Fromum flu. qui ponte conſternitur ad *Frome* portam in editiorem collem difficili clivo obliquè aſcenditur, unde gratiſſimus in ſubjectam urbem & portum patet proſpectus. Hic in ſummitate ſtatim in amplam & viridem planitiem æquatur quæ medio duplici arborum ordine obumbratur, inter quas pulpitum è ſaxo, & ſacellum in quo Jordanum ſocium Auguſtini Apoſtoli Anglorum conditum ferunt, nunc v. eſt ſchola publica; & utrinque, ut nitidas privatorum ædes taceam publicè & magnificus ædificiis condecoratur. Hinc quà decurrit Avona, præaltæ ſunt undique rupes, quas veluti de induſtria admoliṭa eſt natura. Harum altera, quæ ad ort. flumini imminet *S. Vincentii* nomen habet, & adamantum adeo fœcunda eſt, ut quis modios, inde impleat. Æſtimationem v. copia apud noſtrates invidit; nam præterquam quòd colore tranſlucido Indicos provocant, ita duritie ſolummodo cedunt. Quod v. laterum ſexangulo vel quadrangulo lævore à natura ipſa turbinati ſint, magis admirandos puto. Altera v. rupes ad occiduam ripam etiam adamantum eſt ferax, quos cavi & ruteſcentes ſilices (rubet enim hic terra) ceu fœtu gravidi, in ſe mira naturæ ſolertia continent. Has rupes Avona prætergreſſus in Sabrinianum æſtuarium tandem pleno alveo exoneratur. Long. 70. 30. Lat. 51. 45.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali omnium quæ Europæ adjacent maxima; unde & *Orbis alter*, à veteribus dicta. Ruffinus ſeu quis alius interpres Joſephi lib. 2. Haloſ. c. 16. *Conſiderate autem Britannorum muros, qui Hieroſolymorum muris confiditis. Illos ſiquidem circumdatos Oceano, & pene non minorem quàm noſter eſt orbem habitantes, Romani navigantes redegerunt in ditionem ſuam.* Claudianus.

———*Et noſtro diducta Britannia mundo.*

Virgilius. *Et penitus toto diviſos orbe Britannos.*
Horatius *Ultimos orbis Britannos* vocat.
Et ante eum Catullus:

———*Terribileſque & ultimoſque Britannos.*

Dionyſius Perieget.

———Οὐδέ τις ἄλλη
Νήσοις ἐν πάσαισι Βρεττανίῃσιν ἰσοφαρίζει.

Quod capio duplici ſenſu; vel enim reſpectu dicit ad magnitudinem, quam ſuprà innuebat
Τόσσον τοι μέγεθος περὶ ὧν …
Vel ad bonitatem; utroque enim modo reliquas omnes inſulas faciſe ſuperat *Britannia*. Primò fertilitas ejus ex hoc non obſcurè patet, quòd & annona in proprios uſus ſufficiente abundet, & frumentarium auxilium populis etiam longiſſimè diſſitis ſuppeditet. Amm. Marcellinus lib 18. *Annona à Britannis ſueta tranſ*… Zoſimus Comes lib 3. Ὀκτακόσια κατασκευάσας πλοῖα (Julianus Imp.) μείζονα λέμβων, ταῦτα εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐκπέμψας κομίζεσθαι σῖτον. Plura apud Camdenum in ſuâ *Britanniâ* videat, ſi volet, ſtudioſus lector. Secundo magnitudinem quod attinet, ea quidem apud Dionyſium præcipue intelligenda eſt. Audi Diodorum lib. 5. Νῆσοι πολλαὶ κατὰ τὸν Ὠκεανὸν ὑπάρχουσιν, ὧν ἐστιν ἡ μεγίστη Βρεττανικὴ καλουμένη. Author libelli *de Mundo* Ariſtoteli falſò attributus, cap 3. Ἐν τούτῳ γε μὴν νῆσοι μέγισταί τε τυγχάνουσιν οὖσαι δύο Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίων, καὶ Ἰέρνη. Hinc Ariſtides aliique Græci *Britanniam* κατ᾿ ἐξοχὴν ob magnitudinem μεγάλην νῆσον appellarunt; quemadmodum & nos hodiè *Magnam Britanniam* vulgò dicimus. Tacitus in Julio Agricola. *Britannia inſularum, quas Romana complectitur Notitia, maxima.*

Procopius Vandalicorum, lib. 1. *Britanniam* vocat Τῶν ἐκτὸς Ἡρακλείων στηλῶν νήσων ἁπασῶν μεγίστην παρὰ πολὺ οὖσαν. Ptolemæus unam quidem excipit Taprobanem, λέγει inquit Euſtathius; ὅτι προὔχει ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ τῇ δόξῃ, μεθ' ἣν ἡ Βρεττανική. Cæterum de magnitudine *Britanniæ* vide ſis Cl. Salmaſium in Plinianis latè diſſerentem, pag. 250. Quidam deducunt a *Bernis dulcis* & *tania regio*, ut in *Luſitania, Mauritania*, &c. q. d. *dulcis terra* Dunæus. Camdenus à *Brith*, id eſt, *pictus*, nam populi ſe pingebant glaſto. Sin vero à *Britone* vel *Bruto* dicta fuit, certe Brutus ille Gallus fuit, non Trojanus, aut Italus Verſteganus. Bocharto vero Βρεττανικὴ nihil aliud videtur quam ברת אנך *baras anac*, id eſt *ager*, ſeu *terra ſtanni & plumbi*. ברא *bara* & in regimine ברת *barath* Syris agrum eſſe ſciunt omnes, & ex Daniele abundè notum, & אנך *anac* ſtannum, ut plumbum Hebræi explicant Hamos 7. 6 Primò, de ſtanno res notiſſima ex Diod. Sic. lib. 5. p m. 209. ἔπειτα τὸν καττίτερον καλλωπίζοντες ἐργαζόμενοι τὴν φέρουσαν αὐτὸν γῆν. Vide quæ ſequuntur. Secundò, de plumbo Plinium audi: *Nigro plumbo ad fiſtulas, laminaſque utimur laborioſius Hiſpaniâ eruto, ſed in Britanniâ ſummo terræ corio adeo largè ut lex ultro dicatur, ne plus certo modo fiat.* Figuram ejus quod attinet, Strabo lib. 4. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνος μέν ἐστι. Cæſar, *Inſula univerſa triquetra.* Pomponius; *Britannia ſe in diverſos angulos cuneat triquetra, & Siciliæ maximè ſimilis*; Diodorus quoque Siculus; Αὕτη γὰρ τῷ σχήματι τρίγωνος οὖσα παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ. Quam ſit autem hoc verum ex recentiorum deſcriptionibus diſcere quivis poteſt, & præterea ex Tacito in vitâ Agricolæ. Dicitur etiam *Britanniæ* pl. num. uti & *Illyriæ* apud Propert. 2 17.

Dic alias iterum naviget Illyrias.

Solinus *Gracias cogitamus.* Homerus.

Ἢ μετὰ Κρητάων στρατὸν ἤγαγεν εὐρυχόρων.

Euripides.

Καὶ μονόπας, καὶ μακρὰς Εὐρώπας.

Catullus Epiſt. 26.

Hunc Galliæ timent, timeat Britanniæ.

Idem epiſt 42.

Mavult quam Syrias, Britanniaſque.

De victu ac tolerantia vet. Britannorum pulcherrimè Bundvica bellatrix Regina in Oratione quâ centum & viginti millia militum adverſus Romanos armavit apud Dionem Caſſium lib. 62. cum inſigni hoſtium vituperio: Ἐν δὲ ὑπ' τότοις, inquit, [illegible] ἡμῶν ἐλαττοῦνται, καὶ ἐκεῖνοι, ὅτι οὔτε λιμὸν, οὔτε δίψος, ἢ ψῦχος, ἢ καῦμα ὑποφέρειν ὥσπερ ἡμεῖς. Ἀλλ' οἱ μὲν καὶ σκιᾶς, καὶ σκέπης, σίτου τε μεμαγμένου καὶ οἴνου, καὶ ἐλαίου δέονται, κἂν ἄρα τι τούτων αὐτοὺς ἐπιλείπῃ, διαφθείρονται. Ἡμῖν δὲ δὴ πᾶσα μὲν πόα καὶ ῥίζα σῖτός ἐστι, πᾶς δὲ χυμὸς ἔλαιον, πᾶν δὲ ὕδωρ οἶνος, πᾶν δὲ δένδρον οἰκία. Καὶ μὴν τὰ χωρία ἡμῖν μὲν γνώριμα διαπορεῖσθαι, ἐκείνοις δὲ οὐδὲ ὁπόσα [illegible]. Britannos veteres ita deſcribit Strabonis Epitomator lib. 3. Οἱ Βρεττανοὶ εὐμήκεις τοῖς σώμασι. Τὰ δὲ ἤθη ἁπλούστεροι καὶ βαρβαρώτεροι εἰσιν, ἢ οἱ Κελτοί. Καί τινες γάλακτος εὐποροῦντες οὐ τυροποιοῦσιν. Ἄπειροι δὲ εἰσὶ καὶ κηπείας καὶ τῶν γεωργικῶν τρόπων. Πόλεις δὲ αὐτῶν οἱ δρυμοί εἰσι. Περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ καλυβοποιοῦνται, καὶ τὰ βοσκήματα κατασταθμεύουσιν οὐ πρὸς πολὺν χρόνον.

Britanniæ Antiquæ populi juxta Camdenum.

Attrebatii.

Berchêria, *Berkſhire.*

Belgæ.

Durſettia, Doroceſtrenſ Comit. *Dorſetſhire.*

Somerſettenſis Comit *Somerſetſhire.*

Southamptoniæ Com. *Hantſhire.*

Vectis inſ *The Iſle of Wight.*

Wiltonienſis Com *Wiltſhire.*

Brigantes.

Eboracenſis Comit. *Yorkſhire.*

Dunelmenſis Epiſcopat. *The Biſhoprick of Dureſme*, vel *Durham*

Lancaſtrenſis Comit. *Lancaſhire.*

Weſtmaria Comit. *Weſtmorland.*

Cumbria Com. *Cumberland.*

Cantium.

Kent.

Cattieuchlani.

Bedfordienſis Com. *Bedfordſhire.*

Buckinghamienſis Com. *Buckinghamſhire.*

Hertfordienſis Com. *Hertfordſhire.*

Coritani.

Derbienſis Com. *Darbyſhire.*

Leiceſtrenſis Com. *Leiceſterſhire*

Lincolnienſis Com *Lincolnſhire*

Northamptoniæ Com. *Northamptonſhire*

Nottinghamienſis Com. *Nottinghamſhire.*

Rotelandia. *Rutland.*

Cornavii.

Ceſtrienſis Com. *Cheſhire.*

Salopienſis Com. *Shropſhire.*

Staffordiæ Com. *Staffordſhire.*

Warwicenſis Com. *Warwickſhire.*

Wigornienſis Com. *Worceſterſhire.*

Damnonii.

Cornubia, *Cornwall.*

Devonia, *Devonſhire.*

Dimetæ.

Cardiganiæ Com. *Cardiganſhire.*

Caermardeniæ Com. *Caermarthenſhire.*

Pembrochienſis Com. *Pembrookſhire.*

Dobuni.

Glouceſtrienſis Com. *Glouceſterſhire.*

Oxonienſis Com. *Oxfordſhire.*

Iceni.

Cantabrigienſis Com. *Cambridgſhire.*

Huntingdonienſis Com. *Huntingdonſhire.*

Norfolcia, *Norfolk.*

Suffolcia, *Suffolk.*

Ordevices.

Arvoniæ Com. *Caernarvonſhire.*

Denbighienſis Com. *Denbighſhire.*

Flintenſis Com. *Flintſhire.*

Mervinia, *Merionethſhire.*

Montgomerienſis Com. *Montgomeryſhire.*

Mona inſula, *The Iſle of Angleſey.*

Ottadini.

Northumbria, *Northumberland.*

Regni.

Suſſexia, *Suſſex.*

Suthreia, *Surrey.*

Silures.

Brechiniæ Com. *Brecknockſhire.*

Herefordenſis Com. *Herefordſhire.*

Glamorganenſis Com. *Glamorganſhire.*

Monumetenſis Com. *Monmouthſhire.*

Radnorenſis Com. *Radnorſhire.*

Trinobantes.

Middleſexia, *Middleſex.*

Eſſexia, *Eſſex.*

Britanniæ in gloriam maxime cedit Chriſtianam Fidem incolis ejus diluculo ſucceſſiſſe. Theodoret de cur. Græc. Affect. ubi de Apoſtolorum prædicat *Neque ſolum Romanos*, ſed Scythas quoque & Sauromatas, Indos præterea, Æthiopes, Perſas, Seres, Hyrcanos, Britannos, &c. omnes induxerunt, ut Crucifixi Legem reciperent. Sed & ante eum S. Hieron. Ep. ad Evagrium 85 Et *Galliæ* & Britannia, & Africa, & Per[ſis] & Oriens, & India, & omnes Barbaræ Nationes unum Chriſtum adorant, unam obſervant regulam *veritatis.* Et ante eum S. Chryſoſt. Serm. de Pentecoſte Tom. 3. *Ubicunque* ieris ad Indos, ad Mauros, ad Britannos, ad Hiſpanos, uſque ad ultimum finem terrarum, invenies, In Principio erat verbum, & verbum erat *apud Deum.* Et ante eum Athanaſius Epiſt. Synod. apud Theodor. l. 4. c. 3. *Quibus Niceni* Concilii Patribus aſſentiuntur omnes ubique Eccleſiæ in Hiſpaniâ, Britanniâ, Galliâ. Et ante eum Origenes Hom. 4. in Ezech. *Quando terra* Britanniæ ante adventum Chriſti, in unius Dei conſenſit *Religionem*, &c. Et ante omnes Tertullianus, adverſus Judæos cap. 7. *Britannorum* inacceſſa Romanis loca, Chriſto verò ſubdita. His aſtipulatur Gildas, ſcriptor gentis noſtræ antiquiſſimus qui, (ut eſt apud Polyd Vergil Hiſt. Angl lib. 2.) teſtis eſt Britannos, *jam inde ab initio ort[i] Evangelii Chriſtianam recepiſſe religionem.* Ita ſub ipſo Evangelii crepuſculo, in tenebris & umbrâ mortis ſedentib Lux ſempiterna affulſit & Sol Juſtitiæ radios ſuos ſalutares communicavit. Sed hoc quaſi parum eſſet, Chriſtianiſmum private tam cito, ad Britannos delatum fuiſſe, recepta eſt publicè Fides ἀκμῆ παρειλήφασι τοῖς Ἀγίοις in Britannia priùs quàm Romæ, ut rectè Epiſcopus Elienſis ad Apol Bellarm c. 1. p 41. & ante eum Polydorus ipſe Romanenſis. Planè Sabellicus Enn. 7. 5. *Britannia* omnium provinciarum prima publice *Evangelium recepit.* Etenim Regis Lucii auſpiciis hic eſt propagatum cum nondum Chriſtiani eſſent Romani Imperatores.

Britannia, Ducatus Galliæ, vulgò *Bretagne*, qui nomen jura, moreſque, imò & incolas à *Britannis* inſulanis accepit Julius Scal. in Urbibus.

Vicin

Vicit Aremoricas animoſa Britannia gentes,
Et dedit impoſito nomina priſca jugo.

Putant autem id factum imperante Vortigero, cum in Galliam Britannos expuliſſet evocatus ad defenſionem adverſus Scotos S[illegible]. Nec tamen abſimile vero eſt etiam ante id tempo[illegible] in i[illegible] Galliæ parte Britannorum extitiſſe colonias, eaſque tunc auctas nova acceſſione, quam vim domi fuerant paſſi, Aremoricis, iſtique maritimo tractu intuliſſe. Excreverunt hi poſtmodum in tantam potentiam, ut Gothis, quo minus Galliam univerſam occuparint, obſtaculo fuerint. Certè Riothimus illorum rex, teſte Jornande, duodecim millia Britannorum contra Gothos in auxilium adduxit. Prælio quoque adverſus Attilam Britannos interfuiſſe autor eſt Callimachus Experiens. Simpſonius ex Pontano. Per aliquot ſecula Duces habuit proprios; ſed ab an. 1491. regno Franciæ annexa eſt, & maxime in Occ. procurrit, à quâ parte rigatur Oceano, uti à Merid. & à Sept. Sed ab Oriente habet Normanniam, & prov. Andegavenſem & Pictavienſem; eſtque tota portuoſa.

Urbes Britanniæ Minoris.

Aletha. Vide Maclovium.
Briocum, S Brieu.
Brivates, Breſt.
Cliſonium, Cliſſon.
Coriſopitum & Curioſolitæ, Cornovaille.
Dinantium, Dinant.
Dolis, Dol.
Filiceræ, Fougeres.
Guerandia, Guerande.
Hennebontum, Hennebont.
Kimpiacum, Kimpley.
Leona, S. Pol de Leon.
Machecolium, Machecou.
Maclovium, olim Aletha, S. Malo.
Mons Relaxus, Morlaix.
Nannetes, Nantes.
Rhedones, primaria reg. Rennes.
Saliocanus, Reſcon.
Trecorium, olim Oſiſmii, Triguier.
Venetiæ, Vannes.
Vitræum, Vitre.

Britones, pop. min. Britanniæ, quæ eſt Gall Celticæ regio ad mare ſita, Normanniæ ac Pictaviæ conterminæ. Juvenali

Quæ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Brivaiſara, Gall Lugd. op Anton *Pontoiſe* Simlero.

Brivates, *Breſt* Scaligero, op. & portus, & Emporium Gall Celt in ora occidua Britanniæ circa Gobæum promunt. à Leon. & leuc a Nannetibus 43 in arctos. Eſt & *Brivas* ad oſtia Ligeris, teſte Bertrando Argentræo. Vulgo *le port de Cinſ*.

Brixalus, nomen Tanai flu. vicinus, poſteà *Arietis frons* dictus. Plut. lib de Fluminibus.

Brixellum, op. Italiæ inter Mantuam & Cremonam, vulgo *B[illegible]* Tacito Hiſt. lib. 2. Suetonio in Othone, Phlegonti [illegible] longævis, prætereaque Ptolemæo atque Antonino legitur *Brixelum*, ut apud Plin. 3. 5. *Brixillum*; ap[illegible] Pl[illegible] in Othone Βριξίλλῳ legas, & poſtea, ἐν Βριξίλλῳ. Long. 32 42. Lat. 44. [illegible]8.

Brixia urbs Venetiæ in Cenomannis, Catullus carm. 68.

Atqui non ſolum hanc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ ſuppoſita ſpeculæ;
Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia, Veronæ mater amata meæ.

Vide Cluver Ital. Ant. lib. 1. cap. 26. *Breſcia*, & *Breſſe* hodie dicitur. Long. 32. 20. Lat. 44. 30. Eſt & Suſianæ fluvius. Pl[illegible] 26.

B[illegible]us, *Brucomat* Rhenano, op Germ. ſup. in Alſatia, [illegible] Argentoratum 2. leuc diſtans in Bor. ab Hagenoa [illegible] n Al[illegible] Long 28. 50. Lat. 48 20.

Bro[illegible] urbs Bohemiæ [illegible]mana. Teutonica & Bohemica una *B[illegible] Br[illegible]* inter Pragam 4. & Cuttembergam 9. leuc [illegible]tera *Bro. Deu[illegible]chen*, a priori 11. leuc. Trebitium verſus.

Br[illegible]ſtum, op. Belgii uniti in Com. Zutphaniæ ad dex[illegible] m ripam I[illegible]u. [illegible] leuc. à Zutphaniâ in dition. Hollandorum.

B[illegible]on, *Brune* op. Belgii in Hannoniæ & Brabantiæ con[illegible]n. med. inter Bruxellas & Montes.

B[illegible]iacis Anton. *Br[illegible]nacum* Lib. Not. *Brougham* Camdeno, op. Albionis in Angliâ inter Eboracum 85. & Luguvallum 22. m. p. à Caturact[illegible] [illegible]o 5. [illegible] Scotiæ limites in reg. Weſtmaria.

Bructeri, pop Germ. in Friſia Orient[illegible] [illegible]lentes, quorum tractus *Brockmerlande*, teſte Cornelio Kempio, dicitur. Putantur iidem cum Buſacteris, vide ibi. Sunt qui hos in Marchiâ Comit. in Weſtphaliâ collocant. Meminit illorum Claudianus de 4. Conſul. Honorii.

———*Venit accola ſilvæ*
Bructerus Hercyniæ.———

Hos Druſus navali prælio in Amaſio flu. ſuperavit, teſte Tacito.

Brugæ, vulgo *Bruges*, Flandriæ urbs, omnium pulcherrima, nitidiſſimaque. Publicarum ſiquidem & privatarum ædium in hac urbe ſplendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam urbium formam, h. e. orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidemque præcipuis portis reſpondentes. *A pontium multitudine* ſic dicitur. Præcelſis turribus, Divorumque auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. Long. 24. 25. Lat. 51. 36.

Brundunum, urbs Bavariæ, vulgo *Braunaw*, Long 35. 25. Lat. 40. 10.

Brundiſium, quæ & *Brundiſium*, *Brendeſium* Ptolemæo, *Brenteſium* Stephano, urbs Calabriæ ad mare Adriat cum ſita viâ Appia, eouſque perductâ, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis trajectus olim fuit in Græciam tranſitus. A *Brento* quodam Herculis filio, ſi Stephano fides, aut certè à cervini capitis ſimilitudine, quod Meſſapii linguâ ſuâ βρέντιον appellant. Lucan. lib. 2.

Brundiſii tutas Magnus conſcendit in arces.

De ſitu ejus hæc innuit idem Pharſal. lib. 5.

———*Curvique tenens Minoia tecta*
Brunduſii, clauſas ventis brumalibus undas
Invenit & pavidas hyberno ſidere claſſes.

Ubi *curvum* dixit, quia ſemicirculi in formam jacet. Idem poeta de eâdem urbe.

Urbs eſt Dictæis olim poſſeſſa colonis
Quos profugos Creta vexere per æquora puppes
Cecropiæ, victum mentitis Theſea velis.
Hinc latus anguſtum jam ſe cogentis in arctum
Heſperiæ, tenuem producit in æquora linguam,
Adriacas flexis claudit quæ cornibus undas.
Nec tamen hoc arctis immiſſum faucibus æquor
Portus erat, ſi non violentos inſula Coros
Exciperet ſaxis laſſaſque refunderet undas.
Hinc illinc montes ſcopuloſæ rupis aperto
Oppoſuit natura mari, flatuſque removit,
Ut tremulo ſtarent contentæ fune carinæ.

Meminit ejuſdem Horatius, lib 1. Sat. 5. quâ iter ab Româ ad *Brundiſium* uſque deſcribitur.

Brundiſium longæ finis chartæque viæque.

Unde Silius lib. 8.

Nec non Brunduſium, quo deſinit Itala tellus.

Denique Feſtus, *Brundiſium*, inquit, *quidam poetæ brevitatis causâ*, *Brendam* dixerunt. Long 42. 17. Lat. 40. 34.

Brunſwicum, Tubiſurgium Ptolemæo, aliis *Brunopolis*, Saxoniæ metropolis, cujus fere centrum obtinet; civitas eſt permagna & populoſa 2. m. p ſuo ambitu complectens. Tota urbs in plano jacet, mœnibus ac foſſa duplici profundiſſimâ, & aliquot in locis triplici, ac quâ libet aquis ſtagnantibus munita. Vallum etiam inter foſſas craſſiſſimum habet, ductum per circuitum, variis arborum generibus conſitum. Libera urbs eſt (tametſi principes reg. ieſe Duces Brunſwicenſes inſcribant) inter Erphordium & Hamburgum, inde 24. hinc 20. leuc. à Magdeburgo in occid. 13. quot a Luneburgo recedens. Long. 32 40. Lat. 52. 40.

Brutii, pop. in extremis Italiæ finibus ſupra Lucanos, peninſulam incolentes, cujus Iſthmus a Lao flu. uſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuere, qui excuſſo ſervitutis jugo, trans Laum flu. ſedes poſuerunt, unde & Βρέττιοι, vel Βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum linguâ *fugitivos* ſonat. A Romanis autem *Brutii* appellati ſunt quaſi *Bruti*, h. e. *ſtupidi* & *vecordes*; quâ ignominiâ ideo notati ſunt quod ſecundi belli Punici tempore ad Annibalem deſciviſſent; ob quam perfidiam ſemper deinde ſine honore & dignitate habiti ſunt, ad ſervilia tantum opera, & viliora munia deſignati. Dionyſius Periegetes.

Ἄγχι δ' Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιον ναίοντες ὅσον λευκὸν ἔπι πόντον

Græcis Βρέττιοι & Βρέττιοι dicti. Euſtathius: Βρέττιοι κέκληνται ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους. Juſtinus à *Brutia* muliere Diod.

Diod. Sic. à *ſervitute ſuâ* ſic dictos putat, καὶ γὰρ τὰ τ' ἐγχωρίων διαλέκτῳ οἱ δραπέται Βρέτιοι προσαγορεύονται. Strabo Ἀποςάτας vocat, h. e. *defectores*. Notandum autem hic, quod obſervat Bochartus, priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum cum parte Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus in quo legendum: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ καλεῖσθαι Ἰταλίαν. Eſt autem regio ſic dicta à picis abundantiâ ibi naſcente, βρέττιαν enim Græci *picem* appellant. Vide doctiſſ. Authorem de Ph. Col. pag. 660.

Bruxellæ, *Bruſſels*, urbs Belgii, Brabantiæ præcipua, ad Senam amnem, ab Antverpia 8. leuc. in auſtr. à Lovanio 4. in occ. verſus Gandavum. Long. 25. 46. Lat. 50. 50.

Bryges, Thraciæ pop. Steph. qui poſteà *Phryges* dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygias, vel *Brygion*, urbs Macedoniæ, Steph. cujus etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 30.

———Οὐ πατ' ἰδέμαν,
Ἀστεμίδι Βρυγὸς ὑπερασπίστας ἀνέστησε.

Ubi Scholiaſtes. Βρυγὸς, ἔθνος Ἰλλυρίας.

Bubacene, Aſiæ reg. a Polyſperchonte in ditionem Alexandri M. reducta. Qu. Curtius.

Bubaſtis, vel *Bubaſtus*, Ægypti civitas in quâ religioſiſſime olim Iſis colebatur, quæ ab eâ etiam Bubaſtis dicta. Ovid. Met. lib. 9.

———*Cum quâ latrator Anubis*,
Sanctaque Bubaſtis, variiſque coloribus Apis.

Long. 63. 06. Lat. 30. 40. Hinc *Bubaſtia*, ſacra quæ in honorem Iſidis quotannis celebrabantur, quorum præterquam Herodotum Gratius quoque meminit in Cynegetico verſ. 42.

Vix operata ſuo, ſacra ad Bubaſtia, lino
Veſtitur ſemper æſtivo turba Canopi.

Pibeſeth Zeiglero, *Aſzoth* Joan. Leoni dici videtur.

Bubaſus, Cariæ regio, cujus mulieres Ovidio *Bubaſides*.

Bubaſides videre nurus.

Bubeſius ſinus, in Caria. Mela. 1. 16. Ita libri & rectè: op. enim unde hic ſinus dictus eſt, Βυβασσὸν Iones vocabant, non Βυβασσόν. Herodotus tamen Doricè id vocabulum extulit lib. 1. Βυβασσίης enim ibi legendum, non Βυβλεσίης Neque enim ulla uſquam eſt Bybleſia Cherſoneſus; Sed Βυβασσίη χερσόνησος eſt illa, quam Plinius vocat *Bubaſſum regionem*. Urbs enim eſt, & regio, & ſinus & peninſula. I. Voſſius.

Bubienom, op. in Hercynia ſylvâ, Marobudi cujuſdam, qui Suevis imperavit, regia. Strabo lib. 7. *Braga* Aventino, alias *Budweiſſe* dicitur

Bubo, vel *Bubon*, Lydorum urbs in mediterraneis ſita. Plin. 5. 27. Strabo, vero lib. 13. Lyciæ urbem eſſe ait, in qua creta naſcitur Huic Stephanus Bulbarum conjungit, quas ait à *Bubone* & *Balburro* latronibus eſſe conditas.

Buca, op. Ferentanorum in quartâ Italiæ reg. quod Plinius perperam inter Hiſtonium & Ortonem ponit lib. 3. cap. 12. Rectius Ptolemæus Τιφέρνου ποταμοῦ ἐκβολαὶ Βῦκα, Ἰστόνιον. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1207.

Bucellarii, Gallogræci dicuntur, quorum reg. *Bucellaria*. Suidas.

Bucephala, *Bucephalum*, Qu. Curtio & Au. Gellio, urbs Indiæ citer. ad Hydaſpen flu. ob Alex. M. condita, ac de equi ſui nomine dicta. *Gelſeten*, teſte Mercatore. Meminit Stephanus 2. hujus nominis locorum. Vide Freinſhemium ad Q. Curtium lib. 9. cap. 3. ad hæc verba. *Oppida quoque duo condidit, quorum alterum Nicæam adpellavit, alterum Bucephalon, equi, quem amiſerat, memoriæ ac nomini dedicans urbem.*

Bucephalos, Melæ Peloponneſi promunt. à parte Orientali. *Bucephalum* portus Ptolemæo dicitur, qui eum ad ſinum Saronicum ponit, eodemque loco deſcribitur a Plinio & Pauſaniâ. *Cavalla* Belloniсо dicitur.

Bulgari, pop. Myſiæ in Thraciæ confin. à *Bulgâ*, vel Volgam flu. ſic dicti. ubi primum in Moſchorum fin. habitarunt, Reg. *Bulgaria* dicitur, cujus metropoles ſunt Sophia, ubi Sedes eſt præfecti. & Ternobium, ubi ſedes Metropolitani. De Bulgaribus vide Montacutium ad Photii Ep. 1. ubi hæc ſcribit; Erant Bulgari, aut Bulgæ gens barbara, effera, pagana, Aquilonaris, quæ poſtrema pene omnium ab Aquilone, unde omne malum in Rom. imperium inundavit, poſt alias è Scythiâ proluvies, irruperunt, & Rom. imperium à Conſtantino diviſum, in partes diſſectum, præſidiis deſtitutum, in ruinam dederunt, quos primus Conſtantinus Copronymus bello vicit. Sed non ita perfundedit, quin reſumptis viribus poſtea Nicephorum Imp. profligatum occiderent, & caput ejus abſciſſum ludibrio e ponerent. Cum primùm irrumperent, Dardaniam occupabant: ſed deinceps Macedoniæ & Illyrici partes poſſederunt. De illis ad religionem Chriſtianam converſis deinde certatum eſt inter Romanam & Conſtantinopolitanam ſedem, cujus ſubeſſent juriſdictioni; de quo certamine Photius alicubi in epp. qui vehementius eâ de re contendebat. unde imprimis odio & invidiâ apud Romanos laborabat. *Bulgari* v. dicebantur a *Bulgâ* ſive *Volgâ* flu. ingenti, etiam hodie notiſſimo, cujus erant accolæ cum irrumperent in imperium.

Buprasium, civit & flu. & reg. Elidis à *Bupraſio* conditore Hom. Plinio v. inter Achaiæ loca recenſetur l. 5. c. 5.

Bura, *Voſtica* Moletio, op. Achaiæ Peloponn. ad ſin. Corinth. inter Pellenen, & Helicen. Ovid Met. 15.

Si quæras Helicen & Buran Achaidas urbes
Invenies ſub aquis, & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus oppida merſis.

Buremacium, *Kraneburg* Simlero, op. Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Cliviam urb. 1. leuc. diſtans in occ. à Noviomago urbs Geldriæ 2. Al. *Bureck*, op. ejuſdem Duc. ad Rhenum ex adverſo Weſaliæ, quod veriſimilius videtur.

Burdigala, *Bourdeaux*, urbs archiep. Aquitan. ad Garumnam, in ora occidua ejus reg. quæ vulgò *Guienne* dicitur. caput, ac conventus juridicus, à Toloſa 30. leuc. in Circium, inter Santonas ad Bor. 21. & Baionam ad merid. 26. leuc. Patria Auſonii; de quâ ille in Catalogo urbium:

Diligo Burdigalam, Romam colo; civis in hâc ſum,
Conſul in ambabus. Cunæ hîc, ibi ſella Curulis.

Long. 20. 10. Lat. 44. 50.

Burgi, *Burgos*, urbs archiep. Hiſp. Tar. Caſtellæ vet. caput & reg. ad Arlanzam flu. Long. 16. 32. Lat. 43. 00.

Burgundia dividitur in 2. partes, nempe in Ducatum, cujus caput Divio, Parlamenti ſedes ſub rege Franciæ; & in Comitatu, vulgò *la Franche Compté*, cujus primaria Dola, Senatus ſedes, eſtque anguſtior, & inter Ducatum & Helvetios Lotharingiam & Breſſiam: cum Ducatus, qui amplior, habeat à Sept. Campaniam, ab Orient. Comit. Burgundiæ, à merid. Baujovienſ. agrum & ab Occ. Nivernenſem & Borbonienſem provincias. Pop. *Burgundiones*, ſeu *Burgundi*, qui olim Chattorum & Alemannorum agros occupavere, & poſtea in Gallias tranſmigrarunt. Burgundii confines erant Alamannis, uti docet Am. Marc. principio lib. 18. *Ubi terminales*, inquit, *lapides Alamannorum & Burgundiorum confinia diſtinguebant.* Idem notat Procopius lib. 1. Goth. & ante utrumque Mamertinus in Genethliaco quem Maximiano Herculio dixit *Burgundiones*, ait, *Alamannorum agros occupavere.* Vide Valeſium ad Am. pag. 372.

Burrium, *Uske* Camdeno, Op. Albionis in Walliâ in Com. Monumetenſi, Iſcæ finitimum, inde 9 m. p. Callevam verſus. Al. eſt *Ledbury* nomine alludente.

Buruncum, *Wurinzlen*, nonnullis op. Germ. ad Rhenum flu. inter Coloniam & Noveſium. Long. 28. 25. Lat. 52. 00.

Buſacteri, pop. Germ. Gemini, majores & minores, iidem ut aliquibus videtur cum Bructeris Strab. Tacit. & Paterc. quorum reg. eſt Tranſiſulana, teſte Pyramio Al. eſt pars Weſtphaliæ circa Monaſterium urb. teſte Willichio. Buſacteri majores ab al. in Com. Oldenburgenſ. minores in Com. Benthemenſ. collocantur. Horum *Brockersberg* op. eſſe videtur apud Goſlarium urb. in Saxoniâ.

Buſiris, *Beſire* Leoni, urbs Ægypti intra Deltam, Sebennytico & Leontopoli urbibus finitima ad Nilum, inter Babylonem & Memphim. Long. 62. 30. Lat. 30. 15.

Buthoe, urbs Illyridis. *Buthoe* Sophocli, *Buthoe* Scylaci & Philoni, *Buſua* Plinio Ptolemæo mendosè *Bulua*, hodie *Budua*, vel *Budoua*; quam apud Stephanum quidam ſic dictam volunt διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν ὀχούμενον, ταχέως ἀνύσαι τὴν εἰς Ἰλλυρίους ὁδόν. Alii Cadmum eam nominaſſe volunt, ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίας Βούτου, *ab Ægyptio Buto*. Sed verum nomen Phœnicium eſt בטוחה *betua*, i. e. *ſecura*, *tuta* cujus incolæ habitabant לבטח h. e. *in tuto*, naturâ loci munitorum, aut vallis & mœnibus, aut propriis viribus freti. Boch.

Buthrotum, ſive *Buthrotus*, Ptol. vulgo *Butrinto*, urbs Epiri in orâ contra Corcyram inſulam Virg. Æn. 3.

———*Portuque ſubimus*
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Ovid. Met. 13.——*Regnataque vati*
Buthrotos Phrygio. Long. 45. 30. Lat. 40. 00.

• *Buthrotus*, flu. Magnæ Græciæ apud Locros, *Novitte*, teſte Barrio.

Butrium, *Butrio*, op. Æmiliæ in agro Bononienſi à Bononia 10. m. p. Ferrariam verſus. Long. 33. 35. Lat. 43. 52.

Butua, urbs Dalmatiæ meridionalis inter Aſcrivium & Olchinium, in ditione Venetorum, & an. 1667. à terræ motu fere diruta fuit. Long. 43. 34. Lat. 42. 16.

Butuntum,

Butuntum, ſive *Butuntus*, urbs Apul. Peucetiæ mediterr. inter Rubos 10. & Barium 8. m. p. hodie *Bitonto*. Long. 40 56. Lat. 41 4.

Buvinda, *Banna* Camdeno ſive *Banny* flu. Hyberniæ per Lagenia[m] in ort. apud Eblanum (hæc eſt Dublinum) fluens; *Boin* Villanovano, qui etiam Latinè *Boandus* dicitur, apud Dondalcam urb fluens. Sane P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacam urb. in Eor. contra Scotiam fluere ſcribit. Camdenus vero Bannam ait eſſe fluvium Ultonienſis Provinciæ in Comit. Colranenſi.

Buxentum, op. Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Peſciota*, nomen habet à *buxo*, cujus ibi copia reperitur.

Buxentum, *Policaſtro*, urbs epiſc regni Neapolitani, in Principatu citer. Ducatus titulo gaudet, & 15. mill. Italicis diſtat a *Capo Peſciota* in ort.

Buxetum, *Buſſeto*, op. Ital. in Duc. Placentino, reg cogn. cap. juxta Longenam amnem 2 mill. à Pado flu.

Buxudis, *Boſſut* Caſtrum elegans & amplum in Hannonia, 2. leuc. à Montibus verſus ort.

Biblus, Syriæ Phœniciæ urbs. Beryto vicina, in quâ Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberavit. Sita eſt in excelſo quodam loco non procul a mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionyſius, uti videre eſt in his.

Οἵ τ' Ἰόππην καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' ἄστυ ἱερόν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Hodie *Gibiee* ſeu *Gibelleto* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byces* Plinio. Eſt autem in Sarmatia, & in Mæotidem influit, *Seſeban* Moletio.

Bulliones, pop. Illyrici ſupra Epidamnum ſive Dyrrhachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo lib. 7. Dicuntur & *Bulliones* de quibus Plin. 3. 22. Βυλλιῶν ἄστυ habet Dionyſius verſ. 387 Cum autem teſte Euſtathio, nonnulla exemplaria Βυλληΐων per η ibi habebunt, iſta lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Burchanis Straboni. *Burchana* Stephano, quorum priori inſula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam a Romanis *Fabariam* appellari. A Druſo ſubacta fuit.

Byrſa, arx in mediâ Carthagine, in cujus vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis uxor, captâ urbe, concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius. *Appulſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Getulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circumdare, quod cum obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, ut occuparet 22. ſtadiis civitatem conſtruxerit, quam poſtea vocavit Carthaginem, Arcem vero à bovino corio quod vocant Græci, Byrſam nuncupavit.* Virg. 1. Æn.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſent circumdare tergo.

Sil. Ital 1. *Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,*
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Commentum illud Didonis etiam attigit Herodian. lib 5. loquens de quodam ſimulacro. Φασὶ δ' αὐτὸ Διδὼ Φοίνισσαν ἱδρύσασθαι ὅτε δὴ τὴν ἀρχαίαν Καρχηδόνα πόλιν ἔκτισε, βύρσαν κατατεμοῦσαν. Rem eandem tetigit quoque Dionyſ Perieg.

Καρχηδὼν ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὸς μετρήσασθαι.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referant. Livius lib 44. *Advenis, quantum ſecto boves tergo amplecti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precario datum.* Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè in Libycis: Οἱ δὲ τὸ δέρμα ὑποτεμόντες ἐς ἱμάντα ἕνα στενότατον, περιέβαλον, ὅθεν νῦν ἐστὶν ἡ Καρχηδονίων ἀκρόπολις, καὶ ἀπὸ τοῦ Βύρσαν ὀνομάζεσθαι. Silius lib. 3. *veterem* vocat.

Proxima Sidonii Utica eſt effuſa manipli
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Fabulum eſt quæ ex eo natum putat, quod veteranis vice pecuniæ fuerint fruſta corii bubuli ſignati. Itaque ſecundum antiquos ut vidimus à *corio Byrſæ* nomenclatio eſt. Interim tamen & hoc Græculorum inventum eſt, cui præbita eſt occaſio è voce Βύρσα illis corium ſignificante, neupe more ſuo omnium origines ex ſuâ linguâ petunt. Quod ſi accuratius inquiſiviſſent in res Punicas, vidiſſent verum arcis ejus nomen non Βύρσαν eſſe, ut ipſi pronunciabant, ſed *Boſra*, vel *Byſra*. Hebr. בצרה h. e ὀχύρωμα, πύργος, φρούριον, quocirca Strabo lib 17. ἀκρόπολιν interpretatur.

Byzacium, Africæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, feraciſſimus. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centena & quinquagenâ fruge fertilem*. Vide eundem lib. 18. cap. 10. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item (dicunt) ex modio naſci centum* Silius Ital. lib. 8.

——— Seu ſunt Byzacia cordi
Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia*. Vide Plin lib. 5. cap. 4. itemque Solinum cap. 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio ביזא *biza* quæ vox pro *mammâ* vel *ubere* frequens eſt in Chaldæâ Paraphraſi, quâ figurâ Homerus Οὖθαρ ἀρούρης dixit, & ex illo Virgilius

——— Fertilis ubere campus.

Porro, ut gemina ſunt ubera, ita geminum fuiſſe notum eſt in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio oppidum fuit *Mammes*, de quo Procopius Vandalicorum ſecundo Alio nomine *Byzantium* apud nonnullos dicitur. Bochartus.

Byzantium, Thraciæ oppidum à Pauſaniâ Spartanorum duce conditum. Juſtinus lib. 4. Secundum Euſtathium vero a *Byze*, Megarenſium claſſis præfecto; Liberæ olim conditionis, & *Lygos* ante dictum. Plin 4. 1. Hodie à *Conſtantino* Magno Conſtantinopolis, antea *Nova Roma* Mox tempore Severi & filii ſui Antonini *Antonia* vocata Expugnata a Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorſus Chriſtianæ religionis jacturâ. [Ejus] meminit Ovid. Triſt. lib. 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces;
Hic locus eſt gemini janua vaſta maris.

Tacitus Annalium libro duodecimo: *Byzantium fertili ſolo, fœcundoque mari.* Idem ib. *Arctiſſimo* inter Europam Aſiamq; divortio Byzantium in extremâ Europâ *poſuere Græci*. Pleraque v. hiſtoria Spartanis adſcribit conditum h. nobilem urbem & fatalem Imperiorum ſedem. Juſtinus & Iſidorus à Pauſania rege, Claudianus a Byzante quodam non obſcuro extructam vult: In Eutrop. 2.

——— Hoc Byzas Conſtantinuſque videbunt?

Alii non conditam à Paul. ſed ſaltem expugnatam tradiderunt; inter quos Æm. Probus. Ammiano autem eſt *Atticorum colonia* lib 22. *Stamboli* hodiè Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium de Topographiâ Conſtantinopoleos. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4 Sylv.

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis deſcriptionem habes apud Dionem in Severo, quam Zonaras in ſuam hiſtoriam de Conſtantino M. deſcripſit; quamque Tomo 3. initio dedit. Long. 56. 00. Lat. 43. 10. Eſt etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzeres, Ponti populi inter Cappadoces & Colchos. Horum mem. Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βύζηρές τε τρέπουσι καὶ ἀγχέθι φῦλα Βεχείρων.

Val. Flaccus lib 5.

Meſſyniche, vos & ſtabulis Macrones ab altis
Byzereſque vagi, Philyraque à nomine dicta
Litora. ———

Buzeri Plinio lib. 6. cap. 4. Vide Montanum ad prædictum Dionyſii locum. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Tereo nefaſto crimine hirundinibus inviſa. Plin. 4. 11. Long. 54. 50. Lat. 43. 55.

C.

Cabala, locus in Sicilia. ubi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans, victoriâ potitus eſt. Diod. lib. 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Eſt etiam Thraciæ op. Cedrenus & Zonaras.

Cabalais, Solymorum regio alio nomine ſic dicta, Καβαλλὶς Straboni, id eſt, *montana*: Arabicè id eſſet גבלית *gabalia*. Sed Græci g. & c. permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenſes*. Strab. Σολύμους δὲ εἶναι φασὶ τοὺς Καβαλλεῖς.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugd. op. Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. *Caſtrum Caballinenſium* Lib. Provinciarum. *Chalons ſur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit.

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte Muſis conſecratus; Græcis *Hippocrene*, id eſt, *fons equi* dictus; quem Pegaſus in eo loco ſaxum feriens, aperuit, unde & *Pegaſius* vocatur Straboni. Perſius in Prologo.

Nec labra fonte prolui Caballino.

Propertius lib. 3. cap. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontæi quâ fluit humor equi.

Stat. 2. Silvarum in Genethliaco Lucani.

Pendentes bibis ungulæ liquorem,

Cabanodurum, vel Garnodurum. Vide *Saliſburgum*.

Cabaſſus,

... *ſſis, Thebaſſe,* urbs Armen. Min. Cybiſtris urbi finitima in Cataoniæ reg. Eſt & vicus huj. nominis inter Tarſ... & Mazacum. Steph.

Cabellio, ſeu *Caballio,* op. Gall. Narbon. ad Druentiam flu. prope Avenionem in Com. Vindaſcino, ſeu Venuxino, in ditione Pontificia.

Cabillonum, Chalon ſur Saone, urbs Gall. Celt. ad Ararim flu. ſub archiep. Lugdunenſi, 11. leuc. à Matiſcone, tot. ab Auguſtoduno, & 8. à confin. Com. Burgundiæ.

Cabira, urbs Aſiæ Min. in confinio Lyciæ, med. ferme inter Laodiceam & Termeſſum.

Cabliacum, Chably, op. Franciæ in Senonenſi agro, juxta flu. Senimum, inter Antiſiodorum & Tornodorum.

Cabulum, Cabul, op. Indiæ, prov. cogn. caput, in imper. M. Mogulis, verſus montes & confinia Zagataiæ regionis.

Cabyla Ptolemæi, quid ſit, hodiè non bene conſtat, forſan regiuncula in Thraciâ, & op. *Cavalla* antiquus fuit *Bucephela* in confin. Macedoniæ, & in lit. Archipelagi, ſeu Maris Ægæi.

Caccabe, olim Carthago ſic dicta. Stephanus in Καρχηδών. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κακκάβη, τοῦτο δὲ ἐστὶ τῆ ἐπιχωρίων αὐτῶν λέξει, ἵππου κεφαλὴ δηλοῦται. Hic autem Græci videntur peregrinæ linguæ vocem ad ſuam accommodaſſe, ſed ita ut facili negotio poſſit reſtitui, nempe ſi legatur *Carcabe.* כר *Car* enim ut Hebraicè *ducem*, ita Punicè *caput* videtur ſignificaſſe analogicà ratione, & inde tranſiiſſe ad Græcos. Porro רכבה *recaba, equum* innuere poteſt, nam Ebræis רכב *racab* eſt *equitare.* Virg. Æn. 1.

Effodere loco ſignum, quod regia Juno
Monſtrarat, caput acris equi.

Juſtinus lib. 18. *In primis fundamentis caput bubulum inventum eſt, quod auſpicium quidem fructuoſæ terræ, ſed laborioſæ, perpetuoque ſervæ urbis fuit: propter quod in alium locum urbs tranſlata, ibi quoque caput equi repertum, bellicoſum, potentemque populum futurum ſignificans, urbi auſpicatam ſedem dedit.* Addit Euſt. in Dionyſium, unà cum equino capite repertam quoque palmam, quo omine firmati Punici ibi civitatem conſtruxerunt. Cui conſentit nota Urſini aſſerentis, extare apud ſe numiſma argenteum Punicis literis notatum, in cujus alterâ parte equi caput, & palma percuſſa eſſet.

Cacus, Moncaio, mons Hiſpan. in Aragonia, prope confin. Caſtellæ, inter Turaſſionem, Borjam & Agredam. Dicitur etiam *Mons Caunus.*

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem fluens. Arrian.

Cacyparis, Sicil. flu. Thucyd. l. 7. Ita dict. ut putat Bochartus, a ſinu magno, in quem ſe infundit, prope Ptolemæi Μακρὸν ἄκρον h. e. *Longum promontorium*: Punicè n. *Cacyparis* videtur eſſe חיוה כביר *chee cabir* i. *ſinus magnus.*

Cacyron, Caſſaro, op. Sicil. verſus auſt. in valle Neetina Principatus tit. clarum, 8. mill. ab ora maris Ionii, & tot. à Syracuſis. Long. 36. 6. Lat. 36. 15.

Cadavus, Cavado, amnis Luſitaniæ; oritur verſus confin. Gallæciæ, alluitque Bracaram urb. ac dein in Oceanum ſe exonerat. Cluſio v. & Sanſoni *Cadavus* eſt *Celandus.*

Cadillacum, Cadillac, op. Gall. in Aquitan. cap. Comitatus Benalgii, ad Garumnam, 4. leuc. ſupra Burdigalam & tot. a Vaſato.

Cadiſcus, mons & promunt. Cretæ apud Phalaſarnam op. à Malea promunt. Peloponneſi 70. m. p. *Capo Buſci* ex tab. recent.

Cadmus, mons Lydiæ, apud Laodiceam urb. ex quo Lycus flu. manat.

Cadomum, Caen, urbs & Acad. Gall. Celt. præclara in Normannia, ad Olinam flu. 26. leuc. à Rothomag. & 6. à Bajocis in occ. Long. 22. 20. Lat. 49. 04.

Cadurci, pop. Aquitan. quorum tractus *Le Quercy* dicitur, inter provincias Retrocoriceſem, Ruthenenſem, Alverniam & Occitaniam. Ibi urbs primaria Cadurcum *Cahors,* ad Lotum flu. 12. leuc. ab Agenno, & 9. à Montalbano in Bor. Long. 22. 31. Lat. 44. 30.

Caduſii, pop. circa Caſpium mare. Steph. De his quæri poſſit non immerito, an Iſraelitarum ſint reliquiæ. Quæ Fulleri eſt ſententia, qui Caduſios dici vult quaſi קדושים *Ked-ſim Sanctos,* ratione vocationis. Sed fallaci etymo non eſt utendum. Caduſios & Tapyros non eſſe advenas patet ex vetuſtiſſimo ſcriptore Cteſiâ, qui utroſque Nino ſubjicit: Ἐχειρώσατο (inquit) τήν τε Καδουσίων χώραν, καὶ Ταπύρων. Narrat idem Caduſiorum bellum ingens cum Artæo, vel Arſæo rege Medorum, quem cum octingentis hominum millibus irruentem vicit Parſodes. Inde inter Medos & Caduſios odia, & bella perpetua uſque ad Cyrum. Quo imperante, cum Perſarum jugum volentes ſubiiſſent, & denuo rebellaſſent ſub Artaxerxe Longimano, is expeditionem in illos ſuſcipiens, trecentorum millium peditum & decem mille equitum exercitu inſtructus; re tamen infecta rediiſſet, niſi duos Caduſiorum reges dolo circumvenıſſet Tiribaſus. Vide Plut. in Artax.

Cadytis, urbs Syriæ maxima. Herod. in Thaliâ. cap. 5. Ἀπὸ Φοινίκης μέχρι οὔρων Καδύτιος πόλιος, ἥ ἐστι Συρίων τῶν Παλαιστινῶν καλεομένων. Hieroſolymam ſub hoc nomine ab eo indigitari hæc ſuadent, 1. Vocabatur ea vulgo קדושה *ſancta* jam vero cum Syrorum dialecto uſitatiſſimum foret ש in ת commutare, quam facile erat apud eos, atque apud exteras gentes eos imitantes *Cadyſtha* in *Cadyta* & *Cadytis* tranſire. 2. Comparat ille Cadytin magnæ urbi Sardis. Nam ἀπὸ δὲ Καδύτιος (pergit ille) ἐούσης πόλιος (ὡς ἐμοὶ δοκέει) Σαρδίων οὐ πολλῷ ἐλάσσονος. Jam v. nulla omnino urbs intra Palæſtinam digna erat, quæ cum Sardibus conferretur. 3. Hæc ille etiam de Necho rege Ægypti in Euterpe, cap. 151. 15. καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκῶς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε. Μετὰ δὲ τὴν μάχην Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίας ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε. Quæ ſi conferantur cum hiſtoriâ Sacra de Pharaone Necho Joſiam prælio debellante in valle Megiddo, & de Throno Judaico diſponente, 2. Reg. 23. 33. rem ſtatuant extra omnem controverſiam. *Lightfoot.*

Cæa, inſ. maris Ægæi. *Zea,* vel *Zia,* inter Cycladas. Græcis Hydruſſa. *Ceos* Ciceroni. *Cia* Ptol. à Ceo Titanis filio dict. Ovid. Ep.

Cingitur Ægæo nomine Cæa mari.

Virg. 1. Georg. —— *Cui pinguia Ceæ*
Tercentum nivei tondent dumeta juvenci.

Rectè *dumeta* dixit, quia Cæa inſula feraciſſima eſt. Athen. lib. 3. Ἐν τῇ δὲ Κέῳ φησὶ φυτῶν ὁ Θεόφραστος καὶ τὸ ἱερατεῖον εἶναι φασί..., ... ὥσπερ ἐν Κέῳ.

Cæcinus, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi dividit, Plin. 3. 10. *Satriano,* teſte Barrio. Steph. *Cæcinon* ait eſſe χώραν Ἰταλικήν. Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 15.

Cæcubum, op. Campaniæ in Italiâ, quod licet paludibus adjaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus. Strabo lib. 5. Τὸ δὲ Καίκουβον, ἑλῶδες ὂν εὐοινότατον ἀμπελῶνα τρέφει. Plin. 13. 6. *Antea Cæcubo vino erat generoſitas celeberrima, in paluſtribus populetis, ſinu Amyclano.* Mart. 13. 115.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis,
Vitis & in mediâ nata palude viret.

Idem 2. 40.
Cæcuba ſiccentur, quæque annus coxit Opimi:
Condantur parco fuſca Falerna vitro.

Et 12. 17. *Ebria Setino ſit ſæpè, & ſæpè Falerno,*
Non niſi poſt niveam Cæcuba potat aquam.

Horat. Carm. 1. Od. 10. Ad Mecænat.
Cæcubum, & prælo domitam Caleno
Tu bibes uvam. Idem Car. 2. 14.
Abſumet hæres Cæcuba dignior
Servata centum clavibus. Idem Car. 1. 27.
Antehac nefas depromere Cæcubum
Cellis avitis. ——

Et. 3. 28. —— *Prome reconditum*
Lyde ſtrenua Cæcubum. Et Epod. Od. 9.
Quando repoſtum Cæcubum ad feſtas dapes
Tecum Mecænas bibam? Et paulo poſt
Vel quod fluentem nauſeam coerceat
Metire nobis Cæcubum.

Et Serm. 2. Sat. 8. *Procedit fuſcus Hydaſpes*
Cæcuba vina ferens.

Cæterum laudatur idem Cæcubum vinum Dioſcoridi quoque & Columellæ, quorum hic de R. R. 3. 8. *Neque dudum eſt, Maſſici, Surrentinique, & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Ille lib. 5. cap. 10. Ὁ δὲ Καίκουβος οἶνος, γλυκὺς ὢν ἀδρομερέστερός ἐστι τοῦ Ἀλβανοῦ. Ubi vulgo Κέκουβος vitiosè legitur.

Cæliamum, Celiano, op. Lucaniæ, inter Venuſiam 95. & Heracleam urb. ad fin. Tarentinum exciſum, 24. m. p.

Celina, & *Colina,* op. & flu. Carnorum in Venetia: op. exciſum jacet, apud Avianum op. ex illius ruinis ædificatum, ab Utino 20. m. p. in Afr. flu. autem ſeu potius torrens *Le Celine* adhuc dicitur.

Cælomons, op. Sueviæ, ad Ilarum flu. 3. leuc. infra Memmingam, 5. ab Ulma in auſt. & 3. ab Auguſta in occaſum. Long. 32. 10. Lat. 47. 50.

Cælium, Ceglie, op. regni Neapolitani in prov. Hydruntina, ad radices Apennini, 10. milliaribus à mari Adriatico.

Cælium,

Cæliom, *Zetra*, vicus Luſitaniæ 2. leuc. à Thomario in occ. in Extremadura Provincia. Multi autem ſcribunt *Selium* & *Sellium*, putantque eſſe Leiriam urb. epiſc. ſub arch. Ulyſſipponenſi.

Cælius mons, unus ex 7. collibus urb. Romæ, unde porta *Celiomonta*. Hodie *M. di S. Giovanni*, quia in eo extructa eſt Baſilica S. Joannis Lateranenſis, quæ totius urbis prima eſt & præcipua.

Cæne, parva inſ. in mari Siculo, cui vicina eſt Gaulos & Melite. Plin. 3. 8. Item ſinus Laconici op. non procul à Tænaro promont. hodie *Camares*, teſte Nigro. Hinc *Cænites portus* apud Plin. & Jupiter *Cæneus*. Ovid. Met. lib. 9.

Victor ab Oechalià Cæneo ſacra parabat
Vota Jovi. ———

Cænina, Latii op. Stephanus: Καινίνα πόλις Σαβίνων, ἡ ὑπὸ Ῥωμύλου ἁλοῦσα, τὸ ἐθνικὸν Καινῖται. Plutarcho in Marcello ſunt Καινινῆται, & in Romulo Κενινῆται, itemque Livio *Ceninenſes*. Verum non ab opidi vocabulo, ſed ab auctoris ſui nomine ſic dictos fuiſſe incolas ejus haud obſcurè ex Feſto colligas. *Cenina*, inquit, *urbs quæ fuit vicina Romæ, à Cænite conditore ſic dicta.* Ovid. Faſt. 2.

Te Tatius, parvaque Cures, Cæninaque ſenſit.

Prop. 4. 11.

Acron Herculeus Caninâ ductor ab arce
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 665.

Cænis, *Coda di Volpe* Fazello, *Capo di Peſſole* Bartio promont. Brutiorum in ora Calabr. ulter. contra Pelorum promont. Siciliæ, apud Scyllæum op. ubi Scylla ſcopulus, à Meſſana 250. ſtad. in ort. teſte Strabone diſtans.

Cænis, op. regni Neapolit. in Calab. ulter. 4. mill. ab ora litorali freti Siculi, & 8. à Rhegio in Bor. juxta amnem Cænidem.

Cænophrurium, pag. Thraciæ ad Propontidem 20. mill. à Selymbria, teſte Sanſone, & nunc *Drepals* dicitur.

Cære, urbs inſignis in Hetrurià, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc olim *Agyllam* nominatam & à Pelaſgis è Theſſalià profectis conditam ferunt. Deinde vero Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominarunt, adverſus Agyllinos bellum gerentibus, cum quidam murum ſubiens, urbis ejus nomen percontatus fuiſſet, eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea urbem, mutato priori nomine *Cære* vocavere. Verum tam ſplendidæ, tamque glorioſæ civitatis Strabo lib. 5. aſſerit vix ulla ſuà ætate extitiſſe veſtigia, & ſolo balneorum vicinorum nomine, quæ *Ceretana* dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc opido *Carites tabulæ* appellatæ ſunt, in quas Cenſores referri jubebant, quos notæ causà ſuffragiis privabant. Nam urbe à Gallis captà, cum Cæretani eos, qui unà cum ſacris, æternoque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comites hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtitutà in meliorem ſtatum urbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam civitate quidem illos donarunt, ſuffragii autem jus iis non conceſſerunt. Πολιτείαν γὰρ δόντες οὐκ ἀνέγραψαν εἰς τοὺς πολίτας. Ita Strabo ubi ſupra. A. Gellius vero paulo aliter. *Primos autem municipes*, inquit, *ſine ſuffragii jure, Carites eſſe factos accepimus; conceſſumque illis, ut civitatis Romanæ honorem quidem caperent: ſed negotiis tamen, atque oneribus vacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtodiiſque.* Hinc factum eſt, ut cum aliquem ignominià & contumelià dignum volumus ſignificare, *Carite cerà* eum dignum eſſe dicamus. Horatius.

Quid deceat, quid non obliti, Carite cerà
Digni. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 493. Long. 35. 50. Lat. 41. 40.

Cæroſi, Germ. pop. apud Cæſarem, nunc *Ripenſes* appellantur Leodio, ubi arx *Cerey* nuncupata ad Moſam. *Namur* eſt Vigenerio.

Cæretum, Umbriæ op. inter Spoletum & Nurſiam, à quo *Caretani* appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam fere perpetuò peregrinantur, familià, atque uxoribus domi relictis.

Caron. Video eſſe viros doctos (inquit Bochartus) qui ab his diſſentire Joſephum putant, cum arcæ reliquias oſtendi dicit in regione Καρρῶν *Carron*, quam Adiabenes rex Monobazus dedit Izati filio; χώραν δὲ οὖσαν Καρρῶν λεγομένην. Φέρειν δὲ ἡ γῆ πλεῖστον τὸ ἄμωμον ἀγαθή. Ἔστι δὲ αὐτόθι καὶ τὰ λείψανα τῆς λάρνακος, ἐν ᾗ Νῶχον ἐκ τῆς ἐπικλύσεως διασωθῆναι λόγος ἔχει, καὶ μέχρι νῦν ταῦτα τοῖς ἰδεῖν βουλομένοις ἐπιδείκνυται. Sed mirum ni Joſephi Καρρῶν corruptum ſit ex Chaldæo קרדון *Cardon*, quo utitur Jonathan, unde Dionis Κάρδυον ὄρος. Idem certe ſolum deſcribi docet Adiabenes vicinum, & amomi feracitate, cujus proventu Corduene potiſſimum inſignis eſt. Strabo lib. 16. Ἔστι δὲ ὁ πλεῖστος ὁ χώρος, καὶ εὔκαρπος, ὥστε καὶ ἀσφάλτου πηγὰς καὶ ἀρώματα τὸ ἄμωμον. Philargyrius in Virgilii Georg. 4. *Apud Corduenos amomum, & alii leves odores gignuntur.* Inde eſt quod Amomum modo Armenium dicitur, ut in Dioſcoride, Plinio, Avicenna, &c. modo Aſſyrium, ut in Virgilio Eclog. 4.

———*Aſſyrium vulgo naſcetur amomum.*

Et in Statio in Epiced. Pileti Urſi.

———*Aſſyrio manantes gramine ſuccos.*

Itemque in Silio lib. 2.

Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo.

Carperis, Angliæ op. in Com. Southamptonienſi, quod *Portcheſter* vocant.

Cæſar Auguſta, Hiſp. Tarr. civitas, *Auguſta Cæſarea* Ptolemæo ac Straboni, ab Auguſto ad Iberi amnis ripam eo loco fundata, quo *Salduba* op. antea ſitum erat. Hæc Prudentii Poetæ patria fuit, hodie autem *Saragoza* dicitur. Long. 20. 20. Lat. 42. 30.

Cæſarea, inſ. maris Britannici. Anton. quæ *Jerſey* dicitur Camdeno.

Cæſarea, cognomento Magna, quæ & *Mazaca* prius, *Tiſaria* & *Caiſar*, urbs archiep. Cappadociæ ad Melam flu. & montis Argæi radices, cui D. Baſilius Magnus præfuit epiſcopus. Long. 64. 40. Lat. 41. 40. *Cæſarea* item Ptolemæo penes Anazarbum; aliis Anazarbus, urbs Ciliciæ eſt. Item urbs Bithyniæ. Ptol.

Cæſarea, pagus Germ. apud Ingolſtadium in Bavarià, vulgò *Resburg*.

Cæſarea, Mauritaniæ urbs. Plin. *Cabo Figalo* Pineto.

Cæſarea, inter Ravennam & Claſſem opidum, aut potius ſuburbium, ut eſt apud Jornandem. Blondus & Rubeus tradunt monaſterium *S. Mariæ in portico* hodie ibi extare; idem ſcribit Leander.

Cæſarea, Pannoniæ ſup. op. *Thata*, teſte Lazio, in Hungarià.

Cæſarea Philippi, prius *Paneas*, urbs Palæſtinæ apud ort. Jordanis flu. in finibus Cœleſyriæ. *Belina* G. Tyrio, Poſtello & Brocardo, *Balbec* Bellonio. Long. 67. 40. Lat. 33. 00.

Cæſarea, Palæſtinæ, quæ & *Turris Stratonis*, & *Apollonia*, urbs archiep. ac poſt Hieroſolyma primaria, inter Ptolemaidem ad Bor. 40. & Joppen in Auſtr. 30. m. p. ab Hieroſolymis 50. in occ. & Circium, prorſus jacens in litore maris. Ab Herode in honorem Cæſaris ædificata, in qua idem in ejuſdem honorem magnificam domum è marmore conſtruxit, ubi nepos ejus ab angelo percuſſus, eo quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus a vermibus expiravit. In hâc Cornelius Centurio à Petro baptizatus eſt. Long. 66. 15. Lat. 32. 20.

Cæſarodunum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim, vulgo *Tours*. Vide *Ture*.

Cæſaromagus, urbs Gall. Belg. in Picardia. Vulgo *Beauvais*. Item op. Angliæ in Eſſexià, *Chelmesford* Talboto. Camdenus vero ſolum juxta *Brentwood* op. ejuſdem regionis eſſe autumat.

Cæſaropolis, fuit urbs Macedoniæ epiſc. ſub arch. Philippenſi.

Cæſaropolis, *Keiſers Lautern*, urbs Germ. in Palatinatu Rheni, 6. leuc. à Spira in occ. & paulo minus à Wormatia 2. autem ab op. *Landſtul* dicto.

Cæſaromum, *Giſors*, op. Gall. Belg. apud fines Bellovacorum; dicitur etiam *Cæſorsium*. Diſtat à Lutetia 14. leuc. & tot. à Rothomago. Long. 22. 40. Lat. 48. 50.

Cæſaroverus, *Caradoc* antiquitus dictum, Angliæ urbs, quod vulgò *Sarisbury* dicunt. Lhuidus. Apud priſcos authores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæſena, Gall. Tog. op. Ptol. *Cæſena* Plinio, nunc *Ceſnabrige* vocari ſcribit Fabricius; hinc *Cæſenates* populi & *Cæſenatia vina*. Plin. A *cædendo* dicta, uti volunt Grammatici, quòd exiguo amne cæſa, i. e. diviſa ſit, vel quod ager ejus duobus fluminibus Sapi & Rubicone ſit diviſus. Strabo lib. 5. Καισῆνα πρὸς τῷ Ἰσάπει ποταμῷ καὶ τῷ Ῥουβίκωνι, ἤδη συνάπτει τῷ Ἀριμίνῳ. A Procopio Φρούριον tantum h. e. *caſtellum* dicitur, Agathias autem πόλιν, *urbem* vocat. Imo 170 annis ferme ante Procopium Antoninus bis in 2. diverſis Itinerariis *Civitatem* appellat, quod ille non niſi præcipuis urbibus tribuit. Long. 35. 05. Lat. 43. 44.

Caicus, Myſiæ fluvius, cujus meminit Virgilius Georgicorum lib. 4.

Saxoſumque ſonans Hypanis, Myſuſque Caicus.

Lucanus lib. 3.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis.———

Plin. 3. 5. *Ex Myſia veniens Caicus amnis.*

Ovidius libro 3. de Art. Am.

Quaque bibunt undas, Myſe Caice, tuas.

Sed quæ pars Myſiæ? Plinius adducto loco Teuthraniam nominat: Inde Ovid. Met. 2.

——— Teuthranteuſque Caicus.

Eſt autem fortaſſis alia ratio, cur *Caicus* attributo iſto ornetur; eam capias ex Strabone lib. 13. Ῥεῖ δὲ ἐκ τῆς Τήμνου πόταμος Μύσιος μεταβάλλων εἰς τὸν Καΐκον νῦν ... (Ovid Met. 15.

Et Myſum capitiſque ſui ripæque prioris
Pænituiſſe ferunt, aliâ nunc ire Caicum.)

Ergo ab hâc amnium commiſtione ratio epitheti. Certè Æſchylus in *Myrmidonibus*, utraſq; e aquas conjunxit, citante ibidem Strabone.

Ἰὼ Καΐκε, Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.
Jo Caico Myſiæque lymphæ.

De la Cerda.

Cajeta, promontorium, & opidum, & portus Campaniæ in Italia. Nomen unde habuerit Poeta Æn. 6. judicat his verſibus.

Tu quoque litoribus noſtris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Cajeta dediſti.

Silius Italicus lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Cajeta, domuſque
Antiphatæ,

Statius Silv. 1. 3.

Cedant Telegoni: cedant Laurentia Turni
Jugera, Lucrinæque domus, lituſque cruentis
Antiphatæ, cedant vitreæ juga perfida Circes,
Dulichiis ululata lupis, arceſque ſuperbi
Anxuris, & ſedes Phrygio quas mitis alumno
Debet anus.————

Martialis lib. 5. ep. 1.

Seu placet Æneæ nutrix, ſeu filia Solis,
Sive ſaluriferis candidus Anxur aquis.

Idem lib. 10. ep. 30.

Non blanda Circe, Dardaniſve Cajeta
Deſideratur.————

Aliam etymologiam affert Servius. *Caieta*, inquit, *dicta* ἀπὸ τοῦ καίειν, *quod claſſes Trojanæ ibi incenderentur.* Diod. lib. 4. ab Æetâ Colchorum regis nomine dictam tradit. Strabo autem lib. 5. a ſinûs cavitate ſic appellatam exiſtimat Laconum idiomate. Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καίατα οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Long. 37. 20. Lat. 41. 00.

Cairus, vel *Alcairus* & *Babylon*, Ægypti maxima civitas, opportuno loco ſita, ubi nimirum Nilus primum ſecatur ac τοῦ Δ formam facit. Lutetiam Pariſiorum, ut quidam ajunt, quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorum quædam 3. alia 12. millia domorum habent, urbem autem ipſam 30. millia ædium habere tradunt. Hanc Selymus Turca expugnavit An. D. 1517, ac Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem captum, ac per totam urb. vectum ad portam laqueo ſtrangulari juſſit. Cairum deſcripſerunt J. Leo Africanus, P. Bellonius, aliique Vide *Memphis*.

Calabria, vulgo *Terre de labour*, olim Magna Græcia, Pythagorâ Philoſophorum primo inſignis inſula, quam veteres *Meſapiam* a duce Meſapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere Ex ἀπὸ τοῦ καλοῦ, & βρίθω, quoniam ſit regio operoſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Aliam vero Etymologiam exhibet nobis vir Maximus, lib. 1. de Phoen. Col. his verbis. Hebræis Doctoribus, inquit, pix alio nomine קלב *calab*, aut קלבא *Calba* dicitur. An hinc vicinæ Brutiis nomen Calabriæ? quæ & ipſa picea eſt, aliiſque arboribus piciferis abunde ferax. Huc facit quod *Calabria* Græce Πευκετία *Peucetia* dicitur ἀπὸ τῶν πευκῶν à piceis *arboribus* Apibus etiam & ovibus abundavit olim hæc regio. De utriſque Horat. in odis:

Quanquam nec Calabræ mella ferunt apes.

Et *Pecu, ve Calabris ante ſidus fervidum*
Lucana mutet paſcua.

Et alibi: *Non æſtuoſa grata Calabriæ*
Armenta ————

Ubi *æſtuoſa* ob cœlum Cœleſtem. Val. Flaccus lib. 1.

——— Sic cum ſtabulis, & meſſibus ingens
Ira Deum, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit ...

Armenta quod attinet, Idem Val lib 3.

Continuo, volucris ceu pectora tactus aſilo
Emicuit Calabris taurus per confraga ſepeis
Obvia quæque ruens,

Idem ibidem——*Calabris redit armentarius arvis,*
Hinc *Calabræ oves* pro eximiis accipiuntur. Colum. 7. 2. Et Perſius Sat. 2.

Hæc Calabrum coxit vitiato murice vellus.

Ubi vulgo exponunt *Lanas Tarentinas.* Tarentum autem urbs Calabriæ eſt, ubi lana optima, teſte Plin. 8. 48. Unde Horat.

Lana, Tarentino violas imitata veneno.

Oleis etiam nobilem fuiſſe regionem hanc innuit Columella. Sic enim ille, *Veruntamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellam vocant.* Hujus regionis incolæ *Calabri* dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, illis alioqui nulli uſui futuros, factum eſt, ut *Dona Calabri hoſpitis* in proverb ceſſerint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quam uſui. Horat. Ep. 1. 7.

Non quo more pyris veſci Calaber jubet hoſpes,
Tu me feciſti locupletem

Cherſydris ſerpentibus olim hæc regio abundabat, teſte Solino cap. 8. *Calabria Cherſydris frequentiſſima*, quorum meminit Virg. Georg. 3.

Eſt etiam ille malus Calabris in ſaltibus anguis.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis urbs maritima Ptol. *Acque dolci* Leandro. *Calora* Nigro. *S. Marco* Fazello Sita eſt ad flu. Fitaliam 3. mill. ab ora maris Tyrrheni Athenæo lib. 6. memorantur Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. Ciceronis Verrinâ 4. memoratur Eupolemus *Calactinus*, ubi perperam vulgo *Calatinus*. Antiquiſſima ejus mentio eſt apud Herod. lib. 6. Vide Diodorum lib. 12. Long. 38. 30. Lat. 37. 45.

Caladunum, op. Callaicorum Bracorum, teſte Sanſone ubi nunc Mirandela, caſtrum Portugalliæ ad Tuelum amnem in prov. Tranſmontana, inter Lamegam & Bragantiam.

Calægia Ptolemæi quid ſit, non bene conſtat. Sanſoni op. erat Senonum in Germ. ad flu. Salam, ubi nunc forſan *Jena* urbs. Aliis eſt *Kalbe*, caſtr. ad confluentes Salæ in Albim, paulo ſupra Darbicum, inter Serveſtam & Bernaburgum. Long. 34. 60. Lat. 52. 00.

Calaguris Plin. *Calagurris* Livio, *Calagorina* Ptolemæo, vulgo *Calaborra*, urbs Hiſp. Tar. ad Iberum flu in fin. Vaſconum, 13. leuc. à Calcata in ort. prope limites Navarræ. Long. 18. 50. Lat. 43. 26.

Calama, urbs Africæ mediterr inter Hipponem & Cirtam, cujus ſæpe mem. D. Auguſtinus. Hodie *Calamata*.

Calamina, *Malipur*, & Luſitanis *Citta di S. Thoma*, urbs Indiæ citer. verſus oram litoralem ſinus Gangetici, in reg. Coromandelæ, quæ pars eſt regni Narſingæ. Hic D. Thomæ Apoſtoli ſuperioribus ſeculis inventum ſcribit Maphæus.

Calaris, *Carallis* Ptol. urbs Archiep. Sardiniæ primaria & regia, ſedes Proregis, *Cagliari*. Vide *Caralis*.

Calaroga, op Diœceſis Oxomenſ in Hiſp in Caſtella vet patria S. Dominici Inſtitutoris ordinis Prædicatorum

Calarona, ſeu potius *Glarona* vulgo *Glaris*, op. Helvetiorum ad flu. *Sarneff*, quod fœdus iniit cum aliis pagis an. 1351.

Calaſarna, op. Lucanorum, aliis eſt *Campana*, opidulum Calabriæ citer. juxta amnem Lacanetum 4. mill. ab Umbratico.

Calaſiris, pars Ægypti, incolæ *Calaſirii*. Steph

Calata, vulgò *Galati* op. Sicil. med. inter Pactas ad occ. & Tooynum ad ort. 25. m. p. Pop. *Calatini*.

Calata altera, urbs Sicil mediterr Ennæ urbi finitima. *Calatagerone* Cluſio, i e. *Calata Hieronis*.

Calathe, vulgò *Galata*, inſ maris Africi Numidico ſinui adjacens. Aliis eſſe videtur *la Goletta* inſ. cum arce in ora ſinus Tunetani, ab Hiſpanis diu poſſeſſa & ſuperioribus annis ob nimiam diſtantiam amiſſa.

Calathuſa, inſ. inter Cherſoneſum, & Samothracem deſerta Plin. 4. 11. Item inſ. in Ponto Steph. Et Arabiæ Deſertæ op. Ptol.

Calatia, urbs Campaniæ, *Gaiazzo* Leandro. Silius l. 8.

——— Nec parvis aberat Callatia muris.

Opidani *Calatini* Liv. 22. & 26. Coloniam huc deduxiſſe C Julium Cæſarem author eſt Appian Alex Unde Cic. ad Att. 16. 6. *Octavianus veteranos qui Caſilini, & Calatiæ ſunt, perduxit ad ſuam ſententiam.* Ipſe Appianus Civil. 3. Ὁ δὲ Καῖσαρ Ὀκταουΐος ἐς Καμπανίαν ᾔει πείσων τὰς πόλεις στρατεύεσθαι τὰς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ᾠκισμένας, καὶ ἔπεισε Καλατίαν πρώτην, ἐπὶ δ' αὐτῇ Κασίλινον. Long 38. 10. Lat. 41. 03.

Calatum Albionis inſ. op. *Tadcaſter* & *Helcaſter* Lhuydo. Aliis *Overborrow* in agro Lancaſtrenſi. Camdeno videtur *Woodlop Caſtle* in reg. Weſtmariæ.

Calauria, *Sidra*, teſte Sophiano. inſ. ſinûs Argolici contra Trœzenem, ubi Demoſthenes Antipatri perſecutionem fugiens accepto veneno obiit. Ibi Diana colebatur. Ovid. Met. 7.

Inde Calaurea Latoidos aſpicit arva.

De quâ Proverbio datur locus, *Pro Delo Calauria*: In mutui beneficii memoriam. Fertur enim Neptunus cum Latonâ permutationem feciſſe, & datâ Delo Calauriam habitaſſe. Ejus meminit Dionyſius verſ. 499.

Ἀγυιὰ

Ἄγχιαλέ τ' ἠδὲ Κύθνος, Καμικὸς ἠ τ' ἐγχυθεῖσα.

Vide Schol. ad locum. Item inſula parva juxta Cretam, à *Cæaura* Neptuni filio dicta. Vocabatur etiam *Irene.* Steph.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. 1. 16. Ubi libri veteres vocant *Galbiam,* non *Calbin.* Græcis eſt Κάλβις, & Κάλβιος, ac forſan etiam Κάμβιος. Stephanus & Κάμανδρον fuiſſe dictum prodit. Κάλβιος, inquit, ποταμὸς Λυκίας, ὃν καὶ Κάμανδρον φασί. Nihil in his verbis eſt mutandum. Nam Καμανδρὼ mater Tragaliæ fuit, ex quâ natus Caunus & Byblis. Colligere id eſt ex verſibus iſtis, qui apud Parthenium extant, quos emendatos adſcribit If. Voſſ. Notis ad Melam loco dicto.

Αὐτὰρ ἐπεὶ προτέρωσε κιὼν Ὀικίδεω ἄστυ
Κτίσσατο Τραγασίῃ δ' ὁ Καμανδρὸς δέξατο παιδὶ
Ἡ δὲ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας.
Τοίατο δ' ῥαδινῇ σ' ἐναλίγκιον ἀγνὰ θοωσι
Βυβλίδα, ἧς ἔτι δῖα ... Καῦνος,
Βῆ δ' ἐπ' ἄστυ Δίας φαίνων ... Κύμην
Καὶ ... ... , καὶ Καίουν ἱερὰ λοετρά.
Ἔνθ' ... ... λείπων.

Deæ hujus, quæ ad Miletum ſita eſt, meminit Steph. Ut autem ad Galbin flu. revertamur, is & aliud habet cognomen, Indum quippe vocat Plinius, additque eum ortum in Cyburatis, 60 alios recipere fluvios, & plus quam 100 torrentes Nomen huic amni dedit Indus quidam ab Elephanto excuſſus, ut ex Livio conſtat. Verum & alio olim nomine notum fuiſſe fluvium hunc exiſtimo, *Mauſoli* nempe. Hoc non aliunde conjicio, quam ex nugatore illo, qui ſub nomine Plutarchi libellum de fluminibus compoſuit; qui Indum flu. illum nempe qui eſt in Indiâ, prius Mauſolum dictum fuiſſe tradit. Legerat proculdubio iſtud de hoc Cariæ Indo. Nulli autem mirum videri debet Mauſolum flumen eſſe in Cariâ, cùm etiam univerſi olim Cares Mauſoli dicti fuerint

Calcarus, locus inter Maſſiliam, & Foſſam Marianam. Item Angliæ op Anton. *Kalcaceſter* Belæ, teſte Ortelio, *Aberford* Camdeno: eſt autem in agro Eboracenſi vel *Tadcaſter* op. ejuſ. reg ad *Wherfum* flu.

Cale, les, vel *Cales, ium,* ſive *Calenum,* op. Campaniæ, non procul à *Capuano,* in cujus agro vinum generoſum naſcebatur. Hor. 4. Carm.

——— *Preſſum Calibus ducere Liberum.*

Et alibi: *Cæcubam & prelo domitam Caleno:*
Tu bibes uvam.

Juv. Sat. 1. *Occurrit matrona potens quæ molle Calenum*
Porrectura viro miſcet ſitienti rubetam.

Ubi ridiculè quidam *Calenum.* qu. κάλη οἶνος cum ſit à *Cale* Camp op. Virg. Æn. 7.

———*Vertunt felicia Baccho*
Maſſica qui raſtris, & quos de collibus altis
Aurunci miſere patres, Sidicinaque juxta
Æquora, quique Cales linquunt.

Sil. lib 8. *Nec cedit ſtudio vicinus ſanguine miles,*
Quem genuere Cales; non parva conditor urbis
Ut fama eſt Calais, Boreæ quem rapta per auras
Orithyia vago Geticis nutrivit in antris.

Idem neſcio cur l. 12. eam ſingulari numero adpellavit.
Tum etiamque Calen, veſtras à nomine nati
Orithyia domos.

Fuiſſe haud poſtremæ notæ urbem, auctor eſt Strabo lib. 5. Καὶ ἡ ἐφεξῆς ἐν τῇ Καληνῶν πόλις καὶ αὐτὴ ἀξιόλογος, συνάπτουσα τῷ Κασιλίνῳ. Long. 38 5. Lat. 41. 10.

Calecutium, Calecut, urbs Indiæ Orient. cis Gangem emporium celebre, caput regni peramplι in orâ Malabaricâ, cum portu ſatis capaci. Diſtat à Cochino 20. leuc. Hiſp. & vix 10. a Cananora.

Caledonia, Britanniæ inſ. pars, quam hodiè Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſilvam, quæ & ipſa *Caledonia* dicebatur; maximos urſos alens. Mart.

Nuda Caledonio ſic pectora præbuit urſo.

Silius 3 *Inque Caledonios primus trahet agmina lucos.*

Hodiè *Calder, Calender* Hect. Boetio. Hinc pop *Caledonii* paſſim poetis vocantur, quorum regio *Roſſia,* teſte Ortelio, ubi caſtrum Caledoniorum urb. *Dunkelden* ad Taum fluvium. Mart.

Quinte Caledonios Ovidi viſure Britannos.

Valerius Flaccus lib 1.

———*Caledonius poſtquam tua carbaſa vexit*
Oceanus, Phrygios prius indignatus Iulos.

Oceanus Deucaledonius Ptol. dicitur, i.e. *mare Scoticum.* Saltem à Cantio longe diſtare innuit hæc Lucani comparatio, lib 6.

Prima quidem ſurgens operum ſtructura fefellit
Pompeium; Veluti media qui tutus in arvis
Sicaniæ rapidum neſcit latrare Pelorum,

Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Caledonios Camdenus rectà deducit à Britannico *kaled* quod *durum* ſonat. Duri enim & aſperi erant incolæ. Et terra etiam tota horrida & confragoſis montibus attollitur. Ita Hebræorum magiſtris גלד *galad* eſt *dureſcere.* Syris item & Arabibus. Unde גליד *geled* pro *glacie.* & *cryſtallo* occurrit, quaſi *duramen* dixeris cum Lucretio lib 6.

Et vis magna geli, magnum duramen aquarum.

Sed & pro firmamento ſumitur, גליד in Arabica Paraphraſi Gen. 1 6.

Cales, Bithyniæ emporium ad pontum Euxinum, Arrian. Item flu. Euſt. & Val. Flacc lib. 4.

Quas Tanais, flumenque Cales, Hypaniſque Melaſque
Addat opes ———

Κάλης eſt Thucydidi lib. 4. Λάμαχος, ἐν τῇ Ἡρακλεώτιδι ὁρμίσας ἐς τὸν Κάλητα ποταμόν. Vide Nicol. Heinſ. ad Pontica Naſonis lib 4. Eleg. 10.

Caletæ, Caletes Cæſ. & Strab Pop. Gall. Belgicæ Oceani Britannici oram inter oſtia Sequanæ & Somonæ fluminum incolentes, quorum regio *Le pais de Caulx,* teſte Petro Divæo appellatur.

Caletum, op. circa Picardiæ fines Ptol. *Portus Iccius* apud Cæſarem, vulgò *Calais.* Vide Geſſoriacum.

Caleva, vel *Calleva* Anton. *Oxonium, Oxenford,* teſte Priſæo, vulgò *Oxford,* urbs epiſc. & Academia præclara Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. a Londino 47 m. p. in occid. Sed Camdeno eſt *Wallingford* op. ejuſdem tractûs. Cæterum *de Calevâ* vide Guil. Burtonum in Antoninum pag 222.

Caliabrum, Montanges, urbs olim Luſitan nunc op Extremaduræ, à Caſtris Cæcilis 4. leuc. inter Zafram 4. & Ellenam 10.

Calidobecum, Candebec, urbs Normanniæ prope æſtuarium Sequanæ, 7. leuc. infra Rothomagum verſus Portum Gratiæ, lanificio ſuo nobilis.

California, inſ max Americæ Sept. oblonga, & à Bor. in Auſt. porrecta prope Novam Mexicum, à quo dirimitur mari Purpureo.

Caliſſia, Kaliſh, urbs Polon. maj. ad Proſnam amnem, qui paulo poſt cadit in Wartam Diſtat 5. leuc. à confin. Sileſiæ, quot à Siradia in Bor. & 12. ab Uratiſlaviâ. Long: 40. 15. Lat. 51 45

Callaici, pop. Hiſp Tar. alias diviſi fuere in Callaicos *Bracaros* & *Lucenſes.* Bracari inter Durium & Minium flu. habitabant ubi nunc pars regni Portugall. quæ dicitur Tranſmontana, & reg. inter Durium & Minium Lucenſes v. qui & præcipui fuerunt, ubi nunc Galliciæ regnum, cujus caput eſt Compoſtella. Auro quondam abundabat hæc regio. Mart. 10. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Idem 14 92.

Quamvis Callaico rubeam generoſa metallo.

Et 14. 19. *Nec quæ Callaico linuntur auro.*

Dignum hic obſervatu quod Silius de hoc pop refert lib. 3.

Fibrarum, & pennæ, divinarumque ſagacem,
Flammarum miſit dives Gallæcia pubem;
Barbara nunc patriis ululantem carmina linguis
Nunc pedis alterno percuſſa verbere terra
Ad numerum reſonas gaudentem plaudere cetras.
Hæc requies ludusque viris, ea ſacra voluptas:
Cætera femineus peragit labor: addere ſulco
Semina, & impreſſo tellurem vertere aratro
Segne viris; quicquid duro ſine Marte gerendum eſt
Callaici conjux obit irrequieta mariti.

Ergo fodiunt, ſerunt, arant, ferunt mulieres Callaicæ, idque quod mireris, recentes à partu. Poſidonius: Ἴδιον δὲ φασι καὶ τοῦτο περὶ αὐτῶν εἶναι· αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργαζόμεναι τίκτουσι καὶ τὸ παιδίον ὕδατι ἀπολούσασαι ... ... Strabo lib. 3. Artabris idem tribuit. Γεωργοῦσι γὰρ γυναῖκες, τεκοῦσαί τε διακονοῦσι τοῖς ἀνδράσιν, ἐκείνους ἀνθ' ἑαυτῶν κατακλίνασαι.

Callipolis, Gallipoli, urbs Thraciæ Cherſoneſi, è reg. Aſiæ min. juxta Helleſpontum. Silius lib. 14.

——— *Romana petivit*
Fœdera Callipolis.

Long 54. 30. Lat 42. 16. Item urbs Italiæ, alias ſub Salentinis, nunc ex præcipuis terræ Hydruntinæ, in orâ ſin. Tarentini. Vide Gallipolis; & adi ſis Cluver. Ital. Ant. p. 1239. & Voſſ. ad Melam p. 166.

Callirrhoe, fons in agro Attico 9 habens fiſtulas, unde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterum r ex nomine abjiciunt. Stat. 12 Theb.

Et quos Callirhoe novies errantibus undis
Implicat,———

Calirrhoe, fons in Palæſtinâ calidus, ac morbis ſanandis ſaluberrimus in quo Herodes morbo horribili, ac prorſus deſperato & cœlitus immiſſo laborans, perperam ſeipſum lavit propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumanitèr perpetrata. Itemque prope hunc fontem ſita eſt ejuſdem nominis civitas. Joſ 17 Ant cap 8.

Calliſte, inſ una Sporadum. Vide *Thera*.

Calliſtratia, op Paphlagoniæ in ora maris Euxini, inter Carambim prom & Aboni mœnia in ort. *Caſtellas* Theveto.

Calmaris, *Calmar*, urbs munita Sueciæ in Oſtrogothiâ cum portu in ora litor. maris Baltici, 4. leuc à Chriſtianopoli, & 40. ab Hifnia. Long. 38 00. Lat. 57. 20.

Calonis, *Cleves*, teſte Lazio, urbs Germ. ducatûs Clivenſis caput.

Calor, Italiæ flu prope Beneventum, teſte Livio lib. 24. & Vibio Sequeſtri. *Pugna* hodiè inquit P. Diaconus. Ἄλωγος legitur apud Appianum in Annibalicis. & lib. 2. Civilium.

Calos limen, i. e. bonus Portus. Portus in Euxino. Mela 2. *Caleſtoma* Plinio commemoratur inter Danubii oſtia. Vide *Boreoſtoma*.

Calpas, *Carrasbaſſan*, ſi Theveto fides, flu. (portus item & op.) Bithyniæ inter oſtia Pſyllidis & Sangarii in Euxinum labens. *Aqua*, teſte Moletio dicitur, Pineto autem *Zagari*. Sed hic Sangarius eſt a Calpâ diverſus.

Calpe, mons in extremis Hiſp. finibus ad fretum Gaditanum, *Gibraltar* Cluſio & Aretio, *Gebel Tarifi* (i.e. *mons Tariſ*) Arabibus, teſte Beutero; ambitu quidem non magnus, ſed altitudine ingens, è regione oppoſitam habens Abylam vel Alyben extremum Mauritaniæ montem formâ & magnitudine non diſſimilem, qui duo montes procul aſpicientibus columnarum ſpeciem præbent. Sub hoc monte ſita fuit Tarteſſus urbs vetuſtiſſima, alio nomine *Carteia* dicta. Unde & *Tarteſſia Calpe* à poetis appellatur. Claud.

Condiderat jam ſolis equos Tarteſſia Calpe.

A Græco vocabulo ſic nominatum volunt, quoniam eſſet concavus inſtar vaſis, quod Græci Κάλπιν vocant. Heſychius Κάλπη, ϰαρπὸς, ὑδρία. Avienus in oris maritimis ex Magni Salmaſii emendatione.

Calpeque rurſum in Græciâ ſpecies cavi
Tereti ſque viſu nuncupatur urcei.

Unde Melæ mons iſte *in mirum modum concavus* dicitur 2. 6. Bochartus tamen Κάλπιν ex Phœnicio גלפא *galpha* ejuſdem ſignificationis deductum putat. Nam Arabicè inquit גלף *galph* eſt *vas fictile*, vel *effracti vaſis una pars*.

Calpe, Κάλπης λιμὴν Arriano in Periplo Ponti Euxini. Straboni flu. eſt inter Chalcedonem, & Heracleam fluens. Ptol. Κάλπην flu. inter Pſyllin & Sangarium ponit. Κάλπης Apollonio, quem βαθυῤῥέοντα vocat.

Calpe, Hiſp. op. ad fretum Gaditanum, antiquitus Heraclea dictum, ut author eſt Timoſthenes apud Strab. Long. 19. 10. Lat. 35. 50.

Calucones, pop. Rhætiæ, quorum reg. *Algoia* Scudo, & op *Leuchirchen*, à Compoduno 3 leuc. teſte Lazio.

Calumacama, op. Afr. ad Syrtim M. ultra Leptim & Tripolim ad 220. m. p. in ort. verſus Philænorum aras. *Mecellata* Marmolio.

Calvus mons, ſeu *Calvomontium*, vulgò *Chaumont* cogn. *en Baſſigni*, urbs Gall. in Campania. Sedet in colle, prope Matronam flu. 7 leuc. à Lingonibus in Bor. Item op. Gall. in Inſula Franciæ inter Bellovacos & Meduntam 6. leuc. ab utraque diſtans. Item op. Gall. in Salonia, inter Aurelianos & Romorentinum 5. leuc ab utraque urbe. Denique op. Galliæ ad Garumnam 7. leuc infra Agennum & 2. à Tonninio.

Calyba, Thraciæ urbs mediter. Arzo finitima, inter Bergulas & Halmydeſſum.

Calycadnus, *Saleſo* Nigro, aliis *fiume del ferro*, flu. Ciliciæ, Seleuciam urbem interluens, ac inter Sarpedonem, & Zephyrium promont in mare exiens. Ammianus lib. 14. *Et agitur prætervto Calycadni fluminis ponte, cujus undarum magnitudo murorum* (Seleuciæ ſcilicet) *alluit turres*. Hunc alii *Calydnum* dixere. Stephanus in Τέλα· ἐ παραῤῥεῖ ὁ Καλύκαδνος, ὃν Καλυδνὸν τινες καλοῦσι.

Calydna, inſ. maris Myrtoi, quam quidam unam eſſe cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnum, quæ ſunt circa Rhodum. Strabo Calydnam quandam prope Tenedum conſtituit, cujus meminit Q. Calaber lib. 10.

Δὴ γὰρ τε πόλιν λίπεν ἀμφὶ ϰαθελάδνα πέτρα
Ἡρῆς, ϑεϊσῖσιν ἀειρομένην, ἣ ἐπὶ δῆρις
Σμινθεῖον ναιεσκον, ὅτ᾽ ἀλαμένοισι ϑυέλλαις
Τεῦχος ναιον ϰατ᾽ ἀγύχας. ἵν ἡ Καλύδνα
Λαοὶ ἐπανελθεῖν ἔσω ἀὐδές, ἀντία Τενέδου.

Vide *Calymna*. Heſych.

Καλύδναι, νῆσοι πλησίον Ῥόδου.

Calydna, urbs Thebæ, à *Calydno* Cœli filio. Dicitur *Calydnus*, unde Apollo Καλύδναῖς & Καλύδνιος. Steph.

Calydon, Ætolorum civitas, regia Oenei patris Meleagri, diſtans a mari ſeptem millium quingentorum paſſuum ſpatio, Eveno fluvio interfluente diviſa. Ovid Met 1. 8.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Evenos Calydona ſecat. Idem ibidem.
Alta jacet Calydon, lugent juveneſque ſeneſque.

Idem 3 Amor. Eleg. 6.

Nec tanti Calydon, nec tota Æolia tanti.

Statius Theb. 1. *Monſtrifera Calydonis opes.*
Opulentum id regnum arguit. Val Flac. lib 3.

——*Si finibus ullis*
Has tolerare moras, & inania tempora poſſem,
Regna hodie, & dulcem ſceptris Calydona tenerem
Lætus opum, paciſque meæ.

Pacuvius in Atalanta.

Calydonia altrix terra exuberantium virum

Inde *Calydonius*, ut *Calydonius amnis* apud Ovid. Item *Calydonis*. *Plangunt ora ſimul matres Calydonides* apud eundem. Item Calydoneus Manil. lib. 1.

Et Calydoneâ bellantem rupe puellam.

Inde *regio Calydonia*, quæ olim Æolus dicebatur. Thucyd. lib. 3.

Calymna, Stephano inſula, quam Strabo in plurali *Calymnias* vocat, alii *Calymniam*, unde *Calymniatis*. Fuit autem non longè à Lebintho, & Aſtypalæa. Ovid. 2. Art.

Dextra Lebinthos erat, fœcundaque melle Calymna,
Cinctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Inde *mel Calymnium*, de quo Strabo in fine libri decimi, Ἅπαν μὲν ἐν τὸ νησιωτικὸν μέλι ὡς ἐπιτοπολὺ ἀϛεῖον ἐστὶ, ϰαὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ. Τὸ δ᾽ ἐν ταύταις νήσοις διαφερόντως, μάλιϛα δ᾽ τὸ Καλύμνιον, i. e. *Omne quidem mel inſulare, plerumque eſt egregium, & cum Attico certat; maximè tamen excellit in iſtis inſulis, & Calymnium imprimis.* Itaque *Calymna* Phœnicibus erat חלי מנה *Chali menah*, h. e. *dulcis ſedes*. Alii *Calydnam* & *Calydnam* malunt, quod eſſet חלי טינא *Chali tina*, *dulcis rupes*, i. e. quæ melle fluit, ut Deut. 32. 13. & Pſal. 81. 17.

Camalodunum, vel *Camulodunum*, *Colcheſter* Loydio. Camdeno autem *Maldon* in Eſſexiâ, Cynobellini olim regia, uti ex Dione cognoſcimus, lib. 60. Καμαλόδουνον τὸ Κυνοβελλίνου βασίλειον. Per Metatheſin Ptolemæo Καμουδόλανον, quam inter Τρινόαντας ponit, ſic enim Trinobantes vocat. Vide Burtonum in Antoninum, pag 232.

Camarina, palus Siciliæ juxta op. ejuſdem nominis; cujus aquæ cum fœtore ſuo peſtem generarent, conſuluerunt Apollinem, expediretne. ipſis Camarinam exſiccari, quibus ab Apolline reſponſum eſt,

Camarinam non eſſe movendam.
Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Neglecto tamen oraculo, ſiccaverunt paludem, per quam mox ingreſſis hoſtibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Unde Proverb. *Camarinam movere* pro eo, quod eſt, *Sibi malum accerſere*. Servius in illud Virg. 3. Æn.

——*Et fatis nunquam conceſſa moveri*
Apparet Camarina procul, Campique Geloi.

Silius Punicorum lib. 14. Virgilio inhærens:

Et cui non licitum fatis Camarina moveri.

Claudianus: ——*Pigra vado Camarina paluſtri.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 1. pag. 192. 193. 194. Interim videamus quid de hâc urbe ait vir magnus de Phœn Col. lib. 1. cap. 29. Falluntur (inquit) qui paludem volunt ab urbe vicinâ dictam. Neque enim ab urbe palus, ſed urbs à vicinâ palude nomen traxit. Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖϛαι τῶν Σικελικῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν, Ἱμέραν, Σελινοῦντα, ϰαὶ Φοινικοῦντα, ϰαὶ Ἔρυκα, Καμικὸν, Ἅλυκον, ϰαὶ Θέρμον, ϰαὶ Καμάριναν. Ita Stephanus in Ἀκράγαντι. *Camarina* porro palus unde dicatur, colligere eſt ex his Pindari Olymp. 5. De Hippari amne qui in Camarinam influit.

Κολλᾷ τε ϛαθί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος.
Agglutinaque ſtabi-
lium cubiculorum celeriter
Altam ſylvam.

Quæ Schol. ita explicat ex mente Ariſtarchi Grammatici celeberrimi, θαλάμων ϰατασκευὴν Ἵππαριν τῇ Καμαρίνῃ παρέχειν, &c. i.e. *cubiculorum ſtructorem Hipparin Camarinæ præbuiſſe. Aiunt enim illum per mediam Camarinam defluentem, accedente maris æſtu formare terram ex quâ lateres conficiunt Camarinenſes ad domorum ſtructuram.* Itaque Camarinæ nomen eſt à חמר *chamar lutoſum eſſe*, unde & חמר *chomer* eſt *lutum*, ex quo fiunt lateres. Cur

Camarinæos

Camarinæos Iſacius in Lycophronem eoſdem eſſe velit cum Lotophagis, non i. p. o. Long. 39. 38. Lat. 35. 48.

Camerinum, urbs Umbriæ, juxta Piceni fines à Septempeda urb. Piceni 10 m. p. Fulginium verſus 20. in merid. inter Nuceriam ad occ. & Tollentinum ad ort. 15. Populi *Camertes*. Urbs etiam *Camerinum* vocatur. Long. 36. 43. Lat. 43. 07.

Camavi, ſeu potius *Chamavi*, pop. Germ. inter Cheruſcos & Bructeros prope Viſurgim flu. ubi nunc pars Epiſcopatûs Monaſterienſis & Paderbornenſis.

Cambalum, *Cambalu*, urbs Tartariæ, Cataiæ caput, juxta Caramoranum flu. Sunt autem quidam recentiores qui eam confundunt cum Pequino urbe primaria Sinarum.

Cambodunum, *Baergen*, teſte Aventino, pag. Vindelicorum in Bavaria, apud Monachium urb.

Cambodunum, *Camulodunum* Ptol. *Campodunum* Bedæ, teſte Camdeno, nunc ruinæ quædam prope Almondburium vic. Angl. in agro Ebor. ubi Brigantes pop. ad amnem Calderum prope montes & confin. Derbienſis Com.

Camboritum ſeu *Camboritum*, op. & Academia Angliæ in Com. Cantabrigienſi, ad Camum flu. à Londino 35. m. p. & 10. ab Elyâ urbe ab ora maris 28. Vide *Cantabrigia*.

Cambria. Vide *Wallia*.

Camelodunum, *Doncaſter*, op. olim Brigantum, nunc autem Eboracenſ. comitatus ad Dunum flu. qui cadit in Abi æſtuarium 20. m. p. ab Eboraco in auſt.

Camera, vel *Camere*, ager M. Græciæ inter Sybarim & Crathim flu. Ovid. Faſt. 3.

Eſt prope piſcoſas lapidoſi Crathidis undas
Parvus ager, Cameren incola turba vocat.

Cameſene, vel *Camiſene* Latii, vel Ital. vetuſtiſſimum nomen jam inde à Jani temporibus, de cujus origine *Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt*. Ad Camiſen quidem omnes referunt, ſed de Camiſe nihil certi. Hunc enim alii cum Macrobio, & Hygino, & Protarcho Tralliano, advenam & imperii conſortem; alii Jani fratrem faciunt cum Catone in Originum libris. Alii denique Camiſem aſſerunt ſororem & conjugem fuiſſe Jani, ut Draco Corcyreus apud Athen. l. 15. Unde videtur deſumptum, quod Servius in l. 8. Æn. Tiberim vel Tiberinum *Jani, & Cameſenæ filium facit*. Quid ſi *Cameſen*, vel *Camiſenem* dicamus id ipſum eſſe quod *Latium* & כסים *Ceſim* quia כמס *Camas* Hebræis eſt abſcondere. Hinc Moſes Deut. 32. 34. nonne illud eſt כמס *camus*, reconditum apud me?

Camicus, urbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali fil. imperavit. Ita Steph. Vibius in catalogo fluminum: *Camicus*, Siciliæ ex quâ urbs *Camicos*. Ariſt. Polit. 2. 10. *Quipropter & maris imperium tenuit Minos & inſularum alias cepit, alias incolis frequentavit, ad extremum autem bellum Siciliæ inferens, τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ περὶ Κάμικον* Strab. l. 6. *Multa etiam barbarica oppida interierunt*, Κείμενο δὲ Κάμικος τὸ Κωκάλου βασίλειον, παρ' ᾧ Μίνως δολοφονηθῆναι λέγεται. Vide Herod. l. 7. & Diod. Sic. l. 4. Apud Tzetzen in Chil. corruptè Κάμινον, & poſteà Κάμικον legitur. *Fiume delle Canne*, hodiè Cluverio. Scribit hic Carolus Steph. Charax hanc urbem *Inycum* vocat, dein Stephanum autorem advocat. Sic enim ille habet Κάμικος πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν. Χάραξ δ' Ἴνυκον ταύτην φησίν. Atqui non unum eundemque locum eſſe voluit Charax *Inycum* & *Camicum*; ſed cum alii Camicum fuiſſe Cocali regiam adfirmarent, ipſe è diverſo Inycum ſedem ejus fuiſſe tradit.

Camirus urbs in Rhodo, ita dicta à *Camiro* Herculis filio quem ex Iole Euryti regis filiâ ſuſceperat. Phœnicibus erat חמרה *Chamura*, quaſi *argilloſam* dixeris. Nam חמר *Chamer* eſt *argilla*. Natum nomen ex argumento, quia Camirus erat in argilloſo ſolo. Unde eſt quod Homerus, cujus Epitheta rarò ſunt otioſa, vocat ἀργινόεντα Κάμειρον. *argilloſum Camirum*. Long. 58. 20. Lat. 35. 15.

Campania, regio Italiæ fertiliſſima, *in quâ ſummum eſt Liberi patris* (ut venuſtè à Plinio dictum eſt) *& Cereris certamen*; ſic dicta quod Campeſtris ſit, hodiè *Terra di Lavoro*. Juvenalis.

Provida Pompeio dederat Campania febres.

Urbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliaſque complures. Hinc *Campanus*. Virg. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ dicitur urbis.

Tu. Hiſt. 1. *Fœcundiſſima Campaniæ ora.*
Mela *Amœna Campaniæ litora.*
Solinus. *Amœniſſimus Campaniæ tractus.*

Cicero Campanum agrum, *orbis terræ pulcherrimum* vocat, pro lege Agrariâ. Florus 1. 16. *Omnium non modo in Italia, ſed toto orbe terrarum pulcherrima Campaniæ plaga eſt. Nihil mollius cœlo, nihil uberius ſolo; denique bis floribus vernat*, unde *Dives opum*. Silio 8. Statius Silv. 3.

————Molles Campani litoris oras.

Tibul. 1. 9. *Non tibi ſi pretium Campania terrâ daretur.*
Prop. 3. 5. *Nec mihi mille jugis Campania pinguis aratur.*
Plin. 3. 5. *Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixque illa ac beata amœnitas? ut palam ſit uno in loco gaudentis opus eſſe naturæ.* Vide quæ ſequuntur. Audiamus Græcos. Dion Perieg. 357.

Τῶν δ' ἐπὶ Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον————

Polyb. lib. 3. Πεδία τὰ κατὰ Καπύην ὀνομαζόμενα [illegible] κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ διὰ τὴν ἀρετήν, καὶ διὰ τὸ κάλλος. Strab. lib. 5. πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων vocat. Idem illi γεωλοφίας εὐφόρους tribuit. Et Dionyſ. Halic. lib. 1. teſtatur ſe ibi τρικάρπους ἀρούρας vidiſſe. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 4. cap. 1.

Campania, urbs regni Neapolitani, 16. m. p. à Salerno in ort. & 11 ab orâ litor. maris Mediterranei.

Campania Romana, prov. Italiæ ſub dom. Papæ. Continet maj. partem Latii antiqui, & terminatur à Sept. Aniene flu. ab occid. Tiberi flu. à merid. mari mediter. ab orient. Liri flu. & regn. Neapolitano. Ejus caput Roma.

Campania, *La Champagne*, prov. Franciæ, ſub quâ continentur agri Retelenſ. Remenſ. & Baſſiniacus & pars Briæ tractus. Habet à Sept. Belgium, ab orient. Lotharingiam, ab occid. Inſulam Franciæ & à merid. Burgundiam. Ejus primaria eſt Trecæ, vulgò *Troyes*.

Campi lapidei, loc. Gall. Narbon. lapidibus obductus inter Rhodanum flu. & Stagnum Aſtromelam ubi olim Anatili pop. ibique nunc Salone op. præcipuum.

Campi Macri, al. *Nec i*, locus Gall. Ciſpadanæ, inter Mutinam & Parmam; *Val de Monetrone*, teſte Leandro, qui locus inter Carpum & Miranlulam viſitur.

Campi Phlegræi, & *Forum Vulcani*, hodie *La Solfatara* locus Campaniæ, inſtar theatri collibus cinctus prope Puteolos urbem, ignes perpetuo emittens, ac ſulphur gignens.

Campi veteres, locus Lucaniæ, nulla re, niſi morte Gracchi memorabiles.

Campodunum, ſeu *Cambodunum*, vulgò *Kempten*, urbs Germ. ad Hilarum flu. 5 leuc. Germ. à Memminga in auſt. 17. à Curiâ in Bor. & 14. à Conſtantiâ in ort.

Campona, *Keppel*, Simlero, pag. Pannon. infer. ad Danub. prope Budam. Sed Lazio eſt *Theten*, pagus inter Budam & *Keppel* 2. leuc. Niſi ſit *Coppan* urbs non obſcura, ab Alba Regali 5 leuc. in merid.

Campus Martius, locus urbis Romæ, adhuc vulgò *Campo Marzo* nominatus, olim extra urbis mœnia, poſtea intra, omnium aliorum maximus.

Camudolanum, ſeu *Camulodunum* & *Camalodunum*, op. Trinobantum in Britannia. Nunc eſt Maldon. op. Com. Eſſexiæ ad amnem Chelmerum 8. m. p. à mari German. & totidem à Colceſtria in auſt.

Camulodunum. Vide *Cambodunum*.

Cana, *Canna* Melæ, *Cane* Ptol. op. Æolidis cum promont. cogn. contra Methymnam urbem Lesbi inſ. porrecto. Item op. Arab. fel. *Canacam* Rhamnuſio. Item op. Galilææ in tribu Zebulun, ubi aqua in vinum mutata fuit à Salvatore noſtro in æternum benedicto. Jo. 2. Long. 66. 38. Lat. 32. 40.

Canaria, inſ. Africæ in mari Atlantico, al. *Fortunatæ* dictæ, 7 numero majores; quarum præcipua etiam *Canaria* dicitur, uti antiquitus. Aliæ ſunt *Tenariffa*, quæ al. *Nivaria* omnium major. *Forteventura*, antea *Capraria* & *Caſpia*. *Lancerotta*, antiquitus *Centuria*. *Gomera*, alias *Theode*, inſula Ferri, antea Pluvialia, & inſula *Palmæ*, quæ *Capraria* etiam dicebatur. Detectæ fuerunt à Joanne Betancurtio nobili Gallo, an. 1346. parentque regi Hiſpan. Ipſa Canaria diſtat 90 mill. ab ora proximiori Africæ in occ. & 260. ab inſ. Madera in auſt. habetque urb. cogn. cum arce & portu verſus orientem inſ.

Canaſtræum, prom. Macedoniæ in ora ad ort. & ad Thermaicum ſin. apud Caſſandream, ubi ſin. Toronæus incipit, à Theſſalonica 50. m. p. in ort. Hodie *Capo Canſtro*, & *Capo Crio*.

Candalia, *Kendale*, op. Angliæ in Com. Weſtmariæ. Vide *Concangium*.

Candavia, reg. Macedon. ad occ. ubi montes *Candaviæ* dicti, & urbs ejuſdem nom. epiſc. ſub arch. Dyrrachino, & ſaltus *Candaviæ* à Scardo monte initium ſumentes, in auſtrum extenſi, à Dyrrachio 79. m. p. diſtantes. Lucan. lib. 6.

————Terræque ſecutus
Devia quâ vaſtos aperit Candavia ſaltus.

Sen. ep. 31. *Per deſerta Candaviæ* Plinius *Candaviæ montes* duxit 3. 23. & Strabo ὄρος Κανδαουΐας. In Ptolemæi tabulis videbis: & ſunt qui dividunt Macedoniam ab Illyrico. Strabo vaſta & deſerta loca iſta eſſe ſcribit. *Quod bellis & rebellionibus oppida pleraque & habitationes diruta ſunt nec ad id ævi reſtituta.*

Candia, urbs arch. primaria Cretæ inſ. quæ ab ea nunc

denominatur

denominatur *Candia*. Urbs ipſa ſatis ampla fuit in ejus ora Boreali, atque permunita, utpote quæ pluribus annis Turcarum impetus forti ter ſuſtinuit. Olim ſuberat dominio Reip. Venetæ. Sed a Turcis obſeſſa per aliquot annos, tandem ab ipſis expugnata eſt an. 1669. Jam v. tota deſolata jacet, à paucis habitata, cum olim eſſet emporium celebre. Diſtat a Rhitymna 35. mill. in ort. & à Spinalunga 40. circiter in occ. Vide *Matium*.

Candida caſa, vulgo *Whit-hern*, urbs Scotiæ epiſc. ſub arch. Glaſquenſi, inde 45. mill. in auſt. eſtque in ora maris Hibernici, ex adverſo Monæ inſ. a qua 18 m. p. diſtat in Bor. Long. 16 30. Lat. 56 30.

Candalica, nunc eſt Fanum S. Viti, op. ex præcipuis Carinthiæ ad confluentes flu. *Wilitz* & *Glan*. 3. leuc. à Dravo flu. in Bor. & 4. à Gurchio in auſt. Long. 36. 30. Lat. 46. 42.

Candys, urbs Mediæ mediterr. *Cremanu* Nigro, apud Caduſios in Atropatia.

Cane, op. Arab. fel. vulgo *Cæxem*, in orâ maris Arabici, 17. leuc. Hiſp. a Fartachio urb. in occ. & 70. ab Adeno in ort. Hinc *Cane* promont. in orâ viciniori.

Canganorum promont. ſeu *Canganum*, promont. Angliæ in Walliâ, & Arvonia prov. Speedo teſte eſt *Brayeby pule point* ad auſtr. dict. prov. ex adverſo *Bardſey* inſ. quanquam alii credant eſſe *Penvenſcele point* 2. mill. à priori promont. non autem *Lhein*, ut Camdenus credit; & 24. m. p. diſtat ab Arvonia in auſt.

Cannefates, *Kennemerlandt* Rhenano, pop. Batavorum in Hollandia, quorum tractus ſic vocatur, in quo Goricum op.

Canini, *Griſoni* Italis, pop. Rhætiæ, quorum metropolis Curia ad Rhenum.

Cannæ, vicus Apuliæ non procul ab Aufido flu. circa quem Annibal P. Æmilium, & Terentium Varronem Coſſ. ingenti clade ſuperavit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, ut tres annulorum modios in ſignum Victoriæ Carthaginem tranſmiſerint. Apud Polybium πόλις eſt idque ſingulari numero ἡ Κάννη, Livius nudè *vicum* appellat, lib 22. Florus 2. 6. *Quartum, id eſt, pene ultimum vulnus imperii, Cannæ, ignobilis Apuliæ vicus: ſed magnitudine cladis emerſit: & quadraginta millium cæde parta nobilitas.* Quin & Appianus in Annibalicis κώμην, h. e. *vicum* vocat, populi *Cannenſes*, quos *clade Romanâ nobiles* vocat, Plin. 3. 11. *Hic pugna Cannenſis*, Prop. 3. 3. & Cicer. de Claris Orat. *Cannenſis calamitas*. Long. 40. 14. Lat. 41. 09.

Canopus, Ægypti civitas, diſtans ab Alexandriâ 120. ſtadiis, ex quâ ortum ferunt Claudianum poetam. Dicta quaſi Canobus a Canobo Amyclæo Menelai navis gubernatore ibi ſepulto. Nam devicta Trojâ in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in ejuſque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad navigandum inutiles erant. Vide Melam. 2. 7. Solin. cap. 34. Am. Mar. 22. Strab. lib. 17. Virg. 4 Geor.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Pop. *Canopæi*, de quorum luxuriâ eleganter Strabo lib. ult. ubi de *Canopo*. *Super omnia, inquit, memorabilis eſt turba eorum, qui ad feſtivos illic dies per foſſam Alexandriam navigant, quæ foſſa diebus ac noctibus naviculârum plena eſt viros pariter ac mulieres vectantium, qui cantant ac tripudiant cum extremâ laſciviâ, ac impudentiâ.* Juvenal. Sat. 15.

——Horrida ſanè
Ægyptus, ſed luxuriâ quantum ipſe notavi
Barbara, famoſo non cedit turba Canopo.

Stat. Sylv. 3.

Curve Therapnæi laſciviat ora Canopi?

Juven. Sat. 6.

Nupta ſenatori comitata eſt Hippia ludum
Ad Pharon & Nilum, fameſaque mœnia Lagi,
Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Ubi ſcelus exagitat; Romam Canopo famoſiorem fuiſſe queritur. *Canopos*, item inſula parva oſtio Canopico objecta.

Cancvaci, Scotiæ pop. in orâ occiduâ, quorum regio ampla *Lemneſia*, *Argadia* & *Lorna*, *Lennex*, *Argile*, & *Lorne* putatur, teſte Lhuydo. Sed apud Ptol. *Carnonacæ* pop. leguntur longè ab hoc ſitu diſtantes, nam poſt Epidios, & Cerones eos locat, deinde Cornabios orientaliores deſcribit.

Cantabri, Hiſp. Tarrac. pop. Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullamque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes, quorum regio *Cantabria*, Sil. l. 2.

Cantaber ante omnes hyemiſque æſtuſque fameſque
Invictus. Et mox,
Nec vitam ſine Marte pati, quippe omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum vivere paci.

Hor. Car. 2. 11.

Quid bellicoſus Cantaber, & Scythes.

Et lib. 1. ep. 19.

Militiam puer. & Cantabrica bella tuliſti,

Ab Auguſto victi Horat. Carm. 2.

Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.

Idem alibi.

Cantaber ſerâ domitus catenâ.

Horum regio *Biſcaya* hodie dicitur.

Cantabrigia, op. & Academia Angliæ præclara in Com. cogn. à Londino 44. m. p. plus minus in Bor. De quo ſic Camdenus in agro Cantabrigienſi: *Quo nomine, inquit, hunc flu. appellent ſcriptores, controvertitur. Alii Grantam, Camum alii nuncupant, quibus ego potius aſſentior, tum quod obliquior incedit (hoc enim Britannis Cam ſonat) tum etiam quod vetus illud op. Camboritum, quod Antoninus in tertio Britannorum itinere memorat huic aſſediſſe, ex diſtantia, nomine, & Romanorum nummis hic prope pontem magna copia inventis, mihi fere perſuaſerunt. Camboritum enim Vadum ad Camum, vel Vadum flexuoſum ſignificat; nam Rith Vadum Britannis noſtris denotat; quod eò adnoto, ut Galli facilius videant quid ſit Auguſtoritum, Darioritum Rithomagus, &c. in Gallia. Sed Camboritum noſtrum maluerunt Saxones Granteceaſter & Gronceaſter vocare; quod nomen etiam retinet, ſed unde factum fuerit, nondum video. A Gron Saxonica dictione quæ locum paluſtrem ſignificat, ſi deducerem, forſitan errarem: Aſſerius tamen loca paluſtria in agro Somerſettenſi ſemel atque iterum Granus paludoſiſſimas dixit & urb. Friſiæ Occid. paluſtri loco ſita Groningen dicitur. Hæc circa an. 700. deſolata civitatula fuit, ut inquit Beda, dum memorat juxta muros inventum fuiſſe loculum de marmore albo pulcherrimè factum, operculoque ſimilis lapidis aptiſſime tectum. Nunc autem viculus eſt, cujus partem Hen. Laceius Lincolniæ Comes Henrico filio notho donavit; alteram v. partem Henricus VI. Rex Angliæ è Lancaſtrenſi familia oriundus, Collegio ſuo Regio in Cantabrigia ſive Cambridge conceſſit. Quæ antiqui Camboriti vel pars, vel proles fuit, adeo & ſitu & nomine eſt contiuus. Nec facile crediderim Cam à Grant deflexum, utpote duriuſcula hæc videatur derivatio, in qua præter unam omnes literæ abſorbentur. Exiſtimarim potius vulgum antiqui nominis Camboriti vel Cami flu. vocabulum retinuiſſe, licet ſcriptores Saxonico nomine Grantbridge ſæpius uſi fuerint. Urbs autem hæc quæ altera Angliæ Academia, alter Oculus, & Ψυχὴ alterum, clariſſimaque bonarum literarum & pietatis officina, ad Camum ſedet, qui cùm occidentale ejus latus inſulis ludens perſperſerit, ad ortum converſus in partes duas diſpeſcitur, ponteque conjungitur, unde recentius hoc nomen Cambridge enatum. Ultra pontem caſtellum cernitur amplum & vetuſtum, quod jam ſua fata compleſſe videtur; & Collegium S. M. Magdalenæ ſacrum. Cis pontem ubi urbis pars maxima jacet, platearum deſcriptione, templorum frequentia & 16. pulcherrimis Muſarum ſacrariis, ſive Collegiis omnia nitent, in quibus eruditiſſimi viri magno numero aluntur; maximarumque artium ſcientia, & Linguarum cognitio ita florent, ut literarum, religionis, ac totius doctrinæ fontes jure optimo cenſeantur, qui Eccleſiæ & Reip. hortos ſalutaribus aquis ſuaviſſimè irrorant. Nec quicquam heic deſideres quod in florentiſſima Academia requiras, niſi quod è paluſtri ſitu, aliqua eſt cœli gravitas. Fortaſſe autem qui eo loci primum Academiam inſtituerunt, Platonis judicium approbarunt. Is enim cum corporis habitudine uteretur optimâ Academiam inſalubrem Atticæ locum ſtudiis delegit, ut quod redundans eſſet, & animum gravaret, loci intemperie ſuppremeretur.* Hæc ille. Vide Jo. Caii Antiqu. Cantabrig. & Burtonum in Anton. Itinerarium pag. 201. Long. 21. 49. Lat. 52. 30.

Collegiorum Academiæ Cantabrigienſis Nomina.

Coll. S. Petri. Hugo Balſham Epiſcopus Elienſis, Fund. 1284.

Aula Clarenſis. Rich. Badew, & Elizabetha de S. Paulo Ultoniæ Comitiſſa, Fund. 1326.

Aula Pembrochiana. Maria de S. Paulo, Pembrochiæ Comitiſſa, Fund. 1343.

Collegium Gonvilli & Caij. Edmundus Gonvill. & Jo. Caius, Fund. 1348.

Aula Trinitatis. Guil. Bateman, Epiſcopus Norvicenſ. Fund. 1350.

Collegium Corporis Chriſti. Hen. Monumetenſ. Dux Lancaſtriæ, Fund. 1351.

Collegium

Collegium Regium. Henricus VI. Fund. 1441.

Collegium Reginæ. Margareta, Uxor Henrici VI. Fund. 1443.

Aula Catharinæ. Rob. Woodlark, Fund. 1475.

Collegium Jeſu. Jo. Alcock Epiſcopus Elienſis, Fund. 1496.

Collegium Chriſti, & Collegium S. Joannis. Margareta, Comitiſſa Richmundiæ, Henrici VII Mater, Fund. 1505. 1508.

Collegium S. Mariæ Magdalenæ. Thomas Audley Angliæ Cancellarius. Fund. 1519

Collegium Trinitatis. Henricus VIII. Fund. 1546.

Collegium Emanuelis. Walterus Mildmay Eques Auratus. Fund. 1582.

Collegium Sidney Suſſex. Franciſca Sidney Suſſexiæ Comitiſſa, Fund. 1598.

Cantium, Comitatus Angliæ, olim Regio titulo decorata. Habet a Sept. Eſſexiam, ad Occid. Surriam, a merid. Suſſexiam, & ab oriente Oceanum Germanicum. Ibi urbes Cantuaria, totius Provinciæ caput, Roffa ſedes epiſcopalis, opida vero celebriora Dubris, Sandvicus & Graveſinda Pop. *Cantiani*, omnium qui Britanniam incolunt, humaniſſimi, Julio Cæſare teſte.

Cantuaria, urbs Archiepiſcopalis Angl. in agro Cantiano ad Sturam flu. ſub quâ 21. Epiſcopi. Diſtat à mari 5. m. p. & 15. à Dubri in occ. *Darvernum* dicitur Ptolemæo, *Dorobernia* Bedæ & aliis. Urbs pervetuſta, Romanoque ſecundo procul dubio illuſtris. *Nec adeo magna* (inquit Malmeſburienſis) *nec exiliter parva, quæ & terræ poſitione, ſoli affinis maxima ubertate, & integro murorum ambitu, fluviis irrigua, nemorum opportunitate inclyta, præterea maris vicinitate piſcium fecunda.* Vide plura de hâc civitate Candenum in Cantio. Long. 20. 30. Lat. 51. 15.

Canuſium, Apulorum Daunioorum op. Ptol. ad Aufidum flu. Plinio, & Pomponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander, cui quo minus aſſentiar, faciunt Livius, Strabo, Plinius, qui utriuſque meminere; ut & Appianus in Annibalicis. Οἱ δὲ ἐς Κάννας ἐπέμψαν περὶ ἀγχιαλιας, ὀλίγοι δὲ ἐς Κανύσιον διέφυγον. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico 25 ſtadiis. Rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo *Canuſina* dicitur, ex quâ qui veſtes geſtabant *Canuſinati* dicebantur. Mart. 9.

Ut Canuſinatus noſtre Syrus aſſere ſudet.

Et lib. 14. 127.

Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſto

Munus erit, gaude, nam cito fiet anus.

Græcis pleriſque Κανύσιον Appiano & Procopio Κανύσιον, Stephano Κανυσίον, vulgo nunc *Canoſa* dictum. A Diomede conditum, ut habet Strabo lib. 6. Cui convenit Horat. 1 Serm. Sat. 5. ubi de pane Canuſino loquitur.

Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior urna,

Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Haud procul à mari abeſſe Canuſium aſſerit Strabo ubi ſupra, ὁ πολὺ γὰρ ἀπὸ θαλάσσης ἀφεστᾶσι. Idem haud obſcurè colligas ex Philoſtrato in vitis Sophiſtarum, ubi de Herode Athenienſi Ὤικισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κανύσιον, ὑπερβάσης δίψαν, μάλα τοῦ δεομένου. Long. 40. 17. Lat. 41. 10. Inde *Canuſinus* incola. Hor. *Canuſini more bilinguis*, ubi Schol. *Bilingues* vocat, quod utramque noſcent linguam, & Latinam, & Græcam. Videtur autem Poeta, non tam ſignificare voluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quam unius ſed mixtæ ex duabus. Sic ut nec Latinam, neque Græcam poſſes dicere, quod vitio magis quam laudi ducendum eſt.

Capernaum, fons juxta Geneſareth lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Joſ. Bell. Jud. 3. 12.

Cape Ptolemæo, Africæ propriæ urbs ad Syrtim min. ſita, *Caps* vocat Caſtaldus, *Tacape* habent hoc loco Latina Ptolemæi exemplaria.

Capedunum, Scordiſcorum op Strabo lib. 7. *Capaſtein* & *Capfenberg* Lazio

Capellatium, Alemanniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz*, quæ teſte Rhenano *Palatinatus* nominatur. Aliis eſt *Bergſtraſſe*, quà itur Francofurto Heydelbergam.

Capena, *Capinna* Steph. *Canapina* vulgò, op. Hetruriæ; Hinc *Capenates* Italiæ pop. Cluſinis vicini Plin. 3. 5. *Capenus*, nom. gent Virg. 7. Æn.

Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Capena, porta urbis Romæ, *Porta di S. Sebaſtiano*. Ovid. Faſt. 6.

Appoſitum dextræ per Capena via.

Dicta eſt & *Fontinalis* à multitudine fontium. Juven. Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus madidamque Capenam.

Ibi Capenas fluviolus. Sil. 13.

Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

Dicta etiam eſt *Triumphalis*, quod triumphantes per eam in urbem invehi ſolebant.

Caphareus, mons altiſſimus Eubœæ, Helleſpontum verſus, impetuoſus, & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros undarum vortices. Hic Nauplius Eubœæ rex mortem filii Palamedis Ulyſſis dolo interfecti ultus eſt. Nam cùm Græci Trojâ dirutâ redirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, ut locus fidem portûs haberet, quò cum veniſſent multi naufragium fecerunt. Unde Virg. Æn. 11.

Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.

Ovid. Met. 14.

Quos communis hyems importunuſque Caphareus

Merſit aquis. Et paulo ante.

———*Cumulumque Capharea cladis.*

Et Triſtium primo.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit

Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Seneca Tragœdus.

Ubi ſaxa rapidis clauſa verticibus tegit

Fallax Caphareus.———

Stat. 7. Theb.

Non humiles Ægas altumque Capharea dixi.

Propert. 3. 7.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,

Naufraga cum vaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Idem 1. lib 4. eleg.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,

Et natat exuviis Græcia preſſa ſuis.

Silius lib 14.

Euboici non per ſcopulos illiſa Capharei

Euripi magis unda furit.

Euripides in Helena.

Πολλοὺς δὲ πυρσεύσας

Φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν

Εὔβοιαν εἷλ' Ἀχαιῶν

Μονόκωπος ἀνὴρ πέτραις

Καφηρίαις ἐμβαλὼν

Αἰγαίαις τ' ἐναλίοις ἀκταῖς

Δόλιον ἀστέρα λάμψας.

Baſſus Antholog. 1.

Ὀυλόμεναι νῆσοι Καφηρίδες αἳ ποτε νόστου

Ὤλεσαθ' Ἕλλησιν, καὶ στόλον Ἰλιάδων.

Pacuvius in Duloreſte apud Priſcianum in voce *Pleros* ait, *Pæcer Achæos in Caphareis ſaxis pleros perdidit.* Merito igitur כיפא ריצ *Capha ras* i. e. *contritor ſcopulus* à Phœnicibus eſt appellatus. Bochartus.

Capharnaum, (Capernaum) juxta ſtagnum Genezareth etiam hodiè oppidulum eſt in Galilæâ Gentium in finibus Zabulon & Nepthali ſitum, Mat 4. in quo Chriſtus Centurionis filium ſanum fecit. Mar. 8. In hac Chriſtus verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, unde & ejus civitas appellata eſt. Mat. 9. & 11. Egeſippo lib. 3. cap. 26. eſt fons in regione Genezaris *Capernaum* nomine.

Caphrena, urbs Syriæ in reg. Commagene ad Euphratem quæ Zeugmati vicina fuit.

Capionis turris, *Chipiona*, Caſtr. Hiſp. Bæt. in colle ad oſtia Bætis flu. in ora Oceani, vix 1. leuc à Luciferi Fano in auſt. & 5. à portu S. Mariæ. Long. 14.°00. Lat. 36. 30.

Capitanatâ, prov. regni Neapolit. & pars Apuliæ Dauniæ. Habet à Sept. & Orient. mare Adriaticum, ab Occid. Comitatum Moliſinum, & à Merid Principatum ulteriorem, Baſilicatam, & Terram Barianam. Regio eſt fertilis admodum & rigua Ibi urbes præcipuæ Manfredonia, Aſculum, Appulum, Luceria Paganorum, Bovinum & Troja.

Capitis Viridis inſ. *Iſles de Cap Verd*, inſulæ Oceani Atlantici, ex adverſo Capitis Viridis in Afr. à quo tamen 150. leuc. diſtant in occ. Alias *Gorgades* ſeu *Heſperides* dictæ, ſuntque 10. numero, viz. S. Jacobi, Ignium, S Antonii, S. Vincentii, S. Luciæ, S. Nicolai, Salis, Boniviſus, Mai, & Bravæ. Harum præcipua eſt S. Jacobi inſ. cum urb. cogn. & epiſcopali ſub Luſitanis.

Capitolium, prægrandis arx Romæ in monte Saturnio ex prædâ Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. 3. 5. Virg *Capitoli immobile ſaxum.* Sic dictum à *capite Toli* ibi reperto, dum fundamenta foderent. Antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeia Virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virg. lib. 6.

Iſte triumphata Capitolia ad alta Corintho.

Et *Capitolia celſa* eidem Æn. 8. *Fulgens Capitolium* Horat. 3. 3.

3 7. Suet. in Veſp. *Ipſe inſtitutiones Capitolii aggreſſus.* Intellige Cap. novi quod reg. urbis 8. ſive reg. Fori Romani. Aliud enim vetus fuit reg. Urb. 6. ſive reg. Circi Flaminii. De utroque P. Vict. in topogr. urb. & Notit. Imp. Varro L. 4. Mart. 7. 72. De vetere autem etiam Val. Max. 4. 9. Novi Cap. conditores Tarq. reges Priſc. & Superbus. Dedic. autem Hor. Pulvil. Plin. 3. 5. Tac. Hiſt. 3. Veteris conditor N. Pomp. apud Aurel. Caſſiodor in Chron. Sæpe à ſcriptoribus cum *Arce* conjungitur, ergo ea fuere diverſa, Cic. in Catil. *Vobis Arcem & Capitolium commendat.* Livius: *Servi Capitolium, atque Arcem occupavere.* Seneca: *Non Capitolium Arcemve.* Eam Ἄκραν Dionyſius plus ſemel nominat; additur lib. 10. τῷ Καπιτωλίῳ εἶναι πρόσοψιν. Spectabat autem in eam partem, ubi poſtea Theatrum Marcelli fuit. Neque tantum Romæ *Capitolium* erat, ſed & in aliis urbibus uti obſervat doctiſſimus Lilius Gyraldus de Diis Gentilibus, Syntag. 2. V. gr. Narbone. Sidon. Apoll. Carm. 23.

Salve Narbo nobilis
Delubris, Capitoliis, monetis.

Itemque Capuæ Sil. Ital. lib. 10. de Annibale eam ingreſſo.

——*Monſtrant Capitolia celſa.*

Cæterum Capitolium Romanum anſerum gingritu ab Gallorum incurſu ſervabatur. Lucretius lib. 4.

——*Humanum longè præſentit odorem*
Romulidarum arcis ſervator candidus anſer.

Virgil. Æn. 8.

Atque hic auratis volitans argenteus anſer
Porticibus Gallos in limine adeſſe canebat.

Propertius lib. 3. eleg. 3.

Anſeris & tutum voce fuiſſe Jovem.

Ovid. Met. 2.

Nec defenſuris vigili Capitolia voce
Cederet anſeribus.

Idem Faſtorum primo.

Nec defenſa juvant Capitolia, quo minus anſer
Det jecur in lances, Inachi lauta, tuas.

Plin. lib. 10. cap. 22.

Eſt & anſeri vigil cura Capitolio teſtata defenſo.

Hic notandum; ut ſanctiora eſſent pacta & conventa, cum jurisjurandi religio interpoſita eſſet, in ipſo Capitolio nonnunquam fiebant, velut præſente & audiente Deo, qui triſulcum in perjuros telum gerere cenſebatur. Hinc Plinii querela lib. 1. c. 6. *Alii in ipſo Capitolio fallunt ac fulminantem pejerant Jovem.* Plautus in Curculione.

Coqu. *Namque incubare ſatius te fuerat Jovi*
Qui tibi auxilium in jurejurando fuit.

Cap. *Siquidem incubare velint, qui perjuraverint,*
Locus non præberi potis eſt in Capitolio.

Vide Juſtum Ryckium de Capitolio. Gandavi 1617.

Capnobatæ, pop. qui *Myſi* dicuntur. Strabo lib. 7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare, melle vero & lacte, & caſeo veſci. Cumque tranquillam exigerent vitam, ob Deorum culturam Deicolæ & Capnobatæ, i. e. *fumi conſcenſores* nominantur.

Capotes, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Licinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit. Plin. 5. 24.

Cappadocia, Aſiæ regio ampla mari Euxino expoſita, inter Galatiam ad occid. & Armeniam ad ortum contenta, introrſus in auſtrum uſque ad Ciliciæ fines Tauro monte dividente extenſa. In quâ urbes olim celebres Trapezus, Comana Pontica, & Comana Cappadociæ, deinde Amaſea, Cæſarea, Tyana, & Sebaſte ac Satala. Nunc clarent Amaſea, ex quâ nomen regionis ad occid. quæ *Amaſia* nominatur, Trapezus & Nicopolis, ex quâ regio ad ortum *Genech* dicitur & *Neocæſarea*, in medio, ex qua reg. *Toccato* vocatur, pop. *Cappadoces*. Duobus olim inſignes fuere. 1. Equis. Dionyſ. Perieg. verſ. 973.

——Ἔνθ' ἱππήεσσι βαθεῖαι
Καππαδόκαι ναίουσι δυνάμενοι ἱππονομεῖαι.

Solinus, ubi de Cappadociâ, *Terra illa ante alias altrix equorum, & proventui equino accomodatiſſima eſt.* Solinum ſecutus Iſidorus. *Terra ejus ante alias nutrix equorum.*

Oppianus Cyneg. l. 1. verſ. 197. de equis Cappadocicis.

Καππαδόκαι τε κλυτῆς, Ταύρῳ περιμήκεϊ νέμονται.

Item. Κραιπνότεροι δ' πάντων ἔσαν μάλα γηράντων.

2. Mulis Hom. in Catalogo.

Ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Id eſt, ex Amiſo Cappadociæ urbe ad Pontum celeberrima, ut veteres interpretantur. Unde colligit Conſtantinus Porphyrogenneta. Them. 7. τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐκφῦναι. Et Plut. περὶ φιλοπλουτίας in divitum jumentis cenſentur, ἡμίονοι Γαλατικαί, quia inter Galatas, & Cappadocas modi ſunt Heneti. De iiſdem ita Plin. 8. 44. *Theophraſtus vulgò parere mulas in Cappadociâ tradit, ſed eſſe id animal ſui generis.* Et Strabo lib. 11. Cappadocum ſcribit Perſis conferre quotannis tributi nomine ἵππους χιλίους, καὶ πεντακοσίους, ἡμιόνους δὲ δισχιλίους. Mancipiis etiam notabiles fuere. Cicero in Oratione poſt reditum in Senatu, *Cappadocem modo abreptum de grege venalium diceres.* Horat. lib. 1. ep. 6.

Mancipiis locuples, eget æris Cappadocum Rex.

Perſ. Sat. 6.——*Ne ſic præſtantior alter*
Cappadoces rigidâ pingues pavisse catastâ.

Mart. 10. 76.

Nec de Cappadocis eques catastis.

Nempe Cappadocum ingenia tam erant ſervilia, ut cum illis Romani permiſiſſent vivere ſuis legibus, libertatem deprecati ſint, ὡς τὸ δύνασθαι φέρειν αὐτὴν ἔχοντες. Hæc de ſuis concivibus refert Strabo ipſe Cappadox, lib. 16.

Capraria, inſ. in mari Liguſtico, capris abundans, quam Græci *Ægilon* dicunt. Plin. 3. 6. Solin. cap. 9. Aliis *Caprasia*, Varro R. R. 2. 3. *Capræ, quas alimus, à capris feris ſunt ortæ, à queis propter Italiam Caprasia inſula eſt nominata. Capraria* vulgò. De eâ Rutilius lib. 1.

Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit.

Capraria, altera inſ. maris Iberici, ſive Balearici, vulgò *Cabrera.*

Capraria, item una ex inſulis Fortunatis, *Caſperia* Ptol. vulgò *Forteventura*, teſte Nigro, à Canariâ 10. leuc. diſſita.

Capræ, locus in Tuſciâ ubi Totilas interemptus eſt. Procop. lib. 3. Hodiè *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

Capraſæ, Calabriæ op. Anton. hodie *Tartaſia* Barrio.

Capreæ, inſula ultra Surrentum Campaniæ urbem circiter 8 m. p. nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italiâ volantes illic principio Autumni capiuntur. Ovid. Met. 15.

Inde legit Capreas, promuntoriumque Minervæ.

Ptolemæo autem ſingul. num. Καπρέα, Reliquis Græcis Καπρέαι, & Καπρεία. Hodieque vulgò *Capri*. De ſitu Dio, lib. 52. Κεῖται δ' ἡ νῆσος τῆς κατὰ Σύρρεντον ἠπείρου. Χρηστὸν μὲν οὐδὲν, ὄνομα δὲ νῦν ἔτι διὰ τῆς Τιβερίου ἐνοικήσεως ἔχουσα. Contra ſanè tradit Statius 3. Sylv. carm. 1.

——*Dites Capreæ, viridesque reſultant Taurubulæ.*

Sueton. in Tib. cap. 40. *Peragratâ Campaniâ, Capreas ſe contulit, præcipuè delectatus inſulâ, quod uno parvoque litore adiretur, undique præruptis immenſæ altitudinis rupibus, & profundo maris.* Plin. 3. 6. *A Surrento 8 millibus paſſuum diſtantes Tiberii Principis arce nobiles Capreæ circuitu 40. millia paſſuum.* Juvenal Sat. 10.

——*Tutor haberi*
Principis, auguſtâ Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo. Long. 38. 36. Lat. 40. 23.

Capſa, Libyæ inter. urbs. Ratio nominis non eſt obſcura (ait vir magnus) Ebræis enim קפץ *Caphas* eſt συσφίγγειν *comprimere* & *conſtringere*. Hinc meritò *Capſa* dicitur, quam undiquaque premebant vaſtiſſimæ ſolitudines. Florus. *Capſam in mediâ Africâ ſitam, anguibus, arenisque vallatam.* Saluſtius de Capſenſibus. *Muniti adverſus hoſtes, non mœnibus modo & armis, atque viris, verum etiam multo magis locorum aſperitate.*

Capua, totius olim Campaniæ urbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit. Diodorus eam M. Genutio Agrippâ, & Curtio Chilone Coſſ. conditam tradit. Livius à *Capy* Samnitum duce dictam exiſtimat. Alii à Flacone ſub cujus augurio condita eſt, qui priſcâ Tuſcorum linguâ *Capys* dicebatur. Virg. à *Capy* Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mavult. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Cujus ſententiæ ſubſcribit Suetonius in Julio Cæſare. Strabo inde dictam exiſtimat, quod eſſet 12. Campaniæ urbium caput. Hoc certe conſtat, Campaniæ urbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ urbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam. Virg. 2. Geo.

Talem dives arat Capua.

Strabo lib. 5. Καπύην μητρόπολιν, κεφαλὴν τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος, dictam ſiquidem vult à *Capite*. Subdit, Τὰ γὰρ ἄλλα πολίχνια νομίζοιτ' ἂν κατὰ σύγκρισιν, πλὴν Τεάνου Σιδικινοῦ. Florus 1. 16. *Urbes ad mare Cumæ, Puteoli, &c & ipſa caput urbium Capua, quondam inter tres maximas Romam, Carthaginemque numerata.* Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1174. Cicero luxûs infamiâ Capuam notans, *luxuria & ſuperbia domicilium eſſe ait.* in orat. de lege Agrariâ contra Rullum, item in Orat. poſt Red. in Sen. Livius lib. 23. *Prona ſemper civitas in luxuriam.*

Carales, Sardiniæ primaria civitas. Strabo de Sardiniâ, lib. 5.

lib 5. Πόλεις δ᾽ εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σαλκοι. Pomp 2 7. *Sardiniæ urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulci.* Pauſanias in Phocicis Ὤικισ δὲ ἐν αὐτῇ νήσῳ καὶ αὐτὰ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σύλχους. Claud. de bello Gildonico.

> *Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti*
> *Tenditur in longum Caralis, tenuemque per undam*
> *Obvia demittit fractorum flumina collem.*

Unde Phœnicibus קררין *Cararin* vel קרירא *Carira* à *refrigeratione* dicta, propter collem illi vicinum, quo ab auſtro defenditur. Bochartus. Hinc promontorium *Caralitanum*. Long. 32. 12. Lat. 37. 30.

Carambis, Paphlagoniæ, ſeu Galatiæ promontorium magnum ad Septentrionem porrectum. Mela 1. 19. *Quarum* (Paphlagonum ſc) *in litoribus penè mediis promontorium eſt Carambis.* Val. Flac lib. 4.

> *Quid tibi nubiferâ ſurgentem rupe Carambim?*

Idem lib. 5.

> *Jamque reducebat noctem polus; alta Carambis*
> *Raditur, & magno pelago tremit umbra Sinopes.*

Idem lib. 7.

> ——*Jam nubiferam tranſire Carambim*
> *Significans.*————

Plin. de gruibus. *Illas certum eſt*, inquit, *Pontum tranſvolaturas, primum omnium anguſtias petere inter duo promontoria, Criu-metopon, & Carambin.* Quæ non niſi 170. m. p. intervallo diſtant, ut idem aſſerit, lib 4. cap. 12. Alii quidem aliter ſtatuunt, nempe tridui navigatione, vel quod fere idem eſt, bis mille quingentis ſtadiis ab invicem diſtare, duo hæc promontoria. Dionyſ. verſ. 154.

> Ἀντ᾽ ἄμφω ξυνιόντ᾽ ἐκτέτεται, ὁ μὲν εἴσω
> Ἐγγύσεν, ἀλλ᾽ ὅσον ὁλκὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσῃ.

Et Amm. lib. 22. *Haud procul inde attollitur Carambis*, &c. *cujus è regione Criu-metopon Tauricæ promontorium duobus millibus & quingentis ſtadiis disparatum.* Strabo etiam lib 2. Τὸ μὲν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀκρωτήριον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον, τὸ δὲ τῆς Ἀσίας Κάραμβις, διέχοντα ἀλλήλων περὶ δισχιλίους σταδίους καὶ πεντακοσίους. Quæ tamen ſunt falſiſſima, & palam refelluntur ipſius Strabonis verbis, lib 7. Διέστηκε δ᾽ ἡ Κάραμβις τῆς μὲν τῶν Χερρονησιτῶν πόλεως σταδίους δισχιλίους καὶ πεντακοσίους, τοῦ δὲ Κριοῦ μετώπου πολὺ ἐλάττους τῶν ἡμίσεων. Recte omnino. Nam aliud *Cherſoneſus* urbs, aliud *Cherſoneſus* regio, in quâ urbs illa ſita. Et urbs quidem, quæ eſt in Boreali Cherſoneſi parte, à *Carambi* verè diſtat 2500 ſtadiis. Sed in oppoſitâ parte *Cherſoneſi* Criu-metopon eſt multo propius. Tamen hæc promiſcuè ſumpta ſunt, & quod de urbe *Cherſoneſo* nonnulli ſcripſerant, illam a *Carambi* diſtare ſtadiis 2500, ita ſumptum eſt, quaſi de totâ *Cherſoneſo* dictum, atque illius parte maxime auſtrali, nempe *Criu metopo*. Sed hujus commenti vanitas ex eo maxime apparet, quod ibidem à Strabone additur. Σύχνοι γὰρ τῶν διαπλεόντων τὸν πορθμὸν ἅμα φασὶν ἀμφοτέρας ἰδεῖν τὰς ἄκρας ἑκατέρωθεν. In medio ſcilicet ſpatio conſtituti; quod non fieret, ſi fretum pateret 2500 ſtadiis. Imbecillior eſt enim humani oculi acies, quam ut & ad totidem ſtadia poſſit penetrare. Bochartus.

Carantbonus, *Canentelus* Ptol. vulgò *La Charente*, flu. Aquitaniæ inter Engoliſmenſes & Santonas qui in Ocean. Aquitanicum ſe exonerat infra Soboſceum op. ex adverſo Vliarii inſ. 2. leuc. a Brougio.

Caravacca, op Hiſp. in regn. Murciæ, ubi ſervatur Crux è cœlo delapſa Sacerdoti Sacra facturo coram rege Mauro. Situm eſt intra montes, prope Siguram amnem, & verſus confin. Caſtellæ Novæ.

Caravagium Caravaggio, op. lautum Italiæ in Duc Mediolanenſi in confin. agri Bergomenſis.

Carax, *Caruci*, pag Corſicæ apud Marianam urb excisam. Strabo.

Carbania, parva inſula Italiæ adjacens. Mela, lib. 2. Plinio eſt *Barpana*, ut jam aliis rectè obſervatum, quorum opinio hâc in parte verior eſt, quam Cluverii, qui *Columbariam* hic pro *Carbaniâ* ſubſtituit. If. Voſſius.

Carbantorigum, op. Selgovarum in Albione ulter. nunc tantum Caſtrum *Carlaverock* in Niddiſdalia prov. Scotiæ merid. in ora Oceani Hibernici, prope Iturum æſtuarium & oſt. Nidæ flu à Dunfreia 3. mill. diſtans

Carbantorigum, Camdeno *Caerlaverock* in Nidiſdaliâ reg. Scotiæ occid.

Carbonaria, *Porto di Goro*, unum ex 2 præcipuis oſtiis Padi, à quadam Turri ei adjacente ſic dictum. Diſtat vix 8. mill. in auſt. ab alio ejuſdem Padi oſt. quod nunc *Porto di Vtero* dicitur 120. m. p ab Hudria in ort. & 25 à Foſſa Clodia in auſt.

Carbonarius ſaltus pars fuit. Arduennæ Sylvæ in Hannonia inter flu. Sabin, Scaldim & Hainam, atque inter Banchium & Quercetum, cujus etiamnum veſtigia manent in Sylva de *Marmaux* dicta.

Carchedon, Græcis dicitur *Carthago*, unde Pœnulus Plautina Comœdia *Carchedonius* dicitur. Dionyſius verſ. 195.

> Τοὺς δ᾽ ἔπι, Καρχηδὼν πολυήρατος ἀμφὶ ἑ ἔρυμα,
> Καρχηδὼν, Λιβύων μὲν, ἀτὰρ πρότερον Φοινίκων,
> Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ἐναὶ βοὶ μετρηθῆναι.

Vide *Carthago*.

Carcinites ſinus eſt med. inter oſt. Boryſthenis & Boſporum Cimmerium in Scythiâ Europ. Ei adjacet *Carcine* urbs juxta Gerri oſtia. Quid ſit nunc non bene conſtat. Sunt tamen qui credant nunc dici *Golfo di Moſcovie*. Sed reg. adjacens in ejus ora litor pro maj. parte deſerta eſt atque inculta.

Carcinum, *Cocynthum* Polyb *Capo di Stilo*, teſte Celſo Cittad prom. M. Græciæ in Calab. ulter. ubi *Carcinum* urbs Melæ, ſive ut alii legunt *Cecinum*.

Carcoviaca, *Kirkus*, urbec Scotiæ Orcadum præcipua in Mainlandia inſ. cum arce & portu in Domin. Regis Scotiæ 200. m. p. diſtat à Tarredro prom. Boreabori Scotiæ in Sept.

Carcuvium, op Hiſp. inter Emeritam & Cæſar auguſtam. Quid ſit nunc ex locorum diſtantiis ipſi neſciunt indigenæ.

Cardabiaca, *Fraburg.* op. Valeriæ Ripenſis in Stiriæ & Hungariæ confin.

Cardaces, Aſiæ min. pop. Polybius & Arrian. Heſychius. Κάρδακες οἱ στρατευόμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν καὶ εἰς Ἀσίαν ὄντες τοὺς στρατιώτας. ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου. Strab. lib. 15. Καλοῦνται δ᾽ ὑπὸ Κάρδακες ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. Κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν λέγεται. Vide Euſt. in Iliad β.

Cardamyle, urbs in Argo, Pylo propinqua, & ſub dominio Agamemnonis. Hom Iliad. ι. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit, lib. 8. Καὶ Ἀσίνη ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ. Ptol. inter urbes mediterr. eam poſuit, lib 3. Strabo in ſaxo ſitam dicit, lib. 8. Ἔστ᾽ ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη. Heſychius ſimpliciter Καρδαμύλη, πόλις.

Cardia, urbs in Thracia Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solinus *Cardia à Melane ſinu, hæc ex facie loci nomine accepto.* Hujus ſæpe meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.

Cardiffa, op. Walliæ in Com Glamorganenſi ad oſt. Taffi flu. 15. mill. à Briſtolio & tot. à Monumethia in occ.

Cardiganum, *Cardigan*, op & Com. Walliæ Vide *Ceretica*.

Cardona, Hiſp. op. in Catalaunia. Duc tit. clarum ad flu. cogn. 3. leuc. infra Solſonam, 8. à Monteſerrato in auſt.

Carens, ſeu *Carini*, pop. in parte Septentr. Scotiæ quorum nomen remanet in prov. *Carbnes* dict. Fuere omnium ultimi verſus Orcades, teſte Camdeno.

Careutani, pop Boiaris finitimi, teſte Luitprando. Carinthiæ v. incolæ ſunt Alb. Krantio, cui ſubſcribit Lazius.

Carentonium, *Carentan*, op Normanniæ in Conſtantienſi tractu ad amnem cog 3. leuc. ab ora maris Britannici, & 8. a Conſtantia cum Caſtro

Carepula, urbs Mauritan Cæſar. in ora inter Jul. Cæſaream ad ort. & Quiram ad occ. à Canucci 2. leuc. *Gura flumar* incolis, teſte Marmolio.

Cares, pl num. Populi ſub Minoe fuerunt, & tunc *Leleges* dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſuâ ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ, & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magnâ ex parte Leleges & Pelaſgi erant. ſed Iones & Dores, ut allatam injuriam ulciſcerentur, eos rurſus, quamvis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Cares & Myſos ejuſdem fuiſſe cum Lydis originis, ex Herodoto diſcere eſt, qui *de Caribus* hæc habet lib. 1. Ἀποδεικνῦσι δὲ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρίου ἱρὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι μὲν καὶ Λυδοῖσι μέτεστι, ὡς κασιγνήτοισι, ἐοῦσι τοῖσι Καρσί· τὸν γὰρ Λυδὸν καὶ τὸν Μυσὸν λέγουσι εἶναι Καρὸς ἀδελφεούς. *In Mylaſſis Jovis Carii delubrum vetus oſtenditur; quod Myſis etiam & Lydis commune eſt, ut qui ſint Carum Germani. Quippe Lydum & Myſum Caris fratres eſſe dictitant.*

Ovid Met. 9.

> *Caras & armiferos Lelegas, Lyciamque pererrat.*

Virgil. Æneid. 8.

> *Hic Caras, Lelegaſq; ſagittiferoſq; Gelonos.*

Vide *Caria*.

Caria, regio min Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Strabo eam à Boreâ Meandri flumine clauſit, ab occidente Icario, & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciâ, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Cariâ concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Hujus Metropolis eſt Halicarnaſſus, in quâ regnavit Mauſolus, cui ibidem Artemiſia conjux Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à *Care* rege, qui primus auguria avium dicitur inveniſſe. Epaphroditus totam Cariam *Chryſaoridem* vocat, alii urbem quandam Cariæ

riæ

riæ tantum ſic nominant. Steph. à *Care* conditore dictam ſcribit. Ovid. Met.

Arcades antiqui celebrataque Caria famâ.

Eſt & *Cariens* gentile, & *Carius* quo nomine Jupiter apud Mylaſenſes colitur. Herodot. Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam *Caria* magna quædam arx a *Care* filio Phoronei: alioqui fœmininum eſt à *Cârsa*, ut & *Cariatis* & *Carra* unde Hom. Μουσὶς ἐϊ Κάειρα. Cos etiam inſula Καρὶς dicebatur. Eſt & Phrygiæ urbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, poſtea in ſalem mutatus Plin. 2. 5. כר *Car* Hebræis eſt *aries*, aut *agnus*, atque ab eis ad Iones tranſiiſſe hoc vocabulum ex his Heſychii colligas: Κάρ. πρόβατον Καρα. Ἴωνες τὰ πρόβατα. Inde videtur *Carea* dicta. Cic. lib. 1. De Divin. *Arabes autem & Phryges & Cilices, quod paſtu pecorum maximè utuntur*, &c *Tum Caria tota*, &c. Et Καρὶς alterum nomen inſulæ Co apud Steph. & Euſt. in Iliad. B. quia eodem auctore inſula erat πολυθρέμμων, & celebris διʼ εὐβοΐαν. Hinc Callimachus Hymno in Delum illam cum Delo confert.

Νῆσος ἐπεὶ λιπαρή ἢ ϰ βούβοτος, εἰ τινι ϰαὶ ἄλλη.

Bochartus. Cares autem licet in rebus bellicis eminuerunt, ut *arma Carica*, & *lorica Carica* in proverbio eſſent, viles tamen habiti ſunt, quòd mercede militarent, ac in primâ acie locati, primos hoſtium impetus ſuſtinentes vitam ſuam nihili æſtimarent. Unde adagium natum, *In Care periculum facere*, apud Platonem in Socrate, cum periculo exponitur res, cujus jactura gravis non ſit. Illud quoque apud Diogenianum *Cum Care Cariſſa*, hoc eſt, cum ruſtico ruſticè agas, quòd Cares inter agreſtes & ruſticos haberentur. Item *Caricum vinum*, apud Suidam pro tenui, & *Carica Muſa* pro inſulſi. Item *Caricus hircus* in hominem vilem, & contemptibilem, vel pro oblatione vili, ut & *Caricum ſacrificium*, quòd Cares pro hirco canem immolarent. *Caricum Schema* quoque apud Heſychium pro modo congreſſus libidinoſi ſpurco, & turpi, qualem figuræ Caricæ oſtendebant. Sic enim ille Καρικόν, εὐτελές, μικρόν Δηλοῖ ᾗ ϰ Ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν. Idem Καρίζειν, Βαρβαρίζειν

Caria portus in Thraciâ, Mela 2. 2. Portus ipſe Καρῶν λιμὴν vocabatur, ſed vero regio circumſita Caria. Teſtantur hoc Arrianus, & Anonymus de Ponto Euxino; quamvis apud poſteriorem perperam legitur γαλακρί(ει), pro Καρία κώμη(ει). Notum enim Pontum Eux. non eſſe obnoxium reciprocationi alicui ſenſibili. Scio quidem aquas & hic quoque multum intumeſcere, adeoque attolli, ut totum hunc tractum ad quatuor uſque milliaria operuerit, quandoque urbes verò Odeſſum, & Dionyſiopolim totas pene abſorpſerit, prodentibus id Cedreno aliiſque. Verum particularia iſta diluvia locum hic habere non poſſunt, cum toto ſæpe ſeculo vix ſemel contingant. Sed vero quod Arriani lectionem maximè confirmat, Cariamque regionem hic fuiſſe evincat, id eſt, quod præter hunc Portum Carum, ſitum hic fuerit & aliud oppidulum Κάραμος dictum. cujus meminit Pauſan. Eliacis poſterioribus. Ὁ πολίτας δʼ ἦν ἐτῶν ἐκ Καράμου ᾧ ἐν τῇ Θρᾳκίᾳ Καρίᾳ. Perperam viri docti id accipiunt de Caramo in Caria Aſiaticâ, tanquam ſi & illic aliqua fuiſſet Thracia. Rectè verò Suidas in voce Ἱππόδαμος locum illum Pauſaniæ reſpiciens Θρᾳκίαν Καρίαν interpretatur ᾧ ἐν Θρᾳκῃ Καρίαν. Is Voſſius

Caribbæ, pop. Americæ Sept. qui alias occupabant omnes inſ. Antillas in Oceano Boreali ſitas; ſed cum ab aliquot an. ab Europæis occupatæ ſint, ipſi pro maj. parte in proximam continentem Americæ meridionalem ſe receperunt, ubi Guaiana regio.

Caribe linguâ Indicâ *ſtrenuum* ſive *audacem* ſignificat.

Carilla, vel *Carilla*, op. Picentinorum, ab Annibale deletum, quod partes Romanorum ſequeretur. Sil. lib. 8.

——*Exhauſta mox Pœno Marte Carilla.*

Carinthia, *Karnton*, prov. Germ. cum tit. Ducatûs cujus caput Villacum. Subeſt dominio Archiducum Auſtriæ, habetque ad ſept. Diœceſin Salisburgenſ. & Stiriam, quam habet etiam ad ort. & terminatur Carniolâ à merid. In duas quaſi partes ſecatur Dravo fluvio, eſtque Stiriæ conjuncta.

Carleolum, *Carliſle*, urbs Angliæ ad Ituram flu. in Cumbriæ Com. juxta ruinas muri Pictici, epiſc. ſub Arch. Ebor. A Lancaſtria 35. m. p. 40. a Dunelmo & 60. ab Eboraco. Dicitur etiam *Lugovallum*. Long. 17. 14. Lat. 56. 01.

Carlingferdia, *Carlingford*, op. Hiberniæ in Ultoniâ prov. & in Lugenſi Com. 4. mill. a Dunkerano, & 22. à Duno in auſt.

Carmania, regio Aſiæ Majoris inter Perſidem, & Indiam ſita, quam duplicem eſſe Ptolemæus tradit, cultam alteram vulgò *Ciermen*, alteram deſertam, *Dulcinde* Caſtaldo, & *Mogun* Ortelio. Prior Perſidi hæret, ab eâ in ortum recedens, ſinum Perſicum circa fauces illius Armuzo promont. contra Armuſam inſulam & urbem attingens. Altera, Oceano Indico adjacet. inter priorem Carmaniam ad occ. & Gedroſiam ad ort. perſtricta. Tota Carmaniæ ora 125 m. p. patet ex Plin. Aliter eas Ptol. deſcribit. Deſertam enim in Bor. verſus Ariam & Parthiam, ac in occ. Perſidem verſus extendit; alteram ad meridiem & ortum Carmaniæ pars (inquit Bochartus) una deſerta eſt; Altera, ad quam Sabthecam putamus appuliſſe, ubi *Samydace* urbs & Samydacus fluvius, omnium arborum eſt ferax, præter oleam. Auro etiam & argento dives eſſe traditur, & ære, & arſenico, & minio, & ſale, & frugibus Perſicarum æmulis. Sed Carmaniam nihil tantopere commendat, quam portentoſa vitium ubertas, quarum uvæ ſolent eſſe bicubitales, grandibus acinis, ac denſis. Ita habetur in Strabone: Τοιῶνδε δʼ ἔχει περὶ ἄμπελα τοῖς Περσικοῖς, τά τε ἄλλα ϰ ἀμπέλων, ταύτης δʼ ἡ Καρμανία διαφέρειν παρʼ ἡμῖν, ϰ δίπηχυν ἔχει πολλάκις ἢ βότρυν, πυκνόρραγα τε ὄντα ϰ μεγαλόραγα, ἐν ὀλίγοις ἐκεῖ εὐθηνοῦσα ᾖ. Et in Indicis Arriani ὁρμίζον(ται) δʼ ἐν Βαδίσχώρῳ ἢ Καρμανίης οἰκουμένης δενδρώδη ἢ πολλὰ ἡμερα παρεχόντα ἔχειν, πλὴν ἐλαίης ϰ ἀμπέλους ἀγαθάς. Et Plin. lib. 6. cap. 23. ubi de Carmania *Inde vineas coli, & arva, &c.* Ab hâc vitium copiâ & præſtantiâ כרמאן *Carman* i. e. *Carmania* videtur dicta. Chaldæis enim & Syris כרמא *Carma* eſt *Vitis*. Arabes ſcribunt כרמה *carama* Hebræi כרם *cerem*

Carmelus, ſumitur vel appellativè, vel propriè. Et quidem priori ſenſu *Carmel* dicitur locus quivis arboribus conſitus, frugibuſque aut gramine fertilis. Eſ. 16. 10. Jer 48 33. Voce, ut ſuſpicor, compoſita ex כר *Car* quod *paſcuum* aut *agrum* ſonat, & מול *mul*, quod *ſuccidere* eſt, ut *Carmel* ſit *pratum*, vel *ager ſuccisionis*, i. e. ex quo fœnum, aut ſpicæ ſucciduntur. Sed & *Carmel* proprium nomen eſt duorum in Judæâ montium. Quorum unus ad Aquilonem eſt παραθαλάσσιος prope Ptolemaidem in confinibus Aſer & Zabulon, de quo Joſ. 12. 22. & 19. 26 Alter ad meridiem μεσόγειος prope Hebronem in tribu Judæ, de quo Joſ. 15. 55. In priore habitavit Elias, & altare Deo erexit: & per inſigne miraculum coram Iſraelitis præſtitum Baalitas confutavit, & veri Dei cultum reſtituit. Sed & illud ipſum altare poſtmodum in ſuperſtitionem verſum, & Jovi conſecratum eſt. Unde Scylax ex doctiſſimi Voſſii emendatione: Κάρμηλος ὄρος, ϰ ἱερὸν Διός. Quamvis in eo Tacitus Hiſt. 2 templum ullum fuiſſe neget, ſed montem ipſum aſſerit pro Deo fuiſſe cultum. *Eſt, inquit, Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque. Nec ſimulacrum Deo, aut templum, ſic tradidere majores. aram tantum, & reverentiam.* Inde eſt quod in Suetonio Veſpaſianus Carmeli Dei oraculum conſuluiſſe legitur. In altero monte Carmelo degebat Nabal. 1 Sam 25. 2. Et ad hunc Carmelum referunt quæcunque habent Prophetæ de Carmeli paſcuis. Jer. 50. 19 Amos 1. 2. Mich. 7. 14. Quæ tamen loca referri poſſunt etiam ad Eliæ Carmelum; Bochartus De Anim. Bibl. Part. 1. lib. 2. cap. 48. Heſychius. Κάρμηλος, ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ

Carnicum Julium, urbs Carnorum in Italia. inter Alpes ſita ad Fellam amnem, 6. leuc. ab Utino in Bor. & 7. a Villaco in auſt.

Carniola, *Krain*, reg. Germ. inter Carinthiam & Stiriam in Bor. & Foro Julium & Iſtriam ad auſt. & Croatiam ad ort. ſub dom. Archiducum Auſtriæ. Dividitur in ſuper. & infer. & ejus cap. eſt Lubiana, ſeu Labacum.

Carnus Ptol. *Carnutum*, Plin. Liv. & Paterc. urbs olim Pannon. ſup. ad Danub. nunc pag. Auſtriæ in Hungariæ confin. *S. Petronel* Lazio, à Poſonio 4. leuc. in occ. Viennam verſus. Long. 40. 00. Lat. 48. 2c.

Carnutes Cæſ. *Carnuti* Plin. *Carnuta* Ptol. vulgò *Chartres*, pop. Gall. Celt. ad Auduram flu. Horum cap. eſt Carnutum, ſeu *Autricum Carnutum*, urbs ampla ad Eburam flu. 18. leuc. à Lutetia in Africam, quot ab Aurelianis in Bor. Long. 23. 30. Lat. 48. 15.

Caroloregium, *Charleroy*, fortalitium Belgii in monte prope Sabim flu. in Com. Namurcenſi, & in confin. Hannoniæ, 6. leuc. à montibus in ort. & 5. à Namurco in occ. ſub. dom. Regis Gallorum.

Caroloſtadium, urbs Germ. in Marchia Vinidorum ad confluentias fluviorum *Kulp*, & *Mercſenitz*. Ab al. ponitur in Croatia, 2. leuc. à Metelinga in ort. & 5. à Rudolfsverda, Long. 31. 30. Lat 49 55.

Caronium, olim op. Callaicorum, nunc vicus Gallæciæ aliquot leucis remot. ab ora. Quibuſdam *Coruna* dicitur; ea autem eſt ubi Fluvium Brigantium, inter promont. Artabrum & Trileucum. Long. 11. 32. Lat. 43. 45.

Carpaſia, urbs Cypri in ora inter Aphrodiſium & Dinaretum prom. 28. mill. à Salamine in Bor. & paulo amplius à Clide. Ab ea dictæ fuerunt *Carpaſiæ* inſ. in ora adjacente Cypri.

Carpates mons, ab accolis dicitur *Szegeſi*, *Krapak*, teſte

Cluverio,

Cluverio, & Latinè etiam *Carpathus*. Pro varietate locorum & idiomatum varia ſortitur nomina. Ejus altiſſ. juga, quæ Solino Sarmaticæ rupes dicuntur, inquit Wernherus, ſunt inter Moraviam & Hungariam, & Danubium attingunt.

Carpathus, inſ. in mari Mediterraneo contra Ægyptum media, inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu quatuor urbibus inſignis. Ab ipſo ſitu כרפאת *Carpath* dicta eſt, quia eſt ad oram Cretæ. Ut enim Hebræis פאה *pea* vel פאת *peath*, ita Syris פאתא *patha* eſt *latus, ora, plaga, regio*. Quod in Iſidoro legitur *Carpathon vocatam propter celerem fructuum maturitatem*, tam futile eſt, quam quod ſequitur, ex hâc inſula dici Carpatias naves magnas, & ſpacioſas. Hodiè *Scarpanto*. Hinc *Carpathius teſtem*, & *Carpathius leporem* apud Archilochum proverbium eſt in eum, qui teſtem in ſui malum adducit, vel aliquid aliud in ſui perniciem affert: uti qui lepores in Carpathon inſulam deferunt, adeo excreſcentes, ut fruges omnes diſſipent maximo incolarum detrimento. Suidas.

Carpis, *Carpen*, Lazio, op Pannoniæ infer. in Hungariâ apud Danubium inter Strigonium, & Budam occurrens. *Carpis* item Ptolemæo olim urbs, nunc pagus Africæ inter Maxulam, & Clypeam. Tuneti urbi finitimus, *Carpi* adhuc. *Carpis* etiam Herodoto flu. Myſiæ, qui una cum Albi Iſtro miſcetur. Vulgò *Crappin*, qui & *Kruppel*. Sed hic Colapis eſt non in Myſiâ, ſed in Liburnia, in Savum influens.

Carraca, Tuſciæ urbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro. Long 31 40 Lat. 44. 33.

Carræ, civitas Arabiæ ad mare Rubrum. Steph. Eſt etiam civitas Meſopotamiæ trans Edeſſam. Ptol. & aliis ad Chaboram flu. Craſſi nobilitata clade, Lucan. lib 1.

————Miſerando funere Craſſus

Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carrhas.

Et Caracallæ Imp. etiam nece. Hic enim ut Rufus conſularis ſcribit. intra Euphratem apud civitatem Edeſſam periiſſe fertur, cum levandæ veſicæ gratiâ ex equo deſcendiſſet. *Heren* nunc nominari ſcribit Niger. Hebræis חרן Abrahami habitatio. *Antiquum oppidum Craſſorum & Romani exercitus ærumnis inſigne* vocat Am. Marcellinus lib. 23.

Carrodunum, Ptol. Germ. op quod Pet. Apianus *Krakaw* Poloniæ regum interpretatur. *Graccopolin* appellat Bonfinius. *Carrodunum* alterum in Vindelicis ponit Ptolemæus Hoc *Cramburg* juxta Waſſerburgum ad Oenum fluvium eſt, Pircheymero auctore. Tertium Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum ſuper Tyram flu. in Sarmatia Europæa collocatur.

Carſeoli, op Italiæ in Viâ Valeriâ non longè à Pelignis. Ovid. Faſt 4. *Frigida Carſeolis, nec olivis apta ferendis*

Terra: ſed ad ſegetes ingenioſus ager;

Hac ego Pelignos, natalia rura, petebam

Parva; ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Hinc *Carſeolanus*, Ovid. 4. Faſt.

Factum abiit, monumenta manent: nam dicere certam

Nunc quoque lex vulpem Carſeolana vetat.

Videtur Cluverius Ital. Ant. lib 2. p. 784. Long. 37. 12 Lat. 42. 29.

Carſuli, Umbriæ in Italiâ urbs. Strabo lib. 5. Πόλεις, inquit, εἰσὶν τῆς Ὀμβρικῆς ἄξιαι λόγου ὅτι Ὄκρικλοι, καὶ Λάρολοι καὶ Ναρνία, ἔτι Κάρσουλοι καὶ Μηουανία. Id vocabulum commentatorem Strabonis voluiſſe corrigere è Livio, Plinio, ac Ptolemæo in Καρσίολοι mirari ſe ſcribit Cluverius & merito. Siquidem Livii, Ptolemæique *Carſeoli* Æquorum op. fuit. Tac. Hiſt. 3. *Carſulas* vocat hodie, *Carſula*, Leandro. Long. 36. 25. Lat 42. 40.

Carteia, op. Hiſp ad fretum Gaditanum verſus orientem, alio nomine *Tarteſſus*, ut multi volunt Strabo. Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηΐαν προσαγορεύουσι. Mela. *Carteia, ut quidam putant aliquando Tarteſſos*. Plin *Carteia, Tarteſſos à Græcis dicta*. Pauſanias in Eliacis poſterioribus. Εἰσὶ δὲ οἳ Καρπίαν (lege Καρτηΐαν) Ἰβήρων πόλιν κληρονομοῦσιν τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. Silius lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.

Ac ſi Tarteſſi rex Arganthonius Carteia regnaverit. Appianus in Ibericis. Ταρτησσός μοι δοκεῖ τότε ἦν πόλις ἐπὶ θαλάσσης, ἣ νῦν Καρπησσὸς ὀνομάζεται. Item, Δείδοικα ἐς Καρπησσὸν, ἐπὶ θαλάσσῃ πόλιν ἣν ἐγὼ νομίζω πρὸς Ἑλλήνων πάλαι Ταρτησσὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ Ἀργανθώνιον αὐτῆς βασιλεῦσαι. *Carpeſſum*, id eſt *Carteiam*: nam binomia fuit urbs, unum nomen Carteia, alterum fuit Carpeſſus; Quod ipſum putaverim errori anſam dediſſe, quia ad Tarteſſum alludit Carpeſſi nomen. In ſcriptura tamen nihil ſimile. Tarteſſus enim Phœnicibus ſcribebatur תרשש *Tarſis* vel תרתש *Tartis* & *Carpeſſus* קרפשא *Carpheſa*, vel קורפשא *carpheſa*, i. e. *concha*. Nempe à *conchis* dicta Carpeſſus, quæ *Carteia* veteribus, quia concha habuit portentoſæ magnitudinis. Strabo. Ἐν δὲ Καρτηΐᾳ κήρυκας δεκακοτύλους καὶ πορφύρας φασίν. *Apud Carteiam buccinas, & purpuræ inveniri dicuntur decem cotulas continentes*. In cotylâ autem ſunt ſex cyathi.

Vetus ejus nomen Heraclea, tanquam ab Hercule conditore. Herculem enim ſuum Phœnices Μελκαρθον *Melcarthum* appellabant. Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib. 1. Præpar. Τῷ δὲ Δημαροῦντι γίνεται Μέλκαρθος, ὁ καὶ Ἡρακλῆς. Μελκαρθος, i. e מלך קרתא *Melec Kartha* rex urbis, i. e. Tyri. Omnino igitur ex *Melcartha*, vel *Melec cartha*, urbs quam ad Calpen condidit Hercules Phœnicius primo *Melcarteia* vocata eſt, quam *Heracleam* dixeris, deinde per Aphæreſin *Carteia*, vel *Carteia*. Bochartus. Long. 14. 40. Lat. 35. 50.

Cartenna, Mauritaniæ Cæſar. urbs. Mela. 1. 6. veteres autem codices teſtante If. Voſſio *Cartinna* legunt Καρτίννα quoque in antiquiſſimo Ptolemæi codice. Hodie *Arcilla*, aut *Arzilla* ab Afris dicitur.

Carthea, urbs in Ceâ inſulâ. Plin. 4. 12. Hinc *Cartheius*, Ovid. 2. Met.

Tranſit & antiquæ Carthæia mœnia Ceæ.

Item *Carthæus*. Idem Met. 10.

Namque ſacer nymphis Carthæa tenentibus arva,

Ingens cervus erat.

Carthago, Græcis Καρχηδὼν, urbs Africæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquando æmula, à Didone condita ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno, Euſebius. Atqui Junius tradit conditam fuiſſe ante Romam, Imo condita fuit ante captivitatem Ilii annis 50 ſi credas Appiano in Libycis Καρχηδόνα τὴν ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ᾤκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ideo de eâdem urbe ibidem Πόλεως ἀρχαίας. *Urbis antiquæ*. Unde Virg Æn. primâ.

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,

Carthago; Italiam contra, Tiberinaque longè

Oſtia, dives opum ſtudiiſque aſperrima belli.

Hæc urbs olim in Junonis tutelâ fuit. Virg Æn. 1.

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam

Poſthabitâ coluiſſe Samo, hic illius arma,

Hic currus fuit. Ovid. 6. Faſt.

Pœniteat quod non foret Carthaginis arces,

Cum mea ſit illo currus & arma loco.

Vide Sil Ital initio lib 1.

Eò autem potentiæ urbs hæc tenuiſſimis primordiis paulatim excrevit, ut non modo Libyæ univerſæ, verum etiam inſularum, & bonæ Hiſp. partis imperium tenuerit. Tria cum Romanis graviſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati navali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantum quibuſdam abſtinere juſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnato in Hiſp Sagunto victorem exercitum in Italiam tranſportavit, eoſque totos octodecim annos ferro, flammaque crudeliſſimè vaſtavit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, ut ſalutem ſuam manibus fueri duriſſimaſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verum, cum ne ſic quidem quietè agitare poſſent, tertioque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis autoritatem ſecutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmylianum in Africam miſit, qui victis Pœnis urbem obſidione cinxit, captamque ſolo æquavit. Adrianus autem Imperator eam reſtitutam *Adrianopolim* appellavit, & ridiculè Commodus *Alexandriam Commodianam togatam*. Vide *Byrſa*. Silius lib. 13. *almam* vocat.

————Si nunc exiſteret alma

Carthago ante oculos antiquâ celſa figura.

Virgilius *altam* Æneid. quart.

Suſpectas habuiſſe domos Carthaginis altæ.

Horatius *impiam*. Carm. 4. Od 8.

Non incendia Carthaginis impiæ. Item *invidam*, Epod. 7. *Non ut ſuperbas invidæ Carthaginis*

Romanus arces ureret.

Hujus urbis deſtructio Romanorum perditio: Salluſt. in B Jug. *Ante Carthaginem deletam*, pop. & Senatus Rom. placidè, modeſtèque Remp inter ſe tractabant, neque gloriæ certamen, neque dominationis inter cives erat metus, hoſtis in bonis artibus civitatem continebat; ſed ubi illa formido à mentibus diſceſſit, ſc. ea quæ res ſecundæ amant, laſcivia atque ſuperbia inceſſere. Unde Aug. C. D. 1. 30. *Deleta* quippe Carthagine, tanta de reb. proſperis orta mala continuò ſubſecuta ſunt, ut erupta, diruptaque concordia, prius ſævis cruentiſque ſeditionibus, deinde mox malarum connectione cauſarum, bellis etiam Civilibus tantæ ſtrages ederentur, &c. ut Romani illi qui vitâ integriore mala metuebant ab hoſtibus, perdita integritate vitæ, crudeliora paterentur à civibus. Populi hujus & alterius Carthaginis Carthaginenſes, *fraudulenti* & *mendaces* dicuntur Tullio Orat. Pro lege Agrariâ.

Carthago nova, urbs quam dux Pœnorum Aſdrubal condidit in Hiſp Bæticâ. Itaque πόλιν Καινὴν appellat Polyænus lib. 8. Et Solinus expreſsè, *Carthaginem apud Iberos*,

quæ mox colonia facta eſt. Pœni condidere. Itemque Strabo Ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα κτίσμα Ἀσδρούβα, &c. A Scipione expugnata eſt, Hannone non ſine ſuorum clade ſe dedente. Livius lib 6 Dec. 3 Conteſtanorum maritima urbs Ptolemæo, & aliis. Hanc autores, ut Plin. & Appianus *Spartariam* cognominant. Idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, ſed poſteà ab Annibale exciſam, & Carthaginenſium colonum factam, *Carthaginem Spartaginem* nuncupatam; ſed hanc *Carthaginem* & *Saguntum* duo & diverſa opida eſſe, lippis & tonſoribus, ut dicitur, notum eſt; at hoc condonandum eſt homini Græco & peregrino, & cui Hiſpania minus cognita fuerit, veluti, qui ſcribit Iberum flu. in Septentrionalem Oceanum evolvi, cum in Mediterraneum exeat. Καινὴ πόλις dicitur Stephano & Polybio, ubi Vocis etymon expreſſum videtur. Ebræis enim קרתא חדתא *Karta hadath* novam urbem notat: ex *Carthada* autem factum Καρχηδὼν χ. & θ permutatis, quod Siculorum eſt proprium, qui pro ὄρνιθες dicunt ὄρνιχες. Vide Salmaſium ad Solinum Pag. 332. Carthaginis hujus deſcriptionem accuratiſſimam habet Polybius lib. 10. pag. 583. edit. Caſaubon. quam in pauciora contraxit Livius lib. 26. Et utrumque ſecutus Silius pleraque iſta carminibus hiſce optime expreſſit lib. 15. quæ in lectoris gratiam huc transferibere non gravabor.

Carthago impenſo naturæ adjuta favore
Excelſos tollit pelago circumflua muros.
Arctatas ponti fauces modica inſula claudit
Qua Titan ortu terras aſpergit Eoo.
At quà proſpectat Phœbi juga ſera cadentis
Pigram in planitiem ſtagnantes egerit undas;
Quas auget veniens refluuſque reciprocat æſtus;
Sed gelidas à fronte ſedet ſublimis ad Arctos
Urbs impoſita jugo, pronumque excurrit in æquor
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

Hodiè *Carthagena* nominatur Vide Boch. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 35. Long 20 35 Lat 38. 02.

Carthago vetus, urbs Hiſp. Tarraconenſis Ptolemæo. *Villa Franca* hodiè, vel ut alii volunt *Cantavilla*. Stephanus quoque Carthaginem habet in Armeniâ. Long. 31. 20. Lat. 41. 50.

Carthuſia, *La Chartreuſe*, eremus eſt intra montes altiſſimos, 4. leuc à Gratianopoli in Bor.

Cambériacum, verſus 5. prope confin. Sabaudiæ, ubi incunabula Carthuſiani ordinis à S. Brunone inſtituta. Sic dicta fuit à *Carthuſiâ*, vico ei adjacente.

Caſanda, locus & inſ. eodem nom. Cariæ regionis. Strabo. Stephano urbs & ſtagnum non procul à Myndo & Coo; qui ſubdit ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογογράφος. Vide Voſſ ad Melam pag. 83.

Caryſtus vel *Caryſtos*, *Caryſto* etiam hodie teſte Sophiano, urbs Eubœæ litoralis in orâ auſtrali, varii marmoris ferax. Seneca in Troadibus.

Ferax varii lapidis Caryſtos.

Heſych. Κάρυστος πόλις Εὐβοίας

Quàque Caryſtæis frangitur unda vadis.

Ibi Apollinis marmori templum. Caryſtii marmoris meminit Plin. 4. 12. & 36. 6 Lucanus lib. 5. de inſ. Eubœâ loquens

Quà maris anguſtat fauces ſaxoſa Caryſtos.

Martialis 9. 76.

Idem beatas lautus extruit thermas
De marmore omni, quod Caryſtos invenit.

Marmor autem iſtud viride erat & fluctibus concolor. Statius.

Et Chios, & gaudens fluctus æquare Caryſtos.

Idem Sylv. 1. 5.

Non hic admiſſa Thaſos, aut undoſa Caryſtos.

Tibul. 3. 3.

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa columnis,
Tænare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

De nominis origine ſic Bochartus, In Eubœâ inquit *nil quicquam fuit lapide Caryſtio mirabilius, ex quo texebatur tela, quæ ubi ſordes contraxerat in ignem injecta purgabatur.* Vide Strab lib. 10. Apollonium in mirabilibus, Plutarchum de defectu Oraculorum, & Stephanum in Κάρυστος. Ab hac ardente tela dici potuit ipſa Caryſtus, quia Ebræis חרר *charar* vel חר *char ardere*, & שתי *ſti telam* ſignificat

Caryum, Laconiæ op. à quo Diana *Caryatis*, quòd illic coleretur. Vitruvius *Caryum* vocat, unde ſunt *Caryatides columnæ* in antiquis ſubſtructionibus celebratæ, vide Meurſium in Lacon. Miſcell. lib. 1. cap 2. Et Barth. ad illud Papinii

Plaudentique habiles Caryæ reſonare Dianæ.

Caſale, *Caſal* urbs Italiæ permunita, alias *Bodincomagus* & *Induſtria*, ubi alias Velates populi. Ægrè ſubſtatur propter cœli inclementiam. Long. 30. 18. Lat. 44. 16.

Caſbinum, *Caſbin*, urbs Perſiæ, vetus regum ſedes, 260. mill. ab Aſpahamo in Bor. verſus Caſpium mare. Multi credunt fuiſſe Ecbatana antiquorum.

Caſcantum, op Navarræ, inter Tudelam, & Turiaſonem, 2. leuc ab Ibero flu Long. 19. 00. Lat 43. 00.

Caſerta, urbs parva Italiæ in Campania Felici, prope Vulturnum flu. ad rad. M Tifatæ, 6. m. p. a Capuâ in ort & paulò minus à Calatia in auſt. Long. 30. 12. Lat 41. 02.

Caſilinum, Italiæ op in Campania. Plin. 3. 5. Strabo lib. 5. Τελευταῖα δ' ἐστὶ Κασιλῖνον, ἐπὶ τῷ Λίρει ... Inde potius Καπύη ... Οὐολτούρνῳ ποταμῷ. Livius lib 22. *Fabius Caſilinum occupat modicis præſidiis, quæ Urbs Vulturno flumine diremptas Falernum à Campano agro dividit.* Inde

Caſilinus fluvius, idem qui Vulturnus, Agathias lib 2. & Conſtant. Porphyrogen lib 2. Them. 11.

Caſina & *Caſinum*, Campaniæ op. in multis authorum exemplaribus *Caſſinum* eſt. Inſcriptiones autem antiquæ *Caſinum* habent. De nominis Origine Varro de L. L. lib. 6. *Caſcum ſignificat vetus, Ejus Origo Sabina, quæ uſque radices in Oſcam linguam egit, &c.* Addit, *item oſtendit quod opidum vocatur Caſinum, hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt, unde & Caſinum forum, vetus*, Ejus meminit Sil. lib. 4. ——— *Nebuloſi rura Caſini.*

Itemque lib 12. *Nymphiſque habitata Caſini.*

Rura evaſtantur. Long. 37. 40. Lat. 41. 30.

Caſinus, mons Campaniæ ubi olim Apollo colebatur, cujus templum everſum eſt à viro quodam ſanctiſſimo. Boccat.

Caſiope, Ptol. urbs Chaoniæ reg. in Epiro, quam Sophianus *Caſopo* vocat. *Santi quaranta* Nigro

Caſius, mons apud Euphratem, ubi Trajanus dicavit crateras argenteos in templo Jovis Caſii cum epigrammate. Suidas. Item *Caſius*, trans mons Peluſium, extremum Nili oſtium in eâ Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte *Caſiotis* Ptolemæo appellatur; in quo erat M Pompeii tumulus ab Adriano inſtauratus, ut in vitâ ejus teſtatur Capitolinus In hoc monte templum inſigne habebat Jupiter, qui inde *Caſius* dicebatur. Luc. lib 8.

——— *Maneſque tuos placare licebit*
Et Caſio præferre Jovi.

Noſtri *Sinai* montem eſſe aſſerunt, ob illic à Deo datas per Moyſen populo Iſraelitico Decalogi tabulas, nobilem, Plin. 5. 11. Arabiam hanc ſterilem, & præter Caſium montem nihil inſigne habentem indicat.

Caſius, mons in Syria Antiochenâ ſupra Seleuciam cognomine Pieriam. Cujus excelſa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras Solem aſpicit: brevi circumactu corporis, diem noctemque pariter oſtendens; ambitus ad cacumen 19. m. p. eſt, altitudo per directum quatuor. Hæc Plin. 5. 22.

Caſmene, *Scicali* Brietio, op. Siciliæ ad amnem cogn. in valle Neetina. Diſtat ab ora 10. mill quot à Neeto in occ. Vide Cluver. 6. Ant. p. 358. & Boch. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 29

Caſos & *Caſus*, *Caſſo*, teſte Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, teſte Plinio, inter Sammonium promont. Cretæ 30 & Carpathum inſulam in Cæciam vergentem ad 20. m p. uti ſcribit idem Plin. Sunt autem multæ Caſorum inſulæ per ambitum, à quibus veſtimenti nomen *Caſiaca*, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Euſtath. *Caſianam* appellat à monte *Caſio*.

Caſperia, *Aſpra*, op olim, nunc pagus Sabinorum apud ortum Himellæ flu. a Narniâ 12. m. p. ab Interamnâ ferè totidem, inter Ocriculum & Reate 16. Ejus meminit Virgil. Æneid. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Caſperiamque colunt, Foruloſque & flumen Himellæ.

Caſperula, op Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caſpiis portis*, quæ in oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, lib. 8.

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Caſperula, hunc Foruli magnaque Reate dicatum
Cœlicolum matri, nec non habitata pruinis
Nurſia, & à Tetrica comitantur rupe cohortes.

Caſpiæ Portæ variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caſpiis egreſſas ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere, ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caſpias portas (ut inquit Plin) ad eum tranſitum reſpiciebat Verum Taurus mons tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt.

ſunt Ptol. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium; Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quod aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Juga vero Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, ulterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo; nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur Plin. *Caſpia clauſtra* dicuntur Lucano lib. 8. itemque Valerio Flacco lib. 5. Stat. Silv. 4. 4.

——*Metuendaque porta Limina Caſpiacæ.*

Caſpii, pop. Scythici generis, Hyrcaniæ finitimi, ejuſque maris accolæ, quod ab ipſis *Caſpium* appellatur. Horum regio a Strabone *Caſpiana* appellatur. Virg. 5. Æn. *Caſpia regna* nominat.

Hujus in adventum jam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Apud hos ſæviſſimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flaccus lib. 6. uti videre eſt in his.

Inſequitur Drangæa phalanx, clauſtriſque profuſi
Caſpiadæ, quîs turba canum, non ſegnius acres
Exilit ad litnos, pugnaſque capeſſit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumuliſque receptæ
Inter avos, poſuiſque virum: nam pectora ferro
Terribileſque innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors. quanto ſi nat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipſ. Cent. 1. ad Belg. Epiſt. 44. Eliam Reuſner. Artis Strateg. lib 1. cap. 15. Caſp. Facium in axiom. Bellicis cap 94.

Caſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare*. Strabo lib. 11. Καλοῦσι δ' αὐτὴν ἡ θάλατταν καὶ Ὑρκανίαν. Dionyſius verſ 50.

Ἥντε καὶ Ὑρκανίην ἕτεροι ἐπεφημίξαντο.

Immenſum ſpatium occupat, de quo tamen inter ſcriptores parum convenit. Mela. 3. 5. *Mare Caſpium ut anguſto, ita longo etiam freto.* Vide ſis illic Voſſium. Strabo ubi ſupra. Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Ubi ſequitur vulgatam ſuorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes mare Caſpium nihil aliud eſſe, quam ſinum Oceani Cronii ſive Septentrionalis, ut ſinus Perſicus ex Oceano meridiano ἀνέχει. Hæc eſt Dionyſii ſententia, qui ſinum Oceani ſecundi ita deſcribit.

Δοιοὺς αὖτ' ὀλίγους μὲν, ἀτὰρ περιφέστατον ἄλλων.
Ὅς ἤτοι ὑποδεξάμενος Κρονίης ἁλὸς ἐκ βορέαο
Κασπίη αὐτὸν ἐπίκλησιν ἔχει θαλάσσῃ.

Quorum conſentiunt duo Interpretes, Feſtum Avienum dico & Priſcianum. Hic

Alter item eſt primo brevior, majorque duobus
Hic prolapſus aquis Borealis ſuſus ab alto
Terga procelloſo turgeſcit Caſpia fluctu.

Priſcianus.

Hic minor eſt, reliquis major, quem Caſpia tellus
Suſcipit intrantem vaſtis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys poſſidet æquor.

Hæc etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii ſententia. At non eorum qui noſtra ætate de eo mari accuratius ſcripſerunt, qui affirmant eſſe id per ſe, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari, miſceri. Falluntur vero è recentioribus plerique dum totam antiquitatem hujus erroris inſimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto ſit traditum? Sic enim ille Ἡ δὲ Κασπίη θάλασσά ἐστιν ἐπ' ἑωυτῆς, οὐ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus αὐτὴν Ὑρκανίαν καθ' αὑτήν. Ideoque maximus Philoſophorum Ariſtoteles lacum appellat; mare tamen ab accolis vocari tradit Caſaubonus. Horatius.

——*Nec mare Caſpium*
Vexant inæquales procellæ
Uſque.——

Caſpirus, urbs Parthorum, cujus incolæ omnium curſu ſunt velociſſimi. Steph. Ex Herodot. l. 3. ſed ibi eſt *Caſpapyrus*.

Dionyſius Baſſaricon lib. 3.

Ἐν δέ τε Κασπείροιο πολὺ κλυτὸν, ἐν δ' Ἀραβῖνα.

Et rurſus:

Κασπεῖος γενεὴ Κασπειρίδες, οἵ ῥά τε πάντων
Ἰνδῶν ἔσαν ἔσαν ἀρειότεροι γένεσιν ἐ. . .
Οὕνεκα γάρ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀεθλεύουσι λάγνες,
Ἢ ὅτι που Δελφῖνες ἔσαν ἁλὸς ἀνέρες. . .
Αὐτοὺς ἐν ὄρεσιν μελαμπεπλέας ἀγρευόντεσσιν,
Ἴσσαν τε πλαγκόμενοι ἔσαν ποδὶ . . . .
Τοῖσιν ἐλαφροτέροισι πάντων προφερεστεροι πόδεσσι
Κάσπειροι καλὰ φῦλα, τά τ' ἄρθμιοι ὠκυχέες παῖς.

Caſſiopa. *Caſſiopa*, urbec. Epiri in reg. Caſſiopæa dicta in frontanis Macedoniam verſus. Long. 46. 4. Lat. 40 10. Item alia urbs ejuſdem Epiri, in Almena prov. verſus oram littoralem, vulgo *Joannina*. Long. 45 10. Lat. 40 00.

Caſſiterides, inſulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur Plin. 4. 16. *Ex adverſo*, inquit, *Celtiberia complures inſulæ ſunt Caſſiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi.* Olim nemini perviæ præterquam ſolis Phœnicibus. Strabo lib. 3 Πρότερον μὲν οὖν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορίαν ἔστελλον ταύτην ἐκ τῶν Γαδείρων, κρύπτοντες ἅπασι τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis inſulis Græcis primo allatum. Plinius. *Plumbum ex Caſſiteride inſulâ primus apportavit Midacritus.* Atque indidem ſtannum habuere. Herodot. Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Poteſt autem hoc nomen Phœniciæ originis eſſe, quia Chaldæi, & Arabes ſtannum appellant vocibulis huic ſimillimis Sic Num. 31 22. pro Ebræo בדיל Jonathan habet קסטירא *Kaſtira*, & Hieroſolymitanus Interpres מקסטרא *Kiſtara*, & Arabs قصدير *ſcaſdir*. Bochartus, quem vide de Phœn. Col. lib. 1. cap. 39.

Caſſiterides, Nonnio, Cluverio & al. ſunt inſulæ quæ Trileuco prom. Gallæciæ objacent; quarum una ad occ. *Ziçarga*, alia ad ort. *Iſla de S. Cyprian* dicitur, in ora Boreali Gallæciæ regni, & in Oceano Cantabrico. Camdenus autem credit eſſe inſulas *Silly*, ſeu *Sorlings*.

Caſſium, *Caſe*, op. Liguriæ. inter Silvanum, & Caſtrum novum op. 2. m. p. à Ticino 18. à Dertona 7. Long. 30. 34. Lat. 43. 59.

Caſſovia, *Caſhaw*, urbs Hungariæ ſup caput, juxta rapidum flu. Kunnertum ſita, & probe munita, 4. m. p. ab Eperia in auſt. & 10. ab Agria in Bor. Long 43. 30. Lat. 48. 30.

Caſſubia, *Caſſuben*, reg. Germ in Ducatu Pomeraniæ, ulter inter mare Balticum & Pruſſiam, gaudetque etiam tit. Ducali. Ibi urbes præcipuæ Colberga, Coſlinum, & Belgardia. Eam poſſidet Elector Brandenburgicus ab aliquot annis.

Caſtabala, Ciliciæ, & Phœniciæ civitas, quæ & Peraſia dicebatur. Steph. Populi *Caſtabalenſes*, qui propter bella cohortes canum habuere, teſte Plinio. In Caſtabalis autem Dianæ Peraſiæ templum extitit, quod ſacratæ mulieres ingreſſuræ ſuper prunas nudis pedibus incedebant. Æneas Sylvius Aſiæ cap. 46.

Caſtalius fons. *Caballinus*, & *Libethris* dicitur. Eſt in radicibus Parnaſſi, Muſis ſacer. Virgilius *Caſtaliam* vocat. Georg. 3.

——*Juvat ire jugis quà nulla priorum*
Caſtaliam molli divertitur orbita clivo.

De nominis origine ſic Bochartus. Arabicè, inquit, קסטלח *Caſtala* eſt *fluminis* vel *fontis murmur.* Sunt qui *fragorem* reddunt Talis fons Caſtalius Virgilius in culice,

Caſtaliæque ſonans liquido pede labitur unda.

Quin Caſtalii fontis murmur putabatur aliquid habere fatidicum. Unde eſt quod apud Nonnum Dionyſ. lib. 4. Cadmo Apollinis oraculum conſulente.

——Ὀμφήεντι ῥεέθρῳ
Κασταλίης πάφλαζε νοήμονος ἔνθεον ὕδωρ.

Et in Luciani Jove Tragœdo Apollo ad vaticinia deeſſe ſibi queritur πηγὴν μαντικὴν, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν. Et Clemens in Protreptico Σεσίγηται γοῦν ἡ Κασταλίας πηγὴ, καὶ Κολοφῶνος ἄλλη πηγὴ, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τέθνηκε νάματα μαντικά. Quo palam alludens Gregor Nazianzenus Orat. 4. Πάλιν, inquit, ἡ Κασταλία, σεσίγηται καὶ σιγᾷ, καὶ ὕδωρ ἐστὶν οὐ μαντευόμενον, ἀλλὰ γελώμενον. Quale eſt quod idem ſcribit Orat. 39. Κασταλίας μαντικὸν πόμα divinum caſtaliæ laticem ſolum ſilentium ſuum vaticinari non potuiſſe. Quod quidem Scholiaſtæ referunt ad Syriæ Caſtaliam prope Daphnem Antiochiæ: Sed ad hanc noſtram Conſtant. Porphyrogen. Themate *Nicopolis*. Nempe eâdem virtute pollere fons uterque creditus eſt. Sozomenus lib. 5. cap. 19. ubi de Daphne Antiochiæ. Ἐπιστεύετο δὲ παρὰ τοῖς τὰ τῶν Ἑλλήνων πρεσβεύουσι, ῥεῖν αὐτόθι καὶ ὕδωρ μαντικὸν ἀπὸ Κασταλίας τῆς πηγῆς, ὁμοίως τῷ ἐν Δελφοῖς ἐνεργείας τε καὶ προσηγορίας λα. ἴσης Ita etiam Niceph. Calliſtus 10. 28. Proinde in Syria illa Caſtaliâ ex aquarum motu, & ſtrepitu ὑδρευσάμενοι futura prædixiſſe conſtans fama eſt. Hinc Apollinem refert Suidas in Antiochiæ Κασταλίᾳ ſolitum χρησμολογεῖν, αὔρας καὶ πνοὰς ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδιδόμενος *Oracula edere, aurâ, & flatu ex aquâ expirante.* Ex eâ porro aquarum agitatione fragor, & murmur conſequebatur. Quod & alii diſertè ſcribunt. Græcus Schol in Gregorium ubi ſupra. Κασταλία, πηγὴ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν, ἐφ' ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐφορεύει, *Caſtalia, fons circa Antiochiam, cui Apollo præſidet.* Pergit. Μαντεία ἦν τις ἐξειργασμένη κατὰ τὴν τοιαύτην πηγὴν, ὡς τὰ νάματα, ὁ κατὰ φωνήν. ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι ἦχος καὶ πνεῦμα τοῦ ἀναδιδόμενον (lege ἀναδιδόμενον) *Proinde Divinatio quædam ad fontem illum*

ſtum edebatur ex defluxu, non per vocem, ſed ſonum ſono quodam & flatu edito. Vides Lector, huic aquæ ſonum, ſtridorem, & ſtrepitum tribui, i. e. קסטלה *Caſtala*; unde *Caſtalia* dicta eſt, non a *Caſtalio*, de quo Pauſan. in Phocicis, nec ab Acheloi filiâ *Caſtaliâ*, de quâ ibidem Panyaſis, & Conſtant. Porphyrog. in *Nicopoli*, nec a *Caſtalia* nympha, quæ metu inſequentis Apollinis eò ſe præcipitem dejecerit, ut à Lutatio traditum. Bochartus.

Caſtanea, urbs circa Peneum flu. Strabo. Et Magneſiæ Plin. Eudoxus per θ ſcribit. Gentile *Caſtanæus*. Steph. Ab hac urbe. (niſi a priori malis) nuces quæ *Caſtaneæ* dicuntur; quas Nicandri Scholiaſtes duplicis generis facit, Καςάνων inquit τὸ μὲν λεπτὸν, τὸ δὲ μαλακόν. Ita Virgil. diſtinguit. Eclog. 7.

Stant & juniperi, ſtant Caſtaneæ hirſutæ,

Et Eclog. 1.

Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis.

Caſtaon, *Cazorla* teſte Mor cum Gomeſio, op. Hiſp Bæt. inter Ubedam urb & Seguram op. ad ort. 6. leuc. Sed Heur. Coquo, & Car. Cluſio eſt *Villa Nueva d' Alcaraz*, op. amplum Hiſp. Tar. haud procul à monte, ex quo Bætis flu. profluit, ubi olim plumbum proveniebat, cui argenti pars immixta fuit, non adeo ut ejus utilis ſit expurgatio. Long. 18. 00. Lat. 38. 00.

Caſtellani, Hiſp. Tarracon. pop. in Catalauniâ, quorum tractus ducatus eſt Cardonæ, teſte Varrerio cum Villanovano. Eſt autem Cardona op inter Salſonam 2, & Minoriſſam urbem 3 leuc ab Ilerda 10 Bor verſus, ubi mons eſt copiâ ſalis colorum varietate reſperſi celebris.

Caſtellum Aquarum, quod & Aquæ, & Thermæ ſuperiores, *Baden*, & *Ober Baden*, urbs Helvetiorum inter Tigurum 2. & Baſileam 6 leuc. ubi comitia haberi ſolent Helvetiorum generalia.

Caſtellum Cattorum, *Caſſel*, urbs Haſſiæ primaria, vide *Stereontium.*

Caſtellum, Hunnorum, *Caſtellaun*, op Germ. ſup. in Trevirenſium ditione à Simerâ op. 2. leuc. in Bor. diſtans, à Treviris 9 in ortum.

Caſtellum, Menapiorum, *Keſſel*, teſte Divæo, op. Belgii in Brabantiâ ad Moſam in Geldriæ conf. Hornæ finitimum. Long. 27. 21. Lat 51. 48.

Caſtellum Morinorum, *Kaſſel*, teſte P. Divæo op. Belgii in Flandriâ inter Audomarum urb. Artefiæ ad occ. 3. & Hypras urb. Flandricam ad ort. 5. leuc. Long. 23. 30. Lat. 50. 59

Caſtra Cæcilia, vulgo *Caceres*, caſtrum alias Luſitanorum nunc prov. Extremaduræ, inter Auguſtam Emeritam & Caurium, in ampla planitie, 3. leuc. à Tago flu. & 16. à Placentia, uti ab op. Guadalupia in occ.

Caſtra Catulina, *Tuln*. op Auſtriæ infer. ad flu. cogn. qui 1. leuc. infra in Danub. ſe exonerat.

Caſtra Cornelia Plin. *Corneliana caſtra* Cæſari, op. Africæ in orâ, inter Carthaginem & Uticam.

Caſtra Exploratorum, locus Brigantum in Britanniâ. Camdeno & Speedo *Burgh upon Sands*, i. e. Burgus ad Sabulum, vicus Angliæ in Cumbriæ Com. ad Itunæ æſtuarium, medius inter Carleolum, & *Drumbourg*.

Caſtra Germanorum, op. Maurit. Cæſar. marit. inter Juliam Cæſaream & Apollinis promont. ad occ. *Broxar* Marmolio.

Caſtra Hannibalis, *Le Caſtelle*, pag. M. Græciæ in lit. inter Scyllacium urb. & Lacinium promont.

Caſtra Herculis, hodie *Erkelens*, op. Gueldriæ ditionis, inſertum Ducatui Juliacenſi verſus Ruram flu. 3. leuc. à Juliaco in Bor. 7. a Colonia.

Caſtra Julia, *Trugillo*, op Hiſp Luſitan. in Extremadura, inter Caſtra Cæcilia & Guadalupiam 8. leuc.

Caſtra Mariana, pag. Duc. Mediolanenſ. in planitie 5. mill. a Novaria in occ. Bielam verſus. Long. 30. 58. Lat. 44. 24.

Caſtra Metallina, Vide *Metallinum.*

Caſtra Poſthumiana, op Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ, 2. leuc. à Viena in occ. & 5 à Cordubâ in ort. hodiè *Caſtro del Rio* dicitur.

Caſtra Vetera, vulgo *Santen*, urbs Germ. infer. ad Rhenum in Duc. Clivenſi inter Weſaliam & Calcariam 2. leuc

Caſtra Ulpia, hodie *Ulpen*, ſeu *Alpen*, op. Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Santhas & Bercam, inter Weſaliam ad ort. & Geldriam op. ad occ. 2. leuc. *Cleve* vero Simlero, nunc Clivia, Duc. Clivenſis caput, à Noviomago urbe primaria Geldriæ 3. leuc in auſt.

Caſtrimonium, op. Volſcorum in Latio, nunc forſan *Caſtro* in Campania Romana verſus Lirim flu. & confin. regni Neapolitani, med. inter Aquinum & Pipernum 12. mill. ab Alatrio & tot. a Sora in auſt. 30. autem à Signia in ort.

Caſtrium, *Caſtro*, urbs Italiæ gemina Una Hetruriæ inter Soanam ad occ. & Tuſcaniam ad ort 12. m p. Altera in Salentinis, ab Hydrunto 12. m. p. in auſt.

Caſtrum altum, op. Hiſp. Tar. med. inter Saguntum ad merid. & Carthaginem vet. ad Sept eadem Amilcaris memorabile, in regno Valentiæ. *Caſtralla* Beuthero, Floriano autem eſt *Caſtel Seras.*

Caſtrum Britonum, vulgo *Dunbritton*, op Scotiæ in Levinia prov. ubi Levinus flu cadit in Glottam Diſtat 8. mill. a Glaſco Long 15. 24. Lat. 57. 10.

Caſtrum Caledonium, vulgò *Dunkelden*, urbs Scotiæ ad Tavum flu. in Pertiam prov. verſus Athollium reg. 10. mill. a Perthia in Bor. Eſt epiſc ſub Arch. S. Andreæ.

Caſtrum Inui erat op Rutulorum in Latio in ora litor. maris Tyrrheni, inter Antium & Aphrodiſium.

Caſtrum Minervæ, *Caſtro*, urbs Salentinorum, nunc regni Neapolitani. in prov. Hydruntina epiſc. ſub Arch. Hydruntino, in ora litor. maris Ionii, 6. mill. ab Hydrunto in auſt. 9. ab Alezano in Bor. & 16 ab Iapygio promont.

Caſtrum Novum geminum apud veteres; Unum in ora Hetruriæ col. & urbs quæ periit inter Pyrgos 8. & Centum cellas 5. m. p. Alterum Piceni, in ora Aprutii, inter Fruentum & Aternum flumina.

Caſtrum Novum, *Caſtel Novo Tortoneſe*, quia in Dertonenſi agro. Dicitur etiam ad differentiam aliorum *Caſtel Novo di Scrivia* eſtque in Ducatu Mediolanenſi 3. mill. a Pado flu.

Caſtrum Novum, urbs Dalmatiæ ad ſin. Rhizonicum, Aſcrivio urbe finitimum in ora: ubi ſedes epiſcopi Riſinienſis, nunc ſub Turcis Long 43. 40. Lat. 42. 52.

Caſtrum Novum, vulgo *New-Caſtle*, op. Angliæ in Com. Northumbriæ, cum portu nobili, quem Tina flu. efficit, ſuâ profunditate naves valdè magnas admittens, & ita defendens, ut nec tempeſtatibus facilè jactari, nec vadis affligtari poſſint. Vide Camdenum in Ottadinis.

Caſtula, op. Etruriæ inter Aretium 5. & Cortonam 10. m. p non obſcurum, vulgò *Caſtiglione*, niſi ſit aliud ad lacum Thraſymenum à priore 20. m. p. in merid. diſtans. Long. 35. 15. Lat 42, 40.

Caſtulo, urbs olim epiſ nunc pagus Hiſp. Tar. Appiano, Καςάλων, Straboni corruptè Κλαςῶν, & Καςάων, & Καςτυλὼν. Artemidoro, Polybio & Stephano Καςάλων. Ejus mem. Silius lib 13.

Caſtulo Phœbei ſervat cognomina vatis.

Et paulo poſt.

Fulget præcipuis Parnaſſia Caſtulo ſignis.

Populi *Caſtulonenſes*, Plinio Oretanorum urbs maxima eſt (inquit Bochartus) Bæticæ finis verſus Orientem, ubi Bætis ne ſcaphis quidem eſt pervius, propter confragoſas crepidines quibus utrimque obſidetur. Res expreſſa in Strabone, qui poſtquam Bætin ſtadiis fere quingentis Hiſpalin uſque ὁλκάσιν ἀξιολόγοις onerariis grandioribus navigari docuit, & minoribus uſque ad Ilipam & Cordubam uſque ſcaphis; Τὰ δὲ ἄνω, inquit, τὰ ἐπὶ Κλαςῶν (lege Καςαλῶνα) οὐκ ἔστι πλώϊμον: παράλληλοι δέ τινες ῥάχεις ὀρῶν παρατείνουσι τῷ ποταμῷ Ubi Ῥάχεις ſunt rupes ad quas fluctus cum fragore alliduntur: unde Proverbium in loquaces, ῥαχίας λαλίστερος, ripâ aut litoris crepidine loquacior. Cum autem ad hujuſmodi ῥάχεις ſita fuerat *Caſtulo*, ut Geographus author eſt, ab aquarum fragore videtur eſſe appellata, quia קסטלה *caſtala* ab Arabibus *fluvii fragor* dicitur. Hoc ſaltem vero ſimilius, quàm quod Græci fabulantur, non aliâ ratione freti quàm vocis ſono, Caſtalium, Caſtaliæ nymphæ filium, à quâ prope Cyrrham & Parnaſſum fons Caſtalius dictus eſt, Caſtulonem in Hiſp. condidiſſe. Unde Silius lib. 3. de Imilce uxore Annibalis, quæ Caſtulone nata erat, ut ex Livio diſcere eſt.

——— *Cyrrhæi ſanguis Imilce*

Caſtalii, cui materno de nomine dicta

Caſtulo. ——— ———

Ad Caſtulonem meminit Strabo fodinæ plumbi, cui argentum erat admixtum. Sed & argenti fodinas in eodem agro memorat his verbis Polybius lib 10. Ἐν τοῖς περὶ Καςαλῶνα τόποις, περὶ Βαικύλην πόλιν, ἣ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Hæc *Bæcula* eſt *Obulcum* Ptolemæi, cui vicina fuit Caſtulo ad Bætim, non ad Anam, ubi deſcribunt περιαργύρων. Sed in Caſtulonis ſitu fefellit illos numerus latitudinis, qui in Ptolemæo corruptus eſt, ut Caſaubonus rectè obſervat. De Caſtulone; plura qui volet Livium legat lib. 24. & 28.

Caſuentum, flu. in ſinu Tarentino. Plin. 3. 11. quem Leander *Vaſento* dici ait; in Calabria ſup. eſt. *Baſentium* Diaconus vocat. *Barentinus amnis* eſt apud Jornandem, ſub cujus alveo Alaricus Gothorum rex ſepultus fuiſſe dicitur Fuit etiam *Caſuentum*, vel *Caſuention* Colonia Romanorum, teſte Frontino,

Caſurgis, Praga urbs Bohemiæ totius caput. Ptol. Long. 37. 02 Lat. 49 59.

Caſus, inſula prope Rhodium, Phœnicibus erat קש *cas*, i. e. *ſtipula*, vel *minuta palea*, quam ventus rapit. Cur autem inde dicatur inſula *Caſus*, ſibi non conſtare ait Bochartus. Tantum conſtat ſic dici, quia Caſi aliud nomen eſt *Achne*. Plin. 5. 31 *Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſus, olim Achne*, &c. Achne ſcil. Græcis id ipſum eſt quod Ebræis קש *cas*. Heſych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον, i. e. *palea*.

Catabanes, pop. Arab deſertæ, quos Strabo lib 6. *Catabanenſes* vocat. Horum regionem Eratoſthenes thuriferam eſſe perhibet; φέρει δὲ, inquit, λιβανωτὸν μὲν ἡ Καταβανία. Plin. lib. 12. c 14. ſolum thus ſcribit avehi per Gebanitas (nam Catabanos & Gebanitas eoſdem eſſe veriſimile videtur) *Evehi*, inquit, *non poteſt*, niſi per Gebanitas, itaque & eorum regi penditur vectigal. Unde nomina; *Gaba* enim vel *Geba tributum exigere*, & *catab*, vel *cetab ſcribere* ſig. Putat igitur Bochartus Syros mercatores gentis avaritiam his epithetis potius quam nominibus ſugillaſſe, quod videretur, modum excedere in aromatum, quæ efferebantur, deſcriptione, & vectigalium exactione. Unde ſequitur in Plinio. *Sunt & quæ ſacerdotibus dantur portiones, ſcribisque regum certæ.* Obiter emendabis Dionyſium verſ. 959. ubi vulgo Κιλιβανοὶ corruptiſſimè; lege Καταβανοί. Sic duo Interp. Priſcianus.

Minnæique maris prope Rubri litora tenent
Atque Sabæ, poſt hos nec non habitant Catabeni.

Feſtus Avienus——*Rutuli conterminа ponti*
Minnæi, Sabæaque tenent ſuperi, impigra ampla
Æquora diſſulcant glebæ ditis Catabeni,

Catabathmus, urbs olim, nunc pagus Marmaricæ litoris inter Cyrenem ad occ. 174. & Parætonium ad ort. 129. m. p. Anton. *Carte* Moletio; *Capo d' Alber* Theveto Mela. 1. 8. *Catabathmos vallis devexa in Ægyptum finit Africam.* Salluſtius vocat *declivem altitudinem*, ſed non addit in quam partem vergat iſta declivitas. Inquit enim in Jugurthino, *Africam habere ab ortu ſatis declivem altitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant.* Καταβαθμὸν vocat Æſchylus in Prometheo, ridiculè vero ponit ad fontes Nili. Sed ignoſcendum hoc Æſchylo, qui non major inter Græcos fuit Geographus, quam fuerunt apud Romanos vel Seneca, vel Lucanus. Non rectè vero interpres Solini hunc Catabathmum, qui terminus fuit Cyrenaicæ, arenoſum fuiſſe colligit ex loco illo Stephani. Καταβαθμὸς τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος καὶ τοῦ Παραιτονίου. Locum enim iſtum non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, nemo, ut opinor, negabit. Iſ Voſſius.

Catacecaumene, Phrygiæ regio, quam alii Myſiæ, alii Mæoniæ aſcribunt, ut videre eſt apud Strabonem. Sed eandem Phrygiæ Heſychius tribuit vocabulo Ἐκπυρώσεις, Ἀέρας, inquit, τοὺς τῆς Κατακεκαυμένης τῆς Φρυγίας χώρας. Diodorus item Siculus quo loco fabulatur Ægidem belluam ignivomam a Pallade occiſam τὸ μὲν πρῶτον φανῆναι περὶ τὴν Φρυγίαν, καὶ κατακαῦσαι τὴν χώραν, ἣν μέχρι τοῦ νῦν Κατακεκαυμένην Φρυγίαν ὀνομάζεσθαι. Tam verè quam quod alii apud Strabonem ἐκ τῶν κεραυνοβολιῶν καὶ τῶν πρηστήρων *à fulminibus & ignium procellis* hoc contigiſſe dicentes eò referunt fabulam Typhonis, à Jove fc fulmine icti Ut ut ſit *Catacecaumene* dicitur Phrygiæ portio circa Cayſtrum & Mæandrum & urb. Philadelphiam, de qua Apocalypſ cap 3. verſ. 7 cujus campeſtris regio eſt τεφρώδης, i e. *cinericia*, montana autem & ſaxoſa μέλαινα ὡς ἐξ ἐκκαύσεως, *nigra tanquam ex adustione*. Terra denique tota eſt ψαθυρὰ καὶ ψαθυρὰ *fragilis & friabilis*, πλήρης τε ἀσβολώδης καὶ ἐκπυρούμενος, *plena fuliginis*, & *facile inflammatur.* Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph.

Catadupi, pop Æthiopiæ apud Catarractas Nili incolentes, unde nomen *Catadupa*. Cic. de Somnio Scip. *Hoc ſonitu oppletæ aures obſurduerunt: nec eſt ullus hebetior ſenſus in nobis; ſicut ubi Nilus ad illa, quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus; Ea gens quæ illum locum accolit propter magnitudinem ſonitûs, ſenſu audiendi caret.* Vide Sen. Nat. Qu 4. 2. Amm. Marcell. lib. 22. Plin 5 9. nec non Vitruvium lib. 8. cap. 2. & Wendelin. de Adm. Nili cap 5.

Cataia, vel *Cathaia*, reg Aſiæ in Tartaria verſus ortum, & terram Eſonis maximè extenſa, inter Tartariam veram ad Bor. Sinas ad auſt. & Turcheſtaniam ad occaſum. Ejus partes Europæis notæ ſunt, *Tangutum*, *Tenducum*, & *Tainfurum* · crediturque Serica antiquorum. Ibi primaria urbs eſt Cambalum, quæ ampliſſima. A quibuſdam confunditur cum Sinis.

Catalaunia, quæ & melius *Catalonia*, reg Hiſp. citer inter mare Mediter. ad ort & Aragoniam ad occ ac montem Pyrenæum ad Sept. à Gall. Narbonenſi ſeparantem, & Iberum flu. ad auſtr. à regno Valentiæ ferè dividentem. Principatus tit. clara, alias paruit Comitibus Barcinonenſibus, ac deinde regibus Aragoniæ, & ideo etiam ſub Corona Aragoniæ ferè continetur. Ejus autem pars, nempe Comit Ruſcinonenſis Sceptro Gallico ſubeſt ab an. 1660. Reg eſt montuoſa, ſed ferax & valde rigua, cujus incolæ plurimùm libertatis amantes.

Catalaunum, *Chalons*, urbs Gall. Belg in Campania ad Matronam flu. ubi etiam pop. *Catalauni*. 20. leuc diſtat à Trecis in Bor quot à Verduno in Aſr. Ab ea dicti ſunt *Catalaunici campi*, ubi Attila devictus fuit, à Francis, & Romanis. Long. 25. 40. Lat. 48. 58.

Catana, Siciliæ op. ad radicem Ætnæ mont. ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores inprimis celebrati. Ibi fuit ſimulacrum Cereris, teſte Cicerone, quod à viro non modo tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhæo.

Strabo lib 6. Ὑπέρκειται δὲ μάλιστα τῆς Κατάνης ἡ Αἴτνη, καὶ τῶν περὶ τοὺς κρατῆρας παθῶν πλεῖστον κοινωνεῖ, καὶ γὰρ οἱ ῥύακες εἰς τὴν Καταναίαν ἐγγυτάτω καταφέρονται. Diodorus ſcribit hanc ab Hierone, cum ejus incolas ejeciſſet, Ætnam appellatam fuiſſe. Hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus. Procopio Gothicarum rerum lib. 1. Κατάνα mendosè legitur, Strabo lib. 6. Ἡ Κατάνη δ' ἐστὶ Ναξίων κτίσμα. Idem tradunt Marcianus Heracleota, & Thucydides lib. 6. Videtur Cluverius de Sic. Ant. lib. 1. pag 117. Ad Amenani oſtium (inquit Bochartus) *Catana* קטנא h. e. *parvam* ſonat. Nempe *Catana* erat opidulum, antequam Naxii illud auxiſſent, colonia eò deducta, Evarcho duce. Quos proinde Græci habuere pro Catanæ conditoribus. Ita *Cana* Galilææ Ebraicè ſcribitur קטנה *Catna*, & in Syrâ paraphraſi קטנא *Catne* Joh. 2. 1. in quem locum conſulendus eſt Lud. de Dieu ὁ μακαρίτης. Bochartus.

Catangius, ſinus in litore Aſiatico Boſpori Thracici. *Golfo Caſtacio* nunc. Petrus Gyllius.

Cataonia, ſupra Ciliciam regio, confinis Cappadociæ, ut Corn. Nepos in *Datame* deſcribit. Incolæ *Cataones* Stephano dicuntur Vide Plin. 6. 2.

Cataractonum, ſive *Cataracton*, vulgò *Catterick*, teſte Rob. Talboto, op. Scotiæ, ubi & diverſorium *Catarickbridge*. Vide *Caturactonium*, quod alii *Carlile* indigitant. Camdenus habet *Catarrick*, & *Catarick-bridge* Angliæ in Com. Ebor.

Caterlogum, *Caterlagh*, urbs Hiberniæ, Com cogn. caput, ad Brigum flu. med. inter Kildariam & Cellam S. Canici.

Cathneſia, *Cathnes*, prov. Scotiæ ult. & Septentrionalior verſus Orcadas; ubi olim Carini populi.

Catilus, *M. di Tivoli*, mons Latii apud Tybur urb. & Anienem flu. cujus incolæ *Catili*: Virgilius:

Et Tybur Catilli nomine.

Silius lib. 4.——*Anienicolæque Catilli.*

Catria, inſula in mari Libyco, eadem quæ *Æthuſa*. Steph. De nominis origine ſic Bochartus. *Æguſa* Libycum nomen apud Stephanum eſt *Catria*. Αἰγοῦσα, inquit, νῆσος Λιβύης κατὰ Λιβύας λεγομένη Κατρία. Ubi pro Κατρία Cluverius ſcribendum cenſet Καπραρία, quaſi pro Æguſa Libyes *Caprariam* Romana voce appellaverint. Sed ut ut Αἰγοῦσα & *Capraria* ſint voces ſynonymæ, tamen à Romanis ipſis Æguſa dicitur non Capraria. Vide Plin. 3. 8. *Aponianam* vocat Hirtius de bello Africano, unde hodiernum *Favagnana*; *Caprariam* nemo quod ſciam. Præterea non eſt credibile, Pœnos à Romanis accepiſſe nomina inſularum, quas tenuere diu ante Romam conditam. *Catria* igitur, ut vult Stephanus, Punicum nomen eſt, ſed à Græcis interpolatum, nam & ע expreſſum per G. ut in *Gaza*, *Sege*, *Gomorrha*, & ſimilibus עדר *geder* autem vel *gadar* eſt *grex*, non ſolum ovium ſed & caprarum. Hinc in plurali emphatico עדריא *gedraia* vel *gadraia* ſunt *greges*. Itaque inſula *Gadraia*, unde deflexum *Catria*, eſt inſula gregum, caprinorum ſcilicet, id eſt, *Æguſa*.

Catti, *Chatta* Ptolemæo pop. Germ. hodiè *Heſſi*, à Druſo domiti, quorum regio *Heſſia*, ſeu *Haſſia*, *Heſſen* vulgò, teſte Junio. In Batavis etiam eſt Cattorum vicus, vulgo *Catwick* apud Lugdunum urb. Horum mem. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos;
Quæ datur ex Cattis laurea, tota tua eſt.

Juvenal. Sat. 4.

Tanquam de Cattis aliquid torviſque Sicambris
Anxia præcipiti veniſſet epiſtola pinnâ.

Catti Melibocci, Germ. tractus, qui *Catzenelebogen* dicitur B. Rhenano; in Haſſia eſt.

Cattigara, Sinarum ſtatio. Ptol. *Canton* Caſtaldo, urbs Sinarum in ora litorali ſub Luſitanis in Indiæ ultra Gangem

contiuio,

confinio, Emporium frequens. Long 70. 00. Lat. 24. 00.

Catteterides, vide *Caſſiterides*.

Catuaci, pop inter Belgas, Nerviis, Caletibus, Veromanduis & Condruſis proximi, quos forte Duaci op. incolas Diœceſis Atrebatenſis opinari licet. Cæſar, lib. 2.

Caturiges, *Catriges* Ptolemæo, *Caturiges* Straboni, pop. Gall. Narbon. Alpini in Delphinatu, quorum op. *Caturige*. Anton. *Charges*, teſte Simlero.

Caturractonium, Angliæ op. vulgò *Caerlile*. Aliis autem eſt *Allerton*, op. in Comit Ebor. Long. 19. 20. Lat. 51 15.

Caturriga, Gall. Belg. urbs inter Burocortorum & Naſium Anton.

Catyeuchlani, Albionis pop Ptol. Hodie *Buckinghamienſes*, *Hertfordienſes*, & *Bedfordienſes* Camdeno vocantur

Cavaræ, *Cavares* Plinio, *Cavari* Ptol. pop. Gall Narbon. apud Rhodanum flu. *Gavots*, teſte Dalechampio inter Avenionem & Valentiam incolentes, quorum metropolis *Avenio* dicitur.

Cavea, urbs Hiſp aſio nomine *Corea*. Vulgo *Quonca*.

Caucadæ, gentes ad Lagoum amnem ubi in illum influit Ophurus circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Caucana, Siciliæ portus prope Syracuſas, teſte Ptolemæo, cui Καύκανα λιμὴν dicitur. Pluralis numeri eſſe τὰ Καύκανα è Procopii Vandalicorum libro primo diſcimus, Βελισάριος δὲ τῇ Πεχύνῳ ὀκέλλουσιν ἐς Καύκανα τὸ χωρίον συμμίξαι, διακοσίοις μάλιστα σταδίοις Συρακουσῶν διέχον, ubi διακοσίοις legendum cenſet Cluverius. Porro *Caucana*, vel ut veteres efferebant *Caſcana*, videtur eſſe חוף קנה *Choph-cane*, *portus arundinis*, i. e. *arundinoſus*. Bochartus,

Caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ parte, Indiam dirimens à Scythiâ. Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Ultimus inde ſinus, ſævumque cubile Promethei
Cernitur in gelidas conſurgens Caucaſus Arctos.

Hic fertur tantæ altitudinis, ut circa illius verticem Sol velut ſcindi videatur, uti Philoſtratus lib. 2. de vitâ Apol. prodidit, ubi vide plura de hoc monte, itemque apud Qu. Curt lib. 7. Hinc *Caucaſum mente induere*, pro ſupra modum indurare animum. Seneca in Medeâ, verſ. 43. dixit.

——— *Pelle fœmineos metus,*
Et inhoſpitalem Caucaſum mente indue.

Virg. Æn. 4.

——— *Duris genuit te cautibus horrens*
Caucaſus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Horat. Carm. 1. Od 22.

Sive facturus per inhoſpitalem
Caucaſum ———

Porro ſylvoſum eſſe montem, atque arboribus, quæ fabricandis navibus ſint aptæ, pleniſſimum fuiſſe teſtatur Strab. lib. 11. nec dubitare nos de eo ſinet Propert. lib. 2.

Et tenuit omne ſatas intendat vertice ſylvas,
Urgetur quantis Caucaſus arboribus.

Virgilius Georg 2.

Ipſæ Caucaſeo ſteriles in vertice ſylvæ,
Quas animoſi Euri aſſiduè franguntque feruntque,
Dant alios aliæ fœtus: dant utile lignum
Navigiis pinus, domibus cedroſque, cupreſſoſque.

In radicibus, herbis veneficis & vulturibus abundat. Supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione a Ptolemæo collocatur. *Cocas*, & *Cochias*, teſte Haytono Armeno, dicitur, *Albſor* Nigro. *Adazar* Theveto. *Caſpium* vocat Eratoſthenes apud Strabonem; in quo Prometheum vinctum, aquilâ jecur roſtro depaſcente, fabulantur. Inde *Caucaſiæ Portæ* ſeu *Pylæ*, quæ & *Iberiæ*, hodiè *Demircapi* & *Themircapi*, id eſt, *porta ferrea*, uti ab Egeſippo nominatur, non quod ex ferro conſtet, ſed quod locus adeo munitus, ut quemvis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat, quum tranſitus duntaxat pateat 300. paſſuum. Hæ portæ magno errore *Caſpiæ* à multis dictæ fuere, ut Plin. lib. 6. cap. 11. tradit. Nunc ibi urbs eſt, quæ *Derbent* (quod *anguſtias* ſignificat) vocatur ab exteris, & omnium in Oriente urbium munitiſſima cenſetur. Inde *Caucaſiæ volucres* apud Virgilium Eclog. 6.

Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.

Id eſt, vel *Aquilæ* juxta Heſiod. in Theog. Apollonium lib 2. Argon. Ovidium, & Attium in Prometheo ſic ſcribentem:

Jam tertio me quoque funeſto die
Triſti advolatu aduncis lacerans unguibus
Jovis ſatelles paſtu dilaniat fero.

Vel *Vultur* juxta Fulgentium in Mythol. & Petronium in Hendecaſyllabo.

Cur vultur jecur intimum pererrat
Et pectus trahit, intimaſque fibras.

Et hæc forte ratio (notante De la Cerda) quare Poetæ dictum *volucres*, quaſi inſinuaret Prometheum jam ab aquilâ, jam a Vulture lancinari, nam aliter dixiſſet *volucrem* vel *avem*, ut Prop. lib. 2. Eleg. 1.

——— *Medio pectore pellet avem.*

Et Mart in Amphitr.

Aſſiduam nudo pectore paſcit avem.

De nomine Bochartus. Terra Gog vel Magog erat Scythiæ pars circa Caucaſum, quam Colchi & Armeni, quorum dialectus erat ſemichaldæa, גוגחסן *Goghaſan* vocarunt, i. e. *Gogi munimentum*, atque inde Græci Καύκασον ſono meliori, ut cum pro גמל *gamel* κάμηλον dicunt. Fuit etiam *Caucaſus* locus circa Chium inſ. Herodot. Item in Arcadiâ Halicarnaſſeo, nisi illic *Thaumaſios* legendum ſit, uti putat Portus.

Caudi, vel *Caudium*, Samnitum op. in Italiâ prope Beneventum; unde *Furcæ Caudinæ*, & *Fauces Caudinæ*, Romanorum ignominiâ & clade nobilitatæ. Ibi enim eorum copiæ, duce Sp. Poſthumio Conſule, in anguſtias redactæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cum alia ſpes evadendi non eſſet, poſitis armis, ſub jugum miſſæ ſunt. Lucan. lib. 2.

Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Strabo. lib. 5. Κεῖται δ' ἐπὶ τῇ Ἀππίᾳ αὐτῇ τε Καπύη, καὶ αἱ τῶν ἄλλων ἐπὶ Βρεττίων ἄγουσαι ἀπ' αὐτῆς Καλατία, καὶ Καλύδιον, καὶ Βενεύεντον, lege Καύδιον, vel ſi mavis Κλαύδιον; ita enim eſt apud Ptol. Quin & *Claudium* quoque habet Hor. Sat. 5. l 1.

Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponunt,
Hinc nos Cocceï recipit pleniſſima villa,
Quæ ſuper eſt Claudi cauponas.

Apud Plut. in Parallel. ſic ſcriptum eſt. Κατὰ τὰς καλουμένας φορύλας Κλαυδίνας, ἐστὶ δὲ τόπος στενωπός. lege φυρκούλας. Vide Cluver Ital Ant pag. 1197.

Caulici, pop. juxta Ionium ſinum, *Caulıaci* Apollonio. Vide Steph.

Caulum, ſive *Caulon*, qui & *Aulon*, op. in primâ Italiæ fronte apud Locros. Plin. 3. 10. Virg. Æn. 3.

Caulonisque arces, & navifragum Scylaceum.

Quanquam ibi Poeta non tam de opido quam promontorio loqui videtur *Caulonia* dicitur Straboni & Pomponio Stephanus Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. Opidanus *Cauloniates*, vel *Caulonius*.

Caum, Hiſp op. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alveus Indi flu. circa ejus oſtia. Arrianus in Indicis, h. e. Hiſtoriæ ejus lib. ult.

Caunus, Cariæ op ad Calbin flu. cujus mem. Strabo lib. 14. æſtate & autumno, ut ipſe ait ad habitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii ſub peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cum intuitus eſſet Stratonicus Citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliados verſiculum in eos protulit.

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

Id eſt, *Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum.* Colorem videlicet, quo omnes pallebant, ſugillans. Caunii vero cum hominem inceſſiſſent acrius, quòd urbem, ut morbidam carperet, *Ego*, inquit, *morbidam dicere auſim, ubi mortui ambulant?* Urbanius multò acriuſque, quàm prius illudens. Hæc Strabo ubi ſupra. Ab hac civitate vehebantur ficus *Caunea* dictæ. Cic. lib. 2. *de Divinatione*. Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens *Cauneas* clamitabat, ac ſi dixiſſet (præſagiens futuram cladem in quâ Craſſus occubuit) *Cave ne eas.* Vide Steph. Eſt etiam *Caunus* Doridis op. Ptol. *Magri* dicitur Olivario. *La Roſa* Sophiano. Item Cretæ urbs, nec non Hiſp. mons in Celtiberis, *Moncayo* hodiè, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Item Æolica urbs Athenæo.

Cayci, pop. Germ. qui & *Chauchi* & *Cauci*, in majores & minores dividuntur. Illi inter Albim & Viſurgim flu. locantur, eorumque metropolis eſt Brema urbs in Saxoniâ. Hi inter Viſurgim & Amaſium flu. quorum urbs Bidenburgum, vel Oldenburgum cum aliis in Friſiæ & Weſtphaliæ confinius. Alii Cauchos majores, ubi Luneburgenſes ſunt, ſtatuunt. Lucan. lib. 1.

Et vos crinigeros bellis arcere Caycos
Oppoſiti ———

Cayſter, vel *Cayſtrus*, flu. Aſiæ circa Epheſum, cui etiam regioni nomen dat; nam tractus ille *Cayſtrius* dicitur, ut author eſt Eunapius Sardianus. Fluvius hic cygnis olim abundavit. Unde Ovidio Triſt. 5. 1. *Cayſtrius ales* pro cygno. Propert lib 3.

Si quaeve olorigeri viſenda eſt ora Cayſtri.

Ubi tamen alii *Gygæ*, Voſſius autem *Ortygii* legit. Ovid. Met. 2.

Et

Et quæ Mæoniis celebrabant carmine ripas
Fluminea volucres medio caluere Cayſtro.

Mart. 1. 54.

Sic niger in ripis errat cum forte Cayſtri,
Inter Ledæos ridetur corvus olores.

Hom. Iliad 2.——'Ορνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων
'Ασίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Inde Virg. Georg 1.

Jam varias pelagi volucres & quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Ubi forſan melius legendum,

Dulcibus in pratis rimantur ſtagna Cayſtri.

Cea, vel *Ceos*, inſula juxta Eubœam. *Cos* contractè dicitur ab Heraclide ac Diodoro; A Romanis ſcriptoribus, Virgilio, Ovidio, Plinio, Salluſtio apud Servium *Cea*; A Ptolemæo *Cia*; A Lyſea apud Suidan, & Æliano de Animalibus *Cios*, à Philone & Melâ *Cianos*, vocabulis ita diverſis, ut ea conſtet omnia eſſe orta ex uno fonte. Nempe כוה *cava* Ebræis eſt *exurere*, ut Græcis καίειν & καίω & כי *ci* vel כויה *cevija* exuſtio dicitur; Hoc de quâvis exuſtione, illud propriè uſurpatur de aduſtione Solis. Nomen inſulæ cur eo referatur docet Vir magnus de Phœn. Col lib. 1. cap. 14. his verbis. *Liber Pater Cadmi nepos Icarium, vel Icarum* (id eſt אכר *icar*, *agricolam*) *miſit in Atticum agrum, ut vitium culturam Athenienſes edoceret.* Hunc vino poto ruſtici ſemiebrii, venenum ſe bibiſſe credentes, nefarie interfecerunt, & admiſſi criminis ſibi conſcii, aufugerunt in Ceam inſ. in quâ regnabat Ariſtæus Cadmi gener. Hyginus ex magni Salmaſii emendatione lib. 2. Aſtron. cap. *Arctophylax. Interfectores ejus* (Icarii) *animi conſcientiâ permoti ſtatim ſe fugæ mandaverunt, & in inſulam Ceum* (lege *Ceorum*) *pervenerunt, à quibus ut hoſpites recepti domicilia ſibi conſtituerunt. Aliquanto poſt irâ Numinis reos perſequente, canicula exoriens æſtu Ceorum loca & agros fructibus orbabat, & ipſos morbo affectos pœnas Icario cum dolore ſufferre cogebat, quod latrones recepiſſent. Quibus malis concitatus inſulæ rex Ariſtæus Apollinis & Cyrenes filius*, &c. *petiit à parente quo pacto calamitate civitatem poſſet liberare. Quem Deus jubet multis hoſtiis expiare Icarii mortem & ab Jove petere, ut quo tempore Canicula exoriretur, dies quadraginta ventum daret, qui æſtus Caniculæ mederetur. Quod juſſum Ariſtæus confecit, & impetravit ut Eteſiæ flerent.* Hæc ex Hygino hactenus, quibus ſimilia referunt etiam alii antiquiores. Theophraſtus de Eteſiis. Ἐν δὲ ποτ' ἐξίλαον, καὶ Ἀρισταῖος αὐτοὺς ἀνεγράλισατο, θύσας τοῖς ἐν Κέῳ θυσίας τῷ Διΐ, καθάπερ μυθολογοῦσι. Et apud Apollonium lib. 2. Argonaut. cum Sirius ἐφλόγιζεν Μινωΐδας ἔνδοθι νήσους, id eſt, Cycladas, monitu Apollinis Ariſtæus in Ceum ſe contulit.

Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
Ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ, τοῖο δ' ἕκητι
Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
Ἤματα τεσσαράκοντα, Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Plura vide apud Scholiaſtem & in Heraclidis politiis, & Diodori lib 4 & Ciceronis de Divin lib. 1. & in Germanici fragmento ad Arati Phænomena, capite *Aquarius*, qui omnes meminere hujus ſacrificii ab Ariſtæo inſtituti, & à Ceis celebrari ſoliti ad Eteſias impetrandos.

Ceba, *Ceua*, op. Liguriæ ad Tanarum flu. in Principatu Pedemontano, inter Montem Vici urb. 7. m. p. & Aquas Statiellas 25. circiter. Inde *caſeus Cebanus* Plinio Laudatus. Long. 29. 56. Lat. 43. 10.

Cebrenia, & *Cebrena*, & *Cebrina*, reg. Troadis per quam Cebrenus flu. decurrit. Inde *Cebrenis* Ovid. Met. lib. 11.

Aſpicit Heſperien patria Cebrenida ripâ.

Statius in Silvis;

——*Viduæ Cebrenidos arida luctu*
Flumina.

Cedar, vel *Kedar*, Arabiæ reg. in Agarenorum, i. e. Saracenorum ſolitudine, à *Cedar*, ſecundo Iſmaelis filio. Etymologo Κέδαρ eſt vox Græca, quæ σημαίνει, inquit, τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὸ κήδω, τὸ λυποῦμαι. Verum autem etymon eſt ab Ebræo קדר *Kadar*, h. e. *atratus fuit*, ſive *fuſcus*, qualis fere Arabum color. Unde Sponſa 1. Cant. 5. dicit ſe *nigram eſſe ut tentoria Cedar*. Incolæ *Cedrei* Plinio, Lampridio v. Cedareni, dicuntur.

Celadon, flu. Arcadiæ in Peloponneſo, in Alpheum fluens. Strabo lib. 8. Ejus mem. Homerus Iliad. 7.

——ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Ejus aqua cæteris Græciæ aquis præcellere dicitur.

Celaduſa, inſ. maris Adriatici. Mela. Bobus & capris abundat, Plinio authore. *Laguſta* Hermol. Barbaro. *Celaduſa* vero parva inſula Delo proxima.

Celenna, locus Campaniæ, Junoni ſacer. Virg. Æn. 7.

Quiq; Rufas, Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, oppidum habens ejuſdem nominis, quam *Phrygiæ caput* Livius vocat. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victumque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in flu. ſui nominis commutatum fuiſſe. Ovid. Faſt. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas
Amnis it inſanâ nomine Gallus aquâ.

Lucanus.

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Stat. Theb. 2.

Fœda Celænæâ committere prælia buxo.

Ubi Scholiaſtes: Celænæ Marſyæ civitas, ubi primum dicitur tibiarum uſus inventus, quibus Apollinem provocare auſus eſt, a quo victus temeritatis ſuæ pœnas exſolvit. Marſyas enim Celænæus fuit, ut ipſe infra.

——*Et illuſtres Satyro pendente Celænæ.*

Obiter emendabis Polyænum in Melantho lib, 1. Stratagem. Ἐπολέμουν Μελαινῶν πέρι Μέλαιναι. χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας. Legendum Κελαινῶν, & Κελαιναί, ut recte monet magnus Caſaubonus. Schol. Ariſtoph Acharn. Act. 1. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ita etiam Suidas & Phavorinus vocibus Ἀπατούρια, Κελαιναί.

Celendræ, ſive *Celendris*, aut *Celenderis*, Samiorum colonia in Ciliciâ, portum habens ejuſdem nominis ad Selinuntis flu. oſtia. Lucan. lib. 8.

——*Sequitur pars magna Senatus*
Ad profugum collecta ducem, parviſque Celendris
Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

At in Strabone inter Selinuntem & Celenderin multa ſunt interjecta. Hinc *regio Celenderitis* apud Plinium. Vide Bochart de Phœn Colon. lib 1 cap. 5. Mem. ejus quoque Tacit. An. 2. *Piſo caſtellum Ciliciæ munitum admodum*, *cui nomen Celenderis*, *occupat*. Nominat id Joſephus lib. 17. collocatque in viâ qua Romam ibatur; ſed in eo ſcriptum *Celendris*. Meminit & Ptolemæus. Antiquiſſimum id fuit, ſi Apollodoro fides, lib. 3. qui conditionem ejus refert ad Sandarum Tithoni nepotem, Ὃς, inquit, ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν πόλιν ἔκτισε Κελένδεριν. Lipſium ad illum locum Taciti.

Celia, urbs Germ. in Duc Stiriæ ad Saanum flu eſtque cap. perampli Com. juris Auſtriaci, 10. leuc. à Labaco in ort. 8. autem à Petavione in auſt.

Celia, *Ceglie*, op Apuliæ Peucetiæ & inter Barium & Balſamum ſupra 3. m. p. Aquavivam verſus 12. Long. 41. 54. Lat 40 39.

Celidnus, flu. Macedon. & ejus limes ab auſt. verſus Elymiotas pop. Nunc *Salnich* dicitur, in Albania reg. & in mare Hadriaticum ſe exonerat in Bor. parte ſinus Oenei.

Cella S. Canici, vide *Kilkennium*.

Cellenſis lacus, vide *Acronius*.

Celnius, flu. quibuſdam eſt *Boggia*, in Buchania prov. Scotiæ, Tranſtaanæ verſus ort. *Killian* Camdeno.

Celſona, *Solſone*, urbs ampla Hiſpaniæ in Catalauniâ ad pedes montium, 11. leuc. à Vico in occ. 8. autem à Minoriſſa in Bor quot ab Urgella in auſt.

Celtæ, pop. Gall. Comatæ inter Garumnam & Sequanam fluvios; ita dicti, ut vulgò volunt, à *Celto* Polyphemi filio. Appianus. Aliud etymon ſuppeditat nobis vir magnus Phaleg. lib. 3. cap. 6. In Talmudico tractatu *Nidda*, inquit, חלת pro *croco* ſumitur, ſiquidem fides Hebræis, & viris undecumque doctis Boderiano & Buxtorfio. Idem autem חלת, ſi libeat Chaldæo more inflectere, fit חלתא *Chalta*, vel *Chelta* vox proximè accedens ad *Celtas*. Ita croceis capillis Galli tam Celtarum & Galatarum, quam Rhodaniorum nomen debebunt. Sane Gallos τὰ ξανθὰ ἔθνη paſſim appellari notat vir doctiſſimus, Iſ. Voſſius. Diodorus Siculus. Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί, ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοί, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς ἐπιτηδεύουσιν αὔξειν τὴν φυσικὴν τῆς χρόας ἰδιότητα. Strabo de Britannis lib. 4. Οἱ δὲ ἄνδρες εὐμηκέστεροι τῶν Κελτῶν εἰσὶ, καὶ ἧσσον ξανθότριχες. Atque ob hoc ipſum Britannos Gallicæ eſſe originis conjectat Jornandes hiſtoriæ Gothorum cap. 9. quòd illis ſint *rutila coma*. Ubi *rutilas* dixit pro *flavas*, quomodo Ammianus lib 15. *Candidi penè Galli ſunt omnes & rutili*; capillitii ratione ſcilicet. Claud. in Rufinum lib 2.

Inde truces flavo comitantur vertice Galli.

Bodinus *Celtas* quaſi κέλητας dictos voluit, quia liberis equis haud ſtratis, aut ad currum junctis vehi conſueſcerent. La-

zius

itùs à *Galatis* per contractionem. Strabo ait Κελτὰς appellatos διὰ τὴν ἐπιφάνειαν, quòd authoritate prævaluerint, ſive quòd robuſta & valens nat o fuerit. Id ſonat *Gelten* hodiè Germanorum lingua. Nominis veſtigium remanet in *Geldris* Belgis quoque *Gelre-baars* eſt piſciculus melioris notæ: & *Gild s. bes præſtans valere*. Pontanus. Horum regio Κελτικὴ dicitur, quæ apud vetuſtiſſimos Græcos, ea tantum Galliæ erat pars, quam mare mediterraneum alluit, nam eam tantum noverant. Poſtea vero id nomen etiam ad alias partes, quæ paulatim cognoſci cœpere, translatum eſt, donec tandem toti Galliæ, poſtquam tota cognita ſunt, eſt attributum. Idem de Romanâ Galliæ appellatione ſentiendum: Nam qui *Celtæ* propriæ appellantur; ii à Romanis *Galli* dicti ſunt, auctore Cæſare; deinde ea vox latius accipi cœpit. Polybius autem Κελτίαν proprio nomine, appellat eam auſtrinæ oræ partem quæ eſt inter Narbonem & Pyrenæos. Caſaubonus. Porro Celtarum nomine veteres non ſolum Gallos intelligebant, auctore Appiano, ſed & Germanos, ut ex Herodoto aliiſque conſtat. Maximè tamen eos Germanos fuiſſe crediderim; quippe quod Ariſtoteles Polit. 7. hunc morem tribuit Celtis, quod recens natos ad fluvium explorarent; id ipſum Germanorum moribus tribui apud Cæſarem & Melam legis. Eodem refero Græci poetæ teſtimonium de Celtis probantibus prolem ſpuriam vel legitimam Rheni lavacro. Sunt enim Celtæ Germani, qui Celticâ dictâ Galliâ expulſis Gallis, aut ſaltem iis permixti trans Rhenum conſederunt; unde factum, teſte Dione, lib. 39. ut Celtæ uno nomine ſint appellati ἑκάτεροι οἱ ἐπ' ἀμφότερα τοῦ ποταμοῦ οἰκοῦντες.

Silius lib. 8.

> *Quin etiam ingenio fluxi, ſed prima feroces*
> *Vaniloquum Celtæ genus ac mutabile mentis.*

Livius lib. 10. de Gallis: *Primaque eorum prælia pluſquam virorum, poſtrema minus quam fœminarum eſſe.* Polyb. 2. de iiſdem: Κατὰ τὴν πρώτην ὁρμὴν, ἕως ἂν ἀκέραιον ᾖ, φοβερώτατόν ἐστι πᾶν τὸ Γαλατικὸν φῦλον.

Silius lib. 13.

> *At Celtæ vacui capitis circumdare gaudent*
> *Oſſa (nefas) auro, & menſis ea pocula ſervant.*

Livius lib. 23. *Caputque ducis præciſum Boii ovantes templo, quod ſanctiſſimum apud illos eſt, intulere: purgato inde capite, ut mos iis eſt, calvam auro cælavere.* Idem Solinus de Eſſedonibus: *Capitum oſſa auro incincta in poculorum tradere miniſterium.*

Celtiaca, op. Hiſp. in conventu Hiſpalenſi. Plin. 3. 1.

Celtiberi, Hiſp. pop. à *Celtis* originem traxiſſe creduntur, qui cum veniſſent ad *Iberum* flu. ibique conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluvii nomine, juxta quem conſederunt, *Celtiberi* dicti ſunt, & eorum regio *Celtiberia*, vulgo *Arragon*. Lucanus lib. 14.

> ——— *Profugique à gente vetuſtâ*
> *Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.*

Silius lib. 3.

> *Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis.*

Diodor. Sicehota lib. 1. poſt multa prælia ſumma virtute pugnata *Celtas* & *Iberos*, coiiſſe narrat in fœdera pacis & commune nomen: Οὗτοι γὰρ τὸ παλαιὸν περὶ τῆς χώρας ἀλλήλοις διαπολεμήσαντες οἵ τε Ἴβηρες, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ μετὰ ταῦτα διαλυθέντες, καὶ τὴν χώραν κοινῇ κατοικήσαντες, ἔτι δ' ἐπιγαμίας πρὸς ἀλλήλους συνθέμενοι διὰ τὴν ἐπιμιξίαν λέγονται ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. Appianus Ibericon initio: Κελτοὶ μοι δοκοῦσι ποτὲ τὴν Πυρήνην ὑπερβάντες αὐτοῖς [*Iberis* ſc.] συνοικῆσαι ὅθεν ἄρα καὶ Κελτίβηρων ὄνομα ἐρρύη. *Robur Hiſpaniæ* eos vocat Florus lib. 2.

Celurca, *Montroſſe*, op. Scotiæ in ora littorali maris Germanici, ubi Horeſtæ pop alias, 7. m. p. à Brechino in ort. & tot. ab Arbroto etiam in ort.

Cema mons, aliter *Cemenus* dict. vulgo *M. Camelione*, mons Italiæ & Alpium, in Com. Nicæenſi, prope Caſtrum S. Stephani, & juxta fontes Tineæ flu. Olim *Acema* dicebatur

Cemandri, pop. Norici, in Pannon. & Illyrici confin. Quorum op. Martena, vulgo *Marpurg*, ad Savum flu. ubi Lavantum excipit. Al. in Stiria ad Dravum flu. inter Draburgum ad occ. 4. Et Pætovium ad ort. 6. leuc. à Græcia in merid.

Cemenelium, urbs fuit Gall. Narbon. nunc vic. tantum in Com. Nicæenſi, vulgo *Cimies*, 6. mill. à Nicæa in Bor. & tot. ab ora litor. maris Mediter. quanquam alii credant fuiſſe in monte Acema, 30. hinc mill. in Bor. verſus fontes Vari fluvii.

Cemenus, mons Gall. in Aquitan. verſus Gall. Narbon. & inter Volcas, Arecomicos, Helvios, Velaunos, Gabalos & Ruthenos, per 30. leuc. circiter in long. protenſus; nunc vulgo *Les Cevennes*. Initium habet verſus fontes Ligeris, in Vivarienſi prov. ſuper. extenditurque per Occitaniam prov. Lutevam uſque.

Cempſi, pop. Hiſp. citer. ad montis Pyrenæi radices incolentes in regno Arragonio, quorum op. *Venaſque* ab Oſca ad 12. leuc. inter montes ditum. Horum mem. Dionyſ. verſ. 338.

> Κεμψοὶ δ' ἐνναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρηναῖον.

Nuſquam, ut opinor, apud alium quemquam authorem hujus populi mentio extat, ideo ipſos non ſub *Pede Pyrenæo*, ſed in *Utopiâ* quærendos, putat Montanus. Neſcire vero ſe ait an Κελτοὶ ab auctore ſcriptum fuerit. Sane Ceporinus *Celtas* vertit. Priſcianus vero & Avienus *Cempſi* habent.

Cenæum, prom. *Eubœæ*, in occ. maxime porrectum prope ſin. Malliacum contra Opuntem & Locros Epicnemidios; vulgò *Capo Litar*. Hic fanum fuit Jovis, qui inde *Cenæus*. Ovid. 9. Met.

> *Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat*
> *Vota Jovi.*

Seneca in Herc. Oetæo:

> *Quà templa tollens ara Cenæi Jovis*
> *Auſtro timendum ſpectat Euboicum mare.*

Lege *Cenæi* cum Strab. & Ptol. Sophocles in Trachiniis:

> Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοίς, ἔνθ' ὁρίζεται
> Βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ

Æſchylus, ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ

> Εὐβοΐδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς ἀκτήν.

Cenchreæ, Peloponneſi op. prope Corinthum in Iſthmo ipſo juxta fanum Neptuni, quinquennalibus ludis inclytum. Item portus Corinthi. Inde *Corinthiaca*. Ovid. Triſt. 1. 9.

> *Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.*

Plin. lib. 4. *Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc anguſtiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plauſtris tranſvehi prohibet.* Stat. Theb. lib. 4.

> *It comes Inoas Ephyre ſolata querelas*
> *Cenchreæque manus.* ———

Apul. Met. 10. *Quod oppidum* audit nobiliſſima Corinthienſium colonia: alluitur autem Ægeo & Saronico mari, ubi portus etiam, tutiſſimum navium receptaculum, magno frequentatur populo. Long. 49 13. Lat 38. 50. Item urbs Troadis, in qua commoratus eſt Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Item alia Italiæ. Steph.

Cenchrius, Ioniæ amnis ad Epheſum Cayſtro proximus, per Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygiâ nutrice lotam ex partu. Tacit. Annal. 3. *Primùm omnium Epheſii adiere, memorantes, non, ut vulgus crederet, Dianam, atque Apollinem Delo genitos; eſſe apud ſe Cenchrium amnem, & Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & olea, quæ tum etiam maneba, adniſam, edidiſſe ea numina.*

Cendevia, palus in Phœnice, intra mont. Carmeli radices, ex quâ creditur naſci Belus amnis, 5. m. p. ſpatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. 36. 26.

Ceneda, Venetæ reg. op. inter Liquentiam & Aneſſum, flumina. Agathias lib. 2. Long 33. 35. Lat. 45. 40.

Cenebum, ſeu *Genebum*, vulgò *Gennep*, urbs permunita Germaniæ, ad Moſam flu. in Duc. Clivenſi, in ditione tamen Hollandorum. Eſt in confin. Gueldriæ, med. fere inter Weſaliam ad ort. & Boſcum Ducis ad occ.

Ceneſtum, urbs Corſicæ, alias epiſc. quæ nunc quibuſdam S. Lucia, vic. prope Rhotanum flu. ubi etiamnum multa ſunt rudera inter Curiam & Aleriam. Al. eſt ipſa Curia vulgo *Corte*, ſaxo undique prærupto, impoſita prope Crenum lacum.

Ceneta, quæ & *Ceneda* Agathiæ, urbs Italiæ in March. Tarviſinæ 13. mill. à Belluno, tot. ab Opitergio, & 15. à Tarviſio, ſubeſtque Reip. Venetæ. Eſt prope fontes amnis Mottegani.

Cenetum, op. regn. Neapol. in quo Epiſc. Teleſinus ſolet reſidere. Sed al. eſt Cerritum, *Cerreto*, in prov. Terræ Laboris, & in confin. Principatûs citer. 15. mill. à Teleſio in Circium.

Cenimagni, pop. Angliæ Cæſari. Ab al. Simeni & Iceni dicti fuere, inter Trinobantes Catieuchlanos & mare Germanicum, ubi poſtea Eaſt-Anglia, & nunc Suffolcia, Norfolcia, & Com. Cantabrigienſis.

Cenion, Albionis flu. in ora auſtrali Cornubiæ, in mare apud Fanum S. Mauditi op. exiens; *Vale* Ortelio.

Cenomani, pop. Gall. Lugdunenſis, qui & *Auleræi Cenomani*, inter Rhedones, Andegavos, Carnutes & Seſſuos. Horum tractus nunc *Le Maine* dicitur; eſtque provincia ampla & rigua, inter Normanniam ad Bor. Belſiam ad ort. Britanniam ad occ. & Andegavenſ. prov. cum parte Turonenſ. prov.

prov. ad auſt. Hujus prov. cap. Subdinum, ſeu Vindunum, aliter Cenomanum, *Le Mans.*

Cenomani, pop. fuere Gall. Tranſpadanæ habebantque à Sept. Euganeos, ab Oriente Venetos, à Meridie Padum flu. & ab Occid. Inſubres: ubi nunc agri Veronenſis, Mantuanus, Cremonenſis, & Brixianus, pro maj. parte ſub domin. Venetorum.

Cenomanum, Le Mans, urbs Gall. aliis *Subdinum*, & *Vindunum* dicta, Cenomanenſ. prov. cap. ad Sartam flu. ubi recipit Huſnam, epiſc. ſub archi. Turonenſi, 10. leuc. ab Alenconio in auſt. 16 à Turonibus, 30. à Rhedonibus, & tot. à Carnuto Long. 20. 21. Lat. 48 04.

Centa, op. Maurit. Ting. Mediterr. inter Molocath & Marochium.

Centauri. Vide Partem hujus lib. ſecundam.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flac lib. 6.

Impulit & dubios Phrygiis velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras.

Centrites, flu qui Armeniam à Carduchis dividit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

Centrones, pop inter Alpes Graias quæ hodie dicuntur, in Sabaudiâ. Quorum regio & urbs Tarantaſia, vulgo *Le pays de Tarentaiſe*, teſtibus Marliano, Vigenereo & Ticudo, ubi Centronum pag vulgò *Senteron*, inter Auguſtam Prætoriam, 12 & Genevam 14. leuc. viſitur.

Centrones, Belgii pop. quorum op *S. Truyen*, vel *Truyden* teſte Henr. Leodio, à Tungris 3. leuc. à Leodio 6. in occ. in medio inter illud, & Lovanium. Regio nunc Haſbania Latinè nominatur, vulgo *Haſpengaw.* Becanus vero *Cortryck* vocat Flandriæ op. ad Scaldim.

Centum cellæ, Tuſciæ urbs. *Civita Vecchia* hodie. Trajano Imperatori originem debet. Plin. Jun. 6. 31. *Evocatus in conſilium à Cæſare noſtro ad Centum cellas longe maximam cepi voluptatem.* Vide quæ ſequuntur. Græcis auctoribus Procopio, & Agathiæ more ejus temporis eliſo μ Κεντουκέλλαι. Ptolemæo ὁ Τραϊανὸς λιμὴν, i. e. *Trajani portus* dicitur; quem Rutilius pulchrè deſcribit his verſibus.

Ad Centumcellas forti defleximus auſtro,
Tranquillâ puppes in ſtatione ſedent.
Molibus æquoreum concluditur Amphitheatrum,
Anguſtoſque aditus inſula facta tegit.
Attollit geminas turres, bifidoque meatu
Faucibus arctatis pandit utrumque latus.
Nec poſuiſſe ſatis laxo navalia portu,
Ne vaga vel tutas ventilet aura rates:
Interior medias ſinus invitatus in ædes
Inſtabilem fixis aëra neſcit aquis.

Ædes intelligit quas Græci νεωσοίκους vocant, νεώσοικοι autem ſunt οἰκήματα περὶ τὸ θαλάσσιον οἰκοδομήματα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν, nempe quibus ſubducebantur ad ſtationem naves, Latini *cellas* dicunt, unde portui nomen.

Centurinum, urbs Corſicæ inſ Ptol. *Centuri* Pineto.

Centuriones, urbs Hiſp. verſus Gall. Narbon. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo *Centuripinum* *creatum* hodie *Centorbi* Fazello. *Centuripæ* Pomponio Sabino, & Ptolemæo αἱ Κεντόριπαι, reliquis Græcis autoribus neutro genere τὰ Κεντόριπα. Quid & apud Cicer. Plin. Solin *Centuripis* obliquo caſu legimus. Apud Silium *Centuripe* lib. 14.

Nec non altus Eryx, nec non è vertice celſo
Centuripe, largoque fluens Eutella Lyæo.

De ſitu Strabo lib 6 Κεῖται δ' ὑπὲρ Καταίνης τὰ Κεντόριπα, συνάπτοντα τοῖς Αἰτναίοις ὄρεσι καὶ τῷ Συμαίθῳ. Populi *Centuripini.* Cicero Verrinâ Quintâ. *Centuripinos homines, maximè mediterraneos, ſummos aratores.*

Ceius, extremum Italiæ promontorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceos, *Cea* Plin. *Cia* Ptol. vulgo *Zea*; inſula maris Ægæi, una Cycladum Vide *Cea.*

Cephalis, altum & ſylvoſum promontorium majoris Syrtis initium Strabo lib. ult.

Cephaledion, op. Siciliæ non procul ab Himera fluvio. Plin. 3. 8. & Strabo lib 6. Vide *Cephaloedis.*

Cephalena, vel *Cephallenia*, inſ. maris Ionii. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe *Melanam* lib. 4. cap. 12. A *Cephalo* Amphitryonis ſocio, Deionei filio, dictam volunt. Populi *Cephallenes*, qui Ulyſſem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt, ut videre eſt apud Hom. in catalogo navium.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 6.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton arvis.

Infra Corcyram eſt, & Acarnaniæ objecta. Nomen ejus à verbo כפל *cepiul*, quod Syris eſt *duplicare*, ut כפל *caphal* apud Ebræos, quia bifariam diviſa eſt. & videtur eſſe gemina inſula, partibus iſthmo tam plano inter ſe cohærentibus, ὥσθ' ὑπερκυλίζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ita Strabo. Eam olim Taphii & Teleboæ tenuiſſe perhibentur.

Cephaloedis, Siciliæ urbs, hodiè *Ceſalù* Leandro. Κεφαλοιδὶς Ptolemæo, Κεφαλοίδιον Straboni lib. 6. Κεφαλοιδιάς Græcâ formatione Silio lib. 14.

Quæque procelloſo Cephaloidias ora profundo
Cæruleis horret campis paſcentia cete

Πολίχνιον Strabo vocat. Φρούριον Diodorus lib. 13. Vide Cluver. De Sicil Ant. lib 2. cap. 3 populi *Cephaloeditani* Ciceroni in Verrinis, & Priſciano. Nomen ut ut Græcum videatur, tamen eſt mere Punicum. Pœnis enim כיפא לוד *Cepha-lud* eſt *rupes flexa.* *Cephaloedis* porro ſita eſt in vertice rupis, penè in ipſo flexu promontorii, quod multum in mare prominet. Conſtat id tam ex tabulis, quam ex deſcriptione Fazelli, dum uſeo eſt ut probet Græcum eſſe vocabulum. *Cephaloedes*, inquit, *urbs vetuſta, nomen à* Κεφαλὴ, *quod Caput eſt Latinis, nacta eſt, vel ob id quod ad verticem præruptæ rupis, promontorii ſpeciem habentis condita fuit, ubi adhuc arx eſt natura munitiſſima, & urbs ipſa jacens ambitu ferme mille paſſuum.*

Cephiſus, vel *Cephiſſus*, flu Bœotiæ qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens tandem in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo lib. 9. Lucan. lib. 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidicâ Cephiſſus aquâ

Ubi Cephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluvio huic vicinum, à quo Deucalioni, & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, quâ genus humanum poſſit reparari. *Cephiſſus*, inquit Bochartus, Arabibus כפיז *Chaphiz*, quod *profundum* notat, eſt enim ἐγχεῖσθαι *altis gurgitis* teſte Pauſaniâ in Bœoticis. Et in Melanis cum Cephiſo confluxu βαθεῖαν λίμνην *profundum lacum* deſcribit Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 4. cap. 12. Καλλιρέεθρος Homero in Hymnis, h. e. *pulcriſluus*, & Καλλίναος, *pulchrè fluens* Euripidi in Medea dicitur. Septem enumerat *Cephiſos* Strabo lib. 9. Longè ſanè diligentior Polemone, qui in lib. περὶ ποταμῶν tres tantum nominat. Sic enim ait: ἐν Ἀθήναις τε Κηφισὸς καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει Vibius quoque Sequeſter Polemone negligentior eſt; unicum enim novit Phocicum Cephiſſum.

Cepiana, op Luſitaniæ quibuſdam eſt in Provincia, intra Tagum & Anam flu. Al. eſt Pinetum, *Pinhel*, op Portugal. in Tranſmontana prov. juxta amnem cogn. vix 4. leuc. à confin. regni Legionis in occ. quot à Durio flu. in auſt. à Trancoſio autem 5. in ort.

Cepe, ſeu *Cæpe* & *Cepi* Mileſiorum, op. fuit Aſiæ juxta Corocandamim Lacum, in regno Boſphorano, inter Phanagoriam & Tyrambum, in Eione inſulâ; vix 10. mill. à Boſp. Cimmerio in ort.

Ceramum, *Ceram*, inſ. ampla & oblonga maris Indici in Archipelago Moluccarum in Aſia, inter Giloliam, Moluccas, Bandam, & Amboynam, inſulas, benè culta & aromatum productu dives.

Ceraſtis, Cyprus olim ſic dicta, quoniam homines *Ceraſtas*, i. e. *cornibus inſignes* eam quondam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii quòd procurrentibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Quinimo *Ceraſtæ* dicti ſunt Cyprii omnes, quia ipſa inſula *Ceraſtis* à frequentibus promontoriis in cornuum modum prominentibus, vocabatur. Steph. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς ἀπὸ τοῦ πολλὰς ἄκρας ἔχειν. Hinc Nonnus, lib 13. & paſſim: Κεραστίδος εἰς χθόνα Κύπρου, ubi male ſcribitur Κεραστίδος.

Ceraſus, *ſunt*, *Cheraſonda*, urbs Cappadociæ marit. Mela, 1. 19. *Raræ urbes. Ceraſûs, & Trapezûs maximè illuſtres* Hinc *Ceraſa* primum à Lucullo in Italiam delata, teſte Athenæo. Hieron. ad Marcel. *Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundiâ rubentibus, ut ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem. Siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia ſubjugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit; unde è patriâ arbor nomen accepit.* Atqui *Ceraſorum* appellatio ipſius *Ceraſuntis* urbis natalibus prior eſt & antiquior. Κερασοῦς enim indubitanter dicta ἀπὸ τῶν κεράσων, ut Ἀγνοῦς, Ἀραχνοῦς, Ἀχερδοῦς, Ῥαμνοῦς, Μυρρινοῦς, Σελινοῦς, Πυξοῦς, Μυρικοῦς, &c. ab aliis plantis locorum deducta nomina. Long 69 30. Lat. 44 25.

Ceratus, flu. Cretæ Cnoſſum urbem præterlabens, quæ etiam de nomine fluvii dicta eſt. *Fiume di Gioſa*, hinc *Ceratæus* adject. Virg. ſive Catullus in Ciri.

Carpathium fugiens, & flumina Ceratea.

Ceraunia, Cypri inſ. op. quod hodiè *Cerines* vocari ait Mercator, ſed Græcus Ptolemæi codex habet *Ceronia.*

Ceraunia, ſive *Ceraunii*, montes in finibus Epiri, in oſtre

uſque extenſi, ubi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: Ita dicti à fulminibus quibus ſæpe impetuntur, Ovid. 2. de Pont. Eleg 6.

Cum poteram recto tranſire Ceraunia velo,
Ut fera vitarem ſaxa monendus eram.

Lucanus lib. 5.

———*Scopuloſa Ceraunia nautæ*
Summa timent.———

Prærupta Ceraunia Ovidio Met. 15. Vide *Acroceraunium.*

Cercaphus, mons Ioniæ Colophoni imminens. Lycophron.

Cerceticus, ſinus maris Euxini in Sarm. Aſiam, ubi Tazus urbs, *Golfo di Suſaco* Moletio.

Cercetis, pop in ora Sarmatiæ prædict. *Cercetæ* Plinio. Κερκέται Ptolemæo, qui nunc Circaſſi memorantur. Dionyſius verſ. 682.

Κερκέται τ' Ὀρέται τε καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Ubi Euſt. ὧν ἡ χώρα Κερκετὶς λέγεται παρακειμένη τῷ Καυκάσῳ.

Cercii, Italiæ pop. Diodorus lib. 14.

Cercina, vel *Cercinna*, inſ maris mediterranei cum urbe ejuſdem nominis ex adverſo Africæ ad promontorium min. Syrtis ſita. Plin. 5. 7. Inde *Cercinitis* perparva inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte juncta. Plin. ubi ſupra. Etymon ejus ſic explicat Bochartus. Inſulæ nomen, inquit, ab urbe factum, quam Pœni appellabant כרכין Ceracin, id eſt, φρούρια, ὀχυρώματα. Hinc Plinius *Cercina cum urbe ejuſdem nominis.* Et Strabo ἡ Κέρκιννα εὐμεγέθης ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν. Et Diodorus. Ἑξῆς δ' ἐστὶ Κέρκινα, πρὸς τὴν Λιβύην νενευκυῖα, πόλιν ἔχουσα σύμμετρον. In Strabone *Cercina* & *Menix* ſunt ἴσαι πως τὸ μέγεθος, *æquales magnitudine*, ſed in Plinio *Menix* longa eſt 35 m. p. lata 25. *Cercina* longa duntaxat 25. m. p. lata dimidium ejus ubi plurimum, ac in extremo non plus 5. m p Itaque Menix Cercinâ multo eſt amplior: At Cercina non minus ferax. Unde eſt quòd apud Polybium ſuorum agrorum depopulationem à Cn. Servilio Cercinates magno redimunt. Et apud Hirtium Salluſtius: *Prætor ab iiſdem receptus magno numero frumenti Cercinæ invento, naves onerarias, quarum ibi ſatis magna copia fuit, complet, atque in caſtra ad Cæſarem mittit.*

Cercopes pop. Pithecuſæ inſ. qui cum nullo flagitii genere abſtinerent, à Jove in ſimias mutati ſunt. Ovid. Met. 14.

Quippe Deûm genitor fraudem & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

Cercopia, urbs Phrygiæ M. inter Lyſiadem & Eucarpiam proximas urbes. *Arcobia* Caſtaldo.

Cercyræi, vel *Corcyræi*, à *Cercyra* vel *Corcyra* inſ. qui cum ſeditionibus agitarentur, ſolebant flagra ingentia geſtare, anſis eburneis ornata; ex quo adagium natum eſt *Cercyræa ſcutica*, ſive *Cercyræum flagrum*, de ſupervacaneo cultu apud Plut. in vit. 10. Rhet.

Cere. Vide *Cære.*

Ceredanum, *Cerene*, pag. agri Novarienſ. à Vercato ſupra 2. m. p.

Ceremiſſi, ſeu *Cremiſſi* pop. Moſcoviæ Orient. diſcreti in Cis-Volganos & Trans-Volganos, hique dicuntur *Nagornoy*, h. e. montuoſi, habitant in ſilvis, inter Novogardiam infer. & Caſanum.

Cereſſus, op. Hiſp. Tarrac. in Jaccetanis, ubi poſtea *Celſona* urbs in Catalonia prov.

Ceretanum, caſtr. Siciliæ in valle Neetinâ ad radices Hyblæ prope op. Montem Rubeum 25. mill. à Leontinis in auſt. Long. 38. 48. Lat. 36. 25.

Ceretica, prov. Walliæ meridionalis, *Cardiganſhire*, juxta oram maris Hibernici, cum op. cogn. ad oſt. Tivii flu. 14. m. p à Mariduno, & 17. à Menevia. Long. 115. 05. Lat. 52. 36.

Ceriada, Κειριάδαι, vicus Atticæ reg. in Hippothoontide tribu. Steph.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italiâ. Strabo lib. 6. Κηρίλλους vocat, & πλησίον Λάου, h. e. *prope* flumen *Laum* eſſe ait. Silius *Carillas* (forte metri causâ *e* mutato in *a*) lib. 8.

——*Exhauſto mox Pœno marte Carillæ.*

Cerinthus, Græciæ urbs maritima Hom. Iliad. 2. Item Eubœa inſ. op. Ptol. & Plin. 4. 12.

Cermorum, op. Macedoniæ. Plin 4. 10.

Cerna vel *Cerne*, inſ. Æthiopici maris. Plin. 6. 31. Ptolemæi Menuthias eſſe videtur, quæ hodie ab Hiſpanis *inſ. S. Laurentii* dicitur, ab incolis *Madagaſcar.*

Cerne, Atlantici maris inſ. contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, alii *Graciosam* eſſe putant. Eſt etiam *Cerne* Lycophroni inſ. Oceani Auroram verſus, quam ejus Scholiaſtes Tzetzes olim Amphimetrium dictam ſubdit. Ratio nominis (ait Bochartus) non eſt obſcura. *Cerne* Phœnicibus erat חרנאה *Chernaa*, *poſtremum habitationis* id eſt, *ultima habitatio*, plenè ſcriberetur אחרונאה *acharnaa*, ab Arabico אחר *acher*, vel *achir* quod reſpondet Ebræo אחרון *acharon.* Sed prima radicalis ſæpe excidit. Nempe Phœnices ultra Cernen nullam deduxere Coloniam, ut vel ex Hannonis periplo conſtat. Quin & nonnulli ultra Cernen non crediderunt mare poſſe navigari Scylax Τῆς Κέρνης δὲ νήσου τὰ ἐπέκεινα οὐκ ἔτι ἐστὶ πλωτὰ διὰ βραχύτητα θαλάσσης, καὶ πηλόν, καὶ φῦκος. Inde eſt quod ποματίαν, h. e. *ultimam* appellarunt Dionyſius.

Ὑψιάτην περὶ τέρμα Κέρνης.

At ſi ad illam finis eſſet naturæ rerum, & nautarum meta ultima, tunc ſaltem cognita. Plin 31. 6. *Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula, adverſa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente conſtat.*

Cernetani, qui Mariani cognominabantur, Italiæ pop. prope Caſinum, & Bovillas. Plin. 3. 5.

Cernetum, op. Latii inter Bovillas & Caſinum, pop *Cernetani* Plinio

Cerretani, pop. Hiſp. quorum reg *Cerretania la Cerdanna* incolis. Pars erat antea Cataloniæ; ſed nunc ejus media pars ſubeſt Gallis; eſtque inter M. Pyrenæos, & flu. Sicoris fontes. Op v. *Jugum Cerretanorum* eſt *Puicerda* intra montes in colle, 1 leuc. à Julia Libyca; eſtque caput Cerretaniæ. Al. autem eſt vicus *Torre de Cerdana*, in valle Carolina, verſus Pyrenæos, 2. leuc. à Jugo Cerretanorum in Bor. Sed Cerretania, quæ à Gallis *La Cerdagne* dicitur, eſt prov. inter Occitan. & Catalon. Jugum autem Cerretanorum diſtat 7 leuc. ab Urgella in ort & 15. à Perpiniano in occ.

Cerſinum, op. in parte Bor. Corſicæ, ubi poſtea Nebbium, *Nebbio*, urbs ampla, quæ nunc diruta jacet, & ejus ruinæ nunc *Proſoli* dicuntur.

Cervaria, op Gall. Narbon. nunc eſt vic. *Cervera* dict. juxta Pyrenæos M in ora maris Mediterr. & ſinus Leonini in Catalonia, inter Caucoliberim in Bor. 3. leuc. & Rhodam in auſt. 3 leuc.

Cervaria, *Cervera*, op. fuit Oretanorum, nunc caſtr. Caſtellæ novæ intra montes in eo tractu qui vulgò *La Sierra* dicitur.

Cervia, urbs Italiæ in ora Romandiolæ, ſalinis ſuis celebres, ſed ægre habitata propter aeris inclementiam.

Cervini, *Cervitani*, pop & op. Corſicæ mediterr. circa med. illius, licet alibi a Ptolemæo locentur.

Ceſara, Anton. *Ceſada* Ptol *Hita* Varrerio, op. Hiſp Tarracon. in Celtiberis, inter Cecontum 9. & Guadalajaram 5. leuc

Ceſcus, Pamphyliæ, ſeu ut Suidas vult, Ciliciæ urbs, Plin. 31. 2. *In Ciliciâ apud op Creſcum, (lege Ceſcum) rivus fluit Nus, ex quo bibentium ſenſus ſubtiles fieri M Varro tradit.* Mirum eſt quod hic legas νοῦν, h. e. *mentem* hunc fluvium dici, quia ſenſus reddat ſubtiles, cum Suidæ dicitur Ἄνος, quia reddat hebetes. Sic enim ille Κίσκος ἐν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Ἄνος ὄνομα, ἀφ' οὗ οἱ πίνοντες παῦονται, καὶ νοῦν οὐκ ἔχοντας Κίσκον ἔχειν φασί. Metuo autem, ne ſciolus aliquis locum corruperit: quia cum videret dementes dici Κίσκον ἔχειν, planè ſibi perſuaſerit Ceſco non fuiſſe nomen Νοῦς ſed Ἄνος. At cogitare debuerat Suidam dicere, ſic poetas loqui ludentes, h. e. per ironiam; vel hoc ſi diſplicet legendum Κίσκον οὐκ ἔχειν φασί. Quam opinionem firmant iſta Heſychii verba. Κίσκος ποταμὸς Κιλικίας, ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Πίνεις Κίσκον οὐκ ἔχοντα. Εἴρηται δ' ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων. Nec aliud flumen, quam memoratum capio, cum ait idem Heſych. Νοῦς, ψυχή, ποταμὸς καὶ ἡ μονάς, h. e. *Nous*, *anima*, *fluvius*, *unitas.* Etſi non ignorem & *Nilum* ab Ægyptiis eſſe vocatum Νοῦν, atque hoc νόον ſignificare, ut eſt apud Phil. Ori interpretem lib 1. quo loco agit de Nili aſcenſu & exundatione Verum eſto, ut Heſych. hic Nilum reſpexerit, ſaltem fluvio iſti Ciliciæ non fuiſſe nomen Ἄνος, ſed Νοῦς etiam indicant illa Euſtathii in Odyſſ. α. Παυσανίας γὰρ φησὶν ὅτι Κίσκος λιμήν τε ὁ καὶ ποταμὸς Νοῦς καλούμενος. Quæ tamen verba hodiè fruſtra in Pauſaniâ quæras, ut videantur eſſe ex deperdito Aſiaticorum opere. Voſſius.

Ceſius mons, *Calenberg*. mons Germ. in Auſtria prov. Longiſſimus, à Danubio uſque ad Savum flu. excurrens per varias flexiones.

Ceſſero, vulgò *S. Tubery*, op. Occitaniæ infer. inter Agatham ad Auſt. & Piſcenas ad Bor. 2. leuc. ab utrâque. Long. 24. 12. Lat. 42. 45.

Ceſtius, pons, unus ex urb. Romæ pontibus, qui teſte Marliano *Ponte de S. Bartolemeo* nominatur, in inſ. Lycaonia, quam Tiberis efficit.

Ceſtria, urbs Angliæ, vulgò *Cheſter*, in Com. Ceſtrenſi ad

Deam

Deam flu qui ibi portum præbet commodum. Unde Camdenum in *Ceſtrine*. Long 17 08 Lat. 35. 55

Ceſtria, op Epiri prope Thiamin flu ad pedes montis Acroceraunii Carmmanu Stephano.

Ceſtrine, Chaonia olim ſic dicta. Heſych. Κεστρινοὶ βόες οἱ ἐν Χαονίᾳ· ἡ γὰρ Χαονία πρότερον Κεστρίνη προσηγορεύετο, ἐπεὶ ἡ μοῖρα τῆς Ἠπείρου διαφόρους ἔχουσα βοῦς.

Ceſtrus, Pamphyliæ flu. Mela. 1 14. *Duo validiſſimi fluvii, Ceſtros, & Catarractes.* Ubi *Ceſtrum* vulgò dictum putant, quia ſe præcipitat. Movit hoc nonnullos ut ibi *Oeſtrum*, pro *Ceſtro* reponerent, prorſus ineptè. Κέστρον plerique hunc amnem vocant. Fugit vero illos hoc vocabulum etiam *ſagittam*, & *jaculum* ſignificare potuiſſent hoc illos docere Grammatici, qui ἀκόντια interpretantur. Hinc κεστροσφενδόνη apud Livium & Tacticos, & ξύλον κεστρωτὸν, pro ſude præuſtâ, quam πείκαυστον aliter appellant. Heſychius κεστρωτὸν ξύλον, βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον, ἐπ᾽ ἄκρῳ δὲ σίδηρον ἐστὶ ἀκμαῖον. Ἐπιδαρεῖ δὲ οἱ βάνδεες πυρὶ τὰ ἄκρα, τῶν αὐτῶν ξύλων, ἕνεκα τοῦ πεπηγέναι, πείκαυστον Ita legendus iſte locus, quem perperam emendare conatur vir magnus in Solinianis. At verò longè aliter accipiendus hic Pomponii locus, cum enim dicit, *hic quia præcipitat, ita dictus*, id non de Ceſtro ſed Catarracte intelligi debet Voſſius.

Cetaria, *Scopello*, vicus Siciliæ in valle Mazaræ 4. mill. à Segeſtanorum emporio, 35. à Panormo in auſt. & 18. à Drepano.

Cethim, Hebr. כתים *Chittim*, Græci interpretes Κιτίους reddunt, & Κιτιεῖς, & Κιτιαίους, i.e. *Cyprios*, enim Joſepho credimus; quia in Cypro inſulâ *Citium* urbs eſt celeberrima, patria Zenonis Stoici, qui Κιτιεὺς inde appellatur. Addit idem omnes inſulas, & loca maritima pleraque Hebraicè vocari Χεθὶμ. Quo errore abductus Antiqu. 9. 2. *Regem inſularum* habet τὸν βασιλέα τῶν νήσων pro Ebræo את מלכי החתים 2 Reg. 7. 6. Ac ſi Chittim per *Cheth* iidem eſſent qui Chittim per *Caph*. Joſephum ſecuti Epiphanius in Hæreſi Manichæorum, & Hieronymus in Geneſim, & Euſtathius in Hexamero, & Victor presbyter in Jeremiam Cyprum itidem, vel Cyprios interpretantur. Alii Χίους *Chios* malunt, alii Ἰνδῶν ἔθνη, *Indorum gentes* apud Olympiodorum & Chryſoſtomum in Catenâ Græcorum patrum in Jeremiæ caput ſecundum. Multi Ciliciam præferunt, quorum pars non minima.

Cetis regio apud Ptol. & Baſilium Seleucienſem lib. 1. de vita S. Theclæ. Author primi libri Macchabæorum, haudquaquam contemnendus ſcriptor, putavit haud dubie *Chittim* eſſe Macedones. Quippe ſtatim initio lib. 1. narrat Alex. Macedonem egreſſum eſſe ἐκ τῆς γῆς Χεττιεὶμ ex terra *Chetim*. Et cap. 8. verſ. 5. Perſeum illum Macedonem, de quo Romani triumpharunt, vocat Κιτιέων βασιλέα, *Citiensium regem*. Cui ſententiæ videtur non parum accedere roboris ex eo quod Eſaias 23. 1. *Tyrus excidium internuntiatus*, addit fore *ut revelletur*, i e *erumpat in illos hoc judicium* מארץ כתים *à terra Chittim*, quod referunt ad Macedonas, qui Alex. duce Tyrum oppugnarunt, & devaſtarunt. Eodem facit quod ad *Cethim* videtur alludere Macedoniæ vetus nomen *Macetia*, vel *Macetia*, unde pop. *Macetæ*. Heſychius Μακετία, ἡ Μακεδονία. Bochartus tamen כתים *Chittim* Italos potius eſſe opinatur, primò quia cum Daniel Alexandrum nominet regem *Javan*, ſi dicatur idem rex *Chittim*, confunderentur *Javan* & *Chitim*, quæ manifeſtè diſtinxit Moſes. Secundo, quia in Balaami vaticinio, Num. 24. 24. *Naves* צי כתים *à parte Chittim affligent Syros, & Ebræos.* Ubi Hieronymus reddit *De Italiâ*. Rurſus Dan. 11. 29. 30. *De Chittæis* ea dicuntur, quæ meritò ad Romanos referunt fere quotquot ſunt interpretes, *Conſtituto*, inquit, *tempore*, *Antiochus rurſus invadit Auſtrum*, i. e. *Ægyptum*, *ſed poſterior primæ non erit ſimilis: ſupervenient enim naves Chittim & invitus regredietur.* Ubi naves *Chittim* haud dubiè ſunt naves Romanorum, Caio Popilio duce, quorum metu Antiochus re infecta diſceſſit. Itaque in vulgato interprete pro Chittim *Romanos* legas. Denique Ezech. 27. 6. Hebræa verba מאיי כתים *ex inſulis Chittim* Chaldæus reddit מפרכית אפוליא *è provinciâ Apulia*, & vulgatus interpres *ex inſulis Italiæ*. Tertiò quia Veſtigia hujus nominis reperiuntur in Italiâ, nam urbs Κῆτα *Ceta* apud Halicarnaſſeum una fuit è ſeptem urbibus à Coriolano captis, quas in ejus vitâ Plutarchus teſtatur fuiſſe μεγάλας, καὶ πολυανθρώπους *magnas & populoſas*. Occurrit item Ἔχετλα *Echetla* Italiæ urbi apud Steph. eadem, ut videtur cum *Echetra* vel *Ecetra* in Volſcis clariſſimâ, & inter Æquos, ac Hernicos loco valdè commodo ſitâ, cujus poſt Dionyſium & Livium meminit idem Steph. Eſt item circa Cumas Κῆτος *Cetus* flu in quo tradit Ariſtot. plantas ἀπολιθοῦσθαι. Unde *Cetum* colligas eum eſſe fluvium quem alii *Silarum* vocant, Nam de *Silaro* Campaniæ amne id ipſum referunt Strabo Plinius, Silius Italicus. Quartò quia non deſunt qui Romanos & Latinos aſſerunt è *Citiis* vel *Cetiis* traxiſſe originem, atque hanc illis fuiſſe priſcam appellationem Euſebius Κίτιοι, οἱ ὕστερον Λατῖνοι, οἳ καὶ Ῥωμαῖοι. Suidas in Λατῖνος, Τήλεφος υἱὸς Ἡρακλέους, ὁ ἐπικληθεὶς Λατῖνος μετωνόμασε τοὺς πάλαι Κιτίους λεγομένους νῦν Λατίνους. Idem habent Cedrenus, & Chronicon Alexandrinum, 5. Denique quia in ipsâ voce *Chettim* Latinorum nomen latet, ſaltem a *latendo* dici Latinum plerique conſentiunt, nam Arabicâ dialecto, quæ Hebrææ linguæ ramus eſt כתם *Chetema* eſt *abſcondere*, & כתים *Chetim occultus*, *latens*, quâ voce nihil frequentius.

Cetium, *Zeiſſelmur*, pag. Auſtriæ infer. ad Danub. flu. ubi recipit *Antzeſpach* amnem; vix 2. leuc. a Neoburgo in auſt. 4. à Vienna in occ.

Cetius, mons Germaniæ. Vide *Ceſius*. Oritur autem in Auſtria infer. prope Viennam, ac per Stiriam & Carinthiam protenditur.

Cetobriga, *Setuvale* urbs Portugall. in Extremadurâ prov. ad oſt. flu. *Cadaon*, 6. leuc. ab Ulyſſipone in auſt. & 16. ab Eborâ in occ.

Cevanum, *Ceva*, op. Italiæ in Pedemontio ad Tanarum flu. verſus Apenninum M. & Ducatum Montisferrati.

Ceylanum, *Ceylan*, inſ Indiæ exter. quæ antiquorum *Taprobanam* creditur. Ab Indis *Tenariſin* dicitur, i. e. *terra deliciarum*. Vide *Taprobana*.

Chablaſii, Arab. pop. Nabathæis proximi. Dionyſius. De nomine Bochartus Phaleg. 4. 10. Sabthæ ſuccedit *Chavila* Ptolemæo prorſus ignota, cæteris non item; quamvis nomine tam deformato, ut pene fugiat perſpicaciſſimos. Nam pro *Chavilæis* Eratoſthenes habet *Chaulotæos*, Dionyſius *Chablaſios*, Feſtus Avienus *Chaulaſios*, Priſcianus *Chalbaſios*, Plinius omnium optimè *Chavelæos* ſcripſerat, quod ſcribarum imperitia mutavit in *Chanelæos*. Nimirum deducit ab Ebræo חוילא *Chavilah*. De ſitu, Eratoſthenes apud Strab. dicit Fel Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem uſque adjacere Nabathæos, *Chaulotæos* & Agræos. In Dionyſio iidem pop à Libano ad mare Perſicum eodem ordine proponuntur, Nabatæi nimirum, & Chablaſii, & Agrees.

Chabor, vel *Chabora*, , fluvius & mons Meſopotamiæ hic *Ginlap*, ille *Cupuſco*, hodiè Caſtaldo. & Ortelio. Ptolemæo ὁ χαβώρας τὸ ὄρος, quem ponit inter Mediam & Aſſyriam, ubi tabulæ perperam habent *Cimaeras*.

Chabrius, flu. Macedoniæ, *Celebro* Moletio, *Chabria* Brietio. Oritur in Biſaltia reg. dein rigatis Amphaxiti & Paraxia regiunculis, & auctus aliquot flu. in ſin. Thermaicum ſe exonerat ex adverſo Pydnæ.

Chadeni, ſeu *Cadeni*, Brietio. pop. Scandiæ erant in parte Boreali Norvegiæ, ubi nunc præfectura Vardhuſiana, prope promont Boreale.

Chadiſia, ſeu *Chadiſtie*, *Phaliſa* Mercatori, op. Paphlagoniæ, in contin Cappadociæ, in ora Ponti Euxini, & ſinus Amiſeni, inter Amiſum ad occ oſtia Iridis ad ort. 50. mill. à Themiſcyra in occ.

Chæronia, *Chæronea*. Bœotiæ vicus, Plutarchi patria Prius *Arne* dicebatur, teſtibus Pauſaniâ lib. 9. paulo ante finem, & qui amat non raro buculâ (quod aiunt) Parſaniæ arare, Stephano Byzantio lib. 22. περὶ πόλεων. Utriuſque verba hæc ſunt. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Meminit ejus Homerus in Catalogo.

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον.

Itemque Lycophron.

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων, στρατός.

Arnæ veteris propago, *Temmicum duces*.

Poſtea verò ſuum in eam nomen Chæron transfudit, teſte Stephano, Χαιρώνεια πόλις τὸ πρότερον καλεῖται) ἀπὸ Χαίρωνος. Quiſnam ille Chæron fuerat indicabit Pauſan. in Bœoticis. τὸ δὲ ὄνομα τῆς Χαιρωνείας ἀνθρωπος γεγονέναι (λέγουσι) ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνος φασιν εἶναι). Id ipſum tantum non conceptis verbis declarat ipſe Plutarchus in Περὶ πολυπραγμ. ubi etiam cauſam immutati nominis indicat: Ὥσπερ τὴν ἐμὴν πατρίδα πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεκλιμένην, καὶ τὸν ἥλιον ἐφέλκουσα δείλης ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ δεχομένην, ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς τετράφθαι λέγουσιν ὑπὸ τοῦ Χαίρωνος, i. e. *Quomodo patriam meam vento, qui flat ab occaſu, prius obverſam, & Solis decumbentis radios veſperi ex Parnaſſo admittentem, in ortum à Chærone converſam ferunt.* Vult indubiè à Chærone, cui ſuam ſalebritatem debebat, poſtremo nomen obtinuiſſe. Falſus eſt igitur Apollodorus, dum ſcribit rerum Bœoticarum lib. 2. Chæronem hujus urbis conditorem extitiſſe. Λέγεται δ᾽ οἰκιστὴν γενέσθαι τῆς πόλεως Χαίρωνα. Non fuit οἰκιστὴς Chæroneæ ſed potius ἐπώνυμος, ἢ ὁμώνυμος, & quaſi δευτερόκτιστης, ut Apollinis filium decuit. Ut ut ſit, certe Chæronea erat etiam ætate Plutarchi anguſta,

&

& civium paucitate ignobilis, quippe quæ vel unius abſentia imminutionem ſenſibilem, neque contemnendam patiebatur. Id quod ipſe lib 5. βίων παραλλήλων clare manifeſtat, ἡμεῖς δὲ μικρὰν οἰκοῦντες πόλιν, καὶ ἵνα μὴ μικροτέρα γένηται φιλοχωροῦντες. Neque actis retro ſeculis major, aut illuſtrior fuit. Plut. in Cimone. Ἅτε δὴ καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν νέμα τρεφούσης, καὶ διὰ μικρότητα καὶ πενίαν παρορωμένης, i. e. *Quippe patriæ noſtræ tenues id temporis* (ætate Luculli) *res erant; & ſuâ cum inopiâ cum exilitate deſpicatui habebatur.* Neque ſub Auguſto fortunâ meliore uſam vel hinc diſce, quòd Chæronenſes ceu viliſſima mancipia omnes præfinitum tritici modium humeris deferre ad mare, etiam flagellis, quo citius maturarent vapulare juſſit ſub Actiacam pugnam M. Antonius. Duo vero præcipuè Chæroneæ nomen apud poſteros illuſtraverunt: unum par eximium philoſophorum Plutarchus, & Sextus ejus nepos: alterum inſigne prælium, quo Philippus Alex. pater, debellatis ad Chæroneam Athenienſibus, Bœotis, & Corinthiis in Græciæ dominum evaſit. Strabo lib. 9. Χαιρώνεια δ' ἐστὶν Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας, Ἀθηναίους τε καὶ, Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος. Sita fuit media ferè inter duos ſinus Maliacum & Corinthiacum, & ab utroque tricenis m. p. diſtabat, Heliconi & Parnaſſo quam proxima, dextro margini adſita Cephiſſi amnis, in occiduis, & extremis Bœotiæ limitibus. Id quod etiam Thucydides expreſsè teſtatur lib. 4. Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας πρὸς τῇ Φανοτίδι τῆς Φωκίδος. Ruaeldus. Long. 48. 40. Lat 30. 25.

Chetæ, pop Scythiæ extra Imaum, inter Iſſedonas & Maſſagetas, verſus Auxacium M. & Chitacum lac. Alii ſunt *Chitæ*, & *Gitæ*, erantque in eo tractu, ubi nunc pars Borealis Turcheſtaniæ.

Chalaſtra, urbs fuit Macedoniæ in Bottiæâ reg. prope ſin. Thermaicum ad occ. 20. mill. à Theſſalonicâ, & 90. circiter à Philippis in occ. Inde *Chalaſtricum nitrum* Plin. 31. 10. Hecatæo urbs eſt Thraciæ.

Chalcea, Cariæ urbs. Strabo. Alia Libyæ Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, non civitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Alia Phœnicum, alia Lariſſæa. *Chalce* Thucydidi lib. 6. Theophraſtus eam *Chalcion* vocat, Theopompus *Chalcas* pluraliter. Steph. Chalce urbs Libyæ. Vide Bochart. De Phœn. Colon. lib cap. 24.

Chalcedon, *Chalcedonia* Livio, urbs antiqua, ann. poſt Romam 148 condita, Archiepiſcopalis Bithyniæ in ora ex adverſo Byzantii, minus milliario diſtans, Boſporo intercedente, *Cæcorum* urbs Plinio, Turcis *Calcitis*, Rimio teſte. Marius Niger tradit interius reædificatum, & à Junioribus *Cacelina* nuncupari. *Scutari* ex eâ facit hodiè Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodiè exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis. Steph. Hanc Megarenſes condidere, *Cæci* appellati, quod non potius oppoſitum litus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna Synodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana Eccleſia præcipuum honorem impertitur. Claud. de 4. Conſul. Honorii, *Boſporus adverſum patitur Chalcedona cornu.* Idem lib. 2. in Ruff.

Et Chalcedonias contra deſpectat arenas.

Long. 56 15. Lat. 43. 15.

Chalcedon, fluviolus qui in Propontidem effluit, unde urbs nomen ſumpſit, hodiè accolæ *Potamuon* vocant. Thevetus ſcribit eum hodiè *Chalcedunis* vocari.

Chalcis, Oppidum Eubœæ, quæ & ipſa quondam ſic appellata, *ære primum ibi reperto*, ut Plin. obſervat. Avulſa eſt à Bœotiâ modico interfluente Euripo, de quo poſtea. De nomine Bochartus, Nec à fabuloſa Chalcide Aſopi filia dicta videtur, nec a monte Chalcide, nec ab ære primum ibi reperto, quæ fama eſt valdè incerta; ſed a Phœnicio חלקין *Chalakin*, quaſi *diviſiones* dixeris: Quia putatur Eubœa continenti quondam hæſiſſe, & maris irrumpentis impetu eſſe abſciſſa, inter Eubœæ, Chalcidem, & Aulidem Bœotiæ, quæ tam anguſto freto ab invicem diviſæ ſunt, ut intermedio ponte aliquando junctæ fuerint. Ephorus ubi de Bœotiâ. Τὴν Εὔβοιαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὤν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν διπλέθρῳ. *Eubœam Bœotiæ partem aliquo modo facit Euripus, qui ita anguſtus eſt, ut duorum jugerum ponte jungatur.* Strabo de eodem Euripo. Ἔστι δ' ἐπ' αὐτοῦ γέφυρα δίπλεθρος· πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν, ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας. *Illi duorum jugerum pons inſtratus eſt, turris autem utrinque extat, una à* Chalcide, *altera à Bœotiâ.* Plinius, *Eubœa & ipſa avulſa Bœotiæ tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Quibus Procopius ita conſentit lib. 4. de ædificiis Juſtiniani. *Eubœa in tantum objecta eſt Græciæ, videtur autem olim abrupta eſſe; Quandoquidem prius unus erat terræ, quæ poſt freto eſt diviſa. Maris undiſſo fluxu hic circa Chalcidem ... continentem perrumpente & quid à terra dirutum eſt in inſulam redigente.* Ejus meminit Lucanus lib. 2

Arctius Euboicâ quàs Chalcida verberat undâ.

Inde *Chalcidenſes* incolæ, qui malè audiebant, quod eſſent fœdi puerorum amantes. Unde *Chalcidiſſare* loco adagii habebatur. Heſychius χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῶν περὶ Εὔβοιαν Χαλκιδέων. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. Inde etiam *Chalcidicus*; quod inde eſt, aut eo pertinet. Virg. Eclog. 10

Ibo & Chalcidico, quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina, paſtoris Siculi modulabor avenâ.

Ubi *Chalcidico verſu* deſignare videtur Euphorionis Chalcidenſis carmen, quod inſcripſit *Heſiodum*, ut Suidas auctor eſt. Idem Æn. 6.

Chalcidicâque levis tandem ſuperadſtitit arce.

Sed ibi *Cumæam arcem* intelligit, quod Cumas Campaniæ in Italia civitatem Chalcidenſes condiderunt, unde in principio libri dixit; *Euboicis Cumarum allabitur oris.* Ubi Servium, ſi lubet, vide. *Sæviſſime eam æſtate candere* Columella. lib. 1. cap. 4. ſcribit. Suidas Χαλκὶς ὄνομα πόλεως Εὐβοίας, καὶ εἶδος ὀρνέου. Quod ſubuit ex Homero. Il. ξ.

Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Long. 49 50. Lat. 39. 40.

Eſt & alia *Chalcis* agri Corinthii oppidum. Tertia Ætoliæ, Acheloo fluvio irrigata. Quarta Syriæ à Monico Arabe condita. Eſt & *Chalcis* in Meſſapia Italiæ urbs. Sunt & aliæ à Stephano commemoratæ, quem tu conſule. Item locus profundus, & cavus ad montem Atho. Steph. Item urbs Scythiæ, unde *Chalcitæ*, & regio *Chalcitis*. Item urbs Arab. Felicis Plin.

Chalcites, inſulæ regione Chalcedonis ærifodinam habens. Gentile *Chalcites*. Steph. *Chalcitis* etiam Meſopotamiæ regiuncula Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis promontorium. Denique inſ. contra fauces Rhyndaci amnis in Aſiâ. Plin. lib 7. c. ult.

Chaldæa, Aſiæ maj. regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in qua Babylon civitas magna. Populi *Chaldæi*. Hebraicè *Chaſdim*, i. e. *quaſi dæmones*, aut *quaſi deprædatores*, vel *quaſi mamillæ*, aut *quaſi agri*. Gloſſæ Philoxeni: Χαλδαῖοι, οἱ δαιμόνια. Putabat componi ex *Caph* notâ ſimilitudinis & *Scheddim*, i. e. *dæmones*: à שדד *Schadad vaſtavit*. Hinc Hieron.. *De Chaldæis*, inquit, *nullus ambigit, quin dæmones ſonet.* Hos Arphaxad inſtituit (inquit Joſephus) & a ſe *Arphaxadæos* nominavit. *Cephenes* (teſte Stephano) prius dicti à *Cepheo* Andromedes patre. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo jam Cepheo, relictâ eâ regione, alio in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius *Cephenian* dictam ſed *Chaldaicam* à *Chaldæo* rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit; & Babylone juxta Euphratem conditâ omnes Chaldæos in eam collegit. De his ita Strabo lib. 7. *Conſtat nunquam diligentius ſeveriuſque mathematica ſtudia exculta fuiſſe, quam apud Chaldæos.* Præcipue vero eam aſtrologiæ partem tractarunt & invenerunt, quæ ex ſtellarum poſitu, qui in nativitate fuit, de cujuſque fortunâ pronunciat, unde & ipſa ars *Chaldaica*, & qui profiterentur *Chaldæi* appellati ſunt, licet de gente illâ haud eſſent. Cic. lib. 1. de Divin. *Principio Aſſyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemque regionum, quas incolebant, cùm cœlum ex omni parte patens, atque apertum intuerentur, trajectiones, motuſque ſtellarum obſervaverunt: quibus notatis, quid cuique ſignificaretur, memoriæ prodiderunt. Quâ in natione Chaldæi, non ex artis ſed ex gentis vocabulo nominati, diuturnâ obſervatione ſiderum, ſcientiam putantur effeciſſe, ut prædici poſſet, quid cuique eventurum, & quo quiſque fato natus eſſet.* Cùm dicit, *non ex artis, ſed gentis vocabulo nominari*, non obſcurè ſignificat, *Chaldæorum* nomen dupliciter ſumi, ſemel cùm gentem notat, propriè puta; deinde cùm artem per figuram deſignat: ut in genere omnes *Chaldæi* dicerentur, qui Chaldæorum rationes ſecuti ex natali cujuſque die futura audent prædicere. Sic *Chaldæorum natalitia prædicta*, eodem libro; itemque *Chaldæorum promiſſa* dixit. *Multos* inquit, *promiſſis ſuis fefellerunt Chaldæi.* Idem 2. de Divin. *Quam multa huic ipſi Cæſari à Chaldæis dicta memini.* Aliquoties *Chaldæorum* vocabulum ita Tacitus quoque poſuit. Et cum Juvenalis Sat. 10. ſcribit.

Principis anguſta Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo.———

Genethliacos iſtos intelligit. Loquitur enim de Tiberio, qui Thraſyllum Mathematicum comitem habuit, eique multum attendit. Cæterum de *Chaldæorum* ſtudiis, & ratione philoſophandi

ſophandi lege Diod. lib 2. Inde *Chaldaicus*. Cic. de Divin. lib. 2. *Scy ex Halicarnaſſeus familiaris Panætius, excellens in aſtrologiâ, idemque in regendâ ſuâ civitate princeps, totum hoc Chaldæicum prædicendi genus repudiavit.* Idem ibidem, *Lucius quidam Tarutius Firmanus familiaris noſter, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus.* Ubi per *Chaldaicas rationes*, γενεθλιαλογίαν deſignat, quam & Χαλδαϊκὴν Periegetes appellavit. Ita enim apud Schol. Apollonii, qui libros ejus περὶ τῆς Χαλδαϊκῆς ἐπὶ μαθηματικῶν laudat, legendum eſſe, Janus Rutgerſius lib. 5. Var. lect. cap. 6. præclare ac erudite obſervavit.

Chalne, vel *Chalane*, civitas quam ædificavit Aſſur. Gen. 10. De quâ ſic Boch. Phaleg. 1. 8. Una, inquit, è quatuor urbibus, quas in terra *Sinhar* condidit, Nimrod, *Chalne* dicitur, vel *Chalane*. Gen 10. 10. Id eſt, *Cteſiphon* quæ ad Tigrim erat. Non ſatis autem ſcio, quibus machinis turrim Babylonicam eo tranſtulerint ex Babylone Græci interpretes, apud quos ita loquitur Eſ. 10. 9. οὐκ ἔλαβον τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνος καὶ Χαλάννης, οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; In quem locum Baſilius Πύργον μὲν ὃν ἐκεῖνον λέγει τὸν ἀρχαῖον, ὃν ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Σενναὰρ ᾠκοδόμουν. Et Cyrillus. Χαλάννη οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ μετ' ἐκεῖνα ἐσχάτως τεθνεῶτα τὸν ἴδιον μένει, ἐπέκεινα δὲ τῆς Βαβυλωνίων χώρας καὶ γῆς. Hinc Gregorius Nazianzenus oratione 26. ὁ ἐν Χαλάνῃ πύργος, ὡς κακῶς τὰς γλώσσας ἐμέρισε. Et Conſtantinus Manaſſes in hiſtoricâ Synopſi.

'Οικοδομεῖν μὲν ἤρξατο τὸν πύργον τῆς Χαλάννης.

Unde Euſt. in lib. 1. Iliad. 'Ον μέντοι τῆς ἡμετέρας θείας αὐλῆς μάρτυρας τοὺς ἀνθρώπους ἐθνικοὺς ἀπολαβοῦσαι φασὶν ἀπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν ἀναμεταξύ τῆς ὅπως ἂν ὕστερον μετὰ τὸ τῆς Χαλάννης πύργον. Sed Hieronymus recte monet 70. interpretes *addentes de ſuo regionem trans Babylonem interpretatos ſuiſſe & Chalanem, ubi ædificata eſt turris.* Mihi originem exquirenti tam depravatæ interpretationis, aliud nihil ſuccurrit, quam in illis verbis *Amnon Chalne ſicut Carchemis?* Græcos ex כרכמיש *ſicut Charchemis* feciſſe כה כרכם יש *in eâ manſio fuit*; quod interpretati ſunt de turri Babylonicâ. כרכם Græcum χαράκωμα eſt; hujus plurale כרכומין pro Ebræo מצור legitur, Deut. 10. 20. in Jonathanis Paraphraſi. Alibi autem melius ſcribitur כרקום. Hujus autem variè ſcribitur כלנה *Chalne*, Gen. 10. & Amos 6. 2. כלנו *Chalno*, Eſ. 10. 9. כנה *Channe*, Ezech. 27. 23. Illam confert Amos Propheta cum magnis urbibus. *Tranſite*, inquit, *Chalnem & videte, & inde ite Hamath magnam & deſcendite in Gath Palæſtinorum, an ſint meliores regnis iſtis?* Vide Virum magnum in Phaleg. lib. 4. cap. 18.

Chalus, flu. Syriæ in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetoque ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri nec injuria affici patiebantur, ſicut neque columbas. Rhod. 18. 34.

Chaluſus, Germ. fluvius Ptol. *Dravenna* nonnullis, circa Lubecam urbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. *Eider* Pirckaimero, Dithmarſiam ſub Holſatiâ ſeparat.

Chalybes, pop. Ponto vicini ad Thermodontem flu. Homero *Alizones* appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni *Chaldæi* dicti. Hi optimò ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Apollon. Argonaut. lib 2.

——Μετὰ δὲ ſυγκρόντων ἀνδρῶν
Τριηκόσιοι Χάλυβες καὶ ἀτερπέα γαῖαν ἔχουσι
Τρηχεῖαν, τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.

Dionyſius Perieg. verſ 768.

Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
Ναίουσι, μογεροῦ διδασκόμενοι ἔργα σιδήρου
Οἳ δὲ βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑσταότες
Οὔποτε παύονται καμάτου καὶ ὀιζύος αἰνῆς.

Nempe Chalybes creduntur primi tractaſſe ferrariam. Ammianus lib. 22. *Chalybes per quos erutum & domitum eſt primitus ferrum.* Arrianus in Alexandro Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων ἀρχὰν ἔχουσι χαλκῶν ὁπλῶν σιδήρεων. Puto illum reſpexiſſe, cum id ſcriberet, hos Callimachi verſus,

——Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος
Γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Quos ita reddidit Catullus in de comâ Berenices.

——Chalybon omne genus pereat:
Et qui principio ſub terrâ quærere venas
Inſtitit, & ferro frangere duritiem.

Virgil. 1. Georg.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Val. Flaccus Argon. 4.

Non tria ſit metuenda tibi ſæviſſima quanquam
Gens Chalybum duris patiens cui cultus in arvis,
Et tonat adſtrictâ ſemper domus ignea maſsâ.

Heſychius: Χάλυβοι, ἔθνος τῆς Σκυθίας, ὅπου σίδηρος γίνεται. Æſchylus in ἑπτά, &c. vocat ferrum Χάλυβον Σκυθῶν ἄποικον. Vide Bocharti Phaleg. lib. 3. cap. 12.

Chalybon, quibuſdam eſt *Nauria*, op. Syriæ inter Marſyam flu & Euphratem, 30. m. p. in occ. a Berrhoea, quæ nunc vulgò *Alepo* dicitur, & 4. m. p à Chalcide, urbe. Poſtello vero eſt *Aleppo*. Inde *Chalybonium vinum*. Heſychius: Χαλυβώνιος οἶνος οἶνος ἀπὸ τόπου πρὸς τῆς Συρίας. Athenæus lib. 1. "Οτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Χαλυβώνιον μόνον οἶνον ἔπινεν, ὅν φησι Ποσειδώνιος ἐν Δαμασκῷ τῆς Συρίας γίνεσθαι, Περσῶν αὐτόθι καταφυτευσάντων τὰς ἀμπέλους.

Chalybs, flu. in Hiſpaniâ, in quo ferrum optimè temperatur, juxta quem Chalybas populos collocat Juſtinus lib. ult. hodie *Cabe*, teſte Cluſio.

Chalybs, flu. ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare evolvitur.

Chamavi, pop fuere Germaniæ, verſus Cauchos minores, qui Cluverio, & al. teſtibus, habitabant ubi nunc pars Diœceſeos Monaſterienſ. & Paderbornenſ. & alii comitatus in vicinia prope Amiſiam flu. uti credit etiam Brietius.

Chamum, *Chamb*, urbs Germ. in Palatinatu ſup. ad amnem Nigrum, verſus confin. Bohemiæ. Diſtat 7. mill. à Ratiſbona, ſubeſtque duci Bavariæ.

Chananæa, vulgò *Terra Sancta*, cujus limites ſunt ad Orient. Jordanes flu. ad occid. Ægyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur, ad merid. deſertum Arabiæ, ad aquil. M Libanus. Pop *Chananæi*, de quibus & eorum reg. Vide Boch. Phaleg. l. 4. c. 34. cujus tit. eſt *Chanaan*, itemque cap. 36. quod eſt *de Chananæorum finibus*. Chananæi autem Ebræis dicti ſtrictè ac peculiariter hi qui Sidonem & Tyrum, & quod adjacet oræ maritimæ, habitabant. *Chananæus habitans ad mare*, inquit Moſes, Num. 13. 30. Et diſertè Tyri cives Chananæos vocat Eſaias 23. 8. Rurſum Sidonii accenſentur Chananæis, Judic. 1. 31. Et Procopius ad Geneſin, Chananæos explicat Sidonios. Et Stephanus, Χνᾶ, οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ubi Χνᾶ eſt כנע omiſsâ litera ע quam ἀσύγγραφον Hebræi fatentur. Sic & Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib 1. Præp. cap. 10. Ἀδελφὸς Χνᾶ τοῦ πρώτου μετονομασθέντος Φοίνικος. Hi autem ſunt Φοίνικες itidem propriè dicti Straboni, Plinio, aliis Et ut Φοίνικες Homero omnibuſque eum ſecutis celebrantur ex navigatu & mercatu; ita Salomoni, Eſaiæ, Oſeæ, Zachariæ Chananæi. Quid quod ubi Matthæi interpres dixerat Χαναναίαν, Marcus poſuit Συροφοίνισσαν. Et Syrus interpres dicto Matthæi loco *Chananæam* dixit Punicam Syriæ. Nec aliter interpretandum Horatii illud

——Et uterque Pœnus
Serviet uni.

Syrophœnices ſcilicet & Libyphœnices.

Chane, flu. inter Albaniam, & Armeniam, à Cyro amne exceptus, mox cum eſt factus navigabilis, in mare Caſpium erumpens. Strab. lib. 11.

Chaones, Epiri pop. à quibus *Chaonia* regio dicta. *Chaoniam* autem Helenus Priami filius à *Chaone* fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominavit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Fuit propriè montana pars Epiri, licet quandoque ſumatur pro totâ. Virg.

Chaoniamque omnem Trojano à Chaone dixit.

Ibi ſylva *Chaonia* columbis abundans. Virgil. Eclog. 9.

——*Carmina tantum*
Noſtra valent Lycida tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt aquilâ veniente columbas.

Prop. 1. Eleg 9.

Non me Chaoniæ vincant in amore columbæ.

Ovid. de Arte 2.

Quaſque colat turres Chaonis ales habet.

Quod autem in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia linguâ Theſſalâ Peleades & columbæ vaticinatrices vocantur. Hinc *victus Chaonius*, i. e. glandium cibus. Ceres apud Claud. 3. De Raptu.

Chaonio ſtatuit gentes avertere victu.

Virg. Georg. 1.

Liber & alma Ceres, veſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit ariſtâ

Et lib. 2. *Chaoniique patris glandes*, i. e. Jovis Epirotici, Servius. Nam & Jupiter *Chaonius*. Val. Flac. lib. 1.

——*Dodonida quercum*
Chaoniique vidus famulam Jovis.

Chaonia, Comagenæ urbs in Syriâ. Ptol.

Chaonitis, Aſſyriæ regiuncula. Strabo.

Charadrus, flu. Phocidis, Charadram urbem Lilææ proximam, alluens, & in Cephiſum influens, brevis decurſûs. Pauſan. cujus meminit Stat. Theb 4.

Quæque pavet longâ ſpumantem valle Charadrum
Neris. Idem eodem lib. ——*Ingens*

——————*Ingens*
Inachus, advolvenſque natantia ſaxa Charadrus.
Eſt & flu. Ciliciæ cum lacu cognom. cujus aqua mares gignere facit. Item op. ejuſdem Ciliciæ, in ora lit. 20. mill. ab Antiochia ad Tragum in ort. & 30. ab Anemurio prom. in occ. ex adverſo inſ. Cypri

Charax, op. Tauricæ Cherſoneſi, in ora auſtrali, inter Frontem Arietis prom. ad occ. & Laguram urb. ad ort. *Caragians* Mercatori *Geracanda* v. Nigro.

Charax alterum, quibuſdam *Camata*, nunc urbs Suſianæ Perſide inter Teredontem & Moſeum flu. ex adverſo Arabiæ, & ab ipſa reg. adjacens *Characene* dicta fuit.

Charchamus, al. *Charcumes*, & *Charmande* op. Arab. deſertæ in contin. Chaldææ prope montes Babylonios.

Charento, vulgò *Charenton*, burgus cultiſſimus cum ponte ad Matronam flu. apud Pariſios, 12. leuc. ſupra Lutetiam in ort.

Chariatum, *Cariati*, urbs parva Calabriæ citer. in regno Neapolit. & in orâ fin. Tarentini. Dicitur & *Cariatum*.

Charidemum, promont. Hiſp. Tar in Bæt. contin. ab Almeria 5. leuc. in ort *Cabo de Gates* Floriano ab Achate ſaxo qui ibi reperitur. Portus quoque ejuſdem nominis ſequitur apud Florianum, qui eum hodie Porto Carbonero appellari ait. Vide Boch. De Ph. Col. lib. 1. cap. 34.

Charini, ſeu potius *Carini*, pop. fuere German. & pars Vindilorum. Horum mem. Plin. & Ptol. Habitabant inter Rugios, Sidinos, & Gythones, ubi nunc pars Borealis Marchiæ Brandeburgicæ.

Charopolis, urbs Peloponneſi in Laconia, epiſc. ſub Arch. Spartano. *Cheropolis* Leunclavio.

Charispa, urbs Aſiæ & Bactrianæ regia, ad Overum flu. Caſtaldo. Vide *Zariaſpa*.

Chariſtus, flu. Colchorum, nunc Mengreliæ in mare Euxinum ſe exonerans, inter Æſpolim ad Bor. & Phaſim ad merid. *Charon* Plinio dicitur. Hodie *Tamaſa*, teſte Nigro.

Charitni, pop. Germ. quorum reg. Ducat. Wirtemburgenſis, in quâ Stutgardia urbs primaria & Ducum ſedes; ac Tubinga gymnaſium celebre, ad Nicrum Sueviæ flu.

Charitum, i. e. Gratiarum, mons in Africa, ex quo Cinyphus flu. oritur.

Charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Meandrum flu. vicina Hierapoli, Characi, Magneſiæ, & Myunti, terram habet cavernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strabo, lib. 12.

Charonea porta, appellabatur una ex portis Athenienſis nomophylacii, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonea ſcrobe, locus Italiæ, Plinio 2. 23. memoratus, *Spiritus*, inquit, *lethales alibi, aut ſcrobibus emiſſi, aut ipſo loci ſitu mortiferi: alibi volucribus tantum, ut Soracte vicino urbi tractu; alibi præter hominem cæteris animantibus, nonnunquam & homini, ut in Sinueſſano agro, & Puteolano. Spiracula vocant, alii Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes.*

Charonium, antrum inter Tralles & Niſam, ubi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 12.

Charta, Tyri urbs, ex quâ, ut quidam volunt, Dido egreſſa eſt, & ab ſe conditam urbem *Carthaginem* appellavit.

Charus, flu. Gall. *Le Cher*, qui per Bituriges & Turones labens, in Ligerim ſe exonerat paulo infra Cæſarodunum. Dicitur etiam *Carus* & *Caris*.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, juxta litus Tauromenitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obvia quæque abſorbens, iterumque evomens. Virg Æn. 3.

Dextrum Scylla latus. lævum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſuſque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat undâ.

Habuit ex Homero Odyſ. 12.

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ovid. Met.

Quid quod neſcio qui mediis concurrere in undis
Dicuntur montes, ratibuſque inimica Charybdis,
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Idem Ponticorum 4.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis,
Ter licet epotet, ter vomat illa fretum.

Idem Amorum. 2. 16.

Nec quas ſubmerſis ratibus ſaturata Charybdis.
Evomit & potas ore recepeat aquas.

Silius Italicus Punicorum lib. 2.

Nos ratibus laceris Scyllæa replevimus antra,
Claſſibus & refluo ſpectavimus æquore rapti,
Contorta è fundo revomentem tranſtra Charybdim.

Lucanus Pharſaliæ lib. 4.

Tauromenitanam vincunt fervore Charybdim.

Ubi lene *Tauromenitanam*. Licet enim à Tauromenio longe diſtita ſit è Charybdi, tamen ventus & fluctus eò illam ducunt. Sen. ep. 79. ubi de Charybdi: *Utrum uno tantum vento agatur in vortices, an omnis tempeſtas æque mare illud contorqueat? & an verum ſit quicquid illo freti turbine arreptum eſt per multa millia trahi conditum, & circa Tauromenitanum litus emergere?* Servius · Nam ſorbet univerſa, quæ prehendit: & ſecundum Salluſtium, ea circa Tauromenitanum litus egerit. Strab. lib. 6. Demonſtratur ante Meſſanam profunditas quædam vaſta (Charybdis) in quam æſtus freti abducunt navigia contorta, & abſorptorum fragmenta devolvunt ad litus Tauromenitanum. Heſychius. Χάρυβδις, χάσμα θαλάσσης, ἢ καταιγίς. *Charybdis* Bocharto eſt *Chor-abdan*, hoc eſt, *foramen perditionis*; Nempe ut ait Seneca in Conſol. ad Marciam, cap. 17. *Hiatu magno profundoque ſorbet navigia*. Hinc Iſidor. 13. 8. *Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves abſorbeat.* Inde laudandus Horatius qui meretricem rapaciſſimam, & voraciſſimam, atque avariſſimam, nominat *Charybdim*. Od 27. lib. 1.

——————*Ah miſer*
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer, meliore flamma!

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Jove, cùm Herculis boves ſurripuiſſet, fulminatam & in voraginem hanc converſam. Cæterum Charybdin hanc fuſiſſimè juxta, ac eruditiſſimè deſcribentem vide Cluver. Sicil. Ant. pag. [illegible]. &c. *Charybdim* definit Etymologus Παρὰ τὸ εἰς χάος καὶ ὄλεθρον κατάγειν. Et præter hanc quam diximus, aliam deſcribit circa Gades. Et Strabo lib. 6. Charybdin vocat Syriæ locum inter Apamæam, & Antiochiam, in quo Orontes abſorptus poſt XL. ſtadia rurſus emergit.

Chaſſuarii, pop. fuere Germ. & pars Iſtævonum. Cluverius & alii credunt eos habitaſſe inter Amaſium & Viſurgim flu. ubi nunc Diœceſes Monaſterienſis & Oſnabrucenſis ex parte, erantque clientes Cheruſcorum & in eorum confinio.

Chatiganum, *Catigan*, urbs Indiæ extra Gangem, in regno Bengalæ & infra ipſam urbs cogn. ad Coſminum flu.

Chatracharta, urbs Bactrianæ ad Overum flu. *Chiartachar* Caſtaldo.

Chatramotis, regio juxta mare rubrum. Strabo lib. 15. Χαβαμὶς Dionyſio dicitur. Incolæ Artemidoro *Atramotitæ*. *Chatramotitæ* Stephano. *Chatramotæ* Uranio. *Chatrimmitæ* & *Chatrimmititæ* Ptolemæo. Nec ab his diverſi *Atramitæ*, vel *Adramitæ*, quamvis diſtinguunt Uranius, Plinius ac Ptolemæus. *Chatramitis* autem Hebraicè eſt *Hatzermaveth*, ſive *Hadramauth*, & eſt Arabiæ regio myrrhifera, & thurifera apud Ptol. à Climace monte pertingens uſque ad Sachalitas. Porro Hebræis ad verbum ſonat *atrium mortis*, ut & Arabibus *regionem mortis*. Rationem nominis innuit Arrianus in Periplo maris Erythræi his verbis. Μετὰ Χαβ-αίζ(ε) ἡ ὁ λίβανος ὑπὸ δένδρων βασιλικῶν, καὶ τὴν ἐπὶ ἐμπορείᾳ παρατίθεται. Ἐπίνοσοι δὲ ὄντως οἱ τόποι, καὶ τοῖς μὲν παραπλέουσι λοιμικοί, τοῖς δὲ ἐργαζομένοις πάντοτε θανατώδεις. Hæc Bochartus, qui & aliam Etymologiam profert de ſerpentibus ibidem letiferis, quem, ſis conſule, Phaleg. pag. 116.

Chattena, regio Gerrhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis, & turribus inſtructa, prope mare Rubrum; Cives *Chatteni*.

Chauci, Plinio, & Tacito, *Cauchi* vel *Cauci*, Ptolemæo, & Straboni, Germ. pop. In majores & minores dividuntur. Minores ſunt *Friſii Groningenſes*; Majores *Luneburgenſes*, & *Bremenſes*, ad Hamburgum uſque. Hos *Chaycos* poeticè appellavit Claudianus de laudibus Stiliconis eo verſu.

Ut jam trans fluvium non indignante Chayco.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris urbs Ptol. *Cabodenen* Caſtaldo. Promontorium etiam ad mare Atlanticum, *Capo di Non* Maſſæo, & Marianæ.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum urbs Ptol.

Chaurina, Ariæ urbs Ptol.

Chaxumum, *Chaxumo*, urbs Africæ in Abyſſinia reg. in regno *Tigre*; à multis creditur *Auxuma* antiquorum.

Chazene, Satrapia juxta Euphratem Meſopotamiæ Stephanus ex Arriani Parthicon lib 13

Chebbon, civitas in tribu Judâ: Joſ. 15. Hebr. *Cabbon*.

Chelæ, locus inter Apolloniam inſulam & Sangarium flu. Arrianus. Eſt & locus circa Byzantium. *Scalas*, teſte Pet. Gyllio. Item duo Africæ circa Carthaginem promontoria.

Chelidonia, Favonius ventus vocitur a die ſexto ante Idus Febr. uſque ad ſeptimas Calend. Martias, eo quod his diebus hirundines primum conſpici incipiant. Plin. 2. 47.

Chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ navigantibus; duæ ſunt, quarum una *Corydela*, altera *Menalippea* dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit verſ. 506.

Τὴν δ' μετ' αἰγιαλὸν δὲ Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἐγγύθεν ἄκρης.

Ptolemæus Χελιδονίας σκοπέλους, Stephanus Χελιδονίας πέτρας vocat, Strabo Χελιδονιάς, quaſi dicas *Hirundininas*. Herodianus Grammaticus Χελιδονίας ὀξυτόνως vocat, quæ vox *nidos Hirundinum* notat. A ſcopulis igitur ſic appellantur hæ inſulæ, quibus ſe condunt per hyemem hirundines, aut quibus in æſtate nidos conficiunt. Ad hoc facit Ovidii hoc diſtichon:

Cum glacientur aquæ, ſcopulis ſe condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

De his Mela, 2. 7. *Quæ contra Tauri promontorium importunè navigantibus objacent, Chelidoniæ nominantur.* Vide ſis, Euſt. ad Dionyſ. locum; & Strab. lib. 14.

Chelidonium, promontorium Tauri montis in mare Pamphylium prominens. Plin. 5.27.

Chelma, urbs Ruſſiæ nigræ & cap. Palatinatus cogn. 10. leuc. à Lublino, 24. à Premiſlia, & 12. à Belſa in Bor.

Chelonates, ſive *Chelonites*, Ptol. & Pauſ. *Caſtel Torneſe*, teſte Sophiano, promont. cum op. Peloponneſi in orâ occiduâ Elidis, inter oſtia Alphei & Penei flum. contra Cephelenen inſ. Eſt & ſinus Ptolemæo, inter promont. prædictum, & Ichthym promont. ſequens ad auſtrum *Golf di caſtel Torneſe*.

Chelonites, inſula in Rubro mari. Steph. Item promont. Elidis Ptol.

Chelonophagi, pop. ſunt in Carmaniæ angulo, non aliâ quam teſtudinum carne veſcentes, earumque teſtis caſas ſuas tegentes. Vide Plin. 6. 25. Et Strab. lib. 16.

Chemnicium, *Kemnitz*, op. Germ. in Miſnia, ad flu. cogn. in ditione Electoris Saxoniæ, 6. leuc. a Miſna in auſt. & 5. ab Altenburgo in ort.

Chemmis, Ægypti inſula. De quâ Pomponius 1. 9. ubi de Ægypto. *Alia quoque in his terris mira ſunt. In quodam lacu Chemmis inſula, lucos, ſylvaſque & Apollinis grande ſuſtinens templum, natat, & quocunque venti agunt, pellitur.* Sed ibi *Chemmis* legendum monet doctiſſ. Iſ. Voſſius. Ita quoque inſulam iſtam appellat Herodotus. Hecatæus eam *Chembin* vocat, in loco Stephani ita legendo. Ἐν Βουτοῖ ἀμφὶ τὸ ἱερὸν ἐν Λητοῦς ἐστὶ νῆσος Χέμβις ὄνομα ἱερὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δ' ἡ νῆσος μεταρσίη, καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ κινέεται. Ὁ πολίτης Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος. Alia eſt *Chemmis*, quæ in nomo Thebaico ſita erat, quamque Πανὸς πόλιν interpretatur Diodorus Siculus. Meminerunt hujus tum alii, tum ipſe quoque Herodotus. Plut. in lib. De Iſide & Oſir. perperam Χέννιν vocat. Stephanus ex authoritate Herodoti, & hanc quoque inſulam eſſe inquit. Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς Νέας πόλιος, φησὶ δ' ὁ αὐτός, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. Sed nuſquam hoc Herodotus prodit. Itaque apud Stephanum legendum ἐν Βουτοῖ, non ἐν αὐτῇ.

Chenoboſcia, Ptol. Chenoboſcium Anton. op. Ægypti infer. ad Nilum in ulter. ripâ, à Copto 40. m. p. in Bor.

Cheſtovium, *Cheſtow*, op. Walliæ in Com. Monumetenſi, prope oſtia Vagæ & æſtuarium Sabrinæ, 8 m. p. à Monumetia in auſt. Vide *Striguilia*.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, op. Hiſpan. Tarrac. in orâ orientali regni Valentiæ in Catalauniæ confinio, *Peniſcola*, vel *Peniſcola* hodiè, Latinè etiam Peninſula dicta. Secunda, urbs Tauricæ, inter Parthenium, & Criumetopum. Ptol. *Cherſo*, & *Kerſoy* Nigro, & aliis. Tertia, urbs Cretæ littoralis, hodie *Cherroneſo*. Quarta, *Cherſoneſus magna*, urbs Marmaricæ, in orâ litorali, apud Cyrenaicæ fines. *Raxilem*, teſte Marmolio. Quinta, *Cherſoneſus parva*, urbs Ægypti maritima Alexandriæ finitima, quæ *Boſire* Jo. Leoni nominatur; ſed hæc potius Buſiris veteribus eſſe videtur. utcunque ſit, Cherſoneſus parva ab Alexandria in occid. recedit Marmaricam verſus. Sexta, Syriæ civitas quæ alias *Apamea*. Vide Steph.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, promont. Siciliæ geminum, unum inter Catanam & Syracuſas, ubi nunc Auguſta oppidum, teſte Fazello circa Megaram. Alterum apud Mylen op. *Capo di Milazzo* hodie dictum.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, Terra eſt in inſulæ modum mari cincta, uno tantum, eoque anguſto ſpacio continenti adjuncta; Latini peninſulam vocant. Quinque autem inſigniores memorantur *Cherroneſi*, quarum celeberrima, Achaiæ adhærens, *Peloponneſus* dicitur. Secunda, quæ a vicina continente *Thracia* dicitur; cujus Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide alluitur. Tertia Saxoniæ adhærens, a Cimbris, qui eam tenuerunt, *Cimbrica* appellata eſt. Quarta inter Pontum Euxinum & Mæotidem paludem ſita, a Tauris Scythiæ Europææ populis, *Taurica* appellata. Quinta, quam *Auream* cognominant, in Indiâ ſita ſupra Gangem, ortum verſus, juxta ſinum, quem magnum vocat Ptolemæus, qui duas alias Cherſoneſos, in ſinu Arabico videlicet, & Perſico, conſtituit.

Cheruſci, pop. Germ. verſus Viſurgim flu. & Melibocum, M. Cluverio teſte. Habitabant ubi nunc Duc. Brunſvicenſ. & Luneburgenſ. Marchia antiqua, Diœceſis Halberſtadienſ. & Hildeſheimenſ. & pars Magdeburgenſ. cum quadam parte Thuringiæ. Claudianus:

——*Ingentes Albim liquere Cheruſci.*

Idem de B. Getico:

——*Immanſueteſque Cheruſcos.*

Chilonium, *Kiel*, urbs Daniæ in Duc. Holſatiæ Duci paret, & portu gaudet ſitu commodo in receſſu maris, ad oſt. flu. Suentini ex Ploenenſi palude elabentis. Ibi Ducatus Holſatiæ Comitia celebrari ſolent ſingulis annis; eſtque med. inter Lubecum & Flenſburgum, 4. leuc. à Renſburgo in ort.

Chimera, urbs Epiri, in Macedon. confin. intra M. Ceraunios, vulgò *La Cimera*, vel *Chimera*, apud oram litor. inter Aulonem ad Bor. & Corcyram ad merid. 30. m. p. epiſc. ſub Arch. Naupactenſi.

Chimæra, mons Lyciæ ignivomus, in cujus cacumine leones habitant: in medio autem, ubi paſcuis abundat, capræ; in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus fabulæ locus, Chimæram monſtrum eſſe, quod flammas evomat, caput & pectus leonis habens, ventrem capræ, & caudam draconis. Lucretius lib. 5.

Qui fieri potuit, triplici cum corpore ut una,
Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra,
Ore foras acrem efflaret de corpore flammam?

Idem lib. 2.

Tum flammam tetro ſpirantes ore Chimæras.

Ovid. Met. 9.

Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum,
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat:

Et quoniam Bellerophon, Glauci fil. montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Servius in illud Virgilii, Æn. 6.

Flammiſque armata Chimæra.

Ignem ejus accendi aquâ, extingui vero terrâ aut fimo Ctelias tradit. Plin. 2. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis: Heſiodus ex Hydrâ natam affirmat, Theogon. verſ. 319.

Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος·
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Τρισώματος appellatur ab Euripide in Ione. Et ab Horat. lib. 2. *Triformis*. *Vix illigatum te triformi*

Pegaſus expediet Chimæra.

Idem lib. eodem. *Chimæræ ſpiritus igneæ.*

Et lib. 4. *Cecidit tremenda*

Flamma Chimæra.

Propertius 3. 4.

Nam te nec vaſti genuerunt æquora Ponti,
Nec flammam volvens ore Chimæra fero.

Hinc *Chimæreus* adj. Virg. in Cul.

Alma Chimæreo Xanthus perfuſa liquore.

Vide Bochartum de Phœn. colon. lib. 1. cap. 6. Et Cæſium in Cœlo Aſtronomico. Poet. pag. 219.

China. Vide *Sina*.

Chios, inſ. maris Ægæi nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adjacens inter Samum & Lesbum, in quâ laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine *Æthaliam* appellavit, alii *Macrim* & *Pityuſam* Plin. 5. 31. montem habet Pelinnæum, item templum Apollinis, qui inde *Chius* appellatur, & promontorium *Arviſium*, a quo *Arviſia vina*. Lucan 8.

Quas Aſinæ Cautes, & quas Chios aſperat undas.

Unde adjectivum *Chius*. Tibullus lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis, aut Chio ſolvite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, ut prima ſit Chius inſula, ſecunda Cariæ urbs ſub monte Pelinnæo, tertia in Eubœa, quarta in Cherſoneſo Rhodiorum juxta Triopium.

P Steph.

Steph. *Chios* hodiè *Scio* dicitur, Sophiano teſte. Turcæ *Sacbes* appellant. Benjamin *Hicha* eam nominat, ut ex Italicis hiſtoriâ, quam deſcribit, colligere licet. Porro *vinum Chium* laudat Horatius. 1 Serm. Sat. 10.

——At ſermo linguâ concinnus utrâque
Suavior, ut Chio nota ſi commiſta Falerni eſt.

Et lib. 2. Sat. 3.

Si poſitis intus Chii veteriſque Falerni
Mille cadis.——————

Ficubus etiam nobilis olim Chios. Mart. 7. 31.

Et flavas medio vapore Chias. Et ejuſd. lib. epig. 25.
Infanti Melimela dato, fatuaſque mariſcas,
Nam mihi quæ novit pungere, Chia ſapit.

Pungere dixit, propter non ingratam aciditatem, quâ vini, ſaliſque ſaporem quodammodo refert. Unde in Xeniis epigr. 20. ſub lemmate *Chia Ficus*,

Chia ſeni ſimilis Baccho, quem Setia mittit:
Ipſa merum ſecum portat & ipſa ſalem.

Calpurnius Ecl. 2.

Mille renidentes dabimus tibi cortice Chias,
Caſtaneaſque nuces totidem.

De *terrâ Chiâ*, quæ Samiæ inſtar candet, inque medicaminibus locum habet, Dioſcorides lib. 5 cap. 101. & Plin. 35. 16. De nomine Bochartus. A ſerpente (inquit) tota inſula *Chia*, vel *Chios* dicta. (de ſerpente autem iſto plura alibi; vide *Pelinnæus*) Syris חויא *Chivia* ſerpentem ſonat, cujus [v] conſonum a Græcis eſt neceſſario omiſſum, ut in Ἰάω ex יהוה *Javo*, Dei nomine tetragrammato. Serpentem autem à longævitate Syri ſic vocant, quia ſenectutem quotannis exuere creditur. Hocque Apoll. 1. 2. καθ' ἕκαστον δ' ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας δέρας ἀποδύεται. Virg. Æneid. 2. De ſerpente.

Nunc poſitis novus exuviis, nitiduſque juventâ.

Stat. Theb. 4.

——Liber ſenio & ſqualentibus annis
Exutus, lætiſque minax interviret herbis.

Plin. 8. 27. *Anguis hyberno ſitu membrana corpori obducta, fœniculi ſucco impedimentum illud exuit, nitiduſque vernat.* Theophyl. in cap. 10. Matth. ὁ ὄφις συνθλιβόμενος ἐν τῇ στενοχωρίᾳ, καὶ διεξερχόμενος, ἀποδύεται τὸ παλαιὸν δέρμα. Sed hæc obiter. Dividitur in duas partes, nempe in Apanomeream ſeu ſuper. & Catomeream, ſeu infer. Tota fere montuoſa eſt. Urbs habet cogn. in ora Orient. ex adverſo Ioniæ, cum portu capaci & tuto, & arce munita. Suberat antea dominio Juſtinianorum Genuenſium, ex dono Andronici Palæologi Imp. C. P. Sed à Turcis occupata contra fidem an. 1565. ipſis etiamnum paret. Eam pluribus deſcripſit Tho. Porcaccius.

Choaſpes, vel *Choaſpis*, Medorum flu. ad fines Perſidis in Tigrim defluens; cujus aquæ tam ſunt ſuaves ut finitimi reges non aliâ aquâ ad potum utantur. Tibul. l. 4.

Nec quà vel Nilus, vel regia lympha Choaſpis
Profluit.——————

Item Auſonius in claris urbibus de Burdigalâ.

Hunc cuperes Rex Mede, tuis conjungere caſtris,
Flumina conſumpto cùm defecere meatu,
Hujus fontis aquas peregrinas ferre per urbes
Unum per cunctas ſolitus portare Choaſpem.

Herodotus lib. 1. Καὶ δὴ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεω ποταμοῦ ἅμα ἄγεται τοῦ παρὰ Σοῦσα ῥέοντος, τοῦ μόνου πίνει βασιλεὺς, καὶ ἄλλου οὐδενὸς ποταμοῦ. Ideoque ea una ex omnibus aquis decocta, & in argenteos urceos, ſeu urnas condita, quacunque iter fecerunt, multis quadrigis vehebatur; quod ex Herodoto tradit Athenæus lib. 2. Solinus: *Choaſpes ita dulcis eſt, ut Perſici reges quamdiu intra ripas Perſidis fluit, ſolis ſibi ex eo pocula vendicarint: & cum eundum foret peregrè aquas ejus ſecum vectarint.* Ælianus Var. Hiſt. 12. 40. Τὰ δὲ ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας, καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ ἦν καὶ ὕδωρ κομίζειν τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Max. Tyrius, Serm. 43. de Diogene loquens: Ἥδετο δὲ κρήναις πανταχοῦ ὡς ὁ Καμβύσης Χοάσπῃ μόνῳ. Idem Serm. 44. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τῷ βασιλεῖ δωρεὰς, Πακτωλὸς χρυσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Ariſtides in puteum Æſculapii. Ἐγὼ μὲν οὔτε Κύδνον, οὔτε Εὐρυμέδοντα, οὔτε Χοάσπην ὕδωρ βασιλέως ὤνησα, &c. Clem. Alex. lib. 2. Pædagog. ἀρύεσθαι ὕδωρ εἰς πόσιν τὸ Χοάσπειον ait. Euſtath. in Dionyſium, καὶ τὸ βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπειον. Plut. in lib. de exilio. Ἔστιν οὖν μὲν Περσῶν βασιλέων καταγελᾶν, εἰ γε δὴ ἀληθὲς τὸ τοῦ Χοάσπου μόνον ὕδωρ πίνοντας, ἄποτον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιοῦσιν οἰκουμένην. Plin. 31. 3. *Parthorum reges Choaſpe & Eulæo tantum bibunt, & eæ* (aquæ ſc.) *quamvis in longinqua, comitantur illos.*

Choatra, vide *Coatra*.

Choatras, mons Aſiæ, Plin. *Cabuſco* Caſtaldo.

Chobar, vel *Chebar*, flu. in terrâ Chaldæorum, de quo Ptol. & Strabo, ubi Ezechiel viſionem vidit. Ezech. 1.

Chœrades, & *Pharon*, inſulas in Alexandria Ægypti appellatas, ſcriunt omnes, inquit Hermolaus in Plin. Sunt etiam *Chœrades*, inſulæ Italiæ Thucydidi lib. 7. in mari Ionio, juxta Iapygium promontorium. Item inſulæ, ſive petræ Ponti Euxini, juxta Helleſpontum, eædem, cum Cyaneis, ut quidam volunt, Theocr. Idyll. 13.

Ἀφ' οὗ τότε Χοιράδες ἔσταν.

Theognis, verſ. 576.

Ὡς κύματα Χοιράδας εἰναλίας.

Schol. Euripidis χοιράδες nominari dicit τὰς ὑπὸ πέτρας ἐξέχουσας, καὶ ἐπαναλαβούσας θαλάσσῃ, ἀπὸ τῶν ἐχιν.

Chœrades, nominari ab Apollonio *Baleares*, annotavit Garbelius. Sunt & *Chœrades* ſcopuli ante Eubœam juxta Caphareum promont. apud quos Caſſandrâ virgine violatâ Ajacem naufragium feciſſe, narrant fabulæ. *Chœrades* etiam ſunt ſcopuli ad fretum Gaditanum, teſte Strabone, qui nomen etiamnum retinere videntur, ab accolis enim *los Puercos* hodiè vocantur.

Chone, urbs Oenotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat *Chonen*: incolæ *Chones*, & *Chonas*, ita dicti ab Hercule in Italiam adventante, quem Ægyptii *Chonem* vocant. Sane *Chonen* Italiam olim dictum fuiſſe innuit Heſychius Χώνη τὴν Ἰταλίαν, οὕτως πάλαι ἔλεγον. *Chonas* vero ab Oenotris alienos facit Geographus lib. 6. Χῶνες, inquit, καὶ Οἰνωτροὶ ταύτην ἐνέμοντο. Ariſtot. vero Polit. 7. 10. eoſdem facit. Ἦσαν δὲ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος. Quin & Strabo ipſe paulo poſt *Chonas* Οἰνωτρικὸν ἔθνος vocat.

Chonia, urbs M. Græciæ in Calabria, *Chones* Straboni. Hodie *Beleaſtro* quibuſdam. Al. autem credunt Bellicaſtrum eſſe Peteliam antiquorum in Brutiis, aut ex ejus ruinis creviſſe. 12. mill. diſtat a Taberna in ort. tot. ab Umbriatico, & 20. à Scyllacio.

Choraſmi, pop. Aſiæ ad utramque Oxi flu. ripam incolentes, in Sogdianæ & Bactrianæ confin. quorum regio hodiè *Coraſſan* in tab. recent. nominatur: *Choraſmii* Plinio, *Choraſmuſini* Straboni lib. 11. Dionyſ. ver. 746.

Τοῖς δ' ἐπὶ (Maſſagetis ſc.) πρὸς βορέην Χοράσμιοι οἷς ἔπι γαῖα
Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἐλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.

Chremetes, Libyæ flu. maximus Ariſtot. in Meteor. Heſychius. Χρεμέτης ὄνομα ποταμοῦ. Nonnus Dionyſ. lib. 13. verſ. 374. Ὄττι ῥόον Χρεμέταο, καὶ εἰ παρὰ Κίνυφος ὕδωρ. Fluvius *Chremetes* punicè dicebatur נהר הכרמים *naar Cheremas*, i. e. *fluvius vinearum*. Confirmatur id ex Scylace, qui eos ipſos Æthiopas, qui prope Cernen degunt, nempe ad amnem quem diximus, vinum aſſerit è vineis plurimum conficere. Verba ſunt Οἶνον δὲ ποιοῦσι πολὺν ἀπὸ ἀμπέλων. Bochart.

Chryſas, flu. Siciliæ, qui per Aſſorinorum agros fluit; & apud illos habebatur Deus, religioneque maxima cultus fuit. Fanum ejus fuit in agro propter ipſam viam qua Aſſoro itur Ennam. Cicero Verrinâ 4.

Chryſe, Sinus Eoi maris, Ptol. Item inſ. ejuſdem ſinûs ac ejuſdem nominis, cujus Stephanus & Capella meminere. *Japan* ſive *Giapan* eſſe putatur. Steph. Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα, Non autem hanc rationem illius nominis adfert Dionyſius, ſed quod ibi ſol purius luceat, verſ. 589.

——————Ἔνθα καὶ αὐτὴ
Ἀντολίη χρυσέης φαίνεται ἠελίοιο.

Plinius tamen cum Stephano conſentit lib. 6 cap. 21. *Extra oſtium Indi*, inquit, *Chryſe & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Autor Periplí inſulam Chryſen in Oceano Orientali planè collocat, ſub ipſum ſolis ortum, contra flu. Gangem, ultimamque eſſe ait orbis partium, quæ ad orientem ſitæ ſunt. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ποταμὸν νῆσός ἐστιν Ὠκεανῖτις ἐσχάτη τῶν πρὸς ἀνατολὴν μερῶν τῆς οἰκουμένης ὑπ' αὐτὸν ἀνέχοντα ἥλιον καλουμένη Χρυσῆ, χελώνην ἔχουσα πάντων τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν τόπων ἀρίστην. Sic eum locum repurgavit Claud. Salmaſius in Plinianis Exercit. Et inde eruit hanc inſulam quæ, ut ipſe ait, hactenus ſub his verborum mendis delituit, ſcilicet, ὑπ' αὐτὸν ἀνέχοντα ἥλιον καλουμένη χρυσῆν ἔχουσα χελώνην; Ubi de aurea teſtudine nugas eſſe affirmat.

Chryſonoum, Dorecidis regionis in Macedoniâ oppidum. Polyb. Vide Gronovii diſſert. Epiſtol. p. 34.

Chryſopolis, Stephano urbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Boſporum naviganti ad dextram: dicta, quòd Perſæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum civitatum, vel à *Chryſe*, Chryſeidis & Agamemnonis filio. Plin. 5. ult.

Chryſopolis, Ptol. Xen. Suidæ, & Stephano, *Bos* Polybio, *Damalis* Arriano, promont. Aſiæ, poſitum è regione promontorii Byzantium continentis, ut illud ex Georg. Cedreno deſcribit Petr. Gyllius, quod *Scutari* hâc tempeſtate appellatur. Polybio tamen l. 4. *Bos* & *Damalis* duo diverſa ſunt loca.

Chryſorrhoas, pop. dicti, quòd apud eos, ut inquit Strab. auriferi torrentes ſint. Unde fabulæ occaſio de vellere apud Colchos aureo.

Chryſorrhoas,

Chryſorrhoas, Syriæ flu. per Damaſcum & ejus agrum fluens, *Pharpar* Ebræis, *Adegele,* teſte Bellonio. Sic & Pactolus à veteribus dictus ob arenas quas defert, aureas. Sunt alii duo hujus nominis, unus in Bithyniâ, alter in Themiſcyra regione.

Cia, vulgò *Zea,* inſula ſub Eubœâ, non procul ab Atticâ, quæ a Plinio, & Strabone *Ceos,* & *Cea,* appellatur, pop *Cii,* qui à laſcivis, & voluptatibus alieni fuiſſe perhibentur, cum apud eos, nec meretrices, nec tibicines eſſent. Contra *Chii* malè tanquam effœminati audiebant. Unde adagium apud Athen. lib. 13. *Non Chius, ſed Cius,* de rebus valdè diſcrepantibus.

Ciabrus, vel *Ciambrus,* Daciæ flu. Ptol. *Morava* Mercatori. * *Sucora* Ortelio, qui malè eum in Hungariâ reponit, inquit Ferrarius, cum Myſiæ ſup. flu eſt, eam ab interiori dividens. Aliquando *Ciambus* dicitur.

Ciana, *Zey,* flu. Germ. ſuper. in Rhenum apud Moguntiam fluens.

Cibalis, quibuſdam eſt *Palyna,* urbs Hungar. ad Botnethum amnem, prope Almum M. in Valkonenſi Com. inter Murſam min ad Bor. & Sirmium ad auſt. Al. autem, & forſan melius, eſt *Waima,* op. ſeu vic *Siabos,* in vicinis ad amnem Bachitum, in Raſciâ reg Hungariæ, 1. leuc. à Savo flu. in Bor. & paulo amplius ab Archio, inter Poſegam ad occ. & Sirmium ad ort Long. 42. 12. Lat 45. 5c

Cibinium, *Hermanſtadt,* caput eſt Tranſylvaniæ, urbs max & perelegans, egregia, munita & potens, juxta amnem cogn. 15. leuc. à Claudiopoli in ort. verſus confin. Walachiæ. In eâ ſæpe commoratur Princeps Tranſylvaniæ. Long. 47. 58. Lat. 46. 52.

Cibyra, urbs Aſiæ min. in Phrygia M. teſte Ptolemæo; aut in Cariâ, ut Plinio placet, in confin. Lyciæ intra montes med. inter Alabandam ad occ. & Antiocheam Piſidiæ ad ort. prope fontes Xanthi flu. Long 60. 10. Lat. 38. 36. Alia urbs fuit ejuſdem nom. in Ciliciâ Aſperâ, verſus Pamphyliam, vix 10. mill. ab ora maris Cilicii.

Ciceſtria, urbs Angl. in Com. Suſſexiæ, verſus auſt. 40. m. p. à Londino in merid 15. ab inſ. Vecti, & 18. à Wintonia. Urbs eſt epiſc. ſub Arch. Cant. ſedetque juxta amnem *Lavant,* 4. mill. ab ora maris Britannici, & totidem à confin. Hantoniæ Com. Long 19. 55. Lat 50. 50.

* *Cicones,* pop Thraciæ juxta Hebrum, quos Ulyſſes poſt dirutam Trojam ventis eo adactus debellavit, eorumque urbem Iſmarum diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ovidius Met. 15. mira quædam de fluvio eorum prodit.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Plin. 2. 103. *In Piceno, lacu Velino, & in flumine Ciconum lignum dejectum lapideo cortice obducitur.* Apud eos Orpheus obſcœni concubitûs inventor à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4 Georg.

———Spretæ Ciconum quo munere matres
Diſcerptum latè juvenem ſparſere per agros.

Quod autem ait Orpheum obſcœni concubitûs autorem fuiſſe, *παιδεραστίαν* intelligit Ovid Met. 10.

Ille etiam Thracum populis fuit autor amorem
In teneros transferre mares.

Ciconium, promont juxta Boſporum, Petro Gyllio, qui hodie *Cornio* hoc appellari ait.

Cicynethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico.* De nomine Bochartus; Eſt in orâ Magneſiæ (inquit) *Pagaſæus,* vel *Pagaſicus* vel *Pagaſeticus ſinus* (Ptolemæo *Pelaſgicus*) in quo inſula *Cicynethus* Strabo lib. 9 ubi *de ſinu Pagaſetico,* ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φησὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον, καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Scylax ἐν δὲ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ νῆσος Κικύνηθος καὶ πόλις. Mela 2. 7. *Pagaſæus ſinus Sciathon proſpicit, Cicynethum amplectitur.* Plin. 4. 12. *Pagaſicus ſinus ante ſe habet Eutychiam, Cicynethum, &c.* Quia ex eo ſinu Argonautæ profecti ſunt urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit; plerique dici volunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπηγῆσθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἳ πολλαί τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. At (ex ſententiâ Strabonis) *probabilius alii ſtatuunt loco nomen eſſe à fontibus* (Doricè παγαῖς) qui frequentes ibi largique fluunt. Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten lib. 1. Pagaſas dici autumat ἀπὸ τῶν παγαῖς περιρρεῖσθαι τὸν τόπον. Hæc ideo notanda duxi, quia mihi videtur ex iis poſſe colligi *Cicynethus* unde dicatur. Nam ſi quam urbem Græci *Pagaſas* ab ubertate fontium, eandem ſua lingua Phoenices עינות *ainoth,* aut *enoth,* i. e. *fontes,* appellarunt, & ſinum Pagaſæum חיק עינות *Chek-ainoth,* i. e. *ſinum fontium,* & inſulam in medio ſinu, inſulam *Cicek ainoth,* quod Græci mutarunt in *Cicynethum.*

Cilbianum, urbs Aſiæ ad Cayſtrum flu. in Lydiâ, quæ & *Valentinianopolis* in Lib. Concil. appellatur. Pop. *Cilbiani,* Plinio, & *campus Cilbianus* apud Tmolum montem. *Cilbiani* quoque *agri* apud Epheſum.

Cilicia, regio Aſiæ notiſſima, inter Pamphyliam ad occid. Syriam ad ort. ac inter Taurum mont. ad Bor. a Cappadociâ ſeparantem, & pelagus Cilicium ad Merid. contenta. *Caramania* & *Caramania* vulgò, non *Turcomania,* ut ſcribit Ortelius. Cilicia croco maximè abundat. Lucret. lib 2.

Et cum ſcena croco Cilici perfuſa recens eſt.

Ovid. in Ibin:

Nam neque quot flores Siculâ naſcuntur in Hyblâ,
Quotve ferat dicam terra Cilìſſa crocos.

Propert. 4 6. *Terque lavet noſtras ſpica Cilìſſa comas.*
Plin. 21. 6. *Prima nobilitas eſt in croco Cilicio in Corycæ monte,* &c. Stat. 4. Sylvarum.

———Tu largus Eoa
Germina, tu meſſes Ciliciumque Arabumque ſuperbis
Merge rogis.———

Hujus incolæ dicti ſunt, *Cilices,* quos piraticam exercentes Pompeius devicit, victoſque in deditionem accepit, eorumque poſtea fideli operâ uſus eſt in bellis navalibus adverſus Cæſarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix juſtâ non jam pirata carinâ.

Ἄλγος δεῖ ποιλαιῶς (inquit quidam) μὴ ῥᾳδίως αἰνεῖσθαι τοὺς Κίλικας. Hinc illud:

Κρῆτες, Καππαδόκαι, Κίλικες τρία Κάππα κάκιστα.

Heſychius: Ἐγκιλικίζεσθαι, κακοηθεύεσθαι, κακοποιεῖν. Διαβεβόηντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες. *Chalab,* Ciliciam ab Ebræis nominari auctor eſt Arias Montanus. Incolas ejus prius *Achæos* appellatos ſcribit ex Herodoto Stephanus. Strabo lib. 14. Ciliciam dividit in *Campeſtrem* & *Tracheam,* id eſt, *aſperam.* Nomen ejus quod attinet, videtur id primo & præcipue à Phoenicibus inditum Ciliciæ aſperæ parti; neque enim à *fabuloſo Cilice* nomen ſumptum, ſed à חלקים *Challekim* vel *Challukim,* i. e. *lapidibus,* quia lapidoſa regio eſt. Sil. lib. 13.

Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina vitet.

Nonnus Dionyſ. lib. 34.

Ἀυχένα πετρήεντα Κίλιξ ἀγκυλώσατο Ταῦρος.

Fuit olim opulentiſſima Populi Romani provincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt adeo quondam potentem fuiſſe, ut ad Peluſium uſque procurrerit, Lydis, Medis, Armeniis, Pamphyliâ & Cappadociâ ſub imperio conſtitutis. Κιλίκιοι τράγοι dicebantur homines hirſuti, & pilis obſiti; unde Propertius 1. 7.

Frigidus intonſos Taurus arat Cilicas:

Vide Heſychium. Hinc

Cilicium, veſtis genus ex hircorum ſive caprarum pilis contextum, quæ tonſura quod primùm in Ciliciâ inſtituta, facta inde appellatio eſt, ut Varro auctor eſt lib. 2. de R. R. in fine. Uſus eorum potiſſimum in caſtris, item in navibus. Quo illud Virgilii pertinet Georg. 3.

Nec minus interea barbas incanaque menta
Cinyphii tondent hirci, ſetaſque comantes
Uſum in caſtrorum & miſeris velamina nautis.

Aſconius in 3. Verrin. *Cilicia, texta in caſtrorum uſum, atque nautarum,* Porro lugentium & pœnitentium veſtes apud Ebræos, quos 70. interpp. σάκκους appellant, vetus Interpres Latinus ſæpe *Cilicia* interpretatur: neque enim dubium eſt, hirtas & ex pilis contextas fuiſſe; talia autem *Cilicia,* vel *Cilicina* appellabantur: quare & δέρρεις τριχίνας Exodi 26. idem interpres *ſaga Cilicina;* & σάκκον Apocalypſ. cap. 6. *Saccum Cilicinum* vertit. Qui locus id quoque indicat, nigros fuiſſe hos ſaccos, ſive *Cilicia.* Et vero hic color mœſtos plangenteſque maxime decet. Prudentius Hymno jejunantium de Ninevitico juſtitio agens:

Squalent recinctâ veſte pullati patres,
Setaſque plangens turba ſumit textiles,
Impexa villis virgo beſtialibus.

Alcimus Avitus cum idem argumentum tractat, lib. 4.

Mollibus abjectis, Cilicum dant tegmina ſeta.

Id eſt, *ciliciis* induuntur. Cæterum *facci* à formâ (anguſti enim & minime fluctuantes erant) *Cilicia* à materiâ, pilis viz. caprarum, dicebantur. Quare *tunica ſaccea,* ſive *ſaccinea,* & *tunica Cilicia* de eâdem B. Hieronymo dicitur in vitâ Hilarionis ſub finem; tali enim ille ſanctus uſus fuerat. Et ita ferme ſolebant veſtiri, qui planè renunciaſſent ſeculo, propoſitumque ſeverius ſequerentur, qui & *Aſcetæ* & *Monachi* appellati, quibus maximè conveniebat hæc veſtis: *cum monachus non doctoris ſed plangentis officium habeat; qui ſe, vel mundum lugeat, & Domini pavidus præſtoletur adventum;* ut idem Hieronymus alibi ſcribit. Paulinus Nolanus in obitum Celſi verſ. 451.

Si modo lugentem gravis hirto tegmine ſaccus
Caprigenum ſetis dum teget, & ſtimulet.

Ubi & *tecum* & *ſetas*, ſive pilos caprinos habes, ex quibus Cilicia contexta erant. Quanquam *Ciliciorum* nomine omnes hirtas veſtes comprehendi exiſtimem, licet de aliis etiam, quam caprinis pilis contextæ eſſent; ut Camelorum, qualis Joannis Baptiſtæ fuit, itemq diſcipulorum B Martini; de quibus Severus Sulpitius in vitâ ejus cap. 7. *Pleriſque camelorum ſetis veſtiebantur; mollior ibi habitus pro crimine erat.* Utebantur autem Aſcetæ hirtis ejuſmodi veſtibus, atque in iis cubabant etiam, ut coercerent carnem, & ad Orationes vigilantiores eſſent. Paulinus de Jo. Baptiſtâ

Veſtis erat curvi ſetis contexta cameli,
Contra luxuriam molles duraret ut artus,
Arceretque graves compunƈto corpore ſomnos.

Sed hæc obiter. E diverticulo jam in viam redeamus.

Urbes Ciliciæ ad hæc tempora extantes.

* Adana.	Lamus.
Anazarba, quæ & Anazarbus.	Mallus.
Anemurium ſuper Trago vel Crago.	Mopſueſtia.
	Nicopolis.
Auguſta.	Olbaſa.
* Cæſarea penes Anazarbum, ſedes Satrapæ.	Philadelphia.
	Pompeiopolis, ſeu Soli.
Celenderis.	Sebaſte.
Corycus	* Seleucia aſpera.
Diocæſarea.	Selinus.
Domitiopolis.	* Tarſus.
Flavias & Flaviopolis.	Thebe.
* Iſſus.	

Cilla, Africæ propriæ urbs Appiano Et Æolidis op. Herodoto. Item Troadis urbs Apol. ſacra. Ovid. Met. 13.

Me Tenedon, Chryſenque & Cillan Apollinis urbes.

Hom. Iliad. 1.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Heſychius: Κίλλα, πόλις, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Eſt etiam *Cilla* montis nomen apud Qu. Calabrum lib. 8.

Ὃν τέκεν Ἰφιάνασσα περὶ ζαθέοιο πόδα Κίλλης.

Cilurnum, op. Ottadinorum in Anglia & in Com. Northumbriæ, ubi nunc pag. *Collerton* cum ponte ad Tinam Borealem flu. prope murum Severi; aut ſaltem vicus proximus *Scilicester* in muro dictus

Cimarus, mons & promont Cretæ prope occidentem inſ. in territorio Caneæ, *Capo Ciſamo* quibuſdam; med inter Cyamum promont in ort & portum Grabuſium in occ. quanquam Sophianus credit Cimarum eſſe Cyamum promontorium.

Cimbri, pop Germ. extremi ad Bor qui an. V. C. 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt; ſed C. Marius eos fugavit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis Juvenal. Sat. 8.

Atque ideo poſtquam ad Cimbros, ſtragemq; volabant,
Qui nunquam attigerant majora cadavera corvi.

Idem Sat. 13.

Quà nec terribiles Cimbri.

Luc. lib. 1.

Nos primi Senonum motus, Cimbrumque furentem
Vidimus.

Prop 2. 1. *Cimbrorumque minas & benefacta Mari.*

Plut. in Mario *Cimbrorum*, vocabulum Germanicum tradit, quo *Latrones* ſignificantur; ideoque Strabo lib. 7. eos πλάνητας καὶ λῃστρικοὺς vocat Et Feſtus: *Cimbri linguâ Gallicâ Latrones dicuntur.* Sed hæc, ut & alia quæ de Cimbris antiqui fabulati ſunt, refutat Cluverius Germ. Ant lib. 3. cap. 22.

Cimbrica Cherſoneſus peninſ. eſt perampla Germaniæ, à Sept. in merid extenſa, inter Cimbricum & Suevicum maria, ſeu Codanum ſinum. Pars eſt regni Daniæ, & nunc Jutia *Jutland* dicitur. Dividitur in Septentrionalem, ſub quâ 4. Diœceſes, ſeu provinciæ, Alburgenſis ſc Arhuſienſis, Wiburgenſis & Ripenſis & in Meridionalem, ubi Duc. Sleſvicenſis, & Holſatia, ſub quâ Ditmarſia, Stormaria, Holſatia propria & Wagria. Habet à merid. Saxoniam inſer. & freto *Madelſart Sand* dicto ſeparatur à Froniâ inſulâ. Dicta fuit etiam aliis Cartris, Plinio teſte.

Ciminus, lacus & mons Italiæ, unde *Sylva Ciminia*, ſive *ſaltus Ciminius* memoratur Livio, Plinio, Frontino Straboni: Κιμινία λίμνη, forte pro Κιμίνια. Apud Sotionem Κίμινος λίμνη. Ejus meminit Virg Æn 7.

Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Nec non Silius Italicus lib. 8. Virgilii imitator.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Cimmerii, pop. in Italiâ apud Baias & lacum Avernum, quorum op. *Cimmerium* fuit, ubi antrum Sibyllæ olim fuiſſe dicitur. Hi in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantum ad latrocinia egreſſi, cum victum ex metallorum aliqui effoſſione, divinationum mercede. & proventibus à rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* proverbio celebrantur pro denſiſſimâ caligine. Hom. Odyſſ. 11.

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.

De Italicis enim Cimmeriis hæc intelligenda, clarum ex Geographis. Tibullus Panegyrico ad Meſſalam.

Cimmerion etiam obſcuras acceſſit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſupra terras Phœbus, ſeu curreret infra.

Juxta hos Ovidius Somni ſedem collocat. Met. 11.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cavus, ignavi domus & penetralia Somni,
Quò nunquam radiis oriens, mediuſve, cadenſve
Phœbus adire poteſt.

A *tenebris* itaque nomen habere Phœnices fabulati ſunt, quia כמר *camar*, vel *cimmer*, eſt *nigreſcere*. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci naturâ erroribus ſuffragante; ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi & ad Inferos crediti aditus, quo intrare fas non erat, niſi Diis Manibus ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeâ comminiſcitur, deſumpta eſt, & liber ſextus Æneid. Virgilii.

Cimmerii, pop. Aſiæ gemini; Alii Sarmatiæ circa Mæoticam paludem ad Boſporum, ab ipſis *Cimmerium* appellatum, incolentes Alii inter Colchos & Iberos, quorum reg. *Haveſſen* Ant. Curchuno in Georgianis appellatur. Orpheus in Argonauticis.

——————Ἔνθα δὲ Κιμμερίων
Νῆα θοὴν ἐπελάσσαμεν ἐκείνων, οἱ ῥά τε μοῦνοι
Ἀγλαὰς ἀμμοροῖ εἰσὶ πυρισφέρου ἠελίοιο.

Cimmeris, Troadis urbs, *Edonis* prius vocata. Plin. 5. 30. Item *Cimmeris* mater Deorum apud Cimmerios. Heſych. Κιμμερίς, μήτηρ Θεῶν.

Cimmerium, op. Aſiæ ad Boſporum *Cimmerium*, quod antea *Cerberium* vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. *Cimbricum* vocat Strabo. *Capo di S. Croce* hodiè dicitur

Cimolis, *Cinolis* Arriano, *Quinoli* Mercatori, op Paphlagoniæ in orâ maris Euxini, inter Carambim promont. ad occ. & Sinopen urb. ad ort. *Ginopoli* Caſtaldo dicitur.

Cimolus, *Cimolis* Ptol. *Cimolia* Obſequenti, *Poliuo*, teſte Nigro, inſ maris Cretici, cujus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen, cretoſaque rura Cimoli.

Bocharto גום־אבל *gum-abal* dici videtur, i. e. *foſſa ſmegmatis*, propter terram ſaponariam quæ ex eâ eruebatur. Sic in Hippocrate Galenus & Erotianus σμηκτίδα γῆν exponunt τὴν Κιμωλίαν. Dioſcorides lib. 2. de felle, Σὺν νίτρῳ, ἢ γῆ Κιμωλίᾳ σμῆγμα κράτιστον. Idem habent Ariſtoph. in Ranis & Jul. Pollux lib. 10. cap. 31.

Cinædocolpitarum mons, hodie *Portà di Ferro* ut videtur Ortelio, mons Arab. Fel. ad ſinum Arabicum, ubi *Cinædocolpitæ* pop. incolebant.

Cinæthus Halicarnaſſæo, *Onugnathos* Ptolemæo, i. e *Maxilla aſini*, promont. Peloponneſi, *Xili*, teſte Nigro, aliis *capo di Malvaſia*.

Cincomagus, vel *Sincomagus*, vulgo *Sezane*, op. olim Gall. Narbon. in Taurinorum ſeu Seguſiorum confin. intra Alpes Cottias; nunc pag. in Delphinatu, 2. leuc. à Brigantio in ort. prope Matronam montem.

Cincum, vulgo *Chincon*, op. Hiſpan. Tar. nunc caſtrum Caſtellæ Novæ, 6. leuc à Compluto Concham verſus, prope amnem Tajunam, in Algarviæ tractu. Pop. *Cincenſes* Plinio.

Cineſius mons, vel *Cenſius*, pars Alpium Cottiarum inter Sabaudiam & Pedemontium. Vulgo *Mont Cenis*.

Cinga, *Senga*, flu. Hiſp citer. per Ilergetes fluens, ac Aragoniam à Catalauniâ fere Separans, Sicorique amni paulo infra Ilerdam urbe congrediens, cum eo in Iberum influit. Lucan. lib. 1.

——Campoſque coercet
Cinga rapax, vetitus fluƈtus, & litora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo; nam gurgite mixto

Qui

Q [illegible] *nomen libertis.*

Cingulum, [illegible] Populi *Cingulani*. Plin. 3. 13. [illegible] *Cingulum nos tenemus, Anconem amiſimus.* Originem atque conditorem ejus oſtendit Cæſar Civilium lib. 1. *Auximo*, inquit, *Cæſar progreſſus omnem agrum Picenum percurrit. Cuncta earum regionum præfecturæ* [illegible] *animis eum recipiunt, exercitumque ejus omnibus* [illegible]. *Etiam Cingulo* (*quod oppidum Labienus conſtituerat, ſuaque pecunia exædificaverat*) *ad eum legati veniunt.* Hinc Silius Italicus lib. 10.

——*Laurentis & Oeris*
Sternuntur [illegible] *atque Opiter, quos Setia colle*
Vitiferoque [illegible] *ſis Labienum Cingula ſaxa*
Miſerant muris ——

Long. 73. 40. Lat. 44. 30.

Cinium, Balearis maj. op. Plin. *Cala longa* Pineto.

Cinna, Italiæ urbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ op. Anton. Jaccetanorum urbs in Hiſp. Tarrac. Ptolemæo; eſt & Perſidis op. eidem. Denique Theſſaliæ civitas a *Cinna* gigante Cæi fratre, dicta.

Cinna, urbs Galatiæ meridionalis prope Aſcanium lac. in limite Phrygiæ.

Cinniana, op. excifum Portugall. inter Bracaram urb. & Araducam 6 leuc. in ort. diſtans. *Sicania Barbiſæ.*

Cinſterna. *Gar*, teſte Moletio, op. alias Africæ, nunc vic. tenuis regni Tripolitani in ora maris Mediterranei contra promont. Mezratam & Syrtim maj.

Cinctilia, *Cincilla* op. Hiſp. Tar. in nova Caſtellâ inter Toletum 34. & Alonem 24. leuc. diſſitum. Long. 19. 30. Lat. 39. 00.

Cinyps, *Cinyphus*, Ptolemæo, Africæ flu. prope Garamantas. Hircis olim plurimis abundavit. Virg. Georg. lib. 3.

Nec minus interea barbas, incanaque menta
Cinyphii tondent hirci.——

Silius lib. 3.

Tum primum caſtris Phœnicum tendere ritu
Cinyphii didicere Macæ, ſqualentia barba
Ora viri, humeroſque tegunt velamina capræ.

Fertilitate etiam celebrabatur. Scylax [illegible] Mela. *Ultra eſt Oea oppidum & Cinyps fluvius per uberrima arva decidens.* Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 7.

Cinyphiæ ſegetis citius numerabis ariſtas.

Claudianus lib. 1. in Eutrop.

Cinyphiiſque ferax Aravit ſuccedit ariſtis

Herodotus in Melpomene de terrâ circa Cinypem. [illegible] Idem de Cinype ipſa [illegible] De nominis origine vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 24. Hodie *Macres* dicitur. Oritur autem in reg. *Beledulgerid* in Ferzano deſerto, & in mare mediter. ſe exonerat, inter Tripolim novam, & promont. Mezratam, prope Leptim.

Cinyria, Cypri op. olim, nunc pagus, *Gendinar* Luſignano.

Cius, emporium Phrygiæ, à *Cio*, Herculis comite. Item fluvius ejuſdem nominis, de quo Dionyſius verſ. 806.

[illegible]

Plin. 5. 32. *Cius cum oppido ejuſdem nominis, Phrygiæ emporium, a Mileſiis quondam conditum.* Item Bithyniæ civitas, *Pruſias* poſtea vocata.

Circeium, promont. Latinorum in Italiâ. Ptol. hodie *monte Circello* Leandro. Procopius Gothicorum lib. 1. *Circeium haud modico tractu in mare porrectum, inſulæ ſpeciem fert, adeoque videtur inſula tam prænavigantibus, quam terreſtri itinere prætereuntibus.* Quin Strabonis libro quinto deſcribitur [illegible] Nec multo aliter Servius in 3. Æn. *Qui nunc Circeius mons, à Circe dicitur, aliquando, ut Varro dicit, inſula fuit, nondum ſiccatis paludibus, quæ eum dividebant à continente.* Sed & multo ante Theophraſtos Hiſt. Plant. lib. 5. cap. 8. poſtquam in Latino agro Circeium promont. deſcripſit robore, myrto, ac lauro conſitum, addit, [illegible] Virg. Æn. 4.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu, tectiſque ſuperbis
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
Arguto tenues percurrens pectine telas.

Quod hauſit ex Hom. Odyſ. 5.

——[illegible]
[illegible]

Circæi, autem quod *Circæum* Ciceroni, *Circeium* Straboni op. fuit Volſcorum in Latio, inter Aſturam & Terracinam; in ora litor. maris Tyrrheni. Nunc autem diruta jacet propter paludes Pomptinas. In ejus ruderibus eſt pag. *S. Felicita* dict. cum Turri ad radices Circæi mont. 10. mill. a Terracinâ in occ.

Circaſſi, pop. Tartariæ in Aſia, juxta mare Caſpium. Eos pluribus deſcripſit Olearius in Itinerario Perſico, uti & Herbertus. Habitant inter Caſpium mare & flu. Rham & Tanaim ex parte. Proprios habent Principes, ſed ſubſunt dominio M. Ducis Moſcoviæ. Eorum urbs præcipua *Ierki* dicitur; ibique alias Albania quibuſdam.

Circeſium, ſeu *Conſtantina* op. Meſopotamiæ, ad confluentes Chaboræ in Euphratem flu. 20. mill. infra Taplacum, è reg. Arabiæ Deſertæ. *Alcabahar* quibuſdam.

Corceſtria, *Cirenceſter*, Vulgo *Ciceter* op. Angliæ in Com. Gloceſtriæ, 10. mill. à Gloceſtria in ort. juxta amnem Cornam.

Circi, urbis Romæ fuere, 1. *Maximus*, in valle inter Palatinum & Aventinum M. apud Velabrum; de quo Ovidius lib. 6. Faſtorum.

Qua Velabra ſolent in Circum ducere pompas.

Idem lib. 2. ejuſdem operis:

Quaque jacent valles, Maxime Circe, tuæ.

2. *Flaminius*, ſic dict. quod eſſet in campo Flaminio, ubi nunc ædes S. Catharinæ, & funes fiunt haud procul à Capitolio. 3. *Agonalis*, qui erat ubi nunc *Piazza Navona*, platea Romæ pulcherrima, & oblonga in meditullio urbis. 4. *Neronis*, qui fuit ad radices montis Vaticani, ubi obeliſcus erectus conſpicitur. De his conſule Romam antiquam Famiani Nardini.

Circidius, flu. Corſicæ, vulgo *La Ripe*. Oritur prope Cruzanum vicum & cadit in mare Mediter. juxta ſinpeum, inter Calviam ad Bor. & Sagonæ rudera ad auſt. verſus Caſtellum ſinum.

Cirphis, urbs Phocidis. Strabo. Lege [illegible]; ſic enim vocabatur [illegible] Parnaſſo adjacens, teſte Pindari Scholiaſte.

Cirpis, Valeriæ Ripenſis urbs. Lib. Notit.

Cirrha, vel *Cyrrha*, op. Phocidis ad radicem Parnaſſi, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha.

Mart. ad Val. Flaccum lib. ep. 77

Quid tibi cum Cyrrhâ, quid cum Permeſſidos undâ?

Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur?

Id eſt Apollini & Baccho.

Statius Theb. 2.——*Jamque ardua Cyrrhæ*
Pollutamque ſuo deſpectat Phocida buſto.

Moſchopulus: [illegible] Quod Scholiaſtica illa vulpes verbatim ſubduxit Harpocrationi. Vide Barthium ad Stat. Theb. p. 287.

Cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes, unde [illegible] *Cirrhæus*. Æſchines contra Cteſiphontem.

Cirtha, vel *Cirta*, Numidiæ urbs. Strabo lib. 7. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum operâ, qui Græcos in eam habitatum deduxit, ac tantum effecit, ut decem equitum millia, & peditum viginti emitteret. Hodiè *Conſtantina*. Long. 26. 50. Lat. 31. 20.

Cirtiſa, ſeu *Certiſſa*, op. Pannon. infer. in Hungaria, Brietio & al. eſt Caſtrum *Czernick* in colle, juxta amnem cogn. inter Gradiſchiam & Poſegam, urbes recentes in Sclavoniâ, 7. mill. à Savo in Bor. Quanquam al. credant eſſe vicum *Ezech*, inter Poſegam & Savum.

Ciſamus, *Chiſamo*, caſtrum Cretæ inſ. in ora Bor. verſus occaſum, prope Cimarum promont. Long. 52. 18. Lat. 34. 50.

Ciſſa, *Quiſo*, flu. Cappadociæ inter Xylinem & Apſarum op. apud limites Colchorum. Item parva inſ. ante oſtia Timavi. Plin.

Ciſſe, op. Mauritan. Cæſar. in orâ, inter Ruſconiam ad occ. & Ruſcurium ad ort. apud Serbetis oſt. *Ciſſi* Moletio.

Ciſſus, op. Thraciæ geminum, unum apud Tzurulum urb. *Keſſe* dictum. Al. in contin. Macedoniæ apud Amphipolim & Serras urb. *Cis* Leunclavio.

Ciſſuſa, fons Bœotiæ inter Thebas & Haliartum ubi Bacchum fabulantur ablutum.

Ciſtercium, *Ciſteaux*, pag. cum Cœnobio in Burgundia, &

& territorio Cabillonenſi: unde cœpit Ordo Monachorum Ciſtercienſium.

Citarini, pop. Siciliæ, quorum op. *Citaria* exciſum in ora occid. inter Drepanum & Panormum.

Citarius, mons Ptol. *Titarus* Straboni, *Xerolibado* Sophiano, mons Macedoniæ Bermio M. contiguus.

Cithæron, *M. di Sivves*, mons Bœotiæ clariſſimus, cujus radicem Aſopus amnis alluit. Servius credidit alterum eſſe ex jugis Parnaſſi, quod omnium Geographorum judicio ſecus ſe habet. Eſt enim à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quam 30. m. p. diſſitus, clade Penthei, & Actæonis, Cadmi nepotum, nobiliſſimus, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi diſcerpſiſſe narrantur. Nomen ei fecere קתרי *Ketbare*, petræ ſc. ut & *Cytheris* inſulæ Laconicæ, de quâ deinceps, quia Cithæron eſt vel maxime ſaxoſus & contragoſus; unde eſt quod in eo Nonnus paſſim deſcribit σκοπιὰς, πέτρας, κρημνοὺς, Dionyſiac. lib. 5. & 45. Et apud Ariſtoph. in Bacchi orgiis.

Κιθαιρώνειός τ' ἠχὼ,
Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ πέτραι
Πετρώδεις βρέμονται.

Id eſt, *Echo Cithæronia*, *& nigris foliis opaci montes & petroſi Cithæronis clivi fremunt*. Et in Bacchis Euripidis verſ. 38. Bacchæ per Cithæronem oberrantes ἀνορόφοις ἧνται πέτραις, *ſedent in excelſis petris*. Et verſ. 703. non ſine alluſione ad miraculum Moſis, Num. 20. 11.

Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέτραν,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
Thyrſumque ſumens una percuſſit petram,
Et inde aquarum roſcidus fluxit latex:

Et verſ. 589. Pentheum deprehendunt in inſidiis λευρᾶς ἀπὸ πέτρας, *à lævi petrâ*. Et verſ. 1095. eum impetunt lapidibus ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν, *conſcenſâ rupe oppoſitâ*. Et verſ. 1135. diſcerptus jacet Pentheus ὑπὸ τραχείαις πέτραις, *ſub cæcis ſaxis*. Sic apud Theocritum Idyll. 26.

Πενθεὺς ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει.
Cuncta videt celſæ rupis de vertice Pentheus.

Et Ovid. Met. 3. canes in Cithærone ſequuntur Actæonem.

Per rupes, ſcopuloſque, adituque carentia ſaxa.

Et apud Senecam Oedipus ita loquitur Thebaidos pene initio.

Ibo, ibo quà prærupta prætendit juga
Meus Cithæron, quà peragrati celer
Per ſaxa montis jacuit Actæon ſuis
Nova præda canibus.

Prop lib. 3. *Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem*
Sponte ſuâ ad muri membra coiſſe ferunt.

Hæc doctiſſimus Bochartus. Lactantius autem lib. 1. cap. 22. aliam nominis hujus originationem nobis exhibet, eſt autem talis: *Sacra Liberi Patris primus Orpheus induxit in Græciam, primuſque celebravit in monte Bœotiæ Thebis (ubi Liber natus eſt) proximo: qui cum frequenter cithara cantu perſonaret, Cithæron appellatus eſt.* Fuit ſane Bacchi ſacrificiis notiſſimus hic mons. Virg. Æn. 4.

——*Qualis commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 3.

——*Feſtis facienda ad ſacra Cithæron*
Cantibus & clara bacchantum voce ſonabat.

Statius Theb. 2.

Ipſi etiam gaudens nemoroſa per avia ſanas
Impulerat matres Baccho meliore Cithæron.

Saltum vocat Solinus cap. 13. ut *nemoroſum* h. e. Papinius. Euripides Phœniſſis:

Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότατον νάπος,
Ἀρτέμιδός τε χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών.

Eidem in Bacchis δάσκιον ὄρος dicitur. Val. Flac. lib. 5.

——————*Bœotia qualem*
Thyas, & infelix cuperet vidiſſe Cithæron.

Seneca Oedipo: *Lætus Cithæron pabulo ſemper novo*
Æſtiva noſtro prata ſubmittit jugo.

Attius: *Sanctus Cithæron ſemper viridantibus ſertis.*

Nonnus Dionyſ. lib. 45.

——————Ἐπιτρέψεις δέ μοι μέλπειν
Πενθῆος ... ἱερὰ γέρα ... Κιθαιρών

Cithariſtes ſeu *Chariſta*, urbec. fuit Gall. Narbon. in Provinciâ, med. inter Maſſiliam & Telonem, 18 mill. ab utraque, nunc pag. *Cereſte* dict. prope Aranum amnem, 1. leuc. ab orâ maris Mediter. & ab urb. Civitate dicta, *La Ciotat*, quæ crevit ex ipſius ruinis. Promont. autem *Citharistes* in eo tractu eſt *Cap de Laigle* prope Civitatem.

Citrum, *Citro* Sophiano, *Κίτρον* Leunclavio, op. gem. Unum in Theſſalia, *Κίτριον*; alt. Macedon. *Chitro*; quod & Pydna, à Theſſalonica 30. m. p. in auſt.

Citium, vel *Citizum* vulgo *Zeit*. urb. Saxoniæ ſup. in Miſnia, ſub Dominio Epiſcopi Naumburgenſ. 5 leuc. Germ. à Lipſiâ in auſt.

Citadella, urbec. Hiſpaniæ, Minoricæ inſ. præcipua. Vidè *Jamna*.

Civaro, *Chamberus*, urbs Allobrogum Sabaudiæ caput, in planitie ad amn. *Laiſ* dict. 3. leuc. à con. n Franciæ, verſus arcem Barraum, & 18. à Lugduno in orſt. Long. 27. 55. Lat. 44. 59.

Civitas, *La Ciotat*, urbec. Gall. in Provincia, cujus vina commendantur media inter Maſſiliam & Telonem.

Civitas Legionum in Anglia, duplex eſt: Una Deva, ſeu Ceſtria, Legio XX. Victrix. vulgo *Cheſter*. Vide *Deva*. Alia quæ *Iſca Silurum*, Legio XI. Auguſta. vulgo *Caerleon*. Vide *Iſca Silurum*.

Civitas nova, *Neuſtat*, urbs Germ. in Auſtriâ, 6. leuc. à Vienna ad merid. & 12. ab Arrabone in occaſum.

Civitas vetus, *Civitavecchia*, op. Ital. in ditione Pontificiâ, 40 milliaribus à Roma in orâ maris Mediterranei.

Clagenfurtum, op. amplum Germ. in Carinthia, 2. m. p. à Savo flu.

Clampetia, locus Italiæ in Brutiis. Plin. 3. 5. Mela lib. 2. cap. 4. à freto Siculo verſus Galliam & Varum flumen, progrediens; *Hinc*, inquit, *in Tuſcum mare eſt flexus*, *& ejuſdem terræ latus alterum Medama*, *Hippo*, *nunc Vibon*, *Temeſa*, *Clampetia*, *Blanda*, *Buxentum*, &c. Apud Livium lib. 40. corruptè *Dampetia* legitur. Latini omnes hanc *Clampetiam* vocant, additâ litera tertiâ initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπέτειαν illam appellarint. Sic Stephanus ex Polybio. Lycophroni vero eſt Λαμπέτης Poeticè pro Λαμπετεία. Malè vulgò Λαμπετεῖς. In ſitu ejus quoque omnes ſere conveniunt, ut ſit *Mantea*, ſive *Amantea* hodierna.

Clanis, flu. à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & Iſtri alveum intrat. Strabo lib. 4. Lazio *Glan* dicitur.

Clanius, qui & *Clanis*, flu. Campaniæ, prope Neapolin. juxta Acerras urbem, *L'agno*, teſte Ambroſio Leone. Virgil. Georg. 2.

——————*Et vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8.

Clanio contempta ſemper Acerra.

Clanius vel *Clanis*, Etruriæ flu. *La Chiana* hòdie. Sil. lib. 8.

Et Clanis & Rubico, *& Senonum de nomine Sena.*

Claravallis, *Clairvaux*, Monaſterium celeberrimum, Ordinis Ciſtercienſis, S. Bernardi pietate clarum, in Campaniâ provinciâ Albulam flu. 3. leuc. à confinio Burgundiæ.

Clarentia, op. Angliæ in Suffolciâ, juxta Eſſexiæ confin. ad Clarentium flu. fere med. inter Londinum & Norvicum 45. m. p. diſtans. Vulgo *Clarence*. Camdeno v. eſt *Clare*, op. ejuſdem Suffolciæ prope Sturam flu. 13. m. p. à Cantabrigiâ.

Claromontium, *Clermont*, urb. Gall. Alverniæ primaria; vix 1 mill. diſtat à Montferrantio, & fere 2. leuc. à Rigoduno, 24. autem a Lugduno in occ. Crevit ex ruinis Gergoviæ. Ibi Concilium celebratum fuit, an. 1095.

Claros, vel *Clarus*, Ioniæ civit. Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem. Quod oraculum vigebat etiam Naſonis ævo. Sic enim ille Faſt. 1.

——————*Claro miſſa legenda Deo.*

Imò Germanicus illud inviſit, auctore Tacito lib. 2. An. qui, ſiverus, ut eſt parum ad fidem ſcribit. Strabo lib. 4. nullum ætate ſuâ oraculum ibi fuiſſe. Καὶ ἡ Κολοφὼν, πόλις Ἰωνικὴ, καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν ποτε. Viguit autem hic Geographus ſub Tiberio Imp. ipſo luculentiſſimo teſte, lib. 13. imò ſub Auguſto, nam lib. 12. fatetur noviſſe de facie virum magnum, P. Servilium Vatiam Iſauricum. Cæterum Clarum hanc Manto, Tireſiæ filia, condidit, fugiens Thebanorum victores Epigones; quæ cum patriæ cladem lugeret & ſuam, manantibus ubertim lacrymis, fontem fecit; unde *Claros* ἀπὸ τοῦ κλαίειν Lacus appellatus. Nearchus v. auctor eſt, inde huic urbi nomen factum quòd Apollini per ſortem, Claros obtigit; nam *ſortem* Græci κλῆρον. Dores v. κλᾶρον, vocant. Fuit Nicandri poetæ patria; ſic enim de ſe ipſe.

——————Τὸν ἑκηβόλος Κλάρος ἐτρέφεν ...

Clarus, inſ. in mari Myrtoo, *Calamo* Nigro, à Coo 13. m. p. in occ. à Delo 90. in ort. ipſa 40. in circuitu, de quâ nonnulli intelligunt illud Ovidii Met. 1.

Et Claros & Tenedos, *Pataræaque regia ſervit.*

Clarus fons, *Sherburn*, vel *Sherborn*, op. Angl. in Com. Dorceſtriæ, ad fontes amnis *Il*, in confin. agri Somerſet, 12. m. p. à Dorceſtriâ in Bor. & 24. à Bathonia in auſt. Long. 18. 28. Lat. 51. 14.

Claſtidium, Italiæ op. *Chiaſtegio* Leandro, in Liguriâ, à Ticino 12. m. p. diſtans, inter Placentiam & Dertonam. Strabo

ho lib 5. ὑπὸ δὲ τῆς Πλακουντίας, ὅτι μὲν πρὸς ὄρει τῇ Κελτικῇ γῇ, Τίκινόν ἐστι πόλις, καὶ Κλαστίδιον, καὶ Δέρθων, καὶ Ἀκουαὶ Στατιελλῶν. Κλαστίδιον vocat Plut. in Marc. 1 e. *vicùm*, ita Livius quoque appellat lib 21. Polybio v. πόλις dicitur lib. 3.

Claterna, *Citerna* Plinio, vulgo *Quaderna*, op. fuit Æmiliæ, med. ſere inter Bononiam, & Forum Cornelii. Mela Claternam in Piceno deſcribit. Altera *Claterna* op. fuit Apuliæ Dauniæ, *Campo Marino* hodie, teſte Nigro. Vide Cluver. It. Ant p 289.

Claudia, urb Norici, *Clagenfurt* Lazio.

Claudia, & *Claudia caſtra*. Vide *Clevum*.

Claudia via, quæ a Milvio ponte inchoata Flaminiæ jungebatur. Ovid. Pont. l. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Claudiopolis, urbs Ponti ad Elatem flu. *Caſtomena* Caſtaldo, 30. m. p. ab orâ Ponti Euxini, & paulo amplius ab Heraclea Ponti in auſt. Item urbs Aſiæ min. in Cilicia, ad rad. Tauri M. inter Comanam urb. & Cydnum flu. Item urbs Daciæ in Tranſylvaniâ, caput Com. Colocenſis, 9. leuc. ab Alba Julia Bor verſus, & tot à Biſtriciâ, long. 46. 28. lat. 47. 20.

Clavenna, *Cleven*, op. Rhætorum, cap. Com. cogn. Sedet ad amnem Mairam, inde vix 5. mill. diſtans, 46. m p. à Como, & 18. à Rheno flu. long. 31. 20. lat. 45. 40.

Clauſentum, *Southampton*, op Angl. in litore ad Triſantonis flu. oſtia, med. inter Ventam Belgarum ad Bor. & Vectam inſulam, in Hantoniæ Com. Gaudet portu percelebri, & capaciſſimo in orâ maris Britannici, ad oſt. flu. Antonæ, nunc *Teſt* dicti.

Clazomenæ, urbs Ioniæ, in ora maris Ægæi, & ſinûs Smyrnæi, med. inter Smyrnam ad ort. & Chium ad occ. Hor. lib. 1. Sat. 7.

Perſius ſic per multa negotia dives habebat
Clazomenis. Auſonius Epigr 123.
Fit ſoror incluſas pumice Clazomenas.

Melæ *Clazomena* ſing. num. dicitur, lon. 55. 15. lat. 39. 20.

Cleonæ, *Cleona* Melæ, *Cleone* Plinio, hodiè *Sarvaſili*, teſte Nigro, op. olim, nunc pagus Argiæ reg. in Peloponneſo, inter Corinthum 10. & Argos 15. m. p. Mantineæ urbi finitima. Ovid. Met. 6.

Miſſeneque ferox, Patræque, humiliſque Cleonæ.

Ibi verſabatur Leo miræ magnitudinis, quem Hercules interfecit. Claud. 1. in Rufinum:

Una Cleonæum paſcebat ſylva leonem.

Lucanus lib. 5.

Ille Cleonæi projecit terga leonis.

Seneca in Hercule Oetæo.

Flete Argolica, flete Cleonæ,
Hic terrentem mœnia quondam
Veſtra leonem fregit noſtra
Dextera nati.———

Silius lib. 3.

In foribus labor Alcides Lernæa recisis
Anguibus Hydra jacet, nexuque eliſa leonis
Ora Cleonæi patulo celantur hiatu.

Valerius Flaccus lib 1.

———*Cleonæo jam tempora clauſit hiatu*
Alcides.———

Apud Statium lib. 4. Sylvarum *ſidus Cleonæum* eſt ſydus Leonis.

Sed tu dum nimio poſſeſſa Hyperione flagrat
Torva Cleonæi juba ſyderis, exue curis
Pectus ———

Fuit etiam *Cleone*, op Macedoniæ inter Athon & Pallenen.

Cleopatra, ſeu *Arſinoe*, hodie *Suez*, op. Ægypti in receſſu ſin. Arabici, 125. mill. à Peluſio in auſt. Sunt tamen qui credunt Arſinoen nunc *Azirus* dici, & diſtare 70. mill. à *Suez* in auſt.

Clevum, vulgo *Glouceſter*, urbs Dobunorum in Anglia, Ducatûs titulo inſignita, & cap. reg. cogn. Dicta fuit etiam *Claudia*, & a Britannis *Caer Glou*, teſte Camdeno. Epiſcopalis facta fuit ab Henrico rege 8. Diſtat 18. m. p. à Vigornia in auſt & 26. à Bathoniâ in Bor. Long. 18. 08. Lat. 52. 13.

Clitor, Strab. *Cletor* Xenoph. *Clitorium* Plinio, *Clitore* Livio, vulgo *Cloſterio* adhuc, & *Gardichi* Nigro, op Peloponneſi in Arcadiâ, cum fonte & flu. cogn. Stymphalo, Mantineæque finitimum Stat lib 4. Silv.

Et rapidus Clitor, & qui tibi Phyrie Ladon.

Aquis hujus fontis pota vini guſtum auſert; Ovid. Met. 15.

Clitorio quicunque ſitim de fonte levârit
Vina fugit, gaudetque meris abſtemius undis.

De quâ re Plin. lib. 31. cap 2.

Clitumnus, agri Faliſci fluvius, *Le Vene* hodie, cujus aquæ potæ candidos faciunt boves. Teſtantur id abunde Poetæ. Horum agmen ducat Virgil. Georg 2.

Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.

Propert. 2. 11.

Quà formoſa ſuo Clitumnus flumina luco
Integit & niveos abluit unda boves.

Statius 1. Sylv.

Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.

Silius lib. 4.

———*Patulis Clitumnus in arvis*
Candentes gelido perfundit flumine tauros.

Idem lib. 8

———*Perfundens flumine ſacro*
Clitumnus tauros.———

Juvenal. Sat. 12.

Læta ſed oſtendens Clitumni paſcua ſanguis
Iret, & à grandi cervix ferienda miniſtro.

Claudianus lib. in 4. Conſul. Honorii.

Quin & Clitumnus ſacras victoribus undas
Candida quæ Latiis præbent armenta triumphis,
Viſere cura fuit. Idem in Epigram.
Non tales, Clitumne, lavas in gurgite tauros,
Tarpeio referunt quos pia vota Jovi.

Hactenus Poetæ, quibus addo Plinium. Sic enim ille lib. 2. cap 103. *In Faliſco Clitumnus amnis aquæ pota candidos boves facit.* Cæterum *Clitumnus* quoque Jupiter dictus fuit Vibus. *Clitumnus Umbriæ, ubi Jupiter eodem nomine eſt.* Plin. Jun. Ep. 8. 8. *Adjacet templum priſcum & religioſum. Stat Clitumnus ipſe, amictus, ornatuſque prætexta præſens Numen, atque etiam fatidicum; Indicant ſortes; Sparſa ſunt circa ſacella complura, totidemque Dei Simulachra: ſua cuique veneratio, ſuum nomen, quibuſdam vero etiam fontes.*

Clivenſis Ducatus, reg Germ. à Rheno bipartita. A Rhinoberga ad Moſam & Vahalim uſque extenditur, ſubeſtque Dominio Electoris Brandeburgici. Ibi urbes præcipuæ ſunt Cliva, Weſalia, Calcaria, Emmericum, Geneppum & Duiſburgum.

Clivia, *Cleve*, urbs Germ. infer. inter Moſam & Rhenum, Clivenſis Duc. caput, 16. leuc a Colon. Agrip. in Bor. 3. autem a Noviomago urbe Geldriæ, Long. 27 30. Lat. 52. 48.

Clocherra, ſeu *Clogerta*, urbs Hiberniæ epiſcop. in Ultoniæ reg. ſub Arch. Armachano. Sita eſt in Com. Monaghano, in colle juxta amnem *Blackwater*, 20. m. p. ab Armacho

Clodia foſſa, urb. in inſ. parva maris Adriatici cum portu, 25. mill. à Venetiis, Loredum verſus, & prope Brendulum inſ. Long. 33. 50. Lat. 44. 34.

Clodianus eſt *Llobregat*, amnis Cataloniæ, teſte Brietio Oritur ex Pyrenæis M. prope Juncariam op. & in mare Mediter. ſe exonerat prope Rhodam arcem.

Clona, *Cloney*, urbs Hiberniæ in Momonia prov. & Com. Corcagienſi, 15. mill. à Liſmorâ in auſt. & tot à Corcagiâ in ort.

Clonferta, *Clonfert*, urbs Hiberniæ epiſc ſub Arch. Tuamenſi, in Connacia prov. & Com. Gallivenſi ad Sineum flu. 28. mill. à Gallivâ in ort. & 9. ab Atlona.

Cloſtra Romana, op. fuit Latii in orâ apud Circeios & Nymphæum flu.

Clota, *Clyid*, flu. Scotiæ. Oritur in Cludeſdalia prov. ubi Glaſcoviam rigat; deinde inter Lenoxiam, & Cuninghamiam prov labitur, & in mare Hibernicum ſe exonerat ad Clotæ, ſeu Glottæ æſtuarium.

Cluanum, urbs Hiberniæ. Vide *Clona*.

Cludeſdalia, al. *Glottiana*, prov. Scotiæ meridionalis in mediter. Ibi urbs præcipua Glaſcovium Archiepiſcopalis ad Clotam flu.

Clunias, urb. Hiſp. Tar. in Arevacis, nunc pag. apud Durium Flu. Arandæ op. finitimum, *Corunna del Conde* Cluſio. Long. 17. 12. Lat 40. 58.

Cluniacum, Abbatia eſt percelebris, in Matiſconenſi agro, 13. leuc. ab Auguſtoduno in auſt. & 4. à Matiſcone in occ. Long. 25. 30. Lat. 45. 35.

Clupea, ſive *Clypea*, *Quipia* Marmolio, civit. Africæ propriæ, à figura clypei ſic dicta Lucan. lib 4.

Inter ſemirutas magnæ Carthaginis arces
Et Clupeam tenuit ſtationis litora nota.

Hanc Solinus Græco nomine *Aſpidem* vocatam tradit, quod & ipſum non obſcurè affirmat. Silius Ital. lib 3.

In Clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Cluſium, *Chiuſi*, urbs Hetruriæ antiquiſſima, ac ex primis Tuſcorum coloniis, Porſennæque regis ſedes, nunc pene ob aeris inſalubritatem deſerta. Sedet ad Clanim paludem, 20. mill. à Peruſiâ in occ. 10. autem à lacu Thraſymeno. Long. 35. 06. Lat. 42. 35.

Cnidus, vel *Gnidus*, Capo *Crio* Sophiano, Cariæ urb. & promont quod inter oram auſtralem, & occiduam in mare,

velut

velut peninſ excurrit contra Niſyrum inſ. Hic erat Veneris imago, opus Praxitelis, ubi & ipſa Venus colebatur Hor. 1 Car. od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique.

Ovid. 1 Met.

Piſceſamque Gnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Long. 56 30. Lat 37 28.

Cnidus, urbs Macedoniæ. Liv. lib. 31. ex emendatione Gronovii Junioris: *Præſidio ibi relicto, Cnidus nomen propter alteram in Aſiâ urbem*, &c. Callim. Hymno in Cererem:

Οὔπω τὰν Κνιδίαν ἔτι Δώτιον ἱερὸν ἔναιον,

Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί.

Populi *Cnidii*. Stephanus in fragmento illo multiplicis, ſed incognitæ eruditionis Seguieriano: *Δώτιον πόλις Θεσσαλίας ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι.* Vide prædictum Gronovium Diſſ. Epiſt. pag. 33. 34.

Cnoſſus, vide *Gnoſſus*.

Co, *Coos*, vel *Cos*, inſ. in mari Ægæo, ſeu ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu jucundiſſima iis, qui eo navigabant. Ambitus ejus quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & vino optimo abundans. Notum in illa veſtes ſericas, ſeu bombycinas ex bombyce vermiculo à mulieribus texi ſolitas. Id quidem de Ceâ, vel Ciâ inſ. Atticâ prope Eubœam poſt Varronem nonnulli tradunt. In his Plinius, qui lib. 4. cap. 12. hæc habet in *Ces* deſcriptione. *Ex hac profectam delicatiorem fœminis veſtem, auctor eſt Varro.* Et rurſus lib. 11. cap 22. de bombycibus *Telas araneorum modo texunt ad veſtem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellantur. Prima eas redordiri rurſuſque texere invenit in Ceo mulier Pamphila, Latoi filia, non fraudanda gloria excogitatæ rationis ut denudet fœminas veſtis.* Et Plinii ſimia Solinus, *Ceos, quæ, Varro teſtis eſt, ſubtilioris veſtis amicula arte lanificæ ſcientiæ prima in ornatum fœminarum dedit.* Sed docti pridem obſervarunt Pamphilam, Latoi filiam, quæ inveniſſe dicitur id genus texturæ ſubtilioris *Coam* fuiſſe non *Ceam*. Ita habet Ariſtot. de Hiſt. Anim. 5. 19. *Πρώτη δὲ λέγεται ὑφῆναι ἐν Κῷ Παμφίλη Λατώου θυγάτηρ.* Nimirum *τὰ βομβύκια bombycina*, de quibus eo loco res eſt. Et vero bombyces, unde texuntur, in Co inſ. naſci vel ex Plinio conſtat, qui id refert pluribus lib. 11. cap. 23. Unde eſt quòd *Coæ veſtes*, paſſim celebrantur apud poetas, *Ceæ* nuſquam, quod quidem ſciam. Verba ſunt Viri Magni de Phœn. Col. l. 1. c. 7. Tibullus 2. 4.

————Coa puellis

Veſtis, & è rubro lucida concha mari.

Et Eleg. 6.

Illi gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa

Texuit.————

Propert. 1. ad Cynthiam:

Et tenues Coâ veſte movere ſinus.

Et lib. 1. ad Mecænatem:

Sive togis illam fulgentem incedere Cois,

Hoc totum è Coâ veſte volumen erit.

Et lib. 4. in fabulâ Vertumni:

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Et ad Lenam:

————Coæ textura Minervæ.

Item: *——Coa dederit nec munera veſtis.*

Ovid. lib. 2. de Arte:

Sive erit in Cois, Coa placere puta.

Horat Sat. 2.

————Cois tibi pene videre eſt

Ut nudam————

Ubi Acron: *Perlucidâ utitur veſte, ut ita nuda conſpici poſſit. Hæc enim veſtis in Co inſulâ conficitur, per cujus nimiam ſubtilitatem quæ ſunt interiora tranſlucent.* Ex utraque ſententiâ conflata ſunt hæc Iſidori lib. 14. cap. 6. *Coos inſula adjacens provinciæ Atticæ, in quâ Hippocrates medicus natus eſt, quæ, ut Varro teſtis eſt, arte lanificii prima in ornamentum fœminarum inclaruit.* Plinium enim & Solinum ſequi videtur, cum eam inſ. facit vicinam Atticæ, quaſi de *Ceo* agatur. Sed ad inſ. Caricam plane pertinet, quod ibi natus traditur Hippocrates. Is enim *Cous* fuit, non *Ceus*. His ita obſervatis facile erit eruere *Cos* etymon. Hebræis קו *cau* teniue filum eſt, vel funiculus. LXX *σπαρτίον* exponunt, & Symmachus *γαρίον*, Job 38. 5. Rurſus ex קו *cau* eſt מקוה *netum*, vel *opus ſubtiliſſimum* ex Ægypto advectum, 1 Reg. 10. 28. & 2 Paral. 1. 16. ubi vulgatus *de Coâ*, quaſi ſit loci nomen: Nec multo aliter Græci interpretes. Denique huc pertinet, quod קו *Co*, vel קוה *Coa* vocata eſt à Phœnicibus inſ. texturæ delicatioris artificio nobiliſſima. Phœnices enim Coam aliquando tenuiſſe, vel inde apparet, quod urbs inſulæ cognominis olim dicta eſt Aſtypalæa. Strab lib. 14. *Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια.* Nempe ab illa ipsâ Aſtypalæa Phœnicis filiâ. Hinc Stephanus *Ἀστυπάλαια νῆσος μία τῶν Κυκλάδων*, &c. *Δευτέρα πόλις ἐν Κῷ.*

Coatræ, pop. Coatram mont. inter Aſſyriam & Me[illegible] incolentes. Lucan. lib. 3.

Æthera tangentes ſilvas liquere Coatræ.

Coche, vide *Valeſium* ad Am. p. 233.

Cocintos, vel *Cocintum*, inter Leucopetram, & Lacinium promontorium. Vide Plin. 3. 5. De nomine Bochartus. Phaleg. 3. 5. Eodem refero, inquit, quod Cocinthum quaſi קצה כתים *Checbe Chittim*, *terminum Cittæorum*, veteres appellarunt extremum Italiæ promontorium, de quo Polybius lib. 2. *Τὸ περιλαμβάνον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τὸ Κόκυνθον.* Videtur eſſe quod vocant hodie *Capo di Stilo*. Plin. 3. 10. *Cocinthum eſſe longiſſimum Italiæ promontorium aliqui exiſtimant.* Et in Antonino Cocinthum op. XXII. M. paſſ. diſtat à Scylace, vel Scylacio, hodiè *Sbilaci*.

Cocytus, flu. Campaniæ exiguus, in Lucrinum lac. influens; qui à Poetis flu. inferorum nominatur, ſeu potius fingitur. Nomen habere videtur *ἀπὸ τοῦ κωκύειν*, h. e à *gemendo* & *lamentando*. Sen in Her. Fur.

Palus inertis fœda Cocyti jacet;

Hic vultur, illic luctifer bubo gemit,

Omenque triſte reſonat infauſtæ ſtrigis.

Virg Æn. 6.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem.

Idem ibid.

Hinc via Tartarei quæ fert Acherontis ad undas,

Turbidus hic cœno vaſtaque voragine gurges

Æſtuat, atque omnem Cocyto eructat arenam.

Idem Georg 4.

Quos circum limus niger, & deformis arundo

Cocyti, tardâque palus innabilis undâ.

Horat

Viſendus ater flumine languido Cocytus errans.

Claudianus de Raptu Proſ. lib. 2. non ſine alluſionis nomine.

——Preſſo lacrymarum fonte reſedit Cocytus.

Apollodorus apud Stobæum: *Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὃς ἐστὶν Στυγός, καὶ συνεῖναι ἀπορρώξ.* Pauſan. lib. 1. *Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῳ λίμνη ἐστὶν Ἀχερουσία καλουμένη, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπέστατον.*

Stat. 1. Theb.

————Inamœnum forte ſedebat

Cocyton juxta, reſolutâque vertice crines

Lambere ſulfureas permiſerat anguibus undas.

Silius Punic. 13.

Parte alia torrens Cocytos ſanguinis atri

Vorticibus furit, & ſpumanti gurgite fertur.

Codanus ſinus, mare quod inter Scandinaviam & Cimbricam Cherſoneſum longè latéque terras ſubit ad inſtar ſinûs ingentis, rigatque etiam oram litoralem Germaniæ & Poloniæ. Dicitur etiam *Suevicum*, ſeu *Balticum mare*. cujus partes ſunt ſinus Botnicus, & Finicus; quanquam ſint qui credant Codanum ſinum eſſe tantum illam partem maris Baltici, quæ eſt inter Jutiam, Scaniam, & Norvegiam, ubi inſ. *Codanonia*, vulgo *Zeeland*.

Cœleſyria, vel *Cœloſyria*, tota eſt regio ultra Seleucidem, in Ægyptum & Arabiam recedens. Sed propriè quæ Libano, & Antilibano terminatur. Nomen ſortita eſt à *concavitate*, quam Græci *κοιλότητα* vocant, populi *Κοιλοσυροι*. Dionyſ. Perieg.

Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν

Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο πρῶνες ἔχουσι.

Sunt & quibus Syrophœnices iidem ſunt cum Cœleſyris. Res patet ex his Eunapii de Libanio *Ὁ πατρὶς ἦν Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν ἰδεῖν καὶ χαριέστερον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν.* *Quod ſuave & jucundum habent in vulgari colloquio omnes Syrophœnices, hoc ab illo cum eruditione petere licet.* Idem Eunapius. *Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν, ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων.* *Libanium quidem produxit Antiochia, Cœleſyriæ quam vocant metropolis.*

Cœlimontana, porta urbis Romæ Junioribus *Aſinaria* vocatur. Hodiè *S. Joannis* nonnullis dicitur. Marlianus in ſuâ Româ.

Cœlius, mons unus è ſeptem urbis Romæ, quem Tiberius Imp. teſte Suetonio *Auguſtum* appellari juſſit. Tacitus ait eum primo *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuſcum vicum* poſtea dictum ſcribit Varro de L. L. lib 4. *Maſtarna* olim appellatum à Tuſcis, ex vetuſtâ quâdam inſcriptione patet. Hunc à *Coele* Vibennâ Hetruſcorum duce, qui Tarquinio Superbo ſuppetias tulit, denominatum volunt.

Cœlis, gens Attica. Heſychius. *Κοιλίς, δῆμος Ἀττικῆς*, ubi nonnulli *Κοίλη* legendum volunt.

Cœlambe, Ptol. Gedroſiæ urbs, *Cambaia* hodiè dici videtur. Legitur & *Bœambe* & *Cœambe*.

Cœnenum, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Laubenburg*, teſte Villa-

Villanovano. Eſt autem in Saxonia inter Luneburgum, & Lubecam.

Colberga, urbs Germ. in Duc. Pomeraniæ ulter. in orâ maris Baltici ſub dom. Elect. Brandeburgici. Long. 38. 18. Lat. 54. 00.

Colceſtria, op. Angl. in Eſſexiæ Com. ad flu. *Colne*, 6. m. p. ab oſtio maris Germ. nota clade ipſi illatâ hiſce ultimis temporibus ob cauſam Regum, & natalitiis D. Helenæ: olim *Colonia* dicta fuit. Diſtat 5. milliaribus tantùm à Suffolcia provincià & 35 à Londino in Cæcum.

Colchi, Circorum Emporium in Indiâ intra Gangem. Ptol. Vide Boch. de Anim. Bibl. l. 2. p. 489. *Cochim* hodiè.

Colchinium, Dalmatiæ op. à Colchis conditum, quod poſtea *Olchinium* dictum eſt. Plin.

Colchis, *idis*, regio Aſiæ juxta Pontum, regnum Æetæ regis & Medeæ patria, Corace monte (qui eſt Tauri pars) à ſeptentrione, ab ortu Iberâ, à meridie Phaſide, ab occid. Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Jaſonem cum Argonautis navigaſſe, Medeæque artibus adjutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima, quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Horat. Carm. 2.

Ille & venena Colchica
Et quicquid uſquam concipitur nefas,
Tractavit. Idem in Epodis:
Herbaſque quas & Colchis atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Colchos autem Ægyptiæ originis eſſe conſtans fama eſt apud vett. Dionyſ. verſ. 689.

Πὰρ δὲ μυχὸν πόντοιο μετὰ χθόνα Τυνδαριδῶν
Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο.

Herod. lib. 2. Φαίνονται μὲν γὰρ ἐόντες οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι. Diodorus lib. 1. Φασὶ δὲ τῶν Αἰγυπτίων τοὺς μετὰ Σεσώσιος ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ... τὸ τῶν Κόλχων ἔθνος. Strabo etiam lib. 1. meminit Ægyptiorum in Colchos μετανάστας. Et Amm. lib. 22. Colchos appellat *Ægyptiorum antiquam ſobolem*. Boch. Inde *Colchis* ponitur pro Medeâ Horat. in Epod.

Non huc Argoo contendit remige pinus
Neque impudica Colchis intulit pedem.

Juvenal. Sat. 6.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur. ——————

Propert. lib. 2.

Seu mihi Circæo pereundum eſt gramine, ſive
Colchis, Colchiacis urat ahena focis.

Lege *Iolciacis*. Idem 3. 5.

Colchos flagrantes adamantina ſub juga tauros
Egit, & armigerâ prœlia ſevit humo.

Mart. lib. 4.

Ignipedes poſſit ſine Colchide vincere tauros.

Colias, promont. vel litus Atticæ in vico Phalereo, ubi & Venus *Colias* Dionyſius Periegetes Taprobanen inſ. *Coliada* vocat

Αἶψα δὲ Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο,
Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων.

Collatia, op. in prima Italiæ regione, ab Albanis, ut creditur, conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratum, collatâ eam in uſum à Pop. Romano pecuniâ; unde & nomen putatur accepiſſe, ut refert Servius enarrans illud Virg. Æn. 6.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces,
Laude pudicitiæ celebres

Ex hac enim in urbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus. Sil. lib. 8.

Quos Caſtrum, Phrygibuſq; gravis quondam Ardea miſit,
Quos celſo devexa jugo Junonia ſedes
Lanuvium, ac alerix caſti Collatia Bruti.

Livius hoc op. interim in agro Sabinorum collocare videtur lib. 1. ubi pugnam Tarquinii Sabinorumque ad ſiniſtram Anienis ripam recenſet. Verum aliter alii tradiderunt authores, quorum ſententiâ in Latio cis Anienem fuerit. Plin. 3. 5. Et Servius ad præſcriptum Virgilii locum. Ciceronis tempore adhuc extitiſſe *Collatiam* ipſe teſtis eſt in Orat. prima contra Rullum. Sed & Strabo poſt eum lib. 5. teſtatur ſuo ævo extitiſſe etiam, verum κώμην tantum, i. e. vicum.

Collatina, Romæ porta. Item dea quæ collibus præſidebat.

Collatinus, unus ex 7. Romæ collibus.

Collertum, urbs Dalmatiæ verſus oram maris Adriatici. Nunc *Varcevo* dicitur; eſtque fere med. inter Jaderam ad occaſ. & Scardonam ad ort. ſub domin. Venetorum.

Collina, Romæ porta in colle Quirinali ſita (unde & nomen accepit) non procul a Veneris Erycinæ templo. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet, à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & *Salaria* vocata, propterea quod per eam *ſalem* ferebant Sabini. Tacit. Annal. 4.

Collops, geminus, magnus & parvus, urbs Africæ litor in Mauritaniæ confin. magnus idem cum Cullu, parvus eſt op. orientalius, nunc Larobo, teſte Moletio

Colocia, *Colocz*, urbs Archiep. Hungariæ ad Danubium, 6. leuc. à Quinque Eccleſiis, ſub dom. Turcarum.

Colophryx, Bœotiæ mons, Heſychius: Κολόφρυξ. Ταναγραῖος Ἀλεκτρυών, καὶ ὄρος Βοιωτίας. In Etymologo M. ſcribitur Κολόφρυξ, & in Stephano Κολόφρυγες pro loco Bœotiæ, qui aliis Ἀρμονίδαι, ita ille ex Ariſtotelis libro de Bœotiæ limitibus. Nomen ex Phœnicâ linguâ deſumptum tradit Bochartus. Galli ſiquidem Tanagrici *Colophryges* dicebantur ab hoc monte, in quo alebantur, qui ideo dictus eſt propter כלוא אפרוחים *Kelo-ephrochim*, i. e. *clauſtrum pullorum* ſc. nobile ὀρνιθοτροφεῖον in eo conſtitutum.

Colonia Agrippina, Ubiorum civit. præſtantiſſima, vulgò *Cologne*, Cis Rhenum flu. ſita; ita dict. ab Agrippinâ Neronis matre, quæ ut ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc op. ubi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperavit. Tacit. an. 4. Urbs eſt Germaniæ Imperialis, Anſeatica & ſui juris 8 leuc. ab Aquiſgrano in ort. 18. a Magontia, 16 à Treviris in Bor. 5. autem a Juliaco in ort. eſtque omnium urb. Germanicarum maxima. Long. 28. 31. Lat. 50. 55.

Colonia Allobrogum, urbs Gall. Narbon. ad flu. Rhodanum è Lemano lacu erumpentem. Vulgò *Geneva*.

Colophon, *Altoboſco* Zanio, *Belvedere* Nigro, urbs Ioniæ maritima, inter Smyrnam & Epheſum. *Colophonium aurum* pro probatiſſimo apud Ariſtoph. teſte Zenodoto. *Calceamentum v. Colophonium* (quod erat ſolea infimam pedis partem tantum tegens) in ſtolidum, incompoſitum, ac ruſticum proferri ſolet. *Colophonium ſuffragium* apud Platonem, de ſuffragio magis verbo quam re. Eſt etiam proverb. de ſuffragio alicujus in re aliquâ plurimum valentis, à Colophoniis ortum, quòd penes illos eſſet victoria, quibus Colophonii opem tuliſſent. Item *Colophonem* addere, pro ſummam rei manum imponere, quaſi olim ſine Colophoniis negotia non conficerentur. Ex hâc urbe nonnulli Homerum ortum volunt, unde Virg. ſive potius Catullus in *Ciri*:

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Fuit autem & Nicandri patria, ut patet ex Epigram. lib 1. ἀνθολ.

Καὶ Κολοφὼν ἀείδιμος ἐπὶ πλεῖστον τέτυκται
Δοιοὺς θρεψαμένη παῖδας ἀοιδοτάτους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσαις οὐρανίοισι φίλους.

Long. 56. 00. Lat. 39 20.

Coloſſa, urbs Phrygiæ erat in confinio Cariæ, media inter Sardes & Cabyram 60. milliaribus ab Apameâ in occ. Incolas *Coloſſenſes*. Πόλιν μεγάλην vocat Herodotus. Long. 59 30. Lat. 38. 30.

Columnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente; quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duos montes occurrunt, quorum alterum in Africâ *Abylam* vocant, alterum in Europâ *Calpen*. Hos quondam junctos perpetuo jugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos; aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri volunt. Alii afferunt Columnas Herculis in Gaditanâ inſ. fuiſſe ex ære 8. cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui navigationem abſolviſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Comagena, Syriæ pars ſupra Ciliciam, in ort. ſita, trans Amanum M. excurrens in uſque Meſopotamiam, à quâ Euphrates flu. dirimitur. Pop. *Comageni*, haruſpicinâ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juvenal. Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato Armenius, vel Comagenus aruſpex.

Comana, Armeniæ urbs ad fontes Sari flu. verſus M. Taurum, à quo diſtat 46. mill. in Bor. & paulò amplius à confin. Cappadociæ a Cæſarea v. 8. circiter in Eurum. Hæc urbs inſigni Bellonæ fano celebris fuit. Inde *Comani* dicuntur ſacri ſervi Bellonæ, quorum Strabo ſuâ ætate 6000. fuiſſe tradit, qui omnes Sacerdotis imperio parebant & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis vulneribus laniabant. Val. Flac. lib. 7.

——— *Erectos laceras Bellona Comanos.*

Comata Gallia, vulgò *La Francia*. Vide *Gallia*; ſic enim Celtica dicitur. Lucan. lib. 1.

Crinibus effuſis toti prælate Comatæ.

Combos, *Ombos* Antonino, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum, pop. *Combitæ*, qui, teſte Steph. Crocodilum adorabant, ſicut Lycopolitæ lupum. Juvenal. Sat. 15.

Inter finitimos vetus, atque antiquum ſimultas,
Immortale odium, & nunquam ſanabile vulnus
Ardet adhuc Ombos, & Tentyra, ſummus utrique
Inde furor vulgo, quod numina vicinorum
Odit uterque locus, cum ſolos credit habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit.

Combretonium, Angliæ urbs Anton. *Brettenham* in agro Suffolcienſi Camdeno.

Compluteca, Ptol. olim op. nunc vicus Hiſp. Tarracon, in finibus Callaicorum, hodie *Compludo*, teſte Mor.

Complutum, Carpetanorum urbs, & nobilis Academia in Hiſp. Tarracon. vulgò *Alcala de Henares.* Long 17. 30. Lat. 41. 00.

Compoſtella, urbs Hiſp. Vide *Iria Flavia.* De nomine ſic Voſſius ad Melam, *Poſtquam*, inquit, *Hiſpani ſibi perſuaſerunt illa quæ de S. Jacobo narrantur, cœpit iſtud oppidum appellari ad Jacobum Apoſtolum. Poſterioris ævi Hiſpani dixere Giacomo Poſtolo*, unde contractum *Compoſtella.* Long. 11. 00. Lat 43. 00.

Compſani, Hirpinorum pop in Italiâ. Plin. 3. 11. Eorum op. *Compſa*; Ptolemæus, cui Græcè ſcribitur Κώμψα, perperam Lucanis illud attribuit. Velleius libro altero, *Milo Compſam in Hirpinis oppugnans*, ubi Cluver. *Coſſanum* legere maluit, vide Authorem longe doctiſſimum, & laborioſiſſimum de Ital. Ant. lib. 4. cap. 8. Long 38. 42. Lat. 40. 02.

Comum, Colonia & urbs Inſubriæ, ad lacum Larium, quod inſtauratum *Novocomum* dictum eſt, vulgò *Como.* Catullus carm. 36.

Poetæ tenero, meo ſodali
Velim Cæcilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumque litus.

Antiquitatem ejus oſtendit Juſtinus lib 20. *Gallis in Italiam cauſa veniendi, aſſiduæ domi diſſenſiones fuere, quarum tædio, cum in Italiam veniſſent, ſedibus Tuſcos expulere, & Mediolanum, Comum, &c. condiderunt.* Strabo lib 5. Κῶμον δὲ ἐν ἀρχῇ μὲν κατοικία μετρία. Πομπήϊος δὲ Στράβων ὁ Μάγνου πατὴρ κακωθέντας ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων Ῥαιτῶν συνῴκισεν, &c. Deinde C. Scipio 3. colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæſar 5000. addidit, de quibus 500. fuerunt Græcorum nobiliſſimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi ſedes non tenuerunt, ſed Coloniæ nomen reliquerunt. Νεοκωμῖται γὰρ ἐκλήθησαν ἅπαντες, τοῦτο δὲ μεθερμηνευθὲν Νόβουμ Κώμουμ λέγεται. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 248. Long. 31. 02. Lat. 44 54.

Comum, *Com*, op. amplum Perſiæ, in prov. *Hierach*, med. ferme inter Aſpahanum & Caſbinum.

Conacum, *Cognac*, urbs Aquitan. ad Carentonum flu.

Concana, Hiſp. urbs in Aſturiâ. Ptol. pop. *Concani.* Horat Carm. 3. Od. 4.

Et lætum equino ſanguine Concanum

Silius lib. 3.

Nec qui Maſſagetem monſtrans feritate parentem
Cornipedis fuſâ ſatiaris, Concane, venâ.

Concangium, Britanniæ op. Lib. Notit. *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba ſunt, *Concangios olim* (de Cindaliâ in Weſtmariâ loquens) *ſtationem fuiſſe opinatus ſum*, ſed jam rectius docuit Alibi autem de *Haulton*, vel *Holten* op in Confin. Ceſtrenſ. & Lancaſtrenſ. comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quærere auſus ſum, quam in hoc tractu ſtationem illam Congavigios, ubi Numerus vigilum*, &c

Concordia, Colonia, Fori Jubi quondam urbs, cujus hodie nihil extat præter pauciſſima tuguria. Sabellicus.

Concordia, Germ. urbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kochesberg* Rhenano, & Sunlero.

Concordia, Hiſp. Bæt. civitas. Ptol. pop. *Concordienſes.* Plin. 4. 22.

Concordia, urbs inter flumina Liquentiam, & Tilaventum propius mare accedens, eodem nomine & epiſcopatûs titulo hodieque clara. Ptolemæus perperam Carnis eam attribuit, & Mela longe imperitius inter Tergeſte, & Aquileiam, opida Carnorum, eandem poſuit. Nomen ejus apud Strab. lib. 5. ſcribendum per Omega cenſet Cluverius in primâ ſyllabâ, non vero per omicron, ut eſt apud Ptol. & Zoſimum. Vide eum de Ital. Ant. p 167. Long. 35. 14. Lat. 45. 35.

Concordiæ Templum in urbe Roma à Liviâ extructum in ſuo porticu tradit Sueton. Ovid 6. Faſt.

Te quoque magnificâ Concordia dedicat æde.

Condate, *Renes*, urbs Gall. in Britan minore. Vide *Rhedones.* Sunt qui *Rhedon* op. finitimum interpretentur.

Condate, *Conde*, op. Belg. in Hannoniâ ad Scaldim flu. apud Valencenas urb. 2 leuc. inde, Tornacum verſus 5. quot à montibus. Long. 26. 00. Lat. 50. 27.

Condate, op. Cornaviorum, *Congleton* in Com Ceſtriæ ad amnem Danum, in lim. Com. Staffordienſ in Anglia, 20. m. p. à Ceſtria in ort & 16. à Staffordia in Bor.

Condates, portus Aquitaniæ ad Duraniam flu apud Liburnum op.

Condatum, *Conde*, op Belg. in Hannonia, ad Scaldim flu. unde dicti Principes Borbonii.

Condercum, op. alias Brigantum, nunc Diœceſis Dunelmenſ. in Angl Boreali. *Cheſter upon the Street*, ad Vedram flu. med. inter Dunelmum & Novum Caſtrum 6. m. p ab ora litor, & à Vallo 33. autem à confinio Scotiæ.

Conimbrica, vulgò *Condexa La Veſa*, op. olim Luſitanorum in Hiſpan. nunc vicus Portugall. in provincia inter Durium & Tagum. Ex ejus ruins. & 3. ab ei leuc. crevit Conimbrica nova, vulgò *Coimbra*, urbs ampla & Academia ad Mundam flu 32. leuc. ab Ulyſſipone in Bor & 6 ab ora Oceani Occidentalis. Long. 13. 30. Lat. 40 00.

Connacia, *Connaughe*, prov. regni Hiberniæ in occid parte, inſ. in 6. Comitatus diviſa, habens ab ortu Lageniam, a Sept. Ultoniam, & a merid. Momoniam. Ibi urbs præcipua *Gallva.*

Conovium, Ordovicum op in Walliâ ad Conovium flu. 4. m p. ab orâ maris Hibernici in Arvoniæ Com. Ex ejus ruinis crevit op in vicinis 4. mill infra, dict. *Aber Conwy*, i. e Conovii oſtium. 8. m. p. à Bangorio in ort. & 16. ab Aſaphopoli in occ

Conſentia, Brutiorum civitas, imò & caput. Græcis Κωνσεντία & Κωνσεντίαι, memoratur Livio, Straboni, Plinio, Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Conſenza*, opidani *Conſentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Conſilinum, Italiæ op. Tarento vicinum. Mela lib. 2. ubi libri fere omnes *Conſentia*, in uno tamen *Conſentinum* ſe reperiſſe ait Voſſius, in nullo vero *Conſilinum.* Hoc poſtremum tamen verum eſſe apparet ex Plin. Meminere quoque hujus opidi Auctores de Coloniis, & Caſſiod. Var. 8. 33. qui aliquanto fuſius de hoc loco agit.

Conſtantia, *Conſtantz*, urbs Germ. libera, ſub clientela tamen domûs Auſtriæ, ad lac. Conſtantienſem, 15. leuc. ab Ulma in Auſt. 18. à Baſilea in ort. 7. autem à Scaphuſiâ.

Conſtantia caſtra. *Coutances*, urbs Normanniæ ad amnem Bardum 2. leuc. ab ora maris Britan. 8. ab Abrincis in Bor. & 20. à Cadomo in occ.

Conſtantienſis lacus. Vide *Brigantinus.*

Conſtantina, urbs Barbariæ in mediterraneis, & regni cogn. caput, unde etiam montes *Conſtantina* in eo tractu. Arabibus *Coſantina* dicitur; diſtatque 70. mill. à Cullu in auſt. & 100. a Bugia in ort.

Conſtantina, op. Hiſp. in Vandalitia reg. prope montes Marianos, 12 leuc. ab Hiſpali verſus Calatravâ in Cæc. & totidem à Cordubâ in occ.

Conſtantinopolis, *Stamboul* Turcis, olim Byzantium, Thraciæ caput, & cum prius à Severo Imp. direpta fuiſſet, à Conſtantino M reſtaurata, ampliata & abſoluta fuit mirabili murorum artificio, & ſumptuoſiſſimorum ædificiorum ſtructura. Ita Romanorum Impp fuit ſedes, mox Græcorum poſt Imperii diviſionem; poſtremo poſt captam urb. ipſam à Mahumete 2. Turcarum Impp. eam ſibi regiam conſtituerunt: unde nunc opulentiſſ. & populo numeroſiſſima eſt; ita ut ſit omnium Europæarum urbs max. poſt Lutetiam Pariſiorum. Amplitudo ejus 14. milliaria complectitur, & utriuſq; ſexûs 700. hominum millia fere numerantur. Portum habet commodiſſimum. Urbs eſt triangularis, viæ anguſtæ & inæquales. Septem colles includit. Palatium Principis vulgò *Seraglio* dicitur, ſedetque ipſa urbe prope Propontidem, & Boſphorum Thracium *Galata* autem ſeu *Pera* qu. ultra æſtuarium: potius eſt ſuburbium Conſtantinopolis, ubi Latini ferè omnes commorantur. Eam accurate deſcripſit Bellonius uti & Petrus Gyllius. Ei adjacet ex parte Aſiæ *Scutaret*, alias *Chryſopolis.*

Continuſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadira* & *Tarteſſus* dicta. Plin. lib. 4. c. 22. Lege *Cotinuſa*, idque authoritate Dionyſii Perieg. verſ. 455. de hâc inſulâ loquentis.

Καὶ τὴν μὲν ναετῆρες ἐπὶ πρότερον ἀνθρώπων
Κικλήσκουσι Κότινον, ἐπωνύμιον ἀτὰρ Γάδειρα.

Ubi Scholiaſtes ſic dictam ait, *ὡς πολλὰς ἔχουσα κοτίνους, ὅ ἐστιν ἀγρίας ἐλαίας εἶδος εἰσί*, ut quæ agreſtes oleas multas habuerit.

Contoſolia, Hiſp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contributa Julia, Beturiæ op. in tractu Celtico inter Betium & Anam fluvios. Plin. 3. 1. *Contrebia* forſan Livio.

Convenæ, vulgò *Commingeois*, pop. & urbs Gall. Aquit. ad

ad Pyren. mont Plin 4. 19. Long. 21. 37. Lat. 42. 58.

Covennus, Angliæ inſ. Cantio adjacens apud Thameſis flu. oſtia, Ptol. vulgò *Shepey*. Vide *Cennos*.

Coos, ſive *Coe*, vel *Cea*, vel *Co*, inſ. in mari Ægæo, ſeu, ut quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectuque jucundiſſima eò navigantibus. Ambitus ejus 550. ſtadiis clauditur, tota fertilis ac optimo vino abundans. Solebant autem in hâc inſulâ fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ *Coæ* dicebantur. Propert. 1. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo,
Et tenues Coâ veſte movere ſinus?

Ovidius lib. 2. de Art. Am.

Sive eris in Tyriis, Tyrios laudabis amictus,
Sive eris in Coïs, Coa decere puta.

Propert. iterum 4. 2.

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Horat. lib. 1. Sat. 2.

——*Cois tibi pene videre eſt,*
Ut nudam.——

Tibullus alicubi.

Illa gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit, auratas diſpoſuitque vias.

Fuit in hâc inſ. Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Junonis autem æde nemo ignorat, adeo clara, ut de ejus inſignibus librum ſcripſit Theodorus, authore Vitruvio, in præfatione libri 7. Eſt in hâc pectunculus piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, uti teſtatur Gellius 7. 16. Sed de Chio inſ. ibi loquitur. Item *Coos* urbs in *Coo* ejuſdem inſ. caput. Hinc adject. *Cous*, unde *Hippocrates* medicus divinus & Apelles pictor egregius *Coi* dicti ſunt.

Cophes, Indiæ citer. flu. in Indum influens. Dionyſ. Perieg. verſ. 1140.

Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Κώφης τρίτος ἕσπεται ἀργυροδίνης.
Tertius hos ſequitur ſplendens, gurgite Cophes.

Ubi in errore procul dubio verſatur, ſi Cophen ordine tertium, ortum verſus, inter fluvios in Indum ſe exonerantes, poſt Hydaſpen & Aceſinen, hic ſtatuat; nam Strabo, Mela, aliique Geographi inter primos ad Occidentem, ante Indum ipſum, eum numerant: ſtatuendum igitur Dionyſium non ad ordinem ſitûs hic reſpicere, ſed fluvios in Indum influentes confusè tantum enumerare.

Coptos, vel *Coptus*, *Cana*, teſte Rhamnuſio, opidum Thebaidis, commune Ægyptiorum, & Arabum emporium, vergens ad mare Rubrum, ubi cautes ſunt, ex quibus eruuntur ſmaragdi. Juvenal. Sat. 15.

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Meminit illius Statius lib. 1. Theb.

——*Melius vobis Mareotica fumat*
Coptos, & æriſoni lugentia flumina Nili.

Ubi ſic vetus Schol. *Coptos civitas Mareotica Ægypti, in quâ Io verſa in Iſidem, colitur, cujus ſacris ſiſtro celebratis, Nilus exæſtuat.* Hujus urbis vetuſtatem ex eo cognoſcimus, quod regina Iſis iſthic nuncium acceperit de nece mariti ſui Oſiridis, præque dolore abſciderit capillos, quo exemplo Iſiaci erant calvi. Juvenal. Sat. 6.

Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo.

Hinc urbi Κοπτὸς vel Κοπτὼ nomen eſſe datum putarunt Græci, quia κόπτειν ſign. *διακόπτειν καὶ τέμνειν*, ut ait Euſtath. Sed alii ex eo hoc vocabulum urbi impoſitum exiſtimant, quia, cum in eâ degeret Iſis, privata ſit Oſiride, nam *Coptus* linguâ Ægyptiacâ *privationem* notat. De utroque ſic Plut. lib. de Iſid. & Oſir. *Τὴν δ' Ἶσιν αἰσθομένην κείρασθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον στολὴν ἀναλαβεῖν, ὅπου τῇ πόλει μέχρι νῦν ὄνομα Κοπτώ. Ἕτεροι δὲ τοὔνομα σημαίνειν οἴονται στέρησιν, τὸ γὰρ ἀποστερεῖν, κόπτειν λέγουσι.* Voſſius autem plane iis aſſentit, quibus *Coptos* toti Ægypto creditur nomen dediſſe, nempe ut Αἰγύπτιος dicatur, quaſi Γύπτιος, ſive Κύπτιος, vel ἡ Κόπτος. Atque hanc opinionem admodum firmat Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir reconditæ eruditionis, epiſtolâ eâ quam Arabicè ſcripſit ad ſummum virum Joſ. Scaligerum. Long. 62. 30. Lat. 26. 00. Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum op. Cedrenus.

Cora, op. Latii in finibus Volſcorum antiquiſſimum, ante urbem Romam à Dardanis conditum, ac de *Cora* Catilli & Tiburti fratris nomine dictum. Pop. *Coranus*. Lucan. lib. 7.

——*Gabios Veiòſque Coramque*
Pulvere vix tectæ poterunt monſtrare ruinæ.

Long. 36. 38. Lat. 41. 37.

Coraceſium, *Coracenſium*. Ptol. *Scandeloro*, teſte Nigro, urbs Pamphyliæ litoralis, quæ à Ptol. & Livio Ciliciæ aſperæ tribuitur. Vide Strab. lib. 14.

Coralli, pop. Pontici, immanitate inſignes. Ovid. Ponticorum lib. 4. eleg. 2.

Hic mea cui recitem ſtudia niſi ſcripta Corallis?

Idem ib. eleg. 4.

Littora pellitis nimium ſubjecta Corallis.

Corbeia, *Corbio*, Urbs Gall. in Picardiâ, ad Samonam flu. 4. leuc. ab Ambiano, & 8. à Peronâ.

Corbeia, *Corvie*, urbs Weſtphaliæ ad Viſurgim flu. 9. leuc. à Paderborna in ort. & 7 à Caſſulis in Bor.

Corbilum, vel *Corbilo*, urbs Gall. Lugdun. ad Ligerim flu. quæ nonnullis Condivincum, nunc *Nantes*, in Britan. min.

Corcagia, *Cork*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, cap. Com. cogn. ad flu. Savarenum, 18. m. p. à Ruſſâ & 10. à Kinſaliâ. Long. 10. 16. Lat. 52. 21.

Corcyra, inſ. maris Ionii non procul ab Epiro, Ulyſſis naufragio, & Alcinoi hortis nobilis, olim *Scheria*, & *Phæacia*. dicta, nunc eſt ſub ditione Venetorum, ac vulgò *Corfu*, vocatur. meminit iſtius Lucan. lib. 2.

——*Seu vela ferantur*
In portus Corcyra tuos, ſeu læva petatur
Illyris Ionias vergens Epidamnus in undas.

Unde dicatur non ſatis conſtat. Græci ab ejuſdem nominis nymphâ Aſopi filiâ, quam Neptunus ibi compreſſit, vocatam volunt. Bochartus ab Arabico קרקרה *carcara* deducit, quod *terram* ſign. in quâ tutò, ac pacatè vivitur. Proinde Judic. 8. 10. pro eo quod in Ebræo eſt *Zeba, & Salmana erant* בקרקר *in carcar*, Hieronymus habet *requieſcebant*; Quod Corcyræ quomodo quadret, docet Poeta Odyſſ. Z.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων.——
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

Eſt & alia inſ. ejuſdem nominis *Melæna*, i. e. nigra dicta, 20. m. p. à priori diſtans. Plin. 3. ult. *Curzola* Sophiano.

Corduba, Bæticæ Hiſp. urbs clariſſima, utriuſque Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licinianum.

Duoſque Senecas, unicumque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Tullius Cordubenſes poetas irridet in oratione pro Archiâ. Fertilitas ejus, & dives cultus ſcriptoribus laudatur. Sil. lib. 3.

Nec decus auriferæ ceſſavit Corduba terræ.

Mart.

Quà dives placidum Corduba Bætin amat.

Hodiè *Cordova*. Plinius tradit Coloniam Patriciam cognominatam, quod etiam Ambroſius Moralis ex ejus antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti Imp. æreus nummus videtur cum literis COLONIA PATRICIA. *Corduba*, inquit Bochartus, Arabicè dicitur קרטובה *Corteba*, inſerto R (de quo vide in *Sardiniâ*) *Cotoba*. autem Syris eſt *trapetum*, ſeu *mola olearia*. Jam verò Cordubæ, & in vicinis locis magna vis fuit trapetorum. Statius in Lucani Genethliaco.

Quæ Tritonide fertiles Athenas
Unctis Bætica provocas trapetis.

Bætica, i. e. ea pars Bæticæ potiſſimùm, quæ eſt circa Cordubam. Agitur enim de Lucani patria, qui Cordubenſis erat. Nec alio referenda hæc Martialis lib. 7. ep. 27.

Nec Tarteſſiacis Pallas tua, Fuſce, trapetis
Cedat.——

Idem enim de *Cordubâ* nominatim 12. 64.

Uncto Corduba lætior Venafro.

Ubi Cordubam cum Venafro confert, Campaniæ opido, cujus ager eſt olei feraciſſimus, ut in *Venafro* poſtea videbimus. Item *Corduba* mons Luſitaniæ, qui *Corvan* vulgò dicitur, teſte Andr. Reſendio. Strabo lib. 3. *Πλεῖστον δ' ηὔξηται Κόρδυβα, Μαρκέλλου κτίσμα, καὶ δόξῃ καὶ δυνάμει, καὶ ἡ τῶν Γαδιτανῶν πόλις· ἡ μὲν διὰ τὰς ναυτιλίας, καὶ διὰ τὸ προσθέσθαι Ῥωμαίοις κατὰ τὰς συμμαχίας· ἡ δὲ, χώρας ἀρετῇ, καὶ μεγέθει, προσλαμβάνοντος καὶ τοῦ ποταμοῦ Βαίτιος μέγα μέρος.* Laudat, & ſimul veterem oſtendit, *Marcelli opus*. Cujus? Prætoris, an Conſulis? Nam Prætor Hiſpaniam obtinuit M. Marcellus, uti patet ex Liv. 43. An. U. C. 585. etſi in pace & otio, ut videtur. Eóque magis inclinem, coloniam ab hoc deductam, fortaſſe & opidum auctum, ornatumque. Neque enim novum planè conditum vel Silius dixerit, qui jam tempore Annibalis Cordubam notavit. Ad illum igitur magis quam ad Conſulem Marcellum retulerim, qui an. 601. Hiſpaniæ præfuit, ſed *citerior*, ut eſt in epitome, & ex Appiano colligas; atque ibi re feliciter geſtâ, triumphavit de Celtiberis. Itaque nihil ei tunc fuit cum Bæticâ & Cordubâ noſtrâ, quæ erant in Hiſp. ulteriore. Addit porro amplius Strabo: *ᾤκησάν τε ἐξ ἀρχῆς Ῥωμαίων τε καὶ τῶν ἐπιχωρίων ἐπίλεκτοι ἄνδρες· καὶ δὴ καὶ πρώτην ἀποικίαν εἰς τούσδε τοὺς τόπους ἔστειλαν Ῥω-*

Q 2 *μαῖοι.*

pulos. Nota de *ſtrictis.* Ita enim fuit eoque obtinuiſſe poſtea credam, ut *Colonia Patricia* diceretur. Plinius aperte l. 3. c. 1. *Corduba Colonia Patricia cognominata.* Et in Auguſti nummis, *Permiſſu Cæſaris Auguſti*, Caput ejus: tum parte altera, *Colonia Patricia.* Cui titulo cauſam dediſſe arbitror, quòd ſplendida & dives, Patres ac Senatores etiam rei Romanæ daret. Nam ita Auguſti ævo, ex provinciis paſſim in Senatus legebantur. Sed & ait Strabo, *Primam Coloniam eo miſſam*, quod cautè lege. Nam *Carteia* in eadem Bæticâ jam ante colonia deducta, à L. Canuleio Prætore: ſed quia ex parum honeſtis. *Libertinorum* appellata fuit. Leges in Livio, initio libri 43. Tueri tamen Strabonem poſſis, fortaſſe & debeas: quod non miſſi coloni illi Româ aut Italiâ, ſed ibi nati ex militibus Romanis, & fœminis Hiſpanis, permittente Senatu, hybridæ illi libertate donati ſint, & in coloniâ collocati. At Strabo *miſſam primam* diſertè ſcripſit. Lipſius. Long. 15. 40. Lat. 38. 00.

Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentima*, *campi di Santo Pelino.* Strabo lib. 5. Κορφίνιον τῆς τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν vocat Ptolemæus: Πελιγνῶν, Κορφίνιον, Σουλμῶν. Diodoro lib. 37. *Ἰταλικόν* dicitur. Lucan. lib. 2.

At te Corfini, validis circundata muris
Tecta tenent pugnax Domiti.

Silius lib. 8.

Corfini populos, magnumque Teate trahebant.

Corinthus, urbs Achaiæ fere medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita, ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & *Corinthiacus* dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæus Ionio, Schœnus Ægæo imminet mari. Unde & *bimarem* Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Horat. Carm. 1. 6.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Inde *mari cincta* dicitur Anthol. lib 3.

Ναίω ἔχω πολίων ἀλιζώνοιο Κορίνθου.

Et Nonno ἀλιστέφανος, & ἴσθμιος. Dicta autem putatur Corinthus à *Corintho* Marathonis, ſive (ut alii putant) Pelopis filio, qui illam everſam inſtauravit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium urbium clariſſima fuit, atque ob ſitûs opportunitatem in tantam excrevit potentiam, ut ne Romæ quidem cederet, tantumque in faſtum evaſit, ut Corinthii pop. Rom. legatos injurioſius appellare, &, ſi Straboni credimus, etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Quare commoti Patres, cum etiam antea creſcentem indies urbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthum obſedit, tandemque captam incendit, ſoloque æquavit, adeo ut vix ullum tantæ urbis reliquerit veſtigium. Quo incendio, confuſis metallis, inventa eſt miſtura æris pretioſiſſimi quod ab urbis hujus nomine *Corinthium* appellarunt. Virg. Geor. 2.

Inluſaſque auro veſtes, Ephyreiaque æra.

Silius lib 4.

———*Non æra vacabant*
Quæ ſcirent Ephyren.

Ephyre autem Corinthus eſt. Originem autem æris Corinthii, quod in tanto pretio habuerunt, aperit Plin. 34. 2. *Hoc (æs) caſus miſcuit Corintho, cum caperetur, incenſâ.* Pluribus Florus 2. 16. ubi de Mummio: *Quantas opes & abſtulerit & cremaverit hinc ſcias*, quod quicquid Corinthii æris toto orbe laudatur incendio ſuperfuiſſe comperimus: nam æris notam pretioſiorem opulentiſſimæ urbis fecit injuria, quia incendio permiſtis plurimis ſtatuis, atque *ſimulacris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt.* Sed non dubium quin ante hoc temporis, illud in honore fuerit, idque ex Homero, Iliad. 15. laudat thoracem.

———————Τὸν πολὺς φωτὸς
Ἤνεγκε ἐξ Ἐφύρης———

Seneca in Medea.

Inque auxilium Dictynna tuum
Pretioſa ſonant æra Corinthi.

Reſtituta fuit poſtea per Jul. Cæſarem, ut Strabo narrat, & in fragmentis Diod. Siculus. Arcem habuit editam, quæ *Acrocorinthus* veteri nomine dicta fuit, cujus erat mira altitudo. lib. 8. ὄρος ὑψηλὸν vocat. Ideo Livius ubi de Corintho: *Arx inter omnia in immanem altitudinem edita.* Papinius Thebaid. l. 7.

Jam pronis Gradivus equis Ephyræa premebat
Litora; quà ſummum caput Acrocorinthus in auras
Tollit, & alternâ geminum mare protegit umbrâ.

Hinc Proverbium,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς.

De rebus arduis, & aditu periculoſis. Unde hoc natum docet Strabo lib. 13 Horatius ſic extulit in Epiſtolis:

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Cicero totius *Græciæ lumen* vocat in Orat. pro *Pompeio.* & Florus *decus Græciæ* lib. 2. cap. 16. Strabo lib. 8. Ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ κείμενος, καὶ δυεῖν λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι. Homerus: Ἀφνειόν τε Κόρινθον. Pindarus Ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος ἀγλαόκουρον. Thucydides ubi de Corinthiis: Χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται, ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. Thucydidis autem locum reſpiciebat Ariſtides hæc ſcribens: Καὶ οὐκ ἐπ' ὀλίγον ἐν πλούτῳ καὶ εὐδαιμονίᾳ τὸ χωρίον ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Ἴσθμια hæc Homer. Vide Grot. præfat. in priorem Epiſt. ad Cor. Corinthios fuiſſe in Venerem propenſos patet ex verbis Suidæ voce *Cotys.* Sic enim ait Cothys Dæmon apud Corinthios colitur, præſes effœminatorum & impudicorum. Idem docet Herod. in Clio. Unde. Strab. l. 8. Fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam mille habuerit ſacrorum famulas meretrices, quas deæ viri mulieresque dedicarunt: inde proverb. Κορινθιάζειν laſcivire, genio indulgere, & libidinibus vacare. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hujus nominis civitates, quarum una fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis & Acrocorinthus; hodiè adhuc *Corintho*, ut Sophianus, vel *Corauto*, ut Moletius tradit, appellatur. Hinc *Corinthius* & *Corinthienſes* adjectiva, quæ id habent inter ſe diſcriminis, ut *Corinthii* ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt; *Corinthienſes* autem qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur. Inde etiam *Corinthiacus*, Ovid.

Isla Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Denique *Corinthiarius* a Suetonio poſitus eſt pro amatorio nimio Corinthiorum vaſorum. Rhod 21. 29.

Coritani, pop. fuere Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Cornavios ad occ. Catieuchlanos & Icenos ad auſt. & Oceanum Germ. ad ort. qui longitudine per mediterraneam inſulæ partem diffuſi habitant in illis reg. quæ nunc Northantonia, Leiceſtria, Rutlandia, Lincolnia, Nottinghamia & Darbia vocantur. Eorum urbs præcipua Lindum.

Cornavii, pop. fuere Albionis in meditullio fere Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Coritanos ad ort. Dobunnos ad auſt. & Ordovices ad occ. Habitabant ubi nunc Com. *Warwicenſis*, *Wigornienſis*, *Staffordienſis*, *Salopienſis* & *Ceſtrienſis.*

Cornubia, *Cornwall*, Comitatus Angl. meridionalis in occaſum maximè extenſa, inter Oceanum Britannicum & Virginium, verſus Antiveſtæum promont. ubi olim major pars Damnoniorum, habetque ad ort. Devoniam.

Cornubia, *Cornovaille*, reg. Galliæ in Britan. min. verſus occid. cujus caput Coriſopitum, vulgò *Quimper.*

Corſica, inſ. in mari Liguſtico, inter Sardiniam & Italiam ſita. A *Cyrno* Herculis filio, dicta fuit Κύρνος, ut placet Fabio Pictori, cum antea *Therapne* vocaretur. A *Corſica* vero muliere, cujus taurus ex continenti in eam inſulam tranaverat, nomen quod habet, retulit. Rutilius vetus Poeta, Itiner. lib. 1.

Hac ponit brevitas auxit mendacia famæ,
Armentale ferunt namque nataſſe pecus;
Tempore Cyrneas quo primum venit ad oras
Forte ſecuta vagum fœmina Corſa bovem.

Scribit Strabo captos à Romanis hujus inſulæ homines in admiratione fuiſſe, quod diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Idem ſcribit Corſicam malignè coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeo ut, qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras ſuperent. Carmen L. An. Senecæ vulgariter attributum.

I.

Corſica Phocæo tellus habitata colono,
Corſica quæ Graio nomine Cyrnus erat:
Corſica Sardinia brevior, porrectior Ilva,
Corſica piſcoſis pervia fluminibus
Corſica terribilis cum primum incanduit æſtas,
Sævior, oſtendit cum ferus ora Canis.

II.

Barbara præruptis incluſa eſt Corſica ſaxis,
Horrida, deſertis undique vaſta locis.
Non poma autumnus, ſegetes non educat æſtas,
Canaque Palladio munere Bruma caret.
Umbrarum nullo ver eſt lætabile fœtu,
Nullaque in infauſto naſcitur herba ſolo.
Non panis, non hauſtus aqua, non ultimus ignis:
Hic ſola hæc duo ſunt, exul, & exilium.

Sen. de Conſol. *Quid ad homines immanſuetius?* Cum quo Strabo conſentit, *qui latrocinia exercere eos ſcribit, maxime qui montana incolunt*, καὶ ἀγριώτεροι τῶν θηρίων. Tum addit: *Ipſa mancipia illinc capta, & abducta, vix ſui uſum præbere: ſive quia impatientia vitam fugiant, ſive quia Dominos ruditate nimiâ & ſtupore obtundant.* Quid

Quid autem iterum Diodorus? Ex diametro adverſus, Τὰ δὲ πρὸς ἀλλήλους ζῶσιν οἰκονομοῦντες καὶ δικαίως, παρὰ πάντας σχεδὸν τοὺς ἄλλους βαρβάρους. Jam de mancipiis: Τὰ δ' ἀνδράποδα τὰ Κύρνια διαφέρει τῶν ἄλλων δούλων, εἰς τὰς κτ̄ τὸν βίον χρείας, φυσικῆς πρὸς τὸ ἰδιότητος προσγινομένης. Hæc tuli per Columniam, aut certe argutiam, vix concilies: Satis mirum, cum nec diverſo ætatis ævo ſint ſcripta. Lipſ. Athenæus tradit Corſicæ incolas adeo longævos eſſe, quod mellis cibo, quo plurimum abundant, aſſiduè utantur. Mart. 9. 26.

Hyblæis apibus Corſica mella dedit.

Quod tamen alicui mirum videri poteſt, cum ejus inſulæ mel ob taxi copiam, veneratum ſit. Unde Ovidius 1. Amorum.

Melle ſub infami Corſica miſit apis.

Martialis 11. ep 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci,
Et thyma Cecropiæ Corſica ponis api.

Quaſi noxia thyma opponerentur api bonæ. Vide Commentatores in illud Virgilii Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Dicitur & *Corſis* Stephano. Utrumque vero nomen, *Cyrnus* & *Corſica*, inquit Bochartus, eſt Phœnicium. Primum Κύρνος ad Ebræo קרן *Keren*, *cornutum* ſonat, quia *multis promontoriis angulosa* ſit hæc inſula, teſte Iſidoro 14. 6. Poſteriùs inſulæ nomen *Corſica*, ſeu *Corſis* Punicè diceretur חורשי *Chorſi*, quaſi *ſylveſtrem locum* dixeris. quia ex omnibus inſulis non alia eſt eâ ſylvoſior, dicente Dionyſio Τὴν δ' ἀμφιπεριρρυτὸς ἐστὶ τόσου ὕλην ἐνοῦσαν. Item Diodoro lib 5. Ἡδὲ ὅλη νῆσος ὑπάρχουσα ὕλης πολλῆς τῆς χώρας ὑψηλοῖς ὄρεσι πυκνοτάτοις δρυμοῖς συνεχεῖ. Et apud Polybium lib. 12. paſtores paſcentia ſequi pecora nequeunt διὰ τὸ συνδενδρον, καὶ κρημνώδη, καὶ τραχεῖαν εἶναι τὴν νῆσον. Buxus utique nullibi craſſior, quam in Corſicâ. Plin. 16. 6. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus, & Berecynthio tractu, craſſiſſima in Corſica.* Et apud Theophraſtum Hiſt. Plant. 3. 15. Ἐν Κύρνῳ μέγισται καὶ κάλλισται buxi arbores dicuntur. Denique Diodor. lib. 5. Φύεται δὲ κτ̄ τὴν νῆσον ταύτην καὶ πύξος πλείστη, καὶ διάφορος. Corſica hodie eſt ſub Dominio Reip. Genuenſis: *Separatur à Sardinia freto Taphros* dicto, 6. m. p. diſtat à Genua, 100. circiter mill. in auſt. & 50. à Liburno. Longa eſt 106. m. p. lata 50. & ejus ambitus eſt 300. milliarium. Urbes in eâ præcipuæ ſunt,

Adiacium, *Aiazzo.*
Baſtia, *Baſtia*, cap. inſ.
Boniſacium, *Boniſacio.*
Calvium, *Calvi.*
Curia, *Corte.*
Fanum S. Florentii, *Fiorenza.*

Corſoa, urbec. Daniæ in ora occid. Zeelandiæ inſ. ex adverſo Fioniæ inſ. & Neoburgi urbis.

Corſtopitum, *Morpeth*, op. Ottadinorum in Angl. quod forſan Morſtopitum dict. fuit, ut opinatur Camdenus; nunc caſtrum eſt in Northumbria ad amnem *Wanſpeck*, qui 5. mil. Anglicis infra in Oceanum German. ſe exonerat, & 10. mill. diſtat a Novo Caſtro in Bor Bervicum verſus.

Cortacha, urbs Indiæ extra Gangem. *Tarchao* Mercatori.

Cortenacum, *Courtenay*, urbs Gall. in Inſula Franciæ & in Vaſtinenſi tractu inter Senones & Montargium.

Corteriacum, *Courtryck*, urbs Flandriæ ad Legiam flu. inter Aldenardum, & Hypras ad merid. 5. leuc. a Tornaco, 6. in Bor. & 8. à Gandavo in occ. Long 24. 28. Lat. 50. 50.

Corticata, op. Hiſpan. in Andaluſia, verſus montes. Nunc *Corteçana* dicitur, in confin. Extremaduræ, 6. leuc. a confin. Portugalliæ, 14. autem à *Guadanacanal* in occ.

Cortona, urbs Hetruriæ antiquiſſima, ſub dom. M. Ducis, 22. mill. a Peruſia in occ. 8. a Clanii palude, & 4. à lacu Thraſymeno. Olim *Corton* dicebatur, & *Cyrtonium* Polybio. Livius lib. 6. *Itaque à Peruſiâ & Cortona, & Aretio, quæ ferme capita Hetruriæ Populorum erant*, &c. Sil. lib. 8.

Lectos Cære viros, lectos Cortona ſuperbi
Tarconis domus, & veteres miſere Graviſcæ.

Vide Cluverium, Long. 35. 04. Lat. 42. 48.

Corybantes, qui & *Curetes*, pop. Cretæ, Idam mont incolentes, nec non apud Acheloum flu. in Acarnaniâ. Vide partem ſecundam hujuſce Dictionarii in *Corybantes*.

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus cum oppido ejuſdem nominis. optimi croci ferax, quod ab eo *Corycium* dicebatur. Strabo lib. 14. Τοῦ Κωρύκου ἄκρας ἐν εἴκοσι σταδίοις ἐστὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον. ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. Dioſcorides: Κρόκος δὲ κράτιστος ὁ ἐν ἰαλειῷ χρόνῳ ὁ Κωρύκιος. Meminere quoque Plinius, Solinus, & poetæ paſſim. Horat. 2. Serm. Sat. 4.

Corycioque croco ſparſum ſtetit.

Martialis lib. 11.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis hujus radices antrum erat Corycium Muſis ſacrum, unde etiam illæ paſſim à poetis *Corycides* nymphæ appellantur. Ovid. 1. Met.

Corycidas nymphas & numina montis adorant.

Ita priores linguæ Dictionarii editores, perabſurdè. Quippe antrum *Corycium*, quod *Corycium* vocat Papinius Theb 7. non in Ciliciâ fuit, ſed in Bœotia, adque juxta Parnaſſum. Strabo lib. 9. Ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ καὶ ὁ Παρνασσὸς ἔχων ἄντρα, τί καὶ ἄλλα χωρία τιμώμενα τε καὶ ἁγιστευόμενα ὧν γνωριμώτατόν τε καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. Deſcribitur etiam à Pauſania lib. 10. Stephanus: Κωρύκιον ἄντρον ἀξιόλογον θαῦμα ἐν Παρνασσῷ.

Corycus, mons Ioniæ latrociniis olim notiſſimus, unde locus proverbio, *Corycæus auſcultavit*; in eum qui rem diſſimulat & occultat, deprehenſam tamen. Lege, Strab. lib 13. Hinc Cicero ad Atticum lib. 10. ep. ult. *Paſſim non ſcribam ad te quid facturus ſim, ſed quæ fecerim. Omnes Κωρυκαῖοι videntur auſcultare quæ loquor.* Hodie *Cambruſſia* Nigro dicitur.

Corycus, mons & promont. Cretæ, in parte occidentali inſ. & in territorio Caneæ. A quibuſdam *Cornico* dicitur, uti & oppidum in vicinia, cum portu ei adjacente. Sunt tamen qui credant eſſe portum dictum *delle Garabuſe* prope Ciſamopolim in ora Bor. ubi & *Coryca inſula*, Brietio teſte, aliquot mill. ab ora ſub dominio Turcarum.

Cos, hodie *Lango*, inſ. Aſiæ verſus oram litor. Cariæ 70. mill. ab Halicarnaſſo, paulo minus a Myndo. Vide *Coos*

Coſa, urbs Hetruriæ, quæ *Coſſa* Strab & Plinio, *Coſſæ* v. Ptolemæo. Videtur tamen cum ſimplici ſ. ſcribendum; poetæ enim primam corripiunt. Rutilius in Itinerario:

Cernimus antiquas nullo cuſtode ruinas,
Et deſolatæ mœnia fœda Coſæ.

Virgilius *Coſas* dixit Æn. 8.

——*Quique urbem liquere Coſas.*

Long. 24. 25. Lat. 34. 55.

Coſaci, *Coſſacks*, pop. Polon. qui primum exiiſſe dicuntur ex inſ. Boryſthenis flu. in cujus etiam oſtiis hodie vivunt. Turcis terribiles ſub nomine Ruſſorum. Ducem habent proprium ſeu Capitaneum generalem ſub dom. Regis Poloniæ. Habitant in Volhiniâ inter. quæ aliter *Ucrania* dicitur, eorumque pars nunc eſt ſub clientelâ M. Ducis Moſcoviæ. Ritus Græcos ſervant, & nomen habent a voce Ruthenicâ *Coſac*, quæ ſign. militem vagum.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cujus incolæ *Coſyræi* dicuntur. De quâ ſic Bochartus. *Non debet hic Coſyra omitti, inſ. cum op. media inter Siciliæ Lilybæum, & Clypeam Africæ, à Melite diſtans ſtadiis* 500. Nomen a *brevitate* ſumptum ſi Punicè fuerit קיצרה *Keſera*, quomodo apud Arabes. Breve autem hic idem quod parvum, ut cum poeta dicit.

——*Brevibus Gyaris, & carcere dignum.*

Verum hoc ſive de urbe acceperis, quam Polyb. lib 3. Πολισμάτιον, *oppidulum* vocat, ſive etiam de totâ inſulâ, cujus ambitus, teſte Strabone, non patet ultra ſtadia 150. i. e. ſex aut ſeptem leucas noſtrates. Hinc Sil lib. 4.

Et bellare Tabas docilis Coſyraque parva.

Aliter *Coſyra* nomen ab Ebræo חוסר *Coſer*, i. e. *inopiâ* deducatur, unde Ovid 3. Faſtorum.

Fertilis eſt Meliſo ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

Sen. de Conſol. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum & Coſyram petit.* Ideo tamen habitatur, quia aquis eſt irrigua, & portum habet commodum, olivisque ſcatet, & capris, ut Arabs Geographus teſtatur Clim. 4. part. 2.

Cotes, alias *Cottes*, Africæ promontorium in extremo freto ſitum, ut conſtat ex his Strabonis, poſtquam de freto actum. Ἐντεῦθεν δὲ προϊοῦσι, ἐκκειταί τις ὑπὲρ ἄκρα δύσιν τῆς Μαυρουσίας, αἱ Κώτεις λεγόμεναι, i. e. *Inde progreſſus quidam objacet, Mauritaniæ pars ad occaſum extrema, Cotes vocant.* Proinde Ptolemæus ibidem habet Κώτης ἄκρον, *Cotes promontorium.* Putat Bochartus Pœnos ſcripſiſſe קוטף *Cotef*, i. e. οἱ τρυγῶντες, *vindemiantes*, quia Mela *Ampeluſiam* exponit. Verba ſunt; *Caput atque exordium (Africæ) eſt promontorium, quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant.* Plinio quoque id promontorium *Ampeluſia* dicitur; ſed Cotes eſt vicinum oppidum. *Promontorium*, ait, *Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Oppida fuere Lixa, Cotes ultra columnas Herculis*, &c. At in Scylace *Cotes* eſt ſinus in ipſo freto inter Columnas & Ἑρμαῖον ἄκρον.

Cothon, Carthaginis tres erant partes, Κώθων, Μέγαρα, & Βύρσα. *Cothon* varie definitur. A Strab. lib 17. νησίον περιφερὲς, Εὐρίπῳ περιεχόμενον ἔχοντι νεωσοίκους ἑκατέρωθεν κύκλῳ. *Inſula parva, rotunda, Euripo circumdata utrinque habente in orbem navalia.* Portum fuiſſe muro cinctum, cujus pars una rotunda fuit, altera quadrangula, colligere eſt ex Appiano cujus verba ſunt, Ἐπιχειρεῖ τῷ λιμένι τῷ καλουμένῳ Κώθωνι;

portum

portum Cothonem nomine eſt aggreſſus. Item δ᾽ ἐ Ἀσδρούβας νυκτὸς ἐνέπρησε μέρος τοῦ Κώθωνος, τὸ τετράγωνον. *Aſdrubal noctu incendit partem Cothonis quadrangulam.* Item ἐπὶ θάτερον τοῦ Κώθωνος ἐς τὸ περιφερὲς αὐτοῦ μέρος ἀνελθών. *Ad alterum Cothonis latus* nempe *ad partem ejus rotundam aſcendens.* Et rurſus Ἀσδρούβας δ᾽ ἐ τοῦ περὶ τὸν Κώθωνα τείχους, *occupato muro qui Cothonem cingebat.* Diod. lib. 3. De portu Charmuthâ in Arabum Thamudenis: Ἐμφερέστατος δ᾽ ἐστὶ τῷ κατὰ τὴν Καρχηδόνα λιμένι, προσαγορευομένῳ δ᾽ ἐ Κώθωνι. *Simillimus eſt portui Carthaginis Cothoni nomine.* In margine ex libris ſcriptum Κώθωνι. Hirt. libro quinto nominatur aliquoties Cothon, non Carthaginis, ſed Adrumeti urbis Africæ in hoc eodem litore notiſſimæ. *Varus* (inquit) *Adrumeto ex Cothone egreſſus.* Feſtus ſcribit *Cothones appellari portus in mari interiores arte, & manufactos.* Et Servius in illud Poetæ, *Hic portus alii effodiunt, id eſt, Cothona faciunt. Cothona ſunt portus in mari non naturales, ſed arte, & manufacti. Eſt autem & maſculini, & neutrius generis.* Vocem Africanam, aut Punicam eſſe oportet, cum neque apud Græcos, neque apud Romanos ſcriptores uſpiam pro portu occurrat, niſi quibus locis agitur de urbibus Africanis. Radix קטם *Katam*, vel Phœnicio more *Katham* apud Talmudicos eſt *incidere*, unde קטום *Kathum inciſus.* Græcis qui nullam habent deſinentem in M pro *Kathum* dictus eſt *Kathon* vel *Kothon* & leviculâ hâc mutatione factum, ut barbara vox Græcâ civitate donaretur. Bochartus.

Cottiæ, Alpes Delphinatum à Pedemontio ſeparant, extenduntur que à M. Veſulo ad M. Cenitium. Habent autem ad auſtr. Alpes maritimas, & ad Bor. Graias.

Coventria, vel *Conventria*, vulgò *Coventry*, op. Angl. in Com. Warwicenſi, 20. m. p. à Lichfeldiâ, & 6. à Warwico in Bor.

Counos, ſeu *Convenos*, ut vult Camdenus, Inſula eſt *Canvey* dict. Angl. in Eſſexiâ ad Tameſis æſtuarium in Bor. 30. m. p. à Londino in ort. & 7. à Roffâ in Bor.

Cracovia, qu. *Gracchopolis*, urbs Germ. Regni Poloniæ cap. ad Viſtulam flu. 9 leuc. à confin. Sileſiæ in ort. 11. à confin. Hungariæ in Bor. 44. à Viennâ in Circ. 36 à Vratiſlaviâ, 23 à Sandomiriâ in occ. & 40. à Varſaviâ in auſt. Long. 42. 25. Lat. 50. 00. vulgo *Cracow*.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Plin. 5. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum. Alius eſt mons Lyciæ. Sic dictus à *Crago* Tremiletis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ nymphæ filio. Ovid. lib. 9. Met.

Jam Cragon, & Lymiren, Xanthique reliquerat undas.

Horat. Carm. 1.

———Nigris aut Erymanthi

Sylvis, aut viridis Cragi.

Dionyſius verſ. 849.

Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται οὔρεα Ταύρου

Παμφύλων τε μέχρι. Κράγον δὲ ὀνομάζουσι.

Hic ferunt eſſe Deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile *Cragius.* Steph.

Crambuſa, inſula Ciliciæ apud Corycum promont. & Calycadni flu. oſtia. Steph. Item urbs Lyciæ. Strabo.

Crambutis, urbs Ægypti. Steph. Κραμβοῦτις Herodiano.

Cranae, inſ. Laconica, quæ nunc *Helena*, ante *Gytheum*: ſic etiam vocatur Attica à *Cranao* rege. Gentile, ſi de Inſulâ Laconicâ accipiatur, eſt *Cranaates*, ſi de Atticâ, *Cranaeus*, Steph. Sunt qui Cranaen inſulam eſſe velint adjacentem Sunio Atticæ promontorio.

Crathis, nomen duorum fluviorum, quorum alter eſt in Achaiâ propriè dictâ, prope Ægas, in ſinum Corinthiacum influens. Strabo lib. 8. Alter in Magnâ Græciâ juxta Sybarim op. cujus aqua barbas, comiſque flavum colorem inducere traditur. Ovid. Met. 15.

Crathis & hinc Sybaris veſtris conterminus oris,

Electro ſimiles faciunt, auroque capillos.

Schol. Theocriti Idyl. 5. ex Nymphodoro, & Theophraſto ait Κρᾶθις ὕδωρ ξανθίζει. Euripides in Troadibus ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις, non ut perperam legitur Κράθις. Vibio Sequeſtri *auream comam facit.* Denique Strab. lib. 6. ξανθοτριχεῖν, καὶ πολλὰ πάθη ἰᾶσθαι tradit.

Cratimus, Aliæ flu. à lacu Sacyone in Oceanum fluens, juxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

Cremera, flu. Tuſciæ 300. Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circumventi, ad flu. ejus ripas ad unum omnes trucidati ſunt: unde & dies ille inter atros annumeratus eſt, & porta, quâ egreſſi ſunt, ſcelerata dicta. Ovid. lib. 1. Faſt.

Ut celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,

Turbidus hybernis ille fluebat aquis.

Juvenal. Sat. 2.

Quid Cremeræ legio, & Cannis conſumpta juventus.

Vide in Cluver. Ital. Antiq. lib. 2. cap. 3. Vulgo *Varca*.

Crommyon, ſive *Crommyon*, op. non procul à Corintho, juxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem occidit. Ovid. lib. 7. Met.

Quodque ſuam ſecurus arat Cremyona colonus.

Munus, opuſque tuum eſt. Vide Strab. lib. 8. cui ſus iſta *Cromyonia* dicitur.

Cremona, urbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantuâ, quæ etiam hodiè nomen retinet: cujus cives cum contra Auguſtum cum Antonio conſentiſſent, Cæſar victor veteranis ſuis eorum agros aſſignavit, qui cum non ſufficeſſent, adjecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quod Cremonenſibus vicini eſſent. Hinc Virgil. Ecl. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Martialis de Virgilio:

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ.

Græcis autoribus ejus formatio variatur. Polybio ſiquidem Κρεμώνη dicitur, Ptolemæo Latinâ terminatione Κρεμῶνα. Reliquis, Appiano viz. & Dioni Caſſio, Κρεμών. Πόλιν ἐπιφανῆ appellat Strabo lib. 5. Long. 31. 50. Lat. 44. 20.

Creſton, Thraciæ op. quod Stephanus *Creſtonen* vocari putat ab Herodoto. Lycophron.

Ὀρχησάσθαι τόν τε Κρηστώνης θεόν.

Cives *Creſtonæos* vocat Pindarus, *Creſtonios* Rhianus, *Creſtones* vero Hecatæus. Poſſeſſivum *Creſtonicus.* Steph. Item nomen regis Bithyniæ.

Creſtones, populi ſunt qui ſinguli plures habent uxores: cum autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viventem. Id ubi compertum eſt, quæ benevolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & cum viro humatur.

Creta, inſ. maris Cretici maxima, vulgò *Candie*. Unde autem dicta fuerit variè tradunt. Steph. οἱ μὲν φασιν, ἀπὸ τῶν Κόρης Κουρήτων, καὶ Κρήτων κατὰ συγκοπήν. Οἱ δ᾽ ἀπὸ Κρήτης, τῆς Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. Οἱ δ᾽ ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τῶν Ἑσπερίδων. Οἱ δ᾽ ἀπὸ τινος γηγενοῦς Κρητός. Primam cauſam ejus nominis, & ſecundam nemo alius eſt, qui tradat; verum de Cretâ unâ Heſperi filiarum, etiam Plin. 2. 12. *Doſiades eam (appellatam tradit) à Cretâ Nymphâ, Heſperi filiâ.* Quæ totidem verbis Solinus cap. 17. Mart. Capella lib. 6. *Creta centum urbibus opulenta, in ortum occaſumque porrigitur: cui nomen ſuum Heſperi filia Nympharum pulchra conceſſit.* Mem. etiam Cretæ hujus Ælianus Anim. 12. 30. & Etymologus in Ἄξος. De indigenâ v. *Crete* ſic Euſeb. in Chron. Can. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐβασίλευσε Κρήτης αὐτόχθων, ὃν ἕνα λέγουσι τῶν Κουρήτων, παρ᾽ οἷς Ζεὺς κρυφθεὶς ἀνετράφη. καὶ Κρήτης ἐπεκράτησεν. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κρητὸς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. Marcianus quoque in Periegeſi, ubi de Cretâ.

Αὐτὸν Ἔφορος εἴρηκεν εἶναι φησί τι

Ἐπώνυμον τὴν νῆσον ἀπὸ Κρητός τινος,

Τοῦ δ᾽ γεγονότος βασιλέως αὐτόχθονος.

Iſid. 14. 6. *Creta dicta à Crete quodam indigenâ, quem aiunt Curetarum unum fuiſſe, à quibus Jupiter ibi abſconditus, eum enutrivit.* Quæ verbo tenus tranſcripſit Florentius Wigornienſis Chron. cap. 18. Cedrenus: ἡ δ᾽ Κρήτη, ἀπὸ Κρητός τινος, ἄρξαντος ἐκεῖσε, ὠνόμασται. Videndus quoque Plin. & Solin. ubi ſupra. Duas alias Cauſas tradit Etymologus: Κρῆτις παρὰ τὸ ἐκεῖ κάρηνον βεβηκέναι κατοικίζομαι γάρ. Ὁ Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ διὰ κρᾶσιν τὸν ἀέρα τὴν νῆσον ἄγειν. Sane aeris temperiem atque ſoli ubertatem memorat Heſiod. quoque in Theog. atque illic Scholiaſtes. Laudavere item alii, atque inde tradidere, initio Μακάρων νῆσον appellatam. Iſidorus ubi ſupra. *Creta primum à temperie cœli Macaron niſos appellata eſt.* Sol. c. 17. *Nonnulli etiam à temperie cœli μακάρων νῆσον appellatam prodiderunt.* Mem. quoque Plin. & Mar. Cap. lib. 6. Alii tradunt, profugum in Cretam Ammonem, ductâ Curetis cujuſdem filiâ *Cretâ*, inſulam tum *Idæam* dictam, ab uxoris nomine Cretam appellaſſe. Diod. Sic. lib. 3. Τὸν δ᾽ Ἄμμωνα (φασὶ) ἀποδιδράσκοντα φυγεῖν εἰς Κρήτην, καὶ γήμαντα τὴν τότε βασιλευόντων Κουρήτων τινὸς θυγατέρα Κρήτην, δυναστεῦσαι τῶν τόπων. καὶ τὸ πρὸ τοῦ τὴν νῆσον Ἰδαίαν καλουμένην ἀπὸ τῆς γυναικὸς ὀνομάσαι Κρήτην. Porro Archilochus Κρήτην dixit pro Κρήτην, per pleonaſmum. Steph. Κρήτη ἡ μεγίστη νῆσος· ἣν Κρήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν. Euſt. hunc *Archiam* vocat Com. in Dionyſ. Perieg. Poetis etiam numero plur. Κρῆται appellatur Steph. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς Κρῆται. Euſt. ad Iliad δ᾽. Πολλὰ εὑρηνται ὀνόματα καὶ ἑνικῶς λεγόμενα καὶ πληθυντικά. Ὡς καὶ ὅτι Κρήτην, καὶ Κρήτας, τὴν αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. Locus autem quem deſignat extat Odyſ. 14. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων. Ubi vide Euſt. Πληθυντικῶς τὸ ὄνομα, πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου. Pari modo Catullus dixit,

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Et alibi:

Mavult quam Syrias Britanniaſque.

Plin.

Plin. lib 33. *Galliæ Britanniæque inde modico dicuntur uſæ.* De magnitudine ejus varia tradunt auctores. Strab. lib. 10. Plin 4. 12. Mart Cap lib 6 Oroſius 1. 2. Æthicus in Coſmographiâ. De longitudine v. corrigendus eſt Dicæarchus :

——— Ἔστι δ' αὐτῆς τὸ μέγεθος
Δύο καὶ πεντακισχίλιά τι χιλίων
Σταδίων ———

Ubi ſecundus verſus mutilus eſt, & in hunc modum emendandus :

Δισχίλια δὲ καὶ πεντακόσια.

Nam hæc quoque ejus longitudo traditur apud Scylacem : ἔστι δὲ ἡ Κρήτη μακρὰ στάδια δισχίλια πεντακόσια. Itaque non temere eſt quod Τετραμερίαν eam vocet Conſt. Manaſſes in Synopſi Hiſt. Atque Boream quidem verſus portum commodum non habebit. Euſt. ad Odyſ. τ' Δυσλίμενος ἡ Κρήτη τὰ πρὸς Βορρᾶν. Unde Lucanus lib. 9.

Boreâque urgente carinas Creta fugit.

Ad orientem altior erat. Salluſt. in Fragmento quodam apud Servium : *Creta altior eſt quâ parte ſpectat Orientem.* Sicut autem varia nomina Creta habuit, ita varias quoque incolas. Herodotus refert, Barbaros inhabitaſſe, uſque ad Minois tempora, lib. 1. Τὴν Κρήτην εἶχον τὸ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι. Διενεχθέντων δὲ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς βασιληΐης τῶν Εὐρώπης παίδων, Σαρπηδόνος τε καὶ Μίνω, ὡς ἐπεκράτησε τῇ στάσει Μίνως, ἐξήλασε αὐτόν τε Σαρπηδόνα καὶ τοὺς στασιώτας αὐτοῦ. Hom. Odyſ. 19. commemorat *Achivos, Eteocretes, Cydones, Dorienſes,* & *Pelaſgos.*

——— Ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες·
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

Ex his Dorienſes verſus Orientem habitaſſe ferunt, Cydones verſus Occidentem, Eteocretes v. verſus Auſtrum. Strab. lib. 10. Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω, Δωριεῖς κατέχειν· τὸ δὲ δυσμικὸν, Κύδωνας· τὸ δὲ νότιον, Ἐτεόκρητας. Hos tres etiam commemorat Etymologus in Τριχάϊκες. Sed hi advenæ omnes erant ; Eteocretes autem & Cydones, indigenæ. Strabo ubi ſupra. Ac Pelaſgi quidem cum Teutamo illuc advenerunt. Diodorus lib. 4. Dorienſes v. cum Althæmene Argivo, poſt Codri Athenienſium Regis mortem, Strabo lib 4. Condidit autem ille Althæmenes urbes decem Euſt. ad Iliad B. Achivi v. duce Talthybio huc venerant poſt bellum Trojanum. Didymus ad 'Οδυσ. τ' Scylax Caryandenſis in Periplo incolas Cretæ ita tradit : Οἰκοῦσι δ' ἐν Κρήτῃ Ἕλληνες, οἱ μὲν ἄποικοι Λακεδαιμονίων. Οἱ δὲ Ἀργείων. Οἱ δὲ Ἀθηναίων. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἄλλης, ὅσοι ἔτυχον. Εἰσὶ δέ τινες αὐτῶν καὶ αὐτόχθονες πόλεις αἱ ἐν Κρήτῃ. Dicæarchus quoque ubi de Cretâ agit.

——— Ἐν δὲ ταύτῃ τρία γένη
Ἀποικίας ἔχουσιν Ἑλλήνων· τὸ μὲν
Λακεδαιμονίων· ἔστιν, Ἀργείων τό, τε
Ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ———

Et profecto *Eteocretes* antiquiſſimos inſulæ habitatores fuiſſe tradit Diodorus lib. 5. Οἱ μὲν γὰρ τὴν Κρήτην κατοικοῦντές φασιν, ἀρχαιοτάτους παρ' αὐτοῖς γενέσθαι τοὺς ὀνομαζομένους Ἐτεόκρητας, αὐτόχθονας. Marcianus Heracleotes ubi de Cretâ :

Ἀρχαιοτάτους ἔχει δὲ τοὺς οἰκήτορας
Τοὺς δὲ παρ' αὐτοῖς Ἐτεόκρητας λεγομένους.

Habitabant autem inſulæ partem auſtralem, & in eâ oppidulum *Praſum* ubi templum Jovis Dictæi. Strabo : Τὸ δὲ νότιον (Στάφυλος κατέχειν φησὶν) Ἐτεόκρητας, ὧν εἶναι πολίχνιον Πρᾶσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Ac inhabitaſſe Præſum poſtea repetit : Φησὶ δὲ, ὅτι τῶν Ἐτεοκρήτων ὑπῆρξεν ἡ Πρᾶσος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Euſt. ad citatum Homeri loc. Ἐτεόκρητες, οἱ ἀληθεῖς, ἢ ἀληθῶς Κρῆτες αὐθιγενεῖς, γνήσιοι τῇ χώρᾳ· λεχθέντες Ἐτεόκρητες, ὡς πρὸς τοὺς ἐπήλυδας. Porro Diodorus Eteocretas cum Idæis Dactylis eoſdem facere videtur. Etenim poſtquam de illis verba fecit, mox ſubjungit : Πρώτους τοίνυν τῶν εἰς μνήμην παραδεδομένων ᾠκηκέναι τῆς Κρήτης περὶ τὴν Ἴδην τοὺς προσαγορευθέντας Ἰδαίους Δακτύλους. Poſt hos *Curetes* extitere. Diodorus : Μετὰ δὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους ἱστοροῦσι γενέσθαι Κούρητας ἐννέα· τούτους δ' οἱ μὲν μυθολογοῦσι γηγενεῖς ὑπάρξαι, οἱ δ' ἀπογόνους τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· κατοικεῖν δ' αὐτοὺς τῶν ὀρῶν τὰ συνδενδρα καὶ φαραγγώδη τόπους, καὶ τὰ φύσει σκέπας καὶ ὑπόδυσιν ἔχοντα, διὰ τὸ μήπω κατασκευὰς οἰκιῶν εὑρῆσθαι. Notandum autem quod Idæos illos Dactylos Diodorus alios à Curetibus faciat : cum auctores fere alii & Idæos & Curetas & Corybantas omnino eoſdem ſtatuant. Elegans de his eſt locus apud Diomedem Grammat. lib. 3. *Dactylus à tractu digitorum dictus*, vel ab Idæis Dactylis quos Curetas ſive Corybantas poetæ appellabant. Hi namque in inſula Creta Jovem cuſtodiendo ne vagitu ſe parvulus proderet, luſus excogitato genere, Clypeolis æneis inter ſe concurrentes, tinnitu æris illiſi, rythmici etiam pedis Dactyli compoſitione celavere vocem infantis. Sed nativitatis eorum cauſam vetuſta fabuloſitas docet hanc fuiſſe : Aiunt Opem in Idam montem inſulæ Cretæ, fugiendo delatam, manus ſuas impoſuiſſe memorato monti, & ſic infantem ipſum edidiſſe ; & ex manuum impreſſione emerſiſſe Curetas ſive Corybantas *quos à montis nomine & à qualitate facti Idæos Dactylos appellant.* Sed cum Diodoro tamen facit Strabo lib 10. Ταυτὸν δὲ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἐκγόνους εἶναι τοὺς Κουρῆτας καὶ τοὺς Κορύβαντας, τοὺς γοῦν πρώτους γεννηθέντας ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν ἄνδρας, Ἰδαίους Δακτύλους κληθῆναι· τούτων δ' ἀπογόνους φασὶ, Κουρῆτας ἐννέα γενέσθαι, τούτων δ' ἕκαστον δέκα παῖδας τεκνῶσαι τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Quod Idæos v. attinet, Idæ accolas, eos quoque barbare Judæos per errorem appellatos judicat Tacitus Hiſt. 5. *Inclytum in Cretâ Idam montem : accolas Idæos, aucto in barbarorum cognomento Judæos vocitari.* Ac Curetum quidem tempore, etiam Titanes illic extitiſſe, & in terra Gnoſiorum habitaſſe, auctor nobis Diodorus. Quod Curetas autem attinet, eos antea Telchines appellatos cum Rheâ in Cretam adveniſſe, & Curetes tunc vocatos, quidam veterum tradidere, ut Strabo lib. 10. qui Cretam quoque eos initio inhabitaſſe, iterum teſtatur poſtea lib. 14. Ac originem ſane inde eos ducere, teſtis etiam Nicol Damaſcenus, cujus fragmenta extant apud Stobæum Serm. 38. ubi ait Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες. Benjaminus v. Tudelenſis in Itinerario ſuo, olim Ægyptios tenuiſſe ; inde v. occupaſſe Edomitas. & ab illis in Græcorum poteſtatem perveniſſe. Sic enim ait. *Ex illo tempore filii Edom, biremibus & navigiis magnis inſtructis claſſe, Ægyptias res imminuere cœperunt, & Cretam prius insignem, deinde Cyprum, inſulas adoriri cœperunt ; quæ ad hunc uſque diem à Græcis poſſidentur.* Hom. Odyſ. 19.

Κρήτη τις γαῖ' ἐστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. ———

Virgil.

Creta Jovis magni medio jacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ,
Centum urbes habitant magnas uberrima regna.

Inde ἑκατόμπολις dicebatur. Seneca Tragœdus :

Urbibus centum ſpacioſa Creta.

Has urbes Horatius *opida* vocat. Sic enim ille :

Quæ ſimul centum tetigit potentem
Opidis Cretam. ———

Idem Epod. 9.

——— *Centum nobilem Cretam urbibus.*

Vide Meurſii, *Cretam* cap. 5.

Ac proinde D. Paulus Titum monet ut Presbyteros in eâ conſtituat κατὰ πόλιν, id eſt, *per civitates*, vel ut Eraſmus, *opidatim.* *Nobilem inſulam* vocat Florus quod ibi Jupiter natus credebatur. Fertilitatem ejus quod attinet, Virgilius *uberrima regna* vocat. Homero πίειρα dicitur. Dionyſius verſ. 500.

——— Ἐγγύθι δ' αὐτῆς (Carpathi ſc.)
Κρήτη κεκλιμένη Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος.

Solinus cap. 17. *Larga vitis, mera ſoli indulgentia.* Plin. 25. 8. ubi de dictamno : *Procedente perſuaſione illâ, quicquid in Cretâ naſcitur, infinito præſtare cæteris ejuſdem generis alibi genitis.* Magnitudinem ejus innuit Hom. Il. N.

Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. Idem alibi.

——— Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων.

Seneca :

O magna vaſti Creta dominatrix freti.

De nomine Bochartus. Ut apud Phœnices, inquit, כרתי *Crethi* vel *Crete* dicebatur Sagittarius è Palæſtinis : ita ab iiſdem כרתים *Crethim*, id eſt, *Cretes*, dicti ſunt ii Græcorum, qui eandem artem maxime calluerunt. Porro nemo eſt qui neſciat, hæc eadem fuiſſe Cretenſium arma perpetua, h. e. arcum, & ſagittas. Lucanus lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſſaſque agitare ſagittas
Docta, nec Eois pejor Gortyna ſagittis.

Idem lib 7. ——— *Creta Cydonos*
Miſit, Ituræis curſus ſuis inde ſagittis.

Virgilius ſive Catullus in Ciri :

Attica Cretææ ſternebat rura ſagittæ.

Max. Tyrius Serm. 7. Παιδεύματα Κρητικὰ θῆραι, ἀκροβασίαι, τοξεῖαι. Inde eſt quod Ifacius in Lycophronem Herculem ſcribit didiciſſe τοξεύειν à Cretenſi Rhadamantho. Quin & Pindarus Pyth. 4. Cretenſes τοξοφόρους vocat, & in bellorum hiſtoriis nihil tam frequens quam τοξόται Κρῆτες. Hinc Proverbium apud antiquos : *Cretenſes ſemper mendaces.* Epimenides, citante B. Paulo cap. 1. Ep. ad Titum, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, &c. Ovidius.

Cretes erunt teſtes, nec fingunt omnia Cretes.

Idem: ——— *Non hoc quæ centum ſuſtinet urbes,*
Quamvis ſit mendax Creta negare poteſt.

Lucan.

Tam mendax magni tumulo quam Creta Tonantis.

Habuit

Habuit ex Callimacho, cujus hæc ſunt

> Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
> Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Heſychius: Κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, καὶ ἀπατᾶν. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ λέγειν ἀπὸ τῶν τοῦ Κρῆτας ψεύστας εἶναι. Nec ſolum falſitate famoſi Cretenſes, ſed etiam turpi amori dediti. Servius in illud Æn. 10.

> *Dum ſequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.*

De Cretenſibus, inquit, *accepimus, quod in amore puerorum intemperantes fuerant. Quod poſtea in Laconas ac in totam Græciam tranſlatum eſt* Athenæus. 13. 27. Κρῆτες γὰρ ὡς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόηνται. Ἐχέμβροτος γὰρ ἐν τοῖς Κρητικοῖς, οὐ τὸν Δία φησὶν, ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Heſych. Κρητικὸν τρόπον, τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι. Interim tamen Religionis inventores fuiſſe perhibentur. Serv. in Æn. 3. *Primos Cretenſes conſtat inveniſſe Religionem.* Olim Conſtantinopolitanis Impp. paruit, ex quibus Balduinus, Flandriæ Comes, eam dedit Marchioni Montisferrati. Ab eo vendita eſt Venetis an. 1194. magno auri pretio, ſed ab an. 1645. à Turcis bello tentata ipſis hodie paret. Urbes in eâ præcipuæ ſunt Cydon, *la Canea*, Matium, *Candia*, Rhitymna, *Retimo*.

Creta, nomen luci apud Pauſan. Item op. Scythiæ, cujus mem Val. Flaccus lib. 1.

> ——*Scythia metuens, Pontumque, Cretamque.*

Cretæ, inſulæ quædam appellantur in Mœſia contra Liburnos populos. Plin. 4. ult.

Crevantium, *Crevant*, op. Gall. in Burgundiæ Ducatu, ad Icaunam flu. 4. leuc ſupra Antiſiodorum.

Crenſa, op. Bœotiæ in ora litor ſin. Corinthiaci, in confinio Megaridis 20. mill à Theſpiis in auſt. & 30. a Megara in occ. inter Bulim & Ægirusſam.

Crimæa, quæ Tartaria minor dicitur, ſic nominatur ab urbe *Crim* in Taurica Cherſoneſo. Ab accolis *Crimſki* dicitur, continetque totam Tauricam Cherſoneſum. Ibi urb præcipuæ *Theodoſia*, *Crimea*, Precopia & Bacsaſaraium. Ab al. vocatur reg. Tartariæ Precopenſis; eſtque partim ſub dom. Turcorum, partimque ipſis tributaria.

Crimiſa, op. olim M. Græciæ, nunc vic. *Lo Ziro* dict. in ora Calabriæ citer. 45. mill. à Thuriis, 10. à Cariathi in auſt. & 6 a Strongylo in Bor. Ei adjacet ad 2. mill. prom. Crimiſa dicto *Capo del Alice*, in ſin. Tarentinum excurrens, 4. mill. ab Iapygio prom. in occ. eſtque etiam in illo tractu *Crimiſus* amnis, *Fiumica*, qui in ſin ſupradictum ſe exonerat.

Crimiſus, Siciliæ flu. Segeſtæ urbi vicinus, de quo Servius fabulam hujuſmodi refert. Cum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus. Trojæ cetum immiſit, ut eam vaſtaret. Quâ de re conſultus Apollo, hoc unum tantæ calamitatis remedium fore oſtendit, ſi virgines Trojanæ belluæ objicerentur. Hippotes itaque nobilis Trojanus metuens ne & Hegeſta filia ſua in eandem calamitatem incideret, navi eam impoſitam ventis fluctibuſque commiſit, tolerabilius nimirum ratus, ſi illa ſe abſente mergeretur, quam coram à teterrimâ belluâ crudeliſſimè dilaniaretur. Verum ita Diis viſum eſt, ut illa ſalva in Siciliam deferretur, ubi amore ejus captus Crimiſus, in canis, ſeu, ut alii malunt in urſi effigiem converſus eam compreſſit, ſuſcepitque ex eo concubitu Aceſtem Siciliæ regem. Virg. Æn. 5 de Aceſte

> *Troja Crimiſo conceptum flumine mater*
> *Quem genuit.*————

Cæterum ſciendum variè à variis hoc flumen vocari. Apud Virg. nunc *Crimiſus*, nunc *Crimmiſus* dicitur, aliquando autem *Crimiſus*. Servius. *Heſiona ad Siciliam delata à Crimiſo flumine, quem Crimiſum Virgilius poeticâ licentiâ vocat, compreſſa, edidit Ægeſtum.* Apud Vibium *Crimiſos*, apud Probum in vitâ Timoleontis *Crimiſſus*, quod apud Plut. in eodem Timol. Κριμισὸς & apud Diod. Sic. Κριμισσός, apud Lycophronem denique Κριμισὸς dicitur. Videtor Cluver. de Sicil Ant. lib 2. cap. 2.

Crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Criſſa, vulgò *Rocca d' Angitola*, à flu. Angitula, teſte Barrio, op. Brutiorum in Calabriâ ult. inter Hipponium 5. & Laconium 3. m. p.

Criſſa, vel *Criſa*, hodie *Clavens* ex tab. recent. op. Phocidis ad ſin. Corinthiacum, qui ex eo ibi *Criſſæus* nominatur, inter Cirrham & Anticirrham op. propinqua, à Thermopylis ad ſin Oetæum 62. m. p in auſt. recedens. Nomen habet a conditore Criſo Phoci F.

Criu-metopon, id eſt, *Arietis frons*, promont. geminum. Unum Cretæ in ora Auſtrali ad occident. *Capo S. Jani* Negro *Capo Leone*. Dionyſ. verſ. 87.

> ———Ἠτ' εἰς ἄλα πουλὺ νένευκε,
> Ἥδε δ' ἐφύπερθε Γόρτυνα καὶ ὑπερτέλλοντα Φαιστόν,
> Πετρήεις, κεινὸ περ ὑπερτέλλων χέρσοιο,
> Τοὔνεκα μιν καὶ Κριοῦ ἐπικλείουσι μέτωπον.

Alterum Tauricæ Cherſoneſi in ora meridionali Carambi Paphlagoniæ promontorio oppoſitum, de quo idem Dionyſ. verſ. 150.

> Μέσσῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι,
> Ἡ μὲν, Ἀσιήνη, τήν τε κλείουσι Κάραμβιν,
> Ἡ δ' Εὐρωπαίη, γαίης ὕπερ Εὐρωπείης,
> Τὴν ῥα περικτίονες Κριοῦ καλέουσι μέτωπον.

Crius, municipium Atticæ. Suidas. Item Achaiæ flu. Pauſanias.

Crixia, op. Italiæ in Liguriâ, nunc pag Montisferrati, Coſſeria dict. prope fontes Bormiæ min. flu. ad rad. Apennini, in confin. dition. Genuenſ. 10. leuc a Savona in Bor.

Croatia, olim *Liburnia*, cujus pop. à Germanis *Krabaten* dicuntur; prov. eſt antiqui regni Hungariæ, ſeu verius Sclavoniæ. Dividitur in Auſtriacam & Turcicam, hujus præcipua eſt Vihitza, illius Fanum S. Viti. Alias Croatia, ſeu regn. Croatorum extendebatur a Dravo flu. uſque ad mare Dalmaticum, dividebaturque in tres partes. 1. Croatia Savia, ſeu Interamnenſis dicta, inter flu. Dravum, Savum, & Danubium, aliquando etiam φραγγοχώριον dicta, teſte Nicetâ, i. e. Francorum reg. nunc Sclavonia. 2. Secunda inter flu Savum & Boſnum, & inter M Bebium & Albium quæ Croatiæ nomen retinet. 3. Maritima inter M. prædictos & mare Adriaticum, quæ nunc in Dalmatia includitur.

Crommyon, Cypri inſ prom. Item Libyæ urbs Steph. Locus in Atticâ, Xenophon. Eſt & Corinthii agri vicus. Pauſan. & Thucyd. Strabo v. Megaridi non Corinthiacæ regioni attribuendum putat. *Cromyon* Ovidio dicitur Met. 7.

> *Quodque ſuum ſecurus arat Cromyona colonus.*

Cromna, Paphlagoniæ op. Strabo lib 12. Val. Flac lib 5.

> *Mox etiam Cromnam, atque jugo pallente Cytorum.*

Cronium mare, nonnullis *Concretum* vel *Congelatum* appellatur. Plin. 4. 16. Dionyſius:

> Πόντον μιν καλέουσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε.

Apollonius tamen in Argonauticis *Cronium mare* pro Adriatico poſuit (ſi interpreti ejus credemus) quod Italiam alluit, quam olim Saturnum tenuiſſe volunt. Porro *Cronium* dicitur mare Septentrionale, teſte Euſt. à Κρόνος Saturnus, qui ab Aſtrologis frigidum aſtrum, & frigidis præeſſe putatur, & cum tardi ſit motus, pigris etiam rebus & frigidis præeſſe judicatur. Orpheus in Argonaut.

> Ἔμπνοι δ' Ὠκεανῷ, Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσι
> Πόντον Ὑπερβόρεοι μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.

Tzetzes:

> Ὁ πρὸς Βορρᾶν δὲ Κρόνιος καὶ πεπηγὼς, νεκρός τε.

Croton, civitas Italiæ in ſinu Tarentino, Milone athletâ memorabilis, qui Pythagoræ diſcipulus fuit. Peritiſſimus rei bellicæ fuit, nec parvam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Jure itaque dici ſolitum eſt. *Qui Crotoniatarum poſtremus eſt, is reliquorum Græcorum primus eſt.* Vetus quoque adagium fuit *Crotone ſalubrius*, quod inde ortum eſſe aiunt, quod locus ipſe ad ſalubritatem & bonam corporis habitudinem, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Πόλιν εὐανδρον appellat Stephanus Unde Theocriti Schol. in 4. Idyll *Excellebat Croton*, inquit, *omnes Italiæ urbes fortitudine, & omnium rerum affluentiâ*, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν.

> Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα τ' ἄστεα.

Non longè fuiſſe a Metapontis innuit Dionyſ verſ. 368.

> Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δ' αὐτῶν
> Ἱμερτὴν ναίουσιν ἐϋστεφάνου Κρότωνος
> Ναιετάουσι χαριέστερον ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν.

A *Crotone* quodam ſic dicta. Ovid Met. 15.

> *Invenit Æſarei fatalia fluminis ora.*
> *Nec procul hinc tumulum, ſub quo ſacrata Crotonis*
> *Oſſa tegebat humus, juſſaque ibi mœnia terrâ*
> *Condidit; & nomen tumulati traxit in urbem.*

Petronius in Satyrico: *Donec à villico quodam Crotona eſſe cognovimus, urbem antiquiſſimam, & aliquando Italiæ primam.* Silius lib 11,

> ————*Patefacit amicas*
> *Alta Croton portas*————

Ab Achæis condita dicitur. Vide Strab. lib 6. & Livium lib 24. Long. 41. 56. Lat 39. 15.

Crumerum Alaum, quod & *Legio prima adjutrix*, Pannoniæ infer. op. *Comar* Simlero. Long 40. 50. Lat 48. 04.

Crunos Thraciæ portus, & urbs in Myſiæ inter confin. Item op. Peloponneſi cum flu. cogn inter Pylon & Chalcim. Vide Melam lib 2. Sic dict. ab *aquis ſalientibus*, quæ Græcè Κρουνοὶ dicuntur.

Cruſtumerium, vel *Cruſtumeria*, op Sabinorum, Albanorum colonia. Plinius 3. 5. Virgilius Æn. 7. *Cruſtumeros* vocat:

Arduа

Ardea, Cruſtumeriquè & turrigeræ Antemnæ.

Cruſtuminum, op. Thuſciæ juxta Veios, a quo incolæ *Cruſtumini* dicti, & *Cruſtumina tribus*, & *Cruſtuminum vinum* laudatiſſimum. Item *Cruſtumina pyra*, quæ Virg. Georg. 2. *Cruſtumia* vocat

————*Nec ſurculus idem*

Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis.

Plin. 15 15. *Cunctis autem Cruſtumina gratiſſima.* Et lib. 23. cap. 7. *Decocta mire ſalubria, & grata præcipuè Cruſtumina.* Et Columella 5. 10. cum multa genera conſtituat, primo loco ponit *Cruſtumina*, adhuc ante regia.

Cruſtuminum, flu. ex Apennino monte oriens, Ariminumque prȩterlabens. Lucan lib 2.

In Latium cecidere latus, veloxque Metaurus
Cruſtuminumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Cteſiphon, pagus fuit Aſſyriæ ampliſſimus in Tigridis alterâ ripâ, è reg. Seleuciæ urb a Parthis in odium Seleuciæ extructus, ab ea 3. m. p. tantum diſtans, olim urbs ampla à Parthorum regibus habitata, Tac. An. 6. *Cteſiphon* ſedes imperii. Herodianus Ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τῶν Παρθυαίων. Strabo: πλησίον δ' ἐστὶ κώμη, Κτησιφῶν λεγομένη, μεγάλη. ταύτην δ' ἐποιοῦντο χειμάδιον οἱ τῶν Παρθυαίων βασιλεῖς Plinius: Cteſiphontem juxta tertium ab eâ lapidem in Chalonitide condidere Parthi. Ejus conditorem Vardanem regem facit Am l 23. Pugnat tamen iis Procopius, l 2. de B Pſ. Apud Aſſyrios civitates duæ maximæ ſunt, Seleucia & Cteſiphon Macedonum ædificia. De hujus loci ſitu, & renominatiſſ arce, lege Gregor. Naz. Orat. 1. in Julianum.

Cuba, inſ. Americæ ſept. in longum valde extenſa, in ſinu Mexicano, & ex præcipuis totius Americæ, ad auſtrum Floridæ. Habet ad ort. Hiſpaniolam inſ à qua 14. leu. diſtat, & ad auſt. Jamaicam, à qua 19. leuc. abeſt. Ejus long. eſt 200. leucarum Hiſpan. ab ort. in occ. Lat. v. vix. 30. ubi magis lata.

Cujavia, prov. eſt regni Poloniæ, inter Pruſſiam ad Bor. & Poloniam infer. ad meridiem, in quâ urbes Uladiſlavia & Breſtia.

Culma, *Culm*, urbs Poloniæ in Pruſſiâ Regia ad Viſtulam flu. 5. leucis Polon. a Turoniâ urb. in Bor. & paulò minus à Graudentio.

Cuma, urbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum urbium maxima, & ferè metropolis cæterorum, quæ numero erant circiter 30. Ab eâ nominata eſt *Cumæa* Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci *Erythræam* appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata eſt. Patria fuit Ephori, viri doctrina clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque Cumæus fuit. *Cuma* Æolica ante Lesbum ſita, nomen habet, à *Cyme* Amazone, quare etiam *Amazonium* dicta; gentile Κυμαῖος Κυμαῖος enim ab urbe Italiæ ſit. Hæc & Lesbos ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phriconitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Eubœæ, & Pamphyliæ. Item Inſula prope Siciliam. Steph. hujus pp incolæ *Cumæi* dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine malè audierunt. Olim enim vulgatum erat in tota Aſia proverb. *Cumæi ſerò ſapiunt.* ὀψὲ αἰσθάνονται Κυμαῖοι De cujus origine duæ afferuntur ſententiæ. Sunt enim qui dicant, Cumæos, cum ad mare urbem opportunam haberent, & tamen nullum ex eâ reciperent proventum, vix demum trecenteſimo ab U C anno intellexiſſe, ex portorio reditum non contemnendum poſſe confici. Alii, pecuniâ fœnori acceptâ, ampliſſimas eos porticus tradunt ædificaſſe: quam pecuniam cùm conſtituto die non exſolviſſent, creditores in ipſarum porticuum poſſeſſionem fuiſſe miſſos, qui deinde cives à deambulatione arcebant. Verum cum ingens pluvia repente ingrueret, creditores ſtatim edictum promulgaſſe, ut Cumæi ſe in porticus reciperent. Præcone itaque identidem acclamante: *Subite porticus viri Cumæi*, qui tunc aderant hoſpites, rem in jocum verterunt, tanquam non intelligerent Cumæi, niſi juſſi, pluviæ tempore porticus eſſe ſubeundas. Hæc Strabo lib. 13. Vide Steph. Long. 55. 30. Lat. 40 10.

Cumæ, *Cume* Ptol. *Cyma* Livio, *Cyme* Melæ, civitas Campaniæ ad mare juxta Puteolos, à Cumæis Aſiæ populis & Chalcidenſibus communiter condita. *Caſtra* hodiè Sophiano. *Foſſa Nova* Nigro. Virgil. Æn. 3.

Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem.

Silius:

Linternum, & quondam fatorum conſcia Cumæ.

Vide Cluverium. Long. 37. 56. Lat. 40. 46.

Cumbria, *Cumberland*, Comit. Angl. in confin. Scotiæ, quæ eam ſubdit à Sept. ab ort. habet Weſtmariâ, ab occ. v. & merid mari Hibernico alluitur. Ibi primaria urbs Carleolum vulgò *Carliſle.*

Cunetio, *Marleborough*, op. Belgarum in Angl. in Com. Wiltoniæ in colle declivi: cum flu. cogn. vulgò *Kynnet*, 20. m. p. à Verlucciene (*Warmiſter*) 24. v. ab Oxonia in auſt. Long. 18. 50. Lat. 51. 45.

Cuneus, ſive *Sphen*, Straboni regio eſt. Plinius promontorium vocat. Mela 3. 1. agrum nominat. Luſitaniæ locus eſt inter Sacrum promontorium, & Anam fluvium. *Elſare* hodiè Cluſio. Rationem nominis reddit Mela dicto loco *Quia lato ſede procurrens paulatimſe ac ſua latera faſtigat, Cuneus ager dicitur.* Verum in eo egregie falli putat Iſ. Voſſius quòd prom. hoc à cunei formâ dictum putat. Quod autem mages mirere, etiam Straboni perſuaſum hoc eſt a Romanis; ait enim ille, Καὶ δὴ καὶ τὴν προσεχῆ τούτῳ χώραν τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κούνεον, σφηνοειδῆ ſημαίνειν βουλόμενοι. Idem habet Ælianus. Atqui vox corrupta eſt ex Græco Κύνης, cujus accolæ dicuntur Herodoto Κυνήσιοι & Κύνητες. Vide *Cyneſii*. Long. 11. 30. Lat. 36. 48.

Cupra, op. Piceni in Mediterraneis. Ptol. Κούπρα Μοντάνα, *Cupra Montana*, unde Plinio oppidani *Cuprenſes* vocantur cognomine *montani*; ad diſcrimen alterius quod in litore *Cupra maritima* dicebatur, de quo Sil lib. 8.

Et queis littoreæ fumant altaria Cupræ.

Ubi Dauſquerius, *Junonis*, inquit, *cui id cognomentum.* Strab. lib. 5. Ἑξῆς δ' ἐστὶ τὸ τῆς Κύπρας ἱερὸν Τυρρηνῶν ἵδρυμα καὶ κτίσμα, τὴν δ' Ἥραν ἐκεῖνοι Κύπραν καλοῦσι. Hæc *le Grotte*, altera *Ripa Tranſona* hodie dicitur, urbs recens Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Firmano.

Cures, pl. num. Sabinorum op. cui imperabat Tit. Tatius. cujus cives *Quirites* dicebantur; conveneruntque Romulus & Tatius in hanc ſententiam, ut a duobus populis unus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaque nomen retineret, ſed *Romani* & *Sabini* Quirites appellarentur. Livius lib. 1. Hinc etiam populi *Cures*. Virgil. Æn. 8.

————*Latioque ſenis, Curibuſque ſeveris.*

Idem lib. 9. *parvos Curas*, i. e. *pauperes*; ſequitur enim *paupere terrâ.* Fuit olim urbs illuſtris, teſte Strabone. Caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Κύρης Stephano eſt. *Turre* hodiè dici ſcribit Leander. Populi *Curenſes* Plinio.

Curetes, pop Cretæ. Vide *Corybantes*. Plura de iis habebis in ſecunda parte hujus Dictionarii in *Curetes.*

Curia, op. Ottadinorum in Angl. vulgo *Corbridge*, in Com. Northumbriæ ad Tinam flu. in confin. Diœceſis Dunelmenſis, aliquot mill. ſupra Novum Caſtrum in occ. Long. 16. 40. Lat. 51. 50.

Curlandia, Ducatus, olim Livoniæ pars, nunc ſui juris, proprio Duci paret; eſtque inter Livoniam ad Bor & Samogitiam ad merid. Ejus præcipua urbs eſt Goldinga. Habet ab occ. mare Balticum, à Sept. ſinum Regenſem; ab Oriente Semigalliam quæ eidem Duci Curlandiæ paret, & a merid. Samogitiam provinciam Poloniæ.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt in quo ſylvoſa inſula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Ejus aquæ ſtrumis medentur. Vitruvius 8. 3. *Eſt aqua frigida genus nitroſum, uti Pinnæ Veſtinæ, Cutiliis, aliiſque locis ſimilibus, quod potionibus depurgat, per alvumque tranſeundo etiam ſtrumarum minuit tumores.* Idem tradit Plin. 31. 3. Imo & Strab lib. 5. Sed is aquas eas eſſe dicit ἐν Κωτισκολίαις, verum certum eſt Κωτιλίαις reſcribi oportere; Nam & ſic Sotion vocat de mirandis aquarum, ac Dio lib 66. E Latinis etiam *Cutilias* nominant Varro de L.L. lib. 4. Sen. Nat. Qu. 3. 25. Tranquillus in Veſpaſiano cap 24. Macrob. 1 Sat. cap. 7. quanquam non contenderim ſi Κοτυλία malis, ut eſt apud Dion. Halicarn. lib. 1. Ant. uti & ibidem Κοτυλίαν legas, imo Cotyle quoque eſt apud Feſtum Pomp. Voſſ.

Cutilium, op. Sabinorum ad aquas Cutilias. Livius. Hodie *Conegliano* dici ſcribit Leander. Long. 36. 30. Lat. 42. 12.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo mixtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyaneæ, inſulæ, ſive potius ſcopuli ſub Thracio Boſporo, modico ſpatio inter ſe diſtantes. Unde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quod ex adverſo intrantibus geminæ cernebantur, nave vero paululum in alterum latus deflexâ, una tantum videbatur. Apollonius, Argon lib. 2.

Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι
Τάων οὔτινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι,
Οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρεινται νεάτῃσιν,
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βρασσόμενον Dionyſius verſ. 144.
Κυανέας δὲ μάλιστα ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας, κρυεροῖσιν ἐπ' ἀλλήλαισι φέροντο.

Val. Flac. lib. 1.

———Cautus Scythico concurrere Ponto

Cyaneas.———

Idem lib. 6.

———Errantesque per altum

Cyaneas. Ovid Triſt. 1. eleg. 10.

Hæc precor evincat, propulſaque fortibus auſtris

Transeat in ſtabiles ſtrenua Cyaneas.

Vide *Symplegades.*

Cyclades, inſulæ maris Ægæi circa Delum in orbem ſitæ, unde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Dionyſius verſ. 525.

Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Mela 2. 7. *Quia in orbem jacent, Cyclades dictæ.* Solinus cap. 17. *Cycladas autumant inde dictas, quia licet ſpatiis longioribus à Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum ſitæ ſunt, & orbem Græci κύκλον vocant.* Idem habent Plinius & Ammianus. *Cyclas* (inquit Bochartus) Phœnicibus dicta eſt גיגלא *gigla* pro גלגלא *gilgla* ex Hebræo גלגל *galgal*, quod circulum ſonat. Callimachus:

Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται [illegible]

[illegible] Idem non ſine alluſione ad nomen:

Κυκλάδας ὀφρυόεσσαν [illegible]

Virg. Æn. 3.

———Sparſaſque per æquor

Cycladas. Horatius:

———Interfuſa nitentes

Vites æquora Cycladas.

Idem alibi:

———Quæ Cnidon,

Fulgentesque tenet Cycladas & Paphon.

Ovid. Met 2.

Exurgunt montes & ſparſas Cycladas augent.

Idem in Triſt.

Cycladas Ægæas obſtupuiſſe puto.

Sil lib. 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto

Per longum vaſto Cori cum murmure fluctus

Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis

Corda tremunt: ſonat ille procul, fluctuque tumeſcens

Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undis.

Seneca in Thyeſte:

Hic ubi ingenti modo ſub procella

Cyclades pontum timuere motæ.

Crebræ Statio dicuntur. Sunt autem numero 53. Idem in Achilleide:

———Juvat ire per altas

Cycladas. Et alibi: Interque vadoſas

Cycladas Ægææ frangunt ubi ſaxa procellæ.

Vulgo *Iſole del Arcipelago* Caſtaldo. Hinc *Cyclas*, veſtis muliebris genus, quam tenuiſſimam & ſic pellucidam, eoque parum honeſtam Torrentius ad Sueton. Calig. cap. 52. interpretatur. Male. Omnino enim matronarum veſtis fuit, ſeu tunica, eaque ſatis honeſta per ſe. Juvenal. Sat. 6.

Hæ ſunt quæ tenui ſudant in Cyclade.

Ex eo ſic appellata, quod limbum aureum aut purpureum ad oram extremam haberet aſſutum. *Limbum* enim Græci κύκλον appellarunt. Inde κυκλάδα, ſi Gloſſatori veteri fides: apud quem legimus: κυκλὰς, ἡ ἀεὶ τὴν χλαῖναν πορφυρῷ κύκλῳ, *Limbus.* Propert. lib. 4.

Quæ nunc aurata Cyclade verrit humum.

Porro *Cyclas* apud Silium ſing. num. legitur. Sic enim ille lib. 4.

Ceu gelidus Boreas totum cum ſuſtulit imo

Icarium fundo victor mare, navita vaſto

Jactatur ſpumis, lacerata claſſe profundo,

Cunctaque canenti profunditur æquore Cyclas.

Cyclaminus, ſinus Aſiaticus Boſpori Thracii. *Golfo di Soltania* Gyllio.

Cycloboros, amnis, ſive torrens Atticæ. Steph. Adeo autem ob anfractus crebros ſtrepitans eſt, ut *Cycloboro* vox in adagio contra clamoſos & obſtreperos eſſet.

Cydnus, Ciliciæ flu. Tarſum urbem præterfluens. Juſtin. lib 11. *Cum Tarſum veniſſet, captus Cydni fluminis amœnitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulvere ac ſudoris in præfrigidam undam ſe projecit.* Q. Curtius lib. 3 cap 4. De Cilicia loquens. *Pyramus, & Cydnus, inclyti amnes fluunt. Cydnus non ſpatio aquarum, ſed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro ſolo excipitur; nec torrentes incurrunt, qui placidè manantis alveum turbent. Itaque incorruptus, idemque frigidiſſimus multâ riparum amœnitate inumbratus, ubique fontibus ſuis ſimilis in mare evadit.* Strabo lib. 14. ubi de Tarſo: Cydnus mediam perfluit juxta Gymnaſium Juniorum. Ejus ortus non procul eſt, alveus verò per profundam vallem illatus [illegible] in urbem ingre[illegible] [illegible] ῥεῦμα [illegible] [illegible] legunt. Euſtathius in Dionyſ. [illegible] Vitruvius 8. 3. Cy[illegible] docet, cruribus eo merſis [illegible] Plut in Alex [illegible] Arrian. lib. 2. [illegible] ὁ δὲ Κύδνος ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως [illegible] Ταύρου ὄρους [illegible] Solinus ſcribit eum [illegible] Syrorum lingua nomen ſortitum. *Quippe[illegible] [illegible] eſt* (inquit) *Cydnum gentili lingua Syri dicuntur.* Dionyſius verſ. 868.

Κύδνος τε σκολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος.

Tibullus lib. 1.

At te, Cydne, canam, tacitis qui leniter undis

Cæruleus placidis per vada ſerpis aquis.

Ovid. 3. de Arte Am.

Vel prope te nato, lucide Cydne, cieo.

Cydon, vel *Cydonia* Straboni, Cretæ op. *Cydonis* Ptolemæo. Hinc *Cydonius* Ovid Met

———Cydonia ſundebat ſpicula cornu,

Virgil. Eclog. 10.

———Libet Partho torquere Cydonia cornu

Spicula. Hinc *mala Cydonia.* Plin. 15. 11.

Mart. 13 24.

Si tibi Cecropio ſaturata Cydonia melle

Ponentur, dicas hæc meliſmela licet.

Item *Cydoneus.* Ovid. Met. 8.

Armaque, equoſque, habituſque, Cydoneaſque pharetras

Noverat.———

Cyllene, mons Arcadiæ in quo Maia Mercurium peperit. Virgil. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia

Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Ovid. Faſt. 5.

Hæc enixa jugo, cypreſſiferæ Cyllenes.

Inde Cyllenius pro Mercurio. Ovid. Met. 13

Eſt quoque per matrem Cyllenius addita nobis

Altera nobilitas.

Uti pro ſtellâ Mercurii, Lucan lib 1.

———Motuque celer Cyllenius hæret.

Cynapes, flu. ſaxoſum in Euxinum mare ſe exonerans. Ovid. Pont. 4. Eleg. 10.

Partheniuſque rapax. & volvens ſaxa Cynapes.

Cynara, Ægæi maris inſula. Plin. *Zenara* Nigro. Hinc *Cynareus.* Stat. Sylv. 5. 1.

Coryciæque comæ: Cynereâque germina.

Cyndon, flu. Helleſponti vel Cherſoneſi. malim Peloponneſi. Heſych. Κύνδων, ποταμὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ, οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.

Cynos cephale, colles Theſſaliæ, & parva regio Thebarum, Pindari poetæ patria.

Cynoſarges, gymnaſium Atticæ, & vicus ſic dict. à *cane albo*, qui ſacrificante Diomo (à quo *tribus Diomea* dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Vide Eraſmum in prov. *Ad Cynoſarges.*

Cynoſſema, qu. *canis tumulus*, promont. Cherſoneſi Thraciæ, Hecubæ ſepulchro nobilitatum Fabulantur enim Poetæ Hecubam cum in Græciam adduceretur captiva, ibi doloris impatientiâ in canem eſſe converſam, ac deinde ſepultam. Ovid. Met. 13.

———Locus extat & ex re nomen habet.

Cynoſura, prom. Achaiæ in orâ Atticæ apud Aſopi flu. oſt. *Capo Sidro* ex tab. recent. Item mons Arcadiæ. Statius lib. 4. Theb.

Dives & Orchomenos pecorum & Cynoſura ferarum.

Cynthus, Deli inſ. mons. Virgil. Æn. 2.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi

Exercet Diana choros.

In hoc M. Latona Apollinem & Dianam peperiſſe dicitur. Unde ille *Cynthius*, illa *Cynthia* paſſim à poetis appellantur. Virg.

———Trojæ Cynthius author.

Luc. lib. 1.

Tertia jam gravido pluvialis Cynthia cornu.

Et ex eo Val. Flac. 2. Argon.

Paraque nec gravido ſurrexit Cynthia cornu.

Cypariſſi, *Cypariſſia* Strab. *Cypariſſos* Homero, Peloponneſi urbs in orâ Meſſeniæ litoreâ ad oſt. Cypariſſeidos amnis, probe munita. *Arcadia* Sophiano, al. *Bicorna.* Long. 47. 31. Lat. 37. 30.

Cyprus, inſ. maris mediter, notiſſima in ſinu Iſſico inter Ciliciam

Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, ut *Macaria* olim, h.e. *Beata* dicta ſit. Unde Virgilius:

———— Genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum.

Et propius ad etymon Horatius, Carm. lib. 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Am. Marcellinus lib 14. *Cyprum inſulam procul à continento diſcretam & portuoſam, inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram, Salamis & Paphos, altera Jovis delubris, altera Veneris templo inſignis. Tantâ autem tamque multiplici fertilitate abundat rerum omnium, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus à fundamento ipſo carinæ ad ſupremos uſque carbaſos ædificet onerariam navem, omnibuſque ornamentis inſtructam mari committat.* Multis nominibus olim appellabatur, teſte Plinio, *Acamantis, Ceraſtis, Amathuſa, Aſpelia, Cryptos, & Coliuia.* Item *Sphecia,* ut Euſt. docet ex Lycophrone. Feſtus *Æroſam* dici ſcribit, quod in eâ plurimum æris naſcatur. In eâ Venus colebatur, unde *Cypria, Cypris, & Cuprigena* dicta. Horat. ad Venerem:

———— Sic te Diva potens Cypri.

Vide Flor. 3. 9. A *Cypro* Cinyræ filiâ nominari volunt. Steph. Κύπρος νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου. Ita etiam Conſtantinus ex Philo Stephano περὶ νήσων, & Iſter ἐν Ἀποικίαις Αἰγυπτίων. Melius quam Euſt. in Dionyſ. cui Cyprus eſt filius Cinyræ Nam muliebre nomen eſt Κύπρος, quod in uſu fuit apud Phœnices, uti docet Scal. ad Euſeb. pag. 149 Lucan. lib 8.

Quæſtor ab Icario Cinyrææ litore Cypri.

Tamen quia Cyprus Cinyræ filia, neque in fabulis, neque in hiſtoriâ celebratur; quod ſequitur apud Stephanum & Euſtathium, arridet magis, dici Cyprum inſulam ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους Κύπρου; *A Cypri flore* qui ibi naſcitur. Cyprus eſt Arabum אל־חנא *Alhenna,* non liguſtrum, ut multi volunt. Ebræis dicitur כופר *copher.* Cant. 1. 14. & 4. 13. Neque vero eſt abſimile inde vocari *Cyprum* inſulam, cum rara alioqui planta, & eximia, ibi plurima proveniat. Plin. 12. 24. ubi de Cypri generibus: *Optimum habetur è Canopicâ in ripis Nili nata: ſecundum Aſcalone Judææ: tertium Cypro inſulâ odoris ſuavitate.* Inde *fragrans* Homero in Hymnis:

Σάλαμ' ἐϋκτιμένην, ... Κύπρον.

Plinius hanc inſulam quondam Syriæ continentem putavit, 2. 9c. Et hoc modo inſulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, &c.

Cypſela, vel *Cypſella,* Thraciæ urbs, prope Hebrum flu. Item caſtellum in Arcadiâ à Mantinenſibus muris cinctum. Steph. *Chipſala* Sophiana, *Ipſala* Leunclavio, *Chapſilar* Bellonico. Long 53. 30. Lat. 43. 00.

Cyranis, Africæ inſ. à Stephano Κύραυνις dicitur, νῆσος κατὰ Γύζαντας τοὺς ἐν Λιβύῃ, ubi alii Gygantas pro Gyzantas legunt. Κυραμίς mavult Bochartus ab Ebræo כרמין *Ceramin,* i. e. *à vitibus,* quæ ibi copioſè proveniunt, ac proinde ἐλαιῶν τε μεστὴν καὶ ἀμπέλων, *oleis refertam ac vitibus* eam deſcribit Herodotus Muſâ quartâ.

Cyrbiana, Elymæorum provincia eſt. Strab. lib. 16.

Cyre, Ceres apud Cnidios Cæl. Rhod. lib. 17.

Cyre, fons in Cyrenaica. Steph. Κυρὴ Callimacho Hymn. in Apoll.

Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι.

Ubi Schol. Κύρη ἐν Κυρήνῃ. Nicodemus vero Friſchlinus Κυρῆς legit, & per ſynæreſin pro Κυρήνης dici autumat.

Cyrene, ſive *Cyrenæ,* plur. num. inſigne Libyæ op. inter Syrtim majorem, & Mareotidem ſitum, unum ex iis quæ Pentapolim efficiunt, à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, à *Cyrene* Penei amnis filiâ ſic dicta. Hodie *Coreno* Villanovano; cujus incolæ olim equitatu plurimum valebant. Max. Tyr. Serm. 7. Τὰ Κυρηναίων (καθ' ἅρματα) δρόμοι, *inſtituta Cyrenaica ſunt aurigationes.* Dionyſius Periegetes:

Κυρήνη τ' εὔιππος Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Quod ſumptum videtur ex his Pindari in Pythiis, Od. 4. ſtatim initio:

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στᾶμεν εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας.
Hodie quidem oportet te apud virum amicum
Siſtere equeſtris Regem Cyrenes.

Idem Pindarus *Cyrenes* appellat εὐάρματον πόλιν Hinc Ephorus, Κυρηναῖοι περὶ τὴν ἁρματηλατικὴν ἐπιμέλειαν. *Cyrenæi ad curulem artem ſe applicant.* Strabo: Λέγεται δ' ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου ἱπποτρόφος οὖσ' ἀεί. Vide Cl. Dauſquejum in illud Silii lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopeï ſtirpe nepotis
Battiadas proavos fides ſtimulavit in arma.

Hic laſerpitium herba provenit. Catullus epigr. 7.

Quam magnus numerus Libyſſæ arenæ
Laſerpiciferis jacet Cyrenis.

(ubi corripuit primam ſyllabam, quæ aliis producitur, nec tamen id ſine exemplo. Callimachus:

———— Τέσσαρά γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.

Hermeſianax: Ἄνδρα Κυρηναῖον) Cur autem laſerpiciferas Cyrenas dixerit Catullus intelligi poteſt ex iis quæ ſcribit Suidas in voce Σίλφιον. Plin. 19 3. *Ab his proximum dicetur authoritate clariſſimum laſerpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaicâ provinciâ repertum.* Cæterum de Cyrenaicâ vide Voſſ. ad Melam, lib. 1. cap 6

Cyrnus, inſula in mari Liguſtico, à *Cyrno* Herculis fil. ſic dict. cum prius *Therapne* diceretur. Dionyſius:

—— Ἀπολεσθεὶς οἷν αἰεὶ Κύρνος.

Pop. *Cyrnii,* qui longiſſimo ævo utuntur, propter mellis uſum, quod apud eos copioſum naſcitur. Hinc *Cyrnæus.* Virgil. Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Ovidius:

Hyblæis apibus Corſica mella dabis.

Vide *Corſica.*

Cyrnus, inſ. Iapygiæ. Steph. inde nom. gent Cyrnius. Hinc proverb *Terra Cyrnia* apud Zenodotum, in eos qui vitam infamem latrociniis tranſigunt; vel de reg. latrociniis infami. Sic *Cyrnia jactura* de magnis diſpendiis.

Cyrus, Syriæ civitas à Judæis extructa in memoriam Cyri, qui eos ex captivitate dimiſerat Procop. Chalcidenſium item urbs in Eubœâ. Polyæn. 3. Eſt & Mediæ flu. Ptol. Item alius ejuſdem nominis Scythiæ flu. De quo Mela, 3. 5. *Cyrus & Cambyſes ex radicibus Coraxici montis vicinis fontibus editi & in diverſa abeunt, perque Iberos, & Hyrcanos diu & multum diſtantibus alveis defluunt; poſt non longè à mari eodem lacu accepti, in Hyrcanum ſinum uno ore perveniunt.* Vide ſis illic Voſſium. *Corus* olim dicebatur, teſte Strabone, *Cyrech* Pineto eſt, *Cors* Caſtaldo, *Cur* Nigro, Et *Eicur* Ramuſio. Videtur eum Matthæus Michovienſis *Tirk* appellare. Thevetus ſcribit eum ab incolis *Lada* vocari. Perperam Κύρνος apud Plut. & Dion

Cyta, urbs Colchidis, Medeæ patria, Steph. Herbis veneficis imprimis famoſa fuit. Hinc *terra Cytæa,* Val. Flac. lib. 6. verſ. 693.

Tum juvenem terris Parcæ tenuere Cytæis.

Item *Cytæis, idis* pro Medea. Prop. 2. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Idem *Cytæina carmina* poſuit pro *Magica.* Lib. 1. eleg. 1.

Tunc ego crediderim vobis, & ſidera, & amnes
Poſſe Cytæinis ducere carminibus.

Ubi vide Scaligerum.

Cythera, orum, inſula contra Cretam, ut ſcribit Strabo 5. m. p. à Maleæ promontorio diſtans, hodie *Cerigo* Sophiano, Veneri olim dedicata. Virg 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera.

Ovid. Faſt. 4.

Deſerit. & Veneri ſacra Cythera petit.

Heſychius: Κύθηρα νῆσος Κρήτης, καὶ πόλις Θετταλίας, ποτὲ δὲ νῆσον Πορφυρίδα, Πορφύρουσαν δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Ubi Palmerius: legendum, Πρὸ Μαλέαν. Μαλέας δὲ ἀκρωτήριον, &c. Malus exſcriptor è duabus vocibus unam fecit, & putavit Πορφύρουσαν eſſe peninſulam Laconiæ, & ab eo Cytheram nominatam Promalei inſulam; at Μαλέαι ἄκρα Straboni, & al. Μαλέα in ſing. num. promont. notiſſimum eſt, & naufragiis infame, cui proxima eſt inſula Cythera. Inde Venus ipſa *Cytherea.* Virgil. Æn. 1.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Sic dicta ———— Ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, teſte Heſiodo, id eſt, quia è mari emergens ad Cythera primum appulit. Aliter Heſychius, cujus verba ſubjecimus: Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Ὁμήρῳ μὲν οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ἀλλ' ὅτι καλύπτειν ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὰς πάσας ἐρωτικὰς φιλίας ἐξαρτωμένας κεστόν. Ἢ ὅτι οἱ ἐρῶντες ἐν αὐτοῖς κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Hic Venus, ut in Cypro, *Armata* fuit. Pauſan. in Laconicis Αὐτὴ δὲ ἡ θεὸς ξόανον ὡπλισμένον. Hinc *Cytheriacus* Nero Cæſar diſertiſſimè, uti loquitur Sen. Nat. Qu. 1.

Colla Cytheriacæ ſplendent agitata columbæ.

Cythera dici vult Stephanus ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Sed *Cytherus* ille Phœnix, cum aliunde non ſit notus, tam Cythera inſulam, quam Cithæronem Bœotiæ montem, Phœnices appellaſſe putat Bochartus ὁ μέγας à קתרי *cethera,* id eſt, *à petris.* Chaldæus Interpres, ubi *de cuniculis,* Prov. 30. 26. *Faciunt ſibi domicilium* בקתרי *in petris.* Nam ut Bœotiæ Cithæron (de quo ſupra) ita Cythera inſula ſcopulis ſcatet. Mercator in *Cytheris. Oppidum habet ejuſdem nominis ac multos portus, ſed parum tutos, atque circa ipſam inſulam ſparſi ſunt plures ſcopuli.* Proinde apud Euſt. in 3. Iliad. *Cythera,* inquit, *quidam eandem eſſe inſulam volunt cum Cranae,* quia Κραναὴ, *aſperum* ſonat & *confragoſum.* Quin & purpuræ, quæ petroſis & calculoſis locis maximè gaudent, circa hanc in-

ſtiam multæ fuerunt, unde & *Porphyris* & *Porphyruſa* dicta eſt. Plin 14. 15. *Cythera cum opido antea Porphyris appellata.* Ariſtoteles apud Stephanum · Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυρῦσα διὰ τὸ κάλλ☉ τὸ περὶ τ̃ πορφυρῶν, id eſt, Euſt. interprete διὰ τὸ καλλίους ἔχειν πορφύρας; quas purpuras, quod ſcopulis aut calculis plurimum gaudere dicimus, Plinius idem teſtatur his verbis lib. 5. c. 1. *Ebori, citroque ſilvæ exquiruntur, omnes ſcopuli Gætuli muricibus de purpuris.* Et lib 9. cap 37. *Purpuræ calculoſæ appellantur à calculo maris mire apto conchyliis.* Oppianus lib. 1. Halieut. verſ 314.

Πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι φύονται.

Multa quidem in petris, quædam naſcuntur arenis.

Cythnos, inſ. una ex Cycladibus, olim *Ophiuſa*, ac *Dryopis* dicta. Ovid. Met. 5.

———Inde cavâ circumdata nube Seriphon

Deſerit, à dextrâ Cythno, Gyaroque relictis.

Idem lib. 7.

Florentemque Cythnon, Scyron, planamque Seriphon.

A *Cythno* primo habitatore dictam volunt. Bochartus autem, *Cythno*, inquit, videri poteſt nomen feciſſe קטנות *Katnuth*, id eſt, *parvitas*, nam exigua eſt inſula. Tamen aliud ſuccurrit, quod licet minus obvium, fortaſſe multò eſt verius. Κύθνι☉ τυρὸς *Cythnius caſeus* fuit olim valdè celebris. Ita obſervant Steph. & Euſt. ubi de Cythno Et a Polluce 6. 10. Τυρὸς Κύθνι☉ ὁ καὶ Σικελικὸς *caſeus Cythnius & Siculus* cenſentur inter τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐδωδὰ εὐδόκιμα *cibos apud veteres maxime probatos.* Quin & *Cythnius* dicebatur à vicini *Ceâ*, vel *Ceo* caſeus, quam ex Æſchylidis libris de R. R. multis deſcribit Ælianus de Anim 16. 32. Itaque propter caſei dotes *Cythnus*, ut ſuſpicamur, dicta eſt inſula גבנא *gubna*, vel *guphno*, quomodo Syri hanc vocem efferunt, id eſt, *inſula caſei.* Sed Græci pro Γύφνῳ Κύθνον ſcripſerunt, id eſt, κ pro γ. ut Κάμηλ☉ ex גמל *gamal*, & θ pro φ. ut θύλλα & φύλλα, θῆρες & φῆρες, θλίβω & φλίβω, θλᾶν & φλᾶν. Hinc *inebriari* Græcè σκυθίσαι dici volunt pro σκυφίσαι, συγγένης γὰρ ἐστὶ τῷ φ τὸ θ. Ita Hieronymus Rhodius apud Athen. lib. 12. Eodem exemplo *Cythnus* pro *Cyphnus* dicta. Inſulam hanc olim fuiſſe cultam docet hiſtoria vetus de Cythniis ab Amphitryone male multatis, quod ceſſit in proverb Hinc enim Κυθνώδεις συμφοραὶ *Cythniæ calamitates* dicuntur de graviſſimis; cujus adagii Suidas ac Zenodotus, tanquam ex Ariſtotele meminerunt. Helladius vero apud Photium ſcribi vult per L. non per D. τὸ Κυθνώλης, inquit, διὰ τοῦ λ γράφουσιν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Et in Heſychio Κυθνώλης eſt ἐξώλης, qui perditus eſt funditus, quomodo Cythnus ab Amphitryone plane exciſa eſt ac devaſtata. Addit enim παρῶχθαι τ̃ λέξιν ἀπὸ Κύθνου τ̃ νήσου, ἐπόρθησε γὰρ αὐτὴν ἀπὸ Ἀμφιτρύων☉. Ita legendus eſt ille locus.

Cytorum, urbs Paphlagoniæ ad Pont. Eux. Ptol. *Caſtello* hodie Nigro

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima naſcebatur. Strabo lib. 11. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη πύξ☉ φύεται κατὰ τ̃ Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Catullus:

Amaſtri Pontica & Cytore buxifer.

Virg. Georg. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum.

Ovid.

Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.

Id eſt, *buxeo* Euſt. in Iliad Hom. β.

Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο.

Κύτωρ☉, inquit, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, περὶ ἣν πλείστη, καὶ ἀρίστη πύξ☉ φύεται. Plin. 6. 16. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus plurima & Berecynthio tractu.* Interpres Apollonii in illud lib 2.

———Ὑλήεντα Κύτωρον

διὰ τ̃ πύξον ἐκεῖ πολὺν γίνεσθαι Huc pertinet forma adagii, quam Euſt. aperit: Πύξον εἰς Κύτωρον ἄγειν; quod ſimile illi *Noctuas Athenas.* Sed ante has omnes Theophraſtus 3. Hiſt Pl. cap 15 loquens de buxo: Καὶ γὰρ τὰ Κύτωρα τοιοῦτον, οὗ ἡ πλείστη γίνεται. Alluſit huc Val Flac lib. 5. Argonaut.

———Atque jugo pallente Cytorum.

Nam hic pallor à buxo eſt. Ovid Met. 4.

———Oraque buxo pallidiora gerens.

Credibile autem legendum in loco Plinii nuper adducto *Cyreneis*, aut *Cyrenis*, non *Pyrenæis*. Nam ſtatim Theophraſtus, à quo ille reliqua ſumpſit; μέγιστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐν Κύρνῳ. De la Cerda.

Cyzicus, urbs Myſiæ ad Propontidem, *Chizico* Sophiano, cui nomen indidit *Cyzicus* rex, quem Jaſon per imprudentiam interemit. Fuit hæc civitas & magnitudine, & pulchritudine cum primis Aſiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud inſtrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos,

Tulle, Propontiaca qua fluit Iſthmos aquâ.

Ovid. Triſt. 1. Eleg. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris,

Cyzicon Æmoniæ nobile gentis opus.

Ubi vir κριτικώτατ☉ Nic Heinſius *ſurgentem* legere mavult, nam in edito colle ſita hæc urbs. Val. Flac. lib 2.

Nec procul ad tenuis ſurgit confinia Ponti

Urbs placidis demiſſa jugis, rex divitis agri

Cyzicus.————

Sed & Apollonius Rhodius in ejuſdem deſcriptione:

Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσ☉

Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο

Εἰς ἅλα κεκλιμένη, &c.

Vide Caſaub ad lib. 12. Strabonis. *Cyziceni* apud veteres timiditatis ac mollitiei notantur, unde *tinctura Cyzicena*, proverb. apud Zenodotum & alios in eos qui aliquid in ſecorum metu faciunt. *Cyziceni* quoque *ſtateres* apud Suidam in proverb. ſunt pro re ſculpta diligenter, ſicuti fuere *nummi Cyziceni.* Long. 54. 50. Lat. 42. 15.

D.

D*Ae*, *Dahæ* Plinio, *Dai* Herodoto, pop. Scythiæ ex genere Nomadum, apud Caſpium mare incolentes. Virg. Æneid. 8

Indomitique Dae, & pontem indignatus Araxes.

Lucan. 2.

O ſuperi, motura Daas, ut clade Getaſque.

Silius 13.

Cui pervia Bactra, Daaſque.

Δάαι etiam Stephano dicuntur

Dabrona, Ptol. flu. Hyberniæ in Momoniâ reg. per Liſmorenſem agrum non procul ab urbe fluens. Camdeno vero per Corcagienſem agrum fluit, per Liſmorenſem vero *Broadwater* nunc, olim *Aven-more*, id eſt, flumen magnum, dictus.

Dachareni, pop Arabiæ, à Nabato *Nabatæi* dicti. Vide Steph. Σημαίνει (inquit) τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς, lege ἀρρενικὸς, ut in Euſtathio habetur.

Dachinabades, regio Indiæ citerioris, ab oſtio Indi flu. in auſtrum extenſa. *Indoſtan*, teſte Ortelio, ſeu *Malabar*, ut aliis videtur.

Daci, pop. erant *tranſrhenani*, Danubio flu. & Anartibus, ſylvæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitaſſe plerique tradunt, & poſt in maritima loca Norvegiæ proximè ceſſiſſe. Lucan. 2.

Hinc Dacus, premat inde Getes.

Stat. 4. Sylv. Car 2.

Cum modo Germanas acies, modo Daca ſequentem

Prælia.————

Virgil.

———Conjurato deſcendens Dacus ab Iſtro.

Idem Statius:

Hæc eſt quæ victis parcentia fœdera Cattis,

Quæque ſuum Dacis donat clementià montem.

Cur *montem* diſertè nominat? ſicut in eâdem iſte re,

Tu civile nefas, tu tardum in fœdera montem

Longo Marte domas.

Quiàne montana Dacia? ita eſſe ſcio: tamen opinor in re occultius aliquid deſignari, ἑνικῶς enim & unum montem duntaxat appellitat. Aſpectum igitur à poetâ cenſeo ad ridendam & miri ſtuporis ſuperſtitionem Dacorum, quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur, & mons ipſe ſacer. Strab. lib. 7. Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις ὁ ἱερεὺς ὠνομάζετο Θεὸς, καὶ τὸ ὄρ☉ ὑπελήφθη ἱερὸν, καὶ προσαγορεύουσιν οὕτως. Diſce Getarum populum Dacos eſſe ex Dione ac Strabone. Etiam Appianus notat Getas ultra Danubium à Romanis Dacos appellari. Addo etiam Cappadocibus montem pro Deo fuiſſe. Tyrius Maximus: Ὄρ☉ Καππαδόκαις καὶ θεὸς καὶ ὅρκ☉ καὶ ἄγαλμα. Lipſ. ad Tac. Hiſt. lib. 1. Olim Straboni *Davi* appellati. Ex quo apud Athenienſes *Davorum* nomina ſervilia. Hinc factum eſt ut in Comœdiis ſervi introducantur *Davi* & *Getæ* dicti. Eorum regio *Dacia*, quæ hodie diviſa eſt in *Tranſylvaniam*, *Zipſerlandiam*, *Raſciam*, *Serviam*, *Septemcaſtra*, & *Bulgariam.* Hinc *Dacicus* denominativum, quòd cognomen trophæi loco uſurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoria aliquâ ex Dacis reportatâ. Juvenal.

————Tunc lance beatâ

Dacicus, & ſcripto radiat Germanicus auro.

Dalmatia, Illyrici pars, Liburniæ contermina verſus occaſum, cujus incolæ *Dalmatæ* vocantur, Auguſti olim auſpiciis Romano imperio ſubjecti. Dionyſ. verſ. 96.

Δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα ὑπεκτέταται Ἰλλυριοὶ αἶα,
Δαλματίη δ' ἐπὶ τοῖσιν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.

Populi Græcis Δαλμάται, καὶ Δαλματεῖς, qui teſte Floro plerumque ſub ſylvis agunt, & inde in latrocinia promptiſſimi, quique armis ac opibus potentes, confidentiores erant, ſæpius Romanis rebelles, & eorum finibus graves. Strabo lib. 7. Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων τὸ διὰ ὀκταετηρίδος χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι. Tertul. de Animâ, *Tamen vulgata jam res eſt gentilium proprietatum. Comicus Phrygas timidos illudit, Salluſtius feroces Dalmatas pulſat.* Aliqui pro *Dalmatis* apud Cæſarem *Delmatas* repoſuerunt, & ita antiqui lapp. & Faſti Capitolini, in quibus eſt *Delmaticus*, non *Dalmaticus*. Veluis item longius ex authoritate Varronis ita præcipit ſcribendum, quoniam a Delminio maximâ civitate tractum nomen exiſtimatur. Euſtathius: Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δάλμινον. Idem fere habet Appianus. Genuit hæc regio Diocletianum, virum crudeli & exitiali in Chriſtianos animo, quippe qui præter tormenta, quibus carnificinam exercuit, in libros etiam & ſcripturas ſævit. Protulit & S. Hieronymum Stridone natum, quem Latinorum nemo lucubrando vicit. Hinc *Dalmatica veſtis* quæ eſt tunica ſacerdotalis candida cum clavis ex purpura, quia hic primum texta. *Dalmaticus* dictus fuit L. Metellus à *Dalmatis ſubactis*, qui & Caſtoris ædem vetuſtate collapſam refecit, teſte Cic. 3. in Verrem, itemque pro M. Scauro.

Damaſcus. Syriæ urbs antiquiſſima, palmulorum fertiliſſima, & prunorum, quæ inde *Damaſcena* vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (ſic fama) Ninus, ventoſa Damaſcus.

Hanc veram Jovis urbem, totiuſque orientis oculum vocat Julianus in Epp. Sic autem dicta eſt, uti volunt, ab *Aſco* quodam gigante, qui Dionyſium vinctum iſthic cum Lycurgo in fluvium injecit: vel quod *Damaſcus*, Mercurii & Halimedæ nymphæ filius, ex Arcadiâ in Syriam profectus urbem ſui nominis condiderit, vel quod Dionyſius ibi perſecutus ſit & excoriaverit *Damaſcum* quendam, qui vineta ſecuri exciderat. *Syriæ nobiliſſima civitas* vocatur a Juſtino lib. 36. qui addit: *Nomen urbi à Damaſco rege inditum.* Verum hic *Damaſcus* ab aliis *Damas* vocatur. Etymologicum magnum: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας περὶ τὸν Ἀντιλίβανον. Εἴρηται ἀπὸ Δαμᾶς τετράδων μετὰ Διονύσου, ὅπερ ὄνομα πελάσαντος, ἱδρύσατο ἐκεῖ Συρίας Θεοῦ ξόανον. Vide Voſſ. ad Juſt. Hodie *Scham* Turcis dicitur, teſte Leunclavio, quorum ſubeſt dominio ab 150 an. cum antea pareret Sultano Ægyptiaco. Media ſedet inter Heroſolymam ad auſt. & Antiochiam ad Bor. 240. m. p. ab Aleppo in auſt. Long. 69. 00. Lat. 33. 00.

Damaſcenus, ager Cypri. Ovid. Met. 10.

Eſt ager, indigenæ Damaſcenum nomine dicunt.

Damnonii, pop. Albionis, ubi nunc Comit. Devoniæ, & Cornubiæ. Eorum urb. fuere Iſca *Exeter*, Voliba *Falmouth*, & Uxella *Leſtuthiel*.

Damnonium, quod & Ocrinum promont. Albionis in Cornubia, ad occid. *the Lizard point* Camdeno, 12. mill. a Monte S. Michaelis in auſt. & 17. à Bolerio in Eurum.

Dani, pop. fuere aliis valdè extenſi, utpote qui Angliam & Scotiam pluries devaſtarunt, & etiam ipſis potiti ſunt per aliquot annos. Eorum regnum nunc *Dania* dicitur, eratque diviſum antea in 3 partes, nempe in Cimbricam Cherſoneſum, ubi Jutia Septentrionalis & Meridionalis, & Holſatia, Provinciæ ſatis amplæ; in inſulas, ubi Zelandia, Fionia, Laplandia, Faliſtria, Langelandia, Boringia, & aliquot aliæ min. notæ; & in Scaniam, ubi provinciæ, Scania propria, Bleſcingia, & Hallandia. Nunc autem anguſtioribus reſtringitur limitibus, cum Scania, Bleſcingia, & Hallandia in Suecorum poteſtatem devenerint ante paucos annos. Habet ad Auſt. Germaniam verſus Holſatiam; ſed in al. partibus circumcingitur mari Germanico Balticorum. Ejus primaria urbs & regia eſt Hafnia, ad Sundicum fretum ſita. Subſunt etiam regi Daniæ, regnum Norvegiæ, Iſlandia inſ. Schetlandicæ inſ. & ora litoralis Gronelandiæ.

Urbes Daniæ clariores.

Aelburgum Cimbricæ, *Aelburg*.
Arhuſia Cimbricæ, *Arhuſen*.
Calmaria Scaniæ, *Calmar*, nunc Sueciæ.
Coldinga Cimbricæ, *Koldingen*.
Corona Scaniæ, *Landſcroon*, nunc Sueciæ.
Elſenoria Silandiæ, *Elſeneur*.
Elſingoburgum Scaniæ, *Elſingburg*, nunc Sueciæ.
Haderſlebia Cimbricæ, *Haderſleben*.
Hafnia, Acad. & Regia Silandiæ, *Copenhaghen*.
Lundis Scaniæ, *Lunden*, *Lund*, nunc Sueciæ.
Malmogia Scaniæ, *Elbogen*, nunc Sueciæ.
Nicopia Cimbricæ, *Nicoping*.
Ottonium Fioniæ, *Odenſee*.
Ripæ Cimbricæ, *Ripen*.
Ricopinga Cimbricæ, *Rincoping*.
Rhoſchildia Silandiæ, *Roſchilt*.
Sleſuicum Cimbricæ, *Sleſwick*.
Varenburgum Silandiæ, *Warburg*.
Venſilla Cimbricæ, *Wenſiſſel*.
Viborgia Cimbricæ, *Wiburg*.

Dantiſcum, Poloniæ op. ad Viſtulam flu. advectis mercibus clarum, & opulentum, vulgo *Dantzig*. Male, inquit Ferrarius, à Stephano in Polonia collocatur, cum ſit urbs ac emporium Pruſſiæ. Vocatur & Gedanum. Long. 41. 30. Lat. 54. 20.

Danubium, apud Stephanum corruptè legas pro *Lanuvium*.

Danubius, fluvius, ſi quis alius, veterum atque recentiorum Græcorum, Latinorumque literis, monumentiſque valdè celebratus, ita ut Eratoſthenes & Apollodorus lib. 2. de navibus, merito poetarum, philoſophorumque principem Homerum reprehendiſſe videantur, quòd cum plurimos fluvios, qui Oceano immerguntur, commemoret, hunc ſilentio prætermiſerit. Meminit vero illius Heſiodus in Theog.

Σ᾽ Ἡριδανὸν, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον.

Duo illius præcipua ſunt nomina, unde Ovid. lib. 1. Pont. *binominem* vocat.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri.

Ea autem ſunt *Danubius* & *Iſter*, quæ licet ambo nomina univerſo fluvio a capite uſque ad finem ab authoribus tribuantur, tamen quibuſdam in locis magis verſus fontes *Danubius*, in aliis magis verſus oſtia vergentibus *Iſter* nominata. Hinc Mela. *Alio, quam deſinit, nomine exoritur. Nam per immania (loca ſc.) magnarum gentium diu Danubius eſt, deinde aliter appellantibus incolis, Iſter fit.* Strabo etiam lib. 7. ſuperiores illius partes verſus fontes, uſque ad præcipites ejus decurſus, quos catarractas vocant, *Danubium* ſcribit vocari, quæ maximè per Dacorum agrum delabuntur; alias vero inferiores uſque in Pontum per Getas, *Iſtrum*. Huic ſuffragatur Ptolemæus, qui ad Axium uſque Myſiæ infer. civitatem ubi ejus ſunt catarractæ, *Danubium*, inde vero ad illius uſque oſtia, *Iſtrum* ſcribit appellari. Plinius: *Primo Danubius, ubi primum Illyricum alluit, Iſter dicitur.* Quin & Appianus in Illyricis, ex iis locis, ubi Savus Iſtrum influit, Danubium, nec multis deinde inferius elapſum uberioribus aquis, pro Danubio *Iſtri* nomen aſſumere teſtatur. Antiquitùs, teſte Stephano, hunc fluvium *Matoam* Scythæ appellarunt, quæ vox Græcè reddita ἄσινον, h. e. *innoxium* ſig. propterea quod creberrimè illum licet trajicerent, nihil tamen quicquam damni acciperent. At vero cum ſemel in ejus trajectu, damnum quoddam feciſſent, mutato nomine Δάνουβιν, ſive Δάνουσιν vocabant, quod nomen *calamitatis authorem* ſignificat. Hæc Stephanus. Quæ opido quàm fabuloſa, atque falſa. Cato in *Originibus à Danis* ejus accolis ſic dictum fuiſſe teſtatur. Nonnulli, teſte Franciſco Irenico, illum a ſono hoc nomen (quaſi dicas *Tonnaw*) ſortitum eſſe volunt. Hinc forſan Mantuanus *ſonantem*, & Bartholinus *undiſonantem* appellant. Rhenanus ac Vadianus *Danubium* exiſtimant dici quaſi *Abnobium*, ſeu *Abnovium*, à monte *Abnoba*, unde eum nonnulli oriri contendunt. Hanc conjecturam probabiliorem facit priſcum vocabulum vernaculum *Abnaw*, cui Germani D. literâ articuli loco additâ, *Danaw* vulgò, quod nomen hodiè obtinet, nominarunt, pro *die Abnaw*, colluſione literarum Germanis uſitatâ. Denique Iſidorus Danubium vocari dicit à nivium copiâ, quibus maximè augetur, quaſi dicas *Danivium*. Et certe Herodotus quoque lib. 4. crebriores apud Danubium nives quam pluvias eſſe dicit. Ortum ejus quod attinet, plurimæ de illo ſunt authorum ſententiæ: Eratoſthenes ac Scymnus in deſertis locis illius fontes eſſe tradiderunt, qui certe minimè a vero videntur aberraſſe, quippe cum loca illa, in quibus fontes illius à pleriſque recentiorum demonſtrantur, olim inculta, horrida, atque deſerta fuerint. Apollonius lib. 4. ex Riphæis & Hyperboreis montibus illum vult promanare.

———Πηγαὶ γὰρ ἀπὸ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀποτμηγεῖσαι μορμύρουσιν.

Strabo lib. 7. illum ab extremis Germaniæ partibus ab occaſu, non procul à ſinu Adriatico, 1000. circiter ſtad. intervallo, originem ſuam habere teſtatur. Hinc Mela illius fontes in Germaniâ aperiri. & Solinus illum Germanicis jugis oriri ſcripſit; Sen. 4. Nat. Qu. falsò nonnullos philoſophos tradidiſſe dicit Danubii ignotos fontes eſſe: Nam *caput ejus*, inquit, *in Germaniâ comperimus.* Idem tamen fluvius rectè & Germaniæ ortûs nimirum ſui ratione itemque Scythiæ, finis atque exitûs reſpectu, adſcribitur. Hinc Lucanus:

———*Maſſagetas Scythicus non alligat Iſter.*

Herodotus lib. 4. cum ex Celtarum urbe Pyrhenâ Πυρήνη, orici

oriri ſcribit. Hos Celtas autem extra Columnas Herculis Cyneſiis finitimos, omnem in Europâ ad occaſum habitantium poſt Cynetas poſtremos eſſe dicit. Ariſtoteles illum ferè ſecutus lib. 1. Meteor. cap. 13. (ubi oſtendit maximos fluvios ex maximis oriri montibus) Iſtrum ἐκ τῆς Πυρήνης, i. e. Pyrenæo monte, originem ſuam trahere teſtatur. Nicephorus Gregoras ex iiſdem Alpibus ex quibus Rhenus illum irrumpere tradit. Ælianus de Animal. 14. 23 ſub radices Alpinorum montium verſus Boream, ſub Urſâ Europæorum Iſtrum fluvium maximum ortum ſuum habere teſtatur, ubi gens rei equeſtris perita habitet. Quorum ſententias expendentem vide Guil. Stukium ad Arriani Periplum, pag. 164. &c. Atque hactenus de Danubii Fontibus in genere. Ad ſpecialiores jam devenimus. Ariſtoteles in lib. Admirabilium, Iſtrum ἐκ τῶν Ἐρκυνίων καλουμένων δρυμῶν fluere teſtatur. Strabo lib. 4. Iſtri fontes juxta Suevos & Hercyniam ſylvam eſſe tradit. Idem habet lib. 7. Elegans extat Auſonii epigramma gratulatorium de fonte Danubii per Valentinianum & Gratianum reperto, occaſione victoriæ cujuſdam de Alemannis

Danubius, penitus caput occultatus in oris
Totus ſub veſtrâ jam ditione fluo.
Quà gelidum fontem mediis effundo Suevis,
Imperiis gravidas quà ſeco Pannonias,
Et quà dives aquis Scythico ſolvo oſtia Ponto
Omnia ſub veſtrum flumina mitto jugum.

Claudianus:

——— Sublimis in Arcton
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſilvæ,
Quæ ſe Danubii jactat, Rhenique parentem
Utraque Romuleo prætendens flumina regno.

Ammianus Marcellinus lib. 22. *Amnis vero Danubius oriens prope Rauracos montes, confines limitibus Rhæticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta navigabiles penè recipiens fluvios,* &c. Plin. 4. 12. *Ortus in Germaniæ jugis montis Abnobæ ex adverſo Rauriei Galliæ oppidi multis ultra Alpes millibus,* &c. Tacitus quoque, *Ex molli & clementer edito montis Arbonæ jugo* Danubium ortum ſuum habere teſtatur. Hinc Dionyſius quoque Halicarn. *Arbonam* montem *Iſtri partem* appellat ſecundum interpretes Latinos. In Græco enim nil tale legitur. Marcianus Capella: *Hiſter*, inquit, *fluvius ortus in Germaniâ de cacumine montis ad novem ſexaginta amnes aſſumens, etiam Danubius vocatur.* Ubi Rhenanus pro *ad novem, Abnovam* legendum eſſe acutè, rectéque tradit. Progreſſum ejus quod ſpectat, incredibile dictu eſt quam longinquum per innumeras gentes, regioneſque curſum conficiat. Herodotus lib. 4. Poſt ortum ſuum, inquit, totam emenſus Europam, ex adverſo Scythiam ingreditur. Hinc Tacitus illum *plures populos adire*, Marcellinus *per latiorem orbem protendi*, Mela *per immania gentium delabi* teſtantur, antequam in Euxinum perrumpat. Val. Flaccus lib. 8.

—— Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit alumnos.

Arrianus lib. 1. de Geſtis Alexandri Magni: Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν ποταμὸν Ἴστρον, ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον ὄντα, καὶ πλείστην γῆν ἐπεξερχόμενον, καὶ ἔθνη μαχιμώτατα ἀποτείργοντα, τὰ μὲν πολλὰ Κελτικά, ὅθεν γε καὶ αἱ πηγαὶ αὐτῷ ἀνίσχουσιν. Vide Euſt. in Dionyſ. ubi omnium diligentiſſimè nationes per quas Iſter labitur, commemorat. Fuit hic flu. ſecundum communem omnium ferè ſcriptorum ſententiam Imperii Romani limes atque terminus. Ejus rei teſtes ſunt Appianus Alexandrinus, Dio Caſſius, Varro ac Salluſtius. Seneca lib. 4. Nat. Qu. *Medius inter pacata & hoſtilia fluit Danubius & Rhenus, alter Sarmaticos impetus cohibens, alter Germanos, avidam gentem belli repellens.* Idem teſtatur Gellius lib. 10. cap. 7. Quo alludit Ovidius lib. 2. Triſt.

Ne timeam gentes, quas non bene ſummovit Iſter,
Danubii mediis ne prohibentur aquis.

Idem ibidem:

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.
Hæc eſt Auſonio ſub jure noviſſima.

Sidonius Apollinaris Paneg. ad Majoranum Aug.

Illic aggrederis, quod nullus tempore noſtro
Auguſtus potuit, rigidum Septemplicis Iſtri
Agmen in arma rapis. ———

Egimus huc uſque de Danubii nomine, ortu ac progreſſu; proximo in loco de quantitate ejus agendum eſt: Ab initio ortûs ſui perquam eſt exiguus, ita ut quemadmodum Cuſpinianus inquit, & Stuckius ipſe vidit, vix ſit anſeribus navigabilis. Hinc Arrianus quoque lib. 8. duobus in locis, nec non Ælianus veriſſimè *fontem* illius *parvum* dixerunt eſſe, & Auſonius hunc pariter atque Rhenum *fontes breves* appellat. At vero paulatim aliis, atque aliis allabentibus auctus fluminibus, mox in immenſam magnitudinem excreſcit. Herodotus lib. 4. Omnium quos ipſe quidem norit, maximum illum ſibi videri ait. Unde Arrianus ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον vocat. Et Ælian. lib. 14. de Anim. Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιστος Ἴστρος. Idem plures alii teſtantur. Cum vero tres ſint quantitatis dimenſiones, longitudo ſc. latitudo & profunditas, ſecundum illas omnes Danubium cæteris Europæ fluviis antecellere plerique ſcriptores tradunt. Quoad *latitudinem* εὐρὺς ab Apollonio, *latus* ab Ovidio, quaſi κατ᾽ ἐξοχὴν appellatur. Sic enim ille Triſt. lib. 5.

Latus ubi æquoreis Iſter adiitur aquis.

Quin & Oppianus Κυνηγ. γ.

Ἴστρῳ ἐπ᾽ εὐρὺ ῥέοντι [illegible]

Illius præterea *longitudinem* à fontibus uſque ad oſtia Jornandes mille ducentorum millia paſſuum eſſe colligit. Denique ejuſdem *profunditatem* idem Jornandes pluribus in locis 200. pedum eſſe ait. Unde non immeritò ab Apollonio βαθυδίνης, & ab Horatio lib 4. Carm. καθ᾽ ὑπεροχὴν *profundus* dictus eſt:

Non qui profundum Danubium bibunt
Edicta rumpent Julia.

Hinc Pindarus in Olymp. Od. 3. Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν, ubi Smidtius commentator *fontes Iſtri umbroſos* à poeta appellari putat propter profunditatem. Quamvis melius hoc dici poterit reſpectu olearum, vel oleaſtrorum copioſe ibi naſcentium, ut etiam ipſe ibidem rectè annotavit, unde Lycophroni *niger* dicitur: [illegible] κελαινὸν Ἴστρον. Herodot lib. 2. illum dicit Nilo comparari, & Mela ſoli Nilo Danubium cedere teſtatur. Idem ſenſerunt Jornandes & Claudianus, cui *ingens* vocatur. Quibus aſtipulatur Auſonius:

Illyricis regnator aquis, tibi, Nile, ſecundus
Danubius lætum profero fonte caput.

Alii tamen Iſtrum Nilo magnitudine haudquaquam cedere exiſtimarunt. Ovidius de Triſt.

Ipſo papyrifero qui non anguſtior amne
Miſcetur vaſto multa per ora freto.

Idem in Ponticis:

Innumerique alii, quos inter maximus, amnes
Cedere Danubius ſe tibi, Nile, negat.

Scaliger de re Poeticâ: *Lucanus vero*, inquit, *inſanit in alia collatione (Danubium ſc. comparans cum Pado.)*

Nec minor hic Iſtro, niſi quod, dum permeat orbem
Iſter caſuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas ſolus non exit in undas.

Jam de *Qualitate* aquæ Danubii pauca dicemus. Eum vero lactis diluti ſive ſeri colore eſſe, etiam quà parte Vindeliciam & Noricum à Germaniâ dividit, teſtis eſt Agricola lib. 1. de naturâ eorum quæ effluunt è terrâ. Virgilius Georg. 3. *turbidum* vocat:

Turbidus & torquens flaventes Iſter arenas.

Seneca *torrentem*:

——— Properatque torrens
Iſter, & junctos vetat eſſe pontes.

Aquam illius ad potandum pariter, atque balneandum ſuavem, utilem ac ſalubrem eſſe inter omnes ferè conſtat. Piſces quoque optimos ac plurimos alit. Ælian. de Anim. 14. 23. Γίνονται δ᾽ ἐν αὐτῷ ἰχθύων γένη διάφορα. Eorum autem quoſdam eſſe mortiferos author eſt Plinius lib 31. cap. 2. Præterea Danubius congelationibus vehementer obnoxius eſt, ac proinde Ovid 2. Pont. *gelidum* vocat:

Accipe colloquium gelido Naſonis ab Iſtro.

Idem lib. 3.

Et coit aſtrictis Barbarus Iſter aquis.

Idem in Ibin:

Dum tepidus Ganges, frigidus Iſter erit.

Idem alibi:

Quæque aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga per amnis equo.

Plinius in Panegyrico: *Cum Danubius ripas gelu jungit, duratuſque glacie ingentia tergo bella tranſportat.* Unde à Nonno in Baſſaricis ὑγροπαγὴς *ex humido compactus* dicitur. Martialis:

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Jam poſtremo de Danubii exitu ac oſtiis paucula ſunt dicenda. Et hic, inquit Stuckius, duæ ſunt opiniones. Alii enim illum in duo maria, Ægæum & Ponticum, alii vero in Ponticum tantum exire voluerunt. Plures prioris ſententiæ authores enumerat Stuckius. Duos tantum hic in medium proferam, Lucanum ſc. & Val. Flaccum. Prior lib. 2.

——— Scythicas exit non ſolus in undas.

Atqui τὸ non *ſolus* ibi referri debet ad fluvios iſtos, quos ſecum in Pontum defert Iſter, non ad Pontum ipſum. Poſterior lib. 8.

——— Inde ſequemur
Ipſius amnis iter, donec nos flumine certo
Perferat, inque aliud reddat mare.

Verùm hanc ſententiam Plinius ceu falſam rejicit lib. 3. cap. 23. *Nullus ex Danubio amnis in mare Adriaticum effunditur,*

tur. [illegible] P[illegible]re ſen-tiunt [illegible] etiam [illegible] ac or[illegible] q[illegible] bus variæ admo[illegible] Nam quod [illegible] tradunt. Arr[illegible] lib. 1. [illegible] Εὐξεινον Πόντον. [illegible] Ἐπτάστομον [illegible] D[illegible] vers. 398.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Claudianus in Stilicone.

Thracia quinque [illegible] Iſtrum vocat.

Alii vero 6 verbi gratia, Plinius, Tacitus, Ptolemæus. Reliqui autem [illegible] ſeptem, ut Strabo qui ἑπτάστομον vocat. Ovi[illegible] 2 Triſt.

S[illegible] ad [illegible] oſtia ſeptemplicis Iſtri,
Par[illegible] Virginis axe premor.

Val. Flac. lib. 4.

Non [illegible] congeminus meminerim quas exitus Iſtri
Q[illegible] ſtatuitque Lyces, Hypaniſque Meliſque
Adde[illegible] Idem lib. 8.
[illegible] procul hic ingens Scy[illegible] exitus Iſtri
Fluminere [illegible] in quem fluminis ornus
Accipimus, [illegible] exit aquis, ſeptem oſtia pandit.

Lucanus multifidum appellat lib. 2.

——Et barbara Cone,
Sarmaticas ubi perdit aquas, ſparſamque profundo
Multifidi Peuces unum caput alluit Iſtri.

Et hanc ob cauſam Nilo comparatur. Hinc Mela: *Danubius earum fluminum, quæ in noſtrum mare deſinunt, tantum Nilo minor, totidem quot ille oſtiis, ſed [illegible] tenuibus, reliquis navigabilis effluit.* Hæc diverſitas autem opinionum inde evenit, quod quintum & ſextum oſtiorum Danubii languidiora ſint cæteris, ſeptimum vero ut Solinus Iſidorus, & plerique alii tradunt, pigrum eſt ac paluſtre, non dignum ut amnis comparetur. [illegible] tamen ſex vaſtis fluminibus illum in Pontum ruere teſtatur. Verum de horum oſtiorum ſitu ac nominibus vide Guil. Stuckium ad Arriani periplum, pag. 183, &c.

Danum, Angliæ op. Anton. *Doncaſter* Camdeno.

Daphne, caſtrum fuit Mœſiæ ſecundæ (*munimentum* vocat Amm. lib. 27) quod Conſtantinus Maximus adverſus Gothorum excurſus ædificavit, teſte Procopio lib. 4 de operibus Juſtiniani. Unde in nummis Conſtantini CONSTANTIANA DAFNE dicitur, teſte Occone & Goltzio. Ab eodem caſtro dicti ſunt Baliſtarii Dafnenſes, & Conſtantini Dafnenſes inter militares numeros, qui magiſtro militum per Thracias obtemperabant, ut legitur in Imperii Notitia. Procopius quidem hoc caſtrum in adverſa Danubii ripa collocare videtur ex adverſo Tranſmariſcæ caſtel[illegible] ſic enim ait: Μετὰ τὸ Κάστελλον τὸ Τρασμαρίσκας [illegible] [illegible] Δάφνην ὀνομα[illegible] ——

Da[illegible], Straboni nemus apud Antiochenſes. Capitolinus in M. Antonino. *In deliciis apud Antiochiam & Daphnen vixit.* Quod autem in Italia Baiæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syria ſuburbium Antiochiæ Daphne. Locus [illegible] voluptatibus, ut modeſtioribus ac frugi prope inacceſſum ſcribat Chryſoſtomus Serm. in Babylam martyrem. [illegible], inquit, [illegible]. Quem locum imitans Sozomenus: [illegible] N[illegible] ex eo proverbium, *Daphnicis moribus vivere*, quod de luxuriâ diffluentibus uſurpabant: ut Marcus Antoninus in Epiſtola, quam reſcripſit Vulcatius, qui etiam narrat edictum aliquando a Caſſio, *ut ſi quis cinctus apud Daphnem inveniretur, diſcinctus rediret.* Erant ſane omnia ibi ad amœnitatem comparata: cœli aeriſque temperamentum [illegible] ſolum & naturâ & arte deliciis hominum [illegible] accommodum. Sed duo fuere imprimis quæ in admirationem & amorem Daphnes cunctos raperent, arborum [illegible], & optimarum aquarum copia. Procopius Perſicorum lib. ſecundo. [illegible] Δάφνην [illegible] [illegible].

Darbia, *Derbyſhire*, Com. Angliæ inter Nottinghamiam ad ort. Staffordiam ad occ. Leiceſtrum ad mer. & Eboracenſem Com. ad Sept. In eo *Darbia* op. Com. caput, ad flu. Derventionem, 10. m. p. à Nottinghamia in occ. 7. à Leiceſtria in Bor. [illegible] Long. [illegible] Lat. 53. 2

D[illegible], [illegible] Tur[illegible] Helleſpontum, ol[illegible] A[illegible] in [illegible] ta [illegible] ampl[illegible]

Dar[illegible], pars Myſiæ ſuper [illegible] Dicta mediterranea & [illegible] Servia [illegible] Ite[illegible] Aſiæ in regno Trojano ad Boream Tro[illegible] & ortes Granici flu. ubi alias *Dar[illegible]* vetus op. [illegible] fontes Simois 12. mill. à Troja in Bor. & D[illegible] promont. med. inter Trojam & Abydum. *D[illegible]* pro Magicis apud Colum. lib. 10. & Plin. Sed hoc proverb. à *D[illegible]* Mago ortum habet, non a D[illegible].

Darnis, urbs Libyæ in Pent[illegible] reg. Ejus meminere Itinerarium Antonini, & Ptol[illegible] apud quem interdum *Dardanis* [illegible] perſcribitur, proclivi errore, quem etiam apud Synceſium deprehendas in E[illegible] Theo[illegible] Alexandrinum [illegible] Δαρδανίας, lege Δαρνίας. Et paulo poſt: [illegible]. In Actis Epheſini concilii ſimiliter corruptum id nomen eſt, ubi Daniel quidam memoratur Epiſcopus. *Dardanis*, & *Dardanitæ Libyæ*, & *Dardanitarum*. Sed vera ſcriptura eſt *Darneos*.

Da[illegible], Siciliæ reg. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. c. 13. & Buch. de Ilium Col. p. 556.

Daventria, *Deventer*, urbs Belgii inter Zutphaniam ad auſt. & Zuollam ad occ. 1[illegible] leuc. ab Ultrajecto in ort. Long. 27. 34. Lat. 52. 25.

Daulis, vel *Dau[illegible]*, urbs Phocidis in Achaia, à Delphis, 40. m. p. diſtans. Hinc *Da[illegible]* Ovid. l. 5. Met.

Daulia Terea[illegible] [illegible] rura
Cepe[illegible].

Inde *Daulias* [illegible] apud Zenodotum pro valde garrulo. Hinc etiam Daulias Ovid. Epiſt. ad Livi[illegible]

Deflet Tereciam Daulias ales Ityn.

Daunia, quæ & *Apulia* [illegible] nunc *la Capitanata* prov. regn. Neapolit. inter Apruti[illegible] ad occ. & Apuliam Peucetiam ad ort. Aufido flu. diviſam; ad Bor. mari ſuper. ad auſt. Apennino M. definita.

Debæ, pop. Arab. Sabæis proximi, per quos labitur flu. auri ſtrigilem deferens, teſte Strab. lib. 16. Hi à Propertio *Debatæ* dicuntur. lib. 4. eleg. 3.

Sive Eoa juvat, Debis aluntque aurea ripa.

Delgovitia, pag. Angl. in agro Ebor. *Godmundingham* Camdeno inter Derventionem 13. & Pretorium ad occ. 25. m. p. ab Eboraco 20.

Delos, inſ. maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa, unde Diis illis ſacrata putatur, tantumque religionis ei ſemper fuit, ut ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, Diis hominibuſque indixiſſent, & mille numero navium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere. Virg. Æn. 3.

Sacra mari colitur medio gratiſſima tellus
Nereidum matri & Neptuno Ægæo,
Quam pius Arcitenens oras & littora circum
Errantem Mycone celſa Gyaroque revinxit

Dicta ἀπὸ τοῦ δήλου, quod cum antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repente ſe oſtenderit. antea *Ortygia* dicebatur, *Aſt[illegible]*, *Cynth[illegible]*, *L[illegible]gia*, *C[illegible]*, *Cynethus* & *Pyrpile*, ab igne ibi primum reperto. Virg. Georg. 3.

Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos?

Hæc inſula olim per mare vagabatur. Callim. hym. 1.

[illegible]
Πλαζομένη πελάγεσσι [illegible] χέρσῳ,
Ἀλλὰ παλιρροίῃσιν [illegible],
[illegible] Νότος, [illegible] Εὖρος, [illegible] θάλασσα.

Ovid. Met. 6.

——Quam vix erratica Delos
Errantem accepit, tunc cum levis inſula nabat.

Statius:

——Nec inſtabili fama ſuperabere Delo.

Claudianus:

——Motoque in flumine Delos
Errat & incerta trahitur circumflua Ponto.

Petronius in Satyrico:

Delos jam ſtabili revincta terrâ
Olim purpureo mari natabat;
Et moto levis hinc & inde vento
Ibat fluctibus inquieta ſummis:
Mox illam geminis Deus catenis
Hac altâ Gyaro ligavit, illac
Conſtanti Mycone dedit tenendam.

Hinc à Callimacho Πλαγκτὴ dicitur, & à Virgilio *errans*.

Ariſtides

Ariſtides etiam oratione in Aſclepiadas Δῆλον φερομένην dixit Plin 4. 12. *Ipſaque longè clariſſima Cycladum media, templo Apollinis, & mercatu celebrata Delos, quæ diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem.* Adde Strabonem qui lib. 10. eadem narrat ex Pindaro Poſtea vero immota facta eſt, & a Virg. ſic dicta. Hinc Herodôtus in *Erato* tale oraculum narrat.

Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητον περ ἐοῦσαν.

Proinde Callimachus in Hymno ad Delum, eam vocat ἄστατον *immutabilem*, i. e. ἀκίνητον καὶ ἄσειστον, inquit Scholiaſtes, qui addit. Καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν ἱστορεῖ, φησὶν, ὅτι τοιοῦτον ἦν μέγας. ὥστε τὴν Δῆλον σεισθῆναι. In eâ canem nullum alere, aut cadaver ſepelire licuit Thucyd. lib 3. Ibi fons eſt Inopus nomine, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo creſcit. Plin. 2. 103. Inde *Delius*. & *Delia*, Apollinis ac Dianæ epitheta. Item *Deliacus*, ut *vaſa Deliaca*, de quibus Plin. 34. 2. & Cic. pro Roſcio Amerino. *Delus*, inquit Bochartus, factum ex דחל *daal*, quomodo *Belus* ex בעל *Baal*. Syris autem דחל *daal* eſt *timor*, deinde Deus qui timetur, juxta illud Poetæ:

Primus in orbe Deos fecit timor.

Et hoc ob Apollinem ac Dianam, quorum natalibus erat celebris.

Delphi, urbs Phocidis in Achaiâ ad Parnaſſum mont. oraculo Apollinis clariſſima. *Delfo* etiamnum, *Caſtri* Sophiano, & *Sabona* Nigro, qui eandem frumenti feracem eſſe tradit. Magis rupibus, ac loci naturâ quam humanâ arte munitur. *Umbilicus terræ* dicebatur à Græcis referente Plutarcho lib. de oracul. defectu. Strabo lib. 9. ὀμφαλὸν τῆς γῆς ὀμφαλὸν. Liv. lib. 38. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliaverunt.* Hinc eſt illud Claudiani:

Jupiter ut perhibent, ſpatium cum diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui,
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Miſit ab Eois, occiduiſque plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volatus:
Contulit alternas Pythius axis aves.

Ovid. Met. 10.

In medio poſiti caruerunt præſide Delphi.

De *Delphica umbra*, adagium idem cum illo, *De Aſini umbra*, i. e. de re nihili. Cum enim orante Demoſthene judices dormitarent, is fabulam, de eo qui aſinum Athenis Delphos onuſtum ducens, in maximo æſtu, ſub aſini umbrâ æſtum declinare volebat, Agaſone ſibi obſiſtente, & dicente ſe illi aſinum, non umbram aſini locaſſe, recitavit. Cui fabulæ cùm ſe judices attentos oſtendiſſent, & Demoſthenem rogarent. ut fabellam totam referret, is, *De umbra Aſini*, inquit, ſeu, *De umbra Delphicâ audire cupitis, non cauſam in quâ de vitâ hominis agitur.* *Delphicus* quoque *gladius* apud Eurip. & Ariſtot. Pol. lib. 1. in proverbio eſt, de re in diverſos uſus accomodabili, uti gladius apud Delphicos, quo victimas cædebant, ac noxios interficiebant. In hac civitate, nato Chriſto, ſiluit oraculum. Unde Strabo: ἀτιμοτάτον νῦν ἐστι, πρότερον τιμιώτατον, νυνὶ δὲ πενέστατον ἱερόν. Hinc *Delphicus* Apollo dictus, licet Macrobius à priſca Græcorum voce Δελφὸς derivare maluit, quæ *ſolem* ſig. eo quod interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat, quâ ratione *Sol* à Latinis eſt appellatus.

Delphi, *Delft*, urbs Hollandiæ nitida, una ex præcipuis, vix 1. leuc. diſtat ab Hagâ Comitis, 3. à Leydâ in auſt. & tot ferè à Roterodamo in occ. Long. 25. 36. Lat. 52. 30.

Delphinatus, *La Dauphine*, prov. regni Franciæ, cujus ult. princeps Humbertus terram hanc Franciæ regi dedit, eâ lege, ut in poſterum primogenitus Regis filius nomen Delphini inde geſtaret. Habet ab ortu Pedemontium, ab occ. Rhodanum flu. quo dividitur ab Occitaniâ & Lugdunenſi prov. à Sept. Breſſiam & Subaudiam & à merid. Provinciam.

Delta, pars Ægypti infer. inter brachia Nili flu. & verſus oram maris mediter. inter Alexandriam ad occ. Damiatum ad ort. & Cairum ad merid. Ibi nunc pars regionis *Erref* dict. ab incolis, cùm *Sahid* ſit Ægyptus ſuperior.

Demetæ vel *Dimetæ*, pop. Albionis, qui habebant ad Bor. Ordovices, & ad ort. Silures; ſed ab occ. & merid. mari Hibernico cingebantur. Eorum urbs primaria erat Maridunum.

Denbiga, op Walliæ Com. cogn. cap. ad amnem Cludam, 30. m. p. ab Aſaphopoli in auſt. & 15. à Ceſtriâ in ort.

Deppa, *Diepe*, urbs Normanniæ cum portu capaci in ora litor. maris Britan. in Caletenſi tractu; 10. leuc. à Rothomago in Bor & 18. à portu Gratiæ in ort.

Derbe, urbs Lycaoniæ, in Piſidiæ & Cappadociæ confin. verſus montes 40. m. p. ab Iconio in auſt. & 30. ab Iſauriâ in ort. uti 18. ab Antiochiâ in Piſidia, *Dervoſe* Leunclavio. Long. 64. 20 Lat. 38. 15.

Derbices, pop. juxta Caucaſum. Hi ſupra Stoicam ſeveritatem minimum quodque delictum pœnâ capitis puniunt. Terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant, eos qui 70 annos excelſerunt, jugulant. cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, obeuntes non edunt ſed humant. Strabo Dicuntur *Derbiges* item, ſeu *Derbiæ*, & *Derbii* *Derbices* Dionyſio, ubi *Dercebii* mavult Salmaſius in Plinianis, quem vide

Derce, fons frigidiſſimus æſtate, inter Bilbilin, & Segobrigam in ripâ fere Salonis amnis, *Dercenna* Martiali lib 1. ad Licinianum.

Avidam frigens Dercenna placabis ſitim.

Deria, vel *Deiria*, vulgò *Derry*, urbs Hiberniæ in Ultonia prov. in inſula *Inis Owen*, in Com. Tyrconellæ, epiſc. ſub Arch. Armachano.

Dertona, *Tortona*, urbs Liguriæ ſub dom. Hiſpan. 8. m p. à confin. ditionis Genuenſis in Bor. & 45. à Placentia in occ. Long. 30. 58. Lat. 43. 55.

Dertoſa, *Tortoſa*, urbs Hiſp. Tarr. in Cataloniâ juxta Iberum flu. 4. leuc. à confin. regni Valentiæ, & 14. ab Ilerdâ in auſt. Long. 22. 12. Lat 41. 20.

Derventio, *Darwent*, flu. Angliæ in agro Ebor. In Ouſam influit, & cum ipſo poſtea in Abum æſtuarium cadit. *Derventio* autem op. in illo tractu nunc *Au'dby* dicitur, i. e. *antiqua habitatio*, teſte Camdeno

Deſidiates, Liburniæ pop. in conventu Narbonenſi Plin. 3. 22. (Δαισιτιᾶται) Straboni lib 7. Ubi ait Batonem quendam Dæſitiadarum ducem fuiſſe. Forte vero Batonem eum intelligit de quo *Dio* lib. 55. multa narrat & appellat Dyſidiatum, ἐπεχείρησε, ait, αὐτοὺς ὅτι μάλιστα Βάτωνός τινος Δυσιδιάτου.

Deſmonia, *the County of Deſmond*, Com: Hiberniæ in Momonia reg. in auſt maximè excurrens. Alluitur Oceano ab occ. & merid. ad ort. habet Corcagienſem Com. & ad Sept. Kerrienſem Ibi alias Iverni populi.

Deva, quæ & *Legio* 23. & *Devana*, urbs ampla Cornaviorum in Anglia, vulgò *Cheſter*, emporium celebre ad æſtuarium Devæ flu. in lim. Walliæ Bor 4. m. p ab orâ maris Hibernici in auſt. Long 17. 0 Lat. 53. 55.

Deucaledonius Oceanus, ſive mare Caledonium. Scotiam alluit.

Devonia, *Devonſhire*, Com in parte merid. Angliæ, inter Cornubiam ad occ. & Dorſetiam ad ort, Ejus præcipua urbs eſt Exonia.

Dia, *Standia* Sophiano, inſ. maris Cretici, ante Matium, ab eâ 20. m. p in Bor. Interpres Apollonii in lib. 4.

Δίη, ἐν τῇ Νάξῳ, Κρήνη, ἐπεὶ.
Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Euſt. in Odyſ. λ.

Δία, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὅτι Νάξος καλεῖται, ἱερὰ δὲ αὐτὴ τοῦ Διονύσου.

Ovidius:

Quà brevis æquoreis Dia feritur aquis.

In hàc inſ. Theſeus Ariadnam perfide deſeruit. Catullus de Theſeo:

Immemor at juvenis fugiens pellit vada remis
Irrita ventoſa linquens promiſſa procellæ.

Theocritus in Pharmaceutica:

Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσον ποκὰ Θησέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ubi Schol. Θησεὺς κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ περὶ χρησάμενος ἀπέλιπεν Ἀριάδναν καθεύδουσαν. Vide Steph. in Δία.

Dicæa, *Dicæarchia* Plin. nunc *Puteoli*. Sil. Ital lib. 12.

Urbe Dicarchæâ parat exſatiare dolorem.

Ubi ſis vide Dauſqueium. Eſt & *Dicæa*, urbs Thraciæ apud Biſtonidem lac. & aliud apud Thermæum ſin. in Macedonia.

Dictamnum, Cretæ op. Ptol. Inde *dictamnus* herba. Virgil. Æn. 12.

Dictamnum genetrix Cretæa carpit ab Idâ.
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo; non illa feris incognita capris
Gramina, cum tergo volucres hæſere ſagittæ.

Ariſtot. lib. de Mirabil. auſcult. Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσι τὸ δίκταμνον, τὸ ἐκεῖ φυόμενον, ὅταν γὰρ φάγωσιν εὐθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα. Tertul. de Pœnit. cap. 11. *Cervus ſagittâ transfixus, ut ferrum & irremediabiles moras ejus de vulnere expellat, ſcit ſibi dictamno medendum.* Idem habent Cic. 2. de Nat. Deorum, & Plinius lib. 8. Sat. 1. Sylv. 4.

——Idæa profert quam Creta ſub Ida
Dictamni florentis opem.

Long. 52. 26. Lat. 34. 50.

Dicta,

Dictæ, ſive *Dictæus mons.* Plin. mons Cretæ, hinc *Dictæus* pro *Cretenſis.* Virgil. 6. Eclog.

Dictæ nymphæ nemorum jam clauditæ ſaltus.

Ovid. Met. 3.

Se confeſſus erat, Dictæaque rura tenebat.

Lucan. lib. 4.

Pallida Dictæis Cæſar naſcentia ſaxis
Infundens aconita palam.

Quod hic Poeta de monte Cretæ ſcribit, hoc ante eum Nicander ad Idam Phrygiæ retulit. Nam in Alexipharmacis ita de aconito meminit:

Οἱ δέ τε πορδαλιαγχές, ἐπεὶ δήεσσι ταλάεφυς
Πότμον βεβαλέ) τε καὶ ἀγρονόμοις θῆρσι
Ἴδης ἐν κνημοῖσι, φαλαχραῖοις ἐνὶ βήσσῃς.

Dicitur autem Aconitum, ut obiter notem, ἀπὸ τῶν ἀκονῶν h. e. a *Cautibus*, in quibus naſcitur, ut idem auctor ait:

———*Ἐν δ᾽ ἀκοναῖος*
Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρύγματι.

Unde Ovid Met 7.

Quæ quia naſcuntur durâ vivacia Caute
Agreſtes aconita vocant.

Dictum, Britanniæ op. Lyb. Notit. *Diganway* Camdeno. In ora Walliæ litorali apud *Conovium* op. inter Aſaphopolin, & Bangorium. Long. 16. co. Lat. 53. 50.

Didyme, una Cycladum. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

Item urbs Siciliæ, vel inſula, *Saline* Leandro. Ovid. Faſt. 4.

Hymeraque & Didymen, Acragantaque, Tauromenonq;.

Denique inſ. Gaditanæ, op Strabo.

Didymæum, templum Apollini dicatum apud Miletum. Plin. Strab. Hinc *Didymæus* Apollo dictus eſt, quod geminam ſpeciem ſui numinis præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis gemino ſidere ſpatia diei, ac noctis illuſtrat. Macrob. & Papin. Theb.

Nec Clarias hac luce fores, Didymæaque quiſquam
Limina, nec Lyciam ſupplex conſultor adibit.

Digentia, Italiæ flu. Horat. 1. 18.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

Rivo del Sole Leandro.

Dii, Thraciæ pop. Rhodopen incolentes. Thucydides lib. 2. Παρακάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς, οἳ Δῖοι καλοῦνται, τὴν Ῥοδόπην οἱ πλεῖστοι οἰκοῦντες. Tacit. An. 3. ubi inter Thraciæ gentes enumerantur Cælaletæ, Odryſæque & alii; Lipſius legit *Aſtii* in Epiſtolis. Nam Strabo lib. 7. inter Thracas nominat *Aſtos*; Sed in comment. ad Tacitum mavult *Dii*. Αὐτόνομοι eos vocat Thucyd. ubi ſupra.

Dilinga, *Dilingben*, urbs Germ. in Sueviâ ad Danub. cum Academia, vix 4 leuc. ſupra Donavertiam in occ. Ulmam verſus, & 3. a Burgovia in Bor. Long 32. 25. Lat. 43. 24.

Dindyma, montes Troadis. ex quibus Sangarius & Hermus, & Gallus flu. pro uunt Virg Æn. 9.

O verè Phrygiæ! neque enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum.

Ovid. Faſt. 4.

Dindymon & Cybelen & amœnam frondibus Idam.

Sidonius ad Magnum Felicem:

Nec Phryx paſtor erit tibi legendus,
Decerpens cui Dindymon reciſo
Fertur vertice texuiſſe claſſem.

Stat Sylv 1.1.

———*Cui vertice ſacro*
Dindymon, & cæſis decrevit frondibus Idam.

Ubi *Sacrum* hujus mont. *verticem* vocat, ob cultum Cybeles in eo aſſiduum, cui Argonautæ ibidem fanum conſtituerant. Am. Marc. lib. 22. *Reſpergit ex eo latere Cyzicum, & Dindyma, religioſa matris magnæ delubra.* Strabo lib. 12. Ὑπέρκειται δ᾽ ἄλλο ὄρος Δίνδυμον μονοφυὲς, ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμήνης μητρὸς τῶν Θεῶν ἵδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. Ubi de monte unius cacuminis in Cyzico loquitur, Statius v. de Phrygio pariter Cybelæ addicto. Virg. Æn. 10.

Alma parens Idæa Deum, cui Dindyma cordi.

Ubi Servius: *Dindyma mons Phrygiæ* Confunduntur itaq; hi duo montes cum uterque fuerit Rheæ matri conſecratus, Schol. Apollonii lib. 2. Δίνδυμον ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας, διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνίσχειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἢ τῷ συγκειμένῳ ἀπό. Etymologus: Δίνδυμον ὄρος Φρυγίας εἴρηται δὲ διὰ τὴν δίνησιν τῶν Θεοφορήτων.

Dipſas, flu. Ciliciæ ex Tauro profluens, Luc. lib 8.

———*Taurique videt Dipſanta cadentem.*

Dirce, fons Bœotiæ. Vide plura in ſecunda parte hujus Dictionarii, voce *Dirce*.

Diricenna, fons Hiſpan. gelidiſſimus apud Bilbilim urb. in Salonem flu. Libens. Mart. 1. 14.

Avidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Divionium, *Dijon*, urbs Burgundiæ præcipua & Parlamenti ſedes, 14. leuc. ab Auguſtoduno in Circ. & totidem a Lingonibus in auſt. Long. 26. 02 Lat. 46. 50.

Dobuni, pop. Angl. verſus Sabrinam flu. & fontem Tameſis, ubi nunc Com. Glouceſtrienſis, & pars Com. Oxon. Eorum urb. fuere Clevum & Corinium.

Dodona, civitas Chaoniæ, reg. Epiri, juxta quam propinquum erat nemus Jovi ſacrum, quemeum totum, ubi Jovis Dodonæi templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. Quod autem columbas in eâ ſylvâ vaticinantes fingunt, hanc habet rationem, quod mulieres fatidicas, ſeu divinatrices linguâ ſuâ Theſſali vocarunt Πελειάδας, h e. columbas, ita Herodotus. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hom. Odyſ. 19.

Τὸν δ᾽ ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα Θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ.

Ovid. Tr. 4 8.

Hæc mihi ſi Delphos, Dodonaque diceret ipſa,
Eſſe videretur vanus uterque locus.

Prop. lib. 2.

Sed tibi jam videor Dodonâ verior augur.

Hinc *Dodonæum æs*, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans; unde & ad homines juſto loquaciores proverbiali metaphorâ transferri ſolet. Virgil. Æn. 3.

———*Dodonæoſque lebetas.*

Auſonius: *Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.*

Hinc *Dodonæus.* Claudianus:

Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Item *Dodonis.* Val. Flaccus:

———*Dodonida quercum*
Ingreditur.———

Dolopes, Theſſaliæ pop. in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Trojani belli tempore Phœnicem præpoſuit, ut ex Hom. refert Strabo lib. 9. Plinius eos Ætoliæ annumerat, Epiro vero Ptolemæus. Regio eorum *Dolopia* Straboni & Thucydidi. Eorum meminit Virg. Æn. 2.

———*Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumve aut duri miles Ulyſſei
Temperet à lacrymis? Idem ib.
Non ego Myrmidonum ſedes Dolopumve ſuperbas
Aſpiciam, &c.———

Hinc *Dolopeius.* Val. Flacc. lib. 2.

———*Vidiſſe putans Dolopeia buſta.*

Phœnix apud Hom. Iliad. 9.

Ναῖον δ᾽ ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

Servius ait hos ſecutos ad bellum Trojanum Pyrrhum. Sane Thucyd. lib 1. ait Dolopes eſſe incolas Scyri inſ. in mari Ægæo. Credibile itaque eſt eos ſecutos fuiſſe Pyrrhum nutritum eâ inſ. Heſychius: Δόλοπες, ἔθνος, οἱ τὰ ἔσχατα μέρη τῆς Θετταλίας οἰκοῦντες.

Donuſa, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, in quâ viride marmor naſcitur. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Donyſam.

Dorceſtria, quæ & *Dunovaria* & *Durnovaria*, & Durnium, urbs Durotrigum in parte auſtr. Angliæ, nunc *Dorcheſter*, op. Dorcetiæ Com. primarium, ad flu. Varium, *Froom*, 4. m. p. ab orâ maris Britannici, 40. à Wintoniâ in occ. Long. 17. 49. Lat. 50. 49.

Dorceſtria, *Dorceſter*, urbs alias, nunc op. Angl. in Oxoniæ Com. 7. mill. ab Oxonio in auſt. 12. à Readingo in Bor.

Dorderacum, *Dordrecht*, urbs Hollandiæ præcipua, 7. leuc. à Leydâ in auſt. 3. a Roterodamo in Eurum, & 5. à Bredâ in Bor. Long 26. 00. Lat. 51. 55.

Doria, & *Dorica*, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis. Plato de Legg lib. 3. *Achivi Trojâ redeuntes ſuaſque domos, urbeſque repetentes, à popularibus malè excepti multatique fuere.* Οἳ πάλιν ἀπονοστήσαντες, μεταβαλόντες ὄνομα, Δωριεῖς ἀντ᾽ Ἀχαιῶν κληθέντες, διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα εἶναι τοὺς τότε φυγάδας Δωριέα, i. e. *unde patriâ profugi, mutato Achivorum nomine, Dores dicti ſunt, à Dore, qui maximam fugitivorum illorum partem collegerat.* Servius vero in 2. Æn. *Dorica*, inquit, *à Doro Neptuni filio dicitur.*

Dorion, op. Peloponneſi in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamyras Citharœdus Muſas ad certamen provocavit. Plin. 4 5. Lucan. lib. 6.

———*Pteleos, & Dorion ira*
Flebile Pieridum.———

Doris, Græciæ regio juxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem, à *Doro* Neptuni & Alopes filio dicta. Ex quâ regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, *Dores* appellati ſunt. Hinc *Doricus*, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam uſurpant. Virg Æn. 2.

———*Juvat*

——*Juvat ire, & Dorica caſtra*
Deſertóſque videre locos, littuſque relictum.

Dorica muſa Proverb. apud Ariſtoph. in Cleonem, qui non aliud genus harmoniæ didicerat præter Doricæ, alludens ad Δῶρον, quod *munus* ſignificat, eum munerum avidum denotans. Aliud adagium eſt *Doricè concinere* apud Plut. in Lachete, in eos qui aliud verbis, aliud factis faciunt. *Dores* etiam, præſertim virgines, diſcinctæ, & ſine tunica quandoque interdiu incedere ſolebant. Unde Proverb. *Doricè incedere*, in eos, qui depoſitis veſtibus magna ex parte nudi incedunt. Sic apud Pauſan. & Ælium Dionyſium. Neſcio an huc alludat Juvenalis quando ait. Sat 3.
Uxorem Comœdus agis, vel Dorida nullo
Cultam palliolo.——

Iidem *Dores* erant naturâ loquaces. Unde apud Theocr. *Doribus Doricè loqui*, adagium eſt in eos, quorum oratio moribus & ingenio reſpondet, vel in loquaces naturâ.

Doriſcum, *Doriſca*, Ptol. locus, vel Præfectura Thraciæ in orâ apud Hebrum flu. ubi Xerxes Perſarum Rex exercitum qui 170. myriadibus conſtabat, h. e. decies ſepties centenis millibus militum recenſuit Plin. 4. 11. ubi de Thracia: *Tum locus Doriſcus centum viginti millia hominum capax.* Am. Marc. lib. 18. *Quonſque nobis Doriſcum, Thraciæ oppidum, & agminatim intra conſepta exercitus recenſitos Græcia fabuloſa narrabis?* Eſt & promontorium Atticæ à Piræo 42. m. p. recedens.

Dorium, Thraciæ op. ubi Thamyris à Muſis cantu ſuperatus eſt. Homerus:
——Καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο.

Papinius Theb. 4.
——*Getico quos flebile vati*
Dorion, hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, multos Thamyris damnatus in annos
Ore ſimul citharâque.——

Heſychius: Δώριον, τόπος τῆς Πύλης.

Dorſetia, *Dorſetſhire*, Com. Angliæ auſtralis inter Devoniam ad occ. & Hantoniam ad ort. à Bor. autem habet Somerſetum. Ibi olim Durotriges populi fuere.

Dracanus, mons ubi Jupiter Bacchum è femore natum edidit. Theocritus in Lenis. Idyl. 26.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.

Drepana, urbs Lyciæ. Item Corcyra olim ſic dicta. Schol. Apollonii in lib. 4. Ἡ δὲ Κέρκυρα πρότερον μὲν Δρεπάνη, εἶτα Σχερία. Rationem nominis aperit idem Apollonius ubi ſupra:
Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
Ἀμφιλαφὴς, πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
Ἧ ὑπὸ δὴ κεῖσθαι Δρέπανον φάτις [ἵλατε Μοῦσαι
Οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος] ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος.

Drepana, pl. num. vel *Drepanum*, prom. & urbs Siciliæ trans Lilybæum, non procul ab Eryce M. ſic dict. quod δρεπανοειδὴς ſit, h. e. *in modum falcis incurvata*; vel ab eo quod Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem projecerit. Ovid. Faſt. 3.
Quaque locus curvæ nomina falcis habet.

Atqui v. in portu Drepanitano terra non curvatur in falcis modum, ſed in acumen deſinit; ac proinde *Drepano* videtur nomen feciſſe Pun. cum דרבן *darban*, i. e. *aculeus*, quod extat in Ebræo Scripturæ textu, 1 Sam. 13. 21. Boch.

Dreſda, *Dreſden*, urbs Germ. Miſniæ cap. ad Albim flu. Sedes Ducis Electoris Saxoniæ, 3. leuc. ſupra Miſnam in ort. & 5. à confin. Bohemiæ. Long 35. 30. Lat. 51. 00.

Drymus, urbs inter Atticam, & Bœotiam. Suidas. Panacto vicinam fuiſſe docent hæc Demoſthenis: Περὶ Δρυμοῦ, καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. Græcè δρυμὸς eſt *Silva*: an ideo dicta eſt *Drymus*, aut à Phœnicio דרום *darom*, quod *meridiem* ſonat, quia auſtrale fuit oppidum. Boch.

Dryopes, pop. Epirotici. Strabo. Alii juxta Parnaſſum, teſte Servio. Alii circa Oetam M. à *Dryope* Eurypyli F. ſic dicti. Regio eorum *Dryopia*. Virgil. Æn. 4.
Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Duacum, *Doway*, urbs Flandriæ ad flu. Scarpam, & Academ. ab anno 1562. 5. leuc. à Cameraco, quot à Leodio. Long. 24. 15. Lat. 50. 20.

Dublinum, Ad ſeptimum ab oſtio Liffii flu. milliare ſedet, quam pro cunctis Hiberniæ urbibus fama loquatur, urbs illa quam Ptolemæus *Eblanam* dixit, nos *Develin*, Latini *Dublinum* & *Dubliniam*, Cambro Britanni *Dinas Dulin*, Saxones olim *Duflin*, & Hibernici *Bala-clegh*, i. e. *oppidum ſuper Crates* Subjectis enim in paluſtri loco cratibus, conditum affirmant, uti Hiſpalis Hiſpaniæ, quam ſic nominatam tradit Iſidorus, quod in paluſtri ſolo ſuffixis profundo palis locaretur. De vetuſtate hujus urbis quod dicam, nihil certi occurrit, antiquam tamen eſſe Ptolemæi authoritas perſuadet. Saxo Grammaticus Danicis bellis miſere convulſam fuiſſe tradit: poſtea in Eadgari Anglorum Regis poteſtatem devenit. Deinde occuparunt Norwegi. Demum in primo Anglorum adventu eorum virtuti conceſſit. Pauló poſt deducta huc ex Briſtolienſibus Colonia quibus hanc urbem incolendam *cum omnibus libertatibus & liberis conſuetudinibus quas homines de Briſtolliâ habent*, Rex Henricus 2 his ipſis quæ protuli verbis conceſſit. Regia hæc Hiberniæ urbs eſt Archiepiſcopalis, emporium nobiliſſimum, & primæ juſtitiæ forum, mœnibus validum, ædificiis ſplendidum, civibus frequens. Urbem vocat Joſcelinus de Furneſio *nobilem populo, ſitu amœniſſimam, planitie viridante affectuoſam, glandiferis nemoribus conſitam, ferarum luſtris circumvallatam.* Et de eâ Guil Neubrigenſis: *Develina urbs maritima totius Hiberniæ metropolis; portuque celeberrimo, commerciis, & commeatibus noſtrarum æmula Londoniarum.* Collegium habet pulcherrimum Sanctæ & Individuæ Trinitati conſecratum; quod ad ingenia melioribus literis excolenda à feliciſſimæ memoriæ Elizabetha Sereniſſima Anglorum Regina Academicis donatum privilegiis, ſpem oſtendit non exiguam, ad Hiberniam (quo veluti ad mercaturam bonarum artium confluxerunt aliquando exteri) & Religionem Politiores omnes diſciplinas tanquam ad avitum hoſpitium poſtliminio reverſuras.

Dublinum, *Dublin*, urbs Hiberniæ Archiep. Lageniæ primaria, & Academia. Vide *Eblana*. Long 12. 40. Lat. 54. 25.

Dubris, *Dover*, op & portus Angliæ in orâ Cantii, è reg. Iccii portus, urbis Gallicæ, à Cantuariâ 12. m p diſtans.

Duina, flu. ex præcipuis Moſcoviæ. Oritur in Vologdâ prov. & ſupra urb Vologdam, quam rigat: & poſt longum curſum duplici oſtio in mare album ſe exonerat paulo infra Archangelopolim.

Dulichium, inſ. maris Ionii, una Echinadum, contra oſt. Acheloi flu. non procul ab Ithacâ, una ex iis quibus Ulyſſes imperabat, Ovid. Tr. eleg 4.
Nec mihi Dulichium domus eſt, Ithacéve Samóve.

Hinc adject. Dulichius. Virg.
Dulichias vexiſſe rates.

h. e. Ithacenſes, ita Servius.

Dumbarum, (qu. *Caſtrum Baræ*, ſeu *Varæ*, quæ æſtuarium eſt) op. Scotiæ in orâ Orient. ad oſtia Loxæ flu. inter Bervicum ad merid. & Andreapolim ad Bor.

Dumblanum, urbs Scotiæ epiſc ſub Arch. Andreapolitano, inde 25. m. p. in occ. Glaſquum verſus 15. Long 16. 12. Lat. 57. 25.

Dumna, inſ. Scotiæ adjacens, Norvegiam verſus *Hoy* nonnullis. Camdeno potius *Fair Iſle* videtur

Dunckeldinum, *Dunkelden*, qu. *caſtrum Caledonium*, urbs Scotiæ epiſc. ſub Arch Andreapol inde 22. m. p. diſtans, ad Taum flu. Pertho finitima, ad 6. m. p. diſtans.

Dunelmum, *Durham* vel *Dureſm*, urbs Angl. Septentr. epiſc. ſub Arch. Ebor. ad Vedram flu. 6. m p. ab Oceano Germanico in occ. & 10. à Neocaſtro in auſt. & ab eâ reg. adjacens dicitur *Epiſcopatus Dunelmenſis*. Long 18. 59 Lat. 55. 27.

Dunquerka, *Dunkerk*, urbs Belgii permunita in Com. Flandriæ, 6. leuc. à Caleto, & 3. à Gravelingâ in ort. 5. à Neoporta, & 12. à Brugis in occ. Portum habet capacem, ſedetur in orâ maris Germ.

Dunum, urbs Hibern. Epiſc. ſub Arch. Armachano. inde non valde recedens ad ort. à Connerthio 15. mil. in Ultoniâ prov. Long. 13 14. Lat. 55. 43.

Dura, vide *Vale*, in Am. p 282.

Durius, *Doria* Ptol. *Dorius* Appiano, vulgo *Duero*, flu. Hiſp. max. apud Numantiam urb oriens, & Callaicos à Luſitanis disjungens, in Ocean. Occident. ad Portum urb delatus. Silius lib. 1.
Hic certant Pactolo tibi Duriuſque Taguſque.

Durlacum, urbs Germ. caput Marchionatûs Badenſis, 2. leuc. à Rheno flu. in ort. 4. à Budâ in Bor. Long 33. 15. Lat. 49. 51.

Durobrivæ, ſeu *Durocobrivæ* Trinobantum, nunc eſt op. Angliæ, vulgo *Hartford* ad Leam flu. in Com. Hartfordienſi, 15. mill à Londino in Bor.

Durobrivæ Catyeuchlanorum, op Angl. ad Avonam flu. dirutum; cujus locus nunc oſtenditur inter vicos *Caſter*, Northantoniæ Com. & *Cheſterton* Huntingdonienſis Com. 3. m. p. à Petriburgo in occ. & 12. à Duroliponte in Bor Lindum verſus.

Durobrus,

Durobrus, ſeu *Durobrevæ*, & *Durobrevis*, urbs Angl. orient. vulgo Rocheſter. Lat. rec. *Roffa*, Epiſc. ſub Arch. Cant. in Cantio ad Medweagum flu. 5 mill. ab æſtuario Tameſis in auſt.

Durocornovium. Vide *Corinium*.

Durolevum, *Lenham* Camdeno, *Charing* Talboto, op. Albionis in Cantio, inter Durobrium & Darvernum, 12. m. p.

Durolipons, ſeu *Duroſipons*, urbs Catyeuchlanorum in Angl. quæ nunc eſt pag. *Godmancheſter* dictus, ad Uſam flu. ex adverſo Huntingdoniæ, op. med. ferme inter Camboricum & Durobrivam.

Durolitum, *Leighton* Camdeno, pag. Angl. inter Londinum & Cæſaromagum 15. m. p. Al. eſt *Oldford*, op. in Com. Eſſexiæ.

Durotriges, pop Albionis in orâ meridionali, verſus Oceanum Britan. quorum tractus nunc Dorſetiæ Com. Habebant ad ort. & Bor. Belgas, & ad occ. Damnonios. Eorum primatu Durnovaria, vulgo *Dorcheſter*.

Dyraſpes, Scythiæ flu. Ovid Pont. 4. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Dyrrhachium, urbs in eâ parte Macedoniæ quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio 220. m. p. trajectu. Dictam ita volunt à nomine ejus, qui ibi portum adjecit: nam antea *Epidamnus* vocabatur. Plin. 3.23. vulgo *Durazzo*. Hanc urbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam, in qua & commoratus eſt donec à Senatuſconſulto revocaretur. Lucan. lib 6.

Dyrrhachii præceps rapiendas tendit ad arces.

Ἠπείρου μητρόπολιν vocat Euſtath. qui addit ſic dictam eſſe ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς τραχύτητος· δυσδέχεσθαι γὰρ ἦν, ὅ ἐστι δυσείσδεκτον. Item *Dyrrhachium* Laconiæ urbs Stephano, una ex centum. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 158. Long 44 20. Lat. 41. 42.

E.

E*Ba*, nonnullis *Monte Merano*, eſt caſtrum Thuſciæ in agro Senenſi, verſus Albaniam flu. ut ex ſitu colligitur. Long 35. 04. Lat. 42. 06.

Ebdomum, ſuburbium Byzantii, à *Septenario* numero dictum Cedrenus.

Ebellinum, op. Vaſconum. nunc eſt *Biel*, opidulum Aragoniæ, ad amnem cogn. in Diœceſi Pampelonenſi, 6 leuc. à Jacca in occ. 9 ab Oſca, & 12. à Cæſarauguſta in auſt. Long. 20. 15. Lat. 43 00.

Eblana, *Dublin*, urbs primaria Hiberniæ in Com. cogn. ad oſt. flu. Liffii, cum portu commodo & caſtro permunito; eſtque Emporium celebre, 25 mill. à Droghedâ in auſt. Ab eâ pop. vicini dicti fuere *Eblani*.

Ebodia, *Ornay*, inſ. parva maris Britannici, verſus oram Normanniæ. Vix 2 leuc. diſtat à prom Haguæ in occ. Eſtque longitudinis 2. leucarum circiter. Dicitur *Alderney* quibuſdam, ab aliis *Riduna* vocatur. Diſtat 5. leuc. à Sarnia inſ. in Bor. & 30 ab oſt. Sequanæ in occ.

Ebolum, al *Eburi*, vulgo *Evoli*, op. alias Picentinorum, nunc regni Neapolitani, Ducatûs titulo clarum, 6. mill. ab ora litor. Cin. Salernitani in ort. Long. 39. 10. Lat. 40. 36.

Ebora, vulgo *Evora*, urbs Portugalliæ, provinciæ inter Tagum & Anam caput, & Academia. 16. leuc. à Pace-Auguſta in occ 20. ab Ulyſſipone in ort. & 8. ab Ana flu. Long. 12. 5. Lat 38. 30.

Ebora alta, vulgo *Evora monte*, caſtrum Luſitaniæ, 5. leuc. ab Ebora in ort.

Ebora, ſeu *Ebura*, op. Hiſp Bæt ad oſt. Bætis flu. Nunc eſt *S. Lucar de Barameda*, Luciferi Fanum, op. celebre Hiſpan. in Vandalitia, 3. leuc. à Xera in occ. 6. à Gadibus in Bor. & 15. ab Hiſpali in Africum.

Eboracenſis Comitatus, *York-ſhire*, provincia Angliæ Septentrionalis. & omnium reliquarum longe maxima, inter mare Germ. ad ort. Lancaſtriam ad occ. Derbiam & Lincoln. Com. ad merid & Diœceſim Dunelmenſem ad Bor. Dividitur in tres partes, nempe in Occidentalem, ſeu *Weſt-riding*; in Orientalem, ſeu *Eaſt-riding*; & in Septentrionalem, ſeu *North-riding*: ibique fuerunt alias Brigantes pop. pro maj. parte, & Pariſii, teſte Camdeno.

Eboracum, vulgo *York*, urbs Archiep. Angliæ Septentrionalis. Com. cogn. caput, & totius regni ſecunda, ad flu. *Ouſe*, ubi fuit alias Legio Sexta Victrix. Ducatûs titulo gaudet, & hinc *Eboracenſes Duces*, è Domo regia. Diſtat 120. m. p. à Londino, 27. ab orâ litor. Oceani Germ. 35. à Lincolnia in Bor. & 40 à Dunelmo in auſt. Long. 19. 24. Lat. 54. 43.

Eberodunum, ſeu potius *Ebrodunum*, vulgo *Ambrun*, urbs Gall. Narb. Archiep in Delphinatu, juxta Druentium flu. verſus montes, & confinia Provinciæ, 34. leuc. à Viennâ in Eurum, & 8. à lim. Pedemontii in occ. Long. 28. 08. Lat. 43. 03.

Ebrodunum, *Yverdon*, urbs alias ampla, nunc op. ſatis tenue Helvetiorum in pago Bernenſi, ad lacum Novicaſtri, ubi recipit Orbam flu. 3. leuc. à confin. Com. Burgundiæ in Ort.

Ebrodunum, & *Eburodunum*, ſeu *Robodunum*, urbs Germ. in Moravia, *Brin* dicta, ad flu. *Suartzahe*, teſte Cluverio. Vide *Robodunum*. Long. 28. 10. Lat. 46. 30.

Ebroica, ſeu *Eburaici*, & *Ebroici*, & *Aulerci Eburovices*, pop. Gall. Lugdun. nunc Normanniæ: quorum urbs Mediolanum Eburovicum, nunc *Eureux*, urbs epiſc. ad Itonium flu. Vide *Eburovices*. Long. 22. 15. Lat. 49. 00.

Ebudæ, ſeu *Ebudes* Inſulæ, quæ quibuſdam *Hebrides*, verſus occ Scotiæ, 44. vulgus numerat, ex quibus 10. tantum præcipuæ (reliquæ aut parvi momenti, aut veriùs ſcopuli) viz. Ricina, *Raglins*. verſus Hiberniam, Epidium *Ile*, Ionia, *Jura*, Maleos *Mul*, Ebuda Orientalior *Skye*, Ebuda Occidentalior *Lewis*; deinde *Euſt*, *Turiſ*, *Col*, *Colonſa*, & aliæ aliquot minoris momenti, quæ à Norvegis coemerunt Scoti, quibus etiamnum ſubſunt.

Ebura, quæ & *Libora*, op. Carpetanorum, hodie *Tala vera la Regna*, ad Tagum, ubi recipit flu. *Alberche*, 6. leuc ab Eſcalona in auſt. & 12. à Placentia.

Ebura, *Evre*, flu. Galliæ. Oritur in Perticenſi prov è Sylva Logniaca, deinde per Belliſiam labens, Aotricum Carnutum rigat, Novigentum Regium, Jureum, uti & Patiacum, & Loverias, & poſtea in Sequanam ſe exonerat ſupra pontem Arcuenſem.

Eburaici, ſeu *Aulerci Eburovices*, pop Gall Lugd. quorum urbs Mediolanum Eburovicum, nunc *Eureux* in Normannia prov.

Eburobritum, *Evora d' Alcobaſa* Varrerio, vicus Hiſp Luſitaniæ in regno Portugalliæ, 4 leuc. à Leyriâ, urb. Ulyſſiponem verſus.

Eburones, pop fuere Germ. infer. juxta Moſam flu. inter Ubios & Menapios, dictique fuere poſtea *Tungri*.

Eburonia, urbs fuit Germ. infer. teſte Ortelio. Cluverius tamen putat non fuiſſe locum particularem, ſed univerſam Eburonum regionem.

Eburovices, pop. Gall. ubi nunc *le Dioceſe d' Eureux* in Normanniâ; habebantur ad Boream Velocaſſes, ad occ. Lexovios, ad auſt. Diablintes, & ad ort. Carnutes. Eorum caput Mediolanum Eburovicum.

Eburum, urbs Quadorum in Germ. nunc *Olmutz* dicitur, eſtque Moraviæ primaria, ad Moravum flu. 6. leuc à Bruna verſus auſt. 20. à Vienna in Bor. & tot. à confin. Poloniæ. Long 39. 00. Lat. 42. 30

Ebuſus, inſ in mari Balearico, nullum animal noxium gignens. Plin. 3. 5. *Ebuſi terra fugat ſerpentes* Habet hæc inſula op. ejuſdem nominis, à Phœnicibus, ut putatur, conditum, aut certe à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Sil. lib. 3

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Arcabrus arma.

Statio *Eboſea* dicitur in Saturnalibus.

Et quas percoquit Eboſea cauxas.

Dionyſio Βύσος.

Νῆσοι δ' ἑξείης Γυμνάσιαι, ἄγχι δὲ Βύσος.

Sed legendum ibi ἄγχι δ' Ἔβουσος, ut in Feſto, Melâ, Plinio, &c. Vide Boch. de Phœn. col. p 705. Livio *Pityuſa* dicitur. Plin 3. 5. *Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityuſa à Græcis dictæ à frutice pineo.*

Ecbatana, plur. num. metropolis Mediæ, vel ut quidam exiſtimant regia quædam magna à Dejoce rege Medorum. Strabo lib 11. Cæterum *Ecbatana* Polybio lib. 10. videntur πλούτῳ καὶ τῇ τῆς κατασκευῆς πολυτελείᾳ μέγα τι παρὰ τὰς ἄλλας διενηνοχέναι πόλεις, *urbes omnes alias opibus & operum magnificentiâ longo ſuperaſſe intervallo.* Diod. lib. 17. ambitum conſtare dicit ſtadiis 150. & in eâ haberi θησαυροὺς πολλῶν χρημάτων. Ecbatanis ſe fuit θησαυροφυλάκιον, ut author eſt Iſidorus Characenus. Sed ſepulchra regum, ad templum Anaitidis, eandem urbem non parum nobilitarunt. Muri ejus deſcribuntur Judith. cap. 1. Tamen ſi Polybio credimus, urbs ipſa erat ἀτείχιστος, *ſine muris*. Sed arcem habuit manufactam θαυμασίως πρὸς ἰσχὺν κατεσκευασμένην, Herodoto teſte, *ad firmitatem ad miraculum uſque munitam.* Illam ſc. ambibant muri 7 ſic conſtituti, ut extimus eſſet humillimus, & ſupra illum ſecundus, & ſupra ſecundum tertius totis pinnis prömineret, atque ita gradatim reliqui uſque ad ſeptimum: Adjuvante ipſo loci ſitu, ut qui collis eſſet ſenſim aſſurgens: Horum murorum ampliſſimus, teſte Herodoto, æquabat Athenarum ambitum, quem Thucydides definit 178, Dio Chryſ. ſtadiis 200, Ariſtides diei itinere; Dion. Halic. cum Româ confert amplitudine, & Plut. cum Syracuſis, qua-

rum mœnia ſtadiis 180 patuiſſe teſtatur Strabo. Pinnæ murorum, quas deſcripſimus gradatim prominentes coloribus diſtinguebantur. In extimo ſc. pinnarum color erat albus, in ſecundo niger, in tertio purpureus, in quarto cæſius, in quinto ſandaracinus, qui rubor eſt intenſiſſimus: Sandaracha enim illa maximè probatur, quæ eſt *χαλκοειδὴς πυῤῥὰ καὶ τι ταῖς κινναβάρεως τὴν χρόαν, rubra ad ſatietatem, & colore Cinnabaris.* Dioſcorides lib 5. Sextus denique argento, & Septimus auro fulgebant. Ab hac colorum varietate putat Bochartus *Ecbatana* dicta, quia Arabibus hodieque אגבתה *agbatha* id ipſum ſignificat. Huc facit quod *Ecbatana* dicebantur ipſa mœnia tot coloribus interſtincta. Herodotus ubi de conditore Dejoce. *ἀνοικοδομεῖ τείχεα μεγάλα τε καὶ κρατερὰ ταῦτα τὰ νῦν Ἐκβάτανα κέκληται*). Quid quod Steph. ex Herod. pro *Ecbatanis* legit *Agbatana*, voce quæ mere eſt Arabica, quomodo & multi veteres. Idem Steph. *Δημήτριος δὲ φησὶν Ἀγβάτανα διττὰ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας.* Scaliger compoſitam vocem eſſe aſſerit ex ignoto אך *ac* vel אג *ag* & Chaldaico ביתן *bithan*, quod *palatium* exponit, cum *interius* ſonet, potius ut plerique reddunt, Eſter 1. 5. Alii *Ecbatana* volunt a Chaldæis dici אחמתא *acmatha*, pro quo Hieronymus habet *Ecbatanis*, Eſdr. 6. 2. Et Græci Ἐκβατάνοις lib. 3. Eſdræ. Taceo Fungeri ſomnium in Etymologico trilingui *Ecbatana* deduci ab עוז *coxis* & בית *domo* & חנה *gratioſo*. Ecbatanorum regiæ conditor fertur eſſe Daniel Propheta. Joſeph. Ant 10. 12. *ᾠκοδόμησεν ἐν Ἐκβατάνοις, τοῖς Μηδικοῖς βάριν, ἐκπρεπέστατόν τι κατασκεύασμα, καὶ θαυμασίως πεποιημένον, ὃ μέχρι δεῦρο μὲν ἔστι καὶ σώζεται.* Tamen ædificii ſplendor & amplitudo videtur ſuperaſſe opes privati hominis Nec virum ſanctum credibile eſt in tam inſanæ molis ſtructuram pecunias ſuas temerè profudiſſe. Addo Danielem Suſis non Ecbatanis fuiſſe ſepultum, ut ex Benjamine conſtat. Interim hanc de Daniele famam non eſſe planè futilem ſuadet, quod ad ſuam uſque ætatem in more fuiſſe ſcribit Joſephus, ut regiæ illius cuſtodia Judæo ſacerdoti concrederetur *Ταύτης παραδίδοται Ἰουδαῖος ἱερεύς, καὶ τοῦτο γὰρ μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας.* Itaque Darium Medum, cui idem opus alii tribuunt, in operis œconomiâ, & architecturâ crediderim Danielis operâ & conſilio uſum. Quo munere cum vir magnus egregiè functus eſſet, Regem in gratitudinis monimentum hoc ſanxiſſe, ut Judæorum fidei regia deinceps committeretur. Alii *Ecbatana* recentiora faciunt. Nam juxta Plinium *Ecbatana caput Mediæ, Seleucus rex condidit*, lib. 6 cap 14. Viciſſim alii vetuſtiora. Sic in libro Judith Arphaxad Medorum rex Nabuchodonozori æqualis Ecbatana condidiſſe narratur. In Chronico Euſebii: *Δηιόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὰ μεγάλα καὶ περιβόλαιον*, quod habetur ex Herodoto. Quin ſi Diodoro credimus, qui Cteſiam ſe ſequi profitetur, Ecbatana jam extabant ævo Semiramidis, quam Oronte monte perfoſſo, ſtadiis 12 ab urbe diſſito, aquas ex magno lacu eò derivaſſe tradit. Supereſt de ſitu dicamus. Plin 6. 26. Ecbatana opidum tranſlatum fuiſſe ait à Dario Rege ad montes. Alii tamen in planis locant. Ammianus *ſub Jaſonio monte* in terris Syromedorum. Polybius: *ὑπὸ τὴν παρωρείαν τὴν περὶ τὸν Ὀρόντην, ſub montanâ regione quæ eſt ad Orum.* Pro Oro Orontem ibi habet Ptolemæus Et Diodorus ex Cteſiâ, poſtquam deſcripſit Ἐκβάτανα πόλιν ἐν πεδίῳ κειμένην, ſubjungit aliquanto poſt, *Τῶν γὰρ Ἐκβατάνων δώδεκα σταδίους ἀπέχον ἐστὶν ὄρος, ὃ καλεῖται μὲν Ὀρόντης.* Hæc ſunt apud Strabonem *τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη.* Itaque Ecbatana erant in plano fere ad radices montium, non in ipſis montibus.

Echedorus, Macedoniæ flu. prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens Ptol. Hujus aqua non ſuffecit Xerxis exercitui, Herodoto teſte, cui *Chidorus* dicitur. *Caheo* Sophiano, *Granea* Nigro, *Veratafer* Caſtaldo

Ecnetla, Siciliæ urbs olim munitiſſima circa fontes Achatis flu. quæ primi belli Punici tempore ſita erat in confinio Syracuſanorum & Carthaginienſium, hodiè *Ochula*, vel *Aquila* vocatur. De eâ præter Stephanum vide Polyb lib. 1. *Echetla* autem literis trajectis factum videtur ex אחזילא *Eschela*, quaſi *munitam* dixeris. Diodorus de Agrigentinorum duce Xenodocho: *Τὴν δ' Ἐχέτλαν χωρίον ὀχυρὸν ἐκπολιορκήσας, τοῖς μὲν πολίταις τὴν δημοκρατίαν ἀποκατέστησε, τοὺς δὲ Συρακουσίους κατεπλήξατο.* Bochartus. Vide & Cluver. Sicil. Ant. lib 2. cap. 10.

Echinades, exiguæ inſulæ Acarnaniæ adjacentes ex adverſo oſtii Acheloi flu. natæ ex arena & limo impetu Acheloi convecto. Plin. 2. 85. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Lucan. lib. 6.

———*Et tuus Oeneu*

Pene gener craſſis oblimat Echinadas undis.

Senecæ *Echinæ* dictæ:

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ovid. Met. 8. fingit Naiadas Nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinadas fuiſſe mutatas, quia vi aquarum vel interrumpente, vel aggerente terram inſulæ naſcantur. Inſulæ hæ vulgò *Cozzulari* vocantur Sophiano

Echinus, ni, vel *nuntis*, civitas vel inſula in mari Ægæo. Cicero in Aratæis:

———*Excelſis errans in collibus amnis*

Quos tenet Ægæi defixa in gurgite Echinus.

Item Acarnaniæ op. Plin. & Phthiotidis urbs Strabo. Etiam in Pentapoli Africæ regione civitas. Ptol.

Edenburgum. Vide *Alata Caſtra.*

Edeſſa, Edeſa Straboni, olim Antiochia Oſrhoenorum, & Callirrhoe à fonte dicta, teſte Procopio, & poſtea *Juſtinopolis*, urbs Archiepiſcopalis Syriæ ad lævam Euphratis ripam (ex quo etiam Meſopotamiæ tribuitur) *Rhoas*, & *Rhoaſſe*, ac etiam *Rhoa* Nigro, *Orfa* P. Gyllio. & plerîſque aliis dicta (ſic enim nominatur) proxima Samoſatis, a quibus 12 m p. recedit. Antiquiſſima urbs, utpote à Nembroth, teſte Iſidoro, condita. Long. 72. 30. Lat. 37. 30.

Edom, regio quæ & *Idumæa*, ab *Edom*, h e *Eſau*, dicta. Joſeph Ant. 2. *Τὴν δὲ χώραν οὕτως προσηγόρευσεν. Ἕλληνες δ' ἐπὶ τὸ σεμνότερον Ἰδουμαίαν ὠνόμασαν.* Hæc in Syriâ ad merid. Judææ ſita habet Arabiam ad Auſt. Phœniciam à Bor. Alias porro *Gabalene*, & *Amalechitis* vocabatur, teſte Joſ. Ant. 2. 1. qui tamen 5. 3. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Judæ, quæ in longum quidem extenditur uſque ad Hieroſolymam, latitudine vero uſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hâc autem ſorte civitates erant Askalon & Gaza Iſtam Palæſtinam alias dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt, & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edon, Servio mons eſt Thraciæ, aut certe in eâ parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio 4. 11. appellatur *Edonus*. Virg Æn. 12.

Ac velut Edoni Boreæ cum ſpiritus alto

Inſonat Ægæo.———

Statius:

Triſtius Edonas hyemes, Hebrumque nivalem, &c.

Hinc *Edonides* dicuntur *Mænades*, ſive *Bacchi ſacerdotes*, quæ furore divino agitatæ myſteria Bacchi celebrabant, paſſis capillis more furentium huc illuc curſitantes. Prop. lib. 1.

Nec minus aſſiduis Edonis feſſa choreis.

Ovid. Met. 11.

Protinus in ſylvis matres Edonidas omnes

Quæ videre nefas torta radice ligavit.

Lucanus tamen corripuit lib. 1.

———*Nam qualis vertice Pindi*

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi tamen aliqui *Odonis*. Sane Stephano Ὤδωνες ἔθνος Θρᾳκῶν vocantur.

Egelidus, hunc Tuſciæ amnem eſſe, & hodiè *Freddano* dici fabulatur Leander ex Annio Hunc enim *Egelidum* uterque citat ex Virgilio, Æn. 8

Ut procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Sed ibi legendum *Egelido* appellative alii jampridem obſervarunt.

Egeria, lucus & fons prope Romam, extra portam Capenam. Virgil Æn. 7.

Eductum Egeriæ lucis, Hymettia circum

Littora———

Juvenal. Sat. 7.

In vallem Egeriæ deſcendimus.

Egeſta, civitas in Sicilia, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre *Egeſtam* nominavit, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. Stephanus ab *Egeſto* Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Diodorus lib. 20. ſcribit hanc ab Agathocle exciſam, & transfugis ad habitandam conceſſam, ac Dicæopolin ab eo appellatam.

Egidora, Eyder, flu. Cimbricæ Cherſoneſi, Holſatiam à Jutiâ & Sleſuicenſi Ducatu ſeparans.

Egilium, Il Giglio, inſ. parva maris Tyrrheni ſub dom. Magni Ducis Hetruriæ, 10. mill. à monte Argentario.

Egirſius, le Gers, flu. Gall. in Aquitania. Fontes habet in ſuperiori Arminiaco tractu; deinde Auſcios rigat & Lactorium, & paulo infra in Garumnam labitur è reg. Agenni.

Egnatia, ſeu *Gnatia*, urbs Apuliæ Peucetiæ in ora maris Hadriatici, nunc vic. tantum regni Neapolit. in prov. Bariana, *Torre d' Aanaſſo* vulgo 15. mill à Monopoli in ort. & 30. à Brundiſio in Circium. Long. 41. 36. Lat. 40. 50.

Egoliſma, vel potius *Engoliſma*, urbs Gall. Aquitan. juxta Carentonium flu. Duc. titulo inſignita, 14. leuc. à Mediolano Santonum in ort. & 22. à Lemovico in occ. Long. 21. 16. Lat. 45. 42.

Egonum Vicus, *Vicovenza*, pag. agri Ferrarienſis, inde 16 m p.

Egorigium,

Egorigium, vicus Germ. infer vulgo *Rur*, ad Gelbim flu. in ditione Trevirenſi, 8. leuc. à Treviris in Bor. & tot. à Colon. Agrippinæ in auſt.

Egeſa, op. Hiſpaniæ, Caſtellanorum alias, nunc eſt *Caſtell-Folit*, op munitum Cataloniæ in colle juxta Fluvianum amnem, 6 leuc. à Vico in Bor. & paulo amplius à Gerundo in Circium.

Egra, urbs Germ. in Bohemiâ, juxta confin Franconiæ, ad *Egram* amnem, 20. leuc. à Praga in occ. & 12. à Pilſena. Long 34. 25. Lat 50. 3.

Egurris, ſeu *Forum Egurrorum*, vulgo *Monſefurado*, op. Hiſp in Gallæciâ ad Burnigum flu

Eiſelfeldia, tractus Germ. in Thuringia, ſub dom. Electoris Moguntini, juxta Ducat. Brunſvicenſem. Ibi op. præcipuum Duderſtadium.

Eiſenacum, op Germ. in Thuringia ad Neſſam amnem, Duc tit inſignitum, ſub dom. Ducum Saxoniæ Vuimarienſium, 14. leuc. à Mulhuſio in auſt. & 7. ab Erphordia in occ.

Eiſleba, urbs Germ. in Saxonia ſup & in Com. Mansfeldienſi, ubi natus Martinus Lutherus Una leuca cum dimid. à Mansfeldia in Eurum, & 4. ab Halla in occ.

Eiſtadium, *Aichſtadt*, urbs Bavariæ ſup. ad Allemannum flu. 4. leuc. à Donavertâ in ort. 2. à Neoburgo in Bor. & 8 à Norimbergâ in auſt.

Elaver, vulgo *l'Allier*, flu Gall. Celt. ex montibus Arvernorum erumpens, ac non longè à Claromonte urbe decurrens, & ad Nivernas in Ligerim influens.

Elbii vicus, *Vica*, vic. parvus ad lac. Ciminium, inter Viterbium 8. & Roncilonem op. in via quæ Romam ducit 2. m. p. occurrens.

Elbinga, *Elbing*, urbs Poloniæ in Pruſſia Regia, Hockerlandiæ tractus cap. emporium celebre, non longè à mari Baltico, & in Hanſeatico fœdere, prope lacum Drauſenum, ad Elbingam flu. in amœno ſitu. Pulchra eſt & elegans, duplexque nempe nova & vetus An. 1239 hæc urbs condita fuit, & an. 1454 cum Gedano ab ordine Teutonico defecit, ac dejecta arce Polonorum tutelæ ſe commiſit Ibi Academia erecta fuit an 1541. ab Alberto Brandeburgenſi Pruſſiæ Duce. Long. 42. 40 Lat. 54. 50.

Elbora, *Talavera* urbs Hiſp. Tar. ad Tagum flu. Vide *Ebura*.

Elbovium, *Elbeuf*, op. Gall. in Normannia, prov. Duc. tit. inſignitum ad Sequanam flu. 3. leuc. ſupra Rothomagum ad auſt.

Elcebus, ſeu *Hellebus*, op. Germ. alias Tribocorum, nunc vic. *Elle* in Alſatia infer. ad Ellum, ſeu Hellelum flu. vix 1. mill. à Benofeldâ, 2. leuc. à Scleſtadio in Bor. 3. ab Argentina in auſt. & 4. à Briſaco in Bor. Long. 29. 13. Lat. 48 14.

Eldana, *Duennas*, teſte Goropio, op Hiſp. Tar. in Caſtella veteri, inter Valentiam 2. & Valliſoletum in auſt. 6. leuc à Burgis 15. in occ. Long 15. 45 Lat. 42. 28.

Elea, quæ & *Caucenia*, *Elis* Ptol regio Peloponneſi, inter Arcadiam & mare Ionium ad occ Vide *Elis*.

Electra, op Peloponneſi in Meſſenia, ad amnem cog. 15. mill ab ora ſin. Cypariſſii, & tot. à confin. Elidis, & Arcadiæ, & 30. fermè à Laconiâ reg in occ.

Electrides, quæ & Gleſſariæ, inſ. maris Germ. ex adverſo Scotiæ, tres, quarum una *Hetland*, altera *Schetland*, tertia *Fare*, teſte Ortelio. nominantur.

Elei, pop in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Jovis Olympii, ludoſque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt unde *Elei equi*, & *Eleus carcer* ſæpe leguntur. Virg. 1. Georg.

Eleadum palmas Epires equarum.

Horatius ubi de Pindaro:

Sive quos Elea domum reducit
Palma. ———

Prop 3 7

Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ.

Lucanus:

——— *Quantum clamore juvatur*
Eleus ſonipes. ———

Unde à Theocrito in Dioſcuris dicitur Ἱππήλατος Ἄλις.

Elephantina, & Elephantis, inſ. Ægypti, intra Nilum flu. cum urbe cogn. quæ & *Tabenna* nominatur.

Elephas, *Felles* Caſtaldo, mons Æthiopiæ ſub Ægypto, apud ſin. Avalitem.

Elepla, *Niebla* Marianæ, op. Hiſp. Bæt. apud oram Vandaliciæ, ab Hiſpali 9. leuc. in occ.

Eleus, inſ. parva Ioniæ apud Miletum urb.

Eleus, urbs Thraciæ in intimo receſſu Thraciæ Cherſoneſi in auſt. prope Æolium prom. nunc *Critea*, verſus oſt. Helleſponti, 30. mill. à Propontide, & a Gallipoli in auſt. uti 15. à Seſto in auſt. pariter, & tot. à Sigeo prom in occ.

Eleuſa, inſ. parva Ciliciæ ante Corycum prom. *Eleſa* Soph. *Corcum* Nigro. Item inſ. ſin. Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Salaminæ proxima. Item inſ. Aſiæ min & maris Lycii, in ora inter Rhodum ad auſt. & Lyciam ad Bor.

Eleuſina, pag. Ægypti, in orâ apud Alexandriam, à quâ 4. m.p. aberat, teſte Livio, (Canopicam foſſam verſus) cui *Lepſina* ſcribitur.

Eleuſis, vel *Eleuſin*, hodie *Lepſina*, teſte Sophiano, op. Atticæ maritimum, inter Megaram, ſeu Nyſæam urb. & Pyræeum, portum Athenienſem. Statius Theb. 7.

Et non aſſuetis pervox ululavit Eleuſis
Menſibus. ———

Idem lib. 12.

Noctivagumque gregem, quamvis ſibi tegat, Eleuſis
Flevit, & arcanos lugentibus exulit ignes.

Eleuſis, Bœotiæ civitas, quam terræ motu emerſam refert Am. Marcellinus lib. 7. Verum falli videtur: neque enim *Eleuſis* referri debet inter eas urbes, quæ terræ motu emerſerunt, ſed potius inter illas quæ peſſum abierunt, ut auctor eſt Strab. lib. 9. Plin. lib. 2. & Pauſan. in Bœoticis. Vide alteram partem hujus Dictionarii in *Eleuſinia*. Long. 50. 00. Lat 38. 55.

Eleuthera, urbs Cretæ mediter. proxima Gortynæ.

Eleutheropolis, urbs Palæſtinæ, 8. mill. ab Hebróne in occ. uti & 20. ab Hieroſolymis, Gazam verſus. Long 66. 30. Lat. 31. 00.

Eleutherus, flu. Syriæ. Oritur ex Libano, & poſt longum curſum in mare Phœnicium ſe exonerat ad Balaneas, 50. m. p. ab Orthoſia in Bor. & 25. à Laodicea in auſt.

Eleutherus, Bajaria Cluverio, flu Siciliæ, in mare Tyrrhenum fluens, 8. mill à Panormo in ort.

Eleuthræ, pag Bœotiæ, apud Plateas urb. leg. *Eleuthera*.

Elgis, ſeu *Elgia*, vulgo *Elgin*, urbs parva Scotiæ Sept. verſus oram maris Germ. 3. mill. à litore ad flu. Loxiam, 6. mill. ab oſtio Speæ flu. in occ. uti 35. à Tarvalo prom. & 42. à Beruvio prom. in auſt. Long 16 58. Lat. 58. 58.

Elgovæ, vel *Selgovæ*, pop Scotiæ merid. ubi nunc prov. Niddeſdalia, Eskia, & Anandia, verſus Angliæ confin. Vide *Selgovæ*.

Elia, *Elye*, urbs Epiſc. Angl. ſub Arch. Cant. in Cantabrigiæ Com. & in inſ. cogn. ad Uſam flu. Vide *Elys*.

Eliberis, urb. Turdulorum in Hiſp Bæt. ad Singulim flu. quæ ab al. *Illiberis* dicitur, nunc vic *Elvire* dictus in regno Granatenſi, quæ crevit ex ejus ruinis. Ibi *Concilium Eliberitanum*, an. 305.

Eliocrata, quæ & *Ilorcis*, nunc *Lorca*, urbs Hiſp. Tar. ad flu. Guadalentinum, in confin. regni Granatenſ. 10 leuc ab ora maris Mediter. in Bor. & 10. à Baſti in ort. Long. 19. 15. Lat. 38. 2.

Elipa, urbs Hiſp. Bæt. epiſc. ſub Arch. Hiſpalenſi. Vide *Elepla*.

Elis, reg Peloponneſi, quæ nunc *Belvedere* dicitur ab urb. primaria cogn. ſed latius patet; continet enim Elidem & Meſſeniam; ſubeſtque tota Dominio Turcarum. *Elis* autem urbs ſita eſt ad Peneum flu. *Calloſcopium* Græcis, 15. mill. ab ora maris Ionii in ort. & 24. à Dyme, ſeu Clarentia in auſt. Hæc regio equis abundans fuit. Prop. 1. 8.

Et quas Elis opes ante pararat equis.

Idem 3. 7.

Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadriga.

Virg. Geor. 1.

——— *Eliadum palmas Epirus equarum.*

Tibullus:

Qui prior Eleo eſt carcere miſſus equus.

Ovid. in Epiſt. Leandri:

Ut celer Eleo carcere miſſus equus.

Unde à Theocrito in Dioſcuris dicitur Ἱππήλατος Ἄλις.

Elixus, flu. Ceæ inſ. apud Careſſum fluens.

Ellopia, loc. Eubœæ inſ. ad Telethrium mont. ubi *Ellopiæ* aquæ calidæ Plin. & Solino; nunc pag. *Ellopia* etiamnum in tabulis Chorographicis in orâ ad ort. apud Cerinthum.

Ellus, flu. Aſiæ min. Vide *Hyllus*.

Ellus, ſeu potius *Hellus*, flu. Germ. vulgo *Ill.* Oritur in Suntgovia prope Ferretam op. dein per Alſatiam labitur ubi Mulhuſiam rigat, Enſiſheimum, Colmariam, & poſtea etiam Argentinam, & paulo infra in Rhenum ſe exonerat.

Elna, fluviolus Gall. Belg vulgo *Liane*. Oritur in confin. Arteſiæ, & juxta Bononiam in mare Britannicum ſe exonerat.

Elno, *S. Amand*, op. Flandriæ ad flu. Scarpam, in confin. Hannoniæ, ſub dom. Regis Franciæ.

Elone, op. Macedon. in Perrhæbiâ reg. & Theſſaliæ confin. ad M. Olympi radices, & Eurotam flu.

Elongoſine, loc. Armeniæ maj. ad ort. Tigridis flu.

Elorona, ſeu *Ilura*, *Oleron* Canali, urbs Tarbellorum in Aquitania ad Gaburum flu. in Benearnia prov. ad radices Pyrenæorum,

renæorum, 4. leuc. à Palo in occ. 6 à contin. regni Navarræ, 20. ab Auſcis in Afr. & 11. à Tarba in occ Long 20. 40. Lat. 43. 36.

Elorini, pop. Siciliæ. Cic. 5. Verr. *Eloronenſium* civitatem habet Libellus Provinciarum in Novempopulana Provincia Aquitaniæ. *Iciro* Antonino eſt, & *Oleronenſis* civitas Sidonio, & *Olorino* hodie Scaligero.

Elorum, *Elorus* Vib. Sequ. *Helorus* Silio. flu. Siciliæ per oram ad ort. inter Syracuſas, & Pachynum promont. fluens, qui intus *Aſellari*, & circa oſtium *Abyſo*, teſte Fazello, nominatur. Item op ad oſtium amnis nunc exciſum. Sil. 14.

——— *Undâ clamoſus Helorus.*

Hinc *Helorius* adjectivum. Ovid. Faſt. 4.

Hinc Camarinam adiit, Thapſonque & Heloria Tempe.

Virgil. Æn. 3

Exupero præpingue ſolum ſtagnantis Helori.

Elſenora, *Elſenor*, urbs Daniæ in Zeelandiâ inſ. prope Sundicum fretum, è reg Scaniæ, & urbs Hellingoburgi.

Elteri, & *Elterium*, op alius Luſitan. in Scalabitano conventu, nunc *Alter*, ſeu *Ærra*, vic tantum Extremaduræ Luſitanicæ ad amnem *Zaras* dict. med. inter Ulyſſiponem & Portum alacrem.

Elwa, *S. Aſaph*, urbs Walliæ Bor in Com. Flintenſi, ſic dicta quia ibi *Elwus* flu. in Cluidam ſe exonerat. Diſtat 16. mill. à Ceſtria in occ. & 20. à Bangoria in ort.

Eluſa, *Eauſe*, urbs Gall. Aquitan. in Arminiaco Com. & in confin Condomienſ. tractus, ad Geliſam amnem, inter Vaſates ad Bor & Auſcios ad Eurum, 5. leuc. à Condomio in occ. Long. 20. 40. Lat. 43. 36.

Elyma, ſeu *Elymæa*, urbs Macedoniæ, Elymiotarum cap. ad Celydnum flu. in Albania reg. meridionali. Long. 44. 50. Lat. 40. 45.

Elyma, urbs Siciliæ, ab Elymo Trojano conditore dicta, à Segeſta 12. m. p. in Sept. Panormum verſus. Long. 36. 31. Lat 36. 54.

Elymais, regio Perſidis ad occ. in Suſianæ reg. confin. inter fin. Perſicum ad merid. & Mediam ad Bor.

Elymi, Pœnorum ſocii de quibus Thucydides · Μοτύλω κ) Σολόεντα κ) Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων ξυνοικήσαντες ἐνέμοντο ξυμμαχίᾳ τῇ αὐτῶν τῶν Ἐλύμων. Hinc in Pauſaniæ *Phocicis*, qui Pachynum pro Lilybæo jam ſemel uſurpavit, Antiochus Syracuſanus inter cætera de Cnidiis refert ὡς ἐπὶ Παχύνῳ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σικελίᾳ κτίσαντες πόλιν αὐτοὶ μὲν ἐκπίπτουσιν ὑπὸ Ἐλύμων κ) Φοινίκων πιεσθέντες. Hos Elymos plerique volunt Trojanæ fuiſſe originis, & patrem habuiſſe Elymum Ægeſti, vel Aceſtæ ſocium, de quo Poeta paſſim. Thucyd. Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιοὺς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὴν Σικελίαν, κ) ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ἐκλήθησαν. Dionyſius Halicarn. de Æneâ & ſociis: Κατάγονται τὰ νῆες τὰ πλήρωμα Δαίδαλα ἔνθα συντυγχάνουσι τοῖς σὺν Ἐλύμῳ κ) Αἰγέστῳ προεξελθοῦσιν ἐκ τῆς Τροίας, οἳ ᾤκησαν περὶ τὸν ποταμὸν λεγόμενον Κριμισόν. Addit aliquanto poſt ab *Elymo* dictos *Elymos*, potius quam Ægeſtos ab Ægeſto, quia propter regium genus Elymi major erat dignatio. Silius lib. 14.

* *Miſcuerunt Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,*
Trojanuſque Elymus. ———

De Elymo Trojano, quem Anchiſæ nonnulli volunt nothum fuiſſe filium, plura vide apud Strabonem, Servium Iſacium & alios. Tamen Elymos in Siciliâ Scylax à Trojanis diſtinguit. Et apud Dionyſ Halicarn eoſdem Illymos Hellanicus ex Italiâ deducit tertiâ ætate ante Trojanum bellum. Et Stephanus in Αἰανή Elymi cujuſdam regis Tyrrhenorum meminit, cujus fil Æneam urb in Macedonia condidit. Summo denique poetæ Elymus, licet Trojani Aceſtæ comes & ſocius, Siculus tamen non Trojanus eſt.

Tum duo Trinacrii juvenes Elymus, Panopeſque
Aſſueti ſylvis, comites ſenioris Aceſtæ.

Elymos itaque putamus Sicanorum fuiſſe partem, quæ cum Pœnis iniit fœdus. Et Elymorum nomen ſumptum ex Phœnicio עלים *alim* vel *elim* ἀρχαϊκῶς, quia vel excelſa loca vel ii homines ſignificentur qui in excelſis locis degunt. Ea enim eſt verſio vis. Et Elymi nullas urbes alibi habuerunt quam in montibus, v g. Eryceam, Ægeſtam & Entellam. Bochartus.

Elys, ſeu *Elis* & *Elia*, vulgo *Ely*, urbs Angliæ ad Uſam flu. in Com. Cantabrigienſi, inſulæ cogn. caput, 14. mill. ab Huntingdonia in ort. & 10. à Cantabrigia in Bor. Ibi alias *Girvii* populi. Vide Camdenum. Long. 21. 00. Lat. 52. 45.

Elyſii, qui & *Lugii Elyſii*, pop. Germ. verſus Sarmaticos mont. ubi nunc pars auſtralis parvæ Poloniæ, verſus Viſtulæ fontes. Eorum cap. *Carrodunum*, nunc *Cracovia*, Poloniæ primaria.

Elyſium, locus ubi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως à *ſolutione*. Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deveniunt ad Elyſios campos. Quos fabulam eſſe Phœniciam patet ex ipſo nomine, quod ex Phœnicum linguâ deſumptum. Ebraicè enim עלז *alaz* עלץ *alats*, & עלס *alas* eſt *lætari*, & *exultare*. Et עליז *aliz. lætus*. & עליצות *alizuth*, *exultatio*. Inde *Elyſius* ἀρχαϊκῶς A & E permutatis, ut *Enakim* pro *Anakim*, &c. Itaque *campus Elyſius* eſt lætitiæ locus, & voluptatis quod divinaſſe dixeris vatem eximium, qui Elyſios campos *læta arva*, & *locos lætos* interpretatur. Æn 6.

——— *Exinde per amplum*
Mittimur Elyſium, & pauci læta arva tenemus.

Item, *Devenere locos lætos, & amœna vireta*
Fortunatorum nemorum, ſedeſque beatas.

Vide Doctiſſimum D. Jacobum Windet de vitæ functorum ſtatu. Sect. 7. Fuere etiam *Elyſii campi* in Bœotia. Virgil. Georg. 1.

Quamvis Elyſios miretur Græcia campos.

Eos autem ita deſcribit Tibullus 1. 4.

Sed me ———
Ipſa Venus campos ducet in Elyſios.
Hic choreæ, cantuſque vigent, paſſimque vagantes
Dulce ſonant tenui gutture carmen aves.
Fert caſiam non culta ſeges, totoſque per agros
Floret odoratis terra benigna roſis.

Cui ſuccinit Prop. 4. 7.

Mulcet ubi Elyſias aura beata roſas.

Sed hi & reliqui quicquid habent ex Homero habuere. Sic enim ille Odyſ. 4. Ἠλύσιον πεδίον deſcribit.

Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος·
Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

Vide Plut in Sertorio, & in Conſolatione ad Apollonium ex Pindaro, ubi roſarum, & florum mentio. Heſychius: Ἠλύσιον, Μακάρων νῆσος. Εἴρηται δὲ ἐν ἴσῳ τὸ ἐκ λύσεως, ὅπου ἀπαλλάττονται ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαὶ, κ) οἱ μὲν φασιν ἀεὶ Ἀγριστον εἶναι, οἱ δὲ ἀεὶ λίθων, &c. Silius Ital. lib. 13.

Tum ſeducta loco, & laxata lucida nocte
Clauſtra nitent, quæ ſecreta per limitis umbram
Elyſios ducunt campos, hic turba piorum,
Nec Stygiæ in regio, cæli nec poſita ſub axe:
Verum ultra Oceanum ſacro certamina fonti
Lethæi potant latices oblivia mentis.

Emath, i. e. *ira*, vel *indignatio*, aut *calor*, ſive *vinum*, aut *uter*, ſive *lagena*, urbs Syriæ Damaſci. Jer. 49. ubi hoſtes Iſraelis remanſerunt, Jud. 3. Hæc Euſebio *Epiphania*, aliis *Antiochia* dicitur. Civitas eſt munitiſſima tribûs Nephthali, Joſ. 13.

Emathia, Europæ nobilis regio, Thraciæ finitima, poſtea *Macedonia* dicta: nomen habet (ut quidam exiſtimant) ab *Emathione* rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filii. Plin. 4. 11. Poetæ aliquando Emathiam uſurpant pro Theſſaliâ, ſuo quodam jure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg Georg. 1.

Nec fuit indignum ſuperis bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Æmi pingueſcere campos.

Lucan. lib. 1.

Bella per Emathios pluſquam civilia campos.

Pharſalicos campos intelligit qui ſunt in Theſſaliâ.

Embda, *Embden*, urbs & emporium Germ. infer. ad flu. Amiſiæ oſt. Friſiæ occident. cap. in dition. Batavorum, 6. mill. à Groninga in ort. & 15. à Brema in occ. Long 23. 24. Lat. 53. 35.

Emelia, *Emelie*, urbs Hiberniæ, in Com. Tipperarienſi, ad amnem *Broadwater*, 15. mill. à Caſſilia in occ.

Emerita, vulgo *Merida*, urbs Luſitan. olim ampliſ. Archiep. & conventus Juridicus multarum urb. ad Anam flu. in Extrematura; cujus nihil hodie ſupereſt præter ruinas & magna antiquitatis veſtigia. Long. 13. 31. Lat. 39. 38.

Emiſa, ſeu *Emeſſa*, vulgo *Hems*, urbs Syriæ ad Otontem flu. inter Laodiceam ad auſt. & Arethuſam ad Bor. 43. mill. à Damaſco in Bor. tot. ab Apameâ in auſt. 80. ab Antiochia, & 60. à Palmyra in occ. Long 69 40. Lat. 34. 00.

Emmaus, Judææ urbs. Ptol quæ alio nomine *Nicopolis*, ubi cognitus eſt à diſcipulis ſuis Chriſtus in fractione panis. Luc. 24. Joſephus de B. Jud. 7. 26. Χωρίον ἔδωκεν εἰς κατοίκησιν, ὃ καλεῖται μὲν Ἀμμαοῦς, ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων σταδίους τριάκοντα. Item locus prope Tiberiadem, in quo ſunt thermæ. Joſeph. Ant. 18. 3. ubi de Tiberiade prope lacum Geneſareth ab Herode condita: Θερμὰ δὲ ἐκ ἄπωθεν ἐστὶν ἐν κώμῃ, Ἀμμαοῦς ὄνομα αὐτῇ. *Ammaus*, i. e. חמאוס nomen ex חמי deflexum, quod *aquas calidas* ſonat. Joſ. de B. Jud. 4. 1. Μεθερμηνευομένη δὲ Ἀμμαοῦς, θερμὰ λέγοιτ' ἄν, ἐστὶ γὰρ ἐν αὐτῇ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκεσιν ἐπιτήδειος. Long. 65. 45. Lat. 31. 44.

Emmericum, vel *Embrica*, urbs Germ. in Duc. Clivenſi, vulgo *Emmerich*, ad Rhenum, 1 leuc à Schenckia arce in ort. & paulo amplius à Clivia. Long. 27. 35. Lat. 51. 50.

Emodus,

Emodus, *Hemodus* Ptolemæo, *Emodi* pl. num. Plinio, mons ingens Aſiæ, Tauri pars, Indiam à Scythiâ diſterminans. *Meghalis* Caſtaldo, *Zetbra* Judæis, & *Bereſtsh* Mengrelus, teſte Thevetoſ.

Emenia, Scotiæ orientalis inſ. Mercator. *Maid*, teſte Ortelio.

Emporiæ, al *Tibula*, vulgo *Caſtel Aragoneſe*, urbs Sardiniæ, & prima ab Aragoniis occupata prope oſt. Termi flu. 30. mill ab ora proximiori Corſicæ inſ. in auſt. 18. à Saſſari in Bor. & 34. ab Algaria in Bor Long. 31. 15. Lat. 39. 25.

Emporiæ, *Ampurias*, urbs al Indigetanorum, nunc op. Cataloniæ, in ora litor. maris Mediter. 3. leuc à Rhoda in auſt. 6. à Gerunda in ort. & 20. à Barcinone in Caſ. Long. 25. 00. Lat. 43. 00.

Empericus ſinus, *Golfo di Sala*, urbs & emporium Africæ in regno Fezzano.

Emporium, ſeu *Empolia* aliis, *Empoli*, op. agri Florentini, ad Arnum flu 20. mill. à Florentiâ in occ. & 30. à Piſis in ort. ſub Dominio M. Ducis Etruriæ. Long. 33. 48. Lat. 42. 55.

Emporium, *Ponte Nura*, pag. Æmiliæ apud Placentiam, ad 5. m. p. Parmam verſus in ort. diſtans.

Empulum, op Picens, apud oram, à Firmo urbe 6. m. p. in occ. Lauretum verſus, vulgo *S. Lupedio*, vel *S Elpedio*. Sed Franc. Pamphilo eſt caſtrum ejuſdem oræ, *Clavello* dictum.

Enarginum, ſeu *Urgenium*, vulgo *Orgon*, op Gall. in Provincia, 2. leuc. à Cabilbone in ort. uti 7. ab Arelate

Enchelea, pop Illyrici, quorum op. & reg *Eteſciam* vocat Pinetus Ibi Cadmus & uxor ejus in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

——— *Nomine priſco*
Encheleæ verſi teſtantes funera Cadmi.

Enderum, *Endero*, op. Dalmatiæ ad Scardum M. 50. mill. à Liſſo in Bor.

Endidenum, ſeu *Endida*, quibuſdam eſt Newmark, ad Atheſim flu in Com. Tirolenſi. Al. autem eſt *Bolzano*, urb. Com Tirolenſ. ad flu. Eiſocum, med. inter Tridentum, & Brixionem.

Engoliſma, ſeu *Inculiſma*, urbs Aquitaniæ, vulgo *Angouleſme*; (à quâ reg. adjacens dicitur Engoliſmenſis prov. prope Carentonum flu. inter Marchiam Lemovicenſ. ad ort. & Santonum ad occ.) ubi alias Agefinates, 12. leuc. à Mediolano in ort & 16. à Lemovico in occ.

Engyum, Siciliæ urbs. Steph. Ejus meminit Silius Italicus lib. 14.

——— *Romana petivit*
Fœdera Callipolis, lapidoſique Engyon artus.

Ubi alii *Engyon*. *Gange* Aretio, *Lognina* Fazello. Vide Cluver. Sic Ant lib. 2. cap 11.

Enipeus, flu. Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, juxta quem Cæſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed mixtus Apidano velociſſimus. Lucan. lib. 2.

Apidanus, nunquamque celer niſi mixtus Enipeus.

Idem lib 7.

Sanguine Romano jam turbidus ibit Enipeus.

Val. Flac. lib 1.

Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ovid. Met. 1.

——— *Et irrequietus Enipeus.*

Item Elidis flu. recentiore nomine *Barnichius* dictus. Hom. 7. Odyſ narrat, ut Tyro, Salmonei filia Enipeum flu amarit, utque ejus fluvii aſſumptâ formâ Neptunus amore puellæ potitus ſit, ex quâ ſuſcepit liberos Pelium, & Neleum. Ovid. Amor 3. 5

Siccus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa receſſit aqua.

Propert. 1. 3.

Non ſic Æmonio Salmonida miſtus Enipeo
Tænarius facili preſſit amore Deus.

Idem 3. 19.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo,
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Eniſis, Siciliæ flu. Fazello, quem hodiè *Niſi* appellari ſcribit.

Eniſpe, urbs Arcadiæ, quæ non amplius extat Stephanus, apud quem vetus Poeta.

——— Ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.

Inde Statius lib. 4. Theb.

——— *Ventoſaque donat Eniſpe.*

Enna, civitas inſignis in ipſo Siciliæ umbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata (unde Ceres *Ennæa* dicta) nemoreque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Ovidius Faſtorum lib. 4.

Grata domus Cereri, multas ea poſſidet urbes,
In quibus eſt culto fertilis Enna ſolo.

Ubi al. *celſo*, ex ſitu ſc. qui arduus & acclivis. Livius: *Enna in excelſo loco & prærupto undique ſita, cùm loco inexpugnabilis erat, tum præſidium in arce validum habebat.* Strabo lib 6. ubi de illa: Κεῖται ἐπὶ λόφῳ. Nobis indic re ſufficiet (inquit Bochartus) *Ennam* Punicè dici עין נעם *En-naam* vel *Ennaam*, h. e *fontem amœnitatis*, atque pare merito ſane; cum fontibus irriguus fuerit locus, & inſulæ totius cætera amœniſſimus Diod lib 5. *Raptam fabulantur Proſerpinam*, ὅτι, ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἔνναν. Et paulo poſt. Ἔστι δ' ὁ προσαγορευόμενος λειμὼν ἄνωθεν μὲν ὁμαλὸς, καὶ παντελῶς εὔυδρος. Cicero etiam Verrina quartâ, *aquas* ei tribuit *perennes*. Quin & Claud. lib 2. de R. Proſ.

——— *Curvata tumore*
Parvo planities, & mollibus edita clivis
Creverat in collem, vivo de pumice fontes
Roſcida mobilibus lambebant gramina rivis.

Ovidius in Faſtis:

Valle ſub umbroſa locus eſt aſpergine multa
Uvidus ex alto deſilientis aquæ.

Ariſtot. lib. de Mirabilibus: Περὶ τῆς Σικελίας, τῆς καλουμένης Ἔννα, σπήλαιόν τι λέγεται εἶναι, περὶ ὃ κύκλῳ πεφυκέναι φασὶ τῶν τε ἄλλων ἀνθέων πλῆθος, ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, πολὺ δὲ μάλιστα τῶν ἴων ἀπέραντόν τινα τόπον συμπεπληρῶσθαι, ἃ τὴν σύνεγγυς χώραν εὐωδίας πληροῖ, ὥστε τοὺς κυνηγοῦντας, διὰ τὸ κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς ὀδμῆς, ἐξαδυνατεῖν τοὺς λαγὼς ἰχνεύειν. διὰ δὲ τούτου τοῦ χάσματος ἀνυπόνομος ἐστὶν ἡ σύριγξ, καθ' ἥν φασι τὴν ἁρπαγὴν ποιήσασθαι τὸν Πλούτωνα τῆς Κόρης. Long. 38. 20. Lat. 36. 40.

Enneacrunus, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero fiſtularum, quas Græci κρουνοὺς vocant, ſic dictus. Qui etiam *Callirrhoe* à Papinio vocari videtur hoc verſu.

——— *Callirrhoe novies errantibus undis.*

Enona, ſeu potius *Ænona*, urb. alias Liburnorum, nunc Dalmatiæ in ora litor 9. mill. a Jadera in Bor. & 4. à Giſſai inſula Long 39. 16. Lat. 44 42.

Enoſis, inſ. oblonga & parva in ora auſtrali Sardiniæ, quæ etiam *Sulcitana* dicta, nunc *Iſola di S. Antioco*, teſte Cluverio

Enſiſheimum, urbs Alſatiæ, ad Hellelum flu. 2 leuc à Neoburgo in occ tot. à Mulhuſio in Bor. & 3. à Briſiaco in auſt.

Entella, urbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Step. Silius lib. 14.

——— *Largoque virens Entella Lyæo.*

Vide Cluver. Ant Sic 2. 12. Populi *Entellini*. Plin. 3. 8. Item *Entella* Liguriæ flu. Ptol. *Lavigna* Leandro. Long 36. 40. Lat. 36. 30.

Epaunus, urbs Gall. Aquit *Pamiers* Ortelio, in Occitania, Labbæus autem exiſtimat eſſe *Jenne*, vic Sabaudiæ ad Rhodanum, 2. leuc. à Bellico in auſt. Long 17. 05. Lat. 42. 20.

Epea, op Peloponneſi, cujus pop. *Epei* Straboni, contra quos Neſtor bellum geſſit

Eperia, *Eperies*, urbs Hungariæ ad Tarizam flu verſus M. Carpathum, & confin. Poloniæ, ut Sanſonis Com. 6 leuc. Germ. à Caſſovia in Bor.

Epetium, op Illyrici in ora Dalmatiæ litor. inter Salonas & Peguntium, nunc *Zarnomiza* dicitur. ad oſt. flu. cogn. Fuit autem prope Spalatum, uti ex tabb. Peutingerianis colligitur. Long 40. 54. Lat 44 00.

Epheſus, urbs Ioniæ, Emporium totius Aſiæ citer. celeberrimum, Amazonum opus, quemadmodum & Juſtinus ſcribit lib. 2. & Plin. retulit, 5 29. Hæc civitas loco cavo olim habitata diluvium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus civitatem in eum locum, ubi nunc eſt, tranſtulit, & ab uxoris nomine Arſinoen vocavit; eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt. Porro *Epheſum* inde dictam, quod eam tergam Amazonibus Hercules permiſerit (Ἔφεσιν enim Græci permiſſionem dicunt) ſcribit Heraclides de Politiis. Dianæ templo imprimis nobilitata fuit hæc urbs. Dionyſ Perieg. v. 826.

——— Βοσκόμενον ἰχθῦσι
Παιδάλιον Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰωχαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτε νηὸν Ἀμαζονίδες τετύκοντο
Πρέμνῳ ἔπι πτελέης περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

Callimachus Hymno in Dianam:

Σοὶ γὰρ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἔν ποτε παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. Et mox,
——— Τῶν ἐν θειότερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον. ———

Ac proinde Plin. *admirationem Græcæ magnificentiæ*, vocat ac inter mundi miracula numerat, lib 36. Hinc Ἐφέσια γράμματα, notulæ quædam, & voces magicæ. De quibus vide Heſychium, & Clementem Alexandrinum, Strom. 1. 18. Long. 55. 45. Lat. 39. 00. *Epheſus* etiam Nili inſula. Steph.

Ephyra, inſula ſinûs Argolici, cum opido cognomine. Steph. quem conſule, plures enim hujus nominis urbes recenſet.

Ephyra,

Ephyra, alio nomine *Corinthus* dicta, ab *Ephyrâ* nymphâ ſic dicta. Ovid Met. 2.

——*Quæris Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

Hinc *Ephyreus*, adjectivum 4. Syllabarum. Lucan. lib. 6.
Inſedis caſtris, Ephyreaque mœnia ſervat.

Item *Ephyreius*, adjectivum 5. Syllabarum. Virg. Geor. 2.
Illaſaſque auro veſtes, Ephyreiaque æra.

Hinc etiam *Ephyreias* Claud. de bello Getico:
Seſtices Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Ceperat, & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Interpres Apollonii: Ἐφύρα, ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός.
Sil. lib 4.
——*Non æra vacabant*
Quæ ſcirent Ephyrea.

De æris Corinthii origine, quod in tanto pretio fuit, agit Plin. lib 34. cap 2. *Hoc (æs) caſûs miſcuit, Corintho cum caperetur incendiô.* Pluribus Florus 2 16. ubi de Mummio: *Quantas opes & abſtulerit, & cremaverit, hinc ſcias, quod quicquid Corinthii æris toto orbe laudatur, incendio ſuperfuiſſe comperimus: nam æris notam pretioſiorem opulentiſſimæ urbis fecit injuria; quia incendio permiſtis plurimis ſtatuis, atque ſimulacris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt.* At non dubium, quin ante hoc temporis illud æs in honore fuerit; idque ex Homero, qui laudat thoracem:

————Τόν ποτε φιλλὶς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης.

Seneca in Medea:
Inque auxilium Dictynna tuum
Pretioſa ſonant æra Corinthi.

Epiacum, *Papcaſtle* Camdeno, Op Brigantum in Albione, nunc in Cumbriæ Com. ad flu. Derventionem 3. mill. ab ora litor. maris Hibernici, 16. à Carleolo in occ. & tot. fere à proximiori lit. Scotiæ in auſt.

Epicaria, op. Albaniæ, med. inter Liſſum ad Bor. & Dyrrhachium ad auſt.

Epidamnus, vel *Epidamnum*, vulgò *Durazzo*, op. in eâ parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, triſtiſſimo è Græcia in Italiam trajectu nulli non cognitum. Romani coloniam eo deducentes *Dyrrhachium* dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen *Epidamni*, tanquam à *damno* deduceretur. Ad quod alludit Plautus in Menæchmis, cum ait:
Ne tibi damnum in Epidamno duas.
Tanquam nomen inditum ſit *Epidamno*, quod illuc nemo ſine *damno* divertat. Vide *Dyrrhachium*.

Epidaphne, urbs in Seleucide Syriæ, quæ & *Antiochia* dicta à *Daphne* vicino ſuburbano, quod locum habebat ambitûs 80 ſtadiorum, & fanum Apollinis cum delubro Dianæ. Jul. Capitol.

Epidaurus, urbs Peloponneſi, Æſculapii templo celeberrima. Unde etiam Romani cum gravi peſtilentiâ laborarent, conſultoque oraculo juberentur Æſculapium Romam advehere, triremem cum legatis eâ de cauſâ Epidaurum miſere. Verum cum Epidauri Deum opiferum à ſe inviti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnavigaſſe ſeſeque in puppi in gyrum complicuiſſe; quem illi Æſculapium arbitrati magnâ cum veneratione Romam advexerunt. Vide Ovid. Met. 15. Heſychius: Ἐπίδαυρος, πόλις ἐν Ἄργει. Idem, Ἐπιδαύριον, τὸ Τροιζηνιόν. Et antea, Ἐπιδαύριοι, ἔθνος Πελοποννήσου. Equi hujus loci in pretio antiquitus fuere. Virg. Geor. 3.
Taygetique, canes, domitrixque Epidaurus equorum.
Strabo lib 8. Ἔστι δὲ καὶ τὸ φῦλον τῶν ἵππων κράτιστον, τὸ Ἀρκαδικὸν, καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικὸν, καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. Servius autem ad Virgilii loc. ſupradictum Epidaurum Epiri urb. fecit, ideòque reprehenditur à Beroaldo; nam Plin. & Strabo in Peloponneſo conſtituunt, quibus addas Melam & Solinum. Sed non idcirco errat Servius; nam eſt alia etiam Epidaurus in Epiro, aut Illyrico: Lucan. lib. 2.
Ionias vergens Epidaurus in undas.
(Ubi tamen plerique legunt *Epidamnus*) & de hâc, ut apparet, capiendus vates. Nam ipſe,
Et patriam Epirum referet.——
Long. 30. 00. Lat. 38. 30. Eſt etiam urbs Dalmatiæ maritima, vulgò *Raguſa*, vel *Raguſi*. Sui juris eſt, & Reipub. c. p. Turcis tributaria. Mire conquaſſata fuit terræ motu an. 1667. quo max. pars civitatis periit. Long. 42. 52. Lat. 42. 50.

Epidii, pop. fuere Albionis, in Scotiâ meridionali, verſus Hiberniam, ubi nunc *Cantyr* prov. prope Glotæ æſtuarium.

Epidium, inſ. Albionis in orâ occidentali Scotiæ, & una Ebudarum, vulgò *Ile* dicitur. Habet 2. caſtra & 10. vicos, eſtque circuitus 24. mill. Scoticorum, 20. mill. diſtat à litore Hiberniæ in Bor. & 13. a proximiori orâ Scotiæ in occ.

Epidium, promont. Scotiæ in Cantiriâ prov. 10. mill. ab orâ proximiori Hiberniæ in Cæcium, vulgò *The Mul of Cantyr* dicitur.

Epiphania, urbs Syriæ, med. inter Antiochiam ad Bor. & Damaſcum ad auſt. 80. mill. utrinque, uti 18. a Lariſsâ in auſt. & 70. à Seleucia.

Epirus, regio Græciæ finitima ad ort. Acheloo flu. diſcreta: ad occaſum Acroceraunis montibus, qua mari Adriatico incumbunt: Ad ſeptentrionem Macedoniæ parte terminata: Ad meridiem Ionio mari abluta. Primum *Moloſſia* dicta, deinde *Chaonia* à *Chaone* Heleni fratre. Quondam urbibus, populiſque fuit frequentiſſima, ſed a Romanis ſubacta cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Aluit hæc regio equas præſtantiſſimas. Virg. Geor. 1.
Eliadum palmas Epirus equarum.
Et poſteà lib. 3.
Et patriam Epiraas referat.——
Tauros item. Ovid. Met. 8.
——*Oenos ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epirus. Item Juvencos:
Hom. in Hymn.
Ἢ μὲν ἂν Ἤπειρον πορτιτρόφον.
Frumenti quoque ferax fuit. Hom. Od. 1.
Κεῖθ᾽ ἀλὶ καλλιρόθῳ ἐσχάτιος Ἠπείροιο.
Idem Od. ξ.
——Οὔτ᾽ Ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ᾽ αὐτῆς Ἰθάκης——
Hinc *Epirota*, & *Epiroticus*. Inſulas circa Epirum olim tenuiſſe Phœnices docet Bochartus. Ab iiſdem fortaſſe dicta fuit *Epirus*, non quia ἤπειρος *terra continens*, nihil enim hic ſingulare, ſed quia terra אבירים *abirim*, i. e. *equorum* & *boum*.
Et Gratius fere in fine Cynegetici:
——*Quis Chaonias contendere contra*
Auſit, vix meritâ quas ſignat Achaia palmâ?
Chaonias (equas) id eſt, *Epiroticas*; Chaonia enim eſt pars Epiri. Vegetius lib 3. *Epirotas ac Siculos (equos) non deſpexeris, ſi mores pulchritudo non deſeret.* Jam de Epiri bobus quis non meminit? Ubi teſte Pindaro,
Βοῦς θ᾽ ὅτι φέρτατοι ἔξοχοι τελέθοντι,
Δωδωνάθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.
Sed obſervanda imprimis hæc Philoſophi Hiſt. An. 3. 21. Αἱ δ᾽ Ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μέγισται βδάλλονται ἑκάστη ἀμφορέα, καὶ τούτου τὸ ἥμισυ κατὰ τοὺς δύο μαστούς. Ὁ δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἵσταται, ἢ μικρὸν ὑποκύπτων διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικνεῖσθαι καθήμενος. Proinde Hecatæus apud Arrianum lib. 2. Anabaſeos aſſerit circa Epiri Ambraciam & Amphilochum regnaſſe Geryonem, & inde Herculem boves abegiſſe. Quò pertinet quòd in Epiro boves prægrandes Λαρινοὶ dicti, credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & à bubulco *Larino*, Herculis abigeo, traxiſſe nomen. De his vide Athenæum lib 9. & Suidam in Λαρινοὶ βόες, obi citatur Poeta vetus Lycus Rheginus, Lycophronis pater. Vide item Ariſtophanis Scholiaſten in *Aves*, Tzetzem Chil. 8. Hiſt. 186. Apoſtolium, &c.

Urbes Epiri hâc tempeſtate.

A[illegible]cloum.
Actium, olim colon. *Capo Figalo*.
* Ambracia, *Larsa*.
Anactoria, *Vodiza*.
Antigonia, *Argiro caſtro*.
Argos, (Interiit.)
Buthrotum (*Butrinto*.)
Caſſiope. Vide *Joanna*.
Chimæra, *Chimera*.
* Corcyra, *Corfu*.
Dodona.
Evoria, *S. Donato*.
* Ioanna, metropolis & caput reg. *Ioannina*.
* Leucas, *S. Maura*.
* Nicopolis, *Preveza*.

Epitalium, *Thryon*, Homero, & *Thryoeſſa*, teſte Strab. *Zanchio* Nigro. op. Pelopon. in ora Meſſeniæ, apud Alpheum flu.

Epium, op. Pelopon. in Arcadiâ reg. quæ *Triphylia* nominatur inter, inter Maciſtam & Hæream. Plin.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis causâ vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, morte

te expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epiba, inſ. parva ſinûs Laconici. *Lovo* Nigro.

Epoiſſus, ſeu *Ivodium*, vulgò *Yvoix*. op. Belg. in Duc. Luxemburgenſi, in Campaniâ 1. leuc. à Moſomio in ort. 3. à Stenæo in Bor 3. à Malmedio in occ. & 8. à Maceriis in ort.

Epomeus, Strab. Epopos Plin. hodie *M. di S. Nicola*, teſte Julio Jazzolino, mons Pithecuſæ inſ. fin. Puteolani in Campania.

Epona, *Pinburg*, Aventino, *Epenburg*, al. ſeu *Biburg*, op. fuit, nunc eſt vic. Vindeliciæ in Bavaria, à Nova civitate, leuc. 1. diſtans in ort. Aboſinam propius accedens.

Epopeus, vel *Epopus*, mons in Arimis ſub quo Typhoeus jacere fingitur, & flammas ore eructare. Pind. Schol. Συμβαίνει γὰρ αὐτόθι, &c. Πυρὸς κοχλάζεις, καὶ μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. *Ibi accidunt ignis deflagrationes, & Typhon ſubjectus eſſe fingitur.* Strabo ſcribit Eretrienſes terræ motibus, ignique & aquarum eruptione inde fuiſſe exturbatos: & id ipſum aliis accidiſſe, quos eò miſerat Hiero tyrannus Syracuſarum. Et apud Strab. Timæus paulo ante ſuam ætatem τὸν Ἐπωπέα λόφον ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ τιναχθέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἐξῶσαι πάλιν ἐπὶ τὸ πέλαγος. *Mediâ in inſulâ Epopeum collem motu terræ concuſſum ignes evomuiſſe, & quicquid erat medium inter ipſum & mare, rurſus ad mare perpuliſſe.* Quod de ipſo colle perperam accepit Plinius, qui ſic habet, *Montem Epopon* (ferunt) *cum repente flamma ex eo emicuiſſet, campeſtri æquatum planitie.* Docti videant utrum huic monti Græcum ſit nomen ἀπὸ τῆς ἐπόψεως, quia ſpeculæ ſunt in montibus, aut Phœnicium ab הביב *hibbub* vel *ibub*, id eſt, *aſſatione* & *exuſtione* propter flammarum eructationes, quibus flagrat, atque exardeſcit. Bochartus.

Epora, op. Hiſp Bæt. *Montoro* Morali. Al. eſt *Aldea del Rio*, op. Vandalitiæ, ad flu. Bætim, 8. leuc. à Cordubâ in ort.

Eporedia, Salaſſiorum urbs Ptol. hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab *Eporedicis*, quos eo nomine Galli præſtantes *equorum domitores* ſuâ linguâ appellabant, nominata; ut non obſcurè innuit Plin. 3. 17. *Jurea* Leandro. Long. 29. 35. Lat. 44. 25.

Equabona, vel *Aquabona*, op. fuit Luſitaniæ, nunc vic. *Coina* dictus, vix 3. leuc. ab Ulyſſipone in auſt. Cætobrigam verſus, à quâ pari ſpatio diſtat. Sed quid ſit *Equabona* Bætica non conſtat.

Equeſtris Colonia, op Sequanorum, variè ponitur. Cluverio enim & Brietio eſt *Nyon*, op. Lemano lacui adpoſitum, in Romanâ ditione Bernenſ. pagi, quod Noviodunum dicitur; eſtque in Gall. Lugdun. Al. autem eſt *Coulonges*, burgus Breſſiæ prov. in Geſia regiuncula, ad Rhodanum prope Clauſulas, ex adverſo Sabaudiæ, 4. leuc. à Genevâ in occ. & 5. ab Orgeleto in auſt.

Equilium, ſeu *Æquilium*, op. Venetorum, nunc vic. Marchiæ Tarviſinæ, *Jeſol Diſtrutto*, ubi tantum rudera viſuntur. Long. 34. 48 Lat. 45. 10.

Equotuticum, vel *Equus Tuticus*, op. Hirpinorum, nunc *Ariano*, urbs regni Neapolitani, ad radices Apennini M. 12. mill. à Benevento in ort. Ejus mem. Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5.

Manſuri oppidulo quod verſu dicere non eſt.

Eraconium Flavium, op. Hiſp. Tar. in Callaicis, ab Aſturica 30. m. p diſtans Anton.

Eractum, ſeu *Heractum*, op. Baſtarnarum in Germano Sarmatiâ, teſte Ptol. nunc *Roir*, op. Poloniæ, in Podolia prov. ad amnem *Moraveu* in Tyram delabentem.

Eraſinus, hodiè *Raſino*, flu. Peloponneſi à poetis memoratus in Argiâ reg. per quam ex Stymphalide palude in ſinum Argolicum decurrens, alicubi ſub terram conditus rurſus, Plinio teſte, emergit. Ovid Met. 15.

Sic modo combibitur, tecto modo gurgite labens
Redditur Argolicis ingens Eraſinus in agris.

Pauſan. lib. 8. Ἔστι δὲ τῇ Στυμφάλῳ χειμῶνος μὲν ὥρᾳ λίμνη τε οὐ μεγάλη ἡ πηγή, καὶ ἀπ' αὐτῆς ποταμὸν ποιεῖ τὸν Στύμφαλον. Ἐν θέρει δὲ περιλιμνάζει μὲν οὐδὲν ἔτι, ποταμὸς δὲ αὐτίκα ἐστὶν ἀπὸ τῆς πηγῆς. Οὗτος ἐς χάσμα γῆς κάτεισιν ὁ ποταμός, ἀναφαινόμενος δὲ αὖθις ἐν τῇ Ἀργολίδι μεταβάλλει τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸν ἀντὶ Στυμφάλου καλοῦσιν Ἐρασῖνον. Strabo lib. 6. Τὸ δὲ ἐκ Στυμφάλου ὕδωρ ἐστὶ σ' ... ὑπὸ γῆν ἐνεχθὲν ἐν τῇ Ἀργείᾳ τὸν Ἐρασῖνον ἐκδίδωσι.

Statius Theb. 4.

———*Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.*

Vide in illud Stat. Theb. 1.

———*Ruit agmine facto*
Inachus & gelidas ſurgens Eraſinus ad Arctos.

Eſt & alter hujus nominis flu. teſte Strab in Arcadia oriens, ac in ſinum Corinthiacum apud Baram op. influens. Alius item in Eubœa apud Eretriam fluens.

Erdini, pop. Hiberniæ, in parte Bor. ubi nunc Com. Cavanenſ. & Fermanagenſ in Ultonia, ubi etiam *Erdinus* lacus.

Erembi, Arabiæ pop. Dionyſius de ſitu orbis.

Ἀγχοῦ ἐσχατιὴν παράλου τ' ἔχουσιν Ἐρεμβοί.

Sic autem dicuntur, Non ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν βαίνειν, uti voluit Grammaticorum filii, ſed ab Ebræo ערב *ereb*, i. e. Arabia. Strabo lib. 1. Ἐρεμβοὺς, οὓς οἰκείως λέγειν Τρωγλοδύτας Ἄραβας. Quanquam nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὺς vel Ἐρεβεννοὺς, id eſt, *nigros*. Non itaque de nihilo eſt quod ערבי *arabi*, *Arabs* ערב *ereb veſpera*, & עורב *oreb*, *corvus*, ſint ab eâdem radice. Bochart.

Eremus, inſula circa Lemnum, ubi Philoctetis Ara cum æneo ſerpente Steph. Item regio Æthiopiæ ad lacum Arthatam. Ælian. Hiſt. An. 17. 40.

Ereſus, vel *Ereſſus*, urbs Lesbi, Theophraſti patria. Præſtantiſſimo & candidiſſimo tritico nobilis fuit hæc civitas, cujus pollinem vel Mercurius ad Deos ferret, ſi quâ farinâ veſci cuperent. Archiſtratus in Gaſtronomia.

Ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ
Λευκοτέρας χιόνος· θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν
Ἄλφιτ' ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.

Eâ ratione Ereſii ſtatuam Cereris Ἐρμαχῆ Delphis olim dicarunt.

Eretria, Eubœæ urbs clariſſima. Mela 1. Hom. Il 2. Ab *Eretrio* Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Steph. Eſt etiam Theſſaliæ urbs. Ptol. vulgò *Vatia*.

Eretum, op. Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum. *Monte Retondo* Volaterrano. Ejus meminit Virgil. Æn 7.

Ereti manus omnis oliviferæque Mutuſcæ.

Dictum hoc op. ἀπὸ τῆς Ἥρας, à *Junone*, quæ ibi culta, Servius ſcribit. Et Solinus cap 8. *Heretum à Græcis in honorem Heræ, ſic enim Græci Junonem vocant.* Strabo in Sabinis conſtituit: verba ejus Ἤρητον τῆς Σαβίνης κώμην. Nunc vicus parvus. Græci jam Ἔρητον vocant. Vicum hunc celebrem eſſe figlinis jam alii ſcripſerunt, inde *Eretinas mentes* pro ſtupidis, quaſi argillaceas & cretaceas dictas Fulgentius obſervavit ex vetere ſcriptore, & ab illo Turneb. 10. 16. Verba antiqui ſcriptoris ſunt *Averruncaſſit Dios tam Eretinas hominum mentes.* Long 36. 25. Lat. 40. 50.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis, & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Galeno lib 9. Simpl

Ergavia, Vaſconum in Hiſp. Tarracon. urbs. *Ygualada* Marineo Siculo.

Ergavica, Hiſp. Tarracon. op. in tractu Vaſconum. Ptol. pop. *Ergavicenſes* Plinio. *Alcaniz* Meletio. *Santaber* Morali.

Ergetium, urbs Siciliæ Steph. Silio *Hergentum*. Diodoro autem ac Ptolemæo Ἐργέτιον, opidani *Ergetini*. Plinio 3. 8. Silii locus eſt lib. 14.

Hadranum, Hergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Melite.———

Ericuſſa, una inſularum Æoliarum. Steph. *Alicur* Leandro. Item inſula parva maris Ionii apud Paxas, Corcyræ proxima. Plin.

Eridanus, Italiæ flu. in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodiè notiore nomine *Padus* appellatur. Non longè à Venetiis diſtare innuit Propertius: Sic enim ille

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Itemque Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, &c.

Fluviorum regem vocat Virgil. Georg. 1.

Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus. Sidon. Paneg. ad Avitum:
———*Tibi maxime fluctu*
Eridane.———

Nulli animum claritate inferior. Ita de eo Plin. 4. 16. Lucan. lib 2.

Quoque magis nullum tellus ſe ſolvit in amnem
Eridanus, fractaſque evolvit in æquora ſylvas.

Diod. Sic. lib. 5. Τὸν νῦν καλούμενον Πάδον ποταμόν, τὸ δὲ παλαιὸν Ἠριδανὸν προσαγορευόμενον. Appianus in Annibalicis: Ἐπὶ τὸν ποταμὸν Ἠριδανόν, τὸν νῦν Πάδον λεγόμενον. Polybius lib. 2. Ὁ δὲ Πάδος ποταμός, ὑπὸ δὲ τῶν ποιητῶν Ἠριδανὸς θρυλλούμενος. Virgil Georg. 4.

Et gemina auratus taurino cornua vultu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

Κηφισσὸν eum vocat Dionyſ. verſ. 289. Hoc fluvio merſum eſſe è curru Solari decidentem poetæ ferunt Phaethontem. Ovid. Met. 2.

Quem procul à patriâ diverſo maximus orbe
Excipit Eridanus.

Claudianus:

Et Phaethonteæ percuſſus damna ruinæ
Eridanus.———

Nonnus Dionyſiac. lib 38.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Φαέθοντα κατηστεροπιξε κεραυνῷ
Ὑψόθεν αἰθύσσοντα ὑπὸ ῥόον Ἠριδανοῖο,
Καὶ πόταμος πνείοντα ἀναλυθεὶς ἐς πόλον ἄστρων
Ζωῆς ἐπιστήμονα, ἐν ἀστερόεντι δὲ κύκλῳ
Ἠριδανοῦ ποταμοῖο ἐθήκατο ἀγκύλον ὕδωρ·
Γραπτὰ δ' ἀνακυκλοῦσα διέτρεχεν ἡνιοχῆος
Εἰς ὄνομα αὐτοῦ ἄμαξαν, ἀδαμαντείην δ' ἐπὶ δίφρον
Ἀρκτῷ πελάσαι καὶ χαμαλάσιν ὄχεσφιν.

Vide *Phaethon*, & *Padus*. Item *Eridanus* cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Arateis:

Namque etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claudianus:

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Eridanus, *Rodaun*, amnis Polon. in Pruſſia Regia, ex lacu exoriens 25. m. p. ſupra Dantiſcum: ibi in Viitulam cadit, & paulo poſt cum ipſo in mare Balticum labitur.

Erigonus, Ptol. *Erigon* Strab. *Viſtrizza* Sophiano, flu. Macedon. Oritur in Pæonia ſupra Deborum, deinde per Emathiam fluens, infra Ædeſſam in Axium cadit.

Erimum, ſeu *Erinum*, op. Brutiorum in Calabr. citer. med. inter Conſentiam & Beſidianum ad 10. m. p. diſtans.

Erineus, una ex quatuor urbibus Doridis in Achaiâ, ſub monte Parnaſſo. Cæteræ *Bolon*, *Cytinion* metropolis, & *Lilæa*.

Erineus, *Miranda*, amnis Siciliæ in valle Neetinâ, in mare Ionium ſe exonerans 12 mill. à Neeto in Bor.

Eris, flu Brutiorum, apud Terinam op. in ſin. Terinæum labens.

Erne, *Lough Earne*, lac. Hiberniæ, in Ultoniâ prov. & Com. Fermanagenſi; qui ab antiquis *Erdinus* dict. fuit.

Ernodurum, urbs Gall. Celt. *Iſſoudun* quibuſdam in prov. Bituricenſi, quæ Latino recenti *Exolodunum* dicitur.

Ernolatia, op Norici, ubi nunc vic. *Hall*, in Auſtria ſup. ad flu *Screms*, 6. leuc. à Lentia in occ.

Erpachium, *Erpach*, caſtr. Germ. in Francon. in tractu *Othonis Sylva* dict. unde reg. adjacens Com. *Erpachenſis*, proprio parens Comiti, & ferè med. inter Rhenum, Mœnum, & Neccarum flu.

Erphordia, ſeu *Erfordia*, vulgò *Erfurdt*, urbs ampla & munita Germ. ad flu. *Jeram*, Academia illuſtris, antea ſui pene juris, jam v. ſubeſt Electori Moguntino, 3. leuc. ab Ilmaria in occ. uti 5. ab Jena, 3. à Gotha in ort, & 14. à Lipſia in occ.

Erpis, op. Africæ in regno Fezzano, in Errifis prov. *Mernisa* quibuſdam, *Macarmeda* Marmolio.

Errifis, prov. regni Fezzæ in Africa, verſus oram maris mediterranei, inter Habatam prov. ad occ. & Garetam in ort.

Erroris inſula, *Alboran* hodiè, inſ Africæ, in orâ regni Fezzæ, ex adverſo prom. Trium Turcarum, à quo diſtat 4. leuc in Bor.

Erubris, *Rober* Ortelio, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens. Auſon Idyl. 20.

Te rapidus Gelbis, te clarus marmore Erubris.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, vivumque ſuper humeros ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto Euryſtheus in æreo vaſe ſe abſcondit. Stat. Theb. 4.

Monſtriferumq; Erymanthon, & ærſonum Stymphalon.

Denſa juga Erymanthi, apud Sen. in Herc Fur.

Nigræ ſylvæ Erymanthi. Apud Hor. Carm. 1. Od. 21. Ovid. Ep. 9.

Tegæus aper cupreſſifero Erymantho.

Hinc *Erymanthius* Cic. in Ver. *Atebant in labores Herculis non minus hunc immaniſſimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Inde *peſtis Erymanthia*, Silio lib 3. i. e. Aper quem Hercules interemit. Hinc etiam *Erymanthis* Patronymicum, pro Arcadiâ. Ovid. Met. 2.

Nexilibuſque plagis ſylvas Erymanthidos ambit.

Etiam Calliſto Lycaonis filia quæ verſa fuit in urſam, dicebatur *Erymanthis* Ovid. Triſt. 1. 3.

———*Cuſtos Erymanthidos urſæ.*

Denique *Erymanthæus*. Val. Flac 1. Argon.

Quique Erymanthæos ſudantem pondere monſtri
Amphitryoniadem, &c.

Eſt & flu. hoc nomine in Alphæum defluens. Plin. Item urbs Arcadiæ Pauſan. de flu. Callim. Hymn. 1.

———Οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν.———

Cujus fontes Pauſanias in Lampea monte ponit, qui ſacer Panos eſſe dicitur.

Erythea, vel *Erythia*, inſula inter Gades & Hiſpaniam, quam ſic deſcribit Plinius. *Ab eo latere, quo Hiſpaniam ſpectat* (Gadis inſula) *paſſibus fere centum; altera inſula eſt longa 3. m. p. m. lata, in quâ prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro, & Philiſtide Erythia, à Timæo, & Sileno Aphrodiſias. Ab indigenis Junonis, Erythia dicta eſt, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur:* Acutè ut ſolet, corrigit Salmaſius, *Tyrii aborigines earum*, id eſt, conditores Gadium & Erythiæ. Aborigines enim Halicarnaſſeus exponit γενάρχας ἢ πρωτογόνους. Phœnicia igitur fuit inſula, non Punica, quæ conditores habuit è Tyro, non è Carthagine, ut perperam Avienus:

———*Hinc Erythia eſt inſula*
Diffuſa glebam, & juris olim Punici;
Habuere primò quippe eam Carthaginis
Priſci coloni.———

De eâdem Stephanus in Ἀφροδισιάς, quod nomen eſt, ad multa loca ambiguum: Τρίτη, νῆσος ἡ πρότερον Ἐρύθεια μεταξὺ Ἰβηρίας, καὶ Γαδείρων. Et Strabo. Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης. &c. Ἄλλοι δὲ τὴν παραβεβλημένην ταύτῃ τῇ πόλει νῆσον, πορθμῷ σταδιαίῳ διειργομένην. h. e. *Videtur Gadibus Erythiæ nomen tribuiſſe Pherecydes: Alii autem* hoc nomine intelligunt *inſulam urbi adſitam, unius ſtadii freto diviſam.* Ex his facilè colligitur quis Erythiæ fuerit ſitus, quæ hodiè nuſquam comparet. Fuit nempe media inter Gades & continentem, urbi, quæ ad occaſum erat inſulæ ita vicina, ut fretum interjectum unius ſolum eſſet ſtadii ut refert Strabo, vel centum paſſuum, ut Plinius. Hæc eſt illa Erythia apud poetas tam celebris in quâ regnaſſe volunt tricorporem illum Geryonem, cujus boves Hercules abegerit. Fabulæ princeps in Theogoniâ Heſiodus, poeta omnium qui extant, uno Homero excepto longe vetuſtiſſimus. Τρικέφαλον inquit Γηρυονῆα *tricipitem Geryonem* exarmavit Hercules

———Περιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο.

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 558.

Ἤτοι μὲν ναίουσι βοώτροφον ἀμφ' Ἐρύθειαν,
Ἄτλαντος ἀνὰ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες,
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἳ ποθ' ἵκοντο
Γηρυόνου μετὰ πότμον ἀγαυοῦ.

Et in Poetarum gratiam Erythiæ boves fingit Marcianus Ægyptiis & Epiroticis non cedere. Verba ſic habent ex magni Salmaſii emendatione:

Εἶτ' ἐχομένη ἐστὶ νῆσος ἡ καλουμένη
Ἐρύθεια, μεγάθει μὲν βραχεῖα παντελῶς,
Βοῶν ἀγέλας ἔχουσα καὶ βοσκημάτων,
Προσεμφερεῖς ταύρους τε τοῖς Αἰγυπτίοις,
Καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἤπειρον ἐν Θεσπρωτίοις.

Propert. 4. 10.

Amphitryoniades qua tempeſtate juvencos
Egerat à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Ovidius Faſt. 1.

Ecce boves illuc Erytheidas applicat Heros,
Emenſus longi claviger orbis iter.

Idem Faſt. 5

Victor abit, ſecumque boves Erytheïda prædam
Abſtrahit.———

Et Eurip. in Herc. Fur. vocat Geryonem τὸν τρισώματον βοτῆρ', Ἐρυθείας. Tamen in Iberiâ non regnavit Geryon, nec circa Gades, ſed Ambraciâ in Epiro. Ita pronunciat Arrianus poſt Hecatæum Hiſtoricum, antiquiſſimum lib 2. Ἀναβάσ. *Geryonem*, ait, *adverſus quem Hercules Argivus ab Euryſtheo miſſus eſt, ut boves Geryonis abigeret, & Mycenas duceret,* οὐδέν τι προσήκειν τῇ γῇ τῇ Ἰβήρων Ἑκαταῖος ὁ λογοποιὸς λέγει. *Nihil ad Iberorum regionem pertinere dicit Hecatæus hiſtoricus, neque inſulam ullam Erythiam in Oceano ſitam miſſum fuiſſe: Sed continentis quæ circa Ambraciam & Amphilochium eſt, regem fuiſſe Geryonem, & ex illa continente Herculem boves abegiſſe.* Quod ipſum habet Euſt. in Dionyſ. Atque eodem pertinet, quod in Epiro boves prægrandes *Larini Larini* credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & nomen habere à *bubulco Larino* Herculis abigeo. Hæc partim ex Athenæi lib. 9. partim ex Ariſtoph. Schol. in Aves, partim ex Suida

qu

qui veterem ſcriptorem citat Lycum Rheginum, Lycophronis parentem. Et ex Herodoto colligere eſt Græcorum neminem navigaſſe Tarteſſum ante Colæum Samium, qui vi ventorum ingruentium invitus eo abreptus eſt, illo ipſo anno quo Cyrenas condidit Battus, i. e. annis circiter 600 poſt Herculis Apotheoſin. Præterea in Erythiâ gramen erat ſiccum, quam ut bobus ſaginandis par eſſet. Itaque nullos boves in eâ memorat Strabo, ſed oves ſolum quæ mirum in modum pingueſcebant. *Τῶν νεμομένων* (inquit) *αὐτόθι προβάτων τὸ γάλα ὀρὸν οὐ ποιεῖ, τυροποιοῦσί τε πολλῷ ὕδατι μίξαντες διὰ τὴν πιότητα. ἐν πεντήκοντα τε ἡμέραις πνίγεται τὸ ζῶον, εἰ μή τις ἀποσχάζει τι τῆς φλεβός· ξηρὰ δὲ ἐστιν ἣν νέμονται βοτάνην, ἀλλὰ πιαίνει σφόδρα.* *Ibi paſcentium ovium lac ſero caret, nec niſi aquâ multâ infuſâ in caſeum cogitur propter pinguedinem, ac trigeſimo die pecus ſuffocatur, niſi aliquid mittatur ſanguinis: nam quo paſcuntur gramine, licet ſicco, valdè pingueſcunt.* Hæc Strabo de ovibus in Erythiâ, dicturus etiam de bobus illis præpinguibus ſi qui fuiſſent, maxime cum ad Poetarum illuſtrationem hoc pertineat in quâ ubique multus eſt. Proinde Mela in Bæticâ natus non putavit prope Gades eſſe Geryonis Erythiam, ſed contra Luſitaniam in quâ eâdem ſententiâ etiam alios fuiſſe ex Plinio, & Solino conſtat. Ac mihi perſuaſiſſimum eſt (inquit Bochartus) Hiſpaniam & Gades Græco Herculi ne famâ quidem fuiſſe notas, & poetas ideo ſuum Herculem in Oceanum deduxiſſe, ne Phœnicio Herculi videretur inferior, quem ex longinquis itineribus non vulgarem ſibi gloriam comparaſſe noverant. Nomen ejus quod attinet, ab ovium frequentia Phœnices videntur *Erythiam* appellaſſe עשתרות *aſtaroth*, i. e. *ovium*, deinde etiam עשתורת *aſtoreth*, vel עשתרתא *aſtarta* propter alluſionem, tanquam ab *Aſtarte* deâ; quod ab iis redditum *Ἀφροδισιὰς*, ſeu *Venerea*, ab aliis *Ἥρας νῆσος* *Junonis inſula*: Quia Aſtarte modo pro Junone ſumitur. Et Græcorum antiquiſſimi, cùm quid eſſent *Aſtaroth*, vel *Aſtoreth* planè neſcirent, videntur divulſis vocibus inde feciſſe *ἄστυ Ἐρύθεια*, quaſi ſic diceretur oppidum in inſula *Ἐρύθη*. Nam *Ἐρύθη* pro *Ἐρύθεια* occurrere docet Stephanus, quod dici putat *κατὰ συγκοπήν*. Ut *Calliope*, *Penelope* pro *Καλλιόπεια* & *Πηνελόπεια*. Vide Voſſ. ad Melam, p. 250.

Erythrabolos, promont. Libyæ Steph. quaſi dicas, *glebam rubram*.

Erythræ, civitas Aſiæ non longè à Chio ex quâ Sibylla fuit, quam à patriâ *Erythræam* vocant. Vide Servium in illud Æn. 6. *Deiphobe Glauci*. Item Ioniæ op. maritimum. Ptol. quæ & *Cnopupolis*; alia etiam ejuſdem nominis in Libya; alia in Locride; quinta in Bœotiâ, & ſexta in Cypro quæ & *Paphos*, Steph.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad occidentem Arabico, ad ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proxime tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab *Erythrâ* rege, Perſei & Andromedes fil. dictam putant, cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones lector poterit videre apud Strab. lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum *Mare rubrum*. Nam cum audirent à Græcis *Erythræum* vocari, exiſtimantes à *rubedine aquarum* ita dictum, ipſi quoque *mare rubrum* appellarunt. Vide Euſt. in Dionyſ. Agatharchidem, Fullerum in Miſcellaneis, ac præſertim Mart. Lipenium de Navig. Salomonis cap. 4. Sect. 1. de gemmis. Vide Boethium, pag. 114. Item *Erythræum*, Cretæ promontorium. Ptol. *Cabo Roſſo* Pineto.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ. Ptol. *Fucecli*, teſte Marmolio.

Eryx, mons Siciliæ, in orâ boreali, & occid. apud Drepanum urbem, ab eâ 2. m. p. diſtans introrſum. Ovid. Faſt. 4.

——*Zephyro ſemper apertus Eryx.*

Erat autem mons altiſſimus & ſolo Ætnâ minor. Polyb. lib. 1. *Μέγιστον δ᾽ ὄρος πολὺ διαφέρει τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ὀρῶν, πλὴν τῆς Αἴτνης.* Solinus, *Eminet Sicilia montibus Ætnâ, & Eryce.* Diod. lib. 4. aſcenſum ad Erycem tradit eſſe triginta ſtadiorum: *Τῆς ἀναβάσεως οὔσης σταδίων λ.* Inde Poeta lib. 12. Æn.

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

Et Æn. 5.

At procul excelſo miratus vertice montis.

De *Eryce* loquitur Theocr. Idil. 15.

Ἀστρίταν τ᾽ Ἔρυκα——

Ovid. Am. 2.

Colle ſub umbroſo quæ tenet altus Eryx.

Et Sil. lib. 14.

——*Nec non altus Eryx.*

Lucanus lib. 2.

Ut maris Ægæi medias ſi celſus in undas
Depellatur Eryx.

In ſummo vertice hujus montis templum fuit Veneris Erycinæ. Polyb. lib. 1. *Τούτου δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς κορυφῆς, οὔσης ἐπιπέδου, κεῖται τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ἐρυκίνης ἱερὸν, ὅπερ ὁμολογουμένως ἐπιφανέστατόν ἐστι τῷ τε πλούτῳ καὶ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ἱερῶν.* Mela. *Montium* (Siciliæ) *Eryx maximè memoratur ob delubrum Veneris ab Æneâ conditum*. Virg. Æn. 5.

Tum vicina aſtris Erycino in vertice ſedes
Fundatur Veneri Idaliæ.

Hinc *Erycina* Veneris epitheton. Hor. Car. 1. Od. 2.

——*Sive tu mavis Erycina ridens.*

Hinc *templa Erycina*. Stat. 1. Silv. 2.

Non ſecus alma Venus quam ſi Paphon æquore ab alto,
Idaliaſque domos Erycinaque templa ſubiret.

Hanc impensè coluiſſe Pœnos teſtatur Diodorus lib. 4. *Καρχηδόνιοι μέρους τῆς Σικελίας κυριεύσαντες, ὁ διέλιπον τιμῶντες τὴν θεὸν διαφερόντως.* Nempe Venus eſt Phœnicum Aſtarte, cujus cultum ab illis Græci edidicerant. Notum enim eſt ex Pauſaniâ nullum in Græciâ fuiſſe Veneris templum antiquius templo Cythereæ Veneris, quod in Cytheris Phœnices condiderant; proinde etiam ædes Erycinæ Veneris videtur eoſdem habuiſſe conditores, quicquid Græci de Æneâ ac Trojanis garriant, aut verò de Dædalo, quem ferunt ſaxum Erycis antea confragoſum complanaſſe, muro per præcipitia ducto ut latior eſſet area. Vide Diodor. lib. 4. & Pomp. Sabinum in lib. Æn. 5. Sed & in Erycis vertice fuit urbs ejuſdem cum monte nominis, de quâ Polyb. ubi ſupra. *Ἡ δὲ πόλις ὑπ᾽ αὐτὴν τὴν κορυφὴν τέτακται, πάνυ μακρὰν ἔχουσα καὶ προσάντη πανταχόθεν τὴν ἀνάβασιν.* Fuit etiam *Erices* fluvius, naſcens ex *Eryce* monte & urbe, de quâ Callias apud Macrob. 5. 18. *Ἡ δ᾽ Ἐρύκη τῆς Γελῴας ἔστιν ἐννενήκοντα στάδια διέχουσα. Ἐρημικὸς δ᾽ ὁ χῶρος οὗτός ἐστι, καὶ τὸ παλαιὸν γεγενημένη πόλις, ὑφ᾽ ᾗ καὶ τοὺς Δέλλους κεκλημένους εἶναι συμβέβηκε.* *Eryce à Gelenſium finibus 90 circiter ſtadia diſtat. Valdè autem deſerta, atque inculta ſunt cùm mons, tum quod in eo quondam fuit Siculorum oppidum, ſub quo & Delli ſiti ſunt.* Mons hodiè vocatur *Catalfano*, ubi (inquit Fazellus) *ingentis urbis vetuſtæ, dirutæ, ac magnæ quoque arcis muræ, ſpectantur ex quadratis lapidibus ruinæ*. Hæ ſunt ruinæ oppidi Eryces, cui, ſi Stephano credimus in voce *Ἀκράγας*, nomen dedit amnis *Eryces*. Sed utrique nomen à monte, qui Punicè dictus eſt חריכס *Harneas* vel חרכס *Hareces* & Græcè *Ἐρύκης* vel *Ἔρυξ*, ut mons prior prope Drepanum, hic enim de quo jam agimus, non longe aberat à Palicis.

Erzerum, urbs & regio Aſiæ minoris, ſub dominio Turcarum. An *Cæſarea Cappadociæ*?

Eſar, vel *Eſer*, flu. Meroes inſ. Æthiop. ſub Ægypto. Ptol.

Eſcamus, *Iſchar*, flu. Myſiæ ſuper. in Iſtrum per Bulgariam influens.

Eſco, *Sconga*, op. Vindeliciæ ad Lichum flu. 24. m. p. à Campoduno, nunc in Bavariâ, 9. leuc. ab Auguſta in auſt. & tot. à Monachio in Afr.

Eſcua, ſeu potius *Oſca*, op. alias Hiſp. Tar. in Baſtitanis, in confin. Bæticæ, nunc *Hueſca*, in regn. Granatenſi, in confiis. Caſtellæ Novæ & Murciæ, inter Baſtam in Afr. & Carcam, ſeu Caravacam in Cæc. Long. 18. 20. Lat. 38. 05.

Eſcuriale, ſeu *Eſcuriacum*, *the Eſcurial*, vicus Hiſpan. in Caſtella Novâ, 7. leuc. à Madrito, ubi Philippus 2. Hiſp. Rex magnificentiſſimum Monaſterium erexit (cum inſigni Eccleſiâ S. Laurentio ſacra) in quo nihil ad divitias, ad ſplendorem, & ad ornamentum deeſt. Ibi etiam ineſt Regum Hiſp. recentiorum Mauſoleum in ſumptuoſâ Capellâ Pantheon dict. ita ut ædificium illud ab Hiſpanis 8. orbis miraculum dict.

Eskia, *Eskedale*, reg. Scotiæ in confin. Angliæ à flu. *Eska* ſic dict. prope Cumbriam, inter Anandiam ad occ. & Liddeſdaliam ad ort.

Eſlinga, *Eſling*, urbs Germ. imper. & libera, ad Neccarum flu. in Duc. Wirtimburgenſi, 1. leuc. à Stutgardiâ in ort.

Eſquiliæ, & *Eſquilinus mons*, hodie *M. di S. Maria Maggiore*, teſte Marliano, unus ex ſeptem urbis Romæ collibus. Ovid. Faſt. 6.

Ipſe ſub Eſquiliis, ubi erat ſua regia, cæſus.

Horatius:

Nunc licet Eſquiliis habitare ſalubribus.

Eſquilina porta, una ex portis urb. Romæ, quæ & *Prænestina*, quia ab urbe Præneſte uſque deducit; vulgo *Porto di S. Lorenzo*, teſte Fulvio. Hodie v. clauſa eſt, ſi Famiano Nardino credamus; eratque inter Portam S. Laurentii, & Portam majorem in Eſquiliis.

Eſtotilandia, reg. Americæ ſept. perampla verſus terras Arcticas, & fretum Hudſonium, ad Bor. Novæ Franciæ. Dicitur alias *Terra Laboratoris*, ſeu *Nova Britannia* ab Anglis; eſtque tantum detecta verſus oram litor.

Eſuris, *Xeres* Reſendio, pag. Hiſp. Luſitan. in Bæticæ confin. ad oſt. Anæ flu. à Balsâ urbe, 4. leuc. in ort. Al. eſt *Taro*, urbs Hiſp. in Algarbia, prope Cuneum promont. 9. leuc. ab oſt. Anæ diſtans.

Eteones, op. Bœotiæ ad oſt. Aſopi flu. quod & *Scarphiam*, uti & hodie nominatur. Statius lib 7. Theb.

Qui Scolon, denſamque jugis Eteonon iniquis, &c.

Etocetum, Angl. op Anton *Uttokceſter* nonnullis. Camdeno autem locus eſt juxta Lichfieldiam, quem *The Wall* vulgariter vocant, a monnum reliquiis ibi repertis.

Evarchus, Scythiæ flu. Val. Flac lib 6.

Quique Tarax niveûmque ferax Evarchus olorum.

Eubœa, max. Ægæi maris inſ. inter Sunium Atticæ promont. & Theſſaliam in longit. extenſa, & a Bœotia Euripo admodum auguſto dirempta; olim *Macris*, & *Abantis*, *Chalcis*, & *Aſopis* dicebatur, uti tradit Plin. *Oche* etiam & *Ellopia*, quondam vocabatur, Strabone teſte. Ælian. 9. An. 12. 36. prodit eam à Poetis ἀργίβοιον appellari; hodie *Negroponte* dicitur. Incolæ ejus, ubique *Abantes*, & nuſquam *Euboicenſes* nominantur ab Homero. Hinc tamen *Euboicus*. Virg. Æn. 9.

Qualis in Euboico Bajarum littore quondam
Saxea pila cadit.———

Ovid. Triſt.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Euboicum mare, à Pluto *Perſicum portum* vocari tradit Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum fuiſſe dicitur. *Euboicum ſinum* vocat Livius. Fuit autem hæc inſ. & magna & fertilis; utrumq; elogium in Herodoto eſt, Muſa 5. Εὐβοίη νῆσος μεγάλη, καὶ εὐδαίμων.

Eubonia. Vide *Monæda.*

Eucarpia, urbs Phrygiæ M. ad Hermum flu. verſus confin. Lydiæ, 50. m. p. à Synnadâ in occ. 30. autem à Docimæo in auſt. Long 60. 00. Lat. 46. 00.

Eudoſes, pop. Germ. ubi nunc pars Pomeraniæ citer. & urbes Sundis & Bardum.

Evenus, flu. Ætoliæ, in Callidromo M. naſcens, & juxta Calydonem in mare Ionium ſe exonerans. *Fidari* Nigro. Heſychius: Εὔηνος, ποταμὸς Αἰτωλίας. Ovid. Met. 9.

Namque nova repetens patrios cum conjuge muros
Venerat Eveni rapidas Jove natus ad undas,
Uberior ſolito nimbis hyemalibus auctus
Verticibuſque frequens, erat atque impervius amnis.

Seneca in Herc. Oetæo:

———*Fonte per campos vagus*
Evenus altum gurgitem in pontum ferens,
Jam pene ſummis turbidus ripis erat.

Sophocles βαθύῤῥουν ποταμὸν vocat Vibius Sequ. *Evenus Calydoniæ, ubi Hercules ſagittis Neſſum Centaurum interfecit.*

Euganei, pop. ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Trojanis, & Henetis, qui Antenore duce, in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Dicti autem ſunt *Euganei* ἀπὸ τῆς εὐγενείας, h. e. *à generis nobilitate*, ut quidam volunt. Plin. 5. 20. Silius lib 8.

Tum Trojana manus tellure antiquitus orti
Euganeâ, profugique ſacris Antenoris oris.

Sidon Apollinaris, in Carm. 2 de Livii Patavini hiſtoriis loquens:

————*Vel quicquid in ævum*
Mittunt Euganeis Patavina volumina chartis.

Mart. 4 25.

Quæque Antenoreo Dryadum pulcherrima Fauno
Nupſit ad Euganeos ſola puella lacus.

Silius iterum lib. 12. de Pedimo.

———*Antenoreâ ſeſe de ſtirpe ferebat,*
Haud levior generis fama, ſacroque Timavo
Gloria, & Euganeis dilectum nomen in oris:
Huic pater Eridanus, Venetæque ex ordine gentes,
Atque Apono gaudens populus, ſeu bella cieret,
Seu muſas placidus doctæque ſilentia vitæ
Mallet, & Aonio plectro mulcere labores,
Non ullum dixere parem. Lucan lib. 7.
Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Juvenal Sat. 8.

————*Euganeâ quantumvis mollior agnâ.*

Hodiè eorum regio *Marca Trevisana* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant lib 1. cap. 15

Eugubium, *Gubio*, urbs Italiæ, in Duc. Urbinate, in ditione Pontificia, ad rad. Apennini M. prope fontes Chiaſcii flu. 15. mill. diſtat à Peruſia, & paulo minus ab Aſſiſio in Bor. eſtque in confin. Marchiæ Anconitanæ.

Eulæus, *Tiritiri*, teſte Ortelio, flu Suſianæ, Suſam urb. regiam præterfluens, ac ex Mediæ montibus oriens, per Suſianam reg. quam ab Elymaide dividit, in ſin. Perſicum defertur. *Vlai* apud Danielem.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in litore Scotiæ Occid. *Dunſtaphag* hodiè Hectori Boetio. Long. 14. 00. Lat. 57. 34.

Euonymos, inſula parva ex Æoliis. Plin. 5. 19. Ita dicta, quòd è Liparâ in Siciliam navigantibus ſiniſtra offeratur, nam εὐώνυμα Græci κατ᾽ εὐφημισμὸν vocant *ſiniſtra*, author Strab. lib 6. *Strombolo* Nigro, *Vulcanetto* Ferrario

Eupatoria, urbs Paphlagoniæ, & Mithridatis regia, ab eo condita, poſteà eo victo à Pompeio Magno *Pompeiopolis* dicta, teſte Plinio

Euphrates, Meſopotamiæ fluvius celeberrimus. Magnitudinem ejus innuit Callimachus Hymn 2.

Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος.———

Itemque Dionyſius:

Φαίνετ᾽ ἀπειρεσίοιο ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο.

Major ſiquidem eſt Tigride; ſicut refert Strabo lib 2. Ἔστι δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης καὶ πλείω διέξεισι χώραν σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ. Inde *vagus Euphrates* Statio Sylv. 2. & *flexuſus* Marc. Capellæ dicitur. De eodem Lucanus lib 3.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, &c.———

Sic appellatur in lib. Joſ 1. 4. הנהר הגדול נהר פרת ubi Sept. Ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου. Similiter in Apocalypſi 9. 14. Ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ. Ob fertilitatem eum celebrat M. Tullius de N. D. 2. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit.* Itemque Lucanus lib 3.

————*Sparſus in agros*
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur undæ.

Strabo lib. 16. Πλημμυρεῖ δὲ ὁ Εὐφράτης κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, ἀπὸ τοῦ ἔαρος ἀρξάμενος. Plinius de Euphrate: *Increſcit autem & ipſe Nili modo ſtatis diebus, paulum differens, ac Meſopotamiam inundat Sole obtinente viceſimam partem Cancri. Minui incipit in Virgine & Leone tranſgreſſo. In totum vero remeat in vigeſimâ novâ parte Virginis.* Originem nominis ſui haud dubiè debet linguæ Arabum, quibus *Pharata inundare* denotat, unde *Iphrat inundatio*, ex quo poſtea corruptè *Euphraten* ſuum Græci finxerunt. Alii dictum volunt ab eo quod legitur, Gen. 11. 14. הוא פרת *Hu perath*, unde Εὐφράτης Utrumque verum. Græci enim ſuo more ludunt, dum ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν petant Vide Boch. Phaleg 1. cap. 8. pag. 38. & 39. Strabo ex Niphate Armeniæ monte naſci tradit. Si Boetio credimus:

Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt.

Lucan. lib. 3.

———*Quos non diverſis fontibus edit*
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes.

Non diverſis, i. e. non procul diſtantibus, ſic enim alii hunc locum accipiunt. Neque enim uno fonte hi fluvii oriuntur, ſed parvo tamen ſpatio diſtantibus, Διέχουσι γὰρ ἀλλήλων αἱ πηγαὶ τοῦ τε Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγριδος ἀεὶ δισχιλίους καὶ πεντακοσίους σταδίους, teſte Strab lib. 11.

Oppian. Κυνηγ. δ.

Αὐτὰρ εὐῤῥείταο παρ᾽ ὄχθαις Εὐφρήταο.

Orpheus in Lithiacis:

————Εὐεσμηνοῖο καλλιῤῥόου
Ὕδασιν Εὐφρήταο.————

Heſychius: Εὐφράτης ποταμὸς παρὰ Ἰνδοῖς ὕδωρ, καὶ ὁ Τίγρις. Ubi omnino falſus eſt. Tigrim enim ſic vocabant, non Euphratem Hebræi; quem adhuc Orientales *Degel* vocant, uti teſtatur Palmerius.

Euphrateſia, reg. Syriæ ad citeriorem Euphratis ripam, quæ & *Commagene* dicitur.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di Puſſiano* Leandro.

Euplæa, inſ. Tyrrheni maris, juxta Neapolin. Stat. Syl. 3.

Et placidus Limon, numenque Euplæa carinis.

Idem Sylv. 2. Car. 2.

Inde vagis omen felix Euplæa carinis. *Gaiola* vulgò.

Eura, *Auron*, flu. Gall. Celt. per Bituriges fluens, & in Ligerim labens.

Euria, ſeu *Evoria*, Ptol. urb. Epiri mediter. olim Epiſc. nunc pag. vulgo *S. Donato* dictus.

Euripus, *Euripi* propriè dicuntur alvei magnifico opere, aquas in morem fluviorum deducentes, unde Heſychius interpretatur ἀρχὰς ὑδάτων. Differunt à *nilis*, quod hi majuſculi eſſent, *Euripi* exiliores. Sic *Nili* voce utitur Tullius Epiſt. ad Qu. fratrem. *De arcano Cæſaris opus eſt: vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim iſta, & palæſtra, & piſcina, & Nilus multorum philoſophorum eſt, non diphilorum.* Nilum autem & Euripum eâ quâ diximus ſignificatione, conjungit idem principio ſecundi de Legg. *Ductus vero aquarum, quos iſti Nilos & Euripos vocant, quis non cum hæc videat, non irriſerit?* *Euripos* quoque vocabant lacunas aquarum inertium in Circo, vel Arenâ. De iis ſic Plin. lib 8. cap. 7. *Univerſi (elephanti) eruptionem tentavere, non ſine vexatione populi, circundatis clathris ferreis. Quâ de causâ Cæſar Dictator, poſtea ſimile ſpectaculum editurus, Euripis arenam*

nam circumdedit. Auctor eſt Spartianus Heliogabalum *Euripis* vino plenis navales Circenſes exhibuiſſe. Dicti autem *Euripi*, à Græco Εὔριπος ſignificante *fretum*. Nam Suidas exponit πέλαγος ςενὸν, ac τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν. Variis verò fretis hanc vocem tribuunt Græci, Latinique ſcriptores, maximè tamen nobilis *Euripus*, inter Eubœam, & Bœotiam, qui *Chalcidicus*, & *Euboicus*, & ſimpliciter *Euripus* dicitur. Is, ut Pomp. Mela 2. 7. auctor eſt, *ſepties die, ac ſepties nocte, fluctibus invicem verſis, adeo immodicè fluit, ut ventos etiam, ac plenis velis navigia fruſtretur.* Seneca in Herc. Oetæo:

> *Euripus undas flectit inſtabilis vagas,*
> *Septemque curſus flectit: & totidem refert*
> *Dum laſſum Titan mergit Oceano jubar.*

Ubi ſepties tantum viginti quatuor horarum ſpatio reciprocare ſcribit. Idem tradunt Strabo, Plinius, Etymologus, aliique. Imò Antiphilus Byzantius lib. 1. Anthol. ſexies ſolum curſum mutare ait. Livius denique lib. 38. ſic ſcribit, *Fretum ipſum Euripi, non ſepties die, ſicut fama fert, temporibus ſtatis reciprocat, ſed temerè in modum venti, nunc huc, nunc illuc verſo mari, velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur.* Claudianus:

> ——*Euripi reſluens incertius undis.*

Qui Statii illa cogitabat,

> ——*Refluumque meatu*
> *Euripum*——

Hinc caſtigandus idem Statius Sylv. lib. 1. de Euripo:

> ——*Sic Chalcida fluctus*
> *Diſpeſcunt reſlui, ſic diſſectata profundo*
> *Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.*

Ubi perperam nunc ſcribitur *Expellunt fluvii.* Sen. in Hercule Inſano:

> ——*Vicibus alternis fugax*
> *Euripus.*——

Exæſtuantem Euripum dixit Boëtius de Conſol. Phil. lib. 2. Met. 1.

Europa, tertia pars orbis, ab Aſiâ in occid. & ab Africâ in ſept. recedens; Ab illâ Tanai fluvio, Euxino mari, & Ægæo pelago diviſa; Ab hâc mari mediterraneo, Africo, Sardoo, & Iberico. Populi *Europæi*, qui *Giavor* à Turcis, *Alfrangues* ab Æthiopibus nominantur. Videtur Phœnicibus debere nomen ſuum; de quâ re fatetur Herodotus Muſâ quartâ, neque ſcire ὁκόθεν τὸ ὄνομα ἔλαβε τοῦτο, ὅτι ὅσης ἦν ὁ θέμενος. Nempe neſciebat a Pœnis *Europam* dici אור אפא *Ur-appa*, quaſi terram λευκοπρόσωπον dixeris, quia Europæi Africanos candore faciei multum ſuperant. Unde & *Europa* dicta eſt Cadmi ſoror, quaſi albâ facie virgo. Bochartus. Ejus laudes apud Strab. videre licet, qui eam libro 3. & 7. ſequ. elegantiſſimè deſcribit. Dixi *tertia pars orbis*: quia loquendum cum vulgo. Nam plurimi veterum duas tantum partes orbis antiqui accipiendas tradunt, Aſiam ſc. & Europam; Africam v. cenſent Europæ finibus deputandam. Iſocrates in Panegyrico: Τῆς μὲν γὰρ ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας, τῆς δὲ Εὐρώπης καλουμένης, τὴν ἡμίσειαν ἐκ τῶν συνθηκῶν εἴληφεν. Salluſtius in Jugurtha: *In diviſione orbis terræ pleriqne in parte Tertiâ Africam poſuere*; pauci tantummodo etiam & *Europam eſſe, ſed Africam in Europâ.* Plin. 3. 1. ubi de Europâ: *quam*, inquit, *pleroque merito, non tertiam portionem fecere, verum æquam.*

Europæ regiones ordine Alphabetico.

- Achaïa, quæ Hellas & Græcia.
- Albion, h. e. Britannia,
  - I.
    - Anglia,
    - Wallia.
  - II. Scotia.
- Cimbrica Cherſoneſus.
- Corſica.
- Creta.
- Dacia.
- Dalmatia.
- Dania.
- Epirus.
- Eubœa.
- Friſia.
- Gallia
  - Aquitanica.
  - Belgica.
  - Celtica, ſeu Lugdunenſis.
  - Ciſpadana.
  - Narbonenſis.
  - Tranſpadana.
- Germania
  - magna.
  - ſuperior.
  - inferior.
- Helvetia.
- Hibernia.
- Hiſpania
  - citerior
  - ulterior, ſeu Tarraconenſis.
  - Bætica.
  - Luſitanica.
- Illyrium.
- Jazyges.
- Italia.
- Liburnia.
- Macedonia.
- Myſia, ſeu Mœſia
  - ſuperior.
  - inferior.
- Noricum.
- Pannonia
  - ſuperior.
  - inferior.
- Peloponneſus.
- Rhætia
  - I.
  - II.
- Sarmatia Europæa.
- Scandinavia.
- Scythia Europæa.
- Thracia.
- Thyle.

Quarum pluſculas enumerat, Manil. lib. 4. Aſtron.

> *Quod ſupereſt Europa tenet, quæ prima natantem*
> *Fluctibus excepitque Jovem, taurumque reſolvit,*
> *Ille puellari donavit nomine fluctus,*
> *Et monumenta ſui titulo ſacravit amoris.*
> *Princeps illa domus Trojani Græcia belli,*
> *Maxima terra viris, & fœcundiſſima doctis*
> *Urbibus, in regnum florentes oris Athenæ,*
> *Sparta manu, Thebæ divis, & rege vel uno*
> *Theſſalia, Epiruſque potens, vicinaque ripis*
> *Illyris, & Thrace Martem ſortita Colonum*
> *Et ſtupefacta ſuos inter Germania partus:*
> *Gallia per cenſus, Hiſpania maxima belli,*
> *Italia in ſumma, quam rerum maxima Roma*
> *Impoſuit terris, cæloque adjungitur ipſa.*

Europæ Urbes præcipuæ.

Adrianopolis, *Adrianople*, & Endrem in Turcicâ ditione.
Amſtelodamum, *Amſterdam*, Hollandiæ.
Antverpia, *Antwerp*, *Anvers*, Brabantiæ.
Argentoratum, *Straſbourg*, Germaniæ.
Auguſta Vindelicorum, *Augsburg*, Germaniæ.
Barcino, *Barcelone*, Hiſpaniæ.
Belgradum, *Belgrade* Hungariæ.
Berga, *Bergen*, Norvegiæ.
Bononia, *Bologna*, Italiæ.
Briſtolium, *Briſtol*, Angliæ.
Bruxellæ, *Bruſſels*, Brabantiæ.
Buda, *Bude* & *Offen*, Hungariæ.
Burdigala, *Bourdeaux*, Galliæ.
Calaris, *Cagliari*, Sardiniæ.
Cæſaraugusta, *Caragoſa*, Hiſpaniæ.
Colonia Agrippina, *Cologne*, Germaniæ.
Conſtantinopolis, *Stambol*, in Turcicâ ditione.
Cracovia, *Cracow*, Poloniæ.
Dublinium, *Dublin*, Hiberniæ.
Edinburgum, *Edenborough*, Scotiæ.
Florentia, *Fiorenza*, Italiæ.
Gedanum, *Dantzig*, Poloniæ.
Genua, *Genoa* & *Genes*, Italiæ.
Hafnia, *Copenhagen*, Daniæ.
Hamburgum, *Hamburgh*, Germaniæ.
Hiſpalis, *Sevilla*, Hiſpaniæ.
Holmium, *Stockholm*, Sueciæ.
Londinum, *London*, Angliæ.
Lubeca, *Lubeck*, Germaniæ.
Lugdunum, *Lyons*, Galliæ.
Lutetia, *Paris*, Galliæ.
Madritum, *Madrid*, Hiſpaniæ.
Maſſilia, *Marſeilles*, Galliæ.
Mediolanum, *Millain*, Italiæ.
Meſſana, *Meſſina*, Siciliæ.
Moſcovia, *Moſcow*, Moſcoviæ.
Neapolis, *Naples*, *Napoli*, Italiæ.
Norimberga, *Nuremberg*, Germaniæ.
Norogardia magna, *Novogrod Velski*, Moſcoviæ.
Olyſippo, *Lisboa* & *Lisbon*, Portugalliæ.
Panormus, *Palermo*, Siciliæ.
Praga, *Prague*, Bohemiæ.
Riga, *Rig* & *Rige*, Livoniæ.
Roma, *Roma*, Italiæ.
Rothomagus, *Roan*, *Roüen*, Galliæ.
Sophia, *Soffie*, Bulgariæ.
Taurinum, *Turin*, *Torino*, Italiæ.
Theſſalonica, *Salonichi*, Turcicæ ditionis.
Toletum, *Toledo*, Hiſpaniæ.
Toloſa, *Tholouſe*, Galliæ.
Varſovia, *Warſaw*, Poloniæ.
Vienna, *Wien*, & *Vienne*, Auſtriæ in Germ.
Venetiæ, *Venice*, Italiæ.
Vilna, *Vilna*, Poloniæ.
Vratiſlavia, *Breſlaw*, Germaniæ.

Europum, *Europus*, Ptol. urbs Syriæ ad Euphratem, quæ & *Amphipolis*, & *Thapſacum*, teſte Plinio, dicta fuit. Fuit & op. Macedoniæ ad Axium flu. Item urbs Mediæ præclara, *Rhages* in lib. Tobiæ appellata, vulgò *Caſſan*, teſte Caſtaldo. Alia denique Cretæ. Steph.

Eurotas, fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens. *Ripas habens frequentibus lauris conſitas*; uti loquitur Livius de bello Macedonico. Unde Virgil. Eclog. 6.

> *Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus*
> *Audiit Eurotas, juſſitque ediſcere lauros.*

Olivia

Olivis etiam abundare innuit Papinius, Theb 4.

Taygetique Phalanx, & olivifero Eurotæ.

Et myrtis Catullus :

Quales Eurotæ progignunt flumina myrtos.

Frigiditatem ei tribuit Ovid.

Frigidus Eurotas, populiferque Padus.

Aſperitatem Statius, Theb. 1.

Audiit & medius cæli Parnaſſus, & aſper
Eurotas.———

Fœcunditatem Coluthus Thebanus :

Μηδ᾽ ἱερῶν γονιμοῖο ἐπ᾽ Εὐρώταο ῥέεθρον

Fuit hoc flumen Dianæ gratiſſimum. Unde Virg Æn. 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Juxta flumen hoc ſeſe exercere ſolebant Dioſcuri. Propertius 3. 14

Qualis & Eurotæ Pollux & Caſtor arenis, &c.

Nec non ſoror eorum Helena, (iſte enim virginibus Lacænis mos.) Idem Prop ibid.

Inter quos Helene nudis capere arma papillis
Fertur, nec fratres erubuiſſe Deos.

Papinius Silv lib. 4.

Qualis maternis Helene jam digna palæſtris
Inter Amyclæos reptabat candida fratres.

Unde abhinc rapta fertur Ovid. Amor. 1. 10.

Qualis ab Eurotâ Phrygiis avecta carinis
Conjugibus belli cauſa duobus erat.

Denique Chorus virginum Spartanarum ita canit apud Theocrit. in Helenæ Epithalamio :

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ᾽ Εὐρώταο λοετροῖς.

Eurotas, Theſſaliæ flu. quem Peneus accipit, nec recipit, ſed olei modo ſupernatantem brevi ſpatio portatum abdicat. Plin. 4. 8.

Euryalus, *Belvedere*, loc. Siciliæ amœnus, apud Syracuſas.

Euryampus, urbs Magneſiæ. Steph.

Euryanaſſa, inſ. maris Ægæi, ex reg. Ioniæ, non procul ab Arginuſsâ. Plin. 5. 31.

Eurymedon, Pamphyliæ flu. qui ex Tauri jugis ortus mediam Pamphyliam ſecat. Mela. Juxta hunc flu. Athenienſes, Cimone duce, Medos profligarunt. Thucyd. lib. 1. Ejus mem. Dionyſius.

Ἀσπένδου προχοαῖς παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Plin. 5. 27. *Amnis Eurymedon juxta Aſpendum fluens.* Unde corrigendus Ptolemæus, & qui ejus tabulas conjecerunt, qui Aſpendum ad Catarracten flu longe ab Eurymedonte ſtatuunt. Eſt etiam locus juxta Tarſum. Steph.

Eurytanes, pop. Italiæ. Steph. vel potius Ætoliæ, ut emendat Caſaubonus ex Strab. lib. 10. Αἰτωλικοὶ pro Ἰταλικοί.

Euſebia, urbs Cappadociæ, *Cæſarea* poſtea dicta.

Euſemata, Armen. min urbs. Ptol.

Eutæa, urbs Arcadiæ. Steph

Eutane, op. Cariæ ad fin. Ceramicum.

Eutæſium, Arcadiæ urbs. Pauſan.

Euthene, urbs Aſiæ. Steph.

Eutreſis, pagus inter Theſpias & Plateas, quem Zethus & Amphion muris cinxerunt. Dictus quod multis viis, ſeu vicis prius uſus, & quaſi *perforatus* fuerit. Hinc Apollo *Eutreſites*, cujus templum ibi, & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutropium, locus Bithyniæ, apud Chalcedonem, ubi Mauricius Imperator à Phocâ occiſus eſt. Procop.

Euxinus Pontus, ſinus maris latiſſimus, Thracio & Cimmerio Boſporis interceptus, *Axenus* dictus, h. e. *inhoſpitalis*, propter immanitatem eorum, qui ejus maris litora incolebant : ibi enim hoſpites immolare ſolebant, & carnibus pereſis, ex calvis eorum ſibi pocula conficere. Strabo lib. 7. Poſtea vero cum in locis maritimis Iones aliquot opida condidiſſent, cohibito Scytharum aſſueto latrocinio, receptoque Græcorum commercio, pro *Axeno Euxinus*, h. e. *hoſpitalis* appellatus eſt. Ovid Triſt. 3. 13.

Dum me terrarum pars penè noviſſima mundi
Euxinus falſo nomine dictus habet.

Idem 4. 4.

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Et lib. 5 Eleg. 2.

Quem tenet Euxini mendax cognomine littus
Et Scythici verè terra ſiniſtra freti.

Manil lib 4.

Euxinus Scythicos Pontus ſinuatus in arcus.

Strab. de 2. promontoriis hujus maris : Ἐπιζεύγνυσι δὲ ταῦτα τὰ ἄκρα ἑκατέρωθεν ἀντικείμενα Σκυθικῷ τόξῳ, τῷ μὲν τόξῳ ἐοικότα τοῖς δεξιοῖς καλουμένοις μέρεσι τοῦ Πόντου. Val. Flac lib. 4.

Atque hac Europam curvis anfractibus urget,
Hac Aſiam, Scythicum ſpecie ſinuatus in arcum.

Vide Carambis. Strabo lib. 7. Ἄπλουν γὰρ εἶναι τότε τὴν θάλατταν ταύτην, καὶ καλεῖσθαι Ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον. καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων. Photius Ep. 96. Ἦν ποτε Ἄξενος ὁ Σκυθικὸς πόντος· ἐποίουν γὰρ φόνον, φεῦ δεῖν ἀκοῦσαι, καὶ τοὺς ἐμπορευομένους τῶν ξένων. Μιλήσιοι δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ ἡμέρῳ πολιτείᾳ θεραπεύσαντες καὶ βάρβαρον ἐξημερώσαντες ἔθνος, καὶ εἰς Εὔξεινον αὐτὸν μετεποίησαν. A Lycophrone Pontus hicce κακόξενος vocabatur, à Sophocle v. ἀπόξενος. Vide Luc in Toxari. Solin. c. 27. Mel. 1. 19. Schol Apoll. in lib. 2. Diod. Sic. lib. 4. Doctiſſimus Bochartus ab Ebræo *Aſkenaz* deduci putat, in Phaleg. lib. 3. cap. 9

Exampæus, fons Scythiæ in quem Hypanis flu. labitur apud mare Euxinum, de quo vide Herodotum lib. 4.

Exelodunum. Vide *Ernodurum*.

Exiliſſa, ſeu *Liſſa*, *Ceuta* Hiſpanis, urbs Mauric. Ting. Sedet ad fretum Herculeum, eſtque ſub dom. Regum Hiſpaniæ.

Exitani. Vide *Sexitani*.

Exomatæ, *Jaxamatæ* Melæ, Ixomatæ Polyæno, pop. Sarmatiæ Aſiaticæ, de quibus Val. Flac. lib. 5.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satharchæ.

Exonaba, urbs Luſitaniæ, Oſſonaba quibuſdam, nunc *Stombar*, vic. in Algarbiâ. Al eſt *Silves*, cui ſubeſt Oſſonabenſis Eccleſia.

Exonia, olim Iſca Damnoniorum, urbs Angliæ Epiſc. ſub Arch. Cant. in Com. Devoniæ ad Iſcam flu. Vide *Iſca*. Long. 16. 32. Lat. 50. 49.

Exopolis, urbs Sarmatiæ ad Tarsim flu *Bogazar* Moletio.

Exquiliæ, vel *Eſquiliæ*, mons Romæ, dictus ab *excubiis* regis Tulli Hoſtilii, qui hunc collem urbi adjecit, teſte Livio, & in eum ut frequentiùs habitaretur, domicilium ſuum tranſtulit. Sunt qui ab *excolendo* ſic dictas volunt quòd ea pars urbis, cum antea neglecta jacuiſſet, à Tullo rege fuerit exculta. Horat.

Nunc licet Exquiliis habitare ſalubribus:

Vide Paſſeratii ſolennes lectiones in Propertium lib. 3. eleg. 23.

Extenſio, Ἐξοχή in Græco cod. Ptolemæi, prom. Albionis in ora Suffolciæ Com. *Eaſton-neſſe* Camdeno.

Extremadura, prov. Hiſpaniæ, & regni Legionis pars, cui adjacet verſus Bor. A meridie habet Andaluziam, ab occaſu Portugalliam, & ab ort. Caſtellam Novam. Urbes habet præcipuas Pacem Auguſtam, Placentiam, Cauriam, & Emeritam.

Extremadura, prov. Portugalliæ, verſus oſt. Tagi flu cujus urbs primaria Ulyſſippo, Lisbon, totius regni caput.

F.

F*abaria*, inſula Friſiæ Plin. 4. 14. à frugis ſimilitudine ſponte provenientis, aliàs *Burchana* dicta.

Fabaris, flu. Sabinorum, alio nomine *Farfarus* appellatus. Virg. Æn. 7.

Qui Tyberim Fabarimque bibunt.

Fabienſes, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fabiranum, *Bremen*, urbs Archiep. Germ. Hanzeatica, & libera, ad Viſurgim flu.

Fabrateria, Colonia, & op nunc pagus Latii, inter Aquinum, & Fregellas Populi *Fabraterni* Plinio. Juven. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus, optima Sora
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſione paratur.

Silius lib. 8.

Hinc Fabrateria vulgus : nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat.———

Fabrianum, op. & unum ex 4 Caſtellis Italiæ in ditione Pontificia, & in Marchia Anconitana, ad radices Apennini M. inter Sentini rudera ad occ. & Matellicam ad ort.

Fabricius pons, unus ex pontibus urbis Romæ, à Fabricio conſule extructus. Horat. lib. 2. Sat 3

Atque à Fabritio non triſtem ponte reverti.

Hodiè *ponte di quatro Capi*, teſte Andr. Fulvio, & Marliano

Fæſulæ, urbs olim Hetruriæ, non procul à Florentiâ, nunc vicus modicus, licet epiſcopalem ſedem retineat. Pleriſque Græcis Φαισοῦλαι, *Fæſulæ*, à nonnullis Φαισοῦλα *Fæſula*, dicitur. Diphthongum in primâ Græci ſemper habent, & inde ea ſyllaba producitur à Silio lib. 8.

Adfuit & ſacris interpres fulminis alis
Fæſula.———

Apud Procopium tamen Rerum Gothicarum lib. 2. in vulgatis exemplaribus eſt Φισοῦλα, utrum auctoris ſcriptione, an librarii corruptione, incertum. Secunda vero ſyllaba, cum foret

brevis

brevi Polybius lib. 2. rectè ſcripſit Græco more *Φαλισκαι*. Hodiè vulgò *Fieſole*. Long. 34. 04. Lat. 43. 08.

Falacrinum, Promont. Siciliæ. Ptol. *Raſocolmo*, teſte Fazello.

Faleris, op. Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis. Ptol. Vide Cluverium.

Falernus, mons & ager Campaniæ, inter Calenum, & Sinueſſam, maximæ fertilitatis; ager enim frumenti, mons vini generoſiſſimi ferax eſt. Virg. Georg. 2.

——*Nec cellis ideo contende Falernis.*

Mart. 13. 105.

Attica Nectareum turbatis mella Falernum.

Horat. in Odis:

——*Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Tibul. *Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos*
Conſulis, & Chio ſolvite vincla cado.

Indomitum Falernum Perſio dicitur, & *Forte Falernum*. Horat.

Faliſci populi quondam Hetruriæ, uberrima paſcua incolentes, unde *gramen Faliſcum* à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cum à Camillo obſiderentur, Magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis, deambulandi prætextu urbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari juſſit, & à pueris cæſum in urbem remitti. Quâ ex re id conſecutus eſt Camillus ut quos armis ſubigere non potuerat, juſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, Lucanicis non diſſimile. quod *ventrem Faliſcum* appellabant. Martialis:

Et Lucanica ventre cum Faliſco.

Horum urbes *Faliſca*, *Falerna*, *Feſcennia*, & *Horta*. Quos memorat. Virg. Æn. 7.

Hi Feſcennias acies, æquóſque Faliſcos.

In Faliſcis flu. eſt, cujus aqua potata boves candidos efficit. Plin. 2. 103.

Falmuthum, *Falmouth*, port. Angliæ capaciſſimus in ora auſtrali Cornubiæ, prope caſtrum *Pendenis*, 30. m. p. à Plimutho in occ.

Famaguſta, Cypri civitas, turribus, & propugnaculis benè munita, quæ Anno Dom. 1750. obſeſſa, & vi expugnata, cum totâ inſulâ in truculentiſſimi Turcarum Imperatoris poteſtatem devenit.

Fanum, urbs Umbriæ amœniſſima in Adriatico litore, inter Piſaurum, & Senogallum. haud longe à Metauro flumine, ſic dicta, quòd in eâ pulcherrimum Fortunæ Fanum, i. e. templum, fuerit. Hinc *Fanenſes*, ſeu *Faneſtres* ejus incolæ. *Φάνα* Stephano urbs eſt Italiæ

Fanum Martis, op olim, nunc pagus Belgii in Lucemburg. Ducatu. Anton. vulgò *Mars* vel *Marche en Famine*. Long. 24. 43. Lat. 49 58.

Fanum Saturni, Cronium, locus inſ. Gaditanæ. Strab qui *Punta di S. Sebaſtiano*, teſte Ortelio dicitur.

Fanum Vacunæ, vulgo *Vacone*, pagus Sabinorum inter Cures, & Mandelam. Horat. Epiſt. ad Fuſc. Ariſt.

Hæc tibi dictabam poſt Fanum putre Vacunæ.

Farfarus, flu. Sabinorum. Ovid. Met. 15.

Narve tulit præceps & opacæ Farfarus undæ.

Farnia, *Farne*, inſ. parva Angliæ, in Oceano Germ. in ora litor. Northumbriæ Com. 12. mill à Bervico.

Faſcellina, op. Siciliæ, in orâ Occid. apud Panormum. Sil. lib. 14.

Mille Theanteæ ſedes Faſcellina Divæ.

Faventia, Hiſp. opidum. Plin. 3. 3. Item civitas Italiæ in octavâ reg. hodie *Faenza*. Silius lib. 8.

——*Undique ſolers*
Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

Strabo lib 5. Φαυεντία, καὶ Καισῆνα ἤδη συνάπτουσι τῷ Ἀριμίνῳ. Pop. *Faventini*. Plin. 3 15. Long. 34. 35. Lat. 43. 46.

Faventia, *Fayence*, urbec. Gall in Provincia, cujus figlina laudantur, dicta *Vaſa Faventina*. Sedet prope amnem Benſonem, 5 leuc. à Graſsâ in occ & tot. à Foro Julio in Bor.

Felicis Lacus, pag. Auſtriæ ſuper. nunc *Walſée* prope Danub flu.

Felinum, *Felin*, urbs Livoniæ ad Felam flu. in Eſtoniâ prov. 14. leuc. à Revaliâ in auſt. & 15 à Pernaviâ.

Feltria. urbs alias Venetiæ, nunc Marchiæ Tarviſinæ, in Italia, ad Aſonem flu. 10. mill. à confin ditionis Tridentinæ in ort & 50. à Venetiis in Circ. De quâ fertur hoc diſtichon Julii Cæſaris:

Feltria perpetuo nivium damnata rigore
Atque mihi poſthac haud adeunda, vale.

Long 34. 10. Lat. 45. 48

Fenni, ſeu *Phinni*, pop. Scandinaviæ, quorum tractus *Finnia*, ſeu *Finlandia* dicitur.

Ferentanum, quod & *Frentanum*, op Ferentanorum in Apulorum confin. quod plerique Francam Villam opidum Aprutii eſſe putant, cum hoc in Maruccinorum, orâ ſit, inter Aternum & Ortonem fere, 6. m. p. longe à finibus Ferentanorum. Strabo.

Ferentia, *Ferentum* Plinio, *Ferentinum* Tacito, ac Straboni urbs Hetruriæ, vulgò *Ferente*, pop. *Ferentini*, Suetonio.

Ferentinum, urbs Latii in finibus Hernicorum in colle inter Anagniam, & Fruſinonem. Pop. *Ferentinates* Plinio. Aliis *Ferentini*. Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat.——

Long. 37. 05. Lat. 41. 36.

Ferentum, op. Apuliæ in Lucaniæ confin. inter Venuſiam, & Acherontiam, hodiè *Forenze*. Horat Carm. 3. Od. 4.

——*Et arvum*
Pingue tenet humilis Ferenti.

Fermanagenſis, Comitatus Hiberniæ in Ultoniâ prov. verſus Connaciam.

Ferna, *Fernes*, urbs Hiberniæ in Lageniâ prov. & in Com. Vexfordienſi.

Feronia, op. Hetruriæ ad Soracte montem Faliſcorum, ab urbe Roma 18. m. p.

Feronia, Colon. & op. Hetruriæ apud Capenates, in M. Cimino, ubi Lucus Feroniæ.

Feronia, op. Hetruriæ, inter Lucam & Lunam ad occ. inde 14. hinc 16. m. p. Vulgo *Pietra Sancta*. Long. 36. 10. Lat. 42. 06.

Feronia, op. Latii in agro Pometino, 3. m. p. à Terracinâ, ubi lacus, *Lago di Feronia* hodie dictus. Horat. Sat. 5. lib. 1.

Ora manuſque tuâ lavimus, Feronia, Lymphâ.

Feronia, op olim, nunc pag. Sardiniæ in orâ auſtrali, à Calari in occ. recedens, vulgò *Ferona*.

Ferraria, *Ferrara*, urbs Æmiliæ ad Padum, quæ deficit indies ex quo non habuit Duces proprios; ſubeſt enim Romano Pontifici ab an. 1593. cum tota prov. *Ferrarienſi*. Diſtat 28. mill. à Bononia in Bor. Venetias verſus; eſtque med. inter Mirandulam ad occ. & Comaclum ad ort. Long. 34. 09. Lat. 44. 20.

Feſcennia, vel *Feſcennium*, op. Hetruriæ. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Hi Feſcennias acies, æquóſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.——

In hoc opido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrioque plenum inventum putatur, quod à loco dictum eſt *Feſcenninum*. Macrob. Sat. 24. *Pollio cum Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, ait, At ego taceo. Non eſt enim facile in eum ſcribere, qui poteſt proſcribere.* Hinc *Feſcennina locutio* apud Catullum. Horat. lib. 2. Epiſt. 1.

Feſcennina per hunc inventa licentia morem.

Seneca in Medeâ:

Feſta dicax fundat convicia Feſcenninus.

Long. 35. 48. Lat. 42. 11.

Fezza, urbs Africæ, reg. Fezzani caput, in Barbariâ, ſub dom. regis Marocchi. Quibuſdam eſt *Volubilis* antiquorum.

Fibrenus, flu. Italiæ, in Lirim infra Arpinum influens, *Fiume della Poſta Santelicio*. Sil. lib. 8.

Et qui Fibreno miſcentem flumina Lirim.

Ficaria, inſ. parv. Sardiniæ, oræ adjacens Orientali, *Serpentera* Leandro, *Coltelazzo* v. Cluverio, in eodem tractu; utraque parva admodum, 20. mill. à Calari in ort.

Fidena, & *Fidenæ*, urbs Latinorum mediterranea. Virg. Ænеid. 6.

Hi tibi Nomentum, Gabios, urbemque Fidenam.

Juvenal. Sat. 6.

——*Vivat Gabiis, ut vixit in agro,*
Vivat Fidenis.——

Et ante eum Horat. lib. 1. Epiſt. 11.

Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. Pop. *Fidenates*.

Long. 36. 30. Lat. 40. 45.

Fidentia, op. Italiæ in octavâ regione, à quâ incolæ *Fidentini*. Plin. 3. 15. Long. 32. 22. Lat. 44. 00.

Fidentia, Hiſp. Bæticæ urbs, inter Bætim & oceanum ſita, alio nomine *Julia* appellata. Plin. 3. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam, & Parmam, Italiæ urbes. Anton. hodiè *Fiorenzola*.

Firmanorum Caſtellum Firmiano, teſte Franc. Pamphilo, caſtrum Piceni Firmo urbi vicinum. Plin.

Firmanum, op. Umbriæ apud Metaurum flu. vulgò *Formiano*, vel *Formignano*.

Firmium, *Firmum* Cic. ac Strab. Colonia & urbs Archiepiſcopalis Piceni, apud oram maris Adriatici. *Fermo* vulgò dicitur. Long. 37. 45 Lat 43. 16.

Fiſcellus,

Fiſcellus, montis Apennini ramentum in Umbriâ, juxta Piceni, & Sabinorum confinia, unde Nar fluvius oritur. Sil. lib. 8.

Quæ Fiſcellæ tenet arces, Pinnamque virentem.

Flamingi, pop. Gall. Belg. qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3. qui & *Flandrenſes*.

Flaminia, Italiæ regio, hodiè *Romagna* Leandro 10.

Flaminia Via, ab urbe Româ Ariminum uſque perducta per Ocriculum, Narniam, Spoletium, Forum Flaminii, Helvillum, Callem, Forum Sempronii, Fanum Fortunæ, & Piſaurum, Anton. in Itin. A Flaminio conſule, qui ad lacum Thraſymenum ab Annibale cæſus eſt, ſtrata. Ovid. Pont. 1. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Juvenal. Sat. 1.

———Experiar quid concedatur in illos
Quorum Flaminiâ tegitur cinis atque Latinâ.

Flaminia prata, nunc *Circum Flaminium* vocant, locus urbis Romæ. Liv. lib. 3.

Flamonienſes, cognomine *Vannienſes*, & Culici circa Venetes populi. Plin.

Flanaticus ſinus, *Flanonicus* Stephano, *Polaticus* Melæ, *Liburnicus* Oroſio, ſinus maris Adriatici, inter Iſtriam & Liburnicam, hodiè *Il Quarnero*, populi *Flanates* Plinio dicuntur.

Flandrenſes, vide *Flamingi*.

Flandria, Gall Belg regio ad litora Oceani Septentrionalis. Tractum ſiquidem Europæ extremum, Britannicæ inſulæ oppoſitum, inter Galliam, Germaniam, & Oceanum. Incolæ *Germaniam inferiorem* appellant. Galli, exterique fere omnes, uno nomine *Flandriam* vocant. Verum Flandria non tam latè patet, nam quæ nunc Flandria eſt ea Brabantiâ, Hannoniâ, Arteſiâ, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt, in Teutonicam, Gallicam & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quod nunquam ſuperiorem, aut Dominum, præter Flandriæ Principem agnorit) nominant. Teutonica Flandria octodecim habet urbes celebres, quarum præcipuæ ſunt Gandavum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica tres, Inſulas, videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundum, Gerardimontium, & Ninivam. Flumina ejus celebriora ſunt, Scaldis, Liza, & Tenera. Regio maximè compaſcua, imprimis occidentem verſus. Boves, equoſque præſtantiſſimos, belloque aptos gignit. Caſeo, butyroque abundat. Tritici admodum fœcunda, & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet, atque ex lino (cujus hic maxima fertilitas, & excellentia eſt) lanâque pannos lineos, laneoſque magnâ copiâ conficit, latiſſiméque diſtrahit. Habet 1245 pagos præter Arces, Caſtella, & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Jac. Marchantius Flandriam deſcripſerunt.

Flavia, Palæſtinæ urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii *Cæſarea* appellata, poſtea deductâ eò à Flavio Veſpaſiano Coloniâ, *Flavia* dicta. Plin. 5. 3. Item Æduorum Sequanorum urbs, hodiè *Flavigny*, ut quidam exiſtimant. Item *Flavia* Lambris, Hipſ. Tarrac. urbs Ptol.

Flaviana, Scythiæ urbs. Lib. Notit. Mœſiæ primæ alio in loco eidem.

Flavianum, quod & *Flavinianum* legitur, hodiè *Feiano*, oppidum Hetruriæ ad Tiberim in finibus Faliſcorum. *Flavinium*. Virgilio lib. 7.

Hi Feſcenninas acies, Æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Silius lib 8. *Flavinam* vocat:

Hos juxta Nepeſina cohors, Æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia, quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul, & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Flaviobriga, op. Autrigonum in Hiſp. citeriori. Plin. 40. 20. Long. 17. 30 Lat. 44. 15.

Flavionavia, Peſicorum in Hiſp. Tarrac. op. quod hodiè *Bilbao* appellatur, ut nonnulli ſentiunt.

Flavioplis. Bithyniæ civitas. Ptol. Item urbs mediterranea Ciliciæ eidem. Fuit & Thraciæ op. eo loco conditum, ubi antea Zeſia fuerat. Plin. 4. 21.

Flavium Brigantium, Ptol. Callaicorum urbs in Portu magno, hodie *Compoſtella*. Item *Flavium* Norici op. Plinio. hodiè *S. Andres*, teſte Lazio.

Flensburgum, urbs Daniæ in Jutiâ, & Duc. Sleſvicenſi, ad ſin. cogn. 4. leuc. à Sleſvico in Bor. & 9. ab Ottonià in auſt.

Fleſſingha, *Viſſinghen*, urbs Belg. in Zelandiâ prov. & Valachria inſ. ſub dom. utili Principis Auraſicani, 1. leuc. à Middleburgo in occ. 3. à Claduſis in ort. & 7. à Gandavo in Bor.

Flevo, ſeu *Fletio*, inſ Friſiorum in Flevo lacu. Cluverius autem putat à mari abſorptam fuiſſe

Flevum, *Flevi lacus* Tacito, ſinus maris Germanici inter Batavos, & Friſios, in quem Rheni alveus orientalis cum Iſala apud Campenam urbem innuit; vulgò *Suiderſee*. Sed *Flevum* Plinio eſt, ipſius Rheni oſtium Orientale. *Iſſel* Ortelio, *Ulie* autem Verrutio.

Flevum, Caſtellum Tacito, op. Friſiæ occidentalis ad lacum Flevum. *Vollenhove*, teſte Cyro Spangebergio. Sed Becano eſt Fledorp, op. ejuſdem Friſiæ in ora litoreâ ad Bor. apud Groningam urbem.

Flexum, Pannoniæ urbs Anton. *Wien* Spiegelio. Lazius autem *Altenburg*, aut *Presburg* putat Hungariæ urbem. Long 39. 35. Lat. 48. 10.

Flintum, *Flint*, Caſtrum Walliæ Bor. ad Deam æſtuarium. Hunc reg. adjacens dicitur Com. Flintenſis, *Flintſhire*.

Florentia, urbs in Etruriâ hodiè clariſſima, aliquando *Fluentia*, quòd ad Arni *fluenta* eſtructa ſit, dicta; unde pop. *Fluentini* Catoni & Plinio, qui nunc *Florentini* nomine magis auſpicato vocantur, olim libera, ac maximæ partis Etruriæ Domina, nunc vero Reip. formam adhuc, ſub magno tamen Duce ex Mediceâ familiâ ſervans, vulgò *Fiorenza*. Vide Leandrum in Deſcript. Italiæ. Long. 34. 03. Lat. 43. 15.

Florentiola, op. geminum, unum in Thuſciâ apud Vatrenum flu. alterum in Gall. Togatâ inter Parmam, & Placentum.

Floriacum, *Fleury*, op. Duc. Burgundiæ ad Uſcbuam amnem, 3. leuc à Divione in occ.

Floriacum, pag. Gall. 7. leuc. ab Aurelii in ort. diſtans, ubi celebris Abbatia Floriacenſis.

Floriana, op. Pannon. infer. nunc *S. Paul* Lazio, pag. ad Danub. & Budam urb.

Florida, reg. Americæ Sept. ideo ſic dict. quia detecta fuit ab Hiſp. die Dominica Palmarum; eſtque verſus ſin. Mexicanum.

Floropolis, *S. Flour*, urbs Gall in Alvernia prov. ad flu. *Larder*, 15. leuc. à Claromonte in auſt. & 13. ab Anicio in occ. Long. 23. 40. Lat. 44. 40.

Florius, *Ars* Moletus, flu. Hiſp. in Callaicis apud Nerium prom. in Oceanum labens.

Fluentia. Vide *Florentia*.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis urbem intrans in ſiniſtrâ ripæ parte reliquit; dicta quod Tiberis quandoque in eam influxerit, hodiè *Porto del popolo*.

Fluſtates, Gall. Belg pop. apud Cæſarem, quos Cænalis in comitatu *de Foix* apud Aquitanos locat. Urſinus autem ex Plin. & Claudiano legit *Eluſates*: Ac ſanè hoc tractu Elaſatium civitatis ſit mentio in Provinciarum libello.

Focaria, mons, & promontorium Umbriæ, hodiè *M. di Peſaro* Blondo dicitur.

Focunates, pop. in Alpibus Plin. 3. 30. *Foſſigni* hodiè Pingonio. Sed Simlero eſt vallis *Suls*, inter Tridentinos & Venetos.

Fons Solis, in Cyrenaicâ, ſic dictus, quòd Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Ejus meminere Herodotus, Diodorus & Arrianus. Ovid. Met. 15.

———Medio tua corniger Ammon,
Unda die gelida eſt, ortuque obituque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina, novum, & memorabile, lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæque riget medium cum ſol aſcendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patavino, Venetorum ditionis; hodiè *Bagni d' Abano*, ut Leander ſcribit. Vide *Aponus*.

Fontinalis, Porta urbis Romæ, ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem *Capena* vocatur.

Foretani, & *Foretii*, Italiæ Tranſpadani populi. Plin.

Fordunum, *Fordon*, op. Scotiæ, Merniæ reg. primarium, ab Aberdonio, 15. m. p. in Afr. Long 17. 57. Lat. 58. 30.

Formiæ, urbs Campaniæ maritima, juxta Caietam, Læſtrygonum olim ſedes, a Lamo quodam Lacone ut creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Od. 17.

Æli, vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Autore ab illo ducis originem
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Hæ primum *Hormiæ* dictæ ſunt, ſive à frequentiâ bonitateque τῶν ὅρμων, h. e. *ſtationum*, ut Feſto placet, ſive ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, h. e. ab *impetu* Læſtrygonum. qui *Anthropophagi* fuiſſe dicuntur. Martialis *Formiam* dixiſſe videtur. 10. 30.

O tem-

O temperatæ dulce Formiæ litus.
Horat. 1. Od. 20.

——————Mea nec Falernæ
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Diodoro, Straboni, ac Æliano φορμίαι, unde mendoſè apud Ptol. Φώρμαι videtur, quod tamen antiquum puto fuiſſe mendum, cum apud Steph. legitur φορμιαὶ πόλις Ἰταλίας, ὁρμιαὶ, τὸ αὐτό. Strabo lib. 5. Φορμίαι, Λακωνικὸν κτίσμα, ἣν Ὁρμίας λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον. Long. 36. 46. Lat. 48. 28.

Formio, Iſtriæ flu. Ptol. hodiè *Riſano*.

Foroappii, Italiæ pop. in Falerno agro. Plin. 3. 3. Opidum eorum *Forum Appii* Horatio dicitur. Serm. 1. 5.

————Inde forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Tullius ad Atticum lib 2. ep. 10. *Ab Appii foro horâ quartâ, dederam aliam paulo ante à Tribus Tabernis*: ubi Leander tradit, hodiè hoſpitium tantum *Marutti* dictum extare. Long. 37. 00. Lat 41 05.

Foroauguſtana, Hiſp. citer. civitas, alio nomine *Labiſcofenna* dicta. Plin. 3. 3.

Forobrentani, Umbriæ pop Plin.

Forthea, flu. ingens Scotiæ meridionalis. Oritur in confin. Lenoxiæ prov. Deinde Strivelinum urb rigat, & paulò infra multis auctus flu. in æſtuarium Bodotrium ſe exonerat, quod ab eo *The Frith of Forth* dicitur; extenditurque inter Fifam & Laudoniam provincias.

Fortia Caſtra in Tirolenſi comitatu habet Lazius ex Lib. Notit. quod *Sterczengen* interpretatur.

Fortunatæ inſulæ, à *fructuum ubertate*, vel *aeris bonitate* dictæ, contra Mauritaniæ finem ad occidentem ſitæ ſunt. Strab. lib. 3. & Plin. lib. 4. Fuerunt autem ſex numero, nunc omnes *Canariæ* dictæ. Has inſulas Horatius innuere videtur. Od. 8. lib. 4.

———Divitibus conſecrat inſulis.

Nec non Epod. 16.

Nos manet Oceanus circumvagus, arva, beata
Petamus arva, divites & inſulas, &c.

Plautus in Trinummo:

Sicut Fortunatorum memorant inſulas,
Quo cuncti qui ætatem egerint caſtè ſuam
Conveniant.————

Vide Plin. 6. cujus Lemma de Fortunatis inſ.

Forulis, op. Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum, unde fit, ut Strabo lib. 5. petram vocet ad rebellandum, quam ad habitandum aptiorem. Virg. Æn. 7.

Caſperiaſque colunt, Foruloſque & flumen Himellæ.

Forum Alieni, Galliæ Ciſalpinæ urbs. Tacit.

Forum Appii, vide *Foroappii*.

Forum Aurelii, in viâ Aureliâ, inter Urbem & Coſas. Anton.

Forum Bibalorum, Hiſp. urbs Ptol.

Forum Caſſii, inter Vultinium, & Sutrium. Anton. Tuſciæ mediterranea urbs eſt, hodiè *Vetralla* Leandro.

Forum Cellæ, Tuſciæ op. ad mare mediterraneum. *Forcelle* hodiè Leandro dictum.

Forum Claudii, Centronum civitas in Alpibus. Ptol. hodiè *Farentoſa*, Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorum urbs. Ptol. & Plin. *Tolfa nova* Leandro.

Forum Cornelii, Gall. Togatæ urbs. Ptol. hodiè *Imola*.

Forum Cornelium, civitas in Flaminiâ, quæ & *Forum Syllæ*. Forocornelienſis agri meminit Plin. 3. 16.

Forum Decii, op. Sabinorum. Plin.

Forum Diuguntorum, vel *Juuntorum*, Cenomannorum op Ptol. *Crema* Leandro, in Lombardiâ Tranſpadanâ.

Forum Egurrorum, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol. hodiè *Medina del Rio ſeco*.

Forum Flaminii, in Umbriâ eſt, teſte Plinio. Vide Cluv. Ant. lib 2 p. 631.

Forum Fulvii, quod *Valentinum* quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Ciſpadanæ op hodiè *Valenza*.

Forum Gallorum, op. in viâ Flaminiâ, *Caſtel Franco* Leandro.

Forum Gallorum, Hiſp. urbs, inter Cæſaraugustam, & Pyrenæos. Anton.

Forum Julium, & *Julii*, colonia Octavianorum, & urbs Galliæ Narbonenſis. Gallicè *Freius*. *Forum* item *Julium*. Tac. & Ptol. colonia, & urbs Carnorum, quod & *Caſtrum Julienſe* Diacono dicitur. Vulgò *Cividal d' Auſtria*. *Forum* præterea *Julium* Plinio, qui populos *Foro-Julienſes* memorat, *Friuli*, & *Patria* hodiè, regio eſt Italiæ, Venetiæ pars, inter Marchiam Tarviſinam, & Hiſtriam. ac Noricum contenta; cujus Utinum caput eſt, & conventus juridicus. Vide Leandrum in deſcr. Italiæ, Blondum, & J. Candidum in Aquilegienſium hiſtoriâ.

Forum Licinii, Inſubrum op. Plin. *Prieve d' Incino* Leandro, Niger autem *Lignano* appellat.

Forum Limicorum, Hiſp. Tarron. urbs. Ptol. *Puente de Lima*, teſte Floriano, Portugalliæ opidum

Forum Livii, vulgò *Forli*, urbs Gall. Togatæ. in viâ Æmiliâ, media inter Faventiam, & Cæſenam urb. Romandiolæ. Pop. *Forolivienſes*. Long. 34 51. Lat. 43 43.

Forum Narbaſorum, op. Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum excisum: locus *Arvas*, hodiè, teſte Mor. nominatur, inter Legionem, & Oretum.

Forum Neronis, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *Fetomeroniſenſis*, & *Luteviani*, vide *Luteva*.

Forum novum, Sabinorum urbs. Plin.

Forum Populii, Flaminiæ in Italiâ urbs Plin. *Forlimpopoli*. Leandro. Long. 34. 57. Lat. 43 42.

Forum Seguſianorum, op. Gall. Lugd. Ptol. *Feurs* Dalechampio, aliis *Bourg en Breſſe*.

Forum Sempronii, Umbrorum civitas. Ptol. Long 36. 12. Lat. 43. 37.

Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Galliâ juxta Rhenum. Ptol. *Keyſerſtull*, teſte Rhenano. *Zurzach* Tſchudo, *Zurich* aliis dicitur.

Forum Trajani, in Sardiniâ urbs. Anton

Forum Truentinorum, Plin. Italiæ urbs in Galliâ Ciſalpinâ. *Brentinore* Leandro

Forum Vibii, Galliæ Tranſpadanæ urbs, hodiè *Bibiena*. Long 29. 20. Lat 43. 40.

Forum Voconii, vel *Vocontii*, Gall. Narbon. op. *Chambery*; Pineto, aliis *Freius*.

Forum Vulcani, *campi Phlegræi* Plin. & Solino hodiè *La Solfatara*, locus Campaniæ apud Puteolos, inde 2. m. p. Neapolim verſus diſtans, in morem ingentis Theatri ignes perpetuos emittens. & ſulfur gignens.

Foſi, pop Germaniæ, Cheruſcis finitimi. *Doermerſcherg*, teſte Althamero. Sed aliis *Foſſewerde*, tractus Friſiæ occidentalis, ubi non longe Foſete inſula, vulgò *Amelandt*, teſte Hier. Verrutio

Foſſa Canopica, quâ navigatur Alexandria Canopum. Strabo, & Stephanus.

Foſſa Cimbrica, quam nullam volucrem ſupervolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

Foſſa Cluilia, Dionyſius Κλοιλίας τάφρος vocat. Livius etiam pl. num. *Foſſas* habet lib 2. ubi de C. Martio Coriolano. *Poſtremum ad urbem à Pedo ducit, & ad Foſſas Cluilias 5. ab urbe m. p. caſtris poſitis populatur inde agrum Romanum* Plut. de eodem re in vita Martii. Περὶ τὰς λεγομένας Κλοιλίας τάφρους κατεστρατοπέδευσε παρεμβαλὼν τῆς πόλεως σταδίους τετταράκοντα.

Foſſa Corbulonis. *Leck*, teſte Ortelio, flu. Batavorum in Hollandiâ, à *Corbulone* ex Rheno derivatus, ſpatio 23 m. p. Moſæ congrediens ad Crimpam pagum.

Foſſa Druſiana, flu. Germ. inter in ducatu Geldriæ, à *Druſo* ex Rheno derivatus, vulgò *Yſſel*, vel *Yſſel* Ortelio.

Foſſa Mariana, Ptol. Gall. Narbon. urbs, ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à *foſſâ propinquâ*, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum. Strabo lib. 4. Gallicè *Aigues mortes*.

Foſſa Neronis, *Licola*, teſte Sanfelicio, foſſa, quam Nero ex ſinu Baiano Hoſtiam uſque perducere tentavit.

Franci, pop. Germ. quorum reg *Franconia*, ampla, quæ & Francia Orientalis, ad Gallicæ Franciæ diſcrimen, nominatur; qui in Galliam trajicentes, illi nomen Franciæ indiderunt, fueruntque propterea Galli deinceps *Franceſi* dicti apud Italos, & alios. Fuerunt & *Franci* in Germ. inferiori, prius Sicambri, Oroſio teſte; quorum opidum adhuc *Francken* in ducatu Bergenſi durat, ſeu in comitatu Marchenſi, teſte H Junio In Friſiâ quoque habitaſſe Francos teſtatur Procopius, ubi *Froneker* urbs. Horum meminit Claud. de Laud. Stil lib. 2.

Qui mihi Germanos ſolus Francoſque ſubegit.

Francia occidentalis (orientalis enim eſt Provincia Germaniæ, & *Franconia* dicitur) pars Galliæ inter Ligerim, & Sequanam, quæ propriè *La France* à Gallis nominatur; hoc apud Italos, nomen Franciæ toti Galliæ, exceptâ magnâ Belgicæ parte, tribuatur. Claud de laude Stilic. lib. 1.

————Provincia miſſos
Expellet citius faſces, quam Francia reges
Quos dederis————

Lib. in Baſilico, ἐν τῷ Κηπὸν ὑπὲρ Ῥῆνον τιθέμενον ἐπ' αὐτὸν Ὠκεανὸν πολέμου, ὅπως εὖ περιεγένετο πρὸς τὰ τῶν πολεμίων ἔργα, ὥστε τὸ συμβαίνειν ἀπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν πράξεων, ὀνομάζονται Φεργανοί. Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλοῦνται Φεργγοί: ubi M S. in Φέργγοι.

Nota horum fallacia & inconſtantia. Salv. l. 4.

Si pejeret Francus, quid novi faceret?

Claud lib. 2. in Stil.
——— *Provincia miſſis*
Expellet citius fallax quam Francia reges.

Francici regni diviſio per Præfecturas generales.

1. Præfectura, Francica, ſeu inſulæ Franciæ, *L'Iſle de France*, ſub quâ provincia Inſulæ Franciæ & agri Bellovacenſis, *Le Beauvoiſis*, Laudunenſis, *Le Laonois*, & Sueſſionenſis, *Le Soiſſonois*.
2. Burgundica, continet Ducatum Burgundiæ, *la Bourgogne*, & Breſſiam, *la Breſſe*.
3. Normannica, continet Normanniam *la Normandie*.
4. Aquitanica, continet Guiennam, *la Guienne*, Vaſconiam, *la Gaſcogne*, provincias, Santoniam, *la Saintonge*; Petrocoricenſem, *le Perigort*, Lemovicenſem, *le Limoſin*, Cadurcenſem, *le Quercy*, & Rutenenſem, *le Rouergue*.
5. Britannica, Aremoricam totam, ſeu Britanniam min. complectitur, *la Bretagne*.
6. Campanica, continet Campaniam, *la Champagne*, & Briam, *la Brie*
7. Occitanica, continet Occitaniam, *le Languedoc*, & provincias Vivarienſem, *le Vivarais*, Gabalenſem, *le Gevaudan*, Velaunos, *le Velay*, & Comitatum Ruſcinocenſem, *le Rouſſillon*.
8. Picardica, ſub quâ Picardia, *la Picardie*, & Arteſia, *l'Artois*.
9. Delphinatus, ſub quâ Delphinatus, *le Dauphiné*.
10. Provinciæ, ſub quâ Provincia, *la Provence*.
11. Lugdunenſis, continet provincias, Lugdunenſem, *le Lyonnois*, Baujovienſem, *le Baujolois*, Forenſem, *le Forez*, Borbonienſem *le Bourbonnois*, Alverniam, *l'Auvergne*, & Marchiam, *la Marche*.
12. Aurelianenſis, complectitur provincias, Aurelianenſem, *l'Orleanois*, Bleſenſem, *le Blaſois*, Perticenſem *le Perche*, Andegavenſem, *l'Anjou*, Turonenſem, *la Touraine*, Pictavienſem, *le Poictou*, Inculiſmenſem, *l'Angoumois*, Bituricenſem, *le Berry*, & Nivernenſem, *le Nivernois*.
13. Quibus addenda eſt decima tertia quæ continet Lotharingiam Francicam, *la Lorraine Françoiſe*, & Alſatiam, *l'Alſace*.

Francofurtum ad Mœnum, *Helenopolis* olim ex vet. inſcriptione, qu. Francorum trajectus, urbs Germ. ampla & elegans, libera & emporium celeberrimum, ubi Diætæ Imperiales celebrantur pro electione Imp. Romanorum, 2. leuc. diſtat ab Hanoviâ in occ. & 4. ab Aſciburgo. Long. 30. 00. Lat. 50. 01.

Francofurtum ad Oderam, urbs Germ. in Marchiâ Brandenburgenſi in lim. Sileſiæ & Luſatiæ, 4. leuc. à Croſſâ in Bor. & tot. 1 contin. Poloniæ in occ diſtans.

Franconia, reg Germ. quæ antea dicta fuit *Francia Orientalis*; eſtque in prov. ampla, circa Mœnum flu. extenſa. Habet à Sept. Saxoniam & Thuringiam, ab oriente Palatinatum ſuperiorem, à merid. partem Bavariæ & Sueviam, & ab occ. Palatinatum infer. ſive Rheni. Ejus primaria eſt Herbipolis *Wurtzburg*, ad Mœnum flu. Primus eſt Imperii Circulus. ſub quo ſunt Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſis & Eichſtatenſis; Principatus Hennebergenſis, Comitatus Holachienſis Erbachius, Onoldinus, & Verthamus, urbſque Norimberga cum aliis

Franekera, urbs Belg. in Friſiâ Occidentali, ubi Academia; 2. leuc. diſtat à Leovardiâ in occ. & tot ab Harlinga in ort.

Frateria, vel *Phrateria*, Daciæ urbs. Ptol. *Braſſa*, teſte Lazio, & Hungaricè *Zarzuara*.

Fratuertium, op Apuliæ Peucetiæ, vulgò *Terza*.

Fraxtuetum, op. Liguriæ ad Padum flu. vulgò *Fraſſeneto*.

Fraxinum, vulgò *Freſna*, op. Hiſp. geminum. Unum in Bæticâ & Vandaluſ. alterum in Tarracon, apud Bilbilim. Eſt & op. Hiſp. in Caſtellâ vet. & alterum in eadem Caſtellâ, apud Carpium. *Fraxinum* præterea apud Anton. op. olim, nunc pagus Luſitaniæ in regno Portugalliæ, *Alpalbano*, ſeu *Gaviano*, teſte Vaſcone.

Fregella, urbs Italiæ. Steph. quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias, & Sinueſſam ſita, non procul à Liri amne; Cujus etiam hodiè non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari quanta olim fuerit ejus amplitudo. Hæc cum à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum jam uſque à Strabonis tempore reducta. Eadem dicitur & *Fregellæ* multitudinis numero. Silius lib 5.
——— *Hunc triſtes luxere Fregellæ.*
Et lib. 8. *Obſeſſa campo ſqualente Fregellæ.*

Ubi tamen Cluverius *Fregena* legit. Populi *Fregellani*. Plin. 3. 5. & *Fregellana* vitis apud Columellam 3. 2.

Fregenæ, op. Hetruriæ, inter Alſium, & oſtia Tiberina. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 2.

Frentani, & *Ferentani*, Italiæ pop. inter Marrucinos ad occid. & Apulos ad ort. Eorum meminit Sil. lib. 8.
Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Friburgum, urbs gemina, una in Helvetiis, Bernæ finitima, altera in Germaniâ magnâ in Briſgoiâ reg. academia, & ſedes epiſcopi Baſilienſis.

Frigidus, flu Japodum inter Aquileiam & Æmoniam, ubi Theodoſius Imp Eugenium tyrannum vicit. Item Tuſciæ flu. in agro Aretino, hodiè *Freddo*. Tibul. 4. 8.
Atque Aretino Frigidus amnis agro.
Quidam *Eretino* legunt, & *frigidus* [illegible] ectivè ſumunt.

Friſiabones, Plin. 4. 15. pop Germ. inter Helium, & Flevum Rheni oſtia Hollandos Septentr[illegible] quidam, alii Zelandos eſſe putant.

Friſii, pop. Germ. ad Oceanum, inter oſtia Rheni & Viſurgis flu. incolentes; quorum alii *majores*, alii *minores* appellantur Illorum regio *Ooſtfrieſen*, id eſt, *Friſia Orientalis*, horum *Weſtfrieſen*, i. e. *Friſia Occidentalis*, dicitur. *Friſiones* Sigiberto, & aliis poſterioribus dicuntur.

Friſinga, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ad Moſacum fluvium. Vide *Fruxinum*.

Frons Africæ, vulgò *Capo de bona Speranza*, incolis *Zanguebar*, teſte Marmolio. Verum cum à Plinio & Melâ poſt Cornu Heſperium in ora occident. maris Atlantici deſcribitur, ab aliis *Capo Verde*, incolis *Iagazza* eſſe putatur.

Fruſino, civitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cujus incolæ *Fruſinates* dicuntur Plin. 3. 5. Inde *Fruſinona colonia* Frontino. Juvenal. Sat. 3.
——— *Optima Soræ*
Aut Fabaterıæ domus, aut Fruſinone paratur.
Silius lib 8.
Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.
Ptolemæo *Fruſinum* dicitur.

Fruxinum, *Fryſingen*, teſte Rhenano, urbs Vindeliciæ ad Iſaram flu. in Bavariâ, inter Auguſtam ad Occid. 8. & Landſhutam ad ort. 6. Ac inter Monachium ad auſtr. 8. & Ratiſbonam ad bor. 11. leuc. in colle apud Moſaci flu. cum Iſara confluentiam. Dicitur & *Friſinga*.

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodiè *Lago di Marte* ab oppido illi vicino ſic appellato vocari. Virg Æn. 7.
Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ.
Sil. lib. 4.
——— *Vitreo quem Fucinus antro*
Nutrierat. ——— ———

Fulda, metropolis ejus in Germania regionis, quam olim Bucconiam appellarunt, quæ inter Thuringiam, Franconiam, Wederangiam, & Haſſiam ſita eſt. A flu. *Fuldâ* præterlabente nomen accepit. Vulgò *Fulden*.

Fundi, op. Italiæ prope Caietam, ad viam Appiam. Strabo lib. 5. Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη. Silius lib. 8.
Fundique & regnata Lamo Caieta, domuſque
Antiphatæ compreſſa freto.
Horat. Serm. 1. Sat. 5.
Fundos Aufidio Luſco Prætore libenter
Linquimus. ———
Inde generoſa vina, ſcriptoribus commendata. Mart. 13. 15.
Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis.

G.

GAbii, Volſcorum urbs, 70. m. p. ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio, fratribus Siculis condita Solinus cap. 8. Fraude autem Sexti Tarqu. Superbi filii in Romanorum ditionem redacta. Livius lib. 1. Virgil. lib. 6. Urbis hujus originem refert ad Reges Albanorum, quibus connumeratis ſic ſubdit:
Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.
Sub Auguſti Imperio deſertam fuiſſe pluſimâ ſui parte teſtantur authores. Hor. lib. 1. ep. 11.
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. Prop. lib. 4. Eleg 1.
Quippe ſuburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ,
Et qui nunc nulli, maxima turba Gabii.
Dionyſius Halic. lib. 4. in hiſtoriâ Tarquinii Νῦν μὲν οὐκέτι συνοικουμένη πᾶσα, ἀλλ' ὅσα μέρει πανδοχεῖται κατὰ τὴν ὁδόν.

Tiri dè παλαίθερος, καὶ οὔτις ἄλλη μεγάλη. Cauſam Lucanus bellis Civilibus attribuit Lib.

———Gabios Veieſque Coramque

Pulvere vix tectæ poterunt monſtrare ruinæ.

Gades, *Gadira* Græcis, inſula Hiſp. Bæticæ proxima continenti contra Cæſarianam, & portum Mneſthei, cum urbe epiſc. ſub Archiepiſc. Hiſpalenſi, inde 60 leuc. a Tyriis condita, col Rom. inter oſtia Bætis, & Calpen. Inde *Gaditanus*, ut *mare Gaditanum*, & *Gaditanæ puellæ*, quæ agilitatis, laſciviæque nomine olim pretio fuerunt. Mart. 6. 71.

Et Gaditanis ludere docta modis.

Juvenal.

———Ut Gaditano canoro

Incipiat prurire choro.

Græcis, uti dixi, *Gadira*. Suidas. Γάδειρα, νῆσος κατὰ τὸ Ἑσπέριον μέρος ἀπολαμβάνουσα τῆς θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ἐκείνης αὐτῆς τὸ πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐν διαστάσει ἐκ τοῦ βραχέος καὶ στενοῦ ὑπαρχόντος. Deinde rationem nominis profert Γάδειρα οἷον γῆς δειρά, καὶ τὴν δειρὴν, ὅ ἐστι τράχηλος. Solinus vero aliud etymon longe veriſimilius reddit, cap. 60. *In capite Bæticæ ubi extremus eſt noti orbis terminus, inſulâ à continenti ſeptingentis paſſibus ſeparatur, quam Tyrii à Rubro mari profecti Erythræam, Pœni linguâ ſuâ Gadir, id eſt, ſepem, nominarunt.* Unde Heſychio Γάδειρα τὰ περιφράγματα, & Rufus Avienus in Deſcriptione Orbis:

Pœnus quippe locum Gadir vocat undique ſeptum.

Hebræis certè גדר *gadar* eſt *ſepire*, unde גדר *geder*, *maceria*, *ſepimentum*.

Gæſatæ, pop. ad Rhodanum habitantes, qui unà cum Senonibus Romam ceperunt. Plut. & Strabo. Hos Polybius ait profectos à locis Rhodano vicinis ad ea quæ ſunt circa Padum. Idem eos ait ſic eſſe dictos διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν, Ἡ γὰρ λέξις, inquit, αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως.

Gætulia, regio Libyæ interioris Garamantibus finitima, cujus incolæ *Gætuli*. Lucan. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus

Inculto Gætulus equo. Sil lib 3.

Vos quoque deſertis in caſtra mapalibus itis

Miſceri gregibus Gætuli aſſueta ferarum,

Indomitiſque loqui, & ſedare leonibus iras:

Nulla domus, plauſtris habitant, migrare per arva

Mos, atque errantes circumvectare penates.

Virgil. Æn. 4.

Hinc Gætulæ urbes, genus inſuperabile bello. Saluſtius in bello Jud. *Africam initio habuere Gætuli & Libyes, aſperi, incultique, quis cibus erat caro ferina atque humi pabulum, uti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege, aut imperio cujuſquam regebantur: vagi, palantes, quas nox coegerat, ſedes habebant.* Leonibus abundat hæc regio. Virg Æn. 5.

———Gætuli terga leonis.

Horatius:

Non vides quanto moveas periclo,

Pyrrhe, Gætulæ catulos leænæ.

Galatia, regio min. Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à *Gallis*, qui relictâ patriâ ibi ſedes fixerunt. Hujus incolæ *Galatæ* vocantur, & *Gallogræci*, quòd ex *Gallis* ſimul ac *Græcis* coaluerint. Ab Oriente Cappadociam, & Halym flu. ab Occidente Bithyniam, & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à ſeptentr. Pontum Euxinum. *Græcogalliam*, & *Bucellariorum regionem* appellat Suidas. *Mercatores* Galatas vocat Ammianus Marcell. lib. 22. Venalitiarii enim erant, & ſervitia vendebant, quod teſtatur etiam Claud. in Eutrop. lib. 1.

Hinc fora venalis Galatâ ductore frequentat.

Agreſte & incultum genus——vocat Theophylactus.

Galava, Angliæ op. Anton. *Kellenton* vulgò. Camdeno autem *Walwick* in Northumbriâ.

Galeſus, Calabriæ flu. in ſinum Tarentinum deſinens, vide Liv. lib. 25. Ejus meminit Virg. 4. Georg.

Quà piger humectat flaventia culta Galeſus.

Ubi alii *niger*, unde Sidonius Apollin.

Fuſcabat piceo latex Galeſi.

Hor Car 2. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi flumen.

Prop. lib. 2. *Tu canis umbroſi ſubter ſpineta Galeſi.*

Eundem Eurotam nonnulli vocant, teſte Polybio lib. 8. Mart 8. 28

Quà ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Idem 2. 42.

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo.

Et 12. 46.

Albi quæ ſuperas oves Galeſi.

Galilæa, Syriæ regio, ad Septentrionem Judææ ſita. Eam Geographi duplicem eſſe ſtatuunt, Superiorem ſc. & Inferiorem. Superior juxta Tyrum, Sidonem & Cæſaream Philippi ſita eſt, & vocatur *Galilæa gentium*, Eſ. 9. Mat 4. vel quia illic gentes uſque ad Solomonis tempora habitarunt, vel quòd *Hiramo*, regi Tyriorum oblata ſit 3 Reg 9. Hæc in tribu Nephthali ſita fuit. Inferior Galilæa circa Tiberiadem, & ſtagnum Geneſareth in tribu Zabulon poſita eſt, in quâ Chriſtus frequenter verſatus eſt. Joan. 4. Unde etiam *Galilæus* vocitus eſt. Mat. 26. Et Julianus ὁ παραβάτης Chriſtianos per contemptum *Galilæos* nuncupare ſolitus eſt. Euſeb. 10. 35. Eccleſ. Hiſt.

Gallæci, & *Gallæcia*, vide *Callaicus*.

Gallia, maxima Europæ pars, quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare mediterraneum, & Apenninum montem, uſque ad Anconam clauditur, communi appellatione *Gallia* Latinis appellatur. A *candore* populi ſic dicta, Γάλα enim Græcis idem quod *lac* Latinis. Montes enim, & rigor cœli ab eâ parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colorentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam, & Tranſalpinam diviſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodiè ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam quæ his quinque metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari, & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam iterum, Cæſare teſte, triplicem fecere. Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam, quæ Oceano, Rheno, Matronâ & Sequanâ fluminibus includitur, hodieque majori ex parte linguâ Teutonicâ utitur, & *Germania inferior* (cui Picardia conjuncta eſt) vocatur Celticam vero ſeu Lugdunenſem, quæ Garumnâ, Sequanâ & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc *Francia* dicitur. Aquitanicam denique quæ à Garumnâ ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. Septentrionem verſus Oceanum habet, qui & ſinus Aquitanicus, ab Occaſu Hiſpaniam, à meridie Narbonenſem provinciam. Corporibus hominum & linguâ à cæteris differt, hodieque major ejus pars Gaſconia, vel Vaſconia dicitur Hæc Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo *Franciæ regnum* vocatur, non tam latè patet, ſed tantum verſus ſeptentrionem anguſtior eſt, quantum illi lineâ ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) uſque deducta adimit; comprehenditque omnem eum terrarum tractum, qui hac lineâ, Oceano, Pyrenæis montibus mari mediterraneo, Alpibuſque montibus continetur. Triplex etiam nomen habuit Gallia, *Togata* enim, *Comata*, & *Braccata* dicta eſt. *Togata* dicitur Ciſalpina, quæ ſc. inter Alpes eſt, & Rubiconem fluvium, antiquum Italiæ limitem: Ita dicta, quòd populi illi Romanorum more *togâ* uterentur. *Braccata* autem Gallia dicta eſt Narbonenſis provinciæ; à *braccis* villoſæ veſtis genere appellata, quibus peculiariter ejus provinciæ homines utebantur. *Comata* denique cognominabatur omnis Tranſalpina Gallia, à *comæ* nutriendæ ſtudio A Juvenale *facunda* dicitur Gallia. Sat. 15.

Gallia cauſidicos docuit facunda Britannos.

Idem Sat. 7.

————————Accipiat te

Gallia, vel potius nutricula cauſidicorum

Africa.————————

Hinc Adjectiva. *Gallicanus*, ut *res Gallicanæ*. apud Cic. in orat. pro Quinctio. Item *Gallicus*, ut *Gallica terebra*, Columel. lib. 5. Item *Gallius*, ut *Galliæ mulieres* apud Salluſt. Hiſt. lib. 4. Denique *Gallus*, unde *Galli* dicti ſunt, qui ex Galliâ originem habent.* Illi autem viliores, & craſſiores veſtes, vel pannos texebant, quippe quibus, teſte Strabone, lana unde ſaga conficiebantur, craſſior, & aſperior fuit. Juv. Sat 9.

———Pingues aliquando lacernas,

Et malè percuſſas textoris pectine Galli.

Mart. lib 4.

Accipe Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Idem alibi: ———*Me pinguis Gallia veſtit.*

Horatius:

Nec pinguia Gallicis

Creſcant vellera paſcuis.

Horum canes etiam in pretio. Them. Orat. 3.

Καὶ κύνα Κελτόν.

Celticum canem, de quibus Gratius in Cyneg.

———Magna indocilis dat pretia Medus,

Magnaque diverſos extollit gloria Celtas,

i. e. *Gallicos*. Sequitur enim

Quondam inconſultos mater dabit Umbrica Gallis

Senſum agilem.————

* *Galli*, ſacerdotes Cybeles in Phrygiâ, dicti à *Gallo* flumine, cujus aquas cum bibiſſent, ſtatim furere incipiebant, adeo ut ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samiâ teſtâ. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant.

Lucan. lib 1. ————*Crinemque rotantes*
Sanguineum populis ululârunt triſtia Galli.

Gallica Flavia, Hiſp urbs Ilergetum. Ptol. *Fraga* Varrer.

Gallica palus, intimus maris Adriatici receſſus, in quâ urbs Veneta ſita eſt. Mar. Niger

Gallinaria, inſula in mari Tuſco, contra montes Liguſticos, ut inquit Varro lib 3 de R R à *gallinis* ruſticis appellata. Vide Colum. 8. 2. hodiè *Iſola d' Albenga*. Sozomenus lib 3. cap 13. de B. Martino: Καὶ ἐπί ποτε χεῖρον ῥίζαις βοτανῶν ἀνεκίρνατο, νῆσον φεύγων ἐν Γαλλινάρια καλῶν. Μικρὰ δὲ αὕτη καὶ ἀοίκητος ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει κεῖται.

Gallinaria ſylva, Cumis vicina. Juven Sat 3.
Et Pomptina palus & Gallinaria pinus.

Gallogræcia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina, alio nomine *Galatia* dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter *Galatæ* dicuntur, & *Gallogræci*. Nam cum Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque, ferro flammâque crudeliſſimè vexaſſent: Inde Camilli virtute depulſi, non parva manu in Græciam, Macedoniamque irruperunt. Indeque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam trajecerunt, acceptiſque à rege Bithyniæ agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, ut uno nomine *Gallogræci* dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallus, Phrygiæ flu. amni & Bithyniæ ex Celænis montibus oriens, ac in Sangarium influens. Cujus tam admiranda eſt natura, ut parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat, contra, largius hauſtus lymphaticos reddat. Plin. 32. 2. Ovid Faſt. 4.
Inter ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas,
Amnis it inſanâ, nomine Gallus aquâ.

Gamphaſantes, Æthiopiæ pop Mela lib. 1. *Nudi ſunt, armorumque omnium ignari, nec vitare ſciunt tela, nec jacere, ideoque obvios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenium eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.* Solin. cap. 4 *Gamphaſantes abſtinent præliis, fugiunt commercia, nulli externo miſcentur.*

Gandara, gens Indorum, pop. *Gandarii* dicuntur & regio *Gandarica*. Steph. A *fortitudine* ſic dicti videntur, Hely-chius Γάνδαρος ὁ Ταυροκράτης παρ' Ἰνδοῖς. Neſcio quare Gandaros cornutos faciat Salmaſius, legendo Ταυροκέρατος. Gandaros an taurum olim Indis ſignificaverit, viderint alii; noſtro ſeculo *Ganda* illis eſt Rhinoceros. Et hoc vero ſimilius, ſi ab animali ipſis nomen acceſſerit, à *Rhinocerotum multitudine* ſic dictos. If. Voſſ. Vide *Candari*.

Gandavum, vulgò *Gand*, Flandriæ Metropolis, ac totius pene orbis inter urbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excrevit. Coluere eam primum *Gondunt*, ſive *Gandunt*, veteres Neraciorum clientes; deinde Romani, quos Jul. Cæſarem huc primùm collocaſſe, conſtanti Annalium fide traditur. His poſtremo acceſſere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad 60 millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Urbs eſt non amplitudine ſolum & dignitate, ſed amœnitate quâdam loci, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Sunt in hâc urbe 30 pontes, quorum multi 3 fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, naveſque maximas ſubmittunt. Molæ ventis agitatæ plures, templa parocciarum habet 7. abbatias 5. Canonicorum Collegiata Sodalitia 2. Monaſteria 25. Publica peregrinorum Xenodochia 7. Noſocomium unum ampliſſimum & ditiſſimum. Gerontotrophia utriuſque ſexus 10. Pædotrophia, ubi etiam expoſiti infantes aluntur 2. Furioſorum ergaſtula 2. Xenodochium leproſorum unum. A Scaldi, Lisâ & Livâ flu. alluitur.

Gangæ, urbs Lyciæ. Scholiaſtes Nicandri in illud Θηρ.
——Ἀζαλέων καίων ἐγγαγγίδα πέτρην.
Τὰς δὲ Γάγγας πόλιν εἶναι τῆς Λυκίας καὶ Γαγγίδα φασίν.

Gangama, circa Mæotidem locus, Strab. 7. ubi piſces ex glacie effodiuntur, ad Boſphorum Cimmerium, ut volunt Xylander, & Bonacciolus. Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe mavult.

Ganganorum, promontorium Albionis in orâ Walliæ occid. inter Meneviam urbem & *Aberconwey* op Ptol.

Gangaridæ, pop. inter Aſſyrios & Indos. Virg. 3. Georg.
In foribus pugnam————
Gangaridum faciam, victoriſque arma Quirini.

Val. Flac. lib 6.
————*Acies quem Martia circum*
Gangaridum, patriſque Gerus quos efferat undâ.

Ganges, flu. maximus Indiæ ulterioris, illam à citeriori diſterminans, ex Emodis montibus profluens, ac in meridiem in Oceanum Indicum exiens Plin. 33. 4. auriferum facit & cum Tago, Pado, Hebro, ac Pactolo conjungit, omnes auriferos. Eundem gemmiferum facit lib ult Virg. Georg. 2.
Nec pulcher Ganges atque auro turbidus Hermus.

Nonno χρυσαυγὴς dicitur. Dionyſio μελανδίνης nigros habens vortices, & αὔρειτος pulcriſluus. Ovid. Triſt. 5.
————*Lato ſpatiantem flumine Gangem*

Claudianus:
Gurgitis immenſi m deducit in oſtia Gangem.

Oſtia illa ſeptem facit Virgilius Æn 9
Ceu ſeptem ſurgens ſedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus.

Negat hoc Strabo lib. 15. ubi de Gange: Μιᾷ ἐκβάλλει παρὰ τὴν μεγίστην ἐν ὅτι μετὰ τῆς Ἰνδικῆς ποταμῶν. Neque ab Strabone diſſentit Plinius 2. 108. *A Gange amne, oſtioque ejus, quo ſe in Eoum Oceanum effundit*, dicturus oſtiis ſi plura eſſent. Virgilio tamen aſſentiri videtur Propertius.
Et quâ ſeptenas temperat unda vias.

Ubi verbum *temperat* reſpondet illis verbis Virgilii *ſedatis amnibus*. Tumidum *gurgitem* dat ei Lucanus lib. 2. verſ. 496. *rapiditatem* lib. 8. verſ 227. Idem lib 4.
Movet & Eoos bellorum fama receſſus,
Quâ colitur Ganges, toto qui ſolus in orbe
Oſtia naſcenti contraria ſolvere Phœbo
Audet, & adverſum fluctus impellit in Eurum.

Oppian. Κυνηγ. δ.
——Οὐ τόσσον Γάγγαο ῥόος ἀγαθοῦ' ἐπιλείσω
Ἰνδὸν ὕδωρ ἄμπωτιν Μαριανδῦνῆς λιπὼν ἀγριβαῖο
Μυκᾶται βρύχημα πολλὸν, ὅππότε χειμῶν
Ἐκπεριθέμενος ἐπέλαψε μελαν δέμας αἰγιαλοῖο

In vett. Manilii exemplaribus legas lib. 4.
Ultimus & ſolitus Ganges, colit India Cancrum.

Sanè ubi eſt Ganges, ibi eſt India. Quomodo igitur Ganges & India diverſis ſignis attribuuntur. Verum τὸ Ganges eſt infarctum & in Cod. Gemblac. verſus eſt ὑπέρμετρος, & uno pede integro, Ultimos & ſolidos Ganges, &c Tolle Ganges, importune huc inſultum. & lege cum Scaligero, Ultimus ex ſolido tetrans. Item *Ganges* Taprobanæ fluvius. Ptol. Beroſus lib. 3. fabulatur *Gangem* Gomeri filium extitiſſe, atque tantæ corporis ſtaturæ fuiſſe, ut 10 haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate cùm præſtaret, ſimulàtque juris & æqui amantiſſimus eſſet, Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multo poſt impii parricidæ horrendo ſpectro indies ſingulos uſque adeo divexabantur, ut ipſos in terram vivos oportuerit infodi, unde tota hæc regio miſerrimâ clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Hinc *Gangeticus ſinus*, *Golfo di Bengala*, & *Gangetica tellus* Lucano.

Gangra, urbs Paphlagoniæ. Dicunt veteres τὰ Γάγγρα & ἡ Γάγγρα, ut Stephanus annotat. Volunt quidam dictam ſic fuiſſe à capra quâdam quæ *Gangra* vocaretur Alii linguâ Henetorum & Paphlagonum γάγγραν tradunt quamvis capram appellari: unde putat Caſaub γάγγραιναν morbum proxima quæque ſubito depaſcentem eſſe dictum. Vide 2 Tim. 2. Gangram ſi nihil aliud Synodus Gangrenſis hodiéque nobilitat. Long. 63. 25. Lat. 42. 40. Alia in Arabiâ Fel. Steph. alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Helvetiorum civitas ad Rhenum. Ptol. vulgò hodiè *Conſtantia*. *Conſtance*.

Garamantes, pop interioris Libyæ. Pſyllis finitimi, à *Garamante* Apollinis filio ſic dicti. Hi matrimoniorum expertes paſſim cum fœminis degunt, nullas certas ſedes habentes. Virgil.
————*Ultra Garamantas & Indos*
Proferet imperium.————

Idem Eclog. 8.
Iſmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Ad quos eſt *iter inexplicabile*, ut ait Plin. 5. 5 Tacit. 4. Hiſt. *Garamantes exciverat, gentem indomitam, & inter accolas latrociniis fœcundam.* Lucano *nudi* lib. 4. ac *inculti* lib. 9. dicuntur. *Velox Garamas*, Claudiano, & *atrox*, Silio, *inops* autem Senecæ in Hippolyto. Hinc *Garamanticus*. Statius lib. 1.
Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

Garganus, promontorium Apuliæ, 300 ſtadiis in mare Adriaticum procurrens, hodiè vocatur *mons S. Angeli*. Lucan. lib. 5.
Appulus Adriacas exit Garganus in undas.

Horatius ad Auguſt.
Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuſcum.

Gargaphia, vallis & fons, ubi Actæon à canibus laceratus eſt. Ovid. Met. 3.
Vallis erat piceis, & acutâ denſa cupreſſo
Nomine Gargaphie.————

Obiter emendabis Vibium *Garga Eubœæ, ubi Actæon laceratus eſt à canibus*, repone, *Gargaphia Bœotiæ*. A Phœnicio גרף *garaph*, per primæ geminationem deducit vir magnus, illud autem de torrente dicitur, qui præceps lapſus omnia avehit.

Gargara,

Gargara, mons & op. Troadis in ſummitate montis Idæ apud illis urbem, frugum copiâ maximè affluens. Virgil. Georg. 1.

——*Nullo tantum ſe Myſia cultu*
Jactat, & ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes.

Ovid. 1. de Arte Am.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Claudianus:

——*Jam flaveſcentia centum*
Meſſibus æſtiva detondent Gargara falces.

גרגר *gargar* Ebræis *granum* ſignificat. Dict. igitur hic mons à *copiâ frugum*. Vide Servium in Georg. 1

Garianonum, op. Angliæ ad ortum, ad Garieni flu. oſtium, emporium Norvico urbi propinquum, olim *Burghcaſtle* Camdeno, ex cujus ruinis hodiè *Yarmouth* emerſit.

Garites, Gall. Aquitanicæ pop. circa Garumnam incolentes, quorum urbs *Aginnum*, & regio *Agenois*, teſte Orontio, & Marliano.

Garizim, vel *Gerizim*, mons in finibus tribûs Ephraim & Manaſſe in quo ſita fuit urbs Sichem, prope quam habitavit, & altare condidit patriarcha Abraham, Gen. 12. & Jacob. Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manaſſes, frater Gaddi, quum duxiſſet filiam Satrapæ Samaritani, ideoque à Judæis dignitate ſacerdotii privaretur, confugiens ad ſocerum, templum ſimile Hieroſolymitano ædificavit, & ſacra ſimilis Leviticis inſtituit eo tempore quo Alexander Magnus Monarchiam Perſicam occupavit. Joſephus 11. 7. Id templum annis 200 poſt unà cum Samariâ evertit Johannes Hyrcanus fil. Simonis fratris Judæ Maccabæi. Joſeph. 13. 16. Sed tamen nihilominus in ejuſdem montis vertice Samaritani adorabant & acerrimè Chriſtianos oderant, uſque ad Juſtiniani Imp. tempora, qui pleroſque ad fidem Chriſti perduxit, ac templum paulo ante juſſu Zenonis Imp. in eo monte in honorem Chriſti extructum, inſtauravit, & munitionem addidit, unde ſeditioſos Samaritanos poſſet compeſcere, ut Procopius lib 5. de ædificiis Juſtiniani narrat. Cyrillus putat hunc eundem montem eſſe ſupra quem Joſue ædificavit altare, & populus Iſrael audivit à ſacerdotibus recitari benedictiones, legi obtemperantibus propoſitas. Scribunt enim montem hunc, Parnaſſi inſtar bicipitem fuiſſe, cujus alterum caput *Gerizim*, alterum *Ebal* nominatum ſit.

Garumna, flu Galliæ, in Pyrenæis montibus naſcens, Celtaſque dividens ab Aquitanis, & per Santonum fines occiduum influens Oceanum. *La Garonne* hodiè. Ejus meminit Tibul. 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna.

Itemque Claudianus 2. in Ruffinum:

Quaſque rigat retro pernicior unda Garumnæ.

Quod ait *retro*, revocat mihi in mentem Sidonii illud:

Oceanus refluum ſpargit per culta Garumnam.

Mela 3. 2 *Garumna ex Pyrenæo monte delapſus, niſi cum hyberno imbre aut ſolutis nivibus intumuit, diu vadoſus & vix navigabilis fertur. At ubi obvius Oceani exæſtuantis acceſſibus adauctus eſt, iiſdemque retro remeantibus ſuas illiuſque aquas agit, aliquantum plenior, & quantò magis procedit, eò latior fit: ad poſtremum magni freti ſimilis: nec majora tantum navigia tolerat, verum etiam more pelagi ſævientis exurgens, jactat navigantes atrociter, utique ſi aliò ventus, aliò unda præcipitat.*

Gaſanda, Arabiæ populi quos cum Alilæis conjungit Diodorus Siculus lib. 3.

Garbyusa, urbs à Lacone rege condita juxta mare, ut Cedrenus nobis tradit. Ὁ τῆς τῶν Λακώνων τῆς ὑμίζεως χώρας λαχὼν, Λακωνικὴν ἐκάλεσεν, ὃς ποιήσας πόλιν χέρσον βασιλεύσας, ἔκτισε πόλιν παράλιον τὴν Γαλβυίαν.

Gangamela, locus Perſidis, de quo Arrianus, Πόλις δὲ οὐκ ἦν Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη οὐ μεγάλη, οὐδὲ ὀνομαστὸς ὁ χῶρος, οὐδὲ ἐς ἀκοὴν ἡδὺ τὸ ὄνομα. Joſ Scaliger ait *Gangamela* linguâ Aſſyriacâ *cameli inteſtina* ſignificare, rationem ſubdit quod ibidem eſſent inhumata. Optimè omnium vero Strabo, qui ait vocem hanc *Domum cameli* ſignificare.

Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis, & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Plin. 3. 5. & 14. 6. Ejus meminit Lucanus lib. 2.

——*Vel ſi convulſo vertice Gaurus*
Decidat in fundum penitus ſtagnantis Averni.

Et Stat Sylv 3 Carm. 1

Spectat ab Icario nemoroſus palmite Gaurus.

Idem Carm. 5.

——*Bacchei vineta madentia Gauri.*

Inde *Gauranus mons*, & *Gauranus ſinus* eidem Statio.
Juvenal. Sat. 8.

——*Cenes licet oſtrea centum*
Gaurana.——

Idem Sat. 2.

Te Trifolinus ager fœcundis vitibus implet
Suſpectumque jugum Cumis, & Gaurus inanis.

Papin. Theb. 8

Sic ulmus vitiſque duplex jactura colonis
Gaurano de monte cadunt; ſed mæſtior ulmus
Quærit utrumque nemus, nec tam ſua brachia lugens
Quam gemmas adſuetas, amicaque protegit uvas.

De *Vino Gaurano*. Plin. 14. 3 6. Athen. lib 1. cap. ut vulgò ſatuè diſtinguitur, 21.

Gaza, inſignis Palæſtinæ civitas, quæ olim Judæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regiâ *gaza*, i e. pecuniâ, quam illuc olim Cambyſes Perſarum rex vehi curarat, quondam munitiſſima, ut Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodor lib. 17. Apud veteres terminus erat Chananæorum juxta Ægyptum. Inde *Gazæus*, & *Gazeticus*, Lat. *fortis*, aut *capra*. Gazam nemo melius Arriano oculis ſubjicit: Ἀπέχει δὲ ἡ Γάζα τῆς μὲν θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι ψαμμώδης, καὶ βαθεῖα εἰς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατὰ τὴν πόλιν τεναγώδης πᾶσα. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ἐπὶ χώματος ὑψηλοῦ ᾤκιστο, καὶ τεῖχος περιεβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐσχάτη δὲ ᾠκεῖτο ὡς ἐπ' Αἴγυπτον ἐκ Φοινίκης ἰόντι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐρήμου. Polyb. lib 5. οὗτος μὲν οὖν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐξαγαγὼν τὸ στράτευμα μετὰ τῆς δυνάμεως ᾔει πρὸς Γάζαν. Ex quo loco non mediocris difficultas exurgit, ſi conferatur cum eo, quod dixit ſupra: Παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ προσαναλαβὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν αὖθις προῆγε βάδην. Διανύσας δ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, πεμπταῖος κατεστρατοπέδευσε πεντήκοντα σταδίους ἀποσχὼν Ῥαφίας· ἣ κεῖται μετὰ Ῥινοκόρουρα, πρώτη τῶν κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Quæ verba Latinè ſic ſonant: *Cum autem veniſſet Gazam, & ibi copias refeciſſet, rurſus procedebat lentè in anteriora, & quinque dierum ſpatio caſtrametatus eſt prope Raphiam ad 50 ſtadia, ea ſita eſt poſt Rhinocorura, prima ex Cavæ Syriæ urbibus verſus Ægypti partes.* Nam ſi Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus Gazam ſe recipit, & non potius recedit verſus ſuas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in caſſes ſe injecit prope deſertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi receſſus ſpes. Certe hæc videntur ἀπίστα. Tum Gaza erat in partibus & ſub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias ſuas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eo ſe recipere potuiſſet? At ſolvit dubium locus N Teſtamenti Act. Apoſt. cap 8. ubi Angelus Philippum ſic alloquitur: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Ubi Angelus in dubio Philippum eſſe noluit, ad quem locum mitteretur, ideoque addit, *quæ deſerta eſt*, quod ſic intelligi debere videtur, *quæ eſt in deſerto*, aut *juxta deſertum* Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope deſertum, ubi copias ſuas refecit Ptolemæus ex labore, quem in deſerto tranſmittendo habuerant. Alia Syriæ in Antiochi ditione, ubi poſt prælium ſe recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuiſſe in deſerti finibus patet ex ipſius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum verſus Gazam tenderet, feciſſe iter διὰ τῆς ἀνύδρου *per terram carentem aquâ*, quod eſt per deſertum. Sane D. Hieronymus duas fuiſſe Gazas notaverat, uti citat Caſaub. ad Strabonem. Sed & Diodorus lib 19 duas fuiſſe Gazas manifeſtè innuit. Sic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente: Ἀπὸ δὲ Πηλουσίου διὰ τῆς ἐρήμου διελθὼν κατεστρατοπέδευσε πλησίον τῶν πολεμίων περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας. Et rurſus eodem libro: Μετὰ τὴν γενομένην μάχην Δημητρίου περὶ Γάζαν τῆς Συρίας· Unde colligitur alteram fuiſſe Gazam, quæ non fuit Syriæ, quando ſemper ita diſtinxit Diodorus, & ea eſt de quâ Polybius ubi ſupra. Long 65. 26. Lat. 31. 45.

Gazæorum portus, in Palæſtinâ 30 ſtadiis à Gaza diſtans, Ptol. quæ & *Maiuma* dicebatur, & poſtea *Conſtantia* à *Conſtantino* M. Huic poſtea Julianus Imp civitatis jus ademit, nomineque Conſtantiæ privavit. Vide Niceph. 8. 33. & 10. 3. Item Sozom. 5. 3.

Gebenna, Galliæ op. & mons inter Arvernos & Helvios, numero multitudinis extulit Lucanus lib 1.

——*Qua montibus ardua ſummis*
Gens habitat, canâ pendentes rupe Gebennas.

Montes *Gebennici* à Strabone definiuntur ῥάχις ὀρεινὴ ὀρθὴ ἐπὶ τῷ Πυρήνῃ. Sic גבינא *gebina*, Syris eſt *ſupercilium montis*. Luc. 4 29. Vulgò *les Cevennes*, & *Sumene*.

Gedanum, *Dantzig*, urbs Poloniæ, Pruſſiæ Regiæ caput, perampla, & probè munita, ad Viſtulam flu. qui 1. leuc. infra in ſinum Gedanenſem, & in mare Balticum ſe exonerat. Portu gaudet capaci & commodo. Urbs ipſa eſt Hanzeatica, & emporium celeberrimum, & quampluriminis gaudet privilegiis; 5. leuc. diſtat à Mariæburgo in Circ. 7 ab Elbinga in occ. & 15. à Thorunio in Bor. Caput eſt Pomeraniæ tractus Olim pag. erat, an. 1295. in urb. mutatus à Primiſlao Polono. Hinc

an.

anno 1343 urbs mœnibus cincta fuit, & an. 1454. certis conditionibus ſe Caſimiro, Poloniæ regi ſubjecit. Verſus merid. & occid. cingitur aliquot montibus bellicis operibus munitis ab an. 1656. contra Suecos. Irrigatur amnibus Rodauno, & Motlava; eſtque duplex, antiqua, & nova. Long. 41. 30. Lat. 54. 20.

Gedroſia, Aſiæ reg. inter Carmaniam ad occ. & Indiam ad ort. Arachoſiæ ad Sept. finitima, ad meridiem Oceano, terminata. *Tarſe* Haytono & Sabellico. *Circan* Caſtaldo, *Geſt* Mercatori. Populi *Gedroſii* Straboni, *Gedroſi* Plinio & Melæ, de quibus vide Qu. Curtium lib. 9. cap. 10. Dionyſius verſ. 1086.

Τῶν δ' ἀγχοῦ ναίουσι Γεδρωσοὶ ἄλλοι ἐπ' αἶαν
Γείτονα Ὠκεανοῦ μεγαλαύχεος. ——

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas; ponitur autem pro inferno, hâc occaſione, teſte Hieronymo: Erat idolum Baal juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filioſque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *vallis Hinnom*. Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6.

Gela, celebris urbs Siciliæ ad amnem cognominem. Eam Rhodii Antiphemo, & Cretenſes, Entimo duce, communi operâ condiderunt annis 45. poſt Syracuſas. De origine nominis Grammatici multa nugantur, Hebraiſmi ignoratione, ut ſtatim apparebit. Stephanus & Suidas, qui de *gelu* ut Romana voce aliquid inaudiverant, Siculum amnem ad Auſtrum obversum *Gelam* appellari volunt, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ. Ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. Aliis *Gela* dicitur ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου à fabuloſo *Gelone Ætnæ & Hymari filio*. In ea ſententiâ fuere Proxenus, qui περὶ νόσων Σικελικῶν, *de Siciliæ itineribus* ſcripſit (non περὶ πόλεων *de urbibus*, ut legi voluit vir Doctus) & Hellanicus, credo Lesbius, quem Suidas ſcripſiſſe refert κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων. Alii denique *Gelam* dici putant ἀπὸ τοῦ γελᾶν *à ridendo*, errore perridiculo. Tradit enim Ariſtænetus, qui de Phaſelide ſcripſit, Lacium, & Antiphemum fratres, cum Delphos profecti eſſent, ad conſulendum oraculum, Pythiam nihil ad ea dicentem de quibus conſulta fuerat, ſolum juſſiſſe Lacium, ut ad ort. navigaret, τὸν δ' Ἀντίφημον γελάσαντα, ἣ Πυθίαν αὐτὸν κτίσαι, ἀφ' ἧς γελάσαι καὶ ἥν ἂν (lege καὶ Γέλαν) πόλιν οἰκίσαι. Hæc hactenus apud Stephanum. Rem paulo aliter refert Etymologus, quem conſule ſi tanti eſt. Nos enim jam tædet nugarum. Itaque ut ſerio agamus, Gelam urbem Græcos huc appellentes nuncupaſſe dicimus de nomine fluminis ad cujus oſtium erat condita. Ita referunt præter Durim, multi bonæ notæ ſcriptores. Thucydides lib. 6. τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο. Virgilius.

Immanſique Gela fluvii cognomine dicta.

Silius lib. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela.

Claud. 2. de raptu:

Pantagiam, nomenque Gelam qui præbuit urbi.

Vibius in catalogo fluminum: *Gela Siciliæ, à quo opidum.* Servius *Gela civitas à fluvio* nominata. Stephanus, Suidas, Etymologus: Γέλα πόλις Σικελίας, κέκληται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. *Gela* porro verticoſus eſt amnis. Ovid. Faſt. 4.

Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapi,
Et te verticibus non adeunde Gela.

Inde *Gela* Punicè dictus eſt amnis בלע *Bela*, i. e. *vertex* ſeu *verticoſus*. Gelæ autem urbis conditores, Cretenſes & Rhodii, quorum dialectus erat Dorica, aut Æolica B. & G. ſuo more promutatis pro *Bela Gela* dixerunt. Tale pro βάλανος γάλανος, unde *glans*, φλίγω pro ϑλίβω, unde *affligo*. Itaque *Gelas* idem quod Græcè ϐαϑύδινος, vel βαρυδίνης. Vide Suidam. Alius Gelam deducit ab Ebræo verbo גלל *galal*, h. e. *volvere*, *volutare*, unde גל *gal*, *fluctus*, tanquam à volutatione. Alius item per aphæreſin ad עקל *akal*, *torquere*, unde Talmudicis עיקול *ikul*, *vertex aquarum*. Sed verum eſt quod docemus. Bochartus.

Gelbis, flu. in Moſellam ſe exonerans, teſte Auſonio. *Kil* hodie, teſte Marliano.

Gelboe, vel *Gilboa*, mons in tribu Manaſſe prope Sichem, in quo tres filii Saulis unà cum exercitu à Philiſtinis cæſi ſunt, & Saul ſibi ipſi mortem conſcivit. 1 Reg. 28. A Scythopoli 6. m. p. diſtans.

Geldria, inſer. Germ. provincia ac ducatus antiquorum Sicambrorum (uti fere omnes Scriptores conſentiunt) ſedes. Habet à Sept. Friſiam, & ſinum maris Germanici, ab oriente Cliviæ ducatum, à Merid. Juliacum attingit, Brabantia & Hollandia eam ab occ. reſpiciunt. Regio eſt campeſtris, montibus omnino carens, ſed paſſim ſilvis ac nemoribus ornata. Omnium rerum fertilis eſt, præcipuè frumenti fœcunda, & ſupra modum paſcendis pecoribus ob pratorum ubique viridantium luxuriem apta, adeo ut ex ultima Daniâ emaciata armenta hic ſaginanda mittantur. Tribus celeberrimis flu. Rheno, Moſa, & Vahali irrigatur. Noviomagum in ea Metropolis eſt. Habet 22 urbes muris & foſſis munitas, & ſupra 300 pagos. An. Dom. 1339. Comes Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis Dux coronatus eſt à Ludovico Imp. De etymo Geldriæ varia extant apud Henr. Aquilium, F. Irenicum, & Lud. Guicciardinum. Vulgo *Gueldres*.

Gelones, vel *Geloni*, populi Scythiæ, Agathyrſis proximi, qui faciem depingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientiſſimi ſunt inediæ, fameque urgente, equo, quo vehuntur, ſanguinis nonnihil detrahunt, eoque cum lacte commixto, inediam levant. Dicti ſunt à *Gelono* Herculis filio, Agathyrſi fratre. Virgilius:

——*Pictoſque Gelonos.*

Lucanus eis fortitudinem tribuit, lib. 3.

Maſſagetes quo fugit equo, fortesque Geloni.

Ubi tamen, *volucreſque* legendum. Virgilius:

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus.

Vide Melam, 1. 21. & Solin cap. 20. de pictura vero Gelonorum vide Salmaſ. in Plinian. Exerc. p. 188. Multas ſinguli habebant uxores, contenti ſuis finibus vivebant. Horat. lib. 1. Carm. Ita hic Stephanus. Cæterùm an contenti neſcio, nec enim id aſſerit Poeta. Locus eſt lib. 2. Carm. Od. 9. ubi de Auguſti tropæis loquens, ait:

Intraque præſcriptum Gelonos
Exiguis habitare campis.

Arcubus & ſagittis olim polluiſſe teſtantur Virgilius ac Horatius. Hic Æn. 8.

——*Caraſque ſagittiferoſque Gelonos.*

Ille in Odis:

——*Viſam pharetratos Gelonos.*

Claud. in Ruffin.

Membraque qui ferro gaudet pinxiſſe Gelonus.

Quibus adde Statium, ſic enim ille:

——*Falcemque Getes, arcumque Gelonus*
Tenderet ——

Gelonium, ſtagnum Siciliæ tetro odore abigens appropinquantes. Aliis *Geloum* dicitur. Vide Solinum, & Lud. de la Cerda in illud Georg. 2.

——*Pictoſque Gelonos.*

Genabum, Galliæ op. ad Ligerim flu. ſitum, Cæſar Roberto Cænali *Orleans* eſt, Paradino, & Vigenereo potius *Gyen* videtur op. ad eundem fluvium ſitum; idque verum eſſe ex diſtantiâ quam Cæſar inter hoc opidum & Agendicum ponit, oſtendit. Luc. lib. 1.

Inclyta Cæſareis Genabus diſſolvitur alis.

Genauni, pop. Vindeliciæ. Horat. Carm. 4. Od. 14.

——*Milite nam tuo*
Druſus Genaunos, implacidum genus,
Dejecit acer. ——

Genea, vicus Corinthi, lege, & vide *Tenea*.

Genezareth, Galilææ lacus, circumſeptus urbibus pluribus & celebribus. Solinus cap. 38. Hic Chriſtus Apoſtolos vocavit. Idem dicitur *mare Tiberiadis*.

Genetes, portus & flu. unde *Genetæum* promontorium, in quo templum fuit Hoſpitalis Jovis, quem *Xenion* vocant. Steph. Val. Flac. lib. 5.

——*Inde Genetæi rupes Jovis.*

Apollonius:

Τῇς δ' ἄρ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
Γνάμψαντες, &c. ——

Geneva, urbs Allobrogum in Sabaudiâ ad egreſſum Rhodani flu. ex lacu Lemano, urbs libera, & Imperialis. Ejus meminit Cæſar lib. 4. Urbs olim Epiſcopalis, ſed cum novam Calvini religionem ſuſceperit, ejus epiſcopus Anneſſiaci commoratur. Long. 27. 33. Lat. 45. 45.

Genua, urbs Liguriæ clariſſima, ſic dicta à *genu*, quia ſe habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à *Genuo* Saturni filio, qui fertur eam condidiſſe, vel ut quidam volunt à *Genuino*, Phaethontis ſocio. Alii etiam à *Jano* Italorum rege. Hanc Annibal penitus delevit, ſed Corn. Servilius conſul inſtauravit, ſicut Livius refert. * Hæc urbs aliquando ad Tanaim uſque imperii ſui fines produxit. Theodoſiam enim ſuæ ditionis effecit, Cyprum, Lesbum, Chium inſulas, & Peram Thraciæ urbem in poteſtatem redegit. Hodiè toti Liguriæ, & Corſicæ imperat. Emporium celebre eſt, cujus cives potentiſſimi mercaturâ, & negotiationibus, per omnes fere orbis partes

tes maximum ſibi nomen atque divitias compararunt. *Genua* altera Hiſp. Bæticæ, vide *L. ſo.*

Genuſus, flu. Macedoniæ, in mare Ionium influens, inter Apolloniam, & Dyrrhachium. Luc. lib. 5.

Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis.——

Georgi, pop. Aſiæ in Iberia, ab *agricolatione* ſic dicti, eorum regio *Georgiana* dicitur.

Gergobia, Cæſari, ſed Γεργοουία Straboni, Galliæ op. in Arvernis. *Gergoie*, Gab. Simeonio. *Gergobia* altera vel *Gergobina*, Boiorum in Galliâ metropolis. Cæſar. *Molini* Paradino. Viginereus mallet *Moulucon*, vel *Nery*, ubi ſunt Thermæ, & multa antiquorum Romanorum veſtigia.

Germania, regio Europæ latiſſima, quæ à Gallis, Rhætis, ac Pannoniis, Rheno, & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Daciſque metu mutuo, ac montibus ſeparatur: cætera ambit Oceanus, latos ſinus, & inſularum immenſa ſpatia complectens. Germaniæ autem termini ab auctoribus, ut quiſque ſui temporis rationem ſecutus eſt, adeo variè deſcribuntur, ut triplicem quaſi Germaniam facere videantur, Veterem, nempe, medium, & recentem. Veterem vocant Beroſianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio ejuſque accolis circumſcribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius, coætanei fere cognoverunt, quæ cum ex ipſis autoribus ſatis nota ſit, non opus videtur hic denuo eam deſcribere. Denique recens Germania, quæ noſtrâ eſt memoriâ imitatior, ultra Rhenum eatènus eſt extenſa, ut omnes ferme Belgas, uſque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque ultra Viſtulam ortum verſus, uſque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit ejus longitudo ab Iccio portu, vulgò Caletum, uſque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes uſque. Hujus reg. incolæ *Germani* dicuntur, cujus nominis rationem ad Romanos authores, nonnulli referunt, qui cum primum Rhenum devictis Gallis tranſgreſſi fuiſſent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flavo, formâ præterea, & moribus, rituque vivendi, Gallis ſimillimos, *Germanos* eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde dictos putant, peculiari ejus regionis ritu, ſe mutuâ, ſuâ linguâ Germanos, i. e. fratres conſalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli hujus etymologiam ex ſuâ potius linguâ petendam exiſtimant. Illi enim *gar*, ſive *ger*, *totum* dicunt, & *man*, *virum*, ut *Germanos* dictos intelligas, quaſi *totos viros*. Alii deducunt a *Ger* quod pro *bello* uſurpatur apud Gallos veteres, ut *War* Anglis, & *Guerre* Gallis, unde *Germani*, i. e. *homines belli*, Gallice *gens d'armes*. Nonnulli à *germinando* derivant propter fœcunditatem gentis populoſiſſimæ, ut Sylvius: quo & P. Diaconus reſpicere videtur lib. 1. rerum Longobardicarum, cap 1. Porro Germani ipſi indigenæ exiſtimantur, quoniam non eſt veriſimile, aliquos Aſiâ, aut Africâ, aut Italiâ relictâ, Germaniam petiiſſe, informem terris, aſperam cœlo, triſtem cultu, aſpectuque, niſi patria ſit. De Germanis Dionyſius

Μυρία τε φῦλα νέμονται ἀρηϊμανέων Γερμανῶν.

Ubi MS Bodleianum legit [illegible], utrumvis epitheton fortitudinem Germanorum ſatis indicat. Quam etiam abundè teſtantur authores. Mela, *Immanes ſunt animis, atque corporibus.* Cæſar. 3. Gall. lib. 4. *Ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibilique virtute, atque exercitatione in armis eſſe prædicat.* Columella, Lib. 7. de R. R. *Germaniam decoravit natura altiſſimorum hominum exercitibus.* Solinus: *Frequens Germania populis numeroſis, & immanibus.* Tacitus: *Germanos fluminibus ſuetos levitas armorum, & proceritas corporum attollit.* Cicero contra Piſonem *acerrimas* dicit *Germanorum nationes.* Seneca de Ira l. 11. *Germanis quid eſt animoſius, quid curſu acrius, quid armorum cupidius?* Et lib. de Brevit. Vitæ, vocat *ferociſſimam gentem*, & alibi *Avidam gentem belli.* Hinc Horat. Germaniam *horridam* dixit. Carm. 4. Od. 5.

Quis, Germania quos horrida parturit
Fœtus? —— *Quis feræ*
Bellum curet Iberiæ? ——

Idem in Epodis:

Nec fera cæruleâ domuit Germania pube.

Cæſar ubi ſupra: *Lavantur in fluminibus.* Is mos veterum Germanorum; quem tangit Galenus de San. tu. 1. [illegible] inquit, [illegible] Virg. Æn. 8.

——*Natos ad flumina primum*
Deferimus ſævoque gelu duramus & undis.

Val. Flac. lib. 6.

——*Ubi tam ſævo duraverunt amne*
Progeniem, natoſque rudes.——

Julianus in epiſt. ad Maximum [illegible] In Græco Epigram. mate eſt:

[illegible]

Greg. Nazianzenus de Celtis:

[illegible]

Claud. in Ruf.

Et quos naſcentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc & ἐλεγχέμορος Rhenus in epigr. dictus lib. Anthol. & à Nonno in Dionyſiaco. Meminit etiam hujus rei Ariſtot. Pol. 7. 7. Et Michael Apoſtolius in ὁ Ῥῆνος [illegible]. Plura de Germanorum fortitudine vide apud Elium Schedium aureo illo, quem *de diis Germanis*, inſcripſit libello Syntagm. 1. cap. 1. De moribus Germanorum libellum ſingularem ſcripſit Corn. Tacitus. Sed præ omnibus videndus Cluverius de Germaniâ Antiquâ. Germania hodierna, valde diverſos limites habet ab antiqua. A Sept. ſiquidem habet mare Balticum, & Jutiam meridionalem: ab Oriente terminatur Hungariâ, Pruſſia regia, & Polonia ſuper. & inter. quæ pro majore parte ſunt ... Viſtulam ſitu. A meridie ſeparatur ab Italiâ Alpibus; ab Occid. Friſia Occidentali, Gueldria, Tranſiſlvania, & Groninga, quæ antea erant in Germania, nunc autem in Belgio continentur. Sed vicaſſim ditiones Clivenſ. Juliacenſ. Leodienſ. Colonienſ. Trevirenſ. Palatinatus Rheni pro parte, quæ antiquitus erant in Gallia, nunc in Germania cenſentur. Alſatia nunc ſubeſt Dom. Francorum. Bohemia inſerta eſt in Germania cum ejus partibus Sileſia & Moravia, Polonia & Dania proprios reges habent, neque ullo modo ſub Germaniâ continentur. Helvetii autem cum Rhætis ſunt ſui juris, nec Germ. ſecum agnoſcunt imperium. Ejus Long. à confin. Lotharingiæ uſque ad ſim. Hungariæ eſt 180. mill. Germ. Latitudo autem à mari Baltico uſque ad Alpes in confin. Foro Julii eſt 126. mill. Germ. Dividitur in regnum Bohemiæ & Circulos, ſuntque eo ordine.

Germaniæ Circuli.

Circulus I. Franconiæ ſub quo Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſ. & Eichſtatenſ. & tota Franconia comprehenduntur.

II. Bavariæ, ſub quo Bavariæ Duc. Palatinatus ſuper. & Archiepiſcopatus Salisburgenſ. cum Epiſcopatu Paſſavienſi & Duc. Neoburgenſi.

III. Auſtriacus, ſub quo Auſtria, Stiria, Carinthia, Carniola, Com. Tirolenſ. & Epiſcopatus Tridentinus cum annexis.

IV. Suevicus, ubi Suevia tota, Duc. Vertimbergenſ. & Marchionatus Badenſ. & Burgoviæ.

V. Rhenanus, in quo Alſatia, Duc. Bipontinus, Haſſia, & Epiſcopatus Spirenſ. cum Abbatia Fuldenſi, Veteravia, & Com. Valdecenſi.

VI. Electorum Rheni, ſub quo ditiones Electorum, 1. Moguntini, 2. Trevirenſis, 3 Colonienſis, 4. & Palatini Rheni.

VII. Weſtphaliæ, ſub quo Duc. Weſtphaliæ, Juliacenſ. Clivenſ. & Montenſ. Com. Marchiæ, Friſiæ Orientalis, Oldenburgenſ. & Hoyenſ. & ditiones, ſeu Epiſcopatus Monaſterienſ. Leodienſ. Oſnabrugenſ. Paderbornenſ. & Mindenſis Principatus.

VIII. Saxoniæ ſuper. in quo Duc. Saxoniæ, Miſnia, Thuringia, Principatus Anhaltinus, Marchionatus, Brandenburgicus, & Pomerania, cum Rugia inſ.

IX. Saxoniæ infer. ſub quo Duc. Brunſvicenſ. Luneburgenſ. Megalopolitanus, Bremenſ. Magdeburgenſ. Lauenburgicus, & Holſatiæ, Diœceſis Hildeſhemienſ. & Principatus Halberſtadienſ. & Verdenſiſ. Suntque hi omnes in Germania.

X. Burgundicus eſt extra Germ. propriam, continetque Comit. Burgundiæ, & 17. provincias Belgii, habetque tantum votum in Diætis, cum agitur de reb. Imperii Germanici. Inſtitutus fuit hic Circulus à Carolo V. Imp. ut ſic ditiones ſuas Belgii & Comitatus Burgundiæ ſervaret auxilio Germanorum.

Germaniæ Principes.

1. Imperator, ſub quo nunc regn. Bohemiæ cum annexis, Sileſia & Moravia. Eidem etiam ſubſunt Auſtria, Stiria, Carinthia, Carniola, cum Com. Tirolis, Briſgoviâ, Burgovia, & annexis.

2. Archiep.

2. Archiep. Elector Moguntinus, ſub quo ditio Moguntina, Erfordia, & Eisfeldia
3. Archiep. Elector Trevirenſ. ſub quo ditio Trevirenſis.
4. Archiep. Elector Colonienſ. ſub quo ditio Colonienſ. & Duc. Weſtphaliæ
5. Dux Elector Bavariæ, ſub quo Bavaria, cum Palatinatu ſuper
6. Dux Elector Saxoniæ, ſub quo Duc. Saxoniæ, cum Luſatiâ ſuper. & Miſnia, cum Epiſcopatu Miſnenſi & Com. Mansfeldienſi
7. Dux Elector Brandenburgicus, ſub quo Marchia tota Brandeburgica, Duc. Pomeraniæ ulter. Pruſſiæ, Magdeburgenſ. Halberſtadienſ. Mindenſ. Clivenſ. & Crotlenſ. Comitatuſque Marchiæ & Ravenſpergenſis.
8. Princeps Elector Palatinus, ſub quo Palatinatus infer. ſive Rheni.
9. Archiep. Saliſburgenſ. ſub quo ditio Saliſburgenſis.
10. Epiſcopus Monaſterienſ. ſub quo ditio Monaſterienſis.
11. Epiſc. Leodienſ. ſub quo ditio Leodienſis.
12. Epiſc. Herbipolitanus, qui & Franconiæ Dux, ſub quo ditio Herbipolitana.
13. Epiſc. Bambergenſ. ſub quâ ditio Bambergenſis.
14. Epiſc. Paderbornenſ. ſub quo ditio Paderbornenſis.
15. Epiſc. Oſnabrucenſ. ſub quo ditio Oſnabrucenſis.

Sunt etiam Epiſcopi Aichſtatenſ. Argentoratenſ. Auguſtanus, Baſileenſ. Conſtantienſ. Paſſavienſ. Spirenſ. & Wormacienſ. cum eorum ditionibus adjacentibus.

16. Duces Luneburgenſ. & Brunſvicenſ. ſub quibus Duc. Brunſvicenſ. & Luneburgenſ. Comitatuſque Diephoſtenſ. Danebergæ & Hoyæ.
17. Dux Virtembergenſ. ſub quo Duc. Virtembergenſis.
18. Dux Neoburgenſ. ſub quo Duc. Neoburgenſ. Juliacenſ. & Montenſis.
19. Lantgravius Haſſo-Caſſelanus, ſub quo major pars Haſſiæ, ditiones Marpurgenſis, Hersfeldia, Smalcaldia, & pars Com. Schaumburgenſis.
20. Duces Megalopolitani duo, ſub quibus Duc. Megalopolitinus, & tractus Suerinenſ. & Ratzeburgenſis.
21. Duces Holſatiæ plurimi, ſub quibus major pars Holſatiæ.
22. Principes Anhaltini 5. ſub quibus Principatus Anhaltinus.
23. Dux Bipontinus, ſub quo Duc. Bipontinus.
24. Princeps Friſiæ Orientalis, ſub quo Friſia Orientalis.
25. Dux Saxoniæ Lavenburgenſ. ſub quo Duc. Lavenburgenſis.
26. Dux Saxoniæ Hallenſ. ſub quo Halla, & pars ampla Thuringiæ.
27. Dux Saxoniæ Merſoburgenſ. ſub quo tractus Merſoburgenſ. & Luſatia inferior.
28. Dux Saxoniæ Naumburgenſ. ſub quo ditio Naumburgenſ. max pars Voightlandiæ, & Principat. Hennburgenſis.
29. Dux Saxoniæ Altemburgenſ. ſub quo Duc. Altenburgenſ. & Coburgenſis
30. Duces Saxoniæ Veimarienſes, ſub quibus Duc. Veimarienſ. & Eyſenacenſis.

Sunt etiam alii Principes minoris notæ in Germania, de quibus ſuo loco.

Germania inferior. Vide *Belgium*

Gerræ, pop. Septentr. apud Dionyſ. Perieg. v. 131.

Πρὸς δ' ἐπὶ τοῖσι Γέῤῥαι, καὶ Νεῦροι ἄστ' ἐρυμνά.

Ita enim vulgò legebamus, donec Tanaquillus Faber aliam lectionem nobis ſuppeditavit, Epiſt. Crit. 27. Sic enim ille. *Et tamen aliquis*, inquit, *quantumvis leviter, in his rebus eruditus facile conjicere poterat non* Γέῤῥαι, *ſed* Ῥαῦροι *legendum eſſe.*

Gerrha, urbs Ægypti maritima, apud Palæſtinæ confinia, *Maſeh*, teſte Molet. cum Ortelio

Gerunda, vulgò *Girona*, Hiſp. urbs in Catalauniâ apud oram litoream, de quâ Prudentius in Periſteph.

———*Artibus ſacris locuples Gerunda.*

Gerundenſis ager à Saracenis vaſtatus. Blondus lib. 2. Decad 2. Long. 24. 30. Lat. 43. 00.

Gerunium, vulgò *Cirignola*, op. Apuliæ Dauniæ inter Aſculum, & Canuſium, quam Quadratus *Gereniam* appellat. Steph. Κωλὸς πόλις ᾗ Γερηνία αὐτὴν καλεῖ.

Gerus, vel *Gerrhus*, flu. Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herod. lib. 4. Stephano locus eſt & fluvius proximus Boryſtheni. Val. Flac. lib. 6.

———*Potâque Gerus quos efferat undâ.*

Geruſa, urbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol. *S. Georgio* hodiè dici putatur.

Gegiſthron, ſpecus, unde ſpirare Aquilonem dicit Plinius, Græcè Γῆς κλεῖθρον, i. e. *terra clauſtrum*. Vide Turneb. Adverſ. 24. 42.

Geſodunum, urbs Norici in Auſtriâ, vulgo *Salzburg*. *Gaſtenal* vero Lazio dicitur.

Geſſaces, mons Pannoniæ ſuperioris in Stiriâ, in Ungariæ confinio Trebel. Poll. *Schekel* teſte Lazio

Geſſoriacum, op. Morinorum navale Ptol. Volunt nonnulli eſſe illud opidum, unde breviſſimus eſt in Angliam trajectus, quod vulgò *Caletum* vocant. Lelandus in Boloniâ collocat, nec alter Camdenus Ejus meminere Plin. 4. 16. Mela 3. 2. Sueton. in Claudio cap. 17. vide tis Burtonum in Antonini Itinerarium pag. 18.

Getæ, pop. in Scythiâ Europæâ, quos Appianus *Dacos* vocat. Strabo vero lib. 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, ut Getæ ſint, qui ad Pontum in orientem vergunt: Daci vero qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt, ex quo apud Athenienſes Davorum, & Getarum ſervilia nomina. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea *Gothi* appellati ſunt. De moribus eorum & barbarie ſic Ovidius:

In quibus eſt nemo, qui non corytum & arcum,
Teloque vipereo livida felle gerat.
Vox fera, trux vultus, veriſſima mortis imago,
Non coma, non ullâ barba reſecta manu.

Idem eos *rigidos, crudos, duros, inhumanos, hirſutos, truces, feroces, diros, ſævos*, & *feros* vocat. Et uno verſiculo hæc omnia:

Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe.

Inde *Geticus*; ut *plectrum Geticum* pro Orpheo. Stat. Syl. 3.

———*Et Getici cedat tibi gloria plectri,*
Et tu ſaxa moves, & te nemora alta ſequuntur.

Item *Getica Lyra*. Idem Sylv. 3.

———*Tyriæne hæc mœnia plectra,*
An Geticâ venere lyrâ?———

Gibraltar, mons Hiſpaniæ notiſſimus ad fretum Gaditanum, olim *Calpe* dictus, Arabicè *Gibel-tarif*, i. e. *mons Tarif*, inquit Ortelius; quaſi vero *Tarif* nomen proprium ſit, ac non potius appellativum, אלטרפ *extremitatem* Latinè declarans: planè idem quod ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1. *Calpe Hiſpaniæ extimus mons eſt*. *Gibraltar* enim nihil aliud eſt quam *mons extremitatis*. Fullerus.

Gindes, fluvius Albaniæ in Cyrum influens Alter in Meſopotamia, qui ex Armeniæ montibus oriens in Tigrim excurrit, teſte Oroſio, qui illum ſecundæ magnitudinis facit poſt Euphratem. Tac. An. 11. Ad flumen Ginden quod Dahas, Arioſque diſterminat. Memoratur & Senecæ 3. de Irâ. Cyrus cum Babylonem expugnaturus feſtinaret ad bellum Ginden latè fuſum amnem vado tranſire tentavit, & quæ ſequuntur; ex quibus haurias ſententiam. Tibull. Carm. lib. 4.

———*Aut rapidus Cyri dementia Gindes.*

Gion, vel *Geon*, flu. qui apud Ægyptios *Nilus* vocatur. Heſychius: Γηὼν, ποταμὸς ὃν Ἕλληνες Νεῖλον. Quo nomine vocatus eſt mons Judææ, apud quem Solomon in regem unctus fuit

Gir, Libyæ fluvius, Ptol. *Niger* Mercatori. Claudianus *ditiſſimum* vocat de Laud. Stilic.

Heſperidum Triton, & Gir ditiſſimus amnis.

Alii *Ger*, *Gil*, *Gis notiſſimus amnis*. Γεὶρ eſt Ptolemæo, & Γεῖρα civitas ad hunc flu. ſita

Glaſconia, *Glaſſenbury*, pagus (olim Cœnobium celeberrimum) Somerſetenſ. Com. in Angl. 10. mill. ab æſtuario Sabrinæ in ort. 15. à Bathoniâ in Africum, & 20. à Dorceſtriâ in Bor.

Glaſcovium, *Glaſcow*, urbs Scotiæ Archiep. & Academ. in Glotianâ prov. 16. mill. ab orâ Occid. & 25. ab Edinburgo in occ. Long. 15 44. Lat. 57. 03.

Gleſſaria, inſula ante litus Cimbrorum in mari Germ. quæ & *Auſtriana*, vulgò *Nort-ſtrandt*, teſte Cluverio.

Gloceſtria. Vide *Clevum*.

Gloceſtrienſis Comitatus, prov. Angl. à Gloceſtriâ urbe ſic dicta, ad Sabrinam flu. Habet ab Oriente Oxonienſ. Com. ab occ. Monumetenſem, ejus circuitus eſt 140. mill.

Glueſtadium, op. Daniæ in Holſatiâ, in Stormaria provincia, in dextrâ Albis flu. ripâ ab iis qui ſecundo flu. deſcendunt, 6. leuc. infra Hamburgum in Circium, è reg. Duc. Bremenſis.

Gnatia, quæ & *Egnatia*, urbs Apuliæ Peucetiæ exciſa Horat. in Hodœporico.

Bari mœnia piſcoſi, de hinc Gnatiam lymphis.

Gneſna, urbs Poloniæ maj. Archiep. in Palatinatu Caliſienſi, olim regia ſedes, & regni primaria, inter Poſnaniam ad occ. 7. & Toruniam ad ort. 12 leuc. Dicitur & *Lineſdelum*. Long. 40. 45. Lat. 52. 53.

Gnoſus, ſive *Cnoſus*, & *Cnoſſus*, urbs Cretæ clariſſima, Minois regia. Hodiè *Gnoſſa*. Hinc *Cnoſius* ex eâ urbe civis, & *Gnoſia regna* apud Virgil. Æn. 3. & *Gnoſia ſtella* eidem Georg. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Et *Gnoſia litora* apud Catullum:

Gnoſia Cecropiæ tetigiſſent littora puppes,

Hinc

Hinc etiam *Gnoſiacus.* Stat. Sylv. 1 6.

Vincens Gnoſiacæ facem coronæ.

Et *Gnoſiacum regnum* apud Ovid. Met. 9. Item *Gnoſius*, aliud adjectivum Lucan. lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnoſiaſque agitare ſagittas
Docta.———

Propert 2. 12.

Et pharetra ex humero Gnoſia utroque jacet.

Denique *Gnoſis* pro Ariadnâ. Ovid. Ep.

Et Phœbus Daphnen & Gnoſida Bacchus amavit.

Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apocal 20. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib 3. cap. 13. Fullerum Miſcell. lib. 2. cap 4. nec non Medi noſtratis τῦ μάνυ diſſertationem de Gogo & Magogo

Golgi, gorum, locus Cypri Veneri & Cupidini ſacer, de quo Catullus in Nuptiis Pelei & Thetidis:

Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces,
Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondoſum.

Scholiaſtes in illud Theocriti.

Δέσποιν' ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Γολγοὶ, inquit, πόλις Κύπρυ, ὀνομασμένη ἀπὸ Γολγῦ παιδὸς Ἀδώνιδ☉ καὶ Ἀφροδίτης. Bocharto tamen *Golgos* deflexum nomen eſt à Phœnicio גלגל *golgol*, Hebræi *Galgal*, *Gilgal*, & *Gilgul*, dixerint. Græci Γολγὸς, & Γολγὸν dicunt finali L abjecto ut in Ἀννίβα & Ἀσδρύβα.

Golgotha, i. e. *Calvaria*, locus in quo crucifixus fuit Chriſtus Dominus noſter; ubi etiam ſi Traditioni antiquæ fides Adamus ſepultus fuit. Nonnus in Paraphr. Joan. cap. 19.

Ἔσσυτο χῶρον ἱκανε φερώνυμον Κρανίοιο
Ἀδὰμ πρωτογόνοιο φερώνυμον ἄντυγα κόρσης.

Tertullianus;

Golgotha locus eſt capitis, Calvariæ quondam,
Lingua paterna prior ſic illum nomine dixit,
Hic hominem primum ſuſcepimus eſſe ſepultum,
Hic medium terræ eſt.———

Gomorrha, urbs Pentapoleos in Judæâ, cœlitus immiſſo unà cum Sodomis conſumpta. Heſychius: Γόμοῤῥα, μάδων, γύμη.

Gomphi, urbs Theſſaliæ. Steph. Hujus, inquit Ferrarius, meminit Statius 4. Syl.

Et crebris iter alligare Gomphis.

Sed quid quæſo, urbi Thraciæ in Viâ Domitianâ? Quodnam epitheton civitatis *creber*? Quomodo iter urbe alligatur? Apage has nugas. Et *gomphis* apud Papinium habe pro nomine appellativo, i. e *paxillis*, *palis*, vel *cuneis*. Heſychius: Γόμφοις. ταῖς ἐπὶ ξύλων ἁρμοναῖς.

Gonoëſſa, Ætoliæ civitas. Sen. in Troad.

An carens nunquam Gonoëſſa vento?

Habuit ex Hom. Iliad. 2. qui Γονόεσσαν αἰπεινὴν vocat. Heſychius. Γονόεσσα, πόλις Πελοποννήσου.

Gordiæus, mons Armeniæ, ubi primum arca Noæ conſtitit, ut quidam volunt. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Gordianum, Sardiniæ promont. Ptol. *Capo Lugudori*, Puncto; *Argentar* vero Nigro dicitur.

Gordium, urbs Phrygiæ ad Sangarium flu. Xenophon. Hanc *Gordiam* vocat Juſtinus lib. 11. cap. 7. *Gordiem urbem petit, quæ poſita eſt inter Phrygiam majorem & minorem.* Falſum, inquit Voſſius. Non enim inter Phrygiam major. & min. ſita urbs Gordium, ſed inter Phrygiam min. & Cappadociam. Stephanus: Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίυ τῦ πατρὸς Μίδυ. Alii tamen ſimiliter in Phrygiâ min. ad Sangarium ponunt. Sed ineptè. Ineptiunt quoque illi, qui eundem ac Sardes faciunt Celænas enim Alexander jam ceperat, neque quiſquam prodidit, eum regreſſum in Phrygiam Helleſpontiacam.

Gorgon, *Urgo* Plinio & Melæ, inſ maris Tyrrheni, Capraræ proxima. Rutil lib 1.

Aſſurgit ponti medio circumflua Gorgon.

Gorgones, ſeu *Gorgades*, & *Heſperides* inſulæ; dicuntur nunc inſulæ Capitis Viridis in mari Atlantico, verſus Africam, & promont. Viride. Subſunt Regi Portugalliæ, ſuntque numero decem.

Gorinchemum, *Gurkum*, urbs Belgii in Hollandiâ merid. ad Moſam, ubi recipit Lingam, 3. leuc. à Dordraco in ort. & 2. à Viana in auſt.

Gortyn, *Gortys*, & *Gortyna*, op Cretæ Mediter. ad Lethæum flu. Hinc *Gortynius* Luc. Varus:

Seu canis umbroſam luſtrans Gortynia vallem,
Si veteris potuit cervæ comprendere luſtra,
Sævit in abſcentem, & circum veſtigia luſtrans
Æthera per nitidum tenues ſectatur odores.

Item *Spicula Gortynia* apud Statium, quibus *Gortynenſes* celebres fuere. Luc. lib. 3.

———*Nec Eois pejor Gortyna ſagittis.*

Idem lib 6

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scævam.———

Gothi, vel *Gotthi*, hodie *Polones*, teſte Mat Michovienſis pop. Sarmatiæ Europ. Boreale latus maris Euxini accolentes, prius *Getæ* dicti, teſte Iſidoro. Regio eorum *Gothia*, inter Tyram & Boryſthenem.

Gothia, *Gotland*, pars eſt auſtralis regni Sueciæ, inter Sueciam propriam Norvegiam, & mare Balticum.

Gothunni, pop. Sarm. Europ ex *Gothis*, & *Hunnis*, permixtis nominati. Claud. 2. in Eutrop.

———*Oſtrogothis colitur, mixtiſque Gothunnis.*

Ubi tamen doctiſſ. Nic. Heinſius *Gruthungis* reponit, quem ſis vide.

Gottinga, urbs Germ. in Duc. Brunſvicenſi ad Leinam flu. 3. leuc. à Duderſtadio in occ. Haſſiam verſus, & 10. ab Hildeſheimo in auſt.

Gottorpium, arx Daniæ valida, in Jutiâ, exiguo ab urb. Sleſvicenſi intervallo, ſedes Ducum Sleſvici, & Holſatiæ, qui hinc *Duces Gottorpienſes* dicuntur

Gouda, urbs Belg. Uniti in Hollandia, med. fermè inter Ultrajectum ad ort & Hagam ad occ. 5. leuc. utrinque, & 3. à Roterodamo.

Græcopolis, *Cracow*, teſte Bonfinio, urbs Poloniæ min. epiſc. & regia ampliſſima. Dicitur etiam *Cracovia*, & *Carrodunum*.

Græcia, Europæ regio, olim omni diſciplinarum genere excultiſſima (ſemper tamen levitatis, vanitatiſque nomine male audiens, de quo poſtea; Cic. pro Flacco *Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ pluribus artibus, quæ etiam imperii & bellicâ laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, ſemperque tenuit, Aſiæ maritimam oram bello ſuperatam cinxit urbibus.* Hæc à Ptolemæo *Achaia* nominatur. Principium ſumit ad meridiem ab Iſthmi Corinthiaci anguſtiis, indeque ad ſeptentrionem in Theſſaliam uſque & partem Ægæi maris extenditur Ad occaſum Acheloo flu. ab Epiro dirimitur. Ab ortu Solis habet mare Ægæum, quâ parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quas olim optimè deſcripſit Pauſanias. Vide Ubbonis Emmii Græciæ veteris deſcriptionem. Utinam vero Doctiſſimi Palmerii *Græciam antiquam* videremus. Faxit Deus miſericors & omnipotens, ut opus illud expectatiſſimum ac utiliſſimum in lucem dare & publicare poſſit vir doctiſſimus, & in auctoribus antiquis emendandis planè divinus. Græci peſſimè apud veteres audierunt, quaſi perfidiæ rei. Euripides in Iphigeniâ Tauricâ: Πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. *Nihil fidi novit Græcia.* Græcorum quoque vanitatem miris modis exagitat Sat. 3. Juvenalis. Idem Sat 10.

———*Quicquid Græcia mendax*
Audet in hiſtoriâ.———

Val. Flaccus lib. 8.

———*Te Græcia fallax*
Perſequor.———

Cic. ad Quintum Fratrem Ep. 1. *Græci fallaces & leves, & diuturna ſervitute ad nimiam aſſentationem eruditi.* Idem pro Flacco, Tribuo illis literas, do multarum artium diſciplinam; teſtimoniorum autem fidem & veritatem nunquam iſti coluere. Plin. N. H. 8. 22. Mirum eſt quo procedat Græca credulitas, nullum tam impudens mendacium eſt, ut teſte careat. Virg. Æn. 2. Verſ. 106.

Ignari ſcelerum tantorum, artiſque Pelaſgæ.

Et infra verſ. 152.

———*Ille dolis inſtructus & arte Pelaſgâ.*

Græcæ lubricitatis ſuggillatio etiam in illis eſt apud Plautum, Aſin. 1. 3.

———*Quæque volumus uti,*
Græcâ mercamur fide———

Hoc eſt præſenti pecuniâ opus eſt, nemo fidem noſtram ſequitur non magis quam ſi Græci eſſemus Apud Auſonium tamen *Græca fides* in adagio eſt pro certâ & indubitatâ, cum ait Epiſt. 10.

Non Punâ ſed Græcâ fide.

Græcorum marmor in pretio fuit apud Romanos. Juvenal. Sat. 14.

———*Græcis longéque petitis*
Marmoribus vincens Fortunæ atque Herculis ædem.

Statius:

———*Græcis effulta metallis*
Culmina.———

Græcia magna, reg. Italiæ ad oram ſinûs Scylacei ac Tarentini, inter Brutios ad meridiem, & Salentinos ad Bor. in longum extenſa: cujus pars nunc in Calabriâ ulteriore, pars verò major in citeriore continetur. Ejus mem. Ovid. Faſt. 4.

Itala nam tellus Græcia major erat,

Subciſivam Græciam vocat Apuleius in Apologiâ. Cæterùm Magnæ, ſive Majoris Græciæ nomine quid intellexerint veteres, non convenit inter authores. Strabo ait Italiæ partem quâ de tractat lib. 6. & Siciliam eo nomine comprehendi. Plinius Italiæ tantum partem, eamque multeſimam: Ita enim ſcribit Italiam dilaudans *Ipſi de eâ judicavere Græci genus in gloriam ſuam effuſiſſimum, quotam partem ex eâ appellando Magnam Græciam. Italia*, inquit Servius, μεγάλη Ἑλλὰς *eſt appellata, quia à Tarento uſque ad Cumas omnes civitates Græci condiderunt.* Seneca de Conſolatione ad Alb. *Totum Italiæ latus quod infero mari alluitur, major Græcia fuit.* Athenæus, lib. 12. Οὐκ ὀλίγον ... τοῦτο κάλλος ... ἐπίσημον ... διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη ... τῆς Ἰταλίας κατοίκησις. De Ptolemæo non eſt obſcurum quid ille Magnæ Græciæ nomine complectatur. Vide & Feſtum & Huberti Goltzii *Græciam Magnam.*

Graiæ Alpes, ſunt inter Sabaudiam & Pedemontium, excurruntque à M Cenisio uſque ad ſummum Penninum.

Grampius, Scotiæ mons ingens, illam in citeriorem & ulteriorem dividens, vulgò *Granzebain* dictus.

Granata, & *Granatum*, quam vulgus *Granadam* vocant, quæ *nova Illiberis* dici poteſt, urbs Hiſp Bæticæ ampliſſima, apud Illiberim urb. exciſam, regni Granatenſis caput. A. D. 1492. ab Hiſpanis, victis Mauris, recepta Ab Alex. 6. Pontifice Max. metropolis creata. Plura de eo vide apud L. Mar. Siculum. Long. 17. 10. Lat. 37. 30.

Granicus, Bithyniæ flu. pugnâ, quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis: in quâ ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non majori 30 millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Non procul eſt à Cyzico. Vide Diodorum lib. 17. Plutarchum, Curtium, Arrianum, & Juſtinum.

Granionarium, Germ. urbs Ptol. *Bamberg* Petro Appiano. Sita eſt ad Mœnum flu. *Gravionarium* habet Græcus codex.

Granta, Angliæ op. à Beda & Felice celebratum, ut Lelandus perhibet, qui addit illud à Britannis *Caergrant*, à flu. vicino dici *Grantbridge*, v. ab Anglis & Saxonibus, à ponte ibidem conſtructo, vulgò *Cambridge*. Vide *Cantabrigia.*

Gratia, vel *Cratia*, urbs Bithyniæ inter Claudiopolim ad occ. 24. & Ancyram ad ort. 116. m. p.

Gratiæ portus, *Havre de Grace*, urbs permunita cum valida arce in Normannia.

Gratiana, *Gradiſcha* Lazio, op. Pannoniæ Suevicæ in Boſſinæ confin. med. inter Zagabrim ad occ. & Poſſegum ad ort. 8. leuc. Hungaricis.

Gratianopolis, *Grenoble*, urbs Gall Delphinatûs caput, & Parliamenti ſedes, ad Iſarum flu. in valle, epiſc. ſub Archiep. Viennenſi, inde 3. leuc. in ort. & 7. à Monmeliano in Afr. Long 27. 00. Lat. 44. 30.

Graudentium, vel *Grudentum*, Pruſſiæ Polonicæ op. ad Oſſæ in Viſtulam influentis oſt. 9. leuc. à Torunio in Bor. & 11. à Mariæburgo in auſt.

Gravelina, *Graveling*, , arx Flandriæ permunita in ora littorali, medio itinere inter Caletum ad occ. & Dunquerka ad ort. 3. leuc. utrinque, & 1. à Burburgo.

Graveſinda, *Graveſend*, op. Angliæ in Cantio, cum caſtro & portu ad Tameſis æſtuarium, 5. mill. à Roffa, & 14 à Londino in ort

Gravia, *Grave*, urbs Brabantiæ ad Moſam, 2. leuc. à Neomago in merid. & tot à Gennepio in occ.

Gravii, pop. Hiſp. Tarracon. in Callaicis. Silius Italicus lib. 8.

Et quos nunc Gravios violato nomine Graium
Oenei miſere domus. ———

Vide *Grovii.*

Gravionarium. Vide *Bamberga.*

Graviſcæ, Tuſciæ pop. Ptol. M. *Alto* Nigro. Ita autem dictus eſt hic locus ab aeris *gravitate*. Sic enim Virg. lib. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.

Sil. lib. 8.

———*Veteres miſere Graviſcæ.*

Rutilius in Itinerario:

Inde Graviſcarum faſtigia rara videmus,
Quas premit æſtivæ ſæpe paludis odor.

Strabo lib 5. Ἀπὸ δὲ τῆς Κοσσῶν εἰς Ὠστίαν παραπλέοντι πολίχνια ... Γραουΐσκοι, καὶ Πύργοι καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγήνα.

..., *Greenwich*, pervetuſta Regum Britannicorum domus eſt. 4. mill ſub Londino ad Tameſis ripas. Vide Lelandum in ... cap 2

Grima, *Grim*, op Miſniæ ad Muldam flu. 3. leuc. à Lipſia Miſniam verſus, ſub dom. Elect. Saxoniæ. Long. 34. 35. Lat. 51. 15.

Grinario, *Knaringen*, op. Vindeliciæ, ad amnem *Carnlach*, vix 1. mill. à Burgavia in occ. Ulmam verſus.

Grinnes, pop. Batavorum, quorum op. *Grin* Rhenano, Al autem eſt *Rhenen*, op. ad Rhenum flu. in Hollandiæ, Geldriæque confin. inter Noviomagum 3 & Trajectum 4. leuc. à Batavoduro 2. in auſt. Long. 26. 55. Lat 52. 02.

Gripſwaldia, urbs Pomeraniæ, & Academia, med. inter Sundam ad Bor. & Volgaſtiam ad ort. Long 35. 40. Lat. 54. 18.

Griſones, pop. Germ. intra Alpes, ad fontes Rheni & Oeni, ubi alias Rhæti Alpini dicti, in Rhætia. Sunt ſui juris; habentque ad Bor. partim Sueviam, & partim Helvetios, uti ad occ. ad ort. Com. Tirolenſem, & ad merid. Dominium Venetum, & Duc. Mediolanenſem Eorum urbes ſunt, 1. Bormium, *Bormio*. 2. Clavenna *Chiavenna*. 3. Curia, *Coir*. 4. Magia, *Megenfeld*. 5. Morbenium, *Morbegno*. 6. Sondrium, *Sondrio*. 7. Tiranum, *Tirano*.

Grodna, urbs Lithuaniæ in Palatinatu Trocenſi, ad Memelum flu. 20. mill. a Vilna in Africum, & 7. ab Auguſtovia.

Grolla, urbs Belgii uniti, in Com. Zutphaniæ, ad Slincam flu. in confin. Weſtphaliæ & ditionis Monaſterienſ. 4. leuc. à Zutphania in ort.

Groninga, urbs Belgii, Prov. dictæ *Dominii Groningenſis* caput, inter Friſiam Orient ad ort. & Occid. ad occ. Gaudet Academia, ſubeſtque dominio Batavorum. Long. 27. 44. Lat. 53. 26.

Grovii, Hiſp. populi Mela lib. 3. cap 1. ubi perperam *Gronii* vulgò dicuntur. Γρούιοι Ptolemæo. Remanet hoc nomen etiam hodie, in inſulâ & promont. ad oſtium Uliæ flu. ſito, *Grove* enim vocatur. Confirmant hanc lectionem meliores Silii codices.

Quique ſuper Gravios lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Sed & alibi:

Et quos nunc Gravios, violato nomine Graium,
Oeneæ miſere domus, Ætolaque Tyde.

Grudii, pop. Belgii quorum urbs eſt Lovanium, teſte Divæo, Leodio & aliis. Aliis autem ut Martiano, eſt *Brugge*, urbs Flandriæ.

Grumentum, urbs Lucaniæ mediter. exciſa, teſte Barrio, Lagariæ urbi etiam exciſæ propinqua, à Saponariâ op haud valdè diſtans: ex quo errant qui *Groppoli* Grumentum indigitant, cùm *Groppoli* opidulum ſit in orâ ſinûs Pæſtani, Grumentum vero ad ſinum Tarentinum ſitum ſit. Ejus mem. Sen de Ben. 3. 23.

Cum obſideretque Grumentum.

Ubi Mureti Lectiò *Adrumentum*; priſca vero omnis habet Grumentum. Atque illud in Italiâ inter Lucanos eſſe, Livius, Florus, Appianus, Ptolemæus dicunt: Quid quod Macrobius in hoc ipſo facto, ita nominat.

Gryneum, ſeu *Grynium* op. Myrinæorum juxta Clazomenas, Strab. 13. in quo templum Apollinis, & lucus vaticinandi pervetuſtus. Templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, unde Apollo *Gryneus*. Virgil Ecl. 6.

His tibi Grynæi nemoris dicatur origo,
Ne quis ſit lucus, quo ſe plus jactet Apollo.

Guardia, urbs Luſitaniæ, inter Cauriam, & Lamacum 14. leuc. vulgò *Guarda*.

Guardia, urbs Ital. in Frentanis & Aprutio epiſc. ſub Arch. Beneventano, ab Anxano 8. m p. in Eurum diſtans.

Guba, *Guben*, op. Germ. in Luſatia infer. ad flu. Niſſam, 5. leuc à Francofurto in auſt. & 4. à Cotbuſio, ſub dom. Ducis Saxoniæ Merſoburgenſis.

Gueldria, una ex ſeptendecim Germ. inferioris provinciis, cujus pars Septentrionalis ad Batavos ſpectat, meridionalis v. ad Hiſpanos, cum Gueldria urbe primaria; eſtque valde extenſa à Sept. uſque ad merid. nempe à mari Auſtrino uſque ad Duc Juliacenſem, ſed non æquè lata.

Ejus urbes ſunt,

Arenacum, *Arnheim*, ſub Batavis.
Bommelia, *Bommel*, ſub Batavis.
Elburgum, *Elburgh*, ſub Batavis.
Gueldria, *Gueldre*, ſub Hiſpanis.
Hardervicum, *Harderwiek*, ſub Batavis.
Neomagus, *Nimmegen*, ſub Batavis.
Ruremunda, *Ruremond*, ſub Hiſpanis.
Venloa, *Venlo*, ſub Hiſpanis.

Gugerni, pop Germ. fuere juxta Rhenum, infra Coloniam, poſtea Sicambri dicti, teſte Cluverio; erantque ubi nunc Cliviæ Ducatus.

Guiana, prov. Americæ meridion. in mediterraneis, verſus

ſus lacum *Parime*, ad auſt. provinciæ Caribanæ. Sunt qui illam extendunt ab oram Cariborum juxta mare Bor. inter oſt. fluviorum Amazonum & Orinoci, ubi quædam Coloniæ Europæorum.

Guinea, reg. Africæ, inter Nigritiam ad Bor. & mare Atlanticum ad auſt. inter regnum Congi ad ort. & Monte Leonis ad occ.

Guipuſcoa, vel *Ipuſcoa*, prov. Hiſpaniæ, Biſcaiæ attributa, quam habet ad occ uti Alavum ad Auſt. Oceanum Aquitanicum ad Bor. & Navarram ad ort cum parte Galliæ. In ea urbes præcipuæ ſunt Toloſa, regionis caput, Fanum S. Sebaſtiani, & Fons rapidus.

Guiſa, *Guiſe*, op. Gall. in Picardia, ad Oeſiam flu. verſus confinia Hannoniæ.

Gulus, flu. Maurit. Cæſarienſ. Ptol.

Gunugi, Plin *Gunucis* Anton *Canuccis* Ptol op. Mauritan. Cæſarienſ. inter Lar Caſtellum, & Juliam Cæſaream 24. m. p. *Capo di Tenes* Moletio.

Gurcum, *Gurk*, urbs Norici in Carinthia, à Villaco 6. leuc. in Cæc. diſtans. Long. 36. 15. Lat 46. 56.

Guſtrovium, urbs Germ. in Duc Megalopolitano, 7. leuc. à Wiſmaria in ort & 4. à Roſtochio in auſt. Long. 34. 20. Lat 54. 00.

Gutſcovia, op. Pomeraniæ citer. ad Penam flu. Com. cogn. caput, 3 leuc. a Gripſvaldia in auſt. & 4. à Volgaſtia in occ.

Guttalus, Germ flu. in Oceanum Germanicum exiens; *Oder* Althamero eſt, per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam in Balticum influens Hadr. Junio eſt *Al.* flu. Pruſſiæ ad Montem Regium urb in mare labens. Sed cum Guttalus in Oceanum, non in mediterraneum mare, quale Balticum eſt, deferatur, in errore manifeſto verſantur. Potius eſt qui *Jadua* Ptolemæo dicitur, vulgò *Die Jade*, is enim in Oceanum inter Amaſiam & Viſurgim flu. exiit.

Gyarus inſ. maris Ægæi, una ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Item *Gyara* pl. num. Juvenalis.

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis.———

Idem Sat. 10. ubi de Pelleo juvene, h. e. Alexandro Macedone:

Æſtuat infelix anguſto limite mundi
Ut Gyari clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Stat. l 3. ———*Ipſa tuâ Mycone Gyaroque revelli*
Dele times, magnique fidem teſtaris alumni. Unde dicatur (inquit Bochartus) colligere eſt ex hiſtoriâ veteri, quam ita attingit Plin 8. 29. *M Varro author eſt*, &c. *ex Gyaro, Cycladum inſulâ, incolas à muribus fugatos.* Et cap. 36. *Theophraſtus author eſt in Gyaro inſulâ, cum incolas fugaſſent, ferrum quoque roſiſſe eos.* Et Stephanus Byzantius: Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος φησὶν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι σίδηρον. Quæ & apud Suidam legas in Γύαρος. Phœnices igitur credibile eſt Γύαρον appellaſſe inſulam עכור *acuar* vel כור Phœnicia aphæreſi, i. e. *inſulam muris.*

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſii tyranni. Plut in Dione. Hodiè *la cava di Georgia* vocari ſcribit Aretius. Græcè Γύας Γύαλος. Poſt Anapum deſcribit Cluverius ex Plutarchi Dione τῆς Συρακουσίας τῆς καλουμένης Γύαλα, πολλὴν καὶ ἀγαθὴν χώραν, ἀνῆκεν ἀπὸ θαλάττης, εἰς τὴν μεσόγειον. Punicè גבעה *gavara*, *medium* ſonat. Itaque non niſi τὰ μεσόγεια videntur hâc voce deſignaſſe.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis 40. Sardibus diſtans, qui poſtea *Colonus* dictus eſt. Prop. lib 3.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Plin lib 5. cap. 29. *Stagnum Gygæum* vocat.

Gyndes Aſſyriorum flu. maximus poſt Euphratem. Is cum Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi, ejus moliens tranſitum, rapacitate fluvii abſorptus eſſet, rex iratus amicum ulciſci ſtatuit, jurans eum, qui tam præclarum equitem voraviſſet mox vix tincturum genua mulieris Bellum itaque cum fluvio geſſit, ac totis copiis per magnas deductum foſſas in 46 alveos diſpertivit. Sen. lib. 3. de Ira. Tibullus lib. 4.

———*Rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gytheum, op. Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi operâ condiderunt. Cic. lib. 1. de Officiis: *Claſſem Lacedæmoniorum, quæ ſubducta eſſet ad Gytheum.* Quem locum Herm. Barbarus emendavit, cum antea *Ægyptium* lectum fuit. Apud Ptol. Γύθειον, apud Strab. Γύθειον vocatur. Polybius lib. 5. de Philippo loquens: Μεταβληθεὶς δ' αὖθις, ἐπιπορεύετο τὴν παραλίαν ὡς ἐπὶ τὸ ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθειον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα στάδια. Strabo ſecus. Γύθειον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον ἐν διακοσίοις καὶ τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δὲ ὥς φασι ναύσταθμον ὀρυκτόν. Apud Livium lib. 4. Dec. 4. opidum omnium maritimarum rerum Lacedæmonis receptaculum eſſe legitur. Vocatur & *Gythium.* *Paleopoli* hodie Nigro.

Gythites, inſ. juxta Æthiopiam ſub Ægypto, *Genaman* hodie, teſte Ortelio.

Gyzantes, pop. Africæ, qui & *Zygantes* dicuntur. Nomen videtur à *mellificio* factum: Talmudicis ſaltem גזין *gazin* ſunt *apes*, & in Gyzantum regione μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλεῦν λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. Ita Herodotus de iis Muſâ quartâ.

H.

HAbor, flu. Palæſtinæ, *Chabor* Benjam Tudelenſi.

Hademarium, urbs Franconiæ in reg. Weteravia, Principatus tit. inſignitum, gentis Naſſoviæ prope Lanum flu. 4. leuc. a confluentiis in ort. & 7. à Moguntia in Bor.

Hadranum, vide *Adranum.*

Hadriani murus, vulgò *The Picts Wall*, murus ingens inter Angliam & Scotiam ad Hadriano Imp ab Barbaros arcendos, ne in Angliam concurrerent, conſtructus Per 80 m. p. perductus fuit; ubi poſtea Carauſius, temp Diocletiani, novum re-ædificavit, 7. caſtellis munitum, inter Cludi & Carum, flu. oſt. Ejus reliquiæ viſuntur in agrò Sterlingenſi, teſte Speedo.

Hadrianopolis. Vide *Adrianopolis.*

Hadriaticum mare. Vide *Adriaticum.*

Hadrumetum. Vide *Adrumetum.*

Hæmon, Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus in Demoſthene.

Hæmonia, vide *Æmonia.*

Hæmus, mons Theſſaliam & Thraciam dividens, dictus ab *Hæmo*, Boreæ & Orithyiæ filio. Hujus vertice erat Martis domicilium. Claudianus:

Procubat horrendus Getico Gradivus in Hæmo

Illa Statii proculdubio reſpexit:

———*Qualis Getico procumbit in Hæmo*
Cælo mixta comis quercus.

Idem Theb. lib. 6.

———*Adverſo riſit Gradivus in Hæmo.*

Et lib. 5. Martis hoſpitium deſcribens:

———*Adverſo domus immanſueta ſub Hæmo.*

Claud 1. in Rufinum:

Mavors nubifero ſeu tu procumbis in Hæmo.

Callimachus Hymn. in Deloo:

Ἧμος ὁ μὲν ζαμενὴς χορείης ἐπὶ Θρηΐκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι.

Alii tamen apud Claudianum:

———*Getico Gradivus in agro.*

Pro quà lectione facit illud Maronis:

Gradivumque Patrem Geticis qui præſidet arvis.

Poetis ob frigiditatem celebris eſt. Virg Geo. 2.

———*O quis me gelidis in vallibus Æmi*
Siſtet, in ingenti ramorum protegat umbra!

Horat. lib. 1. Carm. Od. 12.

Aut ſuper Pindo gelidove in Æmo.

Hafnia, *Copenhaghen*, urbs Daniæ regia, ampla & permunita, cum arce recenti & portu capaciſſimo juxta Oreſundicum fretum, è reg Scaniæ prov. Habet Academiam celebrem, & diſtat 4. leuc a Roſchildia in ort. 3 ab ora lit. Scaniæ, & 4. à Coronæburgo. Caput eſt Selandiæ inſ. eique ad ort. adjacet Amagria inſ. cui ponte ligneo jungitur. Long. 34. 30. Lat. 57. 10.

Haga, Comitis, *The Hague*, præcipuus Hollandiæ Burgus, & urbs ad inſtar, ubi fieri ſolent Comitia provinciæ, & etiam totius Belgii confœderati, vix 1. leuc. ab ora Oceani Germ. inter Leydam ad Bor. & oſt. Moſæ ad auſt. Long. 26. 35. Lat. 52. 12.

Hagenoa, *Hagenaw*, urbs Germ. libera & Imperialis in Alſatia infer. ad amnem *Mater*, vix 2. leuc. à Rheno ſub dom. Regis Gallorum, 3. leuc. ab Argentina in Bor. & 4. à Tabernis in ort. Long. 29. 31. Lat 49. 37.

Hailbruna, *Heilbrun*, urbs Germ. libera & Imperialis in Duc. Wirtembergenſi, ad Necarum flu. 2. leuc. à Dimpfena in auſt. & 8. à Spira in ort.

Hala, *Hall*, urbs Saxoniæ, inter Torgam 7. & Lipſiam 5. leucis.

Halale, vic Ciliciæ in radicibus Tauri M. quæ poſtea *Fauſtinopolis.*

Halberſtadium, qu. *Alberti* urbs, civit. Saxoniæ infer. ad amnem *Hotheim*, 7. leuc. à Magdeburgo in occ & 8. à Brunſvico in Auſtrum, ſub dom. Elect. Brandeburgici. Long. 33. 10. Lat. 52. 09.

Haleſa, urbs Siciliæ olim epiſc. ſub Arch. Syracuſano in ora Bor. & Occid. exciſa, ubi nunc *Caronia* caſtrum, teſte Fazello, inter Aluntium 12. & Cephalœdium in auſt. 30. m. p. pop. *Haleſini* Tullio & Plinio.

Haleſus, flu. Siciliæ ex Haleſo monte, Ætnæ proximo, fluens. Columella lib 10. de hoc monte:

Et quas Sicanis flores legiſtis Haleſi.

Haleſius, mons Arcadiæ in Peloponneſo cum flu. cogn.

Halia, op. Peloponneſi in Argiâ reg. ad Trœzenem urbem.

Haliacmon. Vide *Aliacmon.*

Haliartus, op. geminum, unum Peloponneſi, in orâ Occidentali, *Arcadia* hodiè: Alterum Bœotiæ, juxta Copaidem lacum; de quo Statius lib. 7. Theb.

Gargaphiæ quorumque novis Haliartus ariſtis
Invidet. Long 51. 50. Lat. 37. 45.

Halicarnaſſus, Cariæ civitas, Argivorum colonia, in quâ Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat. Patria Herodoti, & Heracliti poetæ, Callimachi ſocii, ac Dionyſii hiſtorici, qui res Romanas conſcripſit. Regia olim Cariæ fuit. *Iſthmus* alias dicta. Diod. lib. 17. Strabo lib 14. Long 57. 10. Lat. 36. 10.

Halieis, maritima urbs Laconiæ. Steph. Vide iſtum, ubi origo nominis, quòd nimirum ad mare ſita ſit. Sc hol Thucydidis *Peloponneſi urbem* vocat, ad Trœzenem in Argolicâ reg lib. 1. Ἀλιὰς πόλις Πελοποννήσου πρὸς Τροιζῆνι τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. Poſtea *Tirynthis* dicta. Vide Steph. in Τίρυνθις.

Halizones, pop. Paphlagoniæ, ſic dicti, quòd undique mari circumdentur. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam, ac Lydiam habitaſſe ſcribit ex Ephoro; & ita dictos videri, tanquam Ἀλαζόνες, quòd divitiis ſuis ſuperbirent.

Halla, urbec. Sueviæ, ſed libera, ad Cockerum amnem, 8. leuc. à Nerolinga in Circ. & 6. à Wimpinâ in ort. Long. 31. 36. Lat. 49. 03.

Halla, urbs Saxoniæ ſup. in Miſniâ ſub dom. proprii Ducis. 5. leuc. a Lipſia in Bor. & 10. à Magdeburgo in aoſt. Long. 34. 14. Lat. 51. 37.

Hallandia, prov. alias regni Daniæ, nunc autem Sueciæ. Habet ab Oriente & Sept Weſtrogothiam, ab occ. ſinum Codanum, & à meridie Scaniam. Ibi urbes ſunt Falcoburgum, Helmoſtadium, Laholmia, & Varburgum. Extenditur à Sept in merid. per 600. m. p. juxta ſin. Codanum; ſed ejus latitudo ab ort. in occ. vix eſt 15. m. p.

Halmydeſſus, urbs Thraciæ. Pomponius 2 2. *Almydeſſus* Ptolemæo, *Salmydiſſus* Xenophonti, *Stagnara* hodiè Moletio.

Halonæ, op. Ioniæ, in Cariæ confin. apud Meandrum flu. hodie *Solbazar*, teſte Leunclavio.

Halone, inſ. Propontidis ante Cyzicum urb. apud Proconneſum.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi, inter Samothraciam ad occ. & Cherſoneſum Thraciæ ad ort. 15. m. p. diſtans.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi Magneſiæ, ſeu Ioniæ adjacens, apud Erythras, inter Corycum & Argennum promontoria.

Haluntium, op. Siciliæ in orâ ad Occid. & Bor. exciſum, cui op. S. Philadelphi ſuffectum eſt.

Halycedon, *Peccais*, teſte Poldo, portus Maſſilienſium in ora Gall. Narbon. ſive ipſemet portus Maſſilienſis.

Halyciæ, urbs Siciliæ. Steph. Opidani Ἀλικυαῖοι Diodoro Siculo. Ciceroni ac Plinio *Halycienſes*. Vide ſis Cluverum.

Halys, flu. in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, ac tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe evolvens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

——————*Crebro vortice tortus Halys.*

Crœſi fato nobilis erat olim hic fluvius. Oraculum notum eſt.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει.

Recitat aliquoties tum Suidas, tum alii. *Sed quo oraculo Crœſus deceptus, quum regnorum opes expectaret, ſuas profligavit.* Cic de Divinat. Lucanus:

Quà Crœſe fatalis Halys.——————

Halyzia, nunc, teſte Luca Holſtenio, eſt *Alcipo* op. ad dextram Acheloi ripam, cum omnes auctores id in Acarnania ponant. *Naſalico* autem eſt ad ripam ſiniſtram in Ætoliâ, *Trigordon* Franc. Sangallo, ubi magna ſuperſunt antiquitatum rudera.

Hamæ, op. Campaniæ, Cumis vicinæ, ſacrorum religione claræ. Livius lib. 23. *Campani adorti ſunt rem Cumanam ſuæ ditionis facere: primo ſollicitantes, ut à Romanis deficerent: ubi id parum proceſſit, dolum ad capiendum eos comparant. Sacrificium ad Hamas nocturnum erat, &c.*

Hamaxobii, pop. fuere Sarmatiæ Europææ verſus confinia parvæ Scythiæ, ubi nunc pars meridionalis Moſcoviæ.

Hamburgum, urbs præclara & munita Holſatiæ. 16. mill. Ger. à Brema in Bor. & 6. à Stada in ort Gaudet portu ſatis capaci, & huc uſque navigia ſubvehuntur per Albis æſtuarium, eſtque emporium celeberrimum. Creſcit indies amplitudine & numero civium, libera eſt & ſui fere juris

Hamela, *Hamelen*, urbs Saxoniæ inter. inter Hildeſium ad ort. & Paderbornam ad occ. Long. 31. 10. Lat. 52. 11.

Hammaria, *Hammer*, urbs Scandinaviæ in Norvegia, epiſc. ſub Arch. Nidroſienſi, à Bergis 30. leuc. in ort. & 25. ab Aſloga in Bor. Long. 31. 30. Lat. 62. 18.

Hammon. Vide *Ammon.*

Hammonis Fons, lacus Marmaricæ, interdiu frigidus, noctu fervens. Ovid. Transformationum lib. poſtr.

——*Medio tua, corniger Hammon*
Unda die gelida eſt, ortúque obituque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina (novum & memorabile) lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæque riget medium cum Sol aſcendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Hujus miraculi mem. Plin. 2. 103. qui & 15. 5. locat hunc fontem in Cyrenaicâ. Mela 1. 8. Auguſt. de C. D 21. 5. Herodotus Muſâ 4. Iſidorus originum l. 14. c. 5. Antigonus, Ariſtotele laudato, in Synagoga hiſtoriarum Paradoxarum; ex quo tranſtulit hæc in librum ſuum 4. Q. Curtius, ut alia nonnulla: *Eſt aliud Hammonis nemus; in medio habet fontem, Solis aquam vocant: ſub lucis ortum tepida manat: medio die cujus vehementiſſimus eſt calor: frigida eadem effluit: inclinato in veſperam caleſcit: media nocte fervida exæſtuat: quoque nox propius vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decreſcit, donec ſub ipſum diei ortum, aſſueto tempore langueſcat.*

Hammonis (*Jovis*) *nemus*, unicum in Africa fuit. Ideo Statius lib 8.

Quin & Corniger vatis nemus.

Ubi Lutatius: *Quia in Syrtibus, in eo tantum loco, ubi Jovis Hammonis templum eſt, nemus invenitur.* Lucanus:

——*Solus nemus abſtulit Ammon*
Silvarum fons cauſa loco.

Hæc ille. Locus Lucani eſt lib. 9. qui tale tamen nemus ait, ut vix truncum ſuum inumbret arbor:

——————*Truncum vix protegit arbor,*
Tam brevis in medium radiis compellitur umbra.

Alter Curtius l. 4. *Incredibile dictu, inter vaſtas ſolitudines ita undique ambientibus ramis, vix in denſam umbram cadente Sole, contecta eſt Deo conſecrata ſedes.* Et Arrianus lib. 3. Ὁ δὲ χῶρος, ἵνα τοῦ Ἄμμωνος τὸ ἱερόν ἐστι, τὰ μὲν κύκλῳ πάντα ἔρημα, καὶ ψάμμος τὸ πᾶν ἔχει, καὶ ἄνυδρος· αὐτὸς δὲ ἐν μέσῳ, ὀλίγος ὤν καταπλεῶς ἐστιν ἡμέρων δένδρων, ἐλαιῶν καὶ φοινίκων, καὶ ἔνδροσος μόνος τῶν πέριξ.

Hamptoni Curia, *Hampton Court*, caſtrum Angliæ in Middleſexiâ cum palatio ſuperbiſſimo Regum Angliæ ad Thameſin flu. 8. mill ſupra Londinum in occ. De quâ ſic olim optime & omnino ad rem Hugo Grotius:

Si quis opes neſcit (ſed quis tamen ille?) Britannus,
Hamptoncurta tuos conſulat ille Lares,
Contulerit toto cum ſparſa palatia mundo
Dicet ibi Reges, hic habitare Deos.

Hannonia, *Hainault*, prov. Belgii, quam Scaldis flu. alluit ex parte & Henius amnis bifariam ſecat. Terminatur ab Oriente, partim Com Namurcenſi, & partim Brabantiæ, à Sept. Flandria, ab occ. partim Flandriâ & partim Arteſiâ, à merid. autem Picardia, ſubeſtque ex parte Regi Franciæ, & ex parte Regi Hiſpaniæ. Ejus primaria eſt Montes.

Urbes Hannoniæ.

Anguianum,	ſub Dominio	Hiſpanorum.
Athum,		Francorum.
Avenna,		Franc.
Binchium,		Franc.
Bochanium,		Hiſpan.
Condatum,		Hiſpan.
Landrecium,		Franc.
Mariæburgum,		Franc.
Malobodium,		Hiſpan.
Montes,		Hiſpan.
Philippovilla,		Franc.
Quercetum.		Franc.
Valentinianæ.		Hiſpan.

Hanovera, *Hanover*, urbs Germ. in Duc. Brunſvicenſi, egregie munita, ad Leinum flu. & Ducum ſedes, 3. leuc infra Hildeſheim in Bor. & 6. à Brunſvico in occ. Long. 30.27. Lat. 52. 48.

Hanovia,

Hanovia, Henaw, op. permunitum Germ. in Franconiâ med. inter Francofurtum ad occ. & Aſciburgum ad ort.

Hantonia, Hampſhire, vel *Hantſhire*, Comitatus Angliæ meridionalis. Terminatur à meridie mari Britannico & Vectis inſulâ, ab occaſu Dorſetiâ, & Wiltoniâ, a Sept. Bercheriâ, & ab Oriente Suſſexiâ; eſtque ſatis ampla & culta. Ejus caput eſt Wintonia, *Winchester*. Suntque etiam in eâ Suthamptonia, op. lautum, & elegans, Portus oſtium, & Rumſea in mediterraneis.

Hanzeaticæ, ſeu *Anzeaticæ urbes*. Anglice *Hanſe-towns*; urb ſunt Germ. pro majore parte, quæ commercii cauſa convenerunt poſt piratica Danorum, & Normannorum bella, fœdus inter ſe inierunt; collatiſque pecuniis, etiam claſſes inſtruxerunt, & multa bella geſſerunt. Sic dictæ fuere, aut à veteri voce Germanicâ *Hanſa*, i.e. *An Aſſembly*, aut à nom. Teutonico *Hanſa*, h.e. *Immunitas*; quia illæ urbes multis privilegiis gaudebant. In quatuor provincias diſtinguuntur, Lubecenſem ſc. Colonienſem, Brunſvicenſem, & Gedanenſem; habentque ſibi ſociatas urbes 64. nimirum Vandalicas 6. Pomeranicas 7. Boruſſicas 6. Livonicas 3. Saxonicas 13. Weſtphalicas 10. Clivicas ſeu Marchicas 6. Tranſiſalanas 3. Gueldricas 7. Friſiacas 3. Lubeca, *Lubec*, caput eſt totius Anzeatici fœderis; habet autem junctas ſibi civitates Vandalicas 5. ſc Hamburgum, Roſtochium, Wiſmarium, Stralſundam, & Luneburgum, ac præterea Pomeranicas Stetinum, Anclamum, Golnoviam, Gripſwaldiam, Colbergum, Stargardam, & Stolpam. 2. Colonia Agrippina, *Cologne*, primaria eſt ſecundæ reg civitas, habetque ſibi ſociatas urbes Clivenſes & Marchicas Veſaliam, Duiſburgum, Emericam, Warburgum, Unnam, Hammam; tum Weſtphalicas, Monaſterium, Oſnaburgum, Tremonium, Suſatum, Herfordiam, Paderborniam, Lemgovium, Bilefeldiam, Lippiam, & Coeſeldiam; tum Gueldricas, Noviomagum, Zutphaniam, Ruremundam, Arenacum, Venloam, Elburgum, Hardervicum; & Tranſiſalanas, Daventriam, Campos, Zuollam; ac denique Friſiacas, Groningam, Bolſverdiam, & Staveram. 3. Brunſvicum, *Brunſwick*, primaria 3 Provinciæ, habet ſub ſe urb. Saxonicas, Magdeburgum, Goſlariam, Embecam, Gottingam, Hildeſhemiam, Hanoveram, Ulſam, Buxtehudam, Stadam, Bremam, Hammelam, & Mindam. 4 Gedanum, *Dantzick*, primaria Pruſſiæ civitas, & quartæ reg. præcipua, habet ſub ſe Regio montem, Colmariam, Torunium, Elbingam, Bransbergam; Livonicas quoque urbes, Rigam, Dorpatum, & Revaliam. Eſt & in Norvegia Berga *Bergen* juris Hanzeatici.

Haphnia. Vide *Hafnia*.

Hapſelia, urbs Livoniæ in Eſtonia prov. ad ſin cogn. in ora maris Baltici, 2. leuc. à Lehalia in Bor. & 11. à Revalia in occ. ſub dom. Suecorum.

Harburgum, op. Germ. in Duc Lunenburgenſi ad Albim flu. 2. leuc. ab Hamburgo in auſt. & 6. a Lunenburgo in occ.

Harcurtium, Harcourt, op. Normanniæ, 5. leuc. ab Ebroico in Circ. & 2. à Bellomontio in Bor.

Hardervicum, urbs Belg. in Geldriâ Batavica, cum Academia, 7. leuc. ab Ultrajecto in Cæc. & 6. à Daventria in occ. A quibuſdam dicitur *Hardibones*. Long 26 58. Lat. 52. 22.

Harfordia, op. Angliæ ad Leam amnem, 15. mill. a Londino in Bor. Cantabrigiam verſus. Ab eo reg. adjacens dicitur Com. Harfordienſis; inter Cantabrigienſem Com. ad Bor. & Middleſexiam ad auſt.

Harlemum, urbs Belg in Hollandia Boreali, ad flu Sparam, ubi ars Typographica putatur excogitata, 5 leuc. à Lugduno in Bor. 3. ab Amſtelodamo in occ. & 9. ab Ultrajecto in Circ. Long. 25. 35. Lat 52. 30.

Harlepolium, Harslepool, op. Angliæ in Diœceſi Dunelmenſi, 10. m. p. à Dunelmo in Eurum, & 5. à confinio Com Eboracenſis in Bor.

Harlinga, Harlingen, urbs Friſiæ Occid. poſt Leovardiam primariam. Long 26. 35. Lat. 52. 28.

Harma, urbs Bœotiæ Tanagricæ, vide Steph. Erat autem locus columnis ſeptus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi abſorptum, ita execrandus, ut fama ſit neque aves illis columnis inſediſſe, neque feras herbam attigiſſe in intercolumnio illo creſcentem. Sic dictus non à curru, ut volunt, ſed ab execratione dictus. Id enim eſt Phœnicum חרמה *Harma*.

Harmatus, op. Troadis in Æolidis confin. in orâ contra Methymnam urb Lesbi. Populi *Harmatopolitæ*. Straboni *Hermatus*, ut quidam volunt.

Harpaſa, Aſiæ op ubi cautes ingens digito mobilis: eadem, ſi toto corpore impellatur, reſiſtet. Plin. 2. 96.

Harpaſus, Cariæ flu. Plin. Liv. Steph. *Daphnus* Apollonio, teſte Rhodigino lib. 29. cap. 27. Ejus mem. Qu. Smyrnæus lib. 10.

Ἁρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα δινήεντος.

Harvicum, Harwich, op. munitum Angliæ cum portu percapaci in Eſſexia, in orâ Oceani Germanici, ubi Stura flu. in eum ſe, exonerat prope confin. Suffolciæ.

Haſpahanum. Vide *Aſpahanum*.

Haſſia, Heſſen, prov. Germ. in Circulo Rheni, inter Veteraviam ad occ. & Weſtphaliam ad Sept. Franconiam ad merid. & Thuringiam ad ort. Ejus Principes Lantgravii dicuntur; ſuberatque antea 3 Principibus Lantgravis, nempe Caſſelenſi, Marpurgenſi, & Darmſtadienſi. Sed deficiente Marpurgenſi ſine prole, Caſſelenſis maj. partem ditionis conſecutus eſt, & Darmſtadienſis minorem tantum recepit.

Haſta. Vide *Aſta*.

Havelburgum, vel *Havelberga*, urbs epiſc. Germ. ſub Argh. Magdeburgenſi, in Marchia Brandeburgica, ad Havelam flu. 10. leuc. infra Magdeburgum in Bor. & 8. à Brandeburgo in Circium. Long. 34. 38. Lat 52. 56.

Haugulſtadium, pag. Angliæ in agro Eboracenſi, olim ſedes Epiſcopalis, vulgo *Heverham*.

Hebræi, dicti ſunt Judæi ab *Heber*, qui fuit abnepos Sem filii Noë. Et quia in ejus familiâ remanſit lingua, quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diverſitate ſunt diviſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata, ſic quidem, ut alii obſervant, poſteros Heber Hebræos appellatos non fuiſſe uſque ad Abrahamum, qui primus *Hebræus* appellatus eſt, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quod à regione trans Euphratem in terram Canaan veniſſet. Et ſic etiam Ethnici ſcriptores Ebræorum nomen ab Abrahamo deducunt. Ita enim apud Euſebium affert Artapanus. Καλεῖσθαι αὐτοὺς Ἑβραίους ἀπὸ Ἀβραάμου. Et Charax apud Steph. Ἑβραῖοι, οὕτως Ἰουδαῖοι ἀπὸ Ἀβραμιῶνος (ſic legendum, non Ἀβραβῶνος) in quam ſententiam videtur propendiſſe Auguſtinus, qui de Civitate Dei 16. 3. poſtquam Ebræos ex Ebere deduxit, aliam addit poſſe eſſe opinionem, ut ex *Abraham* tanquam *Abrahæi* dicti eſſe videantur. Sed idem lib. 2. Retractationum cap 16. hunc locum etiam retractavit, atque id quidem merito; Ebræos enim Abrahamo antiquiores fuiſſe, vel ex eo conſtat, quòd ipſe Abrahamus *Ebræus* vocetur Gen 14. 13. In Euſebianis, ubi de tempore tranſitus: Ἐντεῦθεν ἄρχεται τῶν Ἑβραίων μνημονεύειν. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ περάται ἑρμηνεύονται, διαπεράσαντος τὸν Εὐφράτην Ἀβραάμ, καὶ οὐχ ὡς οἴονταί τινες, ἀπὸ Ἐβέρ. Inde Heſychius: Ἀβραμεῖς, περάτας, ἢ πατὴρ μετέωρος. Melius autem alibi: Ἑβρεὶ, Ἑβαῖος, καὶ ὁ Ἑβραῖος, περάτης.

Hebrides, inſulæ Albionis, oræ Scotiæ occiduæ adjacentes. Vide *Ebudæ*.

Hebron, civitas Amorrhæorum, quondam Philiſtinorum metropolis, dicta etiam eſt & vallis Mambre

Hebrus, Thraciæ flu. aureas volvens arenas, in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolim, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægæum ſeſe exonerans. Fabulantur Poetæ Orphei caput in hunc fluvium projectum fuiſſe, cum à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus. Virg Georg. 4.

Tum quoque marmoreâ caput à cervice revulſum
Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret.———

Ovid. Met. 11.

———*Caput Hebre, lyramque*
Excipis, & mirum, medio dum labitur amne,
Flebile neſcio quid queritur lyra, flebile lingua
Murmurat exanimis, reſpondent flebile ripæ.

Silius lib. 11.

———*Tulit ora revulſa*
In pontum ripis utrinque ſequentibus Hebrus.
Tum quoque cum ripis caput à cervice reciſum
Portarent fluctus, ſubito emicuere per undas
Ad murmur cete toto exultantia ponto.

Stat. Sylv. 2.

Sic ripis ego murmurantis Hebri
Non mutum caput Orpheos ſequebar.

Hodiè *Mariza* dicitur.

Hebrus, nomen civitatis. Lucianus in Fugitivis: Ἕβρος μὲν οὗτος, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. Vocabatur etiam *Philippopolis*, quæ & *Poneropolis*, & *Pulpudena*, & *Eumolpias*; ſita erat ad Hebrum flu. inter Æmum & Rhodopen. Dicta quoque *Trimontium* ex eo, quòd *tres montes* ſuorum murorum ambitu complectebatur.

Hecatompolis, Cretæ epitheton à *centum urbibus*. Item Laconica regio ſic dicta. Strabo lib. 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton à *portarum numero centenario*. Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ubi duo Thebes occurrunt epitheta, unum quod vetus ſit, alterum, quod *centum portas* habeat, quæ etiam conjungit Dionyſius:

Θήβην ὠγυγίην ἑκατόμπυλον.

Eſt etiam ejuſdem nominis urbs in Parthiâ, teſte Stephano, & in Hyrcaniâ. Diodoro item in Libyâ, ab Hercule conſtructa.

Helodurum, Rhætiæ op Ptol. *Echtal* Lazio.

Hedena, *Hedin*, arx permunita Arteſiæ. 7. leuc ab Abbavilla in Bor. & 4. à Monſtrolio in ort. Long. 23. 11. Lat. 50. 18.

Hegetmatia, *Lignitz* Villanovano, urbs Germ. in Sleſia ex primis poſt Vratiſlaviam, à quâ 6. leuc. in occ. recedit. Gorlitium verſus 9.

Hegovia, tractus Germ in Suevia reg. inter lac. Cellenſem ad ort. & Silvam Nigram ad occ.

Heideba, *Sleſwick* Crantzio, urbs Daniæ in Jutiâ meridionali, Duc. Sleſvicenſ caput, ad Sliam flu. 4. leuc. à Rensburgo in Bor. tot. à Flensburgo in auſt. 5. autem ab Huſumo in ort. Long. 32. 45. Lat. 55. 54.

Heidelberga, Comitum Palatinorum Rheni ſedes, ad Neccarum flu. ſita, Ptolemæo, uti putatur, *Budoris*. Nomen opido datum exiſtimant à Gentium coloniâ, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis convincuntur Vocant enim Germani gentilem hominem *Heiden*, vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè *Heidelbeer*, multitudine. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſimum gymnaſium à Ruperto Palatino multis privilegiis donatum, An. Dom. 1346. F. Irenicus. Vulgò *Heidelberg*. Long 30. 25. Lat. 49. 15.

Helena, vel *Helene*, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Trojam, quæ & *Macris* ob longitudinem dicebatur. Hodie *Macronisi* Sophiano. Eſt autem una Sporadum Sunio promontorio adjacens. Eſt etiam fons in Chio, quo ſe Helena lavit. Steph Item Pyrenæis montibus vicinum opidum, *Elna* hodie, Vaſeo. Long 25. 00 Lat. 43. 50. Eſt etiam urbs Bithyniæ Procopio, & in Palæſtinâ. Utraque ab Helenâ Conſtantini matre ædificata. Vicus denique Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant.

Helenopolis, urbs Bithyniæ, de quâ Procopius lib. 5. de ædificiis Juſtiniani: *Ἔστι τις ἐν Βιθυνοῖς πόλις Ἑλένης ἐπώνυμος οὖσα τῆς Κωνσταντίνου βασιλέως μητρός*, &c. h. e. Eſt apud Bithynos, urbs quædam Helenæ Conſtantini Regis matris cognominis; nam ex hac Helenam oriundam aiunt, vico olim ignobili; cui Conſtantinus nutricationis officium exolvens, hunc locum nomine quidem & dignitate urbis decoravit, nihil tamen Regium, nihil magnificum in eâ extruxit. Vocabatur olim *Drepana*. Hieronym. in Chron. *Drepanam Bithyniæ civitatem* in honore Martyris Luciani Conſtantinus inſtaurans ex vocabulo matris ſuæ Helenopolim nuncupavit. Aliam quoque in Palæſtinâ *Helenopolim* in matris honorem à Conſtantino denominatam teſtatur Sozomenus lib. 2.

Helerni lucus, circa urbem Romam & Tiberim flu. erat. Ovid. Faſt. 6.

Adjacet antiquus Tiberino lucus Helerni.

Heleuteri, pop. Celtarum, Cadurcis proximi, quorum op. *Orillac*, urbi S. Flori propinquum. Alii pop. erant ubi nunc Albigenſis tractus.

Helice, *Nicra* Moletio, op Pelopon. in ora Achaiæ, Buræ proximum, ab Ægio 40. ſtad. diſtans, aquis abſorptum. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidas urbes,
Invenies ſub aquis.——

Helicon, mons Bœotiæ à poetis decantatiſſimus, Muſis ſacer, Parnaſſo vicinus; Nomen ei, ſi magno Caſaubono credimus, fecit הליכה *halica*, i. e. *ambulatio*, quia certos ibi conventus habuere veteres, in quibus de rebus ſeriis agerent. Sed cum hujuſmodi conventibus, ſi qui fuere, Heliconis nomen videatur antiquius, Bochartus ὁ μέγας potius deductum putat ab Arabico *halic*, vel *halica*, quod, teſte Giggeio *montem ſublimem* ſonat unde eo nomine *altus* ab Arato dicitur hic mons, verſ. 216.

——— *Καθ' ὑψηλοῦ Ἑλικῶνος.*

Helicon item flu. Macedoniæ, Dium urbem præterlabens qui Ptol. *Pharybus*, Livio *Baphyrus*, & Lycophroni *Bephyrus* dici videtur. Item fluvius Siciliæ, *Olivieri*, teſte Fazello, inter Mylen, & Tyndarium fluens.

Heliopolis, Hebr. *On Bethſemes* Arabibus, id eſt, *Civitas*, ſive *domus Solis*, civitas Ægypti inter Alexandriam, & Coptum, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, *Thebe* dicitur. Long. 64. 33. Lat. 29. 45. Altera eſt ejuſdem nominis in Ciliciâ, patria Chryſippi Stoici. Solinus. *Corinthus* etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui *Heliopolin* in Phœniciâ, Thraciâ, & Arabiâ deſcribit. Item *Heliopolis*, Ptol. & Plin. Cœleſyriæ urbs, quæ hodie *Balbec* Poſtello, vel *Marbech* Nigro. Long. 68 46. Lat. 33. 40.

Heliſon, flu. Atticæ. Stat. Theb. 4.

Anfractu riparum incurvus Heliſon.

Hellas, alio nomine *Græcia* dicta eſt, ab *Helleno* Deucalionis filio Thucid. lib 1. Item urbs Theſſaliæ condita ab Hellene Phthii filio, & Chryſippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia *Hellas* Cœleſyriæ. Gentile *Hellenicus* & *Helladius*. Steph.

Helleſpontus, fretum anguſtum inter Propontidem, & mare Ægæum. Aſiam ab Europâ ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Stretto di Gallipoli*, Caſtaldo *Braccio di S. Georgio* Volater. Ovid. in Epiſt. Leandri.

Fluctibus immodicis Athamantidis æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina merſâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſſâ locus hic infamis ab Helle,
Utque mihi parcat, crimine nomen habet.
Invideo Phryxo; quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Ovis illa Aries fuit, qui poſtea inter ſidera collocatus eſt, teſte eodem Ovidio Triſt 3. Eleg. 12.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Vide Diodorum Siculum lib 4. Solinus cap 15. *magnum* vocat. Sic enim ait, *Omnis autem magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem.* *Latitudinem* dat ei Hom. Iliad. κ.

Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Ita etiam Q. Calaber lib 9.

Μεσσηγὺς τῆς πόλιος ἐπ' εὐρέος Ἑλλησπόντου.

Longitudinem Ovid. Met. 13.

Longus in anguſtum quâ clauditur Helleſpontus.

Idem Faſt. 4.

Perque urbes Aſiæ longum petit Helleſpontum.

Rapiditatem denique Catullus in Epithal.

Quæ paſſim rapido diffunditur Helleſponto.

Unde Muſæus:

Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον.

Et ante eum Homerus:

Ὄχθας Ἑλλησπόντου ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει.

Vide Voſſ. ad Melam pag. 7.

Hellevimes, *Helvæcones* Ptolemæo, *Helluſii* Tacito, *Helli* Ammiano, pop. Germ. quorum locus *Hel* in orâ ad ſinum Venedicum, apud Dantiſcum urb teſte Willichio.

Hellevimes, pop. fuere Scandinaviæ, Cluverio teſte, ubi nunc Hallandia, prov. Sueciæ prope fauces ſin. Codani, longe à Dantiſco in occ. Ortelius eos putat, quos Dalecarlos hodie vocant. *Hillevimes* enim Cimbrica linguâ monticolam ſignificat. Habitant enim hi ad Sevonem M. Riphæis non minorem, uti teſtatur Plin.

Helmeſtadium, urbs Saxoniæ, med. inter Magdeburgum & Brunſvicum. Long. 33. 16. Lat 52. 30.

Helmeſtadium, urbs Hallandiæ prov. in ora litor. ſin. Codani, verſus limites Scaniæ.

Helorum, ſive *Helorus* flu. & op. Siciliæ. Vibius in Catalogo flu *Elorus Syracuſarum*, *à quo civitas*. Stephanus *Ἔλωρος, πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ, τοῦ κατὰ Πάχυνον* addit *ὅς λέγεται ἡμέρους ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας*. Sil. lib. 14.

——— *Atque undæ clamoſus Helorus.*

Vide Cluver. Sic. Ant lib. cap. 13.

Helorus, *Elorus* Athenæo, *Eleſſorus* Polybio, *Elleporus* Æliano, flu. parvus Magnæ Græciæ, inter Cauloniam, & Scylacium fluens, ubi Græci à Dionyſio victi Item *Helorus* Iſtri fil. qui ab Ajace occiſus eſt in eâ pugnâ, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Helos, urbs Laconica, vel potius opidulum. Stat. lib 4. Theb.

Quos Helos & Preleon, Getico quos flebile vati
Dorion.——

Pop *Helotæ*. Eſt etiam *Helos* Ægypti. Steph.

Helvetii, pop. Germ ſuper. quorum regio ampla *Helvetia*, vulgò *Schweitzerlandt*, Rheno flu. circumfluente ad auſtrum & ort. ac Jura mont. à Sequanis diſſeparante, continetur; in 13 conventus Juridicos diviſa; qui ſunt Tigurum *Zurick*, Baſilea *Baſel*. Schapuſia *Scaffhauſen*, *Tugium Zug*, Luceria *Lucern*, Salodorum *Soloturn*, Friburgum *Friburg*, Berna *Bern*, Suitia *Switz*, Uria *Uri*, Tranſylvania *Underwald*, Glarona *Glaritz*, & Abbatiſcellâ *Appenzeel*, ex quibus 4 poſtremi potius ſunt pagi quam urbes. His omnibus æqua libertas eſt, nec ullum caput habent, ut falſo credidit Sabellicus. Bello, & rebus geſtis inſignes.

Helvetum, urbs Germ. ſuper. libera in Alſatiâ. Anton. *Schleſtadt* Simlero.

Helvii, pop. inter Celtas, monte Gebennâ ab Arvernis diviſi, proximi Cadurcis, hodiè *Albigeois* dicti.

Helvina, vel *Helvinus*, fons Latii in agro Aquinate. Unde *Ceres Helvina* Juvenali Sat. 3.

Helvinum, flu. Piceni, qui *Matrinus* Straboni & Ptolemæo dici videtur. *Piomba* hodie Nigro, & Leandro.

Hemichara, op. Siciliæ mediterr. *Necoſia* Nigro, Ferrano *Macari*.

Hemicynes, pop. non procul à Maſſagetis, & Hyperboreis, quaſi *ſemicanes*, quos Apollonius in Argonauticis canum inſtar latrare ſcribit. Steph.

Hemodes, vel *Hemoda*, & *Æmodæ*, à quibuſdam dicuntur inſulæ Daniæ intra fauces ſin. Codani, ſive maris Baltici. Exiſtimat autem Cluverius fuiſſe ubi nunc Schetlandia inſ. ſupra Scotiam, & Orcades inſ ad Bor. Sunt autem 7. quarum præcipua *Mainlandia* dicitur ſub regno Daniæ.

Hemodus, mons Indiæ. Vide *Emodus*.

Hemona, nomen urbis apud Græcos, Latinoſque ſcriptores variè corruptum. Sed recta ſcriptura eſt *Emon*, vel *Emona*, ut *Narbo*, & *Narbona*. Græcè Ἥμων Zoſimo lib. 5. ubi habes de conditu hujus urbis digreſſiunculam. Ptolemæo Ἥμωνα. In tabulâ autem itinerariâ, quam Marco Velſero debemus, & antiquis inſcriptionibus nonnullis *Emona* rectè ſcribitur. Corruptè autem in Herodiano: Ἐσχάτη πρὸ τῆς Ἰταλίας πόλις, ἣν καλοῦσιν Ἠμᾶν οἱ ἐπιχώριοι. Ubi (ut & Capitolinus ex eo) Emonam Italiæ urbibus accenſet: quomodo videlicet urbes finitimæ modo huic, modo illi earum provinciarum, quas contingunt, attribui ſolent à ſcriptoribus, talium ſæpe incuriolis, ut & Strabo obſervat. Nam revera *Emona* Pannoniæ ſuperioris urbs erat, in finibus ejus ſita, quà in Noricum itur & Italiam. Ideo Ptolemæus inter Italiam, & Pannoniam ſuperiorem eſſe ſcribit, ὑπὸ τὸ Νώρικον. Zoſimus autem inter Pannoniam, & Noricum. Vide Caſaub. ad Capitolinum pag. 185.

Hemus. Vide *Æmus*, & *Hæmus*.

Heorta, op. Pannoniæ inferioris in Scordiſcis. *Hardberg* Lazio.

Hephæſtia, urbs in Lemno. Steph. nunc *Cochio*, plane deſerta, & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, ubi Vulcani templum erat: Tribuli *Hephæſtiades*. Steph. juxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, ut creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Junone ob inſignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum deciduſſe. Cujus fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quod totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta ulla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maxime celebrata.

Hephæſtii, montes in Lyciâ, qui tæda flammante tacti adeo flagrant, ut lapides in ipſis aquis ardeant, aliturque ignis ille pluviis. Baculo ſi quis, ex iis accenſo traxerit ſulcos, rivos ignium ſequi narrant. Plin. 2. 106.

Heneti, Paphlagoniæ pop. quorum equi in pretio. Phædra in Euripidis Hippolyto, verſ. 230.

Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Et Chorus verſ. 1131. de Hippolyto jam fato functo:

Οὐκ ἔτι ἀλζείας
Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνετᾶν, Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. At Heſychius aliter: Ἐνετίδας, πώλους στρατηγικούς, ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετῶν, διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Quibus conſentiunt hæc Strabonis lib. 5. ubi de Italiæ Venetis: Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἐντεῦθεν τὸ ἱπποτροφεῖον συνεστήσατο τῶν ἀθλητῶν ἵππων· ὥστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς πωλείας, καὶ πολὺν χρόνον εὐδοκιμῆσαι τὸ γένος. Proinde etiam Euripidis Schol. docet Πώλους Ἐνέτας equas eſſe eorum Henetorum, οἱ Παφλαγονίας μετέπειτα ᾤκησαν, ὅσπερ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν ᾤκησαν.

Henetia, olim dicta quæ nunc *Venetia*.

Heniochi, pop. Sarm. Aſiaticæ circa Coracem montem, Caucaſi partem, & oram maris Euxini, poſt Colchos in occid. incolentes, à Lacedæmoniis oriundi, apud quos montes *Heniochii*, qui & *Coraxici*, teſte Plinio, dicuntur; ex quibus Cyrus ingens flu. per Albanos fluit. Val. Flac. lib. 6.

Miſerat ardentes (mox ipſe ſecutus) Alanos,
Heniochoſque truces.——————

Non longè ab Achæis ponuntur à Plinio 5. 6. Strabo vero lib. 11 tradit Lacones habitaſſe Heniochium, quorum duces Rhecas, & Amphiſtratus fuerunt Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde Ἡνίοχοι ab iis ſic dicti.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli *Bizeres* vocabantur. Steph. Sic autem dicti ſunt à *ſeptem vicis*. *Moſſynæci* à Strab. & *Moſynes* à Diodoro cognominantur.

Heptagonia, nomen loci. Livius.

Heptaneſia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox redditur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait,

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unam cum jaceres, ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heptapolis, regio Ægypti, quæ & *Heptanomos*, ſic dicta, quia ex ſeptem urbibus vel nomis conſtabat.

Heptaporos, flu. Troadis ex Ida monte profluens, qui ſeptem locis vadari poteſt eâdem viâ, propter quod & *Polyporos* Straboni appellatus eſt.

Hera, urbs Siciliæ, quæ alias Hybla minima. Steph. Item Æolidis op. & Arcadiæ. Pauſan.

Heraclea, urbs Syriæ ad Tauri montis radices, & Ciliciæ confinia, *Heraclia*, teſte Bellonio. Long 68. 20 Lat. 35. 00.

Heraclea, urbs exciſa Magnæ Græciæ, apud ſinum Tarentinum, *Policore*, teſte Pyrrho Ligorio. Hujus navale etiam *Heraclea* Straboni dicitur, ab ipſa urbe 24 ſtadiis diſtans, quod hodiè *Amendolara* op. dum, teſte Barrio, dicitur.

Heraclea Ponti, urbs Bithyniæ reg. Mariandynorum metropolis, ab Hercule, teſte Melâ, condita in ora maris Euxini. *Penderachi* hodie dicta. Long 59. 00. Lat. 44. 05.

Heraclea Thraciæ, quæ & *Perinthus* Ptolemæo, urbs ampliſſima in ore Propontidis, inter Byzantium & Callipolim. *Panaïro* Leunclavio. Long. 54. 20. Lat 42 40

Heraclea Macedoniæ, inter Lychnidum, & Ædeſſam, *Xeveſna* Moletio & Nardo, eſt & in Macedonia *Heraclea* altera *Sintica* cognomine. Ptol. quæ *Cheſeſis*, ſeu *Cheſis* Nigro nominatur. Long. 46. 16. Lat 41. 25.

Heraclea Phthiotidis, quæ & *Trachinia*, Plin. *Comaro*, teſte Pineto, urbs Trachiniæ reg. in Phthiotidis & Theſſaliæ confin. ubi tranſitus in Theſſaliam ex Græcia difficilis

Heraclea, urbs Cariæ, quæ & *Latmus* Straboni à vicino monte. *Palatia* Caſtaldo, & Moletio, *Ergel* Turcis dicitur, teſte Leunclavio. Long 56. 30. Lat 38 30

Heraclea Cretæ, *Heraclium* Straboni, & Ptol. op. & navale Gnoſſiorum, *Mirabello* Pineto.

Heraclea, quæ & *Minoa* Livio, op Siciliæ in orâ auſtrali, locus nunc *Capo Bianco*, teſte Fazello, dicitur

Heraclea, op Gall. Narbon *S. Giles*, Poldo teſte.

Heraclea, Tauricæ Cherſoneſi, *Heracleum* Strab. & Ptol. urbs in orâ boreali ad Mæoticam paludem, quæ adhuc *Heraclea*, teſte Bonacciolo, nominatur. Μιλλαδίων κτίσμα dicitur Straboni lib. 12 Μεγαρέων ἄποικος vocatur ab Arriano, itemque Xenophonte Anabaſ. lib 6. Ταύτην δὲ Ἡρακλεώτας; inquit, ἀφίκοντο εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον, οὖσαν δ' ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Scholiaſtes Apollonii in lib. 2. ait Μεγαρέων καὶ Βοιωτῶν. Vide Palmerium pag. 313.

Heraclea Syriæ, *Italica* Bonacciolo, urbs in Cyrreſticâ regione. *Heraclium* Straboni

Heraclea, urbs triplex in Ægypto. una magna cognomine ad Nilum, quæ Herculis urbs magna Ptolemæo. Altera Herculis urbs parva, apud Bubaſticum flu. & Bubaſtum urbem. Tertia in orâ apud Heracleoticum oſtium Nili, ab ea ſic appellatum, Canopo finitima.

Heraclea, Italiæ urbs olim epiſcopalis in orâ Venetiæ à D. Magno Epiſcopo Opitergino extructa, & ipſa exciſa, cui Urbs Nova, etiam everſæ ſucceſſit. Vide & Stephanum in Ἡράκλεια.

Heracleopolis, nomen trium civitatum, una eſt in Ægypto, ex quâ Theophanes Phyſicus; altera non longè à Peruſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volater ex Stephano.

Heracleotes, locus ſic dictus à Cic. 2. Tuſcul. ubi fuit amphitheatrum unum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſcul. & 5 de Fin. Item inſula inter Italiam, & Siciliam. Anton.

Heracleum, promont. Cappadociæ apud Themiſcyram urbem, inter illam & oſtia Thermodontis, *Capo di Limon* Moletio.

Heracleum, promont. cum flu. & op. cognomine, in orâ Colchorum, *Cacari* Mercatori.

Heraclius, flu. Græciæ circa Bulidem, Phocidis urbem. Pauſan. Item Imperatoris proprium ab Hercule deductum formatione Græcâ.

Heræa, promont. è regione Chalcedonis, deſcriptionem ejus carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat, cujus hoc initium:

Ἔστι δέ τις προμολῆσι κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἡραία, τρηχεῖα, πολυσπιλάς.——————

Item urbs Arcadiæ. Vide Steph.

Heræum, urbs Thraciæ Steph. Item Sardiniæ op. Ptol. Item templum Junonis ſic dictum, ab ejus Græco nomine Ἥρα.

Heræus, portus Bithyniæ ad Boſporum Thracium. *Molo di S. Giovanni Calamolo* Petro Gyllio.

Heras, & *Helii*, id eſt, Junonis vel Solis inſula, quæ quoque *Autolala* dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in mari Atlantico è regione Libyæ, *Madera* poſſet interpretari.

Herbanum, Tuſciæ op. hodiè *Orvieto*.

Herbeſſus, *Erbeſſus*, Ptol. *Erbeſſum* Polybio, op. olim

Siciliæ, nunc pagus, 8. m. p. diſtans ab Agrigento. *Grotte* hodie, teſte Fazello. Nigro *Bicari* dicitur. Item Herbeſſus altera urbs Siciliæ, & ipſa everſa, inter Syracuſas, & Leontinos, *Pantalica* Fazello, populi *Herbeſſenſes* Plinio, Silio *Herbeſos* lib. 14.

Non Herbeſos iners, non Naulocha pigra pericli
Sederunt ——

De nomine Bochartus: Supra Agrigentum, inquit, in mediterraneis Sicanorum urbs fuit Herbeſſus, de quâ Polybius lib. 1. ac Diodorus lib. 20. & 23. Hodie *le Grotte*, ſeu *Cryptæ* dicta propter cryptas ſubterraneas. Itaque *Herbeſſus* Pœnis erat הר־בצע *Harbeſſa*, mons ſoveæ, ſeu cryptæ, quod etiam dici poteſt de alterâ Erbeſſo ad fontes Anapi fluminis. Proinde neglectâ compoſitione hæc Sicanorum *Herbeſſus* etiam בצע *Beſſa*, vel *Veſſa* dicta eſt. Quippe in his Polyæni verbis, quæ Cluverii diligentiam fugiſſe rectè obſervat Palmerius, Φάλαρις πρὸς Τοῖς τὰ ἄγχοντα Οὐεσσαῖς, ἥπερ εὐδαιμονεστάτη καὶ μεγίστη Σικανῶν πόλις, ἐπιμάχει. Omnino *Veſſa* eſt *Herbeſſus*, Sicanorum urbs inclyta non procul ab Agrigento, in quâ regnabat Phalaris. Alioqui enim *Veſſæ* nulla mentio apud veteres. Nec Ortelii conjectura, qui pro *Veſſa Ineſſam* legit, ullo modo eſt probabilis. Quia ſita erat Ineſſa circa Ætnam in tractu plane diverſo, neque unquam fuit magna urbs, ſed πόλισμα hoc eſt *opidulum*. Ita teſtantur Thucyd. lib. 4. & 6. ac Strabo lib. 6.

Herbipolis, Francorum orientalium caput, Germanicè *Wirtzburg*, à dulci muſto, quod Herbipolenſis ager ſuppeditat nomen obtinere videtur. Urbs eſt in plano ſita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata. Foſſis, vallis mœnibus & propugnaculis bene munita, & populoſa. Ad occaſum Mœnus eam præterlabitur. Utramque ripam ingens pons jungit lapideus, fortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons pulchram & loci naturâ bene munitam arcem Epiſcopi (qui & dux Francorum appellatur) ſedem continet. Long. 31. 50. Lat. 49. 44.

Herbita, Siciliæ urbs. Ptol. Vide Cluverium. Ejus meminit Diodorus lib. 12. & 14. Cicero Verrinâ quintâ: *Herbitenſis civitas, honeſta antea & copioſa.* Bocharto הר־בטוח *har-beta*, dici Punice videtur, i. e. ὄρος ἀσφαλείας, *mons tutus & ſecurus.* Situm ita deſcribit Aretius in Siciliâ ſuâ: *Nicoſiæ vetus nomen incertum eſſet, niſi conjectura, quam Herbitam antiquitus appellabant, honeſtam & copioſam civitatem eſſe doceret. Alii à proximo loco Caſilinis nomine, illuc eam tranſlatam eſſe aiunt. A quâ haud procul Sperlinga arx in rupe ex unâ parte in excelsâ altitudine exciſa. Opidum ibi antiquitus fuiſſe, quod ruinæ atque antiquitatis adhuc viſuntur veſtigia, vicini populi teſtantur.* Proinde Dionyſius Ætnâ & Leontinis & Ennâ occupatis, Herbitam fruſtra attentavit, & cum res non ſuccederet, pacem cum Herbitenſibus inire coactus eſt. Diodor. lib. 14. Long. 38. 12. Lat. 37. 02.

Herculaneum, *Herculanum*, Cic. lib. 7. epiſt. ad Atticum, Straboni *Herculeum*, *Torre del Greco*, teſte Sanfelicio, op. Campaniæ in orâ litorali inter Neapolim & Stabias; *urbs Herculea* dicitur Ovid. Met. 15.

Herculeamque urbem, Stabiaſque & in otia natam
Parthenopen ——

Herculeum, promontorium Brutiorum in Calabriâ ulter. *Capo di Spartivento*, teſte Barrio.

Herculeum, promont. Albionis in orâ Cornubiæ boreali, vulgò *Herelond*. Vide *Herculis promontorium*.

Herculeus lacus, hodiè *Lago di Leontini*, teſte Fazello, lacus Siciliæ apud Leontinos.

Herculia, op. Pannoniæ infer. *Altofen*, teſte Lazio.

Herculis caſtra, op. Germ. infer. in ducatu Geldriæ; vulgò *Erckelens*. Long. 27. 48. Lat. 51. 51.

Herculis Columna, locus Friſiæ citer. inter Groningam, & Covordium ad occid. *Duvels Cutz*, teſte Ortelio. Item *Herculis columnæ* in freto Gaditano, de quibus Dionyſius verſ. 64.

Ἔνθα τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
Ἑστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων.

Silius Italicus:

Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

De columnis hiſce plurima paſſim ab authoribus vulgantur, de quibus Tzetzem in Chil. pag. 295. conſulas, & Hannonem in Periplo. Apollodorus lib. 2. de Hercule. Καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης τε καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Luc. lib. 3.

Et Herculeis auferetur gloria metis.

Vide Bochartum Geogr. Sacr. p. 675. & Voſſium ad Scylacem pag. 1.

Herculis fanum, pagus Hetruriæ inter oſtia Arni flu. & Feroniæ lucum, *Librafatta* Moletio. Item locus Gadium inſ. Hiſp. Bæticæ, vulgò *Caſtillo*, teſte Ortelio. Denique portus Melitæ inſ. *Marza ſirocco*, teſte Q. Heduo.

Herculis inſula, hodiè *Eſinara*, teſte Ortelio, inſula Sardiniæ in orâ occid. ubi duas Herculis inſulas Plinius habet. Ea *Aſinaria*, teſte Fran. Fara, cui magis habenda fides tanquam indigenæ.

Herculis portus, geminus: unus in Hetruriâ, op. cum arce & portu, *Porto Hercole*. Long. 34. 50. Lat. 41. 40. Alter pagus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. Plin. *le Formicole*, teſte Barrio.

Herculis Monæci portus, op. cum arce firmiſſimâ in orâ Liguriæ, Nicææ finitimum, *Monaco* vulgò.

Herculis promontorium, geminum: unum in Maurit. Tingitanâ, *Capo Cantin*, teſte Mercatore, in Oceanum Atlanticum excurrens: Alterum Albionis in Cornubiæ orâ boreali, *Herelond* vulgo & *Hartland point*.

Herculis Pyrgus, ſive *Turris*, op. Cyrenaicæ marit. *Camera Torre*, teſte Manrolio.

Hercynia, maxima Germaniæ ſylva, quæ pro regionum, & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de quâ Cæſar Comment. lib. 6. *Hujus*, inquit, *Hercyniæ ſylvæ latitudo novem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri poteſt, neque menſuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum, & Anartium. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſum, diverſis à flumine regionibus, multarumque gentium fines, propter magnitudinem attingit, neque quiſquam eſt hujus Germaniæ, qui ſe audiviſſe, aut adiiſſe ad initium ejus ſylvæ dicat, cum dierum iter 60 proceſſerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit.* Hactenus Cæſar. Stephano Ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo *Hercynia* regio, Claud.

——*Sublimis in Arcton*
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ.

Ἑρκύνιος δρυμὸς dicitur Dionyſio Periegetæ. Seneca *lucum* appellat in Medeâ:

Lucis Suevi nobiles Hercyniis.

Dictam *Hercyniam* putant ab ἕρκος, i. e. *ſeptum*, ſeu *circuitus*, ideo quod hæc Sylva Germaniam fere totam valli inſtar circumdet. Germanica vero appellatio eſt à *pieſerls arboribus*, unde & Latinum vocabulum proculdubio derivatum. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 47.

Hercynii, populi, vetus Pelaſgorum colonia.

Herdonia, op. Apuliæ exciſum. Sil. lib. 8.

Obſcura incultis Herdonia miſit ab agris.

Hermæi, promont. Africæ propriæ in orâ inter Carthaginem, & Hadrumentum, *Capo Bon* Mercatori, & *Capo di Nubia* Olivario.

Hermæum, promont. Thraciæ ad Boſporum ultra Byzantium. *Neocaſtro*. P. Gyllio. Eſt & promont. Sardiniæ. Ptol. in orâ occidentali, quod *Muraſſo* vulgò dicitur. Item locus Myſiæ ad Helleſpontum Polyæno.

Hermiona, Græciæ op. Junonis fano inclytum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Item civitas in conſpectu maris Ægæi. Virgilius ſive Catullus in Ciri.

Hinc ſinus, hinc ſtatio contra patet Hermiona.

Hermione, civitas quæ etiam *Lacerta* dicebatur. Steph. Item templum in Peloponneſo, Cereri ac Proſerpinæ ſacrum, ad quod qui confugerunt, tuti erant propter loci religionem. Unde natum Proverbium, *Hermiones vice* apud Zenobium, pro *aſylo*.

Hermiones, pop. Germaniæ, Mela 3. Horum regio Pomerania putatur à Vadiano; ſed id Taciti verbis repugnat.

Hermon, *Hippos* Ptolemæo, mons Paleſtinæ geminus: major, qui pars eſt Libani orientalis apud ortum Jordanis flu. Alter minor apud montem Gelboe, & Chiſonium torrentem, teſte Maſio. Item piſcatorium in Peloponneſo.

Hermonaſſa, urbs Myſiæ infer. ad oſtium Iſtri boreale, *Moncaſtro* Nigro, *Belgrad* Turcis. Altera apud Ptol. urbs eſt Sarm. Aſiaticæ apud Cimmerium promont. & Boſporum, *Madoque* Moletio, *Matriga* Nigro dicta. Tertia apud Strab. in orâ Cappadociæ, inter Polemonium ad occid. & Ceraſuntem ad ort. *Lavona* hodiè, teſte Nigro.

Hermonthis, urbs Ægypti. Steph. ubi Jupiter, Apollo, & Iſis coluntur.

Hermopolis, urbs Ægypti in Sebenuticâ præfecturâ, ubi Pan colitur, & Hircus, ut ait Pindarus. *Herodianus*, duas eſſe ſcribit, magnam, & parvam. Vide Steph.

Hermotybies, pars bellicoſorum in Ægypto, dicuntur & *Labares*. Steph.

Hermus, flu. minoris Aſiæ. Oritur juxta Dorylaum, Phrygiæ civitatem, auctuſque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum ſinum illabitur. Solin. cap. 42. *Hunc quoque Hermon fluctibus aureis æſtuaſſe antiquitas credidit.* Virgil. 2. Georg.

Neq;

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Mart. lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus.———

Stat. Sylv. 1.

Flavis Hermus tranſcurrere ripis,
Et limo ſplendente Tagus.—

Claud. 1. in Rufinum:

Non Tarteſſiacis illum ſatiaret arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi, non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli, totumque exhauſeris Hermum,
Ardebit majore ſiti.———

Idem de Raptu 2.

Aut quales referunt, Baccho ſolennia Nymphæ
Mæoniæ, quas Hermus alit, ripaſque paternas
Percurrunt auro madidæ. Lætatur in antro
Amnis, & undantem declinat prodigus urnam.

Silius Italicus lib. 1.

Mæonium non ille vadum, non Lydia mallet
Stagna ſibi, nec qui riguo perfunditur auro
Campum, atque illatis Hermi flaveſcit arenis.

Papin. Silv. lib. 3.

——*Hermique vadum, quo Lydius intrat*
Bacchus, & aurato reficit ſua cornua limo.

Nonnus contra protendit Βασσαρικῶν lib. 11.

——Ἀργυφέων ῥεέθρων
Ἕρμος ἀμείβων.

Negatque aurum ferre:

Οὐ γὰρ ἀπὸ χρυσοῖο φέρει ῥόον.

Maro autem explicatior coibit in fœdus cum Nonno: Pactolus auro Hermum rigat: Hermus ſuopte ingenio argenti ferax eſt; cum ergo evolvitur in Hermum Pactolus, fit *auro turbidus Hermus*; campuſque ſive ſinus Phocaicus, in quem Herm. illabitur, *illatis Hermi flaveſcit arenis*, non in Hermo natis, ſed illatis.

Hernici, pop. Campaniæ loca ſaxoſa incolentes; unde & nomen acceperunt, nam *herna* Sabini *ſaxa* vocant. Feſtus. *Hernici dicti ſunt è ſaxis, quæ Marſi herna dicunt.* Ideo Virgil. lib. 7.

——*Roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.———

Ubi Servius: *Sabinorum linguâ ſaxa herna vocantur.* Silius Virgilii imitator lib. 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa.

Idem lib. 4.

Quoſque in prægelidis duratos Hernica rivis
Mittebant ſaxa.

Straboni Ἕρνικοι, Dionyſio Ἕρνικες dicuntur.

Heſperia, nomen tam Italiæ, quam Hiſpaniæ commune, Italiæ quidem ab *Heſpero*, Atlantis fratre, impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit. Hiſpaniæ vero ab *heſpero* ſtella, quæ veſperi ad occidentem apparet, propterea quod hæc regio omnium extrema ſit ad occidentem, unde & *Heſperiam ultimam*, à poetis fere videmus appellari, ut eo, veluti peculiari epitheto ab Italiâ diſtinguatur. Horat. car. 1. Od. 36.

Qui nunc Heſperiâ ſoſpes ab ultima, &c.

Quoties vero *Heſperiam*, ſine adjectione dicimus, *Italiam* fere intelligimus. Horat.

Dii multa neglecti dederunt
Heſperiæ mala luctuoſa. Idem:
Longas ô utinam, Dux bone, ferias
Reddas Heſperiæ.———

Item *Heſperia* urbs Cyrenaicæ apud Pompon. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernio*.

Heſperides, quæ & *Gorgones*, inſulæ maris Atlantici contra Heſperium cornu promontorium, à Luſitanis detectæ, & coli cœptæ, hodie *Iſole di capo Verde*. Vide *Caſſiterides*.

Heſperidum horti, deſcribuntur à Virgilio & Solino in Mauritaniâ Tingitanâ prope Lixum urbem. Item à Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, ubi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

Heſperii Æthiopes, pop. in Africâ. Ptol. quos Joan. Barroſius *Pangelungos*, regi *Manicongio* ſubditos, appellat.

Heſperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ, Africæ aut potius Libyæ promontorium, quod Mercator *Capo bianco* interpretatur, Hiſpanis vero *Cabo Verde*, in orâ maris Atlantici contra Heſperidas inſulas. Græce Ἑσπέριον κέρας.

Hetriculum, Brutiorum op. Livio, quod hodiè *Lateraco* vulgus vocat, teſte G. Barrio.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam uſque Tyberis ripam protenſa, Macrâ fluvio à Liguriâ diſcreta, auguriorum olim & haruſpicinæ peritiſſima. Inde forſan *ſolers Hetruria* Claudiano. Porro *Hetruria* dicta eſt, teſte Servio, quod ejus fines tenebantur olim uſque ad ripam Tyberis, & quaſi ἑτερεία, & per Syncopen ἑτρεία. Nam ἕτερος *alter*, & ὅρος *finis* vocatur. pop. *Tuſci* & *Tyrrheni* qui Lydis originem ſuam debebant. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 1.

Hexapylum, locus eminens Syracuſarum. Liv. lib. 24. Eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius, hodiè *Mongibelliſio* nominari tradit Fazellus.

Heſiongebar, in Sacris Bibliis, portus maris Rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges utebantur ad navigationes, teſte D. Hieronymo, *Eſſia* Zeiglero.

Hibernia, vel *Hybernia*, poſt Britanniam inſularum maxima. Sic enim de inſulis ſcribit antiquus Geographus, Τῶν νήσων μεγίστη ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ δόξῃ, μεθ' ἣν ἡ Βρετανική, τρίτη ἑτέρα Βρετανῶν, ἡ Ὀυερνία. Protenditur Hibernia ab Auſtr. in Aquil. non latior quam longior, ut Strabo prodidit, ſed forma lenticulari, ſive Ovali: Nec 20 dierum navigatione, ut Philemon apud Ptol. tradidit, ſed ſecundum recentiores longitudine 300. tantum mille paſſuum, latitudine vix 120. implet. Ab ort. Angliam turbido mari disjunctam habet, quod *Hibernicum* vocant, ab Occaſ. Oceano Atlantico, à Septentr. Deucaledonio, & ab Auſtr. Vergivio alluitur. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & ſylveſtris Hibernia eſt. Glebâ præpingui, uberique frugum proventu terra felix eſt, Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quam grano fœcundior eſt. Melle, & lacte dives. Fluminibus egregiis ſcinditur, & rigatur, quorum præcipuus tum curſus ſpatio, tum piſcium copiâ, Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos habet. Falcones, accipitres, & niſos præ aliis regionibus copioſè producit. Venenoſis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum, & ſtupendis naturæ in hâc inſulâ operibus nonnulla deſcripſit ex Sylv. Gyraldo Abrahamus Ortelius in Theatr. orb. ter. Hæc inſ. Orpheo Ariſtot. & Claudiano *Ierna*, Juvenali & Melæ *Iuverna*, Diod. Siculo *Iris* Mart. Heracleotæ Ἰουερνία. Euſtathio Ὀυερνία & Βερνία, Incolis *Erin*, Britannis *Yverdon*, & Anglis *Ireland*. Unde v. hæc profluxerunt nomina, variæ, ut in re obſcurâ, enatæ ſunt opiniones. Alii enim ab *Hiberno* tempore, alii ab *Ibero* homine Hiſpano, ab *Ibero* flu. alii. Poſtellus v. dum Pomponium Melam Lutetiæ perlegeret, ab Hebræis repetit, ut ſit *Irin* quaſi *Iurin*, i. e. Hebræorum terra. *Hebræi*, inquit, *cum Magi eſſent peritiſſimi ſcirentque, imperium univerſi futurum in angulo fortiſſimo, qui eſt ad Caurum, illas partes & Hiberniam, quam primum occuparunt Syrique & Tyrii iſtas regiones, ut baſin futuri imperii ponerent, incolere ſategerunt.* Bochartus vero de Phœn. Col. p. 726. Verbum, inquit, addo de Hiberniâ, quam Phœnicibus non fuiſſe ignotam, etiam ex nomine conjectura eſt, quod planè videtur eſſe Phœnicium. *Hiberniæ* enim nonnullis *Ierne*, *Iuverna*, Βερνία, Ὀυερνία, Ἰουερνία, nihil aliud eſt quam עבר נאה *Iber-nae*, i. e. *ultima habitatio*; quia ultra Hiberniam verſus occ. veteres nihil noverant quam vaſtum mare. Vide ſis Camdenum Hiberniæ de moribus priſcorum incolarum. Ita Strabo lib. 4. ſecundum Lat. Interpretem: *Longè magis quam Britanni ſylveſtres illius ſunt incolæ, Anthropophagi, mandoneſque magni: defunctos etiam parentes eſſe, in eximiâ honeſtatis parte ponunt: hec minus alienis in propatulo uxoribus immiſceri, matribus etiam atque ſororibus.* Pomponius lib. 3. *Cultores inconditi ſunt, & omnium virtutum ignari, pietatis admodum expertes.* Solinus cap. 24. *Sanguine interemptorum hauſto prius victores vultus oblinunt; fas & nefas eodem animo ducunt. Puerpera, ſi quando marem edidit, primos cibos gladio imponit mariti, inque os parvuli ſummo mucrone auſpicium alimentorum leviter infert, & gentilibus votis optat, non aliter quàm in bello & inter arma mortem oppetat.*

Hiera, Lat. *ſacra*, inſ. Siciliæ, una ex ſeptem Æoliis, *Vulcano*, teſte Fazello, ignes emittens, Liparæ vicina, prius *Theraſia*, teſte Plinio, dicta.

Hiera altera, quæ ab Anton. *Maritima* dicitur, inſ. Siciliæ contra Drepanum, thymo abundans; hodiè *Mareſamo*. Item inſula maris Cretici, ſeu Myrtoi, *Giera* vulgò. Item promont. Lyciæ, *Capo delle Chelidonie* hodie dicitur. Eſt & flu. Bithyniæ, illam à Galatiâ ſeparans. *Tarſus* etiam olim teſte, Stephano, *Hiera* dicebatur.

Hierapolis, quæ & *Bambyca*, urbs Syriæ archiep ſub archiep. Antiocheno, in Cyrreſticâ reg. quæ *Haleppo*, teſte Bellonio, cum aliis, dicitur. Long. 70.33. Lat 38.00. *Hierapolis* altera, Phrygiæ magnæ urbs archiep ſub Patriarchâ Conſtantinopolitano, proxima Laodiceæ, ibi puteus amplus nebulas noxias exhalans. Long. 59. 50. Lat. 38 15. Vide Strabonem, & Steph.

Hiera Pytna, urbs Cretæ in orâ auſtrali, quæ prius *Cyr-*

ba, poſtea *Camros* dicta eſt. Long 55. 15. Lat. 35. 06.

Hieraſus, Daciæ fluvius. Ptol. *Pruth* Cromero, *Seret* vero Latio.

Hieri, pop. ultra Sauromatas, calvi & ſimi à nativitate omnes, qui ideo ἱεροὶ, i. e. *ſacri* dicuntur, quia nihil injuſtè agunt, nec bella norunt

Hiersa, Lombardiæ flu. Diacono, ubi Majoranum occiſum ſcribit. *Scrivia* hodiè nominatur.

Hiericho, vel *Hierichus chametis*, op. Judææ, inter Hieroſolymam, & Jordanem ſitum. A ריח i. e. *odore* videtur nomen trahere. Fuit enim una ex 10. Judææ Toparchiis, teſte Plin 5. 14. fonte, palmetis & balſamo celeberrima. Deut 34. 3. *civitas palmarum* dicitur.

Hieroſolyma, plur. num. & *Hieroſolyma* ſing & *Hieruſalem* indeclinab. urbs Palæſtinæ clariſſima & florentiſſima urbium orientis, quemadmodum Plinius ſcripſit, lib. 5 cap 14. Dicta primum fuit *Solyma*. Sed cum rex Cananææ, Juſtitiæ nomine templum addidiſſet, *Hieroſolyma* appellari cœpta eſt. Græci enim ἱερὸν, *templum* vocant. Euſebius quaſi ἱερὸν Σαλομῶνος, id eſt, *ædem Solomonis*, dictam putavit, lib. 9. Præp Evang. B. Hieronymus in Epiſt. ad Euſtachium de vitâ Paulæ. *Ingreſſa eſt Hieroſolymam urbem trinominem, Jebus, Salem, Hieruſalem: quæ ab Ælio poſtea Adriano, de ruinis & cineribus civitatis in Æliam ſuſcitata eſt.* Nempe ſignificat Hadrianum de reliquiis & ruinis novam extruxiſſe urbem, quam ab re *Æliam* appellavit, quod & ad caput 1. Joelis docet. Malè ut Scal. oſtendit Animadverſionibus Euſebianis, pag. 194. Sed nomen *Hieruſalem* contractum & levitèr immutatum ex *Jebus*, & *Salem*, quæ vera originatio eſt. Nugæ enim ſunt, quæ de *Solymis* gente Homero celebrata & *Hieroſolymo* duce apud Tacitum, initio 5 hiſt. & apud Plut legimus. Capta, direpta, & ſecundum Chriſti vaticinium everſa, poſt obſidionem ſemeſtrem à Tito, anno Dom. 73. *Metropolim Judææ* vocat Steph. ubi ſis Pinedam vide. Hinc *Hieroſolymitanus*, & *Hieroſolymarius*, quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cic. 2. ad Att. *Si vero quæ de me pacta ſunt, ea non ſervantur, in cælo ſum, ut ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem quam bonam meis putiſſimis orationibus gratiam retulerit.* Long. 69. 60. Lat 32. 44.

Hildeſia, *Hildeſheim*, urbs Saxoniæ infer. ad amnem *Interſte*, ſub dom. proprii epiſcopi, 7. leuc. à Zellâ in auſt. & 6. ab Hamela in ort. Long. 31. 50. Lat. 52. 24.

Himantopodes, pop. Æthiopiæ loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, h. e. quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, ἱμάντας enim Græci *lorum* dicunt. Plin. 5. 8.

Himella, flu. Italiæ. Virg. Æn 7.

—*Qui flumen Himellæ,*
Et Tiberim, Fabarimque bibunt.

Himera, Siciliæ Græca urbs, ſita ad occaſum Himeræ fluvii, quem veteres per ſummum errorem putaverunt eundem eſſe, & ex eodem fonte oriri cum altero Himerâ, qui in meridiem fluit inter Gelam. & Agrigentum. Vide Antigonum in mirandis, & Melam, & Solinum, & Vibium, & Vitruvium. Quin licet utriuſque fontes ex Nebrode monte ebulliant, diſtant tamen ab invicem fere quadraginta millibus.

Himerenſes autem ſoli Græcorum ætate Thucydidis ad mare Tyrrhenum habitabant. Urbem à Zanclæis conditam ad occaſum Himeræ amnis, cum floruiſſet per annos 140. Pœni, duce Annibale, ſolo æquarunt, annis ante Chriſtum minime quadringentis. Sed in alterâ parte fluminis tidem biennio poſt, ut habet Diodorus lib. 13. συναλλάξαντες τῶν πολιτῶν τινὰς, καὶ τῶν ἄλλων Λιβύων τοὺς βουλομένους, ἔκτισαν πρὸς αὐτοῖς τοῖς θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ὀνομάσαντες Θερμά, h. e. *Volonum ex civibus, aliiſque Afris delectu habito, novam ad ipſas calidas aquas urbem condiderunt, quam Thermas appellarunt.* Has porro aquas fabuloſo heroum ævo jam innotuiſſe Græcis patet ex Diodoro, qui lib. 4. narrat Herculem, cum Siciliæ litora peragraret, & à Peloro iret ad Erycem, τὰς νύμφας ἀνεῖναι θερμὰ λουτρὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τῆς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν συμβάσης αὐτῷ κακοπαθείας. Τούτων δὲ ὄντων διττῶν, τὰ μὲν Ἱμεραῖα, τὰ δὲ Ἐγεσταῖα προσαγορεύεται, τὴν προσηγορίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ τῶν τόπων. *Nymphas calida illa balnea excitaſſe, quibus contractam ex itinere laſſitudinem allevaret. Quæ bina cum ſint, illa Himerenſia, hæc Egeſtana dici, nomine facto à locis.* Inde Pindarus Olymp. 12. Ergoteli Himerenſi:

Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις
Ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.
Calida nympharum balnea extollis
Verſans apud domeſticâ arva.

Ubi Scholiaſtes: Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγεται. Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀνάπαυσιν Ἡρακλεῖ, οἱ πλείους φασίν: τινὲς δὲ νύμφας, ὡς καὶ Πίνδαρος. *Calida Himera urbis in Siciliâ balnea Minervam aiunt aperuiſſe Herculi in laborum recreationem, cum illuc pervenisſet; Alii autem nymphas, ut & Pindarus.* Ab his aquis Himeræ nomen. Res manifeſta, cum Syris חמר *hamar* ſit incaleſcere.

Himera, amnis Siciliæ. unus ex maximis, à quo Siciliam dividi fere mediam tradunt Polybius in Excerptis Legat. cap. 1. Liv lib. 24. & Strabo lib. 6. Ejuſdem nominis alter eſt ſitu, ad Himeram urbem, & Thermas Himerenſes, influens in mare Thuſcum, de quo ſupra. Hi cum diverſos fontes habeant, & ab invicem valde diſſitos, quadraginta ſc. milibus, tamen quia ſunt ejuſdem nominis, & ex eodem monte oriuntur a veteribus crediti ſunt non niſi unum habere fontem. Sil. lib. 14.

———*Qua mergitur Himera ponto*
Æolio, nam dividuas ſe ſcindit in oras,
Nec minus occaſus petit incita, quam petit ortus,
Nebrodes geminis nutrit divortia fontis.

Mela 2. 7. *De amnibus Himera referendus, quia in mediâ admodum inſulâ ortus, in diverſa decurrit, ſcindenſque eam atrinque alio ore in Libycum, alio in Tuſcum mare devenit.* Vibius: *Himera op. Thermitanorum, dedit nomen Himeræ. Hoc flumen in duas ſcindi partes ait Steſichorus, unâ in Tyrrhenum mare, alterâ in Libycum decurrere.* Proinde cum Himera Tuſcus & Himera Libycus (ſic enim liceat diſtinguere) diverſi ſint ſaporis, ille dulcis, hic ſalſi, vel ſubamari; id inter miracula referunt, quod unus, idemq; fluvius pro diverſitate regionum aliter atque aliter ſapiat. Antigonus in mirandis: Περὶ δὲ ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν τὸν Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχίζεσθαι, τὸ μὲν ἁλμυρὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. *De fluminibus & fontibus Lycum ait perhibere, Himeram ex uno fonte in duos ſcindi alveos, alterumque fluvium eſſe ſalſum, alterum potabilem.* Vitruvius 8 3. *Uti in Siciliâ flumen eſt Himera, quod à fonte cum eſt progreſſum, dividitur in duas partes. Quæ pars profluit contra Ætnam, quod per terræ dulcem ſuccum percurrit, eſt infinita dulcedine: altera pars quæ per eam terram currit unde ſal foditur, ſalſum habet ſaporem.* Quæ pars profluit contra Ætnam, id eſt, Himera Tuſcus, qui revera eſt dulciſſimus, cum alter nullomodo ſit potabilis, hodieque *Salſi* dicatur ab inſigni ſalſugine. Itaque, inverſo rerum ordine, Solinus Tuſco tribuens, quod Libyci erat proprium, *Himeram*, inquit, *cæleſtes mutant plagæ: Amarus denique eſt dum in Aquilonem fluit, dulcis ubi ad meridiem flectitur.* Jam de nomine dicendum. Tuſco, à *Calore*, ut ſupra diximus: At Libyco nomen eſt ab *amaritudine aquarum*. Hebræis quippe verbum המר *hemar* eſt πικραίνειν *amarum reddere*, vel *amaricare*, quo verbo utuntur Theologi poſt vulgatum interpretem Apocal. 10. 9.

Hipparis, flu. in Camarinâ, cujus aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Schol. Pind. in illud Olymp. Od. 5.

Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν.

Ejus meminit Nonnus Baſſaricorum, lib. 13.

Οἵ τ' ἔχον Καμάριναν, ὅπη σχιδάκεσσι ῥεέθροις
Ἵππαρις ἀκλεόπλοος ἐρεύγεται ἀγχιάλων ὕδωρ.

Vide Cluverium.

Hippo, Africæ civitas, quem D. Auguſt. de Civ. D. 22. 8. *Hipponem regium* vocat. Livius lib. 29. C. *Lælius nocte ad Hipponem regium cum acceſſiſſet.* Silius lib. 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Duæ autem fuerunt hoc nomine civitates parum diſſitæ, ambæ Regiæ, teſte Strab lib. 17. Ἦν δὲ Κίρτα πόλις ἐνταῦθα, καὶ οἱ δύο Ἵππωνες, ὁ μὲν πλησίον Ἰτύκης, ὁ δὲ ἀπωτέρω πρὸς τῷ Τρητῷ μᾶλλον, ἄμφω βασίλεια. Plinius *Hipponem* Numidiæ inſerit lib. 5. cap. 3. & *Hipponis diluti* meminit cap. 4. Vide Druſquetium ad Silii locum ſupra productum. Et Bochartum Geogr. pag. 507. Eſt & *Hippo* puellæ Bœotæ nomen. Plutarcho Item op. Locrorum in Brutiis.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum eſſe ungulâ Pegaſi alati. De nomine Bochartus. *Epigranea*, inquit fons a Phœnicibus פגרן *pigran* dictus eſt, ab *erumpendo*. Radix Arabicè פגר *phagara*, in primâ, ſecundâ, & quartâ conjugatione *fontem aperire*, in quintâ & ſeptimâ *fontem erumpere*, ſignificat. Articulo præfixo ex *Pigran* factum *Happigran*, vel *Happigrana*, unde Græcis Ἱπποκρήνη, tanquam ab *equo* deducta voce, & Perſio *fons Caballinus*. Hinc nata fabula de fonte è terrâ edito equi ungulâ percuſſâ.

Hippocura, Indiæ intra Gangem urbes duæ Ptol. una maritima, altera mediterranea. Priorem *Onor* vocat Caſtaldus.

Hippomolgi, pop. ab *equis mulgendis*, ſic dicti. Dionyſ. Perieg, verſ 309.

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοί.

Populi ſunt Scythiæ. Epitheton hocce Homerus Myſis attribuit, inquit Nicodemus Friſchlinus. Sed fallitur, nam

Poeta

Poeta gentem aliquam peculiarem deſignat Il. N.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

Callimachus quidem Hymn. 3. Cimmeriis accommodavit:

— —— Ἐπὶ δ' ἔργα Ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων

Hipponiates, ſinus Tyrrheni maris in Brutiis. Ptol. *Napitinus* vocatur ab Antiocho apud Strab. *Terinæus* Plinio dicitur, teſte Hermolao, & *Vibonenſis*. *Lametinum* ab Ariſt. nominari tradit Barrius. Hodiè *Golfo di S. Eufemia*.

Hipponium, urbs Brutiorum in Calabriâ ulter. *Bivona* Nigro. Item promont. ibidem Lycophroni memoratum, hodiè *Salebron*, teſte Barrio.

Hippopodes, pop. in Oceano Scythico, qui, teſte Solino, humanam uſque ad veſtigium formam tenent, ſed in equinos pedes deſinunt. Dionyſ. Perieg. verſ. 310.

Νευροὶ δ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.

Avienus legit hunc verſum, teſte Morellio, hunc in modum:

Νευροὶ δ' Ἱππόποδές τε Γελωνοί, &c.

Qui etiam ita vertit:

Celereſque Gelons ————

Priſcianus proprium nomen agnoſcit. Sic enim hos verſus Latinè reddidit:

Poſt Hippomolgi, Hippopodeſque potentes,
Atque Gelons cum Neuris, pictique Agathyrſi.

Et ſic omnes alii interpretes. Mela lib. 3. *Equinis pedibus Hippopodes*. A celeri curſu forte hæc fabula. Meminit horum Plin. 4. 13.

Hipporum, Calabriæ op. Anton. hodie *Felum* dici ſcribit Barrius.

Hirpini, pop Samnitum, non tantum conterminì ab ortu Solis Hiberni, ſed & conſanguinei, adeoque pars fuere. Strabo lib. 5. *Ἔθνος δ' εἰσὶν Ἱρπινοὶ καὶ αὐτοὶ Σαυνῖται. Τοὔνομα δ' ἔσχον ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου λύκου τῆς ἀποικίας, ἵρπον γὰρ καλοῦσιν οἱ Σαυνῖται τὸν λύκον.* op. eorum *Hirpinum*, hodie *Harpaia* Leandro, qui hoc quoque *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hiſpalis, Bæticæ provinciæ urbs clariſſima, Romanorum colonia cognomine *Romulenſis*, à quâ unus ex quatuor Bæticæ conventibus Hiſpalenſis dicitur. Plin. 3. 3. Hodiè *Sevilia* dicitur *Hiſpalis*, Herculis filio, nomen, atque primordium; Jul. Cæſari reſtaurationem; Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 2. à Mauris liberationem defert. Urbs ad mare Gaditanum ſita eſt, forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentiâ nitidiſſimè culta, totiuſque Hiſpaniæ emporium florentiſſimum, quod ex variis mundi partibus, maximè vero ex Indiâ Occidentali quæſtus incredibiles facit. Situ omnes Hiſp. urbes excedit. Agrum habet pinguem & peramoenum, omnis generis frugum, olei, olivarum, dactylorum, & citrorum feracem. Eam nobiliſſimus flu. Bætis præterlabitur. *Hiſpal* Silio dicitur lib. 3.

Et celebre Oceano, atque alternis æſtibus Hiſpal.

Hiſpania, & *Hiſpaniæ* plur. num. & apud poetas *Heſperia ultima*, ac *Iberia*, Provincia Europæ ampliſſima, Galliæ contigua, ab eâ Pyrenæis montibus ſeparata, & in auſtrum recedens, a tribus lateribus Oceano & mari mediterraneo inſtar peninſulæ circumflua. Nam Oceanus ad bor. ad occ & ad meridiem; Mediterraneum etiam ad merid. & ad ort eam adluunt. Cujus peninſulæ Iſthmus eſt Pyrene mons 89 leuc. Hiſpanicis inter 2 maria, inter occid. & ort. excurrens. Ea apud veteres primùm in duas Hiſpanias, citeriorem & ulteriorem, Ibero flu. diviſas: poſtea in tres, Tarraconenſem, Bæticam, & Luſitanicam partita; quarum quælibet plures continet regiones; ſed maxima Tarraconenſis, quæ reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperat. Hodie quoque regnis diſtincta eſt, *Portugalliæ*, *Caſtellæ*, *Legionis*, *Arragoniæ*, & *Navarræ*, ut Mariana enumerat lib. 1. de rebus Hiſpaniæ cap. 4. Ubertatem & fertilitatem Hiſpaniæ multis modis celebrant veteres. Polybius apud Athenæum, Strabo, Diodorus Siculus, Mela, Juſtinus: uſque adeo, ut Pacatus Latinus *terris omnibus terram feliciorem* pronunciet. Silius lib. 1. ubi de Hiſpaniâ:

Nec Cereri terra indocilis, nec inhoſpita Baccho;
Nullaque Palladia ſeſe magis arbore tollit.

Solinus cap 36. *Terrarum plaga comparanda optimis, nulli poſthabenda frugum copia; ſive ſoli ubere, ſive vinearum proventus reſpicere, ſive arborarios velis.* Non æqua tamen paſſim talium proventuum ubertas totâ Hiſpaniâ. Apertè diſcriminat Strabo lib. 3. Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰβηρικὴ μεγάλα πάντως εὐτυχεῖ, ἡ δὲ παρωκεανῖτις ἡ πρόσβορρος ἄπορος διὰ τὸ ψῦχος. Sed iſtis laudibus hodie miſerrimè reſpondet. Et Plinius vero hanc ubertatem ad loca maritima tantum, in fine operis videtur adſtringere: & lib. 3. cap. 1. ad Bæticam imprimis. Quibus de cauſis à veteri ingenio mutata in tantum, inquiſivere viri eruditi jam olim. Chriſtoph. Foſterus, hoc non ad ſoli vitium, ſed incolarum & agricultorum infrequentiam refert: Quam ex aſſiduis bellis, deinde Maurorum & Judæorum expulſione, denique quod Hiſpanorum bellicoſa natio tanto ſtudio externa arma ſequi ſolet, invectam putat. Vide & Lud. Nonium in ſuâ Hiſpaniâ, cap. 5 qui hoc fuſius explicat. Plures ejus rei cauſas afferre licet, ſed illud ingredi, hujus loci non eſt. Juvabit tamen ex Latini Pacati Panegyrico, quem ſupra laudavimus, aſcribere nonnulla, quæ ad alias Hiſpaniæ laudes pertinent. *Hiſpania*, inquit, *quicquid ubique laudatur aſſurgat. Hæc duriſſimos milites, hæc experientiſſimos duces, hæc facundiſſimos Oratores, hæc clariſſimos vates paris, hæc judicum mater, hæc principum eſt. Hæc Trajanum illum, hæc deinceps Hadrianum miſit imperio, huic ſe debet imperium, &c.* Hinc adjectiva *Hiſpanus*, qui eſt ex Hiſpania; & *Hiſpanienſis* qui in Hiſpaniâ tantum verſatur, ut *Hiſpanienſis exercitus*, h. e Romanorum, qui in Hiſpaniâ erant cum Prætoribus. Ita *Hiſpanienſem victoriam* Suetonius Cæſare, cap 57. & ſeq dixit, non de Hiſpanis, ſed de Pompeii in Hiſpaniâ copiis quæ parta eſſet. Porro viros quondam Hiſpania celebres ac doctos nobis genuit, *Quintilianum*, *Senecam*, *Martialem*, *Lucanum*, *Silium*, *&c.* quo reſpexit Latinus ubi ſupra. Figura ejus, ἔοικε τῇ βύρσῃ, teſte Strabone lib 3 Dionyſius Periegetes:

Ἤπειρον κείνην ἰκέλην ἐκτάντι βύρσῃ

Mela τὸ σχῆμα Hiſpaniæ ſic explicat. *Ipſa Hiſpania, niſi quà Gallias tangit, pelago undique cincta eſt. ubi illis adhæret maximè anguſta, paulatim ſe in noſtrum mare & Oceanum extendit magis, magiſque latior ad occidentem abit, ac fit ibi latiſſima.* Bellicoſam nationem καὶ πολέμων συνεχῶν πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ πρὸς τοὺς ὁμόρους olim, fuiſſe teſtatur Strabo ubi ſupra. Hinc Horatius.

Quid bellicoſus Cantaber & Scytha.

Et, *Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.*

Juſtinus penè ad verbum Strabonis: *Corpora hominum ad mediam, laboremque animi ad mortem parati. Bellum quam otium malunt: ſi extraneus deeſt, domi hoſtem quærunt.* Silius Italicus:

Prodiga gens animæ, & properare facillima mortem,
Namque ubi tranſcendit florentes viribus annos,
Impatiens ævi ſpernit noviſſe ſenectam.

Græci Σπανίαν vocant. Vulgò autem dictam volunt à *Pane* Bacchi, ſocio, qu. *Pania*. Abiit tamen, ut putemus *Spaniæ* nomen dediſſe Panem Arcadem. Quin potius Phœnicium eſt. שפן *Saphan*, cuniculus eſt, inde שפניה *Sphaniam* vel *Spaniam* nominarunt Phœnices hanc regionem, i. e. *cuniculariam*, vel *cuniculoſam*; Quomodo Catullus ad Contubernales ſuos.

Tu præter omnes une de capillatis
Cuniculoſæ Celtiberiæ fili. ————

Varro de R. R. 3. 12. *In Hiſpaniâ annis fuiſti ita multis, ut inde te cuniculos perſecutos credam.* Plin. 8. 13. *In Ebuſo cuniculi non ſunt, ſcatent in Hiſpaniâ.* Ælian de Anim. 13. 15. Πέτρας δὲ λαγὼς ἔτυχε μικρὸς τὸ φύσει, οὐδὲ αὔξεται πώποτε. Κύνικλος ὄνομα αὐτῷ, παρ' Ἴβηρσι ζῶόν τι καὶ ἐπι-παμπολύ. Vide Boch. Geogr. p. 700.

Hiſpellum, Umbriæ op hodiè *Spello* Fabricio & Leandro. Ptol. Ἴσπελλον. Strab. Εἴσπελλον, unde Sil. ac Plin. Juniori *Hiſpellates* opidani Juv. fœm. gen. *Hiſpella* dicitur. Sat. 12.

Pinguior Hiſpella traheretur taurus.

Ita Cluverius. Alii autem non *Hiſpella* eo loco legunt, ſed *Hiſpulla*, ubi Lubinus obiter mulierem notat Satyricè ſui temporis craſſiſſimam, & maximè obeſam, de quâ Sat. 6.

Hiſpulla tragœdo Gaudet.

Long. 36. 30. Lat. 42. 48.

Hiſtria, quæ & *Iſtria*, pars fuit Gall. Tranſpadanæ in Italiâ; nunc ſubeſt Reip. Venetæ, exceptis aliquot locis quæ parent Imperatori, uti Archiduci Auſtriæ. Vide *Iſtria*.

Hollandia, una ex 17 prov. Germaniæ infer. cum tit. Comitatus, ſub dom. Statuum Provinciarum Unitarum Belgii. Terra eſt mirè rigua, & fertilis. Clauditur ab occ. mari Germ. uti à Sept. mari auſtrino, quod habet ad Orient. & Dominium Ultrajectinum, & ad merid. Zelandiam & Brabantiam ex parte.

Urbes ejus præcipuæ ſunt,

Alcmaria.	Gouda.
Amſtelodamum.	Haga Comitis.
Briela.	Harlemum.
Delphæ.	Horna.
Dordracum.	Lugdunum Batavorum.
Enchuſa.	Roterodamum.
Gertrudenberga.	

Holmia, *Stockholm*, urbs primaria regni Sueciæ in Uplandiâ prov. ad fauces lacus Meteri, in confin. Sudermaniæ cum arce & palatio planè regio, 8 leuc. ab Upſaliâ in auſt. & 5. ab oſt. maris Baltici in occ. Long. 43. 00. Lat. 60. 30.

Holmium, urbs Bœotiæ. Ejus meminit Heſiodus initio Theogoniæ, ſed ut fluvii, non civitatis:

Ἢ Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Permeſſum autem & Holmium, ſeu fontes, ſeu fluviolos ex Helicone ortos, & ſtatim confluentes in Copaidem lacum prope Haliartum incidere, Strabo lib. 9. author eſt. *Holmium* autem dici volunt ἀπὸ Ὀλμοῦ τοῦ Σισύφου παιδός. Bochartus autem deducit ex Phœnicio חול מיא *hol-maja*, quaſi *dulcem aquam* dixeris quippe, tam חול *hul*, quam חלי *hali* Syris eſt *dulceſcere*. Stat. 7.

——— *Et felix Holmia vadis.*

Holſatia Ducatus, vulgo *Holſtein*, prov. Germ. in Saxoniâ infer. nunc in Daniæ regno comprehenſa, cùm partim regi Daniæ ſubjaceat, & partim Duci Holſatiæ Sleſvicenſi. Terminatur à Sept. Duc. Sleſvicenſi, ſeu Jutia meridionali; ab occid. mari Germ. ab ort. mari Baltico, & Duc. Lauemburgenſi; à merid. autem Duc. Bremenſi & Lunenburgenſi, à quibus Albi flu. ſeparatur. Dividitur in quatuor partes; nempe in Ditmarſiam, Holſatiam propriam, Stormariam & Wagriam. Ejus urb. præcipuæ ſunt, Lubecam & Hamburgum.

Homole, mons Theſſaliæ, Centaurorum olim ſedes quemadmodum & Othrys. Virg. Æn. 7.

Ceu duo nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen, Othrynque nivalem
Linquentes ———

Lege *Omole*. De quo rara mentio. *Omolium* in Magneſiâ opidum Plin. conſtituit lib. 4. cap. 9. Vide Suidam.

Homoloides, porta una ex ſeptem Thebanis. Stat. Theb. 7.

——— *Quam celſus ahenâ*
Sphinge per ingentes Homoloidas exeat Hæmon!

Ubi ob ſonum videtur hanc portam præ cæteris nominaſſe, inquit Barthius. Vide Pauſan. lib. 9. Euripides in Phœniſſis:

Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος.

Ubi Scholiaſtes: Ὁμολωΐσι] πύλας Θήβας οὕτως ἐκάλεσε, ἀπὸ Ὁμολέως τοῦ Ἀμφίονος· καὶ γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶν ἅμα Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. Ἀριστόδημος δέ φησιν αὐτὰς οὕτω καλεῖσθαι διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ ὁμαλοῦ· ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων Ὁμολωΐδος καλουμένης. Hæmoni v. ſpeciatim aſſignata hæc porta, ut alta præ cæteris magno Heroi. Papin. Theb. 8.

Ogygiis it forte Creon, Eteoclea mittunt
Neitæ, celſus Homoloidas occupat Hæmon.

Hereſti, pop. Scotiæ, quorum reg. Mernia & Anguſia, teſte Hect. Boetio; Camdeno v. eſt *Eskedale*.

Hullum, ante *Petuaria*, vulgo *Hull*, op. probè munitum Angl. in Com. Ebor. ad Abi flu. oſt. ubi recipit Hullum amnem.

Hungaria, regnum eſt Europæ ſatis amplum. Habet à Sept. Poloniam ſup. & Ruſſiam Nigram, ab Orient. Tranſylvaniam, ab occid. Moraviam, Auſtriam & Stiriam, & à merid. Croatiam, Boſniam & Serviam, à quibus ſeparatur Savo flu. uti à Poloniâ Carpatho M. Olim numerabantur in hoc regno 73. Com. ſeu provinciæ, qui poſtea ad 54. contracti ſunt. Ex quibus 25. ſubſunt Turcis, reliqui omnes Auſtriacum Dom. agnoſcunt.

Hunni, qui & *Abares*, ſive *Avares*, teſte P. Diacono, dicuntur, pop. Sarmatiæ juxta Mæoticam paludem incolentes, unde egreſſi in Pannonias primum (quibus Hungariæ nomen ab his inditum traditur) deinde in Galliam migrarunt, duce Attilâ, qui eam ac Italiam fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victi, rurſus ſe in Pannoniam receperunt. De Hunnis, vide Am. Marc. initio lib. 31.

Hunnum, op. Angliæ in Northumbria, *Seavenſhale*, teſte Camdeno.

Huntingtonia, op. Angl. ad Uſum flu. Com. cogn. caput, med. inter Bedfordium ad occ. & Eliam ad ort. 10. mill. a Cantabrigia in Caurum.

Hyampolis, urbs Phocidis ad Parnaſſum montem. Steph. Strabo lib. 8. Plin. 4. 7. Statius Theb. 7.

Et valle Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo. ———

Eſt & altera in Bœotiâ, non procul ab Orchomeno. Ptol. lib. 4. cap. 15.

Hyantes, ab antiquis vocabantur Græciæ pop. poſteà *Bœoti* dicti Plin. 4. 7. quod nomen ab *Hyante* rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc *Hyantius*, idem quod *Bœotius*, Cadmi epitheton. Ovid. Met. 2.

Hybla, mons Siciliæ, thymi copiâ, ſalicum, & apibus abundans unà cum op. ejuſdem nominis ab *Hy...o* rege dicto, Strabo à Dorienſibus conditam ſcribit. Mart. 33. 105.

Quum dederis Siculos mediis de collibus Hyblæ,
Cecropios dicas tu licet eſſe favos.

Silius lib. 14.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymettum
Audax Hybla favis. ———

Papinius 1. Achilleidos:

——— *Quales jam nocte propinquâ*
E paſtu referuntur apes, vel in antra reverti
Melle novo gravidas mitis videt Hybla catervas.

Hinc *Hyblæus*. Eclog. 1.

Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti.

Mart. 11. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci.

Claudianus:

——— *Qualis Cibeleia quaſſans*
Hyblæus procul ære ſenex revocare fugaces
Tinnitu conatur apes. ———

Porro tres *Hyblas* in Siciliâ ponit Stephanus, de quibus vide Boch. Geograph. pag. 584. 593. 604.

Hyccara, op. Siciliæ, ubi Laidem meretricem natam aiunt. Ὕκκαρα βαρβαρικὸν χωρίον. Ita Plut. in Niciâ. Et Thucyd. lib. 6. πόλισμα Σικανικὸν μὲν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον. Itaque non placet quod apud Athenæum lib. 7. Timæus nominis originem ex Græcâ linguâ arceſſens, *Hyccara* dici vult παρὰ τὸ τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων ἐλθόντας ἐπὶ τὸν τόπον ἰχθῦς εὑρεῖν τοὺς καλουμένους ὕκας. Hycca pro Erythrino piſce Cyrenæorum eſt vox, alibi raro in uſu, præterquam apud poetas. Et ut ab *Hycca* fiat *Hyccara*, non patitur analogia. Denique barbari opidi vocabulum è Græco ſermone petere non licet. Proinde conſultius ex Punicâ linguâ deducam, quâ חוק כורא *Hek-caura* eſt *ſinus piſcis*, i. e. *piſcoſus*, qualem eſſe ſinum Hyccaræ ex Fazello patet. Dec. 1. lib. 7.

Hyda, vel *Hyde*, op. Lydiæ ſub Tmolo monte. Hom. Il. 2. Sunt qui idem eſſe putant cum Sardibus. Strab. 13.

Hydaſpes, flu. Aſiæ geminus; unus per Suſianam apud Suſam urbem fluens. Virg. Georg. 4.

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes.

Alter Indiæ, terminus itineris Alexandri M. cùm Aſiam ſubjugaret, in Indum influens apud Nyſam urbem, cujus incolæ *Hydaſpii* Trogo dicuntur. Lucan. lib. 8.

Quà rapidus Ganges, & qua Nyſæus Hydaſpes.

Horat. Carm. 1.

——— *Quæ loca fabuloſus*
Lambit Hydaſpes. ———

Gemmiferum facit Seneca Tragœdus:

Tepidis Hydaſpes gemmifer currens aquis.

Inde Claudiano *Hydaſpeæ gemmæ*. Idem Claud.

——— *Auriferum veniam poturus Hydaſpen.*

Seneca alibi:

——— *Ruraque dives cingat Hydaſpes.*

χρύσεος etiam Nonno in Baſſaricis dicitur.

Hydruntum, *Hydrus* Straboni ac Ptolemæo, totius Apuliæ metropolis, vetuſtate, ac civium fide, atque animi magnitudine nobilis. Lucan. lib. 5.

Et cunctas revocare rates, quas avius Hydrus
Antiquuſque Taras, &c. ———

Long. 42. 58. Lat. 40. 00.

Item *Hydrus* mons urbi imminens, ac fluvius. Civitas *Otranto* dicitur.

Hydruſa, urbs Atticæ, Strabo. Eſt & una Cycladum inſularum, quæ *Andros* dicitur.

Hyela, op. Brutiorum in Calabriæ citer. orâ, inter Blandam & Lampetiam, *Bonfatti* Barrio. Item Straboni urbs Lucaniæ exciſa; vide *Velia*, & Caſaub. in Strab. pag. 99.

Hyle, urbs Cypri ubi Apollo *Hylates* colitur, Item urbs Locrorum Ozolorum; & regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum urbem. Steph.

Hyle, urbecula Bœotiæ, non longè à Thebis, de quâ, Strab. lib. 9. & Plin. 4. 7. Etiam Homerus ejus meminit Iliad. 5.

Ὃς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. ———

Ubi Schol. Ὕλη πόλις Βοιωτίας. Unde apud Moſchum, Idyll. 3. verſ. 89.

Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι.

Ita enim locum iſtum legit Palmerius.

Hymettus, mons Atticæ opibus, & optimi mellis copiâ abundans. Martial. lib. 7.

Paſcat & Hybla meas paſcat Hymettos apes.

Juvenal. Sat. 13.

——— *Dulcique ſenex vicinus Hymetto.*

Statius lib. 12.

——— *Et olentis arator Hymetti.*

Strabo lib. 9. Ὁ δὲ Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. Pauſanias: Καὶ Ὑμηττὸς ὃς φύει νομὰς μελίσσαις ἐπιτηδειοτάτας. Dioſcorides:

cordes: Μίλι σεφυδεῖ τὸ Ἀθήναι, καὶ τοῦτο τὸ Ὑμήττιον χαλούμενον. Strabo lib. 2.

Aut ubi Cecropius formidine nubis aquoſæ
Sparſa ſuper flores examina tollit Hymettos.

Val. Flac. lib. 5.

Florea per vernas qualis juga fluxit Hymetti
Aut Sicula ſub rupe cohors. ———

Ex hoc monte marmora pulcherrima effodiebantur. Plinius, *L. Craſſus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.*

Hypæpa, Lydiæ op. Veneri ſacrum, inter Tmolum montem & Cayſtrum flu. Ovid. Met. 11.

Tmolus in aſcenſu; clivoque extenſus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

Idem de Arachne:

Orta domo parvâ parvis habitabat Hypæpis.

Stephanus: Ὕπαιπα πόλις Λυδίας, ὑπὸ τῷ Τμώλῳ, ἐν ᾗ μάλιστα ἔχει γυναῖκας δῶρον Ἀφροδίτης. Mem. Strabo lib. 13. Pop. *Hypæpeni* Tacito An. 4.

Hypanis, flu. Scythiæ ex magnâ palude profluens, ſapore dulciſſimo, donec ad quadrageſimum milliare miſcetur ei exiguus fonticulus (*Exampæum* nominat Herodot. lib. 4.) qui ſuâ amaritudine totum corrumpit Hypanim. Ovid Met. 15.

Quid? non & Scythicis Hypanis de montibus ortus,
Qui fuerat dulcis ſalibus vitiatur amaris.

Virgil. Georg. 4.

Saxoſumque ſonans Hypanis, Myſuſque Caicus.

Hyperborei, populi & montes qui & *Riphæi*, ultra Scythiam, teſte Ariſtotele. Veteres hos circa Tanais flu. fontes deſcribunt, cum ibi maxima ſit planities. Argumenti ratio poſtulat (inquit H. Jacobius) ut in Hyperboreorum ſedes inquiratur, quarum certitudo celebritati gentis haud reſpondet. In quorum nomine præpoſitio Ὑπὲρ veteres vexavit. Plerique exponunt *ultra Boream ſitos*. Herodotus πρὸς οὓς ὁ Βορέας οὐ πνεῖ. Orpheus Argonaut. paulo incommodius *vertiginis omnis vento carentes*, de Riphæis vel Hyperboreis. Herodotus admittit dubitanter, quia tum eſſent etiam pari jure Ὑπερνότιοι, qui nulli dantur. Sed hanc dubitationem Eratoſthenes apud Strabonem lib. 1. eludit facetè. Strabo ipſe aliam viam ſecat, cui ὑπὲρ adornat ſuperlativum gradum, unde Ὑπερβορέους exponit βορειοτάτους, ut in his apud Æſchylum. Sophoclemque ὑπέρπικρος, *amariſſimus*, ὑπέρξηρος, *aridiſſimus*, Caſaubono rectè adnotante, præterquam quod illi apud Æſchylum in Supplic. Ὑπερβόρειος τύχη exponitur *Fortuna quæ ſit admodum ſecunda*. Cum ſit *Fortuna Hyperborealis*, vel *Hyperboreorum*. Nempe doctiſſimo viro non ſuccurrebant, quæ de ſummâ pace ac opulentiâ eorum prædicantur. Hecatæo apud Diodorum regio Hyperboreorum dicitur νῆσος *inſula* libro ſecundo. Ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν Ὠκεανὸν εἶναι νῆσον οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας, ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δ' ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, ἀπὸ τοῦ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς βορείου πνοῆς. οὖσαν δ' αὐτὴν ἐύγειόν τε καὶ παμφόρον, ἔτι δ' εὐκρασίᾳ διαφέρουσαν, διττοὺς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. Μυθολογοῦσι δ' ἐν αὐτῇ τὴν Λητὼ γεγονέναι, διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. At communiter eſt regio Riphæis montibus incluſa & interſepta. Inde Sophocles appellavit *Apollinis hortum* eleganti ſanè, apud Strab. lib. 7. de Borea Orithyiam raptam auferente:

Ὑπέρ τε Πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς,
Νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον.

Stephanus de Urbibus: Ῥιπαῖα, ὄρος Ὑπερβορέων. Mela 3. 5. *In Aſiatico littore primi Hyperborei ſuper Aquilonem Riphæoſque montes ſub ipſo ſiderum cardine jacent: Ubi Sol non quotidie, &c.* Totum non exſcribimus, quia breviter in omnibus cum Plinio convenit, quem tu vide lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 17. Scriptor Argonauticus (qui ſub Orphei nomine ambulat, quem Onomacritum ſortilegum docet fuiſſe Tatianus, familiarem & Xerxi Perſarum regi, teſte Herodoto, & Theognidi Poetæ, ut probabiliter affirmat Scaliger) de ſitu Hyperboreorum vel Riphæorum inter veteres exactiſſimè ſcribit. Ille Periplum Argonauticum non ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ *mari interiore*, vel *mediterraneo* (ut Apollonius facit, quem ſequitur Val. Flaccus) verum ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ *in mare exteriora*, vel Oceano longè ductius perducit. Unde facit Argonautas à Mæotide palude rectà in Aquilonem (nempe quà per Tanaim flu.) verſ. 1075. ferri ad Ὑπερβορέους & Ῥιπαίους αὐλῶνας, ac inde διὰ στεινοῦ ῥεέθρου *per anguſtum fluvium* (Riphæum ſcilicet) Oceano potitos, quem mortales vocant Κρόνιον πόντον, νεκρήν τε θάλασσαν. Tum

Νῆα μολεῖν ἴθυνεν ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος. ———

Argo navem in dextera littorum Ancæus gubernabat, delatam ad Μακροβίους, quorum longævitas & mitis affluentia, tum Juſtitia & Sapientia Ἀντικρὺ τῆν ῥίζαν, περίμετρα τ' ἐξαγγέλων verboſius ibi celebrantur, ut non alios ab Hyperboreis aliorum authorum eſſe ſuſpicemur. Hinc ad Κιμμερίους æternâ nocte inſignes ex montibus Solarem lucem impedientibus, ab Ortu Meridie & Occaſu quos nominat.

Ἐν μὲν γὰρ Ῥιπαῖον ὄρος, καὶ Κάλπιος αὐχὴν
Ἀτλαντίας ἀέργει· ἐπιπλεῖται δ' ἤ τ' ἐπιπλείη
Ἄλλων ἀπομαιόμενοι μεσημβρινὸν, εἴπερ φλέγει
Δείελον αὖ χρύσειον φάος κατανεῖσι Ἄλπεις.

In quâ frigidâ reg. eſt χρυσορείας Ἀχέρων, fluvius, in cujus ripâ ſunt arbores:

———Οἶαί τε κάρυαι,
Βίβλινον τε πίτυς τε καὶ ἀναγκαῖον ἀειθαλές.

Item urbs Ἑρμιονία, unde ad Ἀΐδαο πύλας navigatur. Hinc per πέλαγος Ἀτλαντικὸν ad νῆσον Ἰερνίδα, & νῆσον Πανήμουαν Cereri ſacram, perpetuâ nube cinctam, ex ſolida & celſà rupe conſtantem, adeoque importuoſam navibus. Inde ad Circes inſulam:

———Αἰαίην περὶ χέρσον

Unde mox:

———Ἀπὸ σῆμα Ταρτησσοῖο
Ἱκόμεθα, στήλας δ' εἰσαφίκετ' Ἡρακλῆος.

Per fretum Gaditanum mari Mediterraneo reſtituuntur Argonautæ. Periplum hunc explicantem vide Hen. Jacobium in *Philologia ἀνακαλυπτηρίῳ* pag. 83. Porro apud Pindarum Pyth. 10. inſignis eſt Hyperboreorum tum religio tum conditio. Apollini ſuo ſacrificant κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας, *illuſtres aſinorum victimas*, ubi Deus γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων ridet videns procacitatem arrectarum beſtiarum. Quam Aſininam ſalacitatem capere non potuit omnium cum Scholiaſte Græco reliquorum interpretum inſulſitas. Conditio talis. Perpetuæ Virginum choreæ, Lyrarum, Tibiarumque ſonitus, ex auratâ lauro coronæ, Epulationes, Morborum & Senectutis, Laborum & belli vacuitas: Quæ tellus in Ὑπερβορέων fingi creditur, qualis aurei ſæculi, & inſularum Fortunatarum. Unde Æſchylus Coeph: adagialiter uſurpat de proſperrimo rerum ſtatu

Ταῦτα μὲν ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Καὶ Ὑπερβορέας μείζονα τύχης.

Hyperboreos hoſce è Titanibus oriundos tradit Pherecydes, quod illis in locis habitare perhibentur, quò Titanes cum Saturno profligati fugiſſe credidit antiquitas. Romani tandem de Palatii ſui, vel montis Palatini nomine inquirentes, Hyperboreorum cognationem ſibi vendicant. Feſti Abbreviator: *Alii quod ibi Hyperborei cujuſdam filia Palantho habitaverit, quæ ex Hercule Latinum pepererit.* Nec aliter Solinus cap. 1. Dionyſ. Halicarn. lib. 1. de Hercule: Λατῖνον δὲ ἐκ παιδὸς Ὑπερβορείου κόρης, ἣν (πατρὸς εἰς ὁμηρείαν δόντος) ἐπήγετο. Puellæ nomen Græcè concipitur ἡ Φαλανθὼ Salmaſio, verius autem ἡ Παλλανθὼ Scaligero, quia conſtanter eſt in Virgilio.

Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Ad ſummum: Quando hæc ſunt ἀσύστατα, ſitus quidem ſub vertice Borealiſſimus, ac beata cœli, ſolique temperies; Hyperboreorum ſedes adhuc penitus ignorantur, nec ulla vetus Geographia, vel nova verè definit. Unde adagialiter *In montibus Hyperboreis* eſt idem quod *extra mundum*, vel *in ſolâ mentis imaginatione*.

Hyrcania, reg. Aſiæ variis nom. hodie vocata, magna ex parte plana, adeo fertilis & opulenta, uti vitis vini metretam ferat, & ficus 60. modios ficuum, frumentum ex ſemine naſcatur quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Habet ab Orient. mare Caſpium, à merid. Armeniam, à Sept. Albaniam, ab occ. Iberiam. In ea reg. Pantheræ, pardi, & tigres abundant. Virg. Æn. 4.

———*Hyrcanæque admorunt ubera tigres.*

Inde *mare Hyrcanum*, quod & *Caſpium* dicitur. Prop. 2. 13.

———*Paras Phrygias nunc ire per undas*
Et petere Hyrcani littora nota maris.

Pop. *Hyrcani*, de quorum ſepeliendi mortuos ratione. Silius lib. 13.

Regia cum lucem poſuerunt membra probatum eſt
Hyrcanas adhibere canes.

Quod è lib. 1. Tuſculanarum ſui magiſtri habuit: *In Hyrcaniâ plebs publicos alit canes; optimates domeſticos. Nobile autem canum genus ſcimus illud eſſe; ſed pro ſuâ quiſque facultate parat, à quibus lanietur, eamque illi optimam cenſent eſſe ſepulturam.*

Hyrgis, flu. Scythiæ Europææ in Tanaim influens, qui incolis *Scoſna* dicitur, teſte Mercatore.

Hyria, op. Iſauriæ, ad Calycadnum flu. Seleuciæ urbi vicinum; pop. *Hyrienſes*. Plin. & Liv. Item eadem quæ *Paros*. Steph.

Hyria, Bœotiæ reg. circa Aulidem cum op. cognomine apud Hom. Strab. Plin. & alios. Ovid. Met. lib. 7.

Inde latus Hyries vides & Cycneia Tempe.

Hyris,

Hyris, promont. Bithyniæ ad Boſp. Thracium circa Chalcedonem urb. quod & *Curon* vocatur. Steph.

Hyrium, op. Apuliæ Dauniæ maritimum ad Gargani montis radices, *Hyria* Herodoto, *Rhode*, teſte Nigro.

I.

J*Abadiu*, Eoi Oceani inſ. Ptol. lib. 7. cap 2. Ἰαβαδίυ, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσ☉. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσ☉ εἶναι, καὶ ἔτι πλεῖστον χρυσὸν ποιεῖν, ἔχειν τε μητρόπολιν ὄνομα Ἀργυρῆν ἐπὶ τοῖς δυσμικοῖς πέρασι. *Jabadiu*, i. e. *Jaba diu* ſive inſula *Java*. Perſis enim ac Indis *diu* inſulam ſonare, nemo eſt qui neſciat; Et inde dici inſulas *Maldivas*, *Anchedivas*, *Serindivam*, &c. Sed quia *hordei inſula* explicatur, putat Bochartus verum nomen olim fuiſſe *Jabaddiu*, & alterum D. excidiſſe ad vitandam κακοφωνίαν. Quæ conjectura nititur Arabicâ voce יבד *Jabad*, vel איבד *aibad*, quâ ſignificatur herba, aut ſeges hordeo ſimilis jumentis ſaginandis deſtinata.

Jader, *Solina* Nigro, flu. Illyrici. Labitur prope Salonæ ruinas, 4 mill. à Spalato. Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Iader.

Jalyſus, Rhodi urbs. Mela lib. 2. Hæc Telchinas olim aluit, maleficum genus hominum, & præſtigiis infame. Ovid. Met. 7. Plin. 5. 31. Cic. 3. de N. D. Quid Jalyſus fuerat, ſunt qui dubitant. Moſellanus venatorem fuiſſe ſuſpicatur, quòd cum cane pingatur. Sunt qui Satyrum hoc cognomine fuiſſe putent, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur. Erat autem Cercaphi fil. qui urbi cognomen dedit, quæ Ἰαλυσὸς Stephano dicitur. Porro hæc urbs olim *Achæa* dicebatur. Ergias Rhodius apud Athen. lib. 8. Οἱ δὲ Φοίνικες ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλει ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην. Diodorus lib. 5. De Heliadis: Κατῴκησεν ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν. Senſus.

Janiculenſis pons, unus ex Romæ pontibus, hodie *Ponte Siſto*, teſte Fulvio.

Janiculum, urbs Roma primum, ſive arx illius dicta. Ubi fuerit docet Macrobius lib. 1. Sat. cap. 7. Ovid. Faſt. 1.

Arx mea collis erat, quam vulgus nomine noſtro
Nuncupat hæc ætas Janiculumque vocat.

Janiculus mons, *Montorio* Marliano & Fulvio, unus ex ſeptem urb Romæ collibus uſque ad Pontem Milvium extra porrectus, teſte Baronio.

Japidia, regio Illyrici, triplex fuit. 1. à fontibus Timavi flu. uſque ad Iſtrum. 2. Ab Arſia flu. uſque ad Tedanium flumen. 3. Inalpina, in montibus Albio, & reliquis Alpibus ſupra Iſtriam ſe extendentibus.

Japodes, *Japydes* Ptol. pop. Illyrici, in Liburniæ, Hiſtriæ, Noricorumque confinio. *Kramer* Lazio.

Japygia, reg. in finibus Italiæ, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus Tarento Brunduſium uſque extenditur, alio nomine *Meſſapia* dicitur. Strabo lib. 6. Servius, *Japygia*, inquit, *pars eſt Apuliæ in quâ mons eſt Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur.* Quod ſi verum eſt, longe majores ſunt Japygiæ fines, quam quos modo ex ſententia Strabonis deſcripſimus. Nam Garganus mons multis p. m. extra jam dictam peninſulam ſitus eſt. Hanc regionem *Calabriam*, & *Salentinam* multi nominant. Strabo lib. 6. Ἰάπυγας δὲ λέγουσι πάντας μέχρι τῆς Δαυνίας, ἀπὸ Ἰάπυγος ὃν ἐκ Κρήσσης γυναικὸς Δαιδάλῳ γενέσθαι φασὶ, καὶ ἡγήσασθαι τῶν Κρητῶν. Idem ibidem: Ἦν Μεσσαπίαν δὲ καὶ Ἰαπυγίαν, καὶ Καλαβρίαν, καὶ Σαλεντίνην κοινῶς οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσι. Antoninus autem Liberalis Metamorphoſi 21. explicatius Daunios, Peucetios, Meſſapios diſterminat. Hecatæus autem 2. ponit Japygias, unam in Apulia, alteram in Illyrico.

Japygium, promontorium. Ptol. vel, ut Plin. *Acra Japygia* Hodie *Capo di S. Maria.*

Jardanus, flu. Cretæ & Lydiæ. Pauſan. Steph. Fluvii Jardani mem. Hom. Iliad. 8.

Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Heſychius: Ἰάρδανος, ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἢ Ἀρκαδίας, ἢ Ἠλείας, ὅς ὁρίζει τὴν Πυλίων χώραν.

Jaſſus, urbs Ioniæ, in lim. Cariæ, & in orâ maris Ægæi, ad ſinum Jaſſicum, med. inter Epheſum ad Sept. & Mindum ad merid. 40. mill. utrinque, 15. à Mileto, & 55. ab Halicarnaſſo in Bor.

Java, inſ. Aſiæ perampla, in mari Indico. Ab Orient. in Occid. extenditur ſpatio 200. leuc. Ad occ. habet Sumatram inſ. ad ort. ei adjacent aliquot minores inſ. ad auſt. habet Oceanum Auſtralem, & ad Bor. inſulam Bornei, à quâ tamen diſtat 15. mill. Germanicis.

Jaxamatæ, pop. circa Mæotim paludem. Melæ *Examatæ*, ut quidam volunt lib. 1. cap. 19. Stephano Ἰαζάβαι, quos Ephorus appellat *Sauromatas.*

Jaxartæ, Sogdianæ pop. Ptol. ſeu Scythiæ intra Imaum in Sogdianæ confin. unde Turcæ profecti feruntur. Unde ſedem eorum hodiè *Turcheſtan* appellat Niger.

Jaxartes, flu. ingens Sogdianorum, qui in occid. fluens in mare Caſpium ſe exonerat, *Chesel* Nigro. qui & *Orxantes* Barbaris, & à Scythis *Silis*, teſte Bonamo. Heſychius: Ἰαξάρτης, Βολάκας ποταμός. Ἔστι δὲ τῆς Σκυθίας, ἐμπίπτων εἰς Μαιῶτιν λίμνην. Ubi Palmerius: Quid hic faciat vox *Boldvas*, non video; occupat certe locum τοῦ ὄνομα. Sed cave credas Geographiæ Heſy[chium], qui hic graviſſime lapſus eſt, ut & alibi; Jaxartes enim no[n] [ca]dit in pal. Mæotidem, à qua longiſſimè abeſt, ſed in Caſpium mare, niſi nobis Ptol. & omnes alii Geographi impoſuerint.

Jaxtes, fluvius quem eodem cum ſuperiore tractu quidam locant, cujus meminit Claudianus, de Prob. & Olyb. conſulatu:

Sic nobis Scythicus famulatur Iaxtes.

Jaxabatæ. Vide *Jaxamatæ.*

Jazyges, pop. Sarm. Europææ, quos Martin. Cromerus *Jaſuinges* vocat, pop. Pruſſiæ in regno Polonico. Ovidius Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, & Jazyges acres.

Val. Flac. lib. 6.

Nexerus, & expertes canentis Jazyges ævi.
Namque ubi jam viresque aliæ, notiſque refutat
Ancus, & inceptis jam lancea tennis heriles
Magnanimis mos ductus avis, haud ſegnia mortis
Jura pati; dextrâ ſed caræ occumbere prolis
Enſe dato: rumpuntque moras, natuſque parenſque
Ambo animis, ambo miſeri jam fortibus actis

Jazyges Metanaſtæ pop. & regio Europæ inter Moraviam ad occ. & Tranſylvaniam ad ort. ac inter Pannoniam ad merid. & regnum Polonicum ab bor. hodie *Ongaria di la dal Danubio.*

Ibera, op. Hiſp. Tarracon. ad Iberum flu. apud Carthaginem veterem, medium fere inter Cæſarauguſtam, & Dertuſam. *Flix*, teſte Antonio Auguſtino.

Iberia, reg. Aſiæ inter Colchidem ad occid. & Albaniam ad ort. Armeniæ maj. ad merid. conterminis, ad boream montibus Caucaſeis definita. Populi *Iberes* Straboni, aliis *Iberi*, *Georgiani* vulgo: quamvis Georgiana reg. magnam Armeniæ partem complectitur. Tac. An. 6. *Iberi* Albanique ſaltuoſos locos incolentes, duritiæ, patientiæque magis inſuevere. Feruntque ſe Theſſalis ortos, quâ tempeſtate Jaſon poſt avectam Medeam genitoſq; ex ea liberos inanem mox regiam Æetæ vacuoſque Colchos repetivit; multaq; de nomine ejus & oraculum Phryxi celebrant, nec quiſquam ariete ſacrificaverit, credito vexiſſe Phryxum. Strabo lib. 11. Ἐν τῇ Μοσχικῇ τὸ τῆς Λευκοθέας ἱερὸν, Φρίξου ἵδρυμα, καὶ μαντεῖον ἐκείνου, ὅπου κριὸς οὐ θύεται. At aliter Juſtinus qui hos ad Orientem Albanos deducit ex Italiâ ab Albano M. ſic enim ille 42. Cum Albanis fœdus percuſſit Jaſonque Herculem ex Italiâ ab Alb. M. cum Geryone extincto armenta ejus per Italiam duceret, ſecuti dicuntur; quique memores Italicæ originis exercitum Cn. Pompeii bello Mithridatico fratres ſalutavere.

Iberia, primùm appellata fuit Hiſp. regio Ibero flu. proxima, quam poſtea Celtæ Gallorum pop. relictis ſedibus ſuis habitavere, unde compoſito ex nomine gentis utriuſque vocabulo, *Celtiberi* dicti ſunt. Lucan. lib. 4.

——————Profugique à gente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Porro Ar. Montanus Iberiam Aſiaticam in ſacris Literis ſub nomine *Tubal* deſcribit, atque hinc profectos Hiſpanos qui Europæ ultimam partem verſus occid. occupant, teſtatur. Hoc ipſum etiam voluit Joſephus. Plinius quoque Varronem ſecutus Iberes ſive Iberos primo loco collocat inter nationes quæ ante Romanos in Hiſp. ſedes fixerunt. Sic enim ſcribit 3. 1. *In univerſam Hiſpaniam M. Varro perveniſſe Iberos, & Perſas, & Phœnices, Celtaſque & Pœnos tradit.* Longè tamen aliter Megaſthenes, qui Seleuci Nicanoris tempore rerum Chaldaicarum, & Aſſyriarum hiſtoriam condidit, ex quâ ſic Abydenus apud Euſeb. De Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. Μεγασθένης δέ φησι Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα, ἐπί τε Λιβύην καὶ Ἰβηρίαν στρατεῦσαι. Ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀποδάσμον αὐτῶν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πόντου κατοικίσαι. Strabo etiam in primo tradit, Iberos occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigraſſe. Imò & ſimiliter Dionyſius in Periegeſi ſcribit:

Τῷ δ' ἐπὶ ναιετάουσιν ἀνατολίην Ἴβηρες,
Οἵ ποτε Πυρρήνηθεν ἐπ' ἀντολίην ἀφίκοντο.

Sequitur hanc opinionem etiam Socrates, Hiſt. Eccl. 1. 16. Non pauci tamen ab hâc ſententiâ receſſerunt. Nam Appianus in Ibericis tradit, cum aliqui putarent, Iberos Europæ eſſe

ἀποίκους

προγόνους Iberum Aſiæ; alios contra exiſtimaſſe, eos iſtorum eſſe *ἀποίκους*, fuiſſe etiam qui neutros vel progenitores, vel colonos, arbitrarentur. Quomodo Ἴβηρ ratione gentis utrique erit *ὁμώνυμον ἀπὸ τύχης*. Atqui ſi diligentiùs perpendamus, multo veriſimilius videtur, Hiſpanos eſſe colonos Iberum in Aſiâ: quam ut contra Hiſpani per immenſa terrarum ſpatia ultra Colchidem commigrarint. Quòd eo minus arridet, quia ab oriente propagatum eſt genus humanum. Quanquam vero faciliùs in animum induxero, Iberes Aſiaticos colonias duxiſſe in Hiſpaniam, quam è contra Hiſpanos in loca Aſiæ Septentrionalia: imprimis tamen eo propendeo, ut putem, neutros alteris originem ſuæ gentis debere: præſertim quando, ut Appianus ait *Ἴβηρες οὐδὲ ἤθεσιν ὅμοιοι, ἢ γλώσσῃ*. *Nec moribus ullâ ex parte, nec linguâ conveniunt*. De nomine ſic Bochartus. Iberiæ vox, inquit, (i. e. Hiſpaniæ) ex Phœnicum linguâ petenda eſt. Nam Caucaſeos Iberos in Hiſp. veniſſe, & regioni dediſſe nomen meræ nugæ ſunt. Quid igitur? Ebræis עבר *eber*, Chaldæis עברא *ebra*, vel *ibra* eſt *tranſitus*, & quicquid eſt ulterius. Inde plurale *ebrim*, vel *ibrim*, *extremos*, & *fines* ſignificat. In Evangelio Syro, & in verſione Syrâ Pſalmorum paſſim uſurpatur hæc vox, ubi Græca habent *πέρατα τῆς γῆς*. אפסי ארץ *Aphſe erets*, i. e. *fines terræ*. Meritò igitur *Iberi* dicti, qui ex Phœnicum ſententia terrarum fines ultimos habitarunt, Hiſpani nempe, quorum urbem, Calpen Tyrii putaverunt, eſſe *τέρμονας τῆς οἰκουμένης*, ut in Strabone habetur. Tale eſt quod Gaditanum templum Poſidonius ſcribit eſſe *κατὰ γῆς θαλάττης πέρας*. Et quod in Homero Proteus Menelaum ita compellat.

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν.——————

Id eſt, in Hiſpaniam, ut interpretatur Strabo. Eodem ſenſu apud Dionyſium *ὕστατοι*, i. e. *remotiſſimi* dicuntur.

Ὕστατοι πολλάων μεθυπέρτερον ἔθνος Ἰβήρων.

Ita legendum, non *πεπλάδων*, ut vulgò legitur. Unde Claud. lib. 3. Paneg De Stilic. ait:

In extremos aciem mittebat Iberos.

Hi cum ad pugnam prodirent, rubris veſtimentis amiciebantur. Polyb. lib. 1. *Τῶν δ' Ἰβήρων λινοῖς περιπορφύροις χιτωνίσκοις κεκοσμημένων κατὰ τὰ πάτρια, ξενίζουσα ἅμα καὶ καταπληκτικὴν ἐποίει τὴν πρόσοψιν*. Silius lib 3. ubi de Carthaginenſibus:

——————*Rubra velamine veſtis*
Ars erat in pugnâ fuſum occultaſſe cruorem.

Ubi moris iſtius rationem reddere videtur Ælianus lib 6. *var.* cap. 6. ubi de causâ cur Lacedæmonii prœliaturi purpuram induerent: *Φοινικίδα*, inquit, *ἀμπεχόμενοι κατὰ τὰς μάχας ἐστέλλοντο, ἔχει γὰρ καὶ τὴν χροιὰν καὶ σεμνότητα. Πρὸς ταύτῃ γε μὴν καὶ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος ὑπερβαλλόμενον ἐκ τῶν τραυμάτων. Ἔτι γε μᾶλλον ἐκπλήττει τοὺς ἀντιπάλους, καταθυμίως τὴν ὄψιν φοβερῶς, καὶ φοβερωτέρους μᾶλλον*. Veterem apud hos ſepeliendi ritum tangit Silius lib. 13.

Tellure, ut perhibent, is mos antiquus Iberâ,
Ex anima obſcænus conſumit corpora vultur.

Vide Stob. Serm. 120. Idem tribuit Taxilis Strabo lib. 15. *Γυψὶ ῥίπτεσθαι τῶν τελευτώντων*. Idem mos in uſu apud Barcæos, teſte Æliano Anim. 10. 22. Conſtat vero Silium non in omnes Iberos hunc morem conferre: nam lib. 3. de Celtiberis:

Tale nefas cœlo credunt ſuperiſque referri
Impaſtus carpat ſi membra jacentia vultur.

Notandum hic Galliam olim etiam *Iberiam* nominatam, ut conſtat ex Strabone lib. 3. ubi antiquitùs Iberiam ait dictam quicquid foret inter Pyrenæos montes & flu. Rhodanum, ut veriſimile etiam ſit eam veteribus extenſam uſque ad Rhenum, eamque credo cauſam eſſe cur Nonno lib 23. Dionyſ. dicatur Ῥῆνος Ἴβηρ *Rhenus Iberus*. Sed quanto aliter Gorop. Becanus ſenſerit lib. Hiſpanicorum 2. ubi ſuſpicatur Ἴβηρ Germanicam eſſe vocem, quia Germanis *Iver* idem ſit ac *Zelotypus*, quomodo Rhenus in vet. epigram. *ζηλήμων* vocatur. Sed ejus ſententiæ eo minus ratio habenda eſt quia apud veteres omnes de hoc Rheni cognomine ſilentium ſit, nec Nonnus homo Ægyptiacus ſciverit Germanicè. Voſſius. Hinc *Iberiacus* Sil lib 13.

Omen Iberiacis victâ Carthagine terris.

Iberus, flu Hiſp nobiliſſimus, navigabili commercio dives, ex montibus Aſturum, & Cantabrorum gemino fonte oriens, ac per Caſtellam veterem, Arragoniamque Navarram quoque attingens, inter Catalauniam, & Valentiæ regnum delatus, apud Dertuſam urb pelago excipitur. *Dives Iberus* Claudiano dicitur, *rapidus* Lucano lib. 4. *Ebro* hodiè vocatur. Eſt & fluviolus in Bæticâ, quem hodie *Rio Tinto* & *Azeeb* vocant. Item flu. Iberiæ Aſiaticæ Plinio ex Caucaſo in Cyrum flu. maj. defluens.

Ibi, Indiæ gentes, quas credunt ab Hercule originem habere, ibidemque ab eo relictas, cùm Aornum petram expugnare fruſtra tentaſſet. Diodor. lib. 17. *Sybi* Oroſio ſunt. 3. 19.

Icarus, vel *Icaria*, inſula, una Cycladum, quæ prius *Macris* vocabatur, ac *Doliche*. De nomine Bochartus, *Icarus*, inquit, eſt אי כר *Icar*, ad verbum, *inſula paſcui*. Quæ Etymologia quam quadret, docebunt verba Strabonis lib 10. *Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς οἱ Σάμιοι*. Tamen aliud etymon occurrit, quod huic meritò præferendum. Inſula hæc olim *Ichthyuſa*, vel *Ichthyoeſſa* dicta eſt. Athenæus 1. 24. *Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἴκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πλῆθος*. Inde Phœniciè dicta eſt אי כורי *Icaure*, i. e. *inſula piſcium*.

Iccius portus, Cæſari Morinorum in Galliâ navale, Straboni *Itius*, Ptolemæo *Itium*, vulgò *Calais*. Long. 23. 00. Lat. 51. 00.

Iceni, pop. Albionis, quorum reg. *Effexia* in Angliâ, teſte Lhuydo; ſed Camdeno eſt *Suffolcia*; *Norfolcia*, *tractus Cantabrigienſis* & *Huntingdonienſis*.

Ichnuſa, dicta eſt inſ. Sardinia, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Silius lib. 12.

——————*Terras*
Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ,
Inde Ichnuſa prius Graiis memorata colonis.

Claudianus:

Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat.

Vide *Sardinia*.

Ichthyophagi, Hieron. contra Jovinianum: *Porro Ichthyophagi gens errans in litore maris Rubri, ſupra petras Solis calore ferventes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant*. Mem. & Strabo lib. 15. Eſt etiam inſignis locus de his pop ex Diod. Sic lib. 3. pag 122. *Παρὰ δὲ τοῖς*, &c. *Apud vicinos Ichthyophagos veteri famâ quam à majoribus acceptam tradunt, fertur, magno quodam maris receſſu, omnibus locis ejus ſinûs areſactis, & mari in oppoſitas partes relabente, fundum coloris viridis apparuiſſe, & rurſus immenſo æſtu mare refluum in priorem locum eſſe reſtitutum*. Quibus verbis nemo non videt deſcribi ingens illud miraculum Exod 14. 21.

Iconium, urbs Lycaoniæ archiep. & caput inter Cappadociam & Ciliciam, *Cogni* hodiè, quo nomine & regio ipſa vocatur. *Πολίχνιον εὖ συνῳκισμένον* vocat Strabo lib. 12. Long. 63. 45. Lat 39. 49. Piſidiæ op vocat Amm Marc lib 14. Antea Lycaoniæ fuerat, teſtibus Strab. Plin. Ptolemæo, ſic autem dicebatur ab *imagine* Meduſæ, quam ibi ſuſpendit in columna Perſeus. Euſt. in Dionyſ. *Ἔστι καὶ τὸ Ἰκόνιον τὸ εἰκόνι τῆς Γοργόνος παρωνομασμένον, ἣν αὐτόθι ἀναστῆσαι λέγεται Περσεύς*. Aliam vero ejus nominis originem affert Steph. quem ſis conſule

Icos, inſula una Cycladum, Eubœæ proxima, Inſularis *Icius*, & *Iciacus*. Ejus præter Strabonem meminere Scylax, & Phanodemus apud Steph. & Liv. lib. 31. Item Appianus lib. 5, *Ἐμφυλ*. Sed & Antipater Sidonius Epitaphio in Homerum, Antholog 3. 25 ubi *βραχύβωλον* appellat, id eſt, *brevis glebæ* inſulam, anguſtam ſcilicet & perpuſillam. Nomen ab *anguſtiis* factum (ait Vir magnus) Id enim Syris eſt עיקא *Ico*, à verbo עיק *ik*, id eſt, *coarctare*.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis op. *Acor*, teſte Caſtaldo, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, viginti, qui à Comitatu ejus deſciverant, locum deligunt, jaciunt mœnia, ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero, urbi nomen datum. Solinus. Long. 18. 00. Lat. 33 00.

Ictimulorum vicus, apud quem aurifodinæ erant, haud dubiè ſupra Vercellas, non procul in Alpium radicibus fuiſſe ex Strabonis verbis claret, lib 5. *Καὶ ἐν Οὐερκέλλαις χρυσωρυχεῖον ἦν, κώμη δ' ἐστὶ πλησίον Ἰκτιμούλων, καὶ ταύτης κώμης*. Plin. 33 4. *Extat lex Cenſoria Ictimulorum aurifodinæ, quâ in Vercellenſi agro cavebatur, ne plus quinque millibus hominum in opere publicani haberent*. Ex duabus vocibus conflari videtur οἱ τοῦ Ἴκτου μῦλοι, i. e. *Icti muli*, quia *Icti* cujuſdam viri nobilis *muli* hic ſtabulati fuerint, unde vicus dictus *Ad Icti mulos*.

Ida, mons altiſſimus qui ad Troadem ſpectat, cujus cacumen Gargaros Straboni dicitur. In hoc monte Paris ſententiam tulit pro Venere de pomo aureo adverſus Palladem & Junonem. Ovid. Faſt. 4.

Nec quas Priamides in aquoſæ vallibus Idæ
Contulit.——————

Papin. Silv. 1. 1.

——————*Cæſis decrevit frondibus Ida.*

Nempe ob multitudinem arborum fabricando & conſtituendo equo Trojano, neceſſariarum. De eadem re Petronius:

——————*Delio profante, cæſi vertices*
Idæ trahuntur, ſciſſaque in molem cadunt
Robora, minacem quæ figurarent equum.

Altitudinem

Altitudinem ei tribuit Hom. Il. ξ.

———Περιμήκετον Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς.———

Ovid. in Epiſt. Helen.

At Venus hoc pacta eſt in altæ vallibus Idæ.

Idem Faſtorum 4.

Ardua jamdudum reſonat tinnitibus Ida.

Longitudinem Calaber lib. 3.

———Ὅσσι μακεδνῆς
Ἴδης ναιετάουσιν ὑπὸ πτύχας.———

Et lib. 14.

———Μακρὴ δ' ἀμφίστονε Ἴδη
Καὶ Σιμόεις.———

Ovid Ep. Paridis ad Hel.

Ardua proceris ſpoliantur Gargara ſilvis,
Innumeraſque mihi longa dat Ida trabes.

Humiditatem Homerus Il θ.

Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idem Iliad. λ.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθίζετο πιδηέσσης.

Horatius:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Ovid. Met. 10.

———*Quos humida ſuſtinet Ida.*

Umbram Tryphiodorus:

Ἔβραμε συμφαίνουσ' ἅμα δρυσὶ δίσκιος Ἴδη.

Ovid. Met. 11.

Æacon umbroſâ furtim peperiſſe ſub Idâ.

Idem Faſtorum 6.

Dii temerè erraruut in opacæ vallibus Idæ.

Et lib. 4.

Dindymon & Cybelen per amœnam frondibus Idam.

Val. Flac. lib. 2.

Pars & frondoſæ raptus expreſſerat Idæ.

Idque ob arbores quibus abundabat, Theocr. Idyl. ζ.

Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλοτόμος ἐλθών.

Dionyſius:

Ἴδη καγχαλόωσαν ὑπαὶ δρυσὶ πυλεθόωσα.

Ab hoc monte diem exoriri putabant veteres, teſte Germano ad illud Æn. 3.

Jamque jugis ſumma ſurgebat Lucifer Idæ,
Ducebatque diem.———

Quam opinionem tetigit Lucretius lib. 5.

Aut quia conveniunt ignes, & ſemina multa
Confluere ardoris conſuerunt tempore certo,
Quæ faciunt Solis nova ſemper lumina gigni.
Quod genus Idæis fama eſt in montibus altis
Diſperſos ignes orienti lumine cerni.

Inde coire Globum quaſi in unum & conficere orbem. Diod. Sic. lib. 17. ubi de hoc monte: Ἴδην δέ τι καὶ παράδοξον συμβαίνει γίνεσθαι περὶ τοῦτο τὸ ὄρος. Κατὰ γὰρ τὴν τοῦ Κυνὸς ἐπιτολὴν ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς διὰ τὴν νηνεμίαν τὸ περιέχοντος ἀέρος ὑπεράνω γίνεσθαι τῶν ἀνέμων πνοῆς. Ὁρᾶσθαι δὲ τὸν ἥλιον, ἔτι τῆς νυκτὸς οὔσης ἀνατέλλοντα τὰς ἀκτῖνας, &c.

Ida, mons Cretæ, *Pſiloritis* hodie Bellonio, inde *Idæa* Creta dicta, item Troja. Steph. Cypreſſis olim nobilis fuit, Theophr. Hiſt. pl. 4. Ἐν Κρήτῃ ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι κυπάριττον εἶ). Unde Virg. Georg. 2.

Nec Salices, lotoſque, nec Idæis cypariſſis.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, ad cujus radices ſitum eſt *Idalium*, Cypri op. quod ab eventu nomen accepit. Nam cum oraculum Chalcenori datum eſſet, ut illic urbem conderet, ubi primum orientem ſolem conſpicaretur, unus è comitibus, qui forte aſtabat, ad eum converſus ἴδον ἄλιον, inquit, i. e. *vidi ſolem.* Quo audito, Chalcenor arripuit omen, civitatemque ibi ſtatuit, & ab eâ vocavit. Ita Stephanus. At, ut cætera taceam, in *Idalium* A breve eſt, quod in ἄλιον non poteſt non eſſe longum, quia eſt loco τῦ η. Proinde videtur Idalium Phœnicium eſſe יראלה *Iidala*, vel *Idala*, cujus nominis op. in tribu Zabulon memoratur Joſ. 19. 15. Hieronymus in locis Hebr. ſcribit *Jadela*, tanquam conflatâ voce ex duabus יד *Jad*, & אלה *ela Dea*, quod ad verbum eſt *locus Deæ*, i. e. *locus Veneri ſacer.* Boch. Virg. 10. Æneid.

Eſt Paphos, Idaliumque tibi ſunt alta Cythera.

Hinc adject. *Idalius* Stat. Theb. 5. ubi de Venere:

———*Soluiſſe jugalem*
Ceſton, & Idalias procul ablegaſſe volucres.

Fuiſſe hunc locum jam ſuo ævo indicat Plin. 5. 31. *Sanctum* vocat Catullus; apud quem etiam eſt: *Idalium colens Venus*; itemque *Idalium frondoſum*, nempe reſpectu nemoris ibi ſancti. Prop. 2. 13.

Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim
Venantem Idalio vertice durus aper.

Val. Flac. lib. 8.

Qualis ſanguineo victor Gradivus ab Æmo
Idalium furno ſubit, aut dilecta Cythera

Fuit autem in litore ſitum hoc ſive nemus, ſive op. Luc. lib. 8.

Quæſtor ab Idalio Cynereæ litore Cypri
Infauſtus magno fueras comes.———

Hinc *Idaliæ ſorores*, nymphæ ejuſdem loci. Claud de Nupt. Hon. & Mar.

Cæſariem tum forte Venus ſubnixa coruſco
Pingebat ſolio, dextra, lævâque ſorores
Stabant Idaliæ.———

Heſychius: Ἰδάλιμος, *formoſos*, *venuſtos*, *ſpecioſos* interpretatur, ut inde poſſit Veneriæ ſedis denominatio duci.

Ideonis regnum, Ἰδεόνις γῆ. Strab. lib 4. Cottii regno jungebatur in Alpibus, verſus Sept. Vide Cluv. It. Ant. pag. 93.

Ideſſa, urbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim *Phryxium* vocabatur. Strabo.

Idubeda, mons Hiſp. Ptol. Hunc hodiè ſaltum Aucenſem ab Aucâ urbe antiquiſſimâ, cujus veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, nominari ſcribit Nebriſſenſis. Olivarius dicit eum a Pyrenæis mont. ad Portugal. promitti.

Idume, & *Idumæa*, regio Syriæ ab *Edom*, filio Eſau, ſic dicta. Lucan. lib. 3.

Gazaque & arbuſtis palmarum dives Idume.

Inde *Idumæus*. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos.

Silius:

Cypron Idumeas referat de Pallade palmas.

Stephanus: Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἑβραίων ὑπὸ Ἀδόμα. Ἄδομα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι, ὃς ξανθὸν βρῶμα δοὺς τῷ ἀδελφῷ τὰ πρωτεῖα ὠνήσατο.

Idumania, Angliæ flu. per Eſſexiam fluens, *Blackwater*, teſte Camdeno.

Idunum, op. Norici, in ditione Saliſburgenſi. *Windiſh Matray* Sanſoni ad flu. Iſolam, 10. m. p. ab Alpibus & paulo minus à confin. Duc. Carinthiæ. Long. 37. 30. Lat. 47. 17.

Jebuſæi, pop. Palæſtinæ in Judæa, de quibus vide Bochartum in Phaleg. pag 344.

Jella, vel *Jelleia*, hodie *Stradella*, op. Gall. Ciſpadanæ in agro Ticinenſi, med. ferme inter Placentiam & Dertonam.

Jena, æſtuarium Scotiæ meridionalis, ad oſtia flu. *Cree*, in Gallovidia prov. ad ort. Lucopibiæ urb. & è reg. Monædæ inſ. in mari Hibernico.

Jena, urbs & Academ. Germ. in ditione Ducis Saxoniæ Weimarienſ. 6. leuc. ab Erfurto in ort. 9. autem à Lipſia in occ. Long. 33. 35. Lat. 51. 05.

Jerabrica, *Alanquera* Reſendio, op. Luſitaniæ inter Ulyſſiponem ſupra 7. & Scalabim ſupra 5. leuc. ad Tagum flu.

Jericho, i. e. *Luna*, *menſis*, aut *odor ejus.* Civitas oppulentiſſima in tribu Benjamin, ab Hieroſolymis 150, & à Jordane 60 ſtadiis diſtans. Num. 22. Hanc à Joſue dirutam ædificavit Hiel de Bethel. Nobilis fuit palmetis, & Balſami viridariis, unde etiam *civitas palmarum* appellatur, Deut. 34.

Jerna, Hiſp. flu. Mela lib. 3. Strabo *Jernam* his locis commemorat montem, à quo amnis forte ſic dictus.

Jerne, & *Jernia*, vel (quod inde detortum) *Hibernia*, inſula in occid. Oceano, non procul à Britannia, quæ ob ſitum depreſſiorem cœlo, ſoloque utitur humecto, cui agilitas incolarum aſſignatur, & nervi flexiliter molles. Lacubus abundat; præſertim ibi paſſim occurrunt cænoſæ voragines, Anglo-ſaxonicè *Bogges*: ubi terra uliginoſa & levi graminis ceſpite obducta, ſupergradientium pedibus inopinis abſorptim cedit. Hæ dici quoque poſſunt ἄορνα *averna*, non tantum quòd ab iis abſorbeantur animalia, & velut ad Orcum demittantur, ſed quòd ſint etiam ἄορνα *infrugifera*, nullam ἔρνος *plantam* ſc. vel *fruges producentia.* Inde enim ἄορνα dicta, non quòd ſint infeſta avium supervolatui. Igitur H. Jacobio eſt Ἰέρνη vel Ἰερνίς pro ἄορνη, vel ἀορνὶς *Inſula avernoſa*, h. e. *The Boggy Iſland.* Camdenus quidem non prorſus incommodè ducit à vernaculo *Erin*, quod *Occaſum* ſonat. Νῆσον Ἰερνίδα vocat Orpheus in Argon. Claudiano *Glacialis Ierne* dicitur. Stephanus: Ἰέρνη, νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς δυσμαῖς.

Jeruſalem, Judææ metropolis, à Melchiſedec, teſte Joſepho, condita: alias *Salem*, & *Jebus*, à *Jebuſæo* Chananæi filio. Joſ. 18. Poſtremo *Ælia*, ab *Ælio* Adriano Imp. Romano, teſte Volaterrano. Lat. *viſio pacis*, aut *viſio perfecta*, ſive *conſummata*, ſive *timor perfectus*, aut *conſummatus*, vel *timore Salem*; quaſi adventantibus hoſtibus timorem incutere voluerint. Vide *Hieroſolyma.*

Jeta, caſtellum Siciliæ. Steph. Alii urbem eſſe volunt, incolæ *Jetenſes* Plinio. At in Legationum excerptis ex Diodori libro 23. ſunt Ἰεταῖοι. Atque idem vocabulum uſurpare videtur Cic. Verrinâ tertiâ, ubi nunc mendoſè *Letini* legitur.

Silus,

Silius neſcio an metri cauſà maſculino genere, & ſing. num. ſurmavit, lib 14.

——Arbela ferox, & celſus Icetas.

Igædita, Luſitaniæ urbs olim ſuit, ut inquit Vaſæus, qui addit hodiè, vicum obſcurum eſſe, nomine *Edania*. *Idannas* dicitur Varreno. Long 17. 00. Lat. 38. 00.

Igilgili, *Gigeri*, urbs Africæ in ora maris Mediter. in regno Algeriæ. Long. 24. 00. Lat. 31. 45.

Igilium, Etruſci litoris inſula *contra Coſanum*, ut Plinius ait, *litus*, ſive ante Argentarium promont. hodieque vulgò vocatur *Giglio*. De quo Rutilius in Itinerario:

Eminus Igilii ſylvoſa cacumina miror,
Quam fraudare nefas laudis honore ſuæ.

Vitiosè *Ægilium* apud Plin. & *Igiminm* apud Melam in quibuſdam codd. legitur.

Ignetes, op Rhodii, quos Telchinibus ſucceſſiſſe tradit Heſychius: Ἰγνῆτες, inquit, ὅπως ὀνομάζονται οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐνοικήσαντες τὴν Ῥόδον. Tamen *Ignetes*, ſive *Gnetas* iidem qui γνήσιοι ſeu ἰθαγενεῖς, i. e. *indigenæ* Steph. Γνῆς, ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ῥόδου. Ἔνθεν καὶ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. Λέγονται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἰγνῆτες. Itaque ante Ignetes nullos habuit incolas Rhodus. Vide Boch. Geogr. pag. 400.

Iguvium, Umbriæ op. Cæſar. Com. lib 1. *Intereà certior factus Iguvium Thermum Prætorem cohortibus 5 tenere*. Cic. ad Att. 7. 13. *Quid agat Domitius in Marſis, Iguvii Thermus*. Verum neſcio quo fato clariſſimi hujus municipii nomen apud omnes ferè antiquos ſcriptores ſit vitiatum. Nam apud Ptol vulgò eſt Ἰούιον, & apud Strab lib. 5. Ἴκουιον pro Ἰγούιον. Item apud Plin. 3 14. variis in exemplaribus, *Ignini*, *Iguini*, *Ingini*, pro I[illegible]ni. Sed & apud Silium lib. 3. ubi Umbriæ urbes recenſet pro vulgatis *Inginum* & *Ingimum*, reponendum erat *Iguvium*, in his:

——Infeſtum nebulis humentibus olim
Iguvium, patuloque jacens ſine mœnibus arvo

Fulginia. Vulgò *Eugubio*.

Ila, *Wiſle*, teſte Camdeno, fluviolus Scotiæ Sept. in Com. Cathaneſiæ, in Oceanum Germ. labens.

Ilba, vel *Ilva*, inſula mar. Tyrrheni, diſtans à continenti 10. m. p. Plin. 14. 34. *Ferri metalla ubique propemodum reperiuntur, quippe inſula etiam Italiæ Ilvâ gignente*. Virg. Æn. 10.

——Aſt Ilva trecentos
Inſula inexhauſtis Chalybum generoſa metallis.

Silius lib. 8.

Non totidem Ilva viros, ſed leſtes cingere ferrum
Armatas patrio, quo nutrit bella, metallo.

Rutilius:

Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis.

Ilerda, op. citer. Hiſpan. in conventu Tarracon. non procul à Sicori flu. *Lerida* hodie. Lucan. lib. 4.

——ſuper hunc fundata vetuſtâ
Surgit Ilerda manu, placidis prælabitur undis.

Iliſſus, amnis in Atticâ reg Muſis dicatus, quas ab eo *Iliſſidas* vocant. Papinius Theb. 12.

Celavit Getacos ripis Iliſſes amores.

Idem lib. 4. videtur hunc flu. Furiis conſecrare, cum ait:

——Anfractu riparum incurvus Iliſſos,
Sævus boues fluvio, Stygias luſtrare ſeveris
Eumenides perhibentur aquis.

Item urbs Atticæ. Stephanus: Ἰλισσὸς πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. Ubi Barthius ſcribendum putat, ποταμὸς, vel τόπος, quod verius eſt. Pauſan. lib. 1. Ἐθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Ἰλισσόν, καὶ Μουσῶν ἐστι βωμὸς ἐπ' αὐτῷ Ἰλισσιάδων. Abinde Muſicus potus huic flu. datur à Nonno Dionyſ. lib 41.

Ἔσπετε Πιερίδες ποτὸν ὕδατος, ἄρτια κύκλα
Πίδνην Ἀπόλλωνι λάλον μουσοφόρον ὕδωρ
Ἢ ῥόον Ἰλισσοῖο τὸν ἱμερόεντ' Ἀτθίδι Μούσῃ.

Lenem vocat Seneca initio Hippolyti ex emendatione C. Barthii:

Ubi per graciles lenis Iliſſus
(Ut Mæander ſuper æquales)
Labitur agros, piger & ſteriles
Amne maligno radit arenas.

Divinum Dionyſius Periegetes:

Νέρθε γε μὲν Ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ἀτθίδος ὕδωρ
Τὸ διὰ θεσπεσίου φορέεται ῥόος Ἰλισσοῖο.

Cujus loquaciſſimus Commentator pleniorem rationem reddere debebat, cur appellaretur eo titulo. Sed tranſiit parum dignum ſe expectatione noſtra exhibens: Ὅτι πρὸς αὐγὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ Ἰσθμοῦ τὸ Ἀττικὸν ὕδωρ ῥεῖ. ἔνθα παλαιὸς φέρεται Ἰλισσὸς, ὁ παλαιὰ ἀξιομνήμονος λέξις, διὰ δὲ τὰς καθάρσεις Ἀθήνας περιλαλούμενος, καὶ θαυμαστὸς καλούμενος. Imo, o bone Euſtathi, magnorum Coryphæe plurima dici poterant, quorum gratia tu apud nos nunc in majori eſſes æſtimio, tot nugarum alioquin conditor. Barthius.

Ilium, quod & *Troja*, urbs Phrygiæ min. inter Idam M. & oram litoralem, à quâ 1500. m. p. diſtat. *Ilios* fœm. gen. poetis dicitur. Ovid.

Sed mihi quid prodeſt veſtris disjecta lacertis
Ilios?

Horatius:

——Non ſemel Ilios vexata.

Tria hujus urbis fata fuere quæ ſic enumerantur à Plauto in Bacchidibus:

Ilio tria audivi fuiſſe fata, quæ illi exitio forent;
Signum ex arce ſi periiſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ limen ſuperum ſcinderetur.

Illiberis, urbs Hiſp Bæticæ. hodiè *Elvira* locus dicitur, à Granato, quæ illi ſucceſſit, & nova Illiberis dici poteſt. 2. leuc diſtans. Pop. *Illiberitus*, Plin

Illice, Melæ; *Ilicias*; Ptol. op Hiſp Tarrac. ad Sarabim flu. in regn. Valentiæ. *Elche* hodiè. aliis *Alicante*. Unde *Sinus Illicitanus*. Mela 2. 6. Vide Voſſium ad Melam. pag. 191. Long. 20. 45. Lat. 38. 50.

Illipula, (op Hiſp Bæt. geminum) major, & minor. Major Ἰλλίπουλα μεγάλη Ptol. *Ilipa* Plinio, *Penn flor* hodiè, teſte Mor vel *Palma* aliis. Minor in Turditanis eſt apud Luſitan contin. *Ilipa* itidem Livio.

Illiturgis, vel *Ilisturgis*, *Ilurgia*, Polybio, urbs Hiſp. Bæticæ excîſa ad Bætim flu. à Scipione unà cum Caſtulone, quod ad Pœnos defeciſſent, everſa. *Lieter* Marianæ. Alii *Jaen*, & alii *Aldea el Rio* eſſe putant.

Illurcis, Iberiæ urbs. Hiſp Tarr. ſcilicet, poſtea à Sempronio Graccho, *Gracchuris* dicta. Steph.

Illuro, *Alaro*, teſte Mor. op olim, nunc pagus Hiſp. Tarr. in Catalauniâ, qui *Diluron* Ptol dici videtur, inter Blandam, & Betullonem, Barcinonem verſus in occaſum.

Illybirris, Gall. Narbon. flu Eundem eſſe cum *Thici* Melæ, & hodiè *Tec* dici docet Varrerius. *Illeris* Ptol. *Illeberris* Athenæo dicitur.

Illyricum, *Illyris* Ptol. & Lucano, *Illyria* Steph. regio eſt in orâ maris Adriatici, Italiæ oppoſita, hujus termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur Plin. enim hanc inter Arſium & Titium fluvios conſtringit. Ptol. vero eam ab Hiſtriâ ad Macedoniæ uſque confinia ſecundum maris litora producit: mediterranea ejus ad Pannones & Mœſiam ſup. extendit. Multo ampliorem eam deſcribit Mela; & Dionyſius totam maris Hadriatici oram à Tergeſto uſque ad Ceraunios montes Illyriis aſcribit. Danubium etiam intra ejus amnes numerat Pomponius Strabo lib. 7. eam Macedoniæ ac Thraciæ propinquam facit. Sed omnium latiſſimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus; quem vide ſis initio lib. de bell. Illyr. Populos ab *Illyrio* Cadmi filio dictos perhibet Euſtathius. In duas regiones ſere dividi ſolet, Liburniam ad occ & Dalmatiam ad ortum. Vulgò *Schiavonia* in univerſum hodiè appellatur. Pix Illyrica commendatur. Ovid. 2. de Arte Am.

Nigrior Illyricâ cui pice ſanguis erat.

Ilva. Vide *Ilba*.

Imachara, op. Siciliæ Ἰμαχάρα πόλις Ptolemæo opidani *Imacharenſes*; Tullio & Plinio *Imacarenſes*; vulgo *Ciradella di Machari*.

Imaus, mons Scythiæ maximus, Tauri pars, qui Scythiam apud Ptol dividit in citer. & ulter *Imaus* tamen Ptolemæi ab *Imao* Strab. & Plinii diverſus eſſe videtur, nam ex Ptol. is à Tauro monte deciſus in bor. ad mare glaciale uſque porrigitur, apud Plin. vero & Strab in ort. uſque ad mare Eoum extenditur. Hic varia hodie apud incolas nomina habet *Altai*, teſte Caſt. *Imſa* Mercatori. Ille, h. e. apud Ptol. *Dalanguer* & *Naugrot*, eodem Caſt. teſte.

Imbraſus, Sami flu. ex quo Inſula *Imbraſia* dicta. Hinc Juno *Imbraſia*. Nicander ſub finem Alexipharmacorum:

Ἥρης τ' Ἰμβρασίης μίσγοις στέρφος ἐκ σπείρης

Imbros, inſ. & op. prope Samothracem Cabiris & Mercurio ſacer. Steph. Hæc inſula leporibus mirè ſcatet. Geographus Anonymus ſub Conſtantio *Imbros leporinam veſtem nuiſam ejicit*, id eſt, emittit. Addit horum animalium ibi eſſe multitudinem. Lepus Ebræis eſt ארנבת *arnebeth*; Arabibus *arneb*, vel *arnib*, unde literis trajectis factum *Inbros* & *Imbros*; atque ita eadem fuerit cum *Laguſa* Græcis, cujus nominis aliquot inſulas habuit Ægæum mare circa Troadem. Plin. 5 31. *Lembre* hodiè *Sophiano*. Hinc *Imbrius*. Ovid. Triſt. 1.

Venimus in portus, Imbria terra, tuos.

Inachia, Peloponneſus ab *Inacho* flu. Steph.

Inachium, Peloponneſi op inter Scyllæum promont. & Iſthmum ſitum, alias *Argos Hippium*. Plin. 4 5.

Z *Inachus,*

Inachus, vulgò *Planizza*, flu. Peloponneſi in ſinum Argolicum exiens. Item flu. Acarnaniæ in Acheloum influens. Virg. Æn. 7.

Cælatâque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Inarime, inſ. in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, in quâ mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyte ab effuſione dicta. Sub hanc inſ. Typhoea gigantem à Jove detruſum eſſe, author eſt Virg. lib. 9. Æn.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis impoſta Typhœo.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda Plin. 3. 6. *Ænaria à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa*, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum. Quæ omnia (inquit Vir Magnus) ſunt perabſurda, neque enim Homerus *Inarimen* dixit (licèt id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, & alii) ſed diſtinctis vocibus Ἐν Ἀρίμοις. *In Arimis.* Et ab Ænea, non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneſia* potius, & à doliis *Pithuſa*. At a ſimiis eſt Pithecuſa. Vide Boch. Geogr p. 655.

India, regio Aſiæ ampliſſima, inter Indum flu. ad occ. à quo nomen habet, & Serum ad ort. à Sinis ſeparantem, in longum extenſa, Oceano Indico ad Merid. & Emmodis, aliiſque mont. ad Bor. à Scythiâ ſecernentibus, terminata; à Gange flu. in duas diviſa, citer. & ulter. Citerior *intra Gangem* a Ptol. nominatur. *Indoſtan* incolis, cujus pars auſtralis *Malabar* dicitur. Ulterior *extra Gangem*, non unico hodie nomine dicta. Indiæ ora 60 diebus ac noctibus, teſte Mela, navigatur. Divitiis olim abundavit, hodieque abundat. Serpentes prodigioſæ magnitudinis habet. Strabo lib. 2. Ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καταπίνειν. Plin. 8. 14. Megaſthenes ſcribit in Indiâ ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſolidos hauriunt cervos, tauroſque. Inde Horat.

Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Vide laudes Indiæ pulcherrimè deſcribentem Dionyſium Perieg verſ. 1027.

Πρὸς δ' αὐγὰς Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα, &c.

Pop. *Indi*, ob nigrorem quondam noti. Ovid. 1. de Art. Am.

Andromeden Perſeus nigris portavit ab Indis.

Sen in Oedip.

Phœbus hic flammâ propriore nudos
Inficit Indos.

Propert. lib. 4. eleg 3.

Uſtus & Eoâ diſcolor Indus aquâ.

Catullus:

Solis in Libyâ, Indiâve toſtâ.

Tibullus lib 2.

Illi ſunt comites fuſci, quos India torret.

Manilius Aſtron. lib. 4.

——*Hominum gentes minus India toſtas*
Progenerat.

Hi colorem hunc ad Solem torridum referunt; Cteſias v. eum à naturâ provenire arbitratur: Ὅτι Ἰνδοὶ οὐχ ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰσὶ μέλανες, ἀλλὰ φύσει. Lucan. lib. 3.

Fluxa coloratis aſtringunt carbaſa gemmis.

Hoc Solinus quoque generaliter omnibus Indis adſcribit. Strabo quoque lib. 15. ab hiſtoricis proditum ait, Τὰς Ἰνδὰς ἐσθῆτα λευκὴν χρῆσθαι καὶ σινδόσι λευκαῖς καὶ καρπάσοις. Pergit Lucan.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcendere rogos, pro quanta eſt gloria genti
Infeciſſe manum fatis, vitâque repletos
Quod ſupereſt donaſſe Deis.

Inde *colorati* forſan. Virg. Georg. 4. Ovid. Met. 4.

Decolor extremo quâ cingitur India Gange.

Dionyſ. de Indis ὑπὸ χεῖρα κυανέην, Hic optima provenit ebenus. Virg Georg. 2.

——*Sola India nigrum*
Fert ebenum——

Theophr. 4. Hiſt. cap. 5. ubi de Indiâ, ἴδιον δὲ καὶ ἡ ἐβένη τῆς χώρας ταύτης. Strabo lib. 15. in narratione rerum Indicarum loquens de Paſyis φύεσθαι δὲ καὶ ἔβενον. Vide Plin. 12. 4. & Solin. cap 65. Sed an ſolius Indiæ hæc ſit merx, dubium eſt. Nam Herod. lib. 3. αὕτη δὲ χρυσόν τε φέρει πολλὸν, καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια καὶ ἔβενον, de Æthiopiâ loquitur. Plin. 6. 30. *Sita eſt Æthiopia ab oriente hyberno ad occidentem hybernum. Meridiano cardine ſylvæ ebeno maximè virent.* Lucan. lib. 10. de regiâ Egyptiorum:

——*Ebenus Mareotica vaſtos*
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili.

Servius, ut poetam ſuum defendat, ita ait. *Atqui & in Ægypto naſcitur, ſed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus.* Sed qui poteſt ita defendere? Nam Dioſcorides 1. 3. apertè diſcriminat, & principatum dat Æthiopicæ ebeno. Ἔβενος κρείσσων ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ μέλαινα, &c. ἔστι δέ τις καὶ Ἰνδική. Sed in magnis ſcriptoribus diridia talia occurrere nihil mirandum. Indum ebur celebrat Virg.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur.

Idem Georg. 2.

India mittit ebur.

Catullus:

——*Indo quod dente politum*
Tincta tegit roſeo conchylis purpura fuco.

Indigets, ſeu *Indigetes*, pop. fuere Hiſp. in confin. Gall. Narbon. ubi nunc tractus *L' Ampourdan* dictus, in Cataluniæ principatu, & in lim. Galliæ, & Com. Ruſcinonenſis.

Indus, flu. Orientis ſecundum Gangem longè maximus, Indiam ab occaſu alluens. Hunc in jugo Caucaſi montis quod, vocatur Paropamiſus, adverſus Solis ortum effuſum aiunt, ac in ſe 15 amnes recipere. Arrian. de Geſt. Alex. lib. 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem *Sandum* ab incolis vocari ſcribit Plin. Lucan. lib. 3.

Quaque ferens rapidum diviſo gurgite fontem
Vaſtis Indus aquis miſtum non ſentit Hydaſpen.

De fonte autem Indi quam magnus, & aquarum copiâ ſtatim à principio abundans ſit etiam Arrian. mem. lib 5. Ὅς μέγας τε καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ὀλίγον καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὺς πάντας τῶν Ἀσιανῶν μείζονας συμβαλὼν, καὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ κρατήσας, οὕτως ἐκδίδωσι ἐς θάλασσαν. Influit autem idem flu. 2. oſtiis in mare: & quo loco dividitur, inſulam Patulenen facit. Strab. lib. 15.

Induſtria, Liguriæ op. quod & *Bodincomagum*. Plin. 3. 16.

Ineſſa, ſeu *Ineſſum*, poſtes *Ætna*, op. Siciliæ in valle Demonæ, ad radices M. Ætnæ, inter Adranum ad occ. & Catanam ad ort.

Ingævones, pop. Germ. ſub Hermionibus, unà cum Iſthævonibus, Hermunduris, Cheruſcis & Cattis comprehenſi; qui nunc in Saxonia continentur.

Ingauni, pop. Liguriæ, quorum urbs Albingaunum.

Ingelheimum, op. Germ. ad Rhenum in Palatin. infer. inter Moguntiacum ad Ort. & Bingium ad occ.

Ingolſtadium, urbs & Academia Germ. in Bavariæ Ducatu, 3. leuc. infra Neoburgum in ort. & 7. circiter à Ratisbona in occ. Long. 33. 31. Lat. 48. 43.

Ingria, prov. regni Sueciæ, inter Moſcoviam ad ort. & Livoniam ad occ. prope Ladogam lac. & ſin. Finnicum.

Ingriones, pop. Germ. quorum ſitus, teſte Pyramio, eſt *Speſhars*, ſylva inter Thuringiam & Vortlandiam.

Inia, ſeu *Inias*, hodie *Caroles*, teſte Barrio, op Brutiorum in agro Conſentino, à Conſentia 4 m. p. diſtans. Alii legunt *Ixias*.

Inicerum, *Czernick*, op. Hungariæ merid. ad flu. cogn. ſub dom. Turcarum, med. fere inter Poſegam ad ort. & Gradiſchiam ad occ.

Innernium, *Innerneſſe*, op. Scotiæ, Bor. in Moravia prov. 50. mill. ab Aberdonia in ort.

Inſubria, Galliæ Ciſalpinæ regio. Populi Polybio Ἴσομβρες & Ἴνσομβρες. Apud Plut. in Marcello corruptè Κόμβρες, quod genuinum paulo poſt ſequitur Ἴνσομβρος & Ἰνσόμβρες. Apud Strab vero lib. 5. ſunt Ἴνσουβροι & Σύμβροι. Latini *Inſubres* vocant. De quibus vide omnino Cluv Ital. An. 1. 23.

Insemelium, & *Intimelium*, urbs Liguriæ maritima. Vide *Albintemelium*.

Interamna, urbs Umbriæ ad Narem flu. inter Spoletium & Narniam, in viâ qua Romam ducit, occurrens. Pop. *Interamnates* Cic. & *Nartes* Plinio. Long. 36. 08. Lat. 42. 30.

Interamna, altera Lat. colonia in confin. Samnii ad Lirim flu. Liv. *Iſola*, teſte Blondo. Long 37. 35. Lat. 41. 34.

Interamnia, urbs Prægutiorum in Aprutio, hodiè *Teramo*. Long. 38. 04. Lat. 42. 49.

Interamnium, op. Hiſp. Taracon. *Ponferada* Coquo.

Intercisa, urbs Pannoniæ infer. Anton. *Raclizkeſti* Simlero.

Interocrea, Sabinorum op *Interocreum* Strab. lib. 5. qui κώμην, i. e. *vicum* vocat: hodie *Interdoſo*, & *Interdoco*.

Intuergi, Germ. pop. Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heydelbergam.

Inus caſtrum, vide *Caſtrum Inui*.

Inutrium, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ. *Mittenwald*, teſte Aventino, Oenipontem verſus. Long. 33. 24. Lat. 47. 10.

Inuſſus, urbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

Inycus, Siciliæ urbs Pauſan *Longobardo*, teſte Fazello. De nomine Bochartus, ad Hypſæ oſtium erat *Inycus*, ubi ante Trojana tempora fertur Cocalus, rex Sicanorum, regni ſedem habuiſſe, vide Stephanum in Κάμικος. A vini præſtan-

tiâ

tiâ multum commendatur *Inycbum*, vel ut alii, Ἴνυκον Steph. Ἴνυκον, πόλις Σικελίας, &c. ἀφ' ἧς Ἰνυκῖνος οἶνος. Hesychius: Ἰνυκῖνος οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκου τῆς Σικελίας, ἔστι δὲ πολὺχρονον ἐστιν. Proinde *Inycho* nomen à præſtantia ינקות *jenicoth*, vel quod idem eſt יונקות *jonicoth*, h.e. *progenium*.

Jol, Numidiæ urbs, quæ poſteà *Colonia Cæſarea*, teſte Plinio, dicta eſt. Vulgò *Alger*, & incolis *Gezeir*, teſte Lud. Marmolo Long 17 00. Lat. 33 20

Iolcos, op. Theſſaliæ ad ſinum Pagaſicum in finibus Pelaſgiotarum, *Jaco* hodie. Lucanus lib. 3.

Theſſalus Æmoniam vomer proſcindit Iolcon.

Horat. Epod. 5.

Herbaſque quas Iolcos atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Ejus mem Mela 2. 3. *In Theſſaliâ Lariſſa, aliquando Iolcos.* Poſtrema verba eraſit Pintianus, quia nempe Iolcon dicit eſſe ad mare ſitam, hic vero Melam mediterraneas tantum recenſere civitates. Licèt hoc verum eſſet, non tamen video, cur exiſtimemus Melam errare non potuiſſe. Verum ipſe errat Pintianus, cum ex Strabone oſtendere conatur Iolcon fuiſſe ad mare ſitam. Verba Strabonis hæc ſunt Τῆς δὲ Δημητριάδος ἑπτὰ σταδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης Ἰωλκός. Ipſe interpretatus eſt *jacet ad mare*. Sed quis neſcit ὑπερκεῖσθαι ſemper accipi de locis remotis à mari? Rectè itaque Euſt. hunc locum ſic interpretatur τὴν Ἰωλκὸν ὑπερκεῖσθαι φησὶ τῆς κατὰ Δημητριάδα θαλάσσης ἑπτὰ σταδίους. Vides quantillo ſpatio à mari abfuerit Iolcos, ut non mirum ſit ab aliis inter maritimas urbes recenſeri. Porro cum poetæ Argonem Iolco ſolviſſe aiunt, id de Aphetis, vel de litore, quod & ipſum Iolcon vocari docet Strabo accipiendum eſt. Sed & cum Scholiaſtes Apollonii Sepiadem dicit eſſe ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, manifeſtè Iolcum pro litore accepit. Inde *Iolciacus*. Ovid. Met 7.

Victor Iolciacos tetigit cum conjuge portus.

Ionia. Aſiæ min. regio, media inter Cariam & Æoliden, tum coeli bonitate, tum ſitûs commoditate nulli regionum poſthabenda. Hinc *dives* Ovid. dicitur Faſt. lib. 6.

———*Quem præbet Ionia dives.*

Sarcbiom hodiè, teſte Leunclavio, *Quiſeum* vel *Quiſcon* Turcis dicitur Martialis lib. 13. ep 5. attagenas Ionicas commendat:

Inter ſapores fertur alitum primus
Ionicarum guſtus attagenarum.

Et ante eum Horatius Epod 2.

Non Afra avis deſcendat in ventrem meum,
Non attagen Ionicus
Jucundior, quàm, &c.

Unde Hieronymus ad Salvinam. *Procul ſint à conviviis tuis Phaſidis aves, craſſi turtures, attagen Ionicus.* *Ionia* Propertio lib. 1. el. 6. *mollis* dicitur Vide Proverb Τῆνος Ἰωνικός, & Athenæum lib. 12. Unde Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, i.e. *molliter*. Plautus in Sticho:

Quis Ionicus, aut cinædicus, qui talia facere poſſet?

Horat. 3. 6.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura virgo.———

Et Plato lib. 3. de Rep. *Ionicam harmoniam*, ut nimis mollem expellit ſuâ civitate. Plin. 29. 5.

Ionium, mare dicitur non quòd Ioniam alluit, ſed quòd inter Siciliam & Græciam interfuſum, Macedoniam, Epirum, Achaiam & Peloponneſum ad occid. attingit. Dionyſius idem facit cum Adriaco mari verſ. 92.

Κεῖθεν δ' εὐρυνθεῖσα πλατύνεται Ἀδρίας ἅλμη
Πρὸς βορέην, ἄνθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρπει,
Ἣν δὴ καὶ Ἰονίην ὀνομάζεται ἐνδεδάασιν.

Ubi Schol. Ἰόνιον δὲ ὅτι ὁ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, καὶ Ἀδρίας, καὶ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸ Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί. Apud Thucyd lib 1. legas: Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. (Unde Lucanus:

Ionias vergens Epidamnus in undas.)

Ubi Palmerius, *Hic locus*, inquit, *aliquando me torſit non benè intelligentem differentiam inter* Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, *licet aliquando unum pro altero ponatur.* Intelligit igitur Thucydides per *Ionium ſinum*, id mare quod aliis *Adriaticum* dicitur, quod etiam ſæpe *Ionium* appellatur, & eſt pars Ionii magni Ideo plures Ionium nomen ultra Acroceraunia Dalmatiam verſus extendunt, licèt in Acroceraunia fecerint terminum Ionii maris & principium Adriatici. Sic Theophraſtus Apolloniam vocat τὴν πρὸς τὸ Ἰόνιον *quæ eſt ad Ionium*, Hiſt. pl. lib. 8. cap. 6. quod repetit lib. de Cauſis plant. 3. cap. 2. Sic & Conon apud Photium de eâdem urbe: Καὶ παραρρεῖ Ἀῶος διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων, καὶ ὅτος ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus Civilium quinto de diviſione imperii inter Octavium & Antonium; Ὅρος μὲν εἶναι σφίσι Σκόδραν πόλιν τῆς Ἰλλυρίδος ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου μυχοῦ μάλιστα δοκοῦσαν εἶναι. Ita Dio, lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatia geſſerat (de quo Cæſar Civilium tertio) Ὡς γὰρ πρὸς τῷ Ἰονίῳ περιέπλευσεν, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν Γαΐου συνέλαβεν, ἄλλας μὲν πολλὰς χώρας ἐκράτησεν, τὴν δὲ δὴ Σάλωνα οὐκ εἷλεν. Ubi Dalmatiam manifeſtè ad Ionium ponit. Ergo ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Ionium receſſum*, ſic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Ionium ſinum*: nam κόλπος *ſinus* maris propriè eſt pars, quæ in terras ſe *inſinuat*. At *Ionium magnum* (quod vocat Virgilius lib. 3) multum extendebatur inter Peloponneſum & Italiam, & plures comprehendebat ſinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. *Ionium* vero anguſtè ſumptum Acroceraunioru montium promontorio finiebatur. Hæc ille. Quod autem ad nominis rationem attinet, non ſatis convenit inter ſcriptores. Didymus enim dictum exiſtimat ab *Ionio* quodam Dyrrachii filio, quem Hercules, cum imprudenter occidiſſet, in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab *Ionâ*, extremâ Italiæ regiunculâ, Æſchylus ac Lycophron ab errore *Iûs*, Inachi filiæ Alii ab *Ionum* naufragio, nonnulli ab *Ione* quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Jope, urbs Phoeniciæ prope Jamniam. Steph Ab *Jope* Æoli filiâ uxore Cephei ſic dicta. Vocabitur & *Joppe*. Italis *Japho*, A *Japhet* Noachi filio conditore quidam appellatam volunt, vel à יפה *formoſus fuit*. Strabo vocat τῶν λῃστῶν λῃστήριον *latronum receptaculum*, locumque adeo editum tradit, ut inde conſpici poſſet Hieroſolyma Judæorum metropolis. Andromedam hic balenæ expoſitam fabulantur Poetæ. Eſt & *Jope* Theſſaliæ. Quærant autem eruditi quænam ſit *Jope* illa apud Propertium l. 2.

Vobiſcum eſt Jope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Jordanes, flu. Judææ aquas habens ſuaviſſimas Plin. 5. 14. *Flumen validiſſimum* vocat Sulp. Severus. lib 1. Hebræis *Jarden* dicitur. A Jonathâ *Jordena*, Græcis Ἰορδάνης, & Ἰόρδανος. Oritur ex radicibus montis Libani, aut ut alii volunt, è ſpeluncâ Phaneas, quod ſcribunt פני ים. Forte autem ſpelunca Phaneas in radicibus erat illius montis, & in tribu Dan, quod ſonat *Jordan*, quaſi *deſcendens ex Dan*. Alii dicunt nomen habere à duobus fontibus *Jor* & *Dan*. Falſam autem eſſe opinionem, ab his duobus fontibus fluvium hunc & oriri, & nominari, quod Hieronymus & Suidas volunt, multis oſtendi poſſet. Sane Joſephus ex uno fonte fluere tradit. Δοκεῖ μὲν Ἰορδάνου πηγὴ τὸ Πάνειον εἶναι, τὸ δὲ ὑπὸ γῆν εἰς τοῦτο φέρεται αὐτῆς κεκρυμμένως φύσις. Vide eum 3. Ἁλώσ. cap 18.

Jos, inſula in mari Myrtoo. Plin. 4. 12. una Sporadum, Homeri ſepulcrò veneranda, & matris Homeri natalibus, dicta putatur ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων, ut & à Lydis *Lydia*, & *Phœnice* à Phœnicibus. Quippe etiam his nominibus inſignitur apud Steph. At cum linguæ Græcæ ratio non ferat, ut *Jos* dicatur ab *Ionibus*; *Ion* putat Bochartus Phœnices עיון *Ion* expreſſiſſe, cujus nominis urbs fuit Judæorum in tribu Nephthali, ab agro lapidoſo, niſi fallor, ſic appellata. Hebræis enim עיין eſt *acervus lapidum*. *Ion* inſulam ex ipſo nomine lapidoſam fuiſſe colligimus Saxoſam ſanè deſcribunt multi eorum, qui Homeri meminerunt ibi ſepulti. Paulus Silentiarius Anthol. 3. 25.

———Θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ' αἰγιαλῷ τύμβος ἔχει σκοπέλου.
———*Vatis Homeri*
Oſſa ſub æquoreâ rupe ſepulta jacent.

De eodem Antipater Sidonius:

Ἀλλ' ἔλαχεν ναετῆς Ἴος σπιλάς.
Saxo hic condit Io circumflua.

Et Alcæus Meſſenius:

Καὶ νέκυν ἀκταίη θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι.
Oſſaque litoreâ compoſuere petrâ.

Homerus nimirum è Samo Athenas profecturus ad hanc inſulam appulit, & in ſaxoſo litore morbo correptus interiit, & ſepultus eſt. In vertice rupis erat opidum è quo καταβαίνοντες ἀεί τινες τῶν ἐκ τῆς πόλιος, ἐσχόλαζον παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, *opidanorum aliqui ſubinde deſcendentes ægrotanti Homero operam dabant.* Herod. in vitâ Homeri.

Iris, flu. Aſiæ min. in Euxinum Pont. ſe exonerans. Val. Flac. lib. 5.

Tranſit Halys, longiſque fluens anfractibus Iris.

L' Irse Nigro. Cum Thermodonte eum conjungit Strabo lib. 12. In quem loc. ſi quis commentarium petat, legat quæ ſcribit doctiſſ. Apollonii Scholiaſtes, iſta interpretans lib 2.

Λοῖσθον Ἅλυν ποταμόν, λοῖσθον δ' ἀγχίρροον Ἶριν.

Iſapis, flu. Italiæ. Luc lib. 2.

Cruſtumiumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Ubi quidam *Sapis* Leandro *Savio* dicitur, & circa Ariminum eſt.

Iſar, ſ *Iſere*, flu. Gall. Narbon. in Rhodanum influens. Lucan. lib. 1.

Hi vada liquerunt Iſaræ, qui gurgite ductus
Per tam multa ſuo, famæ majoris in amnem
Lapſus ad æquoreas nomen non pertulit undas.

Iſaura, urbs Iſauriæ. Am. Marcell. lib. 14. ex emendatione magni Valeſii: *Iſaura enim antehac nimium potens, olim ſubverſa, ut rebellatrix internecina, ægrè veſtigia claritudinis priſtinæ monſtrat admodum pauca.* Steph. Byzantius: Ἴσαυρα ὀχυρὰ πόλις Ἰσαυρίας, ἡ δὲ Ἰσαυρία, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χώρα δὲ Σιλυκῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς καὶ Ἴσαυρος. Ita locus iſte legendus. Sane Strabo τὰ Ἴσαυρα ſemper adpellat in neutro. Ptolemæo quoque Ἴσαυρα ambiguâ generis notatione dicitur. Florus *Iſaurum* vocat lib. 3. cap 6. Diodorus Sic. lib. 18. τὴν τῶν Ἰσαυρέων πόλιν. Apud Plin. lib. 4. Iſaura Ciliciæ mediterranea urbs ponitur. Bis autem everſam olim hanc urbem in hiſtoriis legimus: primùm à Perdiccâ ſub Alexandri M. obitum, ut narrat Diodorus, ubi ſupra; poſtea à Servilio Iſaurico, uti teſtatur Strabo lib. 4. itemque Florus, cujus hæc ſunt verba: *Validiſſimas urbes eorum, & diutina præda abundantes, Phaſelim, & Olympum evertit; Iſaurumque ipſam arcem Ciliciæ, unde conſcius ſibi magni laboris, Iſaurici cognomen adamavit.* Hujus urb. mem. etiam Pollio in Trebelliano: *Palatium ſibi in arce Iſauræ conſtituit*: vulgo legitur *Iſauriæ*.

Iſauria, reg. Aſiæ min. ad Taurum mont. Ciliciæ proxima, quam P. Servilius cognomento *Iſauricus*, in ditionem Romanorum redegit. Strab. lib. 11. Claud. 1. in Eutrop.

Indomitos curru Servilius egit Iſauros.

Ovid. Faſt. 1.

Africa victorem de ſe vocat, alter Iſaurum.

Iſaurus, flu. Umbriæ Tranſappenninæ ex Apenn. mont. deſcendens, mari Hadriatico exceptus; hodiè *La Foglia*. Alter hujus nominis flu. Magnæ Græciæ Neetho vicinus per agrum Crotoniatem in mare delatus, cui *Donato*, teſte Barrio, nomen eſt.

Iſca, *Exceſter*, urbs olim Damnoniorum, nunc Com. Devoniæ caput, diciturque à recentibus *Exonia*. Urbs eſt Epiſc. ſub Archiep. Cant. Diſtat 8. mill. ab orâ maris Britannici, 79. ab Antiveſtæo promont. quot à Wintonia. *Iſca* autem flu. *Ex* dictus, ipſam rigat, & poſtea in mare Britannicum labitur.

Iſca, Legio 2. Auguſta, urbs Silurum in Albione, nunc op. Com. Monumetenſ. ad Oſcam flu. 4. mill. ab æſtuario Sabrinæ, & 14. à Monumethiâ. Long. 17. 13. Lat. 52. 10.

Iſchalis, ſeu *Iſcalis*, op. Belgarum, nunc Somerſetenſ. Com. vulgo *Ilcheſter*, ad amnem *Il*, in confin. Dorſetiæ Com. 12. mill. à Wellia in auſt. 24. à Bathoniâ, 30. ab Exoniâ.

Iſchera, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Iſchia, inſ. Italiæ in mari Tyrrheno, alias *Inarime*, cujus accuratam delineationem habemus in tab. Jo. Anton. Magini, 2. mill. diſtat ab orâ Terræ laboris, uti à promont. Miſeno, & uno tantum à Prochyta inſulâ.

Iſchopolis, *Tripoli* Moletio, op. Cappadociæ maritimum, inter Hermonaſſam, & Ceraſuntam ad ort.

Iſenacum, *Eyſenach*, urbs & Academia Thuringiæ ad amnem Neſſam, in confin. Haſſiæ. Subeſt Duci Weimariæ, quanquam ipſa Ducali titulo fulgeat. 7. leuc. diſtat ab Erfurto in occ. & 4. à Mulhuſiâ in auſt. Long. 32. 19. Lat. 51. 20.

Iſlandia, inſ. maris Sept. ad regem Daniæ ſpectans, ampliſſima, inter Norvegiam, ex quâ pendet, & Groenlandiam, ab ort. in occ. extenſa. Ejus urbes præcipuæ ſunt Hola, & Schalotum, & Beſteda arx, ubi Prorex inſ. commoratur; & ab antiquis *Thule* dicta fuit, ut quidam volunt. Ejus long. eſt 200. leuc. Gallicarum, lat. vero 100. circiter. Sat fertilis eſt verſus oram litor. ſed in mediterraneis valde montuoſa & inculta.

Iſmarus, mons Thraciæ apud Hebrum flu. plu. num. *Iſmara*. Virg. Georg. 2.

——*Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere.——

Iſmarici vini mentio eſt in Archilocho cui οἶνος Ἰσμαρικός. dicitur & in Hom. Odyſ. 9. ubi poſtquam Ulyſſes commendavit à ſuavitate vinum, quod ſibi Maron dono præbuiſſet, ſubdit de eodem Marone.

——Ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.

Prop. 2. 32.

Nec non Iſmario, tu Polypheme, mero.

Papinius Theb. 6.

——*Non ſic everſa feruntur*
Iſmara, cum fracto Boreas caput extulit antro.

Ubi Lutatius: *Mons Thraciæ, unde Boreas naſcitur*, ut Virgilius:

——*Mirgeur & Iſmarus Orphea*

Hic neutro genere poſuit, ut *Mænala Gargara*. Benè autem Boreæ mentionem facit Statius cum de Iſmaris loquitur; ſic enim ante illum. Virg. Æn. 10.

Tres quoque Threicios Boreæ de gente ſuprema
Et tres quos Idas pater & patria Iſmara mittit.

Ubi in MS. expoſitio: *Iſmara*] *urbs Threicenſis, ſub ditione olim Boreæ regis.* Servius autem: *Iſmara, civitas Thraciæ à monte Iſmaro dicta.* Apud Steph. *Iſmarus* urbis nomen eſt, & lacûs: Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων Ὅμηρος, ὁ πολίτης Ἰσμάριος, καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. Ἔστι δὲ καὶ Ἰσμαρὶς λίμνη. Ἡρόδοτος ζ. Auctor Etymologici τοῦ μεγάλου· Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Ἰσμάρου τοῦ Ἄρεως καὶ Θρᾴσσης παιδός.

Iſmenus, flu. Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum influens. Ab *Iſmeno*, Pelaſgi filio. Inde *Iſmenius* pro *Thebanus* & Apollo *Iſmenius*. Steph. Nomen habet ab *impinguando* (verbo detur venia) id enim Ebræis eſt ישמין *Heſmin*. Ovid. Met. 2.

Et celer Iſmenos cum Phocaico Erymantho.

Seneca in Theb.

Ubi torva rapidus ducat Iſmenos vada.

Callimachus:

——Μελαμψηφῖδος ἔχουσι
Ἰσμηνοῦ χλόα παῖδες.——

Iſodus, In Eclogis Sotionis, vetuſti Scriptoris, legas: Fontem in Arabiâ fuiſſe, nomine *Iſodum*, in quem ſi quis heminam vini infunderet, totus fons evadebat κρᾶμα, h. e. *Vinum dilutum*, quale vulgò bibi ſolet. Ἐν Ἀραβίᾳ, inquit, κρήνην Ἴσοδον ὀνομαζομένην, ἣ εἴ τις κοτύλας οἴνου ἐμβαλοίη, κεκρᾶσθαι, καὶ πρὸς τὸ πίνειν εὔκρατον εἶναι.

Iſſa, inſ. Liburniæ in mari Illyrico, Liſſa Sophiano. Item inſ. parva Latii apud Marruvium. Dion. Halicarn. Item urbs Lesbi Steph. Imò ipſa Lesbos. Heſychius: Ἴσσα, ἡ Λέσβος τὸ πρότερον.

Iſſedon, *Eſſedon*, Steph. urbs gemina, una Scythiæ extra Imaum, quæ *Succuir*, teſte Caſtaldo, nunc appellatur. Altera Sericæ, quæ *Cambalu* hodie, magni Chamis (uti vocant) Tartarorum regis ſedes, dicitur.

Iſſorium, mons Laconiæ, unde Diana *Iſſoria*. Steph.

Iſſus, urbs inter Syriam, & Ciliciam, ubi Alexander Darium vicit, ideoque *Nicopolis* ab eo dicta eſt. Ptolemæus tamen Nicopolin diverſam facit ab Iſſo, uti revera eſt. Xenoph. lib. 1. Ἀναβάσ. Diod Sic. lib. 17. Et Mela lib. 1. cap. 13. Iſſon *ingentem urbem*; Strabo vero lib. 14. πολίχνιον oppidulum cum ſtatione vocat. Stephanus autem Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. Hic Cicero poſtea caſtra habuit, ſe teſte. Epiſt. ad Attic. 5. 20. *Caſtra paucos poſt dies habuimus ea ipſa, quæ contra Darium habuerat apud Iſſum Alexander*, quem & aras ibidem collocaſſe diſcimus ex eodem Cic. Epiſt. Fam. 15. Hinc *Iſſicus ſinus*, civis *Iſſæus*. Steph. Long. 67. 45. Lat. 38. 10.

Iſter, vide *Danubius*. Heſych. Ἴστρος ποταμὸς ὁ καὶ Δανούβιος. S. Baſilius auctor alioqui celeberrimus in Geographicis ſe admodum infantem producit, dum Hom. 3. in Iſa. ita ſcribit: Ἀπὸ δὲ θερινῶν τῶν ἀνατολῶν ὑπὸ τὸ Πυῤῥηναῖον ὄρος Ταρτησσὸς ὁ καὶ Ἴστρος.

Iſthmus multiplex, 1. Peloponneſi, qui & Corinthiacus, quo Peloponneſus reliquæ Græciæ connectitur, 40 ſtad. inter ſinum Corinth. ad occ. & Saronicum ad ort. patens, quem Nero perfodere fruſtra tentavit, unde Proverb. *Iſthmum fodere*. Non primus autem Nero hanc inſaniam inſanivit. Clara res ex Herodoto, Strabone, Philoſtrato, Luciano, & Pauſaniâ, cujus vere pia vox de hâc re, quam adſcripſiſſe pretium ſit operæ: Οὕτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. Vide Paulum Æmilium in Carolo Magno ſub finem lib. 2. Hujus *Iſthmi* meminit. Lucan. lib. 1.

——*Qualiter undas*
Qui ſecat, & geminum gracilis mare ſeparat Iſthmos,
Nec patitur conferre fretum: ſi terra recedat,
Ionium Ægæo frangat mare.

Silius Italicus lib. 15.

Ut cum ſæva fretis immiſit prælia Corus
Iſthmon curvatâ ſublime ſubegerit undâ,
Et ſpumante ruens per ſaxa gementia fluctu
Ionium Ægæo miſcet mare.

Ovid. in Epiſt. Medeæ:

Quique maris geminas diſtinet Iſthmus aquas.

Corinthi autem & Iſthmi deſcriptionem habes elegantem apud Ariſtidem Tom. 1. in Orat. Iſthmiacâ. Vide Fungerum in *Iſthmus*. 2. Cherſoneſi Thraciæ, uterque *Hexamili* Nigro, & Volat. 3. Ægypti inter mare mediterr. ubi Peluſium, & ſin. Arabicum, ubi urbs Heroum. *Dorſum Arabiæ* Ptol. dictus. *Sur* vulgò, teſte Goropio, quo Ægyptus Palæſtinæ & Arabiæ Petrææ jungitur. 4. Tauricæ Cherſoneſi de quo Xen. & Ptol. *Zucala*, teſte Joſepho Barbaro, quo Taurica Sarma-

tæ

tiæ continenti copulatur. 5. Acanthæus, in Macedoniâ, qui Athon mont. continenti jungit, à Xerxe, teſte Æliano, perfoſſus. 6. Italiæ, inter ſinum Scylletium, & Hipponiatem. 7. Aliæ inter Tarſum & Amiſum. 8. Græciæ inter ſinus Criſſæum & Oetæum, ubi Thermopylæ.

Iſtria, Italiæ reg. poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico conterminâ, quæ in latitudine ſexaginta m. p. in circuitu centum viginti quinque millia complectitur. Incolæ *Iſtri*, hos fama eſt originem a Colchis duxiſſe. Item *Iſtria*, op. ad Danubii oſtia ſitum, ut ex Arriano docet Pintianus.

Italia, regio Europæ nobiliſſima, in formam cruris inter Adriaticum, & Tuſcum mare, à jugis Alpium, dorſoque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens uſque ad fretum Siculum. Aἶα πολυήρις Dionyſio dicitur, Rubicone flu. à Galliâ ſeparata. Regiones maximè inſignes plures habet; quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc. 1. Liguria, nunc *Riviera di Genua*. 2. Hetruria, nunc *Toſcana*. 3. Umbria, nunc *Ducato di Spoleto*. 4. Latium, nunc *Campagna di Roma*. 5. Campania, nunc *Terra di Lavoro*. 6. Lucania, nunc *Baſilicata*. 7. Bruttia, nunc *Calabria inferior*, Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*. 8. Salentinorum terra, nunc *terra d' Otranto*. 9. Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*. 10. Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*. 11. Samnium, nunc *Abruzzo*. 12. Picenum, nunc *Marca Anconitana*. 13. Flaminia, nunc *Romagna*. 14. Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*. 15. Gallia Tranſpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*. 16. Venetorum terra, nunc *Marca Trevigiana*. 17. Forum Julii, nunc *Friuli*. 18. Hiſtria, nunc *Iſtria*. Umbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum conſtituit Plinius ex Varronis ſententiâ. Italiam fuſiſſimè deſcripſit Vir doctiſſimus Phil. Cluverius libris quatuor. De laudibus ejus vide Dionyſ. Hal. lib. 1. Plin. lib. ult. cap ult. Solinum cap. 8. Varron. 1. cap. 2. Columellam 3. 8. Vitruvium 1. 6. Strabonem lib. 5. & 6. Polyb. lib. 2. Florum. 1. 16. Ælian. Var. Hiſt. 9. 16. Sidonium Paneg. Avit. prop. 3. 21. Gabr. Barrium in opuſculo integro de laudibus Italiæ. Optimè autem omnium laudes ejus canit Virg. Georg. lib. 2. ut videre eſt in his:

Sed neque Medorum ſylvæ, ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus,
Laudibus Italiæ certent; non Bactra neque Indi,
Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.
Hæc loca non tauri ſpirantes naribus ignem
Invertere, ſatis immanis dentibus Hydri;
Nec galeis denſiſque virûm ſeges horruit haſtis:
Sed gravidæ fruges, & Bacchi Maſſicus humor
Implevere: tenent oleæque, armentaque læta.
Hinc bellator equus campo ſeſe arduus infert:
Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.
Hic ver aſſiduum, atque alienis menſibus æſtas;
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidæ tigres abſunt, & ſæva leonum
Semina; nec miſeros fallunt aconita legentes.
Nec rapit immenſos orbes per humum, neque tanto
Squameus in ſpiram tractu ſe colligit anguis.
Adde tot egregias urbes, operumque laborem,
Tot congeſta manu præruptis oppida ſaxis,
Fluminaque antiquos ſubterlabentia muros.
An mare quod ſupra, memorem, quodque alluit infra?
Anne lacus tantos? te, Lari maxime, teque,
Fluctibus & fremitu aſſurgens, Benace, marino?
An memorem portus, Lucrinoque addita clauſtra?
Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor?
Julia quà ponto longè ſonat unda refuſo?
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis?
Hæc eadem argenti rivos, æriſque metalla
Oſtendit venis, atque auro plurima fluxit.
Hæc genus acre virûm, Marſos, pubemque Sabellam,
Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcoſque verutos
Extulit: hæc Decios, Marios, magnoſque Camillos,
Scipiadas duros bello, & te, maxime Cæſar,
Qui nunc extremis Aſiæ jam victor in oris,
Imbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virûm, &c.

Unicum præterea Plinii locum afferam, lib. 3. Nat. Hiſt. cap. 5. *Italia*, inquit, *terrarum omnium alumna, eadem & parens, numine Deûm electa, quæ cælum ipſum clarius faceret, ſparſa congregaret imperia, ritusque molliret, ac tot populorum diſcordes feraſque linguas, ſermonis commercio contraheret: ad colloquia, & humanitatem hominem daret, breviterque cunctarum gentium in toto orbe patria fieret.* Vide quæ ſequuntur. Ἀλλὰ καὶ ὡς τινα ... non eſt tamen αὐταρκής. Tacit. lib. 3 An. *At Herculè nemo refert*, quod Italia externæ opis indiget; quòd Vita pop. Romani per incerta maris & tempeſtatum cotidie volvitur; ac niſi provinciarum copiæ, & dominis, & ſervitiis, & agris ſubvenerint, noſtra nos ſc. nemora, noſtræque villæ tuebuntur. Formam ejus τρίγωνον plurimi aiunt. Servius. *Conſtat enim habere latera Italiam, ſuperi maris, inferi, Alpium.* Polybius quoque lib 2. τὸ σχῆμα τῆς Ἰταλίας dicens eſſe τρίγωνοειδές, ejus latera ita prorſus deſcribit, uti Strabo lib. 5. Plinius vero non γεωμετρικῶς, ſed ἀναλογικῶς, & magis γεωγραφικῶς Italiæ figuram expreſſit, quum dixit eſſe ſimilem folio querno. Rutilius Itiner. lib 2.

Italiam rerum dominam qui cingere viſu,
Et totam pariter cernere mente velit;
Inveniet quernæ ſimilem procedere frondi,
Arctatam laterum conveniente ſinu.

Nomen habet vel ab *Italo* rege Siculorum, vel à *bobus*, qui veteri linguâ Græcâ *Itali* dicti fuere, authoribus Varrone & Columellâ, præfat. lib. 5. de R. R. vide Gellium 11. 1. Heſychius: Ἰταλὸς, Ῥωμαῖος, Ταῦρος· vel ab *Atte* Lydo, quaſi *Attalia*, ut eſt apud Feſtum, ubi conſulendus Scaliger. Bocharto vero *Italia* eſt עיטריא *Itaria*, ab עיטר *itar*, quod pro *pice* occurrit in tractatu Talmudico *Gittin*, fol 69. quaſi picearium regionem dixeris, literis D. & R maximè mutabilibus, ut *Aldeſcus* & *Ardeſcus*, &c. Res aperta fiet, ſi prius conſtet priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Bruttiorum agrum, & partem Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus, in quo legendum Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν γῆν καλεῖσθαι Ἰταλίαν. Jam vero Brutiam à pice dictam ſupra probavimus. Italiæ maxima Longitudo ab Auguſtâ Prætoriâ ad promont. Herculeum, *Capo di Spartivento*, continet 720. m p. Latitudo autem maxima à Populonio ad Pontem Feſtæ eſt 280. m. p. Dividi poteſt in tres partes, nempe in Italiam Septentrionalem, meridionalem, & inſulas Italiæ. In Septentrionali parte ſunt, 1. Dominium Reip. Venetæ, *Stato di Venetia*. 2. Pedemontium cum annexis ſub Duce Sabaudiæ, *Il Piemonte*. 3. Dominium Reip. Genuenſis, ſeu Liguria, *Il Genoveſato*, ſeu *Riviera di Genoua*. 4. Ducatus Mediolanenſis, *Stato di Milano*. 5. Et ditiones Principum Longobardiæ, nempe Ducatus Mutinenſis, *Stato del Duca di Modena*. 6 Ducatus Parmenſis, *Stato del Duca di Parma*. 7. Ducatus Mantuanus, & Montis Ferrati, *Stato del Duca di Mantoua*, cum regiunculis Ducum Mirandulæ & Guaſtallæ, & aliquot aliis minoribus. In parte meridionali Italiæ ſunt, 1. Ditio Pontificia, ſeu Eccleſiæ, *Stato della Chieſa*. 2. Regnum Neapolitanum, *Regno di Napoli*. 3. Ditio magni Ducis Hetruriæ, ſeu Tuſciæ; *Stato del grand Duca di Toſcana*. 4. Dominium Reip. Lucenſis, *Il Luccheſe*. 5. Ducatus Maſſæ, *Ducato di Maſſa*. 6. Principatus Plumbini, *Principato di Piombino*. 7. Ditiuncula Reip. S. Marini, *Territorio di San Marino*. Inſulæ autem Italiæ ſunt Sicilia, Sardinia, & Corſica cum aliquot aliis minoribus. Dividitur autem Italia à Germaniâ Alpibus ad Bor. uti ad occ. à Galliâ; ad ort. autem habet mare Adriaticum & Ionium, uti ad merid. mare Siculum, Tyrrhenum & Liguſticum.

Regiones Italiæ quæ mare & Alpes attingunt.

Inſubria.	Salentini.
Gallia Subalpina.	Apulia { Peucetia.
Liguria.	Apulia { Daunia.
Hetruria.	Aprutium.
Latium.	Picenum.
Campania.	Senones.
Picentes.	Æmilia.
Lucania.	Carni
Bruttii.	Hiſtria.
Magna Græcia.	

Interiores.

Hirpini.	Sabini.
Samnium.	Umbria.

Italiæ urbes præcipuæ.

Acheruntia, *Acerenza*, in regn. Neapol.
Æſis, *Jeſi*, in dition. Pontif.
Agrigentum, *Gergenti*, in Siciliâ.
Aiacium, *Aiazzo*, in Corſica.
Albingaunum, *Albenga*, in dition. Genuenſi.
Aletium, *Lecce*, in regn. Neapol.
Alexandria, *Aleſſandria*, in Ducat. Mediolan.
Amalphis, *Amalfi*, in regn. Neapol.
Ancona, *Ancona*, in dition. Pontif.
Anxatum, *Lanciano*, in regn. Neapol.

Aquila,

Aquila, *l'Aquila*, ibidem
Aquileia, *Aquileia*, in Foro-Julio ſub Auſtriacis.
Arborea, *Oriſtagni*, in Sardiniâ.
Argous portus, *Porto Ferraio*, in Hetruriâ.
Ariminum, *Rimini*, in ditione Pontif.
Aſculum Picenum, *Aſcoli*, ibidem.
Aſta, *Aſte*, in Pedemontio.
Auximum, *Oſimo*, in ditione Pontificiâ.
Barium, *Bari*, in regno Neapol.
Barulum, *Barleta*, ibidem.
Baſtia, *Baſtia*, in Corſicâ.
Beneventum, *Benevento*, in regno Neapol. & ſub dominio Summi Pontificis.
Bergomum, *Bergamo*, in ditione Venetâ.
Beſidianum, *Biſignano*, in regno Neapol.
Bonifacium, *Bonifacio*, in Corſicâ.
Bononia, *Bologna*, in ditione Pontif.
Brixia, *Breſcia*, in ditione Venetâ.
Brunduſium, *Brindiſi*, in regno Neapol.
Cajeta, *Gaeta*, ibidem.
Calaris, *Cagliari*, in Sardiniâ.
Camerinum, *Camerino*, in ditione Pontif.
Cantazara, *Cantazaro*, in regno Neapol.
Capua, *Capoa*, ibidem.
Caſale, *Caſale*, in Ducatu Mont. Ferrat.
Catana, *Catania*, in Sicilia.
Centumcellæ, *Civita Vecchia*, in ditione Pontif.
Ceſena, *Ceſena*, ibidem.
Compſa, *Conza*, in regno Neapol.
Comum, *Como*, in Ducat. Mediolan.
Coſentia, *Coſenza*, in regno Neapol.
Crema, *Crema*, in ditione Veneta.
Cremona, *Cremona*, in ducat. Mediol.
Dertona, *Tortona*, ibidem.
Drepanum. *Trapani*, in Siciliâ.
Eporedia, *Ivrea*, in Pedemontio.
Eugubium, *Gubio*, in ditione Pontif.
Fanum, *Fano*, ibidem.
Faventia, *Faenza*, ibidem.
Ferraria, *Ferrara*, ibidem.
Firmum, *Fermo*, ibidem.
Florentia, *Firenze*, in Hetruriâ.
Forum Livii, *Forli*, in ditione Pontif,
Fulginium, *Foligni*, ibidem.
Gallipolis, *Gallipoli*, in regno Neapol.
Genua, *Genova*, in ditione Genuenſi.
Goritia, *Goritia*, in Foro-Julio ſub Auſtriacis.
Gravina, *Gravina*, in regno Neapol.
Hydruntum, *Otranto*, ibidem.
Imola, *Imola*, in ditione Pontif.
Interamna, *Terni*, ibidem.
Juſtinopolis, *Capo d'Iſtria*, in ditione Venetâ.
Lauretum, *Loreto*, in ditione Pontif.
Laus Pompeia, *Lodi*, in Ducat. Mediol.
Liburnus, *Livorno*, in Hetruriâ.
Lucca, *Lucca*, ibidem, ſed ſui juris.
Macerata, *Macerata*, ditione Pontif.
Manfredonia, *Manfredonia*, in regno Neapol.
Mantua, *Mantoua*, in Ducat. Mantuano.
Mateola, *Matera*, in regno Neapol.
Mazara, *Mazara*, in Siciliâ.
Mediolanum, *Milano*. in Ducat. Mediolan.
Meſſana, *Meſſina*, in Siciliâ.
Mons Regalis, *Monreali*, ibidem.
Mons Regalis, *Mondovi*, in Pedemontio.
Mortaria, *Mortara*; in Ducat Mediol.
Mutina, *Modena*, in ditione Mutinenſi.
Narnia, *Narni*, in ditione Pontif.
Neapolis, *Napoli*, in regno Neapol.
Nicæa, *Nizza*, in ditione Sabaudicâ.
Nola, *Nola*, in regno Neapol.
Novaria, *Novera*, in Ducatu Mediolan.
Nuceria Paganica, *Nocera*, in regno Neapol.
Urbiventum, *Orvieto*, in ditione Pontif.
Padua, *Padova*, in ditione Veneta.
Palma, *Palma nuova*, ibidem.
Panormus, *Palermo*, in Siciliâ.
Parma, *Parma*, in ditione Parmenſi.
Peruſia, *Perugia*, in ditione Pontif.
Petina, *Pedena*, in Iſtriâ, ſed juris Auſtriaci.
Pinarolum, *Pinerol*, in Pedemontio, ſed juris Gallici.
Pinna, *Civita di Penna*, in regno Neapol.
Piſæ, *Piſa*, in Hetruriâ.
Piſaurum, *Peſaro*, in ditione Pontif.
Piſcaria, *Peſchiera*, in ditione Venetâ.
Piſtoria, *Piſtoia*, in Hetruriâ.
Placentia, *Piacenza*, in ditione Parmenſi.
Pola, *Pola*, in dition. Venetâ.
Præneſte, *Paleſtrina*, in ditione Pontif.
Ravenna, *Ravenna*, ibidem
Reate, *Rieti*, ibidem.
Regium, *Regio*, in regno Neapol.
Rhegium Lepidi, *Reggio*, in ditione Mutinenſi.
Roma, *Roma*, in ditione Pontif.
Roſſanum, *Roſſano*, in regno Neapol.
Salernum, *Salerno*, ibidem.
Salutiæ, *Saluzzo*, in ditione Sabaudicâ.
Sancta Severina, *S. Severina*, in regno Neapol.
Saſſaris, *Saſſari*, in Sardiniâ.
Savona, *Savona*, in ditione Genuenſi.
Senæ, *Siena*, in Hetruriâ.
Senogallia, *Senigaglia*, in ditione Pontif.
Sarzana, *Sarzana*, in ditione Genuenſi.
Spoletum, *Spoleto*, in ditione Pontif.
Surrentum, *Sorrento*, in regno Neapol.
Syracuſæ, *Saragoſſa*, in Siciliâ.
Tarentum, *Taranto*, in regno Neapol.
Tarviſium, *Trevigi*, in ditione Venetâ.
Taurinum, *Torino*, in Pedemontio.
Tergeſte, *Trieſto*, in Iſtriâ, ſed juris Auſtriaci.
Terracina, *Terracina*, in ditione Pontif.
Theate, *Chieti*, in regno Neapol.
Ticinum, *Pavia*, in Ducat. Mediolan.
Tifernum, Tiberinum, *Citta di Caſtello*, in ditione Pont.
Tranum, *Trani*, in regno Neapol.
Tridentum, *Trento*, in ditione cogn.
Tropea, *Tropea*, in regno Neapol.
Tudertum, *Todi*, in ditione Pontif.
Tybur, *Tivoli*, ibidem.
Velitræ, *Veletri*, ibidem.
Venetiæ, *Venetia*, in ditione Venetâ.
Vercellæ, *Vercelli*, in Pedemontio.
Verona, *Verona*, in ditione Venetâ.
Vicentia, *Vicenza*, ibidem.
Viterbum, *Viterbo*, in ditione Pontif.
Volaterræ, *Volterra*, in Hetruriâ.
Urbinum, *Urbino*, in ditione Pontif.
Utinum, *Udine*, in ditione Venetâ.

Hic notandum omnes pene urbes Italiæ ſede Epiſcopali decoratas fuiſſe à Rom. Pontificibus, præſertim in Hetruriâ, & in regno Neapolitano, ubi etiam tam frequentes ſunt, ut plurimæ jaceant in ruderibus, & earum Diœceſes non extendantur ultra ipſas civitates. Quod ſi contigiſſet etiam in Galliâ, Germania, & alibi omnes urbes ſede Epiſc. donari, in ſolo Belgio eſſent 50. civitates epiſc ad minus; & ſic datâ ratione in cæteris Europæ occidentalis partibus. Idcirco Italia præſtat tantum aliis regionibus, numero civitatum epiſcopalium, non autem numero urbium.

Italiæ Principes.

1. Pontifex Max. ſub quo ditio Pontificia, in quâ ſunt hæ Provinciæ: Campania Romana, Sabina, provincia Patrimonii S. Petri, Umbria, Marchia Anconitana, Ducatus Caſtrenſis, Territoria Orvietanum, Peruſinum, & Civitatis Caſtelli; Ducatus Urbini, Romandiola, Bononienſis ager, & Ducatus Ferrarienſis.
2. Rex Hiſpaniæ, ſub quo regnum Neapolitanum, Sicilia, Sardinia, Ducatus Mediolanenſis, Marchionatus Finarii in Liguriâ, & aliquot arces in orâ Thuſciæ.
3. Veneti, ſeu Reſp. Veneta, ſub quâ Iſtria, Foro-Julium, Marchia Tarviſina cum annexis, Ducatus Venetus, & territoria, Patavinum, Rhodiginum, Vicentinum, Veronenſe, Brixianum, Bergomenſe, & Cremenſe.
4. Dux Sabaudiæ, ſub quo Principatus Pedemontanus cum annexis, Comitatus Nicææ, Marchionatus Salutiarum, Dominium Vercellenſe, Ducatus Augustanus, Comitatus Aſtenſis, & minor pars Ducatûs Montis Ferrati.
5. Magnus Dux Hetruriæ, è gente Medicea, ſub quo major pars Hetruriæ, nempe ditiones Florentina, Piſana, & Senenſis cum Petiliano & Apuâ, & aliquâ parte Romandiolæ & vallis Magræ, atque inſulæ Gorgona, Igilium, Giannutum, Mons Chriſti, & alii minores in mari Tyrrheno, uti Argous portus & Ilva inſula.
6. Genuenſes, ſeu Reſp. Genuenſis, ſub qua utraque ora Liguſtica, Corſica inſ. & Capraria.
7. Dux Mantuanus, è gente Gonzagâ, ſub quo Ducatus Mantuanus, & major pars Ducatûs Montis-Ferrati.
8. Dux Mutinenſis, è gente Eſtenſi, ſub quo Ducatus Mutinenſis,

nenſis, & Rhegienſis, Principatus Carpenſis & Corregienſis, cum Friniani & majori parte Carferonianæ.

9. Dux Parmenſis, è gente Farneſiâ, ſub quo Ducatus Parmenſis & Placentinus, Ditio Buſſeiana, & Principatus vallis Tari pro majori parte.

10. Lucenſes, ſeu Reſp. Lucenſis, ſub quâ ditio Lucenſis in Hetruriâ.

11. Dux Maſſæ, è gente Cibo, ſub quo Ducatus Maſſæ, & Principatus Carraræ in Hetruriâ. Sed ejus ditio eſt parvi circuitûs, uti & ſequentes ditiones.

12. Dux Mirandulanus, è gente Picâ, ſub quo Ducatus Mirandulæ, & Comitatus Concordiæ.

13. Dux Guaſtallæ, è gente Gonzaga, ſub quo Ducatus Guaſtallæ, cum Luzara & Suzara.

14. Dux Sabuloietæ, nunc è gente Guzmana, ſub quo Ducatus Sabuloietæ, ſub clientelâ regis Hiſpaniæ.

15. Princeps Caſtilionis, è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Caſtilionis, Stiveriarum.

16. Princeps Sulphurini, è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Sulphurini.

17. Princeps Monæci, è gente Grimalda, ſub quo Principatus Monæci in orâ Liguriæ, ſub clientelâ regis Galliæ.

18. Princeps Maſſerani, è gente Ferraria Fliſca, ſub quo Principatus Maſſerani, & Marchionatus Crepacorii.

19. Princeps Plumbini, è gente Ludoviſia, ſub quo Principatus Plumbini, & Ilva inſ. ſub clientela tamen Hiſpanorum.

20. Comes Novallariæ, è gente Gonzagâ, ſub quo Com. Novellariæ.

21. Reſp. S. Marini, ſub quo tantum territorium S. Marini inter Romandiolam & Ducatum Urbini.

22. Marchio Foſdinovi, è gente Malaſpina, ſub quo Marchionatus Foſdinovi, in valle Magræ.

23. Marchio Montenſis, è Montenſium familiâ. ſub quo Marchionatus montis S. Mariæ, inter Ducatum Urbini, & ditionem Florentinam incertus.

24. Marchio Spigni, è gente Carreta, ſub quo Marchionatus Spigni verſus Montem Ferratum & ad radices Apennini.

Notandum eſt etiam Imperatorem poſſidere in Italiâ Aquileiam & Comit. Goritiæ in Foro Julienſi provinciâ, cum Tergeſte, Pedena & Piſino in Iſtriâ. Regi Galliæ ſubeſt etiam Pinariolum, urbs permunita Pedemontii, cum territorio adjacente. His adnumerari poteſt Epiſcopus Tridentinus, cui ſubeſt ditio Tridentina ad radices Alpium. quanquam à quibuſdam ponatur in Germaniâ, quod Imperii Princeps ſit, & ſub clientela Comitum Tirolis. Habent etiam Helvetii in Italiâ quatuor præfecturas Italicas dictas, viz. Luganenſem, Locarnenſem, Mendriſianam & Madianam, quæ antea partes erant Ducatus Mediolanenſis, & ipſis ſubſunt ab anno 1512.

Italica, urbs in Italiâ, quæ & *Corfinium* dicitur. Strabo. Alia in Hiſp. patria Silii Italici, ac Trajani Cæſaris.

Itargus. Germ. flu. *Viſurgis*. Ptol. Ovid. Conſol. ad Liviam:

Decolor infectâ teſtis Itargus aquâ.

Ithaca, vulgò *Val du Compere*, inſula in mare Ionio, ante Epirum, Ulyſſis patria. In eâ eſt urbs ejuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſ. interdum *Neritos* dicta eſt. Phœnicüs איתקא *Ithaca*, *durum* ſonat & *aſperum*, ut & Ebræis עתק *athac*. Talem certe veteres Ithacam deſcribunt. Hom. Od. 1.

Ἤτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστι.

Et Cic. 1. de Orat. *Ithacam in aſperrimis ſcopulis, tanquam nidum affixam*. Unde Horat. Ep. 1. 7.

Non eſt aptus equis Ithaca locus, ut neque planis
Porrectus ſpatiis, neque multæ prodigus herbæ.

Quod ſine dubio ex Homero deſumpſit. Sic enim ille Od. 4.

Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμὼν
Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο,
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ' εὐλείμων·
Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ithome, op. Phthiotidis. Hom. in Catal. Item urbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonii poſt 10. annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thuc lib. 1. Stat. Theb 4.

Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Vide Barthium ad illud Theb. 2.

——*Sive Aonia devertit Ithome.*

Itrum, *Itri*, op. regn. Neapolitani, in prov. Terræ Laboris, med. inter Fundos ad occ. & Formias ad ort.

Ituna, *Eden*, flu. Angliæ. Oritur in Weſtmariæ Com. deinde per Cumbriam fluens, ibi Carleolum rigat, & paulo infra ſe exonerat in mare Hibernicum, & Itunæ æſtuarium, quod *Solwey Fryth* dicitur, inter Angliam & Scotiam.

Ituræa, quæ & *Trachonitis*. *Bacar*, teſte Guil. Tyrio, reg. Palæſtinæ, Cœleſyriæ finitima, ſeu pars illius. Pop. *Ituræi*, qui arcu potiſſimum in bello utebantur. Tullius in 2. Phil. *Cur homines omnium gentium maximè barbaros Ituræos cum ſagittis deducis in forum?* Virg. Georg. 2.

——*Bona bello*
Cornus, Ituræos taxi curvantur in arcus.

Lucan. lib. 7.

——*Creta Cydonas*
Miſit, Ituræis curſus fuit inde ſagittis.

Vopiſcus in Aureliano: *Sagittarios Ituræos trecentos.*

Iturisſa, Vaſconum urbs in Hiſp. Pomp. & Ptol. *Toloſâ* quibuſdam, Aliis *Sangueſſa* in Navarræ regno.

Itys, flu. Scotiæ in ora occiduâ decurrens, *Aſſin* Camdeno, inter Tarvedrum & Epidium promontoria, qui al. eſt *Heu*, contra Ricinam inſ. in mare exiens.

Judæa, quæ & *Chananæa*, & *Promiſſionis terra*, Syriæ regio, de ſitu ejus poſt ſacras literas Strabo lib. 16. & Dio Caſſius lib. 36. Tacitus Hiſt. lib. 5. ubi de Judæâ, cujus hæc ſunt verba: *Terra, fineſque, quà ad Orientem vergunt, Arabiâ terminantur, à meridie Ægyptus objacet · ab occaſu Phœnices, & mare: Septentrionem à latere Syriæ longè proſpectant*. Solum, ſi Straboni credimus, infœcundum, præſertim circa Hieroſolyma. Sic enim ille: Ἔστι γὰρ πετρῶδες, αὐτὸ μὲν εὔυδρον, τὴν δὲ κύκλῳ χώραν ἔχον λυπρὰν καὶ ἄνυδρον, τὴν δ' ἐντὸς ἑξήκοντα σταδίων, καὶ ὑπόπετρον. E contra, Tacitus, ubi ſupra. *Rari imbres, uber ſolum. Exuberant fruges noſtrum ad morem*, &c. Lepidum enim quod legas apud Cedrenum de fertilitate Terræ Promiſſæ: Περιφημίζεται δὲ ὁ τόπος καὶ ὁ σοφώτατος Ἀριστέας, λέγων· Καὶ γὰρ πολυάνθρωπός ἐστιν ἡ γῆ, τῆς ἐπιμελείας καὶ πολλοῖς γεωργοῖς ἐκδίδονται, ἀμπέλων τε καὶ ἀκροδρύων, καὶ φοινίκων πλῆθος ἄπλετον, καὶ κλάδη πάμπολλα καὶ διάφορα, καὶ δενδρῶδης ὁ τόπος πολὺ δι' ὅλα τῆς χέρσου γῆς, διὰ τὴν πολλὴν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ πότιμα. Πολὺ δὲ πλῆθος καὶ τῶν ἀρωμάτων καὶ λίθων πολυτελῶν, καὶ χρυσὸς παρακομίζεται, διὰ τῶν Ἀράβων. Pop. *Judæi*. Multa autem de origine gentis & religione confinxerunt profani ſcriptores, qui Judæum, & Hieroſolymum fratres, Typhonis filios, fabulati ſunt, unde & nomen genti, & urbi principi manavit, de quo Plut. lib. de Iſide & Oſiride. Alii à monte *Idâ* nomen deduxerunt. Ob ſcabiem eos ex Ægypto pulſos eſſe ſtolidè & impiè tradit Juſt. lib. 36. *Sed cum ſcabiem Ægyptii, & pruriginem paterentur, reſponſo moniti Moſen cum ægris, ne peſtis ad plures ſerperet, terminis Ægypti pellunt*, Tac. lib 5. *Purgare regnum, & id genus hominum alias in terras avertere, quod ipſos ſcabie quondam turpaverat.* Quidam volunt Bacchum, aut ejus loco vitem auream coluiſſe; nonnulli aſinum, & porcum. Vide Florum. 3. 5 Plut Symp. 4. 5. Petron. in Catalectis, & ibi Interpretes, nec non Orig. lib. 5. contra Celſum. Minimè omnium corruptè de religione eorum Strabo, qui & *juſtos*, & *verè religioſos* appellat. Itemque Dio loco ſuperius prolato. A Romanis *ciſtiferi* vocabantur. Martialis de Gellia:

——*Nupſiſti, Gellia, ciſtifero:* i. e uni Judæorum.
——*Quorum cophinus fœnuſque ſupellex.*

uti loquitur Juvenalis. Iidem Pagani ſcriptores Judæorum, & Chriſtianorum nomen non raro confundentes, illos pro his poſuerunt, quod Lipſius ad 15. Ann. Tac. itemque Pithœus lib. 2. Adverſ. cap. 2. & Barthius ad Rutilium Numatianum lib. 1. verſ. 159. obſervant. Hinc *Judæus*. Ovid.

Cultaque Judæo ſeptima ſacra viro.

Item *Judaicus*, ut *Superſtitio Judaica* Quinctiliano. Juven.

Judaicum ediſcunt & ſervant, ac metuunt jus.

Judenburgum, urbs Germ. in Stiria ſup. ad Muram flu. quibuſdam *Sabantica* antiquorum, in Norico, 9. mill. à Græcio in occ. & 2. à confin. Carinthiæ, ſub dom. Auſtriacorum.

Juenna, *Jaunſtain*, urbs Carinthiæ infer. in limite Carniolæ, 2. mill. à Volemariâ in auſt.

Iuernia. Vide *Hibernia*.

Iuernis, *Dunkeran*, urbs Hiberniæ in Momonia, Com. Deſmoniæ caput, ad æſtuarium Jerni flu. vulgo *Mair Flud*, 25. mill. ab Oceano, 44. à Corcagiâ, 60. à Caſſilia in Circ & 70. à Galliva. Long 08. 42. Lat 52. 20.

Juſicum, *Saſſoferrato*, op Umbriæ præcipuum, inter Fabrianum, op. Piceni & Pertiam, 7. m. p. à Foſſato 4.

Jubonum, *Hoye*, Colon. & op. Belg. ad Moſam, inter Leodium & Namurcum urbes.

Julia, *Guliers*, reg. Germ. infer. Duc. titulo inſignis inter Colon. Agrippinam, & Trajectum ad Moſam.

Julia, *Fidentia* Plinio, vulgo *Burgo di S. Donino*, urbs Gall. Togatæ, ſub ditione Ducis Parmæ in reg. Statu Buxeti dictâ, 15. mill. à Cremonâ in meridiem. Long. 32. 22. Lat. 44. 04.

Julia unda, quænam fuerat, vide Lud. de la Cerda in illud. Virg. Georg. 2.

Quid memorem portus, Lucrinoque addita clauſtra,

Atque

Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quà ponto longe ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Aſtigitano. Plin. *Julia fama, Julia vicus, Julia contributa, Julia reſtituta, Julia felicitas* ejuſdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Plures aliæ *Juliæ* apud Geographos frequenter occurrunt.

Julia, Giula, quæ & *Ziridava*, urbs Tranſylvaniæ prope Sarcadium lacum, 20. mill. à Waradino ad merid. & 101. à Segedino in Eurum.

Julia, Geyl, flu. Norici per agrum Saliſburgenſem fluens.

Julia Cæſarea, olim fol. urbs Mauritan. Cæſar. à Juba rege in honorem Jul. Cæſaris condita, hodie eſt *Tenez*, urbs regni Algerii in orâ maris Mediter. 125. mill. ab Algerio in occ. & ferè 90. à Quiza in ort.

Julia Campeſtris, urbs Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. mill. paſſ. in ort. *Beni Teudi* Marmolio.

Julia clauſtra, loc. intra Alpes Julias, quo ex Carnis in Noricum tranſitur, *La Chiuſa* vulgo.

Julia fama, op. Hiſp. Bæt. ad Anam flu. in Luſitaniæ confin. *Serra* Floriano.

Julia Libyca, vulgo *Livia*, op. Com. Ceretaniæ in Catalonià ad Sicorim flu. 15. leuc. à Perpiniano in occ. & 1. à Jugo Ceretanorum, ſeu *Puigſerda* in ort. in confin. Galliæ.

Julia Myrtilis, Merſola, op. Luſitaniæ trans Anam flu. verſus confin. Algarviæ, 25. leuc. à Pace Auguſta in auſt. 3. autem à Sylvi in ort. Long. 12. 25. Lat. 37. 52.

Julia Nova, op. regni Neapol. in Aprutio ulter. & in ora maris Adriatici, 20. mill. ab Aſculo Piſeno in ort. & 18. à Penna in Bor.

Juliacenſis Ducatus, prov. Germ. infer. inter Rhenum ad ort. & Moſam ad occ. Rurâ flu. in duas partes dividitur, ſubeſtque Duci Neoburgenſi è familia Bavaricâ. Terminatur à Sept. Geldriâ ſuper. ab ortu Diœceſi Colonienſi, ab occ. Duc. Limburgenſi, è merid. Eyfalia, & Diœceſi Trevirenſi. Ejus primaria eſt Juliacum, vulgo *Gulick*, inter Colon. Agrippinam 6. & Trajectum ad Moſam ad occ. 8 leuc. ab Aquiſgrano in Cæc. 4. Long. 27. 55. Lat. 50. 54.

Julienſes, Carnorum pop. in Italiâ, in Julio Carnico ad radices Alpium.

Julinum, Wallin, op. Pomeraniæ, 3. mill. ab ora maris Baltici in merid. & 7. à Stetino. Long. 37. 20. Lat. 54. 10.

Juliobona, urbs Normanniæ, vulgo *Honfleur* aliis autem *Lillebonne*, urbec. prope Sequanæ æſtuarium, 6. leuc. à Portu Gratiæ in ort. & 8. à Rothomago in Cæc. Long. 21. 30. Lat. 49. 20.

Juliobona, urbs Pannoniæ ſuper. ad Danub. Auſtriæ caput. Vide *Vienna*.

Juliobriga, op. Cantabrorum, nunc quibuſdam eſt *Fuente d'Ebro*, vic. ad fontes Iberi flu. Al. autem eſt *Val de Vieſſe*, vic. ad Iberum, 5. leuc. ab ejus fontibus in ort. & in Caſtella veteri, 20. leuc. a Logunno in occ. Long. 18. 10. Lat. 43. 30.

Juliodunum, Loudun, urbs Galliæ in Pictavienſi prov. 6. leuc. à Salmurio in auſt. 10. à Pictavio in Bor. & 18. ab Ambacia.

Juliola, op. Sardiniæ, nunc *Caſtro Doria*, in orâ occident. 10. mill. à Tibula in Sept. verſus Fretum Taphros, Cluverio teſte.

Juliomagus, Andes Cæſari, *Andegavi* Plinio, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Turonenſi, inde 30. leuc. in occ. Nannetes verſus 16. Ducatus & Academia, & Andegavenſ. reg. caput, *Angers* vulgo.

Juliomagus, op. Germ. quibuſdam eſt vicus *Pfullendorf*, Cluverio autem eſt *Dutlingen*, op. Sueviæ ad Danub. flu. ditionis Virtemburgenſis, 5. mill. à Scaphuſiâ in Bor. uti 7. à Conſtantiâ, & 7. à Tubinga in meridiem.

Juliopolis, urbs Bithyniæ, quæ etiam *Gordiucome* dicta fuit, hodie *Begaſar*, teſte Caſtaldo.

Julium Carnicum, quibuſdam eſt *Zuglio*, vic. Forojulienſis prov. prope font. Buti amnis, ad rad. Alpium, 4. mill. a Ponte Felix in occ. Lazius autem credit eſſe *Pontafella*, op. medium in Foro-Julio, & medium in Carinthiâ ſitum, 6. mill. ab Utino in Bor. & 7. a Villaco in auſt. Long. 34. 59. Lat. 46. 00.

Julium præſidium, Scalabis Plin. *Scalabiſcus* Ptol. vulgò *Santaren*, urbs olim clariſſima Luſitan. & conventus multarum urb. nunc op. ampliſſimum ad Tagum, ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Al. eſt *Trugillo*, urbs Luſitan. in Extremadurâ. Long. 11. 30. Lat. 39. 05.

Juncaria, Junquera, op. Cataloniæ ad rad. M. Pyrenæorum, inter Helenam ad Bor. & Gerundam ad meridiem, 3. leuc. ab orâ maris Mediterranei. Long. 25. 00. Lat. 43. 25.

Junna, Juin Ortelio, flu. Gall. Celt. qui ex Burgundiæ Duc. per Senonas in Sequanam flu. defertur.

Junonia major, inſ. una ex Fortunatis, vulgo *Forteventura*, una ex Canariis inſ. maxime ad ort. extenſa. Dicta fuit etiam Herbania, Sanſone teſte, 12. leuc. ab orâ Africæ & 16. à Canariâ inſulâ.

Junonia minor, altera ex inſ. Fortunatis, vulgò *Lanceratta*. Diſtat 6 leuc. à Junonia majori.

Junonis Ara, prom. Hiſp. Bæt. *Cabo Trafalgar*, in ora Occident. Vandalitiæ, ubi incipit Fretum Herculeum. Diſtat 9. leuc. à Gadibus in merid. & 10. à Calpe in occ.

Junonis Laciniæ templum, loc. erat in ora M. Græciæ inter Crotonem urb. & Lacinium promont. *Na... Manna* Gabrieli Barrio dicitur.

Junonis promont. hodie *Capo Giallo*, teſte Nardo, prom. Peloponneſi in ora ſin. Corinthiaci, contra Scyonem urb.

Junonis ſacrum, ſeu *templum*, prom. Melitæ inſ. *S. Maria di Corte*, teſte Quinctino Heduo.

Junopolis, Ponti Paphlagonici urbs in Aſia min.

Junxus, flu. Maurit. Tingit. apud Melam qui eum proxime Lixum urb. ſtatuit. Long. 52. 50. Lat. 45. 00,

Ivodium, Yvois, op. Belg. in Duc. Lucemburgenſi. Long. 26. 35. Lat. 49. 33.

Ivollum, Vylack Lazio. op. Pannon. infer. inter Teutoburgum ad Bor. & Bononiam ad auſt. quanquam a quibuſdam juxta Dravum ponatur, ſub Dom. Turcarum.

Jura, inſ. Scotiæ, Hebridum una, ad Boream Hylæ inſ.

Jura, ſeu *Juraſſus*, mont. Gall. Lugdunenſ. Varia pro locorum diverſitate ſortitur nomina ab Helvetiis & Germanis. A Sept. Rhenum uſque porrigitur, & à merid. Genevam, atque Breſſiam prov. attingit.

Juſtiniana prima, quæ nunc *Locrida*, urbs eſt ampla in excelſo colle, ad lac. in Macedonia, ubi alias Daſſaretæ, in Pelaſgonia tractu; ſubeſtque dom. Turcarum. Ibi natus Juſtinianus Imperator.

Juſtiniana ſecunda, ſeu *Ulpianum*, urbs Mœſiæ ſuper. ... confin. infer. longè à Macedonia in arctos, 50. mill. à Scupi in Bor. 60 à Sophia. Nunc *Vulpia* dicitur, ſub. dom. Turc. & 40. mill. diſtat à Danubio flu. in meridiem.

Juſtiniana tertia Chalcedon, urbs Archiep. Bithyniæ in ora contra Byzantium, teſte Curopalate, dicta eſt.

Juſtinopolis, urbs Iſtriæ primaria, *Capo d'Iſtria*, 24. mill. diſtat à Parentio in Bor. & 10. à Tergeſte in auſt. ſubeſtque dominio Reip. Venetæ. Long. 36. 26 Lat. 45. 31.

Jutia, Jutland, alias Cimbrica Cherſoneſus, reg. ampla Daniæ regni, & in modum peninſ. extenſa à merid. in Sept. & tantum continenti juncta verſus auſt. ubi terminatur à Germaniâ. Ab. occ. habet mare Germ. ad Bor. & ort. ſin. Codanum, ſeu mare Balticum, Dividitur in Septentrionalem & Meridionalem. Septentrionalis dividitur in quatuor partes, viz. in Ripenſem, Arhuſienſem, Alburgenſem, & Viburgenſem, ubi ſunt urbes cogn. Meridionalis, quæ & Duc. Sleſvicenſis, dividitur in ſeptem partes, ſed pars ejus meridion. ſubeſt dom. Ducum Sleſvicenſ. è familia regnum Daniæ.

Juturna, fons & lacus Parvus Latii apud Numicium flu. *Treglio* nunc, teſte Gyraldo. Item fons Romæ in Velabro.

Juvavia, vel *Juvavium*, *Pædicum* Ptol. eſt *Saltzburg*, urbs ampla Bavariæ ad amn. cogn. 12. mill. à Lintio in Circium, quot à Paſſaviâ in merid. Long. 35. 31. Lat. 47. 41.

Juverna. Vide *Hibernia*.

K.

K*Erriensis Comitatus*, Com. Hiberniæ in Momoniâ prov. cujus cap. Ardatum. Habet ad Arctos Connaciam, & ad auſt. Deſmoniæ Com. eſtque juxta Oceanum Occid.

Kildaria, urbs Hiberniæ in Lageniâ reg. Epiſc. ſub Arch. Dublinienſi, Com. cogn. caput, 25. mill. à Dublino in occ. & 50 à Waterfordiâ in Bor.

Kilkennia, urbs, Hibern. in Lageniâ, Com. cogn. caput, ad Nuram flu. 50 mill. a Dublino, 20. à Caſſiliâ in ort. & 28. à Waterfordiâ in Bor.

Kilmalocum, urbs Hibern. in Momoniâ prov. & Com. Limericenſi, Epiſc. ſub. Arch. Caſſilienſi, 18. mill. à Limerico in auſt. & 28. à Corcagiâ in Bor.

Kilmoria, urbs Scotiæ in Knapdaliâ prov. ad lacum, ſeu æſtuarium *Fyna*, eſtque Epiſc. ſub Arch. Glaſcovienſi, 15. mill. a Stephanodino in auſt. & 32 à Dunbrittonio in occ.

Kinſalia, Kinſale, urbs Hibern. in Momonia prov. & in Com. Corcagienſi. Gaudet portu capaci, eſtque Epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, 15. mill. à Corcagia in meridiem.

Knapdalia, prov. Scotiæ verſus occ. inter provincias Lornam ad Bor. & Cantieram ad auſt.

Koniſberga, Pruſſiæ Duc. urbs primaria. Vide *Regiomons*,

Labeatis,

L.

L*Abeatis*, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quam Livius lib 44. deſcribit. *Lago di Scutari* hodie dicitur.

Laberus, op fuit Eblanorum in Hibernia, ſed quid ſit nunc, non conſtat. Alii enim opinantur eſſe *Kildare*, & al. *Killair*, ſeu *Kellean* in Media prov. ad amnem Bovindam.

Labicum, Italiæ opidum, nomen ejus quod attinet, cum Græcorum β utramque Latinorum literam b & u valeat, promiſcuè per has ſcriptum id reperias apud diverſos, vel interdum etiam in iiſdem auctoribus. Singulari num. juxta cum Strabone habet Silius lib. 12.

——Campos ingreſſus & arva Labici.

Idem lib. 5.

——Veterem bellare Labicum.

Sic vocat, quod hoc temporis everſum, minimeque quod olim florens. Strabo lib. 5. Τῷ παλαιῷ Λαβικῷ, κτίσμαπ κατεσπασμένῳ. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus pl. num. adpellatur. *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici.

Opidani *Labicani*. Mart.

Labicana levi ceſpite velat humus.

Long 36.45 Lat. 41. 40. Leander *Valmontonem* appellat. Cluverius vero *Zagarollum*

Labiens caſtra, quæ Cæſar in Comment. deſcribit, ubi nunc *Lobienſe monaſterium*, teſte Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ.

Labinius, *Lavino*, Gall. Tog. flu. inter Bononiam & Mutinam occurrens, apud quem Triumviratus inter Octavianum M. Antonium & Lepidum firmatus eſt.

Laboriæ, campi fertiliſſimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Sinueſſam. Vulgò *Terra di Lavoro.* Vide Plin. 9. 11. & 17. 4.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum a Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſeras, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentius Plinio, qui illum *portentoſiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg lib. 5 Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quâ ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius: *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſt. Λαβύρινθος, σπήλαιον Κρητικὸν ὑπόγειον καὶ πολυέλικτον. Suidæ & Heſychio Κοχλιοειδὴς τόπος dicitur. Hinc *Labyrintheus.* Catul. in Argon.

Nec Labyrintheis è flexibus egredientem
Tecti fruſtraretur & inobſervabilis error.

Lacedæmon, hodiè *Miſitra*, clariſſima Peloponneſi totius urbs, alio nomine *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Vide Nicol. Cragium de Reb. Lacedæmoniorum. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modo permiſſum, ſed & commendatum ſcribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco quòd pleræque gentes furtum probarint, & gloriæ locum duxerunt, quod alioquin ignominiæ eſt. Plut. in Mario de Hiſpanis ait fuiſſe apud illos λῃστείαν κάλλιστον. Idem in vitâ Pompeii de ipſis Romanis, qui χρήμασι δυνατοὶ, καὶ γένει λαμπροὶ, ſeſe piratis adjunxiſſe Ὡς καὶ δόξαν τινὰ καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἔργου φέροντος. Herod. de Scythis lib. 4. Ζῶσι δ' ἀπὸ λῃίης τε καὶ πολέμου. Ubi ſicut bellum glorioſum, ita & raptus. Ovid. de Getis.

Qui niſi de rapto vivere turpe putant.

Thucyd. lib. 1. de in continente degentibus, marique viciniis, nec non inſularibus. Προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις ἥρπαζον (Scholiaſtes ἐλῄζοντο) οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Dicuntur etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritia optimè erudiebant. Corn. Nepos in Alcibiade de Laced. *quorum moribus ſumma virtus in patientia ponebatur.* Horatius:

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon* Cic. 2 de LL. Vide Lambinum ad Horat. loc prædictum. Heſychius: Λακεδαίμων ἡ Σπάρτη, καὶ ποτὲ μὲν ἡ Πελοπόννησος. ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ. Not. hic mulieres hujus loci fuiſſe valde delicatas. Claud. de B Getico:

Scilicet Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Cœperat & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Muſæus in Amoribus Herûs & Leandri:

Λακεδαίμονος ἱμερόεσσαν
Ἤχι μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων.

Oraculum, quod in proverbium poſtea iit:

Ἵπποι Θεσσαλικοὶ Λακεδαιμόνιαί τε γυναῖκες.

Unde εὐγύναικα Lacedæmona vocat Nonnus Baſſaricon lib. 43. Nummo coriaceo utebantur. Sen. Ben. 5. *Corium formâ publicâ percuſſum quale apud Lacedæmonios fuit.* Nic. Damaſc. Νομίσματι χρῶνται σκυτίνῳ. Item *Lacedæmon* Cypri urbs mediterranea. Steph.

Lacibürgium, op. Germ. in Pomerania, apud oſt. Oderæ flu. *Lazenitz* Willichio. Long 36 38. Lat. 53. 30.

Lacinium, promont. Magnæ Græciæ Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Ibi templum erat Laciniæ Junonis. Ovid. Met 15.

Italiam venit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ ——

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 371.

Ἔνθα καὶ αἰπὺ ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Virg. lib 3. Æn.

Hinc ſinus Herculei, ſi vera eſt fama, Tarenti
Cernitur, attollit ſe diva Lacinia contra.

Strab. lib 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν πλούσιον ποτὲ ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Liv. lib 22. *Nobile templum Lacinium Junonis ſanctum omnibus circa populis.*

Laconica, quæ & Lacedæmon, reg. Peloponneſi in orâ Auſtrali. Pop. *Lacones*, qui infames apud antiquos: Heſychius: Λακωνίζειν, παιδικοῖς χρῆσθαι. Idem. Λακωνικὸν τρόπον, τὸ παρέχειν ἑαυτὸν ξένοις, ἐπεὶ οὐ φυλάττουσι Λάκωνες τὰς γυναῖκας. Hinc Lacænus. Virg. Georg. 2.

——*Virginibus bacchata Lacænis Taygeta.*

Et Λάκαινα κόρη apud Theogn. *Laconicus ſinus*, *Golfo di Colochina* Caſtaldo.

Lactodurum, Angliæ op. *Bedford* nonnullis; aliis *Stony-Stratford.*

Lade, inſ. maris Ægæi, ante Miletum Steph. Hanc in duas parvulas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici. Idem Pauſ. in Att. Ἔστι δὲ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος. Strab. lib. 14. πρόκειται δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον.——

Ladoga, lac. totius Europæ ampliſſimus, pro maj. parte in Sueciâ, in Keckholmiâ prov. partim in Moſcoviâ reg & in prov. Novogardiæ majoris. In Finnicum ſin. ſe exonerat, mediante Nievâ flu & ovi fere ſpecie 36. mill. Germ. long & 20. latitudinem habet.

Ladon, flu. Arcadiæ, juxta quem poetæ fabulantur Syringa nympham in arundinem fuiſſe commutatam. Hujus meminit Dionyſius verſ 417.

Ἠχι καὶ ἀγχόγονος μακρὸν ῥέει ὕδασι Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionyſius. Sic enim ille Hymn. 1.

Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν.

Vide Strabo lib. 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pauſanias in Arcadicis. *Rapacitatem* Ovid. Faſt. 2.

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Et alibi:

Arcades hinc Ladonque rapax.——

Claud. Stil. 1.

Plurima Parrhaſius tunc inter corpora Ladon
Hæſit.——

Heſych. Λάδων, ποταμὸς Ἀρκαδίας. Hinc *Ladogenes* & *Daphne*, Ladonis filia. Idem Λαδωγενής, ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμῷ Λάδωνι ἱδρύνθη. ubi leg. ἡ Δάφνη. Ea enim fil Ladonis dicitur Lycophroni, Pauſaniæ in Atticis, nec non Homeri Scholiaſtæ. Vide Palæphatum in *Ladone.*

Læſtrygones, pop. immaniſſimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humanâ carne victitaſſe. Tibullus ad Meſſalam de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas.——

Hom. 10. Odyſſ.

Ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες.

Mox:

Οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασιν.

Gell. 13. 21. *Ferociſſimos & immanes Neptuni filios ainunt,*

ut Laſtrygonas & Cyclopas. Inde apud Horat. *Leſtrygonia amphora*, pro Formiana.

Lagenia, Leinſter, pars Hibern. verſus orient. porrecta, ſub qua novem ſunt Com. viz. Caterloghenſ. Dublinenſ. Kildarienſ. Kilkennienſ. Media occid. & orient. Com Reginæ, Com. Regis, & Com. Vexfordienſis. Terminatur ab ort. mari Hibernico, ab occ. Connacia, à Sept. Ultonia & à merid. Momonia.

Laletani, Hiſp. pop. *Leatani* Ptol. *Letani* Strab. Hi poſtea *Gotholani* dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teſte. Horum reg *Laletania*. Mart. 1. 15. inde *Laletanum vinum* à Plin. 14. 6. magis copia, quam bonitate commendatur. Mart. 7. 52.

Et Laletanæ nigra lagena ſapæ.

Idem 1. 27.

A Caupone tibi fæx Laletana petatur.

Lampetia, op. Brutiorum marit. in orâ Calabriæ citer. *Le Cetrare* Gabr. Barrio, *Clampetia*, vel *Dampetia* Plinio. Vide omnino Voſſ. ad Melam p. 168.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. 4. 1. *Lampia* Straboni, & Pauſaniæ, item Statio lib. 4. Theb.

——*Candenſque jugis Lampia nivoſis.*

Item *Lampia* flu. ex eo monte naſcens, & op. Arcadiæ.

Lampſacus, Lampſacum Ciceroni. Sic enim ille Act. 3. in Ver. *Oppidum*, inquit, *in Helleſponto eſt Lampſacum imprimis Aſiæ provinciæ clarum, & nobile: homines autem & ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes cives Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati, & quieti, prope præter cæteros ad ſummum Græcorum otium potius, quam ad ullam vim aut tumultum accommodati. Lamſiche* Sophiano & *Lepſeck* Turcis, teſte Leunclavio, olim Pityuſa, teſte Plinio. Hic Priapus colebatur. Ovid. Triſt. 1. 9.

Et te ruricolâ, Lampſace tuta Deo.

Dicta eſt à *Lampſace* quâdam ejus loci puellâ. A Phocenſibus condita, ut quidam volunt, vel, ut alii, à Priapo. Strabo lib. 3. urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo matris Deûm inſignem. Generoſo vino abundavit, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per benevolentiam donata eſt. Hinc *Lampſacenus* & *Lampſacius*. Mart. lib. 10.

Nam mea Lampſacio laſcivit pagina verſu.

Idem 10. 52.

Quantam Lampſaciæ colunt puellæ.

Lancaſtria, Lancaſter, op. Angl. ad flu. Lunæ oſt. in Com. Lancaſtriæ, & in orâ maris Hibernici, med. inter Carleolum ad Bor. & Ceſtriam ad auſt.

Landava, Landaffe, obs Walliæ Auſtralis in Com. Glamorganenſi, Epiſc. ſub Arch. Cant. ad amnem Tavum 1. mill. ſupra Cardiffam. Long. 16. 47. Lat. 51. 52.

Landavia, Landau, urbs Germ. Imp. in Alſatiâ infer. in confin. Palatinatus Rheni, 4. leuc. à Spirâ in occ. quot à Rheno flu. Long. 35. 00. Lat. 48 35.

Landſhutum, urbs Bavariæ infer. ad Iſaurum flu. 20. mill. à Friſingâ in ort. & 30. à Ratiſpona in merid. Long. 34. 51. Lat. 48. 24.

Langia, ſeu Peloponneſi ex Nemeæâ ſylva in ſin. Corinthiacum fluens. Stat. 4. Theb.

Hæc quoque ſecretâ nutrit Langia ſub umbra.

Lanuvium, urbs olim, nunc pagus Latii in viâ Appiâ, ab urbe Româ 16. m. p. diſt in agro Laurente. Hinc *Lanuvinus*. Horat. 3. 27.

——*Ab agro*
Rava decurrens lupa Lanuvino.

Ovid. Faſt. 6

Et populus Laurens Lanuvinumque meum.

Vide Propertii Commentatores in illud lib. 4. eleg. 8.

Lanuvium annoſi vetus eſt tutela Draconis.

Et eleg ſequent.

Lanuvii ad portas hei mihi ſolus eram.

De *Lanuvii* & *Lavinii* differentiâ, vide Sigon. in Liv. lib. 8.

Laodicea, Laodicha, urbs ampla Syriæ ad Orontem flu. 18. mill. ab Emiſſa in merid. & fere 100. à Damaſco in Bor.

Laodicea, urbs Syriæ in ora maris Phœnicii, inter Heracleam ad Bor. & Gabalam ad merid. ad rad. M. Caſii 30. mill. ab Antiochia in occ. & 35. ab Apamæa in Cæc.

Laodicea, urbs Aſiæ min inter Tralles ad occ. & Apamiam ad Eurum. 50. mill. utrinque 170. à Magneſiâ in ort. Long. 57. 30. Lat. 39 58

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos, & ſtrata equorum creduntur inveniſſe. Virg. Georg. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere
Impoſiti dorſo, atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.

Lucan lib. 6. de equo Scyphio:

Spumavitque novis Lapithæ domitoris habenis.

A Lapithâ Apollinis & Stilbes nymphæ filio ſic dicti.

Laranda, urbs Lycaoniæ, 50. mill. ab Iconio, 118 ab Anazarbo in occ. juxta fontes Cydni flu. Long. 64. 49. Lat. 49 35.

Larinum, Larino, urbs regni Neapolitani in confin Capitanatæ prov prope Frentonem amnem. 40. mill à Benevento in Bor. Pop. *Larinates*. Silius lib. 15.

Quaque jacet ſuper Larinas accola Ponti.

Lariſſa, nomen multarum civitatum. Stephanus duas Cretæ *Lariſſas* facere videtur. Item duas Theſſaliæ, unam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt cujus Hom. meminit, quam Λάρισαν ἐριβώλακα vocat. Sed quænam ſit Homerica illa Lariſſa ambigitur, teſte Geographo lib. 8. Qui vero de Theſſaliæ Lariſſa accipiunt, Horatii locum inferius producendum, eo refelli videntur, quòd ſuperius dixerit *Theſſala Tempe*. Alia Æolidis juxta Cumam, alia Syriæ, alia Lydiæ Eſt & parva reg. in Oſſâ. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, ubi Apollo *Lariſſenus* colebatur. Alioqui à *Lariſſa* fit *Lariſſæus*. Ut *Lariſſæus Ulyſſes* apud Virg. Æn. 2. Horat. Car. 1. 7.

——*Me nec tam patiens Lacedæmon,*
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ.

Lariſſa potens Lucano lib 6. Apud eundem lib. 7. Pompeio omne auxilium profugo offert, verſ. 712. *Mœnia Lariſſæa* Catullo in Argon.

Larius lacus, totius Italiæ ampliſſimus, quem à Como vicino op. nonnulli appellant Comenſem. Sic dictus à fulicarum multitudine, quos Græci λάρους vocant. Hodiè *Lago di Como* Italis. Quem elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Jovius. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, Te Lari maxime.——

Lege Plinium lib. 2. cap. 103. qui etiam lib. 3. cap. 19. *inclytum* vocat. Hujus lacûs effuſæ laudes in Epiſt. alterius Plinii lib. 2.

Latium, Straboni proprie eſt ea Italiæ pars, teſte Plinio 3. 5. quæ inter oſtia Tiberis, & Circeios interjacet, mill. paſ. quinquaginta in longitudinem non excedens, quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Novi vero Latii tractus ad Vulturnum uſque amnem extenditur, dividiturque in Latium citerius, & ulterius. Prius a Tiberis ripâ Fundos uſque protenditur. Poſterius à Fundis uſque ad Vulturnum. Sic dictum putatûr, quod illic latuerit Saturnus, cum Jovem fugeret. Virg Æn. 8.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo,
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Ovid.

Dicta fuit Latium terra latente Deo.

Ipſemet Saturnus lib. 1. contra Symmachum.

——*Placet hic fugitivus & exul*
Ut maneam; genti atque loco Latio dabo nomen.

Minut. Felix. *Itaque latebram ſuam, quod tutò latuiſſet, vocari maluit Latium.* Cyprianus de Idololatrarum vanitate. *Latium de latebra ejus nomen accepit.* Varro autem ſentit dici Latium, quod Italia lateat inter præcipitia Alpium & Apennini. Sic veteres de Latii nomine. Quanto melius autem his Bochartus, qui de nominis hujus notatione ſic diſſerit. Circen, inquit, fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis veteres conſtanter docent. Æſchylus in Elegiis:

Τυῤῥηνῶν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Theoph. Hiſt. Plant. 9. 15. *φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν εἶναι τόποι μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν, καὶ τὴν Λατίνην.* Ariſtot. in Mirabil. *λέγεται δὲ περὶ τῆς Ἰταλίας ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον.* Itaque tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quam quod *φαρμακώδεις* volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium* & *Latinos* dici putaverint *ἀπὸ τῶν φαρμάκων ab incantationibus*, quia Phœnicio ſermône לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel *Latim* eſt *incantatio*. Hinc *Latius*, & *Latialis*, *Latinus*, & *Latinienſis*. Hodie *Campagna di Roma.*

Latmus, mons Cariæ non procul à Mileto, vide *Endymion.* Item nomen inſ. apud Thucyd. lib. 3. ſed legendum Ἰταμὸς ibi monet Palmerius.

Latobrigi, pop. Gall. Belg inter Allobroges & Helvetios. Quorum regio *Lauſanne* hodie Marſano, *Cleckgow* vero Scudo

Lavinium, ſeu *Lavinum*, urbs Latii ab Ænea condita, & nomine Laviniæ uxoris ita appellata, hinc *Lavinus*. Virg. Æn. 1.

Italiam fato profugus, Laviniaque venit
Littora. Inde Prop.
Jactaque Lavini mœnia litoribus.

De differentiâ inter *Lanuvium*, & *Lavinium.* Vide Dauſqu. ad Silium p. 546.

Laumellum, urbs Inſubriæ. Anton. *Lamello* Leandro: Meminit ejus quoque Marcellinus. Hodie pagum eſſe ſatis contractum ſcribit Merula.

Laura, Siciliæ civitas Iſac. in Lycophr. Item Alexandriæ Ægypti vicus. Athen.

Laurentum, civitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lavinio, ita dicta à ſylvâ *laureâ* eo in loco cum conderetur, inventâ. Pop. *Laurentes.* Apris hic tractus præcipuè abundavit. Virg. Æn. 10.

Ac veluti ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinnifer annos
Defendit, multoſque palus Laurentia, ſylvâ
Paſtus arundineâ. Horat Sil. 4. lib. 2.
Nam Laurens malus eſt, ulvis & arundine pinguis.

Mart. 9. 49.

Inter quæ rari Laurentem ponderis aprum
Miſimus, Ætolâ de Calydone putes.

Qui poeta etiam ranas in iiſdem paludibus notavit, 10. 37.
——*Laurentino turpes in littore ranas.*

Lauretum, *Loreto*, urbs Piceni, inter Recinetum & oram maris ad 3 m. p. ab Ancona 15. in merid.

Lauriacum, *Lorch*, vic. Auſtriæ ſup. ad Danub. flu. 3. mill. infra Lentiam, & 1. tantum ab Aniſo, 22. à Vienna in occ.

Laurion, locus Atticæ, ubi argentum fodiebatur. Thucyd. lib. 2. 6. & Plut.

Lauron, Hiſp. Tarracon. urbs. Plut. in Sertorio; hodiè *Laurigi*, in regno Valentiæ.

Laus, urbs Lucaniæ. Steph. Item op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 1262.

Laus Pompeia, urbs Inſubriæ. Plin. *Lodi* hodiè.

Lauſonium, urbs ad Lemanum lacum. Anton. *Lauſanne* vulgò dicta. Long. 28 18. Lat. 46 04.

Lawenburgum, op. Saxon. infer. ad Albim flu. 7. leuc. ab Hamburgo in ort. & 5. à Lubeca in auſt.

Lawenburgum, op. Pomeraniæ, 8. leuc. à Gedano in occ. 2. à lim. Pruſſiæ prov. & 3. ab ora maris Baltici in auſt.

Laxta, Celtiberorum in Hiſp. urbs Ptol. *Hita* Moletio. Al. eſt vicus Caſtellæ Novæ, *Tragazete* dict. in confin. Aragoniæ, ad fontes Sueronis flu. 6 leuc. à Toleto in occ.

Leanitæ, Arab. fel. pop. ad ſin. Arabicum Ptol. Ita Ortel. Sed *Leanitis* ſinus, in Perſico ſinu eſt, ibique *Leanitæ* pop. in ora incolentes, quorum reg. *Elcatif* Caſtaldo.

Lebadea, urbs Bœotiæ apud Cephiſum fluvium. Stat. Theb. 7.

Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo.——

Lebedus, Ioniæ civitas, à Colophone 120 ſtad. diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

An Lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus.——

Long. 55. 20. Lat. 39 00.

Lebus, pop. Italiæ, quos Livius in Cenomanis inter Brixiam & Veronam deſcribit, ex quo error G. Merulæ patet, eos eoſdem cum Lebeciis Polybii facientis.

Lebynthus, vel *Lebinthus*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Ovid. Met. 8.

Dextra Lebynthus erat, fœcundaque melle Calymna.

Mela 2. 7. in cenſu Sporadum. *Niſyros, Lebynthos, Calydna.* Plin. 4. 17. *Coraſiæ Lebinthus, Leros*, Strabo lib. 10. Ἔστι δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποράδων, Λέβινθος καὶ Λέρος. Nomen eſt à lateribus. Later enim Ebraicè לבנה. *lebena* dicitur, Chaldaicè, & Syriacè לבינתא *lebentha* vel *lebeneha.*

Lechæum, portus Corinthi ad ſinum Criſſæum ſive Corinthiacum. *Leſtetocetri* Moletio. Statius:

Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.

Idem:

Ab Inoo fert ſemita recta Lechæo.

Propert. 3. 19.

Deinde per Ionium vectus cum feſſa Lechæo
Sedarit placidâ vela phaſelus aquâ.

Lectum, prom. Troadis, inter Troadem urb. ad Bor. & Aſſum prom. & urb. ad ort. *Scorpiata* Sophiano.

Ledrenſis urbs, hodiè *Nicoſia* Sophiano, urbs Archiep. Cypri in ora Bor. quæ *Leucotheon*, & *Leucoſia* Græcis dicitur.

Ledus, *Le Lez*, amnis Occitaniæ. Oritur 3. leuc. ſupra M. Peſſulanum; deinde ipſam urb. rigans, paulo infra ad Latarum caſtrum in ſtagnum Volcarum, ſeu Magalonæ ſe exonerat.

Legæ, Aſiæ pop. qui unà cum Gelis habitant ad Hyrcanum mare. Plut. in Pompeio.

Legia, flu. oritur in Arteſiæ Com. dein per Flandriam decurrens, juxta Gandavum in Scaldim ſe exonerat.

Legio ſecunda Augusta, Britanniæ op. Ptol. vulgò *Leskerd.* Item urbs in litore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

Legio ſeptima, quæ & Germanica, urbs Hiſp. Tar. in finibus Aſturum, vulgò *Leon.*

Legio decima Germanica, in Pannoniâ ſuperiori eſt juxta Danubium. Ptol.

Legio Auxiliatrix, opidum, olim Pannoniæ infer. ad Danubium, vulgò *Scambri*, nunc pagus apud Budam veterem, teſte Ant. Bonfinio.

Legiodunum, pag. Inſubriæ apud Oram lacus Verbani, ab Angleriâ 8. m. p. à Vareſio 12. à Mediolano 42.

Legionenſe regnum, pars Hiſp. ad Bor. inter Caſtellam ad ort. & Galleciam cum Portugallia ad occ. In duas partes Durio flu. ſcinditur. Ejus primaria eſt *Legio* vulgò *Leon.*

Legionum urbs gemina, una Silurum in Cambriâ & Momutenſi Com. ad Uſcam fl. nunc *Caerleon.* Alia Cornaviorum in Anglia ad Devam flu. nunc *Cheſter*, Com. cogn. caput.

Leiceſtria, quæ & *Legeceſtria* & *Legora* quibuſdam, vulgò *Leiceſter*, op. Angl. Com. cogn. caput, ad Sturam flu. 13. mill. à Nottinghamia in auſt. & tot. à Coventriâ in Eurum.

Leleges, Aſiæ pop. origine Græci, ita dicti quaſi λελεγμένοι, eò quod diverſis è locis collecti eſſent, quòd Euſtathius indicat, & Strabo lib. 7. Hi primùm inſulas tenuerunt; indeque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſiâ ad Adramytenum ſinum conſederunt, partim in eo Ioniæ tractu qui Cariæ eſt proximus. Unde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, *Lelegeida* olim fuiſſe appellatam. Horum originem nonnulli ad Theſſalos referunt, è quibus eſt Servius explicans illud Virgilii Æn. 8.

Hic Lelegas, Caraſque, ſagittiferoſque Gelonos.

Lucan. 6.

Mox Lelegum dextrâ preſſum deſcendit aratrum.

Leleges autem aliquando Locrenſium terram, Theſſaliæ conterminam, tenuiſſe Plin. auctor eſt lib. 4. cap. 7. Et Strabo. lib. 7. Cæterum Heſiodi verſus quos idem Strabo citat, his verbis:

Ἤτοι γὰρ Λοκρὸς Λελέγων ἡγήσατο λαῶν,
Τούς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Λεκτοὺς ἐκ γαίης λάας πόρε Δευκαλίωνι.

Hi verſus, inquam, argumento ſunt & in Theſſaliâ eoſdem aliquando habitaſſe. Quæ enim alia terra Deucalionis quam Theſſalia accipienda, quando eadem & *Pyrrhæa* olim à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore ut idem Strab. auctor eſt lib. 9. appellata fuit. Quin & Pindari Com. Pythiorum Od. 2. aptis verbis indicat Centauros olim Lelegas vocatos fuiſſe: Λέλεγας γάρ φασι πρότερον αὐτοὺς προσαγορεύεσθαι. Διὰ δὲ τὸ ἀναβαίνειν τοὺς ἵππους προσαγορευθῆναι Ἱπποκενταύρους.

Ovid. Met. 9.

Armiferi Leleges, & nymphæ Lelegeides, ibidem.

Lemannus, op. olim, nunc vicus cum templo Albiorus in orâ Angliæ Auſtrali. *Limpne* Talboto. Vel ubi Novus portus Ptol. teſte Camdeno in Cantio, vulgò *Lime*, qui & Limenus Latinè dicitur. Item lacus Allobrogum, Genevam & Lauſannum urbes alluens per quem Rhodanus ex Sedunis fluit. Lucan. lib. 1.

Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Lemnos, inſ. maris Ægæi, Thraciam à ſeptentrione, ab occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata, quem à matre Junone ſimul atque natus fuit, ob deformitatem præcipitatum in hanc inſulam decidiſſe, ac propterea *Lemnium* appellatum fuiſſe, volunt. Val. Flaccus lib. 2.

Mox etiam pavidæ tentantem vincula matris
Solvere, prærupti Vulcanum vertice cœli
Devolvit, ruit ille polo, noctemque diemque
Turbinis in morem: Lemni cum littore tandem
Inſonuit. Vox inde repens ut percuLit urbem
Attonitam ſcopulo inveniunt, miſerentque foventque
Alternos ægro cunctantem poplite greſſus.
Hinc reduci ſuperas poſtquam pater annuit arces
Lemnos cara Deo, nec fama notior Ætna
Aut Lipare domus.

Homerus Odyſ. Θ.

Βῆ δ' ἴμεν ἐς Λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασέων.

Eadem & *Hypſipylæa* dicitur à filia Thoantis ejuſdem nominis, quæ in hac inſula regnavit. Hodie *Stalimine* Turcis & Italis vocatur. *Malum Lemnium*, de maximo & miſerando malo, & *Lemnia manus* pro impiâ, & nefariâ manu. Heſychius: Λημνία χεὶρ, ὠμὴ καὶ σχετλία, ἀπὸ τῆς μοιχείας. Trojani belli tempore Philoctetes ab hydro, vel cherſydro morſus, aut, ut Sophocles, à viperâ, in hac inſulâ relictus eſt, ut

poetæ paſſim teſtantur, quia Vulcani Sacerdotes Lemnii ἰθεράπευον τοὺς ὀφιοδήκτους. Ita habet Euſt. in Lib. 2. Iliad. Lemnum ſe nobilitat imprimis terra Lemnia, cujus aſtrictoriâ vi labra vulnerum coaleſcunt, & obducuntur maximè in veneno-ſo morſu. Galenus cum in Lemnum ideo navigaſſet, ut hujus terræ vires penitiùs cognoſceret, quendam refert ſe convenisse, qui ἐπὶ τραυμάτων καὶ παλαιῶν, καὶ δυσεπουλώτων, ἐχρῆσθαι τῇ καὶ ὅλως θεραπεύειν, ἐπὶ τῇ τῶν θανασίμων φαρμάκων, οὐ προδιδοὺς μόνον, ἀλλὰ τῇ καὶ ἐπιδιδοὺς ἐχρῆτο τῇ σφραγῖδι. *ad vulnera cum vetera, cum cicatrici obducenda contumacia, & ad morſus viperæ, adeoque omnes venenoſos morſus, & lethalia venena, non ſolum pro antidoto, ſed & poſt venenum ſumptum ſigillo utebatur*, i. e. *terrâ ſigillatâ*, ſivè *Lemniâ*. Inde pharmaco nomen, adeoque toti inſulæ, uti putat Bochartus. Nam Arabicè לאם *lamu*, cum de vulnere agitur, eſt *conſolidare, obſtringere, agglutinare*. Videant igitur peritiores an fiat Lemnos vel ex ſimplici לאם *lama*, vel ex compoſito לאם נהש *lam-nahs*, q. d. συνουλωτικὸν φάρμακον τῆς δήξεως, id eſt, *pharmachum vulneris ex morſu obducendi vim habens*. Arabicè enim נהש *nahs* eſt *morſus*. Ideo autem Vulcanus fingitur in Lemnum è cœlo delapſus, ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτο πρὸς αὐτόματον. *quia olim ibi è terrâ erumpebat ſpontaneus ignis*, ut ſcribit Euſt. in lib. 1. Iliad. Itaque etiam Αἰθάλειαν veteres vocarunt, teſte Polybio apud Steph. ἀπὸ τοῦ αἴθειν, *ab ardendo*. Lycophron in Alexandra:

> Τεφρώσας γυῖα λημναίῳ πυρί.
> *Adurens igne membra Lemnio.*

Sen. in Herc. Oetæo:

> *Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?*
> *Quæ Lemnos ardens.* ———

Papinius:

> ——— *Ægæo premitur circumflua Nereo*
> *Lemnos, ubi ignifera feſſus reſpirat ab Ætna*
> *Mulciber.* ———

Vide Suidam in Λήμνιον πῦρ. Hodie *Stalimene*.

Lemovices, *Limovici* Ptol. Gall. Aquit. pop. Pictonibus vicini, hodiè *Limoſin*.

Lemonii, Germaniæ pop Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio, *Lifflander* Curæo.

Lemuris, flu. Liguriæ ex Apennino M. in Urbem fluvium agri Alexandrini influens. Hodie *Lim*, vel *Lemo* dicitur.

Lentia, *Lints*, urbs Auſtriæ ſuper. ad Danubium, 6. leuc. à Paſſavia in ort.

Lentium, *Lens*, op. Belgii in Arteſia prov. 3. leuc. ab Atrebato in Bor. & 4. à Duaco in occ.

Lentudum, *Lutenburg*, op Pannon. ſuper. ad Muram flu. inter Bylentium ad occ. 2. & Caniſiam ad ort 3. leuc.

Leoburgum. Vide *Lawenburgum*.

Leocata, *Leucate*, op. Gall. in Occitania inter Stagnum cogn. ad occ. & oram maris Mediter. ad ort.

Leodium, urbs Belgii ad Moſam flu. in finibus Eburonum, ampla, & epiſcopalis. *Luttich* Germanis. Vulgò *Liege*. Ad tertiam à Tungris milliare, quà meridiem ſpectat, tanto murorum cingitur ambitu, ut altiſſimos complexetur montes vitibus conſitos. Deinde in planitiem excurrit, adeo glebâ fertili, ad hæc pomis, & nucibus omnis generis abundans, ut de præſtantiâ cum Siciliâ certare poſſit. Long. 27. 03 Lat. 50. 40.

Leon, Eubœæ inſ. promontorium. Ptol. *Cabo Manteolo* Sophiano. Item aliud Cretæ in orâ Auſtrali. Eſt & Phœniciæ fluvius. Item Siciliæ, haud procul à Syracuſis, locus, ſive vicus fuit. Thucyd. lib. 6. Λέων. Liv. lib. 24. *Leontiqua*, ubi tamen *Leontem* legit Cluverius.

Leona, urbs Gall. Celt. in orâ Britanniæ min. boreali pop. *Lemuces*. Long 16. 10. Lat. 49. 18.

Leonia, & *Leonium*, vulgo *S. Leon*, urbs M. Græciæ exciſa inter Siberenam & Crotonem.

Leonica, op fuit Edetanorum in Hiſp. quod quibuſdam eſt *Olvete*, al. autem *Alcaniz*, vicus ad amnem *Guadalupe*, in Aragonia ambo, & in confin. regni Valentini.

Leontini, Siciliæ urbs quondam celeberrima, hodiè *Lentini* dicitur, Græcis omnibus Λεοντῖνοι, uno excepto Ptolemæo, apud quem Λεόντιον. Derivatum eſſe nomen ἀπὸ τοῦ λέοντος, i. e. à *Leone*, omnes nummi hujus urbis antiqui teſtantur, in quibus ejus animalis imago expreſſa eſt. Ejus meminit Ovid. Faſt. 4.

> *Jamque Leontinos, Amenanaque flumina curſu*
> *Præterit.* ———

Oppidani eodem nomine gaudebant. Sil. lib. 14.

> *Prima Leontinos vaſtarunt prælia campos,*
> *Regnatam duro quondam Læſtrygone terram.*

Et poſtea:

> *Cereri placidos fœcundos ſanguine campos.*

Apud Ciceronem Verrina 5. ager Leontinus dicitur *Caput rei frumentariæ*. Ibidem: *Leontini principes rei frumentariæ*. Sidon. Carm 22.

> *Quanta Leontino turgeſcis meſſis acervo.*

Polyb. Γεωργικώτατον χωρίον vocat. Vide Plin. 18. 10. Long. 29. 08. Lat. 36. 44. Bellicoſi olim fuere, ſed à Phalaride victi, armiſque exuti potationibus operam dare cœpere; unde Proverb. *Leontini ſemper juxta pocula*, apud Diogenianum in voluptuoſos. Plura de hac urbe vide apud Cluv. Sic Ant. l. 10.

Leopolis, *S. Leo*, urbs Ital Ditionis Pontificiæ, in Duc. Urbini, prope Ariminum flu. in lim. Romandiolæ, 20 m p. ab Urbino in Cæc. & 15. ab Arimino in Cyc. Long. 35. 30. Lat. 43. 38.

Leopolis, *Lemburg*, urbs Polon in Ruſſiâ nigrâ, 15. leuc. à Premillia in ort. & paulo minus à M. Carpato in Bor. Long. 46 33. Lat. 49. 13.

Leoſthenium, ſin. in ora litor Thraciæ, è reg. Bithyniæ in Byzantium ad auſt. & P Euxinum ad Bor. *Sthenium* Gyllio.

Leovardia, *Leuwarden*, urbs Belg. Uniti, ampla, munita, & elegans, Friſiæ Occid. caput, ſub Dom Batavorum.

Lepaduſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepanthum. Vide *Naupactus*.

Lepas, vertex rupis cujuſdam aſperæ in agro Syracuſano. *Cronuti* Fazello & Aretio

Lepinus, mons Italiæ, in quo Signia urbs, vino celebris; Columella lib 10.

> *Quæ Marrucini, quæ Signia monte Lepino.*

Lepontii, pop. Alpini circa Rheni ortum, inter Inſubres, & Helvetios, *Rhinwalder* Scudo. Vide omnino Cluv. Germ. Ant. lib. 1. cap. 14.

Leprium, op. Peloponneſi in Elide reg. ſeu potius, teſte Cic. & Plin. in Arcadiâ, *Chiappa* Nigro. Pop. *Leprini* Ciceroni, Polybio vero *Lepreatæ*.

Leptis, Africæ min. (quæ *Zeugitana provincia* dicitur) duarum urbium nomen eſt. Prima Minor, quæ *Sarrana* cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib 3.

> *Tabraca cum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.*

Long. 42 00. Lat. 31. 40.

Altera trans Syrtin min. ſita, juxta Ocam op. Magnæ cognomen habet. Illam, Neapolin dici exiſtimat Vadianus Melæ enarrator. Cæterum de 2 hiſce urbibus vide Bochartum Geogr. pag. 526. & 527. *Leptis* nomen Punicum eſſe ait, לבת *labt*, quod *ſtationem* ſignificat. Lucan. lib. 9.

> *Proxima Leptis erat, cujus ſtatione quietâ*
> *Exegere hyemem.* ———

Leria, vide *Leros*. Item op. Hiſp. Tarrac. in regno Valentiæ, olim Hedetanorum caput, teſte Beuthero, vulgò *Leria*, ut ex Cluſio, & Morali refert Ortelius. Long. 20. 50. Lat. 40. 00.

Lerina, inſula maris Gallici, oræ Gall Narbon. inter Antipolin & Forum-Julii adjacens, ubi Lerinenſe Cœnobium præclariſſimum. *S. Honorato* Maſſenio dicitur & *Lerinum*, & *Lerinus*.

Lerna, lacus in agro Argivo, Herculis labore notiſſimus, qui in eo Hydram Lernæam dicitur interemiſſe; vicinæ omnis reg. adeo infeſtam, ut locum fecerit Proverbio Λέρνη κακῶν, de malis multis in unum congeſtis. Hinc *Lernæus*. Virg. Æn. 8.

> *Lernæus turbâ capitum circumſtetit anguis.*

Stat. Theb. 1.

> ——— *Veteri ſpumavit Lerna veneno.*

Strabo lib. 8. Λέρνα λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστὶ, καὶ τῆς Μυκηναίας, ἐν ᾗ τὴν Ὕδραν ἱστοροῦσι. Διὰ δὲ τοὺς γινομένους καθαρμοὺς ἐν αὐτῇ παροιμία τις ἐξέπεσε, Λέρνα κακῶν. Argos autem & hunc lacum loca non exiguis inter ſe ſpatiis diſſita eſſe innuit Lucianus in Dialog. Marin. Μόνα δὲ ... μακρὰν ἐστι τῆς Ἄργους εἰς Λέρναν. Val. Flac. lib 1.

> ——— *Olim Lerna defenſus ab angue Arcas.*

Urbem autem & fontem fuiſſe ab al. docemur. Schol. Euripidis in Phœniſſis: Λέρνα πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους. Λέρνας βαθὺν λειμῶνα dicit Æſchylus, unde Pind Schol. ἡ γὰρ Λέρνα κατὰ μέν τινας κρήνη, κατὰ δέ τινας λοχμώδης χωρίον. Eſt & flu. ejuſdem nominis, oppidum item Laconicæ mediter. *Phonea* Sophiano. Nigro autem *Petrina* dicitur.

Leros, quæ & *Leria*, inſ. in Icario mari. Strabo lib. 14. Pop. *Lerii*, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hinc illud Phocylidis Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ᾽ οὔ, πάντες δὲ πλὴν Προκλέους. *Leriis mali, non quidem unus, alter vero minimè, ſed univerſi, excepto Patroclo.*

Lesbos, inſ. maris Ægæi, ante Aſſum, promont. Troadis. *Lesbia* Plauto in Mercatore, *Metelin* hodie. Olim univerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus ſtadiorum 100. ſupra 1000. à Boreâ in Auſt. protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens; feraci agro, & multâ materia ad claſſes

claſſi confiſciendis idonea. Sic dicta à primariâ urbe, quæ in ea potentiſſima fuit, ſive à *Leſbo* Japeti filio, qui in eam inſulam navigavit. Ut autem eruatur Leſbi etymon, ſciendum eſt veteres meminiſſe ſeptem majorum inſularum in mari mediterraneo. In quarum dimenſione, quamvis parum ſibi conſtent, tamen in eo conveniunt, quòd Leſbon ſemper cenſent ſeptimo loco, Scylax ſcilicet, Alexius Comicus apud Euſtathium, Author lib. de Mundo cap. 3. ubi de majoribus inſulis, Apuleius. Timæus apud Strabonem lib. 14. Diod. Sic. lib 5. Inde ſuſpicatur Bochartus Leſbum inſulam *Eſbuth* & contractè *Eſbu*, i. e *ſeptima*, dictam eſſe à Phœnicibus, voce deflexâ ex Ebræâ השביעית *haſſebiith*. Ex quo factum, ut præfixo Lamed להשבוע *Leſbus* diceretur, urbs inſulæ metropolis, i. e *ad ſeptimam*, ſupple *inſulam*. Quâ nominum formâ nihil frequentius apud Pœnos, ſic *Ad ſeptem aras*, *Ad ſeptem fratres*, &c. Dionyſ. verſ. 537.

———Αἰολὶς ἀμφιχέεσιν.

Hinc *Leſbius*, ut *Leſbia vina*, Horat. Epod. 9. quæ apud veteres maximè in pretio. Clearchus: Λέσβιν πόματ☉ ἐκ ὄϊν ἄλλ☉ ἄυτ☉ ἥδιον πιεῖν. Alexis: Λεσβίοις οἰνεχείοις τὰς ἀμφορεὺς τὸ λοιπὸν ἐσοζέχει μέτ☉. Vide Lud. de la Cerda ad illud. Virg Georg. 2.

——*Methymnæo carpit de palmite Leſbos.*

Item *Leſbous*, ut *Leſboum barbiton* apud eundem. Carm. 1. 1. A Leſbiis ortum eſt adagium apud Ariſt. lib. 5. Moral. quod eſt *Leſbia regula*, cum ratio ad factum, non factum ad rationem, vel lex ad mores, non mores ad legem accommodantur. Leſbii inter alias turpitudinis notas, hanc contraxerunt, quod fellationis, & irrumationis primi authores feruntur; unde Græce Λεσβιάζειν apud Ariſtoph. pro *polluere*. Divinandi autem arte pollebant: quapropter apud Plut. hoc adagium legitur *Leſbius Prylis*, nam Prylis Mercurii fil. fuiſſe traditur divinandi peritiſſimus, Leſbii etiam cantores celebres fuiſſe dicuntur, qui accerſiti Lacedæmonem, cives tumultuantes ſuavitate cantûs ad concordiam revocabant: Unde ortum proverbium apud Suidam, & Zenod. *Poſt Leſbium cantorem*, cum aliquem non primas, ſed ſecundas tenere debere ſignificamus. Soli fertilitate, & vini generoſitate inter alia præſtans inſula, nec non puellarum formoſitate.

Leſem, urbs in tribu Aſer, in poſſeſſione vero Dan. Joſ. 19. quæ & *Lais*. & *Dan* dicitur. Hæc ea putatur à pleriſque quæ tandem à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſaris *Philippi* appellata. *Bellina* vulgò.

Leſera, mons Gall. Cemeni pars, in Occitania inter Gabalos & Arecomicos.

Leſina, urbs regn. Neapol juxta lacum cogn. vix 3. mill. ab orâ ſinus Veneti, 22. mill. à Manfredonia in Cæc.

Leſnovia, op Polon. in Volhinia ſuper. Aliquot. m. p. à Bereſtecziâ in ort & 15. à Luceoriâ in merid.

Leſſina, *Leſſines* urbs Hannoniæ, ad Teneram flu. inter Athum ad auſt. & Gerardimontium ad Bor. 5. leuc. à Bruxellis in Bor.

Leſtorum regio, Λῃςῶν χώρα, i. e *piratarum regio*. Ptol. Regio Indiæ extra Gangem, cujus incolæ ſylveſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eâ corvos eſſe albos, & pſittacos; hodie regnum *Pegu* dicitur.

Leſua, *Lewes*, op. Angl in Suſſexiæ Com. 4. mill. ab orâ maris Britannici.

Lethæus, flu geminus: unus Lydiæ, Magneſiam urb alluens, & Pactya monte erumpens, in Mæandrumque per agrum Magneſianum deſcendens, *Fiume di Mangreſia* vulgò; alter in Macedonia, Triccam urb. attingens, apud quem Æſculapium natum ferunt. Eſt & *Lethæus* apud Solinum flu. Cretæ, Gortynam urb. præterfluens, *Leter* hodie.

Lethe, flu. inferorum apud poetas, cujus aquam, ſiquis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum oblivíſci eum voluerunt, ἀπὸ τῆ λήθης, h. e. ab *oblivione* ſic dictus. Conſtat autem revera *Lethen* ſeu *Lethonem* in Africa amnem eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen urb. alluentem, vero quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum ſunt accolis, ab inferis eum emergere. Lucan. lib. 9.

Quem juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis, ut fama, trahens oblivia venis.

Ubi *Lethon* legendum ex optimo ſuo codice monet Voſſius ad Melam lib. 1 cap 8.

Lethes flu. Hiſp. geminus; unus Hiſp. Tarracon per fines Bracarum fluens, qui & *Limæa*, vulgò *Lima*. Alter Hiſp. Bæt per Vandalitiam fluens, ac in mare apud portum Mneſthei exiens, vulgò *Guadelete*. De priore Sil. lib 1.

Quique ſuper Gravios, lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Ubi alii *Gravios*. Super hoc nomine reconditè ſcripſit Iſ. Caſaubonus, Strabonis Commentator in lib. 3. Liv. lib. 35. *Cum flumen Oblivionem tranſire nollent.*

Levaci, pop Belgii, Nerviorum clientes, quorum op. *Leew*, quaſi Levacum in Brabantiâ, à Lovanio 4. leuc in ort. Licèt Marlianus ipſos Lovanienſes interpretetur.

Leuca, Salentinorum urbs, apud Japygium promontorium. Lucan. lib. 5.

Antiquuſque Taras ſecretaque littora Leucæ.

Item op. Ioniæ Melæ. Inſula item Cretica contra Cydoniam. Plin. Inſula Indiæ intra Gangem. Ptol. Et Argivorum op. Polybio.

Leuca ore, Ptol. i. e. *Albi montes*, in Cretâ ſunt, teſte Plinio, *Madara*, & *Spachia* Bellonio.

Leucarum, Camdeno *Logher*, op. Albionis in Walliæ orâ meridionali Anton.

Leucas, & *Leucadia* Plin & Mel. *Leucate* Virg. *Leucates*. Straboni, *Neritis* etiam Plin 5. 1. inſula maris Ionii, oræ Epiri occiduæ adeo vicina, ut continenti juncta videatur; (cum urbe cognomine, quæ *Neritos* Strab *Neritum* Plin) media inter Acroceraunia, & Peloponneſum 87. m p ab Actio 30. in merid. cujus urbs caput erat Acarnaniæ, teſte Livio. *S. Maura* hodiè dicitur, ſedes præfecti Turcarum, mons vero & promont. *Leucata*, & *Leucates*. Ovid. Met 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni,
Nunc freta circumeunt.———

Lucanus lib. 4.

Ductor erat cunctis audax Antonius armis,
Jam tum civili meditatus Leucada bello.

Juvenal Sat. 8.

———*Quantum non Leucade, quantum*
Theſſaliæ campis Antonius abſtulit.

Statius Thebaidos lib. 4.

———*Sic Ambracii per littora ponti*
Nauticus in remis juvenum monſtrante magiſtro
Fit ſonus, inque vicem contra percuſſa reclamat
Terra, ſalutatus cum Leucada pandit Apollo.

Idem Æn 8.

———*Totumque inſtructo Marte videres*
Fervere Leucaten———

Leuce, inſ. Ponti exigua, Boryſthenis oſtio objecta. Vide *Achillea*.

Leuci, Gall. Belg. pop. Treviris & Mediomatricibus finitimi, jaculandi peritiſſimi. Lucan. lib 1.

Optimus excuſſo Leucus Rhemuſque lacerto.

Hodiè *Tullenſes*, quorum civitas *Toul* vulgò dicitur. Item *Leuci*, Peloponneſi pop Livio.

Leucobibia, & Lat. recent. *Loquabria*, regio Scotiæ occidua contra Ebudas inſulas. Male vero Ortelius citat Ptol. ille enim *Levopibiam* habet. Vide *Lucopibia*.

Leucogæus collis, & *Leucogæi fontes*, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos, *La Lumera*, teſte Sanfelicio. Hic alica plurima & ſulphur. Plin 18. 11. & 35. 15. Fontes prædicti firmitatem dentibus, oculis claritatem, & vulneribus ſanitatem aſſerunt, teſte eodem Plin. 31. 2. *Leucogæus* quoque *Leuce acte* Ptol. locus Marmaricæ in orâ litorali inter Parætoniam, & Alexandriam. *Riva bianca* Moletio

Leucopolichna, urbs Sarmatiæ, Ruthenicæ, ſive Ruſſiæ, metropolis. *Lemburus*, quæ & *Leopolis*.

Leucopolis, urbs Cariæ marit. ad ſinum Doridis reg. Plin. 5. 29. *Æſchecher* Leunclavio.

Leucoſia, inſ maris Tyrrheni contra ſinum Pæſtanum, ſic dicta ab Æneæ conſobrinâ ibi ſepultâ, in orâ Lucaniæ, teſte Feſto, ſed ut Plinius vult, ab una Sirenum ibi ſubmerſa, & ſepulta. Ovid Met. 15.

Leucoſiamque petit, tepidique roſaria Pæſti.

Item urbs totius Cypri primaria, quæ & *Nicoſia*. Quin & Samothracia *Leucoſia* prius eſt appellata, ut inquit Ariſtot. de Repub

Leucoſyria, Cappadociæ pars, circa oſtia Thermodontis fluvii. *Leucoſyrorum cubitus*. Cappadociæ locus Ptol. hodie *Lyrus*.

Leuctra, pl. num. vicus Bœotiæ juxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attrivit, ut poſtea imperium recuperare nequiverint. Pœna fuit ea pugna libidinum quod in eo ipſo loco duo adoleſcentes nobiles Spartani Scedaſi filias (earum autem nomina fuerunt Hippo & Miletia, vel, ut alii volunt, Theano & Euexippe) vi ſtupraviſſent, diſſectaſque in fruſta in puteum abjeciſſent. Quanquam, ſecundum alios, ipſæ vim paſſæ doloris impatientia ſibi necem conſciverunt, eoque in campo ſepultæ ſunt in quo poſtea iſta pugna fuit commiſſa, facta eſt autem an 2. Olymp. 102. ſc an Mundi 3585.

Leuctrum, Laconicæ urbs in Peloponneſo ad ſinum Meſſeniacum. Ptol. *Maina* Nigro. *Iſteſia* Moletio Plut. in Pelopidâ ad mare ſitum docet, Καὶ τὸ Λακωνικῆς πολίχνιον πρὸς τῇ θαλάττῃ Λεῦκτρον ὀνομάζεται. Inter Eleutherolaconum urbes memoratur à Pauſania. Nomen illi à *Leuctris* Bœotiæ datum,

datum, quorum & colonia erat. Pelopem eam condidiſſe refert Strabo lib. 8 Solinus ubi de Laconum urbibus agit, cap. 13. *Præterea aliquot urbes, inter quas Leuctra non obſcura jampridem Lacedæmoniorum fœdo exitu.* Ubi vehementer errat, quod celeberrimam pugnam Leuctricam, quæ pugnata ad Bœotiæ Leuctra fuit, Laconiæ Leuctris tribuit. Item *Leuctrum* Arcadiæ urbs, Pauſan. & Achaiæ, pag. 9. Strab.

Libanus, Hebr. *Lebanon*, mons Syriæ maximus & notiſſimus, ab agro Damaſceno in Arabiæ confin. Tripolim uſque Phœnicis urbem productus, vallem longam cum Antilibano monte efficiens, cujus longitudo 187. m p continet. In eo Cedrus arbor ingenti copiâ naſcitur. Tacit Hiſt. 5. *Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu tantos inter ardores opacum fidumque nivibus*

Libarna, vel *Libarnum*, Liguriæ opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. pag 81.

Libethra, Magneſiæ fons, Muſis ſacer. Plin. 49. Placet quibuſdam fuiſſe urbem in Olympo monte, torrente funditus everſam, quam jam olim oraculo prædictam eſſet, fore ut Libethrii ὑπὸ συὸς omnes interirent, quum Orphei oſſa Sol inſpexiſſet Erant autem Orphei reliquiæ in columna quadam conditæ, quæ vix immuebat à Dio in Olympum ducenti Quem in locum cùm ingens hominum vis conveniſſet, ut paſtorem ſuaviter canentem audirent, evenit, ut columna everſa, Orphei oſſa nudarentur: eodemque die torrens nomine *Sys*, ſupra modum auctus, Libethrios cum urbe ſubmerſerit, Cæl. Rhod 18. 22. Heſychius: Λείβηθρον, ῥεῖθρον ὀχετὸν, κρουνὸν, καὶ τόπος ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τῆς Ἑλικῶνα. Ubi putavit Grammaticus ἀγραμματος Heliconem etiam *Libethrum* vocari; ſed falſus eſt; nam Libethrum locus fuit in Pieriâ Macedoniæ reg. ubi Muſæ natæ dicuntur, & inde Pierides dictæ: at in Helicone tantum fuit ſpecus Libethridum, i. e Muſarum; inde error

Liburnia, Illyridis regio ſupra intimum Adriatici ſinûs receſſum ſita, inter Iſtriam, & Dalmatiam, à *Liburno* quodam Attico ſic dicta. Steph. Hodiè *Croatia*, in ditione ducum Auſtriæ. Incolæ *Liburni*. Virg. Æn. 1.

Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavo.

Item *Liburni* viatores dicti ſunt, qui ex agris juſſu magiſtratuum ſæpe vocabant cives, ſic dicti quòd ex Liburniâ fere orti eſſent. Juvenal Sat. 4.

——Primus clamante Liburno,
Currite, jam ſedet, raptâ properabat ab ollâ
Pegaſus, attonitæ poſitus modo villicus urbi.

Item *Liburna*, ſive *Liburnica*, genus navigii leviſſimi, velociſſimique, à *Liburnis* populis ita dicti, qui olim celeribus navibus uſi, Ionium mare, inſulaſque prædabantur. Horat.

Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.

Liburnides, 60 inſulæ maris Hadriatici juxta Liburniam. Strabo.

Liburnum, vehiculi, ſive lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ navis ſimilitudinem factum, quo principes Rom. vehi ſolebant adeo molliter, ut interim vel dormire intus poſſent, vel legere, vel ſcribere, aut aliud quidvis commodè agere. Juven Sat. 3.

——Turbâ cedente vehetur
Dives, & ingens curret ſuper ora Liburno.

Libya, filia Epaphi ex Caſſiopeâ, à quâ Libya tertia pars orbis nomen accepit, quam nos Africam dicimus. Ab Aſia, Nilo flu. ab Europâ, mari mediterraneo diremptâ. Doctiſſimus Bochartus deducit ab Arabico *lub* quod eſt *ſitis*. Eſt enim Libya ſitis regio, teſtante Dionyſio verſ 182.

Ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Quin & Oppianus Κυν. δ. διψάδα γαῖαν vocat & alibi ἀνυδρότατον χῶρον, & rurſus πολυδίψιον αἶαν. Inde Lucanus:

Per calidas Libyæ ſitientis arenas.

Et Virgilius:

Hinc deſerta ſiti regio.——

Idem lib. 1.

——Sicut ſqualentibus herbis
Æſtiferæ Libyes viſo leo cominus hoſte, &c.

Silius lib 1.

Æſtifero Libye torquetur ſubdita Cancro.

Fertilis tamen erat plurimis locis. Hic *Tagi arenæ* & *Libyæ meſſes* conjungunt Poetæ Sen. Thyeſte:

Non quicquid fodit occidens,
Aut undâ Tagus aureâ
Claro devehit alveo;
Non quicquid Libycis terit
Fervens area meſſibus.

Martialis:

Poſſideat Libycas meſſes, Hermumque Tagumque.

Horatius:

Quicquid de Libycis verritur areis.——

Inde *Libys* homo, & *Libyſſa* mulier, & *Libyſtis*. Unde Virgilius:

——Et pelle Libyſtidis urſæ.

Quod non otioſè à Poeta ſcribitur; nam Libya urſis abundabat. Herod. in Melpom. de pop. Africanis: Καὶ οἱ λέοντες κατὰ τούτους εἰσί, καὶ οἱ ἐλέφαντές τε καὶ ἄρκτοι. Sol cap. 29. Numidicæ urſi formâ cæteris præſtant, rabie duntaxat, & villis profundioribus. Juvenalis Sat 4.

Profuit ergo nihil miſero quòd cominus urſos
Figebat Numidas.——

Martialis:

Quod fræno Libyci domantur urſi

Inde *Libycus*, ut mare *Libycum*, & *horrea Libyca*. Item *Libys*, *Libiſſa*, *Libyſticus*, *Libyſtinus*, *Libyſtæus* & *Libyſtis*. Libyæ leones pro immaniſſimis ferit. Catullus:

Solus in Libyâ, Indiâve toſtâ
Cæſio veniam obvius leoni.——

Silius lib. 7.

Jam cernes Libycum huic vallo aſſultare leonem.

Seneca in Oedipo:

Qualis per arva Libycus inſanit leo
Fulvam minaci fronte concutiens jubam.

Statius Theb. 9.

——Nonne Hyrcanis bellare putatis
Tigribus aut ſævos Libyæ contraire leones.

Copia autem tanta leonum in Africâ olim fuit, ut obſidere urbes ſcribantur Polybio, commemorante Plinio lib. 8. cap. 16. Atque hinc fortaſſis origo nominis. Sane Agathemeres lib. 1. Λιβύη ὑφ' Ἑλλήνων ἐπ' ἀγρίοις καλεῖται. Ἀπὸ τῆς θήρας ἐν Φοινικῶν γλώσσῃ Λίβυες. Ubi *Libyam* totidem his verbis לביאים i. e. *Leones* exprimi videmus.

Lichades, inſ. ſeu potius ſcopuli maris Ægæi apud Eubœam & Atticam. *Lichas* Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Euboico ſcopulus brevis eminet altò
Gurgite, & humanæ ſervat veſtigia formæ;
Quem quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Licham.——

Lichfeldia, *Lichfield*, i. e. *ager mortuorum*, urbs Angliæ Epiſc. ſub Arch. Cant. in Com. Staffordiæ, 24. m. p. à Leceſtriâ in occ. & 10. à Staffordiâ in Afr.

Liger, ſive *Ligeris*, nobilis Celtarum flu. qui in Arvernorum finibus oriens, Heduoſque à Biturigibus dividens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Tibullus 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna,
Carnuti & flavi cærula lympha Liger.

Vide Tanaqu. Fabrum Epiſt. Vol. 2. pag. 10.

Ligii, populi Germ. quorum regio hodiè Sileſia, inter Luſatiam ad occident. & Poloniam ad ort.

Ligir, flu. Bœotiæ juxta Plateas urbem fluens. Steph. *Bechir* Nigro.

Liguria, Italiæ regio gemina: Una litorea, quæ vulgò *La Riviera do Genova* nominatur, inter oſtia Vari ad occid. & Macræ ad ort. inter Gall Narbonenſem & Hetruriam ſuprà 200. m. p. extenſa, cujus caput eſt Genua, inter mont. Apenninum & mare Liguſticum perſtricta: Altera vero Mediterranea, Galliæ Ciſalpinæ non modica portio, inter Apenninum mont ad meridiem, & ort. Alpes maritimas & Cottias ad occaſ. Padumque flu. ad bor. & ort. comprehenſa, in quâ Mons-Ferratus ducatus, magna pars principatus Pedemontani, parſque ducatus Mediolanenſ. continetur. Pop. *Ligures*. Virg. Georg 2.

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcoſque verutos.

Id eſt, εἰθισμένον τῇ κακοπαθείᾳ, aut εἰθισμένον κακοπαθεῖν, vel κακοπαθῶς ζῆν, ita explicat H. Steph. Schediaſm. 1. 6. Nam hæc gens laboribus bellorum aſſueta. Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 1. Τὸ Λιγύων γένος τὸ πολὺ καὶ μάχιμον. Niſi quis ſententiam torqueat, ut volunt aliqui, ad gentis hujus *vafritias*, & malos ac vitioſos mores. Nam credibile hoc ex odio, quod vel vitio gentis, vel privatâ aliquâ offenſâ in Ligures habuit Virgilius, ut apparet ex illo Æn. 11.

Vane Ligur, fruſtraque animis elate ſuperbis,
Nequicquam patrias tentaſti lubricus artes.

Sed rectè monet Germanus hunc cavillum non ſatis aptum laudibus Italiæ. Hinc *Liguſticus*, ut *mare Liguſticum*. Et Juvenal. Sat 3.

Nam ſi procubuit qui ſaxa Liguſtica portat.

Ligurnus Portus, *Legorn*, urbs Ital. in agro Piceno, ſub dom. Magni Ducis Hetruriæ. Emporium celeberrimum, in planitie intra paludes, & prope Montem Nigrum, 65. mill à Florentiâ in occ. Long 33. 25. Lat 42. 34.

Ligyes, Aſiæ pop. qui cum Xerxe contra Græcos militarunt. Herod. lib. 7. urbs eorum *Ligyſtina*. Steph.

Lilæa, *Lellen*, ex tab. recent. op. Achaiæ in Doride reg. ad fontes Cephiſi flu. Stat. Theb. 7.

Coryciumque nemus, propellentemque Lilæam
Cephiſi glaciale caput.——

Hom. in Catal. Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο. Long 48. 28. Lat 39. 30

Lilybæum, & Λιλύβη Dionyſio promontorium Siciliæ, cum urbe ejuſdem nominis, Libyam ſpectans. Punicè לליב *Lelub*, h. e. *ad Libyam*, vel ללובאי *Lelubae*, *ad Libes*, quia ad Libyam. & Libes erat obverſum. Bochartus Hinc *Lilybeius*. Virg. Æn. 3.

Et vada dura lege ſaxis Lilybeia cæcis.

Limburgum, urbs parva Belgii in rupe, Duc. Limburgenſ. caput ad amnem *Weſe*, 5 leuc à Leodio in ort. uti & 7. a Trajecto ad Moſam, 4. autem ab Aquiſgrano in auſt.

Limericum, urbs Hiberniæ in Momoniâ, 45. mill. à Kilkennio in occ. & 35. a Galiva in auſt.

Limon, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos. Stat. Silv. 3. Carm. 1.

Et placidus Limon, numenque Euplæa carinis.

Limnus, inſ. inter Cambriam & Hiberniam. Ptol. Hodiè *Ramſey* Camdeno.

Limonius, mons Walliæ, vulgò *Plimlimmon*. Partim eſt in Cardigania in occ. & partim in Com. Montgomerienſi ad ort. ubi Sabrina & Vaga flu. ex eo ſcaturiunt.

Limonum, urbs Gall. Aquit. vulgo *Poictiers*, Pictonum caput ad Clanim flu. Epiſ. ſub Arch. Burdigalenſi.

Lincolnia, vide *Lindum*. *Lincolnia* autem vulgo *Lincolnſhire*, Com. Angliæ eſt, ubi olim Coritani pop. Terminatus ab ort. Oceano Germ. a Sept Com. Ebor. ab occ. Nottinghamiæ Com. & à merid Northantoniæ, & Cantabrigienſi Com.

Lindavia, urbs Germ in Sueviâ, & in inſ. lacus Conſtantienſ. 5. mill. à Gallipoli in ort. 9. à Memminga in auſt. Long. 31. 31. Lat. 47. 10.

Lindiſfarnia, inſ. parva, 1. mill. ab orâ Northumbriæ diſſita, vulgo *Holy Iſland*, quòd olim multi Monachi eo ſe receperint, 4. mill. a *Farne* inſ in Bor.

Lindum, *Lincolne*, urbs Angliæ, Com. cogn. caput, epiſc. ſub Arch. Cant. juxta [illegible]hamum amnem, 7. mill. a Trenta flu. 22. à Nottinghamia in ort. & 20. ab orâ Oceani Germ. in occ. Long. 20. 26. Lat. 53. 49.

Lindum, op Scotiæ in Laudoniâ prov. vulgò *Lithgo*, 11. mill. ab Edinburgo in ort. & 3. à Fortheæ æſtuario.

Linga, *Lingen*, op. Germ. in Weſtphaliâ prope Amaſium flu. 45. m p. à Monaſterio in Bor. 55. ab Embda in merid. uti 30. ab Oſnabruco.

Lingones, pop. Gall. Belg ad ortum Matronæ flu. Heduis, Sequanis, & Leucis vicini, qui etiam hodie *Langres* vocantur Luc. lib. 1.

Pugnaces pictis cohibebant Lingonas armis.

Hinc *Lingonicus*, ut *Bardocucullus Lingonicus* apud Martialem pro veſtimenti viliſſimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in uſu.

Linnennus, vulgò *Rother*, flu. Albionis juxta *Rhie*, op. ad meridiem in Oceanum Britan. exiens.

Linterna palus, Silio in Campaniâ eſt. Ejus meminit Statius Sylv. 4. 3.

Et Linterna palus, pigerque Savo.

Liternum, Campaniæ vicus, inter Vulturnum & Cumas. Ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit & ſepultus eſt. Plin. & Liv. *Liternum*, & ſic rectè ſcribi monet Cluver. Quamvis plerique Latini auctores inſerto N. *Linternum* habent, quaſi à *Linteribus* deductum. Ovidius Mutationum ultimo;

Hinc calidi fontes lentiſciferumque tenetur
Linternum. ————

Silius lib. 8.

———— *Stagniſque paluſtre*
Linternum ————

Λιτερνον Ptolemæo Λίτερνον Straboni & Appiano.

Linum, promont. Brutiorum in Calabriâ citer. teſte Barrio, *capo di l'Erve* hodie.

Linum Regis, vulgo *Lynne*, op Angl. in Norfolciâ prov. prope eſt. Uſæ flu. in orâ Oceani Germ. 18. mill ab Eliâ in Bor.

Lipara, inſula una ex Æoliis, ita dicta à *Liparo* rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cum antea *Meligunis* vocaretur Plin. 3. 9. Aliqui ſic dictam volunt, quaſi *pinguem*, ita enim λιπαρὴ ſonat Atqui hæc inſula ſolum habet ſterile, & injucundum. Hinc Cic. Verrina 3. *Emit agri Liparenſis miſeri, atque jejuni decimas.* Et paulo poſt de civitate Liparenſi, *Hæc tam parva civitas*, &c. *in inſulâ inculta, tenuique poſita.* Aliud comminiſcitur. Callimachi Schol. quod haud facile capias: λέγεται δ' ὅτι σίδηρα διάπυρα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἑωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ὡς ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπυρωμένα· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γενέσθαι. h. e. *aiunt cum ferreas maſſas plurimas in eâ nautæ poſuiſſent, illas mane reperiſſe excoctas ex ignis eruptione. Quocirca inſula Lipara dicta eſt, quia hæ maſſæ, cum diverſæ eſſent, in unam coaluerunt.* Hæc ille in Dianæ hymnum, quibus nihil abſurdius fingi potuit, cum Græcè λιπαρὴ nihil minus ſonet, quam quòd è diverſis maſſis in unum coaluit. Aſſerit itaque Bochartus nomen eſſe deflexum ex Phœnicio *Nibaras* vel *Nibras*, quod Arabicè eſt *lampas*, ſeu *lucerna, teda, fax*; Inde *Liparæ*, vel *Liparis* nomen Punicum, quia facis inſtar noctu lucebat. Ariſtot in Mirabil. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Λιπάρας δὲ πῦρ φανερὸν καὶ φλογῶδες, οὐ μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ μόνον καίεσθαι. Theoc. Idyll. 2.

———— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Silius lib. 14.

Nam Lipare vaſtis ſubtus depaſta caminis,
Sulphureum vomit exeſo de vertice fumum.

Ex *Nibras* autem vel *Nibaras* Græci fecere *Liparas*, ut mollirent vocem barbaram & ad ſuæ linguæ typum effingerent. Item *Lipara* Cappadociæ pars, *Licandus* Curopalati.

Lipſia, *Leipſick*, urbs Germ in Miſniâ prov. Saxoniæ infer. Academia, & emporium celebre ad amnem *Pleiſſ* ſub dom. Electoris Saxoniæ, 12. mill. diſtat a Dreſdâ in occ. & 16 à Magdeburgo in auſt.

Liquentia, flu. Gall. Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ poſt Tarviſinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ Liquentia flumina circum.

Ubi participium videtur, non loci nomen Vide Erythræum.

Liria, flu. Gall. Narb apud mont Peſſulanum decurrens, ſeque in ſtagna Volcarum exonerans, teſte Dalechampio. Vulgò *Le Lez*.

Lirimiris, op. Saxoniæ Hamburgo proximum. *Mulheym* Villanovano.

Liris, fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens. Vulgò *Garaliano* vel *Gariglia*. Horat. Carm. 3. Od 17.

———— *Innantem Maricæ*
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Lucan. lib. 2.

Sarnus, & umbroſæ Liris per regna Maricæ.

Mart. 13. 80.

Cæruleus nos Liris amat, quem ſylva Maricæ, &c.

Silenti curſu labi hoc flumen teſtantur Horatius & Silius. Hic lib. 1. Od. 31.

———— *Quæ Liris quietâ*
Mordet aquâ taciturnus amnis.

Ille lib. 8.

———— *Lirim*
Sulphureum, tacitiſque vadis ad littora lapſum.

Et lib. 4.

Et Liris nutritus aquis, qui fonte quieto
Diſſimulat curſum, ac nullo mutabilis imbri
Perſtringit tacitas gemmanti gurgite ripas.

Lisbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium & regni caput. Vide *Oliſſippo*.

Lisbaum, locus Germaniæ in Franconiâ ad Mœnum flu. qui *Erl Einbrunnen* B Rhenano.

Liſerpalus, *Lierpole*, op. Angl. cum portu capaciſſimo ad oſt. Merſeii flu. in Lancaſtriâ prov. ad auſt. 14 mill. à Ceſtria in Bor. vix 2. à mari Hibernico, & 30. à Lancaſtria in merid.

Liſmora, *Liſmore*, urbs Hiberniæ in Momoniæ prov. & in Com. Waterfordienſi, juxta flu. *More*, 22. m. p. à Caſſiliâ in merid. & 19. ab Oceano in Bor

Liſſia, inſ maris Britannici, Angliæ adjacens. Anton. *The Gulf* Camdeno.

Liſſus, urbs Macedon. in Illyrici confin. ad oſtia Drilonis media inter Epidaurum urb. Dalmatiæ, & Aulonam urb. Macedon. Lucan. lib. 5.

Prætereunt, fruſtra tentati littora Liſſi,
Nymphæumque tenent. ————

Item op. Cretæ in orâ auſtrali apud Criumetopon promont. & Tarbam op. *Fioniſſi* Nigro. Eſt & flu. Thraciæ in mare Ægæum inter Thaſon & Samothracen inſ. exiens, unus ex illis, quos Xerxis exercitus exſiccavit, teſte Herodoto.

Litana, ſylva in Gall. Togatâ prope Boios, vulgò *Selva di Lugo* Cujus arboribus viæ ſinitimis cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii Conſ. Rom. exercitus tam fœda ſtrage eſt obrutus, ut ex 25. millibus vix decem homines ſuperfuerunt. Livius.

Lithuania, reg. Poloniæ, titulo M. Ducatus nobilis. Chriſtianam fidem ſuſcepit an. 1386. Duce Jagellone in Poloniæ regem adſumpto, ac Baptizato An. autem 1569. in unum Reip. corpus cum Poloniâ coaluit. Terminatur ab Oriente Moſcovia, à Sept. etiam Moſcovia ex parte, Livonia & Samogitia, ab occ. Polonia propria, & à merid. Volhinia prov. quæ ipſi etiam annexa eſt cum Samogitiâ Poleſia & Podolia. Dividitur in novem partes, ſeu Palatinatus, & ejus primaria eſt *Vilna*.

Livones,

Livones, pop Sarm Europææ, quorum reg. *Livonia*, *Lyfflands* Germanis ſub dom. Sueciæ Regis pro majore parte. Terminatur a Sept ſinu Finnico, ab occ. ſinu Rigenſi, ſeu mari Baltico, à meridie Semigalliâ & Lithuaniâ, & ab ortu Ingria & Pleſcoviâ provinciis Moſcoviæ Dividitur in duas partes, nempe in Eſthoniam, quæ in Bor tendit, & in Litlandiam quæ ad auſt. Erant olim Ducatus Curlandiæ & Semigalliæ in Livonia; ſed nunc ab eâ revulſi, ſubſunt proprio Duci è gente Ketlerâ, ſub clientela tamen Regis Poloniæ.

Lixus, *Lix*, Ptol *Luſſo* hodie Caſtaldo, flu. Maurit. Tingitanæ ad Lixam urb. in Oceanum Atlanticum labens. Item colonia, & urbs Maurit. Tingit. in orâ maris Atlantici, olim Antæi regia. Sil. lib. 3.

Et Tingin rapido mittebas ab æquore Lixus.

Vide Dauſquerum ad locum.

Locris, regio Phocidi proxima. Populi *Locri* Parnaſſum mont. utrinque accolentes; quorum qui occiduam incolunt plagam ad Criſſeum uſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos, & Phocenſes à gravitate odoris *Ozolæ*, & à ſitu *Heſperii* cognominantur. Qui vero Parnaſſum ad ort. accolunt & ad mare uſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte, *Epicnemidii*, illi vero ab Opunte urbe, *Opuntii* cognominantur. Strabo lib 9. *Locrenſes* cum bovem, quem diis facerent, non haberent, compoſito ex lignis minutis bovis ſimulachro, illo rem ſacram fecerunt. Unde adagium de re vili & munere ſordido natum eſt *Locrenſis bos*, iidem cum fœdus quod cum Peloponneſiis inierant, violaſſent, ad Heraclidarum partes tranſeuntes adagio cauſam dederunt huic apud Zenod. & Euſt. *Locrenſe pactum*, in fœdifragos.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, opidum incolentes ejuſdem nominis ab iis locis, qui Ajacem Oileum ad Trojam ſecuti ſunt, conditum, vide Servium in illud Æn 3.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Hi diſcriminis gratiâ *Epizephyrii* dicebantur, quòd ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint.

Logi, pop Albionis in Scotiâ. Ptol. quorum regio *Stratbnarvan* H Boethio.

Logia, flu. Hiberniæ. Ptol. per oram orientalem ex lacu Shaterwico fluens, ac in mare ad Strangfordiam op. exiens. Camdeno *Lough Der* vel *Lough Foyle* in orâ bor. apud urb. Derry. *Lough Coyn* vero eſt qui apud Strangfordiam exit.

Logus, flu. Walliæ, unà cum Vaga in Sabrinæ oſtia ad ſtrigulium op. influens, *Lug*, & *Lhygwy*.

Londinum, urbs Angliæ antiquiſſima. Tacito, Ptolemæo, & Antonino, *Londinium*, & *Longidinium* dicitur. Ammiano *Lundinium* & *Auguſta*. Stephano Λονδίνιον. Quis primus fuerit conditor obduxit vetuſtas, & perpaucæ ſane ſunt urbes quæ ſuos authores norunt, cum è parvo ſenſim excreverint. Verum uti aliæ ita hæc noſtra, fabuloſâ origine Trojanis ſe imputavit, Brutum illum Æneæ magni abnepotem conditorem credit. Quicunque autem condiderit, vitali genio conſtructam fuiſſe ipſius fortuna docuit, & antiquitate ſuſpiciendam eſſe innuit Ammianus Marcellinus, qui ſuo tempore, ante annos nimirum mille & ducentos *vetuſtum opidum* appellarit. Quin & Cornelius Tacitus, Neronis tempore *copiâ negotiatorum, & commeatu maxime celebre* fuiſſe prodidit Vulgò *London*, Gallicè *Londres*. Vide Camdenum in Trinobantibus, & omnino virum doctiſſimum Guil. Burtonum Comment. in Antonium, pag. 154. &c. Per ſe maxima eſt, & ſuburbia habet ampliſſima, necnon & arcem, Turrim appellant pulcherrimè extructam, & validiſſimè munitam, à quâ non longe lapideum pontem obtinet, longa & mirandâ operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cujus dorſo domicilia utrinque eâ diſpoſitione ac ſtructurâ cernuntur, ut perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Regia eſt civitas, ac Regni caput. In ea reges diademate inſigniuntur, regnoque inaugurantur, Concilium ſeu Parliamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum privilegio à 24. civibus, quos Angli *Aldermannos*, quaſi Seniores vocant; ex quorum numero Prætorem Urbanum, vulgò *The Lord Mayor*, & Tribunos duos, vulgò *The Sheriffs* vocant. ipſimet annuâ commutatione eligunt. A Cæſare, ut quidam exiſtimant, *Auguſta Trinobantum*, vocatur. *Cantiorum civitatem* facit Ptolemæus, forſan quia tunc temporis ſub eorum ditione fuit. *Londinum* quoque eſt opidum Scanorum.

Longobardi, pop. Germ. ſic à barbâ prolixâ, quam gerebant, dicti, teſte Iſidoro.

Longobardia, *Lombardy*, reg. Italiæ, quæ continet majorem partem Gall. Ciſalpinæ, dividiturque in ſuper. & infer. In priori ſunt Pedemontium, Duc. Mediolanenſis, & Montis Ferrati. In poſteriori ſunt Duc, Mantuanus, Mutinenſ. Parmenſ. cum parte Occid. Ditionis Venetæ; ubi territoria Cremenſe Bergomenſe, Brixianum, Veronenſe, Vicentinum & Paduanum, & Duc. Ferrarienſ atque territorium Bononienſe. Ex his conſtabat olim regnum Longobardorum, à Carolo M. everſum, poſt captum ad Ticinum Deſiderium eorum regem ultimum.

Lotharingia, *Loraine*, pars Gall. Belg inter Campaniam ad occ. & Alſatiam ad ort & Luxenburgum ad Sept. & Burgundiam ad meridiem.

Lotophagi, pop in Africâ apud Syrtes, à *Loti* arboris fructûs eſo ſic dicti; cujus cibus eſt tam dulcis, ut advenis incutiat patriæ oblivionem Itaque cum Ulyſſis ſocii delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. Od. 9.

Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Unde Ovid. de Ulyſſe:

Nec deguſtanti Lotos amara fuit.

Silius lib. 3.

Et dulci paſcit Lotos nimis hoſpita baccâ.

Ovid. Triſt. 1. 4.

Sic nova Dulichio Lotos guſtata palato,
Illo quo nocuit grata ſapore fuit.

Verum eſca eſt, an potabilis lotos? Utrumque. Scylax Caryandenus Λωτοφάγοι ἔθνος μέχρι τοῦ στόματος τῆς ἑτέρας Συρτίδος. Οὗτοι λωτῷ χρῶνται σίτῳ. Vide Dauſqueium in locum Silii adductum.

Lovanium, urbs ampla & munita Brabantiæ, & Academia, ubi olim Menapii populi, 7. leuc diſtat ab Antverpiâ in Eurum, & 8. a Namurco in Bor. ſub dom. Hiſpanorum.

Loventinum, op. fuit Silurum in Com. Brechinienſi, terræ motu abſorptum, ut credunt indigenæ, ubi nunc lacus *Lonſavatan* dictus, 2. mill. à Brechnochio in ort. juxta Levenum amnem.

Lubar, Epiphanio lib. 1. Hæreſ. eſt mons ille in quo Arca Noë conſtituit. Verba ejus ſunt: Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκαθίσθη ἡ λάρναξ Νῶε ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἀραρὰτ, ἀναμέσον Ἀρμενίων, καὶ Καρδυέων ἐν τῷ Λουβὰρ ὄρει καλουμένῳ. Ἐκεῖσε πρῶτον κατῴκησαν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν οἱ ἄνθρωποι.

Lubeca, & *Lubecum*, urbs Germ. in Saxonia, & Holſatiæ confin. in orâ maris Baltici, urbs libera; & emporium celeberrimum. Vulgò *Lubeck*. Long. 32. 45. Lat. 54. 00.

Lublinum, urbs Poloniæ ſuper. Palatinatus cogn. cap. ad flu. Byſtriczam, 24 leuc. à Varſoviâ in merid. & 36. à Cracoviâ in Cæc. Long 45. 00. Lat. 51. 00.

Luca, civitas Tuſciæ, à *Lucumone* Hetruſcorum rege dicta. Pop. *Lucenſes*, Strabo lib. 5. ex emendatione Cluverianâ, Πρὸς δὲ ὄρεσι τοῖς ὑπερκειμένοις τῆς Λούνης ἐστὶ πόλις Λοῦκα. Plin. 3. 5. *Primum Etruriæ opidum Luna, portu nobile, colonia Luca, à mari recedens, propiorque Piſæ.* Apud Agathiam lib. 1. opidani leguntur bis Λουκανοὶ quod corruptum pro Λουκαῖοι putat Cluverius Long. 33. 16. Lat. 42. 50.

Lucani, pop. Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro flu. à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti. Plin. 3. 5. Dionyſ. verſ. 362.

Ἔνθα δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιοι ναίοντες ὅσον Λάκινον ἐπὶ πρῶνα.

De his vide Juſtinum lib. 23. Erant autem Appulis vicini, quemadmodum ex Horatio colligimus lib. 2. Sat. 8. Sic enim ille de ſeipſo:

——*Lucanus an Appulus anceps,*
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.

Vide Cluver. Ital. Ant. Eorum regio *Lucania*. *Baſilicata* Leandro. Inde *Lucanus* adject. Horat.

Quod me Lucana juvenem commendet amica.

Et *Lucana paſcua* apud eundem pro fertilibus. Hinc *Lucas boves* poetæ elephantos vocant. Ennius apud Varronem, *Atque locuſta bovem Lucam pariet prius.* Sil lib. 9.

——*Moderantem cuſpide Lucas*
Maurum in bella boves.——

Sen. in Hippol. Act. 1. 0.

——*Amat inſani*
Bellua ponti, Lucæque boves.——

Lucr. lib. 5.

Ut nunc ſæpe boves Lucæ ferro male mactæ
Diffugiunt.——

Auſon. Epiſt. 13.

——*Ut Lucas boves*
Olim reſumptas præferoces prælio
Fugat juventus Romuli.——

Rationem hujus appellationis reddit Plinius lib. 8. *Elephantes Italia primum vidit, Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis viſos.*

Lucentia,

Lucentia, citerioris Hiſp. urbs, Romanorum colonia. Mela 2. Vide Voſſ. ad Melam, p. 192.

Lucentum, Hiſp. Tarracon. op. à ſuperiore diverſum, quod Ptol. ſtatuit ſupra Carthaginem occaſum verſus, *Luchena* Buthero. Pop. *Lucentes*.

Luceres, tertia pars pop. Romani, temporibus Romuli Regis. Prop. lib. 4.

Hinc Tatiet, Rhamneſque viri Luceresque coloni.

Ubi Taties pro Tatienſes, Rhamnes pro Rhamnenſes, Turneb. Adverſ. 1. 21. Varro 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in partes tres, Taties à Tatio, Rhamnes, à Romulo, Luceres à Lucumone.* Sed omnia hæc vocabula Thuſca ſunt. Ovid. Faſt. 3.

Quin etiam patres totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes Luceribuſque dedit.

Vide Paſſeratium ad Propertii locum adductum.

Luceria, Dauniorum colonia, in Apuliâ. Strabo lib. 6. Hor. 3. 15.

———*Te lanæ prope nobilem*
Tonſæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucan. lib. 6.

Tu quoque nudatam commiſſa deſeris arcem
Scipio Luceriæ.———

Ubi *Nuceriæ* legit Micyllus, quæ in Umbriâ ubi jam erat Cæſar, & in Piceno. Long. 39. 20. Lat. 41. 30.

Lucerna, ſive *Lucerna*, urbs culta & unus ex 13. Helvetiorum pagis ad lacum Lucernum, 6. leuc. à Berna in ort. Long. 26. 53. Lat. 46. 42.

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Hor. lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus

Lucrinus, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Averno lacui, ut mari tempeſtatibus concitato, quandoque ſoleat conjungi. Dictus à *lucro*, ut quidam volunt propter multitudinem piſcium, qui ibi capiebantur. Inde ob illam rationem à veteribus paſſim laudatur. Horat. Epod. Od. 3

Non me Lucrina juverint conchylia.

Idem Serv. 2. Sat. 4.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Præſertim ob oſtrea. Martialis:

Oſtrea tu ſumis ſtagno ſatiata Lucrino.

Idem lib. 6.

Tu Lucrina voras.

Juvenal. Sat. 4.

——*Circeis nata forent an*
Lucrinum ad ſaxum.

De oſtreis loquitur. Vide Lud. de la Cerda in illud Georg. 2.

Quid memorem portus Lucrinoque addita clauſtra.

Lucullanum, olim *Megaris*, arx in mari apud Neapolim urb. Campaniæ, inſulâ parvâ, quæ *Caſtel dell' Ovo* nominatur.

Lucus Auguſti, geminus, unus in Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ, urbs epiſc. ſub Archiep. Compoſtellano, vulgò *Lugo*. Alter in Gall. Narbon. in Delphinatu; vulgò *Le Luc*. *Lucus Vocontiorum* Tacito.

Lucus Feroniæ, col. & op. Hetruriæ, Capenatibus proximum. Alter apud Ptol. op. Hetruriæ apud oram litoralem, inter Lucam & Lunam. *Pietra ſancta* Leandro.

Luentinum, op. Albionis in Walliâ, teſte Villanovano. Camdeno videtur vel locus exciſus in comitatu Brechiniæ ad *Leveney* flu. vel *Newcaſtle* prius Elmelin, pagus Carmardeniæ comit. apud Tivium fluvium.

Lugdunum, Emporium totius Gall. Celt. longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ *Lugdunenſis* dicta eſt; à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: Ubi etiam hodie non obſcura antiquæ urbis extant veſtigia. Habuit hæc urbs templum inſigne, communi Galliæ totius impensâ extructum, & Cæſari Auguſto conſecratum, eâ parte ante urbem, ubi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulacris. Ad hanc aram a Calig. Cæſare, teſte Suetonio, inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque eâ lege, ut victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui vero maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongiâ, linguâve delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Juv. Sat. 1.

———*Et ſic*
Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad aram.

Hæc autem urbs tamque inſignibus, totque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Seneca in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, unâ nocte conflagravit. *Lugdunum* olim dicta fuit. *Lugduna* Stephano. Eam peculiari libello deſcripſit Symphorinus Campegius, & Gallicâ linguâ Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus. Vulgò *Lyons*. *Lug* vero, unde *Lugduno* nomen, corvum exponit Clitophon Rhodius hiſtoricus, qui τῶν κτίσεων, ſive Originum libros ſcripſit. Ex quorum 13 hæc citantur apud Plut. lib. de fluviis in Arari. *Cum Momorus, & Atepomarus à Seſeroneo regno dejecti, in eo colle ex Oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi ſubito apparentes, expanſis alis arbores quæ circa erant replevere; Momorus autem augurii callentiſſimus, civitatem Lugdunum vocavit.* Λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι, δοῦνον δὲ τὸν ἐξέχοντα. *Lugum enim linguâ ſuâ corvum vocant, Dunum vero locum eminentem.*

Lugdunum Batavorum, urbs Belgii in Hollandiâ. Λουγόδουνον Βαταουῶν Ptol. vulgò *Leyden*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 346. Et Cluverium de Rheni alveis, cap. 20. Sedet ad antiquum Rheni alveum, habetque Academiam percelebrem. Sita eſt in medio cæterarum urb. quippe Delphis 3. Amſterodamo, Dordraco, Ultrajecto, 7. leuc. diſtat. Long. 25. 45. Lat. 52. 16.

Lugdunum Convenarum, urbs Aquitan. ad Garumnam flu. nunc *S. Bertrand de Comminges* dicitur. 4. leuc. a Pyrenæis M. in Bor. 11. ab Auſciis in auſt. 5. a Conſoranis in occ. & 15. à Toloſa in Afr. Long. 20. 30. Lat. 42. 50.

Lugdunum Salinarum, op. Burgundiæ, *Lyon le Saunier*, 7. leuc. à Dola in merid.

Lugenſis Comitatus, *Louth County*, reg. Hiberniæ in Ultonia verſus mare Hibernicum, cum op. primario cogn. Al. eſt Luthenſis com. inter Dunenſ. Com. ad Sept. & mediam Orientalem ad meridiem.

Lugeum, ſeu *Lugea* palus, vulgò *Zirichnitz*, palus Japonum in Liburnorum contin. apud Arſiæ ortum: cujus natura mirabilis, cum ſingulis annis frumentum, piſcationem, & venationem præbeat, aquis accedentibus & recedentibus, teſte Lazio.

Lugi, pop. Scotiæ Bor. fuere, ubi nunc Sutherlandia prov. juxta Ocean. Germ. inter Cathneſiam & Navernia in ad Sept. & Roſſiam Orientalem ad meridiem.

Lugidunum, *Glogaw*, urbs Germ. inter præcipuas Sleſiæ, ab Uratiſlavia 12. leuc. Croſnam verſus.

Luna, ſive *Lunna*, Gall. Lugd. urbs. Anton. *Cluny* Simlero.

Luna, Hetruriæ op. maritimum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo *Lunenſe* dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

———*Quorum qui maximus ævo*
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

In hoc opido caſei genus conficiebatur magnitudinis potius, quam bonitatis nomine nobilitatum: quippe quod ad ſingula millia pondo non raro premeretur: Unde inter ſervorum obſonia numeratur à Mart. lib. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Long. 32. 34. Lat. 43. 04.

Lunæ mons, geminus; unus Luſitaniæ promontorium, *Punta di Luna* Villanovano, apud oſtia Tagi flu. quod *Promontorium Magnum*, Plinio vocatur. Alter in Æthiopiâ ultra Æquatorem, ex quo, teſte Ptol. Nilus oritur.

Lunæ, portus Straboni eſt, qui *Erycis* Ptol. ut Leander vult. *Selene* Steph. vulgò *Golfo della Spezzia*. Perſius Sat. 6. ex Ennio:

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Silius Ital. lib. 8.

Tum quos à niveis exegit Luna metallis,
Inſignis portu, quo non ſpatioſior alter
Innumeras cepiſſe rates & claudere portum.

Ptol. Λούνην & Σελήνης ἄκρον facit diverſa.

Luneburgum, urbs Saxoniæ clariſſima ad *Ilmenow* flu. Ducatûs titulo inſignis, ædificiorum ſuperbiâ, & opum copiâ illuſtris. A Jul. Cæſare conditam ferunt, ac à *Luna* ſic dictam. Lunæ enim ſimulacrum uſque ad Caroli M. tempora illic remanſerat, quod ille zelo pietatis commotus ſuſtulit. Urbs eſt Hanzeatica, Imperialis, & fere ſui juris. Vix 2. mill. ab Albi flu. in auſt. quot à Lauemburgo in Afr. 10. a Lubeca in merid. 7. ab Hamburgo in ort. 18. à Brunopoli in Arctos. Hinc *Duc. Luneburgenſis*, prov. Germ. inter Holſatiam ad Sept. Ditionem Brandeburgicam, ad ort. Brunſvicenſ. Duc. ad merid. & Weſtphaliam cum Duc. Bremenſi ad occ. Long. 32. 20. Lat. 53. 34.

Lunarium, prom. Hiſpaniæ; quibuſdam eſt *Cabo di Palafugel*, prope Palamum, aliis *Cabo di Toſa* in ora Cataloniæ, 15. mill. à precedenti in Afr. Barcinonem verſus.

Lundis, *Lunden*, urbs Scaniæ, 5. leuc. ab Hafnia in ort. 2. à Malmogio in Cæc. & 3. à Corona in Eurum.

Lupara, Le Louvre, palatium regium Galliæ, Lutetiæ, olim extructum a Carolo V. Rege; ſed his ultimis temporibus de novo magnificentiſſimè excitatum.

Luparia, urbs Apuliæ, ubi nunc civitas epiſcopalis *Altamura*, teſte Luca Holſtenio.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis ſiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprina pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant hanc cauſam affert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolennem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Retulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra:

Hic exultantes Salios nudoſque Lupercos.

Juvenal.

Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.

Lupfurdum, urbs Germ. Ptol. *Leipſick* Ferrario. *Meiſſen* vero Apiano, & Perchaimero dicitur.

Lupia, Plinio, militum inter Hydruntum, Brunduſiumque itinere ſtatio, quæ gemino p. etiam ſcribebatur, & Λουπίαι pl. num. ut eſt apud Strab. Melam, Æthicum, Antoninum, ut & Λουπίας, unde vitiatum illud Ptolemæi Λευπίαι. Pauſan. lib. 6. ſcribit quod priſco nomine *Sybaris* dicta fuit. Vide *Sylburgium*. Erat autem col. op. & portus Salentinorum in orâ Calabriæ Boreali, Aletinorum navale, nunc pagus, *La Rocca* dictus, teſte Galateo.

Lupias, Lupia Melæ, *Luppia* Tacito, flu. Germ. cum op. cognomine, per Weſtphaliam in Rhenum apud Weſaliam urb. fluens. Strabo in Viſurgim influere ait, Tacitus vero in Oceanum, hodiè *Lyppe*, ſeu *Lippe*, teſte Junio, dicitur.

Lupodum, ſeu *Lupodunum*, op. ſeu potius arx Germ in Suevia, non procul à fontibus Danubii. Auſonius in Moſellanicis:

Hoſtibus exactis Nicrum ſuper & Lupodunum.

Luppia, Lipſtade, urbs Germ. Hanzeatica, & Com. cogn. cap. ad Luppiam flu. in Weſtphaliâ reg. inter Paderbornam ad ort. & Suſatam ad occ.

Luſatia, prov. Germ. olim Bohemiæ annexa, ſed ab ult. bello Bohemico, an. circiter 1620. ſubeſt dominio Ducis Electoris Saxoniæ. Dividitur in ſup. cujus cap. eſt Gorlitium, & inf. cujus primaria eſt Sorava. Extenditur à Sept in merid. & terminatur Sileſia ab occid. Duc. Saxoniæ a Bor. Marchiæ Brandeburgicâ, & ab auſt. Bohemiâ.

Luſitania, tertia Hiſp. pars, quam Plin. 4. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens, in quâ ſententiâ & Ptolemæus eſt. At Strabo cum Melâ convenit. *Hujus regionis*, inquit, *latus Auſtrale Tagus cingit, ab occaſu vero & ſeptentrione Oceanus, ab Aurorâ Carpetani, Vettones, Vaccæi, & Callaici famæ majoris populi.* Pop. *Luſitani*, à *Luſo* Bacchi filio, ſeu, ut alii volunt, comite. Sil. lib. 3.

Hos Viriathus agit Luſitanumque remotis
Extractum luſtris.———

(Λουσιτανία Appiano.) *Beliтani* Stephano iidem ſunt cum Luſitanis, eidem Λουσιταvία pars Bæticæ, & Gentile Λουσιτανοί. Vulgò *Portugal* dicitur. Diod. lib 5. Τῶν δὲ Κίμβρων ἀλκιμώτατοι μὲν εἶναί φασι τοὺς καλουμένους Λουσιτανούς. Ubi legendum Ἰβήρων uti notat Palmerius. Cæterum de nomine hujus reg. ita Vir Magnus de Phœnicum Col. lib 1. cap. 35. לוז *Luz*, inquit, Ebræis & Syris eſt amygdalus, ut & Arabibus *Lauz*. Jam hoc certum eſt Phœnices a proventu fructuum ſæpe loca nominaſſe. Sic Jericho urbs palmarum, à palmis. Sed & ab amygdalis dicta *Luza* quæ & Bethel in tribu Benjamin Gen. 28. 19. & altera *Luza* in Hethæis in tribu Ephraim Jud. 1. 26. Quidni etiam *Luſitania*, in quâ præſtantiſſima amygdala tanta copiâ proveniunt, ut hâc in parte cedat nulli terrarum. Vide ſis ipſum authorem, pag. 698. Mirum eſt quod de Luſitanis equabus tradunt veteres, eas nempe concipere ex vento. Quod enim Virgilius in genere Georg. 3.

Ore omnes verſæ in Zephyrum, ſtant rupibus altis
Exceptantque leves auras: & ſæpe ſine ullis
Conjugiis vento gravidæ, mirabile dictu.

Alii auctores ad Luſitanas equas expreſſè referunt. Plin. 4. 22. *Oliſſippo equarum e Favonio vento conceptu nobile.* Eadem Solinus cap. 36. & Mart. Capella lib 5. Columella 6. 26. *Cum ſit notiſſimum etiam in ſacro monte Hiſpaniæ, qui procurrit in occidentem juxta Oceanum, frequenter equas ſine coitu ventrem pertuliſſe, fœtumque educaſſe.* Varro de R. R. 2. 1. *In fœturâ res incredibilis enim in Hiſpaniâ, ſed enim vera, quod in Luſitaniâ ad Oceanum in ea regione, ubi eſt oppidum Oliſippo monte Tagro* (lege *Sacro*) *quæ iam è vento concipiunt certo tempore equæ.* Sil. l. 3. de Hiſpaniâ loquens:

Hic adeo cum ver placidum, flatuſque tepeſcit,
Concubitus ſervans tacitos grex præſtat equarum
Et Venerem occultam genitali concipit aurâ.

Viſum autem aliquibus, in primis Juſtino lib 44. hanc totam narrationem ad fabulas rejicere, & rem detorquet ad pernicitatem equorum Galleciæ, & Luſitaniæ, quæ tanta eſt ut non immerito ipſo vento concepti videantur. De la Cerda.

Lutetia Pariſiorum, urbs Gall. Celticæ in Belgicæ confin. ad Sequanam, & Matronam flu. interluentes. Ob luti quantitatem ſic dicta. Alii tamen ab albedine murorum Λευκοτίαν a Græcis vocatam exiſtimant. Eam Julius Cæſar uſque adeo ædificiis auxit, tamque fortiter cinxit mœnibus, ut *Julii civitas* a nonnullis ſit appellata. Ampliſſimam hanc civitatem Sequana fluvius dividens, tripartitam conſtituit, quarum prior Univerſitas, altera civitas, tertia urbs nominatur. Carolus M. Alcuini præceptoris ſui inſtinctu, An. Dom 796. fundavit, & permultis prærogativis, privilegiis, & immunitatibus ſplendidiſſimè exornavit. Vulgò *Paris*.

Lutervortium, Luterworth, op. Angl. in Leiceſtriæ Com. med. fere inter Leiceſtriam & Daventriam. Ibi fuerat Parochus Jo. Wickleſus.

Luxemburgum, urbs ampla Belgii ad Alizontem amnem, ſub dom. Hiſp 4 leuc. à Theodonis villa in Sept. & 6. a Treveris in occ. Hinc Luxemburgenſis *Ducatus*, prov. Belg. maximè ad ort. & auſt. extenſa verſus Germ. inter Trevirenſ. ditionem ad ort. Limburgenſ. Duc. ad Bor. Leodienſ. tractum ad occ. & Lotharingiam ad merid. Pars ejus auſtralis ſubeſt regi Franciæ a paucis annis.

Lycabetus, Atticæ mons, Athenis proximus, Hymettóque finitimus. Statius Theb. 12.

Vitibus & pingui melior Lycabetus Oliva.

Heſych. Λυκάβηττος ὄρος τῆς Ἀττικῆς· εἴρηται δὲ οὕτω διὰ τὸ λύκοις πληθύειν.

Lycæus, Arcadiæ mons Jovi ſacer, teſte Pauſaniâ in Arcadicis, olim etiam Olympus & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, *ſacer vertex* ab incolis appellatus, quòd Jovem ibi educatum exiſtimarent. In hoc monte Jovis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelaſgi filio primum conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Conſtat tamen montem hunc etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. Georg. lib. 1.

Ipſe nemus patrium linquens, ſaltuſque Lycæi
Pan ovium cuſtos.———

Hinc etiam Pan *Lycæus* paſſim à poetis dicitur. Idem Æn. 8.

———*Gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal*
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Inde *Lycæa* ſacra in honorem Panos fieri in hoc monte ſolita, quæ poſteà ab Evandro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt.

Lycaonia, regio Aſiæ, Cappadociæ pars, in auſtrum Ciliciam verſus ab eâ Tauro monte diviſa, inter Iſauriam ad occ. & Armeniam min. ad ort. cujus metropolis eſt Iconium, à quâ hodiè reg. *Cogni* nominatur. Stephanus totam Arcadiam olim *Lycaoniam* dictam ſcribit. Eſt & Phrygiæ minoris urbs.

Lycaſtus, urbs Cretæ, quæ jam interiit Strabonis tempore, apud Dictæum mont. à *Lycaſte* nympha, cujus meminit Claud. De laud. Stiliconis lib. 3.

———*Mecum Dictæa Lycaſte.*

Alii à Luporum multitudine ſic dictam volunt. Hom.

Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

Lycaſtium, regio Aſiæ, Cappadociæ urbs Plin. *Decaſtello* Nigro. Erat autem apud Halym flu. teſte Mela, in Paphlagoniæ confin. *Lycaſtia* Apollonio.

Lyceum, gymnaſium celeberrimum juxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio Philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academiâ. Cic. 1. Acad. *Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem alibi:

Inque Academiâ umbriferâ, nitidoque Lycæo
Fuderunt claras divini pectoris artes.

Item *Lyceum* gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine Scholæ Ariſtotelicæ ita dictum. Cic. Acad. Qu. lib. 1. *Nuper cum eſſem cum Qu. Fratre in Tuſculano diſputatum eſt. Nam cum ambulandi causâ in Lyceum veniſſemus*

(id

(id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi, inquit ille, enim paulo ante tertium de Natura Deorum.

Lychnidus, urbs Illyriæ, item parva regio Armeniæ. Steph. Item *Lychnidus*, vel *Lychnidion* urbs Macedoniæ. *Ochrida* Sophiano. & lacus ejuſdem nominis ibidem, quem Liv. lib. 44. *Aſſuridem* appellare videtur. Idem lib. 42. Begorritum lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, viderint peritiores. Long 46. 00. Lat. 41. 15.

Lychnitis, Armeniæ maj. palus. Steph. *Exſechia* vulgò, ex tab recent Armeniæ regio quoque eſt. Idem.

Lycia, reg. min. Aſiæ inter Pamphyliam, & Cariam: olim (ſi poetarum fabulis credimus) Chimæræ monſtri ignibus infeſtata. Cujus fabulæ occaſionem præbuit Chimæra ejus reg. mons crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia, à *Lyco* Pandionis filio. Urbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam. Unde *Patareus Apollo*, apud Horatium. Et *Lycias ſortes* apud Virg. lib. 4. Æn. i. e. ſortes Apollinis, qui in Lyciâ apud Pataram reſponſa edebat. *Mylias*, olim & *Ogygia* dicta fuit, teſte Steph. Incolas *Termilas* vocatos ſcribit Herodotus. Erant autem arte ſagittandi celeberrimi. Virg Æn. 8.

Ille mihi inſignem pharetram, Lyciaſque ſagittas
Diſcedens dederat.———

Et lib. 7.

Lyciam ut gerat ipſe pharetram.

Stat. Theb. 6.

Cætera plebs Lyciis gaudet contenta ſagittis.

Silius lib. 8.

Lycios arcus.———

Lycormas, Ætoliæ flu. flavas arenas volvens. Hic poſteà *Evenus*, ab Eveno rege Ætolorum, qui ſe in illum præcipitavit, appellatus eſt. Ovid. Met. 2.

Arſuruſque iterum Xanthus, flavuſque Lycormas.

Sen. in Hercule Oetæo:

Nec præcipitem volveris amnem
Flavus rapido fonte Lycormas.

Phidaris Nigro dicitur. Vide Plut de Flum. in Lycormâ

Lyctus, Cretæ urbs inſignis, Idomenei patria. Virgilius Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.———

Paleocaſtra, Nigro teſte, hodiè dicitur.

Lycus, fluvius Aſiæ non procul à Laodiceâ qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, ac rurſus emergit. Ovid. Met. 15.

Sic ubi terreno Lycus eſt epotus hiatu
Exiſtit procul hinc, alioque renaſcitur orbe.

Item alius juxta Heracleam Mariandynorum in Pontum Euxinum illabens. Ovid. 4. Pont. Eleg 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Lycus, Flu. Germ. Rhætos à Vindelicis diſterminans Ptol. Alius Macedoniæ Plut. Alius Aſiæ min. qui Celænas Phrygiæ urbem interfluit. Alius Ciliciæ. Plin. Alius Siciliæ, *Platani* Fazello Alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit Apollonio Tyaneo coactum ne Byzantio inundationibus noceret.

Lydda, Palæſtinæ urbs. Ptol. alio nomine *Dioſpolis*, hodiè *Rama* Caſtaldo. Long 66. 00. Lat. 32. 00.

Lydia, regio Aſiæ min. Crœſo rege, & Pactolo aurifero flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mœſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens. *Lydia* dicta à *Lydo* Atyos filio, cum antea *Mæonia* vocaretur. Virg Geor 4.

Præterea Regem non ſic Ægyptus & ingens
Lydia, &c.———

Hujus reg incolæ *Lydi* dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentumque ſignarunt. Horum improbitas maximè abiit in proverbium, *Lydi mali*, apud Athen. Hi capita flammeis muliebribus ornare ſolebant, unde in effœminatos ortum eſt Proverbium, *Lydio more* apud Suidam. *Lydius lapis* (qui & *Heracleus* ab Heracleâ urbe Lydiæ) in proverbio eſt apud Theophr lib. de Nat. lap. de homine acri ingenio prædito, nam hic lapis aurum, & argentum arguit, quale ſit. Lydorum currus in certaminibus erant adeo veloces, ut proverbio ſit, *Currus Lydius*. Et apud Plut. *Juxta Lydium curſum curris*, dicitur de eo qui longè cæteris in aliquâ re inferior eſt. Lydos quoque equitatu cæteris præfert Herod. lib 1. quos non aliter quam ex equo pugnare ſcribit. Hi cibis opparis, & cupedijs operam dabant, ut *Caryca Lydorum* in adagium abierit, apud Athen. lib. 12. Caryca enim genus cibi erat apud illos ex variis lautitiis, ſanguineque confectum. De quibus etiam in voluptuoſos, *Lydus cauponatur* apud Herod. legitur. Tantæ quoque libidinis notabantur, ut *Lydus in meridie*, de homine inſatiatæ libidinis proverbialiter diceretur. *Lud* in ſacris ſcripturis vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Montanus.

Lynceſtius, Macedoniæ flu. cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Ovid. Met. 15.

Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

Eſt & regio Macedoniæ *Lynceſtis*. Pop *Lynceſtæ*.

Lyrcæus, mons Arcadiæ, *Lycæus* Virgilio, ubi Lyrcæa urbs erat, teſte Pauſaniâ, quem alii cum Callimacho in Argiâ locant, ex quo Inachus flu. profluit. Strab. lib. 8. Eſt & fontis nomen. Stat. Theb.

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus.———

Ovid. Met. 1.

———*Jam paſcua Lernæ*
Conſitaque arboribus Lyrcæa reliquerat arva.

Hinc *Lyrceius*. Val Flac. 4. Argon.

———*Dominum Lyrceia tellus,*
Antraque deprenſæ tremuerunt conſcia Nymphæ.

Lyrneſſus, op Troadis, patria Briſeidis, quam Achilles everſa urbe ſecum abduxit occiſo Mynete ejus marito, civitatis illius principe. Hinc *Lyrneſſius*. Ovid. in Ep.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Et *Lyrneſſis* pro Briſeide. Ovid. Triſt. 4.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles.

Alia quoque eſt Ciliciæ Strab. & Euſt. quæ & *Homala* vel potius *Mallos* vocatur.

Lyſias, Arcadiæ urbs. Ptol. *Crepa* Nigro. Eſt etiam Phrygiæ opidum, Strab. Syriæ quoque circa Apamiam, Ptol. Cariæ urbs Plinio.

Lyſimachia, urbs Cherſoneſi Thraciæ ad iſthmum in orâ Helleſponti. *Hexamili* Sophiano. Item urbs Ætoliæ, Strab. A *Lyſimacho* conditore nomen habens, teſte Pauſaniâ. Long 94. 00. Lat 42. 25.

Lyſimelia, Siciliæ pagus in agro Syracuſano. *Pantanella*, teſte Fazello cum Aretio. *Λίμνη Λυσιμέλεια* Thucydidi lib. 6. Meminit hujus ſtagni quoque Theocritus Syracuſanus Idyllio 16. his verſibus;

Κύρη δ' ἃ σὺν μάλα πολυηχέα Ἐφραίων
Ἕλληνας, μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας.

Lyſtra, urbs Iſauriæ in confin. Lycaoniæ, Derbæ proxima Act. Ap. 14. 6. Ubi verſio noſtrâ: *They fled to Lyſtra and Derbe, cities of Lycaonia.* Græca v. ſic ſe habent: *Κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον.* Quæ ſic interpretari poſſimus: *Fugerunt ad civitates Lycaoniæ, ad Lyſtram & Derben, & ad regionem circumjacentem*; idque non reputans Lyſtram ac Derben Lycaoniæ fuiſſe civitates: ſed oſtendens Apoſtolos, non ſolum ad urbes Lycaoniæ fugam fa[illegible], ſed etiam ad Lyſtram, ac Derben, alioſque propinquæ re[illegible] locos. Syriaca verſio huic interpretationi favere videtur: *Fugerunt ad civitates Lycaoniæ, vel Lyſtram vel Derben.*

M.

M*aca*, pop. Arabiæ Felicis, Carmanis oppoſiti in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodiè pars regni Ormuzii. *Maca* item & *Maces*, *Macas* Ptol. populi Cyrenaici circà Syrtim majorem ſiti, vel juxta Cinyphum amnem. Sil. lib. 3.

Cinyphii didicere Macæ, &c.

Macanitæ, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol. Hos Xiphilinus in Severo *Macennitas* vocat.

Macaria, Cypri inſula urbs, *Jalines* teſte Nigro, Imo tota inſula ſic dicta. Eſt & fons ſive palus in Marathone Atticæ regionis. Pauſan. Tractus etiam Peloponneſi apud Strab. & inſ. ſinus Arabici Ptol

Macaronneſos, Acropolis Thebarum in Bœotiâ. Thucyd. Herod. quoque Muſa 3. mentionem facit regionis quæ Græcorum linguâ vocabatur *Macaronneſos*, in quâ ſita erat. urbs Oaſis, 7 dierum itinere diſtans Thebis Ægyptiis. Sunt etiam Μακάρων νῆσοι, de quibus Pomp. Mela 2. 7. *Extra Helleſpontum, earum quæ Aſiaticis regionibus adjacent, clariſſimæ ſunt; Tenedos, Sigæis adverſa litoribus, & quæ dicerentur ordine, ad promontorium Tauri montis oppoſitæ, quas quondam dici putavere Μακάρων, ſive quod fortunato admodum cœli ſoloque ſint, ſive quod eas ſuo, ſuorumque regno Macar occupaverat.* Vide Diod. Sic. lib. 5. Et ſane multo plures olim ſic vocabantur, nam ut de inſulis Oceani taceam, Creta, Cyprus, Leuce, multa denique in conti-

nento

nente ſita loca *Inſularum felicium* nomen conſecutæ ſunt.

Macedonia, lati ſima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clariſſima, antea *Æmonia*, *Mygdonia*, & *Pæonia*, *Edonia* & *Pieria*, & *Emathia* dicta; quæ à tenuibus initiis, regum prudentiâ, gentiſque eò magnitudinis excrevit, ut Domina centum quinquaginta facta fuerit populorum Hanc à Septentrione Dalmatia; Mœſiaque montana ſejungunt, ab occaſu mari Adriatico, ſive Ionio, ab ortu Ægæo abluitur, meridianam oram Epiroticæ gentes, & quâ Græcia excipit. Macedoniæ in quatuor regiones diſtributionem habes apud Liv. lib 45. cap 29. Dicta a *Macedone* quodam Oſiridis, ſive ut Steph. & Solinus ſcribunt, Jovis filio. Gentile. *Macedo*. Horat.

——*Diffidit urbium*
Portas vir Macedo.——

Item *Macedonicus*, & *Macedonius*. Ejus partem quondam *Macetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtathius in Dionyſium. Poſterioribus ſæculis hujus pars *Salutaris* dicta fuit lib. Notit. Item *Prævalitana* apud Sext. Rufum. Pars occidua *Albania*, pars ad ort. *Jamboli*, Auſtralis vero *Comenolitari* apud Caſtaldum. Hujus gentis Laus erat, quod crimen ingrati animi ſæviſſimè punirent. Sen. 3. de Ben. *Excepta* Macedonum gente, non eſt in ullâ data adverſus *ingratum actio*. Ubi Lipſ. At nuſquam id hodie legas: annon ideo fuit? Potuit & noſter erraſſe, ac gentem pro gente ſuppoſuiſſe. Viri docti tamen conſentiunt, vel *Perſarum* hic reſcribere, vel *Medorum*. Quia Xenophon, atque alii tradunt, Ingrati judicium & pœnam Perſis fuiſſe. Medi autem Perſis finitimi, & pro iis etiam uſurpati. Vide ſi lubet Muretum, 12. Var. cap. 3. Tamen & Philippus Macedo (quod pro Vulgatâ aliquid) ingrati hoſpitis frontem ſtigmate inuſſit. Hæc ille. Quod autem ait *In nullâ*, id quidem non ἁπλῶς & universè *in ingratos*, ſed fuit Athenis, in *liberos ingratos*, conceſſa parentibus: Romæ v in *libertos ingratos*, patronis.

Macella, urbs Italiæ. Steph. *Macalla* Lycophroni, Barrius facit Calabriæ civitatem epiſcopalem, hodiè *Strongoli* dictam. Ciacconius in libello Columnæ Roſtratæ hanc Macellam in Siciliâ ponit

Machlinia, urbs Belgii præclara, Brabantiæ metropolis, media inter Antwerpiam, Lovanium, & Bruxellas *Meckelen*, & *Malines*. Long 24. 45. Lat. 51. 15.

Machlyes, Africæ pop. ſupra Naſamones, quos *Androgynos* eſſe tradit Calliphanes, utriuſque naturæ inter ſe vicibus coeuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, lævam mulierem. Plin. 6. 2.

Maclovium, *S. Mallo*, urbs Britan min. & emporium cum portu capaci. Crevit ex ruinis Alethæ, & 16. leuc. diſtat a Briocenſi urbe & 4. à Dolâ in Circ. Long. 18. 20. Lat. 49 30.

Macolicum, *Malcklin* Mercat urbs Hibern. ad Syneum flu. à Limerico 25. mill. in Bor. Long. 10. 15. Lat. 35. 40.

Macra, amnis ex Apennino fluens, Liguriamque dividens ab Hetruria, juxta Lunam civitatem in mare Liguſticum illabens. Plin. 3. 5. Lucan. lib. 2.

——*Nulloſque vado qui Macra moratus*
Alnos vicinæ procurrit in æquora Lunæ.

Macris, inſula Cariæ in mari Rhodienſi apud Caunum urb. maritimam. *Magri* hodie. *Macris* etiam ob longitudinem dicta eſt Eubœa, ſicuti & Chios.

Macrobii, pop Africæ in Meroe inſulâ, teſte Melâ, & in Æthiopiâ ad Solis ortum, teſte Plinio, ſic ob vitæ longitudinem dicti. Juſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore. & formâ pulcherrimi. Hyperborei etiam pop. *Macrobii* dicti, teſte Euſtathio ob eandem cauſam.

Macrocephali, pop. ad Boſporum, Pomponio. Stephanus Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Ceraſuntem op. Cappadociæ ſunt Plinio. *A capitis longitudine* dicti.

Macron, Thraciæ op. non procul ab Iſthmô Cherroneſi, ita dictum à *longo muro*, quem Miltiades a Propontide ad Melanum ſinum duxit, Cherroneſum à reliquâ Thraciâ excludens. Plin. 14. 11.

Macrones, Pontica gens ad flu. Abſarum, in Colchidis, & Armeniæ majoris confin. Quorum Val. Flac. meminit, lib. 5.

Moſſynici vos & ſtabulis Macrones ab altis.

Et Dionyſius verſ. 766.

Μάκρωνες φίλυρές θ', καὶ οἱ Μόσσυνες ἔχουσι
Δουρείους.——

Strabo lib. 2. Καὶ Σάννοι οὓς πρότερον ἔλεγον Μάκρωνας. *Machelones* ab Arriano appellari, *Macrutas* ab Apollonio lib. 1. Argon. credit Pintianus, ſic dictos, ut idem addit, ex ejus enarratoribus, quòd ſint coloni Eubœenſium. Eubœa enim olim *Macris* dicta. Sed Sannos diverſos à *Macronibus* faciunt Xenophon, & Arrianus, quod idem quoque Pintianus annotavit.

Madagaſcar, inſ. in Oceano Æthiopico, *Menuthias* Ptolemæo, *Cerne* Plinio, ut quidam volunt, 90 aut 100. leuc. Gall. ab ora Africæ in ort. Eſt ex præcipuis inſ. totius orbis, utpote extenſa a gradu 11. Lat. auſtralis, uſque ad gradum 25. ejuſdem lat. ſed ab ort in occ. multo minor eſt. Eam pluribus deſcripſit Stephanus Flacurtius Vide lib. Anglicano Sermone conſcriptum, cui tit. *That the Inhabitants of* Madagaſcar, *in temporal things, are the happieſt People in the World.* Per Walt. Hamond, Lond 1640.

Madaura, *Madara* quibuſdam, urbs Africæ propriè dictæ mediter. inter Hipponem & Lambeſam, ad 60. m. p. Carthagi propior. nunc vicus tenuis. Fuit patria Apulei & literarum gymnaſium, ad quod D Auguſtinus ſe contulit

Madera, *Maderas*, inſ. maris Atlantici, ſub dom. Luſitanorum, in Africâ; alias *Cerne Atlantica* dicta fuit, teſte Sanſone; ejuſque long. eſt 25. leuc. circuitus autem 60. circiter.

Madritum, *Madrid*, urbs Hiſp. perampla & ſedes Regia, ad amnem *Manzanares* dict in Caſtella Nova. Crevit ex ruinis Mantuæ Carpetanorum, nunc *Villa Mantua* dictæ, vix 1. leuc. ab eâ diſtantis. Diſtat 7. leuc. ab Eſcurial in ort. 12 a Toledo in Bor. & 5. a Compluto in occ

Madus, *Maydſton* Camdeno, op. Angl. in agro Cantiano inter Londinum 28 & Ritum in ora meridionali 20. mill. diſſitum.

Mæander, vulgò *Madre*, fluvius ingens Aſiæ in Phrygiâ magnâ ex Aulocrene fonte oriens, obliqueque adeo fluens, ut in ſeipſum recurrere videatur, 600. flexiones faciens, teſte Dione Pruſæo Cariam ab Ioniâ ſeparat, ac mare inter Heracleam, & Miletum ſubit. Mæandrum conſtat fluviorum omnium eſſe maximè ſinuoſum. Μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Ita Plut. in lib. de Fluminibus. Seneca Epiſt. 103. *Mæander poetarum omnium exercitatio & ludus, implicatur crebris anfractibus, & ſæpe in vicinum alveo ſuo admotus, antequam ſibi influat, flectitur.* Unde de Labyrintho Dædaleo Ovid. Met 8.

Non ſecus ac liquidis Phrygius Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapſu refluitque fluitque,
Occurrenſque ſibi venturas reſpicit undas:
Et nunc ad fontes, nunc ad mare verſus apertum
Incertas exercet aquas.——

Et lib. 11. Fab. 1.

Quique recurvatis ludit Mæander in undis.

Et lib. 9. Fab. 5.

——*Mæandri toties redeuntis eodem.*

Idem in Epiſt. Dejaniræ:

Mæander toties qui terris errat in iiſdem,
Qui laſſas in ſe ſæpe retorquet aquas.

Silius lib. 7.

Qualis Mæoniâ paſſim Mæandrus in undâ
Cum ſibi gurgitibus flexis revolutus oberrat.

Prop. lib. 2.

——*Ut Phrygio fallax Mæandria campo*
Errat, & ipſa ſuas decipit unda vias.

Sen. in Herc. Infuno:

——*Qualis incertâ vagus*
Mæander undâ ludit, & cedit ſibi,
Inſtatque dubius litus, an fontem petat.

Idem in Hippolyto:

Ubi Mæander ſuper æquales
Labitur agros piger, & ſteriles
Amne maligno radit arenas.

Sed cur *amne maligno*? an quia non ſatis terras quas ſolum radit, undis ſuis irrigat, & fœcundat, ſed tantum leviter aſpergit, nunquam eodem loco ſtabilis permanens? an potius *maligno* h. e. *doloſo*, ſeu *tortuoſo*? Sane Anna Comnena Alexiados lib. 4. Σκολιώτατον ποταμῶν ἁπάντων, καὶ ἑλιγμοὺς συνεχεῖς ποιούμενον vocat. Hinc a Lucano *errans* dicitur:

Errantem Mæandron adit.

Calaber 1. verſ. 281.

Μαιάνδρου θ' ἱεροῖο βαθύρροον, ὅς τ' ἐπὶ γαῖαν
Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
Εἱλεῖται πολλῆσιν ἑλισσόμενος προχοῇσι.

Hinc ab Orpheo πολυπλανὴς, à Nonno πολυγνάμπτης, & σκολιὸς appellatur. Vide Solinum cap. 43. Æthicus: *Fluvius Mæandrus naſcitur in campis Aſiaticis, bicornis, currit quaſi ſint duo redigentes ſe in unum, influit in mare Cycladum, currit millia 997.* Plinius. *Mæander*, &c. *crebris ita ſinuoſus flexibus, ut ſæpe credatur reverti.* Strabo: Σκολιὸς ὢν εἰς ὑπερβολὴν, ὥστ' ἐξ ἐκείνου τὰς σκολιότητας ἁπάσας Μαιάνδρους καλεῖσθαι. Sic apud Heſychium: Μαίανδρος, εἶδος ἱππασίας, quo equi multiplicibus flexibus, & gyris agitantur. Apud Feſtum *Mæandrum picturæ genus dictum à ſimilitudine flexûs amnis, qui appellatur Mæandrus.* Unde Poeta Æn. 5.

——*Plurima circum*

Purpura

Purpura Meandro dupliei Melibæa cucurrit.
Habuit, ni ſallor, ex Lucretio, qui ſic lib. 2.
Jam tibi Barbarica veſtes, Melibæaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta calore.
Paria fere Nonius, apud quem Varro *Meandrata* pro flexuoſis. Sed & *Meandri* dicuntur vafra, & obliqua conſilia. Cic. pro Piſone; *Quos tu Meandros, quæ diverticula, flexionéſque quæſiſti.* Prudentius Cathemerinωn Hymn. 6.
O tortuoſe ſerpens,
Qui mille per Meandros,
Fraudeſque flexuoſas,
Agitas quieta corda.
Item *Meandrus*, quæ & *Meandropolis*, Magneſiæ urbs Steph. Cariæ oppidum. Et Indiæ extra Gangem mons. Ptol. Item *Meandria* Epiri oppidum Plinio, *Alandriana* Pineto. Et *Meandrini* pop. circa iſtum fluvium degentes. Dictys Cretenſis

Meatæ, Scotiæ pop. apud Dionem in Severo, juxta eum murum, qui Scotiam ab Angliâ dividit: Horum regio *Laudonia* vocatur à Lhyido. Picticæ gentis fuiſſe credit Buchananus. Northumbros inter Mæatas ponit Camdenus.

Medi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoque *Medobithyni* vocantur. Scribuntur cum æ diphthongo, ut differant à Medis populis Aſiæ. Tamen Medos, & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribunt Strab. & Liv. lib 26. eorumque caput & arcem *Jamphorinam* appellant. Mædica regio eſt Ptol. & in eà Pantalea urbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pæoniæ apud Ariſt. De Mirabilibus & lib. 9. Hiſt. Vide Steph.

Mænalus, ſive pl. num. *Mænala*, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus, ita dictus à *Mænalo* Lycaonis filio, ut annotavit Theocriti Scholiaſtes. Eſt & nomen urbis Arcadiæ Steph. Virg. Georg. 1.
Pan ovium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ.
Idem Eclog. 8.
Mænalus argutumque nemus, pinoſque loquentes
Semper habet; ſemper paſtorum ille audit amores,
Panaque.——
Pauſan. in Arcadicis: Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα τοῦ Πανὸς νομίζουσιν, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸ, καὶ ἐπακροᾶσθαι συρίζοντος τοῦ Πανὸς λέγουσιν. Ovid. Met. 1.
——*Latebris horrenda ferarum*
Mænala.——
Frondens Statio dicitur. & *pinifer* Virgilio.

Mænomena, Sardiniæ montes. Ptol. *Inſani* Livio & Floro, *Canelle* Ortelio.

Mæonia, reg. min. Aſiæ; poſtea *Lydia* dicta, à *Lydo* Attyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentr. Myſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens, ad occaſum ſupra Ioniam excurrens. Steph. à *Mæone* ſic dictam tradit. *Mæonia* Herod. & Dionyſio; unde *Mæonis* gentile fœmininum apud Homerum. Et Ovid. Met. 6.
Mæonis eluſam deſignat imagine Tauri.
Id eſt, Arachne, puella Lydiæ. Et *Mæonidæ* pro Muſis. Idem Met. 5.
Feliceſque vocat pariter ſtudioque locoque
Mæonidas.——
Et *Mæonides* pro Homero. Ovid.
——*Aſpice Mæoniden*, &c.
Martialis 5.
Et ſua riſerunt ſecula Mæoniden.
Item *Mæonius* dictus eſt Bacchus. Virg. Georg. 4.
——*Cape Mæonii carcheſia Bacchi.*

Mæotis, palus Scythica, juxta Tanais oſtium, Cimmerio Boſporo à Ponto Euxino diſcreta, ita dicta ab accolis, qui *Mæotæ* appellantur. Lucan. lib. 3.
Quaque fretum torrens Mæotidas egerit undas.
Idem lib. 2.
——*Quas tenet æquore denſo*
Pigra palus, Scythici patiens Mæotia plauſtri.
Seneca Tragœdus:
Mæotis in me gelida tranſfundat mare.
Claudianus:
——*Gelido ſi quem Mæotia paſcit*
Sub Jove.——
Hinc *Mæoticus*. Virgil. Æn. 6.
——*Jam nunc & Caſpia regna*
Reſponſis horrent divum, & Mæotica tellus.
Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) *Mæotim* vocarunt Steph. Hinc piſces *Mæotides* vel *Mæotici*, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel ut Steph. putat ſpeciei tantum, & *Mæotica mella* apud Plin. Ovid. Triſt. 3. 12. primam corripuit:
——*Annoque peracto*
Longior antiquis viſa Mæotis hyems.
Quem locum ſic emendat Tanaquillus Faber:
Longior à vobis verſa Mæotis hyems.
Id eſt, Hyems Scythica, ſive Mæotica, jamprıdem à vobis qui in Italiâ degitis, verſa eſt, & locum veri adventanti dedit. Cui tamen conjecturæ aſſenſum ſe præbere poſſe negat. Nicolaus Heinſius, reponit itaque:
——*Anniſque peractis*
Tardior antiquis viſa Mæotis hyems.
Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet; vulgo *Mare delle Zabacche*, *Mare della Tana*, & *Mar bianco* Italis. *Carpalk*, *Mar ol Azach* Arabibus, teſte Rhamuſio. A Scythis olim Temerinda, i. e. *mater maris*, uti tradit Herodotus. Alii tamen non matrem, ſed obſtetricem vocant, & inde dictam eſſe *Μαιῶτιν*. Stephanus Τὸ ἐθνικὸν Μαιῶται, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἐπεὶ ὥσπερ κλύζονται ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος τὸν Πόντον. Ita reſtituendus locus ille corruptiſſimus. Paulo aliter Hipparchus in ſcripto inedito: Περὶ τῶν δώδεκα ζωδίων. Τὸν Πόντον ὕδατα ἔχειν ἡ Μαιῶτις λίμνη, ἐν ᾗ τοὺς ἰχθῦς ἀναμαιοῦσθαι, ὅθεν καὶ αὕτη ἡ λίμνη Μαιῶτις ὀνομάζεται. Et certe piſces in hâc palude bene nutriri aſſerit Juvenal. Sat. 4.
——*Neque enim minor hæſerat illis,*
Quos operit glacies Mæotica, ruptaque tandem
Solibus effundit torpentis ad oſtia Ponti
Deſidiâ tardos, & longo frigore pingues.

Mæſia. Vide *Mœſia*.

Mæſia ſilva, cujus Liv. & Plin. meminere. Hodie *Boſco di Baccano* dicitur, ut Annius & Leander tradunt. Territorii Romani in Tuſcia eſt.

Mæſius mons, in Myſiâ eſt, & *Olympus* propriè dicitur, teſte Plinio. *Myſius* habet Mela, qui dicit eum ſic ab inſulis vocari. Prius *Saturni cellam* vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

Magæ, ſeu *Magnæ*, Lib. Notit. Anton. *Magnis*, op. Walliæ, *Old Radnor* Camdeno.

Magæa, Siciliæ fons, haud procul à Plemmyrio, Plin. 3. 8. *La fontana de la Maddalena* hodie Cluverio.

Magdeburgum, urbs ampla & Hanzeatica Saxoniæ infer. regionum caput, ſub dom. proprii Archiepiſcopi nunc, ſed conceſſa Electori Brandenburgico pace Monaſterienſi titulo Ducatus. Olim munita fuit, & emporium celebre; ſed an. 31. expugnata eſt ab Auſtriacis, & ab ipſis penè diruta; hodie utcunque reparatur. 12. leuc. diſtat à Witteberga in Circ. & 9. ab Halberſtadiâ in ort. Long. 33. 35. Lat. 52. 18.

Magellanica, reg. Americæ meridion. ampliſſima, verſus auſt. inter flu. Argenteum ad Bor. & fretum Magellanicum ad merid. ſic dict. à Ferdinando *Magellano Luſitano*.

Magetæ, pop. Africæ, gæſis utentes. Stat. 2. Achill.
Quò Magetæ ſua gæſa citent.

Magiovinium, vel *Maginium*, Angliæ op. *Dunſtable* Camdeno in agro Bedfordienſi.

Magloua, *Machlencth*, op. Walliæ in Com. Montgomerienſi, teſte Camdeno.

Magna Græcia, regio fuit ampla Italiæ, valde extenſa, utpote quæ Apuliam utramque Meſſapiam, ſeu Calabriam, Lucaniamque cum Brutiis contineret. Ibi nunc provinciæ regni Neapolitani, Calabria citer. & ulter. Baſilicata, cum parte auſtrali Principatûs citerioris, quibus adjungitur terra Hydruntina à quibuſdam.

Magneſia, urbs Aſiæ, in Ionia, teſte Plinio, vel in Cariâ apud Mæandrum flu. & Thoracem montem, teſte Diodoro, media inter Epheſum & Tralles. Hic Themiſtocles Athenienſis patriâ pulſus interiit, cum rex Perſarum hanc ei urbem dono dediſſet, vulgo *Mangreſia*. Item *Magneſia* altera urbs Lydiæ ad Sipylum mont. proxima Sardibus, *Manifſa*, Leunclavio. Long. 57. 00. Lat. 40. 10. Item regio Macedoniæ inter Pieriam ad Bor. & Theſſaliam in auſtrum, in orâ maris Ægæi ad ort. ubi *Magneſia* promont. Ptol. *Capo Verlichi* Sophiano. Pop. *Magnetes*. Ovid. Met. 11.
——*Conſiſtere Peleâ terra*
Fata negant, Magnetas adit vagus exul, &c.
Hinc *Magneſius*, & *Magneſſus*. Horat. 3. Od. 7.
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.
Hi, violato nomine, tot malis, teſte Strab. lib. 13. afflicti ſunt, ut à Mileſiis prorſus deleti adagio locum fecerunt. *Magnetum mala*, de malis ingentibus. Suidas.

Magniana, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ. *Zika*, teſte Lazio.

Magnopolis, olim *Eupatoria*, urbs Paphlagoniæ exciſa Mithridatis regia, poſtea *Pompeiopolis*, ſic à Pompeio qui Mithridatem vicit, dicta. Item urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg*.

Magnum promontorium, quod & *Olyſſipponenſe* Plinio dicitur, Luſitaniæ promontorium apud oſtia Tagi. Vulgò *Cabo de Caſcais*. Item Promontorium Maurit. Cæſarienſis Ptol. *Capo de One*, teſte Marmolio. Item aliud Siciliæ, Arab. Feliceſ,

cis, Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, & aliud ad oſtium Gangis. Ptol.

Magnus portus, geminus: unus Libyæ inter. in orâ occ. maris Atlantici, *Porto Seren*, teſte Caſtaldo. Alter Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam. *Portſmouth* Camdeno. *Southampton* Ortelio.

Magontiacum, Tac & Am. Marcel. *Mocontiacum*. Ptol. *Magontia*, Eutropio, *Moguntia* poſterioribus, vulgò *Mentz*, urbs Germ. ſuper. Archiepiſcopalis ad Rhenum in Palatinatu; libera, media fere inter Argentoratum ad merid. & Colon. Agrippinam ad boream. Cujus Archiepiſcopus primum inter Imp. electores locum tenet. Fabulantur illam à Moguntio Trojano, Hectoris filio conditam. Hic primum ars impreſſoria inventa traditur. Long. 29. 45. Lat. 50. 00.

Majorica, *Mayork*, alias *Baleares minor*, inſ. Hiſpan. in M. mediterraneo inter Minoricam ad ort. & Ebuſum ad occ. Ejus præcipua eſt Palma, *Mallorca* incolis.

Majuma, urbs Palæſtinæ, Gazæ proxima.

Malabaria, reg. Indiæ, in parte auſtrali Peninſ. cis Gangem ad occ. inter reg. Decani ad Sept. & promont. Comorinum ad merid. eſtque valde abundans & fertilis. Extenditur autem verſus oram maris Maldivarum per 125. leuc. ubi regna Calecuti, Cochini, Cranganoris, Cananoris, Coulani, ac Travancoris.

Malaca, *Malaga*, urbs Hiſp. Bæt. maritima, unde vinum optimum, in orâ maris Mediter. & ad oſt. Malacæ flu. 24. leuc. ab Hiſpali in Eurum, 23. à Gadibus in ort. & 22. à Granata in occ. A Phœnicibus conſtructam eſſe anno ante Chriſti adventum 1340. affert Fr. Tarapha. *Malaca* unde dicatur, nulli erit ambiguum qui legerit hæc Strabonis Ταριχείας δ' ἔχει μεγάλας, *Salſamenta autem abundat*. Nempe מלח *Malach* Ebræis eſt ταριχεύειν, *ſale condire*. Unde מלחא *Malacha* dictum *ſalſamentorum oppidum*, Græce Μάλακα, aſpiratione demptâ. Long. 16. 02. Lat. 36. 30.

Malea, promontorium Peloponneſi in orâ Auſtrali Laconicæ, per 50. m. p. in mare protenſum, adverſiſque ventorum flatibus navigationem reddens periculoſam. Unde factus eſt locus proverbio. *Cum ad Maleam deflexeris, obliviſcere quæ ſunt domi*. Item illud Ὑπὲρ Μαλέαν πλεύσας ἐπιλάθου τῶν Poetæ pro licentiâ ſuâ mediam ſyllabam nunc producunt, nunc corripiunt. Producunt Ovid. Amor. 2. Eleg. 6.

Nec timeam veſtros curva Malea ſinus.

Statius Theb. 7.

——*Raucæ circumtonat ira Maleæ.*

Prop. lib. 3.

Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Corripiunt Virg. Æn. 5.

——*Maleæque ſequacibus undis.*

Val. Flac. lib. 4.

——*Maleæ velut arce frageſâ*

Turbo rapax.——

Dicta à *Maleo* Argivorum rege, qui in eâ pulchrum templum conſtituit, quod *Maleaticum* appellavit. *Maleum* Plinio. *Cabo Malio* Sophiano. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Aureus* à latronibus, teſte Floro 3. 6. Iſacius in Lycophronem ſcribit *Aſini maxillam* à formâ vocari. Ptolemæo tamen duo diverſa loca ſunt in quorum medio *Boæ* ab eo deſcribuntur.

Maleventum, Campaniæ urbs, de quâ Livius lib. 3. *Cæſi, captique Samnites, niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen eſt, perfugerunt.* Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.*

Malimnus, Siciliæ mons, malis, h. e. Pomis refertus. Theocritus: vel ut habet ejus Scholiaſtes, locus paluſtris non procul à Crotone: Συμαίλιμνον legit Caſaubonus.

Malia aqua, apud Thermopylas in Phthiotide, & apud Oetam M. videtur, ubi Maliacus ſinus, qui & Oetæus. Catullus epigr. 69.

Cum tantum arderem quantum Trinacria rupes

Lymphaque in Oetæis Malia Thermopylis.

Mallos, Ciliciæ op. clariſſimum, à *Mallo* conditore ſic dictum, ut ex Callimachi ſententiâ refert Steph. Ejus meminit Lucanus lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Vide Euſt. in Dionyſ. verſ. 874.

Malmogia, vulgo *Malmugen*, & *Elbogen*, urbs Scaniæ juxta Sundicum fretum, 4. leuc. ab Hafniâ in ort. quot a Corona in merid. ſub dominio Suecorum. Long. 33. 30. Lat. 57. 10.

Mamertini, pop. olim è Samno inſ. ejecti, à Meſſanenſibus hoſpitio excepti, occupatâ urbe, illam Mamertinam appellarunt, ſicque Meſſanenſes *Mamertini* appellati. Cic. Act. 4. in Verrem.

Mamertinum fretum, quod & *Rhegium* Straboni, *Siciliæ fretum* Cic. Plin. & Tac. *Scyllæum* Ovid. & Athenæo. *Siculum* Capellæ, anguſtia maris inter Cænidem Brutiorum promont. & Pelorum Promont. Siciliæ. *Il Faro di Meſſina*. Hinc *Mamertinum vinum* Mart. 13. 114.

Amphora Neſtoreâ tibi Mamertina ſenectâ

Si detur quodvis nomen habere poteſt.

Menapia, *Waterford* Stanihurſtio, urbs Hiberniæ in Momoniæ reg. ad Suyrum flu. in ora ad ort. Epiſc. ſub Archiep. Caſſilienſi, ex primis, & emporium, à Dublino ad 50 m. p. in meridiem recedens. Camdeno v. eſt *Wexford*, urb. Com. cogn. ad Slanam flu. ubi & *Manapii*, pop. quos ille *Menapios* vocat. Long. 11. 56. Lat. 52. 48.

Manaricium, Hollandiæ vicus in Diœceſi Trajectenſi, hodie *Manrick*, teſte Simlero.

Manarmanis, Germ. portus poſt Rheni oſt. Ptol. hodie *Marna*, teſte Hieronymo Verrutio, à quo tractus Friſiæ ſic nominatur, circa ſinum *Dongerdeel*. Perchaymerus credit *Campen* eſſe, Becanus mavult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Mancunium, Angl. op. Anton. *Mancheſter* Camdeno, in agro Lancaſtrenſi.

Mandela, pagus in Sabinis. Horat. 1. epiſt. 19.

——*Gelidus Digentia rivus,*

Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Mandralæ, Indiæ intra Gangem pop. quorum civitas Palibotra. Hos populos Strabo videtur *Praſios* vocare, horum enim ſcribit Palibotram urbem eſſe, indeque etiam eandem gentem *Palibotros* quibuſdam appellari tradit Plinius.

Mandubii, Gall. pop. apud Cæſarem & Strabonem, quorum caput Alexia. Horum tractus nunc *Baſſigny* dicitur, teſte Golnizio. *Auſſois* vero in Burgundiâ Marliano.

Manduceſſedum, Angliæ op. Anton. *Mansfield*, teſte Talboto in comitatu Nottinghamienſi. Sed Camdeno eſt *Manceſter* in agro Warwicenſi.

Manduria, oppidum Salentinorum. *Mandurium* Livio, & Stephano, *Caſalnovo* Leandro vocatur.

Mandurium, ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apuliâ Dauniæ, qui hodiè *Andorio* dicitur, quem neque exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Livius. *Lago Verſitino* Alex. Andreæ.

Manes, flu. vel torrens Locrorum Epicnemidiorum Thronion præterfluens, interdum tam exiguus ut tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina ſe diffundat jugera. Dicitur & *Boagrius*. Vide Strab. lib. 9.

Manfredonia, urbs regni Neapolit. 22 m. p. ab oſt. Aufidi flu. in Bor. in Capitanatâ prov. & in orâ ſinus Veneti, 25. m. p. à Luceria in ort. Haud procul inde ad rad. M. Gargani oſtenduntur ruinæ Siponti urb. cujus ſedes Manfredoniam tranſlata eſt. Long. 40. 00. Lat. 41. 40.

Manlia, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis nunc in regno Navarræ, in Arragoniæ, & Caſtellæ confin. olim ſub Numantinis, teſte Livio. *Mallen* hodiè.

Manliana, olim op. Luſitaniæ in Vettonibus, nunc pagus Extremaduræ. Item Thuſcorum op. in Senenſium ditione, hodiè *Magliano*.

Mansfeldia, urbs Saxoniæ ſuper. inter Erfordiam 9. leuc. in Cæc. & Magdeburgum 9. qu. *Manni campus*, à *Manno*, ſecundo Rege Germanorum. Hinc *Mansfeldienſis Comitatus*, inter Principatum Anhaltinum ad Bor. ditiones Hallenſem & Merſobergenſem ad ort. & Thuringiam propriam ad merid. & occ. Nunc ſubeſt Duci Electori Saxoniæ, ſed alias ſuberat propriis Comitibus, quibus omnibus & ſingulis perſolvere debet prædict. Dux penſionem annuam duorum mille Florenorum in perpetuum.

Mantiana, palus aquæ ſalſæ in Armenia, maxima poſt Mæotida, ad Atropatiam uſque pertingens. *Actamar* Tho. Minadoio. *Geluchalat* P. Veneto. *Van*, & *Vaſtan* Theveto. Aliis *Abannas*.

Mantieni, montes Armeniæ majoris, ex quibus Araxes, & Gyndes flu. profluunt. Herodot.

Mantinea, urbs Peloponneſi gemina, una in Argia ad ſinum Argolicum, *Mantegna* Nigro. Altera in Arcadia, *Mundi* Zardo. Hic inter Græcos dubio Marte certatum, Epaminonda Thebanorum duce cæſo. Hom. in Catalogo:

Οἳ Τεγέην τ' ἔχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν.

Heſychius: Μαντινέα πόλις Ἀρκαδίας.

Mantua, urbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, vulgò *Mantua*, & *Mantoa*. Non longè à Cremonâ abeſſe innuit Virgilius Eclog. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Ejus ſiquidem patria fuit. Mart. 1. 62.

——*Marone felix Mantua eſt.*

Fertilitatem ejus innuit ipſe Virgilius Georg. 2.

Et qualem infelix amiſit Mantua campum,

Paſcentem niveos herboſo flumine cygnos.

Non liquidi gregibus fontes, non gramina deſunt,

Et quantum longis carpunt armenta diebus,

Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponet.

Vide

Vide omnino Cluverium de Ital. Ant 1. 26. Inde *Mantuanus.* Statius:

———*Teneat audaci fide Mantuana*

Gaudia fama———

Μάντουα & Μάντουα Stephano. Long 32. 38. Lat. 44. 40. Item pagus Hiſp. Tarraconenſis in Carpetanis, vulgò *Villa Manta* dicta. Long. 17 00. Lat 40. 40.

Maracanda, urbs Sogdianæ reg. Arriano, & Curtio. Plutarchus lib 2. De Fort. Alex. *Maragandam* vocat. Petrus Perondinus putat *Samarcanda* hodiè eſſe, olim magni illius Tamerlani patria, & regia. Hanc Chalcocondylas *Samarchantan* vocat. Long. 112 00. Lat. 39. 00.

Marathon, hodie *Marafon*, Attici agri civitas, diſtans ab Athenis circiter 10. m. p. non procul à Tricoritho, & Rhamnunte, nece Icarii regis inſignis, & Miltiadis gloriâ, qui ibi centum millia ex Darii regis Perſarum exercitu profligavit. Item Theſei Victoriâ qui ibi Taurum Marathonium ſuperavit. Ovid. Met. 8.

———*Te maxime Theſeu,*

Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine Tauri.

De quo tauro à Theſeo domito, per urbem traducto, Delphicoque demum Apollini immolato, Plutarchus in Theſeo. Deſcripſerat, qui alioqui ejuſdem belluæ ab Hercule victæ meminit, idem certamen Apollodorus lib. 3. Sed perierunt ejus ab initio geſtorum Theſei Mythiſtoriæ. Meminit & Hyginus cap. 38 Diod. Sic. lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν ἐν Μαραθῶνι ταῦρον, ὃν Ἡρακλῆς, τελῶν ἆθλον, ἐκ Κρήτης ἀνήγαγεν εἰς Πελοπόννησον, συμπλακεὶς καὶ χειρωσάμενος ... εἰς Ἀθήνας· τοῦτον δὲ Αἰγεὺς προσαγαγὼν ἔθυσεν Ἀπόλλωνι. Inde *Marathonius*, ut *Marathonia virgo* pro Erigone. Papinius 5. Sylv. 3.

———*Nec enim Marathonia virgo*

Parcius extinctum ſævorum crimine agreſtum

Fleverit Icarium———

Marathonia, urbs Thraciæ. Steph.

Marathus, urbs Phœniciæ. *Margath* hodie Olivario. Mela 1. 12. *Urbs non obſcura Marathos.* Geographo πόλις ἀρχαία Φοινίκων dicitur. Arrianus illam ex adverſo Aradi in continente ponit, & πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα vocat.

Marca di Ancona, hodiè appellatur ea Italiæ regio, quæ olim Picenum dictum fuit. Ab Iſauro flumine uſque Druentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem porrigitur. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quam frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius ejus laudem præcipuam in oleis laudat. Urbs primaria eſt Ancona; Item Ælia Ricina, quam hodiè *Recanati* vocant. Non longe abhinc eſt Lauretanæ imaginis fanum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus, Religionis ergò, celebre.

Marchia, quæ & *Merchia* quibuſdam, vulgo *Merche*, prov. Scotiæ auſtr. in confin. Angliæ, à quâ ſeparatur, Tuedâ flu.

Marchia Tarviſina, prov. Italiæ ſub dom. Reip. Venetæ; continet territoria Tarviſinum, Cadorinum, Bellunenſe & Feltrinum; inter prov Foro-Julii ad ort & territ. Vicentinum, ac Tridentinum ad occ.

Marchia, nova, & vetus, duo ſunt Saxoniæ reg. Nova flu. Oderâ perfunditur. Veterem Albis interſecat, ad cujus ripam urbes *Witemberga*, *Magdeburga*, *Hamburgum*, *Lubecum*. Nova ad Auſtrum in Bohemos & Sileſios vergit, cujus urbes *Francoferdia*, *Brandenburgum*, &c.

Marcilianus, locus ſuburbanus Conſilinatis urbis in Magnâ Græciâ, ubi conventus eſt frequentiſſimus totius Lucaniæ. Leucoreæ quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, uti ſcribit Caſſiodorus lib. Var. octavo ad Severum, ubi hunc locum eleganter deſcribit

Marcodurum, Ubiorum vicus. Tac. *Duren* hodie, Juliacenſis ducatûs urbs Ritenano ac Divaro, inter Coloniam & Aquiſgranum. Long. 28 00. Lat. 50. 48.

Marcomanni, Germ. pop Hercyniæ ſylvæ accolæ, qui hodie *Moravi* dicuntur. Hi Arioviſto duce Rhenum tranſgreſſi magnâ ſuorum ſtrage à Cæſare ſuperati fuere. *Merkern* hodiè.

Mardi, pop. Aſiæ in Armeniæ, & Mediæ confin. Ptol. qui etiam a Strabone & Stephano in Hyrcaniâ deſcribuntur, ab Herodoto in Perſide, a Plinio in Sarmatiæ Aſianæ orâ ad Euxinum mare, à quo & in Suſianâ collocantur. Horum meminit Dionyſius verſ. 732.

———Ἀγχοῦ δὲ Μάρδοι

Ἑξείης Ταπυροί τε.———

Curtius lib. 5. *Ventum eſt in Mardorum gentem, cultum vitæ abhorrentium, ſpecus in montibus fodiunt, in ques ſe, conjuges, & liberos condunt, pecorum, aut ferarum carne veſcuntur.* Vide *Amardi.*

Mardus, flu. per Mardos fluens, ac in mare Caſpium labens, non procul à Cyropoli. Sed per Apyros ſive Tapyros illum fluere ſcribit Dionyſius ubi ſupra:

———Ἐπὶ δὲ σφισιν ἄλλος ἑλίσσει

Μάρδος.———

Mare Mediterraneum, quod Africam ab Europâ ſeparat. *Mare Magnum*, *Inferum*, & *Tyrrhenum* vocat Oroſius, partem pro toto accipiens. *Heſperium mare* vocatur Euſtathio, ab Hiſpanis *Mar de Levante* (quod orientale ſonat) appellatur. Alia hodie, uti & olim, vocabula ſecundum regiones quas alluit, ſortitur plura.

Mare Rubrum, vide *Erythræum mare*, in duos dividitur ſinus, Perſicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes, Dionyſio *Æthiopicum*, Plinio, & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Perſicum* appellatur, inter Africam ac Taprobanam inſulam Aſiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub Atlanticâ nomine comprehendit. Hujus pars quæ Perſiam, & Arabiam Felicem lambit, *Azanium* apud Plin. appellatur 6 15. *Mar d' India* à Luſitanis dicitur, ut quidam volunt. Mari Rubri vocabulum tam late apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, ubi Euſtathium reprehendit, quod ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum Del Rio, apud quem malè audit Seneca, quòd dicat

Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Sed hic error illis communis eſt cum his qui mare Rubrum tantum pro Arabico ſinu intelligunt; idque male. Indum enim, Tigrim, & Euphratem flu. in hunc ſinum minime exonerari, cunctis pene notiſſimum eſt, eaque tamen in mare Rubrum ſe exonerare apud claſſicos authores luce clarius oſtenditur.

Mareotis, lacus in Ægypto, Alexandriam à meridie alluens, multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus tum à latere adauctus portum habens nobilem, eoque qui ad mare eſt, multo utiliorem. Strab. lib. 17. *Mareotis* præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ Ptolemæo *Marmarica* dicitur. Ejus deſcriptionem vide apud Plin 5. 6. Eſt præterea *Mareotis*, pars Epiri, in quâ vinum optimum naſcitur, unde *Mareotides* uvæ dictæ ſunt, & *Mareoticum* vinum. Virg Georg. 2.

Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ.

Ita vulgò creditum, atqui vites iſtæ celebres ſunt, non in Mareotide Epiri, ut quidam falſo, ſed in Libyâ Mareotide Ægypto conterminâ. Strabo lib. ult. *Eſt in his locis vini maxima copia, ut etiam Mareoticum vinum ad vetuſtatem perduret.* Plautus in Caſinâ:

Niſi hæc meraco ſe uſpiam percuſſit flore Libyce.

Id eſt, vino Mareotico, explicante Turnebo 8. 11. & Lambino in eum locum. Athenæus quoque lib. 1. ita perſpicuè. *Mareoticum vinum, quod etiam Alexandrinum vocavere à Mareâ lacu vicino Alexandriæ, & urbe lacui propinquâ, atque ejuſdem nominis. Frequens in eo tractu vinea eſt.* Demum Servius *Mareotidas* explicat *Ægyptias.* Itaque male aliqui has vites ad Epirum rejiciunt; male etiam videtur ſcripſiſſe Columella 3. 2. *Nam quæ Græculæ vites ſunt, ut Mareotica, Thaſia, &c.* Plinius enim qui pro Epiro adducitur, 14. 3. nihil tale. Horatius de Cleopatra lib. 1. Od. 37.

Mentemque lymphatam Mareotico

Redegit in veros timores

Cæſar.———

Papinius 3. 2.

———*Modo nam trans æquora terris*

Prima Dicarchæi Pharium gravis intulit amnem.

Prima ſalutavit Capreas, & margine dextro

Sparſit Tyrrhenæ Mareotica vina Minervæ.

Margiana, reg. Aſiæ min. inclytæ apricitatis (ut inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in quâ Antiochus Antiochiam extruxit. Strab. lib. 9. & 11. *Jeſelbas* Caſtaldo, *Tremigan* Pineto.

Margidunum, op. Albionis in Angliâ, *Margret-Overton* Camdeno Aliis *Leiceſter*, & aliis *Derby*. Camdenus vero ubi *Belvoir*, vel *Bever-caſtle*, caſtrum comitatûs Lincolnienſis in confin. Leiceſtrenſis deſcripſit, hæc verba habet: Si non hoc ipſo loco, certe juxta Margidunum fuiſſe, & nomen, & diſtantia ſatis dilucidè docent. Vide Guil. Burtonum in Antoninum, pag. 214.

Margus, fluvius Aſiæ, quem Ptol. ex montibus Sariphis deſcendere tradit, & per Derbiccas in Oxum amnem deferri. Item fluvius per Seleuciam fluens.

Mariaba, metropolis Sabæorum juxta mare Rubrum, Strabo lib. 15. *Mariama* Ptolemæo, teſte Hermolao, omnium Arabiæ Fel. opidorum regina. Vide *Saba.*

Mariana Colonia, Corſicæ inſ. civitas, ita dicta à C. Mario 7 conſule, qui eo coloniam duxit. Plin. 3. 6. hodiè *Marine* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto.

Marianæ foſſæ, Narbon. Provinciæ opidum, quod hodiè *Aquas mortuas* appellant, ita dictum à vicina foſsâ à C.

Mario ad mare uſque ductâ. Ptol. 2. 10. Plin. 3. 4. Strabo lib 4.

Mariandynum, reg. Aſiæ Bithyniæ contermina, Acheruſiâ ſpecu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur; quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxa evomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Dionyſ. Perieg verſ. 788.

> Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθ' ἐνέπουσι
> Οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον
> Χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλήτορος Ἡρακλῆος,
> Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν·
> Τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνθρώποισι πῆμ' ἐφύτευσεν.

Nomen reg. (inquit Steph.) eſt à *Mariandyno* quodam Æolico. Pop. *Mariandyni*. Inde *Mariandynus tibicen* pro inepto poetâ aut ſcriptore, apud Æſchylum. Val. Flac. Argon. 4.

> *Et Mariandynum patrias penetravit ad urbes.*

Ptol. *Mariandyni*. Melæ *Mariandynæi*. Μισαδινοὶ Xenophonti initio Κύρου παιδείας, ſed ſcribendum Μαριανδυνοί.

Mariani montes, *Marianus mons* Ptol. in Hiſp. Tarraconenſi, illam longo tractu à Bæticâ ſeparantes: quorum pars ſaltus Caſtulonenſis dicitur; hodie *Sierra Morena*.

Marica ſylva, *Maricæ lucus*, Livio, ſylva Latii novi in Campaniæ confin. ad Lirim flu. apud Minturnas à *Maricâ* nymphâ ſic dicta, de quâ Virg. Æn. 7.

> *Hunc Fauno & nymphâ genitum Laurente Maricâ.*

Marici, pop. Liguriæ, qui cum Lævis Ticinum condiderunt, teſte Plinio, quorum vicus adhuc viſitur apud Alexandriam, inde 2. m. p. Dertonam verſus, qui *Marengo* dicitur, & opidulum *Pietra di Marici* ab Alexandriâ 3 mill. Ticinum verſus apud Tanarum flu.

Maridunum, orbs Albionis in orâ Walliæ occiduâ, & merid. inter Landavam, & Meneviam. *Caermarthen* Camdeno dicitur. Long. 15. 29. Lat. 52. 17.

Marinum, Umbriæ urbs. Strabo. Hodiè *S. Marini*.

Marinus lacus, portui Herculis proximus in Tuſciâ, ut Strabo eum deſcribit lib. 3. *Lago d' Orbitello* hodiè vocatur, ut ex tabulis colligitur.

Mariſnis, urbs Germ. non obſcura ad Albim flu. in Saxoniâ duci ſuo parens inter Brunſwicum & Lubecum, *Lunenburg*, teſte Petro Appiano. Altera urbs Pomeraniæ, *Lubec* Ortelio.

Maris, lacus Thraciæ in finibus Ciconum apud Maroneam urbem. *Lago di Marogna*.

Mariſus, *Marus* Tacito, & poſterioribus *Mariſius*, flu. Daciæ per Tranſylvaniam in Tibiſcum influens, ac Albam Juliam alluens. *Maris* Herodoto dici videtur. *Mariſch* Germanis.

Maritha, vel *Marithæ*, montes Arabiæ Felicis in orâ Auſtrali haud procul à litore, & ortu Laris fluvii. Ptol. *Maritimos* hodie.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis urbs. *Martegue*, teſte Jo. Poldo. Ptol. Μέσα δὲ τῆς Ῥοδανοῦ ὄπισθεν Σκολάζουσιν(?) Ἀναλίκων πόλεις Μαρίτιμα κολωνία. Sic rectè libri veteres. Vide *Maſtramela*.

Marium, op. Cypri in orâ Boreali, olim Arſinoe apud Steph. dictum. *Vaſilipotamo* Tho Porcatio. *Catullus* maſculinè protulit pl. num.

> *Quæ ſanctum Idalium, Marioſque apertos.*

Marmarica, regio Africæ inter Cyrenaicam ad occid. & Ægyptum ad ort. nunc *Barcha*, olim Mareotis Libya, teſte Plin. populi *Marmaridæ* Straboni, & *Barcitæ* Ptol. quos ſerpentes incantare ſcribit Solinus. Lucan. lib 9.

> ———*Gens unica terras*
> *Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu*
> *Marmaridæ Pſylli, par lingua potentibus herbis.*

Vide plura ibidem. Silius lib. 3.

> *Marmaridæ medicum vulgus ſtrepuere catervis:*
> *Ad quorum cantus ſerpens oblita veneni,*
> *Ad quorum cantus mites jacuere ceraſtæ.*

Leonibus abundabat hæc regio. Sen. Agamemn.

> ———*Marmaricus Leo*
> *Morſus cruentos paſſus audacis Leæ.*

Nemeſin.

> *Et ſua Marmaricos coges juga ferre Leones.*

Vide *Barce*.

Marnan, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanos Μάρναν ἑρμηνεύεσθαι Κρηταγενῆ. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Marochium, vulgo *Morocco*. Vide *Bocanum Hemerum*.

Maronea, Ciconum civitas in Thraciâ. Steph. præſtantiſſimo vino laudata. Tibullus 4. 1.

> *Victa Maronæo fœdatus lumina Baccho.*

Iſmarus Homero, teſte Heſychio, *Maregna* Sophiano.

Marpeſſus, Myſiæ op. apud Idam montem in agro Trojano, unde ortum habuit Sibylla Helleſpontica, teſte Lactantio. Item mons in Paro inſula candidi marmoris ferax. Hinc *Marpeſſia cautes* apud Virg. Æn. 6. Steph. Μάρπησσα, ὄρος Πάρου, ἐξ οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. *Marpeſſa* itaque eſt מער בצע *maarbetſa*, i. e. *caverna exciſionis*. Boch.

Marpurgum, qu. *Marsiburgum*, urbs Germ. in Lantgraviatu Haſſiæ, ad Lanum flu. cum arce munitâ, & Academiâ celebri, 11 leuc. à Francofurto ad Mœnum in Sept. & 12. à Caſſelâ in Afr.

Marrubii, populi Italiæ circa Fucinum lacum, ſic dicti vel à rege *Marrubio*, vel quòd circa *mare* habitabant. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. Urbs *Marrubium*. *Marno* Leandro.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Silius lib. 8.

> *Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.*

Marruvium, idem quod *Marrubium*. Silius lib. 8.

> *Marruvium veteris celebratum nomine Marri.*

Virg. Æn. 7.

> *Quin & Marrubia venit de gente ſacerdos.*

Μαρσοὶ Straboni.

Marſi, pop. Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis, & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti, qui ſalivâ ſuâ ſerpentum morſibus medebantur. Virg. Æn. 7.

> ———*Neque eum juvere in vulnera cantus*
> *Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.*

Vide De la Cerdam ad locum. Nos rem aliis poetarum teſtimoniis impræſentiarum confirmabimus. Horat.

> ———*Nec vocata mens tua*
> *Marſis redibit vocibus.*

Et alibi:

> *Caputque Marſâ diſſilire næniâ.*

Ovid. 1. Arte Am.

> *Mixtaque cum Magicis Marſa venena ſonis.*

Author de medicamine faciei:

> *Nec mediæ Marſis rumpuntur cantibus angues.*

Habuerunt ex Lucilio:

> ———*Colubros diſrumpit Marſia cantu.*

Dionyſ. Μαρσῶν διὰ φῦλα vocat. App lib. 1. Civil ἔστι γὰρ τὸ ἔθνος πολεμικώτατον. *Marſi* quoque apud Herod. lib. 4. pop. ſunt Scythiæ Europææ. Sunt & *Marſi* Germaniæ pop. Tacito. *Ortmarſen*, op. Friſiæ in Tuentiæ reguncula, hodiè videtur.

Marſigni, Germ. pop Tacit. *Marsigni* Ptolemæi eoſdem eſſe putat Althamerus.

Marſyas, flu. Phrygiæ haud procul à Mæandro oriens, in quem apud Celænas, & Apameam urb. quam circumfluit, excurrit, à *Marſya* ibi ab Apolline decoriato, dictus. Ovid. ubi ſupra:

> *Marſya nomen habet Phrygia liquidiſſimus amnis.*

Claud. lib 2. in Eutropium:

> *Icarium pelagus Mycaleaque litora juncti*
> *Marſya, Mæanderque petunt: ſed Marſya velox*
> *Dum ſuus eſt, flexuque carens: jam flumine mistus*
> *Mollitur, Mæandre, tuo.*———

Vide *Celænæ*. Et Boch Phaleg 1. 3.

Martia aqua, urbis Romæ. Plin. 31. 3. clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris, ſalubritatiſque laude de cæteris præclara. Ex lacu Fucino ab Anco Martio rege Romam perducta. Tib. 3. 6.

> *Temperet annoſum Martia lympha merum.*

Martiana ſylva, in Germaniâ eſt. Ammianus. *Schwarſtwaldt* vulgò, ex quo *Nigram Sylvam* faciunt Latini juniores. Peucerus, & Althamerus putant idem eſſe cum Ptolemæi Eremo Helvetiæ. Vide *Martiana*, & *Hercynia*.

Martinopolis, urbs Germ. in Miſnia, *Merſburg* Ottoni Friſingenſi Long. 34. 16. Lat. 51. 26.

Marus, mons Thraciæ, qui *Tmarus* ſecundum nonnullos & *Iſmarus* dicitur.

Maſaci, pop. Germ. infer. in Belgio, quorum opidum *Marſeych* ad Moſam flu. Sunt qui putent *Marſatios* eſſe Plinii, ſed horum pagus *Marſen* dicitur, teſte Ortelio.

Maſada, op. Palæſtinæ ad Aſphaltitem lacum. Plin. *Maaſada* Strab. *Maſſada* Joſepho. *Maſſa* hodie, teſte Pineto.

Maſæſylia, regio Libyæ Maurufiis contermina. Steph. pop. *Maſæſylii*. Dionyſ. verſ. 187.

> Ἔνθα Μασαισυλιοί τε καὶ ἀγρόμενοι Μασυλῆες
> Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἄρδιον ἠδὲ καὶ ὕλην,
> Μαιόμενοι βίοτοιο χερείονα καὶ ἄχρεα δῆριν.
> Οὐ γὰρ γηπονέοντο τομῇ ὑπὸ δαίδαλα δέρξαι,
> Κείνοις δ' οὔποτε τρητοῖς ἄροις ἀρήσατο ὄμφαξ,
> Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων·
> Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρυμὰ βόσκονται
> Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτου.

Maſerophoth,

Maſerephoth, vel *Maſerephothmaim*, id eſt, *aduſtiones*, & *incendia aquarum*. Locus eſt ubi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt. Joſ. 11. Vide illic Junium, & Maſium.

Maſicytus, mons mari incumbens, qui Pamphyliam, & Lyciam dividit Ptol. *Climax* Straboni, Crago vicinus *Maſſycites* Plinio dicitur. Vox eſt prorſus Phœnicia, quæque palam alludit ad Hebræam מצוקות *Meſucoth*, i.e. *anguſtiæ*. Huc facit quod Q. Calaber Φοίνικος ἕδος loca appellat Maſſicyto vicina. Sic enim ille lib. 3.

Πάντες ὅσοι Φοίνικος ἕδος περὶ πάγχυ νέμονται,
Ἀιπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον, βωμόν τε Χιμαίρης.

Maſovia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Sept. Magno Ducatui Lithuaniæ ad ort. Poloniæ utrique ad occaſum & Ruſſiæ ad meridiem contermina eſt. Regibus Poloniæ Feudalis, metropolin habet Varſoviam, ubi optimus conficitur potus ex melle conſtans. Cromer in Chron. Polon.

Maſſagetæ, pop. Sarmatiæ Europææ juxta Euxinum mare, qui *Alani*, quaſi graves Getæ. *Maſſa* enim apud Scythas *grave* ſignificat, teſte Iſidoro. Ultra mare Caſpium, Orientem verſus, trans Araxem eos ponit Dionyſius verſ. 739.

Τοὺς δὲ μετ' ἀντολίην δὴ, πέρην κελάδοντος Ἀράξεω
Μασσαγέται ναίουσι, δεινοὶ ῥυτῆρες ὀϊστῶν.
Ἀνέρες οἷς οὐκ αὐτὸς ἐγὼ, οὐδ' ὅστις ἑταῖρος
Ἐμπελάσει· [illegible] γὰρ τε [illegible] ἄλλων.
Οὐ γὰρ σφιν [illegible] ἕδος ἔδωδή,
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἶνος μελιηδέος, ἀλλὰ γὰρ ἵππων
Αἵματι μισγοντες λευκὸν γάλα, δαῖτα πένονται.

Salluſtius de Diis, & mundo. Μασσαγέται μὲν τοὺς πατέρας ἐσθίουσι. Stat. in Achilleide:

Lactea Maſſagetæ veluti qui pocula fuſcant
Puniceo.———

Lucan. lib. 3.

Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes quo fugis equo.

Claudianus:

Maſſagetæque truces, duro gens aſpera bello.

Idem:

Eſt qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Maſſagetes.———

Uxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. *Alanus* Ammiano & Gregoræ. *Abaſgos* eſſe putat Jo. Tzetza, poſtea *Argos* vocatos dicit Iſacius Tzetza. Thevetus eos *Abmadal* vocat.

Maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam *Maſſicum* dicitur. Horat. 1. 1.

Veteris pocula Maſſici.

Idem 2. 7

Oblivioſo levia Maſſico
Ciboria exple.

Martialis 1. 27.

Egerit & nigros Maſſica cella cados.

Idem 13. 108.

De Sinueſſanis venerunt Maſſica prelis.

Idem 4. 13.

Maſſica Theſeis tam bene vina favis.

Hinc Virg. Georg. 2.

———*Et Bacchi Maſſicus humor.*

Signatiſſimè ad laudem vini Maſſici verba iſta Columellæ lib. 3. cap. 8. *Neque enim dubium eſt, Maſſicæ Surrentinique & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium, quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Plin. 14. 6. ubi de vinis nobiliſſimis: *Certant Maſſica æque.* Plaut. in Pſeud. Scen. ult.

Credo equidem poteſſe te Scelus
Maſſici montis uberrimos quatuor
Fructus ebibere in una hora.

Hodiè *monte Marſo* dicitur

Maſſicytus. Vide *Maſicytus*.

Maſſilia, urbs Gall. Narbon. præclara, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibuſque ſanctiſſimis optimè conſtituta. Macedonibus Aſtyage, Ebræis vero Sedeciâ imperante, condita. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtitutâ Græciâ, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Vulgò *Marſeilles*. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Porro vini illius utpote fumati ſæpius meminit Martialis, ut lib. 13. epiſt. 120.

Fumea Maſſiliæ ponere vina potes.

Maſſilienſes olim non ſolum literis ſed & moribus maximè claruerunt, uti apud Cic. pro L. Flacco, & apud Strabon. videre eſt. Unde Plaut. in Caſinâ, *Maſſilienſes mores*, tanquam optimos, & probatiſſimos dixit: *Ubi tu es qui colere mores Maſſilienſes poſtulas?* Iidem luxus notati ſunt. Unde *Maſſiliam navigas*, & *E Maſſiliâ veniſti* apud Suid. de nimis cultis dicitur, Athen. ait: Θηλυδρίαι Μασσαλιῶται, καὶ αἰσχρουργοῦσι διὰ τὴν ἐν ψυχαῖς μαλακίαν, καὶ ἐπὶ γυναικῶν [illegible]. Ὅθεν καὶ παρῆλθεν παροιμία· Πλεύσειας εἰς Μασσαλίαν. Vide Brod. 3. 27. Cæterum de *Maſſiliâ* vide omnino Conr. Ritterſhuſium com. in Salu. pag 563. De quâ etiam nos plura ad illud Dionyſii Perieg.

———ἔνθα τε γαῖα
Μασσαλίη τε πόλεις ἐπιειρέες ὅρμον ἔχουσα.

Maſſila, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, inquit Servius, unde non longe ſunt horti Heſperidum, & Atlas mons. Apud Livium in Numidiâ ponitur. Pop. *Maſſyli*. Μασσυλιεῖς Dionyſio, quos Plinius inter Capſitanos, & Gætulos apud Libyæ deſerta locat. Hi neque frænis, neque ephippiis utuntur, ſolâ contenti virgâ, quâ equos regunt. Luc. lib. 4.

Et gens quæ nudo reſidens Maſſilia dorſo,
Ora levi flectit frænorum neſcia virgâ.

Martialis lib. 9.

Et Maſſylæum virga gubernat equum.

Item *Maſſylus* adjectivum. Silius:

Non ille Evantis Maſſyli palluit iras.

Maſta, Æthiopiæ ſub Ægypto mons, & civitas. Ptol. *Graro* incolis hodiè, teſte Jo. Baroſio.

Maſtaura, urbs Lydiæ, ſic à *Ma* appellata, quæ Rheam ſequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum vero à Junone *Ma* interrogaretur, cujus eſſet infans, Ἄρεος i.e. Martis eſſe reſpondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus *Maſaris* vocatus fuit. Ipſa etiam Rhea *Ma* vocabatur, cui tauro apud Lydos faciebant. Vide Steph. Long 58. 50 Lat. 37. 40.

Maſtramelle, urbs & palus Celticæ. Steph. *Maſtramela* Plinio, cujus hæc ſunt verba: *Ultra foſſa ex Rhodano, C. Marii opere, & nomine, inſigne ſtagno Maſtramela oppidum, Maritima Avaticorum.* Eadem itaque eſt Maſtramela, & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur opidulum, & lacus quem obſtruit, *Lac de Martegue*. Apud Feſtum Avienum memorantur hoc loco:

———*Opidum priſcum Ramas,*
Trabale paludes.———

Sed profectò portentoſe locus ille eſt inquinatus. Totum itaque ſic legit Voſſius:

Gens hic Veragri: Berginoque civitas,
Salyes atroces, opidum Maſtramelæ
Priſcum paludis, verga celſum prominens
Quod incolentes Citharistium vocant.

Mateni, pop. Aſiæ Armeniis proximi. De quibus Dionyſius verſ. 1002.

Ἀνδρες Ἀρμένιοί τε καὶ ἀγχίμαχοι Ματιηνοὶ
Οὔρεσι ναιόμενοι, πολλοῦ παρὰ ἔργματ' Εὐφρήτου
Πίονες ἀγροιῶται, τε καὶ Ἄρεος ἐν δαΐδαισι.

Matelicates, populi Piceni, quorum opidum hodie *Matelica* dicitur.

Matinus, mons Apuliæ buxis abundans. Lucan. lib 9.

———*Arva*
Vulturiâ, & calidi lucent buxeta Matini.

Horat. 1. 28.

Pulveris exigui prope litus parva Matinum
Munera.———

Idem 4. 2.

———*Ego apis Matinæ*
More modoque, &c.
Carmina fingo.———

Idem in Epod.

Padus Matina laverit cacumina.

Matiſcona, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Lugdunenſi ad Ararim flu. in Burgundiæ ducatu, hodiè *Maſcon*. Antoninus *Matiſconenſe caſtrum* vocat. Long. 26. 10. Lat. 45 30.

Matium, urbs Archiep. Cretæ in orâ boreali, primaria, & caput inſulæ, *Candia*, teſte Pineto. Olim ſuberat dom. Reip. Venetæ, ſed à Turcis obſeſſa per aliquot annos, tandem ab ipſis expugnatum eſt A. D. 1669. Item Themiſcyræ regionis urbs. Plin.

Matreium, & *Matreia*, Rhætiæ op. in comitatu Tirolenſi. *Matrau* Pirchaimero. Long. 32. 30. Lat 46 47.

Matrica, Pannoniæ infer. opidum. Antoninus. *Theren* Simlero.

Matrinus, fluvius Piceni juxta Adriam urbem. Strabo lib. 5. Ptol. *Librata*, teſte Pyrrho Ligorio.

Matrona, flu. Galliæ in Lingonum montibus naſcens, unaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Vulgò *Marne*. Auſonius in Moſellâ.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non Gallis Belgiſque interſita fines.

Mattiaci, Gall. Belgicæ pop. Batavis finitimi, qui Lemnio *Zelanders* eſſe videntur.

Matt.[illegible]um, urbs Germ. Haſſiæ metropolis *Mattium* Tacitò eſt, [illegible]n Cattorum caput vocat; ſitus ejus, ut Ptol. eam deſcribit Marpurgo congruit. Aliis *Baden* eſſe videtur, Marc[h]iæ Badenſis urbs primaria in Sueviâ inter Argentoratum, & P[h]orcenam, quòd Tacitus ibi fontes calidos memoret; unde *Mattiacæ pilæ* apud Mart. Saponis genus 14. 27.

Accipe Mattiacas (quo tibi calva?) pilas.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce, cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca perveniſſe, multi crediderunt, uti Strab. lib. ult. ſcribit. Sanè Salluſtius in Jugurthino Mauros & Numidas, reliquoſque qui Maritimam Africæ cultiorem reddiderunt Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. *Mauri* (inquit Bochartus, מהורין quaſi *Poſtremi*, vel *Occidentales* dicti ab אחור, quod & *Poſterius*, & *Occidentem* ſonat. Plenè ſcriberetur *Mauharim*. Sed gutturales paſſim elidi nemo eſt qui neſciat. Inde *Maurus* pro *Mauritanus*. Horat. Car. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes, ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Mauritania, Africæ regio extrema verſus Gaditanum fretum, & occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex: *Cæſarienſis* à Cæſarea, & *Tingitana*, à civitate *Tingi*. Sic dicta ἀπὸ τοῦ μαυροῦ, quod *obſcurum*, vel *nigrum* ſig. quòd nigros habeat colonos, unde Juvenal. Sat. 5.

——*Nigri manus oſſea Mauri.*

Marcus Manilius Aſtr. lib. 4.

Pœnus arenoſis Afrorum pulvere terris
Exiccat populos, & Mauritania nomen
Oris habet, tituluuque ſuo fert ore colorem.

Μαυρὲς Græci ab eo dicunt. Itaque Μαυρῖτης Maurita Græcâ inflexione, Latinâ Mauritanus, Mauricatim extulit Libèrius. Gr. Μαυρεσί. Gignit ſimias, dracones, Struthiones & Elephantes. Ejus incolæ *Mauri* dicuntur. Invaluit autem jam apud noſtros conſuetudo, ut omnes Africæ, & Aſiæ pop. Mahometanæ ſuperſtitioni dediti *Mauri* dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria* hodie. *Phut* etiam Ebræis dicitur, teſte Aria Montano in ſuo Apparatu Biblico. Strabo eam *Maſſyliam*, & *Maſſæſyliam* appellatam ſcribit. Incolas *Maſſæſylos* vocat Plin. Hodie regnum *Tremiſſenum* hoc loco videtur, ut Girava, & Niger quoque atteſtantur. *Tingitanam* à Bogud rege Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plin. *Sitiphenſis*, & *Hiſpania transfretana* a Sexto Rufo: & in lib. Notit. *Hiſpania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* a Xiphilino in vitâ Severi nuncupatur. Regnum *Marocco* ejus loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* vero Niger. *Alarabes* hodiè incolis vocant Hiſpani, Olivario teſte, quaſi dicerent Arabes, *Al* enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubjectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere.

Maurufii, Africæ populi, quorum reg. *Maurufia* quam juxta Herculis columnas ponit Dionyſius v. 184.

Ἀλλ' ἤτοι πυμάτην μὲν ὅπη γλωχῖνα νέμονται
Ἀγχοῦ σταδίων, Μαυρούσιοι ἔθνεα ναίει.

Virg. Æn. 4.

Jupiter omnipotens, cui nunc Maurufia pictis
Gens epulata toris Lenæum libat honorem.

Ubi per *Maurufiam* gentem, *Mauritaniam* intelligi annotat De la Cerda. Et Vitruvius Archit. 8. 2. *Maurufia quam noſtri Mauritaniam appellant.* Euſtath. Οἱ Μαυρούσιοι δὲ καὶ Μαύρους οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν. Strab. lib. 7. Οἰκοῦσι δ' ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Λιβυκὸν ἔθνος μέγα, καὶ εὐδαίμον, Μαῦροι δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐπιχωρίων. De ſitu Salluſtius: *Proximè Hiſpaniam ſunt Mauri.*

Maxera, Hyrcaniæ flu. Ptol. *Firi* hodiè, juxta quem *Maxeræ* pop. habitant.

Maxies, Africæ pop. à Trojanis ut ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Mazaca, urbs Cappadociæ ſub monte Argæo, quæ nunc Cæſarea, *Tiſaria*, teſte Nigro. Male ab Euſebio & Rufo Margaram vocari monuit Philander ad Vitruvium.

Mazax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. 5.

——*Æquaturuſque ſagittas*
Medorum, tremulum cum torſit miſſile Mazax.

Claudianus:

Pavidus projectat miſſile Mazax.

Horum præcurrentium, ac iter explorantium comitatu nobiles Ro[ma]ni delectabantur. Sueton. in Nerone cap. 30. *Armillata [illegible] phalerat[orum illegible] Mazacum turbâ & curſorum.* Id notum eſt quod ſcribit Seneca in ep. *Omnes jam ſic peregrinantur, ut [illegible] Numidarum præcurrat equitatus, ut agmen curſorum [illegible]* Mart. 10. 13.

Cum cathedr[a]litios portet tibi rheda miniſ[tros],
Et Libys in [lo]ngo pulvere ſudet eques.

Mecha, civitas Arabiæ Felicis, quam Sarace[ni] incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput.

Mec[hli]nia, pulchra ac nitida civ[itas], qu[æ] ſi[tum] & centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxellâ, Lovanio & Antwerpia 4 milliaribus diſtat. ſitu & opere munita, incredibili aeris p[uri]tate gaudet. Habet ædes ſacras q[u]amplurimas, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt, Deiparæ unam & alteram D. Rumoldi ornatiſſimam, cum turri quæ & magnit[udine] ea, & altitudine ſpectabilis. Opt[imu]s eſt hujus Reip. ſtatus, nam in eâ princeps ſuum imperium, optimates authoritatem, populus ſuam [ju]rn, authoritatemque retinet. Eſt hîc etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copia inſtructum. Varia quoque opificum hic inveniuntur examina, a quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naves, panni, artificioſæ picturæ, & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam tranſportantur. Juxta S. Catharinæ portam, quâ Antwerpiam itur amplum monaſterium eſt muris, inſtar oppidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales, An. Dom. 1546 ex pulvere tormentario a fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinia [illegible] nunc vero reſtaurata, ſolitâ pulchritudine, & munditie [illegible]

Medama, flu. & urbs Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. Fluvius nomen retinet antiquum, urbs à Saracenis exciſa ubi nunc *Nicotera*. Vide Voſſ. ad Melam pag. 163.

Medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Neuport* vocat, ſcribit Nevillius.

Mederiacum, Ant. pagus Germ. infer. in Geldriâ apud Moſam flu. à Venloâ urbe 3. leuc. in Bor. *Meerle* Simlero.

Media, *Meath*, prov. Hiberniæ in Lageniâ; & a quibuſdam etiam quinta pars Hiberniæ dicitur; eſtque duplex, Media Orientalis, *Eaſt Meath*, cujus caput eſt Trime; & Occidentalis, *Weſt Meath*, cujus caput Molingaria; eſtque in confin. Ultoniæ & Connaciæ.

Media, Aſiæ regio latiſſima à Sept. Hyrcano mari, ab Occaſu majori Armeniâ, & Aſſyriâ terminata, à meridie Perſidem, ab ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſpiorum montibus ab ea excluditur. Dicta Media (ut Solino placet) à *Medo* Medeæ & Ægæi filio. Strab. lib. 11. Mediam in duo partes dividit, in *majorem*, cujus caput eſt *Ecbatana*, & *minorem*, quæ *Atropatia* dicitur. Eſt autem Media, bonâ ſui parte montoſa, & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concavo ſolo jacet, quæ opulenta eſt, rerumque omnium neceſſariarum ferax, prætequam olei. Virg. Georg. 2.

Sed neque Medorum ſylvæ, ditiſſima terra.

Strabo ubi ſupra: Εὐδαίμων σφόδρα ἐστὶ καὶ μεγάλη. Idem ita regionis hujus divitias rimatur. *Cum magnitudine & opibus regionis concordant ea quæ de tributis traduntur. Nam cum Cappadoces Perſis quotannis penderent præter argentum, mille, & quingentos equos, mulorum duo millia, ovium quinquaginta millia, duplum fere horum Medi pendebant.* Conſentiunt quæ Curtius lib. 5. latè ſcribit de amne Medo, & quæ Plin. 5. 37. de Smaragdis Medorum. De præſtantia *Mediæ* multa veteres recenſent, ſed nemo meliora Polybio. In Mediâ campus eſt latiſſimus, quem *Hippoboten* vocant, in quo equorum 50000 millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primum allata eſt malus citrea, quæ inde *Medica* dicitur, & ſic à Virg. Georg. 2. deſcribitur:

Media fert triſtes ſuccos, tardumque ſaporem
Felicis mali, quo non præſentius ullum
(Pocula ſiquando ſævæ infecere novercæ,
Miſcueruntque herbas & non innoxia verba)
Auxilium venit, & membris agit atra venena.
Ipſa ingens arbos, faciemque ſimillima lauro,
Et, ſi non alium late jactaret odorem,
Laurus erat. Folia haud ullis labentia ventis,
Flos apprime tenax: animas & olentia Medi
Ora fovent illo, ac ſenibus medicantur anhelis.

Cordeni nomen vulgo habere tradit Haithonus, & *Servan* Caſtaldus. Medi deliciis deditì à Synelio lib. de inſomniis traduntur, ut *Medica menſa* in proverbium abierit pro exquiſitâ, & ſumptuoſâ. Sumitur & *Menſa Medica* pro crudeli apud Athenagoram, ex eo quod Aſtyages Medorum rex Harpago conſiliario filium ejuſdem Harpagi epulandum appoſuit, ut Juſtin. author eſt. Eorum τοξοσύνην commendat Horatius in Odis:

Octum Medi pharetrâ decori.

Prop. lib. 3.

Nove tuâ Medæ lagentur cæde ſagittæ.

Luc.

Luc. lib 2. ———*Conjurat in arma*

Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis

Agmina.———

Mediolanum, vulgò *Milan*, urbs Inſubriæ Archiep. & metropolis ampliſſima, à Gallis condita poſt Romam an. 395. Ducatûs Mediolanenſis caput, Emporium, & urbium Italicarum maxima, ab urbe Româ m p. 315. inter Venetias 165. & Lugdunum 215. Hic copia omnium pene rerum ac artificum cujuſcunque generis multitudo. Auſonius de claris urb.

Et Mediolani mira omnia, copia rerum.

Hæc urbs inter cæteras Italiæ urbes excellit quatuor inter alia rebus Populi frequentiâ, Templo auguſtiſſimo, vix unquam perficiendo, Arce firmiſſimâ & Bibliothecâ Ambroſianâ appellata a Federico Borromæo Cardinali & Archiepiſcopo Mediolanenſi, viro doctiſſimo, & ſtudioſorum Mæcenate de ſuo extructâ; librîſque omnis generis & linguæ, ac reditibus amplis ad perpetuitatem inſtructâ. In eo ad 300000 capita hodie cenſeri putantur; cæteras enim Italiæ urbes incolarum multitudine, unâ exceptâ Neapoli, longè ſuperat. Long. 31. 30. Lat. 44. 40.

Mediolanum Germaniæ, nunc pagus ingens ad Vidrum flu. in Weſtphalia, in Tranſylvaniæ contin. *Wecelen* Mercatori, inter Monaſterium urb. 4. & Veteres Salios urb. Tranſiſalaniæ 7. leuc.

Mediolanum, alterum Germ. inter. *Metteler* Simlero, pagus apud Moſam inter Colon. Agrippinam ac Trajanam. Ortelio vero pagus *Middelſtum* ejus tractus.

Mediolanum, item Santonum, *Mediolanium* Ptol. urbs Gall. Aquitanicæ; *Sanctes*, vel *Xainctes* hodiè, vide *Santones*.

Mediolanum, Aulerciorum Eburaicorum urbs. Ptol. *Magdano*, teſte Welſero.

Mediolanum, Angliæ op. Ptol. vulgò *Lancaſter*. Vide Guil. Burtonum in Anton. Itin. quatenus Britanniam ſpectat. pag 132. Long. 18. 10. Lat. 55. 00.

Medinum, Hiſp. urbs in Celtiberia. Ptol. *Medina cæli* nonnullis putatur.

Mediomatrices, populi, & urbs Gall Belgicæ in Lotharingiâ ad Moſellam flu. urbs probe munita, & habitata, olim libera, nunc ſub Gallis, vulgò *Metz*, quæ etiam Latinè *Metæ*, & *Metis* poſterioribus dicitur, a Viroduno 10. leuc. in ort. Pop. *Metenſes*.

Medoacus, *Meduacus*, Livio, fluvius Venetiæ, qui Plinio geminus eſt; *major* ex Alpibus Tridentinis per Baſſanum op. & Patavium urb. fluens in mare Hadriaticum, & *Brenta* appellatur. *Minor* qui ex dictis Alpibus etiam deſcendit, Vincentiamque urb. interluit, ac ſecus à teſte decurrit, in mare Hadriaticum labens apud Foſſam Clodiam, & *Bacchiglione* dicitur. Vide Cluverium.

Medobriga, urbs Luſitaniæ ad mont. Herminium. A. Hirtius *Armenna*, Vaſæo.

Medobithyni, populi, de quibus Strabo lib. 8. quos pauci veterum commemorant: ſed apparet ex duobus Thraciæ populis unum eſſe confectum. De Bithynis ſatis liquet. Medos autem, h e. Μαίδυς per Epſilon gentem eſſe Thraciæ apparet ex hoc ipſo libro Strabonis. *Medos* vocat Stephanus Μαιδοί, ἔθνος Θρᾳκικὸν πλησίον Μακεδονίας, ἐν τούτῳ μεταβάντες γίνεται εἰς Μακεδονίαν Μαιδοβίθυνοι ἐκλήθησαν. Ita Herodotus ac Thucydides. Ptolemæus quoque in Thraciâ Μαιδικὴν στρατηγίαν ponit Caſaub.

Medoſlanium, Germ. urbs Ptol. *Znaim* in Moraviâ Cluverio.

Meduacus, *Medway*, flu. Angl. in agro Cantiano, Roffam rigat & in Thameſim labitur.

Medulli, populi Alpini Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluvii Padus ac Druentia. *La Morienne* Simlero.

Meduana, vulgo *Mayne*, flu. cum opido cognomine Gall. Celt. per Cenomanos, & Andegavenſes in Ligerim fluens. Lucan. lib. 1.

In nebulis Meduana tuis marcere perofus

Andus, jam placidâ Ligeris recreatur ab undâ.

Long. 19. 41. Lat 48. 10.

Meduli, op. Gall. Aquitan. ultra oſtia Garumnæ ad Oceanum, quorum tractus *Medoc*, teſte Vineto. *Meduli* alii, *Medulli* Vitruvio, ac Plin. pop. Gall. Narbon. in Delphinatu, quorum op. *Miolans*. De Medulis prioribus Auſon. Epiſt. 4.

Quam tamen exerces Medulorum in littore vitam?

Megalia, inſula parva Campaniæ apud Neapolim. Stat. Sylv. lib 2. Carm. 2.

Quaque feris curvos exerta Megalia fluctus.

Megalotæ, populi quidam, ut videtur apud Ariſtot. in libro de Poeticâ, niſi legendum ſit μεγαλωτῶν.

Megalopolis, urbs Arcadiæ in Peloponneſo. *Leontari* Sophiano. Fuerunt autem non pauci clari *Megalopolitæ*, quorum aliquot à Stephano nominantur, inter quos Polybius. Alia eſt Cariæ civitas, alia Iberiæ. Vide Steph. Item *Megalopolis* altera, urbs Germaniæ. vulgò *Mecke burg*.

Megara, pl. num. Urbs Achaiæ, Megaridis caput ad ſinum Saronicum, inter Athenas & Corinthum, patria Euclidis ac Theognidis; in cujus agro præſtantiſſimi proveniebant bulbi. Columella lib 10.

Jam Megaris veniunt genitalia ſemina bulbi.

Ovid. de Rem. Am. lib. 2.

Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,

An veniat Megaris noxius omnis erit.

Megares, num plur. apud Plaut. in Perſâ ubi *Megaribus* in ablativo legitur. Item urbs Siciliæ, prius Hybla, poſtea à Megarenſibus Græciæ *Megara* appellata, in orâ ad ort. inter Catinam, & Syracuſas à Marcello cum Syracuſas obſideret exciſa. *Riſus Megaricus* ponitur pro profuſo & intempeſtivo. *Megarienſis ars* in doloſos & aſtutos. Item *lacrymæ Megarenſes* de fictis dicuntur, a virginibus Megarenſibus à rege Corinthum ad filiæ mortem lugendam miſſis. Eſt etiam urbs in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrici, alia Moloſſiæ. Steph.

Megaris, regio Achaiæ parva ſinui Saronico expoſita, inter Phocidem ad occ & Atticam ad ort. ab Iſthmo Corinthiaco ſumens initium. Item inſula parva apud Neapolim in Campaniâ; vulgò *Caſtell del Ovo*. *Megaiia* Papinio.

Megarſus, Siciliæ urbs. Lycophron. Item op Ciliciæ in orâ ad oſtium Pyrami flu. Mallo urbi propinquum: Eſt & Indiæ flu. ex Emodis mont. naſcens. Dionyſ.

———Τμήγει θεῖον ὕδωρ Μέγαρσος

Λαβόμενος, πεδιαῶν.———

Priſcianus *Megarſum* habet pro *Megarſo*. Θεῖον vero Dionyſii Stephanus *vaſtum* interpretatur. Priſcianus vero *rapidum*. Nos *divinum* potius reddidimus. Ille enim poetis mos, ut fontibus ac fluminibus divinitatem quandam adſcriberent. Hinc Prop. 4. 28. *Divini fontes*. Et 2, 28. *Divinæ aquæ*. Theocritus.

———Ἀγχοῦ καὶ ποταμοὶ θεῖον ὕδωρ.

Euripidi etiam apud Cic. ep. ad Att. lib. 15. Ep. 4. dicuntur ποταμῶν ἱερῶν παγαί.

Mela, fluvius prope Brixiam Gall. Ciſalpinæ urbem, Catullus ad Januam, Carm. 68.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,

Brixia Veronæ mater amata meæ.

Virg. Georg. 4. 4. ubi de amello:

———*Tonſis in vallibus illum*

Paſtores & curva legunt prope flumina Melæ.

Meleca, pagus Atticæ. Stat. Theb. 12.

Icarii, Celeique domus, viridesque Melecæ.

Melanchlæni, pop. juxta Boſporum Cimmerium, à veſtibus nigris dicti. Dionyſ. ubi de Alanis:

Ἔνθα Μελαγχλαινοί τε καὶ ἄγριοι Ἱππημολγοί.

Mela 2. 1. *Melanchlænis atra veſtis, & ex eâ nomen*. Dio Chryſ. in Boryſthenit. Χρῶνται δὲ τῇ ἄλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ γένους τινὸς Σκυθῶν τῶν Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατὰ τοῦτο ὀνομασθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Melanchii, ſcopuli maris Ionii circa Samum. Strabo. *Fornelli* Bordonio. *Furni* Nigro. Lege *Melantbii*. Ita enim eos vocat Apollon. Argon. lib. iv. uti videre eſt in his:

———Ἴκαν πέτρας

Ἠέρας Μελαντίους ἀμείνονας, αἵ τ' ἐπὶ πόντῳ

Ἦν.———

Melanthus, flu. Sarm. Europææ, qui in Boryſthenem labitur. Ovid. Pont. 4.

Et tacitè peragens lene Melanthus iter.

Melantias, qui nunc vulgò *Meliteas* dicitur, Thraciæ pagus 102 ſtadiis Byzantio diſtans Ex Suidâ & Procopio.

Melas, fluvius multiplex. Nam unum eſſe in Mygdoniâ oſtendere conatur Ovid. Met. 2.

Mygdoniuſque Melas & Tænarius Eurotas.

Alium eſſe ejuſdem nominis in min. Aſiâ, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium navigabilem eſſe qui Ciliciam à Pamphyliâ dividat, ſcribit Plin. 4. 27. Alium in Bœotiâ ponit idem Plin. qui è Parnaſſo profluens Minervæ ſacer dicitur à poetis, quia ripæ ejus olivis ſunt refertæ. Stat. Theb. 7.

Palladiuſque Melas Hecateiâ gurgite miſcet

Flumina.———

Fuit etiam Arcadiæ fluvius, Olenum urb. alluens. Dionyſ. verſ. 415.

Ἀμφὶ δὲ Ἀμφίσιον ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου,

Ἔνθα Μέλας, ἔνθα Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.

Alius in Pthiotide Herodot. & Livio apud Heracleam Trachiniam fluens, & à Dyrâ flu. 20. ſtad. diſtans. Alius Lyciæ, ubi Latona incolas in ranas convertit, teſte Probo. Poſtremò alium eſſe in Siciliâ author eſt Ovid. Faſt. 4. cum de fluminibus & locis Siciliæ, quæ peragraverat Ceres in quærendâ Proſerpinâ loquens, ait

 Sacra-

Sacratumque Melan paſcua læta boum.

Vide Cluver Sicil. Antiq lib 2. cap. 5.

Meles, etis, flu. prope Smyrnam, apud quem Homerus natus eſt, unde *Meleſigenes* vocabatur. Stat. in Genethliaco Lucani:

Attollat refluos in aſtra fontes
Graio nobilior Melete Bætis.

Idem lib 3. Silv.

Smyrna tibi gentile ſolum, potuſque verendo
Fonte Meles.

Plin. 5. 29. *In ora* (Cariæ ſc.) *Smyrna amne Melete gaudens* Hinc *Meleteus*. Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Piſſe Meleteas nec mallem mittere chartas.

Melibœa, litoralis urbs Magnetiæ vel ſecundum alios Theſſaliæ Herod. lib. 6. Patria Philoctetæ Pæantis filii. Purpurâ nobilis Feſtus. *Melibœa purpura, à nomine inſulæ in quâ tingitur, eſt dicta.* Lucr. lib. 2.

Jam tibi barbaricæ veſtes, Melibœaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore.

Virg. Æn. 5.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Sidonius Apollinaris:

Rutilum toreuma byſſo
Rutilaſque ferte blattas,
Recoquente quas aheno
Melibœa fucat unda.

Vide Voſſium ad Melam, pag. 141.

Meligunis, una ex Æolis inſulis, quæ & *Lipara*. Callimachus Hymno in Dianam:

Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον ἀλλὰ τό τ᾽ ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς.)

De ratione nominis conſule Boch. De Phœn. Col. 1. 27.

Melioduniun, Germ. urbs, Ptol. Bohemiæ urbem ex eâ facit Lazius, quæ *Milenko* nunc vocatur. Long. 36. 44. Lat. 49. 30.

Meliſe, opidum Magnæ Græciæ. Ovid. Met. 15.

Thurinoſque ſinus Meliſenque & Iapygis arva.

Melita, *Melitene* Ptol. urbs Armen. min. apud Ephratem flu. Melitenes reg. cap. à Samoſatis 90. m. p. in bor. à Cæſarea 228. in ort. Long. 71. 00. Lat. 34. 40. Item op. Brutiorum in Calabria ulter. vulgò *Mileto*.

Melita, inſ. maris Libyci inter Siciliam & Africam, à Pachyno promont. 70. m. p. à Camarina 84. Ipſa longa 20. lata 11. circuitu 60. Sedes equitum Hieroſolymorum, ſibi à Carolo Quinto Aug. poſt amiſſam Rhodum dono data. *Malta* vulgò, cum urbe cognomine epiſc. ſub Archiep. Panormitano. De ea Ovid. lib. 3.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ.

Silius lib 4.

———*Telâque ſuperba*
Lanigera Melite.

Ubi loquitur de urb in eadem inſ. ad cujus laudem non parum facit illud Ciceronis Verrinâ 4. *Inſula eſt Melita Judices, ſatis lato à Siciliâ mari, periculoſoque disjuncta, in quo eſt eodem nomine opidum quo iſte* (Verres) *nunquam acceſſit; quod tamen iſti textrinum per triennium ad muliebrem veſtem conficiendam fuit.* Long. 39. 25. Lat. 34. 40. Huc appulit D Paulus poſt naufragium. Act. 28. Quiſquis Hebraicè ſcit facilè nomen ejus eruat ex Diod. Sic. qui lib. 5. ſic habet. *Siciliæ verſus meridiem tres inſulæ, mediæ in pelago objectæ ſunt, quarum unaquæque urbem habet*, καὶ λιμένας δυναμένας τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχειν τὴν ἀσφάλειαν. καὶ πρώτη μέν ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Μελίτη. Et paulo poſt, *Eſt autem hæc Phœnicum Colonia, qui cum negotiationes ſuas ad Oceanum uſque extenderent, ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ εἶχον ταύτην εὐλίμενον οὖσαν καὶ πελαγίαν κειμένην*, hoc eſt, *In REFUGIUM habebant hanc inſulam eo quod & portubus commoda, & in medio mari ſit ſita.* Id ipſum enim ſignificat *Melitæ* nomen. Pœnorum ſiquidem ſermone, מליטה *Melita* eſt *refugium* vel *effugium*. Radix מלט *malat* in Piel eſt *liberare & eripere*, & in Niphal *liberari, eripi, evadere, fugere*, denique & *effugere*. Vide Bochart. Geogr. 550, &c.

Melita, inſula maris Hadriatici, Dalmatiæ adjacens, inter oram illius, & Corcyram Melænam 12. m. p. quot patet in latitud. longa 30. canibus Melitæis, qui in deliciis habebantur nobilis, ab Epidauro urbe, cui paret, 70. m p. De Melitæis catulis autem Athen lib. 12. qui eos ſcribit maximè apud Sibaritas in deliciis fuiſſe. Unde proceſſit adagium *Melitæus Catellus*, de eo cujus opera nulli rei ſerme conducit. Suidas: Τῶν κυνῶν οἱ μὲν ἰχνευταί, οἱ δὲ φύλακες τῆς θύρας, ... *[illegible]* ... Vide & Steph. & Plin. lib. 4. Strabo autem lib 6. ad priorem *Melitam* refert.

Melitene, Suſianæ ad Tigrim flu reguncula, Ptol. *Aragelaran* Caſtaldo. *Suar* Theveto.

Mella fluvius. vide *Mela*.

Mellaria, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa, inter Tariffam, & Belloniam, *Bejar de Melena* Morali

Mellaria, altera, op. Hiſp Bæt mediter. in Extremaduræ confin. à Corduba 14. leuc. Emeritam verſus *Puente Ovejuna*, teſte Morali. Utraque *Mellaria* à *mellis* copiâ dicta eſt.

Melocabus, *Coburg*, urbs Chattorum culta, ad amnem *Krempen* ſub dom Ducis Saxoniæ Altemburgenſis Arcem habet elegantem, & 8. leuc. diſtat à Smalcaldiâ in Eurum. Long. 32. 52. Lat. 50. 26.

Melodunum, *Melun*, Cæſari opidum Senonum, in inſ. Sequanæ flu. poſitum ut ipſe deſcribit. Nunc urbis area ipſam inſ. & utramque continentis ab oppoſito ripam inſtar Lutetiæ Pariſiorum occupat, à quâ 10. leuc. abeſt in meridiem. Long 23. 40. Lat. 48. 20.

Melos, inſula Cretæ adjacens & urbs in eâ. A Peloponneſo promont Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Strabo. Inter Cycladas numeratur a Pomponio 2. 1. Hanc prius (inquit Steph.) Phœnices habitaverunt, unde & Byblus vocata eſt à Byblis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſaliâ verò pop. quidam *Melienſes* dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ à quo & *Meliacus*. Porro prior *Melos* à Callimacho *Mimallis* dicta eſt. *Milo* hodiè Sophiano. Melon autem hanc à mali rotunditate dictam volunt, quia, Plinio auctore, *inſularum rotundiſſima eſt*. Feſtus à *Melo qui ex Phœnice ad eandem fuerat profectus*. Sed Hebraice מלא *melo* eſt *plenitudo*, vel *expletio*. Rem de hâc inſulâ refert Philoſophus in lib. Mirabilium, quæ ſuperat omnem fidem, Φασὶ δὲ καὶ ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις τῆς γῆς πάλιν ἀναπληροῦσθαι γίγνεσθαι. Vult in effoſſo locum terram aliam ita ſuccedere, ut foſſa per ſe repleatur. Quod miraculum, ſive verum, ſive fictum, ſi modo fuit creditum, potuit dare nomen huic inſulæ. Porrò מלא *melo*, id eſt, *plenitudo* Ebræis, cum de frugibus agitur, *maturitatem* ſonat, nec non *copiam* & *ubertatem*. Utrovis ſenſu ſumpſeris, in Melon inſ. mirè congruit. Theoph. de cauſ. Plant. 4. 12. Τὸ γὰρ αὖ ἐν Μήλῳ συμβαῖνον τὸ πλεονάκις, ... ἅμα τοῖς ... Idem habet lib. 8. cap. 3. Vide Bochart. Geogr. pag. 454. 455.

Melphes, flu. Lucaniæ in ſinum Paeſtanum apud Palinurum promont. influens, *Molfa* Leandro.

Melphia, & *Melphis*, urbs Lucaniæ, media ferè inter Neapolin, & Tarentum. *Melfi* hodiè.

Melas, op. Theſſaliæ, quod Nicias Athenienſium dux fame expugnavit; inde proverbium *Fames Melia*.

Membliarus, inſ. prope Theram & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius; *In Bœotiâ ad Trophonium, juxta flu. Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem adfert, inde nominibus inventis.*

Memphis, urbs Ægypti exciſa, olim regia, ab Oſiride condita, apud verticem Deltæ, ex adverſo Babylonis à vertice 15. m. p. in auſtrum diſtans. Ibi papyri copia. *Ægyptia Memphis* Lucano dicitur lib. 1. Martialis:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Pyramidum iſtarum veſtigia adhuc cernuntur. *Menchis* & *Mitzir* hodie Poſtello. Sunt qui *Cairo* eſſe putent. Quin & *Memphin* Arcadiæ urbem memorat Dioſcorides lib. 4. Sed hæc Arcadia non eſt in Peloponneſo, ſed Arcadia Ægypti, cujus mentionem faciunt Euſtath. Lib. Notit. & Steph. Horat. 3. Od. 26.

Caream Sithonia nive Memphin.

Ovid. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphin palmiferamque Pharon.

Propertius lib. 3.

Et totiet noſtro Memphi cruenta malo.

Hinc *Memphitis* patronymicum fœmininum. Juv. Sat. 15.

——*Anne aliam terra Memphitide ſicca*
Invidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Tibullus Eleg. 1. 7.

Barbara Memphiten plangere docta bovem.

Item *Memphiticus*. Ovid. 1. Art. Am.

Nec fuge Niligenæ Memphitica ſacra juvencæ.

Menapii, pop. qui ad utramque Rheni ripam habitant juxta Nervios, qui pleriſque Juliacenſes & Clivenſes cum parte Geldrenſium eſſe videntur. Eburonibus, & Tungris finitimi.

Menapiſcus pagus, hodiè Flandriæ comitatus eſt. Teſte Divæo.

Menevia, *S. Davids*, urbs Walliæ in Com. Pembrochienſi epiſc.

epiſc. ſub Arch. Cant 16. mill. à Pembrochio in Circium & 30. à Minduno. Long 14. 20 Lat. 52 25.

Meninx inſula circa Africam clariſſima, longitudine 30. m p latitudine 35 Plin 5 7. Ab Eratoſthene *Lotophagitis* dicta. Stephanus inſ. & urb. eſſe ſcribit juxta Syrtes. Ejus meminit Dionyſius v. 480.

Μήνιγξ τε, Κέρκιννά τε Λιβυστικὸν ὕδωρ ἔχουσαι.

Ubi tamen M SS Μῆνιξ καὶ Κέρκινα. *Menix* Punicè ſcribebatur מי נכש *me-nicks*, quaſi dixeris *aquas defectûs*, i. e. *deficientes*, vel מי נכש *me-nics*, quaſi dixeris *aquas receſſus*, i. e. *recedentes*. *Meninx* enim vel *Meningis* opidi ſitus hanc conjecturam plurimum firmat. Deſcribunt enim Plin. & Ptol. hoc opidum à parte Africæ. Africam autem ab inſulâ nihil diſtinguit, quam tenue & humile vadum, ſemel hyeme bis æſtate accedere ſolitum, adeo ut plerumque 1v c13 paſſuum à mari deferatur. Silius lib. 3.

——————*Choaſpes*

Neritia Meninge ſatus.

Ubi *Neritia* ob adventorem Ulyſſem, cui et *Neritius* paruit. Unde Dionyſius:

Ἔνθα ποτ' αἰολόμητις ἀλώμενος ἤλυθεν Ὀδυσσεύς.

Strabo lib. 17. Τὴν δὲ Μήνιγγα νομίζουσιν εἶναι τὴν τῶν Λωτοφάγων γῆν, τὴν ὑφ' Ὁμήρου λεγομένην, καὶ δείκνυταί τινα σύμβολα, καὶ βωμὸς Ὀδυσσέως, καὶ αὐτὸς ὁ καρπός. Πολὺ γάρ ἐστι τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τὸ καλούμενον λωτὸν, ἔχον ἥδιστον καρπόν. Polybius lib. 1. Τὴν τῶν Λωτοφάγων νῆσον ἣ καλεῖται μὲν Μῆνιγξ, οὐ μακρὰν δ' ἀπέχει τῆς μικρᾶς Σύρτεως.

Menlaſcus, fluviolus Hiſpan inter Vardulos & Vaſcones, juxta fanum S. Sebaſtiani, in Oceanum Cantabricum ſe exonerans; hodie *Rio Menlaſco* dicitur.

Menoſca, op. Vardulorum in confin. Vaſconum, ad oſt. flu. Magradæ. Nunc eſt *Orio*, op. Guipuſcoæ in orâ maris Cantabrici.

Menoſgada, Germ. op Ptol. *Eger*, teſte Apiano in Bohemiæ confin.

Menteſa, op Creſanorum, nunc eſt *Monteiſon*, pagus agri Lamitani, in Caſtella Nova, & in confin. Vandalitiæ, 7. leuc à Toloſâ in Circium.

Menuthias, inſ ingens Æthiopiæ ad ort. quæ *Madagaſcar* nunc dici putatur Ptol.

Mercii, populi Angliæ, quorum regio *Mercia*, quæ proprium habuit regem. Continebat autem comitatus Lincolniæ, Northamptoniæ, Rutlandiæ, Huntingtoniæ, Oxoniæ, Worceſtriæ, Warwici, Derbiæ, Notinghamiæ, Leiceſtriæ, Staffordiæ, & Ceſtriæ, cum parte Herefordiæ, & Salopiæ, Gloceſtriæ, Bedfordiæ, & Lancaſtriæ.

Meroe, *Saba* Joſepho, ſicut & nunc ab Abyſſinis appellatur, inſula Æthiopiæ ſub Ægypto maxima, à Nilo, Aſtapo, & Aſtaborâ fluviis effecta, cujus longitudo ad 3 millia ſtadiorum, latitudo ad mille extenditur. *Gegnere* una cum urbe ejuſdem nominis dicitur, teſte Caſtaldo *Neube* vero Marmolio. Hic Sabæ regina, quæ & Candace, à nonnullis regnaſſe traditur. Urbs à Cambyſe Perſarum rege condita eſt, & de nomine ſororis, ſive matris, ut alii, defunctæ, Meroe appellata. In eà mulieres grandes habent mammas. Juvenal. Sat. 13.

In Meroe craſſo majorem infante mamillam.

Idem calorem ei tribuit. Sat. 6.

Ibit ad Ægypti finem, calidáque petitas
A Meroe portabit aquas.

Ejus mem. Claud 3. Conſ. Honorii:

——*Poſitis numen confeſſa pharetris*
Ignavas Meroe traxit de crine ſagittas.

Idem Epithal Hon & Mar.

——*Quantum crinita ſagittis*
Attolit, extremo Meroe circumflua Nilo.

Quid ſit hodie non conſtat. Credit enim Iſ. Voſſius nullam à Nilo effici inſ. in Æthiopiâ. Sanè ut in cæteris Æthiopiæ locis, ita in long inſ. & opidi Meroes plurimùm peccatum eſt à vett. dum nimium longè loca hæc à ſin. Arabico removent. Idem vix dubitat quin ſit illa urbs quam *Beroam*, aut *Baroam*, & vitioſe *Barvam* hodie vocant.

Meros, mons Indiæ, in cujus radice Dionyſius, in Indiam proficiſcens, Nyſam urbem condidit. Q. Curtius lib. 8. ubi de Nyſâ, & incolis ejus. *A Libero Patre ſe conditos eſſe dicebant, & vera hæc origo erat. Sita eſt ſub radicibus montis, quem Meron incolæ adpellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Jovis femore Liberum Patrem eſſe celatum* Græcè enim Μηρὸς *femur* ſignificat. Natus autem Bacchus fingitur ex femore Jovis, (ut illud addam) quia Phœnices nominibus illis quæ propriè femur ſignificant, etiam verenda intelligunt, unde tritum illud in ſcripturâ, *egredi de femore patris.* Gen 46. 26. Exod. 1. 5. Sunt autem quibus in hiſtoriâ natalium Bacchi Μηρὸς non eſt femur, ſed montis nomen, in quo putatur eſſe genitus. Quod poteſt fieri, modò commodè ſumatur, non pro monte in Indiâ *Meri* nomine ſed pro latere montis. Nam & hoc Phœnicium eſt partem montis vocare *femora*. Hinc Jud. 19. 1 Ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραίμ, *In femoribus montis Ephraim* pro lateribus. Ita Bacchus potuit naſci ἐν μηρῷ, i. e in latere montis, ut propterea nihil ſit opus Meron Montem in India ſibi fingere.

Merſeburgum, op. Germ. in Miſniâ ad Salam ſu 3. mill. ab Hallâ in auſt. quot à Lipſiâ in occ. ſub dom. proprii Epiſcopi.

Merovia, *Merioneth ſhire*, Com. Walliæ, in orâ maris Hibernici, inter Arvoniam & Denghleiam ad Bor. & Com. & Montgomerienſ. ad ortum.

Meſech, locum eſſe in Arabiâ Kedarenâ contendit Beroaldus, fretus hoc loco Pſalmi, 120. v. 7. *Heu mihi quod peregrinatus ſum* (in *Meſech*) *habitans in tabernaculis Kedar*. Neque enim ibi משך *Meſech* loci nomen eſt, ſed temporis, Et verba Hebræa גרתי משך *garti meſech*, non reddenda ſunt, *peregrinatus ſum diu*, vel ut Aquila, Παρῴκησα ἐν μακρυσμῷ, h. e. *advena fui longo tempore*. Alius (ni fallor) Symmachus inverſis verbis reddidit Παροικῶν πεπλάνημαι. Et LXX Seniores Ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, *incolatus meus prolongatus eſt*, prout reddit vulgatus interpres, quos etiam ſequuntur Syrus & Arabs. Vide Bochart. Geogr. Sacr, lib 3 cap. 12. Vide *Moſcbi*.

Meſembria, quæ & *Menebria* Strab & *Meſambria* Herodoto, urbs Thraciæ maritima, in orâ Maris Euxini inter Anchialum & Odeſſum. *Meſember* Sophiano. Hinc *Meſembriacus*. Ovid Triſt. 1. eleg 9.

Alta ſub Anchiali mœnia tendit iter,
Inde Meſembriacos portus & Odeſſon, &c.

Meſene, regionis nomen Strab. lib. 12. ubi magnus eſt error Xylandri, qui putat Meſenen eſſe Meſopotamiam, atque ita vertit. Atqui Meſene eſt νῆσος τοῦ Τίγριδος, ut Stepha. ait: non τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, ut Meſopotamia. Vide Plin. lit 6. 27. Porro Steph. Meſenen eandem cum eâ quæ Adiabene vocatur putat eſſe. Idem alio loco docet Meſenen vocari eam regionem quam cingit Tigris in duos alveos ſciſſus, quorum qui ad dextram appellatur *Delas*, qui ad ſiniſtram, *Tigris*. Vide Valeſ. ad Am. Marcell. lib 24. pag 286.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima. Tigrim habens ab oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à ſeptentrione Caucaſum. Sic dicta quod ſit inter duo flu. Tigrim, & Euphratem. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. e. Syria fluviorum ſc duorum, nam dictio ipſa eſt dualis numeri. Olim *Seleucia* dicta, teſte Plinio lib. 6. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Olivario. Cic. lib 6. De Nat. D *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit*. Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habent. Ejus incolæ vocantur Arriano, lib. 3. οἱ ἐκ τῆς μέσης τῶν ποταμῶν. *Terras Interamnas* Meſopotamiam interpretatur Alex. Imp. apud Lampridium. *Diarbech* Bellonio dicitur.

Meſſana, urbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à *Meſſeniis* Achaiæ populis condita, hodiè *Meſſina*. Omnium totius inſulæ principatum ſibi vendicans. Græcis ſcriptoribus dicitur Μεσσήνη. Unde opidani *Meſſenii*. Sed & illa Peloponneſi urbs Μεσσήνη, unde hæc Sicula nomen accepit, Damageto in Epigrammate dicitur Μεσσάνα hoc verſu:

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσάνας, ἔτ' Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστής.

Et ita Latino etiam poetæ Statio, Achil. lib. 3.

Murorum tormenta Pylos Meſſanaque tradunt.

Hujus incolæ primùm *Meſſanenſes* dicti ſunt, poſtea vero cum Mamertini Campana gens eo colonos miſiſſent, *Mamertini* appellabantur. *Zancle* olim vocabatur, teſte Strabone. Vide Dauſquejum in illud Silii lib. 14.

Incumbens Meſſana freto miniſmumque revulſa
Diſcreta Italia, atque Oſco memorabilis ortu.

Meſſapia, regio Italiæ, quæ & *Salentinis* Ptol. ac aliis *Japygia*, peninſula inter Tarentum, & Brunduſium, *Terra d'Otranto* hodie. A *Meſſapo* Italorum duce, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit, dicta. De quo Virg Æn. 11.

At Meſſapus equum domitor, Neptunia proles.

Hinc *Meſſapius*. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Meſſe, opidum Cytheræ inſulæ. Stat. Theb 4.

——*Volucrumque parens Cytherea Meſſe.*

Meſſene, civitas Græciæ in Peloponneſo, à quâ pop *Meſſenii*. De quibus Hieron. contra Jovin. Spartiatæ & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, ut ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuo mitterent. Tandem vero Spartani Meſſenios propter frequentem defectionem in ſervitutem redegerunt, eoſque durius etiam quàm reliquos ſervos tractarunt, ne denuo res novas molirentur. Hinc adagium natum *Meſſena ſervilior*, in eos qui alieno vivant arbitrio Poſt 19. an. belli Meſſeniaci exciſa fuit à Spartanis. Meſſenæ propterea annoſum bellum vocat Manil. lib. 3,

Non

Non annoſa canam Meſſana bella nocentis.

Tyrtæus:

Ἀμφ᾽ αὐτὴν δ᾽ ἐμάχοντ᾽ ἐννέα καὶ δέκ᾽ ἔτη.

Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferox, Patræque humileſque Cleonæ.

Statius lib. 4.

PlanaqueMeſſene, montanaque nutris Ithome.

Hinc *Meſſenius.* Ovid Met. 1[illegible]

Littore in ItalicoMeſſen[illegible] contra
Scylla mihi viſa eſt.——

Inde *Meſſeniacus ſinus*, qui & *Meſſenius*, *Coronæus*, & *Aſinæus* Straboni, vulgò *Golfo de Coron.* Long. 48. 10. Lat. 37. 30.

Meſſua, vel *Meſua*, peninſ. Gall. Narbon. Mela. *Meſe* Jo. Poldo.

Meſuium, urbs Germ. ad Albim in Saxoniâ libera. Vulgò *Magdeburg.*

Metacompſo, *Tacompſon.* Plin. *Tachempſo* Melæ, urbs Ægypti ad Nilum, juxta Syenem. *Aſuan* Zeiglero.

Metacum, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. *Calaſate* Barrhoſio. In codd. Græcis *Cumacatum* legitur.

Metagonium, promontorium Numidiam ab Africâ dividens, ſic dictum quod angulare ſit. Stephano eſt urbs Libyæ. *Capo de tres forcas* Caſtaldo. *Capo de tres arcas* Olivario, *Capo de Caſaſa* Moletio.

Metalla, Sardiniæ op. apud Anton. inter Neapolin, & Sulchos. *Civita de Gleſie* Cluverio.

Metapontium, Italiæ op. in ſinu Tarentino, à Pyliis qui Neſtore duce à Trojâ navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratiâ auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerunt. Mela lib. 2. Idem habet Schol. Dionyſii in hos verſus:

Τὰς δὲ μεθ᾽ ἑξείης Μεταπόντιον, ἐγγύθι δ᾽ αὐτῶν
Ἰάπυγος προύχουσιν ὑπὲρ πέλαγος Κερνοῦ.

Ptol & Strab. *Metapontium.* A *Metabo* Heroe dictum ſcribit Steph. Siſyphi filio, quem barbari Metapontum vocant. *Torre di mare* Leandro. *Peleſcore* Gabrieli Barrio. *Thebeſaze* vero caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, ut Solinus autor eſt. Sic quoque eam nominat Cæſar lib. 3. Bellorum Civilium. *Σίεις* olim etiam dicebatur, teſte Euſtathio.

Metaris, æſtus ſive flu. Albionis in orâ Angliæ orientali. Ptol. *The waſhes* Camdeno. Circa Boſtonum op. in agro Lincolnienſi, ut quidam volunt.

Metarus, Hiſp. Tarracon. flu. Ptol. *Mearos* Melæ, teſte Pintiano.

Metaurus, *Metaurum* Pomponio. *Metauria* aliis op. Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. *Gioia* hodiè. A Roſano op. 6. m. p. in ort. Scyllæum verſus, apud Thurianum, patria Steſichori. Ita Ferrarius. Atqui *Mataurus* urbs Siciliæ patria iſtius poetæ fuit. Vide Steph. in *Μάταυρος.* Quanquam *Ἱμεραῖος ἀνὴρ* dicitur Philoſtrato lib. 6. de vitâ Apollonii.

Metaurus, Umbriæ flu. ingens; hodiè *Metaro* penultimâ correptâ, ut Piſaurum nunc *Peſaro.* Lucan. lib. 1.

In lævum cecidere latas veloxque Metaurus.
Cruſtaminumque rapax.——

Silius lib. 8.

——*Rapidaſque ſonanti*
Vertice contorquens undas per ſaxa Metaurus.

Claud. in Paneg. de 6. Conſulatu:

Deſpiciturque vagus prærupta valle Metaurus.

Nobilitavit eum maximè clades Haſdrubalis. Hor. lib. 4. Od. 4.

Quid debeas ô Roma Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus.——

Silius ubi ſupra:

Multa quoque Haſdrubalis fulgebit ſtrage Metaurus.

Ubi benè *multâ ſtrage*; fuit enim ingens victoria. Silius libro penultimo.

Tum Nero procerâ ſublimia cuſpide portans
Ora ducis cæſi; Campas penſavimus inquit,
Annibal & Trebiam, & Thraſymeni littora tecum
Fraterno capite.

Idem ſenſit Appianus Ibericis: Ὧδε δὲ μοι δοκεῖ τότε Ῥωμαῖοι αἰσθόμενοι τὸ ἐπὶ Κάνναις ἀτύχημα, ὃ πρόσθεν ἀνθ᾽ ἑκάτερος τῇ ἰσορροπίᾳ πρὸς ἐκείνην ἠθύμησαν. Στρατηγοί τε γὰρ ἐμπίπτουσι ἀνείλοντο, καὶ στρατὸς πλῆθος ἐγγυτάτω μάλιστα ἐκείνων· καὶ τὰ αἰχμαλώτια πολλὰ ἔλαβον, καὶ τοῖσδε, καὶ κἀκείνοις συνταχθῆναι. στρατοπέδου τε καὶ παρασκευῆς τῆς ἀλλήλων διαφυγόντες ἐκράτησαν. Sidon. Apollin. Paneg. ad Anthemium Aug.

Improbus & rubeat Barchinâ clade Metaurus,
Mactatus tibi conſul agat. quo multa fundente
Haſdrubalis.——

Metaurus, flu. Brutiorum, cujus oſtium ex adverſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Hodiè *Marro fiume*, teſte Cluverio.

Metelis, urbs Ægypti juxta Heracleoticum oſtium Nili non obſcura, ab Alexandriâ 60. m. p. in ort. Peluſium verſus. *Roſeeto* Italis, *Reſchit* Turcis, teſte Benjam. Tudelenſ.

Metelli caſtrum, urbs Selandiæ primaria, vulgò *Mittelburg*, vel *Middleburg.*

Metenſes, pop Germ inferioris. Vide *Mediomatrices.*

Matercoſa, op. Hiſp. Tarracon. in Carpetanis. *Pedrazza de la Sierra*, teſte Moletio. Hinc Trajanum ortum ferunt.

Methone, urbs Peloponneſi in orâ Meſſeniæ ad occ. hac tempeſtate clariſſima, & ſedes Præfecti, Turcis *Mattone*, teſte Leunclavio. *Pedaſus* Homero, teſte Ferrario. Val Flaccus Argon. lib. 1.

——*Quem parva Methone,*
Et leves Elis equis, & fluctibus obvius Aulon:

Vide Valeſium ad Amm. Marcell. pag. 329. Alia in Macedoniâ juxta Thraciæ fines apud Olynthum, cujus meminit Demoſth. in Orat. contra Philippum Alex. Magni patrem, qui ibi in pugnâ oculo uno privatus eſt. Sunt etiam plures hujus nominis urbes. Vide Steph. in *Μεθώνη.*

Methymna, urbs Leſbi inſ. poſt Mitylenen primaria in orâ ad ort. à *Methymna* Macaris filia, uxore Lepydni. Ab hâc urbe ortum habuit Arion Citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à Delphine incolumem devectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ovid. 1. de Art. Amandi:

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos,

Silius lib. 7.

Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis,
Ac Methymna ferax Latiis ceſſere Falernis.

Virgil. Georg. 2.

Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Leſbos.

Propertius lib. 4.

Et Methymnæi grata ſaliva meri.

Metis, antiquiſſima Gall. Belg. urbs, quam Mediomatricum vocant civitatem; nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres civitates, Tullum, Verdunum ac Treverim. Habet autem Metis Treverim ad Septentr. Tullum ad merid. & Verdunum ad occ. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc urb. à Jul. Cæſare expugnatam ampliavit, muriſque cinxit, quam urb. Henricus 2. Francorum rex ſuſcepto contra Carol. 5. Imp. bello cepit, An Dom. 1552. Munſt. lib. 2. Coſmog.

Metope, flu. Arcadiæ. Callimach. Hymn. 1.

Πολλὸς ὑπὲρ Κρᾶθιν τε πολύστιόν τε Μετώπην.

Ubi Schol. *Μετώπην ποταμὸν Ἀρκαδίας.*

Metopon, locus prope Peram urbem vicinam Conſtantinopoli, cujus meminit Nicephorus. *Atra Spandona* Gyllio, lib. 2. cap. 6.

Metropolis, urbs Phrygiæ magnæ apud Mæandrum flu. epiſc ſub Archiep. Epheſino. Sed hæc in Ioniâ eſt inter Epheſum, & Smyrnam. Sunt & aliæ urbes ejuſdem nominis, una Phrygiæ, alia Lydiæ ad Cayſtrum. Pop. *Metropolitæ.* Plin. Fuit & *Metropolis* Theſſaliæ urbs, inter Gomphos, & Pharſalum, à Cæſare memorata.

Metubarris, Pannoniæ infer. inſula in Sao flu. *Zygeth*, & *Oszeecz*, teſte Lazio. Sed *Zygeth* eſt vocabulum commune omnium inſularum linguâ Hungaricâ.

Metullum, ſive *Metulum*, op. Iapodum apud Colapim flu. in confin. Liburniæ. Appianus in Illyricis tradit eam regionis metropolim eſſe, ſitamque in monte nemoroſo, duobus conditam tumulis, quos vallis modica interſecat. Lazius ſcribit hodiè *Trojam* eſſe in Ciliciæ Comitatu.

Mevania, Umbriæ op. inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. *Mevanates* pop. Plin. 3. 14. Vulgò nunc *Bevagna* dictum. Columella 3. 18. *Armentis ſublimibus inſignis Mevania eſt.* Lucan. lib. 1.

——*Tauriferis ubi ſe Mevania campis*
Explicat.

Sil. lib 6.

Et ſedet ingentem paſcens Mevania taurum.

Stat. 1. Car 4.

——*Nec ſi vacuet Mevania valles,*
Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.

Prop. lib. 4.

Quà nebuloſa cavo rorat Mevania campo.

Long. 36. 00. Lat 42. 31.

Mexico, in Hiſpania nova Mexicanæ provinciæ opulenta, & celeberrima civitas & ſalſo in lacu mirabiliter conſtituta, ampla & viſu jucundiſſima, vici omnes ſuos habent exitus ut ab uno

ad

ad alium aquâ permeare poſſis. Major, quam vocant plateâ porticibus undique cincta eſt, ubi quotidie ultra 60. hominum millia vendentium ementiumque cernuntur. Idola ex farinâ, & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viventium corporibus extracta quotidie offerunt. Plura lege apud Novi Orbis neotericos ſcriptores. Theatr. Urb.

Mi... pop. Lib. interioris in auſt. vergentes, Æthiopibus & Nigritis proximi. Silius 3.

His ſimul immitem teſtantes corpore Solem
Exuſto venere Mibe. ——

Miletopolis, Myſiæ urbs inter Cyzicum, & Bithyniam ad Artynium ſtagnum ex quo Rhyndacus oritur. Alia eſt in Perſide. Steph. ex Strab. lib. 12.

Miletum, Calabriæ urbem a Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodie *Mileto* nominari ſubdit. Eandem à Cicerone *Melitea* dici lib. 3. Epiſt. ad Att. putat Corradus. Long. 40. 15. Lat. 38. 00.

Miletus, urbs in finibus Ioniæ, & Cariæ. Herod. à Neleo ædificata decem ſtadiis ab oſtio Mæandri amnis ſecreta. Mela lib. 1. *Miletus* (inquit) *urbs quondam Ioniæ totius, belli, paciſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, Timothei Muſici, & Anaximandri Phyſici, aliorumque civium inclytis ingeniis merito inclyta.* Sen. de Conſ. *Miletus* LXXV. *urb. prop. in diverſa effudit.* Plin. 5. 29. *Miletus Ioniæ caput, ſuper* LXX (ita meliores libri) *urbium per cuncta maria genitrix.* Satis indefinite. Strabo reſtringit: *Multa ſunt Mileſiæ civitatis præclara, maximum multitudo coloniarum. Nam & Pontum Euxinum frequentarunt totum, & Propontidem & alia loca.* Ab hac *Mileſii* pop. dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Steph. Prius *Lelegeis* vocabatur, teſte Plinio, quòd Leleges eam inhabitarent. Deinde *Pityuſa*, à piceis arboribus. Poſtea *Anactoria* nominata eſt ab *Anactore* (ſic enim legendum videtur in Steph.) Terræ, & Cœli filio. Urbem hanc præſtantis ſimæ lanæ proventus nobilitavit, ex quâ fiebant Mileſia ſtragula. & veſtes Mileſiæ ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ. Virgil. Georg. 3.

——*Quamvis Mileſia magno*
Vellera mutentur Tyrios incocta colores.

Martialis de Parthenianâ togâ:

Te nec Amyclæo decuit livere veneno,
Nec Miletos erat vellere digna tuo.

Long. 56. 30. Lat. 38. 28. Alia fuit ejuſdem nominis in Cretâ. Hom. Il. 2. Altera in Brutiis, de quâ ſupra.

Milevum, ſive *Milevis*, urbs Africæ, Epiſc. ſub Arch. Carthagin. (ubi concilium *Milevitanum* habitum eſt) à Cirta 30. m. p. diſtans Sitifim verſus.

Millea, Siciliæ flu. Livio, qui ab Aretio, & Leandro *S. Juliano* vocatur. Lege *Myla*, & vide Cluv. Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Milvius Pons, vulgò *Ponte Molle*, unus ex Romæ pontibus ab urbe 2. mill. diſtans, unde incipit Via Flaminia. Ejus meminit Claud. Paneg. in 6 Conſ. Honor.

Omne Palatino quà Pons à colle recedit
Milvius ——

Milyas, urbs Pamphyliæ mediterranea in Cabaliâ reg. *Milya* adhuc dicta, ſed exciſa, apud Termeſſum. Pop. *Milyæ* Strab. Plin. & Herod. Vide Steph.

Mimallis, Plin. 4. 12. à Callimacho inſula dicitur, quæ ab aliis *Melos*, à nonnullis *Zephyria*.

Mimas, mons & promontorium, *Capo Stillari*, teſte Nigro. Mons Ioniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium inſulam porrectus. Ammianus Marcellinus lib. 31. *Erythræo piſdo ſuperpoſitum montem Mimanta Homerum ſcripſiſſe & Tullium doctis referentibus audiebat.* Ubi memoriæ vitio lapſus videtur, neque enim Erythris ſed Chio ſuperpoſitum montem Mimanta cecinit Poeta Odyſſ. 3.

Ἢ καθύπερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.

Quanquam non nego Erythras etiam M. Mimanti ſuppoſitos fuiſſe; id enim aperte ſign. hymno ad Neptunum quem refert Herodot. in Hom. Vitâ. Item mons Thraciæ, ut Suidas ait, continuis obſeſſus imbribus, unde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Ovid. Met. 2.

Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimaſque.

Lucan. lib. 8.

Immeritæque manus Rhodopes, pinuſque Mimantis.

Silius lib. 4.

Mixtus Athos Pindo, Rhodopeque adjuncta Mimanti.

Heſych. Μίμας ὄρος Αἰολίας· malè ut ſæpe in Geographicis. Forte ſcripſerat Αἰολίας non tam à vero aberrans. Debuerat ſcribere Ἰωνίας.

Mimeris, montes Albionis excelſi in Angliâ, qui incolis *Mendip hills* dicuntur in comit. Somerſet.

Mincius, Venetorum flu. qui ex Benaco lacu profluens alium prope Mantuam lacum efficit, & inde rurſus multis torrentibus auctus influit in Padum. Virg. Georg. 3.

Hic viridi in campo templum de marmore ponam
Propter aquam, tardis ingens ubi flexibus errat
Mincius, & tenerâ prætexit arundine ripas.

Idem Æneid. 10.

Hinc quoque quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus arundine glaucâ
Mincius infeſtâ ducebat in æquora pinu.

Claud. in Paneg. de 6 Conſ. Honorii;

Si ... Ligures Venetæque erectior amnes
Magnâ voce ciet, frondentibus humida ripis
Colla levant pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cæruleus, & velox Atheſis, tarduſque meatu
Mincius. ——

Et in Epithalamio Palladii & Celerinæ:

Undique concurrunt volucres ... fremente
Permulcent Atheſin cantu, quas Larius audit,
Quas Benacus alit, quas excipit amne quieto
Mincius ——

Μίγκιος Straboni, vulgò *Menzo* dicitur.

Minda, Minden, urbs Weſtph. ... Hanſeatica, in ditione Electoris Brandenburgici, 9. leuc. ab Oſnabruco in ort. & 1... ab Hannovera in occ. Long. 30. 35. Lat. ... 25.

Minervæ Ara, inſ. ſinus Arabici apud Chaldæorum, *Chuſale*, teſte Ortelio. Ptolemæus *Arc* tantum habet.

Minervæ Caſtrum, op. Magnæ Græciæ in Calabriâ ulter. apud Locros. *Gipotaria*, teſte Barrio.

Minervæ Promontorium, quod & *Athenæum*, promontorium Picentinorum; Vulgo *Capo Campanella*, & *Capo di Minerva*. A Surrento & Capreis 4. m. p. teſte Plinio.

Miniatum, op. Thuſciæ, media ferè inter Florentiam, & Piſas.

Minio, flu. Hetruriæ, inter Centumcellas, & Cornuetum in mare decurrens. *Mignone* Rutilio lib. Itinerar. Virgil. Æneid. 10.

Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in arvis.

Minius, flu. Hiſp. Tarrac. qui Gallæciam à Portugalliâ dividit, a colore pigmenti, quo plurimum exundat.

Minnæi, pop. Arabiæ, mari Rubro adjacentes, primi commercium thuris fecere. Plin. 12. 14. Dionyſ. v. 958.

Αὐτὰρ Ἐρυθραίης παρὰ χεῖλεσιν ναίουσιν
Μιναῖοι τ' Σάβαι τ'. ——

De quibus fusè Bochartus Phal. lib. 2. cap. 22.

Minoa, op. Cretæ geminum, unum in orâ ad ort. inter Samonium promont. & Camaram urb. in bor. vergentem. *Altemura* Sophiano. Alterum in orâ bor. à Cydone 10. m. p. in ort. apud Amphimalum ſinum. *Minola* Moletio. Item urbs in Amorgo inſulâ Cycladum. Steph. in *Amorgos*. Eſt & altera in Siciliâ. Item Megarenſium emporium fuit 18. ſtad. ab urbe diſtans, quod & *Niſæa* appellatur. Gaza quoque Paleſtinæ olim *Minoa* dicta fuit. Strabo lib. 9. Et alia quoque eſt in Siphno unâ Cycladum. Et alia Arabiæ, cujus cives *Minoitæ* à Minoe. Paros etiam vocabatur *Minoa*, unde cives *Minoæ*. Steph.

Minorica, vel Balearis minor, inſ. Hiſp. in mare mediterraneo, & in regno Majoricæ, à quâ 30. m. p. diſtat in ort.

Minthe, mons Peloponneſi inter Taygetum, ad auſt. & Stymphalum ad ſept. *Mittena* hodie. *Evan* Pauſaniæ. *Oleno*, teſte Nigro.

Minturnæ, op. Campaniæ inter Sinueſſam, & Formias, ad Lirim flu. habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ. Plut. Geo. Fabricius ſcribit vulgò *Trajetto* vocari. *Caſtro ad Mar* Nardus. Straboni ac Ptol. Μιντοῦρναι, at Plutarcho in C. Mario Μιντούρνη, & Dionyſio lib. 1. Μιντοῦρνα, Stephano Μιντούρνα, denique Procopio Μιντούρνη. Paludoſum locum fuiſſe innuit Juvenal. Sat. 10. ubi de C. Mario:

Exilium & carcer, Minturnarumque paludes.

Lucan. lib. 2.

Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ,
Stagna avidi texere ſoli, laxæque paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum. ——

Horat. 1. Epiſt. 5.

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.

Graves Ovidio dicuntur Met. 15.

——*Niveiſque frequens Sinueſſa columbis,*
Minturnæque graves. ——

Long. 37. 40. Lat. 40. 59.

Minya, urbs Theſſaliæ circa Scarphiam, à *Minyâ* dicta quæ prius *Almonia* dicebatur. Inde *Minyates* pop. Eſt & altera Phrygiæ. Hinc *Minyion, Minyeis, Minyeius*. Gentile *Minyæ*. Steph.

Minyæ,

Minyæ, pop. Theſſaliæ, aut certe Magneſiæ, quæ eſt regioncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Jaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Sic dicti a *Minyâ* Orchomeni rege, qui cum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret primus omnium gazophylacium conſtruxiſſe dicitur. Pauſanias & Cælius Rhodiginus lib. 20. cap. 25. Apollonius Rhodius lib. 1. verſ. 230.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

Alia affert doctiſſimus Enarrator, inter quæ: *Ὅτι Σκήψιος Δημήτριός φησι τοὺς περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας, Μινύας προσαγορεύεσθαι.* Heſychius cum aliis auctoribus ab eodem Scholiaſte laudatis, Orchomenios & Magnetas Minyas appellatos notat. Intercedit Strabo qui veritatem perdere videtur lib. 9. *Ἑξῆς δὲ ὁ ποιητὴς μέμνηται τῶν Ὀρχομενίων καταλέξας, χωρίζων τῶν Μινυῶν εἰς Ἰωλκὸν Μινυῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἀποικῆσαι τινὰς ἀπὸ τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους· καλεῖ δὲ Μινύειον τὸν Ὀρχομενὸν ἀπὸ ἔθνους ἄλλου φασιν, ὅθεν τοὺς Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι.* Hyginus cap. 14 Argonautæ omnes Minyæ ſunt appellati vel quod plurimæ eorum filiæ Minyæ pepererunt, vel quod Jaſonis mater Clymeni & Minyæ filia erat. Schol. Pind. Pyth. 4 *Μινυᾶν δὲ Ἀργοναυτῶν φησιν, ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν εἰς Μινύαν τὸν Ποσειδῶνος καὶ Τριτογενείας τοῦ Αἰόλου τὸ γένος ἀνῆγον· Μινυήιον αἷμα*, vel cognati omnes vocantur Orpheo, verſ. 250.

Ἔξοχον ἡρώων Μινυήιον αἷμα γενέθλης.

Minyia, Amorginſ civitas Steph. *Mandria* Caſtaldo. *Plates* Sophiano.

Mirace, locus Scythiæ Val. Flac. lib. 6.

——— Viridem Miracen, Tibiſenaque juxta
Oſtia.———

Mirandula, urbs Italiæ, Joanne Pico comite nobilis, 22. m. p. a Mutina in Bor. & 19. à Pado in merid.

Mirobriga, *Malabriga* Morali, urbs Luſitaniæ in Vettonibus, a Salamanticâ 13. leuc. Ulyſſiponem verſus *Ciudad Rodrigo* Marianæ dicitur. Lon. 13. 41. Lat. 40. 58.

Miſenum, promont. & urbs Italiæ à Baiis 2. à Puteolis & Cumis 3. m. p plus minus diſtans. Pop.

Miſenates. Vide *Miſenus* in altera parte hujus Diction.

Miſnia, *Meiſſen*, prov. Germ. in Saxoniâ ſuper. ſub dom. Ducis Electoris Saxoniæ pro majore parte. Terminatur à Sept. Duc. Saxoniæ, & Principatu Anhaltino, ab Oriente Luſatiâ, à merid. Bohemiâ & Franconiâ, & ab occ. Thuringiâ. Ejus urb ſunt Altenburgum, Chemnicium, Dreſda, Halla, Lipſia, Merſoburgum, Miſna, Naumburgum, Sitizum, & Suicca.

Miſtia Pomponio, *Myſtia* Plin. *Miſtræ* aliis, op. Magnæ Græcæ in finibus Locrorum, inter Hieracium urb ad Merid. & Auricellam op. ad Bor. fere medium. *Geloſia* vel *Gioſoſa*, teſte Barrio.

Mitylene, & *Mitylenæ*, pl. num. urbs maxima Leſbi juxta Methymnam, ſic dicta à *Mitylene* Macaris filia. Hodie *Metelin*, ſicut & inſula ipſa. Patria fuit Pittaci ex 7 ſapientibus unius, item Alcæi poetæ, Diophanis oratoris, & Theophanis hiſtorici, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hâc ſcribit Vitruvius lib. 1. quod magnificè, & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in quâ Auſter cum flat, homines ægrotant, cum Corus, tuſſiunt, cum Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Ab hoc opido etiam tota inſula ſic dicta fuit tempore Euſtathii. Longus Sophiſta Pœmenicorum lib 1. *Πόλις ἐστὶ τῆς Λέσβου Μιτυλήνη, μεγάλη, καὶ καλή. Διείληπται γὰρ εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου, νομίσαις οὐ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον.* *Pulchræ* epitheto quoque illam ornat Horat. 1. ep. 11.

Incolumis Rhodos, & Mitylene pulchra facit quod
Pænula ſolſtitio, campeſtre nivalibus arvis.

Strab lib. 13. *κατεσκεύασται δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς.* Cic. contra Rullum eam vocat urbem & naturâ, & ſitu, & deſcriptione ædificiorum, & pulchritudine imprimis nobilem, agros jucundos & fertiles. Cum Rhodo aliquoties à Poetis conjungitur. Horat. 1. Carm. Od 7.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.

Mart. 10. 68.

Quum tibi non Epheſus, nec ſit Rhodos, aut Mitylene.

Hinc adjectivum *Mitylenæus*. Lucan. lib. 8.

Tunc Mitylenæum jam pleno littore vulgus
Affatur Magnum.———

Utrumque dixere veteres *Mytilene*, & *Mitylene*. Sed prius illud longè rectius, alterum vero inter barbariſmi ſpecies refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionyſium Thracem, & *Μυτιληναῖοι* dici jubet, addens rationem, *ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίσ. Μυτιλήνη καλεῖται*. Confirmant hanc ſcripturam nummi veteres, è quibus potiſſimùm orthographiæ ratio eſt petenda. Voſſ.

Mizraim. Vide *Ægyptus*.

Modin, civitas Palæſtinæ, in Judæâ, in monte excisâ, nomen adhuc retinens, Macchabæorum patria, inter Emmaum & Rhamam, à quâ 10. m. p. Hieroſolymam verſus abeſt. 1 Mach 1. Erat autem locus Ducis Aſidæorum proprius. Quippe *Μωδεΐν*. *Modin*, a themate ידה *jadah*, nuncupatum arbitror, qu. tu dicas *ὁμολογητῶν*, *Confeſſorum* locum, vicum, opidumve.

Mœnus, *the Maine*, flu. Germ. in Franconiâ, Oritur ex duplici fonte ſupra Culembachium; dein Paulo infra Bambergam fluens, rigat Swinfordiam, Herbipolin, Verthemum, Aſciburgium & Francofurtum, & tandem auctus aliquot flu. in Rhenum ſe exonerat Magontiacum.

Mœris, *Muris* Herodoto, *Mœridis ſtagnum* Ptolemæo, palus ingens Ægypti à Memphi 72 m. p. in occid. diſtans 20. mill. circuitu patens, teſte Melâ. Ex quo patet decipi eos qui illam *Buchiara* indigitant, cum Mareotide eam confundentes, quæ juxta Alexandriam eſt, multo vaſtior.

Mœſia, *Myſia*, Ptol. & Strab regio Europæ in ſuperiorem & inferiorem Ciabro fluvio diviſa. Superior *Boſna* ad occid & *Servia* ad ort. dicitur. Inferior *Bulgaria* in ſuperioris & Thraciæ confinio, inter Hæmum montem, & Danubium flu. contenta. Pop. *Mœſi* Plinio. Virg Georg 1.

———Nullo tantum ſè Mœſia cultu
Jactat, & ipſe ſuas mirantur Gargara meſſes.

Vide ſis illic de la Cerdam.

Moguntia, urbs Archiep. Germaniæ ſuperioris ad Rhenum celebris, ſic ab amne Mogi dicta. Vulgò *Mentz*. Dicitur *Mogontiacum* & *Medoetia*. Agrum habet ab utrâque Rheni ripâ fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriantem. Plurima antiquitatis monumenta oſtendit. Academiam habet. Eique artis Typographicæ inventio debetur, An Dom. 1450.

Molæ Formianæ, Ciceroni ſic dictæ, quòd à *Formiis* non longè abeſſent, in Latio ſunt, & hodiè pagus eſt *Mola* dictus, uti ſcribit Niger Long. 37. 30. Lat. 41 03

Moldavia, regio Europæ, olim pars Hungariæ, nunc proprio parens principi, ſub clientelâ Turcarum. Ibi alias erat pars Orientalis Daciæ. Terminatur à Sept. Poloniâ, ab ortu Beſſarabia, à meridie Bulgariâ, & ab occ. Walachia.

Molocath, *Mulucha* Salluſtio, Plin. & Melæ, fluvius Maurit. Tingitanæ inter Metagonitem promontorium, & Malvam flu. terminum utriuſque Mauritaniæ. *Muluchan* hodie, teſte Marmolio.

Moloſſi, populi Epiri, quorum regio *Moloſſia*, nunc *Pandoſia*, teſte Pineto, à *Moloſſo* Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam poſtea Helenus de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellavit. Hinc canes *Moloſſi* dicti, quos poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Jovi, Jupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Jul. Pollux 5. 5. Virg. Georg. 3.

Veloces Spartæ catulos, acremque Moloſſum.

Horat. Epod 6.

Nam qualis aut Moloſſus, aut fulvus Lacon
Amica vis paſtoribus.———

Sen. in Hippolyto:

———Teneant acres lora Moloſſos.

Hos Ariſt. Hiſt. An 9. commendat: *ἀπὸ τῆς ἀνδρείας πρὸς τὰ θηρία καὶ τῷ μεγέθει*, *à fortitudine contra belluas, & magnitudine*. Clamoſi erant hi canes, quæ res etiam ad terrorem nata. Lucan. lib. 4.

Aut dum diſpoſitis attollit retia varis,
Venator tenet ora levis clamoſa Moloſſi.

Hic tam vaſtus clamor à magno ore quo præditi ſunt. Lucret. lib. 5.

Irritata canum cum primum magna Moloſſum,
Mollia ricta fremunt duros nudantia dentes.

Horat. lib. 2. Sat. 6.

———Simul domus alta Moloſſis
Perſonuit canibus.———

Claudianus de canibus Dianæ in 3. Stilic.

———Immortaleſque Moloſſi
Latrantes mediis circum vaga nubibus ibant.

Martialis 12. 1.

Retia dum ceſſant latratoreſque Moloſſi.

Sunt & *Moloſſi* populi Theſſaliæ apud Iolcum opidum, teſte Athenæo.

Molybdodes, inſula Sardiniæ adjacens contra Sulchos, una cum inſula Hieracum; quæ Latinè *Plumbea* dicitur. *Iſola del Toro* Leandro.

Molychium, Heſychius: *Μωλύχειον, ἔνθα Λυκοῦργος τὸν Κορυνήτην ἀνεῖλε τόπος.* Notandum eſt hoc loco, inquit Palmerius, Heſychii *μνημονικὸν σφάλμα*· nullus enim unquam antiquorum id facinus tribuit Lycurgo, ſed Theſeo. Reponendum igitur: *ἔνθα Θησεύς*. Fuit ille locus in Epidauria.

Molycria,

Molycria, *Molycrion* Pauſan. op. Ætoliæ, ſeu Locrorum Ozolorum in ora, inter oſtia Eveni fluvió ad occid. & Naupactum urb. proximam ad ort. apud Antirrhium promontorium. *Molicria* adhuc ex tab. recentioribus.

Momonia, *Mounſter*, una ex quatuor partibus Hiberniæ, ad auſt. extenſa. Separatur à Connaciâ Sineo flu. ad bor. ad ort. habet Lageniam, à merid vero & occ alluitur Hybernico mari. Dividitur in 6 Com ſc. Kerrienſ Limericenſ. Corcagienſ. Tipperarienſ. Waterfordienſ. & Deſinon æ Comitatu.

Mona, inſula inter Angliam. & Hiberniam ſita, ut Ptol & Plin. eam deſcribunt. *Monna* Xiphilino in Nerua. Hæc olim Druidum ſedes fuit, Tacito auctore, hodie *Angleſey*, teſte H. Lhuydo. & Lelando, *Mon* vero antiquis Britannis. Hæc inſula anguſto vado tantum à Britanniæ continente disjuncta conſpicitur, ex quo quis fortaſſe hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari, ſed potius eam quam Anglo-ſaxones hodie *Man* nominant. De quâ vide *Monaœda* Eſt & inſula hujus nominis parva in Rheni oſtio apud Friſios

Monacum, vel potius *Monachium*, urbs Bavariæ elegantiſſima & primaria, ſedes Ducum, vulgò *Munchen*. Fere 5. mill. Germ diſtat à Friſinga in auſt. uti etiam 15. à Ratisbonâ, & totidem ab Oeniponte in Sept. Long. 34. 00. Lat. 49. 18.

Monalus, Siciliæ flu. Ptol. inter Cephalœdim & Alæſam in ora occ. & Bor. fluens. *Molina* Fazello, *Toſa* autem Leandro.

Monaœda, inſula Albionis, ſeu Britanniæ inter illam & Hiberniam, media fere inter Monam ad meridiem, & Gallovidiam reg. Scotiæ ad bor. *Monapia* Plin. *Menavia* Bedæ. *Eubonia* Gildæ, *Man* Anglis, & *Menaw* Britannicè dicitur.

Monaſterium, vulgò *Munſter*, urbs Germaniæ Weſtphaliæ primaria ad Amiſiam flu. epiſc ſub Archiepiſc. Colonienſ. inter Coloniam ad occ & Bremam ad ort. fere media 16. leuc. olim *Minogroda*, vel *Miningroda*. Hæc urbs an. 1533. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui eam civibus expulſis invaſerunt, Regeque ex eorum colluvie creato, urbem contra ejus Epiſcopum, Archiepiſcopum Colonienſem, & Ducem Clivenſem, qui illam valido exercitu obſederunt, per annum quaſi tenuerunt. Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus, juſtum ſupplicium de Anabaptiſtis, & rege illorum ſumpſit.

Monda, vel *Munda* Plinio, flu. Luſitaniæ per Conimbricam urb fluens in Oceanum occidentalem, medius inter Tagum, & Durium cum opido cognomine. *Mondego* hodiè dicitur, teſte Cluſio

Monembaſia, urbs Archiep Peloponneſi in orâ, vulgò *Malvaſia*. Long 50. 02. Lat 37. 12.

Monetium, opidum Japodum in Carniolâ regione, *Manſpurg*, teſte Lazio.

Molucca, Oceani Orientalis juxta Indiam inſulæ ſub circulo Æquinoctiali, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferunt, celebres; ſunt 5. *Taranate*, *Tidore*, *Motir*, *Machian*, & *Bachian*. Avicula Manucodiata, quam nos Paradiſi avem vocamus, nobilis.

Monobrica, vulgò *Monbriga*, op. olim Hiſp. Bæticæ, nunc pagus, teſte Cluſio. Sed Ferrario videtur eſſe op. Hiſp. Tarracon. in Arragoniâ, vulgò *Munebriga*, ad Salonem flu. à Bilbili 5. leuc. Cæſar-auguſtam verſus 16.

Monodactylus, Æthiopiæ mons Ptol. *Pentadactylos* Plinii eſt, Villanovano teſte.

Monæcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum navium capax, ab Albinga op. diſtans ſtadiis 480. Dicitur portus Herculis, quia, teſte Servio, pulſis aliis, illic Hercules ſolus habitavit, vel quòd in ejus templo alius deorum non colitur. Arcem habet firmiſſimam, cujus princeps & Dominus neminem ſuperiorem agnoſcit. licet ſub tutelâ regis Hiſpani, præſidium illius in arcem admiſerit. Virgilius lib. 6. de Cæſare & Pompeio:

> *Aggeribus ſocer Alpinis, atque arce Monœci*
> *Deſcendens gener adverſis inſtructus Eois.*

Lucan. lib. 1.

> ———*Solus qui littora turbat*
> *Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.*

Strabo lib. 4. 'Ο δ' Μονοίκου λιμὴν ὅρμος ἐστὶν οὐ μεγάλαις, οὐδὲ πολλαῖς ναυσὶν, ἔχων ἱερὸν Ἡρακλέους. Quod autem his oris præſideret Hercules, *colles Herculeos* dixit Silius lib 1.

> *Herculeos ponto cœpere exiſtere colles,*
> *Et nebuloſa jugis attollere ſaxa Monœci.*

Ratio autem nominis inde eſt, quod communem cellam cum alio Deo repudiaverit Hercules, eſſetque ex augurali diſciplinâ ſuam Deorum cuique ædem dicare.

Monoglosſum, Ptol. indiæ intra Gangem Emporium. *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monomeri, populi apud ultimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes vivaciſſimæ pernicitatis. Gellius 9. 4.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cujus fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus, & Tanarus amnis, ex ſuperiori parte montes proximi Moncallerio, ubi Pedemontium incipit.

Mons peſſulanus, Gall. Narbon op. vulgò *Montpellier*, in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat, Epiſcopatu & Academiâ celebratur, in quâ olim Juriſprudentiæ, nunc Medicinæ florent ſtudia, ampliſſimo Medicorum Collegio decoratur, quod Urbano Pont. fundatum eſt & copioſis ornatum reditibus

Mons Gomericus, op Albionis in Walliâ ad Sabrinam flu. à Salopiâ 12. mill. *Montgomery*.

Mons Jovis, in Hiſpaniâ, nunc *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adverſam, eminentiâ cautium, quæ inter exigua ſpatia, ut gradus ſubinde conſurgant, Scalas Annibalis appellant. Mela 2. 6.

Montes Æris, ſic vocantur apud Diod. Sic. in fine lib. 4. montes quidam Siciliæ, qui hodiè *Moneiſors* vocantur, Fazello auctore.

Montes, vulgò *Mons*, urb. Belgii, Hannoniæ primaria, in colles aſſurgens, & vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, naturâ & propugnaculis munitiſſima.

Monumethia, *Monmouth*, op. Walliæ Com cogn cap ad Wagam amnem in confin. Herefordiæ Com. & Glocestriæ, 14. mill. ab utraque urbe cogn. 10. ab æſtuario Sabrinæ, & 22. à Briſtolio in Bor.

Moraſti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ prophetæ, qui inde *Moraſtites* dicitur. Jer. 26.

Moravia, regio Germ nunc regno Bohemico adjuncta, olim *Marcomannia*, quia fines Germaniæ quà Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde *Marcomanni* limitum, finiumque accolæ appellati. Hodie quoniam *Moravia* circumſcriptos *Moravâ* fluvio habet fines, ab eodem flu. incolæ *Moravi*, & ipſa regio *Moravia* dicitur. Eam nunc tribus è partibus limitant juga montium, ſylvæ, ſaltuſque & fluvii, ab Oriente viz. ab Hungaris, ab occid. à Bohemis, ab Aquilone à Sileſiis Nam à meridie Auſtriam verſus plana eſt, à quâ dirimitur Thayſa flu. In agris numiſmata M. Antonini, Commodique, & aliorum nonnullorum Cæſarum, tam aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Moraviâ geſtorum manifeſta facere videntur. Thus & myrrha ibi inveniuntur uno tantum in loco, non ex arbore deſudante, ut alibi lecta, ſed è ſolo terræ eruta. Regionis poſitio quatenus interius patet, campeſtris eſt, campique ſunt molli, & pingui ſolo, ideoque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vinetis. Culta ferè tota, cultoribuſque adeo referta eſt, ut nullum gregibus armentorum, quæ, niſi in ſolitudinibus commode paſci nequeunt, locum reliquerit. Bohemicâ linguâ Moravi utuntur. Dubravius, & Æneas Sylv. Hiſt. Bohem.

Morbium, op Brigantum, nunc vic. *Moresby* dict. in Cumbria, 3. mill. a Verlantonio in merid.

Morbonium, *Morbegno*, op. Rhætorum ad Adduam flu.

Morda, *Merſe*, flu. Angliæ ad Salopiam in Sabrinam influens.

Mordiæum, civitas Piſidiæ, *Apollonia* poſtea dicta. Steph. ubi optima mala. Athenæus.

Mores, ſive *Morienſes*, pop. Indiæ, ligneas domos habitantes, Μωεῖς Stephano.

Morganteum, Straboni Μοργάντιον, urbs Siciliæ. Silio *Morgentia* lib. 14.

> ———*Non frondoſis Morgentia campis*
> *Abſtinuit Marte infido.*———

Livio *Murgantia* dicitur, Diodoro Μοργαντίνα. Vide Cluv. Sic. Ant lib. 2. cap. 8.

Morgentium, urbs Italiæ, Steph. *S. Georgio* in Brutiis, teſte Barrio.

Morgus, Salaſſorum fluvius. Plin. 3. 16. *Orco* hodiè Leandro, *Orcho* vero Merulæ.

Moria, collis, 2 Par. 3. qui *Terra viſionis*, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion. Heic templum fuit poſtea ædificatum. In plures autem colles diſſectus erat hic mons. In unâ parte erat Sion, in quâ arx David, juxta quam Templum extructum. Alia pars extra urb manſit, poſteáque dicta fuit *Mons Calvariæ*; in quo tam Iſaacum quam CHRISTUM immolatos fuiſſe docet Hieronymus ex traditione Ebræorum. Unde autem hoc nomen ambigitur. Aliqui à מור *mor*, quod eſt *myrrha* deductum volunt; unde Cant. 4. 6 *Ibo ad montem myrrhæ*: quæ nempe ibi crevit. Non placet; nam ſenſus parabolicus, quo totus Canticorum liber perſcriptus eſt,

longè diſtat ab hiſtorico. Imò probabilius eſt הסור ibi ænigmaticè expreſſum per apocopen eſſe, qu. המוריה ſedem Templi; 2 Par. 3. 1. quam eo loquendi genere ſignificari peritiſſimi interpretes arbitrantur. Aliis idem eſt quod מורא *mora*, *pavor*, *timor*; quòd ibi Deus timeri & coli debeat. Inde Onkelos & Jonathan vertunt, *in terram cultûs*, h. e. religioſam. Kimchi ſic dictam vult totam terram Iſraelis, qu. à רוה *ravah*, irrigari, inebriari, quòd terra irrigua eſſet. Alii vertunt *terram excelſam*, ſic LXX. Alii καθοπτὴν, lucidam vel conſpicuam, ita Aquila, i. e. הנראה ſic adjectivum facit, cum ſubſtantivum ſit. Symmachus vertit *terram* ὀπτασίας, ſic & Vulgatus interpres, idque vel 1. quia conſpicua, vel 2. quia Deus ibi ſe videndum præbuit. Rectè, Veteres Hebræi, teſte R. S. deduxerunt ex ירה *docere erudire*; hic מוריה *Lex*, doctrina, quod inde egreſſa eſſet doctrina pro Iſrael. Fullerus compoſitum nomen exiſtimat qu. מראה יה φανερωθεὶς Θεὸς, nempe CHRISTUS, qui in illa reg. Moriæ (quæ propriè tractus eſt Hieroſolymitanus) natus eſt, & exceptus, & prædicavit, & paſſus eſt, & reſurrexit. Alii denique deducunt ex מר q. d. *amarum*, propter amaritudinem Abrahami. Polus.

Moricambe, æſtus & fluvius Albionis in comitatu Cumbriæ, inter Itunam, & Beliſamam amnes. *The Bay of Cardronock*, teſte Camdeno.

Moridunum, op. Albionis in comitatu Devonienſi apud oſtia Axæ fluvii. Vulgo *Seaton*.

Morimaruſa, mare Septentrionale, quod Scythiam alluit, vulgò etiam *Mare Setentrionale*.

Morini, pop. inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus, & Nerviis vicini, quorum opidum mediterraneum, Ptolemæo teſte, fuit Tervanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virg. Æn. 8. *Extremi hominum* dicuntur, quòd, ut jam diximus, Oceano ſint proximi, breviſſimuſque ab eis, vel ipſo Cæſare teſte, in Britanniam ſit trajectus.

Moſa, vulgò *la Meuſe*, fluvius inſignis Galliæ Belgicæ ex Vogeſo monte non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceanum ſe exonerans. Julius Cæſar: *Moſa profluit ex monte Vogeſo, qui eſt in finibus Lingonum, & parte quâdam Rheni recepta, quæ appellatur Walis, inſulam efficit Batavorum.* Sidonius in Paneg. Majoriano:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Moſæus, flu. Suſianæ regionis in ſinum Perſicum fluens. *Muſeus* Marcellino. *Tragicera* Ortelio, aliàs *Tariteri*, alias *Mecuf*.

Moſchi, populi Aſiæ Albanis, & Iberis finitimi, circa Caſpium mare eos ponit Mela, circa Phaſidis fontes Plinius, ubi & montes *Moſchici*. Hos *Meſech* in ſacris literis dici ſcribit Arias Montanus in Apparatu Biblico. Lucanus lib. 3.

Heniochi, ſævuſque affinis Sarmata Moſchis.

Sid. Apol. in Panegyrico Avito:

Sauromatam taceo, ac Moſchum, ſolitoſque cruentum
Lac potare Getas.——

Vide Bochart. Phaleg. 3. 12.

Moſchophagi, i. e. *Vitulivori*, populi circa mare Erythræum. Arrianus.

Moſchus, fluvius, nunc vulgò *Morava*, in Myſiâ ſuperiore, ex Orbelo monte in Danubium fluens. *Moſcheus* Ptolemæo.

Moſcovia, hodiè appellatur univerſum Imperium Magni Ducis Moſcoviæ, quod mari glaciali à Sept. terminatur, ab oriente Tartaros, a meridie Polonos, ab occ. vero Livones & Sueciæ regem vicinos habet. Hujus omnes regiones ſingulatim deſcribit Sigiſmundus Baro ab Herberſtain in Moſcoviticâ hiſtoriâ, apud quem multa de Religione, ritu, vivendique more totius gentis, quæ magis ſervitute, quam libertate gaudet. Omnes ſe principis ſervos fatentur. Raro illis eſt quies, nam aut bellum Lithuanis, aut Livonienſibus, aut Tartaris infert, aut ſi nullum bellum gerit, præſidia collocat circa Tanaim, & Occam flu. ad reprimendas Tartarorum deprædationes. Tunicas oblongas, ſine plicis, manicis ſtrictioribus, Hungarorum fere more, geſtant Muſcovitæ. Ocreas fere rubras, eaſque breviores, ut quæ genua non attingant, ſoleaſque ferreis clavicula munitas habent. Ventrem nequaquam ſed femora cingunt, atque adeo pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Juſtitiam ſtrenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœnâ perſiquuntur. Monetam argenteam habent non rotunda, ſed oblonga & ovali quodammodo formâ. Pellibus nobilibus, ac precioſiſſimis, quæ illinc per [illegible] in Europam exportantur, regio abundat; & ubique ferè ſylvoſa eſt. Cæterum de *Moſcovia* nemo meliùs ſcripſit, quàm Adam Olearius libro cui titulus eſt Gallicè: *Relation du Voyage d'Adam Olearius en Moſcovie, Tartarie & Perſe.*

Moſcua, ſeu *Moſcha*, vulgo *Moſcow*, urbs Europæ perampla, emporium celebre, & caput Imperii Moſchorum, ad Moſchum flu. in quâ magnus Dux Moſcoviæ reſidere ſolet. Creſcit indies, ſed pro majore parte fœdè conflagravit an. 1668. Arx eſt in ea perampla M. Ducis, quem incolæ *Czar*, i. e. Imperatorem vocant, cum valido præſidio. Domus autem ſunt ligneæ omnes. Diſtat 140. m. p. à confin. Poloniæ in ort. 240. à Novogardiâ parvâ in Afr. & 370. a Novogardiâ magnâ in Eurum. Long. 65. 40. Lat. 59. 30.

Moſon, Galatiæ urbs, Ptol. *Aricanda* Nigro.

Moſychlus, mons Lemni, in quo fornax Vulcani, de quo Heſychius & Nicander in Theriacis verſ. 472.

Ἠ Σάν, ἢ Μοσύχλῳ.——

Ubi Scholiaſtes hæc citat ex Antimacho:

——Ἡφαίστου πνοιῇ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάτῃσιν ὄρευς κορυφῇσι Μοσύχλου.
——*Quales in ſummâ rupe Moſychli*
Mulciber accenſis fornacibus excitat ignes.

Et ex Eratoſthene:

——φαίνετο Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον.
——*Elucet Moſychlæis ignibus æquum.*

Itaque *Moſichlus*, teſte Bocharto, vel eſt מזליגא *Mazlega*, *ſplendens*, ut in Syrâ paraphraſi, Apoc. 21. 21. vel מזלק *Mazlec*, *ardens*, unde זיק *zelic* Chaldæis *ſcintilla*.

Moſylon, promontorium, & emporium Æthiopiæ. Steph. *Omgauli* hodiè, teſte Moletio. Inde *portus Moſylicus*, quo Cinnamomum devehitur, ut eloquitur Plin. Simeon Sethi de facultate ciborum; ubi de Cinnamomo: ἄριστον δὲ τὸ λεγόμενον Μόσυλον τὸ ἀπὸ Μοσύλου πόλεως.

Moſyni, vel *Moſſynæci*, pop. Cappadociæ ad Pont. Euxinum, inter Cytorum, & Ceraſuntem urbes longo tractu incolentes. Getis finitimos collocat Tibullus 4. 1.

Quaque Hebrus, Tanaiſque Getas rigat, atque Moſynos.

Mela 1. 19. *Ultra Tibarenos Moſyni turres ligneas ſubeunt.* Ita locum illum reſtituit Voſſius. *Moſſenychi* dicuntur Val. Flac. lib. 1. verſ. 150.

Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Moſſenychi.——

Apollonius lib. 2. verſ. 1018.

Ἠ ἐπὶ Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι.
Ubi Moſſynæci in montibus tenent
Falas, unde & ipſi cognomen traxerunt.

Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βύζηρές τε μετ' αὐτούς, καὶ ἄγχοθι φῦλα Βεχείρων,
Μάκρωνές τε Φίλυρές τε, καὶ οἳ Μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους, ὄφρ' ἐν αὐτοῖς πολύῤῥηνοι Τιβαρηνοί.

Ubi Schol. Λέγει ὁ Γεωγράφος ἀπὸ Μοσσύνων, ἃ ἐστι πύργοι, αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι. Vide Steph.

Mocene, Armeniæ majoris regio ad Cyrum flu. Ptol. *Exechia* Caſtaldo.

Motenum, Pannoniæ ſuperioris urbs. Anton. à Vienna 4. leuc. in merid. *Bruck an der Leyte* Simlero. Sed Lazio *Marix* pagus eſt ejuſdem tractûs.

Motho, vicus Arabiæ in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occiſus eſt. Significat autem linguâ Arabum τόπος θανάτου. Steph.

Mothone, Laconicæ opidum Am. Marcell. fine lib. 26. Ubi Valeſius: *Methone* Laconicæ opidum memoratur à Thucyd. lib. 2. eamque adhuc ſuâ ætate nomen id retinuiſſe ſcribit Euſt. in Hom. Catalogum. Sed cæteri Meſſeniæ aſſignant, inter quos Mela & Strabo, Plinius ac Ptolemæus. Eamque Pauſan. in Meſſen. *Mothonem* nominat, perinde ac Porphyrius lib. 2. de abſtinentiâ: Μίλος, inquit, ὁ Βασιλεὺς Μαυρουσίων ὁ ἐν Μοθώνῃ σφαγεὶς ὑπ' Ἀθηναίων. Scribe Βίλος, ex Strab. lib. 8. In Tab. quoque Peutingerorum *Mothone* dicitur. Neque aliter hoc in loco tam editio Rom. quam Regius codex ſcriptum habent. Quid quod & in prologo 7. Trogi Pompeii *Mothone* dicitur, quæ à reliquis Methone, opidum Magneſiæ, longe ab hoc noſtro diverſum.

Motene, parva regio Iberiæ, Colonia Romanorum, Phlegon *Mutenum* eam vocat. Steph.

Motya, vel *Motye*, urbs Siciliæ, de quâ ſic Vir Magnus. De Phœn. Col. lib. 1. cap. 27. A Lilybæo promontorio verſus Aquilonem navigantibus ſtatim occurrit Motye, Pœnorum colonia. Diod. lib. 14. Οὐ μακρὰν τοῦ λόφου τούτου Μοτύα πόλις ἦν, ἄποικος Καρχηδονίων, ᾗ μάλιστα ἐχρῶντο κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμητηρίῳ. *Non procul ab illo colle* (Eryce) *ſita erat urbs Motye, colonia Carthaginienſium, quâ potiſſimum utebantur, ut belli ſede, unde in Siciliam irrumperent.* Proinde Thucydides de Phœnicibus Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο, &c. ὅτι ἐντεῦθεν ἐλάχιστον πλοῦν Καρχηδὼν Σικελίας ἀπέχει. *Motyam, Soluntem & Panormum incoluerunt, &c. quia minimo inde in Carthaginem trajectu Sicilia diſtat.* Et Pauſanias in Eliacis: Ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἀκρό-

ἐσ

ἐν Σικελίᾳ τ̃ τέτραμμένην ἐπὶ Λιβύης καὶ Νότον. καλουμένην δ̓ Πάχυνον (lege Λιλύβαιον) Μοτύη πόλις. Οἰκοῦσι δ̓ Λίβυες ἐν αὐτῷ καὶ Φοίνικες. *Ad Pachynum* (imo *ad Lilybæum*) *Siciliæ promontorium, quod in Africam ad Auſtrum, eſt Motye urbs, quam tenent Afri & Pœni.* Motye in Diodoro legitur urbs fuiſſe valdè inſignis τῷ τ̃ πλήθει, καὶ τῷ κάλλει τῶν οἰκιῶν εἰς ὑπερβολὴν πεποικιλμένη. διὰ τ̃ εὐπορίαν τῶν κατοικούντων. *& domorum copiâ, & ſpecie magnificè exornata propter incolarum divitias.* Situs prope qualis Tyri, nempe in inſula quam Iſthmus manufactus ſtadiorum 6. ita continenti junxerat, ut ex inſulâ facta eſſet Cherſoneſus. Idem Diodorus: Ἀλλὰ δ̓ ἡ πόλις ἦν ἐπί τινος νήσου κειμένη τ̃ Σικελίας ἀπέχουσα σαδίους ἕξ. Et paulo poſt, εἶχε δ̓ καὶ ὁδὸν σενὴν χειροποίητον, φέρουσαν ἐπὶ τ̃ Σικελίας αἰγιαλόν. Dictam fabulatur Stephanus, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας τοὺς αὐτοῦ βοῦς. Ego dictam interpretor Punicâ voce מתוחה *metuha*, i. e *protenſam*, propter Cherſoneſi longitudinem. Ad Aquilonem fuit Motyenſium portus, quem multis deſcribit Polyænus lib. 5. *in Dionyſio*. Gentile *Motyæus*, nam corruptè legitur apud Steph. Μοτυεαῖος.

Motychanus, flu. Siciliæ per oram auſtralem fluens inter Motyam & Inycum, Ptol *Xicli*, teſte Fazello.

Mucræ, Samnii pagus inter Fauces Caudinas & Bovianum. Silius Ital. lib. 8

Qui Batulum Mucraſque colunt, Boviania quique
Exercent luſtra, aut Caudinis faucibus hærent.

Mugillones, pop Germaniæ, quorum nomen torrens *Mughel* in Auſtriâ redolere videtur, teſte Lazio.

Mulacha, vel *Mulucha*, Africæ fluvius, Numidiam à Mauritaniâ dividens. Strabo. Plin. 5. 2.

Mulda, flu. Bohemiæ in Albim ſe exonerans juxta Melnicum op.

Mulhuſia, urbs Alſatiæ ſuper ad Hellelum flu. Imperialis & Helvetiis aggregata An Dom. 1615. 3 leuc. a Baſilea in Circiquot a Neoburgo in occ.

Mulhuſia, urbs Germ. in Thuringiâ Imperialis & ſitu culta. Diſtat fere 7. mill. Germ. ab Erfordiâ in occ. & 4. ab Iſenaco in ſept.

Muliadas, flu Hiſp. poſt Tagum fluens. Strabo lib 3. ubi Caſaubonus Μούνδας legit

Munda, op. Hiſp Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem, & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta utrinque edita eſt ſtrages, ut Cæſar victor hoſtes, qui fugâ ſeſe in urbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum conſtruxit. Lucan. lib. 1.

Ultima funeſtâ concurrunt prælia Mundâ.

Silius lib. 3.

Et Munda Æmathios Italis paritura dolores.

Long 15. 38. Lat 36. 28.

Muniticum, urbs Germaniæ, Ptol. *Gottingen*, teſte Villanovano, in Haſſiæ, Saxoniæque Confinis, media inter Mundam ad meridiem, & Eimbecam ad Bor Long. 31. 47. Lat 51. 32.

Munychia, portus Atticæ Piræeo proximus inter illum ad occ & Sunium promont. ad ort. apud Iliſſi flu. oſtium, antiquum nomen retinens. Ovid Met. 2.

Munychioſque volans agros, gratamque Minervæ
Deſpectabat humum.——

A *Munycho* principe nomen habet, qui ibi templum Dianæ extruxit, quæ propterea Mynichia, & feſta ejus eodem nomine appellata Strabo & Plut.

Mura, *Muer*, flu. Germaniæ Oritur in ditione Salisburgenſi, deinde per Stiriam fluens Dravo miſcetur in ipſo limite Hungariæ

Muranum, *Morano*, op Lucaniæ, nunc caſtr Calabriæ citer. in confin. Baſilicatæ, 40. m. p. à Coſentia in Bor. & med. inter ſin. Tarentinum ad ort. & mare Tyrrhenum ad occ. 16. mill utrinque diſtans. Long 40 15 Lat. 39. 30.

Muraunm, *Mouraon*, op. Portugalliæ, juxta Aram flu. Quibuſdam eſt *Moro*.

Muratum, *Murat*, op Gall in Alvernia ſuper. juxta Alagnonem amnem, 3. leuc à Floriopoli in Circ

Muravia, *Muraw*, op Germ in Stiria ſuper. ad Muram flu. 6 mill. à Judenburgo in occ & 4. à lim. Auſtriæ.

Murbachum, op Germ in Alſatia ſuper 2. leuc. à Vogeſo monte in ort & 3 à Colmariâ in Afr.

Murbogi, pop Hiſp Tar quorum metropolis Burgi, urbs regia Caſtellæ vet. vulgò *Burgos*, intra montes.

Murcia, urbs ampla Hiſp Tar. ad Seguram flu. & regni Murciani caput, 3. leuc. ab Oriola in occ. & 6. à Carthagine Nova in Bor

Murgantia, Samnii opidum. Liv. hodiè *Morcone*.

Murgentia. Vide *Morgantium*.

Murgis, vel *Murgi* Anton. op. Hiſp. geminum; unum maritimum in Hiſp. Tar & Bæticæ confin. in orâ regni Granatenſis, *Muxacra* hodiè, teſtibus Flor. & Marianâ. Alterum op. Bæticæ, nunc pagus regni Granatenſis *Murga*, teſte Mariana Sed Cluſio eſt *Murcia* urbs regni Murciani caput.

Murcela, urbs Pannoniæ ſuperioris Ptol *Muerz* Lazio. Aliis eſt *Murecz*, op Stiriæ

Murſa, urbs Ioniæ, ab Adriano condita Steph Item urbs Pannoniæ inferioris, *Murſia* Ptol. nunc op Hungariæ, *Eſſeck*, ſive *Ezeck* Lazio.

Murſella, op Pannoniæ ſuper. inter Sabariam & Arrabonem

Murta, *la Meurte*, flu. Gall. in Lotharingiâ. Oritur ex Vogeſo M ac in Moſellam cadit, 3 leuc. ſupra Muſſipontem

Murthlacum, *Murthlac*, op. Scotiæ in Marriâ reg. Murvii Africæ propriæ op Ptol.

Murum, *Mur*, pag Rhætorum inter Clavennam ad merid. & Tinnetionem ad Bor. Long 30. 35. Lat. 45 50.

Murus, *Muro*, urbs Lucaniæ in Baſilicatâ prope Apenninum M. 24. m. p à Marſico, à Potentiâ v. 18. in occ

Murus, mons Luſitaniæ, Vindiu ramentum, per agrum Viſenſem & Lamacenſem extenſus, Marano & Alcobæ agri Conimbricenſis junctus, teſte Reſendio

Murus PictICUS. *The Picts Wall*, antiquus ultimuſque Romani Imperii in Albione limes. Primo ex ceſpitibus & Stipitibus ab Hadriano Imp factus eſt: Poſt a Severo Imp. multo jam munitior conſtructus per continentem a mari Germ. ad mare Hibern. perductus fuit. Tandem Imperio jam devergente è ſolido ſaxo 8. pedum lat. & 12. altitud. à *Boulneſſe*, prope Itunæ ſinum in occ. inchoatus perpetuo tractu ad Tinæ oſtium in ort. ductus eſt, & linea maxima ex parte directa per montes vaſtos aſcenſu & deſcenſu ſuper præruptas rupes 100 fere m. p longitudine collegit: cujus quidem ductus multis in locis etiamnum extat in Cumbriâ & Northumbriâ provinciis ſuis tantum pinnis nudatus. In eo crebræ turres ſpeculatoriæ mille paſſus inter ſe diſtantes extructæ ſunt, in quibus milites ad tutandos ab hoſtilibus incurſibus fines excubarunt, teſte Jo Speede.

Muſicani terra, quam Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam ponit. Erit ergo ea quæ hodiè *Malaca* vocatur. At idem eam paulo inferius ad Pantalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententiæ etiam Arrianus lib 5. & Diodorus lib. 17. ſubſcribunt. Meminit eorum Qu. Curtius.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, ut ſcribit Blondus, qui eum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, utrumque forte recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius *Mytiſtratum*, *Mutuſtratum* Plinius ſcribit, Siciliæ urbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretta* vocant. Hos eoſdem eſſe cum *Ameſtratinis*, quorum Cic. in Verrem meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Mytiſtrata* habet Steph. urbs Siciliæ.

Muſolani, Africæ pop. à Coſſo duce exercitûs Octavii Cæſaris victi. Oroſius lib 6. cap 21.

Mutilum, op. Gall Togatæ in viâ Æmiliâ, ſive Romandiolâ non obſcurum. *Mutila* Julio Obſequenti; hodiè *Mutigliano* Blondo. *Modiana* Leandro.

Mutina, civitas Gall. Ciſalpinæ in Flaminiâ, inter Regium Lepidi, & Bononiam. Strabo. Colonia Romanorum, in quâ Antonius D. Brutum obſedit, quam tamen Hirtius & Panſa, Conſules, victo Antonio, liberavit. Ptolemæo Μούτινα Latinâ formatione, reliquis vero Græcis omnibus Μούτινη, excepto uno Polybio, apud quem forte rectius Μοτίνη, quippe brevem eam ſyllabam fuiſſe habitam patet ex poetis. Ovid. Met. 15.

——*Mœnia pacem*
Victa petent Mutinæ, Pharſalia ſentiet illum.

Lucan. lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis.——

Silius lib. 8.

Certavit Mutina quaſſata Placentia bello.

Martialis 3. 58.

Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupa dabit.

Vide Plin 2. 83. *Modena* hodiè dicitur. Long 33. 00. Lat. 43. 50.

Mutiſtratis. Vide *Ameſtratus*.

Mutuſca, quæ & Trebia, ac Trebula, vulgò *Trevi*, urbs Umbriæ Epiſcopalis olim, nunc op. in colle amplum inter Fulginium 6 & Spoletum 9. m p Pop. *Trebulani* & *Mutuſcæi*. Virg Æn 7.

Ereti manus omnis, oliviferæque Mutuſcæ.

Sed cum Eretum ſit in Sabinis, Mutuſcas quoque in finibus Sabinorum fuiſſe crediderim, Trebamque à Trebulâ diverſam eſſe Itaque *Mutuſca*, *M Leone* in Sabinis hodiè Ferrario Opidanos *Mutuſcæos*, ut dixi, Plin. vocat lib 3 cap. 12. addit ibidem *& qui Suffenates*. Dionyſ. vero *Suffenas* vocat.

Muza, portus, & emporium Arab Felicis, quò appellunt, qui ex Ægypto in Indiam navigant, *Gezien* Moleto.

Muzi is, urbs & emporium Indiæ citerioris Plin. 6 23. *Cbaul* Moletio. *Anor* vero ſupra Calicut Dalechampio.

Mycale, op. & mons Cariæ, ſeu potius Ioniæ; Herodoto, promont. è reg. Sami inſ Inde *Mycalæus*. Claud. lib. 2. in Eutrop.

Icarium pelagus Mycalæáque littora.

Mycaleſſus, urbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit; hodiè *Malacaſa*. Stat. Theb. 7.

——*Quos pingueis Mycaleſſus in agris,*
Palladinſque Meles Hecatææque gurgite nutrit
Gargaphie.——

Hinc Ceres *Mycaleſſia*, cujus templum juxta mare Mycaleſſum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſuſque claudi putabatur. Quinetiam fama erat omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere. Eſt & alia Cariæ, item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, urbs Peloponneſi, quam Perſeus Danai fil. extruxit, in quâ regnavit Agamemnon. Inde Virg. Æn 6.

Agamemnoniaſque Mycenas.

Idem Æn. 2.

Millia quot magnis nunquam venere Mycenis.

Pelopeiades Mycenas vocat Ovid Faſt. 3. quia illic Pelops habitavit, à cujus etiam filio Thyeſte *Thyeſtæas* vocat Lucanus lib 1.

——*Qualem fugiente per ortus*
Sole Thyeſteæ noctem duxere Mycenæ.

Inachias vocat Papinius, quòd juxta Inachum flu. poſitæ videantur. *Agios Adrianos* Sophiano. Nigeo *Charm* eſt, *Gerbigni* Theveto Equi Mycenarum in pretio fuere. Virgil. Geor. 3.

Et patriam Epirum referat, forteſque Mycenas.

Gratius in Cynegetico:

Conſule Peneï qualis perfunditur amne
Theſſalus, aut patriæ quem conſpexere Mycenæ
Glaucum.——

Horat. 1. Od. 7.

Aptum dicet equis Argos, diteſque Mycenas.

Epitheton traxit ab Homero apud quem:

——Πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Hæc urbs Junoni & curæ & cordi fuit. Hom. Il. 4.

Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

Ovid. Faſt. 6.

——*Sparten, Argóſque, meáſque Mycenas.*

Silius lib. 1.

Hic Juno ante Argos——
Ante Agamemnoniam, gratiſſima tecta, Mycenen, &c.

Inde *Mycenæus*, Prop 2. 22.

Quid? ferus Andromachæ lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Epiſt. 5.

Iſta Mycenæâ littera ſcripta manu.

Mycone, ſeu *Myconos*, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, ſub quâ poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: unde proverb. *Omnia ſub unam Myconon congerere*, quod in eos dici conſuevit, qui res naturâ disjunctas eodem libro, vel titulo conantur complecti. Hujus proverbii menn. Tiraq Orat. 7. & Stephanus his verbis: Μύκονος δὲ νῆσος ἐφ' ἧ μυθεύονται κεῖσθαι τῶν γιγάντων οἱ ἐσχατώτατοι ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντες. Ἀφ' ὧν ἡ παροιμία πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον ὅτι τῶν ὑπὸ μίαν γεγραμμένων ἀνάγκη τὰ διῃρημένα τῇ φύσει. Ubi lege ἐσχατώτατοι & vide Zenobium. Scribit Servius hanc inſulam terræ motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Inſulares *Myconii*, de quibus literis proditum eſt, calvos eſſe ſolere Inde *Myconius* pro Calvo Plin. 11. 37. *Micole* hodie Nigro & Soph. Vilis autem inſula fuit ac deſpecta; Unde Stat. 1. Achill.

——*Placet ire per altas*
Cycladas, hinc ſpretæ, Myconos, humiliſque Seriphos.

Ovid Met. 7.

Hinc humilem Myconen cretoſaque rura Cymoli.

Virg tamen *celſam* vocat Æn. 3. comparativè cum Delo eam conferens. Athen. lib. 1 *Myconios* dicit διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν, ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Unde illud Cratini in hominem ſordidum & avarum [illegible] ἂν Ἰσχόμαχον γλίσχρως Μυκωνίου φιλίδος ὢν ὅπως [illegible] *Quomodo tu ab Iſchomacho Myconio genitus munificus eſſes?* Item Proverb Μυκόνιος γείτων, & Myconiam dictam in eos qui non vocati ad convivia ſe ingerebant. Proinde Μύκονος Phœnicibus erat מוכ און *Muc-on* quaſi dixeris *cenſu tenuem*. Bochartus.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens inter Axium, & Strymonem fluv. Plin. 4. 10. Pop. *Mygdones*, qui in Aſiam tranſgreſſi in ei parte Myſiæ conſederunt, quæ Troadi ſuperjacet, Rhyndaco amni, & Daſcylitico lacui propinqua eamque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt In hac reg Nioben natam volunt poetæ Eſt item magnæ Phrygiæ regio. Stephanus, qui hanc quoque *Mygdoniam* vocari ait Hinc *Mygdonia* mater Deorum Val. Flac Arg. 3.

——*Ancipitem lymphavgrat urbem*
Mygdoniæ Pan juſſa ferens ſæviſſima matris

Et lib. 8.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo
Lætaque jam Cybele.

Claudianus de conſulatu quem Manlius Theodorus cum Eutropio geſſit:

Perfeſſique ruunt populo pallente leones,
Quales Mygdoniæ currum frænare Cybeles
Optat——

Porro Mygdoniam terram divitem fuiſſe patet ex Horat apud quem lib 2 od. 12. legimus,

Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes.

Marmore etiam abundabat. Ovid. Ep 15.

Quæ mihi Mygdonii marmoris inſtar erunt.

Mylæ, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſa* Nigro Pineto vero *Gutuſa* & *Liſta* Item Siciliæ urbs, Ptol & Thucyd. *Malazon*, vel *Mylazzo* Fazello, & Aretio hodiè appellatur. Sunt etiam *Mylæ* Theſſaliæ, incola *Mylæus*. Steph. *Myle* Silio dicitur lib. 14.

Et juſto quondam portus, nunc littore ſolo
Subſidens refluum fugientibus æquora Myle

Vide Sen, Nat Qu. l. 4. & Plin. 2. 98. Item *Myle* Siciliæ flu. Vide Cluverium & Dauſqueium ad Silium pag 597.

Myndus, urbs Cariæ maritimæ inter Bargylam & Halicarnaſſum, *Menteſe* Leunclavio. Plin 5. 29. Fuit in eadem Cariâ, & alterum ejuſdem nominis opidum, quod poſtea ad recentioris differentiam *Palæmyndum* appellavere. *Sancto Pietro* hodie dici ſcribit in ſuo Livio Nardus. Diogenes apud Laertium. Ἐλθὼν εἰς Μύνδον καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πύλας μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

Myonneſos, op. Ioniæ in peninſula inter Teum & Lebedum. Steph. Item inſula Theſſaliæ ante Lariſſam, teſte Strabone Caſ Strabo 194.

Myos hormos, urbs Ægyptorum cum portu ad ſinum Arabicum, inter Arſinoen, & Berenicen. *Coſir* eo loco ponit Ramuſius. Vide Suckium ad Arrianum pag 2.

Myra, urbs Lyciæ mediterranea, num plu *Strumita*, teſte Stunica. Long 59. 40 Lat. 38. 25.

Myrmidones, Theſſaliæ populi, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt Sic apud poetas dicti (ac teſte Plinio 4. 7 ſic in univerſum Græci nominantur; unde Philoſtratus in Heroicis ait Μυρμιδόνας ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς) à formicis, quas ad Æaci preces in homines (illis peſtilentiâ ſublatis) converſas fabulantur. Vir Æn 2

Myrmidonum Dolopumve, &c. Vide *Æacus*.

Myrtoum mare, pars Ægæi inter Peloponneſum & Atticam, ac Eubœam inſulam, licet Ptolemæus illud *Myrtoum* appellet, quod Cariam ad occid. alluit Sic dictum à *Myrtylo* Oenomai aurigâ ibi ſubmerſo Plin. tamen 4. 11. appellatum mavult à *Myrto* exiguâ inſulâ non procul à Caryſto. Ejus meminit Horat. lib. 1. Od. 1.

Myrtoum pavidus nauta ſecet mare.

Vide Lambinum ad locum. *Mar di Mandria* Caſtaldo.

Myrtuſſa, vel *Myrtuſa*, mons Libyæ. Callimachus in Apollinem Στῆς ἐπὶ Μυρτούσης κεραῆς [illegible]. Ubi Schol. Μυρτοῦσα ὄρος Λιβύης. Idem habet Steph. Ejus meminit Apoll. l. 2.

Αἱ Λιβύην ἐνέμοντο παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.

Myſia, regio min Aſiæ ad Helleſpontum Troadi contermina: cujus incolæ *Myſi*, abjectiſſimæ conditionis homines, fortiſque adeo contemptæ, ut ceſſerint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, *Myſorum ultimum* eſſe dicebant. Cic. pro L. Flacco Strabo etiam *Myſos* conſtituit in Europâ in confinio Pannoniæ ad Danubium flu. putatque *Myſos* Aſiæ populos ab his, ut originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio *Mœſi* dicuntur. Vide Boch. Phaleg lib 1. cap 12. Dividitur autem *Myſia* in majorem, & minorem. Major Helleſpontica appellatur à Galeno, & pop Helleſpontii à Strabone, in quâ Cyzicus & Lampſacus urb præcipuè Minor à Strabone Olympica à monte Olympo dicitur, in quâ Pruſa urbs Bithyniæ. *Myſia* etiam Europæ gemina eſt apud Ptol. ſuperior, & inferior. Vide *Mœſia*.

Myſomacedones, pop. Aſiæ in tractu majoris, Myſiæ à *Macedonibus* oriundi, unde & nomen habent. Plin. 5 26.

Myſtia, op. Magnæ Græciæ apud oram inter Locros, & Cauloniam. *Gioioſa* Barrio.

Mythopolis,

Mythopolis, locus Bithyniæ apud Aſcanium paludem, à Cio 120 ſtad. diſtans Ariſt. *Mythopolis* Antigono.

Mutiſtratum, vide *Ameſtrata*

Myus, *untis*. urbs Ioniæ in Cariæ confinio, apud Mæandri oſtia. Herod. Strab. Plin. Steph. cujus populi à culicibus infeſtati Miletum proximam urbi migrarunt. Hanc Artaxerxes Perſarum rex Themiſtocli Athenienſi in obſonium dedit cum Magneſiam in panem, & Lampſacum in vinum dediſſet, teſte Thucydide

N.

N*Aarmalcha*, Perſis ſignificat *fluvium regium*. Am. Marc lib. 24. *Naarmalcha nomine, quod flumen regium interpretatur, Cteſiphonta prætermeat.* Et rurſus eodem libro: *Ventum eſt hinc ad foſſile flumen Naarmalcha nomine, quod amnis regum interpretatur, tunc aridum.* Græci ποταμὸν βασίλειον vocant. Strabo lib. 16. Μεταξὺ δὲ τοῦ Εὐφράτου, καὶ τοῦ Τίγριδος ῥεῖ καὶ ἄλλος ποταμὸς Βασίλειος καλούμενος. Plin. 6 26. *Euphratem Gobaris Præfecti opere deductum, ubi eum diximus findi, ne præcipiti curſu Babyloniam infeſtaret; ab Aſſyriis vero univerſis appellatum Armalchar quod ſignificat regium flumen.*

Nabathæa, regio orientalis, *Barraab* Saracenis, teſte Moletio. Euſt. Ἡ Ναβαταία πολύανδρός ἐστι ἡ χώρα, καὶ εὔβοτος. Videtur legendum πολύαγρος. Eſt enim regio frugum inops, plena pecorum, teſte Hieronymo. Pop. *Nabathæi*, à *Nabaioth* Iſmaelis filio, teſte Iſidoro, dicti. Alii in Arabiâ Petræâ ponunt, quorum metropolis eſt Petra, quæ Nabathæa cognominatur a Strabone; Alii in Arabia Felici. Τῶν Ἀράβων τοὺς καλουμένους Ναβαταίους, inquit Plut. in Demetrio. Diod. lib. 2. Τὰ μὲν ἐν αὐτοῖς τῆς ἔσω μέρη κατοικοῦσιν Ἄραβες οὓς ὀνομάζουσι Ναβαταίους, νεμόμενοι χώραν τὴν μὲν ἔρημον, γῆν τε ἄνυδρον, ὀλίγην δὲ καρποφόρον. Ἔχουσι δὲ βίον λῃστρικὸν καὶ πολλὴν τῆς ὁμόρου χώρας καταδιατρέχοντες λῃστεύουσιν ὄντες δυσμάχοι κατὰ τοὺς πολέμους. De ſitu eorum Dionyſ. v. 854.

> Ἀλλ' ἤτοι πρώτους μὲν ὑπὲρ κλισίων Ναβάταιο
> Ἀγχόθι ναίοντας ἐπονομίην Ναβαταίους.

Ovid. Met. 1.

> *Eurus ad auroram Nabathæaque regna receſſit.*

Lucanus lib 4.

> *Torſit in occiduum Nabatæis flatibus orbem.*

Elephantos olim aluit hæc regio. Juvenal. Sat. 11.

> *Et quos depoſuit Nabathæo bellua ſaltu.*

Incolas Dacharenos vocant Euſtathius ac Stephanus.

Nævia, porta urbis Romæ extra quam ad 4 mille paſſus *ſilvæ Næviæ* occurrit, teſte Feſto: à *Nævio* cive, cujus erat, dicta. Ea inter Eſquilinam, & Tiburtinam ſita eſt a Baſilicâ S. Mariæ majoris propiore hodie nomen habens.

Nagara, urbs Arab. Fel. mediterranea. *Negran* ex tabb. recent. Item urbs Hiſp. Tarracon vulgo *Naja*.

Nagidos, *Naridos* Melæ, urbs Pamphyliæ in Ciliciæ confinio, *Nigde* incolis, & *Nigidia* Turcis, teſte Leunclavio, contra quam *Nagiduſa* inſula. Sed Stephano Iconio finitima eſt. Long. 63. 10 Lat 41. 20.

Nagnata, urbs Hiberniæ Ptol. apud quem ſitus loci (inquit Waræus) locum aliquem deſignare videtur non procul à Sligoa urbe

Namurcum, *Nameur*, urbs Belg. inter duos montes ad Lævam Moſæ ripam, 8 mill. a Lovanio diſtans. Sabis flu. ipſam bifariam ſecat. Hinc *Namurcenſis Comitatus*, inter Leodienſ. ditionem, Hannoniam, & Brabantiam. Long. 26. 12. Lat. 50 28

Nanceium, *Nancy*, urbs Lotharingiæ ad Murtam flu. Duplex eſt, nempe antiqua, ubi ſedes Ducis, & nova; diſtatque fere 5 leuc. à Tullo in ort. paulò amplius à Marſalio in occ.

Nangeris, Indici maris inſ. Ptol. cujus populi *Chingale*, teſte Garcia ab Horto.

Nannetes, pop. & urb Gall. Celt. ad Ligerim flu. 15. leuc. ab ejus oſtio in ort 22. a Rhedonibus in meridiem, quot à Venetis in ort. 16. ab Andegavoin occ. Long. 18. 25. Lat. 47. 10

Nanquinum, urbs ampla regni Sinarum, juxta ſinum *Nanquinenſem*, emporium celeberrimum, olim imperii ſedes regia per aliquot ſecula, nempe ſub Regibus è domo Taimingâ, a quibus poſtea Pequinum ſedes Regia effecta eſt contra irruptiones Tartarorum.

Nautonenſe caſtrum, *Chaſteau Laudon*, urbs Gall. in Prov. Inſulæ Franciæ in Vaſtinio tractu.

Nantuates, pop. Gall. Celt. fuere ubi nunc Caballicus Ducatus, *le Chablais*, provincia Sabaudiæ borealior, juxta Lac. Lemanum extenſa, inter Valleſiam prov. ad ort & Genevam ad occ.

Naparis, flu. Sarmatiæ, forte eſt Tyras, inter Scythiam, Europæam & Daciam, qui nunc *Dnieſter* dicitur, influitur in Pont. Euxinum,

Napitia, op Brutiorum ad ſinum Hipponiatem, qui & *Napitinus* ex eo nominatur, *Lo Pizo*, teſte Barrio. Sunt qui Nepetiam a Napitia diſtinguentes, *Amantiam* indigitent. Long. 40 09 Lat 38. 42.

Napuca, op. Daciæ in Valachia. Ptol. *Buſiten*. teſte Lazio.

Nar, flu. Umbriæ è montibus Amiterninis fluens, perque Velinum lacum tranſiens, a quo emiſſus, ingenti fragore (qui ad aliquot mill paſſ. exauditur) præcepſque deſcendens ad Interamnam per campos, & ad Narniam per anguſta loca in Tiberim inter Ocriculum, & Hortam defertur. Ovid. Met. 14.

> *Quas Anienis aquæ, curſuque breviſſimus Almo,*
> *Narque tulit præceps, & amœnæ Farfarus umbræ.*

Lucan. lib. 8.

> ———*Et quà Nar Tiberino illabitur amni.*

Q. Ennius, lib 6. Annalium:

> *Sulphureas poſuit ſpiramina Naris ad undas.*

Virg. Æn. 7.

> *Sulphureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini,*

Ubi Servius

> *Sabini linguâ ſuâ Nar dicunt ſulphur.*

Sil. lib. 6.

> ———*Narque albeſcentibus undis*
> *In Tybrim properans.*———

Claud.

> *Et Nar vitiatus odoro*
> *Sulphure*———

Plin. 3. 12. *Nar ſulfureis aquis* Auſonius Idyll. 12.

> *Fluminibuſque Italis præpollens ſulfureus Nar.*

Vide Cluver. Ital Ant lib. 2. cap. 10.

Naracuſtoma, ſecundum Iſtri flu. oſtium. Arrian.

Naragara, urbs Africæ mediterranea, proxima Tebeſtæ, & Aſſuro, inter Siccam, Thaguram, nomen antiquum retinens.

Narbaſi, & *Narbaſes* Iſidoro, pop. & montes Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum, inter Legionem, & Oretum.

Narbeta, regio Palæſtinæ inter Cæſaream, & Samariam. Joſephus.

Narbo, urbs & colonia Gall. Narbonenſis, cui nomen dedit in orâ, apud Atacis flu. oſtia (licet Plin. illam à mari 12. diſtare ſcribit) inter Montem Peſſulanum ad ort. ac Toloſam ad occid. *Narbo Martius* Plinio, quòd eo Cæſar ex Martiâ legione colonos deduxerit. A Romanis condita olim 160. teſte Polybio. Auſonius de claris urbibus:

> *Nec tu Martia Narbo, ſilebere: nomine cujus*
> *Fuſa per immenſum quondam provincia regnum*
> *Obtinuit.*———

Narbonenſis Gallia, quæ & *Braccata* Plinio, una ex quatuor Galliæ pagibus, à Pyrenæis M. Galliam ab Hiſp. ad Alpes, quæ eandem ab Italia dividunt, extenditur, in 4 reg. diviſa, *Occitaniam* à Garumnâ ad Rhodanum, *Provinciam* à Rhodano ad Alpes maritimas, *Delphinatum*, à Druentiâ flu. & montibus ad Hiſaram flu. & *Sabaudiam* ab Hiſara ad Rhodanum & Lemannum lacum.

Nargara, Africæ propriæ urbs Livio, ubi Scipio & Hannibal colloquebantur. *Margarum* Polybio.

Nariſci, pop. Germ. quorum reg. *Noregow*, teſte Aventino. *Beyrn* Rhenano. Fabricius, & Willichius *Voitlander* faciunt.

Narna Straboni, vel *Narnia*, Umbriæ civitas per quam Nar. flu. labitur, à quo & nomen accepit. Liv. lib. 10. Olim *Nequinum* dicebatur, teſte Plinio. Municipes hujus loci *Nartes* quondam dictos fuiſſe ex antiquis marmoribus docet Hermolaus. Plinio verò *Narnienſes*. Sic enim ille 31 4. *In agro Narnienſi quadam terra imbribus ficciores fiunt, quod admirandis ſuis inſeruit M. Cicero, ſiccitate lutum fieri prodens, imbre autem pulverem.* *Nerni* hodie dicitur Leandro. Sil. lib 8.

> *Hiſpellum ac duro monti per ſaxa recumbens*
> *Narnia.*———

Martialis 7. 92.

> *Narnia ſulfureo quam gurgite candidus amnis*
> *Circuit, ancipiti, vix adeunda jugo.*

Claud. de 6. Conſul. Honorii:

> *Celſa dehinc patulum proſpectans Narnia campum*
> *Regali calcatur equo; rarique coloris*
> *Non procul amnis abeſt urbi, qui nomina ducit*
> *Ilice ſub denſâ ſylvis arctatus opacis*
> *Inter utrumque jugum tortis anfractibus albet.*

Vide Cluver. Ital. Ant, lib. 2. pag 637.

Naron,

Naron, flu. Dalmatiæ Naronam urb. alluens, ac pelago inter Peguntium & Epidaurum urbes exceptus, hodie *Narenta*. Nicander:

———Δεῖλον καὶ Νάρων ὄχθη.

Narthecis, parva inſula prope Samum. Strabo. & Steph. *Narthex* Suidæ, ſic enim ille: Νάρθηξ νησίδιον ἐγγὺς φασι Σάμου ἐν δεξιᾷ τῆς περιπλέουσι.

Narycia, Ferrario, urbs Magnæ Græciæ, alis *Narycium* opidum Locrorum vetuſtiſſimum, unde Ajax Oileus. Stephanus Νάρυξ πόλις Λοκρίδος. Ovid. Met 15.

———*Dextrâ prærupta Ceraunia parte*
Romechiumque legit, Caulonaque, Naryciamque.

Abundat autem *Narycia* pice optima. Virg Geor. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum,
Naryciæque picis lucos.

Vide de la Cerdam in illud Virgilii Æn. 3.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Naſabath, ut ſcribit Ortelius. ſed *Naſava* eſt in Græcis codd. Ptolemæi, *Nabar* Plinio ac Melæ, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis, *Soffagia* Caſtaldo.

Naſamones, populi Libyæ, navium Syrtibus involutarum ſpoliatores, & rapto viventes. Lucanus lib. 8.

Quas Naſamon gens dura legit, qui proxima Ponto
Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis
Syrtis alit; nam litoreis populator arenis
Imminet, & nullâ portus tangente carinâ
Novit opes, ſic cum toto commercia mundo
Naufragiis Naſamones habent.

Silius:

Quin etiam Libyco ſi quid de litore raptum
Bellator Naſamon, &c.

Idem lib. 1.

Hunc coit æquorgus Naſamon invadere fluctu
Audax naufragia, & prædas avellere ponto.

Idem ibidem:

Et vaſta Naſamon Syrtis ſpoliator Hyempſal
Audax in fluctu laceras raptare carinas.

Quin & Qu Curtius idem memorat lib. 4. his verbis: *A ſeptentrione Naſamones ſunt, gens Syrtica, navigiorum ſpoliis quæſtuoſa; quippe obſident litora, & æſtu deſtituta navigia notis ſibi vadis occupant.* Plin. 5. 5. Nominis rationem tradit. *Etiam in orâ Syrtis Naſamones quos antea Meſammones Græci vocavere ab argumento loci, medias inter arenas ſitos.* Apud hos moris erat, ut cum quis primùm uxorem duxiſſet, ſponſa nocte primâ cum ſingulis convivis coiret, ac mox perpetuò caſtitatem ſervaret. Polyd. Virg lib 1. cap 4. De Rer. Invent. Porro Naſamones coluiſſe ſolos manes, non item ſuperos arguit locus ille Dionyſii in Periegeſi:

Κεῖνον δ' αὖ περὶ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
Ἀνδρῶν ἀθρήσειας ἀπεφθιμένων Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.

Quæ ſic binis verſibus expreſſit Priſcianus:

Hos licet ad fines deſertas cernere terras
Extinctis populis Naſamonum Marte Latino.

Sed deeſt interpretatio eorum, quòd poeta eos Διὸς οὐκ ἀλέγοντας vocat. Id ita ſimpliciſſimè expreſſeris:

Quod Jovem aut divum, nulla illos cura teneret.

Mirum etiam Feſtum Avienum ad verba hæc non attendiſſe: cùm vel maximè interſit. cauſam ſciri interitus. Eam hanc adfert Dionyſius, quòd Manium cultu continenti, nullo Jovem ac ſuperos honore dignarentur, ſolo inferorum cultu contenti Veriſimile tamen eſt his verbis non rebellionem tantum, ut Salmaſio videtur, verum & neglectum Jovis cultum ab Herodoto notatum obiter poetam innuere. Non tamen exciſionis cauſa iſtis verbis ſignificatur. Neque enim Romanis curæ fuit quos Deos colerent gentes illis ſubditæ; ſed ideo deleti ſunt quòd contra Romanos rebellantes arma ſumpſerint, quod ſub Domitiano contigiſſe probat Salmaſius ex Zonara, cujus hæc ſunt verba. Δακοὶ καὶ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις ἐπολέμησαν. Horum ritus in mortuis ſepeliendis talis fuit, teſte Silio Ital. lib. 13.

———*Quid qui ſævo ſepelire profundo*
Exanimes mandant Libycis Naſamones in oris?

Euſtath v in Dionyſ. trahit nos in contrarium. Nam vaticinari eos prodit, intratis majorum ſepulcretis, & jurare mortuos qui habiti juſtiſſimi, tacto tumulo Euſtathio facem tradidit Herodotus in Melpomene, ubi ab inſtituto Nomadum abire ſcribit Naſamones Οὕτω δὲ κατακλίνοντες ... ὀμνύουσι ... ἐπὶ τὴν ψυχὴν ὅκως μιν κατιζόμενοι ... ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.)

Naſida, vel *Naſis*, op Siciliæ ad Naſum flu. *Naſo* hodiè.

Naſium, urbs Gall. Belg. Auſtraſiæ ſeu Lotharingiæ caput. *Nancy*, teſte Divæo Sed Ferrario potius videtur *Nas*, vicus in Ducatu Barrenſi ad Moſam flu. à Nancio 12. leuc. diſtans. Long. 27. 44. Lat. 48. 45.

Naſſovia, *Naſſau*, op. Germ. in Franconia reg & in Veteravia tractu ad Lanum flu. 2. mill Germ a Rheno flu in ort. 5. a Bingio in Bor. 12. a Colonia ad merid. Francofurtum verſus. Subeſt proprio Principi cum Ditiunculâ adjacente Hinc orti ſunt Principes celeberrimi Naſſovii dicti.

Natho, inſ. Ægypti intra Deltam, cum urbe quæ Atarbechis nomine Dicitur & *Proſopitis*. *Gezat Eddeheb*, quaſi *inſula aurea*, teſte Jo Leone.

Natiſo, Venetiæ flu. Ptol. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. p. 183.

Nava, flu. Germ. ſup. in Rhenum apud Bingium op. influens, *Naba*, teſte Rhenano. *Die Naw* aliis. Auſonius in Moſella:

Tranſieram celerem nebuloſo flumine Navam.

Navæthus, Italiæ flu. *a navium exuſtione* ſic nuncupatus, vide Cæl. Rhod lib 24. cap 5.

Navalia, urbs Germ. Ptol. vulgò *Suoll*.

Navaris, urbs Sarm. Aſiat. ad Tanaim flu. in finibus Jaxamatarum. *Nagariziachi* incolis, teſte Moletio.

Navarra, pars Hiſp. Septentrionalis, Vaſconibus adjacens; ad meridiem vero Tarraconiam habet regionem

Naucratis, op & nomus Ægypti mediterr. intra Deltam à *Naucratico* Nili oſtio introrſum parum diſtans, cui nomen tribuit, incolæ *Naucratitæ* & *Naucratiotæ*. Hinc etiam Athenæus *Naucratites* dicitur Plin 5. 10. *Naucratis, inde oſtium quidam Naucraticum nominant, quod alii Heracleoticum*: vel ut Athenæus *Ceramicum* Sic enim ille lib. 11. Πολλοὶ δὲ ἐν τῇ Ναυκράτει Κεραμεῖς, ἀφ' ὧν καὶ ἡ πλησίον τοῦ Κεραμείου πύλη Κεραμικὴ καλεῖται).

Naulum, civitas in Liguriâ portu, ac turribus inclyta. *Noli* hodiè Long. 30. 10. Lat. 43. 10.

Naulochus, op. Thraciæ in orâ maris Euxini apud Meſembriam urb. & fines Myſiæ inferioris Item Imbri inſulæ promontorium meridionale: ubi fons ex quo fœminæ bibentes maſculos pariunt Eunuchos, teſte Philoſtrato in Heroicis.

Naulochus item Plinio, *Naumachos* Melæ, inſ. parva Cretæ ante Salmonium. *Naulochum* quoque op. Phocidis, apud Anticyram, & Criſſam, teſte Plinio. *Naulochus* vero gen. maſcul. apud eundem Plin. op. Thraciæ apud Hæmum montem. Quin & *Naulochum*, Smyrna olim dicta, Ioniæ urbs, teſte Stephano in *Smyrna*.

Naunes, pop. Alpini in Alpibus Rhæticis. *Nanſers*, teſte Simlero, quorum op. *Naunium*, cum flu. cognomine in finibus Tridentinorum, teſte Jano Pyrrho Gaud. Merula *Naunes Val di Ganna* in finibus Inſubrum interpretatur.

Naupactus, vel *Naupactum*, urbs Ætoliæ, & regionis caput, cui nomen hodie tribuit, in orâ ſinûs Corinthiaci, apud fauces, & Antirrhium promontorium inter Nicopolim urb. Epiri 125. & Corinthum in ort. 90. mil. paſſ. Hic ſedes eſt Præfecti Turcarum Hinc *Naupactæus* Ovid. Faſt. 2.

Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Naupactum excubare. Apud Zenod. proverbio dicitur, in eos qui pereunt ignaviâ ſuâ, vel qui munus ſuſcipiunt plenum diſcriminis, uti Pauſanias Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis captâ urbe interfectus. Aliter hoc adagium apud Suidam refertur. A compactis navibus ſic dictum volunt, quòd ibi Heraclidæ primùm navem conſtruxerint. Long. 47. 26. Lat. 38. 50.

Nauplia, urbs Peloponneſi maritima, & navale Argiæ reg. ad ſinum Argolicum, ab Argo, 7. m. p in ort. diſtans. *Napoli di* Romania Sophiano.

Nauponeſus, amnis, qui & *Pamportus* Straboni, ex Illyrio navigabilis in Savum defertur.

Nauportus, urbs Japodum cum flu. cognomine, *Lubiana* Italis. Item fluvius Iſtriæ per Æmoniam urb excelſam fluens, ac in mare Hadriaticum ad urbem novam exiens. *Quieto*, teſte Leandro. Long. 37. 00. Lat. 46. 14.

Nauſtathmus, portus Siciliæ, qui & Phœnicus, Ptol. *Vindicari*, teſte Fazello, in orâ ad ort. inter Elorum flu. & Macaram, à Pachyno prom. 10. m p Syracuſas verſus Item portus Cyrenaicæ apud Apolloniam urb. *Porto di Bonandrea*, teſte Moletio.

Naxos, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, cæteras ſuperans, antea *Strongyle*; poſt vero *Dia* dicta. Schol. Apollonii in lib. 4.

Δίῃ, ἐν τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος.
Ἐν Δίῃ. τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ,

Euſtath. in Odyſſ. 11 Δῖα, νῆσος περὶ τὴν Κρήτην ἥτις Νάξος καλεῖται, ἱερὰ δὲ αὐτὴ τοῦ Διονύσου. Verum cum Cares, duce Naxo, eam occupaſſent, à duce *Naxon* appellarunt. Hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. 4. 12. vel quia, ut alii volunt, Naxiæ mulieres octavo menſe pariant, quoto & Liber Pater natus creditur; ſive quia in ea fons vino fluat. Diſtat à Delo 7. mill. Hinc *Naxius ardor* apud Comellam pro Bacchi Coronæ ſidere. Nam, ut ferunt poetæ,

in

in inſula Naxo relicta Ariadne à Theſeo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter ſidera relata fuit. Alii *Siciliam minorem*, alii *Callipolim* appellarunt. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxum, viridemque Donyſam.

Seneca in Oed.

Naxos Ægæo redimita ponto.

Naxi vocabulum veteres dum conantur ad Græcam linguam revocare, vel cæci palam faciunt Syram habere originem. Naxus, inquiunt, παρὰ τὸ νάξαι, ὅ ἐστι θύσαι. Ita Euphorion, Stephanus, Suidas, Phavorinus. At in Græcorum ſcriptis, νάξαι pro θύσαι nuſquam occurrit. Syris quidem נכס *nacas*, eſt *immolare*, & נכסא *Nicksa*, *ſacrificium*. Phœnices ſcripſere *Nacſa*, ac inde *Naxus*. Eadem vox ſignificat *cenſum* & *opes*, quod Naxo non male quadrat. Herod. lib. 5. Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε. Vide Bochart Geogr. pag. 446. & 447.

Nazianzum, urbs Cappadociæ, Cæſareæ finitima, (ab eâ in occ. recedens) patria D. Gregorii qui *Nazianzenus* dicitur.

Nea, inſ. maris Ægæi inter Lemnum & Helleſpontum. *Nea* Stephano & Suidæ. *Nia* hodie Nigro.

Neathus, flu. Magnæ Græciæ, *Neto*, teſte Barrio, per agrum Crotoniatem fluens. Ovid. Met. 15.

Præterit & Sybarin Salentinumque Neathum.

Siciliæ fluvius eſt Theocriti Scholiaſtæ; ſed ſciendum mediæ ætatis ſcriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitare ſolitos eſſe, quod hactenus receptum manet, cum dicunt *utramque Siciliam*, inſulam nempe, ac eam continentis partem, quæ ab altera parte freti Mamertini eſt.

Neapolis, colonia, & urbs archiep. Campaniæ maritima, regni Neapolitani caput, ac totius Italiæ clariſſima, civium multitudine ac nobilitate, facile omnes ſuperans, ab urbe Româ 125. m. p. in Eurum diſtans, ſic ab Auguſto dicta, cum priùs *Parthenope* diceretur. Pop. *Neapolitani*. Vulgò *Napoli*. Horat.

Et otioſa credidit Neapolis.

Stat. 4. Sylv. 8.

Nec ſolum feſtas ſecreta Neapolis aras
Ambiat.——

Neapoli ludicrum quinquennale celebratum olim ex Strabone omnibus notum eſt. Νῦν δὲ, inquit, πενταετηρικὸς ἱερὸς ἀγὼν συντελεῖται. Rectè autem *nunc*, nam id Strabonis ætate fuiſſe inſtitutum docet Suetonius in Octav. cap. 98. Papinius ad uxorem:

Quid nunc magnificas ſpecies, cultuſque locorum,
Templaque & innumeris ſpatia interſtincta columnis,
Et geminam molem nudi tectique theatri,
Et Capitolinis quinquennia proxima luſtris.

Neapolis, Africæ urbs gemina, una in orâ apud Mercurii promont. inter Curubim 12. & Clypeam 20. m. p. à Carthagine 65. in ort. *Nabel* incolis, teſte Marmolio. Altera in orâ apud Syrtim parvam, & oſtia Cinyphis flu. nunc *Napoli de Barbariâ*, inter Carthaginem ad occ. 639. m. p. ex Antonino. Hujus meminit Dionyſius v. 204.

Τῶν δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἐστιν.
Ἣν ῥά τε κικλήσκουσι Νέην πόλιν.

Neapolis, Macedoniæ urbs, apud ſinum Strymonicum, *Chriſtopoli* Sophiano. Long. 50. 10. Lat. 42. 30.

Neapolis, Palæſtinæ in Samariâ urbs, quæ & *Sichem*; ante *Mamortha*, teſte Plinio. Sunt & aliæ urbes hujus nominis, una Ioniæ in Cariæ confin. inter Epheſum, & Samum, Strab. & Ptol. Altera Sardiniæ in orâ Auſtrali exciſa, adhuc *Napoli* dicta. Item opidum olim, nunc pagus Cypri apud Amathuntem, *Lemiſſe la nuova*, teſte Luſignano. Item Syracuſarum pars una. Cic. lib. 5. in Verrem *Quarta urbs, quia poſtremò ædificata eſt, Neapolis nominatur.* Thucydides *Temeniten* vocat.

Nebriſſa, *Lebrixa* Morali, op. Hiſp. Bæt. inter Hiſpalim 10. & oſt. Bætis 8. leuc. Long. 14. 25. Lat. 36. 47.

Nebrodes, mons in Siciliâ. Νεβρώδη ὄρη Straboni, vitioſè proculdubio pro Νεβρώδη. Solinus cap. 11. *Sunt & alii montes duo, Nebrodes, & Neptunius.* Silius lib. 14.

Nebrodes gemini nutrit divortia fontis,
Quo mons Sicaniâ non ſurgit ditior umbrâ.

Nempe denſi umbram efficiebant ſaltus quos pervagabantur hinnuli, atque damulæ; unde nomen jugo quæſitum. Solinus dicto loco: *Nebrodi damarum copia nomen dedit, quem damæ & hinnuli gregatim pervagantur: unde Nebrodes dictus.* Gratius in Cynegeticis:

——*Viſtaque fragoſum*
Nebrodem liquere feræ. Maducia Fazello.

Nemauſus, Colonia, & urbs Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. inter Avenionem ad ort. & Montem Peſſulum in occid. urbs antiquiſſima, ubi amphitheatrum, & plura antiquæ nobilitatis & magnitudinis veſtigia. Vulgò *Niſmes*, & *Nimes*. Non longè *Nemauſus* fons ultra annis fluens. Auſonius in catalogo Urbium:

Non Aponus potu, vitreâ non luce Nemauſus
Purior.——

Long. 25. 05. Lat. 43. 06.

Nemea, ſylva Achaiæ, ſeu regio ſylvoſa inter Cleonas & Phliuntem, in quâ Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus eſt *Nemeæus*. Poſtea in Cœlum poetarum fabulis ſubductus, æſtiferum ſydus. Stat. Sil. 1. 3.

Illum nec calidâ latravit Sirius aſtro,
Nec gravis aſpexit Nemeæ frondentis alumnus.

Germanicus:

Horrentéſque jubas & fulvum cerne Leonem,
Hunc ubi contigerit Phœbi violentior axis
Accenſa in Cancro, jam tum geminabitur æſtus,
Tunc lymphæ tenues, tunc enim triſtiſſima tellus.

Avienus:

Maxima flammigeri, mundus trahit ora Leonis
Membra dehinc, longè quà ſeſe ſemita cœli
Plurima protendit, torquetur fomite acuto
Singula & aſſiduus ardet, Leo, viſcera flammis.

Unde ibi in honorem ejus inſtituta ſunt ſolemnia quædam certamina, quæ & ipſa à loco *Nemeæa* dicta. Quanquam non deſunt qui ea potius in honorem Archemori inſtituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cum Hypſipyle nutrix Argivis fontem oſtenſura in gramine depoſuiſſet, ſerpens à proximis virgultis interfecit.

Nemea, flu. Peloponneſi in ſinum Corinthiacum fluens. Strab. Etiam rupes apud Thebas in Bœotiâ ſeu potius apud Nemeam op. Argiæ. Virg. Æn. 8.

Prodigia, & vaſtum Nemeæ ſub rupe leonem.

Fons etiam Hiſpaniæ in Celtiberia. Mart. 1. Epig. 49.

Et Nemea, quæ vincit nives.

Nemetes, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum libera in Palatinatu. *Speyr*, teſte Rhenano, inter Argentinam, & Moguntiam.

Nemenſis fons agri Reatini, qui ortum mutans, annonæ quoque mutationem portendit. Plin. 3. 103.

Nemetobriga, Hiſp. Tarracon. urbs. Ptol. Vulgò *Val de Nebro*, teſte Taraphâ.

Nemetocerna, op. Gall. Belgicæ, dictum fortè à *Nemetibus*, nunc Spirenſibus.

Neoburgum, quod & *Neopyrgum*, & *Nova caſtra* multiplex eſt urbs Germaniæ: ſed quæ præcipuæ, una ad Salam fluv. in confin. Miſniæ, Thuringiæ, & Saxoniæ, vulgò *Naumburg*, inter Erfordiam, & Lipſiam. Altera in Bavariâ ad Danubium, hodie *Neuburg*, ſedes Ducis Neoburgenſis.

Neocæſarea, urbs Cappadociæ ad Lycum flu. archiep. & metrop. reg. caput, quæ *Tocato* dicitur, ac ſedes Satrapæ Turcarum, quæ etiam *Hadrianopolis* dicitur, teſte Stephano, inter Amaſiam ad occid. & Trapezuntem in ort. *Nixar* Leunclavio, *Thocato* Nigro. Fuit & *Neocæſarea* urbs Syriæ epiſcopalis ſub Archiep. Hierapolitano in Euphrateſiâ.

Neocaſtrum, cujus pop. *Neocaſtrenſes* dicuntur, urbs Brutiorum in Magnæ Græciæ confin. hodiè *Nicaſtro*.

Neoclaudiopolis, antea *Andrapa*, urbs Paphlagoniæ Claudiopoli veteri, & Tavio finitima, *Couque* vulgò, aliis *Caſtromena*.

Neodunum, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minori, vulgò *Dol*, teſte Cœnali.

Neomagus, Regnorum civitas in Britanniâ. Ptol. hodiè *Guildford* Lhuydo; Talbotus idem cum Noviomago Antonini eſſe putat, & hodiè *Croyden* dici. Vide omninò Guil. Burtonum in Anton. Itin. pag. 175. Long. 19 38. Lat. 52. 15.

Neomagus, op. Gall. Celt. Ptol. *San Salveur* Villanovano in orâ Normanniæ Boreali, & maritima, à Juliobonâ 4. leuc. in occid. ſicut ab oſtio Sequanæ. Sed eſt potius urbs Lexoviorum, vulgò *Liſieux*; nam apud Ptol. mediter. eſt, non maritima, cui etiam *Neomagus* dicitur.

Neomagus, etiam; eidem Ptolemæo, urbs Nemetum in Germania ſup. in Palatinatu apud Rhenum, teſte Jo. Heroldo, vulgò *Odenheim*, vel *Udenheim*. Sed Ferrario ipſa Spira potius videtur, ita ut eadem ſit *Neomagus* Antonini & Ptolemæi.

Neomagus, op. Gall. Narbon. in finibus Tricaſtinorum. Ptol. *Nyon*, teſte Jo. Poldo. Et in Gall. Belgicâ in finibus Trevirenſium, vulgò *Namagen*, pagus ad Moſellam, à Treviris 3. leuc. in ortum. Et in Campaniâ. *Nogent ſur Seine* hodiè, inter Agendicum 7. à Trecas 12. leuc. in fin. Senonum.

Nepe, Tuſciæ urbs mediterranea, hodiè nomen retinet, Procopio Gothicarum rerum lib. 4. eſt Νέπα, Ptolemæo Νέπιτα, Straboni lib. 5. Νέπιτα. Genuina autem formatio eſt apud Livium, & in antiquo lapide *Nepete*, ut *Tergeſte*, *Ateſte*, *Præneſte*, *Reate*, *Soracte*. Græci ultimam ſyllabam

formarunt

ſormarunt plerumque in τ@, unde apud Dionyſ. Hal. lib. 13. qui interit, ſcriptum fuit Νέπετ@. Apud Stephani enim epitomatorem ſic legitur Νέπετ@, πόλις Ἰταλίας. Διονύσι@ πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Νεπεσῖν@; per ſummam imperitiam proculdubio ſic ſcripſit pro Νέπετ@. Opidani *Nepeſini*, eadem ſc. etymologiâ, ut à *Mileto*, *Mileſii*. Cluverius Sil. Ital. lib 8.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci.

Hodie *Nepe* vel *Nepi*. Long. 35. 57. Lat 41. 59.

Nephthalitæ, pop. in Oriente. Joſeph. Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam pro *Nepthalitæ*; A Procopio *Euthalitæ* vocantur, ſic Lewenclavius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum civitas Gorga; vide Procop. lib. 1. bell. Perſ. ubi eos eleganter deſcribit.

Nequinum, op. quod nunc *Narnia* dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam ſic dict. Plin. 3. 14. *Narnienſes; quod opidum Nequinum ante vocatum eſt.* Stephani epitomator Νηκουΐα, πόλις Ὀμβρικῶν. Διονύσι@ ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Νηκουιάτης. Omnino credendum ſcripſiſſe, ſi non Stephanum, ſaltem ipſum Dionyſium Νηκουϊνάτ), h. e. *Nequinates*: quorum op. erat Νηκουΐνα Nequina. Liv. lib 10. *Alter Conſul Apuleius in Umbria Nequinum opidum circumſedit. Locus erat arduus; in parte unâ præceps, ubi nunc Narnia ſita eſt; nec vi, nec munimento capi poterat.* Vide *Narnia*.

Nereſſus, op in Ceâ inſ. cujus mem Æſchines epiſt. 1. ad Polyc. Ita vett. edd lege *ad Philocratem*. Locus ſic ſe habet; Ἀνόσιλις ἐκ Μουνυχίας ἐπιπέσοις λαμπρῷ σφόδρα Ζεφύρῳ περὶ μέσην ἡμέραν, κατηνέχθημεν εἰς Νηρεσσὸν τῆς Κέων.

Nericus, urbs Acarnaniæ, quam Hom. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον vocat Odyſſ. ult.

Nerigon, regio ſeu peninſula Scandinaviæ, ſub rege Danorum, non inſula Oceani Britannici, ut putavit Plinius; vulgò *Norwey*. Statius Theb. 4.

Quæque pavet longâ ſpumantem valle Charadron
Neris.———

Ubi Lutatius montem facit, quum revera ſit vicus. Pauſ. lib. 2. Καὶ ἑτέρα κώμη Νηρίς.

Neritos, mons Ithacæ inſ Virg. Æn. 3.

Dulichiumque Sameque & Neritos ardua ſaxis. Habuit ex Homero Il. 2. Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Inſula etiam fuit ejuſdem nominis; utriuſque expreſſè mem. Strabo. lib. 10. adductu locis Homericis. Originem nominis hanc adducit Didymus ad Odyſ. 18. Perilai liberi Ithacus & Neritus, qui à Jove genus ducebant, incoluerunt Cephalleniam. Placitum his, relictâ gente ſuâ, trajicere in Ithacum. Loci hujus ſitum diligenter contemplati ad inhabitandum idoneum, quòd proximè adjacentibus regionibus altior eſſet, huc commigrarunt, condideruntque Ithacam. Inſulæ itaque ab Ithaco, Nerito monti adjuncto, à *Nerito* nomen inditum. Hinc *Neritius* nomen gentile. Ovid. Met 13.

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſis.

Neritum, urbs Salentinorum epiſcop. ſub Arch. Brunduſino, apud oram ſinus Tarentini, inter Aletium, & Callipolim, vulgò *Nardo* dicitur Νήριτον MSS. Ptolemæi. Item *Neriton*, urbs epiſc. Leucadis inſ. ſub archiep. Naupactenſi, vulgò *S. Maura*, ubi ſedes Præfecti Turcarum. *Nerites* Melæ & Straboni Long. 42. 30. Lat. 40. 08.

Nerium, promont. & op. Hiſp. Tar. in orâ occiduâ Callaicorum, quæ & *Artabrum*, & *Celticum* Plinio ac Melæ dicitur.

Nerlinga, *Norlingen*, urbs Germ. imperialis, in Sueviâ ad amnem *Eger*, 4. mill. à Laugingâ in Bor & 10. ab Ingolſtadio in occ. Long. 32. 30. Lat. 48. 49.

Neronias, urbs Ciliciæ mediterranea, quæ & Irenopolis.

Neronias, urbs Cœleſyriæ, quæ & Cæſarea Philippi. Joſeph.

Nertobrica, op. Hiſp. Bæt. in confin. Luſitan. vulgò *Valera*.

Nertobriga, op. Hiſp. Tar in Celtiberia, inter Cæſar-auguſtam 9. & Bilbilim 5. leuc. *Almuneia* Varrerio, *Rota* Suritæ, *Ricla* Marianæ, *Val de Nebro* aliis.

Nerva, flu. Hiſp. in Biſcaia, vulgò *Nervio*. Bilbaum rigat, & 5. mill infra in Oceanum Cantabricum ſe exonerat.

Nervii, Belgarum pop. in finibus Ambianorum, qui ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Rom. dediſſent; ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque ullam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem vero difficillimo & periculoſiſſimo prælio à Cæſare victi ſunt. Lucan lib 1.

———*Nimiumque rebelli*
Nervius & caſi pollutus ſanguine Cottæ.

Hodie *Tornacenſes* dicuntur in Flandriâ, eorumque urbs *Tornacum*, Gallicè *Tournay*, & Germanis *Dornick* dicitur, media inter Duacum & Aldenardum.

Nerulum, op Lucaniæ mediterraneum, *Lagonero*, teſte Celſo Cittadino, vi captum, repentino adventu Æmilii Liv. lib. 9. Inde *Nerulithenſes* Suetonio in Aug. Alterum in Sabinis, vulgò *Neruli*, inter Nomentanum, & Cutilias, 10. m. p. ab urbe Roma ſupra 20. Pop. *Nerulani* Plin. 3.

Neruſi, pop. Alpini apud montem Veſulum, Plinius, *Neruſii* Ptolemæo, quorum urbs eſt Vintium, *Venza* & *Vence*, urbs epiſc. in Provincia.

Neſactium, Iſtriæ op Plin. *Neſactum* Ptolemæo, & *Neſattium* Livio. *Caſtello novo* ad Arſium flu. hodie eſſe ſcribit D. Niger

Neſi, Scythiæ Europæ pop. optimis quondam equis abundantes Plin. 6. 20.

Neſiades, inſ. parva Gall contra Ligeris oſtia, quæ & Veneticæ, *Iſles de Vannes*, teſte Camdeno

Neſis, Campaniæ inſ aſparago optimo nobilis. Plin. Nunc *Neſita* dici ſcribit Geo. Fabricius in Itinerario Romano Inter Pauſilypum promont. & Puteolos eam deſcribit Hermolaus. Mem. ejus Lucanus lib. 6.

Traxit iners cœlum fluida contagia peſtis
Obſcurum in nubem; tali ſpiramine Neſis
Emittit Stygium nebuloſis aëra ſaxis.

Stat. 2. Sylv. 2.

———*Inde malignum*
Aëra reſpirat pelago circumflua Neſis.

Et 3. Sil. 1.

Salvaque quæ fixam pelago Neſida coronat.

Utroque loco ad etymon alluſum; dicitur enim à νῆσ@ *inſula*.

Neſonis, palus Theſſaliæ apud Lariſſam urb Strabo, *Neſonium ſtagnum* Suidæ dicitur.

Neſus, flu. Thraciæ, illam à Macedoniâ diſterminans, ab oſtio Strymonis 60. m. p in ort. diſtans, ac Pangæi montis radices lambens, teſte Solino. *Neſtus* dicitur Herodoto & Plinio; *Naſtos* Stephano, aliis *Neſſus* Hodie *Neſto* Sophiano, & *Charaſon* Turcis, teſte Bellonio. *Neſus* alter, Ptol. *Neſtus* Stephano. Vulgò *Niſſava*, op. & flu. Myſiæ ſuperioris. Long. 47. 45. Lat. 43. 38. Item *Neſus*, urbs Iberica. Steph.

Netium, Peucetiæ op. in Italiâ. Strabo. *Andri* Nigro.

Netum, urbs Siciliæ inter Motycam & Acras. Græcè Νέητον, vulgò nunc vocatur *Noto*; unde tertia univerſæ inſulæ pars vulgò incolis *Val di Noto* dicitur. Vocabulum urbis antiquum apud Ptol. vitiatum legitur Νέαιτον, facili librarii lapſu α pro η ſcribentis. Sed idem urbis vocabulum etiam unico vocali η dictum fuiſſe Νῆτον, apparet ex Silii verſu quodam lib. 14.

Et Netum, & Micæ, pubeſque liquentis Achetis.

Unde etiam apud Cic. verr. 5. opidani quater *Netini* dicuntur, ut & apud Plin. 3. 8. Apud eundem Cic. ver. 2. aliâ formatione ſunt *Netinenſes*; ſed voluiſſe ipſum Ciceronem variare, minimè veri eſt ſimile, librarii errorem eſſe puto; qui ſic ſcripſit, quia præcedebant *Agyrinenſes*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag 358.

Neuri, pop. Sarm. Europ quos Mela ad ortum Tyræ flu. locat, Solinus vero circa Boryſthenem. Horum urbs *Nerva* in orâ Livoniæ extrema, à Revaliâ urbe 3. leuc. in Bor diſtans, nonnullis eſſe ex alluſione nominis videtur. Hos narrant in lupos ſe transformare, & ad priorem, cum volunt, formam redire. Mela 2. 1. *Neuris ſtatum ſingulis tempus eſt, quo ſi velint, in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutentur.* Ubi notat Voſſius non omnibus Neuris idem eſſe tempus, quo ſeſe in lupos transforment, ſed unicuique ſtatum tempus μεταμορφώσεως ſuæ. Verum ſi Herodotum ſequamur, legendum erit, *ſingulis annis*. Porro de *Neuris* omnes conveniunt, præter Val Flaccum, qui Neuris tribuit, id quod alii aliis Scytharum populis, cum & illos & Jazyges ſcribit parentes ſuos devorare lib. 6.

———*Et raptor avorum*
Neurus, & expertes canentes Jazyges ævi.

Non rectè vulgò legitur, *& raptor amorum.* Nec meliora ſunt illa quæ viri eruditi ſubſtituunt. Horum mem. Dionyſ. verſ. 310.

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες ἱππημολγοὶ,
Νευροί θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι,
Ἧχι Βορυσθένε@ πελάει τετανυσμένον ὕδωρ
Μισγ(ε) Εὐξείνῳ, κατὰ Κριοῦ μετώποιο.

Neuſtria, quæ & *Normannia*, reg. Gall. Celt. inter Sequanam ad ort. & Argenen ad occ. Quamvis Neuſtria magis pateat, quam Normannia, ad Ligerim uſque pertingens. Hic Ortelius non ſine manifeſto errore Neuſtriam cum Auſtraſiâ, quæ Lotharingia eſt, confundit Neuſtria autem à nonnullis ea pars Gall. Belg. quæ vulgò *Weſtreich* dicitur, appellatur. Aliis eſt Francia occidentalis, ſed malè, ut Jo. Goropius Becanus in Gallicis ſcribit. Non enim Neuſtria totam Franciam occidentalem, quæ Germanis *Weſtrych* nominatur, ſed partem duntaxat complectitur. Ferrarius.

Nicæa,

Nicæa, urbs gemina: una urbs archiep. Bithyniæ ad Aſcanium paludem, prius *Antigonia*, teſte Strabone, *Olbia* Plinio, & *Ancore*, teſte Stephano dicta. Vulgò *Iſnich* de nomine lacus Aſcanii, & *Nicher*, teſte Leunclavio, ſed Sophiano *Nichæa*, inter Nicomediam ad Bor. 44. & Pruſam in Eurum 25. m. p. diſſita. Hic Philiſtion Comicus, Socratis contemporaneus, nimio riſu repente expiraſſe traditur; quod & Sophroni contigit, teſte Politiano in *Nutricia*. In hâc urbe Synodus adverſus Arrii ſectam, An. Dom. 324 celebrata. Item Liguriæ op. maritimum. *Nicia* Antonino dicitur, vulgò *Nizza*. Meminit ejus Steph. Νίκαια, πόλις Κελτική, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. Plin. 3. 5. *Nicæa, oppidum à Maſſilienſibus conditum*. Ptol. Μασσαλιωτῶν Νίκαια. Sunt & aliæ 6. teſte Stephano 1. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, Thermopylis proxima, ad ſinum Maliacum 2 Illyriæ 3 Indiæ 4 Cyrni, ſeu Corſicæ inſulæ 5. Leuctrorum Bœotiæ. 6. Thraciæ. Vide Steph. & *Nicia*.

Nicephorium, urbs circa Edeſſam, aliàs *Conſtantina*. Steph. *Naſivaneaſi* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus. *Nephrim* Pinetus vocat.

Nicates, à Livio vocatur mons ille Italiæ, qui hodiè *Maiella*, & *Machefio* dicitur, teſte M. Nigro.

Nicer, Germaniæ flu. Amm. *Neckar* hodiè Rhenano, in Ducatu Wirtemburgenſi.

Nicia, & *Nicæa*, nomen 2. urbium, quarum una eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi fil. condidit, & Antigonam nominavit: poſtea Lyſimachus à nomine uxoris Antipatri filiæ *Nicæam* appellavit. Urbis ambitus ſtadiorum 16. Fuit figurâ quadratâ in campo ſita; habuit 4. portas ad rectos angulos; ex lapide, qui circa medium Gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic, jubente Conſtantino, celebris illa Synodus celebrata eſt 318 Epiſcoporum, & impium Arrii dogma reciſum. De eâ vetus ſcriptor à Jac. Gothofredo editus; Καὶ Νίκαιαν δὲ πόλιν διὰ σύνοδον ἁγίαν ἐπίσημον εἶναι, μεγίστην δὲ νομίζει τις ἐπιτηδείαν πᾶσαν πόλιν, διὰ τὸ ἰσότητα, καὶ κάλλος, καὶ τὸ ἐν πᾶσι κατεσκευασμένον, καὶ οἰκεῖον. Libanius Orat. Fun. Jul. κάλλει μεγίστην vocat, & multis locis καλλίστην Νίκαιαν.

Nicia, flu. Æmiliæ in Padum influens. *Lenza* Nigro, & Leandro; non *Nura*, ut ſcribit Gaudentius Merula.

Niciæ vicus, in Ægypto eſt. Steph. & Strab. inter Alexandriam 95. & Memphim 48. m. p. ex Anton. *Fuua*, teſte Leone Africano.

Nicii villa, Ægypti inferioris metropolis ad Nilum ſita. Ptol. *Niciæ vicum* Strabonis eſſe vult Villanovanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur illa, vero à Ptolemæo in mediterraneis.

Nicomedia, civitas Bithyniæ, ad Propontidem, inter Byzantium 61. & Nicæam 44. m. p. Hic obiit Conſtant. M. Imp. qui cùm vellet in Jordane flu. baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præventus, ab Euſebio Nicomedienſi epiſcopo Arrianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt; quæ res Chriſtiani Principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile, eum principem, qui per omnem vitam ſuam Arriani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ejus imperio prius eliminaverat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſaniâ, Ammiano, Cedreno, ac Trebellio Pollione, auctoribus. Turcis hodiè *Nichor*, vulgò autem *Comidia* dicitur. Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus: Νικομήδεια δὲ καὶ αὐτὴ, ἀρίστη, καὶ θαυμαστὴ, καὶ ἐν πᾶσι περιφανοῦσα. Zoſimus itidem lib. 1. Νικομήδειαν μεγίστην οὖσαν, καὶ εὐδαίμονα διὰ τὸ πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἅπαντα ἐπιτηδείαν, ὀνομαζομένην, Long. 56. 40. Lat. 43. 00.

Nicomia, urbs Ponti. Strabo lib. 7. Gentile *Nicomiates* Stephano Suidas. Νικωνία, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἴστρου. *Nicomium* Ptolemæo. *Momanaſter* Nigro dicitur.

Nicopolis, urbs Myſiæ epiſc. olim, nunc archiep. ſeu metropol. apud Jatri flu. cum Danubio confluentium, a Trajano Imp. poſt Decebalum regem victum, teſte Ammiano, condita. *Nicebolo* vulgò, Turcis autem *Scalearo*, teſte Leunclavio, dicitur. Eſt & *Nicopolis* Thraciæ ad Hæmum mont. urbs à Ptol. memorata, adhuc *Nicopoli* Sophiano dicta. Item urbs ad Neſum fluvium.

Nicopolis, civitas Epiri, à Victoriâ Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperavit. Vulgò *Gallipoli*, *la Preveſa* vero Sophiano. Long. 46. 20. Lat. 39. 29. Item Alexander Iſſum urbem, inter Ciliciam & Syriam *Nicopolin* appellavit, quoniam ibi Darium viciſſet.

Nicopolis, urbs Armen. min. epiſc. ſub Arch. Sebaſtenſi, à Pompeio, teſte Dione, condita. *Gumich* Caſtaldo, *Chiorme* aliis. Long. 69. 00. Lat. 42. 25.

Nicopolis, quæ & *Emmaus* Ptolemæo urbs Palæſtinæ in Judæâ epiſc. ſub Patriarchâ Hieroſolymit. inde fere 8. m. p. occ. Joppen verſus 38. a Rhamâ 20. Eſt & *Nicopolis* op. Bithyniæ, ad Propontidem ſita, teſte Plinio. *Micranea* hodiè, unde ſinus *Nicopolitanus*, à Pruſâ 20. m. p. diſtans, Nicææ propius. Long. 56. 10. Lat. 43. 28.

Nicotera, olim Medima, urbs Brutiorum litoralis, teſte Gabriele Barrio, *Nicotro* dicitur. Long. 40. 00. Lat. 38. 25.

Nidroſia, urbs archiep. Scandinaviæ in orâ Norvegiæ occiduâ, ab Eugenio 3 Pont. Max. metropolis electa, à Bergis urbe regiâ 70. leuc. in Bor. Hic templum auguſtiſſimum. Vulgò *Tronthem*, & *Drontheim*. Long. 26. 10. Lat. 46. 35.

Nidum, op. Albionis in Walliâ & Glamorganiâ regione, inter Leucarum & Bomium 15. m. p. à Maridunо urbe 45. in merid. Briſtolium verſus. Vulgò *Neath*, aut *Nyth*. Long. 15. 26. Lat. 52. 00.

Nigira, urbs Libyæ interioris, Nigritarum metropolis, ad Nigrum flu. Ptol. *Guber* hodie ex tab. recent. urbs regia.

Nigir, *Niger*, *Nigris*, & *Nigres*. Africæ flu. à quo *Nigrites*, ſeu *Nigretes*, pop. Libyæ dicti. Steph. Ptolemæo Νίγειρ dicitur; quem, cum Latinorum aliqui, more linguæ ſuæ inflectentes, *Nigrum* dixerint, hinc Solini error ortus eſt, qui ab aquæ colore ita dictum cenſuit, cap. 27. *Inde Niger eſt amnis, qui atro colore exit per inermas & exuſtas ſolitudines*. Barbarum potius vocabulum cenſendum; neque enim aut ipſi Libyes, aut Græci à vocabulo Latino urbem *Nigira* vocarent, ſed ea ſic Nigira à Νίγειρ flu. ut alia urbs *Gira* à *Gir* denominatur.

Nigintimi, Africæ Propriæ pop. Ptol. Hos Villanovanus *Cinithios* Taciti, & *Ethinos* Plinii eſſe teſtatur.

Nigris, fons Æthiopiæ, quam nonnulli caput Nili eſſe autumaverunt, quòd ſit ejuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdemque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. 5. 8. Ptol. 4. 5.

Nigritæ, pop. Africæ. Ptol. *Nigretes* Dionyſio v. 215.

Γαίτουλοί τ' ἐνέμονται καὶ ἀγχίγυοι Νιγρῆτες.

De his vide Geographum lib. ult. Plin. 5. 8. Melam 3. 10. Papius *Negretes* legit; ſic enim vertit.

Gætulique ultra, & finitimi Negretes.

Pro ἀγχίγυοι autem Cepouinus ἀγχίγειοι, alii ἀγχίμαχοι legunt.

Nilus, Africæ flu. celeberrimus, ut Aſiæ Ganges, & Indus, atque Europæ Danubius. Plurima ejus ab antiquis perhibentur, & celebrantur nomina. Nos, omiſſis reliquis, de notiſſimo eorum tantum impræſentiarum agemus, ac primum de Nomine, cujus originem quod attinet, variæ ſunt authorum de illa ſententiæ, potiſſimæ vero ſunt hæ ſequentes. *Primo* Diodorus Siculus eum à *Nileo* quodam, Ægypti rege ſic dictum arbitratur, lib. 1. ubi de regibus Ægyptiorum antiquis loquens, ait. Οὐδὲν αὐτῶν ἔργον μνήμης, οὐδὲ πρᾶξις ἱστορίας ἄξια παραδέδοται, πλὴν ἑνὸς Νειλέως, ἀφ' οὗ συμβαίνει τὸν ποταμὸν ὀνομασθῆναι Νεῖλον. *Secundò* Euſtathius à *Nilo* quodam Atlantis nepote ſic appellatum putat. Νεῖλον φασὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἄτλαντος βασιλεύσαντος ἐκεῖ. Ibidemque addit alios ſic dictum videri ἀπὸ τοῦ Νείλου βασιλέως παιδὸς ἐπὶ ...ου αὐτοῦ. *Tertiò* doctior eſt, quæ etiam pleriſque veterum placuit etymologia, quâ Νεῖλος dicitur quaſi Νέιλυς, quòd νέαν ἰλὺν, hoc eſt, *novum limum* ſingulis annis mittat. Eam diſerte innuit Heliodorus Æthiopicorum lib. 9. his verbis. Ὡς δὲ τὴν ἑορτὴν ἐξεβιάζετο ἐπεὶ μέγα Νεῖλον ἀγείροντες, Ὧρόν τε καὶ τὴν ζείδωρον ἀποσεμνύνοντες, Αἰγύπτου τε ὅλης, τῆς μὲν ἄνω σωτῆρα, τῆς κάτω δὲ πατέρα, καὶ δημιουργὸν νέαν ἰλὺν δι' ἔτους ἐπάγοντα, καὶ Νεῖλον ἐντεῦθεν ὀνομαζόμενον. Quod ipſum Nonnus Panopolitanus optime expreſſit uti videre eſt in his:

Νεῖλον ἐπημείβοντο φερώνυμον, ὅττι γαίης
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος πεπεδημένος ὑγρὸς ἀκοίτης
Χεύματι πλωτῷ νέην ἀνεβάλλετο ἰλύν.

Quid quod & Dionyſius Periegetes eò quoque alluſiſſe videatur v. 229. ubi ait:

Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἀναλίγκιος ἔπλετο Νείλῳ,
Οὔτ' ἰλὺν βάψαι, οὔτε χθόνα πλεῖον ἀέξειν.

Ubi Scholiaſtes, Νεῖλος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ νέαν, ὅτι ἐοικὼς ἄγειν ἰλύν. *Quartò* doctiſſima proculdubio eſt Nicolai Fulleri ſententia, qui nihil alienius eſſe ait, quam originem nominis Ægyptiaci à linguâ peregrinâ, qualis eſt Græca, derivare. Ipſe ergo Miſcellan. 4. 10. ſtatuit *Nilum* dici ab Hebræorum נחל *nahal* quod *flumen*, ſeu *torrentem* ſig. quia omnium fluminum princeps eſt. Nec à Scripturâ alienum hoc eſt, quæ Nilum vocat נחל מצרים, h. e. *flumen Ægypti*; unde etiam Juvenalis *flumen* ſimpliciter poſuit pro *Nilo*, Sat. 15. Hanc etymologiam probabilem quoque reddit Æthicus, qui Nilum ab accolis *Nuchul* vocari ſcribit, quod

dubio procul idem cum Hebræorum *Nachal.* Mela quoque fontem Nili ita nominatum tradit lib. 3. cap. 10. Qui autem plures hujusce fluvii derivationes ſcire velit, Martinium videat in *Nilo.*

II. Ortum ejus quod attinet, eum inveſtigare fruſtranei laboris conatus olim habitus eſt: unde in proverb. abiit, *Nili caput quærere,* quod uſurpatur de re ſupra humanas vires arduâ. Quam ſententiam primus videtur prodidiſſe Herodotus qui ſcribit, neque Ægyptiorum, neque Afrorum quenquam à ſe repertum, qui fateretur, ſe ſcire Nili ortum. Hunc alii ſecuti ſunt. Tibullus 1. 7.

Nile pater, quânam poſſim te dicere causâ,
Aut quibus in terris occuluiſſe caput?

Horat. Carm. lib. 4. Od. 14.

Te fontium qui celat origines
Nilus.———

Lucanus lib. 10.

Arcanum natura caput non prodidit ulli,
Nec licuit populis parvum te, Nile, videre.
Amovitque ſinus, & gentes maluit ortus
Mirari, quam noſſe, tuos.———

Claudianus de Nilo:

Qui rapido tractu mediis elapſus ab Auſtris
Flammiferæ patiens zonæ, Cancrique calentis,
Fluctibus ignotis noſtrum procurrit in orbem,
Secreto de fonte cadens, qui ſemper inani
Quærendus ratione latet, nec contigit ulli
Hoc vidiſſe caput.———

Ovidius cum auctario figmenti poetici idem exprimit Met. 2.

Nilus in extremum fugit perterritus orbem,
Occuluitque caput quod adhuc latet: oſtia ſeptem
Pulverulenta vacant, ſeptem ſine flumine valles.

Inde Ammianus Marcellinus lib. 22. *Origines fontium Nili, ut mihi quidem videri ſolet, ſicut adhuc factum eſt, poſteræ quoque ignorabunt ætates.* Sidon. Apollinaris in Panegyr. Aviti:

———*Ignotum plus notus, Nile, per ortum.*

Inter falſas autem de Nili ortu ſententias, celeberrima, multorumque veterum Theologorum ſuffragiis munitiſſima eſt, quæ Nilum ex ipſo Paradiſo terreſtri ortum ducere, & inter Paradiſi flumina eſſe ſtatuit. Aſſentiuntur veteribus recentiores quoque, imprimis Pontificii doctores, inter quos Patres Conimbricenſes, tract. 9. de meteoris cap. 10. ubi aſſerunt, Nilum è terreſtri Paradiſo ortum ſubterraneis cuniculis abſcondi, tum quaſi primùm naſci in quodam Africæ lacu, in regno Congenſi; quod obſervatum ſcribit Zanardus ab iis, qui noſtro ſæculo loca illa peragrarunt. Sed hæc opinio, ſive ſomnium potius, jam diu exploſa eſt. Virgilius videtur Nili fontes in India collocare, uti videre eſt in his, Georg. 4.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum,
Et circum pictis vehitur ſua rura phaſelis:
Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget,
Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ, &c.

Quærunt hic viri docti, quid Perſis commune cum Nilo, qui quam longiſſimè à Perſide abeſt. Indos autem hoc loco Scaliger Æthiopas interpretatur. Neutrum benè, inquit V. C. Iſ. Voſſius. Omnino hic Virgilius ſecutus eorum opinionem, qui putarunt Nilum iiſdem quibus Indus & Aceſines concipi fontibus, ac deinceps per multas, vaſtaſque fluere ſolitudines, donec Æthiopiam contingeret, atque illic demum *Nilum* vocari. Arrianus lib. 6. Καὶ ἀκίνης ἐπὶ ὁ Ἀκεσίνης ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, ἔδοξε ἐξευρηκέναι τοῦ Νείλου τὰς ἀρχάς, ὡς τὸν Νεῖλον ἐνθένδε ποθέν, ἐξ Ἰνδῶν ἀνίσχοντα, καὶ δι' ἐρήμου πολλῆς γῆς ῥέοντα, καὶ ταύτῃ ἀπολλύντα τὸ Ἰνδὸν τὸ ὄνομα. Paulinus ipſum Euphratem Nilum poſtea fieri contendit; Scribit enim in Corinthiacis, Εὐφράτην ὅλα εἰς ἕλος ἀφανίζεσθαι, καὶ αὖθις ἀνίσχειν ὑπὲρ Αἰθιοπίας, Νεῖλον γίγνεσθαι. Nempe totum Erythræum & Indicum mare lacum eſſe crediderunt veterum nonnulli, quæ mira fuit imperitia. Sive autem Euphratem, ſive Indum accipias unde profluat Nilus, jam rectè Virgilius dixerit eum vicina Perſidis urgere. Et hæc quidem eſt veriſſima interpretatio loci iſtius Maroniani. In hac opinione etiam fuiſſe videntur plurimi Chriſtianorum, inter quos Philoſtorgius lib. 3. cap. 10. cum ait Nilum in Arctois regionibus oriri, & iiſdem ex partibus fluere, unde Hyphaſis, Euphrates ac Tigris. Ita quoque ſenſit Lucanus, cum de Nilo canit:

Teque vident primi, quærunt tamen hi quoque Seres.

Ex horum quoque ſententiâ loquitur Solinus cap. 37. cum ait Euphratis ac Nili fontes ſub iiſdem parallelis eſſe, & ad modulum eundem perpendiculi conſtitutos. Atque hactenus Nili originem quæſivimus, nec tamen adhuc invenimus. Paulus Jovius Hiſt. ſui temporis lib. 18. eam ex relatione Petri Abyſſini v. i doctiſſimi ſic deſcribit. *Ab immenſis* (inquit) *aſperrimiſque rupibus, quæ* Lunæ montes *vocantur, frequentes, & copioſâ ſcaturigine, Nili fontes erumpunt, in loco vel immenter abſtruſo, qui* Beth, i. e. *deſertum Abyſſinâ linguâ dicitur.* Cum Jovio conſentit Oroſius, de rebus geſtis Immanuelis lib. 9. Scripſit quoque idem ante hos Philoſtratus lib. 1. Icon. Νεῖλος δὲ Αἰγύπτιοι ἔχων τὰς ἐκβολάς, Αἰθίοπας δὲ τὰς πηγάς. Ab hac relatione non diſſentiunt recentiores Geographi, qui duos ingentes lacus intra Tropicum Capricorni, & Æquatorem deſcribunt, unum ad ortum, qui minor, & *Zaflan,* aliis *Zaban* appellatur: alterum ad occaſum & *Zembre* nominatur. Ex hiſce lacubus duo validi effluunt fluvii, qui Æquatorem tranſcurrunt, & in Abyſſina regione *Bagamidri* coeunt, Nilique nomen ex multorum ſententiâ accipiunt. Etſi ex aliorum Geographorum opinione, ex ſolâ palude *Zembre* Nilus effluit, & nomen ipſo ſtatim effluxu, cis Æquatorem ſortitur, quam & Wendelinus veriorem ſententiam judicat, & Nili majeſtati accommodatiorem. Qui vero ab ipſis Lunæ montibus magis ad Auſtrum vergentibus nili caput cum Ptolemæo arceſſunt, non videntur contemnendi; ſed dicendum tum fuerit, vel ab ipſo Nilo paludem *Zembre* effici, loci forſan concavitate flumen excipiente, & in ingentem paludem diducente, vel paludem iſtam ex aliis fontibus ortam à Nilo pertranſiri. Qui autem ex Mauritaniæ Cæſarienſis monte Atlante Nilum oriri olim tradiderunt, ſecuti Jubam regem, uti teſtantur Plin. 5. 9. Solin. cap. 35. Am. Marcell. lib. 22. Vitruvius lib. 8. cap. 2. Xiphilinus in Severo, ubi ait ἐκ τοῦ Ἄτλαντος τοῦ ὄρους ῥεῦσαι ἀναδιδόντα, non video qui ſuam cum veritate ſententiam poſſint conciliare. Mauritania enim Cæſarienſis ad occid. à Lunæ montibus quàm remotiſſima eſt; nec ullus inde fluvius Æthiopiam attingit, niſi forte *Gir,* qui *Niger* Mercatori dicitur, & varia in progreſſu nomina ſortitur, tandemque cum Nubiæ nomine in Nilum influit, & inde nonnullis viſus Nilum parere, quos inter Solinus cap. 30. *Omnis hæc plaga,* inquit, *ab Æthiopiâ, & terminis Aſiæ Nigri flumine, qui Nilum paret, ab Hiſpaniâ freto ſcinditur.* Vide Voſſium lib. de origine Nili, & Athanaſ. Kircherum in Oedip. Ægypt. tom. 1. cap. 7. pag. 57.

III. Omnium unanimi conſenſu Nilus omnium fluviorum maximus eſt; idque inde licet æſtimare, quòd perpetuam ſimul hyemem, & æſtatem patiatur. In ortu enim cùm hyemem habeat, in exitu habet æſtatem, unde quoque diem ſimul & noctem habet, quod nulli fluviorum contingit. Facile hoc admittent ii, qui eam Nili longitudinem eſſe norint, ut à Lunæ montibus per Æquatorem, & Circulum Cancri in mare mediterraneum decurrat, quod intervallum eſt graduum circiter 35. Nonnulli tamen curſum ejus, ſi rectus eſſet, nulliſque ambagibus inflexus, ad mill. Germanica 700. extendunt. Cum vero plurimis quæſitis ambagibus, cogentibus ita montium obſtaculis, multiplici flexu Æthiopiam pererret 900. vel 1000. mill. Germ. longitudinem ejus æſtimant. Latitudo ejus non uſque adeo magna eſt, quia maximam partem montium faucibus arctatur. Ariſtides in Orat. Ægyptiacâ, ὅς ἐπὶ πλεῖστον τῷ κατ' Ἐλεφαντίνην ὄρει, εἰκάσεις κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, σχεδὸν ἂν φαίης ἂν ὑπερβῆναι ... αὐτόν. Ἴδοις δ' ἂν καὶ τεῖν εἰς Ἐλεφαντίνην πλέουσαν, ... ὄρη, ὡς μικρόν ... πλὴν τὸ ῥεῖθρον αὐτοῦ, ... ἐνταῦθα ... Αἰγύπτου, ὥσπερ καὶ ποταμοῦ. In aliquibus tamen Abaſſinorum provinciis ex multorum amnium concurſu dimid. mill. Germ. æquare dicitur. Diodorus vero Siculus minimam latitudinem ſtadiorum 10 aſſignat lib. 1. ubi vero infra Meroen pervenit, latitudinem 22 ſtadiorum habet. Ad ſummam, *Omnium fluminum,* inquit Gellius lib. 10. cap. 7. *quæ in Maria, quà imperium Romanum eſt, fluunt, quam Græci τὴν εἴσω θάλασσαν,* (h. e. internum mare) *appellant, maximum eſſe Nilum conſentitur.* Unde κατ' ἐξοχὴν *magnus* Virgilio dicitur. Georg. 3.

Atque hic undantem bello magnumque fluentem
Nilum.———

Strabo lib. 15. quatuor flumina nominat ingentis magnitudinis, Gangem, Indum, Iſtrum, Nilum. Ariſtot. lib. 2. Met. cap. 2. Ἴστρος καὶ ὁ Νεῖλος μέγιστοι τῶν ποταμῶν. Sen. Nat. Qu. 4. 2. *Nilus cæteris major.*

IV. Illud autem quod in hoc fluvio maximè admirandum eſt, Incrementum ejus merito putatur. *Incrementum Nili* (inquit Diodorus Siculus) *adſpicientibus videtur admirabile, incredibile audientibus.* *Nilus,* inquit Plinius, *certis diebus, auctu magno per totam ſpatiatus Ægyptum, fœcundus innatat terræ.* Idem tempus inundationis ex Herodoto ita deſcribit. *Incipit creſcere Lunâ novâ, quæcunque poſt ſolſtitium eſt, ſenſim, modiceque, Cancrum Sole tranſeunte, abundantiſſimè autem Leonem, & reſidit in Virgine, iiſdem quibus accrevit modis. In totum autem revocatur inter ripas in Libra, ut tradit Herodotus centeſimo die.* Similia habet Ammianus Marcellinus lib. 22. Cum *Sol,* inquit, *per*

Cancr.

Cancri ſidus cœperit vehi augeſcens, adusque tranſitum ejus in Libram, diebusque centum ſublatius fluens, minuitur poſtea, & mitigatis ponderibus aquarum, navibus antea perviùs equitabiles campos oſtendit. Strabo tamen lib. 17. tempus hoc nonnihil contrahit. Πλείους δ' ἢ τετταράκοντα ἡμέρας ἔχει τὸ θέρος διαμεῖναι τὸ ὕδωρ, ἔπειθ' ὑποβαίνει λαμβάνον κατ' ὀλίγον, καθάπερ καὶ τὴν αὔξησιν ἔσχεν, ἐν ἑξήκοντα δ' ἡμέραις τελέως γυμνοῦται, καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. Sed & poetas de tempore Incrementi Nili canentes audiamus. Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Qualis & arentes cum findit Sirius agros
Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Lucanus lib. 10.

——————Conſurgere in ipſis
Jus ſibi ſolſtitiis, alienâ creſcere brumâ
Atque hyemes adferre tuas.

Idem:

——————Nilus neque ſuſcitat undas
Ante Canis radios, nec ripis alligat amnem
Ante parem noctis Librâ ſub judice Phœbum;
Inde etiam leges aliarum neſcit aquarum:
Nec tumet hybernus, cùm longè ſole remoto
Officiis caret unda ſuis: dare juſſus iniquo
Temperiem cœlo, mediis æſtatibus exit.
Sub torrente plagâ, ne terras diſſipet ignis
Nilus adeſt mundo, contraque accenſa Leonis
Ora tumet. Cancroque ſuam torrente Syenen
Imploratus adeſt, nec campos liberat undis,
Donec in autumnum Phœbus declinet, & umbras
Extendat Meroe.——————

Claudianus Epigr. de Nilo:

Cumque dies Titanâ Canis flagrantior armat
Et rapit humores madidos, venaſque calore
Compeſcit, radiiſque potentibus æſtuat axis,
Nilo bruma venit, contraria tempora mundo
Defectis ſolitum referens cultoribus æquor,
Effluit Ægæo ſtagnantior, acrior alto
Ionio, ſeſeque patentibus explicat arvis.

Cæterùm de verâ ſtati hujus incrementi causâ, variè inter doctos diſputatur, ut videre eſt apud Herodotum in Euterpe. Diod. Sic. 1. 4. Ariſtidem Orat. Ægypt. Heliodorum lib. 9. & 10. Plin 5. 9. Sen. Nat. Qu. 4. Ammianus Marcellinus lib. 22. Lucret. lib. 6. Lucan. lib. 10. &c. Varias de hâc re veterum opiniones collegit doctiſſimus Wendelinus in Admir. Nili, quas hic in Lectoris ſtudioſi gratiam recenſere non gravabor.

Primò, Thales incrementi cauſam retulit ad Eteſias, multosque applauſores invenit. Statuit autem ſpirantibus Eteſiis, Nili influentis curſum per ventos contrarios ſiſti, flumenque retrorsum, & aquis ob hanc cauſam excreſcentibus, & velut aggeratis, Ægypti, quæ plana, & humilis regio eſt, inundationem ſequi. *Aſſo*, inquit Plinius, *per Eteſias contra Nili oſtia mare, undas fluminis repelli, & reverberatas in ſe recurrere.* Pulchrè quoque eandem ſententiam exprimit Am. Mar. lib. 22. *Opinio celebratior eſt alia, quòd ſpirantibus Prodromis, perque dies 45 Eteſiarum continuis flatibus repellentibus ejus meatum, velocitate cohibitâ, ſuperfuſis fluctibus intumeſcit: & reluctante ſpiritu controverſo adoleſcens in majus, hinc vi reverberante ventorum, inde urgente curſu venarum perennium, progrediens in ſublime tegit omnia.* Idem quâ felicitate reddiderit Lucretius lib. 6. ſequentes docent verſiculi:

Nilus in æſtate creſcit, campiſque redundat
Unicus in terris Ægypti totius amnis.
Is rigat Ægyptum, medium perſæpe calorem:
Aut quia ſunt æſtate Aquilones oſtia contra
Anni tempore eo quo Eteſia flabra feruntur,
Et contra fluvium flantes remorantur, & undas
Cogentes rurſus replent, coguntque manere.

Sed hanc ſententiam Scaliger puerilem vocat.

Secundò, Anaxagoras quoque applauſores invenit, qui ex Æthiopiæ jugis nives ſolutas, ad Nilum uſque decurrere, indeque flumen augeri ſtatuit. Quâ in opinione, ut Seneca refert omnis vetuſtas fuit, & poetæ imprimis, Æſchylus, Sophocles, Euripides, qui in Helenâ ſuâ ita canit:

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
Ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
Λευκῆς τακείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.

Inter recentiores quoque Cardanus hujus ſententiæ patrocinium ſuſcepit. Eam vero ſic refutat Lucanus lib. 10.

Vana fides veterum, Nilo, quod creſcat in arva,
Æthiopum prodeſſe nives. Non Arctos in illis
Montibus, aut Boreas. Teſtis tibi Sole peruſti
Ipſe color populi, calidique vaporibus Auſtri.
Adde, quod omne caput fluvii, quodcunque ſoluta
Præcipitat glacies, ingreſſo vere tumeſcit
Primâ tabe nivis: Nilus neque ſuſcitat undas
Ante Canis radios nec ripis alligat amnem.

Tertiò, Democritus Incrementum Nili non ad Auſtralem, ſed ad Septentrionalem nivem retulit. Sententiam vero quæ conſideratis locorum intervallis planè abſurda videtur, ita explicat. In mundi parte Boreali maxima nivium copia brumæ tempore congelata, æſtate liqueſit, inde elevatis ſurſum vaporibus, multæque denſæque nebulæ circa cacumina montana attolluntur; quæ ab Eteſiis ad altiſſimos Æthiopum montes delatæ, in pluvias vertuntur: inde maximi in Æthiopiâ imbres, quibus augetur Nilus. Ammianus Marcellinus ita ſententiam hanc eloquitur. *Affirmant aliqui Phyſicorum, in ſubjectis Septentrioni ſpatiis, cum hyemes frigidæ cuncta conſtringunt, magnitudines nivium congelaſcere, eaſque poſteà vi flagrantis ſideris reſolutas fluxis humoribus nubes efficere gravidas, quæ in Meridianam plagam, Eteſiis flantibus, pulſæ, expreſſæque tepore nimio, incrementa ubertim ſuggerere Nilo creduntur.* Hæc autem ſententia ſtare non poteſt, quia Nilus incipit creſcere ſolſtitio æſtivo, teſte Diodoro, Eteſiis nondum flantibus; ceſſat vero æquinoctio autumnali, longè antè ſedatis hiſce ventis.

Quartò, Herodotus, ut à Diodoro Siculo refertur, putat Nilum naturâ ſuâ tantum eſſe, quantus incrementi tempore viſitur: minui vero hyeme, quia ad Libyam tum Sol defertur, Nilique aquam ad ſe trahit, & quaſi haurit: Contra vero in æſtate, cum ad Arctum aſcendat, & Libyam quodammodo deſerat, aquas ſuas totas, & illibatas Nilus retinet, & ob naturalem aquæ copiam exundat. Nec hæc conſiſtere poteſt ſententia; Quo enim declivior fit Sol, eò minùs efficax, minoremque trahendi vim habet: Contra cum ad Arctum adſcendat, & Ægypto verticalior fit, longè efficaciùs aquas haurit, ſecumque trahit. Ex hâc igitur ſententia Nilus in hyeme potius quam æſtate creſcere deberet.

Quintò, Ephorus aiebat omnem Ægypti terram, Nili inundatione aggeratam, raram, aridamque naturâ eſſe, in quâ maximi hiatus exiſtant pluribus in locis: hyeme igitur omnem humiditatem illos attrahere, & in ſe continere, quam æſtate, veluti ſudorem quendam, emittunt; unde fluminis incrementum. Paulo aliter ſententiam hanc refert Lucanus:

——————Sunt qui ſpiramina terris
Eſſe putent, magnoſque cavæ compagis hiatus.
Commeat hic penitus tacitis diſcurſibus unda
Frigore ab Arctoo medium revocata ſub axem,
Cum Phœbus preſſit Meroen, tellusque peruſta
Illuc duxit aquas: trahitur Gangeſque Paduſque
Per tacitum mundi: tunc omnia flumina Nilus
Uno fonte vomens, non uno gurgite perfert.

Sententia hæc Ephori à vero quàm longiſſimè abeſt, quia idem Nili Incrementum deprehenditur, priuſquam Ægyptum attingit amplius 6000 ſtad. ab Ægypto in Æthiopiâ.

Sextò, quorundam in Memphi Philoſophorum opinio fuit, Nilum oriri in Zonâ Ægypto oppoſitâ, ita quidem, ut cùm in Ægypto æſtas eſt, in Zonâ illa ſit hyems; unde ingentem aquarum copiam Nilus hauriat, & in Ægyptum ſecum devehat: Non potuiſſe vero oppoſitam illam Zonam hactenus explorari, propterea quòd inter illam & noſtram interjaceat inhabitabilis, & inacceſſa Zona Solis ardore aduſta. Idem Galenus refert in libello de Hiſtor. Philoſophicâ. *Eudoxus*, inquit, *ab Ægyptiis ſacerdotibus ſe accepiſſe memorat, permutationem æſtatis in hyemem cauſam eſſe, ut Nilus quotannis exundet. Nam quando nobis, qui ſub Cancro degimus, æſtas ingruit, habitantibus ſub Capricorno hyems adeſt, quo fit, ut inde advectus Nilus continuis pluviis auctus increſcat, & ruptis alveis latiſſimè ſpatietur.* Eandem in ſententiam interpretari poſſis Theodoretum. Serm. 4. Θεραπευτικῆς τῶν Ἑλληνικῶν παθημάτων, ubi Niloticæ exundationis cauſam aſſignat Solis ad circulum Borealem acceſſum, & à locis Auſtralibus diſceſſum, qui cæteris quidem ad Septentrionem fluviis incubat radiis ardentioribus, à Nilo verò magnis abſcedit ſpatiis. Horum Philoſophorum ſententiâ nihil abſurdi deprehendit Wendelinus.

Septimò, Oenopides Chius, cùm videret aquas nonnullas fontanas æſtate frigidas, hyeme vero calidas eſſe, Nilum hyeme parvum, compreſſumque aiebat eſſe, quòd calor internus humorem conſumeret, & pluviæ nullæ eſſent quæ abſumptum humorem reſtituerent; æſtate verò effuſum ob caloris interni abſentiam. Hoc ſi verum eſſet, omnibus fluminibus idem eveniret quod Nilo; ſimiles enim ubique fere ſunt cauſæ; at contrarium teſtatur experientia.

Octavò, Timæus Mathematicus apud Plinium, exiſtimat Nilum ardoris vi extrahi, & ſuſpenſum abundare, à Canis ortu, per introitum Solis in Leonem, ſtante ſidere contra perpendiculum fontis Nili, quem *Phialam* appellant. Similem ferè ſententiam refert Lucanus ubi ſupra:

Rumor, ab Oceano, qui terras alligat omnes,

Exundante procul violentum erumpere Nilum,
Æquoreoſque ſales longo mteſcere tractu.
Nec non Oceano paſci Phœbumque Polumque
Credimus. Hunc, calidi tetigit cum brachia Cancri,
Sol rapit, atque undæ plus quam quod digerat aer
Tollitur: hoc noctes referunt, Niloque refundunt.

Parum probabilitatis hæc habet opinio; nam præterquam quod Sol verticalis aquas non augeat, ſed minuat potius, partibus aliquibus exhauſtis, & in vapores reſolutis; idem in aliis omnibus fluminibus contingeret, quæ eodem modo Sol aſpicit, cujus contrarium verum eſt.

Nonò, alii ad Oceanum retulerunt Nili incrementum: putarunt enim Nilum ex Oceano fluere, & inde tantam aquarum copiam Ægypto inducere. Hanc rudem opinionem appellat Herodotus, quam refutatione indignam judicat. Negari quidem non poteſt Nili ortum, ut fluminum aliorum omnium, Oceano deberi, quod & Heſiodus quoque innuit in Theog.

Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τίκε δινήεντας
Νεῖλον τ' Ἀλφειόν τε.——————

Ubi *Tethys*, h. e. Terra, fluminum mater; *Oceanus* pater ſtatuitur: quia è terrâ quaſi utero flumina & fontes ſcaturiunt; terra autem ex Oceano aquas concipit. Qui verò ſtatim iſtius incrementi Nilotici cauſa ad Oceanum referri poſſit, nemo facilè demonſtraverit. Et cur idem in aliis quoque fluminibus, quæ ex Oceano derivantur, non contingeret? Interim tamen Herodoti reſponſio non placet: negat enim Oceanum dari, qui terram circumfluat, contra temporum noſtrorum certiſſima experimenta.

Decimò, Achoreus apud Lucanum lib. 10. ſententiam ſuam his verbis exprimit:

Aſt ego, ſi tantam fas eſt mihi ſolvere litem,
Quaſdam, Cæſar, aquas poſt mundi ſera peracti
Sæcula, concuſſis terrarum erumpere venis,
Non id agente Deo, quaſdam compage ſub ipſâ
Cum mundo cœpiſſe reor, quas ille Creator
Atque Opifex rerum certo ſub jure coercet.

Nullam hic video Nilotici incrementi cauſam, niſi univerſalem, quæ Deus eſt, qui eam Nili naturam eſſe voluit, ut ſingulis annis exundaret. In quam ſententiam etiam Ariſtides concedit; qui ſe non videre profitetur cuinam cauſæ Nili incrementum attribuat πλὴν εἰ τῇ μεγάλῃ σοφίᾳ καὶ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ. Atqui cum Deus plerumque cauſarum ſecundarum utatur miniſterio, illibata de cauſis ſecundis adhuc incrementi Nilotici manet quæſtio.

Ultimò, itaque Agatharchides Cnidius aſſerit ſingulis annis, per Æthiopiæ montes, continuos à ſolſtitio æſtivo, uſque ad æquinoctium autumnale, imbres cadere: mirum igitur non eſſe, Nilum hyeme compreſſum, ſecundum naturam, iis aquis fluere, quas fontes & alia flumina influentia ſubminiſtrant, æſtate verò propter imbres incrementum capere. Laudat hanc ſententiam Diod. Sic. eamque ſequitur Arrianus in Indicis, ſive hiſtoriæ de Alex. lib. ultimo. Aſſentitur quoque Strabo lib. 17. itemque Theophylactus Simocatus Ægyptius lib. 7. Hiſtoriarum; cui & nos etiam impræſentiarum ſubſcribimus, & V. loco ad aquæ Niloticæ affectiones, ſive qualitates feſtinamus. Quarum Prima eſt Dulcedo, eaque apud ſcriptores celebris eſt. Hinc Sen. lib. 4. Nat. Qu. cap. 2. *Nulli fluminum dulcior guſtus eſt. Et vino ob ſuavitatem dicitur æquiparata à Peſcennio Nigro Imp. qui (auctore Spartiano) militibus Ægyptiacarum ſtationum petentibus vinum reſpondit, Nilum habetis, & vinum petitis? Quære Ariſtides, aquæ Niloticæ dulcedinem quantam eſſe credas? Reſpondet, Quantam nunquam dixeris.* Bibenti (inquit Achilles Tatius) ὕδωρ γλυκὺ ἦν καὶ ψυχρόν, Heliodorus Ποιεῖν δεῖ γλυκύτατος. De cauſâ dulcedinis quæritur. Scaliger Exerc. 48. cauſam ſuavitatis refert vel ad fluminis naturam, vel ad ſolis operam, vel ad curſûs longinquitatem. Duas poſteriores cauſas attingit quoque Scholiaſtes Apollonii in lib. 4. ex ſententiâ Democriti, qui aiebat, Ἀποξηραίνεσθαι τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τοῦ πόρου, καὶ ὑπὸ τοῦ καύματος ἀφεψόμενον. Contradicit tamen Diod. Sic. *Dulcedinis fluvii*, inquit, *cauſa quam afferunt ratione penitus caret. Si enim caloris æſtu decoctus fluvius dulcedinem ſortiretur, nequaquam gigneret animantia, neque varias piſcium, aut ferarum ſpecies contineret. Aqua enim omnis à naturâ immutata nequaquam generat.* Reſpondetur, Aquam ab ignis naturâ elaboratam, & à cruditate terreſtri liberatam, nullam habere vim generandi, nos falſum eſſe arbitramur. Teſtatur enim experientia pluvias calidiores longè fœcundiores eſſe, quam frigidas, quæ etiam noxia multis humi naſcentibus ſunt. Longè quoque ſalubriores eſſe aquas Soli expoſitas, quam ab eo abſconditas, apud omnes in confeſſo eſt. Secunda Nili qualitas eſt, à quâ ἄναυρος, h. e. *auræ expers* dicitur. Quâ de re Plin. lib. 3. cap. 9. *Idem amnis* (de Nilo loquitur) *unus omnium nullas exſpirat auras.* Quod ex Euterpe Herodoti deſcripſit, cujus verba, Αὔρας ἀποπνέουσι μοῦνος πάντων ποταμῶν ὁ περιέχεται. Cujus affectionis cauſam hanc affert idem Herodotus; Quod Nilus ex calido loco in calidum fluat, adeoque & ipſe totus ſit calidus; auras verò è frigidis exhalare. Cui contradicit Ariſtoteles Problem. Sect. 23 probl. 16. ubi auram è calidis & frigidis aquis exhalare docet: quod cùm rationi, tum experientiæ conſentaneum eſt: Rationi quidem; quia nulla aqua auram exhalat, niſi prius aliquo modo calore ſit alterata: quo diutiùs vero aquæ calor incumbit, eò plures extrahit vapores, niſi alia obſtet cauſa: Experientiæ vero, quia calidas aquas & fontes maximè fumare experimur. Scaliger cauſam refert in aquæ Niloticæ tenuitatem: quam ingenioſiſſimè hoc modo explicat: *Longo curſu exercitus attenuatur humor, ita ut ne ſublatus quidem in aereum poſſit corpus capere. Ita aer auram acceptam ſibi ſimilem diffundit in ſeipſum patitur, neque cogit, ut conſiſtat: ut non tam reſolvat, quam nullius indigam reſolutionis ſecum habeat.* Hæc ille. Itaque ſi rem accuratè ponderemus, Nilus non tam revera erit ἄναυρος quam eſſe videbitur; exhalat enim auram, ſed adeò ſubtilem, ut ejus in aere veſtigia nulla appareant, quia aeri ſimilliima eſt: unde nec in pluviam illo loco denſatur. Lælius Biſciola tom. 2. Horar. ſubſec. lib. 1. cap. 19. cum Brodæo lib. 3. Miſc. cap 30. exiſtimat ἀναύρους dici Nilum, & alia flumina, non, quòd nullam prorſus exhalent auram, ſed quòd perexiguam & tenuem reddant; quam in ſententiam trahit particulam privativam, quæ ſæpe non univerſam rem tollit, ſed imminuit tantum. Tertia Niloticæ aquæ affectio Salubritas eſt, quam inſigniter commendant veteres Medici & Philoſophi. Platoni in Timæo videtur hoc nomine Σωτὴρ appellari. Galeni judicium hujuſmodi eſt, *Nilum ita laudo, ut bonitatis excellentiâ paucis admodum fluminibus comparari poſſit, nam & multiorum partionem inſigniter adjuvat.* Ætius omnes fluviatiles & paluſtres aquas damnat, exceptâ ſolâ Niloticâ, quæ judicio ipſius *πάσαις ταῖς ἀρεταῖς κεκόσμηται omnibus virtutibus inſignis eſt.* Videntur autem aquæ Niloticæ ſalubritatem à pluviis habere, quibus incrementa ſua debet Nilus. Sunt enim aquæ pluviæ ſalubriores reliquis, ut norunt naturalium rerum periti. Videatur Vitruvius 8. 2. & Columella 1. 5. Omnibus verò hiſce contradicere videtur Hirtius in Bello Alexandr. ubi ait *Nili aquam limoſam & turbidam, multos variosque morbos efficere.* At vero Nili ſalubritas non à limosâ & impurâ, ſed à limo omni probe purgatâ aquâ commendatur. Ultima & præcipua Nili aquæ qualitas eſt fœcunditas. Eam fusè proſequitur Wendelinus in *Admirandis Nili*; nos paucula ex variis authoribus olim decerpta hic ſubjungemus: Virg. Georg. 4. de Nilo:

Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ.

Idem Æn. 9.

——————*Aut pinguis flumine Nilus.*

Inde à Plinio Panegyr. Trajani dicitur *fœcunditatis parens.* Ibidem de Ægypto: *alendis, augendiſque ſeminibus ita eſt glorìata, ut nihil imbribus, cœloque debetur: ſiquidem proprio amne ſemper perfuſa, nec alio genere aquarum ſolita pingueſcere, quam quas ipſe devexerat, tantis ſegetibus induebatur, ut cum feraciſſimis terris, quaſi nunquam ceſſura, certaret.* Mitto multa, quæ peti ab eodem Plinio poſſunt. Hujus vero avunculus cap. 9. lib. 5. *Per totam ſpatiatus Ægyptum fœcundus innatat terræ.* Dionyſius:

Ἔνθεν ποιήεσσαν ὑπέρχεται ὕδασι Νεῖλος.

Idem de eodem:

Τόσσην μοῦνος ἐπέρχεται πίονα Αἴγυπτον.

Theophilus Simocat. lib. 6. Hiſt. cap 17. Πολυφορώτατον αὐτὸν ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκουμένην ποταμοὺς τυγχάνειν φασίν. Ammianus lib. 22. dat illi *pinguem ceſpitem*; vocatque *benevolum omnium flumen.* Hinc *fœcunda clementia Nili* apud Statium Theb. 3. & *divitia Nili* apud Juvenal. Sat. 13. Maximo Tyrio Νεῖλος γόνιμος dicitur; & ῥεῦμα γόνιμον Plutarcho Orat. 1. de eſu carnium. Nazianzenus Orat. 21. vocat εὔφορον, ut Nonn. lib. 31. εὐχάδην Νεῖλον & Oppian. 2. Cyneget. ὄχθαις ἀγλαοκάρποις Νείλου πυροφόροιο. Stat 3. Sylv.

Unde paludoſi fœcunda licentia Nili.

Tibullus lib. 1.

Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Hactenus de Nili qualitatibus VI. de exitu ejus & oſtiis agendum eſt. Exit autem in mare Mediterraneum; Oſtia autem per quæ exoneratur apud authores claſſicos & veteres decantatiſſima ſeptem ſunt, Moſchus:

——————Ἑπταπόρου παρὰ Νείλου.

Unde ἑπτάστομος Nonno in Dionyſiacis dicitur. Dionyſius Perieg.

Ἑπτὰ διὰ στομάτων εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει.

Catullus ad Furium & Aurelium:

Sive quà ſeptemgeminus colorat
Æquora Nilus.

Virgilius

Virgilius Æneid. 6.

Et ſeptemgemini turbant trepida oſtia Nili.

Prop. 2. 1.

Aut canerem Ægyptum & Nilum, cum tractus in urbem
Septem captivos debilis ibat aquis.

Ab Ovid. 1. & 5 Met *ſeptemfluus*, & *ſeptemplex* dicitur. A Stio lib. 1 Claudiano in Ruffinum, & Lucano lib 8. *ſeptemo gurgite* a Val. Flacco lib. 8.

———*Septem projectus in amnes.*

Septem *cornua* dat ei Claud. in Nupt. Honorii & Mariæ. *Septem portas* Ovidius in Epp *Septem fauces* Manilius Aſtronom lib 3. Belliſſimè & ſatis novè Papinius lib. 8. *hyemes* nominat cum ait

———*Septemque patentibus arvis*
In mare fert hyemes.

Hactenus Poetæ. Sed audiamus Veritatem ipſam Eſaiæ cap. 11 verſ. 15. והכהו לשבעה נחלים *Et percutiet eum in ſeptem rivis.* Idem habet Chaldæus Paraphraſtes. Et LXX Interp. Καὶ πατάξει ἑπτὰ φάραγγας, *Et percutiet ſeptem valles.* Quanquam minus Hebræo נחל Græca reſpondet φάραγξ. Nomina oſtiorum ab urbibus indita ſunt 1. *Canopicum* (quod nonnullis *Heracleoticum* quoque dicitur, teſtibus Ptol. & Strabone) 2. *Bolbiticum*, 3. *Sebennyticum* (cujus vina laudat Plinius lib 17.) 4 *Pharmuticum* (Herodoto *Bucolicum*, autore Sabellico Ennead. 1. lib. 3.) 5. *Mendeſium*, 6. *Taniticum* (Herodoto *Saiticum*) 7. *Peluſiacum*. Diſcrepant autem autores nonnihil in nominibus & ordine, ut videre eſt apud Ptolemæum, Herodotum, Plinium, Melam, Ammianum, Ortelium. Numerum quod attinet, fatentur aliqui plura eſſe. Et Plinius quidem lib. 5. cap. 10. undecim reperiri, ſuperque quatuor Septem tamen quæ recitavimus celeberrima eſſe, omnes veteres affirmant. Unde Euſt. in Dionyſium. Ὁ γεωγράφος λέγει, δίχα τῶν ἑπτὰ τούτων στομάτων καὶ ἄλλα εἶναι ἄττα, ψευδοστόματα. Herodotus v. in Euterpe quinque propriè docet eſſe Nili oſtia quod Bolbitinum & Bucolicum non ſint nativa oſtia ſed foſſa. Τὸ δὲ Βολβιτινὸν στόμα καὶ τὸ Βουκολικὸν, οὐκ ἰθαγενέα στόματά ἐστι, ἀλλ' ὀρυκτά. *Lagæum* vocant eum Lucanus & Silius. Hic lib. 1.

Quà mare Lagæus mutatur gurgite Nili.

Ille eodem libro:

Terminus hunc roſeos amnis Lagæus ad ortus.

Vide plura apud Wendelinum ubi ſupra. Verum de *Nilo* ſatis. *Nilus* etiam urbs Ægypti Steph.

Ninæa, urbs Oenotrorum mediterranea. Steph. Hodie *S. Donato*, teſte Barrio, in Calabriâ citeriore.

Ningium, vel *Mungium*, utroque enim modo legitur apud Auſonium inquit Simlerus, qui *Mugium* interpretatur Iſtriæ urbem.

Nineve, urbs Aſſyriorum, quæ & *Ninus* dicitur, quam ædificavit Aſſur, egrediens de terra Sennaar; à *Nino* rege ſic dicta, teſte B. Auguſtino Eſt autem juxta Tigridis amnis partem. Ptol. Jonæ prophetæ prædicationem audivit, & pœnitentiam egit. Suidas à Semiramide mœnibus cinctam, & mutato nomine, *Babyloniam* vocatam fuiſſe ait. Euſebius in Chronico *Niſibin* ſuo tempore dictam ſcribit. Eſt & alia civitas Judæorum in angulo Arabiæ. Populi Ninivetæ.

Ninoe, Cariæ urbs, alias Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderant, unde *Lelegum* urbs dicta eſt, deinde *Megalopolis*, poſtea a *Nino Ninoe*. Steph.

Ninus, urbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturiâ. Steph. Lucan lib 3.

Et felix; ſic fama, Ninos.———

Πόλεις πάνυ μεγάλη, καὶ εὐδαίμων teſte Arriano. Lucianus in Charonte Ἡ Νίνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. Qui cum fuerit Samoſatenus, Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriæ mereri videtur, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninos vel Nineve, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expedit. Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima ſedes Aſſyriæ.* Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib 16. ait. Ἡ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. Ergo contra Strabonem Amaſenum, & Luſianum Samoſatenum, Orientales viros & doctos non videtur Tacitus audiendus Deceptus certe fuit is Romanus quâdam nominis ſimilitudine & eam Ninum opidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu male accepit pro antiquiſſimâ & populoſiſſima illâ urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miraculum celebrata: aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites qui in expedit one cum Meherdate fuerunt, captâ, ut dixi, aliquâ urbeculâ, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquæ illius Nineves, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon, ſedem Aſſyriæ regum cepiſſe. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum ab eo flu. abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multi Hieroſolymitani equites & aliæ nautæ ac negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt, vel negotiati ſunt, aſſerunt ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliquis unquam eis aliter perſuadere potuit. At Troadis (de qua B Paulus ep ad Timotheum 2.) ruinas viderant non Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ipſe teſtatur, lib 13 Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in literis virum caſtigare, qui eo quod Am. Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſc ad Euſebium ſcribere; *Nineve autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Palmerius.

Niphagres, nomen urbis. Herod lib. 7. Φάγρης Thucydidi lib. 3. & ſic legendum apud Herodotum Palmerius poſt Leopardum optime obſervavit.

Niphates, mons dividens Armeniam minorem ab Aſſyriâ, ex quo Tigris flu. oritur. Quidam vero maj. Armeniæ flu. faciunt, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Alii Scythiæ fluvium faciunt. Sic dictus ἀπὸ τοῦ νιφάδος a *nivibus*, teſte Stephano. Virg Georg 3.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem.

Horat. lib. 2. Od. 9.

——— *Potius nova*
Cantemus Auguſti tropæa
Cæſaris, & rigidum Niphatem,
Medumque flumen gentibus additum
Victis, minores volvere vortices.

Claud. de Rapt. Proſerp. lib. 3.

Ardaus Hyrcanâ quatitur ſic matre Niphates
Cujus Achæmenia Regis ludibria, natos
Avexit tremebundus eques.

Niſæa, navale Megaridis, & ipſa Megaris, à *Niſo*, Pandionis filio Steph. Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Νισαία ἐστὶν ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων, δίχα καὶ ὀκτὼ σταδίους τῆς πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτήν. Sic Pauſanias, qui diſertè teſtatur navale Megarorum ſua etiam ætate Niſæam fuiſſe appellatum. Ptolemæus confundit, μετὰ τὸν ἰσθμὸν, inquit, Νισαία, ἡ καὶ Μέγαρα καλουμένη. Fuere autem μακρὰ τείχη quæ Niſæum Megaris conjungerent, ſimiliter, ut Piræus fungebatur Athenis, teſte Thucydide lib. 1. *Salina* Sophiano.

Niſæus campus, locus in Mediâ, ubi equi valdè proceri erant corpore Ita habetur in Suida, voce Νισαῖον, & in Euſt. ad Dionyſ. Herodotum ſecutis, cujus verba ſunt in Polyhymnia: Ἔστι πεδίον μέγα τῆς Μηδικῆς, τῷ οὔνομά ἐστι Νισαῖον· τοὺς ὦν δὴ ἵππους τοὺς μεγάλους φέρει τὸ πεδίον τοῦτο. Proinde idem Herodotus in Thaliâ aſſerit, Indica animalia eſſe cæteris multo majora, πλὴν τῶν ἵππων, ἕσσω γὰρ ἑσσοῦνται ὑπὸ τῶν Μηδικῶν, Νισαίων δὲ καλεομένων ἵππων. Et Strabo lib. 11. Τοὺς δὲ Νισαίους ἵππους οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστους ὄντας καὶ μεγίστους. Ammianus Marcellinus ubi de Media lib. 23. *Sunt apud eos prata virentia, fœtus equorum nobilium, quibus (ut ſcriptores antiqui docent, noſque vidimus) ineuntes prælia viri ſumma vi vehi exultantes ſolent, quos Niſæos appellant.* Suidas: Νισαῖον, πεδίον Περσικόν, ἔνθα ἵπποι ἄριστοι γίγνονται Νισαῖοι λεγόμενοι. Unde eſt quod camelos (dromadas videlicet) eſſe perniciſſimos eo argumento probat Philoſophus Hiſt. Animal. lib. 9. cap. 50. quòd θέουσι θᾶττον τῶν Νισαίων ἵππων πολύ. Sed & decorem iis fuiſſe eximium colligas ex Syneſii epiſtola 40. ad Uranium; ubi poſtquam multis laudavit ἵππον ἀγωνίσασθαι εἰς ἅπαξ ἀρετὴν ἵππῳ πρέπουσαν, unum excipit quod Νισαίων ἵππων ἰδεῖν ἐστιν αἰσχίων. Deſcriptio eorum petenda eſt ex his Oppiani lib. 1. Cyneget.

Κάλλει δ' ἂν πάντεσσι πέλοι περιώνυμος ἵππος
Νισαῖος, τὸν ἄγουσιν ἐϋκτέανοι βασιλῆες·
Καλὸς ἰδεῖν, ἁπαλὸς τε φέρειν εὐπειθὴς χαλινῷ
Βαιὸς μὲν κεφαλήν, πολλὸς δὲ βαθύτριχα δειρήν,
Κυδιάων ξανθῇσι μετὰ χρυσέῃσιν ἐθείραις.

Nempe flavi plerumque erant equi Niſæi. Ideoque apud Suidam in Ἵππος Νισαῖος, Grammatici Niſæas equas aſſerunt εἶναι ξανθὰς πάσας. Proinde Polemon ibidem arguitur quòd Niſæum equum album vocaverit: Ὁ δὲ Πολέμων γράφει ὡς λευκὸν ἵππον Νισαῖον. Phavorinus: Νισαῖος ἵππος ὁ ἐστὶ ξανθός· οἱ γὰρ Νισαῖοι πάντες τοὺς ἵππους ξανθοὺς ἔχει. Tamen præter Polemonem Philoſtratus etiam Apollonii ſui lib. 1. memorat λευκὸν ἵππον τῶν σφόδρα Νισαίων. Vide Boch. de Solomonis Equitatu Animal. Bibl. part. prim. pag. 164.

Niſibis, urbs Meſopotamiæ apud Tigrim flu Amidæ urbi propinqua, quæ & Antiochia Mygdoniæ, teſte Plinio dicitur, inter Carras ad occ & Seleuciam ad ort *Niſibena Conſtantina* vocatur in Lib. Notit. Long. 75. 10. Lat. 37. 30. Eſt etiam Ariæ urbs. Ptol. Long. 111. 00. Lat. 35. 30.

Niſicabes, & *Niſiræ*, pop. Æthiopiæ ſub Ægypto, fabuloſi, ternis, aut quaternis oculis, teſte Plinio; qui tamen addit,

dit, non quia ſic ſint, ſed quia ſagittis præcipuâ contemplatione utantur.

Niſſa, urbs ſupra Tralles ad Orientem; maximâ ex parte monte accumbit, torrente quodam diviſa, qui convallem efficit. Ex hâc fuerunt Apollonius Stoicus, Panetii familiaris, & Menecrates, Ariſtarchi diſcipulus, & Ariſtodemus ejus filius, item Soſtratus, Ariſtodemi frater, & alius Ariſtodemus ejus conſobrinus, qui M. Pompeium erudivit.

Niſyrus, hodie *Niſaro* Sophiano, inſ. maris Carpathii, Cariæ adjacens, Coo propinqua, à quâ avulſa vi fluctuum traditur, quæ & Porphyris olim dicta, teſte Plinio. In eâ Neptuni aliquando templum, & ſubtus jacens Polybotes Gigas à Neptuno victus, ut veteres tradidêre. Hic Thermæ ſcaturientes ſunt. Urbs in eâ eſt ejuſdem nominis, teſte Strabone. Hinc aiunt (inquit Vir Magnus de Phœn. Col. pag. 402.) ἀπόσπασμα εἶναι τῆς Κῶ, *Co inſulæ fragmentum eſſe*, à quâ diſtat ſtadiis circiter ſexaginta. Fabula etiam additâ, Ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. Geographi verba ſunt lib. 10. quibus conſona hæc Apollodori lib. 1. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧκεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος ἀπορρήξας, ἐπέρριψεν αὐτῷ τὸ λεγόμενον Νίσυρον. Neque multò aliter Stephanus de eodem Polybote; Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἄρας τῆς τριαίνῃ τι μέρος ἔρριψε. Γέγονε γὰρ (malim γέγονε δὲ) νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. Et proinde Niſyri nomen deducit Euſt. ἀπὸ τοῦ νήχω καὶ τοῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆς νήσου Κῶ τῇ τοῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ ἐπεσύρη τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ νήχων, *à natando ac trahendo, quia Neptuni tridente ab inſulâ Co abſciſſa Niſyrus in Polybotem Gigantem enatantem* (vel *abeuntem*) *attracta eſt*. Quæ nugæ nugaciſſimæ. Omnino enim *Niſyrus* Phœnicium nomen. Phœnicibus ſcilicet apud quos nata hæc fabula נסורת *niſſoreth* eſt *fragmentum*, & נסירו *neſiru*, vel נסירות, *neſiruth*, *ſectio*. Inde dicta *Niſyrus* quaſi *fragmentum*, vel *pars deciſa* ex inſulâ Co. Radix Hebræis נשר *neſar* & Arabibus נשר *naſara*, propriè eſt πρίζειν *ſerrare*, unde משור eſt πρίων *ſerra*, Eſ. 10. 15. Quod non obſervo de nihilo. Nam inde *Prion*, i. e. *ſerra* dicebatur pars Coæ inſulæ, ex quâ *Niſyrus* credebatur abrupta. Plinius in Coæ deſcriptione: *Mons ibi Prion, & Niſyron abruptam illi putant.* Fortè legendum *abruptam illic*, vel *abruptam illi*, i. e. *ab illo*. Bochart.

Nitiobriges, pop. Aquitaniæ, teſte Ptol. non Celticæ, ut ſcribit Ortelius. Petrocoriis & Cadurcis finitimi; quorum urbs mons Albanus, *Montauban* vulgò dicta. Sed Poldo & Marliano eſt Mons Peſſulus, ſeu Peſſulanus, *Montpellier*, urbs epiſcop. Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. Ex verbis Cæſaris lib. 7. Belli Gall. inter Ruthenos & Gabalos eſſe videntur.

Nitria, Ægypti regio, & nomen 2. urbium ſupra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus eſt Ægypti. Hinc *Nitriotis* præfectura, & *Nitriotes* Nomus. Eſt & *Nitria* urbs epiſc. ſub Archiep. Strigonienſi in Jazygibus Metanaſtis vel in Hungariâ trans Danubium, à Strigonio 6. leuc. in Bor.

Nitriæ, Indiæ emporium juxta Gangem. Ptol.

Nivaria, una ex fortunatis inſulis, à Canariâ 30. leuc. Hiſp. *Gomera*, teſte Alexandro Epiſcopo Gerundenſi cum Andrea Dacio. Aliis eſt *Tenariffa*. A perpetuâ nive cognominata Plin. 6. 32. Eſt item Hiſp. urbs inter Salmanticam & Complutum.

Nivernum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim flu. in finibus Æduorum, ſeu Burgundiæ, quaſi media inter Lutetiam & Lugdunum. *Nivernium* Turoneſi. *Niverna* Lib. Concil. vulgò *Nevers*. Olim *Noviodunum* dicebatur.

Nivoſdum, op. Belgii in Brabantiâ, medium inter Brabantiam & Machliniam, vulgò *Liere*.

Nivigella, vulgò *Nivelle*, op. Belgii cum cœnobio Virginum præclaro, in Brabantiâ, apud fines Hannoniæ, à Bruxellis 5. leuc. à Namurco 8. cujus cœnobii Abbatiſſa opidi Domina eſt. Long. 25. 35. Lat. 50. 36.

Noas, Thraciæ flu. ex Hæmo monte naſcens & in Iſtrum influens. Herod. lib. 2. Alii in Scythiâ eſſe volunt, quem Peucerus hodie *Sitbiuzion* nominat. *Noes* eſt in Græco. Val. Flac. lib. 4.

Quas Tanais, flavoſque Lycus, Hypaniſque Noaſque.

Idemque lib. 6.

Hyberus quæ terga Noæ, gelidumque ſecuri
Eruit & totâ non audit Amazona ripâ.

Nega, *Negauccſia*. Ptol. op. præclarum Hiſp. Tarr. in ora Aſturum, teſte Mela, ab oſtio Meari 6. leuc. in ort. ab Oveto urbe 14. in occ. *Navia* Cluſio, licet illud mediterr. quam litoreum ſit, juxta fines Gallaciæ. Long. 12. 30. Lat. 44. 00.

Noela, op. Hiſp. Tarr. Plin. *Noya* Cluſio & Floriano. *Novium* Ptolemæo, inquit Ferrarius.

Nola, urbs Campaniæ Νῶλα Ptolemæo & Stephano, Νῶλη vero Polybio lib. 2. Virgilio:

———*Vicina Veſevo*
Ora jugo dicitur; ubi prius *Nola* legebatur. Ferunt autem poſtea Virgilium petiiſſe a Nolanis aquam, uti duceretur in propinquum rus. Nolanos autem beneficium petitum non feciſſe; Poeta itaque offenſus nomen urbis eorum quaſi ex hominum memoriâ, ſic ex carmine ſuo deraſiſſet, *Oram* pro *Nola* mutavit. Agellius 7. 12. De ſitu opidi ita canit Silius lib. 12.

Campo Nola ſedet, crebris circumdata in orbem
Turribus, & celſo facilem tutatur adiri
Planitiem vallo.———

Livius lib. 23. *Et ſunt omnia campi circa Nolam.* Exiguo poſt *Expugnate Nolam, campeſtrem urbem, non flumine, non mari ſeptam.* De origine ejus variant auctores. Silius lib. dicto:

Hinc ad Chalcidicam transfert citus agmina Nolam.

Velleius lib. 1. *Quidam aiunt à Tuſcis Capuam, Nolamque conditam.* Solinus cap. 8. *Conſtituta Nola à Tyriis.* Id fortaſſe ridiculum, inquit Cluverius. Forte itaque Tyrrhenis ſcripſit Solinus. Long. 38. 28. Lat. 40. 54.

Nomades, pop. in Scythiâ Europæâ, quorum vita omnis in habendis gregibus verſatur. Nunc *Tartari* dicuntur, juxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum Strabo lib. 11.

Nomades, Aſiæ pop. juxta Caſpium mare. A noſtris hodie appellantur *Daæ*, & cognomento *Parni*, inquit Strabo.

Nomades, Africæ pop. inter Zeugitanam reg. & Mauritaniam ſiti, qui poſtea literis aliquot mutatis *Numidæ* appellati ſunt. Hos ſcribit Salluſtius ex Perſis ortum traxiſſe, qui Herculem in Hiſpaniam comitati ſunt, eoque mortuo in Africam trajeciſſe, locaque occupaſſe Oceano proxima, alveoſque navium inverſos pro tuguriis habuiſſe: deinde paulatim per connubia ſibi Gætulos miſcuiſſe, poſteaque Numidæ nomine propter multitudinem à parentibus digreſſos, poſſediſſe ea loca, quæ proxime Carthaginem ſunt, & *Numidia* appellatur. Dicti *Nomades* ἀπὸ τοῦ νέμειν, h. e. *à paſcendo*, quod paſtionibus præcipuè vacarent, herbiſque in uno loco depaſtis papiliones ſuas curribus aliò transveherent. Dionyſius verſ. 186.

Τοῖς δ' ἐπὶ δὴ Νομάδων παρεκτείνονται ἄπειρα φῦλα,
Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ ἀγρονόμοι Μασυλῆες
Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ὑλήεντά τε καὶ ὕλην,
Μαιόμενοι βιότοιο χαλεπὴν καὶ ἀεικέα θήρην.
Οὐ γὰρ γειοπόνοιο τομῆς ἐδάησαν ἀρότρου,
Κείνοις δ' οὔποτε γῆρυς ἀκούεται ἔλκος ἀμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων,
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες ἀνὰ δρυμὰ βοσκέονται
Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητοῖο.

Horum Virgilius mem. Æn. lib. 4. & 8.

Nomæ, op. Siciliæ. Νομαὶ Diodoro lib. 11. Silius:

———*Comitata Nomæis*
Venit Amaſtra viris.

Malè vulgo *Nemæis*.

Nomentum, pagus Sabinorum apud Eretum, ab urbe Româ 12. m. p. *Lamentano* Blondo dicitur. Suidas. Νωμεντός, πόλις οὐ πόῤῥω τῆς Ῥώμης. Idem habet Stephanus, cujus Gentile facit Νωμεντῖνος cum ſcribere debuiſſet Νωμεντανός, ut omnes pariter habent Latini authores, tum Dionyſius lib. 5. & item Strabo lib. 5. Vide Cluverium de Ital. Ant. pag. 666. Habuit autem hæc urbs colles vitiferos vino non omnino peſſimo nobilitatos. Mart. 13. 16.

Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum.

Nomus, Præfectura, ſive conventus juridicus apud Ægyptios. Ægyptum enim diviſit Seſoolis, ſive *Seſoſtris* in *Nomos* triginta ſex, quorum 10. Theb. 10. τῷ Delta, & reliqui 16 regionibus intermediis attributi. Singulis *Nomis* præfecti ſinguli *Nomarchæ*, qui quaſi totidem reguli provinciæ præerant & regiis vectigalibus. Inde eſt quod nomos Plinius *præfecturas*, & Eſaias ממלכות *mamlacoth*, h. e. *regna* interpretatur cap. 19. verſ. 2. ubi LXX Seniores νομὸς ἐπὶ νομόν. Ubi Cyrillus: Νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων χώραν οἰκοῦσι ἑκάστη πόλις, καὶ αἱ περιοικίδες αὐτῆς, καὶ αἱ ὑπ' αὐτῇ κῶμαι. Καὶ τίθενται παρ' αὐτοῖς ἡ τοιάδε φωνή. Sed & ante Cyrillum Epiphanius in hæreſi Baſilidianorum: Ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ ἁγίῳ προφήτῃ Ἡσαΐᾳ εὕρομεν γεγραμμένον περὶ νομοῦ πόλεως Αἰγυπτιακῶν, ἢ Τάνεως, ἢ Μέμφεως, ἢ Νομοῦ τοῦ Βουβάστου, Αἰγυπτιακῶς τὴν περίχωρον (al. περίμετρον) τυχόντος πόλεως σημαίνει. Hoc imitatus author lib. 1. Macchabæorum cap. 10. verſ. 30. meminit νομῶν etiam in Samaritide & Galilæâ, quod à Joſepho redditur τοπαρχιῶν. Pari παραχρήσει Herodotus in Thalia *nomos* appellat Perſarum Satrapias. Nomos Euſt. in Dionyſ. vult idem eſſe quod ἐνοικίας, h. e. regiones

giones iiſdem finibus comprehenſas. Et eodem teſte τοὺ Ἀρ-βικοὺς ὁ αὐτῆς νομὸς ὑπὸ βάλλε). Senſus eſt, ut quidem puto, *nomos* propriè dici eas Ægypti partes, quæ verſus Libyam vergunt. Itaque ibidem obſervat, omnes urbes *Heptanomis*, exceptâ Babylone eſſe à ſiniſtrâ Nili, i. e. à parte Libyæ. Res eſt tamen omnino certa, non minus *nomos* dici Ægypti partes, quæ ad Arabiam, quam quæ ad Libyam incidunt. Perperam igitur hinc colligunt *Nomi* vocem eſſe Libycam. Quin iis aſſentior potius, qui vel Græcam eſſe volunt, vel Ægyptiam. Quæ ipſa lis eſt adhuc ſub judice. Caſaub. in Strab. *Quidam putant hanc vocem eſſe Ægyptiacam, quos falli & omnes ſciunt, qui aliquid Græcè ſciunt, & Diodorus disertè admonet.* Nempe lib. 1. pag. 46. ubi Ægypti partes *nomos* appellari aſſerit κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Tamen Caſauboni ſocer Henr. Stephanus Græcis literis æquè imbutus, in notis ad Diodorum pag. 830. *Ego (νομὸν) Græcam eſſe vocem vix mihi perſuaſero.* Et Caſaubonus ipſe agnoſcit νομὸν apud Græcos proprie dici locum ubi ſunt αἱ νομαὶ, *paſcua*. Quo ſenſu ii non ſumunt, qui Ægyptum diſtingui ſcribunt in *nomos* 36. Neque enim Ægypti ager eſt ubique compaſcuus. Denique quam vocem Diodorus Græcæ linguæ ſupra aſſeruit, eandem idem adſcribit Ægyptiis, cum dicit de Seſooſi lib. 1. pag. 35. τὴν δὲ χώραν ἅπασαν εἰς ἓξ καὶ τριάκοντα μέρη διελὼν ἃ καλοῦσιν Αἰγύπτιοι νομούς. Neque aliter Cyrillus ſupra: νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων οἰκήτορσι χώρα. Et Epiphanius diſertiſſime: Αἰγυπτιακῶς τὴν ἑκάστης πόλεως περίχωρον ἐκάλουν νομόν. Fallor, an ex Hebræo מנה *mana*, vel מנא *mono*, ut Syri efferunt factum eſt νομὸς, vel ab Ægyptiis, vel a Græcis hac metatheſi peregrinum vocabulum emollire conatis? Certè huc facit, quod *nomum* Diodorus expoſuit μέρος, i. e. *partem* ſeu *portionem*: Cum Syrâ voce מנא *mono* quam diximus, id ipſum deſignare ſit notiſſimum. Euſeb. itidem lib. 3. Præp. p. 57. μέρος τῆς Αἰγύπτου ὃ καλοῦσι νομόν. Bochart.

Nonacris, mons Arcadiæ in Peloponneſo, cum op. olim cognomine, ex quo Styx, aqua frigidiſſima emanat, quam inferorum paludem fabulantur. Ibi etiam *Nonacrinum nemus*. Ovid. Faſt. 2.

Cinctaque pinetis nemoris juga Nonacrini.

Et lib 5. *Nonacrius heros* pro Evandro. Hinc *Nonacrinus*. Ovid. Met. 2.

Dum redit itque frequens in Virgine Nonacrinâ
Hæſit ———

Eidem *Hamadryades Nonacrina* pro Arcadicis.

Nora, urbs Sardiniæ exciſa, in orâ Auſtrali, Ptol. Pop. *Norenſes* Plinio. *Nura* Antonino; *Calviri* dicitur Leandro. De nominis origine ſic Bochartus. Tertia, inquit, in Sardiniam migratio apud Pauſaniam, Hiſpanorum eſt. Sic enim ille. Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τῆς στολῆς Νώρακι, καὶ ᾠκίσθη Νῶρα ὑπὸ αὐτῶν. Ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ. Παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. At in Solino Ariſtæum præceſſit Norax. Verba ſunt: *Nihil attinet dicere, ut Sardus Hercule, & Norax Mercurio procreati, quum alter ab Libyâ, alter ab uſque Tarteſſo Hiſpaniæ in hoſce fines permeaſſent, à Sardo terræ, à Norace oppido nomen datum.* Noræ ſaltem nomen Punicum eſt, nempe נערה *Naara*, unde emphaticum נערתה *Naaratha*; cujus nominis cenſetur op. in tribu Ephraim Joſ. 19. *Naara* vero Pœnis ſonabat *Nora*, ut מעכה *Maacha* Μοχά, quomodo LXX efferunt. 1 Par 2. 48. Unde *Machur* nomen Punicum. Sic נערן *Naaran* alterius opidi nomen in eâdem tribu 1 Par. 7. 27. Hieronymus *Noran* ſcribit & LXX Interpp. medio quodam ſono Νααρὰν Sed inter N & R eſt *Ajin*, quod in O mutatum eſt in Alphabeto Cadmi. Hodie locus *Nori* vocatur. N pertinet ad formam nominis: & ערה eſt *gramunetum*; nempe in paſcuo ſita fuit *Nora* non procul à ripâ *Sepri* amnis, hodie *Serus*, ut conſtat ex itinerariis. Itaque perperam à Ptolemæo *Nora* ponitur in Auſtrali Sardiniæ litore inter Caralin & Sulcos; quod Cluverius verè obſervat.

Norba Cæſarea, urbs Luſitaniæ ad Tagum flu. Ptol. *Alcantara* Taraphæ. & Cluſio. Long. 14. 30. Lat. 39. 50.

Nordlinga. Vide *Aræ Flaviæ*

Nordovicum, & *Norvicum*, urbs clariſſima in orâ Angliæ Orientali, à Londino 90. mill in Circium. Vulgò *Norwich*. Long. 22. 10 Lat. 53. 08.

Noreia, hodiè *Goritia*, teſte Amaſæo, urbs Carnorum ad Sontium vel Natiſonem flu. ubi, ut ſcribit Strabo, auri lavacra. & ferri fecturæ ſunt. Hic Cn. Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. Long 36. 00. Lat. 45. 47.

Noremberga. Vide *Nuremberga*.

Norenſes, pop. Sardiniæ. Plin. *Mara* interpretatur Pinetus.

Norfolcia, Com. Angl. in orâ maris Germ. à quo terminatur ad ort. & Borſeti à Com. Cantabrigiæ in occ. & à Suffolcia in merid. Sunt in ea Norvicum, provinciæ primaria, Harmuthum & Linum Regium.

Noricum, reg. Germ. (quam nunc bona ex parte Bavariam appellant) habens ab occaſu Ænum flu. qui medius eſt inter Vindelicos & Noricos; à Sept. Danubium, ab ort. mont. Cetium. qui Pannoniam ſuperiorem diſterminat à Norico: A meridie mont. Curvaneum, qui eſt ſupra Iſtriam. Dionyſius verſ. 321

Πρὸς δὲ νότον Γέρμαι τε καὶ Νωρικὸν ἄστυ ἐρυμνά.

Ubi multa nugatur Euſtathius dum quærit, an *Noricum* & *Oricum*, de quo verſ. 399 locus unus ſit an diverſi, quaſi vero regio Germaniæ conſinis ab Epiri finibus non ſatis diſtet, ut ea dignoſci poſſint. Ferri ferax regio fuit. Ovidius Met. 14.

Sævior & ferro quod Noricus excoquit ignis.

Et Horatius:

———*Quos neque Noricus*
Deterret enſis. ———

Virg. Georg. 3.

Tum ſciat aereas Alpes & Norica ſi quis
Caſtella è tumulis ———

Hanc regionem Solinus cap. 33. *frigidam* vocat *& parcius fructuoſam*.

Normannia, provincia Gall. Celt. quæ & *Neuſtria*, vulgò *Normandie*, ad Oceanum Britannicum, inter oſtia Sequanæ ad ort. & Argenis ad occ. in quâ ſeptem urbes Epiſcopales, quarum metropolis eſt Rothomagus, vulgò *Rouen*, Ducatus amplus; à Normannis pop. Septentrionalibus ex Scandinaviâ, ſeu Norvegiâ, & Sueviâ profectis, qui in Galliam irrumpentes, in eâ reg. conſedere, nomen habens Pop. *Normanni*, quaſi viri ſeptentrionales, à Carolo Magno devicti, & ad Chriſti fidem perducti.

Noroſſi, Scythiæ intra Imaum gens, & *Noroſſus* ibidem mons. Ptol.

Northantonia, Com. Angl. inter Huntingdoniam ad ort. Leiceſtriam & Rutlandiam ad bor. & Warwicenſ. Com. ad occ. Ejus op. præcipuum, eſt Northantonia ad Antonem flu. 18. mill. à Varvico in ort. quot à Leiceſtriâ in merid.

Northumbria, regio Angliæ, Scotiæ finitima, *Northumberland*. Habet ad ort. oceanum Germ. ad bor. terminatur Scotiâ, ad occ. Cumbria & à merid. Diœceſi Dunelmenſi. Ejus op præcipuum eſt Novum Caſtrum.

Norvegia, reg. Europæ ſeptentrionalis verſus Oceanum Germanicum ſitum vulgò *Norwey*, quæ interpretatur *Septentrionalis Via*. *Nort* enim Germanicâ linguâ, *Septentrionem* ſig. *Weg*, *viam*. Fuit regnum Norvegiæ aliquandiu florens, imperiumque tenuit per Daniam, Friſiam, inſulaſque adjacentes, donec domeſticum imperium per hæreditariam ſucceſſionem adminiſtratum fuit. Poſtea ſub interregno, conſenſu procerum inſtitutum eſt, ut reges per electionem ſuſciperentur; eſtque hoc tempore ſub poteſtate Danorum.

Notium, Hiberniæ promontorium Auſtrale, Ptol *Miſſenhead* Camdeno. Item urbs Ioniæ, à Colophone 12. m. diſtans, contra Chium inſ. teſte Strabone. Pop. *Notienſes*. Item Calydnæ inſ. opidum.

Nottinghamia, Com. Angl. inter Lincolnienſ. Com. ad ort. Darbienſ. ad occ. & Leiceſtriam ad merid. Ejus primaria eſt Nottinghamia ad Trentam flu. 10. mill. à Darbeia in ort. & 12. à Leiceſtriâ in bor.

Nova civitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hiſpaniæ. Virg. Æn. 1.

———*Atque Novæ pateant Carthaginis arces.*

Ubi alluſum ad etymon. Hebraicè enim קרתא חדתא *novam urbem* ſig. & ex *Karthada* Græcorum Καρχηδὼν, χ. & θ. permutatis quod Siculorum proprium eſt, qui pro ὄρνιθες ὄρνιχες dicunt. Stephanus etiam Καινὴν πόλιν interpretatur. Item *Nova civitas* tergemina. Una urbs epiſc. in Auſtriâ ſub Archiep. Salsburgenſi à Viennâ 8. leuc. in Auſt. vulgò *Neuſtadt*: Altera in Hiſtriâ in orâ, epiſc. quæ Æmoniæ urbi proximæ exciſæ ſucceſſit, inter Juſtinopolim, & Parentium: Tertia in Venetis in orâ Marchiæ Tarviſinæ, apud Heracliam urbem exciſam, & ipſa everſa, epiſcopalis tamen.

Novæ, Myſiæ infer. op. ubi Legio 1. Italica, ab Oeſco 55 m. p. ex Anton. in ort. *Novomont*, Lazio teſte. *Novenſis urbs* Marcellino.

Nova mania, Sarm. Europ urbs Ptol. Hodie *Album caſtrum Weiſſemburg*, Græcè Νέον τεῖχος.

Novana, Piceni op. in orâ inter Montem Sanctum ad occ. & Empulum ad ort. Firmum verſus 8. m. p.

Novantæ, Ptol. *Novantes* Camdeno, pop. Albionis in Scotiâ ad occ. quorum regio ubi hodie Gallovidia *Galloway*, cujus pars occidentalis eſt peninſula contra Hiberniam (inde 20. mill. diſtantem, teſte Lhuydo) nonnullis Novantum

tum Cherſoneſus, & Novantum promontorium dicta.

Novanus, Umbriæ flu. trans Apenninum, qui æſtivo ſolſtitio ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. Plin. 2. 103

Novaria, urbs Inſubriæ epiſc ſub arch. Mediolanenſi, inter Mediolanum 25. & Vercellas 10. m p. à Ticino 30. Petri Lumbardi patria. Vulgò *Novara*. Long. 30. 27. Lat. 44. 35.

Novaugusta, op. Hiſp. in fin Arevacorum. Plin. *Agenza* Moletio.

Novempagi, poſtea Balneoregium, urbs Hetruriæ epiſc. media inter montem Phyſconem & Oropitum, 6. m. p. à Viterbio 14. in Bor. *Bagnarea*. Long. 35 35 Lat. 42 20.

Novempopulonia, reg Aquitaniæ, inter Garumnam flu. & montes Pyrenæos, Oceanumque comprehenſa, vulgò *La Guaſcogna*, ſic à *novem populis* dicta, qui ſunt *Vaſates*, *Medulli*, *Beates*, *Auſci*, *Convenæ*, *Bigerrones*, *Tarbelli*, & *Eluſates*, teſte Canali.

Noveregus, op Gall. clarum in Pictonum finibus, à Rupella 9. leuc. Pictavos verſus, teſte Scaligero. Vulgò *Niort*. Long 20. 00. Lat 46. 15.

Noverus, ſive *Novarus*, *les Nouliers*, teſte Eliâ Vineto, pagus Aquitaniæ in finibus Santonum, apud Engeriacum. *Novioregium* Antonino, ut videtur Scaligero. Ejus mem. Auſon. Ep. 24.

Totque mea in Novero ſibi proxima prædia pago.

Noveſium, vulgò *Nuys*, op. celebre Germ. infer. ad Rhenum apud Duſeldorpium urbem à Coloniâ 5. leuc. in bor. *Nuæſium* Ptolemæo. Long. 28. 12. Lat 58 10.

Novidunum Ammiano, *Noviodunum* Ptolemæo op. Myſiæ infer. ad Iſtrum flu. medium inter Deſtorium ad primum Iſtri alveum, & Kiliam novam in ort. ad 6 mill. Germanica.

Novientum, pagus Germ. ſuper. in Alſatiâ cum cœnobio, vulgo *Eberſheym*.

Noviodunum, op. Norici ad Saum flu. in Carniolâ, à Labaco 4. leuc. Villacum verſus. *Neumarck*, teſte Lazio, ſive *Kramburg*.

Noviodunum, quod *Noviomum* poſterioribus dicitur, vulgò *Noyon*, urbs Gall. Belg epiſc ſub archiep. Rhemenſi in Picardiâ, inter Sueſſiones 10. & Ambianos 15. leuc. quot à Rhemis in Bor. à Lutetiâ 22. in Cæc. Long 24. 6. Lat. 49. 25.

Noviodunum alterum, op. Gall. Celt. in finibus Biturigum, inter Bridoborum & Condate ad Ligerim flu. inde 2. hinc 4. leuc. a Nivernis 17. in bor. *Neuvy*, vel *Neufuy*.

Noviodunum, item Heduorum. Vide *Nivernum*.

Noviomagum, op. Germ. ſup in Palatinatu. Vulgò *Odenheim*. Vel eſt ipſa Spira urbs, à quâ *Odenheim* pagus 1 leucâ verſus Tabernam diſtat. *Noviomagum* item *Newenburg*. ut videtur Ortelio op. Germ. ſup. in Alſatiâ ad Rhenum, inter Hagenoiam 5. & Spiram 6. leuc. Item *Noviomagum*, op Germ. inf. Geldriæ ducatûs primaria, inter Rhenum & Moſam. *Neumngen*.

Noviomagus multiplex: unus in finibus Biturigum Vibiſcorum. Ptol *Solac*, teſte Vineto: alter in Gall. Belg. inter Sueſſiones & Ambianos. Anton. Tertius Gall. Celt. in Normannia poſt Juliobonam. Idem Quartus Angliæ pagus apud Londinum, inde 10 m. p. *Woodcote*, teſte Camdeno.

Novius, flu Albionis geminus: unus Walliæ, *Conwey*, teſte Lhuydo; alter *Nid*, ſeu *Nith* in Scotiâ, teſte Camdeno, apud Solvacum np. in mare occiduum labens.

Novocomum, ſeu *Novum Comum*, urbs Inſubriæ ad lacum Larium. Pop. *Novocomenſes*. Vide *Comum*.

Novogardia, vulgò *Novogrod*, ſeu *Novorod*, urbs gemina Sarmatiæ in regno Moſchorum: una magna cognomine, archiep. & metropolis Ruſſiæ albæ, urbs ampliſſima à Moſchâ Moſchorum regiâ 100 leuc. in occid. quot à Pleſcoviâ in bor. Long 57. 00. Lat. 70. 10. Altera inferior cognominata ad Volgam flu. inter Moſcham 100. & Caſſanum in Eurum 70. leuc. Germ. teſte Sigiſmundo Herberſteinio. Long. 72. 00. Lat. 60. 10.

Novopyrgum, urbs Myſiæ ſuperioris in Serviâ, ad Moravam flu. *Novomont*.

Novum, op. Carnorum in agro Aquileienſi. Item locus Inſubriæ medius inter Mediolanum & Laudem Pompeium.

Novus Portus, *Newhaven*, teſte Ortelio, aliis *Rhie*, op. cum portu Albionis in orâ Angliæ Auſtrali, à Cantuariâ 20. m. p. Ciceſtriam verſus. Eſt & *Portus novus* op. Vectis inſ. primar um, vulgò *Newport*.

Noym, Nilus ab Ægyptiis ſic dictus. Orus Apollo Hieroglyph. 21. Νεῖλον ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλοῦσι Νοῦν, ἑρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον. Ubi Cauſinus: *Quod autem ait Nilum ab Ægyptiis* Νοῦν *appellari, congruentia dicit Heſychio qui in dictione* νοῦς ait eam ſignificare ψυχὴν, πόλεμον. At vero ſi flu. hicce *Noum* appellatur, quid ſi pro Νοῦν Νεῖλον reponamus? Certè non invenuſta eſt illa Wendelini conjectura, qui ab Hebræo נעים *naim*, quod eſt *jucundum*, deducit. Quid enim Ægypto jucundius vel ſuavius Nilo accidere poteſt? *Illa facies*, ait Seneca, *pulcherrima eſt*, *cum jam ſe in agros Nilus ingeſſit*, &c.

Noys, Græce Νοῦς, Ciliciæ flu. Vide *Ceſeus*.

Nuagerta, inquit Nebriſſenſis in ſuo Dictionario, Ptolemæo Gall Belg urbs eſt. *Aquiſgranum* Jovio, *Vegerra* Sabellico, *Veterra* Volaterrano

Nubæ, pop. Libyæ juxta Nilum. Dicuntur & *Nubei* & *Dabæi* & *Numades*. Steph. forte vero pro Δαβαῖοι Νουβαῖοι reponendum. Claud. l 1. de Laud. Stil c.

Venerat & parvis redimitus Nuba ſagittis

Nubia, reg Ægypto adjacens, Presbyteri Joannis, Æthiopiæ Imp regno in multas provincias diſtincto undique cincta; olim Chriſtianam religionem profeſſa, nunc ab eâ defecit. Regio eſt ditiſſima auro, atque ebore. ſaccaro & frumenti feraciſſima. Præcipua urbs eſt Dangila, cujus incolæ ſunt admodum divites & cum Ægypti mercatoribus negotiantur. Quod Presbyteri Joannis mentionem faciat author, mihi in mentem revocat quid de eo tradit D Brianus Waltonus, Epiſcopus haud ita pridem Ceſtrenſis in Præfat. Introductionis ſuæ ad lectionem Linguarum Orientalium. Sic enim ille: *Rex Æthiopiæ, qui longè lateque multis populis per Africam imperat, à multis vocatur* Presbyter Joannis (*Angli vocamus* Preſter John) *ſeu* Pretegianus, *quem poſt Scaligerum Regem Abyſſinorum eſſe volunt, errore manifeſto; cum certum ſit in ultimis Aſiæ finibus, non in Africâ ante 400. an. regnaſſe regem Chriſtianum qui ſermone Perſico* Padeſtia Priſtigiani, i e. *Apoſtolicus vocabatur, unde* Presbyteri Joannis *nomen ortum*.

Nubiani, errones qui ſe Ægyptios vocant. Vide *Cingari*.

Nuceria, Italiæ urbs, intra Brixellum, haud procul à Padi ripâ, vulgari nunc vocabulo *Lucera*; ſive, ut alii dicunt, *Luzzara*. Hoc omnium ferè judicio eſt id opidum quod Ptolemæo vocatur Νουκερία. Ἡ δὲ Τογάτα inquit, ἡ Τογάτα ἔχει πόλεις τάσδε Πλακεντία, Φιδεντία, Βρίξελλον, Πάρμα, Ῥήγιον Λέπιδον, Νουκερία, Τάννητον, Μούτινα, Βονωνία. Nec mirum ſit, quæ olim fuerit *Nuceria*, eam nunc dici *Luceriam*, quando clariſſima quondam Romanorum colonia *Luceria* in Apuliâ, vulgò nunc vocatur *Nucera*; raro *Lucera*. Quanquam hæc apud antiquos etiam auctores, Ptolemæum, & tabulam itinerariam, legitur Νουκερία Ἀπουλῶν. Apud Appianum vero Civilium bellorum lib. 2. ſimpliciter Νουκερία. Unde mihi haud levis, nec vana conjectura, iſthanc etiam in Galliâ Togatâ dictam fuiſſe jam olim, ut nunc *Luceriam*, quâ de cauſâ poſtea ad diſcrimen hujus Ptolemæus, atque auctor Tabulæ ſcripſerunt Λουκερία Ἀπουλῶν. Cluverius. Long. 36. 15. Lat. 43. 03.

Nuceria, Campaniæ urbs, trans Veſuvium mont in valle, quam Sarnus amnis inter Veſuvium & Lactarium montem efficit, ſita; vulgò *Nocera*. Plin. 3. 5. *Herculaneum Pompeii; haud procul ſpectante monte Veſuvio, alluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria.* Lucan lib. 2.

Tu quoque commiſſæ nudatam deſeris arcem
Scipio Nuceriæ.

Silius Ital. lib. 8.

Hic Nuceria, & Gaurus navalibus aptus
Prole Dicarchæâ; multo cum milite Graio;
Illic Parthenope, & Pœno non pervia Nola.

Opidani *Nucerini*, Polyb Lib 3. Liv lib. 27. Origo opidi licet non adnotata ſit, tamen antiquitas ejus inde apparet, quòd jam inde in 1. Decade hiſtoriarum ſuarum ejus mem. Livius, qui lib. 9. ſic ſcribit: *Conſules partiti provincias. Etruria Decio, Samnium Fabio evenit; Is profectus ad Nuceriam, Aliſates, jam eum pacem petentes, quod uti eâ, quum daretur, noluiſſent, aſpernatus, oppugnando ſubegit.* Mira ſanè admodum res: Fabium, uti Aliſas, Samnii opidum, oppugnaret, longè hinc ad Nuceriam, extremam Campaniæ in mediterraneis urbem, profectum. Sed mendum hic indicat Diodorus lib 19. Οἱ δὲ τὴν Νουκερίαν τὴν Ἀλφατέρναν καλουμένην οἰκοῦντες, πεισθέντες ὑπό τινων τὴν μὲν Ῥωμαίων φιλίαν ἀπέλιπον, πρὸς δὲ τοὺς Σαμνίτας συμμαχίαν ἐποιήσαντο. Et Sigonius ad locum Livii prædictum teſtatur, in veteri exemplari ſe reperiſſe ita *ad Nuceriam Alfaternam*. Et Franciſcus Modius affirmat, in membranis Fuldenſibus ſic eſſe; *ad Nuceriam Alfaternamque*. Unam intelligi debere urbem, diſertè teſtantur verba. Tum *Alfaternos* ſcribendum eſt, ſi orationi ſuus ſenſus conſtare debet. *Nuceria* igitur hæc *Alfaterna* dicta; & opidani ejus *Nucerini Alfaterni*, ad diſcrimen *Nuceriæ Camellariæ*, quæ eſt in Umbriâ. Appianus ἐμφυλ. 4. ubi narrat, præcipuas Italiæ urbes ab triumviris militibus fuiſſe deſtinatas, ad colonias deducendas, hanc etiam

Nuceriam

Nuceriam inter eas connumerat Coloniam deductam fuiſſe, ex Tacito apparet. Is quippe Annal. lib 13. in principatu Neronis ita ſcribit: *Coloniæ Capua atque Nuceria additis Veteranis confirmatæ ſunt.* Et lib. 14. *Sub idem tempus, ut contentione atrox cædes orta inter colonos Nucerinos, Pompeianoſque, gladiatorio ſpectaculo.* Ab Auguſto Imp primùm deducta eſt, cognominatique *Nuceria Conſtantia.* Frontinus lib. de Coloniis: *Nuceria Conſtantia, muro ducta colonia, deducta juſſu Imperatoris Auguſti.* Cluver. Long. 38. 42. Lat 40. 14.

Numana, op. Piceni in Italiâ. Plin. 3. 13. *Numana à Siculis condita.* Silius lib. 8.

————Scopuloſæ rura Numanæ.

Numantia, urbs Hiſp. Tarrac. circa 20. an. bellum cum pop. Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos 14. cùm haberet tantum quatuor hominum millia, non ſolum ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40. millia Romanorum. Tandem tamen à Scipione poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta eſt, Pop. *Numantini*, qui cum fame laborarent, nec eis daretur juſti certaminis copia, omnia ſua, & ſeipſos igni immiſerunt. Horat. lib. 2. Od. 12.

Nolis longa feræ bella Numantiæ.

Cic. 1. Offic *Majores noſtri Carthaginem, Numantiamque funditus ſuſtulerunt.* Et Philip. 4. *Everterunt Numantiam Romani.* Vide Florum 2. 18. Hinc *Numantinus* adjectivum Prop 4. eleg ult.

Afra Numantinos regna loquuntur avos.

Long. 18 58. Lat. 42. 30.

Numentana via, extra portam. Viminalem, etiam *Figulenſis* dicta fuit, teſte Livio.

Numicus, Latii fluviolus, in quo repertum fuit cadaver Æneæ, & in quo Anna, ſoror Didus, ſe ſubmerſit. Virgilius Æn. 6.

————Fontis ſtagna Numici.

Pari modulo Silius lib 8.

————Parvo deſcendens fonte Numicus
Labitur & lens per valles volvitur amnē.

Horatius impari. Sic enim ille:

Brunduſium Numici melior via ducat an Appi.

Ejus mem. Tibullus lib. 2.

Illic ſanctus eris, cum te veneranda Numici
Unda Deum cælo miſerit indigetem.

Virgil. ubi ſupra:

————Sacrumque Numici
Littus amant.————

Numidia, reg. Africæ mediter. *Metagonitis* Plinio in Libyæ inter. & Maurit. confin. Pop. *Numidæ*, apud quos urſi ferociſſimi gignuntur, teſte Solino. *Biledulgerid* Marmolio. Juvenal Sat 4.

Profuit ergo nihil miſero quod comminus urſos
Figebat Numidas.————

In Solino v. forſan leg. *Uros.*

Numidia altera, quæ *nova* nominatur, incolis *Guzunena*, teſte Marm. pars Africæ propriæ litoralis ad ſinum Numidicum, in Maurit. Cæſarienſis confin inter Ampſagam & Bagradam flu. in quâ Cirta, Saldæ & Cullu urbes. *Regno di Conſtantina* vulgò dicitur. Sinus vero Numidicus *Golfo di Stora*, vel *di Eſtora*, teſte Marmolio. Pop. quoque *Numidæ.* Virg. Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt, & inhoſpita Syrtis.

Numidæ equites in comitatu divitum Romanorum fuere, de quo legendus Lipſius ad lib. 2. Hiſt. Tac. itemque Torrentius ad Suetonii Neronem cap 34. Hæc regio cameloſtruthionem avem prægrandem fert, quæ proverbio *Avis Numidica* dicitur apud Ariſtoph. in Avibus de homine prægrandi ac timido. Vide *Nomades.*

Nuremberga, *Norenberg*, urbs ampla & libera Germ in Franconiâ ad Regnitium flu. & ei etiam ſubeſt ditiuncula adjacens; 15. mill Germ diſtat ab Herbipoli in Eurum; eſtque inter Epiſcopatum Bambergenſ. in Circium, & Palatinatum ſuper. in Eurum.

Nurſæ, op in Æquicalis. Virg. Æn. 7.

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ.

Jamdudum interiit, unde & Servio ſitus ejus ignotus.

Nurſia, Piceni civitas Ptol. Σαβίνων πόλις Νυρσία. Diod. lib 48. Ὁ Καῖσαρ ἐπὶ Νυρσίνοις τε καὶ Σαβίνοις ἐστράτευσε. Pop. *Nurſini.* Virg. Æn. 7.

Qui Tiberim, Fabarimque bibunt, quos frigida miſit
Nurſia.————

Ubi Servius. *Nurſia, Piceni civitas, frigida autem vel reverà, aut certè, venenoſa, nocens. Græcchi namque ubique in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellavere; & ſcimus amare Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere.* Atqui nullam hic intellexit hiſtoriam Virgilii imitator Silius, qui lib. 8. ita canit:

————Nec non habitata pruinis
Nurſia.————

Frigidam igitur dixit Virgilius, quia inter Apennini pruinas ſita. Hinc *Nurſinus* adjectivum. Mart. 13. 20.

Nurſinas poteris parciùs eſſe pilas.

Id eſt rapa, quæ in orbem optima naſcuntur in Nurſiâ, Sabinorum civitate. Long. 36. 30. Lat 42. 50.

Nymphæum, op. Tauricæ Cherſoneſi apud Theodoſiam urb. *Caprico*, teſte Nigro. Item promontorium geminum Macedoniæ: unum montis Athi in latere Auſtrali, *Capo Niuſco* ex tab. recent. Alterum in orâ maris Ionii, apud Apolloniam & Aoum flu *Capo Pali* Luceaio. Lucan. lib 5.

Nymphæumque tenent, nudas Aquilonibus undas.

Nyſa, urbs Arabiæ, ſive, ut alii putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, ut Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, unde *Dionyſius* ex Διὸς, i. e. Jove & *Nyſa* conflato vocabulo. Plin 8. 13. *Nyſam* Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa, vel *Nyſſa*, Indiæ civitas, a Libero Patre condita, teſte Strab lib. 13. ſita ſub radicibus montis, quem Meron vocant. Virg Æn 6.

Nec qui pampineis victor juga flectit habenis
Liber agens celſo Nyſæ de vertice tigres.

Hinc *Via Nyſſæa.* Dionyſ. verſ. 1159.

Τόσσα Νυσαίων μὲν ἐρμίξατο κάλυκες.

Vide ſis illic Euſtathium. Item *Nyſa* unus ex Parnaſſi verticibus Baccho conſecratus. Juvenal Sat. 7.

Quis locus ingenio; niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur
Pectora noſtra, duas non admittentia curas?

Lucanus lib. 8.

Et juga tota vacant Baccho Nyſeia.

Idem lib 1.

————Cyrrhæa vatum ſecreta moventem
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyſâ.

Alia eſt *Nyſa* in Thracia. Steph. Hom. Iliad. ζ. ubi de Lycurgo:

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.————

Vide ſis illic Didymum. Nicander in Alexipharmacis v. 30.

Ὡς δ' ὁπότ' ἀγρεύσασαι ὑποβλύζουσιν ὀπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί,
Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες
Ὄμματ' ἐδινήθησαν, ἐπὶ σφαλεροῖσι δὲ κώλοις
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ἐπέδραμον ἀφραίνοντες.

Decem *Nyſas* enumerat Stephanus & Homeri Scholiaſtes ubi ſupra. Vide Heſychium in Νύσα, & Caſaubonum ad Nyſſeni epiſtolam. Item hominis proprium. Cic 3. de N. D. *Dionyſios multos habemus, primum Jove & Proſerpinâ natum; ſecundum Nilo, qui Nyſam interemit.*

O.

O*Anus*, urbs Lydiæ Steph. & Siciliæ flu. Pindarus, hodiè *Fraſcolari.* Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 605.

Oaſis, vide *Auaſis.* Erat autem urbs gemma in medio Libyæ, teſte Strabone. Minor *Alzagar*, teſte Bar. Long. 60. 15. Lat. 26. 45. Major *Gademez* Zeiglero. Long 59. 30. Lat. 23. 30. Hæc abeſt à Thebis Ægypti itinere ſeptem dierum in occ. teſte Herodoto, qui ait Samios eam urbem tenuiſſe. *Oaſſis* dicitur lib. Concil.

Oaxes, flu. Cretæ, ab *Oaxe* Apollinis filio dictus. Rara hujus mentio apud veteres; nobis interim ſatis eſſe debet auctoritas Virgilii Eclog 1.

Pars Scythiam, & rapidum Cretæ veniemus Oaxem.

Quin & Vibius Cretæ flu. facit, ut non audiendus ſit Servius, qui in Meſopotamiâ ponit. Accedit argumentum ab Apollonio lib. 1. Argon. qui ait Cretam dictam eſſe *Oaxida.*

Oaxus, civitas Cretæ, ab *Oaxo* Minois ex Acacallide filiâ nepote; vel a ſitu loci, quòd *crepidines* Græci *Axos* vocant. Herod. quoque lib 4. *Oaxum* urbem Cretæ facit, in quâ Etearchus pater Phronimæ matris Bacchi regnavit, qui Cyrenen condidit. Civis *Oaxius.* Steph.

Obius, *Oby*, alias *Carambycis*, flu. Moſcoviæ ampliſſimus, qui è *Kitayſco* lacu exiens, & à mer. in Sept. tendens, Europam ab Aſiâ ſeparat, & per Tartariam Moſcoviticam fluens, receptis Protacâ, Saſi, & Tobolia flu. cum plurimis al. 6. oſt. in Oceanum Glacialem ſe exonerat inter Obdoram, & Samojedam prov.

Obaca, flu. Hiberniæ; hodie *Dora* dicitur, eſtque in Lagenia prov. Oritur in Com. Dublinienſi, ac dein per Caterlo-

…ſ. labitur, ubi juxta Arcloam portum & op. in mare Hibern ſe exonerat 35. m. p. intra Dublinium in meridiem.

Obrincus, Gall. Belg. flu. *Moſella* Tacito & Auſonio, teſte B. Rhenano, qui per Lotharingiam & Trevirenſes in Rhenum ad Confluentes urbem fluit. Heroldus non fluvium ſignificare docet apud Ptol. ſed eum Germ. tractum, quem hodie *Ober Rhingaw* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo ſignificari ſuperiorem partem Rheni fluminis, quaſi diceret *Ober-rhyn*.

Obris, nomen flu. Gall. Narbon. ex agro Gavilſitano per Biterenſem urbem, inter Narbonem & Agatham in mare delabens. *Orobis* Ptol. ſ. *Orobe* Cluſio.

Obroatis, Perſidis urbs. Ptol. *Orobatis* Ammiano, hodie *Omara*, teſte Moletio.

Obtriacum, ſive *Obtriacenſe* Amm. lib. 20. op. ad Moſam, idem quod aliis Trajectum ſuperius, vulgò *Obtryck*.

Obulco, Hiſp. Bæt. urbs. Ptol. *Ponteſicenſe* vocat Plinius. *Sicura* Nigro dicitur. Villanovanus *Ullam* Hirtiu putat. *Porcuna* ex vet. Inſcriptione, teſte Morali.

Occara Antonini videtur Simlero *Coara* Ptolemæi. Chalcidiæ regionis in Syria.

Occitania; pars Gall. Narbon. hodie *Languedoc*.

Ocelis, Ptol. *Ocila* Plinio, *Acil* Straboni, urbs & emporium Arab. Fel. ad ſin. Arab. à Mochurâ, ſive, ut nunc vocatur, Mocchâ 40. m. p. *Zidem* Nigro. *Capo de Celi* Rhamuſio.

Ocell, promontorium Angliæ, *Holderneſſe* Camdeno, cujus extremitatem *Spurnhead* vocat.

Ocelum, vulgò *Eſilles*, teſte Vigenereo, op. Alpinum Gall. Narbon. in confin. Taurinorum. Aliis eſt *Oulx*, Italis *Ours*, pagus paulo remotior; *Ocey* Ferrario in finibus Sabaudiæ.

Ocelum, *Ocellum Durii* Antonino, *Ocelis* Appiano, op. ſeu pag. Hiſp. Tarrac. in finibus Arevacorum, ad Durium flu. *Fermoſel*, teſte Zuritâ. Item op. Hiſp. in Callaicis mediterr. *Ocero de Rey* Moletio.

Ocetis, inſ. maris Deucaledonii, Scotiæ adjacens apud Orcada promont. *Hethy* Camdeno, *Sandes* aliis. *Ranaldſda* Ortelio ex Lhuydo.

Ocha, mons Eubœæ. Item inſ. ipſa ſic dicta. Strabo καὶ Ὄχη δ' ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Eſt & apud Plin. *Ocha* una è vetuſtis Eubœæ urbibus. עוק *Oca* Pœnis *anguſtum* ſonat; quo nomine illos hanc inſulam appellaſſe veriſimile eſt διὰ τὴν στενότητα; ut Græcos *Macrin* à longitudine. Mela. *Eubœa*, &c. *nuſquam lata, duûm millium ſpatium habet ubi arctiſſima eſt*. Scylax. Τὸ δὲ πλάτος στενή ἐστιν Ἔυβοια. Alexius Comicus in cenſu 7. inſularum Ἔυβοια μακρὰ στενωπός. Boch. Vide Caſaub. in Strab. lib. 10.

Ochus, flu. Indiæ Plin. 6. 16. ſeu potius Bactrianæ: ſic enim idem Plin. 31. 7. *Præterea apud Bactros amnis Ochus, & Oxus ex oppoſitis montibus deferunt ramenta*. Oritur autem ex Paropamiſo monte, Oxoque flu. congrediens, cum eodem in Marganâ reg. Caſpium mare petit. *Obenger* Caſtaldo.

Ociuarus, vulgò *Savuto*, flu. Brutiorum in Calabr. citer. in ſinum Terinæum influens. Hodie *Sabario* dici, & *Sabbacum*, vel *Sabbatum* Antonini eſſe oſtendit Barrius.

Octe, inſ. parva Hiberniæ ad occ. quæ *Baz* incolis dici fertur.

Ocrea, Umbriæ op. exciſum, cujus magna adhuc manent rudera apud Tiberim ex adverſo Galeſii, Ocriculo vicinum, minus 2 m. p. diſtans in Auſt. vulgò *Ocre*.

Ocriculum, ultima Umbricarum urbium verſus meridiem, Romæque proxima, urbs antiqua, cujus nomen alii plurali numero *Ocriculi* protulerunt. Opidani inde ſunt Ciceroni, Livio, ac Plinio, *Ocriculani*; Inſcriptioni veteri & Stephani epitomatori *Ocricolani*, vulgò nunc op. incolis *Orricoli* vocatur, ὁι Ὄκρικλοι Straboni, τὸ Ὀκρίκολον Ptolemæo. Stephanus: Ὀκρίκολα, πόλις Τυῤῥηνῶν. ὁ Διονύσιος Ὀκρικολανὴν τὴν Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας, τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανός, ὡς αὐτός φησιν. Neſcio autem an ipſi Dionyſio opidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολα; neſcio item, an Tyrrhenorum id ille fecerit opidum; vereorque de ſuo id gentis nomen adjeciſſe Stephanum, cujus ætate Umbria etiam ſub Etruriæ, ſive, ut tum adpellabant, Tuſciæ titulo comprehendebatur. Long. 36. 00. Lat. 42. 16.

Ocrinum, quod & *Damnonium* Ptol. promont. Albionis in Cornubiâ reg. occidentaliſſimum, Antiveſtæ proximum, ubi op. S. Michaelis, de quo *Capo di S. Michael* etiam nominatur; ab Exonia urbe 79. m. p. in occ. recedens. *The lande end* Camdeno.

Octapiturum, promont. Albionis. Ptol. *S. David's head* Camdeno. Eſt autem in Walliâ reg. maximè occiduum, ubi Menevia urbs epiſc. quæ *S. David*, dicitur, à Londino 192. m. p. in occ. à Mariduno reg. primaria 36.

Octapolis, Lyciæ op. Ptol.

Octodurum, Hiſp. Tar. urbs ad Durium flu. in Vaccæis. Ptol. vulgò *Toro*. Long. 14. 52. Lat. 42. 00.

Octodurum, vel *Octodorus*, vulgò *Marsenach*, teſte Simlero, op. olim, nunc pagus Veragrorum in Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. inter Allobroges & Sedunos, Long. 28. 48. Lat. 45. 28.

Octogeſa, op. Hiſp. Tarracon. apud Iberum flu. in regno Arragonio; *Etoviſa* Plinio. *Etoviſſa* Livio. *Mequinenza* hodie, teſte Morali. *Hitona* autem Epiſcopo Gerundenſi.

Odera, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, & in mare Balticum influens. *Oder* vulgò dicitur.

Odeſſus, urbs Myſiæ infer. cum monte cognomine ad Euxinum mare, inter Meſembriam & Dionyſiopolim. Stephanus illam Almydeſſo proximam facit. Ejus mem. Ovidius lib. 1. Triſt. eleg. 9.

Inde Meſembriacos portus & Odeſſon, & arces
Prætereat dictas nomine, Bacche, tuo.

Eſt & *Odeſſus*, amnis ibidem. Vide Stuckium ad Arrianum pag. 189.

Odones, pop. Thraciæ. Dionyſius Baſſaricôn lib. 14.
Μαίδων τ' ἄγρια φῦλα καὶ Ὄδωνες ἐγχεσίπαλοι.

Odryſæ, pop. Thraciæ circa Hebrum flu. Solinus. Hos Thucydides inter Abderam & Iſtrum collocat. Laonicus eos *Moldavienſes* eſſe putat. Horum civitas *Odryſa* Straboni dicitur. Hinc *Odryſius*. Claud. in Gigantomachia:

Primus terrificum Mavors non ſegnis in hoſtem
Odryſios impellit equos, quibus ille Gelonos
Sive Getas turbare ſolet.———

Statius Achilleidos lib. 1.

Sic cum palantes Phlegræa in caſtra coirent
Cælicolæ, jamque Odryſium Gradivus in haſtam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues, &c.

Sil. Ital. lib. 7.

Non graviore movent venti certamina mole
Odryſius Boreas, & Syrtim tollere pollens
Africus.———

Val. Flac. lib. 5.

———*Odryſio gaudebant carmine Phocæ.*

Id eſt Orpheo. Ubi alii *Oebryſio*.

Odiſſeia, *Edeſſa* Cic. *Ulyſſis portus* Plin. *Capo Marzo*, teſte Fazello, port. & promont. Siciliæ in Auſtrali orâ ad Pachynum, ultra Motyam urb. deletam.

Oea, Tripoleos in Africâ urbs, Ὀία apud Stephanum eſt in Λιβύῃ, Plinio *civitas Oeenſis*. Ἐῶα Ptolemæo, Silio *Æa*, Apuleio *Æon*, mendosè *Ocea* in Antonino, & *Occa* in Iſidoro. In ſitu ejus graviter errat Callimachus, cum eam à loco ejus, qui fuit juxta mare, ad Tritonem amnem admovit his verbis.

Ὀίη τ' Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

Quod in Africano poetâ minus ferendum. Vide Boch. Geogr. pag. 526.

Oeanthe, *Oeanthia* Pauſ. & Melæ, op. Achaiæ in finibus Locrorum Ozolorum in orâ ſin. Corinthiaci, ex adverſo Ægiræ op. Peloponneſi.

Oeaſo, promont. Hiſp. Tarrac. in orâ Oceani, Cantabrici, in Guipuſcoâ reg. cum op. exciſo, *Aiſo* Garibæo & Cluſio. *Eaſon* Melæ, *Olarſo* Plinio, *Jarſo* Marciano, *Orſona* Appiano, *Idanuſa* Straboni, teſte Pinciano.

Ocaſopolis, op. Hiſp. Tar. apud Eaſonem promont. *Fuenterabia* Ortelio. A Baionâ urbe Aquitanicâ 6. leuc. in occ. recedens. Alius *S. Sebaſtian*, op. ejuſdem oræ, à Fonte Rapido 5. leuc. in occ. Long. 19. 00. Lat. 44. 31.

Oebalia, duplex fuit. *Una* quæ & Laconia dicta fuit, ab Oebalo Arguli filio cognominata. Hinc *Oebalius*, Statius Achilleide 1.

Solverat Oebalio claſſem de littore paſtor
Dardanus.———

Hinc *Oebalides*. Ovid. in Ibin.

Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadit.

Id eſt Hyacinthus, qui Lacon fuit, ab Apolline diſco interfectus. Ovid. Faſt. 5. ubi de Caſtore & Polluce:

Effugere Oebalidæ curſu potuere ſequentes.

Hinc *Oebalis*. Stat. 1. Sylv. 2.

———*Queis purpura ſæpe*
Oebalis, & Tyrii moderator livet aheni.

Altera v. in Italiâ juxta Tarentum urbem. Virg. Georg. 4.

Namque ſub Oebaliæ memini me turribus altis,
Quà niger humectat flaventia culta Galeſus,
Corycium vidiſſe ſenem.———

Eſt enim Galeſus Calabriæ flu. Tarento proximum, teſte Livio. Hinc *Oebaliæ matres*, quæ *Latinæ* ..... Ovidius Faſt. 3.

———*Meas celebrare Calendas*
Oebaliæ matres non leve pondus habent.

Oebalia;

Oechalia, op multiplex. Strabo lib. 8. ἐ μιᾶς ὄνς. *Cum non ſit unica tantum Oechalia.* Ubi Apollodorum reprehendit, ὅτι μίαν φησί. Ille autem fatebatur Oechaliam eſſe multiplicem; ſed ex omnibus unam, quæ Euryti urbs appellaretur. *Oechalias* autem 5. eſſe è Strabone ſic annotat Euſtathius Ἐν ἰσορίαις δέ φησιν, ὅτι Οἰχαλία κώμη τ' Ἐρετρικῆς ὁμώνυμος τῇ Τραχινίᾳ καὶ τῇ περὶ τ' Τείχιον, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ. Locus autem Strabonis eſt in lib. 10. ubi de Oechaliâ Euboicâ; quæ eadem eſt cum Chalcide, teſte Plinio Cæterum *Oechalia*, Euryti regia erat tractu Meſſeniaco, quam Hercules diruit, quia pactam filiam Jolen Eurytus ei non daret. Virg Æn. 8. ubi de Hercule:

———Ut prima noverca
Monſtra manu, geminoſque premens eliſerit angues,
Ut bello egregias idem disjecerit urbes,
Trojamque, Oechaliamque.———

Ovid. Epiſt.

Gratulor Oechaliam titulis accedere noſtris.

Idem Ponticorum quarto:

Alcides capta traxit ab Oechaliâ.

Et Metam. 9.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi.———

Oenanthia, op. Sarm. Aſianæ in orâ Maris Euxini. *S. Sofia* Mercatori & Moletio. Long. 69. 40. Lat. 47. 15.

Oenipons, *Oetingen* Simlero & Lazio, op. Norici ad Oenum flu. in Bavaria, med. fere inter Salisburgum & Landſhutum 8 leuc. Long 33. 48. Lat. 47. 04.

Oenipons, op. Vindeliciæ, vulgo *Alten Hokenaugh*, vic. in Bavaria ſuper. vix 1. leuc. à Vaſſerburgo, 5. ſupra Oetingam diſtans, & 6. à Monachio in ort. Salisburgum verſus. Long. 35. 03. Lat. 48. 08.

Oenipons, vel *Ænipons*, *Inſpruck*, urbs Germ. ad Oenum flu. ſub dom. Imperatoris è gente Auſtriacâ, 20. mill. a Saliſburgo, & 18 à Tridento.

Oenoſtadium, *Inſtade*, urbs Germ. ſuper. ſeu potius pars urbis Paſſaviæ, infra confluentes Oeni in Danubium.

Oenotri, pop. Italiæ, tractum illius inter Pæſtum, ac Tarentum incolentes, quorum reg. *Oenotria* partem Lucaniæ, Brutiorum, & Magnæ Græciæ complectens. Virg. Æn. 1.

Eſt locus, Heſperiam Graii cognomine dicunt;
Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ.
Oenotri coluere viri: nunc fama minores
Italiam dixiſſe, ducis de nomine gentem.

Ubi vulgò malè *Oenotrii*, Græci enim Οἰνωτροὶ vocant. Hinc dicta Italia *Oenotria*, ſed diſcrimen interim quare ſic dicta. Aliqui dicunt ab *Oenotro* Arcade Lycaonis filio qui Italiam incoluit; in his Myrſilus Lesbius, Pauſanias in Arcadicis, Antiochus Syracuſanus, & Halicarn. Dionyſius, cujus hæc ſunt verba, lib 1. ubi de Arcadibus. Πρῶτοι γὰρ Ἑλλήνων οὗτοι, περαιωθέντες τ' Ἰόνιον κόλπον, ᾤκησαν Ἰταλίαν, ἄγοντος αὐτοὺς Οἰνώτρου τοῦ Λυκάονος, ἑπτακαίδεκα γενεαῖς πρότερον τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων, i. e. annis 459. Ætatem quippe ipſe Dionyſius 27. annorum facit. Refellit hoc Cato in Originibus, & nomen hoc ducit ab *Oenotro* rege Sabinorum, & Hetruſcorum. Varro autem illud refert ad *Oenotrum* regem Latinorum. Servius tamen à *Vino* hoc nomen deducit, quod optimum in Italiâ; nam Græci οἶνον *vinum* vocant. Conſentit hæc opinio cum Virgilio ubi ſupra, cum Ariſtot. lib. 7. Polit. cum Strabone lib. 6. qui nullius factâ Oenotri mentione, tantùm aiunt, eam, quæ prius dicta eſt Oenotria, vocatam deinde Italiam. Sed ſeveriſſimè ſententiam iſtam Goropius tuetur lib. 4. contra Dionyſium, & Græcos alios, quos levitatis, proditionis, & ſacrilegii arguit. Nam revera à vino dicta *Oenotria*, non à rege aliquo Græcorum. Græci enim ambitione quâdam multorum Latinorum voces ad Reges ſuos transferunt. multaſque terrarum orbis partes ſuas eſſe colonias volunt. Inclinant autem multi in Janum Italiæ regem, qui ἀπὸ τοῦ οἴνου Οἰνωτρὸς dici videtur, ut ab Ebræo יין *Jain Janus*.

Oenotrides, quæ & *Oenotriæ* Plinio, inſulæ maris Tyrrheni ante Veliam urb Lucaniæ in orâ exciſam, quarum una Pontia, *Ponza*, altera Legia, & Iſcia, *Iſchia* vulgò. *Pontias* numero multitudinis legit Dio lib. 59.

Oenus, vulgo *Inn*, flu. Germ. Rhætos, in quibus oritur, Vindelicos & Noricos, quos à Vindelicis ſeparat, alluens, ac Danubio, ad Patavium urb. exceptus.

Oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Item inſula duplex maris Ægæi, una inter Tenedum & Samum; alia minor apud Chium, *Oenuſæ* Stephano.

Oenuſſa, *Oenuſæ* Pauſaniæ inſulæ parvæ tres Peloponneſi, ante Acritam promont. teſte Pauſaniâ, Plinio vero ante Meſſenen. *Oenuſa* Melæ, & *Theagnuſa*, *Sapienza* Sophiano. Sed hæc *Sphacta* aliis dicitur.

Oerya, inſ. Bœotiæ in agro Plateenſi, quam Aſopus flu. efficit unà cum Gargaphiâ fonte. Pauſanias.

Oeſcus, op. Myſiæ infer in Triballis, cùm flu. cógnominé ex Rhodope monte, ſeu verius ex Hæmo, qui Cius videtur Herodoto, *Budini*, ſeu *Bydini* Lazio. Sed Nigro eſt *Blida*, op. ultra Rhætiariam 7. m. p.

Oeſporis, op. Africæ mediterraneum. Ptol. *Sibaca* hodié, teſte Marmolio.

Oeſtros, Pamphyliæ flu. Melæ, *Ceſtrus* dicitur Ptol.

Oeſyma, vel *Oeſyme*, urbs Macedoniæ, inter Arethuſam ad occ. & Neapolim ad ort proximas urbes, non longè ab oſtio Strymonis flu. *Calla* ex tab recent.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ. Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus. Plin. 4. 7. Stat. Theb. 4.

Herculeum Pæana canunt, vaſtataque monſtris
Omnia; frondoſa longum Deus audit ab Oetâ.

Pedo Albinovanus:

Qualis in Herculea colluxit collibus Oeta
Cum ſunt impoſito membra cremanda Deo.

Vide quæ habet Barthius ad Stat. Theb. 4. verſus 158. Silius Italicus lib. 3.

Inter quæ fulget ſacratis ignibus Oete,
Ingentemque animam rapiunt ad ſidera flammæ.

Papin. Theb. 1.

——Dubiamque jugo fragor impulit Oetam
Inlatus.———

Ubi Lutatius: Dubiam dixit Oetam, quia inter Theſſaliam & Thraciam hic mons interjacit, ut cujus eſſe videatur, incertum fit. Secus tamen mihi videtur (inquit Barthius) *& dubiam jugo* duxit Statius, inclinatam velut, dubiamque quo reſpiciat. Situs ipſe montis veritatem nobis firmabit in tabulis introſpectus. Videatur & Strabo lib 9 qui partem ejus ad Thermopylas nutantem indicat. Quod Virg dixit Eclog octavâ:

————Tibi deſerit Heſperus Oeta.

Ita accipiendum, quod in eo monte ſtellæ videantur occidere, ſicut in Idâ naſci. Hæc Servius. Imò potius Virg. dixit, quòd ab Oetâ oriantur. Vide Turneb. Adverſ. 28. 25. & Gevart. ad Statium lib. 5. cap. 8. Verba Livii lib. 46. pro ratione erunt. *Extremos ad orientem montes Oetam vocant.* Hinc factum ut dies, nox, Sol, ſidera dicantur oriri ab Oetâ. De ortu diei Seneca in Hercule Oetæo:

Hæc, hæc renatum prima quæ videt diem
Oeta eligatur.———

Idem in Hercule Furente Act. 1. deſcribens diei ortum:

Jam cæruleis evectus equis
Titan ſummum proſpicit Oetam.

Papinius lib. 5. Silv.

Septima jam rediens Phœbe mihi reſpicit ægras
Stare genas, totidem Oetææ, Paphiæque revíſunt
Lampades.———

Silius lib. 6.

Vix dum clara dies ſummâ luſtrabat in Oetâ
Herculei monumenta rogi.———

De ortu noctis infinita ſunt teſtimonia; 2. tantum adducam; Catull.

Jamdudum Oetæos oſtendit noctifer ortus.

De cujus verſus lectione adi Achillem Statium. Virgil. in Culice:

Et piger aurato procedit veſper ab Oetâ.

Et hæc altitudinem montis hujus indicant. Longitudine autem maximè patet; incipit enim à Leucade in Epiro, & deſinit in ſin. Maliacum ad Thermopylas, inter Parnaſſum & Pindum extenſus. Hic op. *Oetæa*, teſte Stephano, *Oetis* vero Diodoro, *Trachis* Straboni. Pop. *Oetæi* Thucydidi vocantur. Mons hodie *Banina* Sophiano.

Ogygia, quæ & *Calypſus* Homero, inſ parva maris Auſonii Magnæ Græciæ ante promontorium Lacinium adjacens, à litore 10. aut 12. m. p. recedens; ubi Ulyſſes à Calypſo nymphâ hoſpitio acceptus eſt. Hom. Odyſſ. ε.

Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός.———

Ubi Schol. Ὠγυγίη, ἡ Καλυψοῦς νῆσος. Heſychius: Ὠγυγίη, ὄνομα τ' νήσου Καλυψοῦς. Item urbs maxima Myſiæ inter. in conf. Thraciæ ad Hæmum montem, quæ & *Priſthlaba*, ſeu *Preſtlaba*, & *Paraſtlaba* Cedreno dicitur.

Ogyris, inſ. maris Indici ex adverſo oræ Arabiæ Fel ad ort. Erythræi regis monumento nobilitata. Ejus mem. Dionyſius ὁ Περιηγητὴς verſ. 607.

Ἔστι δέ τις προτέρω Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης
Ὤγυρις, ἔνθα τ' τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.

Mela lib. 3. cap. 8. *Ogyris, quod in eâ Erythræ regis monumentum eſt, magis clara quam cætera.* Sic quoque alii inſulam hanc nominant. Strabo *Ogyrinam* videtur appellare. Ἀπὸ δὲ τ' Καρμανίας εἰρήκασι καὶ Νέαρχος, καὶ Ὀρθαγόρας, νῆσον Τυρρίνην κεῖσθαι πρὸς νότον πελαγίαν ἐν δισχιλίοις σταδίοις, ἐν

ὁ τάφος Ἐρύθρα δείκνυται, χῶμα μέγα ἀγρίοις φοίνιξι κατάσκιον. Salmaſius nullum in toto Strabone locum iſto corruptiorem extare putat, quique felicius emendari potuerit, quam hoc modo; Ἀπὸ δὲ Καρμανίας ἄκρας φησὶ Νέαρχος Ὠγυρίδα νῆσον ἐρήμην κεῖσθαι. Addit etiam nullum fuiſſe auctorem, qui Orthagoras dictus ſit. Verum fallitur. Indicorum Orthagoræ meminit ſemel, iterumque Ælianus. Meminit etiam Philoſtratus de vita Apollonii lib 3. cap. 15. Facile vero ſanari poteſt hic Strabonis locus. Scribe νῆσον Ὠγυρίνην, vel mutatione minimâ Γυρίνην. Sanè omnia Melæ exemplaria habent *Gyris*, non *Ogyris*. In Ptolemæo appellatur Ὀάρακτα, nonnulli tamen libri manu exarati legunt illic Ὤγυρις. Attamen Ὀαράκτα etiam dicitur Arriano. Nimis autem longe à litore Carmaniæ removent hanc inſulam Nearchus & Orthagoras, cum bis mille ſtadiorum intervallum faciunt. Satis tamen benè cum hâc menſurâ convenit Plinius lib. 3. cap. 28. *Inſula in alto objacet Ogenis, clara Erythrâ rege ibi ſepulto. Diſtat à continente 225. m. p.* Non dubito quin ita ſcripſerit Plinius, cum ſic habeant codices ſcripti, ac Ὠγυρὶς idem ſit, quod Ὠαρακτα. Eandem menſuram exhibet quoque Ptolemæus, ut facile appareat, pleroſque unum eſſe ſecutos; Certum tamen eſt erraſſe. Quocunque enim nomine inſula hæc appelletur, ſive *Ogyris*, ſive *Gyris*, & *Gyrine*, ſive etiam aliter, omnino hæc illa eſt, quæ vulgò *Gerun* vocatur. Non amplius 36 m p abeſt hæc à continente, ac ſita in ipſo ſinus Perſici oſtio. Olim clara Erythræ regis ſepulchro, ſed nunc nobiliſſimo totius Orientis emporio longè clarior. Hebes eſt, aut ſaltem indoctus, qui non intelligit de Harmuziâ me loqui. Iſ. Voſſius.

Olbia, urbs Sarm Europ. ad oſtium Boryſthenis flu. teſte Strabone, *Seapenor*, vel *Strapenor*, teſte Nigro. Long. 57. 00. Lat 49 00.

Olbia, op Bithyniæ ad Propontidem, Nicææ, & Apamiæ proximum, *Pelia* Sophiano, ubi *ſinus Olbianus*, Melâ teſte.

Olbia, urbs Pamphyliæ marit. in Lyſiæ confin. inter Phaſelidem ad occ & Attaliam ad ort. *Acopende* Moletio.

Olbia, Gall Narb. urbs in orâ Provinciæ, inter forum Julii 5. & Telonem 8. leuc cujus mem. Cic. & Mela. *Eres*, Poldo, vel, ut alii ſcribunt *Hieres*. Long. 27. 40. Lat. 42. 00.

Olbia, urbs Sardiniæ. Hodie nomen in ruinis retinet, inquit Cluverius. Ab Jalo condebatur, teſte Solino, in orâ orientali, ex adverſo Corſicæ ſita. *Ulgienſis urbs* Oroſio. Claud. de bello Gildonico:

Partem littoreo complectitur Olbia muro.

Vide Steph. qui novem *Olbias* recenſet.

Olbius, Arcadiæ amnis, quem Pauſ. dicit Arcadibus nonnullis *Aroanium* appellari.

Olcachites, ſinus Zeugitanæ reg. Ptol. ubi hodie *Alcon* civitas.

Olcades, Hiſp pop. intra Iberum flu. quorum urb. Stephanus *Althæam* vocat In regno Toleti eſſe prope urb. *Oleauma* dictam putat Nebriſſenſis. Long 17. 00. Lat. 40. 00.

Olchinium, *Olcinium* Livio, *Colchinium* olim, teſte Plin. *Ulcinium* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ marit. ad ripam Drilonis. *Dulcigno* Volaterrano. *Pola* olim, teſte Cantero in Lycophronem. Long. 43 30. Lat. 42. 35.

Oldemburgenſis Comitatus, prov. Germ. in Weſtphaliâ, inter Friſiam Orient. ad occ. Duc. Bremenſem ad ort. Diœceſim Monaſterienſem ad Auſt. & mare Germ. ad Bor.

Oldemburgum, urbs Germ. in Weſtphaliâ ad Hontam flu. ſub dom. regis Daniæ, 25. m. p. à Brema in occ. & 40. ab Embda in ort.

Oleaſtrum, Hiſp. op. circa ſinum Gaditanum. Ptol. Item Turdetanorum in Bæticâ: Antonino etiam eſt inter Tarraconem, & Dertoſſam. Item promont. Maurit. Tingitanæ, *Capo di Gebba*, teſte Marmolio.

Olenatum, op. Albionis in Angliâ, in orâ Cumbriæ ad occ. ubi Caſtrum *Linſtock*, ad Vallum. Camdenus.

Olenus, *Olenum* Plinio, urbs gemina, una Achaiæ, in Peloponneſo, inter Patras ad ort. & Cyllenen ad occ. ab *Oleno* Vulcani filio condita, & nominata, *Caniglia* hodie, ut quidam putant. Altera Ætoliæ, inter Calydonem, & Chalcidem, ad Evenum flu. *Oleno* adhuc dicta.

Oliaros, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, ac diſtare à Paro ſtad. 55. Ejus mem. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Hodie *Quarimeno* incolis vocatur, teſte Nigro.

Olibа, Hiſp Tar. urbs. Ptol. *Olit* vulgò dicitur. Eſt autem inter Pompelonem ad Bor. 7. & Tutelam ad mer. 9. leuc. At potius *Olitos* eſt op in regno Navarræo, à Pompelone 12. leuc. à Tutelâ 10. verſus ort. quod magis probatur, inquit Ferrarius. Long. 19. 50. Lat 43. 28.

Olicana, urbs Britanniæ, Ptol. Lhuydo *Halifax* dicitur in Eboracenſi comitatu, *Ilkely* vero Camdeno.

Olimacum, *Lymbach*, teſte Lazio, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariæ Stiriæque confiniis, geminum: unum ad Muram flu. alterum ad Arrabonem, 3 leuc. inter ſe diſtantia; utrumque à Bolentio 5. in ort. Long 40 10. Lat.

Olina, Gall. Lugd. flu. Ptol. Item Callaicorum Lucenſium urbs in Hiſp. Tar. *Orna* fluvius apud Cænalem nominatur

Olino, cujus mem. Lib. Notit. *Hole* nunc à Baſileenſibus nominari ſcribit Rhenanus, qui vicum eſſe vult cum nemuſculo non procul à Baſileâ, ubi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

Oliſſippo. Vide *Olyſſippo*.

Olitingi, Luſitaniæ op. inter oſtia Bætis & Anæ flu. Mela lib. 3. cap. 1.

Oliveti Mons, ſive *Olivetum*, & *Mons Olivarum*, mons ad Orientem Hieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, Sabbathi habens iter ab Hieroſolymâ. Act. 1. Luc. 19. Hic mons, poſtquam eſt idolis inquinatum הר המשחית *har-hamaſchith*, i. e. *Mons Corruptionis*, dicitur, & non ſolum הר המשחה *har-hamiſcha*, i. e. *Mons Olivarum* ſeu *Unctionis*, mutato elemento, & *Jod* addito, ut nimirum ad nomen alludatur, nec opprobrium deſit. Locus eſt. 2 Reg. 23. Com. 13. Retinent ibi LXX Μοσθὰθ pro *Maſchith*, at Chaldæus Paraphraſtes טור זיתיא *Tour-zithaia*, i. e. *Mons Olivarum* ibi habet.

Olizon, urbs Theſſaliæ. Homerus:

Καὶ Πελίθωνιν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.

Stephanus: Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσεσι, τὸ μικρὸν, ὀλίζον καλοῦσι.

Olympia, urbs inter Oſſam, & Olympiam mont. non procul ab Elide & Piſâ, civitatibus Græciæ, ubi erat templum Jovis Olympii, vel Olympici, mercatu, & celebritate illâ quinquennali ludorum Olympicorum nobilis. Strabo lib 8. *Arpina* olim dicebatur, ut Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam *Piſam* prius vocatam tradit. Hodie *Langanico* dici ſcribit Caſtaldus, *Scaurs* Nigro.

Olympus, inter Theſſaliam, & Macedoniam mons, omnium toto orbe terrarum altiſſimus, adeo ut ſupra ejus verticem nulla avium ſublimetur, ut Apuleius de eo loquitur, lib. de Deo Socratis. Vide ipſum, & quæ ad lucem ejus Thuanus affert, ac aſſerit lib 2. de vitâ ſuâ pag. 1322. Hanc ob cauſam & ipſi cœlo hoc nomen tribuitur, quo nihil altius eſt. Apuleius de mundo. *Hujus* (DEI ſc.) *locum quærimus, qui neque finitimus eſt terræ contagionibus, neque tamen medius in aere turbido, verum in mundano faſtigio, quem Græci* οὐρανὸν *rectè vocant, ut qui ſit altitudinis finis; Et eidem eâ ratione* Ὄλυμπον *nominant, quem ab omni ſuſcitatione, & perturbatione videns liberum. Neque enim caliginem nubium recipit, vel pruinas, & nives ſuſtinet, nec imbribus cæditur. Hæc enim nec Olympo, qui eſt celſitudinis ſummæ, contingere Poeta his verbis cecinit:*

Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ex quibus verbis intelligere licet, non omne cœlum, ſed ejus altiſſimam tantum, & remotiſſimam partem, in quâ Deorum ſedes, *Olympum* antiquis appellatum. In Apocolocynthoſi. *Places in eum ſeverè animadverti, eumque quàm primum exturbari, & cœlo intra dies 30. excedere, Olympo intra diem tertium.* De ſumma ſerenitate ac tranquillitate quæ in Olympi montis vertice eſt, Lucan. lib. 2. v. 266.

——*Melius tranquilla ſine armis*
Otia ſolus ages, ficut cœleſtia ſemper
Inconcuſſa ſuo volvuntur ſidera lapſu.
Fulminibus propior terræ ſuccenditur aer,
Imaque telluris ventos, tractuſque coruſcos
Flammarum accipiunt: Nubes excedit Olympus
Lege Deûm: minimas rerum diſcordia turbat:
Pacem ſumma tenent.——

Claudianus de Mall. Theodori Conſul. verſ. 206.

——*Nec tot molimina rerum*
Aut tantum turbavit onus. Sed ut altus Olympi
Vertex, qui ſpatio ventos, hyemeſque relinquit,
Perpetuum nulla temeratus nube ſerenum,
Celſior exurgis pluviis, auditque ruentes
Sub pedibus nimbos & rauca tonitrua calcat.

Vide Barthium ad illud Stat. Theb. 2. verſ. 35.

Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſerenus
Deſpicit, & tantum feſſis inceditur aſtris.

Apollonii Scholiaſtes ſex montes hujus nominis enumerat, alii quatuor. Item Cyri Ἀκρόπολις quædam *Olympus* vocabatur. Vide ſis Ferrarium.

Olynthus, urbs Macedoniæ, ſeu Thraciæ, cui à Xenophonte attribuitur, quondam maxima, inter Athon mont. & Pallenem

lenen urb. à Mecybernâ op. 20. ſtad. teſte Suidâ, in Sithoniâ reg. *Rebus omnibus aucta & ornata*, quemadmodum de eâ in tertiâ Verrinâ ſcripſit Cicero; quam cum Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, ejus cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adjecit. Poſtea vero ab Athenienſibus deleta fertur: quamvis non deſint, qui à Philippo everſam tradant, cum ad ipſum quidam dixiſſet, Ἀλλ' ὐκ ἂν οἰκῆσαί γε πόλιν ἐκεῖνος δύναιτο τηλικαύτην. Idemque de ira dicendum eſſe, Plutarchus addit, quæ ſubvertere quidem, perdere, ac diruere poſſet, erigere verò ac ſtruere minimè. Lib. de cohib. ira.

Olyras, flu. prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſippo, *Ulyſſippo* Melæ, *Olios Hippon* Ptolemæo, urbs maxima Luſitaniæ regis, emporium, & archiepiſc. 7. collibus, ut Roma, conſtans, ad Tagum flu. oſtiis ipſius vicina. Vulgò *Lisbon*. Ab eâ *Olyſſipponenſe promont.* vulgò *Capo di Spichel*. Erat autem municipium Romanorum. Vide Plin. 4. 22. Fruſtra ab *Ulyſſe* deducitur, cum ſit Phœnicium עליץ עבא *aliſ-ubbo*, i. e. *amœnus ſinus*, In ſinu ſitam eſſe Mela obſervat. *Sinus*, inquit, *interſunt*, & *eſt in proximo Salacia, in altero Ulyſſippo, & Tagi oſtium*. Et ſinum illum eſſe amœniſſimum ſcribunt recentiores. Boch. Vide Mercatorem & alios. Long. 11. 00. Lat. 35 50.

Omana, urbs Felicis Arabiæ. Steph. *Omanum* Ptolemæo, cui pop. *Omanitæ* dicuntur. Plinio vero *Omani* ſunt. *Omanagda* hodie Moletio.

Ombrici, pop. Illyrici, quos Peucerus *Crabatcu* indigitat, qui potius ſunt in eâ reg. quæ *Crabatia* appellatur, & multos alios populos complectitur. Ex quâ reg. Capris & Alpis flu. in Iſtrum fluunt, teſte Herod. *Ombrici*, teſte Stephano, pop. Italiæ fuere ad ſin. Adriaticum incolentes, ubi Padus ſubit mare, qui & *Umbri* Italis, apud quos etiam flu. quidam *Ombrus* nominatur, diverſus ab *Ombrone*. Ferrarius.

Ombrios, una ex inſ. Fortunatis. Plin. 6. 36. *Iſola di ferro* quibuſdam, *Porto Santo* vocatur Nigro, cui *Aproſitos* Ptolemæi eſſe videtur.

Omole, vel *Homole*, Theſſaliæ mons, Steph. Et Thraciæ urbs Apollonii Scholiaſtæ. Ejus mem. Theocritus in *Thalyſiis*:

> Τὸν ποτ' Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅτε λίλογγας.

Vide ſis ibi Scholiaſten. Virg. Æn. 7.

> *Ceu duo Nubigenæ, cum vertice montis ab alto*
> *Deſcendunt Centauri, Omolen, Othrynque nivalem*
> *Linquentes curſu rapido, dat euntibus ingens*
> *Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.*

Onæum, *Oenæum* Livio promont. & op. Dalmatiæ, inter Epetium ad occ. & Epidaurum ad ort. apud oſt. Naronis flu. *Cabo Cumano* Sophiano, aliis *Cabo Lemiſcha* dicitur.

Onca, porta Thebarum, Nam *Onca* ſecundum Phœnices, Minerva eſt. Steph. Nonnus Dionyſ. lib. 44.

> Λαὸς Ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸν Ἀθήνης
> Ὃν πόλε Κάδμος ἵδρυσεν.

Qui de *Oncâ* plura volet, legat aureum Seldeni libellum de Diis Syris. Syntag. 2. cap. 4. Mihi monuiſſe ſufficiet, Deam bellorum Præſidem Ὄγκαν vocaſſe Phœnices, à verbo אגה *aggah*, quod Syris eſt *movere bellum*; proinde pro *Onca* nonnulli Ὄγγαν *Ongan*, vel *Oggan* ſcribunt. Heſychius Ὄγγα Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις. Bochartus.

Onchesmus, Epiri portus. Ptol. *Santi Quaranta* Sophiano. *Onchismus* vocatur Straboni. *Echinus* Plinii eſſe vult Villanovanus.

Oncheſtus, Bœotiæ urbs, non procul à lacu Copaide. Strab. & Pauſ. condita putatur ab *Oncheſto* heroe Bœoto, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Ejus mem. Hom. in Catalogo:

> Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήιον, ἀγλαὸν ἄλσος.

Ubi Schol. Τόπος Βοιωτίας ἱερὸς Ποσειδῶνος. Εἴρηται δ' ἀπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ. Idem Homerus λεχεποίην, h. e. *herboſum* vocat Hymno in Mercurium. Eſt & palus juxta Thebas, teſte Æliano, & flu. apud Mycaleſſum, teſte Polybio. Statius lib. 7. Theb.

> — —*Neptunia proles*
> *Oncheſti quos pinigeris Mycaleſſus in agris*,

Onoba, civitas inter ſacrum promont. & Herculeas columnas. Pau. 3. 1. Mela lib. 3. Strab. l. 3. vide ſis ibi Caſaubonum, & Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 34. & Voſſium ad Melam, pag. 226.

Onobala, amnis Siciliæ, de quo ſic Vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 28. Prope Tauromenium, inquit, eſt amnis Tauromenius, quem Appianus appellat *Onobalem*. Παρέπλει, inquit, ἐπὶ ποταμὸν τὸν Ὀνοβάλαν, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ ὡρμίσατο ἐς τὸ Ἀρχηγέτου, ἀξιῶν τὸ θεῖον, ὥς χάριεν ἐπιστολῇς ἐκλαύσθη, καὶ ἀπεπειρᾶτο τοῦ Ταυρομενίου. Veneris fanum intelligit, de quo in Vaticanâ Proverbiorum appendice ex emendatione Cluverii: Γέῤῥα Ναξιακά. Γέῤῥα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα. Ἦν δὲ ἐν Σικελίᾳ ἐν Νάξῳ τέμενος ἐπιδημοῦσα Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο. Naxus hic idem eſt, quod Tauromenium, quam condiderunt, qui è Naxiis erant reliqui. Unde Plinius: *Colonia Tauromenium quæ antea Naxos*. Et Solinus; *Colonia Tauromenita, quam priſci Naxum vocabant*. Itaque in his Nonii; *Et ſunt gerræ faſcini, qui ſic in Naxo inſulâ Veneris ab incolis appellantur*: errore manifeſto Naxo inſulæ, uni Cycladum, id tribuitur, quod Naxi Siculæ proprium erat. Nam præter proverbiorum authorem, quem citavimus, Heſychius etiam, & Phavorinus, & author Etymologici, Γέῤῥα παρὰ Σικελοῖς dici ſcribunt τὰ γυναικεῖα, καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα. Niſi quod Etymologus ſolum habet, τὰ γυναικεῖα. Atque hinc colligere eſt, cur Tauromenius amnis alio nomine vocetur *Onobalas*, nempe propter αἰδοῖα, & faſcina, quæ pendebant à templo Veneris ad illius oſtium extructo. Arabicè enim hodieque ענבלה *Onbala* muliebre pudendum eſt, vel ut preſſius loquar, id ipſum quod Samius νύμφη, alii κλειτορίς & μύρτον. Bochartus.

Ophir, ſig. *cinerem*, ſeu *incinerationem*, aut rectius *cineream*, ac *pulverulentam terram*, Ebraicè אופיר. Eſtque nomen reg. & terræ ſic dict. ab *Ophir* filio Jectanis, nepote Eberi ex Gen. cap. 10. verſ. 29. utpote qui cum fratre ſuo Havilah hanc terram occupavit, ibidemque factâ linguarum confuſione, & variâ populorum migratione, ſedem poſuit. Ut igitur India (ea ſc. quæ intra Gangem) etiam dicta eſt Havilah: ita ab Ophiro quoque altera Indiæ pars (quæ eſt extra Gangem) nomen eſt ſortita, & dicta eſt *Ophir*. Ita enim tunc moris erat, ut quas quis terras primus occupaſſet, eas pro ſe, ſuiſque poſteris poſſideret, atque iis nomina daret. Id quod totidem verbis nobis inculcat Hieronymus de Loc. Ebr. *Fuit unus de poſteris Eber, nomine Ophir, ex cujus ſtirpe venientes à flu. Cophene uſque ad regionem Indiæ, quæ vocatur Serre, habitaſſe refert Joſephus*. Joſephus Acoſta arbitratur, quod quemadmodum noſtri homines Indiam vocant quamcunque longius diſſitam regionem, ſub eâque Americam, Mexico, Chinam, & Braſiliam comprehendunt: Ita quoque in ſcripturâ nomine *Ophir* & nomine *Tharſis* notari terram, aut locum quemlibet remotum arbitratur. Non videtur longè recedere ab hâc opinione Jo. Gorop. Becanus. Optimo jure, inquit, Atlanticus orbis Ophir dictus eſt, quo non aliud in Japeti, cujus Atlas nepos fuit, linguâ denotatur quam id quod *Ultra* jacet. Et ſane multis difficultatibus ſatisfieri poſſet, ſi hæc teneatur opinio. Sive enim in Americam, ſive in Africam, ſive in Sinam Indicam excurriſſet Solomonis claſſis, ſemper tamen in *Ophir*, i. e. in remotam provinciam iviſſe dici poteſt. Attamen ex ſequentibus manifeſtum fiet, quid Ophir propriè hic accipiatur, notetque certam iſtam Indiæ Orientalis partem, quam diximus. Quis enim Solomonis claſſem in incertum evagatam eſſe, & certum ſibi terminum præfixum non habuiſſe credet? Neque ullus vel in ſacrâ, vel profanâ hiſtoriâ locus eſt, in quo Ophir incertum aliquem terræ tractum ſignificet. Neque eadem ratio denominationis in *Indiâ* & *Ophir* eſt. Nam Hiſpani & eorum more nos Angli quoque Indiam vocamus utramque Orientalem & Occidentalem *Eaſt and Weſt Indies*; ſed falſò & impropriè. Cum vera *India* Aſiæ reg. ſit ab inſigniori flu. *Indo* nominata. Hoc itaque poſito quod Ophir certum quendam locum ſignificet, quis autem & ubi terrarum ſit, porro eſt diſpiciendum.

I. Primus hic Autorum cenſus eſt, qui Ophir Solomonæam in Africâ ponunt. Et ii quidem iterum in 4 claſſes diſcinduntur, quarum aliqui in Cuſpide Meridionali, aliqui in umbilico Mediterraneo, aliqui in medio littorali ad Ægyptum, aliqui denique in Fronte Africæ minoris ad confinia Numidiæ ſolicitè *Ophiram* indigitant. Primi igitur opinantur Ophir eſſe *Melinden*, ſeu *regnum Melindanum*, ut Bartholdus Nihuſius in Tract. Chorogr. quod in potentiſſimû & litorali reg. *Zangibar*, præ aliis regnis præcellit, & avorum noſtrorum memoriâ humaniſſimos & erga exteros benevolos Reges habuit, hodieque Luſitanorum mercatorum frequentiâ admodum celebratur. In eo metropolis & ſedes regia *Melinda* ſita fere ſub Circulo Æquinoctiali, quæ cum ſuâ vicinâ *Quiloa* ditiſſimarum aurifodinarum plena eſt, uti Joanni Regi Luſitanorum nunciavit Petrus Covillanus, primus Abyſſinorum & Indicorum emporiorum luſtrator apud Jo. Petr. Maffæum H. Indic. lib. 1. Secundi, citante Cornelio à Lapide in Hierem. 10. Ophir eſſe Angolam in Æthiopiâ arbitrantur, quia Joſephus dicat claſſem Solomonis præter aurum etiam Æthiopica mancipia adveriſſe; Eſt autem iſta Angola ſub ipſo Circ. Æquinoct. ad flu. *Onelus*, in Nilum ſe exonerantem. Tertii longius progrediuntur, & ad *Zophalam* confluunt, ibique Ophiram ſtatuunt, ut Volaterranus, Stuckius & plurimi Luſitanorum apud Lud. Venetum in deſcript. Navig. Indic. Eſt autem ea *Zaphala*, alias *Ceſala*, ſub imâ Africâ ad Oceanum Ægyptiacum ſita, non procul à Trop. Capric. au-

rifodinas

rifodinis prænobilis terra ex qua à Luſitanis magna auri copia tranſportatur. Quarto pro Ophirâ locum aliqui ex R. D. Kimchi aliorumque, qui Latinum Interpr. avidius quam decet, ſequuntur, opinione aſſignant in Africa *Carthaginem*, eo potiſſimum fundamento ducti, quia *Tarſhiſh* & *Ophir* hic conjungi videntur, tanquam nomina ejuſdem reg. *Tharſis* in multis ſcripturæ locis vertitur à Vulgato, & intelligitur quoque ab Hieronymo *Carthago*. Sed hæc ſententia plane repudianda eſt. Nam *Primo*, ut ὕστερον πρότερον faciam, quo minus credam Carthaginem eſſe Ophiram, aut Tharſis, hæc immota ſunt fundamenta. 1. Quia tempore Solomonis Carthago nondum erat in rerum naturâ, utpote quæ demum annis poſt Solomonem centum & ultra eſt ædificata. 2. Portus Solomonis navigationis non Joppe fuit, ex quo verſus Ægyptum & Numidiam facilis fuiſſet in mari Mediterraneo in regnum Carthaginenſium expeditio; ſed Eſiongeber in lit. Rubri maris, ex quo in mari Indico Æthiopico & Atlantico ſuperato *Capite Bonæ Spei*, incredibilis, & planè diſpendioſa videtur navigatio. *Secundò*, Quantum ad *Angolam* Æthiopicam ſpectat, illa Ophir eſſe non poteſt, quia non maritima, ſed mediterranea ora eſt, neque ita dives auro, quam aliis metallis, imprimis autem ære. Imò in Joſepho nihil de mancipiis Æthiopibus invenio quod ea claſſe Solomonæa ſint advecta, ut alias diffiteri nolimus, quod Solomoni tantopere ob divitias & magnificentiam celebrato undequaque dona allata, & ſic forte etiam ex Æthiopia tales vernæ dono mitti potuerint: ſed illâc navigatione aſportatos eſſe nullibi legitur. Deinde quod *Zophala* aut *Melinde* Ophiræ titulo non veniant, ex his conficitur rationibus. Nam primò *Melinde* & *Zophala* viciniores ſunt portui Arabico, quam ut triennalem navigationem requirerent. Sanè Covillanus Luſitanicus horum locorum explorator in Melindes & Zophalæ loca excurrit, & inde reverſus eſt Darum in ſemeſtri anni ſpatio, quum hujus pelagi non admodum gnarus eſſet. Secundò, Quæ regio nullos pavones gignit, nullum gemmarum pretioſarum genus, nullumque argentum habet, ea non poteſt eſſe Ophir Solomonis. Atqui Zophala, & Melinde nullas gemmas, nullum argentum habent, quod habet Varer in Com. ſuo Topogr. lit. cap. 8. Ergo.

II. Novus nunc adeundus Orbis eſt, cum iis, qui Ophiram noſtram ex orbe veteribus cognito verſus occidentem in *Americam* tranſportant. Hi in tres abeunt ſententias. Primi ponunt in *Hiſpaniolâ*, ſecundi in *Peru*, tertii in *Peruanâ* & *Mexicana* ditione ſimul conjunctâ. Primò, in *Hiſpaniolâ* eam ponunt Genebrardus ad A. M. 3150. & Vatablus ad 3 Reg. 9. Et ſanè Chr. Columbus cum hanc terram primo patefecit, ſæpe dicere ſolitus eſt, ſe Ophir Solomonis inveniſſe, teſte Petro Martyre. Secundò, in *Peru* ponunt Ben. Arias Montanus, Jo. Goropius Becanus, & M. Marinus Brixianus de Arca Noe in voce *Ophir*, & plures alii. Tertiò, conjunctim in Peru & Mexico collocant Malvenda, & Gregor. Garcias; Quibus quoque *Quarta* poſſet recenſeri non neminis ſententia, qui in inſulis Solomonis ad novam Guineam ſitis Ophiram eſſe ſitam aſſerit. Hæc quoque ſententia ſtare non poteſt. Et quo minus poſſet, iſtud unicuique æquo rerum æſtimatori cogitandum relinquo, viz. Nunquid conſentaneum ſit, Solomonem ex mari Rubro (ibi enim navigium ejus ſolvit) relictâ Indiâ orientali, viciniori ac notiori, multoque rerum pretioſarum fertiliori, atque minus periculoſâ aditu, immenſo circuitu navigationem facere ad novam reg. Amer. Peruenſem, præſertim cum ad eam reg. ex Joppe vel alio portu Maris Medit. per fretum Gaditanum multo breviori, faciliori & magis uſitatâ navigatione pervenire potuiſſet? Porro quare Solomon ex remotis adeo oris peteret, quod viciniores affatim ſuppeditabant?

III. Relictâ itaque Americâ, ſaniores Geographi & interpretes in eo conveniunt, quod Ophir Aſiæ aliqua & Orientalis plaga mundi ſit, in proprio tamen ejus ſitu ſignando in varias ſcinduntur partes. 1. Primo autem eam in *Urphen* aliqui collocant, inſula ſe in mari Rubro ſitâ; Additque Bochartus Οὐφρὴ eſſe fœmininum Arabicum ex אופר quaſi *Terram ditiſſimam* dicas; tradit inſuper jam tum Solomonis parentem Davidem naves eò miſiſſe petitum aurum apud Euſeb. Evang. 9. 4. putat denique ex cognatione nominis *Urphen* dictam eſſe *Ophir*. At præterquam quod cognatio nominalis non ſit genuina, neque tam difficilis, neque tam longa, neque tam ſumptuoſa ea fuiſſet navigatio, ſi ad vicinam inſulam in Rubro mari itum fuiſſet. Quid quod ea *Urphen* vel nihil vel parum rei mercatoriæ contineat, atque producat. 2. Secundò, alii eam ad imam Perſiam in regno *Ormuz* transferunt, quia & vicinum, & auri prægnans eſt. Cæterum hæc loca propiora ſunt quam ut expeditionem triennalem requirant; & quanquam ibi multum auri & margaritarum, tanta tamen ubertas & pretioſitas earum rerum non eſt, quanta in reliquis Indiæ provinciis. Ut ut igitur huc veniſſe dicatur claſſis aurifera, ulterius tamen progreſſa non negatur. 3. Tertiò, non procul ab hoc recedit Geo. Hornius Obſ. ad Sulp. Severum qui ex H. Grotio opinatur eſſe *Aphar*. *Cogitemus*, inquit, *an forte non in Indiam uſque iverint naves Phœniſſæ & Judaicæ, ſed ad opidum aſſitum ſinui Arabico, quà is ad Oceanum ſpectat, quod* Aphar *vocat Arrianus*, *Plinius* Saphar, *Ptolemeus* Saphora, *Stephanus* Saphirinam, *ut Indi nempe ſuas res huc tulerint, inde autem petierint longius ab Indiâ aſſiti*. Atqui vel ipſo Hornio arbitro *Aphar*, quod opidi nomen eſt, non poteſt eſſe *Ophir*, quæ totam regionem complectitur. 4. Quarto, Bochartus refert ad Zeilan, ſeu Taprobanem in quâ portus Hipporus, quem Phœnices & Græci appellarunt *Ophir*. Eum ut plenius intelligas, ita habe. Duplicem terram Ophir facit Vir magnus; Unam in Arabiâ prope Sabæos, alteram in Indiâ. Illam fuiſſe *Caſſaniſin* Ptolemæi, & Stephani, cujus incolas Diodorus *Gaſandes* & Agatharchides *Caſandes* vocat. Hanc vocat Davidis Ophiram, ex quâ Rex ille tot pondo auri acceperit. 1 Chron. 29. [Alteram in Indiâ ponit ſc. in Taprobane, vulgò Zeilan, & eam Solomonis Ophiram eſſe ſtatuit. 5. Quinto, Maffæus cenſet Ophir eſſe Indiam extra Gangem, ad urb. quæ Ptolemæo dicatur *Triglypton*: hodie autem vocetur *Pegu*, cum quia ibi copia auri & argenti maxima, tum quia ex Boniferri, ex Familiâ Franciſcanâ Sacerdotis, natione Galli, literis conſtet, quòd Peguſii originem ſuam à Judæis exulibus ducant, qui à Solomone damnati ad Ophirinas aurifodinas; hæc loca primum tenuerint. 6. Sextò, Alii ad Malacam referunt, Regionem Indiæ Gangeticæ maritimam, quæ potentiſſima & opulentiſſima fere omnium eſt, omniumque rerum ad Solomonem allatarum apprime dives. 7. Septimò, Jo. Tzetzes Ophiræ ſitum aſſignat inſulæ Sumatræ, quæ profert aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile, gemmas præterea & margaritas præcipuæ bonitatis. 8. Octavò, audiendus quoque eſt Joſephus. Ant. lib. 1. cap. 2. qui Ophiram vocat Cherſoneſum Auream, ſeu Auream Terram, quem ſequuntur Theodoretus & Procopius. 9. Denique Lipenius ex quo hæc deſumuntur, ſicut Ophiram in Indiâ Orientali ſtatuit, ita putat ejus quantitatem & ſitum non ita eſſe in unâ vel alterâ inſulâ, aut regione coarctandum, ut vel ſola Sumatra, vel ſola Pegu, vel alia aliqua inſula orient. ſit, ſed extendenda potius hæc Aurea Cherſoneſus ſit, & conſtituenda cum ampliatione quâdam in Sumatrâ, Malaca, Siam, Pegu, Bengala, aliiſque conterminis ac finitimis inſulis, & continentibus terris, quas omnes Ophiri Jectanici nepotes longâ ſerie nati oppleverunt & habitaverunt. Σωφὶρ dicitur Origeni in Job 22. 24. Sic enim ille Φασὶ δέ τινες τῶν ἑρμηνευτῶν τὴν Σωφὶρ τὴν Ἀραβίαν εἶναι. *Sophir*, i. e. *Ophir*: Ita legitur in Græcâ verſione, S. repetito perperam ex τῷ Ὠφείρ. Σωφείρ vero Heſychio, cui χώρα dicitur ἐν ᾗ οἱ πολύτιμοι λίθοι καὶ ὁ χρυσὸς ἐν Ἰνδίᾳ.

Ophis, flu. Cappadociæ in Pontum Euxinum defluens. Arrian. Stuckius eum Opharum putat, quem Plin. in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit.

Ophiuſa, inſ. in mari Balearico, Ptol. ex duabus Pityuſis minor (nam major Ebuſus dicitur) propter *ſerpentum* copiam inculta, inde & *Colubraria* Latinis dicta. Rhodus quoque inſ. ſic olim vocabatur. Strab lib. 14. Vide Stephanum in Βέσβικος, Κύθνος, Λέβιν, Ῥόδος, Τῆνος, & Τύρος. Item inſula non procul à Cretâ. Plin. 4. 12. Item urbs Myſiæ. Val. Flaccus lib. 6.

——*Gelidis pollens Ophiuſa venenis.*

Opici, pop. Campaniæ, qui poſtea *Auſonii*, teſte Ariſtotele dicti ſunt, juxta Tyrrhenum mare incolentes, & in Latium novum etiam extenſi. A linguarum colluvie ſic dicti, ſive à ſerpentibus, ut Stephano placet, quaſi *Ophicos* dicas. Cæterum *Opicum*, teſte Feſto, pro *Oſco* ponitur & *ſordidum*, *immundum*, aut *obſcœnum* ſig. Juv. Sat. 3.

——*Divina Opici rodebant carmina mures.*

Id eſt, fœdi, & putidi. Idem Sat. 6.

Nec curanda viris Opicæ caſtigat amicæ
Verba.——

Id eſt, quæ non Latinè loqueretur, ſed Opicè, hoc eſt barbarè. Plin. 29. 1. ſub Catonis perſonâ. *Nos quoque dictitant barbaros, & ſpurcius nos quam alios Opicos appellatione fœdant.* Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9.

Opitergium, Carnorum op. inter Cenetam & mare Adriaticum, nunc *Oderzo*, vel *Uderzo* & *Overderzo* dictum. Ptolemæus. Οὐενετίας δὲ μεσόγειοι πόλεις, Ὀυικετία, Βήλουνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἄλτινον. Tacitus Hiſt. lib. 3. *Primus ac Varus occupantes Aquileiæ proxima quæque, & Opitergii & Altini lætis animis accipiuntur.* Am. Marc. lib. 29. *Obſeſſa à Quadis ac Marcomannis Aquileia diu, Opitergiumque exciſum.* Corruptiſſimè apud Strabonem lib. 5. ἐπιτέργιον & Ὄρδια legitur pro Ὀπιτέργιον, & Κονκορδία. Populi *Opitergini*. Lucan. lib. 4.

Hic Opiterginis moles onerata colonis
Conſtitit. Long. 34. 10. Lat. 45. 30.

Opidum novum, Rabach, teſte Nigro, urbs Mauritan. Tingitanæ mediter. inter Tingi 62. & Volubilim colon. 74. m p ex Itin. Anton. Long 16. 00. Lat 32. 40.

Opidum novum alterum, ſed apud Ptol. *Oppidon* tertiæ inflexionis, *Mezuna*, teſte Marmolio, colon. & urbs Maurit. Cæſar mediter. à Ruſuccurro 86. m. p. introrſum, à Tigavdâ 32. à Vapis 72. olim ex primis. Eſt & *Oppidum*, urbs Epiſcop. Brutiorum in Calabriâ ulter. ſub Arch. Rhegino. *Oppido* etiam vulgò dicitur.

Opus, puntis, civitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Aſopo fluvio. Ovid. Ponticorum lib 1. eleg. 4.

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Hinc *Opuntius*, ut *ſinus Opuntius* in Ægæo. Et *Opuntii* pop Phocenſibus Bœotis finitimi. Ab *Opoente* quodam Eleo dictam volunt. Dicitur etiam *Opoës*, teſte Vadiano. Sic Orpheus in Argon. paſſim Ὀπόεις Ὀπόεντ@ extulit, quæ vox vel *ſucculentum*, vel *foraminoſum* ſig. Long. 49. 10. Lat. 39. 30.

Orcades, inſ. maris Germanici, Scotiæ adjacentes, inter illam & Norvegiam, numero 40. Plinio; 30. vero Pomponio, ab Hebudibus 5. dierum navigatione in ort. diſtantes. Magnæ Britanniæ regi parent. *Orkney* Camdeno. Juven. Sat 2.

———— Arma quidem ultra
Littora Juvernæ promovimus, & modo captas
Orcadas, ac minimâ contentos nocte Britannos.

Claudianus, citante Ferrario:

Orcades; incaluit Pictorum ſanguine Thule.

Orcelis, vulgò *Horiguela*, teſte Cluſio, *Oribuela* aliis, urbs Hiſp. Tar. ad Taderum flu. Ptol. Long. 20. 28. Lat. 38. 30.

Orchæ, Babyloniorum urbs, Ptol. *Urchoa* aliis dicitur. *Ur Chaldæorum* in ſacris literis, patria Abrahami.

Orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea *Alopecus* dictus fuit. Plut. in Lyſandro.

Orchomenus, ſive *Orchomenum*, op. geminum; unum Bœotiæ inter Theſpiam & Coroneam proximas urbes, adhuc *Orchomeno* dictum: ubi templum Charitibus, h. e. Gratiis dicatum erat: olim ditiſſimum, ac potentiſſimum cui Thebani tributa pendebant. Hujus ſolum à talpis ferme evertebatur, authore Plinio. Alterum in Arcadiâ inter paluſtria & paludoſa loca, Mantineæ urbi proximum. Eſt & *Orchomenus* flu. Theſſaliæ. *Minyeius* ante, poſtea *Mineerius* dictus, teſte Strabone, cum op. cognomine. Hom. Iliad. β.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχόμενον Μινύειον.

Ubi Schol. Τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ λέγει Ὀρχόμενον, τὸν ὑπὸ Μινύου βασιλεύοντα, ὀνομασθέντα ἀπὸ Ὀρχομένου τοῦ Διὸς υἱοῦ, καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ. Παραρρεῖ αὐτὸν ποταμὸς Μινύας, ὃς ἀπὸ Μινύου ἐκλήθη, εἰ τὴν χώραν κατοικοῦντος. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ὀρχόμενος τῆς Ἀρκαδίας, ὃν πολύμηλον καλεῖ ὁ Ποιητής, καὶ τρίτος τῆς Θεσσαλίας. Ovid. Met. 6.

Orchomenosque ferax, & nobilis ære Corinthus.

Stat. Theb. lib. 4.

Dives & Orchomenos pecorum, & Cynoſura ferarum.

Heſychius: Ὀρχόμενος, πόλις Βοιωτίας, ἣν Μινύειον λέγουσι.

Orcus Theſſaliæ flu. è Stygiâ palude profluens aquis adeo pinguibus, ut Peneo fluvio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, ut Orcus inferorum fluvius eſſe dicatur, cujus apud Deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit juramentum. Apud Heſiodum vulgò legas Ὅρκον τινυμένας. Ubi Interpp. *Perjuratum vindicantes.* Quis vero unquam audivit ὅρκον eſſe perjurium; Sane in MS. (notante Grævio) legitur. Ὅρκον γεινόμενον. *Orcum natum.* Et ſic legiſſe videtur Virg. Geo. 1.

———— Quintam fuge; pallidus Orcus
Eumenideſque ſatæ. ————

Ubi Servius: *Heſiodus Orcum quintâ Lunâ dicit natum.* Ex Celſo quoque tradit Orcum eſſe juriſjurandi Deum, pallidum dictum, quia jurantes trepidatione palleſcant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid ſuos, quos in vitâ reliquerunt, contra fas adjuvent. *Orcus* autem Latinis eſt Pluto, ſummus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus veniſſe Ætnam, & non Proſerpinam, ſed ipſam Cererem rapuiſſe videretur*, hoc eſt, alter Pluto. Plautus. *Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiſerit.* Nonnullis tamen Charon eſt. Gloſſæ Philoxeni. *Orcus* Χάρων. Quin & Sil. Italicus Cerberum *Orcum* vocat:

———— Latrat jejunis faucibus Orcus,
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Ut veteres videantur omnibus inferis tribuiſſe nomen *Orci*, quod à Græcis illos accepiſſe certum eſt, qui Ὄρκον vocarunt ſepulchrum, ut benè obſervat maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro. Vide Grævium ad Heſiod pag 91.

Ordovicæ, pop. Albionis in ora ad ort. quorum urbs Bervicum *Barwick*, in Scotiæ Angliæque confin. teſte Hect. Boetino.

Ordovices, pop. fuere Albionis, ubi nunc Wallia Borealis, teſte Camdeno & aliis. Terminabantur autem ab Oriente Cornavis, a merid. Demetis; ab occ. autem & Bor. mari Hibernico.

Oreſtia, urbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in quâ natus eſt Ptolemæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Alia eſt Arcadiæ Steph.

Oreſtes portus, apud Plinium eſt in orâ Calabriæ ulter. *Porto Ravaglioſo*, teſte Barrio. Item regio Macedoniæ Ptol (& op ejuſdem reg Livio) quæ *Oreſtias* Straboni, in qua Amantia op. Ptol. quod *Oreſtia* Stephano, & *Oreſtis* Livio dicitur, cujus populi *Oreſtæ*. Plin.

Oretæ, pop Sarm. Aſianæ ad mare Euxinum, inter Cercetios, & Achæos incolentes: Dionyſius;

———— Καὶ οἱ πέλας Εὐξείνοιο
Κερκέταί τ' Ὀρέται τε καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Ita vulgò quidem locus iſte legitur. Atqui *Oretarum* nomen alibi, ni fallor, non invenitur. *Toretas* hic locat Plinius Cercetis propinquos, in promontorio quodam, quod etiam *Toreticum* Ptolemæus vocat. Stephano quoque Τορέται ἔθνος Ποντικὸν dicitur. Eadem etiam gens eſſe videtur quos *Toreatas* nominat Mela, ſed Mæoticæ, non Ponticæ, oræ incolas, quos etiam Mæoticis gentibus annumerat Strabo lib. 11. ut dubitari poſſit, an utrumque mare eorum fines attigerint, an à Mæotide ad Pontum demigrarint. Extra dubium vero eſt, (inquit Montanus) hic legendum eſſe Κερκέται Τορέται τε, quamvis Euſtathius Ὀρέται legerit.

Oretani, pop. Hiſp. Tarraconenſis, quorum regio *La Mancha* in regno Caſtellæ novæ. Plinius eos *Germanos* cognominat. Eorum urbs Ptolemæo *Oretum Germanicum* vocatur. *Calatrava* hodie, teſte Cluſio. *Oreto* vero Morali, ab Almagro (ex ruinis Oreti extructo, vel aucto, ut Vetus Inſcriptio indicat) 4. leuc. recedens apud Anam flu. Long. 16. 30. Lat. 39. 15.

Oreobus, flu. Siciliæ apud Panormum, *Fiume della Muraglia* Leandro. Victoriâ Metelli adverſus Haſdrubalem Carthaginienſem memorabilis.

Oreum, Eubœæ inſ. urbs Plin. *Horæus* Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque *Iſtiæam* vocatam. Thucydides *Heſtiæam* legit. Camerarius in ſuis Homericis Commentariis dicit eam prius *Talentiam* dictam. Stephanus *Hiſtiæam* ſcribit, & ſuo tempore Oropum nuncupatum addit. *L'Oreo* hodie Sophiano.

Organa, inſ. Arab. fel. in orâ, & in mari Arabico, extra fauces ſin. Perſici, & extra trajectum ex eâ in Carmaniam. Nunc *Muzira* dicitur; eſtque oblonga. Vix 30 m p diſtat ab ora Arabiæ, 140. à Corodamo promont. in Africum, & 300. ab Armuziâ in merid.

Orge, Sulgas Straboni, *La Sorgue*, teſte Id. Poldo, fons & fluviolus Gall. Narbon. in provinciâ in Druentiam apud Cabillonem urb influens. *Sorge* legendum apud Plinium videtur, de quo vide mirum apud illum lib. 18. cap 22. Nam in eo herbæ quædam naſcuntur, quas boves avidè capite in aquam merſo decerpunt & edunt.

Orgelum, Orgia Ptol. *Orgella* Lib. Concil. & *Urgella*, urbs Hiſp. citer. in Cataluniâ ad mont. Pyrenæorum radices. Ortelius illam in Arragoniâ collocat. Pop. *Orgelitani*, & *Urgellenſes*. Long 27. 10. Lat. 43. 50.

Orgia, Hiſp. Tar urbs, in fin. Oretanorum, à Toleto 28. leuc. Murciam verſus, *Alcaraz* Wernero; Aliis *Orgaz*, op. amplum Toleto finitimum, ab eo 5. leuc. Oretum verſus quod veriſimilius videtur. Long. 17. 00. Lat. 39. 55.

Oricum, vel *Oricus*, *Orco* hodie, teſte Nigro, op. Epiri maritimum, inter Acroceraunia ad Auſt. & Aulonem urb. Macedoniæ ad Bor. à Brundiſio 58. m. p. quot a Japygo promont. Salentinorum. Dionyſius verſ. 399.

Ὠρικίην δ' ὑπὲρ αἶαν, ὀρώρεται Ἑλλάδος ἀρχὴ
Πολλὸν ἐπερχομένη, διὰ τοῦ ζωστῆρα θαλάσσης
Αἰγαίης, Σουνιὰς ἔ. ————

Prop. 1. 8.

Ut te felici vectam per cærula remo
Accipiat placidis Oricus æquoribus.

Lucanus lib. 3. verſ. 187.

Tunc qui Dardaniam tenet Oricon.

Ubi *Dardaniam* vocat ab Heleno & Andromache Dardanis ibi regnantibus. Hecatæus apud Stephanum Μετὰ δὲ Βουθρωτὸς πόλις, μετὰ δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Plin. 2. 89. *Epidaurum & Oricum inſulas eſſe deſierunt.* Horat. Carm. 3. Od. 7.

Ille Notis actus ad Oricum.

Hic *Oricus* mons, teſte Polybio, ubi *Oricia terebinthus.* Virg. Æn. 10.

Incluſum buxo, aut Oriciâ terebintho.

Ubi Servius: *Oricos civitas eſt Epiri, juxta quam naſcitur Terebinthus, nigrum lignum habens ſolia, in buxi ſpeciem.* Inde Prop. lib. 3.

Sed

Sed Thyæ thalamo, aut Oriciâ terebintho.

Ormenzium. Vide *Armenzia*

Orolaunum, Gall Belg. op in duc. Lucemburgenſi. Anton. Vulgo *Arlun*, quaſi *Aram Lunæ* dicas. Long. 27. 15. Lat 49. 45.

Oromanſaci, pop. Belgii inter Morinos, Geſſoriaco proximi, in Picardiæ, Artefiæ, Flandriæque confin. ubi Audomarum urbs, *Guiſnes* & *Ardres* opida ſunt.

Oromedon, mons Co inſulæ altiſſimus. Theocrit. Idyl. 7.

Ἶσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος.

Ubi Caſaubonus: *Probo eam interpretationem, quæ Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. Videtur enim mons ille à Gigante ibi occiſo & obruto ſic eſſe dictus.* Sanè *Oromedon* Gigantis nomen eſt apud Propertium lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam cœloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Vide ſis Theocriti Schol. ad locum prædictum.

Orontes, *Typhon* prius, teſte Strabone, *Ophites* Pomponio Læto, *Ladon* Philoſtrato; flu. maximus Syriæ, ex monte Libano profluens, multiſque urbibus irrigatis, in quibus Antiochia, quam interfluit, ad Seleuciam Pieriam in Syrum pelagus delabitur. Variè legitur. *Oronz* intus, teſte Theveto; *Soldino* apud oſtia; interius *Fer*, teſte W. Tyrio. *Farfaro* autem Olivario. Hujus meminit Ovid. Met.

Arſit & Euphrates Babylonius, arſit Orontes.

Prop. lib 2. cap. 23

Et quas Euphrates, & quas mihi miſit Orontes.

Dionyſius verſ 919.

Τῆς δ' ἐπὶ ἀντολίην κελαρύζει λιγὺς Ὀρόντης
Ἄσπετος, Ἀντιόχοιο μέσην διὰ γαῖαν ὁρίζων.

Juvenal. Sat. 3.

Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.

Pauſanias in Arcadicis videtur ſignificare ab *Oronte* quodam Gigante nomen inditum huic fluvio, cujus in alveo ſiccato corpus repertum undecim cubitorum. Hinc *Oronteus*. Prop. lib. eleg 2.

Aut quid Orontea crinem perfundere myrrhâ.

Oropite Catoni, *Oropitum* Antonino, *Orobitum* ſeu *Orbitum* in tabulâ Deſiderii regis, *Herbanum* Plinio, *urbs vetus* P. Diacono, *Urbſvetana* & *Urbevetanum* Procopio, urbs Heturiæ mediterranea, inter Viterbum 20. & Peruſiam 30. m. p. *Orvieto* Leandro dicitur. Long. 36. 20. Lat. 42. 24.

Oropus, vulgò *Zucaminis*, teſte Alexandro Zardo, *Suſamino* Nardo. op. Bœotiæ in Atticæ confin. in orâ, inter Chalcidem 20. & Tanagram 18. mill. à Thebis 36. ab Athenis 44. Quod cum Athenienſes vaſtaſſent, à Romanis 500. talentis multati ſunt, teſte Agellio. Item urbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, ab *Oropo* filio Lycaonis dicta. Item op. Eubœæ, quod Ariſtoteli *Oræs* dicitur, teſte Stephano, quem ſis conſule.

Orſa, quæ & *Alinza* Ptol. urbs Mediæ mediterranea, inter Nazadam & Artiſacam ad ort. *Archiech* Caſtaldo.

Oroſpeda Straboni, *Ortoſpeda* Ptolemæo, mons Hiſp. Tar. poſt Pyrenæum maximus, longè, lateque diffuſus, varia habens nomina, à locis quæ attingit. In Celtiberis enim *Sierra de Molina* dicitur, teſte Floriano, in Arevacis & Carpetanis *Palomera d' Avila*. *Puerto di Somma ſiera*, *del Pico*, & *della Tablada*, in regno Caſtellæ vet. In regno autem Legionenſi apud Callaicos, *Sierra di Ponfrea* vocatur.

Orrhea, *Forfair*, vel *Forfar*, teſte Camdeno, op Scotiæ in Anguſiâ reg inter Brechinum ad ort. & Duncaledinum ad occ. 12 m. p. Alius eſt *Newcaſtle* op. Northumbriæ apud Tinam flu à Dunelmo 12. m. p. in Bor. Bervicum verſus. Item op. Myſiæ ſuper. ad Margum flu. in Danubium influentem, *Horreum Margi* Antonino.

Orſata, Arm. min. urbs. Ptol. *Tamiſa* Antonini, ut putat Simlerus, ipſe autem legit *Horſa* ex codicibus fortè mendoſè.

Orſona, *Urſo* colonia Straboni, & Plinio, quæ & *Genua Urbanorum* eidem Plin *Urſa* autem Aulo Hirtio, op. amplum Hiſp Bæticæ, ducatus, & Academia in Vandaluſia, inter Hiſpalim 8. & Malacam 16. ab Aſtigi 5. leuc. in merid. *Oſſuna* Moralı.

Orthoſia, *Antaradus* prius, teſte Plinio; *Orthoſias* Straboni. *Orthoſis* Dionyſio. *Tortoſa* Moletio & aliis, urbs Phœnices Epiſc. ſub Arch. Tyrio in orâ, inter Balaneas ad Arct. 24 & Tripolim ad Auſt. 50. m. p. Item cognomen Minervæ ab *Orthoſio* Laconiæ mont. in reg Peloponneſi.

Orthura, urbs Indiæ citer ampla & regia in Mediter. apud oram in ort. inter Narſingam & Bengalam à quâ in occ. ad 200. leuc. abeſt. *Oriſſa* Caſtaldo.

Ortona, vel *Ortona*, Italiæ op. in Marrucinis, non longè ab Aterno amne. Strabo lib 5. Μετὰ Ἄτερνον Ὄρτων, ἐπίνειον Φρεντανῶν. Ptolemæus falsò Pelignis tribuit; ut magnus eſt Italiæ turbator. Πελιγνῶν, inquit, Σάγρα ποταμοῦ ἐκβολαί, Ὄρτων. Hodie etiam *Ortona* vocatur. Long. 38. 35. Lat. 42. 40.

Orthopula, *Orropla*, Ptol. op. Liburniæ litoralis, inter Seniam ad occ & Vegiam ad ort. *Ortopola* Moletio.

Ortoſpana, Paropaniſi in Aſiâ urbs. Ptol. *Candahor* Caſtaldo. Long. 118. 00 Lat. 35. 00.

Ortoſpanum, Indiæ urbs, inter Arachoſiorum urb. 50. & Indum flu. 337. m p. diſtans. Plin.

Ortoſpeda. Vide *Oroſpeda*, & Boch. de Ph. Col. lib 1. cap. 34.

Ortygia, Delos à copiâ *coturnicum* ſic dicta. Eſt & lucus Epheſiorum, teſte Tacito, & alius apud Panormum Mileſiorum Straboni. Inſula quoque Siciliæ apud Syracuſas. Virg. Æn. 3.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus.

Vide Steph. in Ἔφεσος & Δῆλος.

Oſaa, Sardiniæ op. Ptol. Simlerus dubitat, num ſit *Orbeca* Antonini. *Saluſo* Nigro dicitur.

Oſca, vulgo *Hueſca*, urbs Hiſp citer. in regno Arragonio. Hic Sertorius vitam morte commutavit. Velleius: *Sertorium inter cœnam Etoſcæ interemit.* Imo *Oſcæ*. Strab. lib 3. de eodem Sertorio Ἐτελεύτα δ' ἐν Ὄσκᾳ, ita enim egregie emendavit Cl. Puteanus; ubi olim corrupte ἰδέᾳ. Florus etiam 3. 22. Oſcam inter urbes recenſet, quæ Sertorio occiſo in poteſtatem Romanam venêre. Locus illius ita ſcribendus eſt: *Ipſa quoque in Romanam fidem venêre urbes, Oſca, Termes, Tutia, Valentia, Uxama.* Long. 21. 20. Lat 43 00.

Oſca, urbs Bæticæ in Tarracon. confin. *Eſcua* Plinio. vulgo *Hueſcar*, vel *Gueſcar*, inter Baſti 7. & Caravaccam in Bor. 14. leuc.

Oſcarus, vulgo *Ouſche*, teſte Cœnali, flu. Gall. Celt. per Burgundiam (Divionem urbem interluens) in Ararim flu. inter Auxonam & Suram fluens.

Oſcella, op. Inſubriæ in Lepontiorum confinio apud Mont. Sempronium. Ptol. *Domo d' Oſcela* Italis dicitur. Long. 39. 10. Lat. 45. 08.

Oſci, pop. Campaniæ in Latii & Samnii conf. *Sidicini* poſtea dicti, teſte Strab. quorum urbs Teanum. Virg. Æn. 7.

Oſcorumque manus.——

Sic ab oris fœditate dicti. *Oſci* enim apud veteres, turpitudinis, libidinis, & ſermonis notantur, autore Feſto ex Titinnio. Unde *Oſcè loqui*, proverb. dicitur de iis, qui turpiter, & impudicè loquuntur. *Oſce* etiam & *Volſce* fabulari dicuntur, qui Latinè neſciunt loqui. Scopticè Horatius:

——*Meſſi clarum genus Oſci.*

Oſcius, mons & flu. Thraciæ ex eodem monte apud Rhodopen non longè ab Hebro fluvio. Thucydides.

Oſi, pop. Germ. quos Althamerus ponit in Sileſiâ, ubi *Oppeln*, & *Neiſſe* urb. ſunt. Reyneccius vero in Weſtphaliâ, quorum urbs eſt *Oſenburg*, vel *Oſnaburg*, quaſi *Oſorum burgum*, à Monaſterio 6. leuc. in Bor. Bremam verſus. Rantzovius vero in inſ. maris Baltici, quam *Oeſel* vocat.

Oſicerda, vel *Oſſera*, teſte Varrerio, op. Hiſp. Tarracon. in regno Arragonio Ptol. Plinius *Oſigerdenſes* vocat.

Oſilia, inſ. cum urbe in ſinu Venedico, Livoniæ adjacens; vulgo *Oeſel*.

Oſincum, pagus Corſicæ, ad Hieri flu. ortum. Ptol. *Omeſa*, ut putatur hodie dicitur.

Oſiſmi, Cæſari, *Oſiſmii*, Pomponio & Plinio, pop. Gall. Celt. in orâ Britanniæ minoris, quorum tractus adhuc *Oſiſmer*, teſte Bertrando Argentæo, dicitur. *Timios* vocat Pytheas apud Strabonem, qui eos quoque *Siſmios* appellat.

Oſmus, flu. Myſiæ. Cedrenus. *Sladitza* Leunclavio.

Oſnabrucenſis, ſeu *Oſnabrugenſis Epiſcopatus*, tractus Germ. in Weſtphaliâ, ſub dominio proprii Epiſcopi. Extenditur ad 40. m. p. à Sept. in merid. ſed vix ad 25. m. p. ab ort. in occ. Terminatur à Sept. Occid. & meridie ditione Epiſcopi Monaſterienſis, & ab Oriente Principatu Mindenſi, & Com. Ravenſpergenſi. In eo unica tantum urbs eſt, nempe,

Oſnabrucum, ſeu *Oſnabrugum*, urbs Hanſeatica Germ. in Weſtphaliâ Epiſc. facta ſub Arch. Colonienſi à Carolo M. an. 776. Sedet ad Haſam flu. ſub dom. proprii Epiſcopi cum tractu adjacente. Diſtat 8. mill. Germ. à Monaſterio in Cæc. & 15. ab Oldenburgo in merid. Long. 29. 45. Lat. 52. 26.

Oſones, op. olim, nunc pagus Pannoniæ ſuper. *Zanne*, teſte Lazio.

Oſopium, urbs Carnorum apud Tilaventum flu. *Oſopo* hodie.

Oſrhoene, reg Syriæ in Meſopotamiæ confinio, in quâ Edeſſa & Nicephorium urbes juxta Euphratem flu. Pop. *Oſroeni*, de quibus vide Herodianum ſub finem lib. 6. & principium lib. 7.

Oſſa, Italiæ flu. in Tuſciâ. Ptol. *Fiore* hodie dicitur.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo quondam fuiſſe conjunctum; Hercules

culis autem operâ abſciſſum, ab eâ parte ubi per Tempe fluit Peneus fluvius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, ut in flexione, atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Quod Lucanus lib. 1, tetigit:

Quantus piniferæ Boreas cum Thracius Oſſæ
Rupibus incubuit, curvato robore preſſæ
Fit ſonus aut rurſum redeuntis ad æthera ſylvæ.

Virg Georg. 1. ubi de Cœo & Typhœo.

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam,
Scilicet atque Oſſæ frondoſum involvere Olympum.

De quorum montium ſubſtructione Græci & Latini frequentiſſimè agunt Hom. Odyſſ. 11.

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Antipater Sidonius:

———Οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος.

Ovid. Faſt. 1.

Sic petitur cœlum, non ut ferat Oſſan Olympus,
Summaque Peliacus ſidera tangat apex.

Horat. lib 3. Od. 4. ſine mentione Oſſæ:

Fratreſque tendentes opaco
Pelion impoſuiſſe Olympo.

Seneca in Herc. Fur.

Videat ſub Oſſâ Pelion Chiron ſuum ·
In cœlum Olympus tertio poſitus gradu
Perveniet aut mittetur.

Et in Agamemnone:

———*Stetit impoſitâ*
Pelion Oſſæ; pinifer ambos
Preſſit Olympus.———

Ovid. Met. 1.

Tum pater omnipotens miſſo perfregit Olympum
Fulmine, & excuſſit ſubjectum Pelion Oſſæ

Sidon. Apoll ad Magnum Felicem plures conjungit:

Nec Phlegræ legis ampliata rura,
Miſſi dum volitant per aſtra montes,
Pindus, Pelion, Oſſa, Olympus, Othrys.

Oſſenburgum, ſive *Oſnabrugum*, inſignis Saxoniæ civitas, à Julio Cæſare erecta, duobus Canonicorum collegiis celebris. Multum ibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat; ſub paucis annis munitior facta: ſitu amœnam obtinet vallem, amnique Hasâ erigatur. Carolus M. Saxonibus 33. annorum bellum edomitis, Widekindi etiam arce, huic urbi viciná, expugnatâ, eâque impoſito præſidio firmatâ, decem in Saxoniâ epiſcopatus inſtituit, quorum præcipuum Oſnaburgenſem eſſe voluit. Summè etenim hanc urbem præ cæteris coluit, cui privilegium novæ Scholæ conceſſit, ubi Græcæ & Latinæ literæ è viris doctis traderentur. Munſterus.

Oſſeria, vulgo *Oſſery*, urbs Hiberniæ Epiſc. ſub Arch. Dublinenſi, in Lageniâ reg Fano S. Canici propinqua, ad 3. m. p. recedens. Camdeno autem & aliis non urbs eſt, ſed comitatus, qui epiſcopatum habet conjunctum Kilkennienſi, cujus ſedes epiſc. Kilkennia eſt, ſeu Fanum S Canici.

Oſſeriates. Ptol *Oſeriates* Plinio, pop Pannoniæ ſuper. apud Dravum flu. incolentes, Jaſſiis & Coletianis finitimi.

Oſſet, op. Hiſp. Bæt. quod & *Julia Conſtantia* Plinio, Hiſpali finitimum, ſed exciſum, *Triana* Pineto. *Sevilla la Veja* Marinæo.

Oſſonoba, urbs Luſitaniæ exciſa. *Luſturia* Plinio, *Onoba* Melæ, *Sonoba* Straboni. *Exuba* Mauris dicta, *Eſtoy* Hiſpanis, & *Eſtombar* aliis apud Sylvam urb. quæ illi ſucceſſit. Long. 11. 30. Lat. 37 00.

Oſtenda, urbs Flandriæ in orâ maris Germ. ſub dom. Hiſpanorum, 3. leuc. à Novo portu in Cæc. & fere 4. à Brugis in occ.

Oſteodes, inſulæ Siciliæ adjacentes ab eâ parte quâ Africam ſpectat Plin 3. 8. Vulgo *L. Pozzelli*. Nomen Græcum eſt *ab oſſibus* defunctorum ibi fame a Carthaginenſibus interfectorum, teſte Diodoro Siculo.

Oſterviccum. op. Saxoniæ infer. ad flu. Olſam, ſub dom. Electoris Brandeburgici, 3. mill. ab Halberſtadio in occ. & fere 3. à Brunſvico in merid.

Oſtia, urbs ad oſtia Tiberis ſita, ab Anco Martio condita, teſte Livio, in ipſo mari fluminiſque confinio, ab urbe Româ 16 m. p. diſtans. Ad Cardinalem ſeniorem, à quo Pont. Max. coronatur, pertinet. Hic Fauſta mulier uno partu duos mares, & duas fœminas peperiſſe dicitur. Strabo τὰ Ὤστια dicere ſolet, ubi alii τὴν Ὠστίαν vocant. Dion Halic. lib. 3. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῆς πελάγους καὶ τοῦ ποταμοῦ ἀγκῶνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐτείχισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Ὠστίαν ὠνόμασεν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν θύραν. Feſtus. *Oſtiam urbem ad exitum Tiberis in mare fluentis, Ancus Martius rex condidiſſe, & fœminino appellaſſe vocabulo fertur.* Quod autem Strabo ait Oſtiam eſſe ἀλίμενον διὰ τὴν πρόχωσιν, repugnat Dionyſius, cujus hac de re verba operæ pretium fuerit attexere. Ἐκδιδοὺς

ἔχει τε πλατυνόμενον ἐπὶ τῇ ἐκβολαῖς αὐτοῦ, λιμένος γενομένου, αὐτὸ τὸ τῆς πελάγους στόμα. Εὑρίσκεται γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ θαλάσσης συνάπτον, καὶ κόλπους λαμβάνει μεγάλους οἵους οἱ κράτιστοι τῶν θαλαττίων λιμένων. Ὃ δὲ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, οὐκ ἀποκλείεται τὸ στόμα ὑπὸ τῆς θαλαττίας θινὸς ἐμφραττόμενον. Idem Dionyſ. affirmat Tiberis oſtium unum eſſe γνήσιον, quo mare ingreditur. At Rutilius ita ſcribit:

Tum demum ad naves gradior, quà fronte bicorni
Dividuus Tiberis dexteriora ſecat.
Lævus inacceſſis fluvius vitatur arenis,
Hoſpitis Æneæ gloria ſola manes

Inde *Oſtienſis lacus*, hodie pene exſiccatus; & *Oſtienſis Porta*, una ex Portis Romæ, quæ *Tergemina*, & vulgo *Porta di S. Paulo* vocatur & *Via Oſtienſis*, quæ Oſtiam deducit.

Oſtiones, pop. ad Oceanum occidentalem Stephano, quos etiam *Coſſinos* vocari ait. Pytheas apud Strabonem *Oſtiæos* vocat.

Oſtippo, urbs Hiſp. Bæticæ, in orâ litorali, à Calpe 6. leuc. Malacam verſus, olim ſub Hiſpalenſi conventu. Plin. vulgò *Eſtepona*. Long. 15. 25. Lat 36 00.

Oſtracine, urbs Palæſtinæ in Ægypti confin. cui à Ptolemæo tribuitur. *Stragioni* Pineto. Long. 64 15. Lat. 31. 50.

Oſtrogium, *Oſtrog*, op Poloniæ, Ducatus tit. inſignitum in Volhinia ſuper. ad Horinum flu. 3. mill. Germ. à Zallavia in occ. & vix 1. à Miedrzecio.

Oſtrogothia, reg. Sueciæ in Gothiâ, ſub quâ ſunt prov. Oſtrogothia propria, & Smalandia, cum Oelandia, & Gothlandia inſ. in mari Baltico. Limites habet à Sept. Sueoniam, ab orient. mare Balticum, à meridie Blekingiam, & Scaniam, & ab occ. Weſtrogothiam.

Oſtunum, *Oſtuni*, urbs regni Neapol. in prov. Hydruntinâ, verſus oram maris Adriatici, 16. mill. à Brundiſio in occ. & 22. à Tarento in Cæc.

Otadini, ſeu *Otadeni*, pop fuere Albionis in orâ Oceani Germ. ubi nunc Northumbria, in lim. Scotiæ inter oſt. Tuvædæ ad Sept. & oſt. Tinæ ad merid.

Otholinia, reg. Scotiæ ad ort vergens. *Fife* hodie dicitur.

Othona, op. Albionis in reg Eſſexiæ, *Ithancheſter* Camdeno videtur, locus non procul à Camulodono.

Othonia, ſylva Germ. in Sueviæ & Franconiæ confin. apud Rhenum, inter Nicrum & Rhenum flu. vulgo *Ottenwaldt*.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Oetâ; Centaurorum olim ſedes & Lapitharum Strabo lib 9. *Delacha* incolis vocatur *Nivalis* Virgilio dicitur, quod forte hauſit ex Nicandro; ſic enim ille Theriacon v 145.

Ναὶ μὴν καὶ νιφόεντα φέρει σκολόπενδρον Ὄθρυς
φωνὰ δέχη.———

Ubi Schol. Ὄθρυς, ὄρος ἐστὶ Θεσσαλίας Ex utroque Statius Theb 3. ———*Non ocyus ales*

In terras cadit ira Jovis, ſi quando nivalem
Othryn, & Arctoo gelidum caput inſtitit Oſſæ,

Idem Achilleidos lib. 1.

———*Jam nubibus ingemit Othrys.*

Pinos dat ei Val. Flac. lib. 6.

Qualiter exoſus Pyrrhæ genus, æquora rurſus
Jupiter, atque omnes fluvium ſi fundat habenas;
Ardua Parnaſſi lateant juga, ceſſerit Othrys
Pinifer, & merſis decreſcant urbibus Alpes.

Oximum, vulgo *Hyeſmes*. op Gall. Celt in Normanniâ clarum, inter Aquilam & Cadomum. Long 21. 30. Lat. 48. 54.

Oxonia, vel *Oxonium*, urbs Angliæ Epiſcopalis, & Academia totius orbis terrarum longè celeberrima. Athenæ noſtræ nobiliſſimæ, uti loquitur Camdenus, Angliæ μουσεῖον, & ἱερεῖον, imò Sol, oculus, & anima, literarum & ſapientiæ clariſſima officina, unde Religio, Humanitas, & Doctrina in omnes regni partes uberrimè diſtribuuntur. Urbs egregia, & nitida, ſive privatorum ædificiorum elegantiam, ſive publicorum dignitatem (inter quæ BIBLIOTHECA BODLEIANA. & THEATRUM SHELDONIANUM præcipuè excellunt,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.)

Sive ſitus ſalubritatem, & amœnitatem ſpectes. Planitiem enim ita obvallant nemoroſi colles, ut hinc peſtilenti Auſtro, illuc tempeſtuoſo Zephyro excluſo, tantùm ſerenantem Eurum, & Aquilonem αἰθρηγενέα, & corruptionis vindicem admittant, unde ab hoc ſitu *Belloſitum* quondam dictam fuiſſe produnt ſcriptores. Nonnulli, qui tamen meâ opinione, fallacem opinionis ſuccum imbiberunt, hanc *Caer Vortigern*, & *Caer Vember* Britannicè appellatam, & neſcio quos Vortigernos, & Mempricios extruiſſe opinantur. Quodcunque vero Britannicis temporibus fuerit, Saxones *Oxenford* appellarunt, & eâ plane ſignificatione, quâ Græci ſuos *Boſphoros*, & Ger-

mam ſuam *Ochenfor t* ad Oderam habent, à *Boum* ſe *vade*, quo etiam ſenſu Britannis noſtris *Rhydichen* vocitur. Lelandus tamen probabili conjecturâ ab *Ouſe* fluvio, qui Latinè *Iſis*, non ineleganter deducit, & *Onsford* vocatum fuiſſe arbitratur, cum inſulæ amnicæ, quas *Iſis* hic diſpergit, *Ouſney* dicantur. Plura vide apud Camdenum, & Brianum Twynum in *Antiquitatis Academiæ Oxonienſis Apologia*; & librum verè aureolum, plurimo labore, nec minore judicio conſignatum; in quo

OXONIA,

SIVE

CELEBERRIMÆ UNIVERSITATIS
Oxonienſis Hiſtoria
ET
ANTIQUITATES.

Ex intimâ antiquitate luculenter illuſtrantur.

Authore

ANTONIO VUOOD,

Collegii Mertonenſis in eàdem Univerſitate Artium Magiſtro.

Cujus laudes, integerrimam erga me amicitiam, & ſingularem in hiſce ſtudiis induſtriam & ſcientiam deprædicabo,

Dum thymo paſcentur aves, dum rore cicadæ.

Collegia Academiæ Oxonienſis.

Nomina	Fundatores.	A. D.
Collegium Univerſitatis,	Rex Alfredus.	872.
Coll Baliolenſe,	Jo Baliol Eques, & Dervorgulla, uxor ejus.	1263.
Coll Mertonenſe,	Walt. de Merton, Clericus; poſtea v. Epiſcopus Roffenſis	1267.
Coll. Exonienſe,	Walt Stapleton, Epiſcopus Exonienſis	1316.
Coll Orielenſe,	Edwardus Rex II	1323.
Coll Reginæ,	Robertus Eglesfeld, Clericus	1340.
Coll. Novum,	Willielmus Wickhamus, Epiſcopus Wintonienſ.	1379.
Coll Lincolnienſe,	Robertus Fleming, Epiſcopus Lincolnienſ.	1427.
Coll Omnium Animarum,	Henricus Chicheley, Archiepiſcopus Cantuarienſ.	1438.
Coll Magdalenenſe,	Willielmus Wainfleet, Epiſcopus Wintonienſ.	1458.
Coll. Æneanaſenſe,	Willielmus Smith, Epiſcopus Lincolnienſ Richardus Sutton, Miles	1511.
Coll Corporis CHRISTI,	Richardus Fox, Epiſcopus Wintonienſis.	1516.
Coll Ædis CHRISTI,	Henricus Rex VIII.	1546.
Coll Trinitatis,	Thomas Pope, Miles.	1554.
Coll. S. Johannis Baptiſtæ,	Thomas White, Miles.	1555.
Coll. JESU,	Dr. Hugo Price.	1571.
Coll Wadhamenſe,	Nicolaus Wadhamus, & Dorothea, uxor ejus.	1613.
Coll. Pembrochienſe,	Thomas Tiſdale, Arm. Richardus Whitwick, Cler.	1624.

Aulæ in Academia Oxonienſi.

Aula S. Albani.	Aula Cervina.
Aula B. Mariæ.	Aula S. Edmundi.
Aula Glocestrenſis.	Aula B. Magdalenæ.
Aula Novi Hoſpitii.	

Oxus, fluvius ingens Sogdianæ per Marginam in Hyrcanum mare decurrens. *Gehon* Rhamuſio; *Deiſhan* Nigro; Aliis *Xa. Cappunach* Perſis, teſte Theveto. *Menauach* Arabibus. *Nicaprach* incolis. *Abiamu* Caſtaldo. Ejus item. Dionyſ. verſ. 746.

———Οἱ ἐπὶ γαῖαν
Σογδιὰς, ἣν διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.
Ὦξος λεπτὸν Ἠμωδὸν ὄρος, μετὰ Καυκάσου βαίνει.

Hunc flu medium terminum inter Bactrianam & Sogdianam, ut Jaxarten inter hanc & Sacas, ſtatuit Eratoſthenes apud Strab. lib 11. affirmans διείργειν Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην, Σογδιανοὺς δὲ καὶ Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον. Cum quo ſatis conſentit Ptol lib. 6. cap 12. & 13. Neque in cæteris Dionyſio malè cum his convenit, niſi quod Oxum affirmet per mediam Sogdianam fluere: quæ loquendi forma apud eum nova non eſt, cum de flu loquitur, qui reg. alicujus terminos tantum perſtringit, quod facit ubi de Tyberino flu loquitur, verſ. 351. Montanus Arrian de Exped Alex lib 3. Ὁ δὲ Ὦξος ποταμὸς ῥεῖ μὲν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Καυκάσου, ἔστι δὲ ποταμῶν μέγιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅσους γε δὴ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐπῆλθον, πλὴν τῶν Ἰνδῶν ποταμῶν, οἱ δὲ Ἰνδοὶ ποταμοὶ μέγιστοι εἰσὶν. Ἐξίησι δὲ ὁ Ὦξος ἐς τὴν μεγάλην θάλασσαν, τὴν καθ' Ὑρκανίαν. Διαβαίνειν δὲ ἐπιχειροῦντι αὐτῷ τὸν ποταμὸν πάντῃ ἄπορον ἐφαίνετο. Τὸ μὲν γὰρ εὖρος ἦν ἐς ἓξ μάλιστα σταδίους, βάθος δὲ, οὐδὲ πρὸς λόγον τοῦ εὔρους, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος καὶ ψαμμώδης. Καὶ ῥεῦμα ὀξὺ, ὡς τὰ καταπηγνύμενα πρὸς αὐτοῦ τοῦ ῥοῦ ἐκ τῆς γῆς εὐχερῶς, οἷα δὴ οὐδὲ βεβαίως κατὰ τῆς ψάμμου ἱδρυμένα. Qu. Curtius 7. 10. *Quarto die ad flumen Oxum perventum eſt: hic, quia limum vehit, turbidus ſemper, & inſalubris eſt potu.*

Oxybii, Ligurum gens Straboni & Stephano, *Oberreis* Dalechampio.

Oxydracæ, Indiæ citer. pop. à quibus cum Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, *Soter*, i. e. *ſalvator*, cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradunt quæ de Oxydracis dicuntur. Steph. Vide Qu Curtium lib 9 cap 4.

Oxyrynchus, civitas Ægypti ad Nilum, ab *Oxyryncho* piſce, quem colebant cives, ſic dicta Ptol. Strabo lib. 7.

Ozecarus, *Zecaro*, alias *Zezare*, flu Luſitaniæ, qui Nabane, Beſelga, aliiſque minoribus flu. acceptis in Tagum ſe exonerat 7. leuc ſupra Scalabim in Cæc.

Ozene, urbs Indiæ citer. Ptol *Pali* Caſtaldo.

Ozogardana, opidi nomen apud Am Marcell. circa Meſopotamiam eſſe videtur, ubi Trajani tribunal oſtenditur.

Ozolæ, *Ozoli* Plinio, pop. Achaiæ, Ætolis finitimi, ad ſinum Corinthiacum. Vide *Locri*; quorum alii ad ſinum Corinthiacum, alii ad ſinum Euboicum ſunt.

P.

Pachynus, ſive *Pachynum*, unum ex tribus Siciliæ promontoriis, Peloponneſum ſpectans, ab aeris craſſitudine, ut vulgò creditur, nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum ſonat. Bochartus vero ab Ebræo בחון *bachon*, ſeu *Bachun* deducit, quæ vox Tyriis *ſpeculam* ſig. B. & P. permutatis. *Pachynus enim turrim habet ſpeculam in mare prominentem*, uti loquitur Fazellus, Dec. 1. lib. 5. cap. 1. Quantitatem priorum ſyllabarum pro licentiâ ſuâ variant Poetæ. Dionyſius primam corripit & ſecundam:

Ἄκρη δ' οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.

Idem alibi ſecundam produxit:

———Καὶ μέχρι πολυκλύστου Παχύνου.

Virgilius itidem priorem brevem fecit Æn. 3.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Quam tamen Ovidius producere non dubitat. Met.

Equibus imbriferos verſa eſt Pachynos in Auſtros.

Pachynus portus, vulgò *Porto Longebardo*, teſte Fazello, portus Siciliæ inter Pachynum promont. & Motyam urbem exciſam.

Paconia, inſ. Siciliæ inter Lilybæum & Africam *Levaca* Nigro, *Lo porcello* Ortelio, *Phitalarea* aliis

Pacta, ſeu *Pactæ*, urbs Siciliæ maritima, in orâ occiduâ apud Tyndaridem urb. exciſam, ab eâ 6. m p in merid recedens. *Pates* vulgò dicitur. Long. 38. 58. Lat. 38. 18.

Pactius, flu. Apuliæ Peucetiæ per oram inter Barium ad occ. & Brunduſium in ort. fluens. Plin. 3. 11.

Pactolus, Lydiæ flu. ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens, qui & *Chryſorrhoas*, ab eo quod aureas ſecum trahat arenulas, ex quo Midas in eo ſe laviſſet. Plut. in Pactolo: Πακτωλὸς ποταμός ἐστι τῆς Λυδίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Χρυσορρόας. Scholiaſtes Apollonii. Ὁ

νῦν

τῶν Χρυσοῤῥόας λέγε) Plinius *Et ex eo profluente Pactolo, eodem jus Chryſorrhoa.* Et ex eo Solinus: *Quem aurago fluere inclytum aliter Chryſorrhoam vocant.* Virg. Æn. 10.

——Pactoluſque irrigat auro.

Ovid Met. 11.

Pactoleque petes? quamvis non aureus illo
Tempore.——

Lucanus lib. 3.

Paſſaque ab auriferis tellus exire metallis
Pactolon, quà culta ſecat non vilior Hermus.

Seneca in Oedipo:

Divite Pactolus vexit te Lydius undâ,
Aurea torrente deducens flumina ripâ.

Varro apud Nonium in *agere*:

Non hos Pactolus aureas undas agens
Eripiet unquam è miſeriis.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriuſque, Taguſque.

Juvenal. Sat. 14.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum,
Quod Tagus, & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Claudianus:

Dives Pactolus rutilas deſpumat arenas.

Lycophron in Caſſandrâ: Χρυσόῤῥα Πακτωλοῦ ποτά. Dionyſ. Periegetes:

——Τῶθεν Πακτωλὸς ἑλίσσων,
Χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος καταχεύει.

Max. Tyrius Diſſert. 34. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τῶν βασιλέων πλούτοις, Πακτωλὸς χρυσόν, Νεῖλος πυρόν, Χοάσπης ὕδωρ. Strabo lib. 13. dat huic fluvio χρυσοῦ ψῆγμα πολύ, *multa auri ramenta.* Eadem habent Dio Pruſæenſis Orat. 78. & Philoſtratus lib. 6. de Vitâ Apollonii Tyanei, cap. 16. Herodotus quoque & Athenæus uterque dant illi χρυσοῦ ψῆγμα. Aurea verè Apollonii ſimilitudo eſt lib. 4. quæ & huc ſpectat:

Ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
Κύκνοι κινήσωσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἑρσήεις βρέμεται, ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα.

Nonnus Baſſaricon lib. 41.

Οὐ τότε Σάρδιες ἦσαν, ὅτε Πακτωλίδος ὄχθαις
Χρυσὸν ἐρευγομένης ἀμαρύσσεται ὄλβιος ἰλύς.

Ab eodem Nonno lib. 21. celebratur ὄλβος Πακτωλίδος ὄχθης. Idem lib. 10.

Πακτωλὸς κελάρυζε χέων χρυσαυγέος ὕδωρ.

Et libro proximo:

Ἀργεννῆς ῥόος ἄλλος ἐρευθιόωντι μετάλλῳ.

Denique ab eodem alibi χρυσαυγὴς & βαθύπλουτος appellatur. Sophocles quoque in Philoctete Εὔχρυσον cum dixit. Claud. 1. in Ruff.

——Non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli.——

Varro in Lege Mœniâ dat illi *aureas undas.* Auctor Thebaidos *opulenta vada.* Idem Varro in Hecatombe, citante Nonio: *Ladon fluens ſub Sardibus flumen tulit aureum later.* Quin & Tibull. κατ' ἐξοχὴν lib. 3.

——Lydius aurifer amnis.

Et Prop. lib. 1. eleg. 6.

Lydia Pactoli tingit arata liquor.

Claud. 2. in Eutrop.

——Genuit Nyſæo palmite fœlix
Hermus, & auratâ Pactolus inhorruit undâ.

Horatius proverbialiter in Epod. Od. 15.

Sis pecore, & multâ dives tellure licebit,
Tibique Pactolus fluat.——

Cæterum Lyciæ flumen fuiſſe Pactolum innuit Virg. Æn. 7.

Aut Hermi campo, aut Lyciæ flaventibus arvis.

Loquitur enim ibi, ut notant interpretes de Pactolo. Nonnus Baſſaricon lib. 22.

Τοῖχεν δ' ἀντιφέρει κορύσσετο Λυδὸς ἀνήρ,
Χιονέῃ Λυκίοιο πέπλον Γλαύκοιο κομίζων,
Κρύπτων νεῖν ὕδατος, ὅτι Πακτωλίδος ὄχθας
Φαιδρὸς ἐρευθομένης ἀμαρύσσεται ὄλβος ἐέρσης.

Vide *Midas.*

Pactorum portus, in Tauricâ Cherſoneſo. *Calamita,* teſte Nigro, inter Ctenuntem & Cherſoneſum op. in orâ Auſt.

Padeborna, urbs Germ. Epiſc. ſub Archiepiſc. Moguntino, à Carolo M. inſtituta; inter Monaſterium & Caſellam, ferè 10 leuc. diſſita, Lupiæ proxima. Long. 30 30. Lat. 51. 45.

Padinates, pop. Galliæ Ciſpadanæ, juxta Padum incolentes, Regiatibus finitimi, qui nomine Guaſtallenſes vocari poſſunt.

Padua, Venetorum urbs. Vide *Patavium.*

Padus, fluv. Italiæ, nulli amnium claritate inferior, præcipuè pœnâ Phaethontis nobilis, de quâ vide *Eridanus*; ſic enim amnis ille Græcis Poetis dici ſolet. Mart. 10. 12.

Et Phaethontei qui petis arva Padi.

De vocabulo *Padi* ita Plin. 3. 16. *Pudet à Græcis Italiæ rationem mutuari. Metrodorus tamen Sceptius dicit quoniam circa fontem arbor multa ſit picea, quæ Pades Gallicè vocetur, Padum hoc nomen accepiſſe. Ligurum quidem linguâ amnem ipſum Bodincum vocari: quod ſignificet fundo carentem.* Hoc etiam graviſſimus auctor Polybius atteſtatur lib. 11. his verbis: Παρὰ γὰρ τοῖς ἐγχωρίοις ὁ ποταμὸς προσαγορεύεται Βόδεγκος. De origine ejus Pomponius lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exoritur. Viſendum fontem* ejus appellat Plin. ubi ſupra. Atqui ſpiſſus eſt error Blondi, qui docet fontis hujus nomen proprium fuiſſe *Viſendus.* Quippe quid Plinius, epitomatorque ejus Solinus *viſendo fonte* intellexerint, diſertè oſtendit alius Plinii Epitomator Martianus Capella lib. 6. in deſcriptione Italiæ his verbis: *Padum amnem mons Veſulus, inter montes Alpium elatior, gignit fonte mirabili, qui in Ligurum finibus flumen creat.* Polybius innuit duos ſaltem Padi fontes eſſe. Sic enim ille ubi ſupra: Ὁ δὲ Πάδος, inquit, ποταμὸς ἔχει τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων. Servius vero ad Æn. 11. *Alii Padum tribus fontibus naſci dicunt.* Et Iſidorus Originum lib. 13. cap. 21. *Padus à jugis Alpium fuſus ex tribus fontibus oritur, ex quibus uni vocabulum eſt Padus.* Ac totidem ſane fontes ejus hodieque naſcuntur, inquit Cluverius, ſub prædicto lacu *è gremio,* uti loquitur Plinius, *Veſuli montis,* ſive *ab imis,* ut Mela ait *ejus radicibus exorientes*: quorum unus reliquis duobus ſitu inferior eſt, longeque uberior, qui *Padus* olim propriè dictus eſt. Inde unus jam factus amnis per ſaxa præcipitia delabens, ſtrepitum, fragoremque edit ingentem. Plinius ubi ſupra: *Padus è gremio Veſuli montis viſendo fonte profluens, condenſque ſeſe cuniculo, in Forovibienſium agro iterum exoritur.* Et Epitomator ejus Solinus: *Submerſus cuniculo rurſus in agro Vibienſi extollitur.* Itemque Capella: *Dehinc fluvius merſus in penita agri Vibienſis emergit.* Nempe à dicto præcipitio in plana dejectus, tanta aquarum copiâ, quanta verſandæ molæ frumentariæ ſufficiat, nullo tamen certo alveo, per ſaxeum ſolum tria fermè millia paſſuum, ad vicum uſque, cui vulgare vocabulum *Paiſana* defertur. Heic cuniculo ſe condit, ita ut vix exigua quædam veſtigia ſupra terram appareant. Inde poſt duo millia rurſum emergit: receptiſque aliis ſubinde atque aliis fluminibus, mirum in modum augetur, idque ſub ortum Canis. Plinius ex emendatione magni Cluverii: *Augetur ad Canis ortus, liquatis nivibus, aquis: & quamvis torrentior, nil tamen ex rapto ſibi vendicans.* Patet hoc ex epitomatore Solino, qui eandem rem ita refert cap. 8. *Intumeſcit exortu Canis, labefactus nivibus, & liquentibus brumæ pruinis: auctuſque aquarum acceſſione 30. flumina in Hadriaticum defert mare.* Martianus quoque Capella: *Canis ortu diffuſior. Nam ſolutis Alpium nivibus flagrantiâ Solis æſtivi, exuberat ultra gurgitis ripas; nulliuſque gloriâ nobilium amnium cedens, 30. receptis fluminibus, Hadriaticum mare magnâ opimus granditate perfundit.* Inſignis eſt locus Polybii lib. 2. quem tranſcribere non gravabor: Ὁ δὲ Πάδος ποταμὸς ἔχει μὲν τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καταφέρεται δ' εἰς τὰ πεδία, ποιούμενος τὴν ῥύσιν ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἀφικόμενος δ' εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, ἐκκλίνας τῷ ῥεύματι, πρὸς ἕω φέρεται δι' αὐτῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν εἰς τοὺς κατὰ τὸν Ἀδρίαν μυχούς. Τὸ δὲ πλεῖον ἀπολαμβάνει μέρος τοῦ πεδίου χωρίς εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ τὸν Ἀδριατικὸν μυχόν. Ἄγει δὲ πλῆθος ὕδατος, οὐδενὸς ἐλάττω τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποταμῶν, διὰ τὸ τοὺς ῥύακας τοὺς εἰς τὰ πεδία πίπτοντας ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ Ἀπεννίνων ὀρῶν εἰς τοῦτον ἐμπίπτειν ἁπάντας καὶ πάντοθεν. Μεγίστῳ δὲ καὶ καλλίστῳ ῥεύματι φέρεται περὶ Κυνὸς ἐπιτολήν, αὐξόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνατηκομένων χιόνων ἐν τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν. Oſtia Padi quod attinet, duo facit Polybius, ubi ſupra: Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν διὰ δυεῖν στομάτων εἰς τοὺς κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπους. Septem vero memorat Mela lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exortus, parvis ſe primum fontibus colligit: & aliquatenus exilis & macer, mox aliis amnibus adeo augeſcit atque alitur, ut ſe per ſeptem ad poſtremum oſtia effundat.* In eandem mentem & Herodianus lib. 8. Ὁ δὲ Μάξιμος ἀπὸ τῆς Ῥαβέννης ὁρμηθεὶς ἐπὶ Ἀκυληΐαν, διαβὰς τὰ τενάγη ἃ ὑπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ πληρούμενα καὶ σκεδαννύμενα πλείω, ἑπτὰ στόμασιν ἐς θάλασσαν ἐκχεῖται. Ἔνθεν καὶ τῇ φωνῇ ἑαυτῶν καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι Ἑπτὰ πελάγη τὴν λίμνην ἐκείνην. Idem quoque tradit Plinius: *Quia largius vomit,* inquit, *Septem maria dictus facere.* Atque hinc tandem natus eſt Apollonii error, quo Rhodanum Ἑπτὰ διὰ στομάτων καὶ λιμνῶν ἐρευγομένοιο in mare effluere tradit lib. 4. quia hoc de Eridano, i. e. de Pado acceperat, quem ille unà cum Æſchylo, unum eundemque cum Rhodano amnem eſſe credit. *Populifer* Ovidio dicitur:

Frigidus Eurotas populiferque Padus.

Olorifer Claudiano:

Cygnus oloriferi venit ab amne Padi.

Padi inundationis meminit Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, fuſoque Britannus
Navigat Oceano.———

Idem libro 6.

Sic pleno Padus ore tumens ſuper aggere tutas
Excurrit ripas, & totos concutit agros.
Succubuit ſi quà tellus, cumulumque furentem
Undarum non paſſa, ruit: tum flumine toto
Tranſit, & ignotos aperit ſibi gurgite campos.
Illos terra fugit dominos: his rura colonis
Accedunt, donante Pado.———

Sed nimium ſibi & fluvio iſti indulget lib. 2.

Quoque magis nullum tellus ſe ſolvit in amnem
Eridanus, fractaſque evolvit in æquora ſylvas,
Heſperiamque exhaurit aquis.
Non minor hic Nilo, ſi non per plana jacentis
Ægypti Libycas Nilus ſtagnaret arenas.
Non minor hic Iſtro, niſi quod, dum permeat orbem
Iſter, caſuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas exit non ſolus in undas,

Paduſa, foſſa ex Pado Ravennam uſque ducta. Plinius *Auguſtâ foſſâ Ravennam trahitur, ubi Paduſa vocatur, quondam Meſſanicus adpellatur*. Unde ita legitur apud Blondum. *Is eſt S. Alberto locus, unde per foſſam Paduſæ Meſſaniciam 12. milliaria Ravennam itur* Blondum poſtea ſecuti ſunt plerique alii. At vero ſi hic alveus *Meſſanicus Padus* fuit dictus ſive *Meſſanica foſſa*; certè idem alveus & Paduſa adpellandus erit ex iiſdem Plinii verbis, quod tamen minimè ſic intellexit ipſe Blondus, falſumque eſſe ex Virgilio patet, qui *piſcoſum amnem* vocat Paduſam Æn. 11. uti videre eſt in his:

Haud ſecus atque alto in luco quum forte catervæ
Conſedere avium; piſcoſoque amne Paduſæ
Dant ſonitum rauci per ſtagna loquacia cygni.

Ubi Servius: *Alii dicunt Paduſam eſſe partem fluminis Padi, in quam deſcenditur foſſâ* Valgius in elegiis:

Et placidam foſſæ quà jungunt ora Paduſam,
Navigat Alpini flumina magna Padi.

Ubi apertiſſime diſtinguitur inter ipſum Paduſam & foſſam. Claudianus in Epithalamio Palladii & Celerinæ:

Eridani ripas & raucæ ſtagna Paduſæ
Diffugiens nudavit olor.———

Vide plura apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 35.

Pæmani, Belgii pop. Cæſar. *Peelanders* (hi in Brabantia ſunt) eos vertit Divæus; Leodio autem in Arduennâ ſylvâ ſunt, ubi nunc *Pemone* vicus eſt.

Pæones, pop Macedoniæ in Myſiæ ſuper. confinio, quos Herodotus ad Strymonem flu. deſcribit; Dio ad Rhodopen montem; Ptolemæus ad ortum Haliacmonis flu. Horum regio *Pæonia*, Strab. Plin. & Ptol. intra montes. Sic dici volunt à *Pæone* Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. Hos memorat Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 2.

Adde triumphatos modo Pæonas, adde quietis
Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.

Alii Pæoniam circa Axium flu. deſcribunt Æmathiæ finitimum. Xylander autem quos Strabo Παίονας & Παννονίους appellat, eoſdem putavit eſſe, & indiſcriminatim, tum illos Pannonios vocat. Sed fallitur vehementer. Nam Pæoniam ut oſtendimus, Macedoniæ & Thraciæ faciunt Geographi finitimam: Pannoniam autem hinc procul ſubmovent ad μυχὸν fere Adriatici, ſinus ubi eſt Segeſtica; nec aliter Ptolemæus docet, nec Plinius. Eſt autem error antiquus eorum qui *Pæonas* & *Pannonenſes* confundunt; non ferendus tamen, ſi Dioni, qui poſt patrem Pannoniæ præfuit, & loca illa diligenter oculis luſtravit, ulla fides. Is lib. 49. poſtquam docuit Romanos à *pannis* appellaſſe *Pannonios*, eos qui οἰκοῦσι πρὸς τῇ Δαλματίᾳ παρ' αὐτὸν τὸν Ἴστρον, ἀπὸ Νωρικοῦ μέχρι τῆς Μυσίας τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ſubjicit mox, de illo Græcorum errore: Τῶν δὲ Ἑλλήνων πολλοὶ τἀληθὲς ἀγνοοῦντες, Παίονας σφᾶς προσεῖπον, ἀρχαῖον μέν τι προσρήματος ὄνομα, ὃ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ, καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς θαλάσσης. Ὅθεν ὅπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ τε καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω.

Pæſtanus ſinus, à *Pæſto* urbe dictus, qui & *Poſidoniates*; *Golfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

Pæſtum, Lucaniæ op. Græcis Ποσειδωνία à Neptuno ſc. unde etiam *Neptunia* Paterculo dicitur. Plin. 3. 5 *Oppidum Pæſtum, Græcis Poſidonia adpellatum · ſinus Pæſtanus* Strabo l. 5. Τὸ τῶν Πικεντίνων ἔθνος, μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Πικεντίνων, ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον μετῳκισμένον, ὃς νῦν Παιστανὸς καλεῖται, καὶ ἡ πόλις Ποσειδωνία, Παῖστος, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Non longe abeſſe à Silaro flu. innuit Ptol. Σιλάρου ποταμοῦ ἐκβολαί, Παῖστον. Mela 2. 2. *Pæſtanus ſinus, Pæſtum oppidum, Silarus amnis.* Silius Italicus lib. 8.

———*Nunc Picentia Pæſto miſit.*

Conditores ejus quod attinet, Solinus cap. 8. *Notum eſt*, inquit. *Pæſtum à Dorienſibus conſtitutum.* Sed aliter Martianus Heracleenſis in Περιηγήσει

Περιοχεῖς δὲ τούτους εἰσὶ πάλιν Οἰνωτροί,
Μέχρι τῆς Ποσειδωνιάδος ὠνομασμένης,
Ἣν φασι Συμβεῖται Δωρικοὺς ποτέ

Lege Συβαρῖται ex emendatione magni Cluverii. Oppidum hoc roſarum abundantiâ valdè ab antiquis celebratur. Prop. lib. 4. eleg. 5.

Vidi ego odorati victura roſaria Pæſti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Ovid. Met. 15.

Calthaque Pæſtanas vincet odore roſas.

Mart. 42. ep. lib. 4.

Leucaſiamque petas, tepidique roſaria Pæſti.

Idem Ponticorum 2. Eleg. 4.

Pæſtanis rubeant æmula labra roſis.

Hæ roſæ autem ob cœli clementiam bis in anno producebantur (Maio ſc & Septembri.) Virgil Georg. 4.

Forſitan & pingues hortos quæ cura colendi
Ornaret, canerem; biferique roſaria Pæſti.

Mart. 12. 31. *Prataque nec bifero ceſſura roſaria Pæſto.*

Claud. de nuptiis Honorii & Mariæ:

———*Vel flore ſub uno*
Cum gemina Pæſtana roſa per jugera regnant.

Aliis etiam floribus abundare Pæſtum author eſt Martialis lib. 9. epigr. 27.

Pæſtano violas, & cana liguſtra colono,
Hyblæis apibus Corſica mella dabis.

Pæſula, op. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ & conventu Hiſpalenſi. *S. Domingo*, teſte Moletio; quod aliquibus non probatur, cum *S. Domingo de Silos* ſit in finibus Vectonum: niſi ſit geminum.

Pæſuri, qui & *Pæſures* Plin. Pop Luſit. circa Tagum flu. *La Comarcha de Covilhan* Jac. Vaſconſello.

Pæſus, vide *Apæſus*. Eſt autem urbs Troadis inter Lampſacum & Parium op. Παισὸς, πόλις, καὶ ποταμός.

Pæti, Pop. Thraciæ inter Hebrum & Melan flu. quorum regio *Pætica* Arriano dicitur. Æno urbi proximi fuere.

Pætovium, urbs Pannoniæ ſup. i. e. Auſtriæ. Ptol. *Pætovionem* Tacitus ſcribit lib. 19. Alii *Pætonian*, vulgò *Betja*. Sane in Græcis codicibus legitur Παἰονίων.

Paganorum inſula, Marcel. Comes. *Pago* Ortelio, videtur inſula Illyrici apud oram Liburniæ. Vide *Curzola*.

Pagaſæ, *Pagaſa* Ptolemæo ac Straboni, op. Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus *Pagaſicus* appellatur Plinio; *Pagaſæus* Melæ, *Pagaſiticus* autem Straboni. *Volo* nunc op. dicitur, aliis autem *Armiro*. Juxta hanc urb. Argo navis ædificata fuit, quam inde *Pagaſæam* vocant. Ovid. Met. 13.

Litoraque intravit Pagaſæâ Colcha carinâ.

Luc. l. 2. *Ut Pagaſæa ratis peteret cum Phaſidos undas.*

Prop lib. 1. eleg. 20.

Namque ferunt olim Pagaſæ navalibus Argon
Egreſſam longe Phaſidos iſſe viam.

Quia autem ex ſinu Pagaſico Argonautæ profecti ſunt, ideo urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἳ πολλαὶ καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. *At* (ex ſententiâ Strabonis) *probabilius alii ſtatuunt loco nomen eſſe à fontibus* (Doricè παγαῖς) *qui frequentes ibi, largique fluunt.* Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten lib. 1. *Pagaſas* dici aſſerit ἀπὸ τῶν παγῶν περιῤῥεῖσθαι τὸν τόπον. Vide *Cicyneſibus*.

Palæpaphus, Cypri urbs Veneri ſacra. *Paphon veterem* vocat Statius Theb. 5. Servius ad illud Æn. 10.

———*Eſt celſa mihi Paphos.*

Antiqua Paphos, quæ nunc Palæpaphus dicitur. Erat autem alia a Papho Utraque enim inter 15. civitates Cypri, uti videas apud Plin. 5. 31. Strab lib. 14. Ptol. 5. 14. Loca delicioſa & amœna fuiſſe notat Tib. Donatus com. ad Virg. ubi ſupra. Vide Barthium ad Statium Theb p. 38.

Palæſte, vicus Epiri, apud Oricum urb. Lucan. lib. 5.

Lapſa Palæſtinas uncis confixit arenis.

Ubi Grotius *Apamæſtinas* leg. jubet; nam *Apamæſte* eſt in prominente parte Italiæ, quæ ad Epirum accedit, contra Ampſum flu.

Palæſtina, provincia Syriæ Arabiæ contermina. Herodotus totam Syriam vocat Palæſtinam. In ea quinque civitates continebantur, *Gaza*, *Aſcalon*, *Gath*, *Accaron*, & *Azotus*. Vide Plin. lib. 5. cap. 20. *Alii terram Sanctam* vocant, in Galilæam ad bor. Judæam cum Idumæâ ad Auſtrum, & Samariam in medio diviſam. Sane Ptolemæo, Straboni, ac Tacito,

cito, Syria Palæſtina eadem ipſa eſt quæ Judæa. Aliis diverſæ ſunt; ſic Ebræi a Palæſtinis diſterminantur. Papinius Sylv. lib 5. ——— *Palæſtini ſimul, Ebræique liquores,* Quod libentius (inquit Seldenus) adduxi, ut magni ejuſdem poetæ nimis depravatam in Glauciæ Epicedio lectionem inde emendarem. In eo ita legitur:

Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi,
Quodque Arabes Phariique (palam eſt vidique) liquores
Arſuram lavere comam. ———

Quid (malum) *palam eſt vidique?* Tantuſque poeta tantæ monimentum oſcitantiæ etiam ridiculum infarciret? Quæ habent hæc Domitius, Cælius Rhodiginus, etiam & ipſe Gevartius, planè frigent. Reſtituimus:

Quodque Arabes Phariique Palæſtinique liquores.

Palæſtina aqua, pro Tigride ponitur apud Ovid. Faſt. l 2.

Inque Palæſtinæ margine ſedit aquæ.

Sittacena enim reg. Aſſyriæ à Tigride flu. irrigata, *Palæſtina,* teſte Plin. nominatur. Ovid Faſt. 4.

Et modo tolle faces, remove modo verbera clamat,
Sæpe Palæſtinas jurat adeſſe Deas.

Tibullus lib. 1. eleg 7.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Ubi Scaliger, *ſno.* Neque enim dicitur, inquit, Celta Gallus, nec Romanus Latius; ſic neque Syrus *Palæſtinus.* Verum fallitur. Tres enim veteribus Syriæ. Κοίλη Φοινίκη, Παλαιστίνη Syria autem Palæſtina, eadem quæ Judæa. Ptolemæus: Παλαιστίνης Συρίας, ἥτις καὶ Ἰουδαία καλεῖται θέσις. Hinc Strabo Judæos jungit cum Syris lib. 16. Ἔστι τῆς Συρίας ὅλην εἰς τὴν Κοιλησυρίαν, καὶ Φοινίκας διῃρημένης, τούτοις ἀναμεμίχθαι φασὶν τέτταρα ἔθνη, Ἰουδαίους, Ἰδουμαίους, Γαζαίους, Ἀζωτίους. Silius Italicus lib. 3. de Tito Veſpaſ. loquens:

——— ——— *Hic fera gentis*
Bella Palæſtinæ primo delebit in ævo.

Ubi *bellum Judaicum* intelligit. *Palæſtina* itaque olim *Chanaan* dicta, Judæam, Samariam, & Galilæam complectitur: Dio lib 36. Ταύτῃ μὲν πάσῃ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ὄνομα, ὅσον γὰρ τὸ σύμπαν ἔθνος, ὅσον ἀπὸ τῆς Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἔσω παρήκει, ἀπὸ παλαιοῦ κέκληται. Amm. Marcell lib. 14. *Ultima Syriarum eſt Palæſtina, per intervalla magna protenta, cultis abundans terris & nitidis, & civitates habens quaſdam egregias, nullam nulli cedentem, ſed ſibi viciſſim velut ad perpendiculum æmulas.*

Palatinus, mons Romæ, inhabitatus longo tempore ante urb. conditam à Valentiâ, Itali filiâ, inde ab Evandro, qui & in eo arcem conſtituit. Idem inter ſeptem colles præcipuus, ideoque celebris præ reliquis; varias ſui nominis cauſas habet apud auctores bonos. Nam & *Palatium* dictum conſtat, quòd Arcades cum Evandro *palantes,* i. e. nullo ordine vagantes in illum locum venerint, Varrone teſte. Quanquam alii nomen trahant à *Palatinis,* i. e. Aboriginibus, quòd hi venientes ex agro Reatino, qui appellatur *Palatium,* ibi conſederint. Addit Varro exiſtimare nonnullos inditum hoc illi nomen à *Palatâ,* Latini uxore. Sunt qui à *Pallante* Evandri proavo deducunt. Alii à *Palatbro* Hyperborei filiâ, quæ ex Hercule Latinum ſuſcepit; nonnulli à ſepulto *Pallante,* quem a Turno occiſum canit Virgilius. Livius primò vocatum cenſet *Palantium* à *Palanteo* Arcadiæ urbe, inde *Palatium.* Præter hos omnes, ſunt qui à pecorum *balatu,* quæ ibi ſolebant paſci, anteaquam incoleretur, nomen ejus derivant; quapropter *Balanteum* nominavit vetus Poeta Nævius, cui & Feſtus ſtipulari videtur his verbis: *Palatium mons Romæ eſt appellatus quod ibi pecus paſcens balare conſueverit.* Solinus vero ſcribit quoſdam auctores eſſe, datum ei nomen à *Pale,* paſtorum Deâ Fungerus. Vide Voſſ. in *Palatium.*

Palatinatus inferior, ſive *Rhenus,* prov. Germ. à Rheno flu. bipartita, ſub Dom. Electoris Palatini. Terminatur à Sept. ditione Moguntinâ, ubi etiam partim ab Oriente & Ducatu Wirtemburgico; ab occ. ditione Trevirenſi, & Duc. Bipontino, à mer. autem Alſatiâ & Marchionatu Badenſi. Ejus primaria eſt Heydelberga.

Palatinatus ſuperior, prov. Germ. in Circulo Bavariæ, inter Bohemiam ad ort. Franconiam ad occ & Bavariam ad mer. ſubdeſt Ducis Bavariæ. Ejus primaria eſt Amberga.

Palici, qui & *Delli,* & *Crateres* nominantur, lacus ſive fontes in Siciliâ ſunt, qui continuâ eructatione, ad 3. circiter cubitos in altum efferuntur, cadenteſque in ſeipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrob. & Diod. Sic. in fine lib 11. & apud Fazellum, qui ſcribit eos hodie *Naphtha* vocari. *Palicam* urb. & *Palicinum fontem* habet Stephanus

Palici, vel ut alii *Paliſci,* gemini fratres, Jovis filii & Thaliæ Nymphæ, vel, ut alii volunt, Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Jove in Siciliâ juxta Simæthum amnem non longè a Catinâ urbe compreſſam, metu Junonis optaſſe, ut ſibi terra dehiſceret, & ab ira Deæ ubius ſe occultaret. Quibus precibus exauditus terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit, ubi illa legitimo tempore gemellos peperit quos terra denuo ſe aperiens in lucem edidit: Unde & *Palici* dicti ſunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd in terram demerſi *denuo ſint reverſi.* Quam verum ſit hoc etymon poſtea videbimus Oſtendunt autem accolæ 2. lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eoſque *Dellos* vocant, qui tanta olim in veneratione habiti ſunt, ut circa eos juramenta exigi ſolerent, ſiquis in furti ſuſpicionem incidiſſet; prius tamen accepto fidejuſſore, qui ſi juranti quid accidiſſet, præſtaret quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & juſjurandum à ſuſpecto petebatur, uterque ab omni contagione mundus ad Crateras accedebat; deinde loci Numine invocato, jurabat; quod ſi jure fiebat, diſcedebat illæſus: ſi vero malè juratum eſſet, mox in lacu peribat perjurus. Magnâ præterea veneratione erat Palicorum templum, quod cum Siciliam ſterilis annus areſeciſſet, divino Palicorum reſponſo admoniti Siculi certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reverſa eſt ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in Aram Palicorum, quæ ob id *pinguis* à Virgilio dicitur Æn. 8.

———*Simæthia circum*
Flumina, pinguis ubi & placabilis Ara Palici.

Palicorum Græcum etymon obtrudunt nobis Macrobius & Servius. Sed hæ Gerræ Siculæ ſunt, inquit, Bochartus, nugæque nugaciſſimæ, ab Æſchylo & aliis, non alia de causâ confictæ, quam ut è Græcâ linguâ *Palicorum* nomen peterent, quod eſt planè Punicum. *Palici* enim פלחין *Palichin* vel *Pelichin* à Pœnis nominati ſunt, ut Athenis Σεμναὶ θεαὶ voce *à veneratione* deducti. Syris enim verbum פלח *pelach* ſig *colere* & *venerari.* Quo ipſo nomine Æſchylus ipſe inſignivit his verbis:

Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
Summos Palicos Jupiter venerabiles
Voluit vocari. ———

Et vero Palicos non Jovis ſed Adrani eſſe filios ex Heſychio diſcimus: Ἀδρανοῦ, inquit, υἱοὶ λέγονται οἱ Παλικοί; quod multo eſt veriſimilius, quia tam Palici, quam Adranus ſunt ἐγχώριοι θεοὶ, extra Siciliam nuſſibi noti. Vide omnino Claud. Dauſquerium Silii Commentatorem in illud lib 14.

Et qui præſentes domitant perjura Palici
Pectora ſupplicio.

Palinurus, vel *Palinurum,* Lucaniæ promont haud longè à Veliâ, inter Pæſtum & Talaum. Ita dictum à *Palinuro* navis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus unà cum gubernaculo in mare decidit, totoque triduo fluctibus jactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnavit; jamque terram tenebat, cùm loci ejus accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſumque & ſpoliatum denuò in mare objecerunt. Quod ob facinus cum Velini poſtea gravi peſtilentiâ laborarent, oraculo moniti, ut Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarunt, cenotaphiumque erexerunt in promont. quod ab eo *Palinuri* nomen obtinuit. Virg. Æn. 6.

Æternumque locus Palinuri nomen habebit.

Dicitur autem *Palinurus* qu. *iterum meiens,* πάλιν enim *rurſus,* οὖρον *urinam* ſig ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3. 68.

Minxiſti, Palinure, ſemel currente carinâ;
Meiere vis iterum? jam Palinurus eris.

Paliſcorum, vel *Palicorum* ſtagnum in Siciliâ, ſulphurei odoris. Unde Ovidius Pontic. 2. eleg 10.

Ætnæaſque lacus & olentia ſtagna Palici.

Idem lib. 5. Met.

Stagna Palicorum ruptâ ferventia terrâ.

Apud Stephanum legitur Κρήνη τις ἐν Παλικοῖς, apud Philoſophum vero in lib. de Mirabilibus ἐν Παλικοῖς.

Pallene, quæ & *Phlegra* Herodoto, *Paralene* Ptolemæo dicitur; peninſ. Macedoniæ ad ſinum Thermaicum, cujus Iſthmus *Pallenſis* Plinio dicitur, quæ & peninſ. Caſſandriæ ab Euſt. nominatur, *Pallenæa* à Val. Flacco. Virgil lib. 4. Georg. de Proteo.

Hic nunc Emathiæ portus, patriamque reviſit
Pallenen. ———

Hic *Pallene,* op. teſte Plinio & Stephano, *Caniſtro,* teſte Sophiano hodie, Nardo autem *Tarcbo,* ſeu *Torſo* dictum, Caſſandriæ finitimum. Vide Steph. in Παλλήνη. Hinc *Pallenæus.* Stat. lib. 4. Sylv Carm. 2.

Et Pallenæos Phœbum laudare triumphos.

Claud. *Pallenæa Jovi mutavit fulmina Cyclops.*

Palma, colonia & urbs Balearis majoris epiſc. ſub archiep. Tarracon. Long. 24 40. Lat. 40. 00

Palmaria, inſ. maris Tyrrheni contra Terracinam, inde 37. m. p. diſtans, proxima Pontiæ. *Palmarola* Nigro.

Palmyra, Amegara Caſtaldo, urbs Syriæ archiep. in Arab. Deſ. confin. inter Damaſcum 225. & Seleuciam magnam ad

Tip m 533 ab Antiochiâ magnâ 240. in ort. Palmyrenæ regionis, quæ *Ardeu* Caſtaldo dicitur caput. Pop *Palmyreni*, q & *Adrianopolitæ* dicti, urbe ab Adriano reædificatâ, teſte Stephano Long 71 30 Lat. 34 00.

Paloda, *Blaeſsfield*, ut Lazio videtur, op. Daciæ, cujus ager ſic in Tranſylvaniâ appellatur. Item op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ, nunc *Paloſta*, inter Taurinum op. & Datam op. 2. leuc.

Paltos, *Boldo* nunc op Phœnices in orâ apod Byblum urb. quod Niger *Gibel* indigetat, cum *Gibel* ſit ipſa Byblos Ejus mem. Strab Mela & Artemidorus in Epitome. Hic Memnon. fil. Auroræ, ut fabulantur, ſepultus eſt. Pop *Palteni*.

Pamia, vel *Apamia*, vulgò *Pamiers*, urbs Gall. Narbon. in Occitania ad flu. Alburacim 3. leuc. à Fuxio in Bor. & 9. à Toloſa in merid. Long. 22. 10. Lat. 42. 59.

Pamiſus, *Paniſus*, Ptolemæo qui & *Amathus*, *Mamaus*, & *Arcadiacus*, à Strab. nominatur, & *Pamiſſus*, fluvius Meſſeniæ in Peloponneſo, cujus oſtia à Meſſene 300 mill abſunt. *Sironuo* Nigro. al. *Tifeo*, al. *Spirnazza*. Eſt & Theſſaliæ flu. in Peneum ſe exonerans: itemque Myſiæ infer. inter Odeſſon, & Meſembriam in mare Euxinum influens.

Pammonia, locus in Europâ, ubi vipera ſerpens reperitur. Nicander in Theriacis.

Pamphilia, quæ & *Mopſopia*, teſte Plinio, regio Aſiæ mari, quod Pamphylium appellatur, ad Auſtrum objecta, inter Lyciam ad occid & Ciliciam ad ort. à Phrygiâ magnâ Tauro monte diviſa. *Setalia*, teſte Girava, *Zina* Theveto, *Caramanu* Nigro dicitur. *Scandalor* eidem Nigro eſt pars occidua & ad mare terminata. Pamphyliæ inter poetas mem. Stat. l. 1. Sylv. Carm. 4.

Hunc quoque perque novem timuit Pamphylia meſſes.

Hinc *Pamphylius* adject. Lucan. lib. 8.

——*Pamphylia puppi*

Occurrit tellus,——

Item Pamphylia, urbs Mediæ. Steph.

Panchea, Arabiæ Troglodyticæ pars, quæ oſtio ſinus Arabici adjacet. Vide Voſſ. ad Melam 3. 9. Virg. Geo. 2.

Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Idem Georg. 4.

——*Panchæis adoleſcunt ignibus aræ.*

Ovid. Met. 10.

Cinnamaque coſtumque ſuum, ſudataque ligno

Thura ferat, floreſque alios Panchaia tellus.

Claud, 2. Rapt.

Quicquid thuriferis ſpirat Panchaia ſylvis.

De hoc thure capiendi Lucretius, Claudianus, Tibullus, Arnobius ſub nomine *odorum*, *ramorum*, *mercium*, *reſinæ*. Ait primus lib 2

Araque Panchæos exhalat propter odores.

Alter de 3. Conſul. Honor.

Indus ebur, ramos Panchaia, vellera Seres.

Tertius l. 3.

Illic quas mittit dives Panchaia merces.

Quartus lib. 7.

Pen... icas ardere reſinulas.

Panda, op non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum. Plin. 6. 16.

Pandæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Bacchum pugnaverunt; hi ſoli reguntur fœminis. Steph.

Pandana, porta Romæ à *paudendo* dicta, quod ſemper pateret ad res quæ in urb. ferebantur. Eadem dicebatur *Libera à libertate*.

Pandaria, vel *Pandataria*, Plinio & Solino, *Pandateria* Tacito inſ. maris Tyrrheni in ſinu Puteolano, Palmariæ & Pontiæ finitima, ab eis in ort. ante Caietam recedens, inde 250. ſtad. diſtans

Pandoræ, Indorum pop. qui degunt in convallibus. Vivunt annos ducentos; in juventute ſunt candido capillo, in ſenectute vero nigro.

Pandoſia, urbs gemina: una Brutiorum (licet Strabo in Lucaniâ reponat) in monte, apud præterfluentem Acherunteni flu. excuſa, apud opidulum vulgo *Caſtel Franco*, quod, teſte Barrio, locum tenet Pandoſiæ in territ. Conſentino, inter Conſentiam & Mont. Altum 6 m p circiter Hic Alexander, rex Epiri, ab oraculo deluſus (cumque Pandoſia ſibi fatalis eſſet, haud præmonitus fuiſſet) Tarentinis opem ferens à Brutiis obtruncatus eſt. Altera in Epiro ad flu. Acherontem quoque, ubi Pandoſia lacus, teſte Plinio, in Caſſiopeæ & Theſprotiæ confin. in ipſâ Theſprotiâ.

Paneas, fons Palæſtinæ in Cœleſyria, unde Jordanis flu. effluit apud Cæſaream Philippi urbe nunc everſam, quæ & *Paneas* dicta eſt, à Sidone urbe Phœnicix 20. m. p. in ort. recedens.

Pan..., pop. Arabiæ; de quibus ſic ſcriptum legimus. Si quando rex moritur, corpus ejus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant, dicantque. Alex. ab Alex. lib 3 cap. 2.

Panelus, urbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleotâ quodam ex poſteris Penelei ducis in bello Trojano, qui illuc ex Bœotiâ venit. Steph.

Pangæus, *Malaca* & *Caſtagna* Bellonio, mons Thraciæ in Macedoniæ confin. Philippis urbi imminens. *Pangæa*. Virg. Georg. 4.

Atque Pangæa, & Rheſi Mavortia tellus.

In hoc, teſte Herodoto Muſâ 7. aurea ſunt & argentea metalla. Cinnamus eum abundare ait Ferrarius deceptus loco Claudiani, ubi legendum eſt:

——*Panchaia ſurgent*

Cinnama.——

Lucan. lib. 1.

——*Video Pangæa nivoſis*

Cana jugis, latoſque Æmi ſub rupe Philippos.

Status Theb. 10.

Perfindunt inarata diu Pangæa juvenci.

Hinc *Pangæus*. Lucan. lib. 7.

Pindus agit gemitus, Pangæaque ſaxa reſultant.

Val. Flac. lib. 1.

Carbaſa Pangæâ Boreas ſpeculatus ab arce.

Panhellenes, ſimpliciter pro Græcis apud Heſiodum, ubi de Sole hyberno:

——Βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει

Ubi non vertendum *univerſis Græcis*, ut vulgò, ſed ſimpliciter *Græcis*. Πανέλληνες, enim tempore Heſiodi, Homeri, & Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè ſic dictorum Hellenes autem tunc temporis dicebantur Phthiotidis incolæ. quod nomen acceperunt ab *Hellene* Deucalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοὶ, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & ſubjectos vocat Myrmidonas & Hellenas. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. 8. Apollodor. lib. 1. Bibliothecæ. *Panhellenia* autem ſacra totius Græciæ vocantur.

Panionium, lucus ſacer in Mycale promont. in Sept. vergens, communiter ab univerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus Hunc in locum quotannis conveniebant Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa *Panionia* dicebantur. Stephanus: Πανιώνιον, τέμενος, καὶ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. Herodotus non urbem ſed χῶρον ἱερὸν vocat. Sic enim ille lib. 1. Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τῆς Μυκάλης χῶρος ἱερὸς, πρὸς Ἄρκτον τετραμμένος κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς Ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμῳ. Ἐς τὴν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες ἄγεσκον ὁρτὴν τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια. Herodoto conſonat Strabo l. 14. Πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμενον τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων συντελεῖται τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι καὶ θυσία. Meminerunt etiam Plinius lib. 5. cap 29. Itemque Pomponius Mela. Plinius ita: *In orâ quâ Trogylia appellatur, Geſſus amnis. Regio omnibus Ionibus ſacra, & ideo Panionia appellata.* Mela vero ſic: *Ubi eſt Panionium ſacra regio, & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Iones colant.*

Pannonia, reg Europæ maxima, inter Danubium ad Bor. à Metanaſtis Jazygibus ſeparantem, & Savum flu. ad merid. dividentem, ac inter Noricum ad occid & Myſiam ad ort. contenta; In ſuperiorem (quæ *Prima* Ruſo, Marcellino, & Lib. Notit. dicitur) in quâ *Ala Flaviana*, ſeu *Vienna*, ut nunc vocant, *Flexum* ſeu *Poſonium*, *Arrabo*, ſive *Jaurinum*, *Sabaria*, *Savaria*, ſeu *Gracium* & *Petovio* urbes continentur: Et inferiorem ad ortum, in quâ *Buda*, *Strigonium*, *Alba Regalis*, *Colocia*, *Quinque Eccleſiæ*, *Sirmium*, & *Taurinum* urbes ſunt, diviſa. Utraque *Hungaria* nominatur, non tamen ex æquo; Nam Hungaria trans Danubium uſque ad Carpatem montem extenſa Jazyges Metanaſtas complectitur, & Pannoniæ partem Auſtriæ & Stiriæ, Carnioläque comprehendit. Ex quo error Ortelii patet, Pannoniam ſuper Auſtriam appellantis, cum modicam partem Auſtriæ (in quâ Vienna & Sapronium) tantum contineat, maximaque Auſtriæ ac Stiriæ pars cum Carinthia & Carniola ſit in Norico. Ovid. Triſt. 2.

Nunc tibi Pannonia eſt, nunc Illyris ora domanda.

Pop. *Pannonii* Idem Ovid ad Liviam:

Summaque diſperſi per juga Pannonii.

Hinc *Pannonicus*. Mart. 8. 14.

Dum nova Pannonici narratur gloria belli.

Et *Pannonis* fœm. Lucan. lib 6.

Pannonis haud aliter poſt ictum ſævior urſa

Cum

Cum jaculum parvâ Libys amentavit habenâ,
Se rotat in vultus, ſelumque ſtrata receptum
Impetit & ſecum fugientem circuit haſtam.

Horum mem. Dionyſius, verſ. 321.

Πρὸς δ' ἐπὶ τοῖσι Γέῤῥαι καὶ Νωρικοὶ ἄστ' ἐρυμνά,
Παννόνιοι, Μυσοί τε.——

Solinus cap. 24. *Jam Pannonia viro fortis, & ſolo plant leta, atque uber Dravo Savoque inclytis amnibus circumfluа.*

Pannonia Savia, quæ & *Riparia*, ſeu *Ripenſis*, *Bribalia* Aurel. Victori, *Sirmienſis* Caſſiodoro. *Cibalienſis* P. Diacono. pars Pannoniæ inter. circa *Savum* flu. ubi Arrianiſſi pop. Plin. quæ partim *Hungaria*, partim *Boſſina* & partim *Sclavonia* nunc dicitur.

Pannonia Valeria, quæ & *Valeria* ſimpliciter, pars Pannoniæ ſup. in quâ pars Stiriæ ad ortum continetur.

Panormus, Siciliæ urbs. Ptol. hodie *Palermo*, teſtibus Aretio & Fazello. Polybius hanc lib. 1. in duas partes diſtinguit, in veterem nempe & novam, quas Neapolin & Palæopolin vocat. Hanc unà cum Solunte & Motye Pœnis illis antiquiſſimis attribuit Thucydides lib 6. Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο. Hæc, ut Polybius author eſt lib 1. Ἦν βαρυτάτη πόλις τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας. Ac Diodorus lib. 22. eandem habere aſſerit λιμένα κάλλιστον τῶν μετὰ τῆς Σικελίας, ἀφ' οὗ καὶ τῆς πόλεως συμβέβηκε τετυχέναι ταύτης τῆς προσηγορίας. Quod ipſum mirari ſubit, unde Græcum habuerit nomen urbs, quam nec Græci condidiſſe, nec niſi ſero admodum obtinuiſſe leguntur. Proinde veriſimile eſt aliud Panormi nomen in uſu fuiſſe apud Pœnos, puta לבתין *Leptin*, i. e. ὅρμον, *ſtationem* Boch. Ejus mem. Sil. lib 14.

Tergemino venit numero fecunda Panormus.

Panormus, op. multiplex. Unum Cretæ. Ptol. cujus mem. Plinius. *Mirabello* nunc Nigro, *Vrlisinens* pagus Bellonio in orâ Boreali. Alterum Macedoniæ in orâ apud Athon mont. Ptol. *Teriſcȟ* Ortelio, *Macri* Moletio. Tertium in Samo inſula Liv. *Macri* quoque *Nardo*. Quartum Achaiæ. Polyb. Plin. Pauſan. Thucyd. in Peloponneſo juxta Rhium promont. contra Naupactum. Quintum Cherſoneſi Thraciæ Plin. inter Elæum, & Caridiam. Sextum in Phrygiâ ad Helleſpontum apud Cyzicum. *Palermo* Leunclavio.

Panormus, portus multiplex. Unus Epiri apud Oricum, Straboni inter Acroceraunia & Oncheſmum, *Palermo* Moletio. Alter Atticæ. Ptol. Pauſ. *Raphes* Sophiano, inter Sunium & Cynoſuram promontoria. Alius Cephaleniæ inſ. teſte Porphyrio.

Pansagias, vel *Pansagies*, fluvius Siciliæ, valde quidem exiguus. Sil. lib. 14.

——*Ac facilem ſuperare gurgite parco*
Pantagiam——

Sed rapidiſſimi curſûs, quique magno murmure per multa ſaxa in mare præceps devolvitur. Hunc mirâ vocum contractione *Pantagium* dictum volunt, quaſi Πανταχοῦ παταγίαν *ubique obſtreperum*. Servius in lib 3. Æn. *Hic fluvius Siciliæ cum plenus flueret, implebat ſonitu pene totam Siciliam, unde &* Pantagias *dictus, quaſi* ubique ſonans. *Hic poſtea cum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere juſſus eſt numinis voluntate.* Et Vibius in Catalogo fluminum: *Pantagias Siciliæ ita dictus, quod ſonitus ejus decurrentis per totam inſulam auditus eſt, uſque eo donec Ceres quærens filiam comprimeret eum.* At, ut cætera taceam: *Pantaciam* appellarunt Græci veteres, non *Pantagiam*. Thucydides lib 6. de Lamo quodam: Ὑπὲρ Παντακύου τε ποταμοῦ Τρώτιλόν τι ὄνομα χωρίον οἰκίσας. In Ptolemæo legitur: Παντάχου ποταμοῦ ἐκβολαί, quaſi à recto Πάνταχος. Fallor (inquit Bochartus) an Pœni פתק *pattak* vocabant à verbo Syro פסק *pesak*, i. e jaculari, projicere, & cum impetu propellere. Unde Claud. de Rap. lib. 2.

——*Et ſaxa rotantem*
Pantagiam——

Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Panticapæa, & *Panticapæum*, Plin. ac Steph. *Voſpero*, teſte Nigro, urbs Tauricæ maxima ad Boſporum Cimmerium, *Boſphorium* olim, teſte Plinio.

Panticapes, flu. Scythiæ Europææ per Lithuaniam fluens in Euxinum mare, Nomadas à Georgiis ſeparans teſte Plinio. *Przepets*, vel *Przypieks*, teſte Peucero. *Conſcavada* Mercatori. Quintus flu. eſt ab Iſtro inter celebres apud Herod. lib. 4. Dionyſ. verſ 314.

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκου τε καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίων ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Paphlagonia, *Roni* Caſtaldo, regio Aſiæ ad Pont. Eux. Galatiæ pars Borealis Ptolemæo inter Bithyniam ad occid. & Cappadociam ad ort. Galatiâ ad Auſt. cohærente. Nomen habet à *Paphlagone* Phinei filio, teſte Stephano. Populi *Paphlagones*, quos ſuperſtitioſos ac ſtolidos eſſe affirmat Lucianus in Pſeudomante. Horum mem. Dionyſ. verſ. 787.

Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠιόνεσσι νέμονται,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον——

A *Paphlagone* Phinei filio, uti diximus, *Paphlagoniam* deducit Stephanus. Ita enim Conſtantinus Porphyrogennetâ *Paphlagones* deducit ἀπὸ Φινέως τοῦ πατρὸς τῆς Παφλαγονίας γενόμενος, ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα τῆς προσηγορίας ἐκληρώσατο. Fortaſſe autem, inquit vir Magnus, Phinei filius pro *Paphlago* fuit *Phaleg*. unde *Paphlagonia* compoſiti nomine פאה פלג dicta fuerit, h. e. *plaga Phalegi*. Id enim proprie פאה *pea*. Homerus eos à fortitudine commendat Il. ε.

Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.

Idem Iliad. ν.

Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιέποντο.

Paphos nova, Cypri inſ. urbs Ptol. *Neapaphos* Plinio *Bapho* Nigro. Paphum ab Auguſto Imp. *Auguſtam* appellatam ſcribit Dio lib. 54. ſed veterem ne an novam non diſcernit. Duæ enim ſunt in Cypro, teſte Ptolemæo.

Paphos Cypri civitas, Veneri quondam ſacra. Virg.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos.

Horat Carm 1. Od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique,
Sperne dilectam Cypron.

In hâc urbe ante nuptias puellæ dotem quæſituræ in honorem Veneris in litore ſe proſtituebant. Juſt. lib 18. Pompon lib. 2. Strabo lib. 14. Plin. 5. 31. Hujus Nonnus in Baſſaricis lib. 13.

Καὶ Πάφον ἁβροκόμων ἐρώτων ἔδεθλον ὅρμον ἐρώτων.

Conſtruxit etiam in eâ templum & aram in honorem Veneris, quæ a loco *Paphia* dicta eſt, cui diu ſolo thure ſacrificatum eſt. Long. 64. 20. Lat. 35. 10.

Papia, quæ & *Flavia* aliquando in antiquis numinis, olim *Ticinum*, urbs Inſubriæ poſt Mediolanum clariſſima. Quondam Oſtrogothorum & Longobardorum ſedes. Item flu. ejuſdem nominis. Vide *Ticinum*.

Parabyſton, forum Athenis in quo undecim viri judicabant, & quidem res viliores. Vide Meurſium Atticarum Lectionum lib. 2. cap 9. & Mauſſacum ad Harpocrationem.

Paracheloitæ, pop. apud Theſſalos circa Maliam urb. ad Acheloum flu. & apud Ætolicos. Strabo. Alios in Phthiotide ponit Stephanus.

Paradiſus, op Syriæ, ſeu Phœnices ſupra Antaradum cum flu. cognomine. Plin. Ptol. Item pagus Siciliæ. Steph.

Paradiſus, quem Dominum Deum in Eden plantaſſe meminit Moyſes his verbis ויטע יהוה אלהים גן בעדן *vajitta Jehova Elohim gan beheden*, transferentibus id Septuaginta; ἐφύτευσε ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδέμ, ut non tam voluptatem, quam nomen proprium ſitûs loci accepiſſe videantur. Origine autem *Paradiſus* vox Perſica eſt, ſicut Xenophon non ſolum teſtatur hortos à Perſis *Paradiſos* appellari, verum etiam Plutarchus in Demetrio. & Philoſtratus in vita Apollonii Tyanei, cum ita ſcribit: Μᾶλλον ὁ Δαμὶς πρὸς θῆρας γίνεσθαι τὴν ἐν τοῖς παραδείσοις χαίρων εἰς οὓς λέοντες τε ἀπόκεινται τοῖς βαρβάροις καὶ ἄρκτοι, καὶ παρδάλεις. Et Pollux Παράδεισος βαρβαρικὸν εἶναι δοκεῖ τοὔνομα. ἦκε δὲ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικήν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ Περσικῶν. Etenim Perſæ nominabant Paradiſos ampliores hortos δένδρα ἔχοντας ἥμερα. interdum etiam vivaria, ut quibuſdam placere video. Agellius lib. 2. cap. 20. *Vivaria nunc dicuntur ſepta quædam loca, in quibus feræ vivæ paſcuntur.* Et paulo poſt, *Vivaria quæ nunc vulgus dicit ſunt quos* Παραδείσους *Græci vocant.* Quocirca Vandalorum regum paradiſum in Africâ pulcherrimum & amœniſſimum fontibus non tantum irriguum, ſed etiam arboribus pomis onuſtis plenum fuiſſe ſcribit Procopius. Unde Heſychius: Παράδεισον τῆς Βασιλείας κατάλυσιν interpretatur. Valeant ergo qui cum Scholaſticis *Paradiſum* dici volunt quaſi *parans Dei viſum*. Valeant qui cum Suidâ peregrinæ hujus vocis originem aut παρὰ τὸ ἄδδειν. i. e βρέχειν. aut παρὰ τὸ τῆς δόξης, i. e. Βοτάνην αὐξάνειν τοιοῦτος arceſſunt. Tandem hanc vocem receperunt literæ ſacræ. Ait enim Solomon Eccleſ. 2. *Feci mihi hortos & paradiſos (ganoth vepardeſſim) & plantavi in iis omne lignum fructiferum.* Canticorum quoque 2. & Neemiæ 2 eandem vocem reperias. In Novo Teſtamento eſt Tranſlata S. Lucâ & D. Paulo ad æternam illam & beatam Dei, angelorum, & animarum felicium ſedem, ut cum Chriſtus inquit latroni: *Hodie mecum eris in Paradiſo.* Eadem ſignificatione accipitur Apoc. 2. ubi *vincenti lignum vitæ* promittitur, *quod eſt in paradiſo.* Ubi forte Seleuciani negarunt fuiſſe olim Paradiſum terrenum, & Origenes lib 4. περὶ ἀρχῶν, pueriliter ratiocinatur, haud fore aliquem uſque adeo ſtupidum, ut putet Deum agricolam fuiſſe, &

arbores

arbores plantaſſe in Paradiſo. Sed eum confutat Epiphanius. Quum ipſa creatio verbo Dei facta redarguit ineptias tales; nec eſſe in Paradiſi Hiſtoriâ ſemper quærendas allegorias monet Hieronymus. Fuit itaque Paradiſus aliquis terrenus, ſed ubi fuerit ab eruditis diſputatur. Sunt qui ſub Æquinoctiali circulo conſtituunt, & nomine *gladii, torridam zonam* accipiunt. Alii in altiſſimis montibus ponunt, ut ad Lunarem uſque circulum pertingat, aquarum diluvii expers. Nonnulli extra orbem noſtrum locum illi faciunt, myſticè intelligentes omnia illa quæ de eo commemorantur. Philo quoque Judæus cœlum intelligit. Sed hanc ejus opinionem improbat & rejicit Theodoretus multis modis, tum pariter his verbis: Ἐδὲν οἱ δὲ τὸν παράδεισον αὐτὸν λέγουσί φασιν, οἱ δὲ τόπον πάντα, ἐν ᾧ καὶ παράδεισ⟨ος⟩ ἦν, ὅθεν καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη. Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν Ἐδὲν γεγονὼς φυτευθῆναι, ἐδὲν γὰρ τὸ ... Quanquam poſteriora hæc minime ſint vera, eò quod Adamus nomen tulerit à terrâ quæ Ebræis dicitur אדמה *Adama*. In quâ regione ergo plantatus eſt hortus hic voluptatis? Probabiliter loqui ac ſcribere videntur, qui locum ejus deſignant in Meſopotamiâ inter Judæam & Arabiam, maxime circa Babylonem & Seleuciam, ubi Tigris & Euphrates 4. flumina ſuo concurſu conſtituunt, ſupra Babylonem autem uno alveo recipiuntur, & infrà rurſus dividuntur in flumina duo, aut potius in Chaldæâ vel Aſſyriâ. Sed & hanc ſententiam evertere conantur nonnulli, non ſatis animadvertentes, ubi primi iſti homines vixerint, ubi turrim condiderint, ubi Nineven prius conditam ab Aſſur, à quo circumjacens regio Aſſuria, vel quod idem eſt, Aſſyria eſt dicta. Suſpicionis etiam nonnihil injicit, quòd inter Magorum præcepta, quorum in Chaldæâ & proximis regionibus magna fuit auctoritas, Paradiſi quoque mentio fiat his verbis.

Ζήτησον παράδεισον.

Quanquam myſticè eos de Paradiſo loqui intelligat Pſellus, qui diſertis verbis Χαλδαϊκὸν παράδεισον vocat, & alio loco ἱερὸν παράδεισον κατὰ Χαλδαίους, quaſi fuerit indubitatum tum temporis eſſe aliquem Paradiſum Chaldaicum. At quia perierat aquis diluvii vaſtatus, atque ideo digito monſtrari non poterat, myſticè intelligendum exiſtimarunt, ſicut & nonnulli Chriſtianorum Theologi. Adde quod verſus Orientem habitaverint Adam, Cain, Abel, & ab eodem tractu coloniæ fuerint in alias regiones deductæ. Poſt cataclyſmum enim venit in Ægyptum Mizraim, i. e. Ægyptus, ut Chus in Æthiopiam. Atqui Orientalis regio eſt Chaldæa, cujus incolæ quoque non falsò, Arcadum inſtar, ſed magno jure ſe omnium hominum antiquiſſimos jactare ſolent. Jam & ipſe hortus voluptatis plantatus fuiſſe legitur à Deo, Gen. 2. מקדם *Mikedem*; quam vocem licet Onkelos *à principio verſiat*, Hieronymus *ab exordio*, Aquila ἀπ' ἀρχῆς, Theodoretus ἐν τοῖς πρώτοις, Symmachus ἐκ πρώτης, quaſi ante conditum mundum extiterit Paradiſus; tamen horum ſententiæ omnino ſtandum non eſt, cum eadem vox *ab Oriente* quoque ſignificat, teſte Aben Ezra & aliis. Atque hac adeo de cauſa Septuaginta verterunt κατὰ τὰς ἀνατολὰς, i. e. *ad Orientem*, reſpicientes ad locum, non ad tempus. Hoc certum eſt, ante hominem formatum extitiſſe Paradiſum. Ante mundum vero creatum non extitiſſe, vel inde probari queat, quòd terreſtris fuerit, arbores in ſe fructiferas habens, fluviorumque & regionum Orientalium mentio fiat in ejus deſcriptione. Credibile quoque eſt temperatiſſimam fuiſſe regionem hanc, atque ideò priſcos illos homines vitam in plures quam nos, annos, produxiſſe, cum nondum immanis illa ventris ingluvies, vere Hydra Lernæa, irrepſiſſet in mundum, quæ jam & morbos plures generat, & manes anticipat. Cæterum periit Paradiſus terreſtris everſus aquis diluvii, horridus jam & incultus, aut certe priſtinâ amœnitate deſtitutus. Quò ſtultè faciunt prorſus, quicunque eum inquirunt, eò quòd ab aliis locis quoad ſplendorem, culturamque dignoſci haudquaquam poſſit. Falluntur etiam Judæi, qui in terreno Paradiſo etiamnum verſari putant Thisbitem Eliam, & Enoch, cùm in cœleſtem revera tranſlati ſint, de quo Salvator locutus eſt pendens in cruce, & B. Paulus 2 Cor. 12. ubi ſe raptum eſſe affirmat in Paradiſum tertium adusque cœlum, atque ibidem multa audiviſſe verba arcana, quæ homini aperire non licet. Hæc ex Fungero. Conſtantinus M. in Orat. ad Sanctorum cœtum apud Euſeb. videtur Paradiſum illum in quo Adamus à Deo collocatus eſt, extra terram ponere; in quâ opinione fuere pleri que veterum. Stephanus Gobarus in Cap. 11. hoc problema tractaverat: ὡς ὁ παράδεισος οὐκ ἐν τῷ ἱερῷ οὐκ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ τόπον μεταξύ. Et capitis 12. hic erat Titulus, Quod Paradiſus eſt ſuperna Jeruſalem & in tertio Cœlo: & quod arbores quæ illic ſunt intellectu & ſcientiâ præditæ ſunt: & quod Adamus poſt tranſgreſſionem illinc in terram dejectus eſt. Deinde aſſertio contraria, Paradiſum non eſſe in tertio cœlo ſed in terrâ. Sane Tatianus in Orat. contra Græcos, Paradiſum in quo Adamum Deus collocavit non in hac quam incolimus terra fuiſſe dicit, ſed in alia multo præſtantiore. Verba ejus hæc ſunt: Μετοικισθεὶς οἱ δαίμονες ... οἱ πρωτόπλαστοι· καὶ οἱ μὲν ἀπ' οὐρανοῦ κατεβλήθησαν, οἱ δὲ ἀπὸ γῆς μὲν, ἀλλ' οὐκ ἐκ ταύτης. Sed & Tertullianus idem ſenſiſſe videtur. Sic enim ſcribit de Adamo lib. de Patientiâ: *Innocens erat* & Deo amicus & Paradiſi colonus. At ubi ſemel ſuccidit impatientiæ, deſivit Deo ſapere, deſivit cœleſtia ſuſtinere poſſe. Exinde homo terræ datus & ab oculis Dei dejectus. Idem elici poteſt ex libro ejus 2. adverſus Marcionem cap. 2. & 10. ubi eâdem metaphora utitur quâ Tatianus. Quid mirum ſi redhibitus animæ ſuæ & in ergaſtulum terræ laborandæ relegatus, i. e. ἐξορισθείς. Quod ſi liber ille quem *de Paradiſo* Tertullianus ſcripſerat, hodie extaret; hanc ejus fuiſſe ſententiam quam dixi apertius cognoſcere liceret. Denique Clemens Alexandrinus in libris Hypotyp. p. 341. Edit. Commelinianæ, Paradiſum terreſtrem in quo Eva facta eſt in quarto cœlo collocat: ἔθεν ἐν τῷ παραδείσῳ τῷ τετάρτῳ οὐρανῷ δημιουργεῖται, &c. Origenes vero Paradiſum, cujus incola fuit Adamus in tertio cœlo collocaverat, uti docet Methodius in lib. de Reſurrectione apud Epiphanium, pag. 572. Et ante hos omnes Valentinus Paradiſum in quo Adamus verſatus eſt, ſupra tertium cœlum poſuerat & intellectualem eſſe affirmaverat, teſte Irenæo lib. 1. Videat eruditus Lector tractatum Anglicano ſermone conſcriptum, cujus titulus eſt: *A diſcourſe of the Terreſtrial Paradiſe*. Londini, excudebat Jac. Fleſherus, A. D. 1666.

Parætaca, urbs Mediæ, pop. *Parætaceni* Straboni, ac Plinio, ac *Parætaceni* Herodoto in Perſide, ubi *Parætacene* regio Ptolemæo, *Parætaca* Arriano, *Parætacene* Straboni inter Perſidem & Parthiam. Ita variè de locis remotis ab autoribus ſcribitur.

Parætonium, *Bertoa* Mercatori & aliis, urbs Marmaricæ, olim epiſc. & præcipua in orâ Boreali ac marit. inter Apollonium urb. Cyrenaicæ. ad occ. 390. & Alexandriam Ægypti in ort. 144. m. p. à Catabathmo 900. ſtad. in ort. Ovidius Met. 9.

Iſi, Parætonium, Mareoticaque arva, Pharumque.

Hinc *Parætonius*: Lucan. lib. 3.

Uſque Parætonias Eoa ad litora Syrtes.

Paragontinus, ſinus in Carmaniâ, ultra Armozum & Carpellam promont. *Paragon* Ptolemæo, *Golfo de Gugerath* nunc, teſte Nigro.

Pariſii, pop. fuere Gall. Celt. quorum urbs *Pariſii*, ſeu Lutetia Pariſiorum dicitur; vulgò *Paris*, ad Sequanam flu. Galliæ caput, ſedeſque regia. Diſtat circiter 10. leuc. à Sylvanecto in merid. 28. à Rothomago in Eurum, & 34. ab Aurelius in Bor. Vide *Lutetia*.

Pariſii, qui & *Pariſi*, pop. Albionis in Angliâ, quorum locus *Holderneſſe* in Com. Ebor. teſte Camdeno, dicitur.

Parium, civitas Aſiæ in regione Myſiæ, ex quâ fuit Neoptolemus cognomento Gloſſographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 12. Parii quoque ortus eſt Archilochus Poeta Iambographus, unde Horatius:

——*Parios ego primus Iambos, &c.*

Malim autem hunc ad *Paron* inſ. referre. Vide Steph. in πάρ⟨ι⟩ος, qui à *Paro*, Jaſonis filio dictum tradit. Juxta hanc urb. teſte Plinio 7. 2. gentes ſunt quæ Ophiogenes vocantur. In eodem op. Cupido nudus fuit par Veneri Gnidiæ nobilitate & induſtria. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragoſis
Exſuperant, Pityeiamque vadis.

Parſo adhuc Sophiano, *Paniſo* Nigro. Ab Homero *Adraſtiam* appellatam tradit Plinius; Eandem & *Peſtos* apud Homerum dici ſcribit Camerarius.

Parma, nomen fluvii in Italiâ, à quo urbs inter Placentiam & Cremonam ſita *Parma* appellata eſt. Hæc patria fuit Caſſii poetæ, quem ideo *Parmenſem* vocat Horatius, itemque Macrobii, viri ingenio ac doctrinâ præſtantis. Nomen antiquum hodie retinet. Opidani inde dicuntur *Parmenſes* Ciceroni, Plinio & Martiali. At Stephano ſunt inuſitato Romanis, ut arbitror, vocabulo, *Parmani*. πάρμα, inquit, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν παρμαῖος, ἢ παρμανός. Illa Græca, hæc Romana erat formatio. De ipſo opido ſic Strabo lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐντὸς τοῦ Πάδου, καὶ περὶ τὸν Πάδον ἐπιφανεῖς, Πλακεντία μὲν καὶ Κρεμώνη πλησιαίταται κατὰ μέσην που τὴν χώραν, μεταξὺ δὲ τούτων τε καὶ Ἀριμίνου, Πάρμα καὶ Μουτίνη καὶ Βονωνία. Ptolemæus: Ἡ δὲ Γαλλία ἡ Τογάτα ἔχει πόλεις τάσδε· Πλακεντία, Φιδεντία, Βρίξελλον, Πάρμα, Κολωνία. Plin. 3. 15. *Intus Coloniæ, Bononia, Brixellum, Mutina, Parma, Placentia. Oppida Caſena, Claterna.* Quando Colonia huc fit deducta oſtendit Livius lib. 39. *Eodem*, inquit, *anno Mutina & Parma Coloniæ Romanorum civium ſunt deductæ: bina millia hominum, in agro, qui proximè Boiorum, ante Tuſcorum fuerat, octona jugera Parmæ, quina Mutinæ acceperunt.* Annus is fuit urb. Romæ 569. quo an. Conſſ. fuere M. Claudius Marcellus, & Q. Fabius Labeo. Longo tem-

pore

pore poſt, quum ſub Auguſto Imp. novos colonos accepit, cognomenta ei tum addita, quæ antiquus lapis refert hoc modo: COL. JUL. AUG. PARMA. Lana illius olim in pretio. Martial. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis.————

Idem 5. 13.

Tondet & innumeros Gallica Parma greges.

Idem 4. 37.

Et pecore redeunt ter ducena Parmenſi.

Et alibi:

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo,
Vel quam ſepoſito de grege Parma dedit.

Long. 32. 38. Lat 43. 58.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum unum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus. Citharon autem & Helicon, quos Servius malè putavit eſſe Parnaſſi juga, montes ab hoc diverſi, licet non admodum disjuncti, ſunt. Hujus autem duo juga ſunt *Cyrrha* & *Niſa*. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio, niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Niſæque feruntur
Pectora noſtra duas non admittentia curas?

Magnitudinem ejus innuit Strabo lib. 9. ubi Heliconem (quem Heſiodus vocat ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε) κύκλῳ τε ὕψει καὶ ἀξιώματι *altitudine & ambitu* ſcribit eſſe Parnaſſo ἐνάμιλλον, h. e. *conferendum*: De quo Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 3. Ἐν γε τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν, οἷον τῷ ἐν Παρνασῷ, *in magnis montibus, ut in Parnaſſo*. Unde Παρνάσσιον μέγεθος apud Ariſtophanem in *Ranis*, & ἄνθρωπος Παρνάσσιος pro *magnus* in Acharnenſibus. Altitudinem ſatis innuit Ovid. Met. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus,
Nomine Parnaſſus, ſuperatque cacumine nubes.

Catullus:

————*Parnaſſi è vertice ſummo.*

Et Lucanus:

Cardine Parnaſſus gemino petit æthera colle
Mons Bromio, Phœboque ſacer.

Perſius in Prologo:

Nec in bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo
Memini.————

Seneca:

Gemina Parnaſſi nivalis arx trucem ſonitum dedit.

Stat. Thebaid. 1.

————*Si ſtagna petit Cyrrhæa bicorni.*

Idem: ————*Summâque bivertices umbrâ*
Parnaſſi reſidens.————

Proinde Nonno in Dionyſiacis δικάρηνος, h. e. *biceps* dicitur. Quod autem Seneca *nivalem* arcem dixerit, habuit forte ex Homero, qui ſic in Hymnis de Parnaſſo:

Ἵξεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα.

Unde quoque, ni fallor, Euripides in Phœniſſis νιφόβολον vocat. Lauru abundaſſe hunc montem innuit Virg. Georg. 2.

————*Etiam Parnaſſia laurus*
Parva ſub ingenti matris ſe ſubjicit umbra.

Quo circa Nonnus εὔδενδρον, h. e. *bonas arbores habentem*, vocat. *Parnaſſi deſerta avia* dixit Virgilius Georg. 3. Hauſit forſan ex Pindaro, cui Od. 10. Pyth. Παρνάσιος μυχὸς dicitur. Pauſanias in Atticis, Gallos, cum in Græciam irrupiſſent, ait, Delphos, ad diripienda Delphici templa donaria ſe contuliſſe; incolas autem iis occurriſſe, actum crebra de cœlo fulmina, & divinitus ac ſponte avulſa de Parnaſſo ſaxa Gallorum aciem percuſſiſſe. Quò alludit Propertius lib. 2. el. 32.

Altera dejectos Parnaſſi vertice Gallos.

Et planius lib. 3. eleg. 13.

Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons laurigero concuſſus vertice, diras
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma nives.

Prius hic mons *Larnaſſus* dictus fuit à *Larnace* arcâ Deucalionis, quæ eo delata autore Stephano cum Apollonii Interp. Poſt diluvium vero *Parnaſſus* vocabatur ab heroe *Parnaſſo*, uti tradit Hellanicus. Lege Lilium Gyraldum Synt. de Muſis. Peucerus ab Hebræo הר *Har* & נחש *Nahas* deducit; litera p. loco h. adſcripta in compoſitione. *Har* autem eſt *mons*; *Nahas* vero *augurium*, ac *divinatio*, qu. dicatur *mons divinationis*. Nam Oraculum Delphicum ſedem habuit ad radices Parnaſſi. In medio orbis terrarum ſitum eſſe hunc montem antiqui voluerunt, unde Claud. in prolegom. ad Conſul. Mallii Theodori:

Jupiter, ut perhibent, ſpatium cum diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui;
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Miſit ab Eois Occiduiſque plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volucres,
Conſulit alternas Pythius axis aves.

Statius Theb. 1.

Audiit & Cœli medius Parnaſſus, & aſper
Eurotas.————

Ubi malè Gloſſographus: *Altitudinem innuit montis, non ſitum.* Nam oriente tantum quantum occidente diſtantem facit Poeta. Lucanus lib. 5.

Heſperio tantum quantum ſemotus Eoo
Cardine Parnaſſus.————

Parnes, mons Atticæ vitifer. Statius lib. 12

Dryos & Hegaleos nemorum, Parneſque benignus
Vitibus.————

Genitivus caſus *Parnethos* apud Ariſtoph. in *Nubibus*. Et hic mons & *Parnaſſus* alludunt ad Syrum פרנס *parnes*, h. e. *paſcere*, unde פרנוס *parnus*, paſchuum. Bochart.

Parneſſus, Aſiæ mons inter Arianam & Bactrianam. Dionyſ. verſ. 737.

————Κρυμοῖς ὑπὸ Παρνησοῖο.

Hic pleriſque Παροπαμισός, Ptolemæo vero Παροπάνισος dicitur, unde per ſyncopen fit Παρπανισὸς, & iterata eadem ſyncope Παρνισὸς. Παρνησοῖο enim apud Dionyſium legendum docet Salmaſius & ex variantibus lectionibus probat Montanus.

Paropamiſſadæ, pop fuere Aſiæ, quorum reg. *Paropamiſſus*, vel *Paropaniſſus* dicta fuit; eratque pars Aſiæ in Imperio Perſarum, inter Bactrianam ad occ. Arachoſiam ad merid. Caucaſum M. ad Bor. & Indiam ad ort. ubi nunc *Cabul*, provincia in ditione Magni Mogolis, teſte Sanſone.

Paropamiſus, *Paropamiſſus* Plinio, *Paropaniſus* Ptolemæo, *Parnaſſus* Ariſtoteli, *Parneſſus*, vel *Parniſſos* Dionyſio, mons excelſus Paropamiſſadarum, Tauri pars, ex quo Bactrus flu. oritur. *Calchiſtan* Caſtaldo & Moletio. Ex eo etiam Indus flu. profluit, teſtibus Plinio, & Arriano. Hujus montis jugum altiſſimum *Navagrot* à M. Paulo Veneto vocatur, *Pamer* v. Mercatori dicitur.

Parorea, urbs Arcadiæ. Stephanus. Alia Macedonum. Idem.

Paros, *Pario* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, prius *Pactya*, & *Minoa*, teſte Plinio, dicta. *Demetrias*, *Zacynthus*, *Hyria*, *Hyleeſſa*, & *Cabarnis* Stephano. Ita dicta putatur, à *Paro*, Jaſonis filio, vel ab Arcade quodam *Paro* Parrhaſii filio. Plin. 4. 12. In eâ eſt opidum etiam *Parum* vocitatum. In hâc inſulâ marmor candidum proveniebat, ad Deorum ſimulacra maxime expetitum, idque à loco *Parium* dicebatur. Unde Ovid. Met. lib. 7.

————*Planamque Seriphon,*
Marmoreamque Paron.————

Sidonius Apollinaris:

Candentem jam nolo Paron, jam nolo Caryſton.

Horat. lib. 1. Car. Od. 19.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore purius.

Strab. lib. 10. πάρῳ ἡ Παρία λίθος λεγομένη, ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν. Virg. Georg. 3.

Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna.

Et lib. 1.

Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
Argentum, Pariuſve lapis circumdatur auro.

Idem lib. 3.

————*Viridemque Donyſam*
Olearon, niveamque Paron.————

Ovidius 1. Amorum:

Aſtitit illa gemens albo, & ſine ſanguine vultu,
Cæduntur Pariis qualia ſaxa jugis.

Seneca in Hyppolito:

Lucebit Pario marmore clarius.

Paros frigidam habet aquam & mulieres formoſas apud Ariſtoph. quod adagii ſpeciem habet quo ſignificamus, Non eſſe commodum ſine incommodo. Hic mures non reperiri feruntur. Hinc etiam proverbium: Ἀναπαριάζειν, de illis qui pacta & conventa violant. Item inſula Liburnorum. Stephanus, quem ſis conſule in voce *Paros*. Porro *Paros*, Nicanore teſte apud Stephanum, etiam *Zacynthus* dicta eſt. An quia זכות *Zachuth* Phœnicibus erat ſublimitas, ut infra docebimus, ubi de inſulâ *Zacyntho*? Certe ut Zacynthus, ita Parus montoſa fuit & ſublimis. Dioſcorides Antholog. lib. 3. cap. 12.

Οὔσῃ Πάρου νῆσον αἰπυνάτην ἱερῶν.

Parii porro montes profundis cuniculis ſcatent, & Soli tam inacceſſis, ut candidum marmor in iis latens non niſi ad lucernas erui poſſit. Unde factum, ut *lychnites* ſeu *lucernarius* diceretur Parius lapis. Plin. 36. cap 5. locutus de Chiis quibuſdam ſculptoribus magni nominis: *Omnes autem tantum candido marmore uſi ſunt à Paro inſulâ, quem lapidem ca-*

pere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut author eſt Varro. Λίθον λυχνίτην ob id ipſum appellat Callixenus Rhodius apud Athen. lib. 5. ubi de thalameo Philopatoris: ἵδρυτο δ' ἐν αὐτῷ τῆς βασιλίσσης εἰκονικὸν ἄγαλμα λίθου λυχνίτου. A cuniculis hiſce quos dicimus nomen habere *Paron* inſulam, ſtatim agnoſcet, qui ſciat Ebræis פרה *pera* ex Eſ. 2. 20. & פרעא *paro* Syris eſſe terræ cuniculum. Bochartus.

Parrhaſia, Parrhaſie Plin. *Parrhaſis* Strab. & Vib. op. reg. & pop. Arcadiæ in Peloponneſo, ubi *Parrhaſium nemus* Statio, & *Parrhaſius mons* Heſychio. Lycaonis patria fuit, à quo univerſa Arcadia à poetis quandoque *Parrhaſia* dicitur. Virgilius:

Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſieque nives.

Parthenes, Plin. *Parthini* Pomponio ac Dioni, Illyrici populi quos hodie *Raguſienſes* licebit appellare.

Parthenia, vicus prope Pontum. Samos etiam olim ſic dicta eſt, teſte Stephano. Cum autem Nicander

———Βαιὸς αἴτυον γαίης Παρθενίης,

dixit, *Samiam terram* intellexit, teſte Scholiaſte.

Parthenium, urbs Eubœæ, ac alia Thraciæ.

Parthenius, flu. Paphlagonum in Pont. Eux. influens. Heſych. Per mediam Amaſtrianorum urb. fluit: Sic dictus, teſte Stephano, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat; Ὡς ἀγαλλὰ ῥέων, ὡς ἀγνὴ παρθένος εἶναι· vel quod virgo Palætinis regia filia in eo ſubmerſa ſit. Ejus meminit Arrianus; itemque Ovid. Pont. 4.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Ubi cum *rapacem* vocat, ſecundum etymon ab Ethnicographo productum planè evertit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam. Eſt item *Parthenius,* portus in litore Brutio: & mons in Arcadià, ſic dictus qu. *Virgineus,* à *Virginibus,* quæ ibi Veneri frequenter ſacra facere ſolebant, vel venari, ut vult Servius. Virg. Eclog. 10.

———*Non me ulla vetabunt*
Frigora Parthenios canibus circumdare ſaltus.

Propertius 1. 1.

Nam modo Partheniis amens errabat in antris,
Ibat & hirſutas ille videre feras.

Claud. 2. de raptu:

Jam neque Partheniis innectere retia luſtris,
Nec pharetram geſtare libet.

Ovid. Epiſt. 9.

Non ego Partheniis temeratam vallibus Augen,
Nec referam partus, Ormeni nympha, tuos.

Item *Parthenium nemus* apud Stat. Theb. 4. Callimachus Hym. in Delum:

Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον.———

Scholiaſtes: παρθένιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλέου θυγατέρα, ἤγαγεν τῆς Ἀθηνᾶς ἱερέαν Ἡρακλῆς.

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ali ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen ejus urbi indidere. Sed poſtquam loci ubertate atque amœnitate majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen concilium iniere. Quo facto mox immani peſtilentiâ vexati, oraculo moniti ſunt, ut novam urbem reſtituerent. Cui oraculo obtemperantes, urbem paulo ante dirutam ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine *Neapolin,* hoc eſt, *novam urbem* appellaverunt. Dionyſ.

——Καμπανὸν λιπαρὸν πέδον, ἔνθα μέλαθρον
Ἁγνῆς Παρθενόπης.———

Plin. 3. 5. *Neapolis Chalſidenſium & ipſa, Parthenope à tumulo Sirenes appellata.* Otio deditam eſſe civitatem, ſequentium teſtimonia firmant. Horat. Epod. 5.

Et otioſa credidit Neapolis.

Ovid. Met. 15.

———*Et in otia natam*
Parthenopen.———

Silius principio lib. 12.

Nam molles urbis ritus, atque hoſpita Muſis
Otia, & exemptum curis gravioribus ævum.

Virgilius in fine Georgicorum:

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope ſtudiis florentem ignobilis oti.

Parthenopolis, urbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geræſti, filii Mygdonis, quæ cum agreſtes & inhumanæ eſſent; pater, ut eas ad civiliorem vitam invitaret, civitatem earum gratiâ condidit.

Parthenuhieron, i. e. *virginis templum* & *Partheuacra,* nomen loci & promontorii ante Cherſoneſum Boſpori urbem. Strabo. Incola *Parthenius.*

Parthia, Aſiæ regio, ab occaſu Mediâ, ab Aquilone Hyrcaniâ, ab ortu Arianâ, à meridie Carmaniæ deſertis terminata. *Parthienen* Q. Curtius vocat lib. 6. cap. 2. ubi docet Parthos Scytharum progeniem eſſe, quod & Dionyſius teſtatur. *Parthiam* quidem à *Parthyene,* ut totum à parte diſtinguit Ptolemæus, Parthyenen Parthiæ provinciam faciens, ſed ab eo in hâc re diſſentit Strabo lib. 11. cui tota regio, quæ *Parthia* Ptolemæo eſt, *Parthyene* dicitur, cum quo Polybius & alii conſentiunt. Stephanus Byzantinus: Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυηνή. Fuit initio obſcura & minus valida gens, deinde nobiliſſima & potentiſſima evaſit. Vide Dionem Caſſium, lib. 40. in rebus Craſſi, ubi accuratè de iis exponit. Recentiores Latini aliquando Parthiæ nomen ad totum Parthicum imperium ſub Arſacidis acquiſitum extendunt. Ita Solinus cap. 59. *Parthiam, quanta omnis eſt, à Septentrione Hyrcanio claudi affirmat;* & *regna in eâ duo deviginti* numerat. Horum ſitum ac mores his verſibus deſcribit Dionyſius ὁ Περιηγητὴς, verſ. 1039.

Ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπὲρ πόδα Κασπιάδων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήιοι ἀγκυλότοξοι,
Πάντοθι πολέμοιο δαήμονες· οὐ γὰρ ἀρότρῳ
Αὔλακ' ὀπιπεύουσι διαγλάψαντες ἀρούρας,
Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἅλα τμήγουσιν ἐρετμοῖς,
Οὐδὲ νομῷ φορβοῦσι βοῶν γένος, ἐκ δὲ φιάλης
Νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱππασίῃσι μέλονται·
Ἀεὶ δ' ἰαχὴ κατὰ χθόνα δοῦπος ἀκούεται,
Ἢ βελέων· πάντη δέ τ' ἀελλοπόδων δρόμος ἵππων
Θύνεται· οὐ γάρ σφι θέμις δόρποιο πάσασθαι,
Πρὶν πολέμου μοχθοῦντι κάρην ἱδρῶτι πλῦναι.
Φέρβονται δ' ἄγρῃσι δαφυκλῆτα βίοτον.
Ἀλλ' ἔμπης κατὰ δῆριν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας
Αὐσονίη βασιλῆος ὑποτρόμεον ἀκωκή.

Parthos autem è Scythiâ primum profectos *Parthiam* ab ipſis dictam occupaſſe refert Juſtinus, lib. 41. idque nominis indicio probat, quod *Scythico ſermone Parthi exules dicantur;* quod & Euſtathius, aliique confirmant. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hoſtibus plurimum detrimenti afferebant. Virg. Georg. 3.

Fidentemque fuga Parthum, verſiſque ſagittis.

Idem lib. 4. de apibus:

———*Aut ut nervo pulſante ſagittæ,*
Prima leves ineunt ſiquando prælia Parthi.

Horatius lib. 1. Carm.

———*Et verſis animoſum equis*
Parthum dicere.———

Et lib. 2. Od. 13.

Miles ſagittas & celerem fugam Parthi.

Idem alibi:

Aut labentis equo deſcribat vulnera Parthi.

Claudianus:

———*Refugo quæ ſit fiducia Partho.*

Catullus:

Seu Sacas ſagittiferoſque Parthos.

Ovid. 1. de Arte Am.

Tergaque Parthorum, Romanaque pectora dicam,
Telaque ab adverſo quæ jacit hoſtis equo.

Idem ibidem:

Ut celer averſis utere Parthus equis.

Idem alibi:

———*Parthus tutus ab hoſte fugâ eſt.*

Propertius 2. 10.

Jam negat Euphrates equitem poſt terga tueri.

Idem lib. 3. el. 7.

Parthorum aſtutæ tela remiſſa fugæ.

Et lib. 4. eleg. 3.

Subdolus & verſis increpat arcus equis.

Seneca in Oedipo:

Vidit & verſas equitis ſagittas
Terga fallacis metuenda Parthi.

Idem in Thyeſte:

Nil armis & inertibus

Telis,

Telis, quæ procul ingerit
Parthus cum ſimulat fugas.

Boetius lib. 5.

Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pugna fugax.

Stat. 1. Sylv.

——*Arcuque horrenda fugaci*
Armenia.——

Lucan. lib. 1.

——*Torto Balearis verbere fundæ*
Ocior, & miſſâ Parthi poſt terga ſagittâ.

Unde *refugi* dicti ab eodem lib. 6.

——*Fragili circumdata teſtâ*
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Parthi ſuperſtitioſè admodum & venerabundè Regi ſuo obſequium impendiſſe dicuntur, oſculis pedum & ſervili ſupplicatione: quin eum adituri terram ore tangebant, teſte Xenophonte. Virg. Georg. 4.

Præterea regem non ſic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes
Obſervant.——

Mart. 10. 71.

Fruſtra blanditiæ venitis ad me,
Ad Parthos procul ite pileatos
Et turpes, humileſque, ſuppliceſque
Pictorum ſola baſiate regum.

Parthyene Vide *Parthia.*

Pariſcum. Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol. Eſt autem in Hungariâ Tranſdanubiana Agriæ urbi finitima, ab eâ in ort. & merid. recedens. *Cechometh* Nigro, *Perooczlo* vero teſte Lazio.

Paſargada, Perſidis urbs. Ptol. *Cholquera* Thereto. Fuit autem prope Carmaniam. à Cyro ibi loci condita, ubi Aſtyagen prælio vicit; & nomen quidem ipſum Περσῶν στρατόπεδον, h. e. *Perſarum caſtra*, ſignificare, teſtatur tum Euſt. tum Steph. de urbibus, cujus verba ſic ſe habent: Τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος ἐφ' ᾧ τόπῳ παρετάξατο Ἀστυάγην ἐνίκησεν. Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευθεῖσα Περσῶν στρατόπεδον. Sed tunc eſſet *Parſagada.* Dionyſius vero *Paſargadas*, non tanquam urbem, ſed gentem nominat; cui genti proculdubio Paſargadæ urbs, quam cum locis vicinis tenuere, nomen dedit. Sic enim ille: Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι. Q. Curt. lib. 10. ubi de Alexandri ex Indiâ in Carmaniam reditu. *Ventum eſt*, inquit, *inde Paſargadas; Perſica gens eſt; cujus Satrapes Orſines erat.* Scribitur & *Paſſargadæ.*

Paſitigris, nomen quo Tigris flu. ubi remeavere aquæ appellatur. Plin. 6. 20. Strab. lib. 15. Καὶ ὁ Πασιτίγρις, ὃς ἐκ τῆς Ουξ[illegible] αὐτὸς ῥεῖ. Adſcribam de hoc flu. quæ habet Q. Curt[illegible] *Rex*, inquit, *quartis caſtris pervenit ad flumen, Paſitigrim incolæ vocant; oritur in montibus Uxiorum, & per quinquaginta ſtadia ſylveſtribus ripis præceps inter ſaxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi quos clementiore alveo præterit, jam navium patiens: ſexcenta ſtadia ſunt mollioris ſoli, per quod leni tractu aquarum Perſico mari ſe inſinuat.*

Patara, urbs Lyciæ, Patari opus. Strab lib. 14. in quâ Apollo 6. hybernis menſibus oracula reddebat. Hinc *Patareus*; ut apud Horatium:

Delius & Patareus Apollo.

Item *Patareius.* Ovid. Met. 1.

——*Mihi Delphica tellus,*
Et Claros, & Tenedos, Patareaque regia ſervit.

Statius Theb 1.

Phœbe parens, ſeu te Lyciæ Patarea nivoſis
Exercent dumeta jugis.

Mela 1. 15. ubi de Lyciâ: *Atque ut multa opida, ſic præter Patara non illuſtria. Illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus & oraculi fide, Delphici ſimile.* Ubi vir doctiſſimus Iſaacus Voſſius: Alio ordine, inquit, Plinius hæc opida recenſet atque Mela. Ille quippe prius Xanthum, deinceps Patara nominat. Rectè tamen uterque. Limyra enim proficiſcentibus Xanthos opidum vicinius erit Pataris. Verum Xanthi oſtia remotiora, & ultra Patara erant ſita. Xanthos enim mediterranea urbs eſt, Patara vero ſita erat ad ipſum mare. Nam quod Scylax ait, ad Patara adverſo amne Xantho navigari, id falſum eſt, & omnino verum eſt, vel erraſſe Scylacem, vel ita ſcripſiſſe: Ξάνθος, δι' οὗ ἀνάπλους εἰς πόλιν. Πάταρα πόλις ἣ καὶ λιμένα ἔχει. Valdè autem erravit Salmaſius, quum exiſtimat hanc eſſe urbem, quam Dionyſius Alexandrinus vocat Παταρηΐδα ἄκρην. Verſus illius, aliter quam ipſe facit, ſunt corrigendi hoc modo:

——Τῆς κόλπος ἐλίσσεται εἰν ἁλὶ κόλπος
Νήχυτος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος σκοπέλοισι.
Τὸν μὲν ἐπὶ σπιλάδεσσι Παμφυλίων ἀμφινέμονται,
Ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων ἀπὸ μυχῶν
Σῆμα δ' ἔχει ζεφύρου Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρην.

Patara urbs nullum efficit promontorium, portu enim præcingitur. Licet vero exigua aliqua litoris hic eſſet prominentia, quæ tamen nulla eſt, non tamen μεγάλην ἄκρην appellaſſet, ut alibi facit:

Τὴν δὲ μετ' ἀντολίην Χελιδόνιαι ...
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἐγγύθεν ἄκρης.

Illud vero plane à ratione alienum, quod oſtendere conatur idem vir doctiſſimus, Dionyſium hic per magnum Patarenſis promontorium intelligere portum Patarenſem. Nam quis unquam portus & promontoria confudit? Longe vero diverſa fuit mens Dionyſio: Παταρηΐδα ἄκρην vocavit ille totum Lyciæ promontorium, ſive peninſulam. Sciendum enim Lyciæ oram, quæ à Chelidoniis uſque ad Telmeſſum extenditur, valde in mare prominere, & peninſulam efficere. Ideo alio in loco Dionyſius:

Πρὸς δ' ἅλα κεκλιμένην Λυκίων χθόνα ναιετάουσι

At vero in tabulis Ptolemaicis tantum abeſt ut Lycia in mare excurrat, ut potius immenſum quantum intus recedat. Verum id non tam errore factum eſt Ptolemæi, quam librariorum qui tabulas confecerunt. Taurus quippe mons à Piſidicis deſcendens jugis multis in hoc mare exit promontoriis. Ab alia parte mons Cragus & ipſe quoque ſatis longè in mare evehitur. Hi duo montes efficiunt magnum illud Lyciæ promontorium quod multa alia continet promontoria, multos quoque portus, & non paucas urbes. A Pataris vero præcipuâ hujus promontorii ſeu peninſulæ urbe Παταρηΐδα ἄκρην vocat Dionyſius. Meminit & Heſychius, ſed ex Dionyſio, ut arbitror: Παταρηΐς, πόλις καὶ ὄρος Λυκίας. Stephanus Λυκίαν χερρόνησον vocat, quod non de Patarenſi portu, ſed de totâ peninſulâ accipiendum eſt. Addit idem nominis originem, nempe dictum eſſe ἀπὸ τοῦ πάταρος, quod κίστην & κοίτην interpretatur. Ἀλέξανδρος Σικελίας κίστην φησὶ φέρειν ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πατάροις. Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα λύρας ..., καὶ τόξα καὶ βέλη οἷς παίζειν ... ὄντας.

Patavia, vocatur vulgo Latinè ea urbs Germaniæ ad Danubium ſita, quam incolæ *Paſſaw* vocant. Bruſchio teſte.

Patavium, civitas Venetiæ, recentiore nomine *Padua* appellata; cujus originem è Trojanæ urbis ruinis auctores deduxerunt. Mela 2. 4. *Urbium quæ procul à mari habitantur, opulentiſſimæ ſunt, ad ſiniſtram, Patavium Antenoris, Mutina & Bononia, Romanorum coloniæ.* Solinus cap 8. *Notum eſt, Patavium ab Antenore conſtitutum.* Mar. Capella lib. 6. *Patavium Antenor condidit.* Ælian. de Anim. 14. 8. Πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπὸ [illegible] ἑσπέραν χωρίοις Ἰταλικοῖς, καὶ ὄνομα αὐτῇ Παταβίον. Ἀντήνορος ἔργον εἶναι λέγουσι τοῦ Τρωός. Virg. Æn. lib. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.
Hic tamen ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum; & genti nomen dedit, armaque fixit
Troia.——

Vide ſis illic Servium, & Livium initio lib 1. Idem Servius ex emendatione magni Cluverii: *Patavium autem dictum, vel à Padi vicinitate, vel, ut alii putant, à palude Paduâ, quæ vicina civitati eſt, quaſi Padavium: vel ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, quod captato augurio dicitur conditum, vel, quod avem celo petiſſe dicitur* (Antenor) *& eo loco condidiſſe civitatem.* Atqui de ave petitâ, vel de Augurio, grammaticorum ineptorum putidum eſt commentum, inquit Cluverius; & Græcâ linguâ Trojanum voluiſſe novæ urbi nomen imponere, minimè credibile eſt. A magno nobilique amne, haud ita longè diſſito, vocabulum ei quæſitum eſſe, nd[illegible]bioſonum fuerit. Ab Antenore tamen eſſe inditum dubitari poteſt, quando Celticam formationem habere videtur, quaſi *Padow*; quod poſtea Latini ſuo ore formarunt *Patavium*: ut *Batavium* vocarunt Batavorum ad Rheni oſtia agrum, qui incolis erat *Batow.* A Venetis igitur Illyriis forte nomen inditum fuerit urbi, in quam poſtea cum ſociis receptus eſt à Trojâ captâ profugus Antenor, quemadmodum ad alterum mare, in Latii ac Romæ urbis partem cum ſuis Æneas: hinc poſterioribus auctores conditoreſque earum urbium exiſtimati ſunt. Strabo lib. 5. Παταούιον vocat. Παταούιον, inquit, πασῶν τούτων ἀρίστη τῶν πόλεων· ſimulemque τὴν εὐανδρίαν τῆς πόλεως, καὶ τὴν εὐπορίαν celebrat. Populi *Patavini.* Unde Martialis 11. 17.

Tu quoque nequitias noſtri luſuſque libelli
Uda puella leges; ſis Patavina licet.

Idem 14. 143.

Vellera cum ſumant Patavinæ multa trilices;
Et pingues tunicas ſerra ſecare poteſt.

Patavium, urbs in Ponto, ſive Bithyniâ. *Polmeu* hodie dicta.

Pathiſſus,

uti loquitur Plinius lib. 18. cap. 28. Inde Alexandrini σύντροφοι τῷ φακίῳ βρώματι, h. e. *lente plurimum veſcebantur*: ac tota urbs πλήρης φακῆς, plena lenteorum, teſte Cynulco apud Athenæum lib. 4. Bochartus. Long. 63. 20. Lat. 31. 10.

Peneius, flu. Elidis in Peloponneſo, in mare Ionium labens inter Araxum & Chelonatem promontoria. *Iglisaco* Nigro. Item Siciliæ fluvius Theocriti Scholiaſtæ.

Peneus, flu. Theſſaliæ inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis. Ex Pindo monte oritur & per Tempe in ſinum Pegaſicum influit. Ovid. Met. 1.

Eſt nemus Hæmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva: vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis:
Dejectuque gravi tenues agitantia fumos
Nubila conducit, ſummaſque aſpergine ſilvas
Impluit, & ſonitu plusquam vicina fatigat.

Catullus:

Quale ferunt Graii Peneum propter amœnum.

Torrens dicitur Senecæ:

Novâ concurrit Theſſalus torrens viâ.

Ἀργυροδίνης Homero:

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ.

Hujus fluvii ripâ Daphne in laurum fingitur commutata. Unde *Peneia Daphne* apud Ovidium; & *Peneia laurus* apud Val. Flaccum. Hodie *Salampria* Sophiano; *Pezzu* verò Theveto dicitur.

Penne, op. Gall. Narbonenſis ad lacum Lemannum in itinere inter Auguſtam Prætoriam, & Auguſtam Rauracorum occurrens. *Neufville*, ſeu *Villeneuf* Simlero.

Penninus, *Mont S. Bernard* Simlero, mons Alpium Pœninarum, per quem Hannibal exercitum in Italiam trajecit.

Pennocrucium, op. Albionis in Anglia inter Viroconium 23. & Etocetum 12. m. p. in Staffordiæ reg. ubi nundinæ fiunt equorum in itinere inter Rutupinum portum & Vallum occurrens Anton. *Peneridg* Camdeno.

Pentadactylus, mons Ægypti ad fin. Arab apud Berenicen urb. *Pentadactylon* Ptolemæo, inter Berenicen, & Bazyum promont.

Pentapolis, reg. Cyrenaicæ mari Libyco expoſita, à numero urbium quæ ſunt in illâ appellata, ſc. *Berenice*, *Arſinoe*, *Ptolemais*, *Cyrene*, & *Apollonia*. Ammian. lib. 22 *Pentapolim à Libyâ ſicciore diſſociatam.* Sic ille. Atqui Pentapolis quæ & Cyrenaica, ſemper à Libyâ ſeparata eſt & ex diviſione Auguſti ſub Proconſule Cretæ erat, teſte Strab. ac Dion. Nec niſi ſerò Ægypti provinciis contributa eſt. Item regio Palæſtinæ ad lacum Aſphaltiten, in quâ Sodoma & Gomorrha, & aliæ urbes tactæ de cœlo. Item urbs Hetruriæ Epiſc. Nepete, & Sutrio proxima, nunc exciſa: locus apud Mont. Roſulum *Straccia cappe* nominatur.

Peparethus, inſ. maris Ægæi, una Cycladum. *Lemene* Nigro; *Sarapino* Caſtaldo; *Opula* aliis. Opidum habet ejuſdem nominis, eſtque olivifera. Ovid. Met. 7.

Et Gyaros, nitidæque ferax Peparethos olivæ.

Quondam *Evonus* dicta fuit, ut Plinius tradit. Locus autem Plinii quem citat auctor eſt lib. 4. cap 12. ſed pro *Evonum* legendum *Evænum*, i. e. Εὔοινον, monet Bochartus: talis enim erat hæc inſula. Ita habetur in Heraclidis politiis: Αὕτη ἡ νῆσος (inquit) εὔοινός ἐστι, καὶ εὔδενδρος, καὶ σῖτον φέρει. In Philoctete Sophoclis legitur; Ἐκ τῆς εὐοίνου Πεπαρήθου, verſ. 549. Itaque a verbo פרה *para*, quod *parere & feracem eſſe* ſonat (duplicatis radicalibus) primo *Perpareth* factum, dein *Pepareth*, altero R. pereunte. Bochartus.

Pepuza, Phrygiæ urbs apud Calliſtum, unde *Pepuziani* hæretici; de quibus Epiphanius Hæreſi 48.

Pepilchnus, Ptolemæo flu. eſt quo Macedoniam ab Auſtrali parte terminari ſcribit.

Pequinum, urbs Imperii Sinarum primaria, totius regionis caput ab anno 1404. quò ſedes Regia eo tranſlata fuit à Nanquino. Innumeris referta eſt incolis, ſubeſtque dominio Tartarorum cum toto imperio.

Peræa, Judææ pars ulterior, Ægypto proxima. Plin. 5. 14. Item Syriæ opidulum. Steph. Item reg parva Cariæ marit contra Rhodum inſulam Polyb. Item op. Æolidis, Mitylenæorum colonia. Lib 37.

Perces, Hiſp. flu. ab incolis ſic dictus; aliàs Bætis. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατ' Ἰβηρίαν, ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca*, i. e. à *ſtagno*. Quem in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ imperiti in his Livii lib. 28. *Martius ſuperato Bæti amne, quem incolæ Certim appellant.*

Percope, civitas juxta Pontum, quæ Trojanis auxilium miſit Hom.

Percote, quæ & *Percope* olim dicta fuit, urbs Troadis, Steph. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragoſis
Exuperant Pychiamque vadis.

Hinc *Percoſius* nom. gent. Val. Flac. lib 3.

——*Primas conjux Percoſia veſtes*
Quas dabat, & picto Clite variaverat auro.

Perge, & *Perga*, Pamphyliæ op. ab Attaliâ urbe 8. m. p. in occ. recedens. Hic erat Dianæ templum, de quo Sic. Verr. 3. quæ inde *Pergæa*, teſte Mela, *Pergaſia* vero teſte Stephano, dicebatur. Dionyſius verſ. 854.

Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες
Κώρυκος, Πέργη τε καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

Parge hodie dicitur Sophiano.

Pergama, n. pl. arces Trojanæ, quæ quoniam altiſſimæ erant, omnia alta ædificia *Pergama* ſunt appellata, teſte Servio. Schol. Homeri in illud Iliad. 4. verſ. 505.

Πέργαμον ἐκκατιδών

ἐκ τῆς ἀκροπόλεως φησὶν. Ὅμηρος δὲ μόνην τὴν Ἰλίου ἀκρόπολιν Πέργαμον καλεῖ, οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις. Stat. Silv. 1. 1.

Hunc neque diſciſſis cepiſſent Pergama muris.

Loquitur de equo Durateo, quem portæ Trojanæ capere non potuerunt. Ideoque (ut obiter notem) Virgilius:

Dividimus muros & mœnia pandimus urbis.

Qu. Smyrnæus lib. 12.

——οἱ δὲ μολόντες
Ἄψ ποτὶ πτόλιεθρον μεγάλης κρήδεμνα πόληος
Λυσάμενοι λυγρὸν ἵππον ἐσήγαγον.

Magis Poeticè, uti ſolent Græci Tryphiodorus, portas numine Divum ampliores ſubito factas fatalem machinam admiſiſſe ſcribit in his:

Αἱ δὲ οἱ ἐρχομένῳ θυρέων πτύχες ἐπλάσθησαν·
Ἀλλ' Ἥρη μὲν ἔδωκεν ὑψίδρομον ὄγμον ὁδοῖο
Πέλαγος ἀνασείουσα, Ποσειδάων δ' ὑπὸ πύργων
Σταθμῶν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέωξε κεραίην.

Item locus Cretæ, ubi Lycurgi ſepulchrum. Plut.

Pergamus, urbs Troadis, ſeu Myſiæ mediter. ad Caicum flu. diu ſub Attalicis regibus fortunata, & poſtea Romanorum provincia facta; apud quam chartæ uſus inventus eſt, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur; ab *Attalo*, ut Ælianus; vel ab Eumene, ut Plinius ait, condita, & Galeni patria. In hâc urbe Æſculapium medicinam exercuiſſe, ibique officinam habuiſſe Lucianus in Icaromenippo tradit. Martialis 9. 17.

Conſilium formæ ſpeculum, dulceſque capillos
Pergameo poſuit dona ſacrata Deo.

Pergus, lacus Siciliæ apud Ennam urb. ubi à Plutone raptam eſſe Proſerpinam fabulantur. Claudianus lib. 2. de Raptu:

Haud procul inde lacus (Pergum dixere Sicani)
Panditur; & nemorum frondoſo margine cinctus
Vicinis palleſcit aquis. Admittit in altum
Cernentes oculos, & latè pervius humor
Ducit inoffenſos liquido ſub gurgite viſus:
Imaque perſpicui prodit ſecreta profundi.

Pergusam vocat Ovidius Met. lib. 5.

Haud procul Ennæis lacus eſt à mœnibus altæ
Nomine Pergusa.——

Ità vulgò creditum. Verum de Pergusâ nugæ ſunt, inquit vir doctiſſimus Nic. Heinſius, qui totum locum ſic excudi voluit:

Haud procul Hennæis lacus eſt à mœnibus altæ,
Nomine Pergus, aquæ; non illo plura Caÿſtros
Carmina cygnorum labentibus audit in undis.
Silva coronat aquas, cingens latus omne, ſuiſque
Frondibus, ut velo, Phœbeos ſubmovet ignes.
Frigora dant rami, Tyrios humus humida flores.
Perpetuum ver eſt.

Percus dicitur Jul. Firmico. *Lago di Goridan*, hodie, teſte Laurent. Ananiâ. Lacum hunc deſcribit Silius lib. 14. hoc modo:

Hic ſpecus ingentem laxans telluris hiatum,
Cæcum iter ad manes tenebroſo limite pandit,
Quà novus ignotas Hymenæus venit in oras.
Hàc Stygius quondam ſtimulante cupidine rector
Auſus adire diem, mœſtoque Acheronte relicto
Illicitas egit currum per inania terras.
Tum raptâ præceps Ennæâ virgine ceſſit
Attonitos cœli viſu, lucemque paventes
In Styga rurſus equos & prædam condidit umbris.

Cic lib. 4. in Verrem: *Etenim prope* (Ennam) *eſt Spelunca quædam converſa ad Aquilonem, infinita altitudine, ex quâ Ditem patrem ferunt repente cum curru extitiſſe, abreptamque ex eo loco virginem ſecum aſportaſſe, & ſubito non longè à Syracuſis penetraſſe ſub terras, lacumque eo loco repente extitiſſe.*

Perimele, inſ. maris Ionii, una Echinadum, aſpectu jucunda, ut Ovidius teſtatur. lib. 8 Met ubi Perimelem Nympham Hippodamantis filiam in inſulam converſam deſcribit.

Perimula, *Pazane* Caſtaldo ex levi, ut videtur, conjectura, urbs aureæ Cherſoneſi; ex quâ *ſinus Perimulius* Ptolemæo.

Perincari, urbs Indiæ citer Ptol. *Pelagonga* Caſtaldo.

Perinthus, , quæ & *Heraclea*, urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium ad Bor. 60. & Apros in Noto lib. 48. m. p. Ejus mem Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc olim *Mygdonia* dicta fuit, poſtea vero *Heraclea*, ab *Hercule* ſc uti Tzetes tradit, Chil. 3. num. 100. *Perinthcrias* Antonino eſt. *Peralia* quoque vocata fuit, ut ſcribit Procopius de ædificiis Juſtiniani. *Pera* hodie Volaterrano; *Rodoſto* Bellonio; *Pantiro* Caſtaldo, *Heraclia* Sophiano & Nigro dicitur.

Peripolis, Plin. *Peripolium* Thucyd. op. Brutiorum in finibus Locrenſium, ad Halecem flu. in orâ Calabriæ ulter. medium inter Leucopetram, & Herculeum promont. 18. m. p. apud Bovam urb. a Rhegio mill *Amendolea* hodie, teſte Barrio. Aliis *Pagliopoli*, pagus vicinus, loco editiore, ultra Bovam ad 3 m. p. Patria Praxitelis. Ferrarius

Periſtaſis, vel *Periſtacium*, urbs Thraciæ ad Propontidem inter Hexamilium ſeu Lyſimachiam ad Auſtr. 10. & Myrxophytum ad Arctos 12. m. p.

Permeſſus flu. Bœotiæ, ex Helicone monte profluens, & in lacum Copaidem apud Haliartum op. influens, *Permeſo* adhuc appellatus. Virg. Eccl. 6.

Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum,
Aonas in montes ut duxerit una ſororum;
Utque viro Phœbi Chorus aſſurrexerit omnis.

Ubi *Permeſſi flumina* pro ipſo Permeſſo, phraſi poeticâ, quâ Græci quoque delectati; nam & de hoc ipſo flumine Nicander in Theriacis:

———Παρ' ὕδασι Περμησσοῖο.

Prop lib. 2 el. 13.

Nondum etiam Aſcræos norunt mea carmina fontes,
Sed modo Permeſſi flumine lavit Amor.

Martialis *Permeſſida* vocat, lib 7.

Quid tibi cum Cyrrhâ? quid cum Permeſſidos undâ?

Idem lib 8.

Cum ſiccare ſacrum largo Permeſſida poſſet,
Ore, verecundam maluit eſſe ſuam.

Hic fluvius & Holmius, qui ex Helicone fluunt, ſunt muſis ſacri, de quibus Heſiodus in Theogoniâ:

Καὶ λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Perrhœbi, pop Theſſaliæ, qui Lapitharum potentiâ fracti fugerunt in Ætoliæ montana Pindo M proxima, quæ reg. ab ipſis *Perrhæbia* dicta eſt, & Pindus *Perrhaebus*. Propertius 3. 3.

Aut cur Perrœbi tremuere cacumina Pindi?

Perſepolis, urbs Perſidis, à Perſeo condita, teſte Strab. lib 15. quam poſtea Alexander ebrius demoliri juſſit. Non longè ſitam fuiſſe ab Araxe innuit idem Strabo, ubi ſupra. Πρὸς αὐτῇ δὲ Περσέπολις, τὴν Ἀράξην διέξει. Subdit Ἦν δὲ ἡ Περσέπολις ἔχουσα βασίλεια ἐκπρεπῆ μάλιστα τῇ πολυτελείᾳ τῶν κειμένων. Deſcribit hanc urbem Diodorus diligentiſſimè: ejus incendium omnes commemorant. Fuerat extructa. ut idem Diod. Siculus lib 1. ait ex direptione Thebarum Ægyptiacarum. Combuſta eſt ab Alexandro, hortatu maximè Thaidis, nobilis ſcorti. Miror autem cum dicat Qu. Curt Perſepolim ſemel incenſam, & dirutam, nunquam poſtea reſurrexiſſe, recenſeri tamen à Ptolemæo, non ſecus, ac ſi tunc quoque floruiſſet. Qu Curtii verba ſunt hæc, quæ propter elegantiam adſcripſi: *Hunc exitum*, ait, *habuit regia totius Orientis, unde tot gentes ante jura petebant: patria tot regum; unicus quondam Græciæ terror, molita decem millium navium claſſem, & exercitus quibus Europa inundata eſt, contabulato mari molibus, perfoſſiſque montibus, in quorum ſpecus fretum immiſſum eſt. Ac ne longâ quidem ætate, quæ excidium ejus ſecuta eſt, reſurrexit.*

Perſia, *Perſis*, Ptol. Plin & Melæ, *Farſtan*, & *Farſiſtan* incolis, teſte Caſtaldo, Provincia Aſiæ notiſſima atque clariſſima, inter Suſianam ad occ. & Carmaniam ad ortum; atque inter Parthiam ad Bor. & ſinum Perſicum ad merid. contenta. Populi *Perſæ*, quos à *Perſeo* tuliſſe nomen affirmat Euſtathius Iliad. α. cum inquit: Περσεὺς μετονομάζει τοὺς Πέρσας Quod etymon à Q. Curtio approbatum invenio. Atqui probabilior ſententia Bocharti eſt, qui Perſis nomen ex re tuliſſe ſcribit, id eſt, ab equitatu, quo maximè valebant, equitare è teneris annis edocti. Herodotus: Παιδεύουσι τοὺς παῖδας τρία μοῦνα· Ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζεσθαι. Quâ tamen diſciplina primus illos imbuit Cyrus. Antea enim ut tradit Xenophon lib. 1. Cyrop. Ἐν Πέρσαις, διὰ τὸ χαλεπὸν εἶναι καὶ τρέφειν ἵππους, καὶ ἱππεύειν, ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἰδεῖν ἵππον σπάνιον. At Cyro ſic providente (ut narrat idem lib. 4.) Perſæ ex peditibus equites facti, equis deinceps ita aſſueverunt, ut; οὐδεὶς ἄν, inquit τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν οὐδαμῇ πεζὸς ἰών. Itaque ex tam repentinâ mutatione factum, ut hæc regio פרס *Paras*, & incolæ פרשים *Perſæ* dicerentur, id eſt, *equites*. Arabicè enim *Pharas* eſt *equus*, & *Pharis*, *eques*, ut Ebraice *Paras*. Equis etiam in ſacrificiis ſuis utebantur. Ovid Faſt. 1.

Placat equo Perſis radiis Hyperiona cinctum.

Sicut etiam aliæ gentes, ut pop. Armeniæ. Ibi Xenophon equum ſuum jam Senecionem immolandum huic Numini tradidit. Ὅπου, inquit lib 4. de Cyri min Exped ἔκαστος αὐτοῦ ἱερὸν εἶναι τοῦ ἡλίου. Cauſa quæ ſequitur apud Naſon:

———*Ne detur celeri victima tarda Deo.*

Redditur etiam ab Herodoto de Maſſagetis in ipſâ meti lib. 1. Fuere gentes, quæ jungerent matres filiis: ut Perſæ, quorum Antiſtites tali conjugio oportebat prodire. Catullus:

Naſcatur Magus ex matris Gelli q ue nefando
Conjugio, & diſcat Perſicum haruſpicium.
Nam Magus ex matre & gnato gignatur oportet,
Si vera eſt non Perſarum impia religio.

Lucanus Parthorum reges ita naſci autumat lib 8.

———*Jacuere ſorores*
In fratrum thalamos, ſacrataque pignora matrum.
Damnat apud gentes ſceleris non ſponte peracti
Oedipodionias infelix fabula Thebas.
Pharthorum dominus quoties ſic ſanguine mixto
Naſcitur Arſacides? cui fas implere parentem.

Sextus Pyrrhonius Hypotypoſ l. 3 c. 24. Ἀθέμιτον δὲ ἐστὶ παρ' ἡμῖν μητέρα ἢ ἀδελφὴν ἰδίαν γαμεῖν. Πέρσαι δέ, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ σοφίαν ἀσκεῖν δοκοῦντες οἱ Μάγοι, γαμοῦσι τὰς μητέρας, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τὰς ἀδελφὰς ἄγονται πρὸς γάμον. Quod quidem ſcelus & tota & barbara utcunque conſenſu excuſet: At Sapientiam profeſſos, & Regum inſtar ea excellere cupientes, tam procul communi ſenſu & ratione abiiſſe vix ſit credibile. De Stoicis idem præclariſſimi ingenii ſcriptor ſubjicit: Ἀλλὰ καὶ ὁ Κιτιεὺς Ζήνων φησί, μὴ ἄτοπον εἶναι τὸ μόριον τῆς μητρὸς τῷ ἑαυτοῦ μορίῳ τρῖψαι· καθάπερ οὐδὲ ἄλλο τι μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς τῇ χειρὶ τρῖψαι φαῦλον ἂν εἴποι τις εἶναι. Καὶ ὁ Χρύσιππος δὲ ἐν τῇ πολιτείᾳ δογματίζει, τόν τε πατέρα ἐκ τῆς θυγατρὸς παιδοποιεῖσθαι, καὶ τὴν μητέρα ἐκ τοῦ παιδός, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐκ τῆς ἀδελφῆς Et cap. ſequ. ipſa verba Chryſippi ponens: Δοκεῖ δέ μοι ταῦτα οὕτω διεξάγειν, καθάπερ καὶ νῦν οὐ κακῶς παρὰ πολλοῖς εἴθισται, ὥστε καὶ τὴν μητέρα ἐκ τοῦ υἱοῦ τεκνοποιεῖσθαι, καὶ τὸν πατέρα ἐκ τῆς θυγατρός. Quos ſceleratos homines cum ſuis libris non minus eſt publicè pœnas humanitatis non dediſſe, quam Platonem ipſum cum ſuâ politiâ, quo opere ſi rectè inſpicias, vix dicas unquam magis impium ab quoquam extuſum Barthius A Græcis quoque dicti ſunt Κηφῆνες, à ſeipſis Ἀρταῖοι, teſte Herodoto. Dicuntur & Ἀχαιμένιοι, reg *Achæmenia*, ſecundum Stephanum. Suidas & Cedrenus *Maguſæos* vocant. Perſarum veterum mores fusè refert Herodotus lib. 1. & Amm. lib 23. De regno Perſarum libros tres ſcripſit Barn. Briſſonius. Bellicoſi fuere. Sen. ep 32. Fortitudo & induſtria & ad bellum prompta mens tam in Perſas quamvis alte cinctos cadit. Amm. Marc. 23. Adeo autem diſſoluti ſunt & artuum laxitate, vagóque inceſſu jactantes ſe ut effœminatos exiſtimes, cùm ſint acerrimi bellatores. Cor Nepos in Alcib. Veniſſe ad Perſas apud quos ſumma laus eſſet fortiter venari, luxurioſè vivere. De Idololatria eorundem Strab. lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθραν. καὶ Σελήνην, καὶ Ἀφροδίτην, καὶ πῦρ, καὶ ἀνέμους, καὶ ὕδωρ. Habuit ex Herod. lib. 1. Θύουσι δὲ Ἡλίῳ τε καὶ Σελήνῃ, καὶ Γῇ, καὶ Πυρί, καὶ Ὕδατι, καὶ Ἀνέμοισι. Perſas plurimùm ſagittis valuiſſe, auctores ſunt Xenophon lib. 1. Pæd qui loquens de ſtudio Perſarum in Venatione, ait habere illos τόξα καὶ φαρέτραν: Procop lib. 1. de bello Perſico: Πέρσαι τοξόται σχεδὸν πάντες εἰσὶν ἅπαντες Meminit etiam jaculorum Perſicorum, & ſagittarum Heliodorus lib 6. & 9. Hiſtor. Æthiop. & Herod. lib. 1. Polyb. lib 5. Oppianus 2. Halieut. adjicit illos excogitaſſe artem adjiciendi venenum ſagittis. Πέρσαι φαρμακτῆρες ὀλέθρια μητίσαντο. S. Ambroſius lib. 6. Hexaem. *Gens Perſarum ferox bellis, valida ſagittis.* Hinc Virgilius Georg 4.

Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget.

Laertius lib. 5.

Ἐχθρὸν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεῦς..

De Perſis Dionyſius 1056.

Μοῦνοι γὰρ τ' Ἀσίης βασιλήϊον ἔθνος ἔχουσι,
Μοῦνοι δ' ἄσπετον ὄλβον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Ὁππότε Μηονίην καὶ Σάρδιας ἐξαλάπαξαν
Χρύσεά τοι κείνων μὲν ἐπὶ χροῒ τεύχεα φωτῶν,
Χρύσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν ἐπὶ στομάτεσσι χαλινά,
Χρυσῷ δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐπεσφήνωντο πέδιλα·
Τόσσος γὰρ σφίσιν ὄλβος ἀπείριτος.

Hucs

Hunc Perſicorum armorum apparatum in prælio ad Iſſum cum Alexandro geſto deſcribit Q. Curtius lib. 3. *Ili aureos torques, illi veſtem auro diſtinctam habebant, manicataſque tunicas gemmis etiam adornatas.* Dion Chryſoſtomus Orat. 2 de Regno: Χρυσῶν φαλαρῶν καὶ χαλινῶν, ὅπεῖα καὶ Πέρσαι ἐχεῖν ἐπιτηδεύειν. Splendidis hiſce indumentis poſt victum demum Crœſum eos conſueviſſe teſtatur Ammianus Marcellinus lib. 23. *Armillis uti, monilibuſque aureis, & gemmis aſſuefacti poſt Indiam victam & Crœſum.* Idem lib. 31. *Perſæ, qui ſunt originitùs Scythæ, pugnandi ſunt peritiſſimi.* Ubi *Perſas* poſuit pro *Parthis*: nam de Parthis quidem, id ſcriptores antiqui docent, eos originem ex Scythis ducere. Sic Trog. Pompeius lib. 2. & 41. & ex illo Jornandes in Geticis. Sic Q. Curtius lib. 6. & Steph. Byzantius & Arrianus in Parthicis, qui, imperante apud Ægyptios Seſoſtri, apud Scythas autem Jandyſo, Scythas in eam regionem quæ Parthia dicitur, migraſſe memorat. Arriani verba referuntur in Bibliotheca Photii. Auctor quoque Chronici Alexandrini Scytharum Juventutem ait a Seſoſtri in Parthiam eſſe tranſlatam. Ex quibus liquidò apparet Marcellinum *Perſas* pro Parthis perperam dixiſſe. Eâdem licentiâ Tertull. lib. de Pallio dixit: *Scythæ exuberant Perſas.* Idem tamen caſtigatius loquitur in lib. de Animâ: *Dum aborigines occupant terras, ut Scythæ Parthicas.* Κοιρανεύειν fuiſſe hanc regionem innuit Am. lib. 24. ubi de Nabdate: *Ex virginibus autem quæ ſpecioſæ ſunt captæ, ut in Perſide, ubi pulcritudo fœminarum excellit, nec contrectare aliquam voluit, nec videre.* Perſæ valdè obnoxii ſuis regibus; & inde Cicero: *Regnum non modo Romano homini*, ſed nec Perſæ quidem cuiquam *terribile.* Unde Sen. 2. de Ben. *Perſicam ſervitutem* pro durâ poſuit.

Perſicum mare, & *Perſicus ſinus*, pars maris Rubri (quod Arabiam Fel. ad ortum alluit) inter Arabiam ad merid. & Carmaniam, Perſidem, & Suſianam ad Bor. ingrediens, & alluens, in longitudinem 10000. ſtad. patens ex Strabone, at ex recentioribus 225. leuc. Hiſp. inter Teredonem, ſeu oſtia Tigridis ad occ. & Armuziam inſ. ad os illius in ort. Mela 3. 8. *Perſicus, quà mare accipit, utrinque rectis lateribus grande oſtium, quaſi cervice complectitur: deinde terris in omnem partem vaſtè & æquâ portione cedentibus, magno litorum orbe pelagus incingens, reddit formam capitis humani.* Ubi non potuit alio nomine ſinum hunc appellare Mela, atque ab omnibus appellatur. Unum tantum inveni Theophraſtum, cui ſinus Perſicus etiam vocetur Arabicus. Verba ejus lib. 4. cap. 19. ſic concipienda ſunt: Ἐν Τύλῳ δὲ τῇ νήσῳ (κεῖται δ' αὕτη ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ τῷ μὲν πρὸς ἕω) τοσοῦτον πλῆθος εἶναί φασι δένδρων, ὅτ' ἐκβαίνῃ ἡ πλημμυρὶς, ὥστ' ἀποχαρακῶσαι. Et ſanè nulla eſt ratio, cur non æquè Arabicus, ac Perſicus nominetur ſinus, cum portionem ejus majorem cingant Arabes. Ad diſtinctionem tamen alterius Arabici, Perſici ſibi cognomen adſciviſſe videtur. Iſ. Voſſius.

Peruſia, Hetruriæ civitas, ab Achæis condita, in quâ L. Antonius ab Oct. Auguſto obſeſſus, cum extremâ fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Lucan. lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis.——

Incolæ *Peruſini.* Trogus lib. 10. *Peruſini originem ab Achæis ducunt.* Straboni, Ptolemæo, ac Dioni Περουσία; Diodoro, Appiano, ac Procopio Περουσία; Stephano Περραλίνου dicitur. Hodie *Perugia* dicitur.

Peſſinus, untis, urbs Galatiæ in Phrygiæ magnæ confin. cui adſcribitur à Livio. ſub Agdiſti monte, in quo Atys tumulatus creditur, teſte Pauſaniâ in Atticis. Hic Cybele, cujus ſimulacrum auguſtum ibi habebatur, culta eſt, quæ idcirco *Peſſinuntica* dicta fuit, teſte Apuleo. Mem. Strabo lib. 12. Livius lib. 29. *Civitatem eo tempore recens religio invaſerat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de cælo lapidatum inſpectis. Quandocunque hoſtis alienigena terræ Italiæ bellum intuliſſet, eum pelli Italiâ, vincique poſſe, ſi mater Idæa Peſſinunte Romam advecta eſſet.* Idem ibidem: *Oratores Romani Pergamum ad Regem venerunt. Is legatos comiter acceptos, Peſſinuntem in Phrygiam deduxit, ſacrumque his lapidem, quem Matrem Deûm eſſe incolæ dicebant, tradidit, & deportare Romam juſſit.* Herod lib. 1. Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα Διοπετὲς, ὥς λέγουσιν· οὔτε γὰρ τὴν ὕλην, οὔτε τεχνίτην ὅστις ἐποίησεν γνωρίζουσιν, οὐδὲ ψαυστὸν χειρὸς ἀνθρωπίνης. Τοῦτο δὲ πάλαι ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος εἰς τινα τῆς Φρυγίας χῶρον. Πεσσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ, τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι. Quæ ſequuntur Latinè adſcribam: *Licet apud alios compertam, pugnam illic Ilium Phryga, Tantalumque Lydum inter ſe conſeruiſſe, ſive de vi à ortam, ſive potius ob raptum Ganymedis. Cumque diu æquis viribus decertatum foret, ac permulti utrinque cecidiſſent, nomen ex eâ clade loco eſſe impoſitum. Hic etiam fama fert Ganymedem, ipſum trahentibus in diverſa germanis, atque amatoris manibus, vitâ eſſe orbatum, ſublatumque è medio, pro calamitatis ſolatio, relatâ ad Jovem raptorem fabulâ, divinis fuiſſe honoribus affectum. In hoc, quem diximus, Peſſinunte, Phrygas olim Orgia colebant, ad ipſum fluvium Gallum, à quo etiam evirati Deæ ſacerdotes cognominantur. Sed ubi res Romana crevit, reſponſo accepto, manſurum imperium, atque ad ſummam auctum iri, ſi Peſſinuntiam Deam ad ſe transferrent. miſſi in Phrygiam legati ſunt petitum Deæ ſimulacrum. Quod quidem facilè conceſſum eſt, conſanguineos ſe dictitantibus, atque oriundos ab Æneâ Phryge. Quum itaque navigio devectum ſimulacrum ad ipſas Tiberis fauces appuliſſet, quibus tum Romani vice portuum utebantur, confeſtim divinâ quâdam vi navigium ſubſtitit, neque ullis Romani pop. certatim trahentis moveri viribus potuit, donec Veſtalis Sacerdos adeſſet. Ea, cum virginitatem perpetuo ſervandam polluiſſe falſo argueretur, damnationem metuens, ſupplex petiit à populo, ut judicium de ſe Deæ Peſſinuntiæ committerent. Quo impetrato, zonam recinxit, clarè precata, ut ſi intemeratam ſe eſſe, ac virginem Dea ſciret, navim progredi juberet. Quæ ubi dixit, ſtatim alligatam zonam manu ducta navis ſequi cœpit. Ita ſunt pariter Romani manifeſtam numinis divinitatem, atque innocentiam virginis admirati.* Hæc Herodianus.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Româ in Græciam pedeſtri itinere itur. Strabo lib 6. Hodie *Policaſtro.* Long. 24. 30. Lat. 42. 50.

Petilia, Plinio, Ptol. ac Stephano, Magnæ Græciæ urb. non procul à Lacinio promont. à Philoctete condita, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, ut volunt, i. e. à *volando*, quod ex volatu avium ſumpto augurio, ibi futuræ urbi locus ſit delectus. Virg. Æneid. 3.

——*Hic illa ducis Melibæi*
Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Πετηλία Straboni dicitur. Silius lib 12.

Fumabat verſis incenſa Petilia tectis
Infelix fidei, miſeræque ſecunda Sagunto.

Populi *Petilini.* Val. Max. 6. 6. deploratâ, laudatâque Saguntinorum fide: *Idem præſtando Petilini eundem laudis honorem meruerunt.* Sequitur apud Silium:

Ac quondam Herculeam ſervare ſuperba pharetram.

Strabo lib. 6. Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν Λευκανῶν, καὶ συνοικεῖται μέχρι νῦν ἱκανῶς· Κτίσμα δ' ἐστὶ Φιλοκτήτου φυγόντος τὴν Μελίβοιαν κατὰ στάσιν. Hinc *Petilianus.* Martialis 2. 57.

——*Petilianus delicatus in regnis.*

Vide *Petelia.*

Petovio, Col. & urbs Pannoniæ ſuper. in Stiriâ ad Dravum flu. in ipſo lim. Sclavoniæ, ſub dom. Arch. Salisburgenſis, 9 leuc. à Celeiâ in Caec. quot à confin. Hungariæ in occ. Vulgo *Petaw.*

Petra, Arabiæ op. Nabatæorum metropolis, unde ea pars *Petræa* nuncupatur. Steph. Long. 66. 45. Lat. 30. 20.

Petra, op. Siciliæ. Πέτρα πόλις, teſte Ptolemæo. Oppidani Diodoro Πετρῖνοι, unde Ciceroni & Plinio *Petrini*, *Petrenſes* vero Solino cap. 11. *Stagnum Petrenſium*, inquit, *ſerpentibus noxium eſt, hominibus ſalutare.* Silio lib. 14. hoc op. derivativo vocabulo dicitur *Petræa.* Sic enim ille:

Romanos Petræa duces, Romana petivit
Fœdera Callipolis, lapidoſique Engyon arvis.

Ptolemæus, magnus totius Orbis terrarum, non tantum Siciliæ, turbator; rectè quidam Petram ab Engyo ab occaſu oppoſuit, at malè ac perperam utrumque opidum inter Ennam & Syracuſas locavit. Hodie *Petraglia* vocatur, teſte Cluverio, qui plures *Petras* in hâc inſulâ olim fuiſſe, & etiamnum eſſe affirmat. Long. 37. 50. Lat. 37. 05.

Petra, op. Macedoniæ in orâ maris Ionii apud Dyrrhachium. *Lachi*, teſte Nigro. Ejus meminit Lucanus lib. 6. verſ. 16. & 70.

Petrinum, op. cum arce Campaniæ apud Sinueſſam urb. exciſam. Horat. Ep. lib. 1. ad Torquatum:

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.

Roccha di M. Dragone, teſte Cruquio. *Petrinum* etiam, inquit Ferrarius, op. amplum Salentinorum apud Neritum urb. 3. m. p. diſtans, Aletium verſus 13. Long. 42. 32. Lat. 40. 21.

Petroburgum, urbs Angliæ Epiſc. inter Bedfordiam 24. & Lincolneam 40. mill. Vulgo *Peterborough.* Long. 20. 20. Lat. 52. 58.

Petrocorii, *Petrogorii* Plin. pop. & urbs Gall. Aquitan. Pop. *les Perigourdins*, & regio *Perigord* appellatur, à Toloſanis Tarne flu. diſcreta; urbs vero quæ Aimoino & al. poſterioribus Petrogoricum, & Petrogorica, vulgò *Perigueux*, inter

Burdigalam

Burdigalam 20. & Lemovicos 12. leuc. quot ferme ab Engoliſmâ. Long 21. 30. Lat. 45. 20.

Pecromantalum, op. Gall. Celt. ad Sequanam flu. à Lut. Pariſ. ad 22 leuć Rothomagum verſus, Meulano opido propinquum, 4. leuc. diſtans.

Peeronia, fluviolus Latii apud Romam fluens in Tiberim, quem magiſtratus in campo aliquid acturi tranſibant. Feſtus.

Petuaria, op. Albionis in Angliâ Ptol. Recent. Latinis Beverlacum in orâ ad ort. apud Hullam portum, ab Eboraco 20. m. p. *Beverley* Camdeno.

Peuce, inſ. Myſiæ infer. ad oſtia Iſtri flu. *Barilana* Leoni Goretio, *Piczina* vero Nigro. Ejus mem. Claud. de 4. Conſ. Honor.

Corporibus premitur Peucè per quinque recurrens
Oſtia.———

Lucan. lib. 3.

———*Sparſamque profundo*
Multifidi Peucen unum caput alluit Iſtri.

Mart. lib. 7 ep. 84.

I liber ad Geticam Peucen, Iſtrumque tacentem.

Dionyſius ubi de Iſtro:

Πεῦκην ἀμφὶς προχέων ἑλισσόμενος ποτὶ Πόντον.

Val. Flac. lib. 8.

Inſula Sarmaticæ Peuce ſtat nomine nymphæ,
Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit Alanos.

Idem ibidem:

———*Oſtia donec*
Danubii, viridemque vident ante oſtia Peucen.

Peuceſtes, Alexandri M. ſervator. Vide Q. Curtium lib. 9. cap 5.

Peucetia, vulgò *Terra di Bari*, Apulia ſic ad alterius differentiam (quæ *Daunia* dicitur) nominata; reg. Italiæ in regno Neapolitano, ad oram maritimam, inter Apuliam Dauniam (à qua Aufido fluvio ſeparatur) ad occid. & Japygium ad ort. In quâ Barium metropolis. Pop. *Peucetii* Plinio, Straboni & aliis. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Phæacia, inſ. maris Ionii Epiro adjacens quæ & *Corcyra*. Pop. *Phæaces*, otio olim, luxuique dediti; unde *Phæacem* pro homine bene curato, ventrique & gulæ addicto uſurpat. Horat. Epiſt. lib. 1. ad Valam:

Pinguis ut inde domum poſſim, Phæaxque reverti.

Phæaces autem ſic dicti ſunt qu. *eminentes*, ex Arabicâ linguâ, quâ פאיק *Phaïk* dicitur qui vel opibus, vel dignitate præ cæteris eminet. Unde Poeta eos appellat Ἀγχιθέους, id eſt, εὐδαίμονας, ut recte interpretatur Heſychius poſt veteres Scholiaſtas. Ex quo rerum ſucceſſu factum ut tandem inſoleſcerent, & nimio faſtu turgerent, quod ex Ariſtotele colligit idem Heſychius in Σχερία. Bochartus. Phæacum regio mira pomorum copiâ pollet. Ovid. Met. 13.

Proxima Phæacum felicibus obſita pomis
Rura petunt.———

Juvenalis Sat. 5.

———*Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat.

Propertius 3. 2.

Nec mea Phæacias æquant pomaria ſilvas.

Lege *Phæacas.*

Phædriades. Suidas: *Dicunt Æſopum à Delphis per injuriam interiiſſe præcipitatum de Phædriadibus rupibus.*

Phæſtus, urbs Cretæ, à quâ *Phæſtius* Epimenides dictus eſt, quem adjutorem condend. legg. Soloni fuiſſe tradit Plutarchus inclytum vaticinio, & rerum divinarum peritia. Heſychius: Φαιστὸς, πόλις Κρήτης. Stephanus: Ἐκλήθη ἀπὸ Φαίστου τοῦ Ῥοπάλου Ἡρακλέους παιδός. Hanc à Gortyniis, quibus vicina fuit, direptam fuiſſe refert Strabo lib. 10. Ideo a Ptolemæo non memoratur. Viginti Stad. a mari diſtabat; unde Dionyſius ἀπειρόπεδον dixit quod non prorſus maritima eſſet. Sic enim ille verſ. 88.

Ναίει δ' ἰσθμὸν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρόπεδον Φαιστόν.

Fuit & *Phæſtus* urbs Achaiæ; alia quoque Peloponneſi, quæ prius *Phrixa* vocabatur. Item op. Locrorum Ozolorum ad ſin. Criſſæum ſive Corinthiacum, ubi Apollo inſigne templum habuit, unde *Phæſtius* quoque dicebatur.

Phanæ, promontorium Chii, ſic dict. quod Latona illic apparuerit. Steph. *Phanæa* dicitur Ptolemæo, *Phanæus mons* Vibio. *Capo Maſtiche* Sophiano, & Bellonio, *Panale* vero Favol. in ſuo Hodœporico Byzantino. Virg. Georg. 2.

Tmolus & aſſurgit quibus & Rex ipſe Phanæus.

Ubi ſis vide Lud. de la Cerda.

Phanagoria, *Matriga* Theveto, *Mapotrinica* Moletio, urbs olim Epiſc. Sarmatiæ Aſianæ ad Boſporum contra Theodoſiam urbem Tauricæ. *Phanagore* Dionyſ. v. 552.

Ἠδ' ἐπὶ Φαναγόρη τε καὶ ἐκτιτος Ἑρμώνασσα.

Phanuel, vel *Phanuela* Joſepho, qui & *Penuel*, locus extra torrentem Jabboc in finibus Amorrhæorum in Rubenis ſorte, ubi Jacob, qui deinde Iſrael, totâ nocte cum Angelo luctatus eſt. Gen. 32. Hæc civitas Gedeonis exercitui panes negavit, cujus turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Judic. 8. Fuit autem contigua Tripoli, ubi mons Libanus deſinit. Item fil. Setak. 1 Par. 8. & pater Annæ propheteſſæ Luc. 2. Lat. *videns Deum*, vel *faciem Dei*. Ideoque Strabo *Faciem Dei* vocat, lib. 16. Τὸ δὲ Τριπόλεως συνεχὲς ἐστι τὸ τοῦ Θεοῦ Πρόσωπον, εἰς ὃ τελευτᾷ ὁ Λίβανος τὸ ὄρος.

Pharia, Ptolemæo, Plinioque; Straboni v. *Pharus*, inſ. contra Dalmatiam & Jaderam. quæ nunc *Liſna* Illyrico ſermone dicitur. Eſt quoque urb. in eâ, unde pop. *Pharienſe*.

Pharis, urbs Laconiæ, cives *Pharitæ* Pauſaniæ, *Pharietæ* v. Homero. Stat. Theb. 4.

Quos Pharis, volucrumque parens Cytherea Meſſe.

Ejus mem. Strabo lib. 8.

Pharos, olim Ægypti inſ. oblonga, partaque, Canopico Nili oſtio objecta; dieique unius navigatione (ſi Homero credimus) a continenti dirempta. Sic enim ille, Odyſ. 4.

Νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.

Ad quæ verba Ariſtides in deſcriptione Ægypti ait: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω πιστεῦσαι. Nempe Pharos diſtat ab Alexandriâ, tantum ſtad. 7. aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſupra. Καὶ τοι τῇ γε ἠπείρῳ ἀπέχει Φάρος ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Amm. Marcel. lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Vide ſis Palmerium pag. 487. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petrâ ſitam, 800 talentis a Ptol. Philadelpho, Soſtrati Cnidii architecti operâ extructam, quæ & ipſa *Pharos* dicta eſt; in quâ noctu accenſæ faces navigantium curſum regebant. A cujus ſimilitudine, cæteræ quoque ſpeculæ, ſimilem in uſum conſtructæ *Phari* vocantur. Vide Martinium, & Fungerum in *Pharos*. Luc. lib. ult.

Tunc clauſtrum pelagi cepit Pharon: inſula quondam
In medio ſtetit illa mari, ſub tempore vatis
Proteos: at nunc eſt Pellæis proxima muris,

Id eſt Alexandriæ adjacet. Et ante illum Ovid. Met. 15.

Fluctibus, ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſque
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Mela, 2. 17. *Pharos Alexandriæ nunc ponte conjungitur, olim (ut Homerico carmine proditum eſt) ab iiſdem oris curſu diei totius abducta: & ſi ita res fuit, videri poteſt conjectantibus in tantum mutata cauſas Nilum præbuiſſe, dum limum ſubinde, & præcipuè cum exundaret, litori annectens, auget terras, ſpatiumque augeſcentium in vicina vada promovet.* Ubi vir doctus: Pomponii tempore Pharus non jam amplius ponte, ſed mole continua Alexandriæ conjungebatur, atque impenſis Cleopatræ. Fallitur vir magnus ad Euſebium, cum negat id Cleopatram feciſſe, & Soſtrato Cnidio tribuit. Ita ſeſe res habet. Pharus prius octo ſtadiorum intervallo diſtabat. Sed inſula hæc, ut inquit Cæſar. 3. de Bello Civ. *à ſuperioribus Ægypti regibus, nempe Ptolemæis, in longitudinem paſſuum 900. in mare jactis molibus, anguſto itinere, & ponte cum opido conjungitur.* Strabo, & Joſephus, ubi agit de 70 interpp. vocant ἑπταστάδιον χῶμα. Verum moles iſta non continua, ſed interrupta erat duobus pontibus, quorum unus vicinus erat turri Pharæ, qui etiamnum extat, alter vero propior urbi, & fortior, ut ait Hirtius de bello Alexandrino. Per hunc præcipue egreſſus erat in Eunoſti portum, qui eſt is, quo Turcæ privatim utuntur, quemque Chriſtianis ingredi non licet. Cæſar autem fornicem quo pons iſte ſuſtinebatur, quique etiam erat aquæ ductus Pharitis, lapidibus juſſit oppleri, ne Alexandrinis ex uno in alterum portum aditus pateret. Cleopatra vero fuit quæ opus abſolvit, & iſthmum perduxit, ſi fides, non Tzetzæ tantum & Cedreno, ſed Amm. Marcellino & auctori Faſtorum Siculorum. Verum illi omnia miſcent, & uni Cleopatræ tribuunt, quæ Soſtrato Cnidio, quæ Philadelpho & aliis Ptolemæis, erant tribuenda. Inepte præterea fretum illud faciunt 4. m. p. & Dexiphanem, Dexiphanis filium; & illum æqualem Cleopatræ. Unum quod Cleopatra fecit, eſt quod ἑπταστάδιον χῶμα urbi conjunxit, ponte everſo. Turrim vero Pharum eſſe Philadelphi juſſu extructum à Soſtrato Cnidio, vel ipſa inſcriptio luculenter docere poſſet. Inepti ſunt itaque, qui vel Cleopatræ, vel Alexandro M. opus hoc tribuunt, uti faciunt Arabes, & vetus Scholiaſtes in Lucianum necdum editus. Verum recte is vaſtam hujus turris molem deſcribit, ambitum ei tribuens parem Pyramidibus, altitudinem vero tantam, ut à 100. m. p. ſit conſpicua. Ait enim quod ſit τετράγωνος, παρόμοιος τῇ πυραμίδι, ἐπὶ πολὺ τὸ ὕψος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ'

δεῶδς μιλίων. Hoc ipſum affirmat Geographus Nubienſis, qui à curſûs diſtantia ignes Phari percipi affirmat, curſum vocans intervallum centum m p. Altitudinem vero Phari idem docet 300. cubitorum. Ridiculum poſſet videri id quod in quorundam legitur itinerariis, tantam molem inſiſtere 4. cancris vitreis. Utrum hoc verum ſit, nec ne, exploratu difficile eſt, quia Turcæ inferiores Phari partes & angulos præſertim, munimentis ſuis obruerunt, nec Chriſtianis aditus illuc patet. Interim hoc non eſſe recens commentum, colligo ex fragmento vetuſti auctoris de miraculis mundi, quod penes me extat, cujus hæc ſunt verba: *Secundum miraculum eſt Pharus Alexandrina ſuper quatuor cancros vitreos per paſſus viginti ſub mari fundata. Hoc namque mirum, quomodo tam magni cancri fieri poſſent, vel quomodo deportari & non frangi valerent: qualiter fundamenta ſuperhærere potuerint; & quomodo ſub aquâ cementum ſtare valeat, & quare cancri non frangantur, & quare non lubricant deſuper jacta fundamenta. Hanc Pharum Soſtratus Cnidius conſtruxit in Alexandriâ.* Puto Soſtratum ornatus gratiâ ad baſin Phari, proxime ſuperficiem maris, cancros illos addidiſſe, tanquam ſi iis tota moles niteretur. Vitreos autem fuiſſe cancros iſtos impoſſibile eſt, ſed proculdubio ex duriſſimo aliquo lapide Æthiopico, qualis eſt Obſidianus, quem vitri generibus annumeratum fuiſſe teſtatur Plinius, exſecti fuere. Forſan etiam ex marmore Memphitico, quod & ipſum eſt gemmantis naturæ. Atque hæc quidem omnia unius Soſtrati fuere opera. Verum etiam antequam hæc tam vaſta moles exſtrueretur, puto Pharum navibus præluxiſſe. Quin Græcum ſit vocabulum, nullus dubito; ut enim à φαίνω eſt φανὸς, & deinde φανῷδς, ſic quoque à φάω & φάος eſt φαῷδς, & hinc φάρος, tranſlato accentu in priorem ſyllabam, ut ſemper fit cum ex adjectivis fiunt ſubſtantiva. Cæterum ignes illi, qui in Pharis diſponuntur, quandocunque ex ingenti cernuntur intervallo, coire & corrivari videntur, ac ſtellæ inſtar apparent. Hoc ſæpe incautis & ignaris impoſuit nautis, qui ita coarctatam Phari lucem conſpicati, & Canopum, aliamve ſtellam rati in arenæ Marmaricæ curſum ſuum direxerunt. Statius videtur Lunæ comparare iſtas nocturnas flammas:

Lumina noctivagæ tollit Pharos æmula Lunæ.

Claudianus:

——— *Longeque carinis*
Nota Pharos. ———

Sed hoc tamen verum eſt, ſi è propinquo videantur. Tum enim vix ulla aliquando differentia apparet inter Lunam, & alterum iſtud lumen. Hæc clariſſimus Voſſius. Pergit. Mirum eſt veteres quoſdam tam religioſos fuiſſe Homeri cultores, ut maluerint rerum naturam & ſitum regionum ad ejus poeſin componere, quam ipſum erroris arguere, aut ſaltem poemata ejus ad rei veritatem exigere. Nempe quod Tuſcis eſt Dantes, id illis fuit Homerus. Nulla erat ſcientia, quam ex Homero ſolo non exiſtimarent eſſe petendam, ne medicinâ quidem exceptâ, aut chirurgicâ. Quia Homerus ſcripſit Pharum navigatione diei abeſſe ab Ægypto, ideo ſc. mutandus fuit Ægypti ſitus naturalis; nullo aliunde petito argumento, quàm ex aggeſtione limi. Verùm hoc inſigniter confutavit Bochartus, quem vide. Mihi valde probabilis videtur opinio Eratoſthenis, dicentis Homero ignota fuiſſe Nili oſtia. Explodit hanc tamen Strabo, non ſequi, inquiens, ut ignota fuerint, quia non meminit, nam neque patriæ meminiſſe. Verùm, ut puto, non benè aſſecutus eſt Eratoſthenis mentem Strabo. Eratoſthenes ideo dixit Homerum ignoraſſe oſtia Nili, non quia eorum nullam faciat mentionem, ſed quia Pharum à Nilo diei navigatione abeſſe tradidit. Hoc, ut intelligatur, ſciendum eſt, Nilum ab Homero vocari Ægyptum, quod omnes norunt. Cum ergo dicit Pharum ab Ægypto, ſive Nilo, diei navigatione eſſe remotam, manifeſtè intelligit Peluſiacum Nili oſtium. Tantum enim circiter ſpacium uno die percurrere poteſt navis vento ſecundo, uti ait Homerus, impulſa. Si ergo per Ægyptum intellexit remotiſſimum à Pharo oſtium, clarum eſt eum ignoraſſe cætera Nili oſtia. Lucan. 10.

Tum clauſtrum pelagi cepit Pharon; Inſula quondam
In medio ſtetit illa mari, ſub tempore vatis
Proteos, at nunc eſt Pellæis proxima muris.

Pharſal..., à *Pharſalo* op. dicitur tota Theſſalia. Lucan. lib. 1.

——— *Diros Pharſalia campos*
Impleat. ———

Item Lucani poema, quod ſcripſit de bello Civili inter Cæſarem & Pompeium:

——— *Pharſalia noſtra* (inquit ipſe)
Vivet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Pharſalos, Theſſaliæ op. ad Enipeum flu. Catullus:

Pharſalum coeunt, Pharſalia tecta frequentant.

Lucan. lib. 6.

Emathis æquorei regnum Pharſalos Achillis.

Hinc *Pharſalici campi*, pugnâ inter Cæſ. & Pomp. memorabiles. Hi poſtea Philippici dicti ſunt, ſive à *Philippo* rege, ſive à *Philippis*, urbe vicinâ. Vide Steph.

Pharuſii, vel *Phauruſii*, pop. Africæ ultra Mauritaniam. Mela 3. 10. *Deinde Pharuſii, aliquando, tendente ad Heſperidas Hercule, dites: nunc inculti, & niſi quod pecore aluntur, admodum inopes.* Plin. 5. 8. *Pharuſii quondam Perſæ, comites fuiſſe dicuntur Herculis ad Heſperidas tendentis.* Ubi Salmaſius legit, *per ſe comites*, & interpretatur, ſuâ ſponte prorſus ridiculè, inquit Iſ. Voſſius. Vulgatam enim lectionem veram eſſe, apparet ex Salluſtio, qui in Jugurthino, ubi de Herculis exercitu in diverſas oras dilapſo agit, addit; *Ex eo numero Medi, Perſæ, & Armenii navibus in Africam tranſvecti, proximos noſtro mari locos inhabitavere: Sed Perſæ intra Oceanum magis. hique alveos navium inverſos pro tuguriis habuere.* Nempe Perſas illuc conceſſiſſe ſcribit, ubi hic Pharuſios deſcribit Pomponius. Dionyſius:

Ἄγχι δ' Μαρμαρίδας πεπταμένας Αἰγύπτοιο,
Γαραμαί τ' ἐσιόρθε, καὶ ἀσίζουσι Νιγρῆτες·
Ἐξείης δ' ἔπὶ τοῖς, Φαυρύσιοι. ———

Vide Strab. lib. ult. ubi de Mauris.

Phaſelis, nomen urbis. Mela 1. 14. *Phaſelis à Mopſo condita, finis Pamphyliæ.* Hanc alii Pamphyliæ, alii Lyciæ, alii Cilicum urbem eſſe dixerunt. Hoc mirantur viri eruditi, neque minus iſtud, quòd cum Strabo hanc vocet πόλιν ἀξιόλογον, tribuſque portibus inſtructam, Lucanus tanquam opidulum deſcribat; ait namque lib. 8.

——— *Te primum, parva Phaſeli,*
Magnus adit. Nam te metus vetat incola rarus,
Exhauſtæque domus populis, majorque carinæ
Quam tua turba fuit. ———

Verum ita ſeſe res habet. Phaſelis à Lyciis olim fuit habitata, Lyciæque attributa fuit primitùs. Pamphyliis vero latè oram maritimam tenentibus, Pamphyliæ annumerata fuit urbibus, licet incolæ eſſent Lycii. Poſtmodum opportunitate ſitûs allecti, & invitati à Cilicibus, ipſi quoque piraticæ ſe applicuerunt, aut ſaltem piratis receptaculo fuere, deſertâ communi Lyciorum ſocietate, vel ſuâ ſponte, vel ejecti ab illis. Tum Cilicum dicta fuit urbs Phaſelis. Deinceps Pub. Servilius eam evertit. Propter incolarumque itaque paucitatem, *parvam* eam vocat Lucanus. Nam, ſi aliter intellexerit, & exiguum opidulum fuiſſe exiſtimarit Phaſelida, valde erravit. Siquidem Aſconius Pædianus, Corycum, Olympum & Phaſelida, tres magnas Cilicum appellat urbes. Iſ. Voſſius. Ejus mem. Dionyſius:

Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

Incolæ hujus urbis, quia ſolerent piſciculos ſalſos diis ſacrificare, citra ſanguinem, eorum ſordidus tenuiſque ſacrificandi mos abiit in proverbium: *Phaſelitarum ſacrificium.*

Phaſis, fluvius celeberrimus, cujus elegans admodum deſcriptio extat apud Arrianum in Periplo Ponti Euxini. Virg. Georg. 4.

——— *Phaſimque Lycumque.*

Quæ conjunctio ad laudem utriuſque fluvii. Siquidem, teſte Strabone lib. 11. Ποταμοὶ πλεῖους μὲν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, γνωριμώτατοι δ' ὁ Φᾶσις καὶ ὁ Λύκος. Ut plerique tradunt, Colchorum, ut Plutarchus (ſive quiſquis author illius libri) libro de Fluminibus & Montibus, Scythiæ fluvius eſt. Sic dictus fuit, teſte Euſt. in Dionyſ. à Colchide, cujus filius Colchus fuit. Alii volunt appellatum à *Phaſi* nymphâ in eum converſâ. Ita Stukius ex Valerio Flacco. Atqui *Phaſidis* hujuſce nemo, quod ſciam, mentionem facit, verſus autem Valerij ſic legendi ſunt:

Barbarus in patriis ſectatur montibus Æan
Phaſis amore furens, pavidas jacit illa pharetras.
Virgineo turbata metu, diſcurſibus & jam
Deficit, ac volueris victam Deus alligat undâ.

Plutarchus ubi ſupra, ab initio *Arcturum* fuiſſe nominatum ſcribit; nimirum à ſitu regionis frigidæ verſus Arcturum; ſed poſtea hujuſmodi quodam caſu Phaſin fuiſſe appellatum. Phaſis enim Solis & Ocyroæ fil. matrem ſuam in adulterio deprehenſam interemit. Furore itaque correptus, ſemetipſum in Arcturum præcipitavit, unde poſtea fluvius *Phâſis* fuit cognominatus. Stukio videtur hoc nomen ſortitum, vel à claritate limpidâ, quam Arrianus ei tribuit, quaſi διαφανής, vel (cujus idem teſtis eſt) coloris illius mutabilitate, quòd variæ crebræque ſint illius φάσεις, h. e. modò hoc modò illo colore appareat. *Phaſidis* vocabulum (inquit Bochartus) pro rivo, vel flumine merè Syrum eſt. Sic Pſalmo Syro 42. 2. על פצידא דמויא (*al phaſide demoio*) *ad rivos aquarum.* Procopius lib. 2. de bello Perſico, ab initio ortûs ſui *Boam* dicit appellari; hodie corrupto vocabulo *Phaſa*, vel *Faſſo* dicitur. Ortum ſuum ducit (ut Plinius inquit) in Moſchis, ut

Strabo,

Strabo, in Armeniâ, ut Dionyſius, à monte Armenio; verſus ejus hi ſunt:

> ————Ἔνθα ὁ Φᾶσις
> Κιρκαίης κατὰ γαῖαν ἑλισσόμενος πεδίοιο,
> Εὐξείνου πόντοιο ῥοὰς ἐπὶ ...
> Ἀρμενίων ὀρέων ...

Apoll lib 2. eum orire dicit:

> ————Ἀμαραντῶν
> Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιο διὰ Κιρκαίοιο.

Amaranta autem (ut ibidem Scholiaſtes) vel urbs eſt in Ponto, vel montes Colchici, unde (ſecundum Herodotum) Phaſis delabitur. Quo ignorato Egeſtratus Epheſius Phaſidis portus ἀμαραντίας, h e εὐθαλεῖς, καὶ ἀκμαζόντας, i.e. *ſemper florentes* reddidit. Amaranta autem eſſe montes Colchorum, Cteſias quoque lib 2. prodidit. Stephanus Amarantos populos dicit eſſe inter Colchos, apud quos Phaſis flu. naſcitur, unde a quibuſdam *Amaranteus* dicitur. Atque hæc de illius ortu, quem ex Armenia duci, inter omnes ferè authores ſatis conſtat. De exitu ejus (inquit Lud. de la Cerda) quæſtio aliqua, ſed non incerta. Aliqua, nam Hecatæus Mileſius ſcripſit in Oceanum influere ſed non ita incerta; nam certum influere in Euxinum ex Apollonii Scholiaſte, ex Agathiâ, ex Eratoſthene 3 Geogr ex aliis. Ergo cum Hecatæus nominat Oceanum, credibile intellexiſſe mediterraneum. Regio, per quam fluit ſive quæ illi adjacet *Phaſiana*, & illius incolæ *Phaſiani* Diodoro Siculo dicuntur. Xenophon quoque lib 4. a Phaſide 40. m. p. biduo Confectis, obvios ſe habuiſſe dicit in montium verticibus *Chalybas*, *Taochos* & *Phaſianos*; quos Heraclides de politiis commendat, ut quam maximè hoſpitales: φιλόξενοι δ' εἰσὶν, inquit, ὥστε περὶ ναυαγοὺς ἐσπουδάκασι, καὶ τρεῖς μνᾶς διδόναι ἀποπλέουσι (malim διδόναι ἀποπλέουσι) *Hoſpitium ita ſunt amantes, ut naufragium paſſis viaticum præbeant, & ab navigantibus tres minas largiantur.* Et de iiſdem ſic Agathias lib 3. Ἐν γὰρ τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὅσα ὑφ' ἑτέρων βασιλείας τέτακται, οὐκ οἶδα ἔγωγε ἄλλο ὅτι οὕτω κλεινόν τε φῦλον καὶ εὐδαῖμον, πλούτου τε περιβολῇ, καὶ πλήθει χειρῶν, τόπων τε εὐκαιρίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων, καὶ τῇ περὶ ἤθων εὐκοσμίᾳ τε καὶ δεξιότητι, *inter nationes quæ ſub alieno imperio conſtitutæ ſunt* (id eſt extra Romanam ditionem) *nullam equidem aliam vidi ita celebrem atque felicem, tam opum excellentiâ, quam multitudine ſubditorum, locorum etiam opportunitate, abundantiaque rerum neceſſariarum, ac morum elegantiâ & dexteritate.* Bochartus. Hos Hippocrates lib de aere, aquis & locis Φασιανοὺς vocat, vitamque agere dicit in paludibus, domos ligneas, & ex arundinibus in ipſis aquis habere extructas, neque inde multum ad emporia, urbeſque prodire, verum naviculis quibuſdam ex uno ligno fabrefactis ſurſum ac deorſum commeare. Aquas habere calidas, & ſtagnantes, à Sole putrefactas, imbribuſque auctas. Regionem illorum calidam, aquoſam ac denſam, imbribus magnis, & impetuoſis obnoxiam. Ob hanc cœli terræque conſtitutionem, & fructus inſalubres qui ibi naſcuntur, qui nunquam matureſcunt; & incolæ magni, corpulenti, quorum neque juncturæ, neque venæ apparent, colore pallido, qualis eorum qui morbo Regio laborant, linguâ graviſſimâ ob aerem obſcurum, & humidiſſimum, ad laborem à naturâ ſegnes. Hinc *aves Phaſiani*, Anglicè *Pheſants.* Mart. 3. 58.

> *Et impiorum Phaſianum Colchorum.*

Et ep 77. ejuſdem libri:

> *Nec Libyæ mittis, nec tibi Phaſides aves.*

Et lib 13. ep. 72.

> *Argivâ primum ſum tranſportata carinâ,*
> *Ante mihi notum nil, niſi Phaſis erat.*

Fluvius hic multis nominibus clariſſimus eſt. Primò urbibus, celeberrimis, quibus illius ripæ veſtitæ, atque ornatæ fuerunt. Ut *Tiritace*, *Cygnus*, & quæ (teſte Plinio) in illius faucibus ſita eſt *Phaſis*, *Poliſtonia* hodiè, Colchorum (ut Strabo tradit) emporium, quod ex aliâ parte amni præcingitur, ex aliâ lacu, ex aliâ mari, unde biduo triduove Amiſum, Sinopemque navigatur. Præterea, quæ (ut inquit Plinius) maximè inclaruit, Æa 15. m. p. à mari, ubi Hippus & Cyaneus, ſive Cyaneus, vaſti amnes in eum confluunt, quæ urbs Mileſiorum eſt colonia; item Dioſcurias, uti teſtatur Marcellinus, nunc uſque nota. Per hunc fluvium Argonautæ cum Jaſone in Colchos navigarunt ad rapiendum vellus aureum. Unde Ovid Met. 7.

> *Multaque perpeſſi claro ſub Jaſone tandem*
> *Contigerant rapidas limoſi Phaſidos undas.*

Idem lib 4. de Ponto:

> *Et quondam Graiis Phaſi petite viris.*

Catullus:

> *Peliaco quondam prognatæ vertice pinus*
> *Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas*
> *Phaſidis ad fluctus, & fines Æetæos.*

Val. Flaccus initio operis:

> *Phaſidicamque ratem; Scythici quæ Phaſidis oras*
> *Auſa ſequi.*————

Hinc proverbium illud natum:

> Εἰς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

Unde Plin. 26. 8. *Alvi causa ad Phaſim navigatur.* Prop. l. 20.

> *Namque ferunt olim Pegaſæ navalibus Argo*
> *Egreſſam longâ Phaſidos iſſe viam.*

Theocritus in fine Idyllii 13.

> Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Magnam præterea, ut Euphrates, Nilus, aliique fluvii Phaſis quoque agros fœcundandi vim obtinet. Hinc illud Lucani.

> *Colchorum qui rura ſecat ditiſſima Phaſis.*

Admirabilis porro eſt fluvii hujus profunditas (eſt enim ut inquit Procopius lib 2. de bello Perſico ſub initium, ſi quis alius, maximè profundus) Theocritus ubi ſupra:

> ————Βαθὺν δ' εἰσαφίκετο Φᾶσιν

Et Orpheus in Argonaut. Φᾶσιν ἀπείριτον. Val Flac.

> ————*Fluenti cum Phaſidis alti*
> *Tranſierit Perſes*

Deinde ejuſdem latitudo, quam Procopius magnam, Xenophon lib 4. Ἀναβάσ. circiter 20 p. eſſe dicit: non ſine causâ igitur ab Apollonio εὐρύς, & εὐρυρέων lib 2. dictus fuit. Denique ejuſdem celeritas tanta eſt, teſte Procopio ubi ſupra, ut in mare Euxinum prorumpens longè diſtinctus feratur, nuſquam cæteris aquis commixtus, ita, ut ex eo pura bibendi nautis in medio pelago ſit facultas. Hinc optimo jure ab Ovidio & Val. Flacco *rapidus* dicitur. Apollonius lib 2.

> Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.

Hinc Marcellinus lib 2. tremebundis curſibus eum Colchos dicit attingere. Val Flac. lib 5.

> *Magnus ubi adverſum ſpumantis Phaſis in æquor*
> *Ore ruit.*————

Mirum itaque ab Agricola inter tardos & leniter fluentes fluvios enumerari, & ab Hippocrate ςαθερώτατον, & ἠπιώτατον ῥέοντα vocari. Æſchylus in Prometheo ſoluto, Europæ atque Aſiæ δίδυμον, καὶ μέγαν τέρμονα Phaſin vocat. Frigiditatem ejus haud obſcurè innuit Statius in Theb.

> ————*Non ulla morus nec autumna niveſi*
> *Phaſidis*————

Idem Sylv. 2.

> *Vinceret aſpectu gelidi non Phaſidis ales.*

Idem *ferum* & *horridum* in Sylvis appellat. Claudianus:

> ————*Calcabitur aſper*
> *Phaſis equo.*————

Romani Luxuriam ſuam ultra hunc flu. extendebant. Sen. de Conſol. *Ultra Phaſin capi volunt, quam ambitioſam popinam inſtruat.* M Manilius:

> ————*In luxum jam venter longigitur,*
> *Quàm modo mulierà; Numidarum paſcimur oris*
> *Phaſidis & damnis.*

Panegyricus: *Dapes quas poſitas extra Romanum Colchus imperium mittit.* Vide plura apud Stukium Scholiis in Periplum Ponti Euxini. Item *Phaſis* fluvius in Taprobane. Stephanus.

Pheneum, op. Arcadiæ, ubi Moly herba naſcitur. Pop. *Pheneatæ*, qui adorant Mercurium quinctum. Cic lib. 3. de N D. ubi de Mercurio: *Quinctus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe*, &c.

Pheneus, lacus Arcadiæ in Alpheum defluens, cujus aqua nocturno tempore pernicioſa, diurno tempore ſalutaris eſt. Ovid Met. 15.

> *Eſt lacus Arcadiæ (Pheneum dixere priores)*
> *Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto;*
> *Nocte nocent potæ, ſine noxâ luce bibuntur.*

Papinius Theb. 4.

> *Et Pheneos nigro Styga mittere credita Diti.*

Ubi inſcitè Muretus Peneum amnem in Arcadiâ ex Theſſaliâ tranſtulit, merito notatus a Scalig. ad Catulli Carm. 64.

> ————*Tanto te abſorbens vertice amoris*
> *Æſtus in abruptum detulerat barathrum;*
> *Quale ferunt Graii Pheneum prope Cyllenæum*
> *Siccare emulsâ pingue palude ſolum.*

Et reliqua, ubi Herculem ejus effoſſorem canit. De Pheneo multa Pauſanias. De Stygis ad eam aquis Herodotus Euterpe. *Phenei* meminit Hom. in Catalog.

> Οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον.

Pheræ, *Cheramidi* Sophiano & al. op Meſſeniæ, in orâ ſinûs Meſſeniaci, inter Meſſenen ad Bor. & Abeam ad Auſt. Item op. in Achaiâ Peloponneſiacâ. Ptol. *S. Georgio* Nigro. Long 48. 25. Lat. 37. 00.

Pheræ, *Fere* adhuc, teſte Leunclavio, & *Jenizar*, teſte Nardo, op. Theſſaliæ geminum, ad diſtantiam 8. ſtad in Pelaſgiâ reg. à Pelio monte 180. ſtad. diſtans, teſte Strabone, à Pagaſis 90. inter Demetriadem & Pharſalum, apud Barbeſlem

ticum. Hinc *Pheræus* Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore ſuâ Thebe ob pellicatûs ſuſpicionem interfectus eſt, teſte Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque ſuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus eſt letho conjugis enſe ſuæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pherezæi, populi, de quibus id ſolum ex Scripturâ conſtat eos habitaſſe in montanis & ſilveſtribus locis. Hinc agreſte hominum genus fuiſſe colliges, qui cum procul ab urbibus in ſolis pagis degerent, *Pherezæi* dicti ſunt non immerito. Hebræi quippe pagos פרזות *pherazoth*, paganos פרזים *Pherazim* vocant.

Phila, urbs Macedoniæ, quam Demetrius, Antigoni filius, *Gonatas* cognominatus, juxta Peneum flu. condidit. *Fello* hodie Nardo. Item inſ. parva Libyæ intra Tritonem flu. in quâ Nyſa opidum, ad quod unicus eſt aditus. Eſt & inſ. parva Gall. Narbon. inter Leronem & Phœnicem, teſte Plinio. Ferrar.

Philadelphia, urbs gemina: una Lydiæ, adhuc *Philadelfia* cognominata, urbs olim Epiſcopalis, ſub Archiepiſc. Sardiano, nunc & ipſa metropolis, inter Sardes 28 & Tripolim ſupra 30. m. p. ac inter Epheſum ad occ. & Tiberiopolim ad ort. 60. à Thyatirâ 64 in merid. ad Tmoli mont. radices, terræ motibus vexata. Altera in Cœleſyriâ, *Amana*, & *Aſtarte* olim Stephano. *Rabbath* Ebræis, teſte D. Hieronymo, Epiſc. ſub Archiep. Boſtrenſi, Gadaræ & Areopoli finitima, in Decapolitanâ reg. à Philadelpho rege condita. Eſt & *Philadelphia* urbs Ciliciæ. Ptol.

Philæ, op. Ægypti in Thebaide. Eſt & inſ. Ægypti parva, aſpera, & undique prærupta, Ptol. & Heliodorus. Lucanus lib. ult.

Rurſus multifidas revocat piger alveus undas,
Quà dirimunt Arabum populis Ægyptia rura
Regni clauſtra Philæ. ———

Plin. 5. 9. *Eſt in adverſo inſula quatuor Philæ, 600. m. p. à Nili fiſſurâ, unde appellari diximus Delta.* Sen. Nat. Eu. 4. 2. *Nunc vero magnas ſolitudines pervagatus, & in paludes diffuſus, gentibuſque ſparſus, circa Philas primum ex vago & errante colligitur*, &c. Ac rurſum: *Primum incrementum Nili, circa inſulam quam modo retuli Philas naſcitur.* Forſan illic legend. *inſulas quas.* Inde eidem Senecæ ad finem epiſtolæ ſecundæ *Philiſtæ* latrones & prædones, quales fuere earum 4 inſularum incolæ. In iis accipiter numinis inſtar colitur.

Philippi, Col. & urbs Macedon. Archiep. in Thraciæ confin. apud M. Pangæi radices, *Crenides*, teſte Diod. Sic. apud oram maris Ægæi, olim clara, nunc penè jacens & deſerta. Hic *campi Philippici*, ubi inter Cæſ. & Pomp. pugnatum eſt; poſtea vero inter Auguſtum & Caſſium. Virg. Æn. 1.

Romanas acies iterum videre Philippi.

Ovid. Met. 15.

Emathiique iterum madefient cæde Philippi.

Prop. lib. 2.

——— *Mutinam aut civilia buſta Philippos,*
Aut canerem Siculæ claſſica bella fugæ.

Sen. in Oct.

Patere volucres & feras ſævas diu
Triſtes Philippi, hauſit & Siculum mare
Caſſes.

Mem. hujus urb. B. Lucas, Act. Ap. 16. 12.

Philyres, pop. juxta Pontum. Dionyſ. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους. ———

Val. Flac. lib. 5.

Mſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis,
Byzereſque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora. ———

Phintbia, Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi poteſt, ſed omnia fluitant, Plin. 35. 2. Φιντίας Diodoro. Unde Phalaridi in epp. opidani ſunt Φιντιεῖς. Item amicus Damonis cujuſdam, ut ex Plutarcho invenimus. Quanquam apud Val. Max. & Cicer. de Off. *Pythias* dicitur.

Phintonis, *Phinton* Capellæ, inſ. inter Sardiniam & Corſicam. Plin. Ptol. *Iſola roſa* Ortelio, *Iſle de Figo* Pineto.

Phinaſi, Scandiæ inſ. pop. Ptol. *Francs* Turnebo, cujus opinionem rejecit F. Hotoman. in Francogalliâ, & merito quidem, ut à vero alienam.

Piſon, vel *Phiſon*, i. e. *oris mutatio*, ſive *multitudo*, ſive *extenſio*, fluvius è Paradiſo fluens. Gen. 2. qui ab Euſeb. & Hieronymo in Qu. Hebr. Ganges dicitur. Heſychius; Φείσων ποταμὸς Παραδείσου ὁ ἑρμηνεύεται σῶμα κόσμος, ὑπὸ δὲ Ἑλλήνων Γάγγης. Alcimus Avitus:

Quartus delabens Phiſon, quem nominat India Gangen.

Interim vero tertius Geographus eſt Epiphanius qui Orientem ſimul & Occidentem conturbat. Sic enim ille in Anchoratu: Καὶ Φεισὼν μὲν ὄντω ὁ Γάγγης παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καλούμενος καὶ Αἰθίοψιν. Ἕλληνες δὲ τοῦτον καλοῦσιν Ἰνδὸν ποταμόν, &c. Διαπερᾷ δὲ τὴν μεγάλην Αἰθιοπίαν καὶ διὰ ἐξόδου Γαδείρων, εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανόν.

Phlegethon, flu. infernalis, flammis æſtuantibus rapidus, ab *urendo* ſic dictus; quam etymologiam poetæ paſſim innuunt. Author Culicis:

Nec timuit Phlegethonta furentem ardentibus undis.

Silius lib. 13.

——— *Exundantibus urit*
Ripas ſævus aquis Phlegethon, & turbine anhelo
Flammarum reſonans ſaxoſa incendia torquet.

Idem ibidem:

Ardens Phlegethontæ natat fornacibus æſtu.

Statius Theb. 4.

Fumidus atra vadis Phlegethon incendia volvit.

Silius ni fallor,

Fons rapidus furit, atque uſtas ſub gurgite cautes
Egerit, & ſcopulis pulſat flagrantibus ora.

Seneca in Thyeſte:

Phlegethon arenas igneus totas agens.

Virgil. Æneid. 6.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetque ſonantia ſaxa.

Hinc *Phlegethonteus*. Claud. 1. de Raptu:

Et Phlegethonteæ requierunt murmura ripæ.

Et *Phlegethontis*. Ovid. Met. 5.

——— *Sparſitque caput Phlegethontide lympha.*

Phlegra, urbs Macedoniæ, in quâ Gigantes olim cum cœleſtibus conflixere, & ab Hercule extincti erant. Hanc Eudoxus poſtea *Pallenen* dictam ſcribit. Steph. Silius lib. 12

Tradunt Herculeâ proſtratos mole Gigantes
Tellurem injectam quatere, & ſpiramine anhelo
Torreri latè campos, quotieſque minatur
Rumpere compagem impoſitam, expalleſcere cælum.

Ubi loquitur de *Phlegræo campo* qui eſt in Campaniâ juxta Cumas. De quo vide Cluverium Ital. Ant. pag. 1114. Hinc *Phlegræus*. Ovid. Met. 10.

——— *Prius cecini plectro graviore Gigantes*
Sparſaque Phlegræis victricia fulgura campis.

Propertius 3. 11.

Iſſent Phlegræo melius tua funera campo.

Poetæ fabulâ hâc in comparationibus ſuis plerumque utuntur. Lucan. lib. 7.

Non aliter Phlegræ rabidos tollente Gigantes
Martius incaluit Siculis incudibus enſis,
Et rubuit flammis iterum Neptunia cuſpis,
Spiculaque extenſo Pæan Pythone recoxit,
Pallas Gorgoneos diffudit in ægida crines,
Pallenæa Jovi mutavit fulmina Cyclops.

Statius Theb. 2.

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſis Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Palladis angues,
Inde Pelethroniam præfixa cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obnixus Olympo
Tot quereretur ceſſare manus. ———

Idem 1. Achilleidos:

Sic cum palantes Phlegræa in caſtra coirent
Cælicolæ, jamque Odryſiam Gradivus in haſtam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues,
Ingentemque manu curvavit Delius arcum,
Stabat anhela metu ſolum Natura Tonantem
Reſpiciens, quando ille hyemes, tonitruſque vocaret
Nubibus igniferam qui fulmina poſceret Ætnam.

Silius lib. 9.

Tollitur immenſus deſerta ad ſidera clamor,
Phlegræis quantas effundit ad æthera voces
Terrigenum campis exercitus, aut ſator ævi
Quantâ Cyclopas nova fulmina voce popoſcit
Jupiter, extructis vidit cum montibus ire
Magnanimos raptum cæleſtia regna Gigantes.

Et lib. ult.

Qualis odoratis deſcendens Liber ab Indis
Egit pampineos frenatâ tigride currus.
Aut cum Phlegræis confecta mole Gigantum
Inceſſit campis tangens Tirynthius aſtra.

Val. Flac. lib. 6.

——— *Tremebundaque pulſu*
Nutat humus; quatit ut ſævo cum fulmine Phlegram
Jupiter, atque imis Typhœa verberat arvis.

Atque hæc poetæ. Theagenes vero & Eudoxus qui ad hiſtoricam fidem pugnam hanc reducere conantur; Pallenen, inquiunt

quiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines temerunt, quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo miſſa ſunt, donec ii fugere coacti ſunt, & ingenti victoriâ ſuperati. Ex hàc re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum Diis. Id autem ideo fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, ut ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui, cum exitum è cavernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè terram tandem quatit, & commovet, exuritque frequenter; unde & nomen ſortitur, φλέγω enim Græcè *exurere, ardereque* ſignificat.

Phlius, untis, à *Phliunte* conditore, teſte Pauſaniâ, op. Peloponneſi geminum: Unum in Sicyoniâ reg. prius *Arantia*, & *Ara[illegible]ea*, teſte Strabone. *Tri* Sophiano, *Rupela* Leonico, *Phoica* Pineto, à Corintho 30 ſtad. in occ. à litore 20. Alterum in Elide, teſte Plinio, à Cyllene 15 m. p. à litore 2. ab Olympiâ 63. Populi *Phliaſii* Xenophonti fide & fortitudine clari.

Phocæa, urbs Æolidis in orâ, inter Cumam ad Bor. & Smyrnam ad merid. à quâ 25. m. p. recedit, apud oſtia Hermi flu. Epiſc. ſub Archiepiſc. Smyrnenſi. *Phocæi* Melæ, Athenienſium colonia. Mem. ejus Lucan. lib. 3.

Et poſt tralatas exiſtæ Phocaidis arces.

Item *Phocæa* alia opidum Cariæ juxta Mycalen Mont. Plinius. *Phocenſes* Ioniæ pop. patrium ſolum communi conſilio relinquentes, ſe non reverſuros jurejurando, addita devotionibus, & execrationibus, polliciti ſunt, & in Galliam profecti Maſſiliam urb. condiderunt, ut authores ſunt Herod. lib. 1. & Strabo lib. 4. Hinc ortum adagium eſt: *Phocenſium execratio*, de jurejurando multis vinculis aſtricto, uti Horat. meminit Epod. 16. à quo *Phocæi* dicuntur. *Phocenſes* quoque Phocidis in Græciâ pop. rem memoratu dignam feciſſe narrat Plutarchus. Hi enim in prælium contra Theſſalos exeuntes, mulieres & liberos in unum locum congeſtos, ubi ipſi à Theſſalis victi eſſent, & interfecti, comburendos illico mandarunt iis, quos ad cuſtodiam reliquerant: quod conſilium & mandatum etiam mulieres ipſæ approbârunt, licèt non adimpletum fuerit, victoriâ adverſus Theſſalos reportatâ. Ex eâ deliberatione natum eſt proverbium: *Phocenſium deſperatio*, de ſtulto & infimo conſilio. *Phocæi*, etiam & *Phocenſes* dicuntur, & *Phocaici*, pop. Æolidis in Aſiâ, & Phocidis in Græciâ, qui & *Cyrrhæi* & *Caſtalii* quoque apud poetas dicuntur.

Phocis, regio Achaiæ, inter Bœotiam & Ætoliam ad occ. in quâ Delphi urbs, & Parnaſſus mons cum Helicone. Ovid. Met. 1.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

Dionyſius verſ. 437.

Τῷ δ' ἔπι Φωκῆες [illegible] ἀγλαΐην [illegible],
Ἑλλάδος [illegible] [illegible] Θερμωδον
Πατροκλῶ [illegible] ὑπὸ πτυχὶ ——

Phœnice, reg. Syriæ maritima, inter reliquam Syriam ad Bor. Eleuthero flu. diſterminante, & Palæſtinam ad merid. Chorſeo flu. ab eâ diviſa; Ubi Tripolis, Byblos, Tyrus & Sidon, urbes quondam claræ. Pop. *Phœnices*, quos Joſephus author eſt inveniſſe Græcas literas. Sane Lucanus lib. 3.

Phœnices primi (famæ ſi creditur) auſi
Manſuram rudibus vocem ſignare figuris.

Phœnices inter alia de nimio cauponandi ſtudio apud Pindarum notantur. Unde adagium, *Phœnicum more*, de compenſatione quæ fieri ſolet de manu in manum; quod fit ubi res eſt cum homine incertæ fidei; Sic enim caupones faciunt, manu dantes ſimul & recipientes. Fuere & aſtuti ac inſidioſi, ut adagium ab illis prodierit apud Diogen. & Suidam: *Phœnicum pacta*, in vafros & aſtutos, quales fuere Phœnices, qui hoſpitia terræ per diem & noctem impetrata, juſſi abire, reſponderunt, illum diem & noctem nondum præteriiſſe. Phœnices primi mercaturam exercuiſſe feruntur, uti ex Sophocle legitur. Dionyſius verſ. 904.

Οἱ [illegible] ἐπ' ἠπείρω, τοὶ Σύριοι [illegible],
Οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἔασι [illegible] Φοίνικες,
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς οἱ Ἐρυθραίου γεγάασιν,
Οἳ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
[illegible] δ' [illegible] [illegible] ἐμπορίης ἐμνήσαντο,
Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἀστρων πόρον ἐφράσσαντο.

Nunc ſecundo loco (inquit Bochartus) ſe offerunt Phœnicum [illegible], qui paulo poſt ætatem Moſis à Joſuâ & Iſraelitis [illegible] ſolo pulſi, primò in Phœnices litora, mox per totum mare Mediterraneum cœperunt ſe diffundere, & in multis Europæ, A[illegible], & Africæ locis colonias diſſeminare. Partem in Africam conceſſiſſe colligere eſt ex Procopii Vandalicis, ubi [illegible] Africâ Tingitanâ erectarum cum Phœn[illegible] inſcriptione: ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ ΟΙ ΦΥ-ΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ [illegible]ΟΥ ΝΑΥΗ. Hoc eſt: *Nos ii ſumus qui fugerunt à facie Joſuæ latronis filii Nave.* Phœnices ſcripſerant, ut fas eſt conjectare אנו כורחים מפני יהושע איש החמס בן נון *Phœnicum* porro vel *Phœnicæ* nomen, ſit licet pervulgatum, obſcuræ tamen eſt originis, & perincertæ. Sunt qui ἀπὸ τῶν φοινίκων à palmarum copiâ *Phœniciam* dictam volunt; alii à colore Rubri maris, unde ſe in Syriæ litora migraverint primi Phœnices; alii à purpuræ colore puniceo, cujus Tyri magnus proventus; alii ἀπὸ τοῦ φόνου à cædibus quibus fuerint olim impenſè dediti; alii à *Phœnice* Tyrio, cujus in poetarum fabulis multa mentio. Pleique recentiorum nomen Hebræum eſſe putant, à Græcis interpolatum, quod quidem Scaliger פנחס *Pinchas*, Fullerus [illegible] *Panek*, alii פנג *Pannag* ſcribi volunt, nullis authoribus freti: Cùm Hebræus ſcriptor vetuſtus nullus extet, qui Phœniciam vel Phœnices his nominibus appellaverit. His igitur omiſſis, Bochartus *Phœnicum* vocabulum Græcum eſſe non diffitetur; ſed quomodo Græcæ ſunt tot populorum, urbium, fluminum nomenclaturæ, quas ex Hebræâ linguâ deſumptas Græci ad ſuæ typum ſic effinxerunt, ut viderentur apud ſe natæ. Ita ex *Moph* fecere *Memphin*; ex *Boſra*, *Byrſam*; ex torrente *Jabboc*, *Jobacchum*; ex torrentibus *Kedron* & *Kiſon*, torrentes τῶν Κέδρων, καὶ τῶν Κισσῶν, i. e. *cedrorum* & *picearum*. Eâ plane ratione *Phœnicum* vocem à Græcis effictam fuiſſe putat vir magnus ad inſtar Hebraicarum בני ענק *phene Anak*, ac ſi *filios Anak*, vel *Anacæos* dixeris. Item Φοίνικες, γένος τι Ἀθηναίων, teſte Heſychio. Vide Meurſ. Attic. Lect. pag. 311.

Pholegandrus, inſula una Sporadum. *Phlecandrus* Ptol. & Heſychio. *Phlegandrus* eſt Punice פלך גנדרי *Phelecgundari*, h. e. *tractus lapidoſus*. Rectè Bochartum ſic conjectaſſe doceant hæc Strabonis lib. 10. quæ inde deſcripſit Stephanus: Φολέγανδρος, ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Arati verſus ſic ſe habet:

Ὦ Λητοῖ σὺ μὲν ἥ γε σιδηρείην Φολέγανδρον.

Pholoe, mons Peloponneſi in Arcadiâ ſylvoſus, nivoſus, & excelſus, Piſæ Olympiæ proximus. Hujus mem. Ovid. lib. 2. Faſt.

Teſtis erit Pholoe, teſtes Stymphalides undæ.

Stat. 3. Theb.

Unus ut ex ſylvis Pholoes habitator opacæ.

Sidonius Apollinaris:

Paſſim per Pholoen jacet nivoſam.

Lucan. lib. 3.

———*Tunc linquitur Æmus*
Thracius, & populum Pholoe mentita biformem.

Strabo lib. 8. Καὶ ἡ Φολόη δ' ὑπέρκειται τῆς Ὀλυμπίας ἐγγυτάτω ὄρος Ἀρκαδικόν, ὥστε τὰς ὑπωρείας τῆς Πισάτιδος εἶναι. Nomen ſortitur à *Pholo* illo Herculis intimo ibi ſepulto. Inſignis eſt locus Diod. Sic. lib. 4. Ὃν Ἡρακλῆς μεγαλοπρεπῶς θάψας ὑπὸ τὸ ὄρος, ὃ μάλιστα ἐπαξίως [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] διὰ τῆς ὁμωνυμίας [illegible] τὴν [illegible], καὶ [illegible] [illegible]. Inde *Pholoeticus*. Sidon. in Paneg. Majoriano.

———*Non ſic Pholoetica monſtra*
Atque Pelethronios Lapithas Semeleius Evan
Miſcuit.———

Eſt etiam famulæ cujuſdam textricis nomen. Virg. Æn. 5.

Olli ſerva datur operum haud ignara Minervæ
Creſſa genus Pholoe, geminique ſub ubere nati.

Phrudis, Gall. Belg. flu. Ptol. *Some* Becano, *Sambris* vero Cenali.

Phruri, Scythica gens Sericæ vicina. Dionyſius:

Καὶ Τόχαροι, Φρουροί τε, καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν.

Ubi aliqui Φρῦνοι.

Phrurium, promont. Cypri, inter Zephyrium promont. ad occ. & Curium urb. ad ort. *Capo Bianco* Mercatori. Item Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Phrygia, regio Aſiæ gemina: *Magna* Ptolemæo, ſeu *Major* Xenophonti, Livio, & aliis, quæ & *Pacatiana* in Lib. Notit. & Concil. dicitur; in quâ Synnada & Laodicea metropoles, tota mediterranea. *Germian* Caſtaldo, *Durgat* vero Turcis, teſte Leunclavio; Galatiæ, Pamphyliæ, Lydiæ, Cariæque confinis. Altera *Minor*, quæ Epictetos, teſte Strabone, dicta eſt & Helleſpontiaca, & Troas Ptolemæo, Myſia vero Plinio, *Sarcum*, vel *Sacrum* Caſtaldo, in quâ urbes Alexandria, & Dardanum in orâ, & intus Ilium, ſive Troja. Pop. *Phryges*. Virg. Æn. 9.

O verè Phrygiæ, neque enim Phryges, ite per alta
Dindyma.———

Antiquitas eos *Bryges* appellavit, uti docet Herodotus in Polyhymnia, qui addit ſic dictos eſſe priuſquam tranſmigraſſent in Aſiam. Strabo habet Βρίγες & Βρίγας. *Brigantes* eoſdem nominari ab Herodiano tradidit Stephanus. Item locus inter Bœotiam & Atticam. Steph. Porro *Phryges* barbari ac ſervili ingenio eſſe feruntur, qui ſolis verberibus in officiis continentur, unde Proverbium: *Phryx verberatus melior*, teſte Suida;

di, quod & Cicero habet in Orat. pro L. Flacco, ubi ait, *Phrygem plagis meliorem fieri ſolere*. Illud quoque: *Serò ſapiunt Phryges*, non ſolum ab Andronico, ſed etiam a Tullio in epiſt. Famil. uſurpatur in eos, quos ſerò pœnitet malè ſeu ſtultè factorum.

Phthia, urbs Theſſaliæ, patria Achillis, unde *Phthius* dicitur ab Horatio in Odis:

> ——— *Trojæ prope victor altæ*
> *Phthius Achilles.*

Ejus mem. Ovid. Met. 13.

> *Quis locus Ajaci? Phthiam hæc Scyronve feratur.*

Virg lib. 1. Æn.

> *Cum domus Aſſaraci Phthiam, clarasque Mycenas*
> *Servitio premeret.* ———

Item portus Marmaricæ Ptol. Plin. Strab. *Porto del Patriarcha*, teſte Moletio.

Phthiuthia, op. ſeu pagus Siciliæ mediterr. in orâ Auſtrali ad flu. cognominem, inter Camarinam, & Terram novam in mare influentem. *Drilo*, teſte Nigro.

Phthuris, Æthiopiæ op. unum ex iis quæ C. Petronius, quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnavit. Plin. 10. 39.

Phthuth, Maurit. Tingitanæ flu. extra Herculis columnas, in Oceanum Atlanticum influens, inter Solis mont. & Phut op. *Tenſiſt* Caſtaldo, *Fez* Varrerio.

Phycole, urbs Æmiliæ marit. Epiſc. ſub Archiepiſc. Ravennate, inde 15. m. p. Ariminum verſus 20. ubi ſal coquitur, ingenſque illius proventus eſt in totâ Æmiliâ: urbs ob aëris inſalubritatem a paucis habitata. *Cervia* vulgò dicitur.

Phycus, untis, promont. Cyrenaicæ apud Cyrenen urb. inde introrſum ad 12. mill. diſtantem. Eſt etiam caſtrum, quod Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & a Barbaris *Baxa* ſeu dici. Lucan. lib. 9.

> ——— *Sævas meritum Phycunta rapinas*
> *Sparſit.* ———

Phylace, op. Theſſaliæ in Epiri, ſeu Molotidis (quæ eſt regio Epiri) confin. à *Phylaco* Deionis filio conditum. In hoc Proteſilaus regnavit, unde ipſe *Phylacides* dictus. Ejus mem. Lucan. lib. 6.

> ——— *Prima Rhoeteia litora pinu*
> *Quæ tetigit Phylace, Pteleoſque & Dorion ira*
> *Flebile Pieridum* ———

Phylace etiam Pauſan. & Apollod. locus eſt Peloponneſi in Arcadiâ, unde Alpheus flu. oritur. *Phylace* quoque Hermopolitana, urbs Ægypti ab Nilum, *Benſuaif* Zeglero, cui etiam *Phylace Thebaica* eſt in eadem reg. quam *Minia* dici idem ait. Item *Phylace* Macedoniæ op. in Pieriâ reg. inter Lariſſam & Pellam. Plin. Ptol.

Picardia, prov. Gall. Belg. in regno Franciæ, in confin. Belgii, inter Campaniam ad ort. Hannoniam & Arteſiam ad Bor. mare Britannicum & Normanniam ad occ. & provinciam inſulæ Franciæ ad merid. Ejus caput eſt Ambianum *Amiens*.

Picentia, Picentinorum op. quod caput gentis fuit, teſte Strabone lib. 5. Τῶν δὲ Πικεντίνων μητρόπολις Πικεντία. Silius lib. 8.

> ——— *Nunc ſeſe oſtendere miles*
> *Leucoſiæ è ſcopulis, nunc quem Picentia Pæſto*
> *Miſit.* ———

Mela 2. 4. *Pæſtum opidum, Silarus amnis, Picentia*. *Picentium* Stephano dicitur. *Vicenziam* hodie vocari tradit Leander. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 6.

Picenum, Picentium regio, qui Umbris & Sabinis ab ortu Solis proximi fuerunt. Dicitur & *Picenus ager*, vocabulo adjectivo: quod etiam in aliis rebus ad hoc ſolum pertinentibus uſurparunt veteres Romani. Horat. lib. 2. Sat. 3.

> ——— *Picenis excerpens ſemina pomis.*

Juvenal. Sat. 11.

> *Signinum, Syriumque pyrum, de corbibus iiſdem*
> *Æmula Picenis & odoris mala recentis.*

Martial. 1. 43.

> *Nec de Picenis venit oliva cadis.*

Auſon. Ep. 3.

> *Quales Picenæ populator turdus olivæ*
> *Clunes opimat cereas.*

Plutarcho ac Ptolemæo, gens ipſa dicitur Πικηνοί, regio vero Appiano Civil. lib. 1. Πικηνῖτις, quæ Polybio lib. 2. & Straboni lib. 5. eſt Πικεντίνη, quo vocabulo gentilitio Romani quoque uſi ſunt. Polybio lib. 3. ac Dion. lib. 63. gens dicitur ad ſuperum mare ut omnibus pariter Latinis, Πικεντῖνοι. Stephano vero corruptè Πικεντίνοι. Regio vero eorundem eidem τὸ Πικεντῖνον. Ὀμβρικοὶ, inquit, ἔθνος Ἰταλικὸν περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, μέσον τοῦ Πάδου καὶ Πικεντίνου. De origine gentis ita Plin. 3. 13. *Orti ſunt à Sabinis, voto vere ſacro*. Et Strab. lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον ἔθνος οἱ Σαβῖνοι, οἱ καὶ αὐτόχθονες. Τούτων δ' ἄποικοι Πικεντῖνοί τε καὶ Σαυνῖται. Et eodem libro poſtea: Ἔστι δ' ἡ Πικεντίνη μετὰ τὰς Ὀμβρικὰς πόλεις τὰς μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ Ἀγκῶνος. Ὥρμηνται δ' ἐκ τῆς Σαβίνης οἱ Πικεντῖνοι, δρυοκολάπτου τὴν ὁδὸν ἡγησαμένου τοῖς ἀρχηγέταις, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Πῖκον γὰρ τὸν ὄρνιν τοῦτον ὀνομάζουσι, καὶ νομίζουσιν Ἄρεως ἱερόν. Feſtus: *Picena regio in quâ eſt Aſculum: dicta quòd Sabini, quum Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederit*: Forſan a ſimilitudine vocabuli *Picentium* Latinis occaſio nata fabulam de pico avi fingendi. Quam tamen longe aliter conſtruxit, lepidiuſque adornavit Silius, non à volucre, ſed ab homine, nomen, originemque gentis deducens. Sic enim ille lib. 8.

> *Et qui Picenæ ſtimulat telluris alumnos,*
> *Horridus & ſquamis & equinâ Curio criſtâ*
> *Pars belli quàm magna venit!*
> *Hæc & quos paſcunt ſcopuloſa rura Numana,*
> *Et queis littoreæ fumant altaria Cupræ,*
> *Quique Truentinas ſervant cum flumine turres,*
> *Cernere erat* ———
> *Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,*
> *Murice nec Libyco; ſtatque humectata Vomano*
> *Hadria, & inclemens hirſuti ſignifer Aſcli.*
> *Ipſe eis quondam, nomen memorabile ab alto*
> *Saturno, ſtatuit genitor, quem carmine Circe*
> *Exutum formæ volitare per æthera juſſit,*
> *Et ſparſit plumis croceum fugientis honorem.*

De ubertate regionis ita tradit Strabo lib. 5. Κεῖνται δ' οἱ Πικεντῖνοι ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀρξάμενοι μέχρι τοῦ πεδίου καὶ τῆς θαλάττης, ἐπὶ μῆκος ἔχοντες ηὐξημένην μᾶλλον ἢ πλάτος τὴν χώραν, ἀγαθὴν πρὸς ἅπαντα, βελτίω δὲ τοῖς ξυλίνοις καρποῖς ἢ σιτικοῖς. Liv. lib. 22. *Hannibal in agrum Picenum avertit iter, non copiâ ſolum omnis generis frugum abundantem, ſed refertum prædâ*. De incolarum frequentiâ Plin. 3. 13. *Quinta regio Piceni eſt; quondam uberrimæ multitudinis CCCLX millia Picentium in fidem pop. Romani venere*. Plura vide apud Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 11.

Picis mons, mons Italiæ ad fontes Sontii & Natiſonis. Jornandes de rebus Gothicis; *Attila primâ adgreſſione Aquileienſium obſedit civitatem: cujus ab oriente muros Natiſo amnis, fluens a monte Picis, elambit*. Vulgò *M. di Venzone*.

Picneſii, Myſiæ ſuper. pop. Ptol. *Erſech* Caſtaldo.

Picra, ſtagnum Africæ in Marmar. apud Hammonis oraculum, cis illud 100 ſtad. quod Alex. Magn. cum ad illud oraculum conſulendum pergeret, tranſiiſſe fertur. Diodorus Siculus.

Pictavi, *Pictones* Cæſari, Plinio ac Straboni, populi Gall. Aquit. & urbs Epiſc. ſub Archiepiſc. Bituricenſi, & Academia. Populi *Poictovins*, & reg. *Poictou*, urbs vero *Pictavæ Poictieurs* hodie dicitur. *Auguſtoritum* olim vocabatur, teſte Ptolemæo.

Picti, pop. Britanniæ ſecundæ, h. e. Scotiæ, quorum reg. Deucaledonia Marcellino, ſed aliis Laudonia reg. putatur. Hi hodie linguâ Scotica *Phichtiaid*, teſte Lhuydo, vocantur. Eorum mem. Mamertinus in ſuo Panegyrico. Claud. de vict. Stiliconis:

> *Perlegit exſangues Picto moriente figuras.*

Hos è Scythiâ in Britanniam profectos, ac in Scotiâ conſediſſe autor eſt Beda, ſic a *pictura*, quâ utebantur, dictos; quibus Scoti ſucceſſere.

Pictones. Vide *Pictavi*.

Picuentum, Hiſtriæ urbs mediterranea. Ptol. *Priguento* Leandro.

Pieria, reg. gemina; Una Macedoniæ, cum op. cognomine, inter Axium & Peneum flumina, *Veria* Nigro. Altera Syriæ cum monte in Caſiotide reg. qui *Monte Nero* dici videtur Ortelio, ex Guil. Tyrio. Reg. autem Pieria in orâ, inter Ciliciam & Phœnicen ſita eſt, ubi Seleucia urbs præcipua cognomento *Pieria*.

Pierius ſinus, mare Thraciæ juxta Pangæum mont. ubi Oeſyme & Chryſopolis urbes. Thucyd.

Pierus, mons Theſſaliæ, Muſis ſacer. In hoc monte quidam Muſas natas volunt, atque inde *Pieridas* appellatas, quanquam alii a *Pieriâ* reg. & alii a *Pieri* filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt, qui & *Pierus* Feſto & Pauſaniæ, in Macedon. confin. apud mont. Olympum, ubi op. ejuſdem nominis, Pheris proximum, de quo Plinius, cum lacu cognomine, teſte Pauſan.

Pierus, flu. Achaiæ in Peloponneſo Pheras opidum alluens. Et Plin. op. Theſſaliæ cum monte, & Pauſan. mons Macedoniæ cum lacu, qui tamen teſte Æliano eſt in Theſſaliâ.

Pimpla, mons Macedoniæ in Theſſaliæ confin. Olympo vicinus, Muſis ſacer, qui *Pimpleus* Catullo dicitur, ubi &

fons

fons ejuſdem nominis, unde Muſæ *Pimpleæ* & *Pimpleides* dicuntur. Horat. 1 Od. 26.

Nîl ſine te mei
Proſunt honores: hunc fidibus novis,

Necte meo Lamiæ coronam
Pimplea dulcis.———

Stat. Silv. lib. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene.———

Pinarus, flu. juxta Iſſum urb. inter Ciliciam & Syriam. Steph. Ejus meminit Dionyſius Periegetes, ut videre eſt in his:

Καὶ τοῦ μὲν πλεῖστον πεδίον ἐπιμίσγεται ὕδωρ
Τηλόθεν ἐκ γαίης, Πινάρου τ' ἠδὲ Πυράμοιο,
Κύδνου θ' ὃς σχολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος.

De ſinu Iſſico ſeu mari Cilicio loquitur.

Pindeniſſus, op. Ciliciæ in Syriæ confin. ad Amanum mont. quod M. Cicero Imperator cum eſſet, oppugnavit, nomenque ex eo op. ſibi dari, ſicuti à *Numantiâ* devictâ dictus eſt *Numantinus* Scipio, exoptavit. Cic. ad M. Cælium: *Oppugnavi quinque & viginti diebus, aggeribus, vineis, turribus, opidum Pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, ut mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen opidi.* Ptolemæus Πινδένισσον, Stephanus autem Πινδενισσόν vocat. Polybius quoque, quem per omnia ſequitur Strabo Πινδενισσεῖς hujus op. incolas vocat.

Pindus, *Mezzovo* Sophiano & Laonico, mons Macedoniæ (inter illam & Ætoliam ac inter Epirum & Theſſaliam) ingens, Ætolos ab Acarnanibus dividens, ex quo Inachus & Æas, teſte Strabone, & Peneus, teſte Ovidio, flum. effluunt. Vide Strab. lib. 9. Propertius *Perrhæbum* vocat lib. 3. el. 5.

Aut cur Perrhæbi tremuere cacumina Pindi?

Sen. Tragœdus

Qua celſus aſtris inſerit Pindus caput.

Idem in Medeâ *ingentem* vocat, & alibi *nivalem*:

Pindi nivalis vertice, aut Nyſæ jugis.

Virg. Ecl. ult.

Nam neque Parnaſſi vobis juga, nam neque Pindi.

Lucan. lib. 1.

———*Qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi alii *Edonis*. Item Ciliciæ flu. in ſinum Iſſicum ſe exonerans. Strab.

Pinna, urbs Veſtinorum in Italiâ qui Prægutiis finitimi magis ſunt Orientales, Pop. *Pinnenſes*. Plin. 3. 11. Ejus mem. Silius lib. 8.

Quæ Fiſcelle tuas arces, Pinnamque virentem.

Long. 28. 34. Lat. 42. 45.

Pinon, Daciæ op. Ptol. *Phiſtona* Nigro.

Pinſium, Palatium Romæ eſt ad Collatinam portam, quæ & ob id *Pinſiana porta* dicta eſt. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 16.

Pintia, op. geminum: unum Hiſp. Tar. in Vaccæis & regno Caſtellæ vet. *Penafiel* Hieronymo Suritæ, apud Durium flu. inter Valliſoletum & Arandam 9. leuc. ſed Cluſio & Marianæ ipſa urbs Valliſoletum eſſe videtur, vulgò *Valladolid*, urbs præclara, & Caſtellæ vet. conventus juridicus. Long. 16. 25. Lat. 42. 00. Alterum in Siciliâ exciſum, in orâ Auſtrali, inter Thermas & Selinuntem, ubi adhuc veſtigia durant, teſte Fazello.

Piræa, civitas inſignis, *Amiſus* olim dicta, teſte Strab. lib. 12. Mileſii eam condiderunt prius: deinde Cappadocus princeps, ut refert Theopompus: poſtea, ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit, & *Piræa* nuncupata.

Piræeus, ſive *Piræus*, portus Athenarum, 400 navium capax, muro 2. m. p. urbi conjunctus. Catullus:

———*Curvis è litoribus Piræi.*

Prop. lib. 3.

Inde ubi Piræi capient me litora portûs.

Portus Piræi tutiſſimus fuit, unde Stat. lib. 12. Theb.

———*Trepidis ſtabilem Piræea nautis.*

Ovidiu Faſtorum 4.

Sunion expoſitum, Piræaque tuta receſſu
Linquit———

Idem Met. 6.

Cecropios intrat, Piraaque litora tangit.

Scylax Caryandenſis; Ὁ δὲ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει γ΄. Ubi Iſ. Voſſius: omnes fermè arbitrantur, Piræeum ideo triplicem dictum, quòd tres portus comprehenderet; nimirum ipſum Pyræeum, Phaleram, & Munychiam. Verùm quâ ratione Phalerus, & Munychia Piræi portus dici mereatur, equidem non video; & profectò omni id ratione caret. Nam quamvis uno murorum clauſtro ſepti eſſent, diverſi tamen erant portus, & magnoque ſe invicem diſtabant ſpatio. Sed diſertè docet Pauſanias, jam antequam Themiſtocles Phaleram & Munychiam Piræeo junxiſſet, tres habuiſſe portus; Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετο αἱ στρατηγίαι, καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἔχειν (ἐν τῷ Φαλήρῳ) τοῦτο ἐπίνειον ἦν κατεσκευάσατο. Nullus itaque dubito, quin ideo triplex dictus ſit Piræeus quòd tres diverſæ ſtationes in eo eſſent. Et ſane ex his tribus ſtationibus unam Piræei nomine fuiſſe inſignitam facilè mihi perſuadeo. Alteram dictam fuiſſe Κανθάρου videtur innuere Heſychius: Κανθάρου λιμήν· λιμὴν οὕτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ. Tertia appellata eſt Ζέα. Heſych. Ζέα· ὁ ἐκεῖ τόπος Ἀθήνησι, καὶ εἷς τῶν ἐν Πειραιεῖ λιμένων ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ζειᾶς. Ἔχει δ' ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς. Ubi rectè κλειστοὺς appellat tres hoſce portus, ſive ſtationes; ſepto namque Munychiæ continebantur. Ideo Munychiam Rhodiorum urbi comparat Strabo lib. 9. Τὸ δ' ἀρχαῖον ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, παραπλησίως ὥσπερ ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις, προσειληφυῖα τῷ περιβόλῳ τὸν Πειραιᾶ, καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων. Iſ. Voſſius.

Pirene, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, cujus aqua ſuaviſſima eſt ad potandum, teſte Strabone. Plaut. in Aulul.

Interbibere ſola, ſi vino ſcatet
Corinthienſem fontem Pirenem poteſt.

Statius Sylv. 1. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene———

Caballinus fons dicitur Perſio in Prologo, qui *pallidam* eam quoque ibidem vocat. Statius in Genethliaco Lucani:

Lucani proprium diem frequentes,
Quiſquis collibus Iſthmiæ Diones
Docto pectora concitatus œſtro,
Pendentis bibit ungulæ liquorem

Et alibi:

———*Nec conſcia detur*
Pirene largos potius mihi gurges in hauſtus,
Qui manas de fonte tuo———

Idem Theb. lib. 3.

It comes Inoas Ephyre ſolata querelas,
Cenchreæque manus: vatum qua conſcius amnis
Gorgoneo percuſſus equo.

Ubi Lactantii vetus interpres; *equo Pegaſo, cujus ungulâ percuſſus locus, fontem effudit, qui Hippocrene dicitur. hoc enim fonte qui labra proluerit, poeta fiet.* Similem errorem vides eruditi grammatici, ei quem in Perſii Scholiaſte notat magnus Caſaubonus. Quia enim ſciebat fontem Muſis dicatum Hippocrenem dictum, falsò pro Pirene Hippocrenem hic hariolatur. Hujus fontis aqua εὐαγὴς καὶ πότιμος dicitur Straboni, Pauſaniæ quoque πιεῖν ἡδὺς & apud Athenæum, *omnium leviſſima*. Quod igitur *pallidam Pirenen* vocat Satyricus, vel ad fabulam referendum, & luctum Pirenæ matris Cenchriæ, ex cujus lachrymis fontem hunc manaſſe fabulantur, auctore Pauſaniâ: vel ad pallorem, quem ſibi etiam ſtudio, & arte interdum conciliabant iſti famæ negotiatores poetæ.

Piſa, urbs Peloponneſi ad Alpheum flu. & mont. Piſæum, de quo Plut. Regio *Piſatis* dicitur Straboni. Virgil. Georg. 3.

Aut Alphea rotis prælabi flumina Piſæ.

Hinc *Piſæus*, nomen gentile. Ovid. Am. lib. 3.

Ad quam pene Pelops Piſæo concidit axe.

Piſæ Milo tyrannus, cum ſubditos variis tormentis affeciſſet, ab eis in mare demerſus eſt. Ovid. in Ibin:

Utque Milo ſub cujus erat Piſa tyranno,
Vivus in occultas præcipiteris aquas.

Sic dictam volunt, vel à *Piſo* Apharei filio, vel à *Piſâ* filiâ Endymionis. Steph.

Piſæ, pl. num. Tuſciæ op. inter Arnum & Auſerem amnes, à *Piſæis* conditum, Elidis populis. Strabone teſte lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate disjecti, alii quidem Metapontum, alii litus Tyrrhenum tenuerunt, ubi à nomine relictæ patriæ, Piſas condiderunt. *Piſſa* duplici ſſ. habent Ptolemæus & Lycophron. Alpheas vocat Virg. Æn. 10.

Hos parere jubent Alpheæ ab origine Piſæ.

Claud. de bello Gildonico:

———*Nec Alpheæ capiunt navalia Piſæ.*

Rutilius lib. 1.

Elide deductas ſuſcepit Etruria Piſas.

Ejus Lucanus lib. 2.

Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ.

Long. 33. 06. Lat. 42. 52.

Piſaurus, Piceni flu. à quo *Piſaurum* civitas Umbriæ ei ſuperpoſita nominatur. Hodie *Peſaro* dicitur. Servius v. ſcribit *Piſaurum* dictum, quod illis *aurum penſatum* ſit. Nam cum Camillus Gallos interemiſſet, aurumque quod Galli à Româ acceperant pro Capitolio non everſo, recepiſſet, & ſigna civitati appendiſſet, civitati nomen dedit. Plin. 3. 4.

Vibius

Vibius Sequeſter in Catalogo fluminum: *Piſaurus, qui & Iſaurus, ut Lucanus, à quo civitas Piſaurum, de quâ Catullus:*

Moribundâ ſede Piſauri.

Lucani locus eſt lib 2.

Cruſtumiumque rapax, & junctus Sapis Iſauro.

Alii *Iſapis*. Long 36 08. Lat. 43. 48

Piſidæ, antea *Solymi* vocati a *Solymo* Jovis & Chaldenæ filio: Populus eſt barbarus juxta Aſpendum & Ciliciam habitans. Steph.

Piſidia, Aſiæ reg. Bithyniæ, Iſauriæ, & Pamphyliæ finitima, cujus op enumerantur, *Selga, Salagaſſum, Peduelıſſum, Adadata, Beias, Gregnia*, & alia nonnulla. Pop. *Piſidæ*; de quibus Livius lib 38. ubi de expeditione Manlii in Piſidiam & vicina loca: *Inde in agrum Salagaſſenum uberem, fertilemque omni genere frugum ventum eſt. Colunt Piſidæ longè optimi bello regionis ejus.*

Piſtoria, *Piſtorium* Plinio, *Ad Piſtores* Antonino, urbs Hetruriæ ad mont. Apennini radices inter Florentiam & Lucam 12. m p hodie *Piſtoia*. Long 33. 34. Lat. 43. 10.

Piſtrenſis villa, pagus Pannon. infer. ad Danubium, patria Sozomeni, à Sirmio urbe 26. m. p. teſte Ammiano, diſtans in ort. contra Petrovaradinum, qu. medius inter Bononiam & Taurinum. *Biſtriez*, teſte Lazio.

Pitane, urbs Æolidis in Aſiâ non procul a Caici flu. oſtio, duobus inſignis portubus, cujus incolæ *Pitanæi* & *Pitanitæ* nominantur. Fama eſt apud Pitanam lateres inventos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ovid Met. 7.

Æoliam Pitanen à læva parte reliquit.

Long. 55. 00. Lat 40. 20. Item *Pitane* op Laconicæ mediter. ad Eurotam flu. & op. Macedoniæ marit. in orâ orientali. Pitane urbs à Pelaſgis capta, illis ſervire coacta fuit, donec ab Erythræis liberata, in priſtinam libertatem vindicata eſt. Hinc adagium: *Pitane ſum*, de iis qui redacti ad extremam calamitatem, rurſus ad priorem fortunam reſtituti ſunt, apud Zenodotum.

Pitanus, Corſicæ, flu. unus ex tribus majoribus, in orâ occid. inter Fiſeram op. & Marianum promont. Ptol. *Talabo* Caſtaldo.

Pithecuſæ, inſula Campano litori adjacens, non procul à Neapoli, à Virgilio *Inarime* dicta, à quibuſdam etiam *Ænaria*, à ſtatione navium Æneæ. Dicta Pithecuſa (ut Ovid. lib 12. Met. fabulatur) à Cercopibus, teterrimo hominum genere, quorum fraudem, perjuriumque exoſus Jupiter in ſimias eos commutavit. Græci vero ſimias πιθήκους vocant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam rejicit Plinius lib 3 cap. 6. docetque Pithecuſas non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum, dolia enim Græci πίθους vocant. Habent autem hæc inſula in vertice op. ejuſdem nominis. Vide *Ænaria*.

Pitthea, op Peloponneſi apud Trœzena, vel ipſa Trœzen in orâ Argiæ Plut. Hinc *Pittheus*. Ovid. Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus.———

Pitya, urbs inter Parium & Priapum. Steph. Apol. Arg. lib. 1.

———Ζαθέλώ τε περίμετρον Πιτύειαν.

Ubi Schol Ἡ Λάμψακος πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο, ἣν πρὸς Πιτύαν ὀνομάζουσι. τινὲς δέ φασιν ὅτι Φρίξος χρησμῷ ἐκεῖθεν θησαυρὸν ἔθηκε, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὀνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι.

Pityuſa, inſ. parvâ ſinus Argolici ante Hermionen. Sunt & *Pityuſæ* inſ. duæ in mari Iberico, anguſto freto inter ſe diviſæ, quarum major Ebuſus, minor Ophiuſa. Ita Strabo. Idem & Ptolemæus docet. Pomponius quoque Mela idem ſentire videtur, licet Pityuſas utramque communi appellatione dici non moneat At Plinio longè alia mens, qui utrique huic inſulæ nomen Ebuſus convenire ait; & Colubrariam ſive Ophiuſam aliam facit à Pityuſis Longè falluntur qui Plinium Straboni & Ptolemæo conciliare quærunt. Diodorus Siculus eoſdem cum Plinio ſequi autores videtur, Πιτυοῦσ enim agnoſcit unam magnam inſulam, in quâ urbs ſit quæ appellatur Ἔρεσος: niſi ejus codex ſic corrigendus & legendum Ἔβυσος. Idem Diodorus annotat Pityuſam à copiâ τῶν πιτύων, quas illa inſula fert, nomen inveniſſe. Plinius à frutice pineo Caſaub

Placentia, *Piacenza*, colon. & urbs epiſc. ſub archiep. Bononienſi in Gall Togatâ circa finem Æmiliæ apud Padum flu non longè Trebiam flu excipientem, urbs ampla Farneſiorum in Ducatu Parmenſi, inter Mediolanum & Parmam. Sil. lib 8

C———*Mutina quaſſata Placentia bello.*

Long. 31 Lat 45. 43. 58.

Placentia, urbs Hiſp Tarrac in. Luſitaniæ confin. inter Salmanticam ad Bor. & Emeritam ad Auſt. 22. leuc

Placia, Myſiæ op. juxta Cyzicum. Plin. 5. ult Heſychius. Πλακία, χώρα παρὰ τὴν Θρᾴκην, εἰς ἣν ἀπῴκισαν ἔποικοι Ἀθηναῖοι. Ubi Palmerius: Hæc non ſunt intelligenda de urbe Myſiæ vel Phrygiæ. de quâ Herodotus lib 1 & Plin lib 5. cap. 32 Dionyſ. Halicarn lib 1 Neque enim benè diceretur χώρα quæ eſt urbs, neque περὶ τὴν Θρᾴκην, quæ a Thraciâ dividitur totâ Propontide intercedente; ſed de Cherroneſo Thraciæ intelligo, quam Euripides in Hecuba Χεῤῥονησίαν πλάκα vocat, eò quod plana eſt; nec dubito ad locum Euripidis reſpexiſſe Heſychium; & fortè ſcripſerat Πλακία χώρα.

Planaria, inſ ultra Corſicam, a ſpecie ſic dicta, quod æqualis freto exiſtat. ideoque navigiis fallax. Plin. 3. 6.

Planaſia, inſ. maris Tyrrheni inter Iluam & Corſicam. Item *Planaſia*, inſ Gall. Narbon. teſte Strab. poſt Stoechadas, quæ *S. Marguerite* Dalechampio dicitur. Item op ejuſdem Galliæ ad Rhodanum flu. Strabo. *Pont S. Eſprit*, teſte Jo. Poldo, inter Vivarium 4. & Avenionem ad Auſt. 8. leuc

Planeſia, inſ parva Hiſp Tarrac. apud Ferrarium promont. & ante Dianium op. *Iſla de Dena* vulgò dicitur.

Planctæ, inſulæ maris Euxini. quæ & *Cyaneæ* Herod lib. 4. Ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλεομένας, τὰς πρότερον Πλαγκτὰς Ἕλληνές φασι εἶναι. Scylax Caryand. Αὗται δὲ αἱ Κυάνεαι ἃς λέγουσιν οἱ ποιηταὶ Πλαγκτάς ποτε εἶναι, καὶ διὰ τούτων πρώτην ναῦν περάσαι τὴν Ἀργώ, ὅτε εἰς Κόλχους τὸν Ἰάσονα ἤγαγεν. Strabo lib 3. Ταῖς δὲ Κυανέαις ἐποίησε παραπλησίως τὰς Πλαγκτάς. De Homero loquitur, cujus verſus ex Odyſ μ΄. heic apponam:

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν.
Ἀλλά τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη,
Ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὔ πώ τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥ τις ἵκηται.
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα.
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Platæa, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, ab Aſtypalæâ 60. m p. *Placeda* vulgò. Item inſ. Cyrenaicæ ante Cyrenen. Herod. lib. 4. Cujus Cives *Plateenſes*, & regio *Plateaica* dicitur, teſte Stephano. Cæterum à *Platæis* Bœotiæ, quas Hom. ſing. num. Πλάταιαν vocavit ſimiliter *Platæ.s*, vel *Platæenſis*.

Platææ, *arum*, civitas Bœotiæ, ſub Cithærone monte, non longè à Thebis. Steph. Dicta à *latitudine* nemorum Non procul ab hâc urbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperaverunt.

Plemmyrium, flu Siciliæ, agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris inundationibus irrigans; unde & nomen acce piſſe videtur ſc. ἀπὸ τοῦ πλημμυρεῖν quod eſt *exundare*. Unde Virg. Æn. 3.

Sicanio prætenta ſinu jacet inſula contra
Plemmyrium undoſum

Pleuron, *Pleurone* Ptol & Pauſan op Æoliæ mediter. ad Evenum flu. proximum Calydoni, *Meleagria* Statio cognominata, & *Pleuronia* Straboni. Cujus mem Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Stat. 8. Theb.

———*Nunc torva Pylenes*
Agmina, nunc mæſtæ fundens Pleuronis alumnos.

Pliſtus, flu. Phocidis Parnaſſum montem circumfluens, ac in ſinum Corinthiacum apud Cirrham op. labens. Ejus mem. Strab. l. 9. Ubi ſis Caſaubonum adi.

Plotæ, inſ. duæ maris Ionii, quæ & *Strophades* Plinio, Straboni ac Apollonio dicuntur. Vide *Strophades*.

Plotæ, Æoliæ inſulæ ſic dictæ. Dionyſ. in Periegeſi:

Ταὶ δὲ μετ' Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δέ οἱ καλέονται, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταί,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Plote quidem una ab Homero nominatur Odyſ. κ΄, quo nomine eum Æoli inſulam appellaſſe teſtatur Euſtathius: videtur tamen is unus eſſe ex locis ab Homero nominatis, quorum certum ſitum non citius invenias, quam ſutorem qui utres conſuit, quibus venti in Ulyſſis gratiam, ab Æolo incluſi, ut facete apud Strabonem jocatur Eratoſthenes Montanus.

Plubium, Sardiniæ op. Ptol. *Soſſaro* Nigro.

Pluitalia, Ptol. *Pluvialia* vero Plinio, una ex inſulis Fortunatis, quam Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* vero Nigro dicitur.

Plumbaria,

Plumbaria, inſ. parva Hiſp. Tarracon in orâ orientali, apud Ferrarium promont. *Plumbariam* quoque invenio apud Ptol. ſed in Sardoo mari.

Podolia, prov. Poloniæ ampla, ſub Lithuaniâ latè ſumptâ ſæpe comprehenſa, cum ipſius pars ſit. Terminatur à Sept. Volhinia, à merid. Moldavia, & ab occ. Ruſſiâ nigrâ.

Pœcile, porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cum partem ejus Mycon mercede pingeret, in quâ Stoici philoſophabantur Plin. 35. 9. Latinè *varia* ſive *variegata*. In hâc autem porticu Zenon diſcipulos docebat, unde *Stoica* ſecta nomen accepit, & Philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur, στοὰ enim Græcè *porticus* dicitur. Fuit & in Elide portus *Pœcile*, quæ à Plinio *Heptaphonos* appellatur, quoniam *ſeptiés eadem vox* in eâ reddebatur.

Pædiculi, Italiæ pop. Strabo, ubi de Iapygiâ: Τινὲς δὲ αὐτῶν Πεδίκλοι λέγον), μάλιςα οἱ Πευκέτιοι. Apud Appian. Πεδίκλους pro Πευδίκλους. Val. Max. lib. 7. *Ex Apuliâ quoque & Fidiculis*. Ubi *Pediculis* legendum docet Cluverius.

Pœni, *Carthaginienſes* qu. *Phœni* dicti, qui à *Phœnicibus* orti fuere, ut ait Servius in illud Virgilii Æn. 1.

———*Pœnique ſerocia Pœni*
Corda, *volente Deo.*———

Qu. Ennius:

Pœni ſunt ſoliti ſuos ſacrificare puellos.

Nempe Saturno. Tertullianus Apologetico: *Infantes penes Africa Saturno immolabantur palam uſque ad proconſulatum Tiberii, qui ipſos ſacerdotes in eiſdem arboribus templi ſui obumbratricibus ſcelerum votivis crucibus expoſuit, teſte militiâ patriæ noſtræ, quæ id ipſum munus illi proconſuli functa eſt.* Silius lib. 15.

———*Sacris Carthaginis illum*
Suppoſito mater partu ſubduxerat olim.

Ubi Dauſquerius: Piaculum duxere Pœni in ſacris Saturni ſuis præteritis externos puellos coemptos, aut ſuppoſititios mactare. Apud Diodorum lib. 20. huic ſacrorum præpoſteræ negligentiæ caſus ſuos imputant: Ἠτιῶντο δὲ καὶ τὸν Κρόνον αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι, καθ᾽ ὅσον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις θύοντες τούτῳ τῷ θεῷ τῶν υἱῶν τοὺς κρατίστους, ὕστερον ὠνούμενοι λάθρᾳ παῖδας καὶ θρέψαντες ἔπεμπον ἐπὶ τὴν θυσίαν· καὶ ζητήσεως γενομένης εὑρέθησάν τινες τῶν καθιερουργημένων ὑποβολιμαῖοι γεγονότες. Id ergo ut emendarent, ducentos nobiliſſimorum puellorum publicitus immolarunt: & facinoroſi facile trecenti ſuapte ſponte ceciderunt. Plato Minoe: ἡμῖν οὐ νόμος θύειν ἀνθρώπους ἀλλ᾽ ἀνόσιον· Καρχηδόνιοι δὲ θύουσι τῷ Κρόνῳ, &c. Juſt. ex Trogo lib. 18. de Carthaginienſib. iiſdem, *Cum inter cætera mala etiam peſte laborarent, cruentâ ſacrorum religione & ſcelere pro remedio uſi, ſc. quippe homines ut victimas immolabant.* Idem de iis habet Plut. lib. de Superſt. Sil. autem Italicus:

Mos fuit in populis quos condidit advena Dido
Poſcere cæde Deos veniam, ac flagrantibus aris
Infandum dictu parvos imponere natos.

Lactant. lib. 1. c. 31. Peſcennius Feſtus in libro Hiſtoriarum refert Carthaginienſes Saturno humanas hoſtias ſolitos immolare. &c. Minucius Octavio: Saturno in nonnullis partibus Africæ à parentibus infantes immolabantur. Aug. C. D. 7. 19. Ideo à quibuſdam pueri Saturno ſoliti ſunt immolari, ut à Pœnis. Tertullianus Scorpiac: Afrorum Saturnum ſuum victimâ placari apud ſeculum licuit. Athenagoras: Φοίνικες καὶ Κρόνῳ τὰ τέκνα ἐν ταῖς τελεταῖς ἱερεύουσιν. Derivativum dipthongum *œ* in *u* mutat, ut *Punicus*. Virgilius:

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Hinc *malum Punicum*; unde Crateris dictum apud Laert. *Sicut omnibus malis Punicis ineſt aliquod granum putre: ſic nemo eſt, qui omni prorſus vitio careat.* Et *Punica fides* pro fallaci, ab ejus gentis peculiari perfidiâ in proverbium abiit. Hinc *Puniceus* aliud. Adj. Ovidius in Ibin. de M. Regulo:

Vel quæ qui redimi Romanos turpe putavit.
A duce Puniceo pertulit, ipſe feras.

Puniceum etiam & *Punicum* dicitur quod colorem rubenter habet. Ipſe enim color ille *Punicus*, ſive *Puniceus* appellatur, qui Græcis φοίνικος eſt. Virg. Æn. 12.

———*Cum primum craſtina cælo*
Puniceis invecta rotis Aurora rubebit.

Hinc *Punicare* verbum pro *Puniceum colorem trahere*, ſeu *rubere*, apud Apul. princ. lib. 3. Metamorph. *Commodum Punicantibus phaleris Aurora ſecum quatiens lacertum cælum inequitabat.* Item *Punicanus* adj aliud apud Cicer. legitur orat pro Muræna. *Punicani lectuli*, quibus Carthaginenſes uti ſolebant.

Penninæ Alpes *Pœnæ* Ptolemæo, *Pœninus mons* Livio. Hodie *M. Maggiore di S. Bernardo*, *Groſs S. Bernharts berg* Germanis, vel etiam *Monte di Giov:* Leandro, mons qui Allobroges & Centrones à Salaſſis, h. e. Gall. Narbonenſ. in quâ Sabaudia ab Italiâ ſeparat.

Pola, Iſtriæ civitas, ubi *Polaticus ſinus*, qui & *Flanaticus*. Vulgò *Il Carnero*, quod ibi nautæ periclitentur & *Polaticum promontorium*, de quo Steph.) quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Mela 2. 4. *Pietas Julia* Plinio 3. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Fuit (inquit Bochartus) in Iſtriæ & Italiæ confiniis *Pola* urbs à Colchis exulibus condita, quod ipſum Polæ nomen ſignificaſſe teſtantur hæc Callimachi apud Strabonem lib. 1. & 5.

Ἄστυρον ἐκτίσσαντο τὸ μὲν φυγάδων κεν ἐνίσποι
Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ᾽ ὀνόμηνε Πόλας,

Nempe פלה *pala* in *Piel* Hebræis & Syris eſt *ſeparare*, *auferre*, *amovere*. Inde *Pola* Colchis *exulem*, vel *exilium* ſonabat. Long. 37. 00. Lat. 45. 04.

Polemonium, Cappadociæ urbs Ptol. *Vatiza* Nigro, aliis *Leona*, inter Amiſum, ac Trapezuntem. Portum habet cognominem, teſte Stephano.

Polendos, inſ. maris Ægæi, parva & deſerta ad Cherſoneſum Thraciæ Plin.

Polentia, vel *Pollentia*, vulgò *Polenzo*, urbs Liguriæ apud Tanarum flu. cujus rudera inter Tanarum & Braidam op. latè ſparſa cernuntur. Hic Stilicho feliciter adverſus Viſigothos pugnavit. Claudianus:

O celebranda mihi cunctis pollens ſeclis!

Hinc Pollentinus adj. Statius Sylv. 2. 6.

Seu Pollentinos merſiſſent flumina ſaltus.

Polentia altera in Piceno *M. Melone*, op. amplum in colle inter Maceratam & Septempedam 10. m. p. Pop. *Polentini* Plinio, Pamphilius ſcribit illam prorſus interiiſſe. *Polentia* item, *Pollentia*, Ptolemæo, op. Balearis maj. non obſcurum apud Alcudiam urb. Licet Moletius ipſam Alcudiam eſſe putet. Long. 24. 42. Lat. 40. 20.

Polentina plebs, vulgò *Polenta*, pagus Æmiliæ inter Ravennam urb. 24. m. p. & Apennini mont. radices Bretinorio urbi finitimus, teſte Hieronymo Rubeo.

Pollentia, op. in maj. Balearium inſ. Plin. Fuit altera *Pollentia* juxta Alpes inclyta lanarum nobilitate. Plin. 8. 48. *Hiſpania nigri velleris præcipuas habet: Pollentia juxta Alpes cani.* Columella 7. 2. *Sunt etiam ſuapte naturâ pretio commendabiles colores pullus atque fuſcus: quos præbent in Italiâ Pollentia, in Bæticâ Corduba.* Sil. Ital. lib. 8.

———*Fuſcique ferax Pollentia villi.*

Mart. lib. 14. epigr. cui Lemma, *Lanæ Pollentinæ.*

Non tantum pullo lugentes vellere lanas,
Sed ſoles & calices hæc dare terra ſuos.

Polonia, regnum peramplum Europæ, olim alias Germano-Sarmatia, cum parte Orient. Germaniæ, prope Viſtulam flu. Terminatur à Sept. mari Baltico, Livoniâ, & Moſcoviâ, ſeu Ruſſiâ Albâ, à quâ etiam ſeparatur ab ortu, ab occ. Germaniâ, & à merid. Hungaria, Tranſylvania & Moldavia. Dividitur in duas partes, nempe in Poloniæ regni proprium, & magnum Ducatum Lithuaniæ. Poloniæ regni partes ſunt, 1. *Polonia ſuperior*, ſeu *parva*, cujus cap. Cracovia, totius regn. primaria. 2. *Polonia inferior*, ſeu *magna*, cujus cap. Poſnania. 3. *Mazovia*, cujus cap. Warſovia, regia ſedes. 4. *Cujavia*, cujus primaria Gedanum. 5. *Ruſſia Nigra*, ubi Leopolis. Magni Duc. Lithuaniæ partes ſunt 1. *Lithuania propria*, cujus cap. eſt Vilna. 2. *Volhinia*, ubi Luceoria. 3. *Podolia*, ubi Camenecium. 4. *Poleſia*, ubi Breſlia: & 5. Samogitia, ubi Mednichia.

Pomerania, prov. Germ. ad mare Balticum, Ducatûs tit. nobilis eſt in Circulo Saxoniæ ſup. Terminatur autem à ſept. mari Baltico, ab Oriente Pruſſia, à merid. Marchia Brandeburgica, & ab occid. Duc. Megalopolitano. Dividitur in decem partes. Suntque 1. Ducatus Stetinenſ. 2. Principatus Rugiæ. 3 Dominium Barthenſe. 4. Dominium Volgaſtenſe. 5. Com. Gutzovienſ. in citeriori Pomeraniæ, ſub dom. Suecorum. 6. Ducatus v. Pomeraniæ. 7. Duc. Caſſubiæ, & 8. Duc. Vandaliæ, in ulteriori, ſunt ſub Electore Brandeburgico; uti etiam 9. Dominium Bythovii. & 10. Dom. Lauenburgi. Totius autem prov. cap. eſt Stetinum ad Oderam.

Pompeia Tropæa, locus Hiſp. in Gall. Narbon. confin. ad Pyrenæi montis radices, apud Templum Veneris, à Narbone 36. m. p. in Auſtrum.

Pompeianum, villa Ciceronis prope Nolam, à Neapoli 12. m. p. Locus hodie *Pomigliano*, teſte Ambroſio Leone. Blondo autem *S. Maria Nunciata*, vel *Anonciata*.

Pompeianus Lupercus, Conſul cum Attico Attiliano, an. U. C. 881. Alius Conſul cum Lolliano Avito, an. U. C. 961.

Pompeii, *Pompeium* Salluſtio, Senecæ, ac Tacito, colon. & op. Campaniæ in orâ apud Sarnum flu. Stabias urb. & Veſuvium mont. ubi nunc *Caſtel à Mare di Stabia*, teſte Collenutio, à Neapoli 18. m. p. Salernum verſus, ab Hercule, conditum

conditum, cum boves Geryonis abduceret, teſte Solino. Hinc *Pompeianus*. Stat. Sylv l. 1. Carm. 2.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Pompeii villa, locus Campaniæ apud Avernum lacum, *Magnarello* hodie. Sed hic locus *Pompeii* eſt de quo prius. Ferrarius.

Pompeiopolis, urbs gemina; Una Ciliciæ maritima prius *Soli*, nunc exciſa & in vicum redacta; *Poleſoli* dicta inter Sebaſten & Lamum ad occid. & Tarſum ad ort. Altera in Paphlagoniâ, prius Eupatoria, poſtea evicto Mithridate à *Pompeio* M. ſic appellata, & ipſa everſa. Prior *Trajanopolis* etiam dicta, ibi enim Trajanum obiiſſe ferunt.

Pomptina palus. Vide *Pontina*.

Poneropolis, urbs Thraciæ ſub Rhodope monte ſita, deinde *Philippopolis* ab inſtauratore, & poſtremo *Trimontium* à ſitu dicta Plin. 4. 11.

Pons Ælii, op. Angliæ in Northumbriâ, inter Novum caſtrum, & Morpetum. *Ponteland*, teſte Camdeno.

Pons Ælius, unus ex pont. Romæ apud molem Hadriani, quo ex urbe in Vaticanum tranſitur. *Ponte di S. Angelo.*

Pons Æmilius, qui primùm ſublicius, poſtea lapideus, *Mamarato* nunc. Juvenal. Sat. 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Pons Aufidi in Apuliâ, à Venuſiâ 18. m. p. ab Equotutico 69. hodie non extat.

Pons Aurelius, vulgò *Ponte Rotto*, pons Romæ disjectus inter Ælium & Sublicium, ſeu Ceſtium.

Pons Aureoli, pagus Inſubriæ ad Adduam flu. inter illum & Brembum, ubi Aureolus interfectus a Claud. Imp. à Bergomo 13. m. p. à Mediolano 26. vulgò *Pontirolo*.

Pons Candidus, *Condinianus* Jornandi, pons erat Ravennæ proximus, ad 3 m diſtans.

Pons Centeſimus, pons & op Umbriæ ad Tiniam flu. inter Fulginium 5 & Nuceriam 7. m p.

Pons Ceſtius, *Ponte di L. Bartolomeo*, Romæ ad inſ. Lycaoniam, quo in reg. Tranſtyberinam tranſitur.

Pons Fabricius, *Ponte Giudeo*, quod Hebræi Romæ ibi inhabitant.

Pons Ferri, in Syriâ ſuper Oronte, ab Antiochiâ 7. m. p.

Pons Janiculenſis, idem cum ponte Aurelio.

Pons Longus, in Apuliâ, à Siponto 30. m. p.

Pons Lucanus, ſuper Aniene, apud Tibur. urb. opus Trajani Cæſaris.

Pons Mammolus, apud Romam in viâ Tiburtinâ, potius *Mammæus* dicendus, à matre Alex. Severi.

Pons Manſuetinus, op. Pannoniæ inter Poſſegam 6. & Zigetum in Cæc. 4. leuc. à Sopianis 25. m. p. *Babolza*, teſte Lazio.

Pons Milvius, urbs Romæ extra portam Flaminiam. Unde *Ponte Molle* dicitur.

Pons Nevius, ſeu Neviæ, op. Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ inter Aſturicam & Villam Francam, hodie *Ponferrada*.

Pons Nomentanus, *Ponte Lamentano* in viâ Normentanâ ſuper Aniene in Sabinis.

Pons Palatinus, qui & *Senatorius*, in urbe Româ *Ponte S. Maria* apud mont. Palatinum.

Pons Sarræ, vulgò *Sarbruck* op. Germ. ſup. inter Alſatiam & Lotharingiam.

Pons Scaldis, vulgò *Condet*, op. Belgii ad Scaldim flu. in Hannonia.

Pons Sociorum, in Pannoniâ à Manſuetino 25. m. p.

Pons Sublicius. Vide *Sublicius pons*.

Pons Tiluri, in Dalmatiâ à Salonis 16. m. p.

Pons Timavi, in Carnis, ab Aquilegiâ 7. m. p.

Pons Tirenſis, in Latio inter Arpinum & Minturnas, ſuper Liri flu.

Pons Trajani, in Myſiâ ſup. ad Danubium, apud Severum urb. Alter in Hiſp Luſit. *Alcantara*, op. ſuper Tago flu. non obſcurum in Extremadurâ reg.

Pons Vaticanus, ſuper Tiburi Romæ exciſus.

Pontes, & *Ponticum*, op. Belgë in Picardiâ. Anton.

Pontes, Caſtellum Daciæ in Danubii ripà contra Theodoram op. Vide Procop. de ædificiis Juſtin.

Pontes, *Paunton* Camdeno, pagus Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. inter Londinum & Oxoniam: vel *Reading*, pagus vicinus, teſte Lhuydo. Al. *Colbrook*, pagus apud Buckingham op. indigitatur, op. agri Buckinghamienſis in confin. Middleſexiæ: *Paunton* v. eſt *Ad pontem* in agro Lincolnienſi.

Pontes Oeni, vulgò *Oeting*, op. Vindeliciæ ad Oenum flu. in Bavaria.

Pontes Terſenini, vulgò *Schoeſtern*, pagus Vindeliciæ in Bavariâ inter Ambram & Parthanum, teſte Sanlero.

Ponteſium, op Galliæ, vulgò *Pontoyſe*.

Pontia, inſ gemina: una maris Tyrrheni in ſinu Formiano, ſeu paulo ſupra illum, contra Terracinam urb Latii, cum urbe, olim Colonia eodem anno quo Sueſſa, teſte Livio lib. 9. deducta, in quam cives Romani damnati deportabantur. Vulgò *Porce*, non longè à Palmarâ in ſinu Cajetano, in quâ turtures & coturnices cum ad Italiam veniunt, primâ volaturâ requieſcendi cauſa, paucos dies morantur Varro. *Pontiæ* pl. num. apud Plin legitur. Altera in eodem mari ante Veliam urb. Lucaniæ, cum Iſacia, vel Iſcia.

Pontificia ditio, *Stato della Chieſa*, pars eſt Italiæ, à Sept. in merid protenſa per 240. mill nempe a caſtro *Francolino* in Ferrarienſi Duc. Terracinam uſque. Ejus autem major lat. nempe a Centumcellis Anconam uſque eſt 120 mill. Sed multo minor eſt in al. locis, præſertim in Romandiola, ubi valde reſtringitur inter Hetruriam & mare Hadriaticum; ſubeſtque dominio Summi Pontificis. Terminatur hæc ditio à merid. mari Tyrrheno, ab ort. regn. Neapolit. ab occ. Hetruriâ, & Duc. Mutinenſi, à Sept. autem mare Adriatico, & dominio Veneto. Ejus partes, ſeu prov. ſunt 1. Campania Romana. 2. Provincia Patrimonii S Petri. 3. Sabina. 4. Ager Orivetanus. 5. Ager Peruſinus. 6. Umbria, ſeu Duc. Spoletanus. 7. Marchia Anconitana. 8. Territorium civitatis Caſtelli. 9 Duc. Urbinas. 10. Romandiola. 11. Ager Bononienſis: & 12. Duc. Ferrarienſis. Subſunt etiam dom. S. Pontificis *Avenio*, & Com. Vindaſcinus in Gall. uti Beneventum in regn. Neapolitano. Crevit autem maxime hæc ditio liberalitate Francorum regum Pipini, & ejus fil. Caroli M. & donatione Ludovici Pii ejus nepotis

Pontina, vel *Pomptina*, Volſcorum palus juxta Forum Appii, haud longè à Terracinâ, diſtat ab urbe 25. m. p. quam Plinius lib 3. cap. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum 24. urbium fuiſſe Mutianus ter Conſul prodidit. Lucan. lib. 3.

Et quà Pontinas via dividit uda paludes.

Martialis 10. ep. 73.

Nec quæ paludes delicata Pontinas
Ex arce clivi ſpectat uva Setini.

Idem lib. 13. ep. 109.

Pendula Pontinos quæ ſpectat Setia campos.

Exſiccata eſt à Corn. Cethego Conſule, cui ea provincia obvenerat; agerque ex eâ factus. Lib 47. Inſequentibus deinde ſeculis iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, ut ex ejus inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Juvenalis Sat. 3. oſtendit:

Interdum & ferro ſubitus graſſator agit rem;
Armato quoties tuta cuſtode tenentur
Et Pontina palus & Gallinaria pinus.

Pontus, totum illud mare quod à palude Mœotide uſque in Tenedum protenditur: Sed ubi primum ſe arctat à Tenedo incipiens, à caſu *Helles* vocatur *Helleſpontus*; ubi ſe expandit. *Propontis*, ubi iterum arctatur, *Thracius Boſporus*, ubi autem latè diffunditur pontus Euxinus; qui curvatus in figuram Scythici arcûs committitur oſtio Mœotidis, idque oſtium *Cimmerius Boſporus* vocatur. Figuratè autem pro quovis mari ponitur.

Pontus, reg. Aſiæ min. à *Ponto* rege ſic dicta, ab occid. Haly flu. ab Oriente Colchide clauſa: a Meridie min. Armeniâ, à Sept. mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus vero lib. 5. paulo aliter. *Pontus*, inquit, *ab occaſu ore Ponti, & Thracio Boſporo: à Meridie regione, quæ propriè Aſia dicitur: à Sept. parte maris Euxini terminatur.* Eſt autem hæc reg. venenorum inprimis ferax, unde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virgil. Eccl. 8.

Has herbas, atque hæc Ponto mihi lecta venena,
Ipſe dedit Mœris; naſcuntur plurima Ponto.

Veneni quoque Pontici, & herbarum Ovidius meminit. Seneca in Herc. Oet.

Quas Pontus herbas generat, aut quas Theſſala
Sub rupe Pindus.——

Virgil. Georg. 1.

——*Viroſaque Pontus*
Caſtorea.

Hinc *Ponticus*. Ovid. de Nuce:

Sic ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt tutum, Pontice Caſtor, habes.

Pontus Cappadocius, Ptolemæo eſt pars Cappadociæ verſus Colchidem. Arrianus in Periplo maris Euxini vocat eam Thiannicam, cum ſcribit Ophim fluvium Thiannicam regionem à Colchide dividere.

Pontus Euxinus, vide *Axenus*. *Mare Cimmerium* vocat Oroſius, *Caucaſeum* Apollonius lib. 4. *Mare Ponticum* nominant Horatius & Plutarchus in Pompeio & Eumenide; Ptolemæus etiam & Jornandes hoc nomine illud novere. Herodotus *mare Boreale*, & lib. 4. ἀξιοθέατον, i. e. *maximè ſpectatu dignum* vocat. Pontum hunc veteres arcui Scythico compararunt Manilius:

Et ... P ... ſinuat ... .

Dionyſius.

Ἔνθα δ' ἄρ καὶ Πόντοιο ἰδοις διδύμους ἐόντα,

Τόξου ἀπὸ μακρὸν ... τόξα.

Strabo: ... ſί ... τὸ σχῆμα τ ... ταύτης ... Σκυθικοῦ τόξου. Plin 4. 12. *Recto curvatis magno laterum flexu in cornua utrimque porrigitur, ac ſi planè arcus Scythici forma.* Val. Flac lib 4

Atque hâc Europam curvis anfractibus angit,

Hâc Aſiam, Scythicum ſpecie ſimulatus in arcum.

Lucan lib 8.

Boſporon & Scythiæ curvantem litora Pontum

Spectamus.————

Color illius albus eſt, unde Theocr. in Dioſcuris:

Ἀργὸ καὶ ... ἀντιπόρου ... Πόντου.

Quærit Ariſtoteles in Problem. Cur mare Ponticum candidius ſit, quam mare Ægæum? Reſpondit, hoc ideo accidere, quòd lacus omnes mari ſint candidiores; jam v. Pontus, teſte Naſone:

————*Stagno ſimilis, pigraque paludi eſt.*

Quod itaque ab Appiano, & hodie à nautis *mare Nigrum* dicitur, non ad illius colorem, vel profunditatem, ſed cœli conditionem referendum eſt; unde Pomponius Pontum hunc ait eſſe nebuloſum, cui aſtipulatur Val. Flac.

Illic umbroſæ ſemper ſtant æquore nubes.

Et Apollonius: Ἠέριον σῦμα Πόντου. Hujus aquam dulcem eſſe innuit Strabo lib. 1. Διὸ καὶ γλυκύτερόν ἐστι τὸ Πόντου. Ejus dulcedinis rationem aſſignant cum eodem Strabone ſcriptores omnes, concurſum ſc. plurimorum in Pontum ingredientium fluminum. Nec tamen exiſtimandum ὅλον δι' ὅλον, ut ita loquar, mare hoc dulce eſſe, ſed partem tantum ejus ſupernam, infernam autem ſalſam. Ovidius in Ponticis:

Copia tot latícum, quas auget, adulterat undas,

Nec patitur vires æquor habere ſuas.

Innatat unda freto dulcis, leviorque marina eſt

Quæ proprium mixto de ſale pondus habet.

Populonia, Populonium Plinio & Straboni; *Poplonium* Ptolemæo & Stephano, urbs Hetruriæ in orâ maris Tyrrheni, contra Ilvam inſ 10 m. p diſtantem. Meminit *Populoniæ* Virgilius Æn. 10.

Sexcentos illi dederat Populonia mater.

Porata, Prut Peucero, flu. Sarmatiæ Europææ per Moldaviam in Iſtrum influens, qui *Poritus* à Ptolemæo videtur appellari, nec ſitus repugnat. Ferrarius.

Porta Auguſta, Hiſp. Tar. in Vaccæis op. *Torquemada* Taraphæ.

Portæ Caucaſiæ, vide *Caucaſiæ Portæ.*

Porta Capena, vulgo *Di S. Sebaſtiano*, unde via Appia. Ejus mem. Ovid Faſt. lib 6.

Lux eadem Marti feſta eſt, quem proſpicit extra

Appoſitum dextræ porta Capena viæ.

Martialis:

Capena grandi porta quà pluit gutta.

Juvenalis Sat 3.

Subſtitit ad veteres arcus, madidamque Capenam.

Porta Carmentalis, à Carmentâ, quam Romani uti Deam templo illi extructo coluere, nominata eſt. Virg. Æn. 8.

————*Monſtrat & aram,*

Et Carmentalem Romano nomine portam.

Quæ & *Carmentis* ab Ovid dicitur 2. Faſt.

Carmentis portæ dextra eſt via proxima Jano:

Ire per hanc noli, quiſquis es, omen habet.

Porta Collatia, vel *Collatina*, vulgò *Pinciana.* Ovidius Faſt 2.

Accipit ærata juvenem Collatia portâ.

Porta Collina, quæ & Agonenſis. Ovid Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ.

Porta Feneſtralis, in cæde Tarquinii nominari cœpit, ſic dicta, quòd Tanaquil uxor Tarquinii per *feneſtram* allocuta populum Romanum placarit. Ovid. 6. Faſt.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ;

Unde Feneſtralis nomina Porta tenet.

Porthmia, vicus ad oſtium Mæotidis paludis. Steph.

Porthmos, id ipſum eſt quod nos fretum dicimus; unde apud Juven. *Porthmeus* pro Portitore ponitur

———*Terretque novitius horret Porthmea.*

Eſt & op. Eubœæ Plin 3. 5. & 4. 12.

Porticus, Romæ plures fuere: in his *Livia* & *Octavia*, ab Auguſto ædificatæ. Una in viâ ſacrâ juxta templum pacis, cujus meminit Ovidius 6 Faſt.

Diſce tamen venienti ætas ubi Livia nunc eſt

Porticus, immenſæ tecta fuere domus.

Eadem *Claudia* dicta. Martialis:

Claudia diffuſas ubi porticus explicat umbras

Ultima pars aulæ deficientis erat.

Altera *Octavia*, priorum: una à Cn. *Octavio* in Circo F. minimo: altera ab Auguſto in *Octaviæ* ſororis honorem apud theatrum Marcelli, conſtructa. Tertia *Pompeia*, à Cn *Pompeio* exædificata Ovid 1. de Art Am

Tu modo Pompeiâ lentus ſpatiare ſub umbrâ,

Cum Sol Herculei terga Leonis habet.

Prop. lib. 2 el 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis

Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Portugallia, vide *Luſitania.*

Portus Annibalis, op Luſitaniæ marit. apud Sacrum promont. *Villanova* Vaſconcello, *Albor* Floriano.

Portus Auguſti, qui & Romanus, urbs Hetruriæ prorſus exciſa, apud oſtia Tiberis contra Oſtiam urb etiam exciſam, ab urbe Româ 16. m. p. in merid. Hodie *Porto*, epiſcopatus unus è ſeptem qui Cardinalibus conferuntur Erat & *Portus Auguſti* in orâ Gall Narbon. ad oſtia Rhodani ab Arelato 38. m. p. diſtans Ex Itin Anton.

Portus Calenſis, vulgò *Portugallo* (unde nomen regno Luſitanorum) urbs Luſitan. ad oſtia Durii flu. ab Ulyſſipone 47. leuc. à *Cale* pago proximo ſic dicta.

Portus Erycis, op in orâ Liguriæ extremâ ad Portum Lunæ. Vulgò *Lerice.*

Portus Herculis, vulgò *Villa Franca* portus cum arce Liguriæ inter portum Monæci & Nicæam urb Alter, portus cum op in orâ Hetruriæ ad mont. Argentarium apud Coſas urb. exciſam, à Centum cellis 40. m. p diſtans. *Porto Ercole*, ſub Hiſpanis. Tertius, portus Brutiorum in ora Calabriæ ulter. apud Tropeam urb. ab ea 5. m p in ort. Nicoteram verſus.

Portus Lunæ, hodie *Golfo della Spezzia*, portus Liguriæ maximus in Hetruriæ confin. ad oſtia Macræ fluvii. Strabo. Ejus mem. Qu. Ennius apud Perſium Sat. 6.

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Portus Magnus, tergeminus: Unus Hiſp Bæt. vulgò *Almeria*, urbs epiſc ſub Arch. Granatenſi, inde 19 leuc. recedens. Alter in Mauritaniâ Cæſarienſi, *Marzaquivir*, ſub Hiſpanis, apud Quizam ſeu Auranum urb. Tertius Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectum inſulam, vulgò *Portſmouth.* Erat & *Portus Magnus*, teſte Strabone, in Bœotiâ inter Aulidem & Oropum.

Portus Mauritius, Liguriæ op. in litore maris, *Porto Moriſo* Leandro

Portus Meneſthei, op amplum Hiſp. Bæt. in orâ inter Cæſarianam, & fanum Luciferi urbes proximas, ab Hiſpali 15. leuc.

Portus Monæci, Liguriæ op Strabo. Ptol Steph. Idem cum *Portu Herculis.* Lucan. lib 1.

Quaque ſub Herculeo ſacratus nomine portus

Urget rupe cava pelagus. non Corus in illum

Jus habet, aut Zephyrus: ſolus ſua litora turbat

Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci

Portus Navonius, in Corſicâ in orâ inter Portum Syracuſanum & Philonium.

Portus Oreſtis, in orâ Brutiorum, ad oſtia Metauri flu.

Portus Romanus, vide *Portus Auguſti.*

Portus Romatinus, op amplum Carporum ad Romatium flu Hodie *porto Gruaro.*

Portus Santonum, vulgò *La Rochella.*

Portus Velinus, in Lucaniâ apud Veliam urb extinctam. Virgil. Æneid. 6.

Injice (namque potes) portuſque require Velinos.

Portus Veneris, opidulum cum arce oræ Liguſticæ, contra Palmariam inſ parvam apud os portus Lunenſis.

Portus Ulyſſis, in Siciliâ apud Engyium, *Laguna*, teſte Fazello cum Aretio.

Poſidium, *Arſinoe* Ptol. *Suez* vulgò, op. Ægypti ad intimum ſin. Arabici receſſum.

Poſidium, promont. *Capo Fagona* Theveto, promont. Bithyniæ ad Propontidem in ſinu Olbiano. *Fanum Neptuni* Melæ. Alterum, promont. Phthiotidis ad ſinum Pagaſicum inter Demetriadem & Lariſſam ad merid. *Sciaſſo* Theveto, aliis *Capo Poſſara* dicitur. Tertium, promont. Cariæ apud Miletum in Ioniæ confin cum op cognomine, olim Apollinis oraculo clarum. *Capo di Melaxo.* Item portus Epiri, Corcyræ inſ. obverſus, apud Buthrotum urb. *Capo Riſoſto* ex tabb. recent.

Poſidonia, (Vide *Pæſtum*) urbs Lucaniæ. Pop. *Poſidoniatæ*, & *Poſidoniates ſinus* pro *Pæſtano.*

Poſidonium, (*Poſidonia* Stephano) promont. Brutiorum ad Columnam Rheginam ex adverſo Pelori promont. Siciliæ. *Capo di Volpe*; ſed hoc *Cænis* aliis dicitur.

Poſnania, *Poſen* Germanis, urb. Polon. infer. Com. cogn. caput ad Wartam flu, 8 leuc à Gneſnâ in occ. 20. mill. Germ. a Uratiſlaviâ in Bor. uti 50 à Cracovia. Long. 39. 45 Lat 52. 44.

Po[illegible] Comitatus, prov. Hungariæ ſuper inter Moravam ad bor. Auſtriam ad occ. Danubium ad merid. & Com. Nitrienſem ad ort. Ejus cap. eſt *Poſonium*, *Preſbury* ad Danubium flu. 8 leuc. à Viennâ in ort. quot à Comarrio in Circ[illegible]. Long. 40. 10. Lat. 48. 24.

Potentia, urbs Lucaniæ in Baſilicata prov. vulgo *Potenza*, colon. & Epiſc. ſub Archiepiſc. Acherontino, à Mateola ſuper. 36 m. p. inter Tricaricum urb. & Polam 18. Salernum verſus 30. Pop. *Potentini* Plinio. Long. 40. 10. Lat. 40. 35.

Potentia, urbs Piceni ad oſt. flu. cogn. exciſa, mediter. inter Anconam & Firmium 20. m. p. à Numantia 10. in ort.

Potniæ, op. geminum: unum Bœotiæ, Thebis proximum, ubi *Potnius fons*, teſte Æliano. Ibi Glaucus ab equis dilaceratus traditur. Alterum in Magneſia, teſte Plinio, in Macedon. & Theſſal. confin. Neutrum perdurat. Apud Potniam autem paſcua eſſe in quibus aſini in rabiem vertantur, ſcribit Plinius 25. 8. A Potniâ vero *Potniades* & *Potnias*. Virgilius Georg. 3.

———*Quo tempore Glauci*
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Prægutii, qui & *Prægutiani*, & *Præcutini*, Italiæ pop. in Piceno, trans Truentum flu. in Aprutii reg. *Abruzzo* vulgò dicitur.

Premonſtratum, pagus geminus cum Cœnobio: unus in Gall. Celt. in Normanniâ, in territorio Baiocenſi, teſte Cenali. Alter in Belgio in ſylvâ Arduennâ apud Laudunum urbem Picardiæ vulgò *Premonſtre*. Vide Munſter. lib. 3.

Præneſte, urbs Latii una ex celeberrimis, in finibus Æquorum, à Româ 24. m. p. verſus Fucinum lacum. Memoratur Plauto, Ciceroni, Varroni, Virgilio, Propertio, Horatio, Livio, Dionyſio, Velleio, Val. Maximo, Straboni, Plinio, Statio, Juvenali, Suetonio, Plutarcho, Appiano, Ptolemæo, Floro, Solino, Itinerariis, Servio Honorato, Martiano Capellæ, Feſto, Stephani Epitomatori, & aliis. Vocabulum ejus declinatur in genitivo ac dativo tantum, ut *Tergeſte*, *Ateſte*, *Soracte*, *Reate*, *Teate*. Virg. Æn. 7.

Quique altum Præneſte viri, quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt.———

Horat. Carm. lib. 4. Od. 4.

———*Seu mihi frigidum*
Præneſte, ſeu Tibur ſupinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Stat. Sylv. 4. Carm. 4.

Hos Præneſte ſacrum, Nemus hos glaciale Dianæ,
Algidus aut horrens, aut Tuſculo protegit umbra.

Et fœminino genere, ut omnia opidorum licet eſſari nomina. Virg. Æn. 8.

Qualis eram, cum primam aciem Præneſte ſub ipſâ
Stravi.———

Juvenalis Sat. 3.

Quis timet, aut timuit gelidâ Præneſte ruinam?

Propertius 2. 32.

Nam quid Præneſtis dubias, ô Cynthia, ſortes,
Quid petis Ææi mœnia Telegoni?

Et quemadmodum *Soracte*, Hetruriæ mons, & *Reate*, Sabinorum opidum, Græcis dicebantur Σώρακτ@ & Ῥέατ@, ita *Præneſte* etiam Dionyſio, ac Straboni, & Plutarcho, & Appiano Stephanoque Πραίνεϛ@ dicitur. Apud Plautum in Captivis τὴν Πραινέϛην, corruptè pro Πραίνεϛον poſitum cenſet Cluverius. Oppidani paſſim Πραινεϛῖνοι, corruptè apud Appianum Ἑρμιον. ex. Πραινεϛινοι. Dionyſio lib. 5. ſunt [illegible] Πραινεϛῖνοι. De nominis origine ſic tradit Pompeius Feſtus: *Præneſte dicta eſt, quia is locus, quo condita eſt, montibus præ[illegible]t.* Sed hoc ille aliunde habuit. Servius ad ſupra ſcriptum locum Virgilii Æn. lib. 7. *Altum Præneſte, Cato dicit, quia is locus montibus præſtet, Præneſte opido nomen dedit.* Sane mera grammatica, non hiſtorica, eſt originatio. Stephani epitoma[illegible] tradit: Πραίνεϛ@, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Π[illegible], τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοῦ. Martianus [illegible] lib. 6. *Præneſte conditum ab Ulyſſis nepote Præ[illegible] alii velint Cæculum conditorem.* At illud anti[illegible] tradidit auctor Zenodotus Trœzenius: quem [illegible] 2. teſtatur Umbricæ gentis hiſtoriam ſcripſiſſe: quam [illegible] Suidas etiam alium referat Zenodotum, Epheſium, natione A[illegible]ndrinum, qui Romæ neſcio quibus temporibus [illegible]erat. S[illegible] cap. 3. *Præneſte conditum eſt, ut Zenodotus [illegible] à [illegible] Ulyſſis nepote, Latini filio: aut, ut Præ[illegible] à Cæculo.* De hoc Cæculo ita canit Virgilius Æn. 7.

N[illegible] P[illegible] fundator [illegible] urbis;
[illegible] regem,
[illegible] omnis quem [illegible] ætas,
Cæ[illegible].

Vide [illegible]. Apud Plut. in P[illegible] tertius memoratur [illegible] Præ[illegible] exaltor. [illegible] καὶ ἱερεὺς [illegible] ἀναζητεῖν τε [illegible] πόλιν [illegible] Πραίνεϛ@ [illegible] ἀγέλας [illegible] κλάδους [illegible] Ῥωμαῖοι [illegible] ἱϛορεῖ Ἀριϛείδης ἐν τῷ [illegible] Ἰταλικῶν. H[illegible] *Præneſtinus urbe quondam Stephanus* [illegible]. Innumeros paſſim alios, ita [illegible] hanc et[illegible] tradidit errorem Stephanus: cujus epitomator, [illegible], inquit, πόλις Ἰταλίας. Ἀυ[illegible] Πολυςέφανος [illegible]. Hunc et [illegible] Stephanus ex Strabone hauſiſſe videtur oſcitanter perlecto. Sic quippe ille habet lib. 5. Πραινεϛὸς δ' [illegible] ἱερὸν [illegible] Ἀμφότεραι δ' αἱ πόλεις [illegible] τῷ αὐτῷ [illegible] ὄρει, [illegible] ἀλλήλων [illegible] σταδίους [illegible], ἡ δὲ Ῥώμης Πραινεϛὸς [illegible] Τίβουρα δ' [illegible]. Φασὶ δ' Ἑλληνίδας [illegible] Πραίνεϛον γοῦν Πολυϛέφανον [illegible]. [illegible] Πραινεϛὸς. [illegible] τῆς πόλεως [illegible] ὄρος [illegible] ὑπὲρ [illegible] ἀπὸ [illegible] ἀκρόπολιν [illegible] σταδίοις [illegible] ὀρθίαν [illegible]. Πρὸς δὲ τῷ [illegible] πόλιν. [illegible] Μάριος [illegible]. Ταῖς [illegible] ἐν ἄλλαις πόλεσι πλεῖϛον [illegible] ἀγαθὸν [illegible]. Πραινεϛίνοις δὲ [illegible] διὰ τὰς Ῥωμαίων ϛάσεις [illegible] τῇ [illegible] τῆς πόλεως καὶ [illegible] ἀτυχίας [illegible]. Tanta hujus urbis antiquitas eſt, ut 1500. amplius annis ante natum Chriſtum condita fuerit. Hinc etiam inter alios priſci Latii populos connumerata fuit. Liv. lib. 2. *Præneſte ab Latinis ad Romanos deſcivit.* Amplam tenuiſſe ditionem, patet ex ejuſdem Livii lib. 6. *Octo præterea opida erant ſub ditione Præneſtinorum. Ad ea circumlatum bellum.* Coloniam poſtea factam Romanorum ex Ciceronis Catilinariâ primâ patet: *Quid cum te Præneſte, inquit, occupaturum nocturno impetu eſſe confideres; ſenſiſtine, illam coloniam meo juſſu, meis præſidiis, cuſtodiis, vigiliiſque eſſe munitam?* Sed municipium etiam fuiſſe, teſtantur lapides antiqui; tum Florus atque Feſtus: quorum ille lib. 3. cap. 21. quod eſt de bello Civili Mariano: *Poſſeſſ ſingulorum hominum fere pœnis, municipia Italiæ ſplendidiſſima ſub haſtâ venierunt, Spoletium, Interamnium, Præneſte Florentia.* Ut vero Florus inter ſplendidiſſimas Italiæ urbes Præneſte computat, ita Appianus Civil. 1. inter opulentiſſimas; eandem cum Floro hiſtoriam narrans de bello Mariano: Τὴν πόλιν, inquit, [illegible] ἐν τοῖς μάλιϛα τότε [illegible] Πραινεϛὸς [illegible]. At nihil penè æquè celebre fuit Præneſte, ac *Fortunæ Primigeniæ* in innumeris fere lapidibus cognominatæ templum. Unde Stat. 4. Sylv. 4. *ſacrum* vocat. Et Silius lib. 8.

———*Sacriſque dicatum*
Fortunæ præneſte jugis.———

Lucanus:

———*Vidit Fortuna colonos*
Præneſtina, ſuos cunctos ſimul enſe reciſos.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 3. pag. 933.

Præpeſinthus, vel *Prepeſinthus*, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, à Melo parum diſtans in Auſtrum, *Argentara* Nigro. Strabo dicam ſcribit Artemidoro, quòd *Prepeſinthum*, *Gyarum* & *Oliarum* Cycladibus accenſeat; Tamen de *Gyaro* Varro & Hyginus, & de *Oliaro* Plinius, Stephanuſque idem ſentiunt. De *Prepeſintho* præter Geographos, eoſque pauciſſimos, non mem. ullus veterum, quod quidem ſciam. Nempe propter ſaxa, aut arenas deſerta fuit inſula; ſed propter ſaxa potius, ut ſuſpicatur Bochartus. Nam *Prepeſinthum* dici putat pro *Tereſintho*, quomodo πίτυρος pro τίτυρος, quaſi *ſaxoſam* dixeris. Syris enim & Phœnicibus טרשא *tarſa*, & primâ geminatâ טרשישא *tarſiſa*, *ſaxum* aut *rupem* ſonat.

Prætorium, Angliæ op. *Coventrie* Talbato. *Patrington* vero Camdeno in agro Eboracenſi.

Prætutium, op. Piceni. Ptol. Sil. lib. 15.

Tum quà [illegible] domitat Prætutia pubes
Læta [illegible]———

Praga, urbs Germ. ampliſſima, Bohemiæ regia, & Archiepiſc. à Clem. 6. Pont. Max. metropolis effecta. Vide *Marobudum*. [illegible] Ptolemæo. Eam aggere atque muro Primiſlaus tert[illegible] Bohemorum dux, cinxit, & ab ejus uxore Libuſsâ, à [illegible], quod Bohemicè *Praga*, inditum urbi nomen. Tres in partes dividitur, parvam, veterem, ac novam. Parva [illegible] auſtrum latus Mulaviæ flu. occupat, colleque conjungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus in plano jacet, univerſa magnificis

n[illegible] cis operib[illegible] adorn[illegible]. Jungitur m[illegible] on[illegible] lapideo ponte 24. arcuum Æn[illegible] Sylvius. Long. 3[illegible] 38. Lat 5[illegible] 6

Pr[illegible]n[illegible] [illegible], Athen[illegible] lib [illegible] [illegible] ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σάμ[illegible]. [illegible] [illegible] αὐτῇ [illegible] μέγα, ἀφ' οὗ τὸ Πράμνιον [illegible], ὃν [illegible] φαρμακίτην πρὸς ἀνάλγειαν. Δίδυμος [illegible] Πράμνιον [illegible] [illegible] [illegible] χλωρόφυλλος. Οἱ [illegible] τὸ μέλανα. Ἔνιοι [illegible] τὸ [illegible] τὸ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Οἱ δὲ [illegible] τὸ μὴ [illegible] [illegible] [illegible]

Priapus & *Priapum*, *Laſpi*, teſte Nigro, urbs Myſiæ Aſianæ ad Helleſpontum mari[illegible] c[illegible] flu. cognomine. Pario & Lampſaco finitima. Plinius inſulam ſic vocat circa Ioniam, & *Priapis* reg. ſeu tractus.

Priene, *Palatbia*, teſte Nigro, urbs Ioniæ maritima in Cariæ confin. quæ & *Cadme* Straboni dicta. Inter hanc & Miletum Mæander fluvium in mare excurrit. Dionyſius:

> [illegible] [illegible] [illegible] εἰς ἅλα δίνας,
> Μιλήτου [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Solinus cap 43. ubi de Mæandro: *Præcipitatur in ſinum qui Miletum dividit & Prienen*. Hanc urbem vero nihil magis nobilitavit quam *Panionia* ibi celebrata, & Bias ibi natus, unus è ſeptem ſapientibus habitus. Inde *Prienenſis juſtitia* Proverb. de integerrimo judicio, apud Geographum lib. 14. quòd Bias juſtiſſimus fuerit.

Prilapum, urbs Macedon. in Albaniâ reg. quæ Caſtaldo *Albanopolis* Ptolemæi dici videtur. Glycas.

Prile, *Aprilis* Antonino flu. & lacus Hetruriæ apud oram litoream: fluvius *Bruno*, lacus vero *Lago di Caſtiglione* ab opidulo proximo ex tab. recent. dicitur.

Prima Juſtiniana, vulgò *l' Ochrida*, urbs Archiepiſc. Macedoniæ. A Juſtiniano Imp. dicta, quæ prius *Achridus* vocabatur. Niceph. 17. 28.

Primis, vel *Primmis* Plinio, *Premnis* Straboni, urbs Æthiopiæ ſub Ægypto apud Meroen inſ. gemina, magna & parva. Ptol.

Privernum, urbs Latii circa Uſentem flu. & Forum Appii Πρίβερνος Stephano, Πρίβερνον Ptolemæo, Straboni vero Πρίβερνον. Ejus mem. Virg. lib 11.

> *Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe.*

Silius lib. 6.

> ———*Levynus ab altâ Priverno.*

Pop. *Privernates*. Idem Silius l.b. 8.

> *Sylla Forentinos Privernatumque maniplos*
> *Ducebat ſimul excitos.*———

Quod Setiam, & Norbam op. finitima infeſtaſſet, & Pl[illegible]tio Conſ. diruta fuit, teſte Livio lib 8. Long. 36. 54. Lat. 41. 15.

Prochyta, inſ. Campaniæ in ſinu Puteolano, Ænariæ proxima, anguſto freto diſcreta, cui olim juncta fuiſſe putatur, à Neapoli 12. m p. diſtans. Stephanus falsò Siciliæ inſulam facit. Virg. Æn 9.

> *Tum ſonitu Prochyte alta tremit, durumque cubile*
> *Inarime, J[illegible] imperiis impoſta Typhæo.*

Hanc Dionyſius deſcribit lib. 1. ſic dicta *à profuſione*; nam quæ de Æneæ aut nutrice, aut cognata dicuntur, falſa ſunt. Tu lege Servium, Pontanum, aliosque ad Virgilii adductum. Adi & Plinium cap. 6. lib. 3.

Promontorium Minervæ, ſic appellatur promont. extremum Campaniæ illam à Picentinis dividens, quod *Athenæum* Strab. Ptol. & aliis Græcis dicitur, quod Malam urb. contra Capreas inſulam, inde ad 4. m. p. quot à Surrento, à Neapoli vero ad 30. recedens. Ovid. lib. 15. Met.

> *Inde legit Capreas promontoriumque Minervæ.*

Pronectus, inter opida quæ Phœnices in Bithyniâ condiderunt, inquit Bochartus, *Pronectis* fit mentio. Stephanus: Πρόνεκτος, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν οἱ Φοίνικες. *Drepane* autem, aliis *Drepanum*, & *Helenopolis* erat ad Nicomediæ ſinum ut à Nicephoro deſcribitur. Ibidem igitur Pronectus: quod & alii teſtantur, quibus *Prænetum*, vel *Prenetum* dicitur. Socrates lib 6. cap. 16. Καταφεύγει αὐτὸν ἐν Πραινέτῳ, ἐμπόριον γὰρ οὕτω καλούμενόν τῆς Νικομηδείας [illegible]. Πραίνετον vel Πρίνετον habent Cedrenus & Conſtitutiones Pontificiæ Imp. Orientalium. Et Antholog. lib 1 cap. 19. epigramma habetur Εἰς λουτρὸν ἐν Πραινέτῳ. Factum videtur nomen ex Syro בירניתא *biranta*, vel *birneta* quod pro caſtro vel palatio paſſim occurrit in Paraphraſi[illegible]. Sed & Ebraicè בירניות *birnaiot* ſunt *arces*, aut [illegible] *cæ*. 2 Par 17. 12.

Propontis, uno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Helleſponti anguſtiis ad Thracium uſque Boſporum protenditur. Suidas: Προποντίς· ἡ πρὸ τοῦ Πόντου θάλασσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ [illegible]. Dionyſius:

> ———Ὁ ἐν [illegible] [illegible] αὐλῶν
> Στεφόμενος [illegible] [illegible] [illegible]

Longitudinem [illegible] Ponticor[illegible] m quarto.

> *Miſit[illegible] bas [illegible] Pr[illegible] aquas.*

Altitudinem Claudianus

> ———*Q[illegible]unque profundam*
> *Ingluviem non A[illegible], [illegible] Propontis, &c.*

Inde *Proponti[illegible] cus*. Propert 3 22.

> *Frigida tam mul[illegible] p[illegible] tib. Cyzicus annos*
> *Tulle, Propontiacâ qua fluit Iſthmos aquâ.*

Ovid. 1. Triſt. 9.

> *Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris.*

Silius lib 14.

> ———*Pontumve ſonantem*
> *Ejicit anguſto violentius ore Propontis.*

Strabo: Ὁ Ἑλλήσποντος [illegible] [illegible] Ἄβυδον εἰς [illegible] πέλαγος, ὃ καλοῦσι Προποντίδα [illegible] εἰς [illegible] τὸ Βυζάντιον [illegible] [illegible].

Prusa, *Prusias* Solino, *Burſa* Bellonio, *Buruſſe* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Bithyniæ hoc tempore primaria, apud mont. Olympi radices, à Nicæâ 25. m. p. in occ. diſtans, Cotyæum verſus 60. ex quâ pars Bithyniæ *Burſia* nominatur. Epiſc. olim ſub Archiepiſc. Nicomedienſi, ſed poſtea metropolis facta, à *Prusia* rege an. mundi 3279. condita; ampliſſima ante Turcarum in Europam adventum regia, ab Ot[illegible]omanno eorum rege capta, An. Dom. 1300. Hic Aſclepiades medicus claruit, qui ſenex lapſus ſcalis interiit, cum multos ſanitati reſtituiſſet. Plin. lib 7. Hic etiam Dion Pruſæus, qui ſcripſit lib. 10 de virtute Alexandri M. &c. *Prusa* altera, *Prusias* Ptolemæo, *Cios* Stephano, urbs Bithyniæ maritima Epiſc. in orâ, inter oſtia Aſcanii flu. & Daſcyleum urb. à qua parum abeſt. Pruſiæ magna ceraſorum copia provenit, ut propterea *Cheraſia* vulgò, & *Cheres*, teſte Thereto, dicta fuerit. *Prusa* tertia, urbs Bithyniæ mediterranea ad Hippium mont. & flu. *Prusias* Straboni Epiſc. ſub Archiepiſc. Claudiopolitano, quam Hylas flu. & lacus alluunt. *Barech* hodie ex tab. recent. à Priore Pruſa ſupra 50. m. p. in Bor. diſtans. Hinc *Prusiacus*. Silius lib. 13.

> *Donec Prusiacas delatus ſegnior oras.*

Pruſſia, nomen regionis, quæ habet ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Livoniam, ab Occidente Pomeraniam. Maritimas urbes habet *Montem regium*, ubi principis ſedes, & omnium nunc locupletiſſimum: *Gedanum* (*Dantiſcum* vulgò vocant) urb. ingentem, magnumque mercatorum emporium. Munſterus. Cromerus lib. 3. Hiſt. Polon. Eraſmus Stella de Boruſſiæ antiquitatibus.

Prytaneum, placet hic adſcribere Etymologici magni verba, quæ ſunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοινὰ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοτο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκλήθη, οἱονεὶ πυροταμεῖον. πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τοῦτο ἐν αὐτῷ ἀπέκειτο [illegible]. Locus erat apud Athenienſes, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimenta præberi ſolebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quaſi *frumenti horreum*. Eſt enim πρυτανεύειν nihil aliud, quam ταμιεύειν, & πρύτανις ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipſo loco, ut ſibi in poſterum alimenta ſuppeditarentur, quoad viveret, dixit ſe meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἶκος δημόσιος. ἔνθα ἐσιτοῦντο δημοσίᾳ τὸ τιμώμενοι πάντες παρ' αὐτοῖς [illegible]· ἐπὶ γὰρ μεγάλαις εὐεργεσίαις, [illegible] τιμὴν ἀπεδίδοτο χάριν. Nec mirum quod Scholiaſtes in Ariſtophanis Pace prodiderit: ὅτι γε [illegible] μετεῖχον [illegible] ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur ſcripſerit Plutarchus Sympoſ. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienſem liberaliſſimum virum præſtitiſſe domum ſuam πρυτανεῖον [illegible]. Fungerus Dionyſius πρυτανεῖα vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent poteſtatem. Theocritus Idyll 21.

> ———Τὸ δὲ λύχνιον ἐν Πρυτανείῳ
> φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγειν τῆδ' ἔχον.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hâc mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ ſubjungit: *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat egeſum ſe plane, & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen quod ſollicitus ſit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ſit, quod quidem λύχνιον ſemper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat, ſicut Romanorum Veſta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura ad hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obſcurior, accedant alii & lucernam accendant.

Pſittakus,

Pſittacis, Indiæ inſ. quæ & S[illegible] *illuſtris*. Plutarchus in vit. Alex Magni. *Cilluſtam* appellat Arrianus Q. Curtius eam non nominat; quadringentis vero ſtadiis ab Indi flu. oſtus in mare remotam ſcribit.

Pſophis, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, prius *Phegia*, teſte Pauſaniâ, à conditore ſic dicta, Tegeæ, Erymantho, Clitorio, ac Nonacri monti finitima. Ovid. Met. lib 5.

Cisque ſub Orchomenon, Pſophidaque Cylleneuque.

Fuere aliæ urbes hujus nominis apud Stephanum, in Acarnaniâ, in Libyâ, & in Achaiâ.

Pſychrus, flu. Thraciæ in agro Chalcidico in Macedoniæ confin. frig diſſimus, ex quo oves bibentes agnos nigros pariunt. Ariſtoteles

Pſylli, pop. Libyæ ſupra Garamantes Plinio; in Pentapoli Ptolemæo; Syrtes attingentes, contra virus ſerpentum muniti, ſic à *Pſyllo* rege dicti, Naſamonibus finitimi, à quibus victi fuere. De his Cinna apud A Gellium lib 9 cap. 12.

Somniculoſam ut Pœnus aſpidem Pſyllus.

Lucan. lib. 9. ——— *Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli: par lingua potentibus herbis:
Ipſe cruor tutus, nullumque admittere virus,
Vel cantu ceſſante, poteſt. Natura locorum
Juſſit ut immunes miſtis ſerpentibus eſſent, &c.

Horum hiſtoriam vide apud Herod lib. 4. & Plin. 7. 2. De *Pſyllis* poema Xenophanes Colophonius ſcripſit. Rem dignam riſu narrat Gellius 16. 11. Pſyllos quòd aqua eos defeciſſet, arma adverſus Auſtrum ſumpſiſſe & omnes interiiſſe.

Pſyra, inſ. maris Ægæi apud Chium, inde 60 ſtad in occaſum diſtans, cum op cognomine, in quo vinum non provenit. Unde proverb. apud Suidam ex Cratino: *Pſyra Bacchum* ſubaudi *non producit*. Stephanus: Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείας, διὰ τὸ εὐτελέστατον εἶναι τὸν οἶνον. *Pſyra* igitur vocem eſſe Phœniciam, nemo negaverit, qui ſciet בסירא *bſira*, Chaldæis & Syris idem eſſe quod εὐτελὲς, *vilem*, nempe ac *deſpicabilem*. Bochartus.

Pteleum, duorum op. nomen, unum Theſſaliæ, alterum Meſſeniæ, Spartanis poſtea attributum. Theſſalicum Plinio eſt *nemus Pteleon*, tanquam ſi *ab ulmis* dicta fuiſſet Πτελεών. Ejus mem. tum alii, tum Lucan. lib. 6.

———*Pteleoſque & Dorion ira*
Flebile Pieridum. ———

Vide ſis Iſ. Voſſ. ad Melam lib. 2. cap 3.

Pteria, urbs munitiſſima Cappadociæ, à Cyro expugnata ac deleta. Herodotus.

Pterophoros, reg. Scythiæ circa Hyperboreos montes, damnata caligine. Hinc mos pennas in pileis geſtandi proceſſiſſe videtur apud omnes penè Europæos. Ferrarius. Vide Plin. 4. 12.

Ptolemais, urbs quatergemina: Prima Æthiopiæ ſub Ægypto, ad ſin. Arabicum, quæ *Theron*, i. e *Ferarum*, cognominatur à Ptolemæo, & *Epitheras* à Plinio, *Suachen* nunc dicta, à Berenice urbe ejuſdem oræ 602. m p in ort Long 66. 00 Lat. 16 26. Secunda Cyrenaicæ, in orâ litorali, antea *Barce*, nomen habens a *Ptolemæo* rege conditore, *Tolometta* hodie inter Arſinoen ad occ. & Cyrenen ad ort. Long 49. 06. Lat. 31. 10. Tertia Phœnices marit. apud Palæſtinæ fines olim *Ace* Plinio, *Acon* Ebræis, colonia quondam Cl. Cæſaris, teſte Plinio 5. 19. *Ace* etiam Stephano, qui ſic dictam prius putat, quòd ibi Hercules à vulnere curatus ſit. Long 66. 30 Lat. 33. 00. Quarta Ægypti in Thebaide, ad Nilum, inter urb. Crocodilorum, & Abydum, à quo 22. m. p. abeſt in Bor.

Ptolemais, foſſa quædam Ægypti manu facta, ducta ab oſtio Pelufiaco ad urb. Arſinoen in ſin. Arabicum: ſic dicta a *Ptolemæo* rege, qui eam abſolvit. *Ptolemæorum fluvium* vocat Ælian ad Anim. lib. 12 cap. 29. Item Ciliciæ urbs. Strabo. Urbs quoque Arſenoitis Nomi in Ægypto Ptol.

Pucinum, oppidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis. Ptol. lib. 3. c[illegible] hodie *Proſecho*, in foro Julii ſitum eſt. Hinc vina à Plinio tantopere laudata, *Pucina* vocata, quæ nunc à Germanis B[illegible] appellantur Plin. lib. 14. cap 6. ſtatim ab initio. Long 36 2[illegible]. Lat 45 40.

P[illegible], poſt Lucrinum lacum (inquit Cluverius) ſequitur o[illegible] *Puteolis* pri[illegible]. Latinis fere autoribus, exceptis poetis, d[illegible]; Græcis vero Δικαιαρχεία, ſive Δικαιαρχία, & c[illegible] Δικαρχία: quo frequenter Latini uſi ſunt poetæ: ut Gr[illegible] etiam ſub Romanis Imp ſæpe uſurparunt Ποτίολοι, [illegible]. Fama oppidi apud auctores eſt celeberrima; vulgari nunc vocabulo dicitur *P[illegible]*. Plin. lib 3. cap. 5. *Locus Lucrinus Avernus deinde Puteoli colonia, Dicæarchia dicti* Strabo lib 5 poſt deſcriptionem Lucrini, Averni [illegible] Ἔ[illegible] δ' εἰσὶν αἱ περὶ Δικαιαρχίαν ἀκταὶ, καὶ αὐτὴ ἡ πόλις [illegible] μετὰ Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον. Κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατείαν συνῴκισαν Ῥωμαῖοι, καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους ἀπὸ τῶν φρεάτων. Οἱ δ' ἀπὸ τῆς δυσωδίας τῶν ὑδάτων, &c. Feſtus: *Puteolos dictos* [illegible] *ab aquæ calidæ putore* [illegible] *earundem aquarum gratiâ f*[illegible] Varro lib 4. de L L *A puteis oppidum Puteoli, quod* [illegible] *frigidæ & calidæ multæ; niſi a putore potius quod putidus ſit odoribus ſæpe ex ſulfure & alumine*. Primos [illegible] conditores quod attinet, quia id, Strabone teſte, [illegible] Romanorum, ab his conditum videri poterat At St[illegible] Epitomator ſic habet: Ποτίολοι, [illegible] Σαμίων [illegible] καὶ Δικαιάρχεια. Et B. Hieronymus [illegible] lib 2. ſic tradit: Olymp 64. an 4. *Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant*. Pop. *Puteolani*. Inde *ſinus Puteolanus*, de quo Cluver. Ital. Ant. lib. 6 4. pag. 1141 Long. 38 11. Lat. 40. 47.

Pygela, urbs Ioniæ; Πολίχνιον vocat Strabo lib. 14 Pomponius & Plinius ſcribunt per Φ. & nomen ἀπὸ τῆς φυγῆς ducunt. Melæ verba ſunt: *Ibi à fugitivis, ut aiunt, condita (nomen fama annuit) Phygela*. Plinii: *Juxta fugitivis conditum (uti nomen judicio eſt) Phygela.*

Pygmæi, pop. in extremis Indiæ montibus habitantes (Plin. 7. 3.) ſalubri cœlo ſemperque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: Sunt qui nomen eos habere volunt ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. e. *pugno*, contra rationem; cum ἀπὸ τοῦ πήχεος, i. e. *cubito*, originatio deducenda ſit. Πυγμαῖοι ergo erunt quaſi πηχυαῖοι, quippe *cubitales* Hinc & *Spithamæi* dicuntur, quòd ternas *ſpithamas* longitudine non ſuperant. Etymon hoc approbatur ab Euſtathio in principio Iliad. γ. & ab Auguſt. de C. D. 16. Hieronymus vero aliter in 27. Ezech. *Sive Pygmæi ſunt* (inquit) *id eſt, bellatores, & ad bella promptiſſimi*, ἀπὸ τῆς πυγμῆς, *quæ Græco ſermone in certamen vertitur*. Quædam de Pygmæis habet Lud. Vives ad Aug. de C. D. lib. 16. cap 8. Diverſis locis ab auctoribus collocantur. Plinius, uti ſupra, inter Indiæ gentes recenſet. Pomponius lib. 3 ponit in eâ Arabiæ parte, quæ ultra ſinum Arabicum in Æthiopiam vergit. Ibidem eos quoque collocare videtur Ptolemæus, ſi per *Nubas* intellexeris *Pygmæos*, uti Heſychius: Νῶβαι, Πυγμαῖοι, nec enim de aliis quam de his accipi poſſit locus iſte Heſychii. Ariſtot. lib 9. de Hiſt. An. eos ad fontes Nili traducit. Verba ejus ſic concipiuntur 10 libris manu exaratis: Οἷον αἱ γέρανοι ποιοῦσι· μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν πεδίων, εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ, οὗ καὶ λέγονται τοῖς Πυγμαίοις ἐπιχειρεῖν, οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος. Quod narratiunculæ huic fidem adſtrueret Philoſophorum ſummus, id concoquere non potuit quiſquis vulgatæ lectionis auctor ſuit; ac propterea verba illa de pugnâ Pygmæorum cum gruibus ſuo modo reformavit. Quamvis autem fabella hæc excuſa ſit à Græculis, fingendi, & fabulandi ſemper cupidis, ratio tamen quamobrem hoc in tractu Pygmæos collocarint veteres, hanc fuiſſe putat Clariſſ. Voſſius; quòd Troglodytarum & Æthiopum multi eſſent κολοβοὶ ſive recutiti. Hinc tot Coloborum gentes in Æthiopiâ. Idem vero Ariſtoteli & aliis nonnullis κολοβὸς & Pygmæus, ſive nanus. Κολοβοὺς enim lib. 2 de Gen Anim. circa finem & alibi, vocat non illos tantum, qui uno aliquo membro eſſent mutilati, ſed eos etiam, quorum univerſæ corporis partes in utero matris oblæſæ, & juſto eſſent breviores, Strabo lib. 17 eoſdem in locis creditos quidem, ſed confictos exiſtimat, ſumptâ inde fictionis occaſione, quòd in Æthiopiâ interiori omnia fere animalia exigua naſci compertum ſit. Contra Philoſtratus lib 3. ſub terrâ eoſdem ponens, loca incolere ſcribit ſupra flu Gangem, cui cum Ariſtotele convenit in eo, quod ſpecus habitari dicit ab illis. Solinus in Thraciæ deſcriptione ad Geranium urb. juxta Strymonem & Hæmum creditos fuiſſe Pygmæos, & à gruibus pulſos ait. Vide Plin. 4. 11. Horum mulieres quincto anno pariunt, & ſeneſcunt octavo. *Fama eſt* (inquit Plinius) *inſidentes arietum, caprarumque dorſis, armatos ſagittis veris tempore, univerſo agmine ad mare deſcendere, & ova pulloſque gruum conſumere, ternis expeditionem eam menſibus confici, aliter futuris gregibus non reſiſti, caſas eorum luto, pennisque & ovorum putaminibus confici.* Stephanus eos ſic dictos ſcribit à *Pygmæo* Dori filio, Epaphi nepote. Quali autem ſint eorum corpora, eleganti ſimilitudine docet Ariſtot. ubi ſupra: Ὥσπερ ἂν οἱ ἐπὶ τῶν καμπυλίων γεγραμμένοι, μικροὶ μὲν εἶναι, φαίνονται δ' ἔχειν πλάτος, καὶ βάθος, ὁμοίως συμβαίνει καὶ τοῖς Πυγμαίοις. Fruſtra quærunt viri eruditi (inquit Voſſius) quænam ſint illæ tabernarum picturæ, quæ effigiem hujuſmodi Pygmæorum exhibeant Scribendum; οἱ ἐπὶ τῶν καμπυλίων γεγραμμένοι, vel, ſi mavis, καμπυλίων, idem ſignificante vocabulo. Tales nempe ſunt Pygmæi, quales videntur eſſe imagines, quæ in curvis & ſinuoſis tabulis repræſentantur. Hinc rectè *curvatum* dixit Prop. lib. 4

Nanus & ipſe ſuos breviter curvatus in artus
Jactabat truncas ad cava buxa manus.

D:

De pugnâ Pygmæorum cum gruibus paſſim poetæ. Homerus Iliad 2.

> Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ
> Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
> Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
> Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

Statius ni fallor:

> *Pendula ceu parvis moturæ bella colonis*
> *Ingenti clamore grues, æſtiva relinquunt*
> *Thracia, cum tepido permutant Strymona Nilo*
> *Ordinibus variis per nubila texitur alis*
> *Litera pennarumque notis inſcribitur aer.*

Oppianus Halieuticωn lib. 1.

> Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων
> Ὑψιπέτης γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφοίτων
> Ἄτλητον νιφόεντα μάχην, καὶ χεῖμα φυγοῦσαι,
> Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανέων ἀμφήριτα γένεθλα
> Τάων δ' ἀρ' ἐπασσύτεραι κατὰ στίχας ὑψόθι ἐνιαὶ
> Ἠέρα τέμνουσι, καὶ ἀλλήλων ὄγμον ἔχουσιν.

Juvenal. Sat. 13.

> *Ad ſubitas Thracum volucres, nubemque ſonoram*
> *Pygmæus parvis currit bellator in armis.*
> *Mox impar hoſti, raptuſque per aera curvis,*
> *Unguibus à ſævâ fertur grue. Si videas hoc*
> *Gentibus in noſtris riſu quatiere: ſed illic*
> *Quanquam eadem aſſiduè ſpectentur prælia, ridet*
> *Nemo, ubi tota cohors pede non eſt altior uno.*

Hinc *Pygmæus.* Ovid. 6. Faſt.

> *Nec quæ Pygmæo ſanguine gaudet avis.*

Id eſt *grus.* Juvenal Sat. 6

> ———*Breviorque videtur*
> *Virgine Pygmæâ, nullis adjuta columnis,*
> *Et levis erectâ conſurgit ad oſcula plantâ.*

Vide Tho. Brown, de Pſeudodoxiis epidemicis lib. 4. cap. 11.

Pylene, Ætoliæ op. Hom Iliad. 2. Ejus mem. Papinius Theb. lib. 8.

> *Nunc tumidæ Calydonis opes, nunc torva Pylenes*
> *Agmina.*———

Idem Theb. 4.

> ———*Senſit ſcopuloſa Pylene.*

Pylus, Tres olim fuere *Pyli*, juxta adagium apud Ariſtoph. quod etiam Plutarchus refert:

> Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὲν ἔστι καὶ ἄλλος.

(In eos dictum qui ſupra alios gloriantur, quaſi doctiores, aut fortiores, aut aliâ in re præſtantiores.) Meſſeniæ erat una, altera Arcadiæ, tertia vero Elidis ſita inter Penei & Selleentis oſtia. Omnes tres Neſtorem ſibi vindicabant. Neſtori autem novem parebant urbes juxta Homerum, quas omnes ordine in Bœotiâ recenſet. Harum vero caput erat ipſa Pylos, atque inde *Enneapolis* vocabatur. Huc quoque refer novem ſedilia in litore Pylio extructa apud Hom. initio lib 3 Odyſ Quæ ita interpretatur Euſtathius: Οἱ δὲ παλαιοί φασιν ἐννέα Πυλίοις ἕδρας εἶναι διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἄρχειν τοῦ Νέστορος. Inepti vero ſunt qui Neſtorem tribus illis Pylis præfuiſſe credunt: Hoc enim qui potuit fieri, aut cur controverſia fuiſſet, quam Pylum intellexiſſet Homerus? Itaque verum eſt, urbes Neſtori ſubjectas, fuiſſe illas novem quas ordine Homerus recenſuit. Porro ab iſtis 3. *Pylis* dicta eſt regio *Triphylia.* Iſ. Voſſ Ovid. Epiſt. 1.

> *Nos Pylon, antiqui Neleïa Neſtoris arva*
> *Miſimus: incerta eſt fama remiſſa Pylo.*

Hinc *Pylius.* Idem Ponticorum 1.

> *Crede mihi Pylio Neſtore major eris.*

Martialis:

> *Sic pater in Pylios, Cumæos mater in annos*
> *Vivas.*———

Pyramides, nihil aliud fuerunt quàm regum Ægyptiorum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plin. lib. 26. cap. 12. quippe cum faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus, aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis de quibus Mela ſcribit, lib. 1. cap. 9. quæ orbem implevere famâ, conſpicuæ undique adnavigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo, ſterilique inter Memphin op & Delta. unde Martialis:

> *Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.*

Turres autem ſunt, inquit Solinus, faſtigatæ ultra excelſitatem omnem quæ manu fieri poſſit. Sub his Ægyptiorum reges ſepulti fuerunt. Sunt autem propriè Pyramides, moles Geometricâ ratione conſtructæ in modum flammæ (ἀπὸ τοῦ πυρός) ut à lato videlicet in acutum tendant. Ammianus Marcellinus lib. 22 *Pyramides ad miracula ſeptem provectæ, quarum diuturnas ſurgendi difficultates ſcriptor Herodotus docet, ultra omnem omnino altitudinem, quæ humanis confici poteſt, erectæ ſunt turres, ab imo latiſſimæ, in ſummitates acutiſſimas deſinentes. Quæ figura apud Geometras ideo ſic appellatur, quòd ad ignis ſpeciem τοῦ πυρός, ut nos dicimus, extenuatur in conum: quarum magnitudo quoniam in celſitudinem nimiam ſcandens gracileſcit paulatim, umbras quoque mechanicâ ratione conſumit.* Aliqui dictas volunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, h. e. *à tritico*, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſecuta eſt. Docet id Stephanus περὶ πόλεων· Ὠνομάσθησαν δὲ Πυραμίδες ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἔδωκεν σιτοδοσίαν κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Videtur hoc etymon priori præferendum, eò quòd *Pyramis* & πυρὸς conveniant primæ ſyllabæ modulo, contra quam fit in πῦρ, ejuſque derivatis. *Pyramidis* autem vocabulum forſan Ægyptiacum eſt; quod illis *Paramon.* Certe Arabes, Ægyptiis vicini, *Haramon* vocant Pyramidem. Sicut *Alharaman* duæ Ægypti Pyramides in occidentali ripâ Nili dicuntur. *Haramon* itaque *Pyramis* dicta. Ita Græcis palus ab ἕλος, *pubes* ab ἥβη. Sicut הרמון *harmon* Ebræis *arcem* & *palatium* denotat, uti ab altitudine quoque *Hermon* mons dictus videtur. Lucan. lib 9.

> *Non mihi Pyramidum tumulis evulſus Amaſis.*

Propertius 3. 2.

> *Nam neque Pyramidum ſumptus ad ſidera ducti.*

Inde *ſaxa Pyramidum* apud Statium in Sylvis.

Pyramus, flu. qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur. Ejus mem. Dionyſius verſ. 866.

> Καὶ τὸ μὲν ἄπλετον ποταμοῦ ἑλίσσεται ὕδωρ
> Τηλόθεν ἐρχόμενον, Πυράμου τε καὶ Πινάροιο

Ubi Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πύραμος σκολιός τε ῥεῖ, ὡς εἴρηται, καὶ καταπίπτων εἰς βαθεῖαν φάραγγα ῥέων στενὴν κομιδῆ βαρεῖα ... καὶ χοῦν δὲ πάνυ πολὺν, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ καταφέρει ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Διὸ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ὑπερβολῇ τοιοῦτος.

> Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος εὐρυδίνης
> Ἠιόνα προχέων ἱερὴν εἰς Κύπρον ἵκηται.

Heſychius: Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας. ἄλλοι δὲ χέρσον ὑπὸ ποταμοῦ. Ejus meminere Strabo lib. 12. Arrianus lib. 1. & Qu. Curtius lib. 3. cap. 4. Hodie *Malmiſtra* Nigro dicitur.

Pyrenæa Venus, *Portus Veneris* Melæ, & aliis *Templum Veneris*, op. Gall Narbon. in confin. Hiſp. *Capo de Creux* hodie dicitur.

Pyrenæus, mons Hiſp. maximus, illam à Galliâ ſeparans, ab Oceano in mare Mediter. extenſus ad 80. mill. Hiſpanica, ex cujus medio ferunt utrumque mare conſpici. Auſon Epiſt. 24.

> ———*Me Punica lædit*
> *Barcino, me bimaris juga ninguida Pyrenæi.*

Dionyſius verſ. 288.

> Τοῖς δ' ἐπὶ Πυρηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν.

Hi montes Ptolemæo & Stephano Πυρήνη vocantur, ut & Sil. Italico *Pyrene.* Ab Æmilio Probo nuncupantur *ſaltus Pyrenæus*, quo nomine etiam Cæſar, Livius, Suetonius & Oroſius appellarunt. *Alpes* vocantur ab Agellio ex Varrone; nominat enim horum accolas *Hiſpanos Alpinos.* Cæterùm de *Pyrenæis* duplex fabula jactatur apud Græcos: Una de *Pyrenes* nomine dictis, Bebrycis regis filiæ, quæ ab Hercule illâc iter faciente vitiata, cum metu patris aufugiſſet in ſylvas, à feris diſcerpta eſſe creditur. Silius lib. 3.

> *Pyrene celſâ nimboſi verticis arce*
> *Diviſos Celtis altè proſpectat Iberos;*
> *Atque æterna tenet magnis divortia terris.*
> *Nomen Bebryciâ duxere à virgine colles,*
> *Hoſpitis Alcidæ crimen, qui ſorte laborum*
> *Geryonis peteret cum longa tricorporis arva*
> *Poſſeſſus Baccho ſævâ Bebrycis in aulâ*
> *Lugendam formæ ſine virginitate reliquit*
> *Pyrenen*, &c.

Hanc fabulam merito rejicit Plinius 3. 1. *Quæ de Hercule*, inquit, *ac Pyrene, vel Saturno traduntur, fabuloſa imprimis arbitror.* Alii ex Pyrenæo ſaltu incenſo referunt argenti fluxiſſe rivos, unde maximas opes contraxerint Phœnices, cum illud vili pretio ab accolis comparaſſent. Hujus conflagrationis meminere Ariſtoteles in Mirabilibus & Poſidonius apud Strabonem, itemque Diodorus lib 5. qui addit τὰ μὲν ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκὸς κληθῆναι Πυρηναῖα *montes propter hunc caſum Pyrenæos eſſe dictos*: tanquam ἀπὸ τοῦ πυρὸς συχνὰς ἡμέρας συνεχῶς ἐκκεκαυμένου, *ab igni qui per multos dies continuè exarſerit.* Hæc illi. Bocharto autem nomen *Pyrenes*, vel *Pyrenæorum* montium videtur poſſe deduci non abſurdè ex Phœnicio פארני *purani*, pro *ramoſo*, ſc. & *opaco.* Nempe Ebræis פארה *pura*, vel *pora*, eſt *ramus.* Et ut ex רוחא *rucha*, *ſpiritus*, eſt רוחני *ruchani*, *ſpiritualis*: ita ex פארא *pura*, *ramus*, פארני *purani*, *ramoſum* ſonat, vel, quod idem eſt *opacum*: Qualem fuiſſe Pyrenæum, ſaltem à parte Hiſpaniæ, veteres diſertè docent. Strabo lib. 3. Αὕτη

5 4

ἢ τ̃ Πυρλώνς τὸ μ̃ Ἰβηρικὸν πλάγος ὑψυφέρειν ὄτι πυλοφαῦς ὕλης ϰ τ̃ ἀναβολῆς. Diodorus lib. 5. Πολλῶν ἢ ὄντων ἐν αὐτοῖ δρυμῶν, ϰ πυκνῶν τοῖς δένδρεσι. Silius lib. 3.

Ac Pyrenæi frondoſa cacumina montis.

Et verſ 442 de Annibale:

Jamque per & colles, & denſos abiete lucos
Bebryciæ Fauni fines tranſcenderet aulæ.

Inde *Pyrenæi ſaltus* in Æmilio Probo, Oroſio & Æthico, qui hodieque nomen retinent. Adhuc notandum Pyrenæi vocabulum eſſe æquivocum eoque nomine appellari non tantum montes qui Galliam ſeparant ab Hiſpaniâ, ſed etiam montem Germaniæ prope ſylvam Hercyniam, nomine *Pyrenen*, ex quo fluere Danubium ſcribit Ariſtoteles in Meteoris. Hinc & Plinius in Panegyrico: *Germaniam quamplurimæ gentes, ac prope infinita vaſtitas interjacentis ſoli, tum Pyrenæus, Alpes, immenſique alii montes, niſi his comparentur, muniunt, dirimuntque.* Mons ille, cujus & B Rhenanus meminit, hodie *Brenner* Germanis.

Pyrgi, gorum, Pyrgum ſing num. Stephano, colonia & op. Hetruriæ, inter Antium, & Graviſcas. Virg. Æn. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.

Martialis 12. 2.

Qui modo litoreos ibatis carmina Pyrgos.

Rutil. lib 1.

Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, oppida parva prius.

Unde Straboni πολίχνιον dicitur. Oppidani *Pyrgenſes* Ciceroni ac Livio dicuntur. *Pergætes* vero Stephano.

Pyrrha, Cariæ civitas juxta Myrtoum pelagus, & inf. circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Plin 2 92. Item urbs Ioniæ ad Mæandri oſtia Ptolemæo, nunc *Demonage*, teſte Moletio. Eſt & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magneſiæ & Lyciæ.

Pyrrhæa, quæ & *Pyrrha*, Theſſalia ſic dicta à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore. Strabo ad calcem libri noni: Καθόλου δ' ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο Πύῤῥαια ἀπὸ Πύῤῥας τ̃ Δευκαλίωνος γυναικός. Rhianus de variis Theſſaliæ appellationibus.

Πύῤῥαν δή ποτε τὴν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο,
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γείνατο φέρτατον υἱόν, ὁ δ' αὖ τέκε Θέσσαλον Αἵμων.
Τῷ δ' ἀπὸ Θεσσαλίην λαοὶ μετονομάζοντο.

Pytho, urbs Phocidis. Hom. Iliad. β quam ὀμφαλὸν πέτρησσαν vocat. Unde monendi ſumus erraſſe Gerbelium, imò Rhodiginum Cælium, qui epitheton pro nomine proprio urbis accipiunt.

Q.

QUadi, Germaniæ populi. Tacitus: *Juxta Hermunduros Nariſci, ac deinde Marcomanni, & Quadi agunt. Eaque Germaniæ velut frons eſt, quatenus Danubio prætexitur.* Ergo Quadi in Danubii ripâ: ſc. infra Marcomannos. Ptolemæus: Ὑπὸ τ̃ Ἑρκύνιον δρυμὸν Κουάδοι, ὑφ' οὓς τὰ σιδηρωρυχεῖα, ϰ ἡ Λοῦνα ὕλη, ὑφ' ἣν μέγα ἔθνος, οἱ Βαῖμοι, μέχρι τοῦ Δανουβίου. Bæmos vero eoſdem eſſe, quos Marcomannos, maleque heic ultra Bojohæmum, notat clariſſimus Cluverius. Id tamen haud falſum, quod ſub Hercyniâ ſylvâ, i e ſub Bojohæmo ponuntur Quadi. Ferri autem illæ ſecturæ fuerunt in eo montium jugo, quod à Moraviæ opido Oltra, & fluvio Marawa ad Viſtulæ fontem procurrit. Strabo lib 7. ex emendatione Cluverii: Ἐν ταύτῃ δ' ἐστὶ ϰ ὁ Ἑρκύνιος δρυμός, ϰ τὰ τῶν Σουήβων ἔθνη, τὰ μὲν οἰκοῦντα ἐντὸς τοῦ δρυμοῦ. (Ἐν ᾧ ἐστὶ ϰ τὸ Βούβαιμον, τὸ τοῦ Μαροβόδου βασίλειον, εἰς ὃν ἐκεῖνος τόπον ἄλλους τε [illegible] πλείους, ϰ δὴ καὶ ὁμοεθνεῖς ἑαυτῷ Μαρκομάννους· ἐπέστη γὰρ τοῖς πράγμασιν οὗτος [illegible] ἰδιώτης, μετὰ τὸ ἐκ Ῥώμης ἐπανελθεῖν· νέος γὰρ ἦν ἐνθάδε· [illegible] ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ [illegible] ἐδυνάστευσε, ϰ [illegible] εἰς ἅπερ εἶπον, Λουγίους, τὸ μέγα ἔθνος, ϰ Ζούμους, ϰ Γούτωνας, ϰ Βουγουντίωνας, ϰ Σιβινούς, ϰ τῶν Σουήβων, αὐτῶν τὸ μέγα ἔθνος Σέμνωνας) πλὴν τάγε τῶν Σουήβων, [illegible] ἔθνη, τὰ μὲν ἐντὸς οἰκεῖ, τὰ δ' ἐκτὸς τοῦ δρυμοῦ, [illegible] τὰ τῶν Κουάδων, ὅμορα τοῖς Γέταις. A Dione lib. 71. [illegible] e Quadi Marcomannis, ac Jazygibus conjunguntur. Ac [illegible] ſocietatem ipſis armorum contra Romanos ſemper fuiſſe et[illegible] n poſterioribus ſeculis, vel ex uno Marcellino ſatis patet, l 17 [illegible] *hæc quieſcentes per hyemem apud Sir*[illegible]*ium, indicabant Nuncii* [illegible] *& crebris permixtos Sar*[illegible]*adas, vicinitate & ſimilitudine morum, arma*[illegible]*rdes, Pannonias, Mæſiarumque alteram cuneis* [illegible] *erbis* Vide quæ ſequuntur Unde liquebit, Q[illegible] gentem ad Iu Gratiani uſque tunc temporis per[illegible]. Quod etiam atteſtatur M. Antoninus Imp. in vitâ ſuâ, lib. 1. his verbis: Τὰ ἐν Κουάδοις, πρὸς τῷ Γρανούᾳ. Adverſus hos Quados Marcomannis junctos [illegible] ſine proſpero ſucceſſu bella geſſiſſe Imperatorem prædictum, autores ſunt Dio Caſſius, & Jul Capitolinus. Sed & Lucianus in Pſeudomanti, cujus hæc ſunt verba: Ὅτε ἤδη Μάρκος [illegible] πρὸς Μαρκομάνους ϰ Κουάδους συνεπλέκετο. Eam expeditionem celebriorem reddiderunt Chriſtianorum ſupplicationibus impetrati cœleſtes imbres, cum exercitus ſiti fere confectus jam eſſet. Meminere Tertullianus ad Scapulam. & in Apolog cap 5. & ex eodem atque Apollinario Euſeb Hiſt. Eccleſ. lib [illegible] cap. 5 & Chron. lib 1 & 2 Nicephorus Calliſtus lib 4. cap 12. Zonaras Annal. Tom 3. Xiphilinus in Marco Oroſius hiſt lib. 7. cap. 15. Otho Friſingenſis Chron. lib 3 cap 25 Jo Aventinus Boior Annal lib 2 aliique Quamquam Dio Caſſius, Arnuphis Ægyptii, vel Juliani ut apud Suidam alius neſcio quis, Magicis procurationibus, Marci ipſius precibus Capitolinus, moribus pietateque Claudianus, Chriſtiano nomine iniquiores, adſcribant. Gatakerus

Quadrata, Romæ locus in Palatio. ante templum Apollinis dicitur, ubi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi boni ominis gratiâ, quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem *quadratam.* Ejus loci Ennius mem. cum ait,

Et qui ſe ſperat Romæ regnare Quadratæ.

Ita author noſter. At vero Ennius non Romæ locum aliquem peculiarem *Quadratam* vocat, ſed totam Romam ſic olim vocatam perhibet. Solinus cap. 1. *Dictaque eſt Roma primum Quadrata*: dein Ennii verſum producit. Plutarchus in Romulo: Ῥωμύλος μὲν ἐν τὴν καλουμένην Ῥώμην Κουαδράτην, ὅπερ ἐστὶ τετράγωνον, ἔκτισε.

Quadrata, Germ. op. Anton. Et Italiæ mediterranea urbs. Lib. Notit.

Quadratum, op Pannon. ſuper in Carniola ad Savum flu. inter Vacorium ad occ. & Labacum ad ort 6 leuc.

Quadriburgium, Quaetraed Ortelio, pag Germ. inf. inter Colon. Agrippinam & Juliacum Al eſt *Weringen*, pagus ejuſdem Germ. ad Rhenum, inter Coloniam præd.ct. & Noveſium in medio. Long 28. 10. Lat. 50. 59. Eſt & *Quadriburgium* in Lib Notit op geminum. Unum in Norico Ripenſi; alterum in Valeria Ripenſi.

Quantia, Canche, flu Gall Belg ex Arteſia per Picardiam in Oceanum Britan. influens, non longe ab Hedena, & Monaſteriolo decurrens.

Quariates, pop. Gall. Narbon. in Provinciæ mediterraneis, inter Suetros, & Adunicates, juxta Alpes maritimas Plin.

Quaris, urbs Bactrianæ, ad Oxum flu. Ptol.

Quarius, flu. Bœotiæ, apud Coroneam urb qui & *Coralius* ab Alcæo nominatur. Item flu. Theſſaliæ

Quartenſis pagus, Weert, pag Belgii in Brabantiâ à Ruremunda 3 leuc. in occ Item op Hiſp Tar à Valentia 4. m. p. Toletum verſus, vulgò *Quart.* Item caſtr ſeu pag. Liguriæ, ab Aſta urb. 4. m. p. Alexandriam verſus, vulgò *Quarta.*

Quedelinburgum, op. Saxon. ſuper. 2 mill Germ ab Halberſtadia in merid.

Quercetum, Queſnoy, urbec Belgii in Hannonia, 3. leuc. à Landrecio in bor. & 5 à Cameraco in ort.

Querquerni, pop Hiſpan. citer. Gallæciæ finitimi.

Quiloa, urbs Africæ in inſ cogn. regn. cogn. cap in Zanguebariâ reg. & in ora Oceani Æthiopici.

Quimperlæum, Quimperley, op. Gall. in Britan min. 2. leuc. à Coriſopito in ort. Blabiam verſus.

Quina, Arrades Marmolio, colon. & op. Africæ propriæ mediter. in Bagradam & Tritonem flu.

Quintinopolis, S. Quintin, urbs Gall. in Picardia, 6. leuc. à Perona in ort. 9 à Novioduno in Bor.

Quinda, urbs Ciliciæ ſupra Anchialem.

Quinque Eccleſiæ, Funfkirchen Germanis, Otegiazac, v. Hungaris, urbs Pannoniæ infer. in Hungariâ, non longe à Dravo flu. 6. mill. Germ. à Danubio in occ. & 23. à Taurino in Circium. Long. 42. 08. Lat. 46. 09.

Quintana, & *Quintiana*, vulgo *Kinzen*, Col. & urbs Vindeliciæ, ſeu Bavariæ ad Danub. à Patavia urbe 5 leuc. in occ. Ratiſponam verſus.

Quintanæ, locus Latii in via Lavicana ab Urbe 15. m. p.

Quintanica, Vilſs flu. Vindeliciæ in Bavariâ.

Quintia prata, locus Romæ trans Tiberim, apud Navalia, 4. jugerum, Quintii Conſ ſeu Dictatoris

Quintia via, quæ ab urbe Roma in Sabinos ducebat, Salariæ proxima, teſte Onuphrio.

Quirinalis mons, qui & *Agonius* unus ex 7. collibus urb. Romæ. Hodie *Monte Cavallo* dicitur. Ovid. Faſt. lib. 6.

Inque Quirinali conſtituere jugo.

Quirinalis porta, quæ & *Agonalis* & *Collina*, una ex portis urb Romæ. Hodie *Porta Salara.*

Quirites, propriè loquendo ii fuere qui *Cures* incolebant, Sabinorum opidum, in quo regnabat Tatius; uti *Romani* vocabantur,

vocabantur, qui cum Romulo *Romam* tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti ſunt *Romani*, & Quirites: unde *Quiritari* pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* ſit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, teſte Feſto, *haſtam* ſignificat, an *haſtæ* à populo *haſtato* ſit impoſitum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones; judicium vero ſuum non interpoſuit Sic enim ait Faſt 2.

> *Sive quod haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis*
> *Bellicus à telo venit in aſtra Deus.*
> *Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites,*
> *Seu quia Romanis junxerat ille Cures.*

Priorem hujus tetraſtichi verſum quod attinet, ei adſtipulatur Halicarnaſſeus Dionyſius lib 2 Κυρεῖς γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς αἰχμὰς καλοῦσι. Mart. deducit ab כרה *charah fodio*, vel à קָרַע *Karaa rumpo, lacero*, & Arabicè *pulſo*. Poteſt etiam deduci à Gr χαρίζω *armo*.

R.

R*Aceburgum*, *Ratzenburg*, urbs Saxoniæ, inter 6. mill. à Severino in occ

Redantia *Rednitz*, flu. Franconiæ paulo infra Bambergam Mœno ſe miſcens.

Radnoria, *Radnor*, op. Walliæ, com. cogn. caput, 15. m. p ab Herefordia in Circium, & 20 à Salopiâ in merid Ragea, Medıæ op. a Nicanore conditum. Strabo. Vide Bochart. Geogr Sacr pag 106

Raria, campus in Eleuſine, in quâ Triptolemus primùm ſeminaſſe dicitur Stephanus: Ῥάριον, πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ. Ῥαρίας ἡ Δημήτηρ. Malè apud Heſychium: Ῥάριον, τάδιον, pro πεδίον. Nomen hoc inditum erat illi campo à *Rharo*, Triptolemi patre. Heſychius: Ῥᾶρος, ἀγρός, καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Filius hic erat Cranai, ut idem alibi: Κραναοῦ υἱὸς Ῥᾶρος.

Ratæ, Antonino. *Raga* Ptolemæo, Coritanorum urbs in Britanniâ. Vulgò *Leiceſter*, ut putat Camdenus. *Ratiford* v. Talboto. Long. 19. 58. Lat. 53. 04.

Ratiaſtum, Lemovicum urbs. Ptol. vulgò *Limoges*. *Rais* v. Bertrando.

Ratisbona, urbs libera German. ubi ſæpè fiunt Imperii Comitia, in Bavaria inferiore & in lim Palatinatûs ſuperioris, 15. mill. Germ. à Monachio in Bor. 17. ſupra Patavium in occ. & 16. ab Auguſta Vindelicorum in Cæc Long. 34. 18. Lat 49. 00.

Ravenna, urbs Gall Togatæ, Æmiliæ archiepiſc & metropolis apud oram littoream inter Ferrariam 50. & Ariminum in ort 35. m p. à Bononiâ 45. ab Anconâ 102 Ἀρχαίαν πόλιν vocat Geographus lib 5. Unde Claudianus de 6. Conſ. Honorii:

> *Dixit, & antiqua muros egreſſa Ravennæ*
> *Signa movet, jamque ora Padi, portuſque relinquit*
> *Flumineos, certis ubi legibus advena Nereus*
> *Æſtuat, & pronas puppes nunc amne ſecundo,*
> *Nunc redeunte vehit, nudataque litora fluctu*
> *Deſerit, Oceani lunaribus æmula damnis.*

Silius Italicus lib. 8.

> *Quique gravi remo limoſis ſegniter undis*
> *Lenta paludoſæ proſcindunt ſtagna Ravennæ.*

Sidonius Apollinaris Carm. 9

> *Undoſæ petiit ſitim Ravennæ.*

Nempe inter marinas paludes dulcibus aquis deſtituebantur Ravennates. Martialis:

> *Sit ciſterna mihi, quam vinea, malo Ravennæ:*
> *Cum poſſim multo vendere pluris aquam.*

Ranarum, culicumque multitudinem in his paludibus adnotavit idem Martialis:

> *Meliuſque ranæ garriant Ravennates,*
> *Et Hadrianus dulcius culex cantet.*

Strabo lib 5

> Ἐν δὲ τοῖς ἕλεσι μεγίστη μέν ἐστι Ῥάβεννα.

Zoſimus Comes lib 5. Ῥάβεννα μητρόπολις ἐστι Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἄποικος, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὕδατι περιῤῥεῖσθαι. Long. 34. 53 Lat. 43. 54.

Ravius, lacus Hiberniæ, flu. cognominem emittens in occid per Connaciam fluentem, & inter Dunbroſam, ac Dungallam urbes in Oceanum labentem. Ptol. *Erne* ex tab. recent

Rauraci, qui & *Raurici*, & *Rauriaci*, pop. Germ. Helvetiis finitimi Cæſar Comm. lib. primo, de Helvetiorum expeditione loquens: *Perſuadent Rauracis, & Tulingis, & Latobrigis, finitimis ſuis*, &c. Plin. 4. 12 ubi de Danubio: *Ortus hic in Germaniæ jugis montis Abnobæ, ex adverſo Raurici Galliæ opidi*, & cap 17 ejuſdem libri: *Mediomatrices, Sequani, Raurici, Helvetii* Fuere igitur in Rheni ripâ, inter Helvetios ac Sequanos. Opidi tempore Plinii Rauracos nulla habuiſſe, niſi unum, teſtis eſt ipſe ubi ſupra; nam ſi plura fuiſſent, nomen huic proprium tribuiſſet, quo ab reliquis diſcerneretur. Næ Ammiani quidem ævo plura fuiſſe exiſtimo Sic enim ille lib. 14. *Prope Rauracum ventum eſt, ad ſupercilia fluminis Rheni* Ptolemæus vocat Αὐγοῦστα Ῥαυρικῶν. Antoninus ac tabula Itineraria, *Auguſtum Rauracum*. Plin. 4. 7. *Coloniam Rauriacam*. Nomen *Auguſtæ* in vulgari uſu permanſit. Extat etiamnum eodem loco in pago admodum exiguo, vulgo *Augſt* dicto, ad Rheni ripam 6. m. p. ſupra Baſileam ſitô. Juliani tempore urbem deſtructam fuiſſe, patet ex Eunapii Sardiani hiſtoria; qui ita de Juliano: Ἤδη δὲ ἐπὶ πρὸς τοὺς Ῥαυρικοὺς ὁ ἐστι φρούριον. Vide ſis Cluver de Ant. Germ p. 353. Incolæ hodie *Baſler* ſunt Tſchudo in territorio Baſilienſi

Reate, op. Sabinorum; vocabulum ejus indeclinabile, ut *Ateſte*, *Tergeſte*, &c. niſi quòd ea habeant genitivum in *is*. Græcis autem ὁ Ῥεᾶτος, ut Præneſte ὁ Πραίνεστος. Hinc Straboni lib. 5. obliquus caſus eſt τῷ Ῥεάτῳ, ac Dionyſio lib. 1. aliquoties, ἀπὸ τοῦ Ῥεάτου At Stephani epitomator ita habet: Ῥεάτον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Ῥεατῖνος. Ejus mem. Silius lib. 8.

> ——— *Hunc Foruli, Magnæque Reate dicatum*
> *Cælicolum matri.* ———

Opidi vetuſtiſſima eſt origo; quod Aborigines, à Sabinis urbe ſuâ *Liſtâ* pulſos, intra ſeſe recepiſſe, Dionyſius lib 1 teſtatur, quod ante bellum Trojanum factum eſt. Quapropter Virgilio Æn. 7, in Catalogo Sabinarum urbium non recenſeri miratur Cluverius, quem ſis vide Ital. Ant. p. 676. Long. 36. 35 Lat 42. 20.

Recem, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. fil. Hebron. 1 Par. 1. Rex item Madianitarum, Num. 31. quem Joſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis condidiſſe urbem, à Græcis poſtea *Petram* dictam. Lat. *vacuus*, vel *vanus*, vel *pictura varia*, aut *ſalvus eorum*. Idem Joſeph. cap 7. lib 4. Ῥεκέμ᾽ ἡ πόλις ἐπώνυμος τὸ μὲν ἀξίωμα τῆς Ἀράβων ἔχουσα γῆς. Et rurſus: Ἀρεκέμη καλεῖται Πέτρα παρ᾽ Ἕλλησι λεγομένη. Euſebius de locis Hebraicis: Ῥεκὲμ αὕτη ἐστι Πέτρα πόλις τῆς Ἀραβίας ἧς ἐβασίλευσε Ῥεκέμ. Quin tota regio inhdem *Recem*, vel *Rocom* eſt appellata Epiphanius in hæreſi, Melchiſedechianorum: Ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τῇ Πέτρᾳ τῇ Ῥεκὲμ καὶ Ἐδὼμ καλουμένῃ. Vide Bochartum de Phœn. Col p. 765.

Regillus, urbs Sabinorum. Steph. & Halicarn. Eſt etiam lacus Plinio Latii in agro Tuſculano, Liv. lib. 2. Vide Cluver. de Ital. Ant. lib. 3 cap. 5.

Regium. Vide *Rhegium*.

Regium, op. Gall. Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum; unde *Regium Lepidum* vocatur Long. 32 26. Lat. 43 50.

Regius campus, locus prope Rhenum, inter Ryſam, Arulamque Helvetiorum flu. Æmil. lib. 8.

Regni, Angliæ pop. Ptol quorum op. *Regnum* vulgo. *Ringwood* in agro Hantonenſi, à Ventâ Belgarum 23 m. p.

Rha, Sarmatiæ flu. in Europâ, hodie *Volga*, Tartaris *Edel* dicitur. Armeni eum *Thamar* appellant, uti ſcribit Gurchinus. Am. Mar. lib. 22. Huic (Tanai ſc) Rha vicinus eſt amnis, in cujus ſuperciliis quædam vegetabilis ejuſdem nominis gignitur radix, proficiens ad uſus multiplices medelarum. Pomponius lib. 3. cap 5. *Sed qui famam habent, ex Ceraunius montibus uno alveo deſcendit, duobus exiit in Caſpium Rha.* Verum (annotante illic clariſſimo Voſſio) non rectè fluvium, hunc ait oriri ex Ceraunis montibus, quorum ſitus notus eſt ex Ptolemæo, cum remotiſſimis oriatur fontibus, ac plus quam quadringentas Germanicas leucas curſu ſuo conficiat. Sed neque illud verum, duobus tantum alveis in Caſpium mare exire: Septuaginta enim oſtia numerarunt, qui viderunt, aut etiam plura: quamvis alii viginti quinque tantum referant, quod de majoribus forſan & permanentibus oſtiis eſt intelligendum. Quum vero ſcribit uno alveo deſcendere, tum quoque errat, quum plurimi in eum amnes, partim in Tartariâ, partim in Moſcoviâ nati, influant, quod hodiernâ experientiâ compertiſſimum. Diverſi illi *Rha*, ſive *Volgæ* fluminis fontes noti fuere jam olim Ptolemæo. Præter duos longiſſimè à ſe invicem diſtantes fontes, quos ex Hyperboreis ait oriri montibus, amnibus quoque aliquot augeri ait, qui ex Rhymnicis montibus in eum influant. Verba ejus hæc ſunt, agens de Scythiâ intra Imaum, & Rhymnicis in eâ montibus: Ἀφ᾽ ὧν ῥέουσιν ὅ τε Ῥύμμος καὶ ἄλλοι τινὲς εἰς τὸν Ῥᾶ ποταμόν· οἱ δὲ συμβάλλοντες τῷ Δαΐκῃ ποταμῷ κατὰ τὸ Νόρωσσον ὄρος. Sic habent veteres manu exarati libri. & rectè. Vulgata enim lectio falſa eſt, & meras oſtendit tenebras. Ex Rhymnicis montibus præter Rhymmum, qui proprio oſtio in

mare Caſpium exoneratur, egrediuntur quoque alii amnes, quorum aliqui *Rha* flu. ſubeunt, alii *Daici* conjunguntur flumini, qui vulgò *Jaick* appellatur. Hinc nomen *Rha* Ponticæ radici. * Atqui *Rhabarbarum* hodiernum nihil commune habet cum vero *Rhabarbaro* Et ſpecie & virtute plurimùm differt, hoc συλπικòν, illud vero καθαρτικòν. At poſtquam ex iiſdem oris, unde prius *Rha Barbarum*, à mercatoribus allata fuit radix illa, quæ apud ſolos creſcit Sinenſes, ac *Tubsang* ab ipſis nominatur, uſus obtinuit, ut in illam *Rhabarbari* appellatio transferretur. Hæc Voſſius.

Rhacotes Alexandria prius ſic dicta. Steph. Strabo: Κεῖται δ' αὐτοῖς ὑπὲρ τ̃ ναυσταθμῶν ἡ Ῥακῶτις, ἡ νῦν μὲ τῆς Ἀλεξανδρείας πόλεως ἐςὶ μέρ@ τὸ ὑπερκείμενον τῶ νεωρίων, τότε δ' κώμη ὑπῆρχε. Pauſanias in Eliacis prioribus, ubi de Alexandriâ: Λέγε) δ' ἢ πρότερον ἔτι πόλισμα Αἰγύπτιον ἐνταῦθα ὁ μέγα εἶ) Ῥακῶτιν.

Rhætia, reg gemina: prima inter ortum Rheni, ſeu inter Rhenum à capite uſque ad lacum Brigantinum, Danubium, Lycum, & ortum Oeni: cujus pop Rhæti, *Grawpuntner*, & Itali *Griſons* dicuntur. Altera, teſte Welſero, Vindelicia appellatur à Ptolemæo, a prima Lyco flu. diviſa. Aliu vero ex Lib Notit. Rhætia I ea appellatur, quæ Italiæ contermina eſt, Inſubriæ ſc. & Cenomannis Venetiæ; in quâ tota Rhætorum regio, cujus caput eſt Curia, urbs & Comitatus Tirolenſis continentur. Rhætia autem II. à Curiâ uſque Danubium, à Vindeliciâ ſeu Bavariâ Lyco flu. diſcreta; quæ Suevia Ciſdanubiana dici poteſt. Ejus mem. Claudianus:

Promittet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ

Vide omnino Cluverium in Vindeliciâ & Norico cap 2. Itemque de Ital. Ant. lib 1. cap. 16. Hinc *Rhætica juga*, quæ & *Alpes Rhæticæ*, *Monte Braulio* Italis, & *Wurmſerloch* Germanis, quæ ad Inſubrum & Cenomannorum confinia extenduntur. Inde *Rhætica vina*, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suetonius, *maxime*, inquit, *delectatus eſt Rhætico.* Hinc forte Virg. Georg. 2.

———Et quo te carmine dicam

Rhætica? Nec cellis ideo contende Falernis.

In explicando Poeta diſſentiunt Seneca & Plinius. Priori enim lib. 1. Nat. Qu. cap 2. videtur Virgilius incertus fuiſſe, laudaretne, an vituperaret Rhæticum vinum. Poſterior lib. 14. cap. 6. ita: *In Veronenſi item Rhætica, Falernis tantum poſthabita à Virgilio.* Quæ poſterior ſententia Turnebo placuit, & ad mentem Poetæ propius accedere videtur.

Rhaga, Mediæ urbs à Nicanore condita, quæ & *Rhagæ*. Olim *Europus* vocabatur, deinde *Arſace*, ab *Arſace* rege Perſarum. Gentile *Rhagenus*.

Rhage, ſeu *Rage*, *Nottingham*, ut aliquibus videtur, op. Angliæ inter Conventrum ad occ. & Lincoln. ad ort. Ptol. Aliis *Rhatæ* Antonino eſſe videtur.

Rhamnus, Atticæ reg vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulacro inſignis, quæ ab hoc vico *Rhamnuſia* dicta eſt. Hæc indignationis Dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ovid Triſt lib. 5. eleg. 8.

Exiget et dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.

Claudianus:

Sed Dea quæ nimiis obſtat Rhamnuſia votis.

Suidas: Ῥαμνοῦς, ἔςι τ̃ σωρὸν, ἢ ἀλλοῖμον. Ῥαμνοῦς δ' δῆμ@ Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἢ Ἀνθρωπῶν ἄγαλμα κτῇ μεριμνῶν, ὃ πολλεῖ μιμόστης Νέμεσις περισσίαν ἱκανὸν τῷ ὄρω, ὅτι ταῦ καλεῖ Ῥαμνουσίας ἀλφῶ. Cæterum de fano Amphiarai, quòd in Rhamnunte non fuerit, vide Voſſ ad Melam 2. 3.

Rhebas, qui & *Rhebus* Val Flacco, *Rhebanus* Orpheo, *Rhebeus* Apollonio, flu Bithyniæ ex Olympo monte oriens & in Euxinum mare apud Philiidem labens. *Ribas* hodie Petro Gyllio. Dionyſius verſ. 794.

Ῥήβας ὃ ἱερώτατ@ ἐπιπροέων ῥεέθρῳ.
Ῥήβας. ἐς Πόντον περὶ σεμάτεσιν ἰδ' ἀλ.
Ῥήβας. ὃ κάλλιςον ἐπὶ χθονὶ εἴρε) ὕδωρ.

* Ubi Montanus. Cur exigui fluvii *Rhebæ* ſeu *Rhebantis*, (nam utroque modo inflecti Euſtathius teſtatur, Ῥηβαντίας γῆς ab eo denominatæ Arrianum meminiſſe affirmans) tam ſolennis mentio Dionyſio facta eſt, adeo ut ejus nomen, veluti Thymbridis verſ 352. per Anaphoram ter repetitum ſit, (cum eum Ptolemæus & Strabo ne nominare quidem dignentur) niſi cum Suida, leve hoc argumentum arripiamus, ad confirmandam opinionem, quod ipſe Byzantius fuerit? Plinius quidem hujus flu mem. lib 6. cap. 1. & aliter *Rheſum* dictum refert: *A faucibus Boſpori eſt Rhebas flumen, quem aliqui Rheſum dixerunt, deinde Pſilis.* Val Flac. lib. 4. Argonaut.

Litor longinqui quà exirent flumina Rhebi.

Si quis inquit Bochartus רפה Riphas malit eo alludet *Rhebus* vel *Rhebas*, vel *Rhebanus*, Bithyniæ amnis in Pontum exiens, non procul à Paphlagoniâ. Apollonius lib. 2. Argonaut.

Ἐς δ' ὅγε Ῥήβαιο προχοὰς, σκόπελον τ̃ Κολώνης Παφλαγόνας τ̃.

* Orpheus Argonaut. verſ. 714.

Ῥήβαιο προχοαῖσι μέλαν ... ἀκτήν.

Arrianus in Periplo. Ἀπὸ δ' τ̃ ἱερῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥῆβας ποταμὸς. Sed & Apollonius ubi ſupra:

Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἀκτήν τ̃ μέλαιναν.

Rhebas etiam regionis nomen cujus pop *Rhebæi*, Stephanus: Ῥήβας. ποταμὸς περὶ τῷ Πόντῳ, ἔςι δ' ἢ χώρα, τὸ ἐθνικὸν Ῥηβαῖοι.

Rhedones, Gall. Celt pop Cæſar. *Rennes*, *Bretagne*.

Rhegianum, Myſiæ inter op. Ptol ... Niagra.

Rhegium, op. in Viâ Æmiliâ, Tanneto proximum, Scribendum *Regium*. Dicebatur enim primo *Forum Lepidi*, poſtea vero *Regium Lepidum*. Feſtus, *Rhegium*, inquit, *ſignificare oportere, ait Verrius, id municipium, quod in freto Siciliæ eſt: quoniam id dictum eſt à rumpendo, quod eſt Græcè ῥήγνυμι, eò quidem magis, quia in Galliâ Ciſalpinâ, ubi Forum Lepidi fuerit, Regium vocatur.* Diſcrimen voluit eſſe debere Verrius in Orthographiâ. Illud oppidum ad fretum Siculum Græco modo, ſcribendum eſſe cum aſpiratione *Rhegium*; quia Græcum ejus eſt vocabulum: hoc vero in Galliâ Ciſalpinâ ſine ſpiritu *Regium*, quaſi à *regiæ* cujuſdam dignitatis argumento. Hinc apud Phlegontem Trallianum in Macrobiis, ubi bis nominatur πόλις Βασίλεια putat Cluverius idem eſſe oppidum, quod ibidem ſexies vocatur πόλις Ῥήγιον, quem tu vide de Ital. Ant. lib. 1 pag 276. Long. 35. 35. Lat. 41. 40.

Rhegium, extremum agri Brutii op cognomento *Julium*. Ptol. Σκύλλαιον ἄκρον, Ῥήγιον Ἰούλιον, Λευκόπετρα ἄκρα. Vulgò nunc incolis. & elegantius loquentibus, *Reggio* dicitur. Mela adverſo itinere incedens, lib. 2. cap. 4. *Columna Rhegina, Rhegium, Scylla.* Ubi male *Rhegium* ponitur inter Columnam & Scyllam, cum Columna fuerit inter Scyllam & Rhegium. Oppidani inde fuere *Rhegini* (*Rhegienſes* enim vel *Rhegienſes* ſunt incolæ *Regii*, vel *Regii Lepidi* in Gall Ciſpadanâ) Stephanus: Ῥήγιον. πόλις Ἑλλάδος. ὁ πολίτης Ῥηγῖν@. Plin 3. 8. *Columnam Rhegium. Ab hoc deſciſcendi argumento Rhegium Græci dedere oppido, in margine Italiæ oppido.* Ejus mem. Ovid. Met. 14.

Oppoſitumque petens contra Zanclæa ſaxa
Rhegion ingreditur.———

Dictam ſic volunt ἀπὸ τ̃ ῥηγνύναι, quod ibi Sicilia ab Italiâ credatur eſſe *rupta* vel *avulſa* Cui ſententiæ mordicus adhærent Poetæ. 1. Virg. lib 3. Æn.

Hæc loca vi quondam & vaſtâ convulſa ruinâ
(Tantum ævi longinqua valet mutare vetuſtas)
Diſſiluiſſe ferunt, quum protinus utraque tellus
Una foret, venit medio vi pontus, & undis
Heſperium Siculo latus abſcidit, arvaque & urbes
Litore deductas anguſto interluit æſtu.

2. Ovid. Met. 15.

———Zancle quoque juncta fuiſſe
Dicitur Italiæ, donec confinia pontus
Abſtulit, & mediâ tellurem reppulit undâ.

3. Lucanus Pharſal. lib. 3

Curio Sicanias tranſcendere juſſus in urbes,
Quà mare tellurem ſubitis aut obruit undis,
Aut ſcidit, & medias fecit ſibi litora terras.
Vis illic ingens pelagi, ſemperque laborant
Æquora, ne rupti repetant confinia montes.

4. Valerius Flaccus Argonaut lib. 1.

———Neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Libyca cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.

Idem libro ſecundo:

Hac etiam terras, conſertaque gentibus arva,
Sic pelago pulſante, reor, Neptunia quondam
Cuſpis & adverſi longus labor abſcidit ævi,
Ut Siculum Libycumque latus: ſtupuitque fragorem
Janus, & occiduis regnator montibus Atlas.

5. Silius Italicus de bello Punico 2. lib. 14.

Auſoniæ pars magna jacet Trinacria tellus,
Ut ſemel expugnante Noto & vaſtantibus undis
Accepit freta cæruleo propulſa tridente.
Namque per occultum cæca vi turbinis olim,
Impactum pelagus laceratæ viscera terræ
Diſcidit, & medio perrumpens arva profundo
Cum populis pariter convulſas tranſtulit urbes.

6. Claudianus de raptu Proſ. lib. 1.

———Trinacria quondam
Italiæ pars una fuit, ſed pontus, & æſtus
Mutavere ſitum: rupit confinia Nereus

Victor,

Victor, & abſciſſos interlint æquore montes,
Parvaque cognatas prohibent diſcrimina terras.

7. Statius Thebaidos lib. 3.

——Is clamor ad auras,
Quantus Tyrrheni gemitus ſalis; aut ubi tentat
Enceladus mutare latus; procul ignea antris
Mons tonat, exundant apices, fluctuſque Pelorus
Contrahit, & ſperat tellus abrupta reverti.

Idem Sylv. lib. 1.

——Sic diſſociata profundo
Bruttia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

8. Dionyſius in περιηγήσ. verſ. 467.

Τετραχείη δ' ἐπὶ τῇσιν ὑπὲρ πέδον Αὐσονιήων
Ἐκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἱσταμένη, &c.
Τῆς μὲν πρὸς βορέην ὀλοὴ ναύτῃσι κέλευθος,
Στεινὴ τ', σκολιή τε καὶ ἄχλος, ἧχι θάλασσα
Συρομένη μακρῇσι περιρρήγνυται ἀπειλῇσιν,
Ἀονίῃ τυπεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

Vide ſis illic Euſtathium. Hactenus poetæ; reliquos auctores ſententiam hancce confirmantes videat, ſi velit, lector apud magnum Cluverium de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6. de quo etiam nos plura in *Sicilia*.

Rhemi, vulgò *Reims*, pop. & urbs Gall. Belg. Archiep. & Campaniæ metropolis, a *Rhemo* Galliæ rege, ut quidam volunt, dicta, ubi Galliæ reges inaugurantur, populi *Rhemenſes* & *Rhemi*. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus, Rhemuſque lacerto.

Long. 25. 20. Lat. 49. 40.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

Rhene, *Rheneia* Straboni, *Rhenis* Stephano, quæ & *Artemitis* & *Celaduſſa* prius, teſte Plinio dicta eſt, *Fermene* hodie Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Ceam & Delum.

Rheni, pop. juxta Rhenum incolentes, inter Helvetios ac Rhætos. Perſius Sat. 6.

Eſſedaque ingenteſque locat Cæſonia Rhenos.

Rhenus, flu. Italiæ, ex Apennino monte oriens, ac per Galliam Togatam in Romandiolâ per agrum Bononiæ, ab eâ non longè fluens, in Padum ſuper Ferrariam labens: *Il Rhen*, & *Rheno* hodie dicitur. Silius lib. 8.

——Parvique Bononia Rheni.

Rhenus, notiſſimus, & maximus Germaniæ poſt Danubium fluvius, illam à Galliâ diſterminans. Primus auctorum, quorum monumenta nobis ſuperſunt (nam qui Ariſtotelis operibus nomen ejus immiſcent, oppido quam imperitè faciunt) Rhenum, retulit Jul. Cæſar, in Com. de bello Gallico. Deſcripſit autem eum ſic: *Rhenus oritur ex Lepontiis, qui Alpes incolunt. & longo ſpatio per fines Nantuatium, Helvetiorum, Sequanorum, Mediomatricorum, Tribocorum, Trevirorum, citatus fertur: & ubi Oceano appropinquat, in plures diffluit partes, multis ingentibus inſulis effectis (quarum pars magna à feris barbariſque nationibus incolitur; ex quibus ſunt, qui piſcibus, atque ovis avium vivere exiſtimantur) multiſque capitibus in Oceanum influit.* Poſt Cæſarem omnes ferè auctores Græci juxta atque Latini, ſcriptis ſuis eum celebrarunt. Tacitus, Annal. 2. *Rhenus uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duos amnes dividitur; ſervatque nomen ac violentiam curſûs, quâ Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior adfluens. Verſo cognomento, Vahalem accolæ dicunt. mox id quoque vocabulum mutat Moſâ flumine; ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Idem libro de Germaniâ: *Rhenus Rhæticarum Alpium inacceſſo ac præcipiti vertice ortus, modico flexu in occidentem verſus, ſeptentrionali oceano miſcetur.* Mela l. 3. c. 2. *Rhenus ab Alpibus decidens, prope à capite duos lacus efficit, Venetum, & Acronium; mox diu ſolidus, & certo alveo lapſus, haud procul à mari huc & illuc diſpergitur.* Dio lib. 39. Ὁ δὲ Ῥῆνος ἀναδίδωσι μὲν ἐκ τῶν Ἄλπεων τῶν Κελτικῶν, ὀλίγον ἔξω τῆς Ῥαιτίας. Προχωρῶν δὲ ἐπὶ δυσμάς, ἐν ἀριστερᾷ μὲν τήν τε Γαλατίαν καὶ τοὺς ἐποικοῦντας αὐτὴν, ἐν δεξιᾷ δὲ τοὺς Κελτοὺς ἀποτέμνεται· καὶ τελευτῶν ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἐμβάλλει. Herodianus lib. 6. Μέγιστοι γὰρ δὴ οὗτοι ποταμοὶ ὑπ' ἄρκτῳ ῥέουσι, Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρος· ὁ μὲν Γερμανούς, ὁ δὲ Παίονας παραμείβων· οἳ θέρους μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον, διὰ βάθος τε καὶ πλάτος. Τοῦ δὲ χειμῶνος, παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύονται· ἀντίτυποι δὲ οὕτω καὶ στερεοὶ γίνονται τὸ πρὶν ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῶν μηδὲ κοῖλα σκεύη φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας, ἵν' ἀποκόψαντες, γυμνὸν τῆς κάλπης ἀράμενοι τὸ ὕδωρ, φέρωσιν ὥσπερ λίθον· φύσις μὲν δὴ τῶν ποταμῶν αὕτη. Ejuſmem. Ovid. Met. 2.

Heſperioſq; amnes, Rhenum, Rhodanumq; Padumq;

Itemque Virgilius lib. 8.

Extremique hominum Morini, Renuſque bicornis.

Ubi duo tantum Rheno oſtia tribuit, uti & Claudianus ubi de Alarici victoriâ:

——Te Cimbrica Tethys
Diviſum bifido conſumit Rhene meatu.

Hodie vero tria celebrantur. Vide Cluver. de tribus Rheni alveis, & l. 2. de Germ. Ant. c. 40. Horatius:

Aut flumen Rhenum, aut pluvius deſcribitur arcus.

Non ἀπὸ τοῦ ῥεῖν (inquit Fungerus) quod eſt *fluere* Latinis, etſi aliquibus veriſimile id queat videri; nec à *Rhodani* ſocietate, ſecundum Iſidorum, verùm potiùs à voce Germanicâ *Rhin*, quæ *nitorem*, *puritatemque* ſignificat, quòd claritatis quâdam prærogativâ polleat, dum olarulimis perlabitur gentes: ſive quod arbiter olim & velut vindex fuerit puritatis conjugii. Quippe ſolebant Germani liberos recens natos, clypeo impoſitos, committere fluminis alveo, qui ſi fluitaſſet, legitimi partûs indicium dabat; ſicut Adulterini, cùm ſubſidebat, fundum petens, teſte quoque Galeno. Unde Claudianus:

Et quos naſcentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc in Anthologiâ legimus lib. 1.

Θαρσαλέοι Κελτοὶ ποταμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ.

Et ibidem:

Κεκριμένον λάξειεν ἐλεγχομένῳ πάλαμοῖο.

D. quoque Nazianzenus:

Ἐς νόθον εὐρύροος Ῥῆνος κριτήρια ῥεέθροις.

Nonnus in Baſſaricis:

Ῥῆνος ἀδωμήτοιο δικασπόλος τοκετοῖο.

Gallicum Rhenum dixit Catullus ad differentiam Rheni Bononienſis. Lucanus lib. 1.

Fregit & Arctoo ſpumantem vertice Rhenum.

Statius lib. 1. Sylvarum:

Non vocat Arctoas acies, Rhenumque rebellem.

Claudianus:

——Rhenumque minacem
Cornibus infractis adeo miteſcere cogis.

Seneca in Hercule Inſano:

Violente undâ Tigris, aut Rhenus ferox.

Olim arundinetis obſitus erat, licet hodie cultiſſima loca permeat. Ovid. lib. 3. 3. de Ponto:

Squallidus immittat fractâ ſub arundine crines
Rhenus & infectas ſanguine portet aquas.

Claud. de laud. Stilic.

——Si quis defenſus arundine Rheni
Vaſtus aper nimio dentes curaverat ævo.

Rhigodunum, *Rippon*, teſte Lhuydo: ſed aliis *Warrington*, op. Albionis in ora Angliæ occid. medium inter Ceſtriam & Lancaſtriam. Ejus mem. Ptolemæus. Long. 18. 15. Lat. 55. 10.

Rhinocorura, urbs Palæſtinæ marit. in confin. Ægypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum *naſi* erant *mutilati* Steph. *Rhinocolura* Straboni ac Plinio. *Faramida* vero hodie Nigro. Long. 64. 40. Lat. 31. 50. Sen. 3. de Ira: Rex Perſarum totius populi nares recidit in Syriâ, unde *Rhinocolura* nomen eſt.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. 4. 2. è cujus regione aliud promont. eſt quod *Antirrhion* vocant. Mela lib. 2. cap. 3. ex emendatione Voſſii: *Rhion deinde, id maris nomen eſt, anguſtè & velut freto, litus oræ ſequentis incidens.* Ubi quod *Rhion* maris ſive freti nomen eſſe inquiat, id ex uſu vulgari fecit, cum & Livius lib. 7. & item lib. 8. decadis tertiæ, fauces ſinûs Corinthiaci ab accolis *Rhion* vocari ſcribat.

Rhiphe, vel *Riphe*, urbs Arcadiæ. Steph. Ejus meminit Papinius lib. 4. Thebaidos:

Rhipheque & Stratie, ventoſaque donat Eniſpe.

Rhiphæi, montes Septentrionales in Scythiâ, ut vulgò creditur, quos ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, h. e. *à flatuum* vi ſic dictos quidam putant. Vide *Rhiphæi*.

Rhiſpia, op. Pannoniæ ſuper. in Stiriæ & Hungariæ confin. Ptol. *Rekasburg* Lazio.

Rhittium, op. Pannoniæ infer. ad Danubium. Ptol. inter Bononiam, & Taurunum. *Ratza* Lazio. *Salankemen* Simlero.

Rhitymna, vel *Rhithymna*, urbs Cretæ. Ptol. & Steph. *Retimo* Sophiano. Long. 53. 30. Lat. 35. 06.

Rhium, vel *Rhion*, quod & *Drepanum* Strab. ac Ptol. & *Molycrium* Straboni, promont. & op. apud Steph. Peloponneſi in Achaiâ ad fauces ſinûs Corinthiaci contra Antirrhium promont. Ætoliæ. *Trapani* Nigro, al. *Capo Patras*; ubi Peloponneſii ab Athenienſibus navali prælio victi, teſte Xenophonte. Eſt & *Rhium* promont. Corſicæ apud Urcinium urb. Ptol. vulgò *Capo d' Arazzo*

Ris fiſsa, Germ urbs Ptol *Gen* Villanovano in Sueviâ, inter Ulmam & Nerolingam

Rizana, op Dalmatiæ mediterran inter Naronam & Scodram *Rudine* Moletio Long. 45. 15. Lat 42.

Rizius, *Rhizus* Ptolemæo, portus circa mare Euxinum. Vide Stukium ad Arriani Periplum

Rhizon, Polybio, *Rhizinium* Plinio, *Rhiſinum* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ ad ſinum Rhizonicum, ab Epidauro 20 m p. ad ort. ab Aſcrivio 10

Rhizophagi, pop Æthiop. inter Aſtapum & Aſtaboram flu in Meroe inſulâ, *Elis* Strabon. Apud Ælianum in Indiâ ad Attaboram ponuntur. Sed ibi *Meroe* legendum.

Rhizus, portus & urbs Cappadociæ maritima Alia in Magneſiâ apud Melibœam op. teſte Plinio, ſeu Theſſaliâ, ut eſt apud Steph.

Rhoas, flu. Colchidis ex Caucaſo monte in Euxinum mare labens Plin.

Rhobogdii, pop. Hyberniæ Ptol. ad Rhobogdium promont. (quod *Capo Verſoda* Moletio, *Fair Foreland* Camdeno dicitur) in orâ Boreali: ubi pagus *Robogh* hodie nomen retinens

Rhoda, op. geminum: unum Hiſpan. citer. in orâ Catalauniæ in finibus Indigetum, inter Gerundam & Ruſcinonem. *Roſes* hodie. *Rhodope* olim Strab. *Rhodipolis* vero Ptol. à Rhodientibus conditum. Long. 25. 10. Lat. 43. 10. Alterum Gall. Narbon. apud oſt. Rhodani. *Foce di Rhore* hodie Dalechampio.

Rhodanus, *le Roſne* Gall flu maximus Gall. Narbon ex Adulâ monte è regione Rheni oriens, ac per Sedunos in occ. fluens, in Lemannum lacum ingrediens, & ad Genevam urb. egrediens, donec ad Lugdunum, Arari accepto, in meridiem converſus, Viennam, Valentiam, Avenionem & Arelatum urbes attingit. Hunc M. Varro, teſte Agellio 10. 7. tertium Europæ flu. haud Iſtro minorem ſcribit. Ortelius illum non longè à Danubio orıri ait, cum fontes illius à fontibus Danubii ſupra 120. m. p diſtent. Græci pro *Eridano*, *Rhodanum* dixere, de quo vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap 34. Vide & Iſidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Oſtia ejus quod attinet, Diod. Sic. cum Timæo affirmare auſus eſt Rhodanum eſſe πεντάστομον. Ἀρτεμίδωρος δὲ τρίστομον λέγει. teſte Strab. lib. 4. Etiam Plinius Rhodani 3. oſtia agnoſcit. Ptolemæus cum Polybio 2. tantum. Livius autem ſcribens Rhodanum pluribus oſtiis diviſum in mare decurrere, ſibi, ne mendacii argui poſſet, cavit. Scribit de eo Marcellinus lib. 15. hoc modo: *A Penninis Alpibus effuſiore copiâ fontium Rhodanus fluens, & proclivi impetu ad planiora digrediens, proprio agmine ripas occultat, & paludi ſe ingurgitat nomine Lemano, eamque intermeans nuſquam aquis miſcetur externis, ſed altrinſecus ſummitates undæ præterlabens ſegniores, quæritans exitum, viam ſibi impetu veloci molitur. Unde ſine jacturâ rerum per denſa paludium fertur, & Sequanos, longeque progreſſus Viennenſem latere ſiniſtro perſtringit, dextro Lugdunenſem. & emenſus ſpatia fluctuoſa Ararim, quem Sauconam appellant, inter Germaniam primam fluentem ſuum in nomen adſciſcit, qui locus exordium eſt Galliarum. Exinde non millenis paſſibus, ſed Leucis itinera metiuntur, ubi auctus Rhodanus aquis advenis locupletior vehit grandiſſimas naves, ventorum flatu jactari ſæpius aſſuetas, finitiſque inter valles, quas ei natura præſcripſit, ſpumeus Gallico mari concorporatur per patulum ſinum quem vocant.* Ad gradus, *Arelate octavo-decimo ferme lapide diſparatum* Ejus mem. Horatius, cum ait:

——— Me peritus
Diſcet Iber, Rhodanique potor.

Id eſt Rhodani accola: ut alibi:

Non qui profundum Danubium bibunt.

Quo ſenſu etiam Martialis voce illac uſus eſt:

Et qui prima bibunt deprenſi flumina Nili

Silius lib 3.

——————Tumidique minacet
Accedet Rhodani feſtino milite ripas.
A[illegible]ibus caput Alpinis & rupe nivali
Proſilit in Celtas, ingenſemque extrahit amnem
Spumantes Rhodanus proſcindens gurgite campos,
Ac propere in pontum lato ruit incitus alveo.

Vide *Ariar. Rhodanum* (inquit vir magnus) ſive *Rhodanitas*, nam id populi nomen eſt, non in inſ. *Rhodum* ſed in Galliam appuliſſe putamus, circa oſtia *Rhodani* quem de ſuo nomine nuncupaverint. Certè ſi de voce certetur, *Rhodanim* ad *Rhodani* nomen accedit propius quam *Rhodi*, vel *Rhodiorum*. Præterea videtur Rhodus cum vicinis inſulis in Eliſæ ſortem e[illegible]e Sed objectio in promptu eſt, *Rhodanum* non à *Rhodanim*, ſed à *Rhoda* oppido dici, quod à *Rhodiis* conditum poſt[illegible] M[illegible]ienſium fuit. Ita Plinius 3 4. *Agatha quondam Maſſilienſium, & regio Volcarum Tectoſagum, atque ubi Rhoda Rhodiorum fuit, unde dictus mul[illegible] Galliarum [illegible] amnis Rhodanus.* Et Hieronymus in Epiſt ad Galatas *Oppidum Rhoda coloni Rhodiorum l[illegible] unt, unde amnis Rhodanus nomen accepit.* Hæc [illegible] At illorum ſententiæ cur non accedam has habeo rationes. Primò amnis a *Rhoda*, non *Rhodanus*, ſed *Rhodius* dictus fuerit, cujus nominis fluvium in Troade Homerus & alii recenſent Præterea *Rhodani* nomen qui novitatis arguunt, debuerant priſcum indicare: Neque enim ante Rhodiorum coloniam eò tranſlatam ſine [illegible] fuit flu ingens, quem inter tres Europæ maximos cenſent Scylax, & Solinus. *Rhodanum* certe conſtanter vocant hunc flu. non ſolum Apollonius, Timæus, Polybius, Artemidorus, aliique ſine numero, ſed & his longè vetuſtiores Æſchylus & Euripides apud Plinium. Hoc potiſſimum quod ut a *Rhodâ* nomen ſortiretur *Rhodanus*, debuit eſſe Rhodæ vicinus. At à *Rhodano Rhoda* diſtat immenſum quantum; ut quæ in Hiſpaniâ ſit, non in Galliâ, procul a *Rhodani* oſtiis terreſtri itinere m p ferè 150. Strabo ubi de Rhodu: μέχρι Ἰβηρίας ἐκτείνεται, καθ' ἣν ἡ Ῥόδη (Ῥόδην legit Caſaubonus) ἵδρυται, ἐκεῖνο Μασσαλιωτῶν κτίσμα. Mela 2. 6 *Proxima eſt rupes quæ in altum Pyrenæum extrudit; dein Thicis flumen ad Rhodam* Ptol. in deſcript. Hiſp Tarracon Ἐνδιγετῶν Ῥοδίπολις, vel, ut eſt in emendatis exemplaribus, Ῥόδη πόλις. Stephanus: Ῥόδη, πόλις Ἰβηρίας. Livius lib. 14. *Inde Rhodam ventum & præſidium Hiſpanorum*, &c. Ex his abunde liquet, illam ipſam Rhodam, quam condidere Rhodii, & Maſſilienſes tenuerunt, in Hiſpaniâ fuiſſe, non in Galliâ. Jam vero quis in mediâ Galliæ flu. credat traxiſſe nomen ab Hiſpanicâ urbe trans Pyrenæos. Sed quid viris magnis impoſuerit, puto mihi eſſe compertum. Ad *Rhodanum* fuit *Rhodanuſia* Maſſilienſium urbs, quam acceperunt illi pro *Rhodâ*. Marcianus Heracleota:

Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔχον Φωκαεῖς
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν, Ῥοδανὸς ἣν μέγας
Ποταμὸς παραρρεῖ.————

Stephanus: Ῥοδανουσία, πόλις ἐν Μασσαλίᾳ Hujus ita mem. Sidonius Apollinaris lib. 1. ep. 1. *Egreſſo mihi Rhodanuſiæ noſtræ mœnibus*: ubi Lugdunum videtur ſignificare. Hinc & ipſa regio *Rhodanuſia* vocatur, & incolæ *Rhodanenſes*. Irenæus Lugdunenſis Epiſcopus, lib. 1. cap. 9. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς κλίμασι τῆς Ῥοδανουσίας πολλὰς ἐξηπατήκασι γυναῖκας. Vide Epiphan. Hæreſ. 34. Itaque firmum hoc manet, nihil obſtare quo minus a *Rhodanim* nomen *Rhodani* deducatur. Bochart.

Rhodigium, op. Venetiæ amplum, patria Cælii Rhodigini viri doctiſſimi, a Ferrariâ 25. m. p. ab Hadriâ 20.

Rhodiorum Colonia, Lyciæ reg. op. quod nunc *Macbri*, ſic Niger eam vult, quam Ptol. *Rhodiam*, Plin. *Rhodiopolim*, & Appianus lib 4. Civil. *Rhodiorum caſtellum* vocat.

Rhodope, mons Thraciæ, à *Rhodope* Thracum Reginâ in hunc montem, ut Ovidius fabulatur, converſa; vel, ut aliis placet, ibi ſepulta. Vel à *Rhodope* Strymonis amnis filiâ, ex quâ Neptunus Athon Gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Virg. Eclog 8.

——————Duris in cotibus illum
Iſmarus, aut Rhodopen, aut extremi Garamantes.

Idem Georg. 1.

——————Ille fragranti
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Dejicit.——————

Ubi alii *Athon*, ſed exprimere voluit illud Theocriti.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.

Idem Georg 3.

Quaque redit medium Rhodope porrecta ſub axem

Mons hic eo eſt ſitu, ut veluti avulſus ab Æmo videatur, recedatque ſub Septentrionem, quod Ovid. in Epiſt. ita videtur explicuiſſe:

Quà patet umbroſum Rhodope glacialis ad Hæmum.

Patet, inquam, eâ parte quâ avulſus ab Hæmo. Idem Metam. 6. rem *anguli* nomine explicat.

Threicium Rhodopen habet angulus unus & Hæmum.

Hinc *Rhodopeius*. Virgil. *Flerunt Rhodopeiæ arces*, ſic *Rhodopeia regna*, *Rhodopeius Orpheus*, & *Rhodopeia Phyllis*. Marti ſacer fuit hic mons cum fluviis illius quòd ibi natus putatur. Claud. de 4. Conſul. Hon.

Flumina laverunt puerum Rhodopeia Martem.

Rhodopolis, urbs Germ. marit. in orâ maris Baltici, vulgò *Roſtock*.

Rhodus, inſ. nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adjacens, inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur. nam Lesbus & Cyprus majores habentur. Amm. Marcell. lib. 17. *Rhodus, Ophiuſa & Pelagia prioribus ſeculis dictitata, aureo quondam imbre perfuſa.* Ubi fabula de aureo imbre ex Homero fluxit, qui in Catalogo ſic ait de Rhodiis: Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. Quam fabulam poſtea latius extendit Pindarus

rus in Od. 7. Olymp. Claudian. lib. 3. de laud. Stiliconis:

Auratos Rhodiis imbres, naſcente Minervâ,
Defluxiſſe ferunt ———

Solinus Author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hâc inſulâ Sol non cernatur. Inde forſan *clara* Horatio dicitur: *Laudabunt alii claram Rhodon.* Lucan. lib. 8.

———*Gnidon inde fugit, claramque relinquit*
Sole Rhodon.———

Idem lib. 4.

———*Phœbeia donis*
Exornata Rhodos.———

Ovid. Met. 7.

Phœbeamque Rhodon & Jalyſias Telchinas.

Stat. Sylv. 1.

Lumina contempto malles Rhodos aſpera Phœbo.

Ejus meminit Catullus, cum ait;

Rhodonve nobilem, horridamve Thraciam.

Nomen ejus quod attinet, ita Grammatici: Παρὰ τὸ πολλὰ ῥεῦ αὐτόθι ἀνιέναι, πρὶν φανῆναι τὴν νῆσον. Alii ἀπὸ τῆς ῥόδου, à *roſis* potius, quæ ibi magnâ copiâ ſuccreverint: ut ab hortenſi roſa Rhodus nominata ſit, quomodo à ſylveſtri vicina inſ. *Cynorrhoduſa.* Ita nonnulli veterum in Pindari Scholiaſte Olymp 7. Τινὲς δέ φασι κεκλῆσθαι ὕστερον διὰ τὸ ἐξαίρετα ἔχειν Ῥόδα, i. e. *quidam Rhodum vocari aiunt, quia eximias habet roſas.* Vide & Iſidor. Origin. lib 14. cap. 6. Bochartus vero nomen hujus inſ putat eſſe Phœnicium: ירוד *Jarod*, inquit, Syris & Chaldæis eſt *draco.* Phœnices per aphæreſin רוד *Rod* vocarunt. *Rhodi* nimirum priſcum nomen erat *Ophiuſa.* Strabo: Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσσα. Cauſam addit Heſychius: Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων. Rem pluribus narrat Diodorus lib. 5. Μετὰ δὲ ταῦτα τῆς Ῥοδίας γῆς ἀνέσεις ὄφεις ὑπερμεγέθεις, συνέβη πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων διαφθαρῆναι. Dionyſius verſ 504.

———Ἄντα δὲ νήσων
Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶν Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν.

Notandum hic, Rhodum fere ſolitos Romanorum proceres, qui præſenti rerum ſtatu non lætarentur, ſecedere. Suetonius de Tiberio: *Rhodum enavigavit, amœnitate & ſalubritate inſulæ jam inde captus.* Manilius lib. 4.

Virgine ſub caſtâ felix terraque marique
Eſt Rhodus, hoſpitium recturi principis orbem,
Tuque domus vere Solis, cui tota ſacrata es,
Cum caperes lumen magni ſub Cæſare mundi.

D Brutus in epiſt. ad M. Brutum & C. Caſſium: *Quid ergo eſt inquis? Dandus eſt locus fortunæ, cedendum ex Italiâ, migrandum Rhodum,* C. Marius Ciceroni: *Mihi quidem, ſi optata contingent, quod reliquum eſt vitæ, in otio Rhodi degam.* In eâ fuerunt urbes *Rhodus, Lindus, Camirus* & *Jalyſus.* Gymnaſium habuit Rhodus Aſiaticâ eloquentiâ & Mathematicis ſtudiis clariſſimum. Ideo Ariſtippus Philoſophus Socraticus cum naufragio ejectus in Rhodienſium litus animadvertiſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: *Bene ſperemus, hominum veſtigia video.* Vitruv. lib. 7. In eâ fuit admirandæ magnitudinis Coloſſus 70. cubit. altus. Vide *Coloſſus.* Incolæ *Rhodii*, qui, ut Diogenianus refert, cum Minervæ Lindiæ ſacrificarent, & ibi plures dies agerent, oraculum conſuluerunt, an matulam liceret inferre: quo, *licere*, reſpondente, rurſus quæſierunt, an æream, vel teſtaceam; quibus Deus indignatus, *neutram* reſpondit: hinc proverbium *Rhodiorum oraculum*, in ſcrupuloſos, nimiſque de re minutâ ſciſcitantes. *Hic Rhodus, hic ſaltus*: proverbium in vanitatem eorum, qui facto oſtendere potius, quam verbis jactare ſua debebant, petitum ex fabulis Æſopi. Quidam enim cum domum rediiſſet peregrè inter alia, quæ gloriabatur, jactabat & Rhodi ſe ſaltum ſaltaſſe, quem nemo alius ibi potuiſſet ſaltare, teſteſque ſe habere affirmabat. Tum ex aſtantibus unus: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα. Pop. Rhodii, Tac An. 12. *Eodem (Nerone) oratore redditur Rhodiis libertas.* Cujus libri quam maxime conducit Epigramma illud quod nomine Antiphili legitur, primo Antholog. Εἰς Νέρωνα, nec enim alio ſpectat quam ad hoc factum:

Ὡς πάρος ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἡ Ῥόδος εἰμὶ
Νᾶσος, ἴσον δ' αὐχῶ φέγγος ἀπ' ἀμφοτέρων.
Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς,
Ἅλιε, καὶ παρὰ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
Πῶς εἴπω; τίνι μᾶλλον ὀφείλομαι, ὃς μὲν ἔδειξεν
Ἐξ ἁλός, ὃς δ' ἤδη ῥύσατο δυομέναν.

Argutum epigramma, & comparat Neronem cum Sole. Quia ut ille Rhodum retexit, fecitque oriri radiis; ſic iſte preſſam, & occidentem reſtituit reduxitque in lucem.

Rhœteum, ſive *Rhœtus*, Trojæ promont. in quo ſepultus fuit Ajax Telamonius. Quod à Sigæo non longè abfuerit, Ovid teſtatur Metam. lib. 11.

Dextera Sigæ, Rhœtei læva profundi,

Idem lib. 4. Faſtorum:

Rhœteumque capax, Sigæaque litora tranſit.

Utroſque illos ἀγκῶνας intelligit, qui in mare protenduntur de quibus Strabo lib 13. Ἀπὸ δὲ τῆς κατὰ τόπους Ἰλιάδος ἐπὶ τὸ δύο φησὶν ἀγκῶνας ἐκτείνεσθαι πρὸς θάλατταν, τὸν μὲν ἐπὶ τὸ Ῥοίτειον, τὸν δὲ ἐπὶ τὸ Σίγειον, ποιοῦντας ἐξ ἀμφοῖν γραμμὴν ἡμικυκλιώδη, τελευτᾶν δ' ἐν τῷ πεδίῳ, τοσοῦτον ἀπέχοντας τῆς θαλάττης, ὅσον τὸ νῦν Ἴλιον. His convallibus certè nomen inditum ab iiſdemmet orbibus Sigæo & Rhœteo ibidem ſitis. Ab unâ ad aliam ſpatium inerat 60. ſtadiorum, ſi ejuſdem vulgatis fides aliqua, nam alii habent ἑπτά, alii ἑξήκοντα.

Rhœtis. Vide *Rhetis.*

Rhoſphoduſa, inſ. in Carcinite ſinu Plin. *Saline* Pineto. Steph. eam *Rhoduſſam* nominat, auctore Pintiano.

Rhoſus, nominatur à Stephano, nec explicatur Gentile *Rhoſius*, vel *Rhoſeus*, poſſeſſivum *Rhoſicus*, ut *ſcopulus Rhoſicus.* Strabo lib. 14. *Rhoſum* ſcribit civitatem eſſe in Iſſico ſinu. Cæterum *Rhoſicus*, vel *Rhoſſicus ſcopulus*, Iſſico ſinui imminet, & *Coryphæus* à Polybio lib. 5. dici videtur, ubi Seleuciam huic ſcopulo adjacentem deſcribit. *Capo Gangir* Nigro.

Rhotala, vicus Jordani finitimus, ubi longitudo Galilææ ſuperioris habet initium. Hegeſippus lib 3

Rhotanus, Corſicæ inſ. flu. Ptol. *Tavignani* Leandro. *Alerſa* Moletio.

Rhotomagus, urbs Archiepiſc Gall. Celt. Normanniæ caput. *Roven* Gallis, *Roan* Italis dicitur, à Lutetiâ Pariſiorum 28. leuc. in Bor. Long 22. 20. Lat. 49. 20.

Rhoxalani, pop Scythiæ. Plin. 4. 10. qui & *Rhoxolani.*

Rhoxia, reg Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, pop. Scythici ultra Danubium, quos quidam *Ruthenos* eſſe putant.

Rhucantii, Straboni Rhætica gens, in Helvetiis, ubi hodie *Aſpremont* Scudo.

Rhus, Atticæ vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat. Pauſ.

Rhuſuncoræ, Maurit. Cæſarienſ. urbs Ptol. quæ *Ruſcurium* fortaſſe Plinii.

Rhuteni, & *Rutheni* Cæſari. *Ruteni* Plinio, *Rhutani* Ptolemæo, pop. & urbs epiſc. Gall. Aquitanicæ ad mont. Commenum, inter Velaunos & Helvios. Regio *Roverguc*, urbs autem *Rodez* appellatur. Lucan. lib. 1.

Solvuntur flavi longâ ſtatione Ruthens.

Long. 23. 40. Lat. 44. 20.

Rhyndacus, flu. (& op Stephano) Myſiæ Aſianæ magnus, qui & *Lycus* Plinio, ex Artynia ſtagno apud Olympum mont. effluens, & in Propontidem inter Aſcanium flu & Cyzicum urb. prolabens, variè indigitatus. *Lico* Moletio. *Lartacho* Nigro, *Lupadi* Caſtaldo, *Ulubat* Turcis, teſte Leunclavio. Apud illum angues immanes naſcuntur, qui aves prætervolantes abſorbent. Mela & Plin. 8. 14. Valerius Flaccus lib. 3. Argon.

Et te jam medio ſlaventem Rhyndace Ponto.

Ricina, Ptol. *Ricnea* Plin. *Riduna* Anton inſ. Albionis Scotiæ adjacens ad occ. inter Ebudas. *Rachine* Camdeno. Aliis *Sbye* contra Itis flu. oſtia.

Ricinenſes, Populi in Piceno. Plin. quorum urbs *Helvia Ricina* fuit, vulgò *Recanati*, ut indicat inſcriptio vetuſta quæ Maceratæ aſſervatur.

Rigiacum, Atrebatum civitas. Ptol. vulgò *Arras.* Corruptè pro *Origiacum*, teſte Ferrario.

Rigodulum, pagus Trevirenſium ad Moſellam, vulgò *Rigol.* Item *Rigodulum* apud Confluentes ab Ammiano memoratur. Hic Julianus Imp. pacem cum Francis iniit, teſte eodem Ammiano.

Rigodunum, op. Angliæ in Comit Eboracenſi, vulgò *Richmond.* Aliis *Rippon* dicitur, Camdeno autem eſt *Riblecheſter* in Com Lancaſtrenſi.

Rigomagus, op. ſeu caſtrum Ciſalpinæ in finibus Ligurum. Amm. vulgò *Rinc.*

Riguſa, op. Hiſp. Tarrac in Novâ Caſtellâ inter Toletum, & Malagonum, *Orgaz* ex tab. recent.

Riphæi, montes. Ῥιπὴ Græcis *impetus* eſt, unde dicti *Riphæi* vel *Rhipæi* montes Scythiæ à ventis inde cum impetu flantibus. Dalechampius in notis ad Plinium lib. 5. cap. 27. ubi fit mentio horum montium: *Fallitur* (inquit) *Plinius, nulli enim exiſtunt Riphæi montes.* Ubi non ſolùm negat hos montes uſpiam gentium eſſe, ſed putat omnes montes dici poſſe *Riphæos* in quibus venti flant cum impetu. Itaque *Riphæi* montes nullibi ſunt ſignatè Ptolemæo ita vocantur montes, ubi oritur Tanais Ita Virg. Georg 4.

Solus Hyperboreas glacies, Tanaimque nivalem,
Arvaque Riphæis nunquam viduata pruinis
Luſtrabat.———

Danaſtes ultra Arimaſpos eos ſubmovet. Ait enim ille, ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Ἄπο Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμασπούς, ἄνω δ' Ἀριμασπῶν τὰ Ῥίπαια ὄρη ἐξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν, χιόνα δ' αὐτὰ μὴ ποτὲ ἐκλείπειν· ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν θάλασσαν. Unde Catullus in Carm. penultimo:

Uſque ad Hyperboreos, & mare ad Oceanum.

Dionyſius, ubi gentes enumerat inter Iſtrum, Pont. Euxinum, Mæotimque paludem, & inter glacialem Oceanum incolentes:

Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δ' ἤτοι προχοῇσι πεπηγότος ἐγγύθι πόντου
Ἠλέκτρου ἠλακάτῃ ἀέξεται.

Ubi Euſtathius ait eum non oſtia ſed fontes horum fluminum intelligere: quod etiam ex Feſto Avieno hujus Poetæ interprete planè patet. Sic enim ille:

——— Tunc æquora Panticapæi
Ardeſcique tibi cæſo de vertice ſurgunt.
Riphæi montes ibi durâ ſæpe ſub arcto
Denſa pruinoſos eructant nubila nimbos.

Priſcianus perperam per *πεπηγότα πόντον* *mare Euxinum* intelligit. Verba ejus hæc ſunt:

Hic ſunt Aldeſci quoque Panticapique fluenta:
Dividui currunt Riphæis montibus ambo.
Immiſcent quâ ſe Ponti glacialibus undis,
Naſcitur electrum præfulgens luce nitenti.

Nemo enim unquam electrum ad Pont. Euxinum naſci, vel legi tradidit. Mela lib. 1. cap. ult. *Ultra ſurgit mons Riphæus; ultraque eum jacet ora, quæ ſpectat Oceanum.* Eundem Riphæis montibus tribuit ſitum Æthicus Coſmographus: *Europa incipit initium ſub plagâ Septentrionali, à flumine Tanai, quà Riphæi montis ardua Sarmatica adverſa Oceano, Tanaim flu. fundunt.* (Unde Lucanus:

——— Vertice lapſus Riphæo Tanais. ———)

Ptolemæus eodem hoc ſitu *Hyperboreos* deſcribit *montes*: perperam eos ac falsò à Riphæis, quos malè adverſum Tanais collocat ortum, diverſos faciens, quum fuerint iidem. Æthicus alio loco utrumque nomen confundens, *Fluvius*, inquit, *Tanais naſcitur de monte Hyperboreo, quà ſunt Riphæi montis ardua.* Horum montium juga dicta fuiſſe *Olbia*, jam inde ab antiquis ſeculis ex Athenæo lib. 6. cap. 4. colligit Cluverius; quanquam ibi mirificè tum res tum rerum nomina confunduntur. Verba ejus hæc ſunt: Καὶ τά τε πάλαι μὲν Ῥιπαῖα καλούμενα ὄρη· εἶθ' ὕστερον Ὄλβια προσαγορευθέντα· νῦν δὲ Ἄλπια. *Alpes* quidem antiquis Græcis *Riphæos* fuiſſe appellatos *montes*, teſtatur Protarchus, vetus auctor. Stephanus ex emendatione magni Cluverii: Πρώταρχος δὲ τὰς Ἄλπεις Ῥιπαῖα ὄρη οὕτω προσαγορεύει· καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἄλπεια ὄρη κατοικοῦντας πάντας, Ὑπερβορέους ὀνομάζει. Huic adſentiuntur Æſchylus & Apollonius; hujus verba in 4. Argon. de Iſtro flu. hæc ſunt:

——— Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσι.

Ubi Schol. Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι, καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. Οὕτω δὲ εἶπεν, ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ, ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι οὕτω. Vide plura apud Cluver. de Germ. Ant. lib. 1. cap. 1. Doctiſſimus If. Voſſius ad iſta verba Melæ lib. 1. cap. 19. *Tanais ex Riphæo monte dejectus*: hæc notat. E lacu, quem vaſta undique cingit planities, oritur Tanais. Montes iſti Riphæi æquè ſunt fabuloſi, ac Hyperborei. Obſervatione dignum, in toto Septentrione non eſſe montes qui inſignem habeant celſitatem. Nam quæ de monte Sloto, qui ſit ſub ipſo Polo, aut aliis in ſeptentrione excelſis narratur montibus, meræ ſunt fabellæ, quibus miror Scaligerum, & alios ſeculi noſtri Philoſophos, aurem accommodaſſe. Norwagici montes omnium, qui ſunt in Septentrione, altiſſimi eſſe creduntur, attamen illorum nullus eſt qui ad 2. ſtadiorum perpendiculum aſſurgat. In reliquo ſeptentrione rarò vel unicum equant ſtadium, quantoque polo viciniores ſiunt, tanto magis decreſcunt. Contra vero torridæ Zonæ montes, ac huic vicini omnium ſint celſiſſimi. Hujus rei cauſa hæc eſt. In regionibus Zonæ fervidæ ſubjectis, ubi nulli ſunt montes excelſi, qui nubibus caput inſerant, ibi etiam nullæ pluviæ uſque ad terram perdurant. Sic itaque diſpoſuit naturæ Auctor, ut plurimi in calentibus & ſiccis regionibus montes ſint, in quorum ſinubus aqua collecta ad terram perveniat, quæ abſque illâ mortua & inhabitabilis ſit futura. At vero in frigidis regionibus, ubi non eſt tantus æſtus, ut pluviæ, antequam in terram decidant, conſumantur, aut lapſæ deficiant; ideo opus non fuit tam vaſtas erigere moles, ad aquam, tam altè excipiendam, quæ etiam abſque illis ſatis copioſè, & quandoque nimium deſcendit. Hinc fit ut in ſeptentrione flumina non è montibus, ſed è lacubus, & aquis in plano ſtagnantibus plerumque profluant, quod in regionibus fervidis aut nunquam, aut quam rariſſimè contingit.

Ripuarii, vocantur Germ. infer. pop. qui trium fluviorum *Ripis* abundantur. Rheni ſc. Moſellæ, & Moſæ, *Ribuarii* quibuſdam vocantur. *Riparioles* habent Cænalis & Jornandes. Hi alio nomine *Auſtraſii* vocantur.

Rætius, mons Corſicæ inſ. Ptol. *Capo di Muro* Leandro. *Monte di Mezzo* Pineto. Ex tabulis vero *Monte Roſſo* videtur.

Roma, Latii in Italiâ urbs, de cujus origine & conditore diverſa legimus apud auctores. Receptiſſima opinio eſt, a Romulo & Remo fratribus conditum fuiſſe, unde & nomen acceperit, anno primo ſeptimæ Olympiadis, teſte Dionyſio Halicarnaſſeo, quâ tempeſtate Achas Judæorum rex regnavit an. Mundi 3118. Aprilis 21. Alii vero ante Romulum conditam volunt, & appellatam *Valentiam* initio, deinde *Romam* ab Evandro Arcade, à Græco *Ῥώμη Robur*. V. Gloſſ. *Ῥώμη Valentia*. *Romam* autem dictam à muliere *Rome*, quam quidam Telephi filiam, Æneæ nuptam; alii Aſcanio natam, Æneæ neptem; alii Æſculapii filiam, uti tradit Marinus, ſive Marianus Lupercaliorum poeta, cujus hi verſus, qui apud Servium leguntur ad Eclog. 1. ita digerendi ſunt, & concipiendi.

Roma ante Romulum fuit
Et ab eâ nomen Romulus
Adquiſivit. ———
Sed Diva flava & candida
Roma Æſculapi filia
Novum nomen Latio fecit.
Hanc conditricis nomine
Ab ipſo omnes Romam vocant.

Nonnulli & appellationem & originem urbis à *Romo*, ſeu *Remo* Æmathionis filio; alii a Latinorum quodam tyranno ejuſdem nominis deduxerunt: Vide Plut. in *Romulo*, & Solinum cap. 1. Topographiam Urbis Marlianus dedit. Vide & Onuphrium Paovin. lib 1. Com. Reip. Rom. *Admiranda Romæ* peculiari libello recenſuit Lipſius, qui & *De magnitudine Romanâ* inſcribitur. Elogia hujus urbis penè ſunt infinita, Dionyſius verſ. 354. ubi de Tybride:

Θύμβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην,
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Vult Romam fuiſſe totius mundi Metropolin. Sic Horat. lib. 4. Od. 3.

Romæ, principis urbium.

Ab Ammiano lib. 14. *Urbs Æterna* dicitur; Sic etiam locis infinitis alibi appellatur non ſolum ab Ammiano, ſed ab ipſis quoque Impp. ut ex illorum conſtitutionibus notum. In nummis quoque antiquis inſidens ſcuto Roma Victoriam dextrâ, ſcipionem ſiniſtrâ gerens cum hâc inſcriptione videtur. ROMÆ ÆTERNÆ, Polemon apud Athenæum: Ἐπιτομὴ τῆς ὅλης οἰκουμένης. Marcianus Heracleota Ἄστρον τι κοινὸν τῆς ὅλης οἰκουμένης. Eunapius Sardianus in Proæreſio: *Βασιλεύουσα Ῥώμη*. Rutilius Numat. lib. 1.

Regina ——— pulcherrima mundi
Inter ſidereos Roma recepta polos.

Virg. Georg. 2. ſub finem:

Scilicet & rerum facta eſt pulcherrima Roma.

Æthicus: *Domina totius orbis Roma.* Solinus: *Caput orbis.* Jul. Frontinus: *Regina & Domina orbis.* Tityrus apud Virgilium Eclog. 1. de urbe Româ:

Verùm hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Erant autem pecuniarum avidiſſimi. Unde Salvian. lib. 7. *Avaritia inhumanitas proprium Romanorum malum.* Unde Mithridates apud Juſtin. lib. 36. *Non temerè ſe lupi uberibus alitos jactare, omnes enim habere luporum animos inexplebiles, ſanguinis, imperii, divitiarumque avidos eſſe & jejunos.* Juvat hic ad Virgilii imitationem dixiſſe Velleium lib. altero: *Super totum terrarum orbem Roma extulerat caput*: & Vopiſcum in Caro de eâdem Româ: *Paſſa deinceps tot Nerones poſt Veſpaſianum caput extulit.* Ovidium quoque lib. 1. Faſtorum:

At poſtquam fortuna loci caput extulit hujus,
Et tetigit ſummo vertice Roma Deos.

Et lib. 4.

Poſt ubi Roma potens opibus jam ſecula quinque
Vicit, & edomito ſuſtulit orbe caput.

Eodem elogio illam afficiunt Plin. 3. 5. Juſtinus lib. 43. Idem Juſtinus lib. 18. *Cineas à Pyrrho interrogatus, qualis Roma eſſet, reſpondit; Regum urbem ſibi viſam.* Propertius lib. 3. eleg. 22.

Omnia Romanæ cedant miracula terræ;
Natura hic poſuit quicquid ubique fuit.

Cum quo Propertii encomio conſonant verba iſta Ariſtidis, in oratione, quæ tota eſt *de laudibus Romæ* Ὡς ἐμπόριον τὴν πόλιν κοινὸν τῆς γῆς ἐργαστήριον. Et poſtea pulcherrimè:

Ὦ,

Ὅ, τι δ' ἂν καὶ ἐνταῦθα ἴδοι τις ἐκ τοῦ γινομένου, ἢ γεγονότων. Martialis:

Terrarum Dea, gentiumque Roma,
Cui par eſt nihil, & nihil ſecundum.

Compendiò hoc Martialis; ſed pulchrè item & uberiùs Claudianus:

Quâ nihil in terris complectitur altius æther,
Cujus nec ſpatium viſus, nec corda decorem,
Nec laudem vox ulla capit, quæ luce metalli
Æmula vicinis faſtigia conſerit aſtris.
Armorum legumque parens, quæ fundit in omnes
Imperium, primique dedit cunabula juris.
Hæc eſt exiguis quæ finibus orta, tetendit
In geminos axes, parvaque à ſede profecta,
Diſperſit cum Sole manus, &c.

Erinna etiam Poetria audienda eſt: Ea igitur ſic ad urbem Romam:

Χαῖρέ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεομίτρα, δαΐφρον ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.
Σᾷ δ' ὑπὸ ζεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται, σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
Καὶ μεταπλάσσων βίον, ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλους λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

Petronius arbiter:

Orbem jam totum victor Romanus habebat,
Quà mare, quà terræ, quà ſidus currit utrumque.

Horat. lib. 4. Od. 15.

Porrecta majeſtas ad ortum
Solis ab Heſperio cubili.

Idem lib. 3. Od. 3.

Horrenda latè nomen in ultimas
Extendat oras, quà medius liquor
Secernit Europen ab Afro,
Quà tumidus rigat arva Nilus.

Et poſt pauca:

Quicunque mundi terminus obſtitit,
Hunc tangat armis viſere geſtiens;
Quà parte debacchentur ignes,
Quà nebulæ pluviique rores.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Roma tuum nomen terris fatale regendis,
Quà ſua de cœlo proſpicit arva Ceres
Quaque patent ortus, & quà fluitantibus undis
Solis anhelantes abluit amnis equos.

Dionyſ. Halicarn. Ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης μὲν ἄρχει γῆς, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστιν, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων κατοικεῖται· πάσης δὲ κρατεῖ θαλάσσης, οὐ μόνον τῆς ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ὠκεανίτιδος, ὅση πλεῖσθαι μὴ ἀδύνατός ἐστι, πρώτη καὶ μόνη τῶν ἐκ τοῦ παντὸς αἰῶνος μνημονευομένων ἀνατολὰς καὶ δύσεις ὅρους ποιησαμένη τῆς δυναστείας. Idem lib. 1. Romam vocat τὴν ἡγεμόνα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης πόλιν. Cedrenus de ea: Πᾶσαν δεσποζομένη τὴν οἰκουμένην. Philo de legatione ad Caium loquens de imperio Auguſti: διὰ γῆς καὶ θαλάττης ἄγει τὸν γῆς κόσμον περιέχων. De nomine, præter ſupra dicta, audiamus B. Hieronymum, ævo jam inclinante: *Urbs potens,* inquit, *urbs Domina, urbs Apoſtoli voce laudata, interpretare nomen tuum: Roma aut* FORTITUDINIS *nomen apud Græcos eſt, aut* SUBLIMITATIS *apud Hebræos;* nempe à רום *exaltare.* Vide *Septimontium.* Populi *Romani,* de quibus Cicero: *Semper appetentes gloriæ præter cæteras nationes ſunt Romani.* Plutarchus: Ῥωμαῖοι προθυμότατοι τοῖς φίλοις. Vide de la Cerd. ad Virg. Æn. 6. verſ. 784. Dicuntur etiam *Romulidæ.* Perſius Sat. 1.

———— *Ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent.

Long. 36. 30. Lat. 40. 40.

Romandui, vel *Romandui* Ptol. populi ſub Rhotomago, quos Northmannos eſſe ſcribit Volaterranus. Hodie *Vermandois.*

Romatinum, Carnorum flu. Plin. hodie Venetæ ditionis eſſe, & *Limino* dici ſcribit Leander.

Romechium, locus Magnæ Græciæ inter Locros & Caulonem. Ovid. Met. 15.

Romuli Caſa, Locus Urbis R. quem Sen. aliique commemorant; ſed in τῷ ubi varietas aut pugna videtur. Nam Dionyſius palam in Palatio locat: & Palatium quidem gens illi illi ſedem habuere. Verba lib. 2. Romulus & Remus ſolent humiles caſas ſtruere in vita illâ paſtoritiâ: quarum nunc una meo ævo ſupereſt, in latere, quod è Palatio ad Circum flectit, Romuli Caſa dicta, quam curant, tuenturque Sacerdotes, quibus id commiſſum eſt, nihil ad ampliorem tamen cultum addentes; ſed ſi quid tempeſtate aut tempore periit, ſarcientes, ſupplenteſque, ad priorem, ut poteſt, formam. Item Victor: *Regione decimâ Palatii Romuli Caſam ponit.* Et Notitia Imperii: *Regio decima Palatii continet Caſam Romuli.* Quid tamen alii? Aliter. Sen. Pater. 2. lib. Contr. 1. *Colit etiamnum in Capitolio Caſam victor gentium populus.* In Capitolio ecce ponit. Idem Contr. 6. *Inter hæc tam effuſa mœnia nihil eſt humili caſâ nobilius. Faſtigiatis ſupra tectis, auro puro fulgentis prælucet Capitolio.* Vitruvius lib. 2. *In Capitolio commonefacere poteſt & ſignificare mores vetuſtatis Romuli Caſa in arce ſacrorum ſtramentis tecta.* Ait *in arce,* non tamen in ipſo templo Capitolino, ſed monte fuit, juxta Curiam Calabram, ne erres. Induci & Martial. lib. 8. poſſit:

Sic priſcus ſervatur honos te Præſide templi:
Et Caſa, tam culto ſub Jove, Numen habet.

Eſt de iſtâ Caſâ, quod Interpp. parum advertunt. Nec tamen in ipſo Jovis templo, ſed juxta. Macrob. Sat. 1. *Vocatâ in Capitolium plebe juxta Curiam Calabram, quæ Caſæ Romuli proxima eſt.* Vides diſſenſum, quem hic Lipſius componere conatur. Duplicem hanc Caſam fuiſſe putat, veram & veterem in Palatio, alteram adſimilem, religionis causâ, in M. Capitolino, ubi omnia, aut præcipuè ſacra. Certè ſacra hæc habita, & per illa etiam Valerius jurat lib. 4. cap. 4. *Per Romuli Caſam, perque veteris Capitolii humilia tecta juro.* Quin & Pontifices in eâ ſacrificare ſoliti, ut templo. Dio lib. 48. Ἥ τε σκηνὴ τοῦ Ῥωμύλου, ἐξ ἱερουργίας τινός, ἣν οἱ Ποντίφικες ἐν αὐτῇ ἐπεποιήκεσαν, ἐκαύθη. *Caſa Romuli, ex ſacrificio quopiam quod in eâ Pontifices fecerant, exuſta eſt.* Atque id incendium inter dira habet. Et ſi prorupta ea ſanè ardere, ut materies & ſtructura fuit. Ovidius:

Quæ fuerit noſtri ſi quæris Regia nati,
Adſpice de canna ſtraminibuſque domum.

Roſeæ campus, *Roſia* Ciceroni lib. 4. ep. ad Atticum, ager Sabinorum in territorio Reatino apud Velinum lacum. Virg. lib. 7.

Qui Nomentum urbem, qui Roſea rura Velini.

Roſtochium urbs maritima Saxoniam attingens, Λαξιβόριον Ptol. Duci Mechelburgenſi ſubdita, populis ac divitiis opulentiſſima. Primùm arx fuit ruſticorum caſtellis ſepta, tunc circa annum 1170. communiri cœpit, & vallo cingi, atque in opidi formâ conſurgere. Frequentibus ſeditionum motibus, incendio, aliiſque calamitatibus ſæpe devaſtata eſt. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatus & vicini populi liberalitate inſtitutam. Long. 34. 20. Lat. 54. 20.

Roſtra, templum Romæ in foro ante Curiam Hoſtiliam, in quo erat ſuggeſtus è roſtris navium Antiatum, ex quo concionabantur.

Roſtrum Nemaviæ, op. Rhætiæ inter Auguſtam Vindeliciæ & Campodunum. Anton. *Roſhoptein* Lazio, *Memmingen* Simlero.

Roſulum, vicus Etruriæ. Sutrio & Nepitæ urbibus proximus, medius inter urbem Romam & Viterbium, 20 m. p. utrinque. *Monte Roſi* Leandro. Long. 30. 00. Lat. 41. 58.

Rotenburgum, elegans Franconiæ op. ad Tubarum flu.

Roterodamum, urbs Batavorum litorea, elegans & longa inter Dordrachum & Delphos. Long. 25. 45. Lat. 52. 06.

Rotomagus. Vide *Rhotomagus.*

Rovelium, Velaunorum op. in Gall. Aquitanica. Ptol. *S. Flour* Villanovano.

Roxani, pop. cujus ſatrapam Gaurum 300. annis vixiſſe ſcribit Plutarchus de flum. circa Tigrum flu.

Roxicum, Corſicæ civitas. Ptol. vulgò *Rogebo.*

Roxolani, Roſſi Cedreno, *Baſtarnæ* Tacito, teſte Willichio, pop. Sarm. Europ. quorum reg. *Ruthenia* & *Ruſſia* in regno Polonico, inter Poloniam min. ad occ. & Podoliam ad ort. inter Daciam ad merid. & Lithuaniam ad Arctos, cujus metropolis *Leopolis* dicitur.

Rubea, promont. cujus Plin. meminit. Mercatori Livoniæ promontorium eſt ad mare Balticum, *Dageroris* nomine. Becano autem Scandiæ promont. ſeptentrionale eſt verſus Bor. ultimum,

ultimum, quod hodie *Wardhuis* vocant. Idem ſcribit à Plinio *Duarma* dici.

Rubi, urbs Apuliæ Peucetiæ, inter Canuſium & Barium. Horatius in Hodœporico:

> *Inde Rubos feſſi pervenimus, utpote longum*
> *Carpentes Iter.* ———

Hinc *Rubeus*. Virg Georg 1.

> *Nunc facilis Rubeâ texatur fiſcina virgâ.*

Ita Servius, nec ineptè; videtur enim Poeta voluiſſe conjungere duo opida Italiæ. Alii tamen volunt vocem à *rubo* denominatam, quem fruticem inter vitilia enumerat Plinius; facilè enim flectitur, & apta eſt texendis fiſcinis. Long. 40. 42 Lat. 41. 07

Rubicon, flu. in octavâ Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Ravennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Lucan. lib 1.

> *Fonte cadit modico, parviſque impellitur undis*
> *Puniceus Rubicon, cum fervida canduit æſtas,*
> *Perque imas ſerpit valles, & Gallica certis*
> *Limes ab Auſoniis diſterminat arva colonis.*

M Tullius Philippicâ 6. *Flumen Rubiconem, qui finis eſt Galliæ.* Plinius Rubico quondam finis Italiæ. Sidon. Ap. 5. Qui olim Gallis Ciſalpinis Italiſque Veteribus terminus erat. Appian. Civil. 2. Ὃς ὁρίζει τὴν Ἰταλίαν. Apud ortum *Rugon*, inferius vero *Piſatello* vocatur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 296.

Rubo, Sarm. Europ. flu. per Livoniam fluens ac mare Balticum ad Rigam urbem ſubiens. Ptol. *Dwina*, vel *Duna*, teſte Peucero.

Rubra, op ſeu pagus Corſicæ in orâ Auſtrali, inter Bonifacium, & Graniacum promont. 4. m p. Ptol. Hodiè *Solenſara* Ferrario.

Rubra ſaxa, locus Hetruriæ in agro Veientum in viâ Flaminiâ, ab urbe Româ 9. m. p. circa Cremeram. *Grotta Roſſa* Celſo Cittadino. *Rubræ* Mart. lib. 4. ep 64.

> *Fidenâs veteres, breveſque Rubras.*

Rubrenſis lacus, hodiè *le lac de Narbonne* lacus Gall. Narbon. urb ſeu ſtagnum per quod Atax flu labitur. *Rubreſus* Melæ, *Narbonenſis* Straboni, Steph & Suidæ.

Rubricatus, flu geminus: unus Hiſp. Tarracon. in Catalauniâ apud Barcinonem urb. fluens cum op. cognomine quod interiit, *Lobegrat* Cluſio. Alter in Africâ propriè dictâ, *Armua* Plinio, *Ardalia* Oroſio, ac Diacono, *Ladog* Caſtaldo, *Jadig* Leoni. Moletio vero *Quadibalbar*, inter Hipponem Regium, & Tabracam fluens. Utriuſque meminit Ptolemæus. Prior Melæ *Rubricatum* dicitur

Rubrum mare. Vide *Erythræum* Interim notandum *Rubrum mare* nihil aliud eſſe, quam *Phœnicium*, vel *Puniceum*, a Pœnis ſc. & Phœnicibus ſic dictum, qui ſuis claſſibus coloniiſque illud frequentarunt. Livius lib. 45. de Macedonibus & Alexandro Non ante vincere deſierunt, quam Rubro mari incluſis, quod vincerent, defuerit. Vide Schefferum de Re Mil lib 1 cap. 1.

Rucomum. Daciæ urbs. Ptol *Regen* Lazio.

Rudiæ. urbs Calabriæ in Salentinis, à Græcis condita, patria Ennii poetæ. quem idcirco *Rudium hominem* vocat Cicero pro Archiâ poetâ Ejus meminit Sil. Ital. lib. 12.

> ——— *Rudiæ genuere vetuſtæ,*
> *Nunc Rudiæ ſolo memorabile nomen alumno.*

Ptolemæo ſing num. Ῥωδίαι, itemque *Rhudia* Plinio. Reliquis auctoribus plur. Stephano Ῥωδιαὶ, Straboni Ῥωδίαι, *Rusa* hodie, teſte Cluverio.

Rufium, urbs Aquitaniæ, inter Toloſam & Convenarum urb. Ptol *Rieux* Mercatori, Sed Villanovano eſt *S. Flour*, urbs in fin Arvernorum; inter illos & Ruthenos

Rufæ. op Campaniæ in Samnii confin. ſive è contrà, Eſerniæ finitimum. Virg. lib 7.

> *Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.*

Rufrium Livio dicitur. *Rufræ* autem Silio pl. num.

Rufiana, Nemetorum urbs in Gall. Belg. Ptol. *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

Rugii. pop Germ in orâ maris Baltici, quorum reg. *Rugia*. inſula *Rugenlandt*, continenti Pomeraniæ penè juncta, contra Sundam urb ubi *Rugium* Ptol. urbs. quæ & Vineta *Hamurg* Villanovano Althamerus vero *Caminum* interpretatur. Pomeraniæ urb. Epiſcopalem. Long. 38. 40. Lat. 55 25.

Runiſci. *Rhiguſcæ* Ptol. *Rheni* Steph. pop. Rhætiæ ad Rhenum ii incolentes. *Rhyntbaler*, & *Rhyngoewer* Scudo & Sinlero teſtibus.

Rupella. portus Santonum Ptol. urbs Gall. Aquit. maritima: vulgò *la Rochella* Long 19. 25. Lat. 45. 50.

Ruſcino. *Ruſino*, Ptol. *Ruſcinus* Avieno, vulgo *Rouſſillon*, colonia & urbs exciſa apud Parpinianum inter Narbonem ad bor. & Gerundam urbem Hiſp. in ort. Item flu. ex monte Pirenæo in mare per urbem Ruſcinonem labens, *Thelas* Melæ, *Tes* vulgò, teſte Varrerio.

Ruſconia. *Ruſcmona* Livio. *Ryſtonium* Ptol *Rungonia* Anton col. & urbs Maurit Cæſarienſ. marit inter Icoſium ad occ. & Ruſucurrium ad ort à Juliâ Cæſareâ 78. m. p. in ortum. *Moraſus*, & *Temen de Fuſt* Marmolio Long. 18. 30. Lat. 32. 14.

Ruſcurium, *Ruſcurrium*. Anton *Rhuſuccoræ*, Ptol. *Garbel*, teſte Moletio, urbs & col. Maurit. Cæſar. inter Ruſconiam ad occ. & Saldas ad ort.

Ruſellæ, Thuſciæ op mediter. Ptol. & Liv. hodie *Roſella*, teſte Leandro. *Ruſeldana Colonia* Plinio, *Roſellæ* Antonino. Long 34. 45 Lat 42. 25.

Ruſibis, *Ruſubis* Vict. Uticenſi, *Rutubis* Plinio, portus & op Mauritan. Tingitanæ ad Cuſæ oſtium in mare Atlanticum labentis. *Omrabi* Marmolio. Long. 06. 40. Lat. 32. 30.

Ruſicada, op. Africæ propriæ maritimum apud Cullu urb. *Eſtora*, ſive *Stora* Marmol. & Moletio. Long. 38. 00. Lat. 32. 20.

Ruſium, Cedreno, *Topiris* Ptol. *Doberus* Thucyd. *Toprus* Procopio, urbs Thraciæ inter Philippos & Maximianopolim; hodie *Ruſio*.

Ruſpæ, Ptol. Africæ propriæ urbs maritima. Stella ſcribit eam *Alfaques* hodie vocari.

Ruſpina, urbs Africæ marit. inter Hadrumetum & Ruſpæ. Silius lib. 3.

> *Quaque procul cernis non æquos Ruſpina fluctus.*

Ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes ac terminos regni Hungarici pertingens, cujus metropolis *Leumpurg*, quam Latini *Leopolim* vocant. *Ruſſia* quoque olim Sarmatia, nunc *Muſcovia* vocatur. Vide Ægid. Fletcherum in Ruſſorum Rep. cap. 1.

Rutlandia, *Rutlandſhire*, provincia parva Angliæ, inter Leiceſtriam ad occ. Lincolniam ad ort. & Northantoniam prov. ad merid.

Rutuba, flu. Liguriæ ex Appennino monte in mare Liguſticum deſcendens, vulgò *la Rotta*. Ejus mem Lucanus lib. 2.

> *Dexteriora petens montis declivia Tybrim*
> *Unda lavat, Rutubamque cavam.*

Rutuli, Latii pop. quorum Ardea metropolis fuit. Virg. Æneid. 10.

> *Tros Rutuluſne fuit, nullo diſcrimine habebo.*

Rutunium, *Routon* adhuc, teſte Camdeno. op Angliæ in comit. Salopienſi. Anton.

Rutupæ, Ῥουτούπιαι Ptolemæo, *Repcheſtre* Lhuydo, *Richborow* Talboto & Camdeno; portus & op. Albionis in orâ Angliæ exciſum apud Sandovicum port. & op. Hinc *Rutupinus*. Lucan. lib. 6.

> ——— *Veluti mediis qui tutus in arvis*
> *Sicaniæ, rapidum neſcit latrare Pelorum:*
> *Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque littora fervent,*
> *Unda Caledonios fallit turbata Britannos.*

Juven. Sat. 4.

> ——— *Circæis nata forent, an*
> *Lucrinum ad ſaxum, Rutupinove edita fundo*
> *Oſtrea.* ———

Auſonius in Catalogo Urb.

> *Puniſti Auſonio Rutupinum Marte latronem.*

Vide Guil. Burtonum ad Antoninum, pag 20. &c.

Ryſſadirum, Maurit. Ting. urbs ad mare Ibericum. Ptol. *Deyrat Milila* incolis, teſte Marmolio. Long. 10. 10. Lat. 34. 45.

Ryſſadium, Libyæ promont. Ptol. *Capo de Verde* Nigro.

S.

S*Aba*, vel *Seba*. Ex Scripturâ, inquit Bochartus ἐν φάλεγ, ſcimus 4 eſſe populos Seba nomine, quia totidem gentium conditores hujus nominis recenſet Moſes. Primum Chuſi filium. Secundum nepotem ex Rhegmâ. Gen. 10. 7. Tertium filium Joctan. Gen. 10. 28. Quartum denique filium Jockſan. Gen. 25. 3. Primi nomen per ס *ſamech*, reliquorum per ש *ſhin* ſcribitur. E primis tribus nati populi commercii, & ex quarto latrociniis dediti. Primus & ſecundus è Chami ſtirpe, tertius & quartus è Semi poſteris. Primus, ſecundus, & quartus mari Perſico, tertius Arabico propior fuit. Inde eſt quod Sabæos ſcribit Plinius lib 5. cap. 28. ad utrumque mare habitare. *Sabæi*, inquit, *propter thura clariſſimi ad utraque maria porrectis gentibus.* Nam quatuor

bi

hi pop. quantumlibet diverſi ſub uno tamen Sabæorum nomine continentur. Nos ex Viro magno ſingulis propriam ſedem aſſignabimus, & primum de *Sabæis* filiis *Joctan*. Cum autem de his agitur, eorum quoque nomen non caret homonymiâ. Sæpe enim ſacri ſcriptores, & poſt Agatharchidem, Diodorus & Artemidorus apud Strab. atque alii veterum Sabæorum nomine quatuor illos populos complectuntur qui Arabiæ πίζαν occupaverunt, Minæos nempe, Catabanos, & Chatramotas. Hic vero agimus de *Sabæis* propriè dictis, quorum pater fuit שבא *Seba*, vel *Saba* filius Joctan. De his Eratoſthenes, qui primus veterum Sabæos diſtinguit à reliquis Arabiæ odoratæ gentibus: Ἐχόμενοι δὲ τούτων Σαβαῖοι. Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Locum inſpicienti apparebit his verbis poni Sabæos ad mare Rubrum inter Minæos & Catabanos, qui Arabici ſinûs fauces occupant. Dionyſius Periegetes:

——————Ταία
Χαλεμμὶς ἐναίει κατέναντα Περσίδος αἴης,
Αὐτὰρ Ἐρυθραίης παλέχει ναίουσι θαλάσσης,
Μιναῖοι τε Σάβαι τε καὶ ἀγχίγυοι Κατάβανοι.

Sabæorum metropolis *Sabo* vel *Sabas*. Agatharchides cap 50. Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἄστυ τοῦ παντὸς ἔθνους μητρόπολιν ἐχόντων ἐπ' ὄρους ἐστὶν ὃ μεγάλῃ, πολὺ κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν, ὃ καλεῖται Σαβάς. In Diodoro autem quem palam eſt Agatharchidem ſequi, meliùs legitur Σάβα. Verba ſic habent: αὐτῶ δὲ ἔθνους τούτου μητρόπολίς ἐστιν ἡ καλουμένη Σάβα, ἐπ' ὄρους φιτευμένη. Ita Philoſtorgius lib. 3. Felicem Arabiam, in quâ Sabæi, tradit καθήκειν ἐπὶ τὸν ἐξώτατον ὠκεανόν, ἧς μητρόπολις ἡ Σάβα. Et cum Theophraſtus aromata gigni ſcribit περὶ τὴν Σάβα καὶ Ἀδραμύτα, intelligit Saba Sabæorum metropolin, & regionem ei cognominem. Saba Ptolemæo eſt Σαβὴ, Stephano Σαβαὶ & Σάβαι Σαβαὶ, inquit, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ ἔθνος. Idem alibi: Σάβαι, πόλις μεγάλη, πέραν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, οἱ πολῖται Σαβαῖοι. Ejuſdem urbis aliud eſt nomen ab iſto plane diverſum *Mariaba*. Eratoſthenes de Sabæis: Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Artemidorus: Ἡ δὲ πόλις τῶν Σαβαίων, ἡ Μαριάβα, κεῖται μὲν ἐπ' ὄρους εὐδένδρου. Nomen *Mariabæ* Plinius *dominus omnium* interpretatur, nempe à verbo רבא *rabba*, quod *dominari* ſig. formatur nomen *Marab* pro loco vel tempore dominationis. Tres Metropoles in Arabiâ hujus nominis enumerat Plinius. Cæterùm Saba Græcorum alii myſterium explicant, ut in Plinio habetur lib. 12. cap. 14. alii ridiculè deducunt ἀπὸ τοῦ σέβειν, eo quod in cultu Deorum præcipuus thuris uſus eſt. Heſychius multò verius Σαβά, αἰχμαλωσία. Nam Ebraicè שבה Chaldaicè & Syriacè שבא. & Arabicè סבי eſt *captivum ducere*. Tamen *Saba* refert Bochartus potius ad Arabicum שבא, quod *eminere* ſig. Id enim in Sabæos apprimè quadrat, ſive ſitum reſpicias urbis metropoleos, quæ fuit in monte ſita, ut ſupra oſtendimus, ſive ſtaturam corporum incolarum, de quibus Agatharchides: Τὰ σώματα ἐστὶ τῶν κατοικούντων ἀξιολογώτερα. Præterea ſi mores hominum ſpectes, Geographus Arabs eos ita deſcribit: *Faſtu, jactantiâ, & ſuperbiâ reliquos populos ſuperabant.* Denique dignitate etiam & numero, & potentiâ videntur cæteris præcelluiſſe. In Agatharchide: τὸ τῶν Σαβαίων ἔθνος μέγιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν, καὶ παντοίας κύριον εὐδαιμονίας. In Strabone: Ἡ τῶν Σαβαίων εὐδαιμονεστάτη μεγίστου ἔθνους. In Diodoro Siculo Sabæi ſunt πολυανθρωπότατοι τῶν Ἀραβικῶν ἐθνῶν. Divitiæ Sabæorum partim balſamo, & caſiâ conſtant, & myrrha, & thure, & cinnamono, & palmâ, & calamo odoratis, & cæteris id genus tantâ ubertate, ut in igne quotidiano non aliud lignum adhibeant quam ex caſiâ & cinnamono Plin. 12. 17. *Non alia ligni genera in uſu ſunt, quam odorata: ciboſque Sabæi coquunt thuris ligno, alii myrrhæ.* Unde Virgil.

——————*Molles ſua thura Sabæi.*

Et rurſum:

——————*Solis eſt thurea virga Sabæis.*

Sen. in Herc Oetæo:

Splendeſcat ignis thure, quod Phœbum colens,
Dives Sabæis colligit truncis Arabs.

Val. Flac. l. 6

——————*Thuriferos, felicia regna, Sabæos.*

Theophr. Hiſt. Plant 9. 4. Γίνεται μὲν οὖν ὁ Λίβανος ἐν τῷ τῆς Ἀραβίας χώρᾳ, περὶ τὴν Σαβὰ καὶ Ἀδραμύτα. Strabo de Sabæis ubi ſupra: ἐν οἷς καὶ Σμύρνα καὶ Λίβανος καὶ Κιννάμωμον. Plin 6. 28 *Sabæi Arabum propter thura clariſſimi.* Iterum: *Sabæos ditiſſimos ſylvarum fertilitate odorifera.* Sidonius in Protrept. *Thurifer Sabæus.* Eadem Hieronym. c. 3. in Joelem. Sunt & pro Sabæo thure auctores qui hanc mercem faciunt Arabicam; nam Sabæi in Arabiâ. Hi ſunt Herod. lib. 3 Mela 3. 8. Tibullus 1. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores
Quos tener è terra divite mittit Arabs.

Sed adeo nihil non ſub lite. Nam Strabo lib. 16. per extrema ait eſſe nonnullos qui dicant: τὸν δὲ Λίβανον πλεῖστον τὸν πρὸς τῇ Ἰνδικῇ. Et Philoſtratus lib 3. ubi de Caucaſo: *In montis præruptis lateribus arbores, è quibus thus deſtillat, pulcherrimæ naſcuntur, & aromatum aliæ ſpecies multæ.* Dioſcorides quoque l. 1 c 70. diſcriminat inter thus Arabicum atque Indicum. Papinius 4. Silo clare *thus Niliacum*, qui perinde hanc mercem Ægypto tribuit. Non pono in hoc numero Plinium, cum nominat *thus Minæum*, nam Arabicum intelligit. De la cerda. De Reginâ Seba, vel Saba vide Bochart. lib 2. cap 26. De שבא *Seba* vel *Saba* filio Rhegma. Vide eundem Phaleg. lib. 4 cap 7. Sabæi, inquit, ex ſtirpe Chuſi, ubi ſocorum ſedes finxerint, conabimur hic aperire. Sabæos dicit Pomponius Arabiæ Fel. tenere partem oſtio maris Perſici proximam & Carmanis. Et in illo ipſo oſtio Carmanis proximo recenſet Arrianus in Periplo ὄρη μέγιστα λεγόμενα Σαβώ, tanquam a *Sabâ*, Ptol. ſcribit *Aſabo*, & Marcianus *Paſabo*. Sed utrob que monent veſtigia nominis *Sabæ*. Hos Sabæos, ut putem patrem habuiſſe Sabam Rhegmæ filium ac Dedanis fratrem, facit locorum vicinia. Nam urbs *Dedan*, hodie *Dadan* proximè abeſt ab illo freto, & prope Dedan erat Rhegma. Eoſdem veriſimile eſt per freti anguſtias trajeciſſe in vicinam Carmaniam, in quâ *Sabin* urbem deſcribit Ptol. & Plin. *Sabin* flu Dionyſ. Perieg *Sabas* populos vicinos Paſargadis. Sic enim ille:

Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι.

De altero *Sebâ* filio Chus, ac de *Sebâ* Abrahami nepote, vide Boch Phal. l. 4. c. 8. & 9.

Sabadibæ, Anthropophagorum inſ. 3. in mari Indico, ſive Eoo Ptol.

Sabæ, Indiæ pop. vulgò putantur apud Dionyſium, cujus cujus verba ſunt:

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι.——————

Id eſt, *horum autem* (fluminum) *medii habitant Sabæ*. ſc. inter Aceſinem, Hydaſpen, & Cophetem, de quibus proximè egerat. Atqui hoc loco pro Σάβαι legendum Σίβαι rectè monuit vir magnus in Plinianis. Quippe in Indiâ Sabas nemo alius nominavit. Sed *Sibarum* mem. Strabo lib 15. Diodorus lib. 17. Arrianus in Indicis, Nonnus in Dionyſiacis lib. 26. v. 218. Steph. in Σίβαι. Bochartus.

Sabalingii, pop. Germ. inter Cimbros quos *Jutlander* cum *Gutis* & *vitis* Peucerus interpretatur.

Sabana, aureæ Cherſoneſi urbs. Ptol. *Saendebar* Mercator vocat, & in inſ. Japan locat.

Sabaræ, Indiæ pop. qui populi, non regum imperio regebantur. Q. Curtius.

Sabaria, hujus mem. Ammianus & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudii nominat. Lazio Auſtriæ op. eſt ad Angrum flu. nomine *Stain*. Bruſchius dicit Sabariæ, An. Dom. 1508. ſepulchrum Ovidii Naſonis inventum, teſtudine magnificum, & hoc epitaphio ornatum:

Fatum neceſſitatis lex.
Hic ſitus eſt Vates, quem Divi Cæſaris ira
Auguſti patriâ cedere juſſit humo:
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris,
Sed fruſtra, hunc illi fata dedere locum.

Sabaria, *Gunſi* Germanis *Benges* Hungaris, flu. Pannoniæ Sabariam urb. alluens, & in Arrabonem influens.

Sabarim, locus trans Jordanem in terrâ Amorrhæorum, qui à *frangendo* hoc nomen invenit; ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. Joſ 7.

Sabata, Liguriæ urbs, quæ & *Vada Sabatorum*, & *Vada Sabatia*. Ptolemæus: Τῆς δὲ Λιγυρίας ὑποκειμένης τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσιν, εἰσὶ μεσόγειοι πόλεις, Σάβατα, Πολεντία, Ἄστα, Ἄλβα Πομπηΐα, Αὐγούστα, Imperitè oppidum maritimum in mediterraneis poſuit. Jul. Capitolinus in Pertinace: *Avaritiæ ſuſpicione privatus non caruit, quum apud Vada Sabatia oppreſſis fœnore poſſeſſoribus, latiùs ſuos teneret fines.* Strabo lib. 4. in deſcriptione Alpium: Ἄρχονται δ' αἱ Ἄλπεις, οὐκ ἀπὸ Μονοίκου λιμένος, ὡς εἰρήκασί τινες, ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὧνπερ καὶ τὰ Ἀπέννινα ὄρη κατὰ Γένουαν καὶ τὰ καλούμενα Σαβάτων Οὔαδα, ἅπερ ἐστὶ τενάγη, &c. Vide Cluver. Ital. Ant p. 68. Silius lib. 8.

Quique tuos Flavina focos, Sabatia quique
Stagna tenent.——————

Sabathra, urbs Arab. Fel. Plin Item col & op. Africæ marit *Saxambis* Moletio. *Rakſanabes* Villanovano. Long. 77. 00. Lat. 16. 56.

Sabatia, regiuncula Tuſciæ, circa lacum Sabatinum, inter urb. Romam ad ort. & Tarquinios ad occ. hodie *Paeſa di Anguillara*.

Sabbaticus amnis, de quo ſic Joſephus Bell. Jud. 7. 23. Τίτος δὲ Καῖσαρ, χρόνον μέν τινα διέτριψεν ἐν Βηρυτῷ, θεωρῶν ἐπεσημήνατο. Θεᾶται δὲ κατὰ τὴν πορείαν ποταμοῦ φύσιν ἄξιον ἱστορηθῆναι. Ῥεῖ μὲν γὰρ μέσος Ἀρκαίας τῆς Ἀγρίππα βασιλείας

καὶ Ῥαφαναίας, ἔχει δὲ θαυμαστὴν ἰδιότητα. Πολὺς γὰρ ὢν ὅτε ῥεῖ, καὶ κατὰ τὴν ῥοὴν οὐκ ἀργὸς, ἔπειτα δὲ πᾶσ᾽ ἐκ τῶν πηγῶν ἐπιλείπων, ἐξ ἡμερῶν ἀριθμὸν, ξηρὸν παρέχει ὁρᾶν τὸν τόπον. Εἶθ᾽ ὥσπερ οὐδεμιᾶς γενομένης μεταβολῆς, ὅμοιος κατὰ τὴν ἑβδόμην ἐκδίδωσι, καὶ ταύτην αἰεὶ τὴν τάξιν ἀκριβῶς τετήρηται διαφυλάττων, ὅθεν δὴ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κεκλήκασιν, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰουδαίων Ἑβδομάδος ὀνομάσαντες. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etſi enim obſervatio hebdomadum, quæ hodie obtinet ante tempora Theodoſii vulgò recepta non fuit, Græcos tamen & Aſiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid obſervare ſolitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum qui jam tum per orbem ſparſi erant, inſtitutum eſt, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejuſmodi eſt quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum ſolitum Rhodi Sabbatis diſputare.* Sic ſeptimo quoque die feriæ pueris ſolitæ in Scholis concedi. Lucianus in Pſeudologiſta: Καὶ ὁ μὲν Κότταβόν τινα εἶπεν, ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κωμῷος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε καὶ διεγέλα. Gellius 15. 2. *Is in conviviis juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ ſolenne nobis fuit, ſimulatque modus epulis factus, & utiles, delectabileſque ſermones cœperant; tum ſilentio ad audiendum petito, loqui cœptabat.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη feſtum erat publicum Athenis, quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille ſacer. Suidas: Ἡμέρας τινὰς ἐτίμαζον. Ἀθηναῖοι θεοῖς τισίν, οἷον Νουμηνίᾳ, καὶ Ἑβδόμῃ Ἀπόλλωνος. Heſiodus Ἡμέραις:

——Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem ſervatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio: *Exercitium ſeptimo die ſuis omnium militum, ita ut ſagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium ſeptimo die cum in urbe eſſet, aſcendit, templa frequentavit.* Diſputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὰν, οὐ μόνον Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι. Sed ante eum ſcripſit Joſephus jam ſuâ ætate adeo increbuiſſe ſeptimi diei obſervationem ex Judaico ritu, ut neget ullam urbem, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum poſſe reperiri, quæ ceſſationem ab opere diei ſeptimi in ſuos mores non recipiſſet. Inſignis planè locus, ideoque verba ipſa proferam: Οὐκ ἔστιν ἡ πόλις Ἑλλήνων, οὐδ᾽ ἡτισοῦν, οὐδὲ βάρβαρον, οὐδὲ ἓν ἔθνος, ἔνθα μὴ τὸ τῆς Ἑβδομάδος ἣν ἀργοῦμεν ἡμεῖς τὸ ἔθος οὐ διαπεφοίτηκεν. Hæc ille lib. poſteriore contra Apionem. Utcunque hoc ſit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio ſemper habuiſſe, ſecundum Eccleſiæ querimoniam Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus deriſere.* Seneca apud Auguſtinum l. 6. de Civit Dei c. 11. Judæis vitio vertit, *quod ſeptimam ætatis ſuæ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque:

——*Cui ſeptima quæque fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbatha reges.

Tacitus lib. 5. Hiſtor. *Septimo die otium placuiſſe ferunt; dein blandiente inertiâ, ſeptimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud Rutilius:

Radix Stultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione ſuâ eſt,
Septima quæque dies turpi damnata veterno,
Tanquam laſſati mollis imago Dei.

Plura inveniri poſſunt huc ſpectantia in Dione Caſſio, Juſtino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabbatus, Italiæ flu Antonino eſt in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume di Benevento* ait vocari; & *Samnium* a flu‑ ſſo dictum addit.

Sabelli, pop Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marſos incolentes. Hinc *Sabellus*. Horatius:

Sed ruſticarum maſcula militum
Proles, Sabellis docta ligonibus
Verſare glebas.——

Itemque *Sabellicus*. Virg Georg 3.

Ipſe ruit, denteſque Sabellicus exacuit ſus.

Sabini, pop in 4. reg. Italiæ, non procul à Româ, à religione & cultu Deorum cognominati, ut vulgò volunt, qu. ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Plinius lib 3. cap 12. *Sabini, ut quidam exiſtimavere, à religione & Deorum cultu Sebini appellati.* Et Feſtus Pompeius: *Sabini dicti, ut ait Varro Terentius, quod ea gens præcipuè colat Deos,* i. e. ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι. Ecquis vero credibile hic, Italam gentem in primis antiquam nomen ſibi impoſuiſſe è Græcâ linguâ quæſitum? Itaque longè aliter ſenſerunt alii auctores; à quibus Iſidorus Origin. lib. 9. cap. 11. habuit iſta: *Ab Italo Itali, à Sabino Sabini, à Sicano Sicani.* Hæc haud dubie, inquit Cluverius, habuit è Porcii Catonis Originibus gentium, civitatumque Italicarum. De hoc quippe ita tradit Halicarnaſſ. Dionyſius lib 2. Ζηνόδοτος δὲ ὁ Τροιζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοὺς ἔθνος αὐθιγενὲς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι περὶ τὴν καλουμένην Ῥεατίνην· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελαθέντας, εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἔνθα νῦν οἰκοῦσι· καὶ μεταβαλόντας ἅμα τῷ τόπῳ τοὔνομα, Σαβίνους ἐξ Ὀμβρικῶν προσαγορευθῆναι. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σάβου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου. Hunc Sabini gentis conditorem Silius Italicus non *Sabinum*, ſed *Sabum*, pronunciat, à quo quidem primitiva voce rectius derivatum provenit gentis vocabulum *Sabini*. Sic enim ille lib 8.

Cunctis haſta decus clypeiſque refertur in orbem.
Vertice & implumes, ac levi tegmine cruris
Ibant, & læti, pars, Sancum voce canebant,
Auctorem gentis; pars laudes ore ferebant,
Sabe, tuas; qui de patrio cognomine primus
Dixiſti populos magnâ ditione Sabinos.

Sabinos *fortiſſimos, & florem Italiæ, adeo ac Reip. robur* Cicero vocat Orat. pro Q. Ligario. Laudati iidem gravitate morum & ſanctitate imprimis fuerunt. Sanè *triſtem ac tetricam diſciplinam* antiquis Sabinis Livius tribuit: *illoque genere nullum aliud incorruptius fuiſſe* diſertè ſcribit lib. 1. c. 18 Hinc libenter Poetæ cum matronas caſtas, pudicas, ſedulas, viri, familiæque magis, quam formæ ſtudioſas laudare volunt, cum Sabinis conferant. Horat. Epod. 2.

Quod ſi pudica mulier in partem juvet
Domum, atque dulces liberos,
Sabina qualis, aut peruſta Solibus
Pernicis uxor Appuli, &c.

Quem totum locum Statius lib. 5. Sylv. 1. ſic expreſſit:

Ipſa dapes modicas, & ſobria pocula tradit,
Exemplumque ad herile monet, velut Appula conjux,
Agricolæ parci, vel Sole infecta Sabino,
Quæ videt emeriti jam proſpectantibus aſtris,
Tempus adeſſe viri, propere menſaſque toroſque
Inſtruit, expectatque ſonum redeuntis aratri.

Martialis 1. 62.

Caſta nec antiquis cedens Levina Sabinis.

Juv. Sat. 6.——*Intactior omni*
Crinibus effuſis bellum dirimente Sabinâ.

Idem Sat. 10.

——*Veteres imitata Sabinas.*

Virgil. Georg 2.

Caſta pudicitiam ſervat domus, &c. deinde ſubdit:
Hanc olim veteres vitam coluere Sabini.

Vetus adagium de iis fuit: *Sabini, quod volunt, ſomniant.* De quo Feſtus & ad eum Scaliger. De Lacedæmoniis orti fuerunt. Plut. Νομᾶς γένος μὲν ἦν ἐκ Σαβίνων, Σαβῖνοι δὲ βούλονται Λακεδαιμονίων ἑαυτοὺς ἀποίκους γεγονέναι. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 2 c 8.

Sabis, flu. eſt inter Belgas, qui Nervios irrigat, & in Moſam flu. penes Condruſios, ſeu Marnurcium op Leodienſium influit. *Sambre* Leſſabæo. Item flu. Carmaniæ in ſinum Perſicum influens.

Sabiones, Anton. *Sambeck* vicus Simlero circa Moſam prope Trajectum ſuperius.

Sabonam, vocat Bruſchius *Brixen* Germ. urb. in Alpibus ſitam & epiſcopali ſede decoratam. Hanc Niger tradit *Bretina* Ptolemæi eſſe. *Sabiona* legit Simlerus, & *Sebatum* Antonini eſſe dicit, atque *Brixinam minorem* deſignari, ubi olim epiſcopi ſedes fuit.

Sabrina, *Severn*, flu. Angliæ celeberrimus. Oritur in Walliâ, Bor. in Com. Montgomerienſi, ex monte *Plym-Limmon* dicto; & paulo poſt auctus aliquot fluviis, & per Angliam fluens, Salopiam rigat & Vigorniam. Hinc paulo infra auctus Temdo flu. uti & Avona ad Theociuriam juxta Glocestriam labitur; & receptis Vaga flu. Walliæ, & Avona flu. qui Briſtolium rigat, ſinum Sabrianum efficit, vulgò *Severn Flud*, inter Walliam & Cornubiam. Ejus mem. Tacitus Ann. 12.

Sacæ, pop. Aſiæ inter Scythiam citer. ad Bor & Indiam citer. ad merid. Sogdianis ad occ. finitimi (quorum regio *Belor* Mercatori) ſine urbibus, unde Nomades per deſerta habitantes appellantur. Dionyſ. v. 749.

Τῶν μετ᾽ ἐπὶ προχοῇσιν Ἰαξάρταο νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μηκέτις ἄλλος ἐλέγχει
Τοξευτής· οὐ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Hi cum Maſſagetis adeo celebres præ cæteris Scythis fuere, ut omnes Scythæ Aſiatici Maſſagetæ & Sacæ ab antiquis dicti fuerunt, teſte Strabone. Imò *Perſæ Scythas in univerſum Sacas appellavere à proximâ gente,* uti loquitur, Plin. 6. 17. De Sacarum incurſionibus in Hyrcaniam & alias reg. ad Armeniam uſque, ubi regionem occuparunt *Sacaſenam* ab illis appellatam, quæ Ptolemæo eſt *Sacapene* (unde *Sagapenum* affertur) vide Strab. lib. 11. Montanus.

Saca-

Sacazama, pagus Africæ ad Syrtim magnam. *Zedic* Marmolio.

Sacer mons, locus ad tert. milliarium ſupra Anienem, quem plebs Rom poſt reges exactos, dum a potentioribus premeretur, occupavit. Cic. in Bruto. Ibi creati ſunt Tribuni plebis. Ovid. Faſt 3.

Plebs vetus & nullis etiam tunc tuta Tribunis
Fugit, & in Sacri vertice montis erat.

Sacer portus, vel *Sacriportus*, locus in Italiâ Syllæ & Marii Junioris prælio nobilis. Velleius libro altero: *C. Marius ſepties Conſulis filius apud Sacriportum pulſus à Syllâ.* Lucanus lib. 2.

Jam quot apud Sacro cecidere cadavera portum.

Ἱερὸς λιμὴν dicitur Appiano Ἐμφυλ. α.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus, quòd incolæ *ſcutum*, σάκος Græcis dictum, primi invenerunt. Gentile *Sacaus* Steph.

Sacra Via, in Urbe Româ vocata eſt, quòd in eâ ictum ſit fœdus inter Romulum & Tatium. Hâc triumphantes in Capitolium ibant. *Sacer clivus* Horatio dicitur. Idem Sermonum lib. 1. Satyrâ nonâ.

Ibam forte Viâ Sacrâ (ſicut meus eſt mos)
Neſcio quid meditans, &c.

Sacrani, pop. Italiæ non procul à Româ. Servius illud Virgilii Æn. 7.

Et Sacranæ acies & picti ſcuta Labici.

Dicunt, inquit, *quendam Corybantum veniſſe in Italiam et tenuiſſe loca, quæ Urbi vicina ſunt. Ex eo populos ducentes originem Sacranos appellatos; nam ſacrati ſunt Matri Deûm Corybantes.*

Sacrum nemus, ſylva Batavorum in Hollandiâ apud Ageducem pagum, inter Lugdunum, Delfos & Hagam.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus Ptol. *Caput S. Vincentii* hodie dicitur. Aliud in Corſicâ eidem Ptolemæo, *Capo Chelidoni* Sophiano.

Sæna, Toſcæ mediter. op Ptol. *Siena* hodie dici, & Coloniam *Senenſem* Tacito vocari docet Orlandius.

Sagaris, flu. Aſiæ, qui ex Dyndymo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in Pont. Euxinum. Ovidius Pont. 4. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniuſque Hypaneſq; Crateſq;
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Sagra, flu. Magnæ Græciæ per fines Locrenſium in mare Auſonium influens *Alaro* hodie Gabr. Barrio. *Sagriano* Leandro. *Suchriano* Nigro.

Saguntia, olim op nunc pag. Hiſp. Bæt in Vandalitiâ, *Giganza*, vel *Giſconza*, teſte Morali. Long. 18. 28. Lat. 41. 30.

Saguntum, vel *Saguntus*, *Morvedre* Morali, op. olim clariſſimum Hiſp. Tarraconenſis in finibus Hedetanorum, ab Annibale expugnatum & everſum. Fuit autem Pop. Romani fideliſſima ſocia, quam cum Annibal contra jus fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe, ſuaque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut vivi in hoſtis poteſtatem pervenire. Florus 2. 6. *Saguntus vetus Hiſpaniæ civitas & opulenta, fideique erga Romanos, magnum quidem ſed triſte monumentum.* Hanc Stephanus *Zacanthan* appellare videtur. Inde Appiano in Ibericis populi *Zacanthæi*. Ζακανθαῖοι, inquit, ἄποικοι Ζακυνθίων ἐν μέσῳ τῆς Πυρήνης, καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴβηρος ὄντες. Sed peſſimus Geographus in rebus Hiſpanicis eſt Appianus, qui Saguntum inter Pyrenæos, & Iberum flu. collocat, quæ omnium Geographicorum conſenſu fuit inter Iberum & Sucronem, non longè a loco ubi nunc *Valentia*. Idem paulo pòſt miſerè prodit ſuam ignorantiam in Hiſpaniæ Geographiâ, qui Carthaginem novam, ſeu Spartariam eandem eſſe putat, quæ olim Saguntus, quæ à ſe invicem, plus quam 50. leucis diſtabant. Strabo lib 3 Σαγοῦντον κτίσμα Ζακυνθίων. Livius lib. 21. *Civitas ea longè opulentiſſima, ultra Iberum ſita paſſus mille ferme à mari, oriundi à Zacyntho inſula dicuntur, mixtique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis.* Silius lib 2. ubi de Annibalis clypeo:

Eminet excelſo conſurgens colle Saguntos,
Quam circum immenſi populi, condenſaque cingunt
Agmina circuitum, pulſantque trementibus haſtis.
Extremâ clypei ſtagnabat Iberus in orâ.

Polyb. l. 3. Ἡ δὲ πόλις αὐτὴ κεῖται μὲν ἐπὶ τῷ πρὸς θάλατταν καθήκοντι πρόποδι τοῦ ὄρους τοῦ συνάπτοντος τὰ πέρατα τῆς Ἰβηρίας καὶ Κελτιβηρίας· ἀπέχει δὲ τῆς θαλάττης ὡς ἑπτὰ στάδια. Long 20. 55. Lat. 39. 45. Hinc *Saguntina fames* pro magna & extremâ. Lucan. l. 3.

Nec pavet hic populus pro libertate ſubire
Obſeſſum Pœno geſſit quod Marte Saguntum.

Sais, urbs Ægypti juxta unum ex Nili oſtiis, quod ab ipſa *Saiticum* dicitur. Pop. *Saitæ*, qui Minervam colunt. Propertius 2. 2.

Mecumque Sais [illegible]
[illegible]

lib. quæ de urbe *Sai*, & *Sai* de Minerva comminiſcitur Beroaldus ἀπροσδιόνυσα ſunt. Pro *Sais* enim *ſacris* legendum, uti emendat Palmerius. Long 61. 30. Lat. 30. 50.

Sala, flu & urbs Maurit. Tingit. cis Atlantem minorem Flu *Baragrag*, urbs autem *Sella*, ſeu *Cela*. Eſt & *Sala* flu. ejuſdem Maurit. apud Atlantem majorem. Ptol. Long. 06. 40. Lat. 33. 50

Sala, op. Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Ptol. *Zalavar* ex tab. recent Item flu Gall. Belg. per Lotharingiam fluens, *la Seille* vulgò. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bæticâ urbs, & Hyrcaniæ op. Ptol. & urbs litoralis Thraciæ circa Hebrum flu. Herod. Item Germ vicus non procul ab op. *Kiſſingen*, à quo Franci dicti ſunt *Salici*, qui circa hunc vicum & flu. ejuſdem nominis habitarunt Verum *leges Salicæ* teſte Munſtero, non ab illo vico ſeu flu. ſed a *Sala* dictione Francica, quæ Latinè *palatium* ſeu *aulam* ſig. hoc nomen habent. Long. 40. 30. Lat 46. 48.

Salacia, urbs Turdetanorum in Luſitaniâ. Ptol. *Alcazar d'Oſal*, teſte Morali cum Reſendio. Long. 11. 05. Lat. 38. 28.

Salamantica, op in orientali tractu Luſitaniæ, vulgò *Salamanca*. Vide *Salmantica*.

Salamii, Arab pop. ſic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerunt. Salama enim *pacem* ſig Stephanus Nempe ab Hebræo שלום *Sialom* quod eſt *pax*.

Salamis, *Salamine*, Plinio & Polyæno, poſtea *Conſtantia*, teſte Stephano, urbs Cypri in ora Orientali, exciſa, apud Hamacoſtum, hæc nunc vocant, Famaguſtam, ab eâ parum in Bor recedens. Pop. *Salaminii*. Long. 66. 40. Lat. 35. 30.

Salamis, vel *Salamin*, hodie *Colouri*, teſte Sophiano inſ. ſinus Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Æginæ proxima. Dionyſius v. 511.

Πρὸς δ' ἂρ Σαρωνίδος κόλποιο, ἑξείης ἀρχοίατο Ἀθηναίων
Φαίνεται Σαλαμίς τε καὶ Αἴγινα πολίεθρον.

Olim *Cychria*, & *Sciras*, & *Pityuſſa* dicta, teſte Strabone. Item *Ophis*, ut Euſt refert. *Draconis inſulam* à Lycophrone appellari ſcribit ejus Commentator, quod eam primò draco fera occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Atthida* nominari Nobis (inquit Bochartus) inſula *Salamin* eſt inſula τῶν ὀφιοδήκτων. Arabicè enim סלם *ſalama* de ſerpente eſt *mordere*. Interpretatio nominis ex hiſtoria patet. Cychreus, vel Cenchreus, dum in eâ inſula regnaret, ἀπέκτεινεν ὄφιν λυμαινόμενον τὸ μέγεθος λυμαινόμενον τοὺς ἐγχωρίους. Ita Diodorus lib. 4. Et de eodem Apollodorus l. 4. Κτείνας δὲ ὄφιν οὗτος ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ὡς αὐτὸς ἐβασίλευσε. Inde *Salamis* a Lycophrone appellatur νῆσος δράκοντος. Ubi Scholiaſtes: Τὴν Σαλαμῖνα σφόδρα δράκων κατεῖχεν. Et paulo poſt: Κυχρεὺς δὲ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὅς φασιν Εὐφορίων, ἀπολλὺς τὸν δράκοντα, καὶ τῆς Σαλαμῖνος βασιλείαν κατέσχεν. Et rurſum: Ὄφις τότε ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἄναξ ὁ ὄφις ἐκλήθη. Nullo ſenſu; ſed legendum ἄναξ Ὄφις, i. e. Serpens dictus eſt. Quod ipſum agnoſcit Stephanus, quamvis alio transferat cum de Cychreo ſcribit in Κυχρεῖος πάγος· Ὄφις ἐκαλεῖτο διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ τρόπου. Euſtathius itidem, niſi quod Cychrei cognomen *Ophis* ibi ridiculè refertur ad τραχύτητα τόπου; ſed ſcribendum τρόπου. Eodem pertinet quod legitur in Pauſaniæ Atticis, Athenienſibus in Medos navali pugnâ circa Salaminem decertaturis, δράκοντα ἐν ταῖς ναυσὶ φανῆναι, & Apollinem de eâ re conſultum reſpondiſſe Κυχρέα εἶναι τὸν ἥρωα Quin juxta Steph. & Euſt. Salaminis vaſtator ſerpens non alius fuit, quam ipſe Cychreus, quem ab Eurylocho inde pulſum, Cereris æditum volunt Eleuſine egiſſe. Et in Heſiodo apud Strabonem ſerpens à Cychreo educatus in inſulanorum perniciem ὑπὸ Εὐρύλου (lege Εὐρυλόχου) ab Eurylocho pellitur. Denique in Etymologo Aſopus è Bœotiâ Salaminem profectus regem Ὄφιν interfecit, & pro eo regnavit. Hic claſſis Perſarum ſub Xerxe rege à Græcis diſſipata, teſte Mela. In eâ Telamon Ajacis ac Teucri pater regnaſſe fertur Ajax ipſe apud Homerum:

———— ———— Οὐδὲ γὰρ οὕτω
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Horatius:

————Teucer Salamina patremque
Cum fugeret.————

Hinc *Salaminius* & *Salaminiacus*. Horatius:

Urgent impavidi te Salaminius
Teucerque, & Sthenelus ſciens
Pugnæ.————

Lucan lib. 5.

Et Salaminiacum meminit mare.———

Salampſis, Maurit. Cæſar. pop. Ptol.

Salapia, *Salapiæ* Ptol. *Salpia* Dionyſ. Halicarn urbs Apu-

læ Dauniæ ad lacum, media ferè inter Sipontum ad occid. & Barolum ad ort. ubi Annibal poſt Cannenſem victoriam amori meretricio operam dedit. Hinc *Salapina palus*, ſuper quo Salapia urbs. Lucan lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus.———

Long. 40. 12. Lat. 41. 38

Salaria, via & porta urbis Romæ in Sabinos ducens Mart. 4. 64.

Illic Flaminiæ Salariæque.

Vide Gronovii diſſert. Epiſtolic. in T. Liv. pag. 14. Sic dicta, teſte Feſto, quod per eam Sabini *ſalem* ab urbe acceptum deferrent Long. 17. 35. Lat. 38 00.

Salaria, urbs Hiſp. Tarraconenſ. gemina. Una Colonia Julia Salarienſis in vet. inſcript. urbs olim epiſc in finibus Baſtetanorum, *Cazorla*, teſte Morali. Altera in finibus Oretanorum, op. ſeu pag. hodie apud Viſum op. inter Almagrum & Ubedam.

Salas, Germ. flu. Strabo, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Saal* hodiè vocatur, è Sudeto monte naſcens, & in Albim ad Calbam op Saxoniæ influens.

Salaſi, *Salaſſii* Ptol. *Salaſſi* Strab pop. Gall. Subalpinæ in Pedemonto principato, per quos Duria flu. decurrit. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 13. quod eſt *de Salaſſis*.

Saldæ, Colon. & urbs Maurit. Cæſarienſ Ptol. Hodie *Alger* Caſtaldo *Tadelis* vero Mercatori; cujus ſententia videtur probabilior. Long. 22. oc. Lat. 32. 30.

Salduba, op. Hiſp. Bæticæ apud oram, inter Malacam urbem, & Barbeſulam op. *Fuengirola* ex tab. recent.

Salduba, flu. qui fortè *Saduca* etiam dictus, hodiè C. Cluſio eſt *Guadalquivirejo*, prope Malacam in mare Medit. ſe exonerans. Aliis eſt *Rio Verde* amnis, 7 leuc. à Malaca in Occ.

Sale, urbs Hircaniæ, Ptol.

Sale, urbs & reſp. Piratarum, in regno Feſſano, nunc ſub Maroci rege.

Salebim, nomen loci, 3 Reg. IV. Lat. *reſpiciens corda*, ſive *pugillus*, aut *vulpes*, vel *ſemita in mari*.

Salecha, civitas in Baſan, Joſ. XII. Lat. *Caniſtrum tuum*, aut *elevatio*, vel *conculcatio tua*.

Salecus, vel *Salex*, flu. Maurit. Tingit. ultra Abylen Herculis columnam, 90. ſtad. diſtans. Philoſtr.

Salem, vel *Salim*, in tribu Manaſſe. Hieron. docet hanc non eſſe Jeruſalem, ſed opidum juxta Scythopolim, quod uſque hodie appellatur *Salem*, ubi oſtenditur palatium Regis Melchiſedec Hinc *Sulamites* quaſi *Salamitis*. Eſt etiam nomen loci, Joh. III. Item villa ejus nominis oſtendebatur in tribu Benjamin, tempore Hieronymi, juxta Æliam, contra Occidentem plagam.

Salenæ, op. Albionis mediter. in Angliâ. Ptol. *Salndy* Camdeno in agro Bedfordienſi, non procul. ab ipſa Bedfordiâ.

Salenus, pop. & op. Hiſp. Tarrac. in finibus Vardulorum & Cantabrorum, ad Neſuam flu. ab Iturisâ 7. leuc. in Occid. Mela.

Salentini, pop. Italiæ, quorum reg. (in mare ad ort. contra Epirum inſtar peninſulæ porrecta) Meſſapia, & Iapygia, cum Calabriâ in orâ Boreali, *Terra d' Orranto* vulgo, Apuliæ Peucetiæ ad occ. contermina, in quâ 3. metropoles, *Brunduſium*, *Tarentum* & *Hydruntum*. *Salentinum* promont. idem eſt cum Iapygio. Virg Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos.

Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 13.

Salentinus lacus, apud Salentinos, qui ad margines uſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis aquis augetur.

Salernum, Picentinorum op. in Italiâ: Ejus mem. Lucan. lib. 2.

Veſtinis impulſus aquis, radenſque Salerni
Culta Siler.———

Silius lib 8.

Ille & pugnacis laudavit tela Salerni.

Horatius lib 1. ep. 15.

Quæ ſit hyems Veliæ, quod cœlum, Vala, Salerni.

Titulo principis & Academiâ gaudet, præcipuè vero ſtudio medicinæ inſignis eſt. Cujus Doctores librum conſcripſerunt, cui titulus *Schola Salerni*, vel *Salernitana*, ac Anglorum regi dicarunt, non Henrico Octavo, ut quidam putant; Sic enim commentarius Arnoldi Villanovani (qui floruit A. D. 1313.) antiquior eſſet libro ipſo. Videtur itaque inſcriptus fuiſſe Richardo ſecundo, ſive Edvardo primo, qui cum Terram ſanctam verſus peregrinarentur, forte ad locum hunc pervenerint, & profeſſores ejus honorario aliquo emolumento adornarint. Long 38 44. Lat. 40. 33.

Saleſii, pars Pæonum. Steph. Forte qui hodie *Sileſii*, vel *Sileſir* vulgò.

Saleſio, op. Germ. ſup apud Rhenum flu. in Alſatiâ inter Argentoratum ad merid. & Spiram ad Bor. *Seltz* Rhenano.

Salganeus, *Salganea* pl. num. Strab. & Liv. op. Bœotiæ ad Euripum, inter oſtium Iſmeni flu. & Anthedonem op. *Saganeus* Ptolemæo. Inde *Salganius* vel *Salganites*, vel *Salganeus* Apollo. Steph. *Salganico* Moletio.

Salia, flu. & op. Hiſp. Tarrac in orâ Aſturum, patria Prudentii poetæ. Sic enim ille præfat. Hymn. Cathemer.

Obliviſcere veteris me Saliæ conſulis arguens,
Sub quo prima dies mihi.

Pop *Salini*. *Salia* item flu. Lotharingiæ, vulgò *Selle*.

Salii, Germ. pop. qui & Franci dicuntur, quorum reg. *Franconia* Sidonius Apollin.

———*Salius pede, falce Gelonus.*

Amm. Marcell. lib. 17. de Conſtantio ſcribens: *Quibus paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet, quos conſuetudo Salios appellavit.* Althamerus à *Salâ* flu. dictos putat. Hi, Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciamque de ſuo nomine appellarunt. Item *Salii*, vulgò *Oldenzeel* pop. & op. Germ. in Tranſiſalanâ reg. inter Daventriam & Coverdiam.

Salim, nomen loci. 1 Reg. 9. Fil Roboam. 1 Par. 11.

Salinæ, ſeu *Salenæ*, Ptol. op. Albionis in Angliâ, apud Verulamium, vulgò *S. Albans*. Camdeno vero *Salndy*. Item urbs Suetriorum apud Alpes maritimas in Gall. Subalpinâ, *Saluesse* poſterioribus & *Saluzzo* vulgò, teſte Varrerio. Item op. Daciæ exciſum in Tranſylvaniâ, circa Tibiſci fontes, olim urbs clara, nunc pagus, *Sigeth*, teſte Lazio. *Salinæ* quoque Rutilio locus erat Hetruriæ ad Cecinnam flu. ubi ſal conficiebatur; & *Salinæ* urbs Burgundiæ in Sequanis ampliſſima, vulgò *Salins*. *Salinæ* denique Saxonicæ dicitur Halla urbs Saxoniæ.

Salinum, Ptol Pannon. infer op ad Danub. *Adem* Lazio. Long 42 20. Lat 46 45.

Saliſſo, op. inter Treviros & Argentoratum. Anton.

Saliunca, Autrigonum urbs in Hiſp. Tarracon. Ptol.

Sallyes, *Salyi* & *Salyes*, Plinio, *Salvii* Livio, *Saluvii* Marcellino, pop. Gall. Narbon. quorum metropolis Aquæ Sextiæ. Strabo.

Salmacis, op olim & fons Cariæ apud Halicarnaſſum urbi qui bibentes molles & obſcœnos & effœminatos facit. Ovid. Met. 15.

Cui non audita eſt obſcœnæ Salmacis unda?

Cujus rei rationem poetæ ad hujuſmodi fabulam referunt. Salmacidem Nympham ſc. fuiſſe fonti huic præſidentem, quæ Hermaphroditi, Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato deſceſſu ſeſe poſt vepres occultavit: cumque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus, fontem ingreſſum eſſe, ſubito accurrens, abjectis indumentis arctiſſimè eum complexa eſt. Verum cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo unum in corpus coaluerunt, ita tamen ut ſexus uterque remaneret integer. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus parentes ſuos dicitur invocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, ut eo fonti natura maneret, ut qui vir eum ingrederetur, *ἀνδρόγυνος*, h. e. *utrumque ſexum habens*, inde exiret, Ovid. Met. 4.

Unde ſit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, tactoſque remolliat artus,
Diſcite.———

Salmantica, *Salmatis* Polyæno, nunc *Salamanca* urbs & Academia Hiſp. Tarracon. in finibus Vettonum. *Elmantica* Polybio, & *Helmantica* Liv. Sed hæc in Vaccæis. Long. 14. 45. Lat. 41. 15.

Salmonium, prom. Cretæ, Salmonis Dionyſio. Sic enim ille:

Ἐκ δ' ἐῴων Σικελῶν Κρήτης ἀναπέπταται οἶδμα
Μακρὸν ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἄχρις ἀκρῆς
Ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑώιον ἔμμεναι ἄκρην.

Salmona, flu. Gall. Belg. parvus in Moſellam cadens. Hodie *Salm*; teſte Scal. Auſon. in Moſel.

Nec faſtiditos Salmonæ uſurpo fluores.

Salmone, op. & fons Peloponneſi, unde Enipeus flu. oritur, in Alpheum ab Olympiâ 40. ſtad. influens, quæ *Salmonis* Ovid. dicitur lib 3. Amor.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſit Enipeus.

Salmydeſſus, ſinus Ponti. Steph. Strabo lib. 7. ait Salmydeſſum eſſe litus: alii flu. eſſe volunt, ut Sophoclis & Lycophronis interpretes, Plinius verò opidum. Straboni aſſentitur Xenophon Ἀναβάσ. lib 8. de Salmydeſſo: Τέταγ[illegible] τῇ Σαλμυδησσῷ. At Æſchylus in Prometheo in dextro Ponti latere Salmydeſſum conſtituit. Sic enim ille:

———Ἵνα

———— Ἴσα

Τρηχείη πόλις Σαλμυδησσὶς γνάθῳ

Ἐχθρόξενος ναύταισι μητρυιὰ νεῶν.

Scribitur & *Halmydeſſus*. *Stagnara* hodie ex tab. recent.

Salo, *onis*, flu. Hiſp. Tarrac. per Celtiberos in regno Arragonio apud Bilbilim urb. fluens, ac in Iberum influens. Hodie *Xalon*. Martial. 10. 20.

Salo, Strab. *Salonæ* Cæſari ac Ptol. *Salona* Plinio & Melæ, urbs Dalmatiæ in colle apud oram litoralem exciſa. *Salona* adhuc Sophiano, *Spalatro* aliis. Lucan. lib. 4.

Quà maris Adriaci longas ferit unda Salonas.

Colonia Martia Julia Salona vocatur in antiquâ inſcriptione. Populi *Salonenſes*. Long. 43. 20. Lat. 43. 10.

Salodorum, & *Salodurum* in vet. inſcript. urb. Helvetiorum, unus ex 13 conventibus Juridicis, inter Baſileam & Friburgum. *Saloturn* Rhenano. Long. 29. 05. Lat. 46. 57.

Salon, regio Bithyniæ paſcendis bobus idonea, unde & *Salonenſis caſeus*. Strabo lib. 12. Stephano eſt urbs Bithyniæ. Gentile *Salonites*, vel *Saloneus*.

Salona, op. Gall. Narbon. in Provincia inter Avenionem, & Maſſiliam, vulgò *Salon*, apud Druentiam flu.

Salonæ. Vide *Salo*.

Saloniana, Dalmatiæ urbs mediterranea. Ptol. *Czernicz* Moletio. Long. 45. 00. Lat. 43. 20.

Salopia, *Shropſhire*, prov. Angliæ in limite Walliæ, juxta Sabrinam flu. inter Ceſtrenſem Com. ad Bor. Staffordienſem ad ort. Herefordienſem ad merid. & Montgomerienſ. Com. ad occ. Ejus cap. eſt *Salopia*, *Shrewsbury*, ad *Sabrinam* flu. Inter Ceſtrum ad Bor. 30. & Herefordiam ad merid. 35. m. p. Long. 17. 32. Lat. 55. 20.

Salſulæ, op. ſeu potius arx Gall. Narbon. in orâ contra Leucatem arcem Gallorum proximam, ſub Hiſpanis. Melæ quoque eſt fons ejuſdem reg. *Fonte de Salſas*. Long. 29. 05. Lat. 46. 57.

Salſum, flu. Hiſp. Bæt. Hirtius. *Guadajos* Cluſio. *Sabbral* autem Vigenereo.

Saltiga, op. Hiſp. Tarrac. in Baſtetanis Bigerræ urbi finitimum. Ptol. *Suarnigha* Moletio.

Saltuares, inſ. parvæ in Nymphæo flu. Latii ſunt, quæ ad ictus ſaltantium moventur. Plin. 2. 95.

Saltus, *Conte de Sault*, comitatus Gall. Garbon. in Delphinatus & Provinciæ confin. Avenionenſi comitatui finitimus.

Saltus Caſtulonenſis, mons Hiſp. Tarrac. in Bæticæ confin. *Puerto Muledar* Floriano.

Saltus Galliani, pagus Æmiliæ apud Meldulam, hodie *Galeata*.

Salzburgum, Latinis *Juvavia* à *juvando* dicta. Nam Germanos Jul. Cæſar aggreſſus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curavit, ut milites in eâ refugium, & ſatellites juvamen haberent. Inde caſtrum *Juvavenſe*, Germanicè *Helſenberch* appellatum eſt.

Samaria, reg. Palæſtinæ inter Judæam ad merid. & Galilæam ad Sept. cum urbe ejuſdem nominis. Steph. Σαμάρεια, πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις· καὶ Ἐπιφάνιος ... τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρείτης ἐστι, ὁ δὲ Ἀντίοχος Σαμαρείτην. Joſephus ab Amri Iſraelis rege conditam ſcribit, qui *Simeron*, vel *Schomronem* montem à quodam *Somer* emit: civitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine *Simeron*, ſive (ut tranſtulit noſter interpres 3 Reg. 16.) *Samariam* appellavit. Hæc deinde reges Iſraelitarum pro regiâ uſi ſunt. Alias *Ecebenus* dicta eſt, teſte Euſebio. Mox poſt Hyrcani Judæorum Pontificis expugnationem ab Herode rege iterum ædificata, & in honorem Cæſ. Auguſti *Sebaſte* dicta fuit. Long. 66. 40. Lat. 31. 00. Vide *Samaritani*, in ſecunda hujus Lexici parte.

Samarobriva, urbs Gall. Belg. Ambianorum caput, vulgo *Amiens*; eſtque ampla, & totius Picardiæ primaria, ad Somonam flu. Vide *Ambianum*.

Samnites, Italiæ pop. quorum regio *Samnium*, & *Samnis*, inter Latium, Campaniam, Caracenos, Pelignos, Veſtinos, & Sabinos continetur. Originem hujus gentis oſtendit Cluverius Ital. Ant. lib. 3. cap. 8. ubi de Auſonum gente diſſerit: qui poſtea dicti fuere *Opici*, & *Oſci*, ac tandem *Sabini* & *Sabelli*; quorum deinde pars maxima *Samnites* vocati. Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον γένος οἵ τε Σαβῖνοι, καὶ αὐτόχθονες· τούτων δ' ἄποικοι Σαυνῖται. Varro de L. L. lib. 6. *Hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt.* Gens bellicoſa fuit & ſummè potens, teſte Livio lib. 10. utpote cujus opes & vires creverunt in tantum, ut 80. M. peditum & 8. millia equitum armarent ad bellum. Sæpè graviſſimis bellis fatigarunt Romanos, nonnunquam vicerunt, ut memorabilis illa ad Caudinas Furcas parta victoria teſtatur, quam Livius lib. 9. commemorat, addens 50. annis eos planè ſubactos à Fabiis atque Papyriis. Sylla eorum 4. millia, vel (ut alii) 6. millia in Circo maximo, vel (ut nonnulli) in Campo Martio, ut Oroſius, militibus ad cædem immiſſis, tradidit jugulanda per 3 dies continuas, clamitans, Romanum populum nunquam habiturum pacem, quamdiu Samniticum ſupereſſet nomen. Equitibus ſors belli pepercerat; ſed eos proſcriptione eſt inſectatus. Scribit & Strabo pleraſque eorum urbes tempore Syllæ funditus everſas, inque vicos redactas. Apud Livium quoque Papyrii Curſoris, de iiſdem reportatam victoriam, eaſque urbium ruinas legas, ut ſuâ ætate, inquit Florus, *Samnium in ipſo Samnio requirerent*. De Samnitibus Horatius lib. 1. epiſt. 2.

Cædimur, & totidem plagis conſumimus hoſtem,

Lento Samnites ad lumina prima duello.

Lucanus lib. 2.

———— *Romanaque Samnis*

Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Samnites ab haſtis quas ferebant dicti ſunt apud Feſtum, haſtæ enim à Græcis σαυνίαι dicuntur. Sanè Græci quoque eos Σαυνίτας vocant. Dionyſ. verſ. 357.

Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μετ' ἠπείροιο χθόνα ναιετάουσι.

Καὶ Μαρσῶν θοὰ φῦλα. ————

Samnium, urbs Britanniæ. Steph. Strabo lib. 4. Ἐν δὲ τῷ Ὠκεανῷ φασὶν εἶναι νῆσον μικρὰν, οὐ πάνυ πελαγίαν, προκειμένην τῆς ἐκβολῆς τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ· οἰκεῖν δὲ ταύτην, τὰς τῶν Σαμνιτῶν γυναῖκας, Διονύσῳ κατεχομένας, καὶ ἱλασκομένας τὸν θεὸν τοῦτον τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱεροποιΐαις ἐξαλλαττομέναις, &c. Ubi Caſaubonus: Dionyſius Periegetes unus eſt, ut puto, è veteribus, qui hujus rei meminerit. Sic enim ille:

Ἀγχοῦ δ' νησιάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες

Ἀνδρῶν ἀλλοτρίησιν ἀγαυῶν Ἀμνιτάων

Ὁρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ.

Ad quem locum Euſt. Strabonis verba profert, & legit Ἀμνιτῶν, deficiente litera σ. ut in *Halmydeſſus* pro *Salmydeſſus*, &c. Stephano urbs eſt Britanniæ, decepto opinor, propter locorum vicinitatem.

Samogitia, prov. regni Poloniæ, inter Curlandiam ad Bor. Lithuaniam propriam ad ort. Pruſſiam Ducalem ad merid. & mare Balticum ad occ.

Samojeda, pars olim Tartariæ deſertæ, verſus oſtia Obii flu. ubi *Samojedæ* populi; nunc ſubeſt magno Duci Moſcoviæ, eſtque verſus Oceanum Septentr. & Tartaricum.

Samos, inſ. maris Icarii, Ioniæ adjacens contra Epheſum urb. *Parthenia* olim à *Parthenio* flu. teſte Strabone, cui & *Anthemuſa*, *Melamphylos Dryuſa* Ariſtoteli. *Cypariſſia*, *Parthenoaruſa*, & *Stephane* Plinio. *Imbraſus* Stephano, *Imbraſia* Hygino. Hæc primùm vaſa fictilia fabricata, teſte Gellio, lib. 7. unde Auſonius:

Atque Abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Horat. lib 1. ep. 11.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Samon inſ. Apul. lib 2. Florid. *Frumento pigram aratro irrigam, fœcundam olivetis, ait, nec à vinitore ſcalpi, ſed totam ejus, quamvis frequentibus incolis, culturam eſſe in ſurculo & ſarculo.* Vide locum. Populi *Samii*. Ovid. Met. 15. de Pythagorâ:

Vir fuit, hic ortu Samius.

Plinio ibi urbs ejuſdem nominis. Samios Plut. in vitâ Periclis valdè *literatos* eſſe tradit ex Ariſtophane. Sed Suidas ex Ariſtot. Samios *literatos* vocat, h. e. ſtigmate notatos; quod deficientibus civibus coacti fuerint ſervos, notis ſtigmaticis inſignitos, ad Reip. adminiſtrationem admittere. *Samiorum Flores* erat locus apud Samum, teſte Plutarcho, in quo Samii cum mulieribus omnibus voluptatis (præſertim libidinis) generibus operam dabant. In hâc inſulâ Juno præcipuè colebatur. Ovid. Met. 8.

———— *Et jam Junonia lævâ*

Parte Samos fuerat. ————

Virg. Æn. 1. ubi de Carthagine:

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam

Poſthabitâ coluiſſe Samo. ————

Dionyſius verſ. 534.

Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης.

Juven. Sat. ult.

Et Samiâ genetrix quæ delectatur arenâ.

Ab hoc cultu Samii in Junonem ait Athenæus lib 15. Ἐκ τοῦ νομίσματος τῶν Σαμίων ταὼς ἐστι. Quæ avis pavo nimirum, Junoni ſacra. II. *Samos* altera inſ. maris Ægæi Thraciæ adjacens, quæ *Samothrace* Ptol. & Pomponio, *Samothracia* Plinio dicitur. Virg.

Threiciamque Samon, quæ nunc Samothracia fertur.

Ovidius:

Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Eſt autem inter Lemnum, & Imbrum; *Dardania* olim, teſte Plinio. III. *Samus*, quæ & *Same* Straboni, *Teleboas* Pauſan.

Melæna

Meleno Plin. eadem cum Cephallenia, inſ. ſc. in mari Ionio prope *Zacynthum*. Homerus:

Δουλίχιόν τε Σάμην τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Ovid. Epiſt. 1.

Dulichioque Sameque, & quos tulit alta Zacynthus.

Idem lib. 1. Triſt. eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt Ithaceve Sameve.

Denique *Samus* vicus Meſſeniæ, urbs Elidis & Lyciæ civitas. Strabo. Nomen *Samus* quod attinet prout hiſce 3. inſulis, itemque Elidis urbi commune eſt, mere Phœnicium eſt, inquit Bochartus. Nemo neſcit Hebraicè cœlos שמים *ſamaim* dici: Phœnices *ſamen*, vel *ſemen* efferebant. Hinc illis ζωφασημιν צפה שמין ὁ ὁρατὴς οὐρανοῦ, & Σαμημροῦμος שמים רום ὁ ὑψουράνιος. Ita ex Sanchoniathone Philo Byblius. Radix Arabicè שמי *ſama, eminere,* & *excelſum eſſe* ſonat. Unde factum, ut celſa loca Σάμοι dicerentur a Phœnicibus illis qui primi colonias in Græciam deduxerunt; Talis *Thracia Samus*, vel *Samothrace*; de quâ Homerus:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης

Θρηϊκίης ——

Neptunum fingit è ſummo vertice montium Samothraces tanquam ex altiſſimâ ſpeculâ Trojanos & Græcos obſervaſſe. Nempe Samothrace, teſte Plinio, *attollitur monte Sαoce immenſæ altitudinis, à quo & Saoc.a olim dicta eſt.* Heſychius: Σαωνίς, ἡ Σαμοθρᾴκη, ὅτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον, Priſcianus in verſion. Dionyſ.

——— *Samothracia cernitur alta.*

Hæc *Samus* Ionica nihilo fuit humilior. Strabo lib. 14. *Promontorium habet Samus, quod Ampelos dicitur, obverſum Drepano Icariæ.* Eodemque nomine totus mons dicitur, ὃ ποιεῖ τὴν ὅλην νῆσον ὀρεινήν. Montem hunc Herodotus in Thaliâ, & Euſt. in Dionyſ. celſum eſſe ſcribunt εἰς ὕψος ἀνατείνοντα καὶ ὑψηλὸν ὄρος. Tertia etiam *Samos* prope Ithacam ab Homero παιπαλόεσσα, i. e. *prærupta* vocatur, quia montibus eſt inæqualis. Denique de *Samo* Elidis, ita Strabo lib. 8. Ἀρχαῖαι πόλεις ... τοῦ αὐτοῦ ὄρους ὑπὸ ... ἡ Σάμος γέγονε πόλις. Itaque nequis nos putet meris conjecturis niti, idem Strabo agnoſcit ab altitudine ſic dictam, ἐπειδὴ Σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη. Et Samothraciam.

Samoſata, vulgo *Schamſat*, urbs Syriæ ad Euphratem flu. Commagenes reg. caput, ab Edeſſâ 22. m. p. in bor.

Samothracia, quæ & *Samothrace*, inſ maris Ægæi, Thraciæ adjacens, eà in parte quâ Hebrus in mare in[illegible]. Olim *Dardania* dicta, à *Dardano* Trojano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe. Ariſtoteles de Rep. Samothracæ ſcribens, ait eam olim *Leucoſiam* dictam, deinde *Samum* (m literâ interpolitâ) à *Sao* Mercurii & Rhenes filio. Gentile *Samothrax*, vel *Samothracius*. Fuit hæc inſula religione ac templo nobilis, quod unà cum Delphico, toto orbe ſanctiſſimum habebatur: Cereris ibi Proſerpinæque myſteria celebrabantur. Lege Strab. & Liv. lib. 45. Plutarchum in Æmilio, ac Diod. Sic. lib. 5. Hic annulorum genus inventum, qui, cum ex ferro eſſent facti, auro cingebantur, vel planè aurei decolorabantur. Plin. 33. 1. Hinc *Ferrea Samothracia* Lucretio lib. 6. De his etiam Iſidorus lib 19. cap. 5. Illuſtris Scaliger hos Samothracum annulos in 5. Manilii notat ex eorum genere fuiſſe, quos Græci φυσικοὺς καὶ φαρμακίτας δακτυλίους & ἀλεξητηρίους appellarunt. De quibus Johannem Kirchmannum, ſi lubet, vide, erudito de Annulis Comment. cap. 21.

Sampſa, vicus Arabiæ. Sig. autem *Sampſa* Arabicè *Solem*. Ita Stephanus. Nempe ab Ebræo *Shemeſh*.

Sangarius, flu. Aſiæ in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens. Claud. lib. 2. in Eutrop.

——— *Dindyma fundunt.*

Sangarium, vitreo puri qui gurgite Galli.

Ejus mem. Dionyſ.

——— Ἐγγὺς δέ τοι ἰνδάλλεται

Εὐρυτέρη γαιάων περ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.

Orpheus in Argonaut.

Σαγγάριός θ' ὃς κύματ' ἐπιβρέχει

Εὔξεινον ——

Heſych. Σαγγάριος, ποταμὸς Λυδίας, καὶ Φρυγίας. *Sangarius* Ptolemæo dicitur. Ovidius *Sagarim* vocat Pont. 4. 10.

Hic Lycus, hic Sagaris, &c.

Sangari Bellonio. *Zagari* Nigro dicitur.

Santones, qui & *Santoni*, pop. & urbs Gall. Aquitanicæ Ep. ſc. ſub Archiepiſc. Burdigalenſi, quorum reg. *Xantonge*, vel *Xantogne* & urbs *Xaintes* ad Carantonum flu. inter Pictavos ad Bor. & Burdigalam ad merid. Pop. etiam *Santoni*. Lucanus lib. 1.

[illegible] movet. gaudetque amoto Santonus hoſte.

Hic *Santonicus* Oceanus, pars maris Aquitanici, qui Aquitaniam inter oſtia Garumnæ & Ligeris alluit. Tibullus 1. 8.

Teſtis & Oceani litora Santonici.

Santonicum abſinthium a Columella memoratur, cujus etiam Martialis mem. 9. 94.

Santonicâ medicata dedit mihi pocula virgâ.

Juven. Sat. 8.

Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Santonum portus, la Rochelle. Vide *Rupella*. *Santonum promontorium* Cap. *de Maloaſon* Mercatori, promont. Aquitaniæ in orâ inter Burdigalam, & Santonum portum.

Sapæi, Thraciæ pop. Ovid. in Faſtis:

Exta canum vidit Trivia libare Sapæos.

Ubi vulgo perperam *Sabææ*. Herodot. lib. 7. Ἔθνεα δὲ Θρηΐκων, δι' ὧν τῆς χώρης ὁδὸν ἐποιέετο, τοσάδε· Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοί, Σάτραι. Hos *Sapæos* ab Homero *Sinteas* vocatos auctor eſt Strabo lib. 10.

Saracena, Arabiæ Petrææ regio. Ptol. populi *Saraceni*, ſecundum alios in Arabiâ Felici. Qui ad *Saram* referunt, nugas agunt, ſed nec a loco *Saracâ* fuiſſe nominatos Stephano conceſſerim, cujus verba ſunt: Σάρακα χώρα Ἀραβίας, μετὰ Ναβαταίους, οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοί. Neque enim fuit *Saraca* prope Nabatæos, ſed in Sabæis, loco à Nabatæis remotiſſima. Vide Ptol. lib. 6. cap. 7. Verum eſt hodieque in Arabiâ extare vicum *Sawarakiam* inter Meccham & Medinam, vel ut alii volunt, in viâ quâ itur Mecchâ Hieroſolymas. Sed vicus ille obſcurior eſt, quam ut genti nomen fecerit. Neque ab eo *Saraceni*, ſed *Sawarakieni* dicerentur. Hoc potiſſimum quod *Saracenos* ipſe ſe nunquam appellant, ſed à vicinis populis per contemptum ſic vocantur. Melius itaque à latrociniis ſic dici putat Bochartus ὁ μέγας nam Arabicè סרק *ſarake*, eſt *latrocinari*; ſunt enim genus hominum plane λῃστρικόν.

Sardinia, inſ. in mari Liguſtico. Græcis Σαρδὼ Σαρδοῦς. Item Σαρδὼν Σαρδόνος. Heſychius: Σαρδώ, νῆσος μεγάλη πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ καὶ Σαρδόνη, vel potius Σαρδονία. Dionyſ. Perieg.

Σαρδώ τ' εὐρυτέρη καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύπρος.

Incolæ Græcis plerumque Σαρδῷοι & nonnunquam Σαρδόνιοι ac Σαρδιανοί. Romanis vero *Sardi*. Nomen id unde originem traxerit, planè incertum eſt; quippe Græcorum fabulas ſequi piget. Sic Martianus Capella, lib. 6. *Sardinia à Sardo, filio Herculis adpellata.* Idem habet Solinus cum Iſidoro. Eadem Græcis Σανδαλιῶτις & Ἰχνοῦσα à figura fuit appellata. Stephanus: Ἐκλήθη δὲ Ἰχνοῦσα διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν ἀνθρώπου ἴχνει. Plin. 3. 7. *Sardiniam Timæus Sandaliotin adpellavit, ab effigie ſoleæ, Myrſilus Ichnuſam, à ſimilitudine veſtigii.* Manil. Aſtr. 4.

Sardiniam in Libyco ſignant veſtigia plantæ.

Claudianus de bello Gildonico:

Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat

Inſula: Sardiniam veteres dixere coloni.

Silius Italicus lib. 2.

Inſula fluctiſono circumvallata profundo

Caſtigatur aquis, compreſſaque gurgite, terras

Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ.

Inde Ichnuſa prius Graiis memorata colonis.

Pauſanias in Phocicis: Ὄνομα δὲ τῇ Σαρδοῖ τὸ ἀρχαῖον ἥτις μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἐγένετο, οὐκ οἶδα· Ἑλλήνων δὲ οἱ κατ' ἐμπορίαν ἐσπλέοντες Ἰχνοῦσαν ἐκάλεσαν, ὅτι τὸ σχῆμα τῇ νήσῳ κατ' ἴχνος μάλιστά ἐστιν ἀνθρώπου. Magnitudinem ejus quod attinet, Hiſtiæus Mileſius apud Herodotum lib. 5. νῆσον μεγίστην vocat. Scylax in Periplo: Μεγίστη Σαρδώ, δευτέρα Σικελία. Diodorus lib. 5. Ἐχομένη δὲ τῆς Κύρνου νῆσός ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Σαρδώ, τῷ μεγέθει παραπλήσιος τῇ Σικελίᾳ. Pauſanias ubi ſupra: Ἡ δὲ Σαρδὼ μέγεθος μὲν καὶ εὐδαιμονίαν ἐστὶν ὁμοία ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις. Polybius lib. 1. Ἡ μὲν Σαρδὼ νῆσος καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῇ πολυανθρωπίᾳ καὶ τοῖς γεννήμασι διαφέρουσα. Plura vide apud Cluver. de Sard. Ant. cap. 1. Habet hæc inſ. à Sept. montes editiſſimos, qui prohibent quo minus à Boreâ poſſit perflari, quo fit ut aëris peſtilentiæ maximè ſit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audivit, ut M. Cicero Quinctum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardiniâ ſe eſſe; & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem eſſe ait patriâ ſuâ peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum opponit:

Nullo fata loco poſſis excludere, cum mors

Venerit in medio Tybure Sardinia eſt.

Strabo lib. 5. νοσερὰ ἡ νῆσος τοῦ θέρους. Mela *Cætera fertilis, & ſoli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita peſtilens.* Silius Italicus:

Serpentum tellus pura ac viduata venenis;

Sed triſtis cœlo, ac multâ vitiata palude.

Cauſam hujus rei Claudianus eleganter expreſſit:

Dives ager frugum; Pœnos, Italoſque petenti

Opportuna

Opportuna ſitu, quæ pars vicinior Afris
Plana ſolo, ratibus clemens: quæ reſpicit Arcton,
Immitis, ſcopuloſa, procax, ſubitiſque ſonora
Flatibus: Inſanos infamat navita montes.
Hinc hominum, pecudumque lues, hinc peſtifer aer
Sævit, & exclusis regnant Aquilonibus Auſtri.

Σαρδὼ ἰμβάτειρα dicitur Callimacho, quod mirum, cùm in eam Inſ. exules ut in Gyaros mitterentur. Mart. 8. 32.

Hæc à Sardois tibi forſitan exulis oris
Fratre reverſuro nuncia venit avis.

Fertilitatem hujus inſ. quod attinet, ſupra Polybium ac Pauſaniam audivimus. Inde Val. Max. 7. 6. *Siciliam & Sardiniam benigniſſimas urbis Romanæ nutrices* vocat. Silius ubi ſupra:

Quà videt Italiam, ſaxoſo torrida dorſo,
Exercet ſcopulis latè freta; pallidaque intus
Arva coquit, nimium Cancro fumantibus Auſtris
Cætera propenſæ Cereris nutrita favore.

Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ αὐτῆς τὸ πολὺ μέρος τραχὺ, καὶ οὐκ εἰρηναῖον, πολὺ δὲ καὶ χώραν ἔχον εὐδαίμονα τοῖς πᾶσι, σίτῳ δὲ καὶ διαφερόντως. Horat. lib. 1. Carm. Od. 31.

———*Non opimæ*
Sardiniæ ſegetes feraces.

Sardi venales, Proverbium apud Cicer. lib. 7. epiſt. ad Gallum, quod vulgò de negotio prolixo accipiunt, ex eo quod Gracchus, captâ Sardiniâ, tantam captivorum multitudinem abduxit, ut in eâ vendendâ multum temporis inſumptum fuerit. Licet alii per Sardos Etruſcos intelligunt, quod a Lydis, quorum Sardis urbs regia erat, genus duxerint; eoſque cenſeles appellari, qu. dubiæ fidei, & omni vento mobiles. Hinc *Sardonius riſus* adagium eſt in eos, qui intus triſtes, foris lætitiam ſimulant, ab herbâ *Sardoâ*, quæ guſtata dulcis videtur, ſed mortem affert, rictu ora contrahens, ut moriens ridere videatur, Solino teſte. Pauſanias in Phocicis: Πλὴν δὲ βοτάνης μιᾶς καθαρεύει καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἡ νῆσος, ἃ ἐργάζεται θάνατον· ἡ πόα δὲ ἡ ὀλέθριος σελίνῳ μὲν ἔοικεν ἐμφερὴς, τοῖς φαγοῦσι δὲ γελῶσιν ἐπιγίνεσθαι τὴν τελευτὴν λέγουσιν· ἐπὶ τούτῳ δὲ Ὅμηρος, τὸ καὶ οἱ ἔπειτα ἄνθρωποι τὸ ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδόνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. Heſychius: Σαρδόνιος γέλως, ὁ κατ' ὑπόκρισιν, ἢ ἐπὶ κακῷ τινὶ ἐρρωμένος γέλως· ἢ ὑποκοριστικῶς Σαρδόνιος γέλως. οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τῷ Κρόνῳ ἔθυον τοὺς γέροντας, καὶ ἀποπεμπόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· τὸν οὖν προσποιητὸν γέλωτα καλεῖσθαι Σαρδόνιον· τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου· φύεται γάρ τις βοτάνη ἐνταῦθα ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν· ἄλλοι τὸ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενον γέλωτα, Σαρδόνιον καλεῖν εἰώθασιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας. Dio Chryſoſtomus Orat. 32. Τὸν γοῦν ἀφανῆ ἀκηκόατε τὸν Σαρδόνιον καλούμενον, ὃ γέλωτα μὲν ποιεῖ, χαλεπὸν δὲ τοῦτον καὶ ἐπ' ὀλέθρῳ. Nonnus Baſſaricon lib. 20.

Σαρδόνιον γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν.

Videndus de la Cerda in illud Virg. Eclog. 7.

Imò ego Sardois videor tibi amarior herbis.

Alii proverbium à *Sardone* Carthaginenſium regione, ubi filii parentes ſeptuagenarios Saturno ridentes ſacrificabant, teſte Zenodoto. *Sardonica tinctura* apud Heſychium de colore præcellenti, qualis olim in Sardiniâ fuit: & per metaphoram de eo qui pudore rubeſcit, aut plagis ſanguine conſpergitur. Appellationem denique hujus inſ. quod attinet, Bochartus Σαρδὼ, vel Σαρδὼν nomen Punicum eſſe putat. Ebræis סעד *Saad*, eſt *greſſus*, ſive *veſtigium*. Inde Σαρδὼ, vel Σαρδὼν dicta videtur hæc inſula, ſive Græci R. inſeruerint, aut etiam ipſi Pœni, quâ epentheſi nil frequentius, Ut Ebræis *Dameſek* & *Darmeſek*, quod pluribus probat eruditiſſimus author pag. 632.

Sardis, Sardes, Straboni & Zenophonti, urbs Lydiæ Archiep. & metropolis, apud Tmolum mont. inter Thyatiram ad Bor. 96. & Philadelphiam ad Auſtr. 26. m. p. Horatius:

Quid concinna Samos, quid Crœſi regia Sardis?

Ovid. Met. 11. de Mæandro:

Vade, ait, ad magnis vicinum Sardibus amnem.

Sarepta, urbs Phœniciæ, Sidoni proxima, ab eâ 4. m. p. diſtans in ort. *Saphet* hodie Poſtello. *Sarapta* legitur apud Stephanum. Sic enim ille Σάραπτα, πόλις Φοινίκης, ὁ πολίτης Σαραπτηνός, καὶ Σαραπτία, καὶ Σαραπτηνοί.

Sargetia, *Sargentia* Tzetzæ, flu. Daciæ per Valachiam in Iſtrum fluens, in quo Decebalus rex theſauros condidit à Trojano bello petitus. *Strel* Hungaris, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

Saresberia, olim *Durnium*, & alias *Sorbiodunum*, *Sarisburia*, vel *Sarum*, teſte Camdeno, urbs epiſc. Angliæ inter Bathoniam 24. & Wintoniam 20. m. p.

Sarmagana, urbs Ariæ provinciæ in Aſiâ, *Samarchant* hodie Nigro; non illa *Samarcand* quæ eſt in Sogdianâ.

Sarmatia, regio latiſſima, ab ipſis Germaniæ finibus, & Viſtulâ amne in Hyrcaniam uſque extenſa. Sunt autem duæ *Sarmatiæ* Tanaide flu. diviſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, *Europæa*; quæ ortum, *Aſiatica* cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem *Sarmaticum* ab eâ appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem, a Meridie Jazygas Metanaſtas: ab Ortu vero Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluvium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcaniâ terminatur, à Septentr. terrâ incognitâ, ab Occaſu Sarmatiâ Europæâ, & Tanaide fluvio, à Meridie vero Ponti Euxini parte. Breviter, Sarmatia Europæa, *Ruſſiam* hodie dictam, cum *Poloniæ* regni parte, & ejus membris *Livoniâ*, Lithuaniâ, &c. (& nonnullis *Tartariam Crimæam*) complectitur. Aſiatica *Tartaros*, *Pecigoras*, *Circaſſos* & *Morduitas* comprehendit. Habet autem utraque populos efferatiſſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus utentes, qui inde *Hamaxobii* dicuntur, partim rapto viventes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Unde Martialis lib. de Spectaculis:

Venit & epoto Sarmata paſtus equo.

Vide *Hippemolgi*. Populi Stephano ſunt Σαρμάται. Aliis, uti Dionyſio, Σαυρομάται, & Σαυμάται. Sic enim ille de Sarmatiæ Europææ incolis, verſ. 304.

Τοῦ μὲν πρὸς Βορέην πληθυνόμενα φῦλα νέμονται
Πολλὰ μάλ' ἑξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοὶ, Σαρμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε

Idem verſ. 652. ubi de Sarmatiæ Aſiaticæ populis:

Ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἀγχοῦ νέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶται τε καὶ ἔθνεα Σαυροματάων,
Ἔθνος Ἐνυαλίου γένος Ἄρεος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ἰοβόλους φιλότητος Ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
Τὸν πότε Σαυρομάτησιν ἐπ' ἀνθρώποισι μιγεῖσαι
Πλαγχθεῖσαι παῖδας, ἀπόνοσφι Θερμώδοντος.

Plinius lib. 3. *Sauromatas gentes Scytharum Græci vocant, quos Sarmatas Romani.* Qui tamen & Romanis etiam *Sauromatæ* dicuntur. Ovidius:

Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.

Juvenalis Sat. 2.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glacialem
Oceanum.———

Seneca in Hyppolyto:

Vacuiſque vagus Sarmata campis.

h. e. carens certis ſedibus. Unde Statius:

———*Mutatoreſque domorum*
Sauromatæ.

De *Sarmatis* Tacitus Hiſt. lib. 1. *Mirum dictu, ut ſit omnis Sarmatarum virtus extra ipſos, nihil ad pedeſtrem pugnam tam ignavum: ubi per turmas* (hæ equitum ſunt) *advenere, vix ulla acies obſtiterit.* Florus lib. 4. cap. 12. *Sarmatæ patentibus campis inequitant; nihil præter nives, raraſque ſylvas habent. Tanta barbaries eſt ut pacem non intelligant.* Dicti ſunt *Sauromatæ*, ut vulgò volunt, ab oculis lacertarum. Σαῦρος enim *lacerta* eſt, & ὄμμα, *oculus*. Ego certè, quid ſibi velit hæc etymologia, plane neſcio. Veriorem illam credo doctiſſimi Bocharti, qui *Sarmatas* dici putat שאר מדי *Sear*, vel *Sar Madai*, quaſi *Medorum reliquias* dixeris. Hoc ex antiquis auctoribus ſatis patebit. Plin. lib. 6. cap. 7. *Incolunt Sarmatæ, Medorum, ut ferunt, ſoboles, & ipſi in multa genera diviſi.* Mela: *Sarmatæ gens habitu, armiſque Parthicis proxima.* De Parthis porro ſic Trogus lib. 41. *Sermo his inter Scythicum, Medumque medius, ex utroque mixtus. Veſtis olim ſui moris, poſteaquam acceſſere opes, ut Medis perlucida & fluida. Armorum patrius ac Scythicus mos.* Quin & Æthicus Medos & Parthos pro iiſdem habet populis. *Generaliter*, inquit, *Parthia dicitur, quamvis universa ſcripturæ ſæpe Mediam vocant.* Legendum *universè*, Ita enim eſt in Oroſio quem ſequitur κατὰ πόδας lib. 1. cap. 2. Bochartus. Hinc *Sarmaticus*. Lucan. lib. 3.

———*Et barbara Cone*
Sarmaticas ubi perdit aquas.

Item *Sarmatis*. Ovid. Triſt. 4. eleg. 10.

Juncta pharetratis Sarmatis ora Getis.

Contis olim uſos fuiſſe Sarmatos teſtantur Poetæ. Val. Flac. lib. 7.

———*Ingentis frænator Sarmata Conti,*

Statius Achilleid. 2.

Quo Mæotæ ſua geſta citent, quo turbine contum
Sauromates.

Tac. An. 6. Sarmatæ omiſſo arcu quo brevius valent, contis gladiiſque ruerent. Claud. lib. 1. in Stil.

———*Non falſe Gelonus,*
Non arcu pepulere Getæ, non Sarmata conto.

Sarnus, flu. Picentinorum, eos à Campaniâ dividens, ex monte Tifatâ profluens (qui ibi *Sarnus* Vibo Sequ. dicitur) &

& in mare apud Stabias illabens cum urbe cognomine apud ort. vulgo *Sarno*. Virg. Æn. 7.

——Latè jam tum ditione premebat
Sarraſtes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Ubi Servius: *Populi Campaniæ ſunt à Sarno fluvio: Conon in eo libro, quem de Italiâ ſcripſit, quoſdam Pelaſgos, aliosque ex Peloponneſo convenas ad eum locum Italiæ veniſſe dicit, cui nullum antea nomen fuerit, & fluvio, quem incolerent, Sarno nomen impoſuiſſe ex appellatione patrii fluminis, & ſe Sarraſtes appellaſſe.* Verſum Virgilii ita reddidit Silius lib. 8.

Sarraſtes etiam populos, totaſque videres
Sarni mitis opes.——

Vocat *mitem*, quia hic flu. non præceps, ſed placidus & utilis irrigandis agris. Statius Sylv. 1.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Saronicus, portus Achaiæ ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus *ſinum* facit *Saronicum*. Plin. 4 5. *Sinus Saronicus olim querno nemore redimitus, unde nomen: ita Græciâ antiquâ appellante quercum.* Multi à *Sarone* Deo marino, nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperavit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. *Salaminiacus ſinus* dicitur Straboni. Hodie *Golfo del Engia* Caſtaldo.

Sarra, urbs Phœniciæ, deinde Tyrus dicta, à piſce quodam qui illic abundat, quem *Sarram* vocant, ex cujus ſanguine ſericum in purpuram tingebatur. Inde *Sarranæ veſtes* Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ. Virgilius Georg 2.

Ut gemmâ bibat, & Sarrano dormiat oſtro.

Hinc Auſonius:

——Sarrano videor diſcumbere in oſtro.

Juvenal.

——Aut pictæ Sarrana ferentem
Ex humeris aulæa togæ.——

Sidonius *Sarranam chlamydem* dixit Paneg. Anthem. & Columella *Sarranas violas*, pro purpureas, & Silius lib. 15. *Sarranum muricem*. Probus ad Virgilii locum ſupra productum: *Tyrum Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius ſequitur, cum dicit, Pœnos Sarrâ oriundos.* Agellius quoque lib. 14. cap. 6. ait, Tyrum prius dictam fuiſſe *Sarram*. Nomen autem *Sarræ* deduci notum eſt ex Ebræo *Tyri* nomine צור *Tſor*. In quo literam *Tſade*, quæ medii eſt ſoni inter T. & S. Græci in T. mutarunt, & Romani in S Ita factum, ut ex eodem צור *Tſor* & Τύρ☉ naſceretur & *Sarra*. Bochartus.

Sarraſtes, Italiæ populi. Vide *Sarnus*.

Sarſina, vetus civitas in Æmiliâ, uberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti patriam faciunt, indeque eum *Sarſinatem* dictum volunt. Strabo lib. 5. Ἀπὸ Ῥαουέννης ἀρξάμενοι οἱ Ὀμβρικοὶ, χαίδιχωσι τὰ πλησίον, καὶ ἐφεξῆς Σαρσίναν, Ἀρίμινον, Σήναν, καὶ Καμαρῖνον. Silius lib. 8.

——Hic populi fortes, Amerinus, & armis
Vel raſtris laudande Camers; hic Sarſina dives
Lactis——

Populi *Sarſinates*, Plinius lib. 3. cap. 14. Plautus in Moſtellaria:

Sol ſemper hic eſt, uſque à mani ad veſperum,
Quaſi flagitator adſtans uſque ad oſtium.
Nec mihi umbra uſquam eſt, niſi in puteo quæpiam eſt.
TR. Quid? Sarſinatis ecqua eſt; ſi Umbram non habes.

Ubi ad patriæ nomen alludit; quia *Sarſinas* ipſe erat.

Sarus, flu. geminus; unus Italiæ in Pelignis, apud Aufidenam oriens, vulgariter *Sangro*. Alter Ciliciæ, vulgò *Adenus*, Adanam urb alluens, ad ſinum Iſſicum inter Cydnum (qui Tarſum alluit) & Pyramum influens. Eſt & *Sarus* in Cappadociâ, cujus mem Plin. lib 6. cap 3.

Saſon, inſ inter Epirum & Brunduſium, 5. m. p. ab utroque diſtans. *Saſeno* Sophiano. De Saſone Polybius lib. 5. Κειῖται ἡ νῆσος ἐν τῇ εἰσβολῇ, τῇ περὶ τὸν Ἰόνιον πόρον. Scylax Ceraunis vicinam facit, Strabo à Brunduſio lib 6. Eſt & flu. in mare Adriaticum influens. Lucan. lib. 5.

Non humilem Saſona vadis, non litora curvæ
Theſſaliæ ſaxoſa timent.——

Idem lib. 2

Spinoſa Calaber perfunditur æquore Saſon.

Silius lib 7.

Adriaci fugite infauſtas Saſonis arenas.

Saſones, pop. Scythiæ apud Iyraum mont. Ptol. Hos forte pridem ex Scythiâ in Germaniam veniſſe, atque ibi *Saxones* dictos ex aliorum ſententiâ memorat Albertus Crantzius.

Satarchæ, Scythiæ Europ. pop juxta Mæotidem: qui, teſte Solino, auri & argenti uſu damnato, ſe à publicâ avaritiâ abdicarunt. Hi belliçoſiſſimi ſunt. Val. Flac. lib. 6.

Exomatæ, Toriniqne, & flavi crine Satarchæ,
Mililis honos Torinis, ditem ſua mulctra Satarchen,
Exomatas venatus alit.——

Saticula, Coloni. & op Samnii. *Saticola* Stephano & Diodoro Siculo. Pop. *Saticuli*. Virg Æn 7.

Accola Vulturnus, pariterque Saticulus aſper.

Satraidæ, Arianæ gens Dionyſius verſ 1098.

Σατραΐδας δ' ἐπὶ τοῖς ἐπ' ὄρευς πόδα Παρπανισοῖο
Ξυνῇ ὁμῶς μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνῶν.

Satrapeni, Mediæ pop. militantes ſub Tigrane, quos Lucullus fugavit. Plutarchus.

Satura, palus Latii inter Antium & Circeios, quæ & Pontina, 23. olim urbium locus, ut ex Mutiano tradit Plin. 3. 5. Virg. lib 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidusque per imas
Quærit iter valles, atque in mare conditur Ufens.

Et ejus imitator Silius lib. 8.

Quà Saturæ nebuloſa palus reſtagnat, & atro
Liventes cœno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Saturium, vel *Satureium* urbs Calabriæ, non procul à Tarento. Steph. Hinc *Satureianus*. Horat. lib. 1. Sat. 6.

Me Satureiano vectari rura caballo.

Saturnia, op Latii à *Saturno* conditum. Editiora autem loca (teſte Diodoro) *Saturnia* dici conſueverant. Σατύρνια (inquit Stephan.) Italia primum dicebatur. Gentile *Saturninus*, quod & proprium viri eſt apud hiſtoricos Romanos. Virg. Georg. 2.

Salve magna parens rerum Saturnia tellus,
Magna virum.——

Plinius Romam ipſam ſic vocat. Inde *Saturnia porta* cujus mem. Varro & Plin. quæ & *Pandana* à ſemper *pandendo*, per quam neceſſaria in urb. inferebantur.

Saturum, urbs Calabriæ non longè à Tarento. Vide Servium in illud Georg. 2.

Saltus, & ſaturi petito longinqua Tarenti.

Ex Stephano poſſit videri eſſe ſcribendum Σατύριον, qui ait eſſe χωρίον πλησίον Τάραντ☉.

Satyri, Africæ interioris gens vaga, & ſemifera. Solinus.

Savaria, *Muer* Lazio & Heroldo, flu. Norici per Stiriam fluens in Dravum. *Savaria* vero op. Pannon. ſuper. urbs eſt Stiriæ primaria, vulgò *Gratz*, 17. leuc. à Viennâ in Auſtr. recedens: licet Lazius *Leybnitz* eſſe putet, à Græcio (*Gratz*) 4. leuc. in ort. diſtans.

Savo, vulgo *Savona*, urbs Liguriæ inter Genuam & Albingaunum *Savo*, item *Saone*, teſte Sanfelicio, flu. Campaniæ inter Sinueſſam & Vulturnum in mare delabens. Plin. 3. 5. Hujus mem. Papinius Sylv. lib 4.

Et Literna palus, pigerque Savo.

Sauromatæ, pop Septentrionales, qui & *Sarmatæ* dicuntur, quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi. Tanai flu. diſcreti, Vide *Sarmatia*. Juven. Sat. 15.

——Sauromatæque truces.

Idem Sat. 2.

Ultra Sauromatas, &c.

Ubi vetus Scholiaſtes: *Sauromatæ Sarmatæ ultimi ultra Pontum ſunt, vicini Amazonum, unde Sauromatides* (ita εὐστόχως emendat Rutgerſius) *appellantur.* Amazonas quoque *Sauromatidas* dictas, teſtantur Euſtathius Dionyſii Interpres. Stephanus & Plato de LL. lib. 7. De his Hippocrates lib. de aere, locis, & aquis, Sect. 3. *In Europâ, inquit, eſt gens Scythica, quæ Mæotin paludem incolit, & à reliquis plurimum differt, Sauromatæ appellantur. Horum fœminæ equitant, arcu utuntur, atque ex equo jaculantur, & cum hoſtibus bellum gerunt, quoad virgines exiſtunt. Nec ante virginitatem deponunt, quam tres hoſtes interfecerint, neque prius cum viris congrediuntur, quam Sacra Deo patrio more peregerint. Quod ſi qua virum ſibi delegerit, equitatu ſoluta eſt, niſi communis expeditionis neceſſitas ingruat. Dextram autem mammam non habent. Puellis enim adhuc infantibus ferro ad id fabricato, & candente dextræ mammæ admoto, eam exurunt, ut ne incrementum capiat, ſed ad dextrum humerum & brachium omne robur & copia tranſmittatur.*

Saus, *Savus*, Ptol. Sol. *Sabus* Trogo, flu. Norici ex Ocrâ monte profluens à Villaco 3. leuc per Carniolam in ort. & per Saviam Pannoniam longo tractu in Danubium ad Taurunum urb. fluens. Claudianus de laud. Stiliconis lib. 2.

Pannonius, potorque Savi, quo clauſa tot annis,
Oppida laxatis auſus jam pandere portis, &c.

Saxonia, *Sachſen*, pars ampla Germ. quæ dupliciter ſumitur, vel latè, vel ſtrictè. I. Late ſumpta complectitur, 1. Saxoniam infer. in quâ Ducatus Brunſvicenſ. Luneburgenſ. Magdeburgenſ. Bremenſ. Megalopolitanus, Holſatiæ, & Lauemburgenſis; Principatus Ferdenſ. & Halberſtadienſ. & Epiſcopatus Hildeſheimenſis: eſtque inter Weſtphaliam ad occ. Saxoniam ſuper. ad ort. & merid. & mare Balticum cum Jutiâ ad Bor. 2. Saxoniam ſuper. quæ continet Marchiam Brandeburgicam,

burgicam, Pomeraniam, Thuringiam, Miſniam, Ducatum Saxoniæ & Principatum Anhaltinum. Terminatur ab Orient. Poloniæ regno, & Luſatia à Sept. mari Baltico, ab occ. Saxonia infer. & à merid. Franconià & Bohemià 2. ſtrictè ſumta ſeu propria & Electoralis, prov. eſt parva Germ. in Saxoniæ ſup. Circulo, verſus Albim flu. inter Luſatiam ad ort. Marchiam Brandeburgicam ad Bor. Principat. Anhaltinum ad occ. & Miſniam ad meridiem. Populi Saxones de quibus jam dicendum.

Saxones, Germaniæ populi. Ex veteribus eorum primus Ptolemæus meminit, qui Aurelii ætate fuit. Hic eaſdem Saxonibus ſedes tribuit, quas Tacitus Foſis, ut hi cum illis iidem putandi, niſi *Foſorum* vox apud Tacitum corrupta, quæ Cluverii opinio eſt, Ant. Germ. l. 3. c. 21. Unde nomen inditum non conſtat. Qui à *Sacis* Aſiatico populo & appellationem & originem repetunt, æque ineptiunt, atque qui *Miſnios* à *Myſis* derivant. Nec audiendi, qui à duritie & truculentiâ, quaſi *Saxei* eſſent, deducunt: namque quis credat Germanicam gentem a Latio ſibi appellationem petiiſſe? Wittichindus Corbeienſis lib. 1. Annal. refert, Saxonibus olim magnorum cultellorum (ut ipſe loquitur) uſum fuiſſe, quibus uſque hodie Angli utuntur, progenies Saxonum. Cultellos autem illos *Sahs* appellatos. Cum itaque inter eos & Thuringos ad dirimendas armorum diſceptationes, quibus invicem hactenus commiſſi fuerant, conſtitutus dies eſſet, quo convenirent ex utraque parte inermes, Saxones accinctos cultris ſub ſagis dicto loco & tempore adfuiſſe, & opportunitatem nactos Thuringos inermes ac imprudentes ſtrictis cultellis adortos ad unum omnes confeciſſe. Hinc factum, ut ab hac memorabili ſtrage, quam cultris illis, quos *Sahs*, ut diximus, appellabant, obtinuerant, *Saxonum* nomen ſibi acquirerent. Reinerus autem Reineccius Commentatione de Saxonum origine, quam Apologiæ inſtar Joanni Bodino oppoſuit, nomen gentis à vocabulo *Sache* fortaſſis dicendum exiſtimat; qu. judices ac diſceptatores, nempe à juſtitiæ laude, & judiciorum æquitate.

Scæa, urbis Trojanæ porta, ubi Laomedontis erat ſepulcrum, ita (ut Grammaticis placet) quod ad ſiniſtrum, h. e. occidentale urbis latus ſita eſſet. In Augurum enim diſciplinà, quæ Ortum ſpectant, dextra; quæ occaſum, ſiniſtra dicuntur, Strabo tamen lib. 12. videtur ſentire *Scææ* portæ nomen à *Scæis* Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Trojanos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virgil. Æn. 3.

——Arentem Xanthi cognomine rivum
Agnoſco, Scææque amplector limina portæ.

Alibi plurali numero extulit:

——Tum Scæas Juno ſæviſſima portas.

Hauſit ex Homero, apud quem loco non uno:

Ἀυτὰρ ἐπεὶ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο.

Propertius lib. 3.

Nec referam Scæas, & Pergama Apollinis arces.

Homerus Iliad ε.

Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.

Plautus in Bacchidibus ſcen. 9. act. 4.

Ilio tria auduvi fuiſſe fata, quæ illi forent exitio:
Signum ex arce ſi periiſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ limen ſuperum ſcinderetur.

Scalabis, *Scalabiſcus* Ptol. *Julium præſidium*, & *Scalabitanus conventus*, Plin. Colon. & urbs olim Luſitaniæ ad Tagum flu. ab Ulyſſipone 13 leuc. in ort. Toletum verſus. Hodie *Santaren* (a D. *Irene* virgine ibi martyrium paſſâ nomen habens) op. ampliſſimum, à Chriſtianis ingenti Maurorum clade recuperatum. A. D. 1184.

Scalæ Annibalis, pars mont. Jovis eminentior in orâ Hiſp. citer. ſeu Cataluniæ. *Monjus* Varrerio, *Coſta de Garaff* aliis, inter Barcinonem & Emporias.

Scaldia, inſ. Zelandiæ, à præterlabente *Scaldi* flu. ſic dicta.

Scaldis, *Scaldium* Cæſari, *Tabuda* Ptolemæo, vulgò *Scheld*, flu. max. Belgii in Veromanduis oriens, ac inter Arteſiam & Hannoniam per Flandriam & Brabantiam, in Oceanum infra Antwerpiam decurrens. Ejus mem. Plin. 4. 17. Vide Cluver. Germ. Ant. p. 451.

Scaldis, pons, urbs Belgii, Hannoniæ præcipua, ad Scaldem flu. inter Cameracum & Montes 7. leuc. vulgò *Valenchiennes*.

Scamander, vel *Scamandrus* Homero, Herodoto, Qu. Calabro ac Ptolemæo, flu. Myſiæ in Aſiâ apud Helleſpontum ex Idâ monte profluens, quem Heſiodus Θεῖον Σκάμανδρον, vocat. Ante *Xanthus* dicebatur, quod & Homerus innuit, cum ait:

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Suo more vetuſtiorem appellationem Diis, recentiorem hominibus aſſignavit. Ab exercitu Xerxis epotus fuit, authore Herodoto. In hoc fluvio ſponſæ jam nupturæ ſe abluebant, his verbis eum invocantes: Λαβέ μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν. Quà occaſione uſus Cimon quidam Athenienſis: cum generoſæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſeſe occultavit, caputque arundine coronavit; cumque illa ex more lavaretur, carmenque ſolenne caneret, Scamandrum, ut virginitatem ſuam acciperet, invocans, Cimon a virgultis proſiliens: Ego vero, inquit, accipio lubens, virginemque in ripam ſuſtulit, ubi & vitium ei obtulit. Videre poteris hàc de re plura in Epp. Æſchinis hujus flu. menti. Catullus de nuptiis Pel. & Thet.

Teſtis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
Quæ paſſim rapido diffunditur Helleſponto:
Cujus iter caeſis anguſtans corporum acervis
Alta tepefaciet permiſtâ flumina cæde.

Achilles ipſe apud Atticum ἐπὶ νεκρῷ μάχῃ.

Scamandriam undam ſanctam ſalſo obtexi ſanguine,
Atque acervos alta in amni corpore explevi hoſtico.

Xanthus ipſe ad Hom. Iliad φ.

Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα
Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στεινόμενος νεκύεσσι.

Virg. Æn. 5.

——Cum Troja Achilles
Exanimata ſequens impingeret agmina muris,
Millia multa daret letho, gemerentque repleti
Amnes, nec reperire viam, atque evolvere poſſet
In mare ſe Xanthus.——

Horat. Epod. 13.

Te manet Aſſaraci tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina, Lubricus & Simois.

Duos fontes habuiſſe innuit Poeta, Iliad. χ.

Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος·
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίγνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.

Scandia, vulgò *Schetland*, inſ. Oceani Britannici, ſeu Germanici, inter Orcadas ad occ. & Scandinaviam ad ort. Norvegis parens. *Scandia* quoque pars Scandinaviæ Auſtralis è reg. Silandiæ inſ. in ort. recedens, vulgò *Schonen*.

Scandiæ, inſ. plures ſinûs Codani, Cimbricæ Cherſoneſo ad ort. adjacentes. Ptol. eæ 4. ſunt, quarum maxima nunc *Gothland* contra oſtia Viſtulæ; ſed apud Melam ſunt ſeptem.

Scandinavia, quæ & *Scandia*, (licèt Scandia ſit portio Scandinaviæ inter Norvegiam & Sueciam in ſinum Codanum porrecta) & *Baſilia* Diodoro, & *Baltia* Pytheæ, teſte Plinio, non inſ. ut credidit idem Plinius, ſed peninſ. maxima Septentrionalis inter mare Balticum ad Auſtr. quo à Germaniâ ſeparatur, & Oceanum Septentrionalem, in plures regiones diviſa ac 3. continens regna, Norvegiæ, Sueciæ & Gothiæ. *Vagina gentium* à Jornande dicitur.

Scapteſyle, urbs parva Thraciæ è reg. Thaſi. Steph. Corruptè vulgò legebatur olim *Scapenſia*, apud Lucretium, lib. 8. v. 810. Tu autem lege,

Qualeis expirat Scapteſula ſubter odores.

Feſtus, *Scapenſula* (lege Scapteſula) *locus ubi argentum foditur in Macedoniâ, dictus à fodiendo: namque Græce* σκάπτειν *effodere dicitur.*

Scapsia, op. Latii, à quo *Scaptia tribus* Plin. 3. 5. Erat autem inter Soram & Fabrateriam. Populi *Scaptenſes* Halicarn. Silius lib. 8. *Scaptia pubes.*

Scardo, *Scardona* Ptol. *Scardo* adhuc, teſte Nigro cum Volaterrano, urbs Liburniæ marit. in Dalmatiæ confin. inter Jaderam ad occ. & Sicum ad ort. 12. m. p. Pop. *Scardonitani* Plinio. Ibi *lacus Scardonius*, vulgò *Prochan*.

Scardona, inſ. Illyrici, Liburniæ oræ adjacens. *Mal Conſiglio* Villanovano.

Scardus, *Scodrus* Livio, inter Dalmatiam & Mœſiam infer. Ptol. *Marinas* Barletio.

Scarphea, *Scarphe* Straboni, op. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, in Phthiotidis confin. apud oſtia Boagrii flu. *Bondoniza* Moletio. Seneca in Troadibus:

Beſſan, & Scarphen; Pylon an ſenilem?

Hinc illud:

Βῆσσαν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.

Scarphe & *Scarphia* Euſtathio eadem; quem falli putat Delrius, quia, ſecundum illum, una eſt *Scarpoſa* Locrorum diſtincta à *Scarphe*, de qua Pauſan. in Corinthiacis & Achaicis. Alia *Scarphea* Bœotiæ Straboni. Quod autem Seneca Pylon *ſenilem* dixerit, idem eſt quod Ovidius de eàdem urbe:

n Nes

Nos Pylon antiquam, Neleia Neſtoris arva, &c.

Scarponna, op olim, nunc pag Gall. Belg. in Lotharingiâ inter Tullum & Metas. *Scarpaigne* Ortelio.

Scenæ, urbs Ægypti apud Nilum. Anton. pop. *Scenitæ*.

Scenitæ, Arab. Petrææ gens Plin. Solinus cap. 37. *Verum hæc Arabia procedit ad uſque illam odoriferam ac divitem terram, quam Catabanes, & Scenitæ tenent, Arabes nobiles monte Caſio: qui Scenitæ cauſas nominis inde ducunt, quod tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent.* Ubi tis vide Salmaſium in Plin. Exerc pag 483.

Scheria, dicta eſt Phæacia, ſive *Corcyra*, eò quòd Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes continenti eam adjungerent, Neptunum rogavit, ut amnes everteret, quo facto *Scheria* vocata eſt. Steph. Meliùs Bochartus deducit à Phœnicio שחרא *Schara*, quaſi *emporium* dixeris, aut *negotiationis inſulam*. Talis enim a Poeta deſcribitur. Odyſſ. 3.

> Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη,
> Ἀλλ᾽ ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐῗσαι
> Ἧσιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν περόωσι θάλασσαν.

Schinuſſa, inſ parva maris Ægæi, una Sporadum, inter Melon & Ion. Plin. 4. 12. Stephano eſt inſula Phocica, vel Phocidi adjacens.

Schœnus, *Schœno* adhuc, portus Peloponneſi ad ſinum Saronicum, & ad Iſthmum, ubi is anguſtior, a Cenchreis 40. ſtad in bor. *Schœnus* item pagus a Thebis 50. ſtad. cum flu cognomine. Eſt & *Schœnus*, *nunus*, teſte Stephano, regiuncula à *Schœneo* patre Atalantes dicta, & flu. Arcadiæ, & alter apud Athenas fluens, teſte Strabone. *Schœni* meminit Papinius Theb 7.

> *Qui breve litus Hyles, Atalantæumque ſuperbi*
> *Schœnon habent.*——————

Sciapodes, vel *Sciopodes*, pop. Æthiopiæ, q.d. *umbripedes*. Plin. 7. 2. ex Cteſiâ hominum genus eſſe ſcribit qui Monoſceli vocantur, ſingulis cruribus miræ pernicitatis ad ſaltum; eoſdem *Sciapodes* vocari, quòd in majori æſtu humi jacentes reſupini, umbrâ pedum ſe protegant.

Sciathis, urbs Ægypti, apud Stetin mont. Ptol. Item Arcadiæ mons, teſte Pauſaniâ.

Sciathus, inſ. maris Ægæi inter Eubœam & Theſſaliam, Scopelo proxima, ante Magneſiam promont. Ejus mem. Val. Flac lib 2.

> *Jam Sciathos ſubſedit aquis.*

Sciathus autem ſecundum Bochartum, per metatheſin ex קשיתא *Kſiatha*, qu. dixeris *duram* & *aſperam* inſulam facto ex argumento nomine. Quod planum faciunt hæc Senecæ de conſolat. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca & aſperrimas inſulas, Sciathum & Seriphum, Gyarum & Coſuram pete.*

Sciron, mons Atticæ in orâ inter Megara & Corinthum, ubi *Scironia ſaxa*, & *Scironides petræ* Straboni l. 9. à *Scirone* latrone dicta, non procul à Piræeo in mare inſtar ſcopuli 6. m p porrecta, teſte Solino. Seneca in Hippolyto.

> *Et ſceleſto petræ nobiles Scironides.*

Σκειρωνίδες πέτραι dicuntur etiam Euripidi in Hippolyto. Eſt & promont. Phthiotidis ad ſin Maliacum, in quod Thermopylæ terminantur. Claud. de bello Getico:

> *Thermopylæ: vaſtata mari Scironia rupes.*

Statius Theb 1. *Infames Scirone petras.* Σκείρων@ ἀκ.) apud Eurip. in Hippolyto. Ubi Σκειρωνίδα locum ipſum appellatum docet Scholiaſtes. Rupem Scironiam vocat Claud. Bello Getico *Abruptas Scironis arces* Corn. Gallus, ſeu quis alius author poematis quod *Ciris* vocatur. Hyginus Fab 38 Scironem, qui ad mare loco quodam prærupto ſedebat, & q. iter gradiebatur, cogebat eum ſibi pedes lavare & ita in mare præcipitabat: Hunc Theſeus pari letho in mare projecit, ex quo Scironis petræ ſunt dictæ. Quæ ad verbum pene tranſlata ſunt ex Diodoro lib. 4. Locrum pulcrè deſcribit Strabo autio libri 9. Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς Ἀττικῆς αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θάλατταν· ὑπὲρ αὐτῶν δ᾽ ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων, καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ, οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος, δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. Ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος, καὶ τοῦ πιτυοκάμπτου τῶν ληϊζομένων τὴν λεγομένην ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. Barthius.

Sclavi, pop Scythiæ Europ. qui in Illyricum demigrantes *Sclavoniæ* nomen indiderunt. De nominis origine vide Ægydium Fletcherum in Ruſſorum rep. c 13. Subjicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Auſtriæ. Duobus præcipuè fluminibus tota regio irrigatur, Savo, & Dravo, qui in Danubium corruunt. Sclavonica lingua, quæ nonnullis *Windiſche*, & apud Latinos *Illyrica* appellari putatur, hodie omnium latiſſimè patet, ut quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam eâ utuntur Iſtri, Dalmatæ, Boſnenſes, Moravi, Bohemi, Luſatii, Sileſii, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinaviæ incolæ, Ruſſi longè latèque imperant .... multæque circumvicinæ regiones Conſtantinopolin ferè uſque, adeo ut ejus etiam inter Turcas frequentiſſimus eſt uſus. Σκλαβηνοι Procopio, *Sclavini* Jornandi. Vide Cluver. Germ. Ant. lib 3. cap. 44. Quare autem *Sclavus* pro *ſervo* poni ſoleat, vide Voſſ de Vitiis Sermonis lib 2. cap. 17.

Scodra, urbs Dalmatiæ in Macedon confin. apud Drilonem flu. Ptol. *Scutari*, & *Eſcodar* Turcis Albaniæ reg præcipua, ab Epidauro ſeu Raguſa 60 m p. in ort. ab Aſcrivio in medio 30. *Scodrus* ibi mons altiſſimus, de quo Liv lib. 3 dec. 5. forte qui aliis *Scardus*

Scolus, mons in orâ Bœotiæ ad ort. apud Eteonon & oſtia Aſopi flu cum op cognomine Fuit & Macedon. op. apud Olynthum urb teſte Strabone. Stat l 7.

> *Qui Scolon, denſamque jugis Eteonon iniquis.*

Hinc proverbium: *Scolon ne proficiſceris ipſe, nec alteram comiteris.* quo utimur, teſte Euſt. cum ſignificatur, abſtinendum à convictu alicujus, vel à loco, à quibus nihil ſit ſperandum boni. Nam *Scolos* apud Strab. lib. 9. vicus eſt Bœotiæ ad radices montis Cithæronis inamœnus, incultus, infrugifer, de quo Plin. 4. 7. Nihilominus in Scolo Bœotiæ pago panis totius Græciæ laudatiſſimus fiebat, Pauſaniâ teſte. Vide Boch. Geogr. pag. 473.

Scombraria, promont. Hiſp. Tarrac. apud Carthaginem Novam, *Saturni promontorium* Plinio. *Cabo di Palos*, hodie vocatur, teſte Cluſio.

Scombraria, Hiſpaniæ inſ. ante *Scombrariam* promont. & apud Carthaginem Novam à qua 24. ſtad recedit. *Scombroaria* Ptolemæo, quæ & Herculis, teſte Strabone lib. 3. qui à multitudine *Scombrorum*, qui ibi capiuntur, ſic dictam tradit. Vide ſis illic Caſaubonum. *Eſcombrera* hodie dici ſcribit Florianus.

Scordiſci, & *Scordiſcæ* Straboni, *Scordiſſi* Trogo, Poſidonio, & S. Rufo, pop. Pannoniæ infer. Araviſcis finitimi ad Auſtr. quorum urbs *Sirmium*, teſte Niceta.

Scoti, Britanniæ pop. Septentrionales, quondam Anthropophagi, teſte B. Hieronymo 2. contra Jovinianum. *Quid* (inquit) *loquitur de cæteris nationibus, cum ipſe adoleſcentulus in Galliâ viderim Scotos, gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cum per ſylvas porcorum greges, & armentorum, pecudumque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcondere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari?* Ammianus primus inter ſcriptores Latinos eorum meminit, quos ex Hiſpaniæ Cantabriâ oriundos, atque inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotiâ ſedem fixiſſe dicit. *Guydhyl* Britannis, teſte Lhuydo, a picturâ qu. *Picti* appellati, teſte Iſidoro, vel ab *obſcuritate* ac *tenebris*, quæ σκότος dicuntur. An vero Scoti prius Hiberniam occuparint, dijudicent alii ex hiſtoriis. Illud certum (inquit Ferrarius) nomen Scotiæ utrique regioni fuiſſe commune; ac Scotos, ejectis Pictis, regione potitos, illi nomen indidiſſe. Scotos etiam (quos alii à Scythis voce depravatâ dictos putant) olim in Hiberniâ conſediſſe, nomenque Scotiæ ipſi Hiberniæ indidiſſe, & illam etiam Scotiam per aliquot ſecula appellatam fuiſſe invenitur apud Oroſium, D. Proſperum, Iſidorum, Bedam, Bernardum, &c. Horum regio *Scotia* dicitur olim *Caledonia*. de quâ Tacitus in Agricolæ vitâ. Vulgò *Albayn*, teſte Lhuyho, hodiè *Scotland*, ab Angliâ monte Cheviotâ diſcreta, in plures regiones diviſa: in quâ Alata Caſtra, ſive Edinburgum, urbs regia, Andreapolis, & Glaſquum metropoles. Grampio monte aſpero & informi (cujus Tacitus meminit) bifariam dividitur. Is enim à Germanici maris litore ad oſtia Deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad lacum Lomundum ſiſtitur. Incolæ qui cis Grampium mont. meridionalem partem habitant, ſunt benè morati, & humaniores: qui alteram partem Septentr. verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Hinc *Scoticus* Claud. de laud. Stilic.

> ——————*Ne bella timerem*
> *Scotica, vel Pictum tremerem.*

Vide plura apud H. Boëthium, J. Majorem, & G. Buchananum in hiſtoriis Scoticis.

Scotiæ Urbes.

Aberdonia, *Aberdeen*, Academ.
Abrenetha, *Abernethy*.
Aerea, *Ayre*.
Alata caſtra, *Edinburgh*, urbs regia & Acad.
Andreapolis, *S. Andrews*, Academ.
Brechinium, *Brechin*.
Candida caſa, *Wisbern*.
Caſtrum Britonum, *Dunbritton*.
Caſtrum Caledonium, *Dunkeldein*.

Chanrea,

Chanrea, *Chanonry.*
Donum Dei, *Dundee.*
Dorneccum, *Dorneck.*
Dumblanum, *Dumblane.*
Dunfreſa, *Dunfreſe.*
Elginum, *Elgin.*
Fordunum, *Fordon.*
Glaſquum, *Glaſcow*, Academ.
Hamiltonum, *Hamilton.*
Innernium, *Innerneſſe.*
Inſula S. Columbi, *Columb-kill*, juxta Mulam.
Kirchvallum, *Kirkwall* in Pomoniâ.
Liſmoria, *Liſmore.*
Muſſelburgum in Laudoniâ, *Myſſelborough.*
Perthum, *S. Johnſton.*
Stephanodinum, *Dunſtafag.*
Strivilingum, *Sterling.*
Suavicordium.
Victoria, *Wington*, al. Inch-Keith.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus. Verum inde nomen non habet, ſed à Jove *Scotino* illic honorato. Steph. ex Pauſaniâ. Locus quem reſpexit in Laconicis, reperitur, qui eſt liber 3 Itaque ſcribendum τείτῳ apud eum pro δευτέρῳ. Inſuper pro Σκόλοιδ, & Σκολιτᾶς, ſcribe Σκολετὰ, & Σκολιτᾶς. Loci ejuſdem mem. Polybius extremo lib. 10.

Scultenna, fluvius Flaminiæ. Liv. Plin. *Panaro* Leandro. Apud Strab. antiquum vocabulum corruptum legitur Σκουτάνα pro Σκουλτάννα: locus eſt lib. 5. *Lanam mollem & omnium longè pulcherrimam* οἱ πεϱὶ Μυτίνην τόποι καὶ τ̀ Σκουλτάννα ποταμὸν φέϱουσι.

Scylla, ſaxum in freto Mamertino inter Siciliam & Italiam, periculoſum nautis mare faciens, hodie *Scyllo*, teſte Fazello. Brutiorum item op. apud Melam, *Siglio* Leandro. Et inſ. deſerta circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

Scyllaceum, op. in finibus Calabriæ. Virg. Æn. 3.

Caulonisque arces & navifragum Scylaceum.

Dicitur etiam *Scylletium*, vulgò *Squilacci*. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap 15. Long. 41. 40. Lat. 38. 53.

Scylleum, promont. Peloponneſi, in orâ Argiæ reg. in agro Hermionico, *Scyllæum* Ptolemæò, *Capo Scigli* Sophiano, ſinum Argolicum à Saronico dividens. Σκυλλαῖον ἄκϱα Stephano dicitur. Eſt & op. Brutiorum in Italiâ. Mela lib. 2.

Scyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægæo. Lycomedis regis patria, in quâ Achilles puellari habitu educatus Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eâ Pyrrhum ſuſcepit. Hinc *Scyrius*, & *Scyrias*, fœm. Ovid. 1. Art. Am.

Scyrias Æmonio victa puella viro.

Hæc inſ. capris abundat feris, ex quibus adagium eſt apud Zenodotum *Capra Scyria*, in eos qui beneficium maleficio contaminant, ſicuti *capra Scyria* quæ calce mulctram lacte plenam evertit. *Scyrius principatus*, adagium ortum eſt, de tenui regno dictum, teſte Suidâ, quòd hæc inſ. à Pelaſgis & Caribus quondam inhabitata, petricoſa ſit & infrugiferâ. Lapis hujus inſ. integer ſupernatat, comminutus mergitur. Plin. 36. 17. Dionyſ. verſ. 521.

Σκῦϱός τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάϱηθος.

Ubi ſis vide Montanum. Græcè quidem σκῦϱος eſt λατύπη, ut volunt, i. e. quod à lapidibus marmorarii abradunt: Et in Euſt. σκυϱώδης occurrit pro *petricoſo*, & in Heſychio σκυϱωθῶσι pro λιθωθῶσι. Et in Pindaro Pythiâ 5 σκυϱωτὰν ὁδὸν, Scholiaſtes λιθόστϱωτον, Heſychius ἀσβεστον interpretatur. Inde Scyrus dici putatur, quia petricoſa eſt inſula. Sed vox hæc Græcis quam eſt infrequens, tam familiaris eſt Arabica צחור *ſuchur* pro petris, à quâ Σκῦϱος nomen deduci potuit non incommodè. Boch. Statius in Achilleide.

Quam ſe ſcopuloſa levavit Scyros.

Heſychius: Ἀϱχὴ Σκυϱία, μικϱὰ ἀπὸ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. Ἔστι γὰϱ καὶ λυπϱὰ καὶ πετϱώδης ἡ Σκῦϱος. Strabo quidem hanc inſ. præcipuè ab Achillis latebris & affinitate cum Lycomede celebratam memorat; deinde etiam ob marmor, quo integræ columnæ exſectæ Romæ fuerint conſpicuæ; tertio & ob capellarum fœturam. Hæ tamen res non potuerant facere, quin & infelici & aſperâ reg. hæc inſ. habita fuerit, cum exules etiam in eam deportatos lectum ſit. Jul. Pollux lib. 8. cap. 7. Σκυϱίαν δὲ δίκην ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι τ̀ τϱαχεῖαν, οἱ γὰϱ φυγαδεύοντες ἐσκύλευον εἰς Σκῦϱον, ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν. Quindecim m. p. Delo abſtitiſſe auctor eſt Plin. 4. 12. Quinquaginta mill. infra Lemnum ſitam, & altiſſimis montibus conſpicuam P. Bellonius obſerv. 1. 34. Sitam medio itinere inter Lesbum & Eubœam notat Jo. Anton. Maginus. Inter Cycladas refertur Pomponio. Melæ lib. 2 cap 7. Ἠνεμόεσσαν vocat Dionyſ. Perieg. verſ. 521. Quo loco de etymo ejus Euſtathius, quem ſis conſule. A Pelaſgis & Caribus olim habitatam ex Nicolao ſcribit Stephani Epitomator. Adoleſcens autem admodum eo detruſus eſt Achilles. Unde Claud. Epithal. Hon.

Scyria ſic tenerum virgo flammabat Achillem.

Scythia, provincia Aſiæ gemina; citerior, quæ intra Imaum mont. Ptol. dicitur, inter Sarmatiam Aſiæ ad occ. & Scythiam alteram ad ort. ac inter mare Caſpium ad merid. & Oceanum Borealem, ſeu Scythicum ad Arctos, in plures regiones diviſa, quæ omnes ſub uno Tartariæ nomine comprehenduntur. Altera ulterior, ſeu extra Imaum mont. in ort. vergens, & ipſa in plures diviſa regiones, quarum quæ ad ort. extenditur Sericæ contermina *Cathay* nominatur; quæ ad occ. *Regno di Cambalu* dicitur, & *Mongul.* Equis Scythia maximè abundat, quorum carnibus populi veſcuntur. Aſinis vero, propter loci frigiditatem, (uti & à fulminum caſu ob eam cauſam immunis eſt) caret, Plinio teſte. *Scythia* quoque Europæa pars eſt Sarmatiæ, ab oſtiis Tanais ad oſtia Iſtri Mæotidi & mari Euxino expoſita. Dionyſius:

Σκίδναται εἰς Σκυθίην τε καὶ εἰς Μαιώτιδα λίμνην.

Virgil. lib. 1. Georg.

Mundus ut ad Scythiam, Riphæaſque arduus arces
Conſurgit, premitur Libyæ devexus ad Auſtros.

Pop. *Scythæ*, hodie *Tartari*, gens numeroſiſſima in plures populos diviſa. Sunt & *Scythæ* in Europâ, apud Mæot. paludem incolentes, qui & Mæotæ, Alani, Agathyrſi, Geloni, & Sauromatæ, quos omnes tam Europæos quam Aſiaticos Tartaros nominamus. Qu. Curtius lib 6. c. 2. *Scythæ regionem campeſtrem, ac fertilem occupaverunt, graves adhuc accolæ* (Perſis ſc.) *Sedes habent in Europâ & Aſiâ. Qui ſuper Boſporum colunt, aſcribuntur Aſiæ. At qui in Europâ ſunt, à lævo Thraciæ latere ad Boryſthenem, atque inde ad Tanaim alium amnem rectâ plagâ pertinent. Tanais Europam & Aſiam medius interfluit: nec dubitatur quin Scythæ, qui Parthos condidere, non à Boſporo, ſed ex regione Europæ penetraverint.* Sunt in eruditis, inter quos eſt M. Zuerius Boxhornius, qui gentem Scythicam a ſagittandi ſtudio & arte Germanico vocabulo appellatam cenſeant. Neque pudere Germanos poteſt originis Scythicæ, quòd illa gens & rerum geſtarum gloriâ, & rectitudine morum ac ſimplicitate laudata ſcriptoribus ſit. Nec ſapientiæ laudem iis adimit Curtius lib. 7. cap. 8. *Scythis*, inquit, *non ut cæteris barbaris rudis & inconditus ſenſus eſt. Quidam eorum ſapientiam capere dicuntur, quantamcunque gens capit, ſemper armata.* Et docet oratio, quæ ibi ſequitur, libera quidem, cæterum magnanima & ſapiens. Lege etiam egregium Horatii carmen lib. 3. Od. 24. in quo Scytharum mores Romanis præfert, & gentem ab æquitate, juſtitia, & pudicitiâ elegantiſſimis verſibus commendat. Scythæ & Ægyptii diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſunt. Scythæ olim nullas urbes habuerunt, nulla mœnia, domos ſecum ferentes, unde & *Hamaxobii* dicuntur. Hinc Horatius:

——*Campeſtres melius Scythæ*
Quorum plauſtra vagas rite trahunt domos.

Idem alibi:

Te Dacus aſper, te profugi Scythæ.

Seneca in Herc. Inſano:

Intravit Scythiæ multivagas domos,
Et gentes patriis ſedibus hoſpites.

Herodot. lib. 4. Τοῖσι δὲ μήτε ἄστεα, μήτε τείχεα ᾖ ἐκτισμένα, ἀλλὰ φεϱέοικοι ἐόντες πάντες ἔωσι, ἱπποτοξόται, ζῶντες ἀπ' ἀϱότϱου ἀλλ' ἀπὸ κτηνέων. Scytharum juſtitiam oſtendit Boch. lib. 3. Geogr. c. 9. Vide quoque plura de illis apud eundem, cap. 13. ejuſdem libri. Scytharum vocabulum quàm latè ſumptum antiquiſſimis Græcis, docet Cluver. Germ. Ant. 1. 2. *Scytharum* nominis origo ab Ebraicà voce שוט cum puncto ſiniſtro deduci, quod eſt *declinare, errare*; poteſt & à שוט cum puncto dextro derivari quod ſig. *diſcurrere*, & *obambulare.* Utraque notio Scytharum moribus apprimè congruit, quos πλανήτας errabundos & ἁμαξοβίους fuiſſe conſtat. Sed ea vocabuli ratio, quam Epiphanius affert, quod ſc. ἀπὸ τοῦ κλίματος τοῦ πϱὸς Εὐϱώπην εἰς Ἀσίαν declinaverint, non valdè mihi probatur. Neque enim verum puto, Scytharum nomine priſcos illos inſignitos, qui poſt diluvium turrim illam architectati ſunt. Etymologicon M. σκύζεσθαι quod eſt *iraſci* & *ſupercilium contrahere*, παϱὰ τὸ Σκύθας nominatum ſcribit; quoniam iracundi Scythæ. Sed forſan Σκύθας Græci ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι reduxerunt Dionyſ. Petavius. Morem ſepeliendi apud Scythas innuit Sil. lib. 13.

At gente in Scythicâ ſuffixa cadavera truncis
Lenta dies ſepelit putri liquentia tabo.

Ab his Scythis hâc in re non uſque diſcrepant Colchi, de quibus Apollonii Schol. in lib. 4. Οὐ θέμις ἐστὶ καίειν, οὔτε θάπτειν· βύϱσαις δὲ νεκϱοὺς εἰλοῦντες ἐξάπτουσιν ἀπὸ δένδϱων τὰ σώματα. Fœminis ob modeſtiam aliter conſulebatur.

Scythia minor, ſic dicta eſt pars Mœſiæ, ad diſtinctionem majoris Scythiæ illius, quam Scytharum innumeræ gentes olim incolebant: ut ſcribit Jornandes in Geticis, ubi de Tomyri Reginâ:

gni: *In partem, inquit, Mœſia, quæ nunc ex magnâ Scythiâ nomen mutuata, minor Scythia eſt appellata, tranſiens.*

Scythopolis, urbs Libyæ. Steph Alia eſt in Decapolitanâ Syria. Plin. 5. 18. Strabo lib. 16 Galilææ proximam eſſe ſcribit. Ejus vetus nomen erat *Bethſan*. Euſeb. 1 Chron Σκυθῶν τ̃ Παλαιςίνην κατέσχηκεν, ὡ τ̃ Βαιϑὴν καλουμένην τ̃ ἐξ αὐτῶν κληϑεῖσαν Σκυθόπολιν. Long. 66 20. Lat. 31. 36.

Sebaſte, tergemina: una Palæſtinæ in Samariâ, vulgò *Samaria*. Altera Ptol. & Steph. quæ & *Auguſta* in ora Ciliciæ apud Corycum, inde in ort. parum diſtans, hodie *Seveſta*. Alia Ptol. in Albione op. in fin. Damnoniorum. *Leskerd*. Villanovano.

Sebaſtopolis, urbs gemina, una Cappadociæ mediterranea, *Suvas* hodie, præclara, à quâ nomen eſt regioni, & ubi ſedes eſt ſatrapæ Turcarum. Altera quæ & Dioſcurias Ptol. *Savatopoli* Nigro, urbs Colchidis maritima inter Phaſidem ad merid. 100. & Heracleam urb. Heniochorum ad occ. 80. m. p. Long. 71. 10. Lat 46. 45

Sebenicum, *Sicum*, Ptol. urbs Dalmatiæ in orâ, epiſc ſub arch Spalatenſi, Scordonæ proxima, inter Jaderam ad occ. 48. ac Tragurium in ort. 32. m p.

Sebennyticum, *Sebennyticum* Steph. Strab. ac Ptol. *Sebenniticum* Melæ ac Plinio, oſtium Nili inter Bolbitinum ad occ. & Pathmeticum ad ort. *Sturioni* Nigro.

Sebetus, hodie *fiume della Maddalena*, teſte Scipione Mazzellâ, flu. Campaniæ apud Neapolim fluens. Ejus mem. Columella lib 10.

Doctaque Parthenope, Sebethide roſcida lymphâ.

Statius Sylv. lib. 1. Carm. 2.

At te naſcentem gremio mea prima recepit
Parthenope: dulciſque ſolo tu gloria noſtro
Reptaſti, nitidum conſurgat ad æthera tellus
Eubois; & pulchrâ tumeat Sebethos alumnâ.

Vibius in Catalogo fluminum: *Sebethos Neapoli in Campaniâ.* Virgil. Æn 7.

Nec tu carminibus noſtris indictus abibis
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nymphâ
Fertur Teleboüm Capreas cum regna teneret.

Ubi Servius: *Oebalus filius eſt Telonis & nymphæ Sebethidis: hæc autem eſt juxta Neapolim, ſed Telon diu regnavit apud Capreas inſulam, contra Neapolim ſitam.*

Secoanus, flu. Maſſilienſium. Steph. De *Sequanâ* flu. loqui videtur.

Secontia, quæ & *Seguntia* Livio dici videtur, gemina eſt: *nova*, nunc *Siguenza*, urbs Hiſp Tar in Celtiberis, academia & epiſc. ſub Arch. Toletano. in nova Caſtella, apud Arragoniæ fines. *Segontia* Plinio & *Segortialacta* Ptol. inter Bilbilim urb. Arragoniæ, & Complutum op. & acad. Caſtellæ novæ 16. leuc *Vetus* vero *Medina Celi*, op vicinum, à novâ 4. leuc Bilbilim verſus 12. in monte, Ducali titulo ornatum.

Secontia, altera Ant *Segontia* Livio, op Hiſp Tar. in regno Arragonio, & in fin. Celtiberorum, *Mucla* hodie, teſte Giſq Varrerio Aliis eſt *Epila*, op. ejuſdem regni a Cæſarauguſta 7. leuc.

Secor, Gall Aquit. portus. Ptol. *Lyſſon* Villanovano & Coſnali.

Secuſiani, *Seguſiani* Cæſari, pop. Gall. Celt. quorum reg. *La Foreſt*, teſte Pineto, nominatur, inter Lugdunenſes ad ort. & Arvernos ad occ. ubi *Forum Seguſianorum* vulgò *Feurs*, & Mons Briſonis. *Montbriſſon* op primarium.

Sedetani, *Sedetani* Silio, *Hedetani* Ptol. pop. Hiſp. Tarrac. apud Sucronem flu. incolentes. Silius lib. 3.

Sedetania cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atque altrix celſâ mittebat Setabis arce.

Σιδητανοὶ Appiano in Libycis. Σεδιτανοὶ Straboni lib. 3. Μέσα δὲ καὶ Λεοντίνων ...... [illegible] ...... Σιδητανοὶ μέχρι Καρχηδόνος. Vide Dauſquenum ad prædictum Silii locum, pag 132.

Seduni, pop. Gall. Belg. ad Rhodanum inter Allobroges ad ad occ. & Rhetos ad ort. *Valleſiani* Italis, quorum urbs *Sedunum*, *Sion* Italis, & *Sitten* Germanis inter Mediolanum & Genevam.

Seduſii, pop. Germ. Suevis finitimi. Sunt qui horum op. *Sedan*, ſive *Eſdau* in Gall. Belg ad Moſam putent; ſed falluntur, cùm apud Cæſarem pop. ſint. Germ non Galliæ.

Segalauni, *Segovellauni* Plin. pop. Gall. Narbon. ad Rhodanum in Delphinatu, quorum urbs *Valentia* & op. *Saillans*, teſte Dalechampio.

Segeda, *Segida* Strab. & Steph *Seges*, teſte Marianâ, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tarrac. inter Numantiam ſeu Soriam, & Uxamam. Fuit & *Segeda* op. Hiſp. Bæt. *Julia Contributa* cognominata, teſte Plinio.

Segedunum, op Albionis in Northumbrid, *Seghil* Camdeno, propè *Seton*. Item op. ſeu urbs Jazygum in confin. Daciæ ad Tibiſcum flu. *Segedin*, vel *Seged* Lazio.

Segelocum, op. Angliæ. Anton. *Littleborough* Camdeno in Comit. Nottinghamenſi.

Segerra, Ptol. op. olim, nunc pagus Hiſp. Tar. in regno Valentiæ.

Segeſta, op. Siciliæ ab Ænæâ conditum. Vide *Egeſta*, & Cluver. Sicil. Ant. l. 2 c 2.

Segeſta, Tiguliorum, op Liguriæ in orâ litorali, inter Genuam & Speciam. Vulgò *Seſtri di Levante*.

Segeſte, *Segeſtica* Straboni, urbs Pannon. ſup. ad Segeſticam uſ penè extincta, quæ *Seged*, vel *Segeja*, & *Soſſed* hodie dicitur, Bonfinio teſte

Segeſterorum urbs *Segeſtero*, & alibi *Seguſtero* Anton. urbs Gall. Narbon epiſc. Provinciæ in Delphinatûs confin. ad Druentium flu Hodie *Siſteron*, vel *Ciſteron*.

Segeſtica, hodie *Zigea*, teſte Lazio, inſ. Pannon. ſup. in Illyrici ſeu Liburniæ confin. ad Colapis cum Sao flu confluentum. Item op. Hiſp. Tarrac quod Ambr. Moralis idem *Segeda* eſſe putat. Hujus mem. Livius lib. 4. dec. 4. eam urbem opulentam vocans, & à Rom. P. Manlio duce captam, referens

Segiſama Julia, *Segeſama* Strab op. olim, nunc pag Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum. *Veyzama*, teſte Steph. Ganbaio Alii in Vaccæorum & Cantabrorum confin. ponunt, quibus Ptol magis ſuffragatur, illam inter Rhaudam, & Palantiam deſcribens.

Segiſamonculum, *Segiſinonculum* Ptol. op. Hiſp. Tar. in fin. Autrigonum, inter Calagurim, & Locobrigam.

Segni, pop. & op. Belgii in tractu Leodienſi, à Leodio 8. leuc in Sylva Arduenna. *Signey*, vel *Siney*, teſte Huberto Leodio.

Segobriga, hodie *Cabezza del Griego*, teſte Morali, urbs olim epiſc. Hiſp Tar. ſub arch. Toletano, nunc pagus in Celtiberia. Eſt & *Segobriga*, op. Hiſp. Tar. in regno Caſtellæ, hodie *Sepulveda*.

Segodunum, urbs Germ. Ptol. *Nurnberg*, teſte Pirchaimero. Item urbs Ruthenorum in Gall. Aquitanicâ, vulgò *Rhodez*.

Segontia, *Seguntia* Livio, *Secontia* Anton. urbs Hiſp. Tarracon. Hodie *Siguenza*.

Segontia altera, Ptol, *Seguntia* Plin. *Seguntia* Livio, *Serguntia* Straboni, vulgò *Giſgonza*, op. olim, nunc pag. Hiſp. Bæt. apud Lethem flu.

Segontiaci, pop. Belgarum in Comit Hantonenſi. Cæſar. Horum op *Vindonum*, hodie *Silceſter* Anglis, & *Caer Segont* Britannis. *Segontium* vero Antonini eſt op. Arvoniæ comit. Walliæ, contra Monam inſ. non procul à Bangorio. à Deva, ſeu Ceſtriâ urbe plus 40. mill Nomen à prætereuente flu. qui etiamnum *Sejont* appellatur, ſumpſit. Long. 15. 40. Lat. 53. 45.

Segoregii, pop. Gall Narbon. de quibus Alex. ab Alex. lib. 1. cap 24.

Segortialacta, Arevacorum in Hiſp. Tarrac. urbs hodie *Sepulveda*, teſte Villanovano.

Segovellauni, Plin. qui forte *Segalauni* Ptol. pop. Gall. Narbon. *Valentinois* Pineto.

Segovia, Arevacorum urbs in Hiſp. Tar. *Segubia* Ptol. Alia in Bætica. Plin Eſt item Germ. op. Ortelius ex Ptol quam *Seckaw* urb Salisburgenſis ditionis eſſe volunt. Long. 35. 30. Lat. 47. 25.

Seguntium, vel *Segontium*, Angliæ urbs. Anton. quæ *Silcheſter* hodie dicitur in agro Southamptonenſi.

Seguſiani, *Secuſiani* Plin. pop. Gall Celt. quorum tractus *Lyonnois*, & *la Foreſt*, trans Rhodanum nominatur, cujus caput eſt Mons Briſonis inter Lugdunum & Podium. Male *Sebuſiani* errore librariorum Cæſari dicuntur.

Seguſium, *Seguſio* Plin. & Ant. urbs Gall. Subalpinæ ad Alpium Cottiarum radices, vulgò *Suſa*.

Seleucia, urbs Aſiæ multiplex. I in Meſopotamiâ ad Tigrim flu. contra Cteſiphontem, inde 3. m. p. cognomento magna, patriarchæ Neſtorianorum ſedes, *Moſul*, teſte Nigro. Apud hanc, utpote Tigranis regiam, Amphicrates Athenienſis rhetor exulans, à Seleucianis rogatus, ut eos rhetoricam doceret, reſpondit, *Delphinum non capit patina*: quo dicto ſignificare voluit exiguos ingenio non poſſe magna capere, quales erant ipſi Seleucienſes. Refertur à Plut. in Lucullo. Long. 79. 20. Lat. 35. 40. II. Syriæ, *Pieria* cognomine, apud oſtia Orontis, *Soldin*, teſte Nigro; utraque à *Seleuco*, Antiochi filio, unà cum Antiochiâ, & Apamia, condita. Long. 68. 36. Lat. 35. 26. III. Ciliciæ, cognomento *Aſperæ*, ad Calycadnum flu. prius *Olbia*, & *Hyria*, teſte Steph. Long. 64. 00. Lat. 38. 40. IV. Piſidiæ in Pamphyliæ confin. inter Antiochiam Piſidiæ ad Bor. & Pergen. Pamphyl. ad merid.

Seleucobelus, urbs Syriæ juxta Belum. Steph. Long. 60. 30. Lat. 39. 35.

Selga,

Selga, urbs Pamphyliæ mediter. hodie *Philadelphia* Nigro. Stephanus eam in Piſidiâ ponit. Strabo quoque *Selgenſes* πόλιν ἀξιολογωτάτης vocat, & 20. virorum millia olim in eâ urbe fuiſſe, ac prudentem Reip. adminiſtrationem laudat. Dionyſ. verſ. 859

———Καὶ ἣν ἐπολίσσαντο λαὸς
Πεῖον πρὶν Ἀμυκλαῖοι, μεγαλαίνυμενον ἐν χθονὶ Σέλγη.

Hinc tamen impudici ἀσελγεῖς dicti cum α epitatico Ita Suidas & Etymologus. Euſt. ὅθεν κατ᾽ ἐπίτασιν λέγεσθαι τὸ ἀσελγαίνειν ἐπὶ τῶν ἀκολάστως ζώντων. Ex quo fit, ut *Selgam* ſuſpicetur Bochartus per literarum metatheſin, nomen habere ab Hebræo שגל *ſhagal*, i. e. *coire* & *conſtuprare*.

Selinus portus, *Salonef* Mercatori, *Porto Alberto* Caſtaldo, portus Marmaricæ inter Catabathmum ad occ. & Paratonium urb. in ortum.

Selinus, urbs gemina cum flu. cognomine; Una in orâ Siciliæ Auſtrali, inter Thermas ad ort. 18. & Mazaram ad occ. 100. m. p (Licet Ptol oſtia Selinuntis inter Mazaram & Lilybæum ſtatuat) exciſa, a Megarenſibus, ſive à Phœnicibus condita: *Terra di Pulici* hodie Fazello; flu. vero *Madiuni* nominatur. Virg. Æn. 3.

Teque datis linquo ventis palmoſa Selinus.

Silius Italicus lib 4.

Audax Hybla favis, palmis quoque onuſta Selinus.

Altera in orâ Ciliciæ, *Iſlenos* hodie Turcis, inter Jotapam ad occ & Antiochiam ſuper Crago ad ort. prope oſtium Selinuntis flu. quæ & *Trajanopolis* dicta fuit, teſte Xiphilino, quòd ibi Trajanus Imp deceſſerit. Lucan. lib 8.

Quo portu mitti que rates, recipitque Selinus.

Sella, pop. Epiri. Lucan lib 3.

———*Quercuſque ſilentes*
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.

Σελλοὶ apud Homerum, & ex eo Strab & Steph.

Selleis, flu. Peloponneſi ex Pholoe monte in Arcadiâ profluens, ac inter Chelonatem promont. & Cyllenen urb. in Ionium mare delabens. Hom. Iliad. β.

Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Selybria, Thraciæ urbs ad Propontidem Ptol. Σηλυμβρία Stephano. Strabo tradit ante *Selin* dictam, poſtea addita *Bria*, quod Thracum linguâ urbem ſig. *Selybriam* appellatam At Heſychius explicat Βρίας τὰς ἐν ἀγροῖς κώμας. *Olybria* Suidæ dicitur. Long. 55. 15. Lat 43. 10.

Semnones, Ptol pop Italiæ in orâ Umbriæ, mari Adriatico expoſiti, inter Æmil. ad occ. & Picenum ad ort. Item pop. Germ. Ptol. quorum regio Marchia Brandeburgenſis hodie dicitur.

Sempronium, op Pannon. ſuper. à *Sempronio* Secundino cive Romano conditore dictum, in Hungariæ & Auſtriæ confin. inter Viennam & Sabariam, *Oedenburg* Lazio. Long. 39. 34. Lat. 47. 56.

Sena, Piceni ſive Umbriæ in Italia op. in litore Adriatici maris non longè a Metauro flu. à Gallis Senonibus conditum, & appellatum, ut ex Polybio conſtat lib. 2. Unde *Senogallia* dicitur Plinio lib 3. cap 4 Sil. lib. 8.

Et Cianis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Idem lib. 15.

———*Quà Sena reliſtum*
Gallorum è populis ſervat per ſecula nomen.

Alia op. Hetruriæ in eâdem Italiâ, ſive urbs hoc nomine, quæ hodieque durat, elegantiâ ſermonis Italici celebris. De utraque plura Cæſar Orlandius de urbis Senæ, ejuſque epiſcopatus Antiquitate. Eſt & Flaminiæ ſive Æmiliæ flu. *Sena.* Vide *Senna.*

Sephoris, urbs Palæſtinæ in Galilæâ ad mont. Carmeli radices, proxima Canæ; quæ & *Autocratoris* & *Diocæſarea* dicebatur. Long. 66. 40. Lat. 32. 26.

Sepias, Macedon. promont. Ptol Apollonii Scholiaſtes: Σηπιάς, ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τὴν Θέτιν μεταβαλοῦσαν εἰς σηπίαν μεταβεβληκέναι διωκομένην ὑπὸ Πηλέως.

Sepinum, *Sepiunm* Ptol. col & op. Samnii. Populi *Sepinates.* Long. 38. 48. Lat 41 40.

Seplaſia, forum Capuæ, in quo unguentarii negotiabantur. Hinc *Seplaſiarius* pro unguentario, & effœminato.

Septa, Græcis *Septon*, urbs Maurit. Tingit. ad fretum Herculeum. *Zeuta* Hiſpanis, *Beni Maraz* Mauris, teſte Marmolio

Septem Aræ, olim op. nunc pagus in Luſit. *Azumar* Vaſconcello.

Septem Fratres, ſeptem montes Maurit. Tingit. apud Herculis columnas; ubi olim elephantorum copia, teſte Solino.

Septem maria, Herodiat. ἑπτὰ ὕδατα Dionyſ Halycarn. *Atrianorum paludes* Plinio, *Stagna Hadriatica* Servio, *Paludes Tartari* Tacito, hodie *Lagune di Venetia*, paludes circa urb. Venetam, in quas Padus, cum Atheſi & Tartaro 7. oſtiis effunditur.

Septempeda, Picenorum urbs mediter. Ptol. *S. Severino* hodie L. Alberto. Long. 37. 00. Lat 43 15.

Septicollis, urbs Roma ſic dicta quod *ſeptem colles* habeat, viz *Palatinum*, *Quirinalem*, *Aventinum*, *Cælium*, *Viminalem*, *Exquilinum*, & *Janicularem*. Virg. Georg 2. ubi de Româ.

Septemque una ſibi muro circumdedit arces.

Horatius in Carm. Seculari:

Dii quibus ſeptem placuere colles.

Propertius 3 11.

Septem urbs alta jugis, toti quæ præſidet orbi.

Martialis lib 4.

Hic ſeptem dominos videre montes.

Statius in Sylvis:

Quis ſeptem geminæ poſuiſſet mœnia Romæ.

Cic. Epiſt. 5. lib. 6. ad Att. ἐξ ἄκρας ἑπταλόφου. Vet. Gloſſ. *Septimons*, ἑπτάλοφος. *Septimontium* ἑπταλόφιον. Ovidius Triſt. 1. 4.

Sed quæ ſeptem totum circumſpicit orbem
Montibus, imperii Roma, Deûmque locus.

Idem lib. 3. el. 7.

Dumque ſuos victrix ſeptem de montibus orbem
Proſpiciet domitum Martia Roma, legar.

Claud. de ſec Conſul. Stiliconis:

———*Septem circumſpice montes,*
Qui Solis radios auri fulgore laceſſunt.

Et poſtea:

Quæ ſeptem ſcopulis zonas imitatur Olympi.

Septimancæ, Hiſp. Tar. urbs in Vaccæis. Anton. *Simanca* Cluſio in Caſtellâ reg.

Septizonium, *Septiſolium* Plinio, locus Romæ in 12. regione à Severo Imp. fabricatus, ſicque à 7. columnarum ordine dictus Fuit & *Septizonium* Titi in 10. reg cujus mem. Suetonius & P. Victor

Septimani, pop. Gall Narb. quorum urbs Biteræ: ſic dicti a ſeptimâ legione, quæ ibi locata fuerat.

Sequana, *Sequanus* Straboni, vulgo *Seyne* flu. Gall Celt. Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, unaque cum Matronâ Belgas à Celtis dividens. Sidonius Apol. in panegyr. Major:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Lucan. lib. 1.

Optima gens flexis in gyrum Sequana frenis.

Hinc *Sequanicus*. Martialis 4. 19.

Hanc tibi Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Sequani, pop. Gall. Belg. ab Æduis Arare flu divili. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gallicè *Ceux de la Franche Comté, ou les Burguignons.* Munſterus hos Sequanos dividit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas* & *Suntgeew* ſtatuit, & *Tranſiuranos.* Eutropius lib. 6. de Sequanis Ciſiuranis: *Helvetii qui nunc Sequani appellantur.*

Sera, Sericæ reg metropolis. Ptol. *Cambalech* Nigro, *Sindinfu* Mercatori.

Serabis, flu. Hiſp Tar. per regnum Valentiæ in mare Balearicum fluens inter Segorbiam & Dertuſam. Hodie *Segura*, vel *Zimura*, teſte Cluſio.

Serbes, *betis*, flu Maurit Cæſar Ptol. *Miron* eum vocat Caſtaldus. *Sardabala* Plinio, teſte Villanovano.

Serbi, pop circa Mæotim. Plin. Hos Dubravius ſcribit poſtea Luſatiam Germ. regionem occupaſſe. *Serbi* Cedreno ſunt circa Dalmatiam, quos dicit quoque Scythas vocari.

Serbinum, Ptol. op. Pannon. infer. ad Saum flu. *Swynaw*, vel *Swynar*, teſte Lazio.

Seres, pop. Æthiop inter. ad ort. inter Blemyas: & Oroſio teſte, pop. Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen. Sunt & *Seres* pop Aſiæ ad ort. extremi, ultra Sinas; omnium mitiſſimi, juſtitiæque amantiſſimi, inter Sinas ad Auſt. & Scythiam extra Imaum ad occ & bor. quorum regio *Serica*, nunc *Cathay*, teſte Ferrario. De Seribus Dionyſius v. 752.

Καὶ Τόχαροι Φροῦνοί τε καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν.
Οἵτε βόας μὲν ἀναίνονται καὶ ἴφια μῆλα.
Αἰόλα δὲ ξαίνοντες ἐρήμης ἄνθεα γαίης
Εἵματα τεύχουσιν πολυδαίδαλα, τιμήεντα.
Εἰδόμενα χροιῇ λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης,
Κείνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν.

Ubi Montanus: *Seres* ultima ad Orient. & Septentr. olim cognita gens, *ſerico* apud ipſos confecto, & ab iis nominato, nobilis, famâ ſolâ Dionyſio noti fuerunt, diſtantia vero eorum à Scythiâ citeriore (quæ Scythia intra Imaum Ptolemæo dicitur) prorſus ignorata, & eos quidem juxta Imaum conſtituere videtur. *Barbaros* autem eos vocat, quod inſtar ferarum homines fugere dicerentur Ita de iis Plinius lib. 6. cap. 17. *Seres mites quidem ſed & ipſi feris perſimiles, cœtum reliquorum mortalium fugiunt cum commercia expectant* Quibus ſimilia à Solino traduntur cap. 53 Sed quamvis hoc ve-

rum

nimis fuiſſe videatur, quod exterorum ſocietatem fugerent, ut hodie Chinenſes peregrinos in reg. ſuam introire non permittunt; ingenioſos tamen artifices fuiſſe ex telis ſericis, ab iis confectis, conſtat; uti etiam hodie Chinenſes artificiis nobiles ſunt, & ingenio miti & quieto (perinde ac Seres, teſte Solino) cum vicini Scythæ ſævi ac truces ſint. Et profectò quamvis *Sericam* plerique *Cathaiam* eſſe ſtatuant, hoc eſt, Orientalem Tartariæ hodie dictæ partem; mihi tamen perſuaſum eſt Borealem potius eſſe Chinenſis regni partem. Ptolemæus enim lib 6. cap. 16. Sericam (cujus Occiduum tantum latus cognitum habuit, neque enim Oceano, ſed terrâ incognitâ eam terminat) non tantum Sinis, verum etiam magnâ ex parte Indiæ extra Gangem à meridie confinem facit, & præcipuas ejus urbes Ottocorocam, & Seram circa gr. latitud. 37. & 38. conſtituit, cum Cathaia ſec. tabulas recentiorum, ab Indiâ longè remota ſit, neque ulla ejus pars gradu latitud. 55. auſtralior ſit. Plinius etiam lib. 6. cap. 17. Sericam Indiæ contiguam facit; quod etiam Melam ſenſiſſe, collato cap. 6. cum cap. 7. lib 3. non obſcurum eſt. Ubi ſis Voſſium conſule. Stephanus ἀπερομαχὲς ἔθνος vocat. Sagittandi peritiſſimi habebantur. Horat. lib. 1. Odyſſ 29.

Doctus ſagittas tendere Sericas
Arcu paterno ———

Sericum è *Sericâ* reg. à Perſicis, Medicis, & Aſſyriis mercatoribus olim afferebatur; unde veſtes inde confectæ modo Aſſyriæ & Medicæ, à gentibus unde materia immediatè allata, modo Sericæ, à gente ubi oriebatur, olim vocatæ, ut plerique ſtatuunt. Satis probabile tamen eſt, quod ſentit Fullerus, *Sericum* dictum ab Ebræâ voce שריקות *Sericoth*, quæ pro *ſerico* uſurpatur, Eſaiæ 19. 9. inde vero regionem unde allatum eſt, Græcos *Sericam*, & ejus incolas *Seres* appellaſſe; ut *ſericum* cum denominativi formam præ ſe ferat, à populo denominatum videretur. Quâ autem ratione apud Seres ſericum conficeretur plerique veteres, tam Græci quam Latini, ignorarunt, ideoque varias de eo conjecturas habuerunt, quales ratio propria ſuppeditabat. Plurimi igitur confectum putarunt ex lanugine quâdam foliis arborum adnaſcente. Amm. Marcell. lib. 23. *Apud eos* (Seras) *abundè ſylvæ ſublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aſpergiuibus crebris, velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore admiſtam ſubtilitatem teneriimam pectunt, nenteſque ſubtegmina conficiunt ſericum, &c.* Plin. 6. 17. *Seres lanificio ſylvarum nobiles, perfuſam aquâ depectentes frondium canitiem.* Non ipſas frondes eos carminaſſe, ut nonnulli nimis craſſè intelligunt, ſed canitiem frondium, h. e. frondibus adhærentem, depexuiſſe affirmat. Eadem etiam Solini ſententia eſt, cap. 53. qui *lanuginis teneram ſubtilitatem humore domitam eos depectere* affirmat. Plinius quidem alibi *lanata Sericarum arborum folia* nominat: Atque huc ſpectat illud Virgil. Georg. 2.

Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres.

Seneca in Hippolyto:

Quæ fila ramis ultimi Seres legunt.

Idem in Hercule Oeteo:

Quæ Phœbeis ſubditus Euris
Legit Eois Ser arboribus.

Claudianus:

Stamine quod molli tondent de ſtipite Seres.

Silius lib 14.

——— *Munera Rubri*
Præterea ponti, depexaque vellera ramis
Fœmineus labor his tectis, opibuſque potitus.

Ubi benè *fœmineus labor*, quia more gentis vellera carpunt fœminæ; viri domi ſedent, unguntur, emaſculantur. Epiphan lib. 3. Hæreſ. Σηρῶν μὲν ἄνδρες ὑπερκάθηνται, οἰκουροὶ ἀργιζόμενοι, μυριζόμενοι δὲ καὶ θηλυνόμενοι, γυναῖκες ἐργαζόμεναι. Αἱ δὲ γυναῖκες. τὸ ἀνάπαλιν τὰ τέχνα τῶν χειρῶν κατεργάζονται ἀνδρείως ζῶσαι ζωννύμεναι τὰ κατὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἔργα ἀπαιτοῦνται. Eratoſthenes apud Strab à Nearcho refert, fieri τὰ Σηρικὰ ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. Dionyſius, ex floribus fieri affirmat. Sed licet ipſe in Epitheto αἰόλας & aliis quæ verſ. 756. habet, poetico more ludat, ſerici lanificium perinde deſcribens, ac ſi ex ipſis floribus conficeretur; probabile eſt tamen eos unde hæc hauſit, de lanugine quâdam floribus adhærente, aut iis ſuccedente, intellexiſſe, qualis ſalicis julis (qui ejus quaſi flores ſunt) adnaſcitur, aut qualis in goſſipio, ſeu xylo plantâ in folliculo floribus ſuccedente provenit. Materia ea Plinio bombyx vocatur per metaphoram, lib. 19. cap. 1. ubi de Goſſipio loquens in Ægypto naſcente, *ſinus'em*, inquit, *barbaræ nucis defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur.* Eadem etiam hodie *bombasia* Italis dicitur, voce à nomine *bombyx* deductâ; quamvis propriè *bombyx* ſignificet animalculum, à quo bombycina tela netur, & μεταφορικῶς telam ipſam, ſicut araneæ nomen tum animali tum ejus telæ tribuitur. Et profectò à veritate prorſus alienæ ſunt iſtæ veterum de ſerici ortu opiniones; à bombycibus enim vermiculis, quos & σῆρας Græci vocant, reverà conficitur. Heſych Σῆρες ζῶα οὐθενὸς μείζονα, ὃ ὄνομα ἔθνος, ὅθεν ἔσχηται καὶ τὸ ὁλοσηρικόν. Et poſtea: Σηρῶν, σκωλήκων τῶν ὑφαινόντων τὰ σηρικά, Σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες Quod & Suidas confirmat. Ex antiquioribus, etiam Pauſanias in Eliacis bombyces σῆρας etiam vocatos, ſericum nere agnovit. Iſidorus 19. 27. *Sericum dictum quia id primum Seres miſerunt. Vermiculi enim ibi naſci perhibentur, à quibus hæc circum arbores fila ducuntur. Vermes autem ipſi Græcè βόμβυκες nominantur.* Unde Chryſoſtomus: Κἂν τὰ σηρικὰ ἱμάτια, ἀλλὰ σκωλήκων ἐστὶν ὕφασμα. Vide Voſſium in *Sericum*.

Seriphus, inſula maris Ægæi, una Cycladum inter Siphnum & Theram, quam Ariſtophanis Scholiaſtes in Acharnanes dicit eſſe νῆσον εὐτελεστάτην. h. e. *inſulam viliſſimam*; Seneca ad Helviam, cap 6. deſertam & aſperrimam: *Deſerta*, inquit, *loca, & aſperrimas inſulas Sciathum, & Seriphum pete.* Et apud Plut. de exilio, Stratonicus eò delatus cum ab hoſpite didiciſſet τοὺς ῥᾳδιουργοὺς *falſarios* in exilium mitti: Τί οὖν (εἶπεν) οὐκ ἐρρᾳδιουργήσαμεν, ὅπως, ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῶμεν. De eadem ſic agit Corn. Tacitus, ac ſi tota ſit ſaxum, de Caſſio Severo dicens lib. 4. Annalium: *Boniſque exutus, interdicto igne & aquâ, ſaxo Seripho conſenuit.* Seriphus ſcilicet, Euſtathio referente poſt Geographum, οὕτω τραχώδης ἐστιν, ὥστε κωμῳδεῖται ὑπὸ τῆς Γοργόνος τοῦτο παθοῦσα, ὡς τοῦ Περσέως αὐτόθι τραφέντος, καὶ τὴν τῆς Γοργόνος δεῖξαντος ἐκεῖ κομισθεῖσαν κεφαλήν, δι' ἧς τοὺς ἐκεῖ ἀπολίθωσεν. *Seriphos* igitur pro *Reſipho* dicta videtur per metatheſin, quia רציפ *reſiph* apud Phœnices *lapidibus ſtratum* ſonabat. Ovid. Met. 7.

——— *Planamque Seriphon,*
Marmoreamque Paron. ———

Idem lib. 3. de Art. Am.

Sic ubi veſtitæ preſſa Seriphos erat.

Juvenal. Sat. 10.

Ut Gyaræ clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Statius in Achilleide:

——— *Hinc ſpreta Mycones, humiliſque Seriphos.*

In hâc inſ. ranas prorſus mutas eſſe tradunt: unde proverbialiter *Seriphia rana* dicitur in homines mutos, ac dicendi, canendique prorſus imperitos.

Seſtus, urbs Europæ in litore Thracio, ab Abydo Aſiæ urbe Helleſponti anguſtiis dirempta, Herûs & Leandri amoribus nobilitata. Lucan. lib. 2.

Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo.

Muſæus:

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες. ———

Solinus cap. 15. *Omnis magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem, quibus ab Europâ Aſiaticam plagam vindicat. Hic quoque urbes duæ, Abydus Aſiæ eſt, & Seſtus Europæ.* Seneca in Thebaide:

Hinc quà reliquit nomen Ionis maris
Fauces Abydi Seſtos oppoſita premit.

Dionyſius in deſcriptione Orbis, verſ. 515.

——— Ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστὸς ὅπη καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο.

Plin. 4. 11. *Helleſpontus ſeptem ſtadiis Europam ab Aſiâ dividens, quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet: in Europâ Calipolin & Seſton; in Aſiâ Lampſacum & Abydon.* Xenophon 8. ſtadia videtur aſſerere: Διαβὰς καὶ εἰς Σηστὸν καταντικρὺ ὄντα Ἀβύδου, καὶ ἀπέχοντα οὐ πλεῖον ὀκτὼ σταδίων. Sic ille lib. 4. rerum Græcarum. Pomponius lib, 2. *Eſt & Abydo objacens Seſtus, Leandri amore pernobilis. Eſt ea regio in quâ Perſarum exercitus diviſas ſpatio pelagoque terras auſus pontibus jungere.* Vide *Abydus*.

Seſuvii, pop. Gall. Celt. Cæſar; quorum urbs *Exiſmis*, teſte Marliano in provinciâ Turonenſi. Aliis autem *Seez* urbs epiſc. in Normanniâ ſub archiepiſc. Rhotomagenſi.

Setabis, op. Hiſp inter Carthaginem & Saguntum, in loco celſo ſitum. Silius lib. penultimo:

——— *Excelſo nutrituum colle crearat*
Setabis. ———

In Strabone ſcribitur Σαίταβις, in Ptol. Σαίταβις, cum amne cognomine, & vicinâ Sætabiculâ. Nomen factum eſſe ſuſpicatur Bochartus ex שרי בוצ *Seri-buts*, i. e. *ſtamine*, vel *telâ byſſi*, quæ ibi texebatur Catullus:

Nam ſudaria Setaba ex Iberis
Miſerunt mihi muneri Fabullus
Et Veranius ———

Silius lib. 3.

Atque altrix celſâ mittebat Setabis arce,
Setabis & telas Arabum ſprevisse ſuperbas,
Et Peluſiaco filum componere lino.

Agrum habuit ſibi propinquum nomine *Spartarium*, à *ſparto*

lini

lini genere, ſive junci. Strabo ſiquidem σχοινῖτιν, i. e. *juncarium* interpretatur.

Seſæum, regiuncula in M. Græciâ inter Sybarim & Thurios, ubi *petra Seſæa* Lycophroni, teſte Barrio. Vide Steph.

Setantiorum portus, *Winander mere*, teſte Camdeno, portus Albionis in orâ Angliæ occiduâ inter Walliam & Scotiam, Devæ, ſeu Ceſtriæ urbi finitimus., Camdeno tamen videtur pro λιμὴν *portus*, λίμνη *lacus* leg. apud Ptol & *Winander mere* deſignari paludem in agro Lancaſtrenſi, a Ceſtriâ ad 6. m. p.

Seteia, *Dee-mouth* Camdeno, æſtus ſeu flu. Albionis in orâ Angliæ & Walliæ, inter Beliſamam & Tiſobium flu. Aliis *Merſey*, apud quem *Lerpool*, vel *Leverpool*, op. & portus in Comit. Lancaſtrenſi.

Setelſis, Jaccetanorum in Hiſp. Tarracon. urbs Ptol. *Aſtarlid* Marinæo.

Setia, urbs Campaniæ in Italiâ non procul à Tarracinâ, vino generoſo nobilitata, quod inde *Setinum* apellabatur. Mart. lib. 13.

Pendula Pomptinas quà ſpectas Setia campos.

Idem lib. 4. ep. 64.

———*Pendulamque*
Uni dedite Setiam colono.

Sil. lib. 8.

———*Ipſius menſis ſepoſita Lyæi*
Setia.

Juvenal. Sat. 5.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis.

Mart. 9. 3.

Inceſſura nives dominæ Setina liquantur.

Idem alibi:

Setinum dominæque nives, &c.

Plutarcho & Appiano Σητίνον. Strab. ac Ptol. Σητία. Vide Cluver. pag. 1021. Plin. 14. 6. *D. Auguſtus Setinum prætuliſſe curatu.*

Severiani, vulgò *Wilſhire Men.* teſte Lhuydo, quorum urbs *Severia*, *Saliſbury*, urbs Angliæ inter Wintoniam & Dorceſtriam.

Severus, mons Italiæ, teſte Servio in illud Æn.,7.

Qui Tetricæ horrentis rupes, montemque Severum.

Licet Marcellus Severum ibi adjectivè poſitum intelligat.

Siadæ, Anton. 7. inſulæ maris Britannici, oræ Gall. Celt. Boreali adjacentes ante Leonam, urb. Britanniæ minoris, ab eâ 7. leuc. in Cæc. Vulgò *les 7 Iſles*, teſte Camdeno *Siadæ* autem a numero ſic dictæ, *Saith* enim Britannis *ſeptem* ſignificat.

Sibæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Dionyſium pugnaverunt. Steph. Dionyſius verſ. 1141.

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σίβαι, καὶ Τάξιλοι ἄνδρες.

Ubi Σάβαι corruptè vulgò legitur, teſtibus Salmatio & Bocharto. Quippe in India *Sabas* nemo alias nominavit. Sed *Sibarum* meminere Strabo, Diodorus, Arrianus, Nonnus, &c. Et Strabo quidem eos collocat inter Indum, & Hydaſpen, quo loco Σίβας Dionyſius.

Sicambri, *Sigambri*, Strab. nunc *Geldrenſes*, teſte Marliano, pop. Germ. infer. inter Moſam & Rhenum; Sed verius Geldrenſes trans Rhenum ex Suetonio, qui eos ad ulteriorem Rheni ripam deſcribit, ubi etiam Zutphanienſes. Ovid. ad Liviam:

Nec tibi deletos poterit narrare Sicambros,
Enſibus & Suevos terga dediſſe ſuis.

Horat Carm. lib. 4. Od. 2.

———*Quandoque trahet feroces*
Per ſacrum clivum meritâ decorus
Fronde Sicambros.

Et Od. 14. ejuſdem libri:

Te cæde gaudentes Sicambri
Compoſitis venerantur armis.

Flavam eorundem cæſariem innuit Claud. 3. de laud. Stil.

———*Illinc flaventes Sicambri*
Cæſarie, nigris hinc Mauri crinibus irent.

Idem bello Getico:

Agmina quinetiam flavis objecta Sicambris.

Et in quarto Conſulatu:

———*Flavam ſparſere Sicambri*
Cæſariem.

Sidon Pannegyrico Aviti:

———*Flavus in pocula fracta Sicambris.*

Horum regio *Sicambria*. Claud. lib. 1. in Eutropium:

Miliset ut noſtris detonſa Sicambria ſignis.

Sicani, Hiſp. pop. Sicoris flu. olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Latium occuparunt, ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſ. vicinam Italiæ occupaverunt, & eam *Sicaniam* à ſuo nomine nuncupaverunt. Servius in illud Æn. 7.

Auruncæque manus, Rutuli, veteréſque Sicani.

Silius lib. 16.

Sicana nunc tellus, nunc Ibera [illegible] *cruorem.*

Hinc *Sicanis* fuerit Ovid. in Ibin.

Plurima quæ flammis Sicanis Ætna vomit.

Porro *Sicanos* à *Siculis* (uti putat Bochartus ὁ μέγας) neque gens, neque ſermo diſtinxit, ſed ſitus & varia, ut evenit in eadem gente factiones. Et Punica voce [illegible] *Sicani* dicti, qui Siculorum Pœnis erant proximi, qui *vicinos* dixeris. Hebræis enim & Syris *Saken*, cujus plurale *Sekanim*, *vicinum* ſonat. Diodorus Siculos cum Sicanis conferens ait: Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὰ μὲν πρὸς τὸν [illegible] μέρη κατῴκουν Σικελοί, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς Σικανοί. Huc facit illud Poetæ Æn. 5.

———*Nec litora longè*
Fida reor fraterna Erycis, portuſque Sicanos.

Sicca, *Sicca Veneria*, Ptol & Procop. *Veneria* Solino, colon. & urbs Africæ mediter. media inter Cirtam ad occ & Narangaram ad ort. Pop. *Siccenſes*.

Sichem, *Neapolis* Ptol. *Mamortha* Plinio urbs Samariæ apud M. Garizim exciſa, à Samaria 8 m p. diſtans. Heſych. Σίκιμα, ἡ νῦν πόλις, ἡ [illegible] ἱερῶν [illegible].

Sicilia, (vide *Trinacria*) Tyrrheni maris inſula, à Thucydide *Sicania* dicta; frumenti adeo ferax, ut non immerito olim *Rom. Imperii horreum* fuerit appellata. Namque & optimum triticum, & nobiliſſima vina gignit: de quo Plinius; qui lib. 10. cap. 10. auctor eſt Leontinos Siciliæ campos ſtipulas cum centeſimo germine fundere. Unde Πολυκάρπου Σικελίας apud Æſchil. in prom. v. Et ideo inter ſubſidia frumentaria Reip. Rom. hæc inſula Ciceroni memoratur pro lege Manilia oratione. Sil. lib. 14. ubi de Sicilia:

Multa ſolo virtus jam reddere ſemen aratris,
Jam montes umbrare oleæ, dare nomina Baccho,
Cornipedemque citum lituis generaſſe ferendis,
Nectare Cecropias Hyblæo accendere ceras.

Itaque mirum ab Eurypide in Phœniſſ. *infrugiferam* appellari. Sed id ad illa tempora referendum eſt, cum a Cyclopibus, ferendarum frugum ignaris, habitata inſula fuit, ut eruditè Grotius monet, quem vide, ſi lubet, Prolegomenis in illam Tragœdiam Poetæ. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, poſteaque impetu maris avulſa fuiſſe. Vide *Rhegium*. Vulgati Etymologi inde nomen traxiſſe volunt, qu. *Sicilita*, i. e. *reſecta*. Quanto melius Bochartus, qui duas tradit nominis notationes. Prima eſt hæc; *Siciliam* ſc. à Phœnicibus appellatam eſſe inſulam שכלול *Siclul*, i. e. *perfectionis*; quia inter omnes inſulas quæ notæ erant tunc temporis, facilè primas obtinuit Strabo lib. 2 Αὕτη δὲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν καθ' ἡμᾶς νήσων μεγίστη καὶ ἀρίστη. Altera eſt hæc. אשכול *Eſcol* Hebræis botrus eſt, ut & סגול *ſegol* Syris, vel סגולה *ſegula*, cujus plurale סגוליא *ſegulaia* pro botris. Quâ ipſa voce veriſimile eſt Phœnices Siciliam appellaſſe, qu. *botrorum inſulam*. Eſt enim vini feraciſſima. Populi *Siculi* quos *acutos* & *lepidos* Cicero tradit, Tuſcul. cap. 8. Et quia *lepidi*, idcirco iidem *ſales*, atque *facetias* idem tribuit 2. de Oratore, & in Verrinis. *Trilingues* Apuleius vocavit, quòd primò barbarè, deinde Græcè, & poſt Latinè locuti fuerint. Licet alii eâ voce *vafros* & *acutos* intelligunt. Quanquam neutra earum linguâ ſatis benè uterentur, quod Aſconius in Divinationem Ciceronis in Verrem notat. Hinc *Sicilicissitare* per jocum, pro Siculorum more malè Græcè loqui Prologo Menæchmorum Plautus dixit. Siculi olim vitam opiparam ducebant, ut apud Plat. lib. 3. *menſa Sicula*, & apud Athen. l. 14. ex Cratino, *ecquus Siculus* eſſent proverbio. Alio tamen tempore non deliciis ſed laboribus operam dantes militiæ inſerviebant, ut *Siculus miles* proverbialiter, teſte Zenodoto, de mercenario milite, ac de nullum miniſterii genus lucri causâ recuſante diceretur. Furaces quoque habiti ſunt; unde adagium apud Suidam: *Siculus omphacizat*, in eos qui vel vilia furentur, qualis eſt *omphax*. *Aula* quoque *Sicula* apud Juvenal. pro imperio duro, proverbio dicitur. Plin. 9. 53. *Murænæ in Siciliâ.* Mart.

Quæ natat in Sicula grandis Muræna profundo
Non valet exuſtam mergere ſole cutem.

Plura de Siciliâ videri poſſunt apud Fazellum, Cluverium, Bochartum, &c.

Sicilibra, Africæ Propriæ urbs. Anton. *Sicilippa* B. Auguſtino.

Sicinus, Ptol. *Sicynus* Melæ, *Sicenus* Straboni, *Sycinus* Plinio, *Oenoë* etiam Apollonio & Stephano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum. Prope Pholegandrum (inquit Bochartus) eſt *Sicinus*, de quâ præter Melam & Ptolemæum meminit Scylax & Apollonius lib. 1 & apud Schol. ibidem Theolytus, Xenagoras, Cleon, Curienſis & Aſclepiades Myrleanus. *Oenoë* quoque dicta fuit, διὰ τὸ εὐάμπελον, ut placet Etymologo

lingo & Apollonii Scholiaſti. Tamen Apollonius utrumque nomen è tabulis repetens Thoantem Lemni regem in arca huc delatum narrat ex *Oenoe* [illegible] *Sicinum* peperiſſe; unde factum, ut niſi prius *Oene*[illegible]de *Sicinus* diceretur. Et apud Scholiaſten etiam Xenagoras *Sicini* nomen deducit, ἀπὸ Σικίνου τοῦ Θόαντος καὶ Ναΐδος Νύμφης pro quo Etymologus ἀπὸ τοῦ Θόαντος Σικίνου καὶ Νύμφης Οἰνοηΐδος. Utrobique legendum Οἰνοΐδος. Mihi *Sicinus* tam fabuloſus quam *Oenoe*, vel *Oenois*. Et *Sicinus* vel *Sicenus* inſ. dicta videtur à paupertate: quia סכן *ſiccen* Hebræis eſt *indigere*. Miſera enim erat inſula & ignobilis. Proinde apud Laertium Solon Pholegandrum & Sicinum tanquam, inſulas obſcuri nominis, & parvæ rei ita apponit Athenarum celebritati:

Εἴην δὴ τότ᾽ ἐγὼ Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ᾽ Ἀθηναίου πατρίδ᾽ ἀμειψάμενος.

Sicoris, Hiſp. Tar. flu. non longè ab Ilerdâ fluens, juxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit. *Segre* Cluſio, *Agua Naval* Beuthero. Lucanus lib. 4.

———*Super hunc fundata vetuſtâ*
Surgit Ilerda manu: placidis prælabitur undis
Heſperios inter Sicoris non ultimus amnes:
Saxeus ingenti quem pons amplectitur arcu,
Hibernas paſſurus aquas.

Siculum mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modo in Tuſcum, modo in Ionium pelagus influit, vorticoſum, Scyllæ & Charybdis ſævitiâ inclytum. Hor. l. 2. Carm. Od. 12.

Nec durum Annibalem, nec Siculum mare
Pœno purpureum ſanguine.

Ovid. *Siculum profundum* appellat. Met.

———*Ratibuſque inimica Charybdis*
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Silius *Siculum pontum* lib. 1.

———*Avet Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Sicum, urbs Dalmatiæ maritima in Liburniæ confin. inter Jaderam ad occ. & Salonas ad ort. ferme 50. m. p.

Sicyon, *Baſilica* Sophiano, urbs Peloponneſi, Sicyoniæ regionis caput; quæ & *Ægialea*, & *Ionia*, teſte Strabone, ac *Demetrias*, teſte Plutarcho dicta eſt, inter Corinthum & Elidem, oleo abundans ac celebris. Virgil Georg 2.

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Ovid. 4. Pont. eleg. 15.

Quot Sicyon baccas, quot parit Hybla favos.

Idem in Ibin:

Aut ut oliviferâ quondam Sicyone fugato.

Statius Theb 4.

Qui Drepani ſcopulos, & oliviferæ Sicyonis
Culta tenent.———

Sicyonii Mollitiei maximè apud Cic. notantur, præſertim in calceis apud Athen lib. 4. & Lucian. in Rhetore. Lucilius:

Et pedibus lævâ Sicyonia demit honeſta.

Lucretius lib 4.

Unguenta & pulchra in pedibus Sicyonia rident.

Sicyone etiam præcipua fuit marmoris & metallorum officina: ibique Dipœnus & Scyllis primi ſculpturæ marmoris operam dedere.

Sida, vel *Side*, urbs Pamphyliæ maritima apud Ciliciæ confinia, inter oſtia Eurymedontis ad occ. & Coraceſium urb. ad ort Pop *Sidetæ*. Vide Gronov. diſſert. Ep. p. 38. *Sida* item Nicephoro, locus Palæſtinæ à Cæſareâ 50. ſtad. diſtans. Prior *Chriſonda* Nigro, *Scandalor*, vel *Candalor* Moletio

Sidene, reg. Cappadociæ, in quâ *Siden* op. juxta Themiſcyram, in orâ maris Euxini. Pop. *Sidens* Plinio, & *Sidenum* flu. Polemonium urb. alluens. *Sidene* item urbs Lyciæ Steph.

Sidens, Germ. pop. Ptol quorum reg. *Setinerland*, in orâ Pomeraniæ. *Sideni* quoque pop & urbs ac emporium Arab. Fel vulgò *Zeden*, ad fin. Arab. apud Meccham, inde 12. m. p. diſtans.

Sidenum, vide *Sidene*.

Sidia, reg quædam, ſic rectè legitur apud Stephanum, cui *Tios* civitas eſt Sidiæ.

Sidicinum, urbs Campaniæ. Hinc *Sidicinus*. Virgilius Æn. 7.

Aurunci miſere patres, Sidicinaque juxta
Æquora———

Alio nomine *Teanum* dicebatur Plin. 3. 5. *Teanum Sidicinum cognomine*. Strabo quoque Σιδικινῶν meminit. Et Horat epiſt. 1. lib. 1.

———*Cras ferramenta Teanum*
Tolletis fabri.

Pop. *Sidicini*. Livius lib. 8. *Tertes jam Sidicinis, aut ipſi moverant bellum, aut moventibus auxilium tulerant, aut cauſa armorum fuerant.* Silius lib. 12.

Tum Sidicina legunt peninſulis arva manipl.

Sidon, i. e. *venatio*, aut *inſidiatio*, five *viaticum*, vel *cibarium*, aut *navis judicis* Filius Chanaan Gen 10. Boſlerianus in Lexico Chaldaico צידן per *admirationem* explicat, quod non ſine admiratione ſe legere teſtatur Bochartus. In loco quem citat ex libro *Vaikra rabba* nil tale habetur: nec ibi explicatur *Sidon*, ſed ציא vel תמיה ex Dan. 14. idque voce Græcâ אונוס ὄψος, i. e *admirantis vox*, ut Græci & Vulgatus habent. Itaque hæc [illegible] Sed verum eſſe puto quod *Sidonem* ſcribit Trogus *a piſcium ubertate* ſic appellari. Nam *Said*, i e. *piſcatio*, hodieque *Sidon* dicitur, ut Galilææ op *Bethſaida*, quo *domum piſcationis* dixeris. Nam Sidoni minus congruit, quam Hebræi nos docent eſſe ad mare piſcoſiſſimum. Itaque cum Gen. 10. 15. legitur Sidon fuiſſe Chananis primogenitus, per Sidonem intellige Sidoniorum patrem, vel Sidonis conditorem, quocunque fuerit nomine Ex quo loco Sidonem diſcimus fuiſſe valdè vetuſtam, ut quæ conditorem habuerit Chami nepotem, Noachi pronepotem. Itaque licet Tyrum Sidonis æmulam, *antiquam* & *Cadmeam*, & *Ogygiam* Poetæ paſſim appellent; & Tyrii Eſaiæ 23. 7. & Herodoto l. 2 2. antiquitatis nomine plurimum ſeſe efferant tamen Sidoni Tyrus cogitur ſubmittere faſces, & illam pro parente agnoſcere. *Poſt multos deinde annos* (inquit Trogus lib. 18.) *à rege Aſcaloniorum expugnati Sidonii, navibus appulſi Tyrum urbem ante annum Trojanæ cladis condiderunt.* Id eſt, Joſepho interpretante, lib. 8. Antiqu. annis 240. antequam templi fundamenta jeciſſet Solomon. Proinde cum de Sidone agatur in libris Moſis & Joſue, & Judicum, & in vaticinio Jacobi Patriarchæ, qui vixit diu ante Moſem, de Tyro nihil reperimus ante tempora Davidis, niſi quis מבצר צור Joſ. 19. 29 putet eſſe *Palætyrum*. Itaque, ut obſervat Strabo; Οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ τὴν Σιδόνα τεθρυλλήκασι μᾶλλον. Et Homerus qui Sidonis & Sidoniorum meminit in tot locis, Tyrum ne nominat quidem. Jam ſi de magnitudine certamen inſtituatur, in libro Joſoe *Sidon* appellatur רבה *magna*, i e. inter Phœnicias urbes maxima. Diodorus lib. 16. πλούτῳ τε καὶ ταῖς ἄλλαις χορηγίαις ἡ πόλις πολὺ προεῖχε τῶν κατὰ τὴν Φοινίκην πόλεων· τὸ δὲ μέγιστον τριήρεις καὶ πεντήρεις εἶχε πλείους τῶν ἱκανῶν. Pomponius 1. 12. *Adhuc opulenta Sidon, antequam à Perſis caperetur, maritimarum urbium maxima.* Sed Tyrus illi deinceps, ſi Straboni credatur, ἐνάμιλλος *conferenda*; ſi Curtio *præferenda*. Is enim Tyrum affirmat & claritate & magnitudine, ante omnes urbes Syriæ, Phœniceſque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. Vide *Tyrus*. Sidonis Achilles Tatius, ſtatim operis initio duos deſcribit portus anguſto aditu & lato ſinu, in quorum interiorem naves hyeme ſe recipiunt, quia tutior eſt ſtatio. Cæterum Tyrus a Sidone diſtat ſtadiis fere 200. Ita habetur in Strabone. In medio Sarepta nomen habet ab æris & ferri fuſione, cujus ibi magnum fuiſſe proventum, Hebræi colligunt ex benedictione Aſer horum locorum incolæ. Deut 33. 25. *Ferrum & æs ſub calceo tuo.* Atque huc omnino pertinet illud Eumæi Sidonii apud Homerum antiquitatis ſedulum indagatorem:

Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι

Nec erat cur interpretes Poëtæ verba traherent in alienum ſenſum, quia circa Sidonem æris fodinæ nullæ fuiſſent. Tyri & Sidonis incolis indulſerat Deus ingenium acre, vividum, & ad omnia flexile. Arithmetica & Aſtronomia ab iis manarunt ad Græcos. Et, ut taceam recentiores, Sidoni Mochus de atomis philoſophari cœpit ante Trojani belli tempora. Et Abdemonus Tyrius quæſtionibus propoſitis Regem Solomonem provocare auſus eſt. Sed præcipua celebritas ex mechanicis artibus, Tyri mixtura purpuræ, Sidoni vitraria & textura ſindonum ex lino tenuiſſimo feruntur inventa primum. Et fabrorum peritiam impensè laudat Solomon ad Hiramum Tyri regem. 1. reg. 5. 6. *Noſti non eſſe quenquam inter nos qui ſciat cædere ligna ut Sidonii.* Hinc eſt quod Homerus appellet πολυδαιδάλους, & ſi quid concinnum in veſtibus, aut in vaſis affabrefactum, aut ludicrum in crepundiis, id tribuere ſolet Sidoniorum induſtriæ. His artibus illorum opes in immenſum brevi crevere, dum iis vacare licuit, per longæ pacis otium. Nam pacatè diu vixiſſe præ cæteris mortalibus vel hinc colligas quod Jud. 18. Sidonii proponuntur in exemplum ſummæ ſecuritatis. Ita enim habetur verſ. 7. de Lais incolis: *Habitabant ſecurè, pro more Sidoniorum, quietè & confidenter.* Long. 67. 00. Lat. 33. 06.

Siga, colon. & urbs Maurit. Cæſar. Ptol. regia quondam Syphacis, inter oſtia Malvæ ad occ. & Quiſam urb. ad ort. apud oſt. *Sigæ* fluvii, *Areſgol* Marmolio. *Hunaim* Caſtaldo. Aliis *Zerzen*. Flu. *Tenne* dicitur Caſtaldo.

Sigania, Colchidis flu. Plin. quem Arrianus Σιγγάμην vocat,

vocat. Ptolemæus Σισύριον opidum, ſic (ut eſt veriſimile) à flu. dictum, inter Cyaneum flu. & Neapolin collocat.

Sige, urbs Troadis. Gentile *Sigites* Stephano, qui & *Sigeum* promont. & op. Troadis Ajacis ſepulcro nobilitatum eſſe ſcripſit. Dictum Σιγεῖον, ut quidam volunt, ἀπὸ τῦ σιγᾷν, h. e. à *ſilendo* eò quòd Hercules præmio ſuo à Laomedonte fraudatus, diſſimulato ſeceſſu, ibi ſe occultarit, indeque ſilentio magno reverſus urbem repente adortus ceperit. Alii per antiphraſin ſic dictum putant, quòd nullum ibi unquam ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. *Janizari* hodie Nigro, Sophiano, & Bellonio dicitur. Hinc *Sigeus* adjectivum. Virgil. Æn. 2.

Sigea igni freta lata relucent.

Item *Sigeius*. Ovid. Met. 13.

———Sigeia torvo

Litora proſpexit.

Idem ep. primâ:

Hac ibat Simois, hic eſt Sigeia tellus.

Sigillaria, vicus Romæ, ubi *ſigillaria* vendebantur. Gellius lib. 5. *Apud Sigillaria forte in librariâ ego & L. Paulus poeta conſederamus.*

Sigindunum, Myſiæ ſup. op. Ptol. quod Niger *Simedro* vocat. *Singidunum* Antonino. *Sigidunum* Zoſimo lib. 3.

Sigius, Mons Gall. Narbon. à quo ſinus Galliæ incipit. *Setium* Ptol. & Avieno. *Capo de ſet* Cluſio.

Signia, Latii op. in cujus agro vinum naſcebatur mirè auſterum, ideoque ventris profluvio ſedando utile. Martialis lib. 13.

Potabis liquidum Signina morantia ventrem.

Silius lib. 8.

———Spumans immitem Signia muſto. Strab. lib. 5. ubi de Signiâ: Ἡ δὲ ἐπιφανέστατον τὸ κοιλίας τὸ Σίγνιον καλούμενον. Ideo Plin. 14. 6. *Quod Signiæ naſcitur auſteritate nimiâ continendæ alvo utile inter medicamenta numeratur.* Σίγνινα Stephano ſive potius Σιγνία. Σιγναία, Dionyſio, vel melius Σίγνεια. Σίγνιον vero Plutarcho dicitur in Syll. Long. 36. 50. Lat. 41. 30.

Sila, ſilva Brutiorum maxima juxta Apenninum M. Virg. Æn. 12.

Ac velut ingenti Sila, ſummòne Taburno, &c.

Silarus, flu. Picentinorum, illos à Lucanis dividens, medius fere inter Salernum ad occ. & Pæſtum ad ort. Hujus flu. ea fertur eſſe natura, ut virgulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. 2. 103. *Sili* Nigro. Virgil Georg. 3.

Eſt lucos Silari circa, ilicibuſque virentem

Plurimus Alburnum, volitans, cui nomen aſilo.

Silius lib. 8.

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt

Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis.

Strabo lib. 5. Σιλάριδος ποταμοῦ meminit ἐφ᾽ οὗ (inquit) τοῦτ᾽ ἴδιον ἱστορεῖται, τὸ καθιέμενον εἰς αὐτὸ φυτὸν ἀπολιθοῦσθαι.

Dionyſius:

Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν, ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην

Φαίνονται προχοαὶ Πολυκαρπέος Σιλάροιο.

Lucano *Siler* dicitur, lib. 2.

———Radenſque Salerni

Culta Siler.———

Sileſia, prov. ampla Germ. & regno Bohemiæ adjecta à 3. ſeculis, cum antea fuerit pars regni Poloniæ. Hodie ſubeſt dominio Auſtriacorum. Terminatur ab oriente Poloniâ, à ſept Marchiâ Brandenb. ab occ. Luſatiâ & Bohemiâ, & à merid. Moraviâ & Hungaria ſuper. Totius prov. cap. eſt Uratiſlavia ad oderam fluvium.

Sillina, inſ Angliæ, vulgò *Silly* Sulp. Severus l. 2. ubi de Inſtantio Priſcilli amicâ: *Ad Sillinam inſulam, ultra Britanniam deportatus.*

Silures, *Silyres* Ptol., pop. Albionis inter Demetas ad occ. & Atrebatios in ort. quorum reg ſeu tractus *Weneeland*, teſte Lelando; al. *Southwales*, quorum urbs *Venta Silurum* vocatur. *Silures* autem Camdenus ſtatuit in Herefordiâ, Radnoriâ, Brechiniâ, Monumethiâ, & Glamorganiâ.

Silurum inſulæ, vulgò *The Sorlings*, & Anglicè *Silley*, teſte Ortelio, ab occiduo Angliæ promont. 6. leuc Germ. diſtantes inter Waterfordiam urb Hiberniæ ad Bor. & 34 Senam inſ. Britanniæ minoris vicinam Gobeo promont. 26. Vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 39.

Simæthus, Siciliæ flu. non procul à Catanenſi urbe. fluit enim in agrum Catanenſem, teſte Strab. lib. 6. Græcè Σύμαιθος ποταμός; Latini poſtea ſimpliciter ſuis literis ſcripſerunt *Simæthus*, unde tandem factum *Simetus*. Alii hinc Grammatici, vel exſcriptores, quibus dictitatum fuit apud Virgil. atque Ovid ac Macrobium idem vocabulum, facere *Simæthus* & *Simethus*, ac *Symetus*, ut variè eorum auctorum varia referunt exemplaria. Apud Ptol. legitur Συμαίθου ποταμοῦ ἐκβολαί. Sed Συμαίθου ſcripſiſſe ipſum Ptolemæum, argumento eſt vocabulum opidi mediterranei apud eundem Δύμαιθος, quod & ipſum corruptum a Σύμαιθος, ſeu rectius Σύμαιθος; unde opidani *Symæthii*. Apud Theocritum antiquiſſimum poetam natione Siculum, Idyllio 2. nomen mulieri ab hoc fictum legitur Σιμαίθα; quanquam eodem nomine memoratur meretrix Megarenſis, Alcibiadis amica, Heſychio, Suidæ, Phavorino, & aliis. Porro Virg Æn. 9. ita canit:

Stabat in egregiis Arcentis filius armis,

Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Iberâ,

Inſignis facie; genitor quem miſerat Arcens

Eductum Martis luco, Simæthia circum

Flumina, pinguis ubi, & placabilis ara Palici.

Ad quæ ita Servius: *Symæthus fluvius eſt Siciliæ, à rege Symetho dictus, haud longè ab urbe Catinenſi: circa quem ſunt Palici Dii.* Vibius in Catalogo: *Simetus* Siciliæ, vicinus Palicis. Ovid. Faſt. lib. 4.

Quaque Simethæas accipit æquor aquas.

Idem 13. Met nympham ei adfingit *Simethidem*.

Acis erat Fauno, nymphâque Simethide cretus.

Hinc de eodem Acide ita poſtea:

Terga fugæ dederat converſa Simethius heros.

Silius lib. 14.

Qui fontes Vaga druſa tuos, & pauperis alveî

Hipparim, ac facilem ſuperari gurgite parco

Pantagiam, rapidique colunt vada flava Simethi.

De nomine Bochartus ut Adranus (inquit) in Cynamoſorum, ita Cynamoſorus in Symæthum influit, amnem Siciliæ, totius inſulæ ampliſſimum, de quo ſic Cluverius lib. 1. cap. 10. *Symæthus igitur eſſe deprehenditur is qui non modo inter Pelorum inter Pachynumque litore, ſed totius inſulæ maximus*, &c. Itaque tam à magnitudine ſumptum eſt *Symæthi* nomen quam inſulæ *Samathus*, de quâ Stephanus: Μάγνα, νῆσος, Ἀλέξανδρος ἐν τετάρτῳ Λιβυκῶν, ἡ κατὰ τὴν Λιβύην φωνὴν Σαμαθὼ, ὅ ἐστι μεγάλη. Pro *Symætho* autem & *Samatho*, Afri, h. e. Pœni dicebant עצימה *Aſumath*, & עצמה *Aſamath*, vel etiam *Sumeth*, & *Sameth* per Aphæreſin apud illos receptiſſimam. Radix עצם *Aſam* Hebræis, *numeroſum eſſe* ſig. Sed verbum diſcretæ quantitatis tranſlatum eſt ad continuam. Hæc ille ſubdit. Τὰς ἐν Συμαίθῳ κεστρεῖς, *in Symætho mugiles*, qui hodieque ſunt in pretio commendat Athen. l. 1. Itaque in loco ex Cyclope Antiphanis, quem lib. 7. idem citat, omnino legendum, ἔστω δ᾽ ὑμῖν κεστρεὺς Συμαίθιος, non Ὑμήττιος, ut habent noſtri codices. Quis enim mugiles procreari dixerit in Atticæ monte Hymetto? Sed neque mendo vacat quod in Polluce legere eſt, κεστρεὺς ἐν Σκιάθῳ: Et in Clemente Alexandrino lib. 2. Pœdag. Τὰς ἐν Σκιάθῳ κεστρεῖς. Utrobique enim *Sciathus* eſt pro *Symætho*; ſed hæc obiter.

Simbruvius, vel *Simbruvini*, lacus in Tiberim defluens, per quem Anio ferebatur. Silius lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur

Simbruvio.———

Ubi tamen Lipſius ex Livii lib 8. mavult *Imbruvio*: itaque reponit in Tacito. Simbruvii autem gelu ſanum pronunciant medicorum filii Celſus. 4. 5. *Conſiſtere in gelidis, medicatiſque fontibus, quales Cutilianarum, Simbruvianarumque ſunt, ſalutare eſt.*

Simeni, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Axon*, teſte Lelando, ad Alanum flu. in fin. Damnoniorum. *Hamſhirenſes* vero ſunt Nevyllio. Revera autem fuerunt iidem qui *Iceni*, in ora maris Germ. ubi hodie Nordovolgæ & Sudovolgæ.

Simois ensis, flu. Troadis, qui ex Ida monte labitur per campum Trojanum, qui ab eo dicitur *Simoeſius*, & mari appropinquans commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur qui exit in Helleſpontum juxta Sigeum promontorium. Dionyſius v. 812.

Ξάνθῳ ἐπ᾽ ἱερῷ ῥέοντι καὶ Ἰδαίῳ Σιμόεντι.

Virgil. Æn. 1.

Tune ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ

Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Vide *Scamander*. Maximam autem fluviis hiſce famam Ilium, cujus mœnia olim præterlabebantur, conciliavit; unde *famâ quam naturâ majora eſſe flumina*, affirmat Mela l. 1. c. 18. Item flu. Siciliæ. Strabo lib 13. Οἱ δ᾽ εἰς Αἴγεσταν τὴν Σικελίας φασὶ κατάραι τὸν Αἰνείαν σὺν Ἐλύμῳ Τρωῒ καὶ Ἔρυκα, καὶ Λιλύβαιον κατασχεῖν καὶ ποταμοὺς περὶ Αἴγεσταν προσαγορεῦσαι Σκάμανδρον καὶ Σιμόεντα. Nempe ab eorundem nomine fluminibus in priſtinâ patriâ Troade. Sic enim eodem libro antea, οἱ δὲ ποταμοί, ὅ τε Σκάμανδρος καὶ ὁ Σιμόεις μικρὸν ἐμπροσθεν τῆς νῦν Ἰλίου συμβάλλουσιν, εἶτ᾽ ἐπὶ τὸ Σίγειον ἐκδιδόασιν.

Sina, mons Arab. Petræ excelſus, qui & *Sinas*, *Synens* Trogo, *Synaus* Joſepho, ubi olim urbs epiſc. ſub Arch. Petrino, ab Hieroſolym. 300. m p. Etymologus falſo deducit ab ἐκ ἰνὸς, ὅτι ἐκεῖ ἐδόθη ἡ τοῦ νόμου δύναμις.

Sinda, urbs Piſidarum. Strab. lib. 12. Ἐστὶ δὲ τῆς Φρυγίας ὁμόρος καὶ τῇ Καρίᾳ Τάβαι, καὶ Σίνδα, καὶ Ἀμβλαδά. Pop. *Sindenſes*. Livius: *A Cibyra per agros Sindenſium exercitus ductus.*

Sinæ, pop. Aſiæ extremi ad ort. ultra Indiam extra Gangem, *Chineſi* hodie; ut reg. eorum *le China*, mari Eoo expoſita, inter Indiam & Sericam. Doctiſſ. Iſ. Voſſ. ad illa verba, Melæ lib. 1. cap. 2. *Seres media Eoæ partis incolunt*: Rem (inquit) acu tetigit, cum Seras media Eoi literis tenere ſcribit. At vero quantum à veritate rece ſit Ptol. & qui eum ſequuntur, qui in tractum Aſiæ, qui eſt ultra Auream Cherſoneſum, ac Sinum magnum Auſtrum verſus vaſtè adeo extendit, ac Sinas in eo collocat? Sinenſes hodiernos antiquorum Seras qui eſſe dubitat, is quoque dubitet licet, idemne nunc atque olim Sol luxerit. At vero inſigniter falluntur, qui exiſtimant Sinas, vel Thinas veteribus celebratos, eoſdem eſſe ac ſint Sinenſes vulgo dicti. In toto eo regno, Sinæ, & Sinenſium nomen ignotum eſt. Genus illud hominum omne id ſcit, quod ſparſim norunt exteræ gentes, quæ cum iis comparatæ pro barbaris merito haberi poſſint, ſi ſolos exceperis Græculos; unum tamen hoc ignorant vocabulum. Sed ſane merà factum eſt imperitiâ, ut vaſtum illud Serum imperium, quo nullum in orbe unquam illuſtrius fuit, Sinarum nomine cognoſcatur. Mirum nemini obſervatum hactenus. Sinas eſſe regnum iſtud quod vulgò *Siam*, vel *Sian*, vel etiam *Siam* adpellatur. Sinarum metropolim Sinas, vel Thinas vocat Ptol. Quis dubitare poſſit, quin illa ſit ea ipſa, quæ nunc *Siam* appellatur, regia nempe Siamenſium, ac ſita in inſ. ad orientalius oſtium flu. dicti *Menam*, quod *matrem aquarum* Indi interpretantur. Longè is oritur è lacu *Chiamay*, ac totus in ditione Siamenſium fluit, donec tribus tandem oſtiis in Oceanum effluat. Regnum hoc etiamnum nobile, olim tamen multò fuit nobilius. Diminutum eſt multum, ex quo reges complures hinc à multis ſeculis ſubditi rebellare cœperunt. Illo tempore, nondum detectâ illâ Tartariæ parte, quæ orientem verſus excurrit, non niſi tria ultra Indum vaſta imperia noſcebantur, Serum, Indorum, ac inter utroque ſitum, Siamenſium, quod veteres Sinarum adpellarunt. Quicquid à Gange Seras aduſque interjacet, id olim reges Siam poſſederunt. Primi Arabes Seras cum Sinis confuderunt, quorum errorem poſtea ſecuti ſunt alii. Verum hæc obiter, ut oſtenderemus quos vulgo Sinenſes dicimus, rectius Seras adpellari, Sinas vero antiquorum hodiernos eſſe Siamenſes.

Sinarum Imperium pars eſt ampla Aſiæ, maximè in ort. extenſa, cultiſſima, mirè rigua & fertilis. Ejus lim. ſunt à Sept. regna Tangutum & Nihulhanum, in Tartariâ magna, a quâ ſeparatur, partim montibus excelſis, & partim muro 500. fere leucarum; ab occ. Indiâ extra Gangem, & regnum Anamiticum, à mer. mare Eoum, quod & Sinicum, à quo ſeparatur etiam ab oriente à Japoniâ. Alias proprios habuit Imperatores; ſed ab an. 1630. variè vexata à Tartaris, tandem ipſis ſubeſt, & imperatorem habet Tartarum commorantem Pechini, quæ urb. imperii cap. eſt in prov. cogn. Dividitur tota reg. in 15. provincias peramplas ſeu regna, de quis varii varia ſcripſere. Sed tu vide Atlantem Sinicum Martinii, qui Sinas fuſius deſcripſit.

Sindi, pop. Scyth. Europ. ad Mæot. palud. incolentes. Val. Flaccus lib. 6.

Degeneresque ruunt Sindi, glomerantque paterno
Crimine. ———

Dionyſius verſ. 681.

Σινδοί, Κιμμέριοί τε, καὶ οἳ πέλας Εὐξείνοιο
Κερκέτιοι τ' Ὀρέται τε, καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Singara, urbs Arab. juxta Edeſſam. Steph. Item mons Meſopotamiæ cum urb. cognomine apud Tigrim flu. Ptol. Dicitur & *Singoras*. *Sinna* Nigro, *Atalib* aliis dicitur.

Singidonum, urbs Pannon. infer. apud Sirmium urb. Hodie pagus modicus eſt, & *Sigetincz* dicitur Lazio.

Singidunum, urbs Myſiæ ſuper. apud Danubium *Zenderin* Lazio. Long. 45. 10. Lat. 45. 20.

Singilia, vel *Syngilia* urbs Hiſp. Bæt. inter Aſtigi 25. & Malacam 7. leuc. vulgò *Antequara*.

Singilis, & *Singulis* Plin. & *Singilius* Iſidoro, Hiſp. Bæt. flu. ex agro Granatenſi oriens, ac apud Singiliam urb. decurrens, & per Aſtigim in Bætim fluens. *Xenil* Morali, *Guadaxenil* Navagero.

Singiticus ſinus, ſinus Macedon. Ptol. *Elisacus* videtur à Diodoro Siculo nominari lib. 11. *Golfo di monte Santo* dicitur Caſtaldo.

Sinonia, inſ. maris Tyrrheni, inter Palmariam & Pontias. Ex quo errare Pinetus deprehenſus eſt illam *Janues* indigitans, cum *Janues* Dianium ſit Igilio proxima. Error item in Theſ. Ling. Lat. eſt, in quo inſula Corticæ nominatur, à quâ longiſſimè diſtat.

Sinope, colon. & urbs maritima Paphlagoniæ, inter Cytorum ad occ. 164. & Amiſum ad ort. 139. m. p. olim Mithridatis regia. Fuit quoque Diogenis patria. Ovidius Pont. 1. 4.

Non Doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.

Val. Flac. lib 6.

Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope;
Nympha prius, blandiſque Jovis quæ luſerat ignis
Cælicolis immota procis. ———

Apollonius Rhodius:

Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονός. Ἔνθα Σινώπην
Θυγατέρ' Ἀσωποῖο καθείσατο, καὶ οἱ ὄπασσε
Παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς ὑποσχεσίῃσι δολωθείς, &c.

Dionyſius Periegetes:

Ἔνθεν Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο
Λευκὸν ὕδωρ προΐησιν Ἐνυάλιος Θερμώδων.
Ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δέξατο Σινώπην,
Καί μιν ἀπηχθήρηε φρένας τερπνοῖο γάμοιο,
Ζηνὸς ἐρασμονίησιν· ὁ γὰρ φιλότητος ἔρωτι
Ἰσχανόων, πόρεν ἀμφιέσασθαι ἐκ θαλάμοιο·
Ἐκ τ' ἄρ καὶ πολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔθεντο.

Sinopen autem Amazonum unam fuiſſe, & ab eâ urb. hanc dictam teſtatur Andron. apud Etymologum in voce Σινώπη. Ὁ δὲ Ἄνδρων φησὶν μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον παρὰ τὸν βασιλέα τοῦ τόπου, πιοῦσαν τὸν πλεῖστον οἶνον προσαγορευθῆναι Σινώπην· μεταφραζ. δὲ τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν. Atqui non Σινώπη id ſign: ſed Σανάπη, quomodo ei ſcribendum fuerat. Auctor Scholiorum ad 2. Apollonii Rhodii librum: Ἐπεὶ δὲ οἱ μέθυσοι Σανάπαι λέγονται παρὰ Θρᾳξίν, ᾗ διαλέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες, κληθῆναι τὴν πόλιν Σανάπην, ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπην. Sic Scribendum. Heſychius: Σανάπην τὴν οἰνώδη, Σκύθαι. Sic lege, vulgo enim conſpurcatiſſimus hic locus.

Sineis, vel *Sinetes*, Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Hom. Iliad. α. ubi de Vulcano:

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ ——
Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Idem de eodem Ulyſſeâ θ.

Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

Apollonius lib 1. Argonaut.

Αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀκραὴς ἀέντος
Εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηίδα Λῆμνον ἵκοντο.

Ubi Scholiaſtes: Σιντηίδα] ἐπιθετικῶς Σιντηὶς ἡ Λῆμνος· Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶτον ᾤκησαν, βλαπτικώτατοι ὄντες. Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν. Pergit poeta:

Ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
Νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι,
Δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
Ἀνέρες ἐχθήραντες. ———

Scholiaſtes: Αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ἐπὶ πολὺ τῆς Ἀφροδίτης τιμῆς κατολιγωρήσασαι καθ' ἑαυτῶν τὴν θεὸν ἐκίνησαν. Πάσαις γὰρ δυσοσμίαν ἐνέβαλεν, ὥστε μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν.

Sinueſſa, colon. & urbs Campaniæ, non procul à Liri flu. ubi Minturnæ urbs extincta. Hujus ager *Sinueſſanus* dictus eſt copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Martialis 13. 108.

De Sinueſſanis venerunt Maſſica prælis.

Mollis Sinueſſa Martiali dicitur 6. 42. Hinc *Sinueſſanus*. Martialis 11. 83.

A Sinueſſanis conviva Philoſtratus undis.

Horatius:

Inter Minturnas Sinueſſanumque Petrinum.

Sinueſſa hodie nominari tradunt Leander & Goltzius, qui dicit tantum ſupereſſe ruinas, & exiguum opidulum, hodie *Rocca di Mondragone* dictum. Sane ſerpentibus olim abundantem fuiſſe Sinueſſam teſtatur Ovid. Met. lib. poſtremo:

Vulturnus, niveiſque frequens Sinueſſa colubris.

Sinope quondam dicta fuit. Plin. 3. 5. *Colonia Minturnæ, opidum Sinueſſa, extremum in adjecto Latio, quam quidam Sinopen dixere vocitatam.* Livius lib. 10. deſcribit eam juxta agrum Falernum: *Ubi Sinope, inquit, dicitur Græca urbs fuiſſe, Sinueſſa deinde ab colonis Romanis adpellata.* Strabo lib. 5. Ἡ Σινόεσσα ἐν Οὐεσκίνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· σῖνος γὰρ ὁ κόλπος. Σινόεσσα dicitur Plutarcho in Othone, *Sinueſſa tepens* dicitur Silio lib. 8. Ab aquis commendatur. Tacitus Ann. 12. *In tantâ mole curarum Claudius valetudine adverſâ corripitur, refovendiſque viribus, mollitie cœli, & ſalubritate aquarum, Sinueſſam pergit.* Plin. 31. 15. *In eadem Campaniæ regione Sinueſſanæ aquæ ſterilitatem fœminarum & virorum inſaniam abolere produntur.* Hinc Mart. 11. 8.

Dic & ſteriſcam ſe forſitan altera mœcha
In Sinueſſanos velle ſedere lacus.

Siphnos,

Siphnos quæ & *Meropa*, teſte Steph. ſeu *Meropis*, & *Acis*, teſte Plin. *Sifanto* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Melon ad Auſtr. & Delon ad Arctos. Siphnum (inquit vir magnus Phaleg. col. 1. 14.) cæteris miſeram auri & argentifodinæ in immenſum locupletarunt. Euſtathius: Λέγον) δὲ πολὺ ἀκμάζειν τοῖς πράγμασιν οἱ Σίφνιοι, καὶ πλουτεῖν μάλιστα, διὰ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐν τῇ νήσῳ ἦσαν μέταλλα. Ita etiam Herodotus Muſâ 3. Νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, ἅτε ἐόντων αὐτοῖσι ἐν τῇ νήσῳ χρυσέων καὶ ἀργυρέων μετάλλων, οὕτω ὥστε ἀπὸ τῆς δεκάτης τῶν γινομένων αὐτόθεν χρημάτων θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοιος τοῖσι πλουσιωτάτοισι. Et vetus auctor apud Suidam in Σίφνιοι Οὗτοι πλουσιώτατοι ἐγένοντο οὐ μόνον τῶν νησιωτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἠπειρωτῶν εὖ μάλα συχνῶν, ἕως μὲν ἦν τῆς δεκάτης ἐς Δελφοὺς ἀπάγοντες εὐτύχουν, καὶ ἐπείθοντο τῷ χρησμῷ τῷ θεοῦ ἀφελόντες, τὰ δὲ πλέω αὐτοῖς ἀπέδοσαν οὐχ, ἐσβέσθη ἀργυρείων μετάλλων. Idem Suidas & Phavorinus. Ἰουλήτης εἶναι, καὶ παράλληλος τῷ τείχει, ἐν Σιφλῷ (lege Σίφνῳ) ὅπου κατακλύσματα τοῖς ἐργαζομένοις τὰ χρύσεια μέταλλα. Ab hâc opulentiâ *Siphnus* Phœnicè dicta eſt צפנא *Sephna*; quia צפן *ſaphan*, eſt *recondere*. Græci reddunt θησαυρίζειν, Prov. 1. 18. Et צפוניך *ſephunim* ſunt *theſauri reconditi*, Symmacho ἀπόθετα, Pſal. 17. 15. Quomodo Siphnii ex his opibus in ſummam inopiam inciderint, diſcere eſt ex Herodoto & Suidâ. Heſychius: Σίφνιοι ἀνάθεμα, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου. Idem Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. Vide Eraſmum in *Siphnia archa*.

Sipus Stephano, *Sipuntum* Melæ, *Siponto* adhuc dicta, colon. & urbs Apuliæ Dauniæ in ora litoreâ ad Gargani montis radices, à Diomede condita. De origine nominis ita refert Strabo lib. 6. Ὠνομάζετο δὲ Σηπιοῦς Ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν. Silius lib. 8.

Quæſivit Calaber, ſubductâ luce repente
Immenſis tenebris, & terram & litora Sipus.

Lucanus lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus ———

Sipylum, & *Sipylus*, *Sipylos* Stephano, op. Lydiæ in Magnetiâ, abſorptum, teſte Plinio. Item *Sipylus*, mons ad Mæandrum flu. prius *Ceraunius* dictus, teſte Plut. lib. de Fluminibus & Montibus. Ovid. Met. 6.

Tunc cum Mæoniam virgo, Sipylumque colebas.

Propertius lib 2.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lachrymans defluit à Sipulo.

Papinius Theb. 6

———*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſſenas Sipylon deduxerat umbras.

Permiſcet autem fabulam Propertius loco adducto. Nam in Sipylo Niobe cum flet, longè abeſt à liberorum buſtis, quæ ad Thebas. Apollodorus lib 3. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα, πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον, κἀκεῖ Διὶ εὐξαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλε, καὶ χεῖται δάκρυα νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν τοῦ λίθου. Hom. Iliad. lib. ult.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Sirbonis, *Sirbon* Steph. *Serbonis* Herodoto ac Diodoro Siculo, *Barathra* Polybio, palus ingens Palæſtinæ in Ægypti confin. inter Caſium & Peluſium, in orâ maris Syriaci. Dionyſius:

Ἡ δ' ἤτοι νοτίῃσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Παρφαίνει ναίουσα ἐπὶ Σιρβωνίδος ὄλμους.

Diodorus lib. 1. Ἔστι γὰρ ἀνὰ μέσον τῆς τε κοίλης Συρίας, καὶ τῆς Αἰγύπτου λίμνη, τῷ μὲν πλάτει στενὴ παντελῶς, τῷ δὲ βάθει θαυμάσιος, τῷ δὲ μήκει ἐπὶ διακοσίους παρήκουσα σταδίους, ἡ προσαγορεύεται Σερβωνίς. Τοῖς δ' ἀπείροις τῶν προσπελαζόντων ἀνήκεστοι ὑπάρχει κίνδυνοι. Στενοῦ γὰρ τοῦ ῥεύματος ὄντος καὶ ταινίᾳ παραπλησίου, θινῶν τε μεγάλων πάντη περικεχυμένων, ἐπειδὰν Νότοι συνεχεῖς πνεύσωσιν, ἐπισείεται πλῆθος ἄμμου· αὕτη δὲ τὸ μὲν ὕδωρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἄσημον ποιεῖ, τὸ δὲ τῆς λίμνης τύπον συμφυῆ τῇ χέρσῳ καὶ κατὰ πᾶν ἀδιάγνωστον. Ejus meminit quoque Plut. in Antonio. Strabo vero lib. 17. lacum hunc turpi errore cum Aſphaltide Judææ confundit, *Serbonidem* quidem nominans, ſed *Aſphaltiten* manifeſto deſcribens.

Sirenuſſæ, vel *Sirenuſæ*, *Petræ Sirenum* Melæ, *Saxa Sirenum* Solino, inſ. 3. parvæ, veluti ſcopuli in ſinu Pæſtano apud promont. Sirenuſſarum, quod ſinum prædictum finit: quarum prop ior *Leucoſia*, ſive *Leucaſia* dicitur, reliquæ *Parthenope* & *Ligia*. In genere *Le Sirene* dicuntur; in ſpecie, prior *la Licoſa*, altera *San Pietro*, reliqua *Gale*, ſeu *la Galetta*, & al. *il Gallo*.

Sirenuſſarum promontorium, vulgò *Capo Leucoſo*, promont. Lucaniæ, quod ſinum Pæſtanum ad ort. finit, ex adverſo Athenæi in Picentibus eundem ſinum ad occaſ. claudentis, medium ferè inter Pæſtum ad occ. & Veliam ad ort. Dionyſius:

Πρὸς δ' Νότον μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην
Φαίνοντ') ἀρχαῖαι Πάλαιστινε Σιλάρου.

Ubi Montanus: Fallitur Euſt. qui Dionyſium affirmat Neapolim *Sirenum petram* hic vocare. A Neapoli Poeta jam ad alia progreditur; a quâ primò in Auſt. occurrit *Siren. petra*, ultra quam Silarus flu. in Picentinis magis adhuc in Auſt. vergens. *Sirenum* autem *petram*, Minervæ promont. vocat, juxta Surrentum quod *Sirenes* inſediſſe feruntur, talem planè ſitum inter Neapolin, & Silarum obtinens, Plin. 3. 5. *Surrentum cum Minervæ promontorio, Sirenum quondam ſede.* Niſi Sirenuſas inſulas intelligat huic propinquas ex deſcriptione Strabonis lib. 5. 6. licet ex ex Ptolemæi deſcriptione longius hinc diſtare videantur. Strabo lib 1. *Alicis Surrento vicinis cubito ſimilis quidam terræ fluxus excurrit verſus fretum quod eſt juxta Capreas. Ab uno hujus jugi latere eſt* τὸ Σειρήνων ἱερόν, *Sirenum templum. Ab altero, quod Poſidoniatem ſinum proſpectat, tres ex quæ ſunt inſulæ deſertæ atque ſaxoſæ, quas Sirenuſas vocant.* Sed & Ariſtot. in lib. Mirabil. eundem Sirenuſis ſitum aſſignat: Atque hi ſunt *Sirenum ſcopuli*, de quibus Virgilius, Ovidius, Mela, Hyginus, alii. Quin & *Surrentum* vel Σύρρεντον, ut Græci efferunt dici putatur à *Sirenibus*. Stat. lib 2. Carm. 2.

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ.

Siris, flu. Magnæ Græciæ apud Metapontum, & Heracleam in ſin. Tarent. influens ad Sirim op. quod ibi erat, teſte Plinio. *Senno* hodie, teſte Scip. Mazzelâ. *Siris*, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam totus confluat. Nam, ut inquit Plinius, *nec ante Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus junxit*. Dionyſ verſ 221.

Ἔνθεν ποταμοῖο κατέρχεται ὕδατα Νείλου,
Ὅς δή τοι Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων
Σῖρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται.

Ineptæ autem ſunt quas recenſet Euſtathius, ſed neque ipſe probat, etymologiæ nominis Σῖρις è Græcâ linguâ petitæ, cum Æthiopica ſit vox: & quod ad illam attinet, quæ a Σείριος ducitur, quia circa Sirii ſeu Canis ortum Nilus maximè exundet (Plin lib. 5. cap. 9) è converſo *Sirium* à *Siri* ſic dictum, qu. Niliacam ſtellam Fullerus probabiliter cenſet. Quod ad vocem Σῖρις, Hebræis שיחור *Sihor* vocatur, quod Æthiopes linguâ ſuâ *Shachor*, vel *Shahor* dixerunt, ut monet Scaliger, teſte Salmaſio; pro hoc Græci, voce ad linguæ ſuæ formam deflexâ, Σῖρις ſcripſerunt.

Sirmio, pagus Cenomanorum Venetiæ ad Benacum lacum in peninſulâ inter Brixiam ad occ. & Veronam ad ort. 20. m. p. circiter. Catullus ep. 32.

Peninſularum Sirmio, inſularumque
Ocelle, quaſcunque in liquentibus ſtagnis
Marique vaſto fert uterque Neptunus,
Quam te libenter, quamque lætus inviſo.

Sirmium, urbs Pannon infer non procul à Danubio flu. Ptol. *Sirmiſch* Lazio. Stephanus Sirmium Παιόνων eſſe ſcribit, *Pæones* pro *Pannoniis* accipiens. Long. 43. 05. Lat. 45. 24.

Siſapone, Ptol. *Siſapo* Strabone op. olim Hiſp. Tarrac. in finibus Oretanorum, nunc pagus *Chilon*, teſte Henr Coquo.

Siſapone, Plin. *Siſapo* Strab op. Hiſp. Bæticæ in Bæturiâ, nunc *Fuente Ovejuna*, teſte Morali, a Cordubâ 14. leuc. Emeritam verſus. Hic quæſtus magnus minii, ut propterea Cic. Philip 2. *communem Siſaponem* dixerit, veluti proverbium, optimum enim ibi provenit, auctore Plinio.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. 4. 11. quæ ab Hæmo monte averſa vergit in Pont. Eux. Herodotus vero lib. 7. Sithoniam reg. in orâ marit. Macedoniæ collocat ad ſinum Thermæum; ejuſque urbes facit *Toronam*, *Sermylam*, *Mecybernam*, & *Olynthum*. Poetæ autem Sithoniam pro ipſâ Thraciâ fere accipiunt. Ovid. ep 2.

Nec vehit Actæas Sithonis unda rates,

Virg Eclog 10.

Sithoniaſque nives hiemis ſubeamus aquoſæ.

Heſychius: Σιθωνία, ἡ Θεσσαλία. Ubi non ſolum corrigenda lectio, & leg. Σιθωνία, ſed magis interpretamentum; nullus enim præter eum *Sithoniam* pro *Theſſaliâ* poſuit, quæ olim Thraciæ pars fuit, poſtea Macedoniæ accenſita longè à Theſſaliâ. Palm.

Slavi, pop. Germ. qui ab Hamburgo urbe ad Albim flu. uſque ad mare Scythicum varias reg. incoluere, qui & *Vandali*, & *Vinuli*, & *Oboritæ* dicti ſunt. Reg. *Slavia*, & *Slavonia*.

Sileſia, reg. Germ. (à *Sleſa* flu. qui in Oderam excipitur;) amplis in quos dividitur 12. cujus caput eſt *Vratiſlavia*.

Sleſvicum, olim *Eidora*, hodie *Schleſwick*, urbs Cimbricæ Cherſoneſi epiſc. ſub Arch. Lundenſi: ab Hamburgo & Lubeco 18. hinc diſtans in Bor.

Snega, Friſiæ locus mem. vetus lapis Romæ ſub Carolo M. ſculptus.

Szorna, locus Daciæ in ingreſſu Tranſylvaniæ ad Auſtrum ubi aurifodinæ apud Tuniſtenium op. *Saladria* Sambuco.

Smyrna, urbs Ioniæ Melete amne irrigata, una ex 7. Aſiæ Eccleſiis de quibus B. Johannes in Apocalypſi. Homeri, ut plurimi credunt, patria, qui inde *Smyrnæus* à Poetis vocatur. Lucanus:

Quantum Smyrnæi durabunt vatis honores,
Venturi te meque legent.

Silius lib. 8.

Mantua Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino & Smyrnæis æmula plectris.

Statius:

Neſtat honoratas & Smyrna & Mantua laurus.

Cum Sardiani Smyrnæos obſiderent non diſceſſuri, niſi Smyrnæi uxores ſuas ſtuprandas emitterent, illi ancillas veſtibus uxorum indutas emiſerunt; ſicque hoſtes coitu ancillarum defatigatos interfecerunt. Plut. Hi quanquam deliciis & luxui, operam darent, ſe tamen fortiter, ubi caſus accidiſſet gerebant, teſte Ariſtide: unde proverb. *Mores Smyrnæi*, de iis qui ita deliciis ſe dedunt, ut quæ viros fortes decent, non omittant. Long. 55. 30. Lat. 39. 28.

Sodoma, ſing. num. & plur. *Sodomum* Solino, urbs maxima quondam Palæſtinæ ad lacum Aſphaltitem, de cœlo cum Gomorrha, Admah, & Zeboim tacta, & à lacu abſorpta, cujus veſtigia adhuc apparent, ab Hieroſolymis ad 50 m. p. in ort. diſtans. Hic poma proveniunt aſpectu quidem pulcherrima, ſed levi tactu fumum exhalant, fuliginem favillaceam intrinſecus continentia, uti Tertull. in Apol. Hegeſippus, & Joſephus auctores ſunt. Vide *Aſphaltites*.

Sogdiana, reg. *Mawrenahaer* Mercat. *Zagatai* Leunclavio, provincia Aſiæ ingens, Scythiæ ad Bor. & Sacis ad ort. Bactrianæ ad merid. & Margianæ ad occ. confinis: per quam Jaxartes flu. magnus in mare Hyrcanum labitur. Urbes in eâ olim claræ, Oxiana, Maruca, Drepſa, & Alexandria: nunc pollet Maracanda, vulgo *Samarcand*. Pop. *Sogdii*, & *Sogdiani*, qui vitam ita deſpiciebant, ut ad mortem læti & alacres irent, autore Herodoto. Dionyſius:

Τοῖς δ' ἔπι πρὸς βορέην Χωράσμιοι, οἷς ἐπὶ γαῖα
Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.

Qu. Curtius lib. 7. *Sogdiana regio majori ex parte deſerta eſt; octingenta ferè ſtadia in latitudinem vaſtæ ſolitudines tenent. Ingens ſpacium rectæ regionis eſt, per quam amnis, Polytimetum vocant incolæ, fertur torrens.* Vide ſis quæ ſequuntur.

Solis fons, qui & *Hammonis fons* Val. Max. *Canzaron di Mahoma*, Nebrıſſenſi in Marmarica. Eſt & *Solis fons* in Troglodytarum reg. mirus, teſte Plinio. Nam circa merid. dulcis & frigidus eſt, circa med. noctis calidus & amarus.

Solis inſula, in mari Indico, inter Carmaniam & Gedroſiam.

Solis menſa, locus Æthiop. in Meroe inſ. quam ſemper novis ferculis inſtructam fabulantur. *Paeſe della Cucagna* Italis, *Pays de Paucgon* Gallis, *Tierra de Mogollone* Hiſpanis, *Luy Lackerlandt* Germanis.

Solis mons, promont. Maurit. Tingit. inter oſtia Diur, & Phthuth flu. *Benimager* Marmol. *Azafi* aliis, *Cabo Cantin* Caſtaldo, *Cabo Boiador* Floriano.

Solis vallis, urbs non obſcura Marchiæ in Saxon. confin. Vulgo *Solzwedel*.

Solis urbs (vide *Heliopolis*) urbs Cœleſyriæ & Ægypti.

Sollax, flu. Aſiæ, idem Tigridi, Plin. qui & *Sylax* Euſtathio.

Soloce, magna civitas, quæ notiore nomine *Seleucia* dicitur. Strab. lib. 16.

Solæ, vel *Soli*, civitas inſignis Ciliciæ, ab Achivis & Rhodiis ædificata. Arati, Chryſippi, & Philemonis Comici patria; Stephanus à *Solone* conditam ſcribit; poſtea *Pompeiopolis* dicebatur à *Pompeio* M. qui piratas in eam tranſtulit; quos dignos exiſtimavit, ut ſervarentur. Dionyſius:

... δ' ἑξείης Κιλίκων γαιάων πόλιες,
Λυρνησσός, Μαγαρσός, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε.

Eidem Dionyſio in Baſſaricis Σόλοικοι dicitur, ſi Stephano fides. Græcorum hic inter Cilices agentium cum tandem ſermo corrumperetur, hinc effectum eſt, ut qui vitiosè loquerentur σόλοικοι, qu. *Solis degentes*, & ipſa corrupta loquutio σολοικισμὸς vulgò à Græcis diceretur. Quinctil. lib. 1. *Barbariſmus, ac Solœciſmus fœditas abſit.* Helychius: Σολοικισμὸς, ὅτε τις ἀσύγχυτως διηγήσηται. Idem σόλοικον, τὸ ἀμαθές.

Quid autem differant Solœciſmus & Barbariſmus præter Euſt. ad Iliad β. docet Suidas in h. v. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς μὲν ἡ κεκομμένη λέξις περί τι ἔθνος τῶν ἐνδημούντων, ... Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, Ἐγὼ περιπατῶν, ὁ τοῖχος ἔπεσεν. Sed interdum confunduntur. Sanè Heſychius: Σολοικίζει, βαρβαρίζει. Fuit etiam Cypri civitas Σόλοι dicta. Etymologus Σόλοι, ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίου νομοθέτου. Mein. ejuſdem urbis Laertius in Solone: Εἰσὶν οἱ μὲν ἔνθεν, Σολεῖς· οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, Σόλιοι. Idem habet Achilles Tatius in Vita Arati. Long. 65. 00. Lat. 36. 00.

Solonium, op. Latii in confin. Hetruriæ. Agri Lanuvini fuit *Solonius campus*. Cic. de Div. lib. 1. *Educatus in Solonio, qui eſt campus agri Lanuvini.* Plutarchus in C. Mario villam vocat: Εἰς τι τῶν ἐπαυλίων αὐτοῦ Σολώνιον ὑπεξῄει. Feſtus: *Pomonal eſt in agro Solonio, via Oſtienſi, ad duodecimum lapidem diverticulo a milliario octavo.*

Solorius, mons Hiſp. quo Tarraconenſis a Bæticâ & Luſitanicâ diſtinguitur. Plin. Omnibus Hiſp. montibus altiorem eſſe ſcribit Iſidorus.

Solothurum, una ex præclaris & vetuſtiſſimis Helvetiæ civitatibus ad Arolam flu. auriferum ſita, quam paulo poſt Trevirim contructam exiſtimant, *Soloduirum* dicitur Antonino. Sita eſt in agro plano & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt, A. D. 1481.

Solverſe, op. Plin. inter Noricas civitates numerat; locus hodie *Solveld* vocatur, teſte Lazio.

Solus, *untis*, Siciliæ op. inter Eleutherum amnem & Thermas Himerenſes, teſte Ptol. apud quem Ὀλυλὶς corruptè ſcribitur. Hodie *Solanto*. Græcis olim Σολόεις, & contractè Σολοῦς. Romanis *Soluntum* & *Solentum*; quemadmodum in Italiâ Ὑδρόεις, ſive Ὑδροῦς, *Hydruntum* & *Hydrentum*; Πυξόεις, ſive Πυξοῦς, *Pyxuntum*, ſive *Pyxentum*. Oppidani Σολούντιοι, & Σολουντῖνοι. Apud Stephani Epitomatorem ita legitur: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, ἡ νῦν Πομπηιούπολις. Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ, κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων, οἱ ἐκτίσθη ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ μετωνομάσθη Πομπηιούπολις ὁ πολίτης, Σολεὺς, καὶ Σόλιος· τὸ ἐθνικὸν Σολοῦντες, ὡς ἀπὸ τοῦ Σολοῦς Σολούντιος. Et ſequenti mox dictione: Σολοῦς, πόλις Κιλικίας, ὡς Ἐκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξείνου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς· ὁ πολίτης Σολούντιος, καὶ Σολουντῖνος, μετὰ τοῦ ν. καὶ Σολουντίνη, καὶ Σολουντίας, καὶ Σολουντίς. Apud Suidam etiam hæc leguntur: Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. Poſterioris autem ſeculi Grammatici, ſive horum exſcriptores vocabula ea miſere confuderunt, abſurdaſque ac miras inde Chimæras fabricarunt. A Suidâ ſiquidem ſcriptum fuiſſe haud dubito: Σόλοι, πόλις Κιλικίας, &c. Apud Steph. vero ſic legendum: Σολοῦς, πόλις Σικελίας, ὡς Ἐκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, κέκληται δὲ, &c. Plin. 3. 7. *Oppida, Panormum, Solus, Himeraeum fluvio.* De antiquis hujus op. incolis ita Thucydides lib. 6. Ὤικουν δὲ καὶ Φοίνικες περὶ πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν· ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες πολλοὶ κατὰ θάλασσαν ἐπεσέπλεον, ἐκλιπόντες τὰ πλείω, Μοτύην καὶ Σολόεντα, καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων ξυνοικίσαντες ἐνέμοντο. Nomen ejus quod attinet quia urbs in loco prærupto & confragoſo condita fuerat (teſte Fazello) ideo dicta eſt à Pœnis סלעים *ſelaim*, h. e. *rupes*, unde Græcorum Σολόεις. Bochartus. Item Σολόεις Libyæ promont. λευκὸν ἀκρωτήριον, in quo Neptuni templum. Hinc apud Heſychium, Σολουντὶς ἄκρα & Σολούντιοι populi, quamvis utrumque ad meridiem longius removeat, Apud Plinium Agrippa corrupte *Surrentsam* appellat. Verum autem nomen erat *Solois* ab Hebræo סלעים i. e. *rupes* ubi ſupra oſtenſum.

Solyma, ſing. & pl. num. & *Solymæ*, urbs clariſſima Judææ, quæ & *Hieroſolyma*. Juvenal.

Interpres legum Solymarum. ——

Item *Solyma*, urbs Lyciæ mediter. in colle, quæ *Solymus* Straboni dicitur apud urb. Termeſſum; pop. *Solymi* Plinio, qui eoſdem facit cum Piſidis. Alii *Solymos* eoſdem fuiſſe cum Lyciis afferunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis convenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubjugandos Solymos. Solymi Deos coluere poſt mortem tres iſtos è viris principibus Ἄρσαλον, καὶ Δρύον, καὶ Τρωσόβιον, ut eos appellat Plut. lib. de def. Orac. ubi eos ait vocatos Deos σκληρούς· unde Turnebus *ſævos* vertit: ſed σκιρούς reſcribendum eſſe ſatis conſtat ex Euſeb. lib. 5. Præp. Evang. cap. 5. ubi hunc locum adducit: ſed tres Principes appellat Ἄρσαλον, Ἄρυλον καὶ Τόσοβον. Ac Τόσοβις quoque eſt apud Suidam. Sed apud Theodoretum lib. 3. Græc. Affect. cur. ubi idem Plutarchi locus adducitur, pro Τόσοβον eſt Τάσιβον; item pro Δρύον, vel Ἄρυλον, ibi legas Ἄρυον. Σκιροὶ autem dicti videntur, quia ſtatuæ eorum eſſent è σκίρῳ, h. e. *marmore*, vel, ut alii malunt, *gypſo*. Ac nihil minus veriſimile, quam σκληρούς dixiſſe, quos interemptos tantopere dolerent, & pro benefactis divinis afficere honoribus vellent. Ita Voſſius, contra

tra quem vide Bochartum de Phœn col. lib. 1. cap. 6. ex quo ſequentia delibavimus Cilicia, inquit, vicina eſt Piſidia, montana regio, quam occupabant Piſidæ Solymorum ſuboles. Plin 5 27. *Inſident verticem Piſidæ, qui antea Solymi appellati.* Steph. in *Piſidia*. Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι. Solymos porro Phœnicum eſſe colonos ſermo palam arguebat. Chœrilus apud Joſeph lib 1. contra Ap.

Τῷ δ' ὄπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ἰδέσθαι,
Γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες,
Ὤκουν δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι, πλατέῃ ἐνὶ λίμνῃ.

Nempe Strabone teſte lib 14. prope Phaſelidem eſt λίμνη, ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος. Ex horum vertice Neptunus apud Hom Ulyſſem ad Phæaces navigantem proſpectat Odyſſ ε verſ 282

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν.

Et Iliad. ζ. verſ 184 Lyciorum dux Bellerophon:

——— Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι,
Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.

Rurſum verſ. 204 Bellerophontis filium *Iſandrum*, aut *Piſandrum*, ut leget Strabo:

Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε

Unde Solymos colligere eſt Lyciis fuiſſe vicinos At Joſephus, quem hæc latebant, cum in Chœrilo legeret Phœnicii ſermonis homines in Solymis montibus prope lacum habitaſſe, putavit de Judæis agi, & Aſphaltite lacu, a quo non procul abſunt Solymi montes, i. e. Hieroſolymorum, ut quidem interpretatur His ſimile quid in Tacito Hiſt. lib. 5. *Clara aliis Judæorum initia; Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hieroſolyma nomen è ſuo feciſſe.* Et in Stephano: Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν Σολύμων ὄρων. Et in Joſepho rurſus Ant. 7. 3. poſtquam urbem Hieroſolymam *Solyma* nominari dixit: φασὶ τινὲς ὅτι καὶ Ὅμηρος ταύτην ὠνόμασε Σόλυμα. Atque id ſecutus Tzetzes Chil 7 Hiſt. 149

——Σολύμους λέγει δὲ τυγχάνειν τοὺς Ἑβραίους,
Οὓς Ὅμηρος καὶ λέοντι ὡς ἀνδρείους εἰκάζει.

Jam tandem ipſum Solymorum nomen unde dicatur docere eſt operæ pretium צלם *ſelem* Hebræis *umbram*, ac *tenebras* notat Ejuſdem eſt originis צלמון *Salmon*, montis nomen, Pſalm. 68. cujus verticem arborum denſitas opacabat, ut conſtat ex Jud 9. Neque alia fuit ratio nominis Solymorum; quippe id nomen complectitur Piſidiæ montana, de quibus Strabo lib. 12. Κύκλῳ ὑπέρκειται δρυμοὶ ποικίλης ὕλης. Bochartus.

Somerſetia, *Somerſetſhire*, Comitatus Angliæ meridionalis, verſus æſtuarium Sabrinæ flu. & inter Com Glocestrenſem ad bor. Devonienſ ad occ. Dorceſtrenſ. ad merid. & Wiltonienſ ad ort. Ejus urb. præcipuæ ſunt Bathonia, & Theodorunum.

Somona, *la Somme*, flu. Gall. Belg. per Picardiam & Ambianos in Oceanum Britan. fluens.

Sontiates, pop. fuere Aquitaniæ ſub Auſciis. inter Lactoram ad occ. & confluentes Tarnis in Garumnam in ort. in Armeniaco tractu; quanquam aliqui credant fuiſſe verſus Atarum urbem.

Sontii, vel *Sentii*, pop fuere in Provincià in eo tractu ubi hodie Dinienſis Diœceſis, & eorum cap. eſt *Dinia*, vulgo *Digne*.

Sophene, reg Armen. maj. in Meſopotam. confin ubi Tigris ſub terrâ conditus poſt 25. m. p. emergit. *Mollis* Lucano dicitur, lib. 2. Pop. *Sophenæ*.

Sopiana, Pannon. infer. urbs. *Soppan* Lazio, *Zeeblack* Simlero. Long 42. 14. Lat. 46. 15.

Sora, colon. & urbs Latii ad Lirim flu. in Campaniæ confin. inter Ferentinum, & Atinam, Arpino proxima. Juven. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat ſimul excitos, Soræque juventus
Addita fulgebat telis, hic Scaptia pubes
Hic Fabrateriæ vulgus, nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat, detritaque bellis
Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Plinius lib 2. cap. 7. *Haud procul urbe Roma in Faliſcorum agro familiæ ſunt paucæ, quæ vocantur Hirpiæ; quæ ſacrificio annuo, quod fit ad Soracten, Apollinis montem ſuper ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur.* Strabo lib 5. Ὑπὸ δὲ τῷ Σωράκτῳ ὄρει, Φερωνία πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος ἐπιχωρίᾳ τινὶ δαίμονι τιμωμένῃ σφόδρα ὑπὸ τῶν περιοίκων, ἧς τέμενός ἐστιν ἐν τῷ τόπῳ θαυμαστὴν ἱεροποιΐαν ἔχον. Γυμνοῖς γὰρ ποσὶ διεξιόντες ὀρθοβολίαν, καὶ σποδιὰν μεγάλην οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς δαίμονος ταύτης ἀπαθεῖς, καὶ συνέρχεται πλῆθος ἀνθρώπων ἅμα τῆς τε πανηγύρεως χάριν, ἣ συντελεῖται κατ' ἔτος, καὶ τῆς λεχθείσης θέας. Silius lib. 5

Tum Soracte ſatum præſtantem corpore, & armis
Æquanum noſcens, patrio cui ritus in arvo
Cum pius Arcitenens accenſis gaudet acervis
Exta ter innocuos laetè portare per ignes,
Sic in Apollineâ ſemper veſtigia pruna
Inviolata teras, victorque, vaporis ad aras
Dona ſerenato referas ſolemnia Phœbo

Stephanus Soram alteram collocat in Phœnice.

Sorabi, pop Germ in Miſnia & Saxoniâ: quorum tractus *Sirbia*, & loca *Sorbeo*, ac *Serveſteen* dicuntur

Soractes, & *Soracte* neut gen. mons Faliſcorum in Hetruriâ apud Tiberim, Apollini quondam ſacer. Virg. lib 11 Æneid.

Summe Deus ſancti cuſtos Soractis Apollo,
Quem primi colimus, cui pineus ardor acervo
Paſcitur, & medium freti pietate per ignem
Cultores multâ premimus veſtigia prunâ.

Idem lib 7.

Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva.

Silius lib. 8.

Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Horat. lib. 1. Carm. Od 9

Vides ut altâ ſtet nive candidum
Soracte.————

Hic fons olim fuit, Sole oriente ex æſtuans, ex quo aves bibentes mortuæ illico decidunt, teſte Varrone Item Galatiæ mons, in quo eriphium, i. e. ruta ſylveſtris, naſcitur, teſte Dioſcoride

Sorbiodunum, urbs Angliæ epiſc. in reg Wiltoniæ inter Wintoniam ad ort. & Exonium ad occ. vulgo *Saliſbury*. Duplex autem fuit *Sarisberia* ut loquitur Bochartus; quarum vetuſtior collem occupabat aridum & prorſus inaquoſum. Id teſtantur diſertis verbis Britannici ſcriptores Guil. Malmeſburienſis: *Caſtellum erat*, &c *aquæ penuriâ laborans, adeo ut mirabili commercio aqua ibi vendatur.* Et poeta anonymus ejuſdem ævi apud Camdenum:

Eſt ibi defectus lymphæ, ſed copia cretæ.

Et Petrus Bleſenſis in Epp. *Erat locus ille ventis expoſitus, ſterilis, aridus, deſertus.* Proinde vetuſtior illa Sarisberia in Itinerario Antonini *Sorbiodunum* dicitur priſco nomine, hodie *Old Sarisbury*, quod ex Britannicâ linguâ Camdenus *ſiccum collem* interpretatur. Nempe *dunum* eſt collis, & *ſorb*, vel *ſorba* tam Syris quam Britannis eſt *ſiccitas*. Radix שרב *ſerab*, eſt *ſiccum eſſe*. Unde שריב *ſiccus*, & שרבא *ſarba*, שרובא *ſeroba*, שורבא *ſorba*, vel *ſorbo*, *ſiccitas*. Hebræis etiam nota vox. Ubi enim habet Eſaias cap 35. verſ. 7. *Erit locus aridus in ſtagnum, & locus ſitienticus in fontes aquarum*; pro loco arido in Hebræo textu eſt שרב *ſarab*. Boch. Long. 37. 20 Lat. 41. 30

Spalatum, *Spalato* Italis, *Split* vero Slavis, urbs Dalmatiæ munita, olim Diocletiani Imp Palatium, poſt everſas Salonas effecta Archiepiſcopalis, portu gaudens tuto, & capaci. Subeſt dominio Rep Venetæ, & diſtat tantum 8. mill. paſſ. a Tragurio in ort. & 30. a Sebenico in Eurum. Long 40. 54. Lat. 44. 00.

Sparta, Peloponneſi civitas nobiliſſima, Lycurgi legibus optimè olim inſtituta. Mœnibus diu caruit, ſed muri loco civium virtus fuit, quemadmodum ex Ageſilai reſponſione ad quendam, cauſam quærentem, quamobrem tanta civitas non eſſet mœnibus cincta, liquet. Euſt. in Odyſſ. α. ſic dictam ſcribit ἀπὸ τῶν μυθολογουμένων μετὰ τοῦ Κάδμου σπαρτῶν ἀνδρῶν, οἳ κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν ἐκεῖ ἐκ τούτης Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. Hiſtoriam hanc ex Timagorâ citat Stephanus Bizantinus in Σπάρτη Hinc Epaminondæ ſepulchro clypeus impoſitus eſt cum dracone inſculpto, quo ſignificabatur eum eſſe τοῦ γένους τῶν Σπαρτιατῶν. Ita Suidas habet in Ἐπαμεινώνδας. Sed ipſi Ethnici agnoſcunt quicquid narratur περὶ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν commentum eſſe putidiſſimum. Multo verius igitur, quod alii volunt, *Spartam* vel a *Spartâ* dictam, Eurotæ filiâ, & uxore Lacedæmonis, vel à *Sparto* Phoronei filio, vel διὰ τὸ πολὺ πρότερον τῶν συνοικισάντων τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ταὐτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. *Spartani* autem generoſiſſimi fuere, ſervitutis impatientes, ut potius ad imperandum, quam ad ſerviendum nati viderentur: unde Proverb. *Generoſior Spartâ*; de generoſis, ac minime timidis: Spartani enim nunquam tyrannidem admiſerunt in urbe. Spartani pueros ſuos plagis afficiendos eſſe ſummopere curabant. Sen de Prov. *Nunquid tu invitos eſſe Lacedæmoniis liberos ſuos credis quorum experiuntur indolem publicè verberibus admotis? Ipſi illos patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant, & laceros ac ſemianimes rogant perſeverent vulnera præbere vulneribus.* Hoc factum ad aram Dianæ Orthiæ, de quo decantato ritu

Plut.

Plut. in Lacon. Inſtitutis, & Pauſan. lib. 3. Cicero Tuſculanâ 2. Spartæ pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur, ut multus è viſceribus ſanguis exeat, nonnunquam etiam (ut cum illic eſſem, audiebam) ad necem; quorum non modo nemo exclamavit unquam, ſed ne ingemuit quidem. Ubi vides Epheborum conſtantiam; quod ille apud Petron. alluſit: *Tres plagas Spartanâ nobilitate concoxi.* Et Plaut. in Capt. qui Paraſitos alapis & contumeliis ſuetos. *Laconas plagipatidas* facetè dixit. Tertull. ad Martyres: Nam quod hodie apud Lacedæmonios Sollenitas maxima eſt *διαμαστίγωσις*, i. e. Flagellatio, non latet. In quo ſacro ante aram, nobiles quique adoleſcentes flagellis affliguntur, adſtantibus parentibus, & uti perſeverent adhortantibus. Martialis vero etiam matres miſcet, nec hortantes ſolum, ſed jubentes:

Et non cæſus adhuc, matre jubente, Lacones.

Apud hos ſummus honor ſenibus habebatur, teſte Plut. in Laconicis: Unde proverb. *In ſolâ Spartâ expedit ſeneſcere.* Quod de iis etiam dici poteſt, apud quos virtus in prætio ſit, ut fuit apud Spartanos: *Σπάρτην ἔλαχες, ταύτην κόσμει* ſign. Sorte tuâ contentus eſto, & officium tuum ſtrenuè facito. Cicero lib. 1. ad Att. *Eam quam mihi dicis obtigiſſe Σπάρτην, non modo nuſquam deſeram, ſed etiam ſi ego ab illâ deſerar, tamen in meâ priſtinâ ſententiâ permanebo.* Statius 1. Sylv.

Doctaque Cyrene, Spartave animoſa creavit.

Idem in Achilleide:

Progeniem cæli, Spartave potentis alumnam.

Vide *Lacedæmon*.

Sperchius, flu. Theſſaliæ, teſte Strab. lib. 8. qui Pindo monte oriens rapide in ſinum Maliacum labitur. Hodie *Agriomela* vel *Selambria*, teſte Sophiano. Lucan. lib. 6.

——— *Ferit amne citato*
Maliacas Sperchios aquas.

Ovid. lib. 1. Met.

Populifer Sperchius, & irrequietus Enipeus.

Virg. Georg. 2.

——— *O ubi campi,*
Sperchiuſque, & virginibus bacchata Lacænis
Taygeta ———

Statius 4. Theb.

Sperchiuſque minax, Centaureuſque Lycormas.

Idem in Achilleide:

Et tenuis Sperchius aquis, ſpeluncaque docti
Muta ſenis. ———

Hom. Iliad. π.

Υἱὸς Σπερχειοῖο, διιπετέος ποταμοῖο.

Idem ibidem:

Σπερχειῷ ἀκάμαντι γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,

Sophocles in Philoctete:

Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὐρὺν
Σπερχειὸν ἐς ———

Spina, urbs extincta in Gall. Tog. in orâ, inter Ravennam ad merid. & Hadriam ad Bor. apud oſtium Padi, quod ex eâ *Spineticum* appellatur.

Spina, urbs Inſubriæ, nunc *Spin*, pagus ad Adduam flu. Fuit & *Spina*, urbs Græciæ, olim clara, teſte Strabone, & *Spinus* flu. apud Steph.

Spinæ, op. Albionis in Angliâ, quod Lhuydus cum aliis *Newbury* interpretatur ab Oxonio 20. m. p. ſed illud exciſum eſt. Locus autem *Spene* vocatur, teſte Camdeno, pagus apud Neoburgum op. in comitatu Bercheriæ.

Spinambri, Græciæ pop. à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſciâ ſcribit Juſtinus: *In Tuſcis*, inquit *Tarquinii à Theſſalis & Spinambris.* Ubi MSS. habent, *Inſpinambris.* Lege *Spinâ in Umbris.* Plurimi enim veterum confundunt Umbrorum & Tuſciæ terminos. Voſſius.

Spineticum, unum ex Padi oſtiis, quò Claudius Cæſar à Britanniâ triumphans, prægrandi illâ domo verius quam navi intravit Adriam. A *Spinâ* urbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt. *Primero* hodie Fabricio.

Spira, *Spire*, urbs ampla Germ. & Imp. in Palatinatu ſuper. ſub dom. proprii Epiſcopi. Sedes eſt Cameræ Imperialis, & olim *Noviomagus*, *Nemetum*, ſeu *Nemetes* appellabatur. Eſt autem med. inter Argentoratum ad merid. & Moguntiacum ad bor. 50. m. p. utrinque diſtans, uti 5. à Philippoburgo, & 15. ab Heydelberga in Africum. Long. 30. 20. Lat. 49. 2.

Spoletium, Livio colon. & urbs Umbriæ inter Fulginum & Interamnium. Pop. *Spoletini* Plinio, *Spoletani* Livio. Hinc *Spoletinum* nomen gentile. Mart. 13. 117.

De Spoletinis quæ ſunt carioſa lagenis
Malueris, quam ſi muſta Falerna bibas.

Idem lib. 14. ep. 114.

Spoletina bibis, vel Marſis condita cellis.

Sporades, inſulæ quædam ſic dictæ, quia in mari diſperſæ ſunt, nec ſicut Cyclades in orbem jacent. Mela 2. 7. *Hæ quia diſperſæ ſunt Sporades.* Pleræque earum à Cycladibus (quæ ſunt in mari Ægæo) ad meridiem vergunt, ſitu Cretæ vicinore, aliæ ad occaſum, in Cretico mari, ut *Thera*, *Anaphe*, *Theraſia*, *Jos*, *Sicinus*, *Laguſa*, *Pholegandrus*, *Cimolus*, *Siphnus*, *Melus*. Aliæ ad ort. in Carpathio mari, ut *Aſtypalæa*, *Telus*, *Chalcia*, *Carpathus*, *Caſus*, *Leros*, &c. (ut à Strabone enumerantur) His Plinius *Gyarom*, *Patmon*, & ignobiles plurimas; Mela *Icaron*, ſeu *Icariam* addit. Dionyſius verſ. 530.

Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες πεπτηότες ἄλλαι,
Οἷον ὅτ' ἀννεφέλου δι' ἠέρος εἴδεται ἄστρα
Ὑγρὰ νέφη κρατεροῖο βιαζομένου βορέαο

Ab Homero *Calydnas* appellari putant, inquit Strabo.

Stabiæ, urbs marit. Campaniæ in Picentinorum confin. ad oſtia Sarni, Pompeiis proxima, exciſa à L. Sylla, teſte Plinio, pro quâ novæ *Stabiæ* non procul conditæ, à Surrento 6. m. p. Neapolim verſus. Cujus ora litus *Stabianum* à Seneca dicitur. Silius lib. 14.

Lætaque complebat Stabiarum litora plebes.

Stabulæ, locus Germ. ſuper. in Alſatiâ, ab Argentorato 36. m. p. Baſileam verſus: & op. Gall. Belg. in orâ Picardiæ, vulgò *Eſtaples*, inter Monſteriolum ad merid. 3. & Bononiam ad Arctos 7. leuc. Long. 22. 34. Lat. 50. 28.

Stabulum, locus Gall. Narbon. Anton. inter Salſulas 48. & Pyrenæum mont. ubi in Hiſp. tranſitur, 16. m. p. Long. 27. 31. Lat. 50. 25. Et *Stabulum novum*, eidem Anton. locus Hiſp. Tarrac. inter Barcinonem, & Tarraconem.

Stagira, *Stageira* Ptolemæo, op. Macedon. marit. ad mont. Athi radices, in agro Olynthiaco, patria Ariſtotelis, teſte Laertio. *Libanova*, teſte Sophiano, *Macra* vero Nicetæ. Michael quidam recens ſcriptor dicit Ariſtotelem fuiſſe Thracem. Nempe quia *Stagira* quibuſdam eſt in Thraciâ, uti Pauſanias ait in Eliacis. Ac videntur duo antiquiſſimi hiſtorici, Herodotus in Polymniâ, & Thucydides lib. 4. & 5. *Stagiram* tribuere Thraciæ. Nempe antiquiſſimis temporibus *Stagiros* fuit Thraciæ. Nec tamen Ariſtoteles Thrax, quia cum naſceretur Ariſtoteles jam Stagira erat Macedoniæ pars. Sane Philippus Alexandri parens tum extendit Macedoniam (quæ uſque ad Strymonem extendi ſolet) uſque ad Neſſum. Sed Stagira non modo intra Neſſum, ſed etiam Strymonem eſt. Antiqui tamen limites, ne quidem uſque ad Strymonem patuiſſe videntur. Verum hoc multo ante natum Ariſtotelem fuit. Eſt autem & alia ratio, quamobrem Græcus, non Thrax, dicendus ſit Ariſtoteles. Quia nempe Græciæ, non Thraciæ attributæ fuerunt pleræque Græcorum coloniæ, quæ in Thraciæ litoribus ſitæ eſſent. Porro dicitur *Stagiros*, ut Herodoto, Thucydidi & in Epitome Strabonis. Dicitur item *Stagira* pl. num. ut Pauſaniæ, Stephano, aliis. Denique dicitur & *Stagira* in ſingulari num. ut Laertio & Ariſtotelis Teſtamento; Euſebio, &c. Voſſius Stagiritarum lex fuit, ὃ μὴ κατέθου, μὴ ἀναιρεῖν. *Quod non depoſuiſti ne tollas.* Elian. ποικίλ. lib. 3. quam legem inter Solonis etiam leges recenſuit. Laertius.

Staliocanus, portus Gall. Narbon. ad mare Britannicum. Ptol. *Roſcou*, teſte Bertrando Argentræo; *Leona* vero Villanovano.

Statellates, *Statiellenſes* Cic. *Statyelli* Plin. *Statelli* Straboni, pop. Liguriæ inter Apen. mont. & Tanarum flu. quorum urbes *Aquæ Statiellorum* dictæ, *Acqui* vulgò, & Alexandria urbs recens Tanaro flu. diviſa, ab aquis Statiellis 15. m. p. in Bor. & Cæciam.

Statinæ, aquæ & inſ. in Campaniâ ſubito terræ motu enatæ. Plin. 2. 88. Stat. lib. 3. Sylv. Carm. 5.

Ænariaſque lacus medicos, Statinaſque renatas.

Statones, Hetruriæ pop. quorum opidulum *Statonia* vocabatur, hodie *Seatono* Leandro. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod *Statonienſe* appellabat. Plin. 4. 6.

Stellates ager Suetonio, *Stellates campus* Livio, ager Campaniæ miræ fertilitatis in territ. Calenenſi. Sil. lib. 11.

Stellateſque docent campos, Cereremque benignam.

Stetinum, *Stetin*, urbs Germ. Pomeraniæ caput, ad Viadrum flu. 8 leuc. ab ora maris Baltici in merid. 4. à confin. Marchiæ Brandenburgicæ, & 9. ab Uſedomiâ in Eurum. Lon. 37. 00. Lat. 53. 34.

Stiria, prov. Germ. ubi alia pars Norici & Pannoniæ ſuper. verſus Muram & Dravum flu. Terminatur ab Orient. Hungariâ, à ſept. Auſtriâ, ab occ. ditione Saliſburgenſi & Carinthiâ, à meridie vero à Carniolâ.

Stœchades, inſulæ Gall. Narbon. contra Citharſiſten promont. oræ inter Maſſiliam, & Forum Julium adjacentes. *Iſles des Jeres* plerique dictæ. *Liguſtides* eas vocat Stephanus, quas Ptol. & Strabo 5. faciunt, alii 3. *Proten*, *Meſen* (quam & *Pomponianam*) & *Hypæam*. Lucan. lib. 3.

Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite claſſis,
Stœchados arva tenens.

Seratos,

Stratos, urbs Acarnaniæ Strabo. Livius lib 43. Ætolis tribuit. *Stratos*, ait, *validiſſima tum urbs Ætoliæ erat. Sita eſt ſuper Ambracium ſinum, prope amnem Acheloum.*

Stridon, S Hieronymi patria, ut ipſemet fatetur, de quâ urbe idem ſic: *Hoc oppidum à Gothis verſum, Dalmatiæ quondam, Pannoniæque confinium fuit.* Hodie *Sdrigna* vocatur. Long. 39 38. Lat. 45 15.

Strigulia, *Chepſtow*, teſte Lelando. Albionis op. in Com. Monumethenſi, ad confluentes Vagæ flu in Sabrinum, 16 m. p. à Briſtoliâ in Bor.

Strongyle, inſ. maris Tyrrheni non procul à Siciliâ, una Æolidum, cujus incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant, quinam flaturi eſſent venti; unde factus eſt locus fabulæ, ut Æolus, qui in hâc inſ. regnabat, ventorum rex crederetur. Plin. 3. 9. *Tertia Strongyle in quâ regnavit Æolus.* Servianum fragmentum: *Æolus Lipari filiam Cyaneam in matrimonium ſumpſit, & Strongulam inſulam, in quâ maneret, accepit.* *Strombol*i Leandro dicitur. A rotunditate ſic dicta fuit; nam Græci rotundum Στρόγγυλον vocant. Cornel. Severus in Ætna:

Inſula, cui nomen facies dedit ipſa rotunda.

Silius Ital. lib. 14.

Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongylos Auſtris.

Item inſ. maris Ægæi, una Cycladum, quæ notiore nomine *Naxos* appellatur.

Strongylum, caſtrum ſuburbii urbis Conſtantinopolitanæ, ubi Conſtantius Copronymus Iconomachus miſerè obiit, teſte Glycâ.

Strophades, Inſ 2. in mari Ionio ad occidentale latus Peloponneſi, quæ & Plotæ. Apollonius lib. 2.

Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεψαν δὴ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθ', Στροφάδας δὲ μεταχρόνιοι ἄνθρωποι
Νήσους τοῖο γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.

Sic dictæ ſunt ἀπὸ τῆς στροφῆς, h. e. *à converſione* Calais & Zethæ, qui ad has uſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe converterunt. Virg. Æn. 3.

——*Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ.——

Ovid Met. 13.

Sævit hyems, jactatque viros, Strophadumque receptos
Portubus infidis.——

Struthopodes. Plin. 7. 2. *Eudoxus in meridianis Indiæ viris plantas eſſe cubitales; fœminas adeo parvas, ut Struthopodes appellentur.* Sic Struthocephalos Themiſtius dixit in Paraphraſi *Phyſicorum*, quibus amplius caput non eſt, quam paſſeri.

Strymon, *Conozus* ante, teſte Plut. flu. Macedoniæ ex Orbelo monte manans, inque Ægæum mare influens, ſinum *Strymonicum* denominans: vel ex Scomio monte per Græcos & Læos, teſte Thucyd. fluens. *Stromona* Sophiano, *Rendine* aliis, *Radius* Nardo, *Marmora* Bellonio, *Iſear* Lazio; ſed hic Myſiæ, non Macedoniæ fluvius eſt. Hinc *Strymonius*, ut *Strymoniæ grues*, de quibus Virg. Æn. Georg. 1.

——*Improbus anſer*
Strymoniæque grues, & amaris intyba fibris
Officiunt, aut umbra nocet.——

Ubi indicat grues venire ad Italos à Strymone fluvio. Conſentit Papinius 4. Sylv. vocans *gruem hybernam*, & Statuens illum in Rhodope. Ideo Nonnus lib. 14. vocans grues Thracias, Θρηικίας γεράνους, iſtam attingit migrationem. Herodotus autem lib. 2. ait illas ex Scythiâ ire in Ægyptum. Id ipſum indicat Ariſtot. lib. 8. Hiſt. An cap. 18. Seneca Tragœdus in Oedipo ab Thraciâ in Ægyptum, Oppianus lib. 1. Halieut. ab Ægypto & Æthiopibus ad loca alia. Virgilius Æn. 10:

——*Quales ſub nubibus atris*
Strymoniæ dant ſigna grues, atque æthera tranant
Cum ſonitu, fugiuntque Notos clamore ſecundo.

Lucanus lib. 5.

Strymona ſic gelidum, brumâ pellente, relinquunt,
Poturæ te, Nile, grues, primoque volatu
Effingunt varias, caſu monſtrante, figuras,
Mox ubi percuſſit tenſas Notus altior alas,
Confuſos temere immiſtæ glomerantur in orbes,
Et turbata perit diſperſis litera pennis.

Stat. lib. 7. Theb.

——*Qualis cum pallida cedit*
Bruma renidentem deducunt Strymona cycni.

Claudianus de bello Gildonico:

Pendula ceu parvis moturæ bella Colonis
Ingenti clamore grues æſtiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymona Nylo.

Apud hunc flu. ſedit Orpheus poſt amiſſam Eurydicem. Virgilius Georg. 4.

Septem illum totos perhibent ex ordine menſes
Rupe ſub aeriâ, deſerti ad Strymonis undam
Fleviſſe, & gelidis hæc evolviſſe ſub antris
Mulcentem tigres & agentem carmine quercus.

Papinius Sylv. 5.

——*Qualis conſpecta conjuge ſegnis*
Odryſius vates, poſitis ad Strymona plectris
Obſtupuit, triſtemque rogum ſine carmine flevit.

Κιγγιγγωνγον ποταμον vocat Euripides in Rheſo. Statius Silv. lib. 1. 1.

——*Ingenti propellit Strymona flatu.*

Baſil. Magnus ep 41. Ὁ δὲ Στρυμὼν ὀξύτατα, ἂν ἐγὼ οἶδα ποταμῶν, ῥέων, βραχὺ τι πρὸς παραβαίνει. Oritur hic flu. ex Rhodopes confiniis, mediuſque inter Macedoniam, & Thraciam fluit, uti docet Strabo lib 7. Hoc autem nomen ſortitur à *Strymone* heroe. Martis & Helices fil qui in eum dolore Rheſi interfecti ſe projecerit. Schol Æſchyli in Supplic. Στρυμόν, ποταμὸς Θρᾴκης. Idem in Perſis: Στρυμόνος ἁγνοῦ] ἁγνοῦ διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διειδὲς φυλάττειν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. Quod medium Thraciæ & Macedoniæ diximus, firmat Scylax in Periplo: Μετὰ δὲ Μακεδονίαν Στρυμὼν ποταμός, οὗτος ὁρίζει Μακεδονίαν καὶ Θρᾴκην. Mart. Capella lib. 6. *Inter Macedoniam & Thraciam amnis Strymon pro limite eſt, ab Æmi M. vertice diffluens.* Thracas quoque ab eo includi dicit Seneca Præfat Nat. Quæſt. Plinius lib. 4. Nat. Hiſt. cap. 10. *Deinde Macedoniæ terminus, amnis Strymon, oriens in Æmo. Memorandum, in ſeptem lacus eum fundi prinſquam dirigat curſum Strymonis pelage* mentio eſt apud Æſch. in Perſis. Vide Bellonium lib 1. Obſerv cap 55. Fuit & civitas Thraciæ hoc vocabulo. Schol. Callimachi Hym. in Delum: Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θρᾴκης.

Stuccia, *Yſtwith* Camdeno, flu Walliæ meridion. in Cardigania Com. In mare Hybernicum cadit 28 m p. à Cardigano in Cæc. & 55. a Bangorio in merid

Stugardia, urbs Sueviæ, in Duc Wirtemburgico, Ducum ſedes, prope Nicrum flu. 1. mill Germ. ab Eſlingâ in occ & 4. à Tubingâ in bor.

Stura, flu. geminus Gall. Subalp. unus ex Alpibus Cottiis per Marchiam Saluciensem fluens, ac apud Clarafcum op. Tanaro flu. congrediens, maximæ claritatis: alter per fines Taurinorum in Padum labens.

Stymphe, Schol Callim. Στύμφαι, χωρίον τῆς Ἠπείρου. Unde nymphæ Στυμφαιίδες apud Callim. Hym. 3. i. e. Ἠπειρώτιδαι, non ut vulgo Στυμφηλίδες.

Stymphalus, mons Peloponneſi altiſſimus in Arcadiâ, *M. Poglisi*, teſte Nigro. Stat. 4. Sylv. Carm. 6.

——*Quantuſque nivalem*
Stymphalon, quantuſque jugis Erymanthon aquoſis
Terrueris.——

Idem in Theb.

Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.

Urbs vero quæ & *Stymphalum* Plinio, *Vulsi* Nigro, ſeu *Longanico* Nigro, ad montis prædicti radices fuit, Tegeæ proxima. Eſt & *Stymphalus*, vel *Stymphalis* lacus, & flu. qui per agrum Argivorum ex eodem monte fluens, mutato nomine *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſaniâ. Ab hoc lacu *Stymphalides* aves appellatæ ſunt, quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, ut Solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam devaſtarent, donec ab Hercule Ænæi crepitaculi ſonitu pellerentur. Lucretius lib. 5.

——*Unciſque timendæ*
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes.

Placet vero in hoc Mnaſeæ ſententia, quòd non aves, ſed homines fuiſſe arbitretur. Videntur autem prædones fuiſſe, ac uncos habuiſſe ungues, ob rapinas quas exercebant. Planè vero errat Nat. Comes, qui *Stymphalidas* & *Harpyias* pro iiſdem habet: clare enim diſtinguit Petronius:

Tales Herculeâ Stymphalidas arte coactas
Ad cœlum fugiſſe reor, pennaque fluentes
Harpyias cum Phineo maduere veneno
Fallaces epulæ.——

Plura de hiſce avibus, ut poetas præteream, Pauſ. in Arcad. & Apollon. Schol. in 2. Argon. verſ. 1050.

Styx, fons Arcadiæ, ex Pheneo lacu, & ex Nonacri monte manans ex ſaxo (cujus aqua illico pota necat) & in flu. evadens. Ferrum ac æs erodit, ſolâque mulæ ungulâ aqua ejus contineri poteſt, cætera vaſa frigoris vehementiâ dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine conſilio Ariſtotelis. Palus item Theſſaliæ, teſte Plinio, ex quâ Titareſſus flu. egreditur. Styx etiam apud Poetas Inferorum flu. Ovid. Pont lib 4. eleg. 14.

Styx quoque (ſi quid ea eſt) bene commutabitur Iſtro:
Si quid & inferius quam Styga mundus habet.

A ſuperis tanta Veneratione habitus eſt hic flu ut nefas ducerent quicquam eorum, quæ Styge teſte juraſſent, quovis modo violare.

volare. Si quis contra feciſſet totos centum annos divinitate ſpoliatus à nectare arcebatur. Virgilius:

———*Stygiamque paludem*
Dii cujus jurare timent & fallere numen.

Seneca in Thyeſte:

———*Talis eſt diræ Stygis*
Deformis unda quæ facit cælo fidem.

Hunc honorem ei datum volunt fabulæ, vel quod hujus filiæ, Victoria, Vis, Robur, Zelus Jovi opem tulerint adverſus Titanas: vel quod Styx ipſa patefecerit Jovi conjurationem Deorum, qui ipſum volebant vincire. Homerus Iliad. 15. & Odyſſ. 5. de juramento Stygis ait, μέγιστ⊕, & addit: Δεινότατ⊕ μακάρεσσι θεοῖσι & Iliad. 14. Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, *inviolabilem Stygis aquam.* Heſiodus in Theogoniâ:

Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς, ἀθανάτοισι
Δεινὴ Στύξ ———

Idem eundem vocat ἄφθιτον, & de hoc flu ὕδωρ ὠγύγιον. Quin & Apollonio 2 Argon juramentum ejus dicitur ῥίγιστον & ὀπιδνότατον θεοῖσι. Apuleius etiam lib. 6. ait aquas Stygis eſſe *formidabiles Jovi,* Diiſque aliis, Ovid. Met. 3.

———*Stygis quoque conſcia juro*
Numina torrentis, timor eſt Deus ille Deorum.

Idem in Diris:

Quique per internas horrendo murmure valles
Imperjuratæ laberis amnis aquæ.

Silius lib. 13.

At magnis ſemper Divis, regnique Deorum
Jurari digna ta palus, picis horrida rivo
Fumiferum volvit Styx inter ſulfura limum.

Virg. Georg 4. & Æn. 6.

Alligat, & novies Styx interfuſa coercet.

Unde Papinius Theb. 2.

———*Styx inde novis circumflua campis,*
Hinc objecta vias torrentum incendia claudunt.

Hujus Stygiæ paludis nomen quibuſdam ἀπὸ τοῦ στυγεῖν deductum videtur, quod eſt *odiſſe, averſari, reformidare.* Unde Virg. ubi ſupra: *Triſtis palus inamabilis undâ* dicitur, item Heſiodo στυγερὴ θεός. Alii ſtatuunt Στύγα eſſe ex שתיקה eliſo Sheva, ut fiat *Stika,* atque derivari à שתק *ſiluit,* quod mortuis convenit: unde Seneca in Hippolyto:

Regni tenacis dominus, & tacitæ Stygis.

Venenatis aquis hujus paludis undas tempore peſtis alicujus infectas fuiſſe tradunt Poetæ. Sen. in Oedipo:

Phlegethonque ſua motum ripâ
Miſcuit undis Styga Sidoniis.

Claud lib. 1. in Ruff.

Ac velut infecto morbus crudeſcere cælo
Incipiens primo pecundum depaſcitur artus;
Mox populos urbeſque rapit, ventiſque perustis
Corruptos Stygiam peſtem diffundit in amnes.

Lucanus paulo aliter:

———*Tali ſpiramine Neſis*
Emittit Stygium nebuloſis aera ſaxis.

Suanetes, Suanitæ Ptol. pop. Rhætiæ, quorum regio *Algoew* in Suevâ, teſte Simlero, & urbs *Ravenſpurg* libera, teſte Tſchudo, inter Ulmam & Conſtantiam, ab Auguſta Vindelicorum 14. m. p. in occid.

Suardones, pop. Germ. Tacito, quorum urbs *Swerin* epiſc. ſub Arch. Bremenſi in ducatu Megalopolitano, inter Wiſmariam ad Arctos, & Domitium in Auſtrum 4. leuc. quot à Guſtroviâ in occ à Lubeco 7.

Suaſa, Ptol. op. Semnonum mediter. in Umbriâ tranſapenninâ, in agro Senogalienſi. Item Æthiopiæ ſub Ægypto op Plin.

Subatrii, Germ infer. pop. quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambris bello victis. Strab. lib. 7.

Subi, *Beles* Morali; flu. Hiſp. citer. in Coſſetaniâ reg. Plin.

Sublacum, Latii op. mediter. eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* Tacito & Plinio. *Sollago* hodie Leandro.

Sublicius pons, qui poſtea *Æmilius*, teſte P. Victore, unus ex Romæ pontibus, cujus adhuc durant veſtigia ſub monte Aventino, ubi *L' Arſenale.*

Subur, flu. Maur. Ting qui ſe in Atlanticum Oceanum exonerat. Ptol. & Plin. *Subu* Marmolio & Caſtaldo. Item flu. Luſitaniæ, *Sor* vulgo, teſte Vaſconcello in Tagum apud Salvaterram op influens.

Subur, op Hiſp. citer. in orâ Catalauniæ, hodie *Siges*, vel *Ciges*, teſte Villanovano. Aliis *Cubilles* dicitur.

Suburra, vicus Romæ, de quo vide Varronem lib. 4. de L. L. Hinc vicina regio dicta eſt *Suburrana*, in quâ meretricum diverſoria erant, quæ ob id *Suburranæ*, vocantur Martialis 11. 79.

Ergo Suburranæ tironem trade magiſtræ,
Illa virum faciet; non benè virgo docet.

Idem 12. 21. *Nulla nec in mediâ certabit nata ſuburrâ.*

Idem lib. 6.

Famæ non nimium bonæ puellam
Quales in mediâ ſedent Suburrâ.

Juvenalis Sat. 3.

———*Ego vel Prochytem præpono Suburræ.*

Idem Sat. 10.

Nil actum eſt, inquit niſi Pœno milite portas
Claudimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Perſius Sat 5.

———*Totâque impune Suburrâ*
Permiſit ſparſiſſe oculos jam candidus umbo.

Succubo, *Succubitanum municipium* Jul. Capitolino, op. Hiſp Bæticæ, patria proavi Antonini Philoſophi: locus apud Arundam urbem.

* *Succuſanus*, pag qui & Suburra. Vide Varronem lib 4. de L. L.

Sucro, flu. & op. Hiſp Tarrac. in regno Valentiæ & finibus Conteſtanorum. Fluvius *Xucar* Beuthero; opidum *Cullera* hodie dicitur. Silius lib. 3.

Sedetana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atque altrix celsâ mittebat Setabis arce.

De *Sucrone* Strabo nonnulla lib. 3. ſed rigoris haud meminit, uti nec Mela lib. 2. cap. 6. Ubi ſis Voſſium vide.

Sudeni, Ptol. pop. Sarm. Europ. ad oram ſinûs Venedici incolentes: quorum reg. *Sudaw* in Pruſſia ducali, in peninſ. apud Regium montem.

Sudernum, Tuſcorum urbs mediterranea. Ptol. hodie *Muderno* Leandro.

Sudertani, pop. Hetruriæ, quorum op. *Sooretto*, teſte Volaterano.

Sudeti, Σούδητα Ptol. montes Germ. inter Franconiam ad occ. & Voitlandiam ad ort. *Wendenberg*, & *Fiechtelberg*. Ex quibus 4. flumina originem trahunt, Mœnus, Egra, Sala, & Nabus.

Suecia, vel *Suedia*, reg. Septentrionalis, Scandinaviæ pars, cui Norvegia ad occ. Gothia ad merid. hæret. Regnum amplum, plures complectens ad bor. & ort. regiones. Regia Holmia, metropolis Upſala. Pop. *Suedi*, & *Sueci*, *Suiones* veteribus dicti apud Tacitum. Eſt & *Suedia*, ſeu *Suecia*, urbs Helvetiæ libera, & conventus jurid. *Swetz* apud Lacum Lucerinum.

Suel, Hiſp. op. poſt Carteiam & Calpen. Σοῦελ Ptolemæo; ejus meminere Mela, Plinius & Antoninus, ubi corruptè *Sivel.* A vulpibus dici putat Bochartus, quia Ebræis שועל *ſual*, eſt *vulpes*; & ex Bæticâ tam vulpium, quam muſtelarum pelles peti ſcribunt recentiores. Sic à vulpibus nomen habent in Mæotide *Alopecia*; in Helleſponto *Alopeconneſus.* Contra Smyrnam *Alopece*, in Bœotiâ mons *Alopecos*, in agro Attico *Alopeca* vicus tribûs Antiochidis, ex quo Socrates oriundus; in Judæâ *Saalim*, vel *Sualim* ut legi mavult Hieronymus, 1 Sam. 9. 4. In Phrygiâ denique Ἐζωίνω, de quo Steph. in Ἀζανοί.

Sueſſa, Campaniæ op. Plin. 3. 5. *Intus coloniæ, Capua, Aquinum, Sueſſa, Venafrum.* Silius lib. 8.

———*Detritaque bellis Sueſſa.*

Vocatur *Aurunca*, ſive *Auruncorum* ad diſcrimen *Sueſſæ Pometiæ*, ſeu *Pometiorum*, quæ erat in Volſcis. At quia illa Pometia jam inde à Tarquinio Superbo everſa; plerumque hæc in Auruncis ſimpliciter ab auctoribus dicitur *Sueſſa*, ſine cognomine. Opidani inde *Sueſſani.*

Sueſſa, Volſcorum urbs, cognomine *Pometia.* Μεσσάπολιν Οὐόλσκων appellat Strabo lib. 5. Dionyſius ἐπιφανεστάτην πόλιν vocat, & ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους. Et Livius lib. 2. *opulentiſſimam*, ſed addit; *ut tum res erant.*

Sueſſiones, & *Sueſſones* Cæſari alicubi, *Sueſiones* Strab. *Veſſones* Ptol. (cui Auguſta *Veſſonum*, pro Sueſſonium) pop. & urbs Gall. Belg in Campaniæ & Picardiæ confin. ad Axonam flu. vulgò *Soiſſons.*

Sueſſitani, pop Hiſp. Tarrac. in Vaſconibus, quorum op. *Sueſtaſium* Ptol. *Sangueſa*, teſte Floriano, & Jo. Marianâ, in regno Navarræ, à Pompelone 6. leuc. in ort. Jaccam verſus, ad Aragonem flu. Legitur & *Sueſſetani.*

Sueſſula, *Sueſula* Straboni, colon. & op. Campaniæ apud Clanium flu. ægrè habitatum à Neapoli 8. m. p. diſtans. Pop. *Sueſſulani* Plinio.

Suevi, pop. Germ. qui magnam illius partem tenuere, Mechelburgiam, Pomeraniam, & Marchiam (per quam *Suevus* flu. labitur) incolentes, ſic à *Suevone* monte (Germaniam à Sarmatiâ ſeparante, teſte Solino) dicti. Lucan. lib. 2.

Fundit ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. de laud. Stilic lib. 1.

Ut Suevus jam rura colat, flexoſque Sicambri
In falcem curvent gladios.

Horum

Horum reg. *Suevia* Tacito & Eutropio dicitur, vulgò *Schwaben*, multis & claris conſtans urbibus (quarum magna pars ſunt liberæ) olim ducatus ampliſſimus. In hâc Danubius oritur, teſte Ferrario.

Suevicum mare, idem quod *Balticum.*

Suevo, *Sevo* Solino, mons Germ. Carpatis pars occidua, inter Moraviam & Hungariam Tranſdanubianam ad Danubium uſque extenſus.

Suevus, *Spre* Althamero, Germ. flu ex montibus Bohemiæ oriens, perque Luſatiam & Marchiam fluens, mixtuſque Havellæ in Albim influens. Becanus *Oderam* eſſe ſcribit.

Suinum, Piceni flu. ultra Truentum in Aprutio, Angolum urbem alluens, ac inter Vomanum ad occ. & Aternum ad ort in mare decurrens. *Sino* ex tab recent. aliis *Salino* vel *Salinello* dicitur. *Suiones*, pop. Germ. in ora maris Baltici in Pomeraniâ, inter Lemovios & Rugios. Willichius Suedos interpretatur.

Sulchi, Sardiniæ urbs notiſſima. Strabo lib. 5. ubi de Sardinia: Πόλεις δ᾽ εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλχοι. Pomponius 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulchi.* Pauſanias in Phocicis: Ὤικισ δὲ ἐν τῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι, Κάραλιν τε, καὶ Σύλχους. Claudianus de bello Gildonico:

Pars adit antiquâ ductos Carthagine Sulchos.

Stephanus: Σοῦλχοι, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα. Inde *Sulcitani* Plinio & Hirtio, Σολκιτανοὶ Ptolemæo, qui eos etiam μεσημβρινωτάτους, h. e. *maxime Auſtrales* vocat. *Sulchis* autem, inquit Bochartus, nomen fecit Syrum צולקא vel שולקא *ſulko*, i. e. *exuſtio*, quia cum urbs ſit in inſulæ parte maxime Auſtrali, Noto plane eſt expoſita, à quo Sardinia valdè infeſtatur. Pauſanias ubi ſupra: Ὁ δὲ ἀὴρ ὁ ἐνταῦθα ... &c. Claud.

———*Hinc peſtifer aer*

Sævit & excluſis regnant Aquilonibus Auſtri.

Sulmo, op. Pelignorum. in 4. reg. Italiæ, nonageſimo ab urbe diſtans lapide; Ovidii poetæ patria, ut ipſe teſtatur Triſt. 4. 10. Græcè apud Ptol. ſcribitur Σουλμῶν. Quod Latino formatum ore *Sulmo.* At apud Strab lib. 5. accuſativus legitur Σύλμων, corruptè forſan pro Σύλμωνα, a recto caſu Σύλμων. Quippe Latinis auctoribus pariter omnibus conſtanter dicitur *Sulmo*, *Sulmonis.* Unde Cæſari belli Civ. lib. 1. & Plinio 3. 12. itemque Juvenali Sat. 6. opidani *Sulmonenſes.* Ovid. Pont. 4. 14.

Gens mea Peligni, regioque domeſtica Sulmo.

Aquis iiſque frigidis abundabat. Ovid. Faſt. 4.

Hàc ego Pelignos, nat... rura petebam;
Parva, ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Idem 2. Amor eleg 16.

Me pars Sulmo tenet Peligni tertia ruris;
Parva, ſed irriguis ora ſalubris aquis.

Et Triſt. 10.

Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis,
Millia qui noviès diſtat ab urbe decem.

Silius Ital. l. 8.

———*Conjungitur acer*
Pelignus; gelidoque rapit Sulmone cohortes.

Sulmonenſis puella, pro ruſticâ apud Juvenalem:

De Sulmonenſi mera Cecropis.———

Porro idem Ovidius Faſt. l. 4. à *Solymo* Phryge *Sulmonem* conditum denominatumque, fabuloſè fingit:

Serus ab Iliacis, & poſt Antenora, flammis
Attulit Æneas in loca noſtra Deos.
Hujus erat Solymus Phrygiâ comes unus ab Idâ;
A quo Sulmonis mœnia nomen habent:
Sulmonis gelidi, patriæ, Germanice, noſtra
Me miſerum, Scythico quàm procul illa ſolo eſt.

Silius Italicus lib 9.

Xantippo captus, Libycis toleraros in oris
Servitium Satricus. Mox inter præmia regi
Autololum dono datus ob virtutis honorem.
Huic domus & gemini fuerant Sulmone relicti
Matris in uberibus nati, Mancinus, & unà
Nomine Rhœteo Solymus; nam Dardana origo
Et Phrygio genus à proavo: qui ſceptra ſecutus
Æneæ, claram muris fundaverat urbem,
Ex ſeſe dictam Solymon celebrata colonis
Mox Itali paulatim attrito nomine SULMO.

Verum hanc fabulam, ex nudâ vocabulorum ſimilitudine conflictam Virgilius etiam riſiſſet: qui omnes Æneæ comites in unum confert Latium. Niſi forte eorum heic amplectenda ſit auctoritas, qui, ut habet Dio Chryſoſtomus in oratione de Ilio non capto, totius Italiæ Æneam fecere Dominum. De cætero miſerandam hujus opidi calamitatem, quam bello civili inter Marium & Syllam perpeſſum eſt, narrat Florus 3. 21. Cluverius.

Summœnium, dicebatur locus lupanaris, quòd ferè ſub mœnibus eſſet: qu. *Submœnium.* Inde *Summœniana* meretrices dicuntur. Mart. 3. 40.

Convivã quiſquis Zoili poteſt eſſe,
Summœnianas cœnet inter uxores.

Sunam, *Sonna* Joſepho op olim Palæſtinæ in tribu Iſſachar, nunc pagus. *Toroudoios Gabra relis* hodie, teſte Benjam. Tudelenſi.

Sunici, pop. Germ. infer. ad Rhenum. quorum op. *Zuns*, vel *Zons*, teſte Divæo, inter coloniam Agrip. 3. & Novesium 2. leuc. apud Durnom agrum.

Sunium, promont *Capo delle Colonne*, teſte Sophiano, ſic ob multas columnas marmoreas ibi exiſtentes dicta, promont. Atticæ inter Piræeum portum Athenarum ad occ. 43. & promont Leonum Eubœæ in ort. 37. m. p. cum op cognomine, teſte Cicerone. Stat. l. 12. Theb.

Linquitur Eois longe ſpeculabile proris
Sunion.———

Dionyſius verſ. 511.

Πρὸς δὲ Σουνιάδος κορυφῆς ἐρύμεσθαι Ἀθάνων,
φαίνεται Σχερίς τε καὶ Ἀργίνης πολίεθρα.

Vide Ptol. decimâ Europæ tabulâ, Strab. initio lib 9. Pauſan. lib. 1. itemque Ariſtophanem pag 321.

Surrentum, Campaniæ op. perantiquum; quod etiam nunc vulgò incolis dicitur *Sorrento.* Memoratur Ennio, Diodoro, Straboni, Melæ, Silio, Plinio, Statio, Tacito, Suetonio, Frontino, Ptolemæo, Dioni, Tabulæ Itinerariæ. Plin. lib 3. cap. 5. *Herculanium, Pompeii: haud procul ſpectante monte Veſuvio, alluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria: Surrentum, cum promontorio Minervæ, Sirenum quondam ſede.* Mela lib. 2. cap. 4. adverſo litoris ordine, *Minervæ promontorium, ſinus Puteolanus, Surrentum, Herculaneum.* Ptolemæus: Νεάπολις Πικεντίνων ὅμοιως μετὰ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, Σάρνου ποταμοῦ ἐκβολαί, Συρρεντόν. Hoc quidem falſo, atque imperitè ſic tradidit Ptolemæus; niſi auctoritas ejus plus valeat, quam reliquorum ſcriptorum omnium, qui Picentini agri initium ſtatuunt poſt Minervæ promontorium. Strabo lib. 5. Συνεχὲς δὲ ἐστι τῇ Πομπαίᾳ τὸ Σύρεντον τῶν Καμπανῶν· ὅθεν πρόκειται τὸ Ἀθήναιον ἀκρωτήριον. Ubi malim Συρρεντόν, ut eſt apud eundem Strab. lib. 1. Diodorum lib. 5. ac Dionem fine libri 52. Unde Latini ſuum *Surrentum* formaverunt. Quin à *Sirenum* nomine (vide *Sirenes*) opidi vocabulum deductum eſſe, maximè credibile eſt; quando illa circa hæc loca ſedem habuiſſe feruntur. Quod ipſum apertè adfirmat Statius Sylv. lib. 2. carm. 2. quo Pollii celebrat *Surrentinum* his verſibus:

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ
Celſa Dicarchæi ſpeculatrix villa profundi,
Quà Bromio dilectus ager, colleſque per altos
Uritur, & prælis non invidet uva Falernis.

Silius l. 5.

———*Felicia Baccho*
Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Cui loco luxerit à Statio, qui in Pollii Surrentinum ita ludit:

Mira quies pelagi ponunt hic laſſa furorem
Æquora, & inſani ſpirant clementius Auſtri.
Hic præceps minus audet hyems, nulloque tumultu
Stagna modeſta jacent.

Cæterum *Surrentini colles*, qui opido imminent, circumjacentque vini præſtantiâ maximè celebrantur. Ovidius Met. 15.

Inde legit Capreas, promontoriumque Minervæ,
Et Surrentino generoſos palmite colles.

Statius Sylv. 3. 5.

Caraque non molli juga Surrentina Lyæo.

Mart. lib. 13. ep. 110.

Surrentina bibis? nec Myrrhina picta, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina ſuos.

Columella Ruſticarum rerum lib. 3 cap. 2. de vite Amineâ loquens; *Campania celeberrimos Veſuvii colles, Surrentinoſque veſtit.* Strabo lib. 5. ubi nobiliſſima Campaniæ vina enumerat: Ἡ δὲ καὶ ὁ Συρρεντῖνος ἐνάμιλλος· καθίστανται γὰρ τοῦτον πρὸς τοὺς καλοὺς, ὅτι τάχ᾽ ... Plin. 14, 6. *Ad tertiam palmam variè venere Albana vina, urbi vicina, prædulcia, ac rara in auſtero. Item Surrentina; in vineis tantum naſcentia; convaleſcentibus maximè probata propter tenuitatem, ſalubritatemque. Tiberius Cæſar dicebat, conſenſiſſe medicos, ut nobilitatem Surrentino darent: alioquin eſſe generoſum acetum: Caius Cæſar, qui ſucceſſit illi, nobilem vappam.* Long. 38. 20. Lat. 40 33.

Suſa, *orum*, urbs Aſiæ nobiliſſima, Suſianæ reg. caput & regia ad Eulæum flu. inter Seleuciam magnam ad occ. 450. & Perſepolim ad ort. 275. m. p. ab Ecbatanis 450. in merid. à Memnone condita. Dionyſius:

Κ. εἰς τὰ Κίσσιον ὄρει μέγας, χωρὶς δὲ Μεδάων.
Ἔλθων Ἰνδὸν ὕδωρ, παρὰ τ' ἔνναιον χθόνα Σουσῶν.

Ubi his vide Mantanum. Junguntur Suſa & Ecbatana quia ut æſtivos dies in Ecbatanis, ita hybernos Suſis agebat rex Perſarum. Ita Xenoph. Cyrop. lib. 8. Strabo lib 15. Plutarchus de exil. Athenæus lib 12. Euſtathius in Dionyſ. Ariſtides in orat. de Româ. Ut vel falli neceſſe ſit, vel corruptum eſſe Ælianum de An. l. 10. cap. 6. ubi Regem Perſarum deſcribit *θερίζοντα μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις*, repugnante natura rerum. Ecbatanis enim æſtate multo commodius degebatur, quia clima frigidius eſt quam Suſis, ubi æſtivus eſt tam fervidus, ut lacerti & angues circa meridiem in viis intercepti uſtulentur. Ita habetur apud Strabonem. Pop Suſiani, ob artem ſagittarum olim clari. Prop. lib 2.

Non tot Achæmeniis armantur Suſa ſagittis.

Claud. de bello Gildon.co:

——Noſtraque premant pharetrata ſecures
——Suſa.

Lucan. lib. 2.

——Conjuret in arma
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Suſis
Agmina——

Dicta autem putatur hæc vox à liliorum copiâ quæ illorum linguâ *Suſa* dicuntur. Athenæus lib. 12. *Κλεάρχος δὲ τὰ Σοῦσα φησὶν Ἀριστόβουλος καὶ Χάρης διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ τόπου. Σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον.* Stephanus: *Σοῦσα.* &c. *κέκληται ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκει ἐκεῖνα, Σοῦσα γὰρ αὐτὰ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι.* Etymologus: *Σοῦσα ἡ πόλις ἀπὸ τῶν ἀναπεφυκότων κρίνων. Σοῦσα γὰρ τὰ λείρια λέγεται.* Quod multo verius quam quod ibidem alii volunt, *Suſa* dici *ἀπὸ τοῦ ἱππόδρομον αὐτὴν εἶναι, σοῦσι γὰρ κατὰ Σύρων τὸν ἵππον λέγουσι.* Chaldæis quidem & Syris equus dicitur סוסא *ſuſa* & סוסיא *Suſia.* Sed Scriptura differt a שושן Ut taceam Suſa nuſquam ab equitatu commendari. Bochartus.

Suſana, op Hiſp Tarr. quod & *Suſanum*, *Campanillo*, teſte Hieronymo. Surita. Silius lib. 3.

At non Sarmaticos attollens Suſana muros.

Suſiana, *Suſis* Strab reg. Aſiæ inter Aſſyriam ad occ. & Perſidem ad ort. cui Media ad Arctos incumbit, ſinu Perſico ad Auſtrum definita. *Suſiſtan* vulgò & *Cuſiſtan.*

Suſidata, Germ. civitas. Ptol. *Wilſnach* P. Apiano in Marchiâ Brandeburgica. Al. eſt *Stetin.*

Suſſexia, prov Angliæ meridionalis. Terminatur à Sept. Surria, ab orient. Cantio, ab occid. Hantoniâ, & à merid. mari Britannico. Ejus urbs præcipua eſt Ciceſtria vulgò *Chicheſter.*

Sutrium, urbs prima Tyrrhenorum, deinde Romanorum. Apud Appianum Civil bell lib 5. *Σούβριον* corruptè legitur, quod imperitus Geographiæ interpres, unà cum ſequenti voce *χώραν* malè vertit *Inſubrum regionem.* Opidani Livio, Plinio & Frontino *Sutrini* : *Σουτρηνοί* Stephano. A Romanis cum defecerint eos ad fidem reducendum mittitur Camillus, qui ut celeritate eos opprimeret, juſſit milites 3. dierum commeatum ſecum ferre, teſte Livio l. 6. Hinc natum proverbium: *Quaſi Sutrium eant*; apud Plautum in Caſina, & Feſtum, cum quid celeritèr fit & inſtructè. Hinc etiam *Sutrius.* Sil. lib 8. *Sutria tecta.* Coloniam Romanam fuiſſe, & quo tempore deductam docet Velleius l. 1. *Poſt ſeptem annos quàm Galli urbem ceperunt Sutrium deducta colonia eſt.* Long 35 41. Lat. 41. 50.

Sybaris, *Cocile*, teſte Barrio, & *Sabaro* teſte Mazzellâ, flu M. Græciæ, ex fin Bruttiorum apud Muranum oriens, ac in ſinum Tarentinum non longè à Crathi flu. ſeſe exonerans. Hujus aqua oves & boves nigros facit, ſicuti contra Crathis albos. Plin. 31. 2. Ariſtoteles in mirandis: *Ὁ μὲν ἐν Συβάρει ποταμὸς [illegible] ποιεῖ· ὁ δὲ Κρᾶθις [illegible].* Idem habet Strabo lib, 6. Pythagoras apud Ovid. Met. 15.

Crathis & huic Sybaris noſtris conterminus arvis
Electro ſimiles faciunt auroque capillos.

Sybaris, M. Græciæ op. inter Crathin & Sybarim amnes, ab Achivis conditum, qui poſt Trojæ excidium vi tempeſtatis eò fuerant appulſi. Hujus olim tanta fuit potentia, ut quatuor finitimas proximas rexerit gentes, & 25. urbes ſuo ſubdiderit imperio & contra Crotoniates 300. hominum millia armârit. Strabo lib 5. Ejus mem. Ovid. Met. 15.

præterit & Sybarim, Salentinumque Neæthum

Poſtea *Thurium* & *Copiæ* vocabatur. Stephanus ex Strab. *Θούριοι πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, ὕστερον δὲ Κωπίαι.* Dionyſius verſ 372.

Ἐς δέ τε καὶ τὴν δ' ἔστιν μέγα χωρισθεῖσα
Ἀρχαίη Σύβαρις, ναίουσι στενάχουσα ποτέ,
Μεταβαίνουσα [illegible] ἐπ' Ἀλφειῷ [illegible].

Ubi quam cauſam innuat Poeta, dum eos *Jove valdè irato* periiſſe indicat, hoc poſtea ſubjiciens de furioſi Olympicorum præmiorum cupiditate, vix ſatis conſtat. Narrat vero Euſtathius eos *τὰ ἐν ναῷ ἀναθήματα* dona Jovi Olympio dedicata, diripuiſſe; quæ Dionyſio *Ἀλφειοῦ γέρα* vocantur, quòd Jovis Olympii templum poſitum eſſet in Olympia, quæ & Piſa, Elidis urbe, quam Alpheus flu. alluit. urbi autem Olympiæ nomen impoſitum ferunt ab Olympo monte vicino, Theſſalico Olympo cognomini teſte Strab. lib 8. Hæc quidem commodiſſima videtur interpretatio, ſi qua melioris hiſtoriæ fide niteretur. Receptius tamen eſt (quod non modo Euſtathius, verum & Stephanus *περὶ πόλ.* aliique tradunt) *eos oraculo monitos, Sybarim tunc interituram, cum hominem pluſquam Deum colerent, idque eveniſſe cum ab hero ſervus flagris cæſus primo in templum confugeret, nec tamen dominus à verberibus temperaret; cum vero ad heriles patris ſepulchrum confugeret, eum demum, monumenti paterni veneratione, abſtineret.* Hinc Jove irato, in perditiſſimam luxuriem eos ruiſſe ferunt, quam proximam fuiſſe exitii cauſam apud omnes conſtat. Oraculum, de quo modo dictum ab Eraſmo in Chiliad. è Stephano recitatur:

Εὐδαίμων Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεί,
Ἐν θαλίαισι θεῶν τιμῶν γένος ἀιὲν ἐόντων.
Εὖτ' ἂν δὲ πρότερον θνητὸν θεοῦ ἄνδρα σεβίζῃ,
Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος στάσις ἥξει.

Cæterum de luxu & mollitie Sybaritarum. Plut. hoc refert in convivio 7. Sap. *Συβαρῖται, ὡς ἔοικε, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐκφέροιντο κατὰ σχολὴν παρασκευασάμεναι, ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ φοροῦσαι ἐπὶ τὸ δεῖπνον.* Zenobius, Cent. 5. *Συβαριτικὴ τράπεζα* [*ἐπὶ τῶν ἐν πολυτελείᾳ. Τρυφῶσι γὰρ οἱ Συβαρῖται.* Idem ibidem, uti quoque Diogenianus, Cent 8. *Συβαρῖται διὰ πλατείας*] *παροιμία ἐπὶ τῶν τρυφερῶς παρῳδομένων.* Vide Cluverium de Ital. Ant. l. 4. c. c. 14. Hinc *Sybariticus.* Ovid. 2. Triſt.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida fugit.

Ubi opus intelligit Hemitheonis cujuſdam cinædi, de generibus voluptatum, & obſcœnarum libidinum.

Sychar, Euſebius: *Συχὰρ πρὸ τῆς Νέας πόλεως, πλησίον τοῦ χωρίου, οὗ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.* Qui v. poſteriùs ſcripſerunt ipſam Neapolim dixerunt eſſe Sychar. Vide Burchardum & Sanutum Torſellum ſic etiam accipi debet quod ſcribitur in Itin Benjamini נבילש היא שכם *Nebilas eſt Sechem.*

Syene, *Aſna*, teſte Jo. Leone, urbs Ægypti extrema, in Æthiopiæ confin. ad Nilum, olim Rom. Imperii, ſicut & tunc Turcici, terminus, inter Alex. Ægypti ad arctos 570. & Meroen ad Auſtrum 962. m. p. teſte Plinio. Sed apud Strab. abeſt à Meroe 5000. ſtad. & apud Anton. ab Alexandriâ 600. m. p. à Memphi 160. ſchœnis, à Thebis 60. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg 6.

Quid tibi ſi calida, proſit, laudare Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Dionyſius:

——Βαθυκρήμνοιο Συήνης.

Συήνη ἐν ἰσημερίᾳ (inquit Sholiaſtes ad verſum 223. ejuſdem Dionyſii) *ἡ Συήνη, ἀπὸ Σύηνος τινὸς οὕτω κληθεῖσα, ἐν ᾗ καὶ φρέαρ ἐστί φασι τὰς θερινὰς τροπὰς διασημαῖνον τοῦ ἡλίου [illegible]· ὅτι καὶ ἄσκιοι κατὰ μεσημβρίαν εἰσὶν οἱ ἀναλογικοὶ [illegible] γνώμονες διὰ τὸ [illegible] περὶ τοὺς τόπους τοῦ [illegible].* Ammianus Marcellinus lib 22. *Dein Syen, in qua Solſtitii tempore, in quo Sol æſtivum Auſtrinus curſum extendit, recta omnia ambientes radii excedere ipſis corporibus non ſinunt. Inde ſi ſtipitem quiſquam fixerat rectum, vel hominem aut arborem viderit ſtantem, circa lineamentorum ipſas extremitates contemplabitur umbras abſumi.* Heliodor. Æthiopic hiſt. lib. 9. *Ἐδείκνυε δὲ καὶ πρὸς τῷ [illegible] γνώμονας ἀσκίους κατὰ μεσημβρίαν ὄντας, τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος κατὰ τροπὰς θερινὰς ἐν τοῖς περὶ Συήνην ἀποβαινούσης κατὰ κορυφὴν ἱσταμένης*, &c. Achilles Tatius: Iſagog in Phœn. *φασὶ δὲ ἐν Συήνῃ καὶ Ἐλεφαντίνῃ ἀσκίους γίνεσθαι, ὅτι ὁ ἥλιος [illegible] ἐν Καρκίνῳ [illegible] ἔχει.* Lucan. lib. 2.

——Umbras nuſquam flectente Syene

Claudianus *atram* vocat. Edyllio de Nilo

Is loca continuo Solis damnata vapore
Irrorat, populiſque ſalus ſitientibus errat,
Per Meroen, Blemyaſque feros, atramque Syenen.

Statius *Eoam.*, Sylv. 2. 2.

——Quod Eoæ reſpergit vena Syenes.

Idem Theb. lib 4.

——Nullaque umbratam nube Syenen.

Obiter emenda Stephanum: *Συήνη*, inquit, *πόλις Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ἐπὶ τῷ Νείλῳ·* Lege *μεταξὺ Αἰγ' καὶ Αἰθ.*

Sylvanectum, *Senlis*, urbs Provinciæ Inſulæ Franciæ in Valleſiæ ducatu ad amnem *Nonvelle*, 10. leuc. à Lutetiâ in Bor. 8. à Compendio in Africum. 9. autem à Bellovaco in Eur.

Symæthus, flu. Siciliæ, non longè ab Ætnâ. Vide Cluver. Sic. Ant. p 124.

Symbolon, & *Symbolorum Portus*, qui & Pactorum *Portus* Straboni, *Sibula* Mercatori & al portus Tauricæ, inter Eupatoriam ad Iſthmum, & Cherſoneſum urb ad ſin. Carcinitem

Syme, inſ. inter Rhodum & Cnidum. Plin. 5. 38.

Symplegades, quæ & *Cyaneæ*, inſ. duæ, ſive potius ſcopuli trans Boſporum Thracium in ipſo Ponti Euxini oſtio mille quingentis paſſibus ab Europâ diſtantes; tam modico autem inter ſe diſcretæ intervallo, ut ex adverſo quidem intrantibus geminæ cernuntur, paulum vero deflexâ acie, coeuntium ſpeciem præbeant Quæ res occaſionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter ſe concurriſſe tradunt; unde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ συμπλήσσειν, h.e. *à concurrendo*, ſeu *conflictando*. Am. Marc lib. 22. *Quibus controverſæ extranea ſunt Symplegades, gemini ſcopuli in vertices undique porrecti diruptos aſſueti priſcis ſeculis obviam ſibi cum horrendo fragore colliſis molibus ferri, cedenteſque retrorſus acri aſſultu ad ea reverti quæ pulſaverant. Per has ſaxorum dehiſcentium, concurſantiumque crebritates, ſi etiam ales intervolaſſet, nulla celeritate pennarum eripi poterat, quin interiret oppreſſa. His ſcopulis cum eos Argo prima omnium navis, Colchos ad direptionem aurei properans velleris, prætervectiſſet innoxia, immobiles turbine circumfracto ſtetere concorporati, ut eos aliquando fuiſſe diremptos nulli nunc conſpicantium credant, niſi ſuper hoc congruerent omnes priſcorum carminum cantus.* Ovid. Met. 15.

——Timuit concurſibus Argo
Undarum ſparſas Symplegadas eliſarum.

Idem 1. Triſt eleg 9.

Altera namque parat Symplegadas ire per altas,
Scindere Biſtonias altera puppis aquas.

Et rurſus in Epiſtolâ Medeæ:

Compreſſos utinam Symplegades eliſiſſent.

Euripides in Prologo Medeæ:

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας.

Ubi Scholiaſtes: Τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου λέγει, αἳ δὴ ἀπ' ἀντίων τῇ ὄψει δοκοῦσιν ἐνταῦθα κοινῇ φέρεσθαι. Eratoſthenes Συνορμάδας vocavit, Iſacio teſte, ut Latini *Concurrentia ſaxa.* Alii Συνδρομάδας dixerunt. Unde Val. Flac. lib. 1.

Certus Scythico concurrere Ponto Cyaneas.

Eſt etiam *Symplegas* ſing numero Lucan. lib. 2.

Ut Pagaſæa ratis peteret cum Phaſidos undas
Cyaneas tellus emiſit in æquora cautes,
Raptâ puppe minor ſubducta eſt montibus Argo,
Vanaque percuſſit Pontum Symplegas inanem.

Seneca Tragœdus in Hercule Inſano:

——Ille qua Pontum Scythen
Symplegas artat.——

Mart l. 11. *Si conſtringantur geminâ Symplegade culi.* Vide *Cyanea.*

Synnada, *Synada* Ptol. Sing & pl. num. urbs Phrygiæ magnæ archiep. & metropolis, ingens, ſub quâ 20. urbes epiſc, olim fuere, marmore clara, quod *Synnadicum* appellatur, teſte Strab l. 12. Claud in Eutrop. l. 2.

——Pretioſaque picto
Marmore, purpureis cui cedunt Synnada venis.

Vide ſis illic Heinſium. Stephanus: Σύνναδα, πόλις Φρυγίας. Papinius *Synnaden* vocat. Sic enim ille in Surrentino Pollii Sylv 2. 2

Synnade quod mœſtâ Phrygiæ fodere ſecures
Per Cybeles lugentis agros, ubi marmore picto
Candida purpureo diſtinguitur area gyro.

Syracuſæ, *Syracoſſæ* Theocrito, prius *Ortygia*, urbs Siciliæ ampliſſima, in orâ ad ort. inter Catinam 48. & Pachynum promont in Auſt. 40. m. p Magnitudinem ejus innuit Pindarus quando μεγαλοπόλιες Συράκοσαι, h. e. *grandiurbes Syracuſas* vocat Erat ſiquidem urbs non Siculorum modo, ſed & Græcarum omnium celeberrima; ab Archiâ Corinthio annis ante Chriſtum plus ſeptingentis condita. Hujus partes 4. *Inſulam*, *Acradinam*, *Tychen*, & *Neapolin* multis deſcribit Cicero Verrinâ quarta. Unde Auſonius:

Quis Catinam ſileat, quis quadruplices Syracuſas?

Alii quinctam addunt *Epipolas.* Portus duplex: Major unus octoginta ſtadiorum, cujus fauces quingentis paſſibus patent, ad Ortygiam inſ Arethuſâ fonte inſignem. Seneca de Conſ. ad Marc. *Videbis* (loquitur de Syracuſis) *portum quietiſſimum omnium, quos aut natura poſuit in tutelam claſſium, aut adjuvit manus, ſic tutum ut ne maximarum quidem tempeſtatum furori locus ſit. Videbis ibi Athenarum potentia fracta: ubi tot millia captivorum, ille, excíſis in infinitam altitudinem ſaxis, nobilis carcer incluſerat: ipſam ingentem civitatem, & laxius territorium, quàm multarum urbium fines ſint. tepidiſſima hyberna, & nullum diem ſine interventu Solis. Sed cum omnia iſta cognoveris, gravis & inſalubris æſtas hyberni cæli beneficia corrumpet.* Hæc Seneca, quæ forſan hauſit ex Tullio Sic enim ille in Verrem 4. & primum de portu: *Nihil eſſe pulchrius quàm Syracuſarum mœnia & portus.* 2. De carcere: *Latomias Syracuſanas omnes audiſtis, pleriique etiam noſtis. Opus eſt ingens, magnificum, regum, ac tyrannorum. Totum eſt ex ſaxo in mirandam altitudinem depreſſo, & multorum operis penitus exciſo. Nihil tam clauſum ad exitus, nihil tam ſeptum undique, nihil tam tutum ad cuſtodias nec fieri, nec cogitari poteſt.* 3. De magnit civitatis: *Syracuſas maximam eſſe Græcarum urbium, pulcherrimamque.* Unde Livius 25. *Vaſtæ magnitudinis urbem* vocat. Quam autem vaſta Strabo prodit qui ſtadia circumdat 180. ea ſunt milliaria circiter 22. Denique de Sole: *Syracuſarum urbem ſitam, atque naturam eſſe loci, cœlique dicitur, ut nullus unquam dies tam magnâ turbulentâque tempeſtate fuerit, quin aliquo tempore Solem ejus diei homines viderent.* Quam laudem & cum Rhodo Plin. communicat: *Rhodis & Syracuſis nunquam tanta nubila obduci, ut non aliquâ hora Sol cernatur.* Murorum ambitus apud Strab. erat ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα σταδίων, i. e. 24. m. p. Dicit Liv. lib. 25. in Syracuſis captis *prædam tantam fuiſſe, quantum vix captâ Carthagine fuiſſet.* Plut etiam in Marcello: Λέγεται καὶ πλεῖστα τότε ἢ τῷ ὕστερον ὑπὸ Καρχηδόνος διαφορηθέντα πλοῦτον γενέσθαι. Vocis originem quod attinet, doctiſſimus Fullerus Miſcel. l. 4. cap. 10. Syracuſarum nomen Punicè ſcribit צור כוסיא *Sor Cosia*, qu. *Turrim latentem* dicas. Fruſtrà, inquit Bochartus, cum Syracuſas non condiderint Phœnices, ſed Græci Dorienſes, Archiâ duce; vide Thucydidem, Strabonem, & alios. Sed præcipuè Marcianum Heracleotam, qui ſimul nominis originem aperit his verbis:

Τὰ δ' ἑξῆς Συρακούσας τῆς Ἰταλίας οἱ Δωριεῖς
Κατῴκισαν· Ἀρχίας δὲ τούτους προσλαβὼν
Ὁ Κορίνθιος μετὰ Δωριέων κεκτισμένων
Ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβοῦσαν τοὔνομα
Τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς κεκλημένας

Paludem intellige *Syraco*, de quâ Steph. ubi de Syracuſis: καὶ λίμνη, ἥτις λέγεται Συρακώ. Melius quam *Tyraca*, quomodo ſcripſit Vibius in catologo paludum. *Tyraca*, *Syracuſis.* *Syraco* autem vox Phœnicia eſt, ut *Hanno*, *Giſco*, *Dido*, *Samatho.* Radix סרח *ſerach*, vel *ſarach* fœtere eſt. Nec immerito ἀπὸ τῆς δυσωδίας nomen paludi factum, cujus exhalationes morbos creabant plurimos Id ipſum enim Syracuſani damno ſuo multoties experti ſunt, & fere quotquot hoſtes æſtatis aut autumni menſibus Syracuſas circumſederunt. Hinc illud Diodori l. 13. de Athenienſibus hanc urbem obſidione prementibus: Διὰ τὸ τὸν ἐπικείμενον τόπον ὑποδέχεσθαι ἑλώδη, λοιμικῶς καταφθαρέντες εἰς τὸ συνεχὲς ἀπέθνησκον. Et lib. 14. de Carthaginenſibus, quos ibidem per æſtivos ardores gravis invaſerat lues: Ἐδόκει δὲ ὁ τόπος αἴτιος γεγονέναι πρὸς τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι πρότερον τὴν αὐτὴν ἔχοντες παρεμβολήν, πολλοὶ ἀπεθάνησαν ὑπὸ τῆς νόσου ἑλώδους ὄντος τοῦ τόπου καὶ κοίλου. Ita cum eidem urbi Marcellus immineret: *Acceſſit* (inquit Livius) lib 25.) *peſtilentia, commune malum.* Et paulò poſt: *temporis & loci vitio, & ægri erant, & moriebantur.* Cauſam ad conditorem referunt Miſcellus enim & Archias, cum Delphos ſe contuliſſent oraculum conſulturi de loco condendi urbis, ab Apolline rogati utrum mallent,

Πλοῦτον ἔχειν κτεάνων, ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

Salubritatem Miſcellus, & Archias divitias elegit. Quarum urbium illa ſaluberrima, ſed pauper fuit; hæc ditiſſima, ſed inſalubris Hanc ſive hiſtoriam, ſive fabulam referunt Strabo lib. 6. Steph. in Συράκουσαι, Ariſtophanis Interpres in Equit. ad verbum πλουθυγίεια, quo comicus tribuit Athenis Syracuſarum opes, & Crotonis ſalubritatem. Suidas denique in Ἀρχίας, & rurſum in Μύσκελλος Bochartus. Plura de civitate Syracuſanâ legere volentibus adeundi ſunt Fazellus & Cluverius.

Syria, provincia maxima Aſiæ, inter Ciliciam & mare Syrium ad occ & Meſopotamiam ad ort Euphrate flu. hanc diſterminante, illam monte Amano: cui Armenia minor incumbit ad Arctos, ad merid. vero Arabia deſerta, & Palæſtina; (quæ apud Ptol. à Syriâ diviſa eſt, ſed apud alios in Syriâ comprehenditur, ut pars illius) dividitur in plures regiones, Comagenem ad ſept. Phœniciam ad occ Cœleſyriam ad meridiem, Palmyrenem ad ort & Seleucidem circa medium Longa inter Ciliciam & Arabiam 470 m. p. lata inter Seleuciam Pieriam & Zeugma 175 teſte Plinio Heſychius annotat Συρίαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλωνίας Vide *Aſſyria*, & Seldenum de Diis Syris Proleg. cap 1 & Montanum ad Dionyſ. verſ 772 Pop. *Syri.* Hinc proverbium: *Syri adverſus Phœnices* apud Suidam in verſipelles & fraudulentos mutuo, quales erant inter ſe Syri & Phœnices. Herodianus:

ſtius: φιλόψοφοι οἱ Σύροι. *Multa Syriorum olera* apud Plin. 20. 5. vice proverbii habeatur in eos, qui in rebus plus voluptatis, quam utilitatis afferentibus occupantur. *Syrus cum non ſis ne Syriſſa*, h. e. ne alius videri velis, quam ſis. Hinc *Syrius*. Virg. Georg. 2.

Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis.

Propert. 2. 11.

Cum dabitur Syrio munere plenus onyx.

Quod hæc gens fuerit ἀπιχθυς, ſi veteribus fides, non eſt dubium. Ovid. Faſt. 2.

Inde nefas ducunt genus hoc imponere menſis
Ne violent timidi piſcibus ora Syri.

Athenæus lib. 8. Καὶ τοσαῦτα μὲν ἴσω Δωριεύς... ἡ αὐτὸς ἡμῶν ... ἐκ ... , περιῆλθον διὰ τ πάντα ... Ὁ ... διὰ τα Σύρων ... ἡμᾶς τῶν ἰχθύων ἀπεσίεσθαι. Hinc Comicus ille Timocles apud eundem de Hyperide:

Τὰς ἰχθυοπώλας ἔτ' ἠμελημένως πλουτεῖν
Ὀψοφάγος γὰρ ὥστε τοὺς λάρους εἶν Σύρος.

Cauſa vero cur piſcibus abſtinuerint non eadem omnibus. Hanc refert Antipater Tarſenſis lib. 4. Περὶ Δεισιδαιμονίας, ſed fortè nugitur: Λέγεσθαί φασι πρός τινων, ὅτι Γατις ἡ τῶν Σύρων βασίλισσα οὕτως ἦν ὀψοφάγος, ὥστε κηρύξαι, Ἀτις Γάτιδος μηδένα ἰχθὺν ἐσθίειν. ὑπ' ἀγνοίας δὲ τοὺς πολλοὺς αὐτὴν μὲν Ἀτεργάτιν ὀνομάζειν, ἰχθύων δὲ ἀπέχεσθαι.

Syrictæ, gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantum habentes, *anguium* modo loripedes. Plinius ex Megaſthene lib. 6. cap. 2. Ubi Salmaſius legendum cenſet *Syrtas*; quia nempe traherent pedes, ἀπὸ τοῦ σύρειν. Sed recte ſeſe habet vulgata lectio. Quâ enim fiſtula ſorbebant, eâdem etiam ſibilabant. Confirmat hanc lectionem Ælianus de Anim. lib. 16. cap. 22. Ἔστι δὲ καὶ Συρικτῶν ἔθνος Ἰνδῶν ... καὶ ... , καὶ εἰσὶ σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἀπὸ γῆς ἐν θλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες εἴτε καὶ οὕτω τ τεχνῶν ... Male vulgò ... Sed & ſequentia quis intelligat? Radiculè verterunt interpretes: *Simi & Scirastæ gens ultra Indiam, ſimis naribus, ſive ita nati, ſive à teneris aſſuetis in mari degere, & urinando naſum offendere ad ſaxa*. Profectò ſcripſit Ælianus ἐν θλάσει non ἐν θαλάσσῃ. Hæc vera eſt cauſa, quamobrem Mauri & variæ Indorum & Æthiopum gentes ſimas habeant nares, quia nempe recens natis naſus infringitur. Voſſius ad Melam, lib. 3. cap. 9.

Syrophœnix, habitans in orâ maritimâ Syriæ. Juvenalis Sat. 8.

Sed cum pervigiles placet inſtaurare popinas;
Obvius aſſiduo Syrophœnix udus amomo
Currit, Idumææ Syrophœnix incola portæ.

Mulier *Syrophœniſſa* dicitur. Marc. 8.

Syros, maris Ægæi inſ. quam Homerus *Syriam* vocat in Odyſſeâ, uti Strabo & Stephanus teſtantur. *Syra* Sophiano adhuc dicitur. Locus Hom. eſt Odyſ. O verſ. 402.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται (εἴ που ἀκούεις)
Ὀρτυγίης καθύπερθεν. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο·
Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.
Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

Inde per aphæreſin Phœnicibus familiarem, vel שירה *Sira* pro אשירה, i. e. *dives*. Vel שורה *Sura* pro אשורה *Aſyra*, i. e. *beata* dicta eſt hæc inſula. *Scyron* vero pro Syro perperam habent Scylax, Mela, & Ptolemæus. Sed in cenſu Cycladum apud Plinium Scyros eſt intruſa perperam, & libris repugnantibus, ut obſervatum eſt à magno Salmaſio. Bochartus. *Syros* quoque flu. Arcadiæ in Alpheum influens. Pauſan. Item flu. M. Græciæ in Calabriâ ult. in ſinum Scyllaceum per Choniam urb. ſe exonerans, teſte Ferrario.

Syrtes, mare vadoſum & ſcopuloſum Africæ. inter Byzacenam ad occ. & Cyrenaicam ad ort. longè lateque diffuſum; vulgo *le Secche di Barbaria*, & *Baxos di Barbaria* Hiſpanis, *mare Syrticum* apud Senecam. In magnam & parvam dividitur. *Magna*, ſinus eſt maris Africi, inter Leptin magnam ad occ. & Berenicen urb. Cyrenaicæ ad ort. additu 316. m. p. patens, circuitu 625. teſte Plinio. *Golfo di Solocha*, & *Golfo di Palo*, in tab. *Parva*, inter Taphruras ad occ. & Zetham promont. ad ort. apud Leptim magnam, quæ inter utramque intercedit, ambitu 300. m. p. patens, quot à Carthagine diſtat. *Golfo di Caps* Ortelio; & *Golfo di Beito* Fazello. Utraque navigantibus eſt periculoſiſſima, quòd mare ibi vadoſum ſit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem viciſſim immutant, dorſaque & brevia in alia atque alia loca transferunt. Virg. Æn. 1.

———————*tres Eurus ab alto*
In brevia & Syrtes urget (miſerabile viſu)
Illiditque vadis, atque aggere cingit arenæ.

Idem Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt & inhoſpita Syrtis.

Horat. Carm. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Idem lib. 1. Od. 22.

Sive per Syrtes iter æſtuoſas.

Idem Epod. 6.

Exercitatas aut petit Syrtes Noto.

Propertius lib. 2.

Non ſic incerto mutantur flumine Syrtes,
Nec folia hyberno tam tremefacta Noto.

Inde *incerta Syrtis* dicitur Senecæ in Hippolyto. Idem Prop. 4. 19. ubi de impoſſibilibus:

Et placidum Syrtes portum, & bona litora nautis
Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Silius lib. ult.

———————*Et ſemper naufraga Syrtis.*

Val. Flac. Argon. lib. penult.

———————*Et ſævas accedere Syrtes.*

Lucan. lib. 9. verſ. 304.

Syrtes vel primam mundo Natura figuram
Cum daret, in dubio pelagi terræque reliquit,
(Nam neque ſubſedit penitus, quo ſtagna profundi
Acciperet, nec ſe defendit ab æquore tellus:
Ambiguâ ſed lege loci jacet invia ſedes:
Æquora fracta vadis, abruptaque terra profundo,
Et poſt multa ſonant projectis litora fluctus.
Sic malè deſeruit, nulloſque exegit in uſus
Hanc partem Natura ſui;) vel plenior alto
Olim Syrtis erat pelago, penituſque natabat:
Sed rapidus Titan ponto ſua lumina paſcens,
Æquora ſubduxit Zonæ vicina peruſtæ:
Et nunc pontus adhuc Phœbo ſiccante repugnat.
Mox ubi damnoſum radios admoverit ævum,
Tellus Syrtis erit: nam jam brevis unda ſuperne
Innatat, & latè periturum deficit æquor.

Salluſtius in Jugurtha: *Cæterùm ſitum erat inter duas Syrtes, quibus nomen ex re inditum. Nam duo ſunt ſinus prope in extremâ Africâ, impares magnitudine, pari naturâ, quorum proxima terræ præalta ſunt, cætera, uti fors tulit alta, alia in tempeſtate vadoſa: nam ubi mare magnum eſſe, & ſævire ventis cœpit, limum, arenamque & ſaxa ingentia fluctus trahunt; ita facies locorum cum ventis ſimul mutatur.* Seneca lib. de Vitâ beatâ: *Sicut deprehenſi in mari Syrtico, modo in ſicco relinquuntur, modo torrente undâ fluctuantur.* Vide Plin. lib. 5. cap. 4. Mela lib. 1. cap. 7. *Syrtis ſinus eſt centum fere millia paſſuum, quâ mare accipit, patens: trecenta, quâ cingit. Verum importuoſus, atque atrox, & ob vadorum frequentiam brevis, magiſque etiam ob alternos motus pelagi affluentis & refluentis infeſtus.* Solinus cap. 30. *Inter duas Syrtes, quas inacceſſas vadoſum ac reciprocum mare efficit. Cujus ſalis defectus atque incrementa haud promptum eſt deprehendere; ita incertis motibus, nunc in brevia reſcinditur dorſuoſa, nunc æſtibus inundatur inquietis.* Hactenus Latini; jam Græcos videamus. Dio Chryſoſtomus in fabulâ Libycâ Orat. 5. Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις κόλπος θαλάττης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς ἀκωλύτως πλέουσι. Τοῖς δὲ πλέουσιν, ... τὸν ἔκπλουν ἀδύνατον. Βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα, καὶ ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι ... καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γὰρ ... ἐκεῖνα τὸ τῆς θαλάττης ἀγχιβαθὲς καθαρόν· πολλὴ δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐνδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν, &c. Strabo lib. 17. Ἡ χαλεπότης δὲ καὶ ταύτης τῆς Σύρτιος καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις, καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, καὶ καθίζειν, σπάνιον δ' ἐστὶ τὸ σωζόμενον σκάφος. Διόπερ πόρρωθεν τὸν παράπλουν ποιοῦνται, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τοὺς κόλπους ὑπ' ἀνέμων ἀφύλακτοι ληφθέντες.

T.

TRes *Tabernæ*, locus non longè à Româ, Act. 28. Item *Tabernæ*, Anton. Germ. op. quod *Zabern* vocat Simlerus ſub epiſc. Argentoratenſi. Item op. Maurit. Tingitanæ inter Lixum & Ziliam. Anton.

Tabis, urbs Italiæ, in quâ Remus inſtitutus eſt. Steph. Ita quidem vulgo apud eum legitur, ſed per ſummam imperitiam. Nam pro *Τάβιοι* *Γάβιοι* reponendum, illic enim Remus Romuluſque nutriebantur. Plut. in Romulo: Οἱ παῖδες εἰς Γάβιους κομισθέντες.

Tabraca, *Tabracha* Plinio, *Tabathra* Stephano, *Thabraca* Ptolemæo, vulgò *Tabarca*, colon. & urbs olim epiſc. Africæ marit.

marit. cum inſ. vicina cognomine, inter Hipponem ad occ. & Uticam ad ort. qu. 100 m. p. coralii piſcatione dives. Claud. Prolog lib 2. in Eutrop.

Inclyta captivo memoratur Tabraca Mauro.

Silius lib 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Juvenalis Sat. 10.

Quales umbriferos ubi pandit Tabraca ſaltus
In vetulà ſcalpit jam mater ſimia buccà.

Ad quæ verba vetus Scholiaſtes: *Opacas ſilvas eſſe in Africà Poeta dicit in regione Tabracenà.* Nempe חרק Syris eſt libri folium, & Arabibus etiam arboris: unde חריק *thairic*, φυλλῶνς, φυλλοφεία. Itaque תורקא *Thauraca* eſt φυλλῦς, cujus nominis in Theſſaliâ fuit opidum, Stephano & Strabone teſtibus. Long 31. 35 Lat. 32. 20.

Tabuleium, poſtea *Theologium*, ſive *Dologium*, hodie *Tholie*, teſte Waſſerburgio, cœnobium in monte apud Treviros. Suris in vitis S. S.

Taburnus, mons Campaniæ, olivetis abundans. Virgilius Georg lib 2.

——————*Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere, atque oleâ magnum veſtire Taburnum.

Hodie *Taburo* dicitur, teſte Leandro.

Tacape, urbs Syrtis parvæ Ptol. vulgò *Campis*, Pœnis, inquit Bochartus erat טוקב *tacabh*, h. e. locus humidus & irriguus. Plin. 18. 22. *Civitas Africæ in mediis arenis, petentibus Syrtes, Leptinque magnam vocatur Tacape, felici ſuper omne miraculum riguo ſolo. Ternis fere m. p. in omnem partem fons abundat, largus quidem, ſed certis horarum ſpatiis diſpenſatus inter incolas.* Long. 38. 00. Lat. 30. 30.

Tænaria, *Capo Matapan* Soph. *Capo Matna* Gregoræ, promont. Peloponneſi, dividens ſinum Meſſeniacum à Laconico, à Maleâ promont. 84. m. p. Suidas: *Ταίναρον, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς.* Stat. Theb. 2.

Eſt locus Inachiæ, dixerunt Tænara gentes,
Quà formidatam Maleæ ſpumantis in auras
It caput, & nullos admittit culmine viſus.
Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſerenus
Deſpicit, & tantum feſſis inſiditur aſtris.

Hic ſpecus horrendi, & hiatus profundi, ubi Cerberum, inferorum canem ab Hercule occiſum fabulantur. *Tænarus* Straboni, *Tænarum* Solino, nomen non tam promontorii, quam urbis epiſc. ſub Archiepiſc. Lacedæmonienſi, quæ Ptolemæo *Tænarium* dicitur, vulgo *Matna*, à Lacedæmone 45. m. p. in Africum. Sed Nigro *Porto delle Quaglie*, à coturnicum copiâ nominatur. Lucan lib 9.

Doridaque Malean & apertam Tænaron umbris.

Plin. 5 4. *Opida, Tænarum, Amyclæ, Pheræ*, &c. Solinus cap. 12. percurrens hunc tractum: *Eſt & opidum Tænarum nobili vetuſtate.* Incolæ *Tænaritæ*. *Pro Pytho Tænarum* adagium eſt, cum permutantur inæqualia, teſte Euſtathio. Item *Tænarium malum* proverbium eſt, cum crudeliùs in ſervos ſævitur. Nam Lacedæmonii ſervos, qui Tænarum confugiebant, reductos capite plectebant. Cæterum Tænarus, non ſolum op. & promont. nomen eſt, ſed portus; de quo ſic Papinius lib. 2. Theb.

Interiore ſinu frangentia litora curvat
Tænarus, expoſitos non audens ſcandere fluctus:
Illic Ægæo Neptunus gurgite feſſos
In portum deducit equos.——

Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. ex Pherecyde: *Ταίναρος ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται, ἡ πόλις, καὶ ἡ ἄκρα, καὶ ὁ λιμήν.* Fuit in hoc loco antrum, per quod aditus erat ad inferos. Suidas poſt nuper adducta verba: *ἐν ᾧ σῆμα ὑπὸ ἀνάγουσιν εἰς ᾅδου.* Euripides in Hercule: *Ταινάρου στόμα.* Solinus ubi ſupra: *In Laconià ſpiraculum eſt Tænaron.* Apuleius lib. 6. de Tænaro: *Inibi ſpiraculum Ditis, & per portas hiantes monſtratur iter invium.* Sen. in Hipp *Tænarii ſpecus.* Et in Oet. *Tænarias fores.* Lucanus lib. 6.

——*Non Tænariis hic faucibus aer*
Sedis iners, mœſtum mundi confine latentis
Ac noſtri.——

Papinius Theb. 2.

Hoc, ut fama, loco pallentes devius umbras
Trames agit.——

Val. 1. Argon.

——*Semperque patentem*
Tænaron.——

Horat lib. 1. Carm. Od. 34.

Quo Styx, & inviſi horrida Tænari
Sedes, &c.——

Deſcenſus Orphei hoc loco ad inferos ipſe inprimis meminit in Argon.

Ταίναρον ἦνικ' ἔβην σκοτίην ὁδὸν Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο.

Virgilius Georg. 4.

Tænarias etiam fauces, alta oſtia Ditis,
Et caligantem nigrà formidine lucum
Ingreſſus, maneſque adiit, regemque tremendum,
Neſciaque humanis precibus manſueſcere corda.

Ovid. Met. 10.

Ad Styga Tænariâ eſt auſus deſcendere portâ,
Perque leves populos, ſimulacraque functa ſepulcro
Perſephonen adiit, inamœnaque regna tenentem
Umbrarum dominum.——

Stat Theb 1.

Tænariæ limen petit irremeabile portæ.

Tænarus, (inquit Bochartus) vel *Ταίναρ*, eſt ipſiſſima vox Phœnicia טינר *tinar*, quæ pro rupe paſſim occurrit in Chaldæà Paraphraſi. Syri vero trajectis literis ſcribunt טירן *tiran*, & טורנא *torno*. Itaque *Tænar* eſt rupes. Et vero in Tænaro monte lapidicinas deſcribit Strabo lib 8 *Ἐστὶ δὲ*, inquit, *λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ταινάρῳ παλαιαί.* Unde Prop. 3. 2.

Quod non Tænariis domus eſt mihi fulta columnis.

Tibullus lib. 3. eleg 3.

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa columnis
Tænare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

Fuit & circa Tænarum, ut in Cytheris purpuræ piſcatio. Martialis lib. 3.

Accipe Tænariis chlamydem de ſanguine albens.

Tagus, mons Luſitaniæ, apud quem equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, flu. Hiſp. celeberrimus, vulgò *Tajo*. Oritur ex monte Oroſpeda in Celtiberis gemino fonte, ac per Toletum, Liboram, Norbam Cæſaream, Scalabim & Ulyſſipponem longo decurrens tractu, in Oceanum occiduum ſeſe (latus in ore 2. leuc) exonerat, aurum gignens Mela 3. 1. *Ulyſſippo & Tagi oſtium, amnis aurum gemmaſque generantis.* Plin. 4. 22. *Tagus auriferis arenis celebratur.* Et ex eo Solinus cap. 26. *Tagum ob arenas auriferas cæteris omnibus prætulerunt.* Audiamus Poetas. Ovid. Met. 15.

Quòdque ſuo Tagus amne vehit, fluit ignibus aurum.

Idem Amor. 1. 15.

Cedant carminibus reges, regumque triumphi;
Cedat & auriferi ripa beata Tagi.

Martialis lib. 10.

Auriferumque Tagum ſitiam, patriumque Salonem.

Idem eodem libro:

Aurea quicquid habet divitis unda Tagi.

Idem lib. 1.

Æſtus ſerenos aureo franges Tago.

Seneca Tragœdus:

Taguſque Iberà turbidus gazà fluens.

Quod autem *turbidus* dixit, idem eſt quod Martialis lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus, & Heſperio qui ſonat orbe Tagus.

Et ante eum Virgilius lib 1. Georg.

——————*Atque auro turbidus Hermus.*

Juvenal. Sat. 3.

——————*Tanti tibi non ſit opaci*
Omnis arena Tagi, quodque in mare volvitur aurum.

Idem Sat. 10.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum
Quod Tagus & rutilà volvit Pactolus arenà.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriuſque Taguſque,
Quique ſuper Graios lucentes volvit arenas
Inferna populis referens oblivia Lethes.

Claudian. de Conſul. Olybr. & Probin.

Quantum ſtagna Tagi rudibus ſtillantia venis
Effluxere decus, ſi quis tellure revulſa
Sollicitus fodiens rimetur collibus aurum.

Seneca in Thyeſte;

Non quicquid fodit Occidens,
Aut undà Tagus aureà
Claro devehit alveo.

Idem in Hercule Oetæo:

——————*Stupet aurato*
Flumine clarum radiare Tagum.

Boet. lib. 3. Met. 10.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat aut Hermus rutilante ripa.

Et ante omnes Catullus epigr. 30.

——————*Amnis aurifer Tagus.*

Nomen ejus quod attinet, Phœnicè dictus eſt דג *Dag*, (ſi Bocharto credas) vel דגי *Dagi*. i. e. *piſcoſus*. Et lmus à Trogo tribuitur in genere Hiſpaniæ amnibus, qui ſunt, ut ait, *lenes, & vineis, campiſque irrigui, æſtuariiſque Oceani affatim piſcoſi.* At alii ſolum Tagum a piſcium ubertate commendant.

frendant. Strabo lib 3. Πολὺς, ὅν ὁ ποταμὸς (Τάγος) καὶ ὄστρεον πλήρης. Mart. 10. 78.

Piſcoſi calamo Tagi notata.

Claudianus:

Non Tarteſſiacis illum ſatiarit arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi.

Taizalis, (vide *Texalis*, ut in codice Græco habet Ptol.) Northumbri, teſte Lhuydo, pop. Albionis in orâ Angliæ Orientali, & Scotiæ confin. Vernicontibus (in codice Græco Vernicontibus) finitimi, quorum reg. *Northumberland* vocatur. Sed ex Ptolemæi deſcript. in orâ Scotiæ orientali ſunt, ubi Devana urbs, quæ *Aberdone* hodie dici putatur, *Taizalo* promont. (de quo mox) Borealior.

Taizalum, Ptol. promont. Albionis in orâ Scotiæ orientali, inter oſtia Celnii & Divæ flu. in ortum maximè porrectum, inter op. S. Johannis, & Aberdonam urb. Borealiorem.

Talabrica, & *Talabriga*, Luſitan. urbs Ptol. *Talaga* Jac. Vaſconcello.

Talamina, op. Hiſp. Tarrac. inter Aſtyres & Callaicos. Ptol. *La Vega* Moletio.

Talaus, op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. in orâ Calabriæ citer. Strabo. *Scalea*, teſte Barrio.

Talca, Ptol. *Talga* Melæ, *Tazata* Plinio, inſ. maris Caſpii fertiliſſima. ex quâ aliquid contingere nefas erat veteribus, quod Diis ſacra habebatur; Hyrcaniæ adjacet, & *Alca* hodie dicitur.

Talcinum, Ptol. *Talſini* hodie territorium. op. olim Corſicæ mediter. circa ortum Tuoli flu. inter Niolum & Curiam, opida ex majoribus, inter Baſtiam & Adiacium 40. m. p. in Corſicæ umbilico.

Taletum, fanum erat Soli dicatum in Taygeti montis vertice. Pauſ.

Talliates, pop. Germ. infer. quorum pagus cum arce *Tallendorff*, ſeu *Dallendorff*, vel *Dollendorff*, in reg. Eiffaliâ, apud Bonnam urbem.

Tamare, Ptol. *Tamerton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Damnoniis, & Cornubiâ reg. inter Exoniam ad ort. 30. & Bodminum ad occ. 20. m. p. Aliis *Taveſtock* eſſe videtur op. ejuſdem reg.

Tamaris, *Tamara* Ptol. *Tamar* vulgò, flu. Hiſp. in Callaicis, à quo pop. *Tamarici*, per quos fluit, mari apud Celticum promont. exceptus. Hujus fontes habebantur in auguriis, teſte Plinio.

Tamarus, *Tamer*, vel *Tamar* Camdeno, flu. Albionis per oram Cornubiæ Auſtralem fluens, *Tamaram* op. alluens, marique apud Plymmouthum (Plymouth) op. & port. exceptus. Aliis *Tone* dicitur.

Tamaſſus, Cypri inſ. urbs, Ταμασσὸς Stephano, ἡ Ταμασσὸς Straboni, Ταμασσὸς Ptol. Ταμασία Polybio, Ταμασία Conſtantino Porphyrogennetæ in Them. *Tamaſeum* etiam hanc urbem vocat Plin. apud quem tamen codd. nonnulli antiqui *Tamaſus*. Eam innuere videtur Ovid. Met. 10. ex emendatione Nicolai Heinſii.

Eſt ager, indigenæ Tamaſenum nomine dicunt,
Telluris Cypriæ pars optima.

Tamaſſum, ubi μέταλλα χαλκοῦ ἐστὶν ἄφθονα, teſtibus Strab. lib. 14. & Steph. in Ταμασσός. Phœnices condidiſſe nemo ſcripſit. Nomen tamen eſt Syrum à metallorum fuſione. Nam אטמסא *etmeſa* verbum eſt *liqueſcere*. Ac תמס *temes* eſt Ebræis *liquefactio*, dubitant autem interpretes utrum ad hanc Tamaſſum, an ad Brutiorum Temeſam, quæ & ipſa ære abundavit, pertineat illud Hom. Odyſ. α. v. 184.

——— Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.

Tameſis, vel *Thameſis*, *Tamiſſa* Ptolemæo, vulgo *Thames* (*Tems* vero pronunciant) flu. Albionis ex maximis, Londinum Angliæ regiam interluens, ac à Roffâ urbe 5. m. p. fluens, mari Britannico contra portum Iccium urb. Gallicam exceptus. Julius Cæſar lib. 5. de B. Gall. *Cujus* (loquitur de Caſſibellauno) *fines à maritimis civitatibus flumen dividit, quod appellatur Tameſis, à mari circiter millia paſſuum* 80. Et paulo poſt; *Quod flumen uno omnino loco pedibus, atque hoc ægre tranſiri poteſt*. Ubi vetus Interpres, (quem nonnulli Max. Planudem fuiſſe volunt) Θάμεσιν vocat. Dioni vero lib. 40: Ταμέσας vocatur. Vide Burton in Anton. pag. 173.

Tamnum, Anton. op. Gall. Celt. Matiſconæ urbi finitimum *Burg en Breſſe* Fuſtillano Matiſconenſi. Item op. Aquitaniæ. Blaviæ proximum, *Talemond* Scaligero.

Tamuda, op. Maurit. Ting. cum flu. cognomine, *Tamuda* Melæ, *Bedia*, teſte Olivario.

Tamugada, urbs Africæ mediter. in Mauritaniæ confin. à Lambeſa 14. m. p. diſtans.

Tamuſida, Ptol. urbs Maurit. Ting. mediter. Feſſæ finitima. *Tiſcofelde* Marmolio.

Tamuſiga, op. Maurit. Ting. extra Herculis columnas, in orâ Oceani Atlantici. Ptol. *Gazola* Moletio.

Tanagra, Ptol. Bœotiæ nobile op. *Graa* Homero, teſte Stephano, cui *Gephyra*, ut & *Oropus* ab Ariſtotele dicitur. Hodie *Anatorea* dicitur Caſtaldo. Ejus mem. Stat. 7. Theb.

Mille ſagittiferos gelidæ de colle Tanagræ.

Nemo paulo humanior eſt, inquit vir magnus, qui non aliquid audiverit de Tanagræis gallis ad certamina natis. De illis ita Varro de R. R. 3. 9. *Sine dubio ſunt pulchri, & ad certandum inter ſe maximè idonei*. Plin. 10. 21. *Quidam Galli ad bella tantum & prælia aſſidua naſcuntur, quibus etiam patrias ſuas nobilitarunt Rhodum ac Tanagram*. Et Pauſanias in Bœoticis ubi de Tanagrâ: Ἔστι δὲ καὶ γένη δύο ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι, καὶ οἱ κόσσυφοι καλούμενοι. *Sunt ibi Gallorum genera duo, pugnaces, & qui merulæ vocantur*. Columella lib. 9. cap. 2. *Tanagrici plerumque Rhodiis ac Medicis amplitudine pares*. Idem *Deliaci, quoniam procera corpora & animos ad prælia pertinaces requirebant, præcipuè Tanagricum genus & Rhodium probabant*. Unde eſt quod proverbio jactabant veteres: Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον, *Gallum pugilem Tanagræum*. Hi Galli Coloephryges dicti ſunt a monte cognomine prope Tanagram in quo alebantur. Heſychius: Κολοίφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτρυών, καὶ ὄρος Βοιωτίας. Unde Bochartus nomen Phœnicium eſſe ſuſpicatur. Gallus enim Syris eſt תרנגל *Tarnegal*. Græci autem L. finali rejecto, ut in Ἀττίβα & Ἀνδρόβα, ex *Tarnega* unius literæ trajectione *Tanagram* fecere. Ita ut urbs Tanagra ſit urbs Galli, i. e. Gallorum.

Tanagrus, ſive *Tanager*, *Negro*, teſte Celſo Cittadino, flu. Lucaniæ ex Alburno monte apud Picenum op. oriens, haud procul à Potentiâ decurrens, Auletamque opidum alluens, qui in campo Atinate merſus ſub terrâ, poſt 20. m. p. emergit. Virg. Georg. 3.

——— *Et ſicci ripa Tanagri.*

Tanais, *Don* incolis, flu. Sarm. Europ. notiſſimus & maximus, illam ab Aſiâ diſterminans. in Moſcorum finibus oriens, ac in merid. obliquè decurrens, ac in Mæoticam paludem magnâ vi aquarum influens. *Silis* Scythis dicitur, teſte Plinio, *Danubius* quoque olim dictus fuit, teſte Acrone Horatii Scholiaſte. Dixi hunc flu. Aſiam diſterminare ab Europa. Diod. Sic. lib. 1. Μέγας Τάναϊς ποταμὸς τὸ διορίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Incertus auctor in Pont. Euxin. & Mæotid. palud. periplo: Τὸν δὲ Τάναϊν ποταμὸν, ὃς ἀπὸ τῆς Ἀσίας ὅρος τέμνων τὴν Εὐρώπην ἐκβάλλει δίχα. Lycophron. in Caſſan.

Λίμνην τε τέμνων Τάναϊς ἀρχαίρους μέσην.

Dionyſius verſ. 14.

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει·
Ὅς ῥά τ' εἰλυσσόμενος χθονὸς διὰ Σαυροματάων
Σύρεται ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην.

Et poſtea verſ. 661.

Ὅστε καὶ Εὐρώπην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης
Ἐς δύσιν Εὐρώπην, ἐς δ' αὐγὰς Ἀσίδα γαῖαν.

Ovidius in Ponticis:

Quique duas terras, Aſiam, Cadmique ſororem
Separat, & curſus inter utramque facit.

Hinc ab Horatio *diſcors* vocatur in Odis:

——— *Tanaiſque diſcors.*

Lucan. lib. 3.

——— *Quà vertice lapſus*
Riphæo Tanais diverſi nomina mundi
Impoſuit ripis, Aſiæque & terminus idem
Europæ, mediæ dirimens confinia terræ,
Nunc hunc, nunc illum quà flectitur, ampliat orbem.

Qu. Curtius lib. 6. *Tanais Europam & Aſiam medius interfluit*. Mela 1. 1. *Hoc mari & duobus inclytis amnibus Tanaï & Nilo in tres partes univerſum dividitur. Tanaïs à Septentrione ad merid. vergens in mediam fere Mæotida defluit.* Vide eundem lib. 2. cap. ult. Ammian. lib. 22. *Qui* (Tanais) *inter Caucaſeas oriens rupes per ſinuoſos labitur circumflexus, Aſiamque diſterminat ab Europâ, & in ſtagnis Mæoticis delitescit*. Marcianus Heracleota: Καὶ πάλιν ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ὅστις τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας ὁμολόγως κατὰ τὸ ἀρχαῖον διορίζει μέρος, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκβάλλων λίμνην. Herodotus lib. 4. Ὄγδοος δὲ Τάναϊς ποταμὸς, ὃς ῥέει τὰ κατύπερθε ἐκ λίμνης μεγάλης ὁρμώμενος, ἐκδιδοῖ δὲ ἐς μέζω ἔτι λίμνην καλεομένην Μαιῆτιν, ἡ οὐρίζει Σκύθας τε τοὺς Βασιληΐους καὶ Σαυρομάτας. Addenda etiam erant è Plutarcho nonnulla, ſed lectorem ad authorem ipſum remittimus (modo Plut. auctor ſit) lib. de Fluminibus. Ariſtoteles in Meteorologicis docet, veterum nonnullos crediidiſſe, Tanaim flu. ex Araxe profluere. Locus eſt lib. 1. Ἐν μὲν οὖν τῇ Ἀσίᾳ πλεῖστοι τε ἐκ τοῦ Παρνασοῦ καλουμένου φαίνονται ῥέοντες ὄρους καὶ μέγιστοι ποταμοί. Τοῦτο δ' ὁμολογεῖται πάντων εἶναι μέγιστον ὄρος τῶν πρὸς τὴν ἕω τὴν χειμερινήν. Ὑπερβάντι γὰρ ἤδη τοῦτο φαίνεται ἡ ἔξω θάλαττα ἧς τὸ πέρας ὁ δῆλον τοῖς ἐντεῦθεν. Ἐκ μὲν τούτου ῥέουσιν ἄλλοι τε ποταμοὶ, καὶ ὁ Βάκτρος, καὶ ὁ Χοάσπης, καὶ ὁ Ἀράξης. Τούτου δ' ὁ Τάναϊς ἀποσχίζεται μέρος ὢν, εἰς τὴν

Μαιῶτιν

Μαιώτιν λίμνην. Sic ſcribendus ille locus. *Παρνασὸς* Dionyſio & aliis dicitur *Parapamiſus*, uti ſupra vidimus. Fruſtra vero hic Olympiodorus Parnaſſum in Aſia quærit. Ineptè item Orpheus in Argonauticis:

Ἔνθα δ᾽ Ἀράξεω ῥεῦμα μεγαβρεμέταο ποταμοῖο
Ἐξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέουσι.

Nugatur, more ſuo, poeta ille. Fragmentum Peripli Ponti Eux. & Mæot. pal. à Voſſio editum (cui hanc notam debeo) *Ἐξίησι δὲ δίστομον ἔχον τὸ ῥεῖθρον.* Ubi rectè Tanaim *δίστομον* vocat, ut & alii omnes. Ne fallunt Troades Senecæ Tragici, cujus in exordio ſtatim Tanais ſeptem ora habere dicitur.

——— Columen everſum concidit
Pollentis Aſiæ, cœlitum egregius labor.
Ad cujus arma venit, & qui frigidum
Septena Tanaim ora pandentem bibit;
Et qui renatum primus excipiens diem,
Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Sic legendum ex MS. ſed nemo unquam Græcorum tam imperitus fuit, ut Tanaim *ἑπτάστομον* eſſe proderet. Error iſte ſolum eſt Romanorum. Quod jam Acron in Commentario ad Horatium videtur ſubodoratus fuiſſe. Romani namque ſolent ſæpe confundere Tanaim & Iſtrum. Teſtis ejus rei etiam eſt Seneca in Qu. Nat. lib 6. *Hinc qui medius inter pacata, & hoſtilia fluit, Danubius ac Rhenus; alter Sarmaticos impetus cohibens, & Europam Aſiamque diſterminans; alter Germanos, avidam gentem belli, repellens.* Non ſollicitanda eſt hæc lectio, quod tamen quidam faciunt. Danubium etiam Tanaim vocat Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, cum inquit:

Quaque Hebrus, Tanaiſque Getas rigat, atque Sigynos.

Sic emendandus iſte verſus. Getæ enim & Sigyni ad Iſtrum ſunt, non Tanaim. Noli audire eos qui *Meſſenos* ſubſtituunt: nam immenſum quantum ab Iſtro, & Tanai diſtant. Ineptiſſimi vero qui *Mæſſnos* cogitarunt; qui tantum abſunt.

Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano.

Mirabitur forſan aliquis, quod auctor fragmenti ſupra memorati inquiat in Boſp. Cimmerium exonerari Tanaim; & quod infra os Mæotidis paludis idem faciat ac os Tanaidis, cum tamen tam vaſtum interſit ſpatium. Sanè id ipſum quoque innuit Arrianus in *περίπλῳ* Ponti: *Τάναϊς ποταμὸς λέγεται ὁρίζειν ἀπὸ τῆς Ἀσίας τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁρμᾶται μὲν ἀπὸ λίμνης τῆς Μαιώτιδος, ἐσβάλλει δὲ εἰς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου.* Quem locum fruſtra emendare aggreſſi ſunt viri docti. Plutarchus Junior in lib de Flum. Crium-metopon ad Tanaim collocat: *Παράκειται δὲ τῷ Ταναΐδι ὄρος τὸ διαγλεῖον τῶν ἐντοπίων προσαγορευόμενον Βριξάβα, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἐστι Κριοῦ μέτωπον.* Alibi quoque ſimilia occurrunt exempla, ubi urbes Boſporanæ Tanaiticæ dicuntur. Ratio ejus rei eſt, quod Boſporus Cimmerius etiam Tanais appellatus fuerit. Oſtendit hoc Procopius lib. 4. de Gothis: *Τάναϊν δὲ καλοῦσιν καὶ ἐπιχωρίους καὶ τὴν ἐκβολὴν ταύτην ἐκ λίμνης ἀρξαμένην τῆς Μαιώτιδος, ἄχρι ἐς Εὔξεινον Πόντον.* Iſ. Voſſius.

Tanais, urbs & emporium celebre (maximè pellium) Sarmatiæ, ad oſtia Tanais flu. ab Iſthmo Tauricæ, ubi Precopenſium regia, itinere 5. dierum, ſeu 30. leuc. Germanis diſtans. *Aſoph* incolis, teſte Mercatore. Long. 67. 00. Lat. 54. 30.

Tanarus, flu. Lombardiæ Ciſpadanæ. *Tanaro* Leandro. Corruptum ejus vocabulum legitur apud Ælianum *Ταίναρος* pro *Τάναρος*, quod inſcitia librarii factum, cui notius erat extimum Peloponneſi verſus meridiem promontorium hoc nomine quam *Tanarus* Italiæ amnis. Locus eſt Hiſt. Anim. lib. 14. cap. 29. ubi ὁ *Ταίναρος ποταμὸς* dicitur.

Tanetus, *Toliapis* Ptol. inſ. Albionis in Angliâ Cantio adjacens, vulgò *Tenet*, vel *Thanet*.

Tanetus, *Tannetum* Anton. *Tanetum* Ptol. op. olim, nunc pagus Æmiliæ in agro Regienſi, apud Nicium flu. inter Regium Lepidi 9. & Parmam 6. m. p. *Taneta* P. Diacono.

Tanfanæ, templum, *Benthemerberg*, teſte Georg. Bruno, locus Germ. in Weſtphaliæ & Friſiæ confin. apud veteres Marſos & Salios, ubi Benthema op. & comitat. à veteribus Saliis vix mill. Germanico in ort. diſtans.

Tanis, *Tanites præfectura* Plinio, *Taphnis* Ezechieli, urbs Ægypti apud oſtium Taniticum, à Gigantibus condita & nominata teſte Diodoro, & Pharaonis quondam regia, ubi Moyſes, tot edidit ſigna. *Tanes* adhuc dicta, teſte Nigro, urbs quondam magna, Stephano authore.

Taniticum oſtium, *Saiticum* Strab. *Tanicum* Pomponio, unum ex 7. Nili oſtiis, inter Peluſiacum ad ort. & Mendeſium ad occ. *Calixene*, teſte Bonacciolo cum aliis.

Tanus, flu. Peloponneſi per Argiam fluens. Pauſ. *Tanaus* Euripidi dictus, agrum Argivorum a Spartano dividens. Item Siciliæ mons, teſte Fazello.

Taoca, Perſidis urbs Ptol. quam Thevetus *Tavina* vocari ait. Pop. *Taoci*. Dionyſius verſ. 1069.

Πρῶτα Σάβαι, μετέπειτα Πασαργάδαι, ἄγχι Ταόκαι.

Ubi vulgo *ἄγχι δὲ Ταοκαί.* Atqui cum Taocorum alib. non ſit mentio, Salmaſio libens aſſentior, qui *Ταοκὰς* pro *Ταόκας* in auctore aliquo malè exarato Dionyſium legiſſe arbitratur. In maritimâ enim Perſidis orâ, non longè a Paſargadis, *Taocene* regio, ubi *Taoce* urbs cum promont. cognom. a Ptol. ſtatuitur, cujus quoque mem. tum Arrianus, tum Strabo lib. 15. urbem regiam nominans: Ubi enim in editis libris eſt *ἐν τῇ παραλίᾳ κατὰ τὴν Ὦκην λεγομένην*, pro *τὴν Ὦκην Ταόκην* legendum eſſe monent Caſaubonus & Salmaſius. Montanus.

Tape, urbs Hyrcaniæ regia fuit, apud oram maris Caſpii à portis Caſpiis inſert. ſtad. 1400 diſtans. Strabo.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib 10. ponit, quarum caput *Taphus*. Iis Taphii ac Teleboæ imperarunt; de quibus hujuſcemodi repetit originem Scholiaſtes Apollonii. Perſeo ex Andromedâ, ut narrat Herodotus 4 fuere filii, Alæus, Sthenelus, Neſtor & Electryon, qui ſimul regnaverunt. Ex Hippothoë Neſtoris filia & Neptuno, Pterelas genitus eſt, ex eo Telebos & Taphus, à quo *Taphus* inſ. in quâ Teleboæ ac Taphii communi nomine, & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum aviæ pecuniam ab Electryone eorum neceſſario, qui pro ea reſpondit, repetebant; quâ negatâ ad arma venere, armenta abigerunt, ipſum denique ac filios ſuſtulere. Alcmena vero Electryonis filia patrem ultura, Amphitryonem Thebanum, hominem potentiſſimum, in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Ulyſſem ſucceſſione pervenit. Hæc ille. *Taphiorum* nomen deducit Bochartus per aphæreſin ab חטף *bataph*, i. e. à rapiendo. Erat enim gens latrociniis admodum dedita. Hom. Odyſſ. O.

Ἀλλά μ᾽ ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες.

Idem Odyſſ. Π.

Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισι.

Apollonius lib. 1. Argon.

——— Ἀτὰρ οἵ γ᾽ ἐθέλοντες ἀμύνειν
Ληϊδὶ Τάφιοι. ———

Taphra, *Taphrura* Ptol. Africæ min. urbs. *Tachs* Moletio, & Oleario, inter Uſillam ad occ. & Thænas ad ort. à Carthag. 300. m. p.

Taphræ, *Taphros* Ptol. *Precop*, vel *Przecop* Mercatori, aliis *Mancup*, urbs Tauricæ in Iſthmo, regia Tartarorum Precopenſium à Tanais oſtio 30. mill. Germanica in Auſt. Axiacam, ſive (ut nunc vocant) Oczacoviam verſus 14. à Boſporo Cimmerio 260. m. p. in occ. teſte Plin. quanta eſt Tauricæ longitudo. Auſpiciis Trajani Imp. capta fuit, teſte Floro, qui eâ tempeſtate vixit. *Taphre* Stephano dicitur, à ſervis, qui dominis cum Thracibus bellum gerentibus, ſe eorum uxoribus commiſcuerant, habitata. Long. 60 40. Lat. 48 09.

Taphros, *Fretum Etruſcum* Melæ, *Fretum Gallicum* Antonino, *Sinus Sardonius* Euſtathio, mare quod inter Sardiniam & Corſicam intercedit.

Taphoſiris, *Taphoſiras*, Plut. & Apuleio, op. Ægypti parvum, inter Alexandriam & Canopum, ubi Oſiridis templum erat.

Taprobane, *Zeilan*, teſte Jo. Barrio cum Varrerio, inſ. magna maris Indici contra Cory promont. (non *Sumatra*, ut Mercator ait. longè in ort. diſtans, cum Ptol. illam apud Cory promont. Indiæ citer. deſcribat) cujus ambitus 2000. m. p. eſſe traditur. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Vivunt ultra annos 100. Naſcuntur in eâ berylli & hyacinthi, ut Ptol. refert. lib. 6. Item aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile; præterea gemmæ & margaritæ præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, aut lites. Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenectâ, clementiaque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Dionyſius verſ. 591.

Κεῖθεν δὲ σκολιοῖο, ... κελεύθου,
Αἶψά γε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο
Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων·
Αὐτὴ δ᾽ εὐρυτάτη μέγεθος πέλει.

Hæc inſ. olim *Σιμούνδου* (vel *πάλαι Σιμούνδου*) dicta eſt, teſte Ptol. ipſius vero ætate *Σαλική* & ejus incolæ *Σάλαι*. Sic enim ille: *Ταπροβάνη, ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλική, καὶ οἱ κατέχοντες αὐτὴν κοινῶς Σάλαι.* Eadem etiam habet Steph. de urb. uti etiam Marc. Heracleota, & Peripli auctor; niſi quòd hi duo *Παλαισιμούνδου* habeant, ubi Ptol. & Steph. diviſis vocabulis *πάλαι Σιμούνδου*. Sanè Plinius *Palæſimundi* fluvii cum op. cogn. in Taprobanâ mem. à quo inſulam

lam denominatam veriſimile ſit. Unde ſatis probabiliter contendit Salmaſius in cæteris etiam Παλαισιμούνδου legendum. A Σιελεδὶβ autem vel Σάλα *Seilan*, vel *Zeilan* deduci videtur. Quod autem Dionyſius Taprobanen elephantis abundare ait, idem eſt quod apud alios authores traditur. Solinus ex Plinio: *Elephantis repleta eſt majoribus multò quam fert India.* Alexander Lychnus apud Stephanum. Ælian Hiſt. An. 16 18. ubi de hac inſulâ: Ἔχει δὲ καὶ ταμιὰς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μεγίστων, &c. Tzetzes Chil. 8 Hiſt. 213.

Ἡ Ταπροβάνη νῆσος Ἰνδῶν νῆσος ἐστι μεγίστη,
Ἐν ταύτῃ καὶ ἐλέφαντες, &c.

Notandum heic obiter Manilianum illud lib 4.

Et duplici clauſos elephantes carcere terræ.

Recte omnino. In Aſiâ ſc & Africâ: nam in Europa nulli. Hujus inſ mem quoque Ovid Pont. 1. 5.

Quid tibi ſi calidâ, proſit, laudere Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Nomen ejus quod attinet *Taprobane* Bocharto eſt טפ פרון *Taph Parvan*, i. e. litus Parvan, ſeu Parvain, vel *Taph Provan*, ex טפ quod Arabice ſig. *Litus* vel *oram maris*, quam vocem apud Phœnices in uſu fuiſſe docent Phœnicum in Africâ urbes maritimæ *Taphrura*, & *Tabraca*, & promont. *Taphitis*, &c. quod facit Solomonis Ophir; vide iis doctiſſimum auctorem Geogr. pag 768.

Tapſus, vide *Thapſus*. Item urbs Africæ marit. inter Rhuſpinam, & Rhuſpas, Lepti parvæ vicina. Silius lib 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Tapyri, populi non procul ab Hyrcanis. Dionyſius:

Ὑρκανίοι, Τάπυροί τε. ———

Ubi Montanus Tapyros quod attinet (neque enim admitti poteſt altera lectio Ὑρκανιοι τ' Ἄπυροί τε, obſtat enim aliorum ſcriptorum auctoritas, qui nuſquam Ἀπύρους, ſed Ταπύρους appellant) eos Hyrcaniæ propinquos faciunt Q. Curtius & Plinius, quamvis de accurato eorum ſitu nihil ex illis colligi poſſit. Sed ſi recto ordine hic progrediatur Dionyſius, eos Hyrcan à Orientaliores, & proinde in Margianâ eſſe oportet, ubi Ταπύρους quoſdam locat Ptolemæus. Atque eo ferè ſitu eos locat Eratoſthenes, teſte Strab. affirmans μεταξὺ Ὑρκανῶν καὶ Ἀρείων Ταπύρους οἰκεῖν manifeſtius vero conſentit ipſe Strabo, dum μεταξὺ Δερβίκων τε καὶ Ὑρκανῶν eoſdem conſtituit Alibi tamen Ταπύρους habet Ptol. in Mediâ ſc. ac Tapuræos cum Tapuris montibus in ipsâ Scythiâ. His mos fuit, ut proprias uxores aliis viris, nuptui concedant, cum 2. aut 3. liberos ex iis ſuſcepiſſent. Vino proinde ac unguento oblinuntur. Juſtitiam colunt. Strabo lib. 12. Vide Steph.

Taracina. Vide *Tarracina*.

Taraco. Vide *Tarraco*.

Taras, flu. Italiæ juxta Tarentum Stephano. Inter Metapontum ac Tarentum Appiano. Pauſanias quoque in Phocicis dicit fluvium eodem nomine, quo urbs, vocari.

Taras, Aſiæ min urbs. Curopalates. Eſt etiam Scythiæ flu. Val. Flac lib. 6

Quiſque Taras, niveûmque ferax Evarchus olorum.

Ubi alii *Tarax*.

Tarbelli, pop. Gall. Aquitan. apud Pyrenæi mont. radices; quorum urbs *Tarba*, & *Aquæ Tarbellicæ*. Hinc *Tarbellus*, & *Tarbellicus*, nom. gent. Auſonius in Moſel.

**Numine adorato Tarbellius ibis Aturrus.*

Lucanus lib 1.

——— Et ripas Aturi, quà litore curvo
Molliter admiſſum claudit Tarbellicus æquor.

Tarbellus, mons Cariæ, Cauno urbi maritimæ imminens, Qu Calaber.

Tarentaſia, Anton. & alibi *Darantaſia*, reg. & urbs Archiepiſc. Allobrogum, cujus Antiſtes Monaſterii op. inde ad 2. leuc. diſtant. moratur.

Tarentinus ſinus, *Tarentinus* Ovidio, ſinus M. Græciæ inter 2. promont Japygium ad Bor. & Lacinium ad Auſt. terminatus. *Golfo di Taranto* vulgò.

Tarentum, vel *Tarentus*, M Græciæ urbs clariſſima, in intimo receſſu ſinus Tarentini, à *Tarante*, Neptuni filio primum condita, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc adventantes, expulſis incolis (ut Juſtinus lib 3 ſcribit) eam tenuerunt. Incolæ *Tarentini*, qui cum Romanis aliquandiu bellum geſſerunt: quibus cum pares non eſſent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio ſibi acciverunt. Sunt qui *Tarentum* non à *Tarante* Nept. filio, ſed à Sabinâ voce *Tarentum* deducant, quæ illis *molle* ſig propterea quod in agro Tarentino & nuces & lanæ molliſſimæ provenirent. Locum luxui deditum fuiſſe innuunt Strabo, & Euſtathius, qui τρυφὴν illi tribuunt. Unde Horat.

Pectinibus patulis jactat ſe molle Tarentum.

Idem ad Mæcenatem:

——— Mihi jam non regia Roma,
Sed vacuum Tibur placet, aut imbelle Tarentum.

Juvenalis Sat. 6.

Atque coronatum & petulans, madidumque Tarentum.

Sidonius Carm. 5.

Ipſaque, quæ petiit, trepidaverat uncta Tarentus.

Lacedæmonium vocant Horatius & Ovidius. Pari ratione *Tyndareum* Silius lib. 15.

Tunc & Tyndarei Latias Fortuna Tarenti,
Auxit opes, laudemque ſimul. ———

Uti Claudianus *Oebalium* in Mallii Conſul.

At non Pythagoræ monitus, annuque ſilentes
Famoſum Oebalii luxum preſſere Tarenti.

Hinc *Tarentinus*. Horat, lib. 2. ep 1.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Vide omnino clariſſimum Cluverium de Ital. Ant. pag 1229. &c. Long 41. 30. Lat 39 58.

Targines, *Vernanda*, teſte Barrio, fl. M. Græciæ apud Locros decurrens. Mazzellà vero teſte, antiquum nomen retinet, ac per agrum Crotonienſium fluit, ubi *Bernalda* opidum.

Tarichea, op. Palæſtinæ in Galilæâ ad lacum Geneſaret. *Jeſſirkin*, teſte P. Lachſtenio. Fuit etiam *Tarichea* op. Ægypti apud Canobum, teſte Stephano: & alterum apud Scenitas.

Tarinates, vel *Taranates*, pop. Sabinorum, quorum op. Taranum ad Himellam flu. apud mont. Severum & Cures, à Reate 10. m. p. in occ. diſtans, quot à Colle Scipionis.

Tariana, Liburniæ caſtellum. *Tiuina* Nigro. Plinius incolas vocat *Tarzotas*.

Tarna, urbs fertiliſſima. Hom. Iliad. 5. quam Enarratores vocatam poſtea *Sardis* dixerunt. Τάρνη Stephano, urbs Achaiæ: civis *Tarnius*. Heſychius: Τάρνη, πόλις ἐν Λυδίᾳ, οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ἔνθα ἦν Ἑρμείας ὁ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου γνώριμος. Ubi Palmerius: Cave credas, lector amice, falſus enim hoc loco Grammaticus noſter, & qui eum exſcripſit Phavorinus. Confundunt duas diverſas urbes. Τάρνη fuit olim Lydiæ, poſtea *Sardis* vocata, Græcis Σάρδεις, urbs celeberrima, metropolis & ſedes regum, & poſtea Satraparum Lydiæ. At alia urbs Ἀταρνεὺς fuit Myſiæ, urbs maritima, cujus tyrannus fuit Eunuchus ille Hermias Ariſtotelis familiaris & affinis, non adeo celebris fuit. Et alia Τάρνη Bœotiæ, quæ nihil ad hunc locum pertinet.

Tarne, flu. Aquitaniæ ex Cebennis mont. oriens, & in Garumnam influens. *Tarnis* Sidonio, carm. ult.

Hinc te Leſora Caucaſon Scytharum
Vincens aſpiciet, cituſque Tarnis.

Item fons Lydiæ ad Tmolum mont. cum op cogn. Strabo.

Tarpeius mons, idem Capitolino. Virg. Æn. 8.

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis
Stabat. ———

Propert. 4. 4.

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe ſepulcrum
Fabor, & antiqui limina capta Jovis.

Tarpeia ſedes, & *rupes Tarpeia* Lucano dicitur.

Tarpha, Steph. urbs Locrorum Epicnemidiorum juxta Phrygas. Homer. in Catal. Nomen habet à *Tarphe* propinquo fonte, ſive ab arborum denſitate; ταρφὺς enim Græcis *denſus* dicitur.

Tarquinii, colonia & urbs Hetruriæ; οἱ Ταρκυνίοι Dionyſio Halicarnaſſenſi. Strab. vero & Stephano ἡ Ταρκυνία, Ptolemæus habet Ταρκυῖναι quem tamen, quia Romanorum plerumque ſequitur formationes, ſuſpicari poſſis ſcripſiſſe Ταρκυῖνιοι. Opidani inde dicuntur Vitruvio, Varroni, Tullio, Livio, Plinio, ac Frontino, *Tarquinienſes*, qui Dionyſio lib. 5. & 6. Ταρκυνιῆται, & Straboni lib. 5. Ταρκυνιῆται. Vide Cluv. Ital. Ant. pag 518.

Tarrabeni, Corſicæ Inſ. pop. Ptol. quorum tractus & op. *Baſtilica* Leandro dicitur.

Tarracina, quæ & Anxur prius dicta, teſte Plinio, *Taracina* Straboni, *Tarrachina* Stephano, colon. & urbs Latii in colle apud Ufentis oſtia, media fere inter urb. Romam & Neapolim. A Græcis urbi hoc nomen fuiſſe impoſitum teſtatur Strabo lib 5. *Sequitur poſt centum ſtadia à Circæo Tarracina*, Τραχίνη καλουμένη πρότερον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, i. e. ab aſperitate. Long. 37. 02. Lat. 41. 08.

Tarraco, inſignis Hiſp. civitas, Scipionum opus, à quo provincia ipſa *Tarraconia* & *Tarraconenſis* vocatur. Mela lib. 2. cap. 6. *Tarraco, urbs eſt in his oris maritimarum opulentiſſima.* Hinc *Tarraconenſia* vina optima. Mart. 13. 115.

Tarraco Campano tantum ceſſura Lyæo.

Silius lib. 3.

——— Dat Tarraco pubem
Vitiſera & Latio tantum ceſſura Lyæo.

Plin. 14. 6. *Hiſpaniarum Laletana (vina) copiâ nobilitantur, elegantiâ vero Tarraconenſia.* Syrum habet nomen

Auſonius

שרכין *Tarcon*, qui regium, aut palatium dixeris. Martialis 10. 104.

Hiſpanis pete Tarraconis arces.

Auſonius in Emeritâ:

Corduba non, non arce potens tibi Tarraco certant.

Quod vero ait auctor noſter, Tarraconem eſſe Scipionum opus teſtes ſecum habet Plinium & Solinum, idque quia non parum auxerunt. Alioquin autem de Tarracone jam ſcripſerat Eratoſthenes, antequam Scipiones pedem in Hiſpaniâ fixiſſent. Long 22 53. Lat. 41. 58.

Tarraga, colon. & op Hiſp. citer. haud obſcurum in Catalauniâ. Pop. *Tarragenſes* Plin.

Tarrhas, *Tharros* Anton. *Larghier*, teſte Nigro, urbs Sardiniæ litoralis ad occid epiſc ſub Arch. Turritano

Tarrha, urbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii Grammatici, ubi *Tarrheus* Apollò colitur. Item alia juxta Caucaſum, colonia Cretenſium.

Tarſa, vicus olim Comagenes in Syriâ populoſus ad Euphratis ripam, à Samoſatis 150. ſtad. in merid

Tarſatica, *Tarſaticum* Anton op. Liburniæ litorale. *Terzacz* Lazio. *S. Maria de Tranſiarch* Simlero.

Tarſium, Ptol op Pannoniæ infer. ubi Maximinianum Imp. occubuiſſe Aurel Victor teſtatur. *Tarſum* habent alii codices.

Tarſus, urbs Ciliciæ clariſſima, Strabo lib. 15. & reg totius caput, in campis ſita. & Cydno amne irrigata: cujus conditorem volunt fuiſſe Perſeum, Danaes filium. Solinus cap. 41. *Matrem urbium habet Tarſon, quam Danaes proles nobiliſſima Perſeus locavit.* Unde Lucan. lib. 4.

Deſeritur Taurique nemus, Perſeaque Tarſos.

Alii tamen urbis hujus originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cujus etiam monimento inciſum erat, quòd Tarſum & Anchialum die uno condidiſſet. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria. Act. 21. com. 39. Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεὺς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. Dicta vero Tarſus eſt, ut quidam exiſtimant, à ſiccitate. Τερσαίνειν enim & Τέρσειν ſiccare ſig. vel quòd hujus reg. loca primò poſt diluvium ſiccarentur: vel ut Eratoſthenes, quoniam in eo tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, ut reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur. Alii à parte pedum, quæ *Tarſus* dicitur, ut in manu ſic vocatam volunt; quoniam eo loco Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedemque offendiſſe dicitur. Dionyſius Periegetes verſ. 869.

Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππου
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἥρως Βελλεροφόντης.

Polyhiſtor. tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit. Ideo Juvenalis de Tarſo Sat. 3.

——Ripâ nutritus in illâ,
Ad quam Gorgonei delapſa eſt penna caballi.

Hodie *Teraſſa* incolis, & *Terſis* Turcis, teſte Leunclavio. Long. 66. 14. Lat. 38. 56. Scholiaſtes Juvenalis ad loc. præd. *Apud Tarſum civitatem Ciliciæ, quam præterfluit amnis Cydnus, cujus urbis conditor Perſeus, qui nomen civitati ex facto dedit, quia ibi una ex talaribus pinnis ei excidit.* Doctè quidem, inquit doctiſſ. Valeſius, nam ταρσὸς *talum* ſignificat Græcè: ſed hoc præter mentem Juvenalis, qui de pinna Pegaſi, non Perſei loquitur, uti ſupra dictum. Et v. a Pegaſi pinna denominatam Tarſum prodit Dionyſius, loco ſuperius adducto. Sed a talaribus Perſei ita dictam celebrior ac teſtatior fama eſt. Unde Nonnus lib. 18. Dionyſius de Perſeo Tarſi conditore canit his verſibus:

——Εὔπτερος ἔνθεν Περσεὺς
Τοῖτωα Καρνυλίου ... Κύδνου ἰάωνες·
Ὦ σὺ φίλος, καὶ ... ταρσῷ
Ἀνδράσι ... χαράξαι.

Idem lib. 41. inter antiquiſſimas urbes memorat Tarſum.

Ταρσὸς ... πρωτόπολις.

Tartari, populi longè lateque in Scythiâ & Sarmatiâ dominantes, olim *Scythæ* dicti ſunt.

Tartaria, pars Aſiæ ampliſſima, ad Boream maxime extenſa, ubi alias Scythia intra & extra Imaum, & Serica regio. Dividitur a quibuſdam in quinque partes ſeu regna; nempe in Tartariam veram, quæ ad Bor. Catharum, quæ ad ort. Tartariam deſertam, quæ ad occ. Zagataiam, quæ verſus Perſiam; & Turcheſtaniam, quæ ad Auſtr verſus Indiam propriam. Alii autem & meſius, uti Arabes dividunt Tartariam magnam in plures partes Europæis vix notas; quarum præcipuæ ſunt *Tibetum regnum*, ubi alias pars Auſtralis Scythiæ extra Imaum. *Mauralnaharia*, ubi olim Jaxartæ, & Sogdiani pro maj. parte, *Olgarsa*, ſeu *Calmuchi* pop. ubi alias Orgaſij pop. Scythiæ intra Imaum. *Chaulacibiæ*, ubi Alani Scythæ in Scythiâ etiam extra Imaum M. *Mongalia*, ubi olim Hyperborei Scythæ. *Kaimachitarum*, ſeu *Naimanorum* reg. ubi alias pars Borealis Scythiæ extra Imaum, & Sericæ regionis. *Tangurum* regnum, ubi pars Auſtralis Sericæ regionis *Niucanum* regnum, ubi minor pars Sericæ Auſtralis, & *Jipa* reg. maximè in ort extenſa De quibus omnibus pauca dici poſſunt cum in his raræ ſunt urbes: & de illis Abulfeda fuſius. Terminatur autem hac Tartaria, à Sept. mari Boreali, ſeu Scythico, uti ab oriente, & mari Kamach tarum; ab occ. Moſcoviâ, & à merid. Perſiæ, Indiæ, & Sinarum Imperiis.

Tartaria minor, ſeu *Precopenſis*, reg eſt Europæ inter Pont. Euxinum ad merid. paludem Mæotidem ad ort. Muſcoviam ad Bor. & Podoliam atque Volhiniam, prov Poloniæ ad occ. ubi alias parva Scythiæ. ſeu Cimmeria. & Scythia Europæa in parte Auſtr. Sarmatiæ Europ. Duplex eſt *Crimea*, alias *Taurica Cherſoneſus*, & Nogaienſis, ubi olim Nomades Scythæ & Mæotæ.

Tartari Budziacenſes, pop ſunt Europ. in parte infer Daciæ, ubi nunc Beſſarabiæ pars Auſtralis, verſus oram Pon. Euxini, inter oſtia Danubii & Tiræ fluviorum.

Tartari Dobrucenſes, pop. ſunt Europ in parte orient. Bulgariæ.ubi alias Scythia provincia Mœſiæ infer.extenduntur-que inter oſt. Danubii ad Bor. & Varnam ad Auſt.

Tartari Oczacovienſes, Pop ſunt in ora Pont. Eux. inter oſt. Boryſthenis & Tyræ flu. in ipſo lim Poloniæ & Tartariæ min. ſuntque Turcarum vectigales, ut alii Tartari Europæi. Cæterum de Tartariæ deſcriptione librum edidit Mart. Bronovius Col. Agrip. 1595.

Tartarus, flu. Venetiæ ex Atheſi in Padum per Hadriæ fines decurrens; ex quo unum ex Padi oſtiis *Tartarum* a Plinio nominatur. Eſt & *Tartarus*, & *Tartara* num pl locus inferorum à poetis plurimùm celebratus; in quo ſontes plectuntur, à verbo Græco ταράττω, *conturbo*, quod illic omnia plena ſint perturbationis; vel ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, i. e. à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Servius. Aliis placet ab ἔταρον derivari, ſecundo indefinito τοῦ τείρω, τάρος, atque per anadiploſin Τάρταρος. Doctiſſimo D Windetto origo Chaldaica multò magis placet, à themate דרדר *dardar*, i. e. *decidit*; quo ſenſu Tartarus pro eo quod ſubſidit, ac fundum petit, accipitur. Sic Hebræi תחתיות ארץ, *infima terræ* pro Gehennâ uſurpant. Hom. Iliad. 8.

Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.

Virg. Æn. 6. ——*Tartarus ipſe*

Bis patet in præceps tantum, tenditque, ſub umbras
Quantus ad æthereum cœli ſuſpectus Olympum.

Non deſunt, inquit vir magnus, quibus Tartarus nihil aliud eſt, quam aer craſſus, frigidus ac tenebroſus circa polos. Ita Crates apud Stephanum: Τάρταρος, Κράτης, ὁ ὑπὸ τοὺς πόλους ἀὴρ παχὺς ὁ καὶ ψυχρόν τινα, καὶ ἀφώτιστον. Heſychius: Τάρταρος, ὁ ὑπὸ τῆς γῆς κατώτατος τόπος.

Tarteſſus, *Carthesa*, vel *Carteia* Ptolemæo. nomen habet à flu. præterlabente. Steph. vulgò *Tariffa*, op Hiſp. Bæt. in orâ, inter Calpen & Bellonem. Apud Sil. Italicum Carteia a Tarteſſo diverſa eſt. Livius autem Carteiæ ſitum deſcribens omnino eadem fuiſſe oſtendit. Uno verbo (inquit Bochartus) triplex eſt Tarteſſus apud veteres. Una propriè dicta in inſulâ ad Bætis oſtia, qui & ipſe Tarteſſus de nomine urbis dictus eſt. Duæ ſic dictæ κατ' ἐξοχήν, Carteia, nimirum, & Gades. Has condidere Phœnices, ac primam illam jam conditam invenerunt. Vide quæ ſequuntur, imò & quæ præcedunt apud authorem eruditiſſimum Geogr. p. 671. Hinc *Tarteſſius*. Ovid. Met. 14.

Preſſerat occiduus Tarteſſia littora Phœbus.

Item *Tarteſſiacus*. Mart. lib. 9. ep. 61.

In Tarteſſiacis domus eſt notiſſima terris.

Tarvanna, urbs Belgii, Morinorum metropolis, in Picardiæ & Arteſiæ confin. à Carolo 5. Imp ſolo æquata.

Tarvedum, *Orchas*, Ptol. *Orcha* Diodoro Siculo, promont. Albionis in orâ Scotiæ Boreali, contra Orcades porrectum. *Howburn* Camdeno.

Tarveſede, pagus Rhætiæ, *S. Jacob in Clavenerthal* Scudo. *Speluga* vero Simlero.

Taulantii, *Taulanes* Plinio, *Talantii* Procopio, pop. Macedoniæ mediter. Dyrrachio finitimi & Apolloniæ, quorum reg *Tallande* Lazio, *Timorsza* Caſtaldo, *Muſacina* Nigro: apud quos vinum ex melle fit, ut Ariſt. author eſt. Urbs Arniſſa, *Alada* Moletio. Zonatæ ſunt inter Dalmatas. Lucan l. 6.

Quemque vocat collem Taulantius incola Petram.

Silius lib. 15.

Quaque per Illyricum Taulantius incola littus, &c.

Taurentinum, *Tauroentium* Ptol *Taurenta* Cæſari, *Taurentum* Antonino, *Tolon*, ut pleriſque videtur, urbs Gall. Narbon. in orâ Provinciæ inter Maſſiliam, & Forum Julium 12. leuc. in ort. Sed apud Anton. Telo à Taurento diverſus eſt 12. m p. ab eodem diſtans in ort. *Tauroes*, ſeu *Tauroïs* a Steph. Maſſilienſium colonia dicitur.

Taureſium, op Macedoniæ in Myſiæ confin. in Dardaniâ ſive Iuſtiniani Imp. patria, quæ alias *Priſtena*, ſeu *Priſdena* nominatur, apud Iuſtinianam primam, teſte Procopio, quæ à Nicephoro Calliſto Achridus appellatur, Lychnidus Ptolemæo. Item *Taureſium*, urbs Mediæ, Perſarum regia, quæ *Tabreſium* quoque dicitur.

Tauri, pop Sarm. Europææ, qui, teſte Plinio Tauricam Cherſoneſum incolunt, qui & *Tauroſcythæ* Plin ac Ptolemæo dicuntur, ſed teſte Procopio Dromum Achillis inſulam inhabitant. Lucan. lib 2.

Armenios, Cilicaſque ferox, Tauroſque ſubegi.

Ovid. Pont lib. 3. eleg. 2.

Eſt locus in Scythiâ, Tauros dixere priores.

Taurianum, urbs Brutiorum à Saracenis exciſa, cujus rudera apud Palmam pag. cernuntur: cui *Seminaria*, op. ſucceſſit amplum. Long. 40 25. Lat. 39. 20.

Taurianus, ſcopulus, Ptol *Terineus* Plin locus Brutiorum in orâ litorali, *la Nave*, teſte Barrio.

Taurica, Cherſoneſus, vulgò *Tartaria minore* Europæis & Italis, *Gazaria*, aliis, & incolis *Precopika*, peninſula Europæ, cujus fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſporus. Famoſa olim arâ Dianæ, ſive, ut Herodotus vult Iphigeniæ, Agamemnonis filiæ, cui ibi humanis hoſtiis immolatum. Ovid. Triſt. 4. el. 4. Qu. Curtius lib 4. Herodotus lib. 4. Aug. de C. D l 7 cap. 19. & 26 Hæc ara poſtea Aricium in Italia tranſlata eſt, teſte vetere Schol ad ep Horatii ad Piſones, verſ 16. Ovid. Pont 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, quid Jazyges acres,
Cultaque Oreſteæ Taurica terra Deæ.

Lucanus lib 1.

Et Tauros Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Juv. Sat 15.

——————*Quippe illa nefandi Taurica ſacri*
Inventrix ——————

Taurini, pop. Italiæ in Gall. Subalpinâ & Pedemontanâ reg. inter Libycos ad ort. Suetrios ad occ. Salaſſos ad Arctos, Pado eos ad Auſtr. terminante. Licet eos Leander *Piemonte* indigitet. Horum caput eſt *Auguſta Taurinorum*, urbs, & Academia, totius principatûs Pedemontani conventus juridicus. Principis ſedes eſt & vulgò *Turin* vocatur. *Taurinorum* mem Sil. Ital. l. 3.

His tandem ignotas tranſgreſſus caſibus Alpes
Taurinis ductor ſtatuit tentoria campis.

Taurisci, pop. Pannoniæ ſub quorum reg. *Steyrmark*, teſte Lazio, dicitur.

Taurisci, pop. Alpini in finibus Helvetiorum apud Alpes ſummas, & ort Rhodani, quorum urbs *Uren*, (*Altorff*, teſte Scudo) nominatur ab *uris*, qui ſunt genus taurorum, primus Helvetiorum conventus qui ex Italia in Helvetios proficiſcentibus occurrit, inter Adulam, mont. 20. & Lucernam urb. 20. m. p. *Taurini* etiam Anton. teſte Ortelio dicuntur. Sunt & *Taurisci* Plinio & Livio, pop Norici Alpini, Alpes Noricas incolentes. Carni quoque *Taurisci* Plin dicuntur, Carnicas Alpes incolunt. *Taurisci* etiam apud Steph. pop. Alpini, quos & *Tauriscos* dici ait apud Polybium.

Taurocinium, flu Brutiorum per agrum Rheginorum fluens. *Calopinaco*, teſte Barrio.

Tauromenius, Vib Sequ. flu. Siciliæ prope Tauromenium urb. fluens *Acesine* Thucyd. *Aſine* Plin. *Cantara* Leandro.

Tauromenium, *Tauromenium* Ptol. Paterculo & Strab. quod & Naxos, teſt. Plin. & Solino (licet apud Strab. ſint urbes diverſæ) colon. & urbs Siciliæ inter Meſſanam ad Bor. & Catanam ad Auſt. 30. m. p. nunc *Taormina*, ab Andromacho, Timæi hiſtorici patre, condita. *Tauromenon* Ovid l. 4. Faſt.

Himeraq; & Didymen, Agrigentaq; Tauromenonque.

Hinc *Tauromitanus* nom gent. Lucan. lib. 4.

Tauromenitanam vincunt fervore Charybdim.

Silius lib. 4.

Tauromenitanâ cernunt à ſede Charybdim.

Juvenal Sat. 5.

Mullus erit domino quem miſit Corſica, vel quem
Tauromenitanæ rupes ——————

Tauropolium, urbs Aquitaniæ. Erat & templum Dianæ in Samo inſ præclarum, Steph in *Icaria*. Dionyſius

——————Ὅθι Ταυροπόλοιο θεῆς
Βωμοὶ κνισσῆεντες ἀεὶδίνων κεραὸν ἔχουσι.

Vide Suidam in ταυροπόλον.

Tauroſcythæ, pop Sarmatiæ, qui Taurum mont. habitant penes Achilleum curſum.

Taurunum, *Taururum* Ptol. *Belgrado* Italis, *Nander Alba* Hungaris. *Griechiſch Weiſſemburg*, i. e *Alba Græca* Germanis urbs Pannoniæ infer. ad Savum Danubio confluentium, in Myſiæ ſup. confin. caput Serviæ.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens valtè ſatis attollitur, dein dextro latere ad Sept. ſiniſtro merid. verſus flectitur, in occid. rectus, & perpetuo jugo, multarumque gentium, quia deorſum agit terminus ſed pro gentium ac linguarum varietate diverſa nomina ſortitur. Nam in Lycia *Cragus*, in Pamphyliâ *Coracesius*, & *Sarpedon*, in Ciliciâ *Taurus* (unde Ovid. Met 2.

Ardet Athos, Taurusque Cilix, & Tmolus & Oete.)

in Armeniâ min. *Antitaurus*, in Syria *Amanus*, in Meſopotamiâ *Chaboras*, in Armenia maj. *Pariedrus*, & *Gordiæus*, ac *Moſchicus*, in Meſopotamiæ & Armeniæ maj confin *Niphates*, in Colchide *Coraxicus*, in Iberia & Albania *Caucaſus*, in Mediâ *Zagrus*, in confin. Aſſyriæ ulterius *Orontes*, *Jaſonius*, *Coronus* & *Choatras*, in Parthia *Paracoathras*, in Carmaniâ *Strongylos*, in Bactriana *Paropamiſus*, in Scythiâ *Imaus*, inter Scythiam & Indiam *Emodus*: quos montes in univerſum *Ceraunios* vocari a Græcis teſtatur Plinius. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam ejus partem comprehendit. Qu. Curtius videtur eum duobus tantum nominibus deſignare, *Tauro* & *Caucaſo*. Rationem nominis innuit Dionyſius verſ. 641.

——————Ταῦρον δὲ ἑ κικλήσκουσιν·
Οὕνεκα ταυρόφατίς τε καὶ ἀγκλίματον ὁδεύει.

Taurus, mons Germ. in fin Cattorum Tacito, & Jornandi mons Sarm. Europ juxta Mæotidem pal. & Herodiano, mons Tauricæ Cherſoneſi, & Melæ mons Germ. ſeu Norici in tractu Salaburgenſi & Carinthiæ confin. altiſſimus, teſte Ortelio, *Thaurn* incolis. Item *Taurus*, mons Arabiæ Petrææ ad fin. Arab cum op. cogn. *el Tor*, à monte Sinâ 60. m. p. in merid ab Heropoli urb 60. in ort. Item *Taurus* promont. Siciliæ in orâ Orientali *Capo di S. Croce* Fazello. Item fluviolus Peloponneſi per Argiam apud Trœzenem fluens.

Taus, Scotiæ fluvius. *Tay* Camdeno, Perthiam comit. fluens.

Taxila, num. pl. urbs maxima Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen, quam Strabo lib 15. amplam & legibus muntam ſcribit. Arrianus: *Alexander trajecto Indo Taxila venit urbem magnam, & felicem, omnium quæ inter Indum & Hydaſpen, maximam.* Vide Philoſtratum de vitâ Apollonii.

Taygetus, ſeu *Taygeta*, pl. num. *Portes*, teſte Nigro, mons Laconicæ apud Eurotam flu. & Spartam urb. Amyclis imminens, cujus bona pars cum terræ motu corruiſſet, Spartanorum urb. oppreſſit. Cic. lib. 1. de Divin. Claud. de bello Getico:

Culmina Taygeti trepida vidiſtis Amyclæ.

In hoc monte venari ſolebant veteres. Virg. Georg. l. 3.

Taygetique canes.——————

Propert. 3 14.

Et modo Taygeti crines aſperſa pruinâ
Sectatur patrios per juga longa canes.

Lacænæ virgines ibidem bacchabantur. Virg. Geo. l. 2.

——————*Virginibus bacchata Lacænis*
Taygeta——————

Servius: *Mons Laconum Baccho conſecratus.* Erat enim vitifer. Theognis, verſ 875.

Πῖν' οἶνον, ὃν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Ταϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν.

Hunc montem Strabo vocat ὑψηλὸν lib. 8. Unde Statius lib. 1. Achil.

——————*Minor Othrys, & ardua ſidunt*
Taygeta.——————

Imò Taygeti tanta eſt altitudo, ut qui in ejus ſit cacumine totam Peloponneſum videre queat. Staſinus apud utrumque Tzetzen:

——————Αἶψα δ' Λυγκεὺς
Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδου Πέλοπος.

Longitudinem ejus innuit Homerus Od. ζ. hoc verſu:

Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Lucan. lib. 5.

——————*Gelidique inculta juventus Taygeti.*

Unde Statius lib. 1. Sylv.

Et Dryadum viduare choris algentia poſſet
Taygeta.——————

Tazata, inſ Oceani Scythici; quæ *Talga* Melæ dici videtur, & *Chalca* Ptolemæo in mari Hyrcano.

Tazus, Tauricæ Cherſoneſi op. mediter. Ptol. *Theodoro* Nigro Item op. Sarmatiæ Aſianæ in ora maris Euxini, ad ſinum Cercetıcum, inter Achæam vicum ad occ. & Ampſalim urb. ad ort. Ptol. *Suſaco* Mercatori.

Teanum, cogn. *Sidicinum* Plin. & al. vulgò *Tiano*, colon. & urbs Campaniæ, à Capuâ 12. m. p. Caſinum verſùs 20. in colle, inter Cales 4. & Sueſſam 8. à Venafro 18. in merid. Nomen gent. *Teanus* apud Stephanum. *Teanum* alterum, *Apulum* cogn. *Theanum* Ciceroni, urbs Apul. Dauniæ

nix ap. d Frentanorum fines exciſa. in mont. Apen inter Luceriam ad ort. & Larinum in Corum, ab eo 18. m p. diſtans.

Tearus, flu. Thraciæ. qui ex 36. fontibus manat, teſte Herod. lib 4. ubi ſcribit Darium ad Scythas proficiſcentem perveniſſe, & caſtra ad eum triduo continuaſſe, aqua illius dulciſſima & limpidiſſimâ delectatum, columna ibi cum inſcriptione erecta.

Teatea, Teate Silio, *Tegeate* Straboni, urbs Marucinorum metropolis inter Atriam ad occ 12 & Anxanum ad ort. 15. Hic *Teatinorum* Societas exordium habuit. Pop. *Teatini* Plin. *Teates* Appiano Alexandrino. Silius l. 8.

Corſini populos, magnumque Teate trahebat.

Tectoſages, pop Germ. juxta ſylvam Hercinam incolentes. Cæſar. quos B. Rhenanus apud Sylvam nigram juxta Nicri flu. ripas habitaſſe tradit. Quorum adhuc extat veſtigium T. ek arx, antiquum nomen redolens in Ducatu Wirtembergenſi.

Tectoſages. *Tectoſagæ* Steph. & ſingulari *Tectoſax*, *Tectoſagi* Trogo. *Toliſtobigi* Floro. pop gemini: primi Gall. Narbon. quarum metropolis eſt Toloſa. Auſonius in Catalogo urb. de Narbone:

Inſertuſque premunt Aquitanica rura Gebenno
Uſque in Tectoſages.——

Tegea, Tegæa Ptol. *Tegeaa* Poetis, à *Tegeate* conditore dicta, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, a Mantineâ 12. m p. diſtans Hic oſſa Oreſtis Gigantis Olymp. 58. inventa, teſte Solino. Virg. Æn. 5.

Alter ab Arcadiâ Tegeæ de ſanguine gentis.

Hinc *Tegeæus*. Ovid. Faſt. 6.

Liba ſuâ properata manu Tegeæa ſacerdos.

Propertius:

——*Calamis, Pan Tegeæe, tuis.*

Idem *Tegeaticus*. Sat. 1. Sylv. carm. 2.

Es de Mænaliâ volucer Tegeaticus umbrâ.

Quomodo Tegeatæ & Pheneatæ diutino bello ſe mutuo afflixerint, docet Plut. in Parallelis. Item *Tegea, Tege* Ptol. op. Africæ mediter. Thebanæ proximum ad 6. m. p. diſtans, apud ſinum Numidicum.

Teium, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, Anacreontis patria. Licet aliis patria ejus *Teios*, vel *Teos*, urbs Ioniæ; unde *Teius*. Horatius:

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium.

Ovid. Triſt. 2.

Præceptis Lyrici Teia muſa ſenis.

Tela, op. Hiſp Tarrac. Anton. Hinc *Telenſe concilium.*

Telamon, ſive *Telamo*, Etruriæ portus. Plin. 3. 5. *Mox Umbro navigiorum capax, & ab eo tractus Umbriæ, portuſque Te.amon.* Τελαμὼν Stephano, qui etiam πόλιν eum vocat. Ptol. Τελαμὼν ἄκρον dicitur. Originem opidi, nominiſque ad Argonautarum uſque tempora antiquiſſimi Græcorum ſcriptorum retulerunt, teſte Diodoro Siculo lib. 4. cui Τελαμὼν λιμὴν dicitur.

Telchines, pop. Rhodi inſ eo ex Cretâ profecti (unde Rhodus *Telchinia* dicta) Jalyſum urb. incolentes. Ovidius Met. 7.

————*Jalyſios Telchinas,*
Quorum oculos ipſo mutantes omnia viſu
Jupiter exoſus fraternis ſubdidit undis.

Malefici ſiquidem homines fuiſſe perhibentur, aſpectu ſolo omnia effaſcinantes. Unde Heſychius & Suidas interpretantur Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Statius Sylv. 4.

———*Idæis Telchines in antris.*

Nicolaus in Hiſt. de mor. Gent apud Stob. Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι οἱ τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες, εἰκήσαντες τι καὶ ἐν Κύπρῳ, μεταναστάντες δ' εἰς Ῥόδον ... βάσκανοί τε ... &c.

Teleboæ, vel *Teleboes* (vide *Taphus*) pop. Ætoliæ, ſeu Acarnaniæ. ut apud Ariſt. in politicis, & Caprearum inſularum latrocinii dediti.

Tellene, Latinorum urbs πόλιν ἐπιφανεστάτην appellat Dionyſ. Halic. lib. 3.

Tellina Vallis, the Valtolin, pars Rhetiæ propriæ ubi alias Venoſtetes, pop. ad radices Alpium. Subeſt dominio Rhetorum; terminatur autem a Sept. Rhetia propriâ, a merid. dominio Veneto, ab occ. Ducatu Mediolanenſi, & ab Orient. Com. Tiroleuſi. Nomen ſortitur a *Tellia*, vulgò *Tegio*, caſtro in ſtrictorum & Inſubrum confinio.

Telmiſſus, urbs Piſidiæ, de qua ſic vir magnus de Ph Col. lib. 1. cap. 6. Solymi, inquit Strab. authore lib. 13. *Termiſſenſes* appellantur à *Termeſſo* promont. cui imminet Solymus: Τῆς γὰρ Τερμησσέων ἄκρας, inquit, ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τερμησσεῖς Σόλυμοι καλοῦνται. Ubi leg. *Telmiſſum* & *Telmiſſenſes*. Nam pro τερμησσέων libri ſcripti habent τελμισσέων, ut obſervatum eſt a Caſaubono. Sic in his verbis l. 14. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος καὶ Τερμησσὸς Πισιδικὴ πόλις ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς. Ubi male pro *Telmiſſo* legi *Termiſſum* patet ex Euſt. qui hunc ipſum locum ſic citat ubi de Phaſelide habet enim Τελμισσὸς. Sed & Arrianus lib. 1. ἀναβάσ. conſtanter ſcribit Τελμισσὸν & Τελμισσεῖς. Et Heſychio τελμισσεῖς ſunt ἔθνος οἱ Λυκίων; & apud Cic de Divin. lib. 1. *Telmiſſus in Cariâ eſt* Suidas etiam habet τελμισσεῖς ex Polemone & Dionyſio Chalcidenſi, qui ſcripſit urbium origines. Et vero Solymorum lingua *Telmiſſus* erat תבלמיש *Tabalmis*. Nempe *balmis* Ebraicè *rupem* ſonat, & ad formam nominis pertinet ת præpoſitum: quod a ſaxo deductum ſeu monte prærupto cui incumbebat. Arrianus: χωρίον δὲ οἰκοῦσιν ὑψηλὸν καὶ πάντῃ ἀπότομον.

Telo, ſeu *Telo Martius*, vulgò *Toulon*, ſeu *Tolon*, urbs Gall. Narbon. in Provincia, cum portu capaciſſimo in orâ maris mediter. Armamentum habet inſtructiſſimum, & ibi regia claſſis præparatur 15 leuc. diſtat a Foro Julii, & 2 ab Olbiâ eſtque in planitie & probe culta. Long 26. 50. Lat. 42. 00.

Telos, inſ. maris Carpathii ante Gnidum urb Cariæ, *Agathuſa* Callimacho, teſte Plinio. unde *Telina unguenta* eidem Plinio 13. 1. *Epiſcopia* Sophiano

Temirius, flu juxta pontum: Orpheus in Argon.

Νῆσον ὑπὲρ ... Θυνηΐδα τ' ἀμείψαντες
Τιμβρῆς ... ἰχθυόεις ... πλημμύρουσαν ἔχουσα.

Tempe. regiuncula Theſſaliæ, in valle amœniſſima, per quam Peneus flu decurrit. poetis celebrata, inter Lariſſam, & oram maritimam, montibus Olympo, Oſſâ. & Pelio cincta; ubi aquæ æs erodit, teſte Plinio l. 31. c. 2. De quâ Ælian. l. 3. c. 1. Ovid. Met. 1.

Eſt nemus Æmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva, vocant Tempe; per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Virg Georg. 4.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe.

Hinc *Theſſala Tempe* Ovidio & Horat. Od. 7. lib. 1. qui alibi:

Aut Zephyris agitata Tempe.

Virg. ob frigiditatem laudat Georg. 2.

———*Aut frigida Tempe.*

Ubi Serv. *Tempe ſunt propriè loca Theſſaliæ amœna; abuſivè vero cujuſvis loci amœnitas.* Ambiguo ſenſu docet uſurpata vetus, Lexicon Herodoleum: Τέμπεα τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι. Nugantur grammatici cum *Tempe* dicta eſſe putant, tanquam ... vel ... A religione loci nomen hoc inditum eſt. Itaque rectè Mela: *Hic ſacro nemore nobilia Tempe.* A τέμενος enim fit τέμενος, & contractè τέμπος. Pro eo vero Macedones, & Æoles, quibus ubique placet π ante τοῦ μ, dicebant τέμπος. Itaque τέμπος æque ac τέμενος & *lucum* & *fanum* ſig. Hinc quoque Romani ſuum fecere *tempus*, cujus tantum ſupereſt diminutivum *tempulum* vel *templum*, obliterato priori ad vitandam ambiguitatem ejuſdem, ſed aliud ſignificantis vocabuli. Qui τέμπη interpretantur τὰ στενά, illi non vocem exprimunt, ſed ſitum deſcribunt. Iſ. Voſſius. Eſt qui τέμπεα ab Ebræo טמן deducit i. e. *abſcondere*. Sanè Ovidius Tempe deſcribit per nemus *Prærupta quod undique claudit Sylva*. Unde Seneca in Troadibus:

———*Theſſali montes & opaca Tempe.*

Stat. Theb lib. 6

———*Umbroſaque Tempe.*

Idem lib. 10.

———*Tenebroſaque Tempe.*

Lucanus lib. 1.

———*Nemoroſaque Tempe.*

Val. Flac. l. 8.

Tempe viridi lucentia fumo.

Sunt & *Tempe* Bœotiæ, quæ *Teumeſſia* dicuntur à Teumeſſo op. Stat. 1. Theb.

Illius in ſpeciem, per quem Teumeſſia Tempe.

Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

Sunt & alia in Siciliâ. Ovid. Faſt. 4.

Hinc Camerinam adiit, Thapſonque & Heloria Tempe.

Denique loca quælibet amœna, nemora præſertim atque aquas habentia καταχρηστικῶς *Tempe* vocamus. Quin & montium anguſtiæ ſic appellantur. Favorinus: Τέμπη τὰ μεταξὺ τῆς Θετταλίας ὀρῶν ... τῆς Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης στενά. Καλεῖται δὲ καὶ ἐν ... τοῖς ὄρεσιν αἱ στενόταται διαβάσεις, ὡς Διονύσιος ὁ ...

Πυμάτης ... τέμπεα Κίρρης.

Tencteri, al. *Tencheeri*, *Tanchari* Appiano, *Tenterides* Plutarcho *Tenchateri* Livio, pop Germ quorum reg *Drens*, teſte H. Junio dicitur inter Friſiam, ad Bor. & occ. Weſtphaliam ad ort. & Tranſiſalanam ad Auſt.

Tenea, *Tenea* Suidæ, pagus agri Corinthiaci, arboribus cœntus. Unde Proverbium:

'Ευδαίμων γε Κόρινθος. ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.

Tenea, flu. Umbriæ. Vide *Tinea*.

Tenebrium, promont. Hiſp. Tar. cum op. cogn. inter oſtia Iberi in 2. alveos infra Dertuſam urb. diviſi. *Cabe de Alfaques* Moletio

Tenedos, *Tenedo* Sophiano. inſ. maris Ægæi, ſive Helleſponti, amœna, contra Sigeum, Troadis Promont. mille 12. m. p. (ſed teſte Strab. 40. ſtad. ad 80 patens) in occ. & Circium diſtans, Apollini, qui ibi præcipuè colebatur, ſacra, prius *Calydne*, teſte Pauſ. ac Diod. Sic. *Phœnice* & *Lyrneſſus* etiam, uti Plin. auctor eſt, 5. 13. Inſ. hæc ante bellum Trojanum florentiſſima fuit, in quâ Græci ſupremas illas, quibus Troja periit, inſidias ſtruentes, ſeſe occultarunt. Virgilius Æn. 2.

Eſt in conſpectu Tenedos, notiſſima famâ
Inſula, dives opum, Priami dum regna manerent.

Dionyſ. verſ. 537.

Λέσβον τ' εὐρυχέρσον, καὶ ἱμερτὴν Τένεδον.

Vulgò dici putatur quaſi Τένε ἕδος, à Tene quodam, quem Cygnus pater à novercâ concitatus cum arcâ incluſum in mare projeciſſet, is ad inſ. Leucophryn ejectus eſt, & ab incolis Rex creatus, & poſt obitum pro Deo cultus. Atque ita factum ut inſ. pro Leucophry *Tenedos* appellaretur. Ita referunt Ariſtot. & Heraclides in politiis. Strabo lib. 13. Diod. lib. 5. Pauſ. in Phocicis, Plut. in Hellenicis, Conon apud Photium, Serv. in Æn. 7. Euſt. in Il. α. Iſacius in Lycophronem. Suidas in Τένεδος ἄνθρωπος. Stephanus, Phavorinus, aliique Tenem vero hunc à Tenediis relatum fuiſſe in Deos, docent hæc Ciceronis in Verrem 1. *Tenem ipſum, qui apud Tenedios ſanctiſſimus Deus habetur, qui urbem illam dicitur condidiſſe, cujus ex nomine Tenedos nominatur.* Tamen hanc fabulam non eſſe ex ultimâ vetuſtatis memoriâ repetitam ex eo colligere eſt (inquit Bochartus) quod de Tene nil quicquam habetur apud poetas vetuſtiores. Sed nec in Apollodoro, Hygino, Palæphato, & Mythologorum aliis. Nec a *Tene* fieret *Tenedes*, ſed Τένε ἕδος, ut Κεῶ μέτωπον, neque enim fert Græcæ linguæ genius, ut aliter coaleſcant ſubſtantiva cum adjectivis. Denique Τένεδος vel Τενέεδος neutrum eſſet, non fœmininum. Sed fingenda fuit hæc fabula, quia pudebat Tenedios neſcire ſuas origines, & rationem nominis ſui. At Phœnices ſi conſuluiſſent, inſ. ſuam didiciſſent Tenedum dici quaſi inſula טין אדום *tin-edom*, i. e. *luti rubri*, cujus plurimus in figulinis uſus. Et in Tenedo celebres fuere figulinæ. Unde *Tenedia vaſa* magno in pretio apud veteres, quod Plut. in lib. de vitandâ cenſura, & ex eo Ariſtoph. Schol. in Nub. Act. 4. Scen. 3. his verbis docent: Τὸν δὲ τρέπεζαν ὁ καὶ Ἀυλὶς, ἡ Τένεδος ἀντιτιμωμένη τοῖς κεραμεῦσι ... [illegible] Boch. *Tenedius tibicen*, de falſo dicitur apud Steph. *Securis Tenedia* pro expeditâ & ſeverâ juſtitiâ. *Tenes* enim (de quo ſupra) legem tulit, atque induxit morem, ut à tergo Judicis aſtaret quiſpiam ſecurim tenens, viz. in hoc paratus, ut qui perperam quid in judicio dixiſſet mendacium, opinor, aut falſum teſtimonium, eum protenus ſecuri feriret.

Tenos, inſ. in Ægæo mari, una Cycladum, in quâ urbs eſt ejuſdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles *Hydruſſam* appellatam dicit, alioqui *Ophiuſam* Plin. 12. 4. Steph. à *Tene* conditore dictam ſcribit. Ejus mem. Ovidius Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Tenos, inquit Bochartus, Doricè Τᾶνος, Phœnicè inſula תנין *thannoth*, i. e. draconum, ſeu ſerpentum. Ariſtoph. Schol. in Plutum: Ἐν τῇ Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσων ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγίνοντο. Ibidem Ὀφιοῦσσα, i. e. *Anguina* dicitur ab Antimacho. Quod & alii imitati ſunt. Atque eodem referri poteſt quòd à nonnullis *Hydruſſa* dicebatur: nempe ab *hydris* facto nomine, non ab aquis, ut veteres volunt. Euſt. Ὕδρουσσα ἐκαλεῖτο, διὸ καὶ Ὑδροῦσσα λέγεται. Steph. Ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα, διὰ τὸ πολύϋδρον εἶναι, καὶ Ὀφιοῦσσα. Plin. *Tenos cum oppido 15. m. p. porrecta, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam ait, aliqui Ophiuſſam.* Quin & vipera *Tenia* dicta eſt, tanquam eſſet à Teno. Heſychius: τηνία, ἔχιδνα· quia Tenus fuit θηριώδης, ut habet Scholiaſtes qui ſupra. Ariſtoteles in fine lib. de Mirab. narrat de ſerpente quodam in *Teno* urbe magicis cantibus exanimato. Sed *Tenus* illa in Theſſaliâ fuit, non in inſulâ *Teno*. Τηνίων σκορόδων alterum ex *Teno* mem. Ariſtoph. in Pluto, quæ volunt fuiſſe δριμύτατα acerrima. In Ariſt. autem non occurrit, quod ex eo citat. Steph. ibi ... [illegible]. Nihilo fortaſſe verius quam quod affert Athenæus lib. 1. ibidem eſſe fontem cujus aqua vino non miſcetur. Antholog. 1. 38. Antipater Tenum ita cum Delo confert.

Νῦν δ' ἡ μὲν ... [illegible]
Ὀλίγον Τῆνον Δῆλος ἐρημοτέρην·

Unde colligitur Tenum inſulam eſſe non magnæ rei. *Tenos* item apud ſcriptores Britannicos, inſ. Albionis ante oſtia Tameſis, Cantio adjacens, vulgo *The Iſle of Tenet*.

Tentyra, *orum*, & *Tentyris*, urbs & nomus Ægypti ad Nilum cum inſ. Teſte Plin. Incolæ *Tentyritæ*, qui tanto crocodilis terrori eſſe dicuntur, ut ſolâ voce eorum auditâ in fugam vertantur. Plin. 25. 8. Strab. lib. 17. Juvenal Sat. 15.

Quâ vicina colunt umbroſa Tentyra palmæ.

Eſt & locus Thraciæ in ora contra Samothraciam inſulam, cujus mem. Ovid. 1. Triſt. el. 9.

Saltus ab hac contra brevis eſt Tentyra petenti.

Ita quidem locus ille vulgo legi ſolet. Pro *Tentyra* vero (notante doctiſſimo Nic. Heinſio) veteres plerique *Epyra*, vel *Empyra*. Combianus autem pro diverſâ lectione *Tempyra*, quomodo & duo alii, rectè. Liv. lib. 38 cap. 41. *Inde Æniorum fines, præter Apollinis, Zerinthium quem vocant incolæ, templum ſuperant. Aliæ anguſtiæ circa Tempyra excipiunt, (hoc loco nomen eſt) non minus confragoſæ.* Fateſtat ergo Ortelius, qui cum Merulâ *Stentora* emendandum cenſet.

Teos, *Teios* Thucydidi, *Sufor* nunc Theveto & Moletio, urbs & portus Ioniæ in orâ litorali inter Erythras ad Bor. & Colophonem ad Auſt. Anacreontis, & Erinnæ poetriæ patria, licet alii *Teium* Anacreontis patriam ſcribunt. Hinc *Teius* adject. Horat. ———*Et fide Teiâ*

Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen.

Eſt alia in Scythiâ, de quâ ſis Stephanum conſulas.

Tephlis, Cedreno *Tiphlis* Curopalati, urbs Mediæ, ſeu potius Armen. maj. in Georgianis, muniti ſſima, ubi diu Turcarum præſidium fuit; ſed noſtrâ tempeſtate à Perſis recuperata eſt. *Artaxata* veteribus dicta putatur.

Tepula Aqua, urbis Romæ. Plin. 36. 14. etiam *Julia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ, campi Germ. juxta Danubium. Ptol. *Kunigwiſer*, & *Marckfelder* Lazius dicit eos hodie vocari.

Terebus, fluv. Hiſp. Tar. in mare Ibericum inter Carthaginem novam & Alonas influens, qui idem cum Tadero Plinii eſſe videtur.

Teredon, urbs ad ſin. Perſicum. Ptol. *Balſara* Ortelio. Hujus meminit Dionyſius verſ. 982.

Τεύχεος προχοῇσι Τηρηδὼν ἐγγύθι ναίει

Ubi Scholiaſtes πόλιν Περσικὴν vocat. Long. 84. 30. Lat. 31. 37.

Terentus, locus in Campo Martio, haud procul à Capitolio, ubi templum Plutonis & Conſi, araque ſub terrâ Inferis dicata, ita à *terendo* dictus, quod ibi Tyberis ripas rumpens, terram tereret. Ejus mem. Papinius Sylv. 1. 4.

Aut inſtaurati peccaverit ara Terenti.

Hinc *ludi Terentini*, qui & *Seculares*. Mart. 4. 1.

Hic colat ingenti redeuntia ſecula luſtro,
Et quæ Romuleus ſacra Terentus habet.

Tergeſte, *Tergeſtum*, Ptol. & Melæ, colon. & urbs Carnorum, ſeu Hiſtriæ in confin. marit. ab Aquileiâ 25. m. p. in ort. Pop. *Tergeſtini*. Hic *Tergeſtinus ſinus*, qui & *Aquileius* dicitur. *Tergeſtra* vocatur Stephano. Dionyſ. verſ. 380.

———Τὸν αὐτίκα Ἀδρίας ἄλλων
Πόντον ἐς ἀγχόνεον Ἀκυληΐων· ἔνθα γένοιτο
Ἀστυ Τεργεστῖνον, μυχάτοις ἐπὶ νότιον Πόντου.

Teriæ, *Tyrias* Diodoro, Siciliæ flu. inter Amenanum & Symæthum apud Catanam urb. fluens. Hodie *La Fauetta*. Heſych. τηρίας, ποταμὸς Σικελίας.

Terina, urbs Italiæ in Brutiis, ad ſinum Hipponiatem (qui & *Terinæus* Plinio ex eâ nominatur, vulgò *Golfo di S. Euſemia*) in Calabr. ulter. apud oſtia Ocinari, ſive Sabbati flu. *Terina* etiam flu. qui op. irrigat, appellatur, teſte Steph. qui *Terinam* à Crotoniatis conditam ſcribit.

Termantia, *Termes* Ptol. op. Hiſp. Tar. in Arevacis, apud Durium flu. exciſus. *Nueſtra Senora de Tiermes* adhuc nominatur, teſte Morali, apud Uxamam urb. Pop. *Termeſtini* Tacito.

Tetrapolis, reg. Syriæ, in qua ſunt quatuor urbes à Seleuco rege conditæ, quæ ſorores appellantur, *Antiochia*, à patre, *Seleucia*, à ſe, *Apamia*, ab uxore, & *Laodicea*, à matre, nominatæ. Item locus Atticæ, 4. op. conſtans, *Oenoë*, *Probalintho*, *Tricorytho*, & *Marathone*, Steph.

Tetricus, (inquit Servius) mons in Sabinis aſperrimus, unde triſtes homines *Tetricos* dicimus. *Tetrica* Virg. lib. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Caſperiaſque colunt.———

Itemque Silio Italico lib. 8

———*Nec non habitata pruinis*
Nurſia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Tenchira,

Tenchira, urbs Cyrenaicæ marit. quæ & *Arſinoe*, vulgò *Tocra*. Long 48 40. Lat. 31. 20.

Teuderium, Ptol. urbs Germ. in Weſtphaliâ; vulgò *Paderborn*.

Teumeſſus, mons Bœotiæ (vide *Teumeſius*) ubi Hercules Teumeſſium leonem, adhuc puer, occidiſſe traditur. Hinc *Teumeſſius*. Papin lib. 6. Theb.

Non aliàs tacita juvenes Teumeſſius iras
Mente acuit, ———

Item parvum op in Theban. finibus, flu. quoque & regio.

Teuthrania, *Tripoli* Moletio, urbs Paphlagoniæ ad Carambim promont. Stephanus vero *Teuthraniam* à *Teuthrante* dictam, urb. Myſiæ, non Paphlagoniæ facit. Unde Ovid. 2. Triſt.

Forſitan ut quondam Teuthrantia regna tenenti,
Sic mihi res eadem vulnus opemque feret.

Teuthras, flu. nomen. Prop lib. 1.

Aut teneat clauſum tenuis Teuthrantis in undâ.

Apud Strab. lib. 6. eſt Italiæ urbs aut flu. de quo ſis ibi conſule Caſaubonum. Sanè Silius, qui ſolet à fluviis nomina fingere, Cumanum quendam Teuthrantem vocat, lib 2.

Teutoburgenſis ſaltus, ſylva Germ. in Weſtphaliâ, inter Amaſium & Lupiam flu. apud *Falckenberg* arcem, inter Monaſterium, & Paderbornam.

Teutoburgium, *Draſat* Lazio; aliàs *Erdewdy*, & *Senna Erdet* op. proximum, urbs olim, nunc pagus Pannon. ſuper. ad Drai cum Danubio confluentiam, à Budâ 22. leuc. in ſiuſonot. Alii, ut Lazius, *Funfkyrchen*, i.e. quinque eccleſias, illam indigitant. Long. 43. 40. Lat. 45. 30. *Teutoburgium* alterum, *Doesburg*, qu. Druſiburgum, op. Germ. infer. in Geldriam, ad Foſſam Rheni Druſianam, inter Noviomagum ad occ. & Zutphenium ad ort. Long 28. 08. Lat. 51. 28.

Teutoni, *Teutones* Ptol. pop. Germ. mare Germanicum apud Cimbros incolentes. Quanquam hodie omnes Germani *Teutones* vocantur. Lucan. lib. 6.

Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

Hinc *Teutonicus*, Virg 7. Æn.

Teutonico ritu ſoliti torquere cateias.

Claud in Eutrop. lib. 1.

Teutonicus vomer, Pyrenæique juvenci
Sudavere mihi. ———

Thabor, mons Palæſtinæ in Galilæâ apud campum Eſdrelon, à Nazareth ad 6. m. p. in ort. diſtans. Alter eſt in tribu Nephthali verſus Dan. Jo. Damaſcenus inuſitatæ altitudinis montem hunc fuiſſe oſtendit cum ſic ait in eleganti homilia de Transformatione: Νῦν δὲ Θαβὼρ ἀγάλλεται καὶ χαίρει τὸ θεῖον ὄρος καὶ ἅγιον καὶ ὑψηλόν, ἐν ᾧ ὕδων τῷ δόξῃ καὶ λαμπρότητι ὁ τῷ ἀρείῳ μεταμορφούμενος. Heſychius: Θαβώρ, ὄρος Συρίας. Eſt & *Thabor*, urbs Bohemiæ, quæ & *Thaboria*, valdè munita, inter Pragam 11. & Budowiſium 6. leuc.

Thalama, nomen urbis. Xenoph. Ἑλλην. lib. 7. Ἀπεκαρτερήθησαν ἐπὶ τῇ Θαλάμῳ. Lege cum Θ majuſculo. Eſt enim urbis proprium, de quâ Polyb. lib. 4. & Euſt. ad Odyſſ. 4.

Thalamæ, urbs Meſſeniæ, Paſiphaes templo & oraculo nobilis. Plut. in Agide. *Baſilipotamo* Nigro. *Calamata* Gemiſto.

Thapſus, op. Siciliæ vetus in peninſulâ ſitum non procul à Syracuſis, plana & quam minimum à mari eminens, adeo ut undis merſa videatur; unde & nomen ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quod in mare quodammodo *ſepulta* videatur. Unde Virg. Æn. 3.

———*Thapſumque jacentem.*

Ita vulgus Grammaticorum. *Thapſi* vero nomen è Phœnicio תפשתא *thapſitha* ſumptum putat Bochart. ὁ μέρος, quod pro abſciſione ſumitur in Ebræorum libris. Nempe Siciliæ Thapſus tam anguſto colle cohæret, ut ab eâ putetur eſſe divulſa, & planè abſciſſa. Thucyd lib. 6. Ἔστι δὲ χερσόνησος μὲν ἐν στενῷ ἰσθμῷ πρόχυτος εἰς τὸ πέλαγος, ἡ δὲ Συρακουσίων πόλεως ἐπὶ οὐκ πολλοὺ ἀπέχει. Stephanus: Θάψος πόλις Σικελίας ἐστὶ καὶ χερσόνησος ἐν τῷ στόμα τοῦ ἰσθμοῦ. Revera enim tam anguſtâ cervice continenti jungitur, ut eminus conſpicientibus videatur eſſe inſula. Nec deſunt qui *inſulam* appellent. Servius in Æn 3. *Thapſus inſula non longè à Syracuſis, plana & penè fluctibus par.* Neque alia mens Dioſcoridis, cum *Thapſiam* ſcribat ἐν Θάψῳ τῇ νήσῳ primum eſſe repertam. Neque enim terrarum uſpiam ulla alia eſt inſula *Thapſus*. Et fallitur Marcellus cum volt unam eſſe Sporadum, quamvis præeuntem habuerit Nicandri Scholiaſtem in Theriaca verſ 529.

Tharſis, op. ſive locus Comagenes, à Samoſatis 13. mill. diſtans. *Tharſis* item in Sacris literis memorata *Tarſus* eſt, teſte Joſepho, urbs Ciliciæ præcipua. Euſebius autem ad Hiſp. refert: Θαρσεῖς ἐξ ὧν Ἴβηρες. Vide Bochartum in תרשיש Phal. lib. 3. cap 7.

Thaſus, vel potius *Thaſſus*, inſ. maris Ægæi, inter Lemnon inſ. & Abderam urbem Stat. lib. 5. Theb.

Et Paros, & nemoroſa Thaſos, crebraque relucens
Cyclades ———

Item op. ejuſdem nominis in eâdem inſ à Pariis conditum teſte Strab *Thaſium vinum* a Plauto laudatur in Pœnulo, itemque apud Apul. in Apol. Unde adagium *Thaſium infudiſti*, ubi quis vinum temperat non aquâ, ſed alio vino potentiore; ex Ariſtoph. in Pluto. Antiphanes apud Athenæum:

Οἶνος ὁ Θάσιος καὶ μύρον καὶ ταινίαι.

Plin. 14. 7. *In ſummâ gloriâ fuere Thaſium Chiumque.* Dio Chryſoſt Orat 6 Ἥδιον δὲ πίνειν τοῦ φαύλου ὕδατος, ἢ οἱ ἄλλοι τὸν Θάσιον οἶνον. Vide Ælian ποικ. 12. 31. & 13. 6. Erat autem vinum illud ſuavi odore maximè celebratum; Unde Athen. lib. 1. vocat πεντάκοτον? Et Clemens Pedag. lib 2 cap 2. *Thaſium odoriferum* dixit. De la Cerda in illud Georg 2.

Sunt Thaſiæ, vites, ſunt & Mareotides albæ.

Dionyſius frumenti fertilem eſſe innuit hanc inſulam, v. 523.

——Ὠγυγίη Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.

Mira quoque ejus fertilitas commendatur à Zenodoto, qui ſcribit Calliſtratum oratorem Athenienſibus perſuadere conatum, ut reg illam occuparent, tanquam fœcundiſſimam, & quæ auri etiam venas haberet: qui tandem orationem concludens, dixit: *Summa Thaſus bonorum eſt.* Unde *Thaſi* nomen à תסא *Thaſe*, i. e. *auri bracteâ*, deducit Bochartus. Ante Phœnicium adventum Græcis nomen erat Χρυσῆ, propter aurum. Euſtathius ex Arriano: Ἐκαλεῖτό ποτε καὶ χρυσῆ ἡ νῆσος διὰ τὰ χρυσοῦ μέταλλα. An eodem referendum quod etiam *Odonis* dicta eſt? Sanè Heſychius: Ὀδωνίς, ἡ Θάσος τὸ πάλαι· tanquam ab Arabico עדן *adana*, unde addito ſervili Mim, מעדן *madan*, eſt *fodina*, ut Hiſpanis *Almaden*.

Thaumacia, urbs gemina: Una in Magneſiâ, altera in Phthiotide, ad ſin. Maliacum, teſte Strabone, apud quem lib. 9. Θαυμακοὺς legas. Livius lib. 32. *Thaumaſi à Pylis ſinuque Maliaco per Lamiam euntis, loco alto ſiti ſunt, ipſis faucibus imminentes ejus quam Cœlen vocant: Theſſaliæque tranſeunti confragoſa loca, implicitaſque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem eſt, repente velut maris vaſti, ſic immenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facile queas: ab eo miraculo Thaumaſi appellati.*

Thebe, *Theba*, & *Thebæ*, vulgò *Theves*, teſte Jo Leone Africano, urbs Ægypti, à Buſiride rege condita, ambitu 140, ſtad. uti refert Herodotus; centum portis nobilis. Dionyſ. verſ. 249.

Θήβην Ὠγυγίην ἑκατόμπυλον.

Juvenal. Sat penultimâ:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Mela lib 1. cap. 9. *Et Thebæ, eæ quæ (ut Homero dictum eſt) centum portas, ſive (ut alii aiunt) centum aulas habent, totidem olim principum domos, ſolitaſque ſingulas, ubi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere.* Ubi nunquam ſine laude nominandus clariſſimus Voſſius: Primus Pintianus hunc locum ita conatus eſt corrigere *ducentos armatos milites effundere*: eamque emendationem valde probant viri eruditi. Nempe non rectè intellexerunt verſus illos Homeri Iliad. 9.

————Οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Loquitur hic non de universâ Thebanorum militiâ, ſed de ſolis aurigantibus & ἁρματοβάταις. Viginti enim curruum millia ex hac urbe ad bellum ſolita fuiſſe prodire affirmat Diodorus Siculus. Sed vero numerus militum is omnem videtur fidem ſuperare. Nam ſi ex unâ quâque portâ dena armatorum millia ad bellum proficiſcerentur, jam oportet, ut numerus militum fuerit decies centenum millium. Rectè tamen ſeſe habere locum hunc Melæ, adparebit ex illuſtri loco vetuſtiſſimi cujuſdam auctoris, cujus verba nobis ſervavit Scholiaſtes quidam ad novum Homeri librum, ante aliquot annos in Germaniâ editus. Is itaque hoc pacto de Thebis loquitur: Ἐν ταύτῃ δὲ ἦν ποτε τὰ βασίλεια τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἣν πολλοὶ ἦσαν οἶκοι Λίβυες, Αἰγύπτιοι, Αἰθίοπες. Νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται· ἔχει δὲ κώμας μετὰ κωμοπόλεις τετρακισμυρίας. Τὸ δὲ ἄστυ εἶχεν ἀριθμὸν ρ, καὶ πύλας ἑκατόν, ἀνδρῶν δὲ μυριάδας υ. Ταύτην ἐστράτευεν ὁ βασιλεὺς Ὤσιρις. Ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἐστρατεύοντο μετὰ μὲν ἵππων δέ χίλιοι, ἁρμάτων δὲ διακόσιοι. Hæc verba unicè confirmant hanc quam reddidimus Melæ lectionem. Sed quis non obſtupeſcat tam portentoſo numero, aut credat in unâ urbe vel mille millia armatorum, vel ſeptuagies centena hominum millia claudi potuiſſe & comprehendi? Docet tamen id ipſum etiam Strabo qui eos centum myriadum exercitus habuiſſe ſcribit. Aliquanto pauciores refert Corn. Tacitus. Is namque lib 2. Thebas olim habitaſſe inquit ſeptingenta millia

ætatis

ætatis militaris. Nonnulli viri eruditi, & hanc ſummam nimiam eſſe exiſtimant, ideoque *ſeptuaginta* millia pro *ſeptingenties* reponunt. Verum illos errare, ſatis indicat is quem adduximus locus. Sunt tamen & in hoc nonnulla, de quibus aliquis meritò poſſit inquirere. Qui enim fieri potuit, ut hic centum equitum millia alerentur, cum tantum centum illic numeraret equilia Diodorus Siculus, quorum unumquodque ducentos caperet equos? Poſſit tamen hoc ita excuſari, ut nempe 100. iſta equilia dicantur deſtinata fuiſſe equis tantum Curulibus. Strabo ſuo tempore, cum minimæ eſſent Thebæ, in longitudine occupâſſe inquit octoginta ſtadia. Sed vero antequam Cambyſes urbem eam vaſtaret, tum longè maximam fuiſſe certum eſt. Euſtathius ad Dionyſium inquit eam tunc extenſam fuiſſe ad 420. ſtadia. Porphyrius in optimis Scholiis ad Iliada Homeri nondum editis, nec non Stephanus Grammaticus ſimilia ſupra memoratis ex Catone citant, ac 400. ſtadiorum faciunt longitudinem. Sed quomodo tanta potuit eſſe longitudo Thebarum, ſi mille tantum & ſeptingentas ἀρούρας comprehenderit? Iſte enim ἀρουρῶν numerus commodè contineri poteſt ambitu ducentorum & ſexaginta quatuor ſtadiorum. Videtur autem hæc urbs in longum fuiſſe porrecta ad ripas Nili, ac non multum poſſediſſe latitudinis. Sed vero omnia prius credam, quà tantam incolarum copiam in ullâ unquam fuiſſe urbe. Unum adferam unde quam maximè abſurdum id eſſe adparebat. Tradunt Diodorus Siculus & alii, Ægyptum cum maximè populo abundaret, habuiſſe in univerſum ſeptuagies centena hominum millia. Atqui ſi totidem quoque Thebis fuiſſent, jam oporteret cæteras Ægypti urbes vacuas fuiſſe habitatoribus. Hinc adparet quæcumque de Thebanis Ægyptiis, eorumque potentià dicuntur, accipienda de totâ Ægypto. Verum id eſſe & univerſam Ægyptum Thebas olim fuiſſe vocatam luculentiſſimus teſtis eſt Herodotus lib. 2. ubi de Deltâ: Πάλαι, inquit, αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἐκαλέετο. Sed & Ariſtoteles Meteorolog 1. Τὸ ἀρχαῖον ἡ Αἴγυπτος Θῆβαι καλουμένη. Hæ Thebæ palmis inclytæ fuerunt. Vide Paſſeratium in illud Propert 4. 5.

Seu quæ palmiferæ mittunt venalia Thebæ.

Long. 62. 00. Lat. 25. 30.

Thebe, Latinis *Thebæ*, urbs Bœotiæ ad Aſopum & Iſmenum flu. regionis quondam primaria, Ad Athenis 40. m. p. in Bor. *Tiva* Sophiano, & *Stives*, vel *Stibes*. A Cadmo condita fuiſſe dicitur. Hinc Prop. 1. 7.

Dum tibi Cadmeæ dicuntur Pontice Thebæ,
Armaque fraternæ triſtia militiæ.

Val. Flac lib 6.

Hac duce Cadmeæ viderunt prælia Thebæ.

Oraculum apud Sen. in Oedipo:

Mitia Cadmeis remeabunt ſidera Thebis.

Et apud eundem *Cadmea lues* pro Thebanâ. A Statio *Aoniæ* vocantur, ab Horatio & Statio *Echioniæ*, ab Ovidio & Lucano *Oedipodioniæ*, à Seneca *Herculeæ*. Hæ Thebæ ſeptem portas habuere. Unde Juvenalis de bonorum paucitate:

———*Numero* (inquit) *vix ſunt totidem quot*
Thebarum portæ, vel divitis oſtia Nili.

Heſiodus Ἔργ. α.

Τοὺς μὲν ὑφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ.

Ubi Tzetzes: Τρεῖς εἰσὶ Θῆβαι. Αἱ ἑπτάπυλοι, ἃς ὁ Κάδμος ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ. Αἱ ἑκατόμπυλοι ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ αἱ Ὑποπλάκιοι περὶ τὸ Ἀτραμύττειον. Ovidius:

Cur tacui Thebas, & mutua vulnera fratrum,
Et ſeptem portas ſub duce quamque ſuo.

Stat Theb 10.

Monſtratæque ducum Septena per agmina portæ.

Mores incolarum haud obſcure innuit Papin. Theb. 1.

———*Sontesque evolvere Thebas.*

Ubi priſcus Gloſſographus: *propter habitatores, qui peſſimi fuerunt*. Thebani enim ſcelera pro nonnullis ſceleſtiſſimis proverbia fecerunt. Vide Barth. ad locum. Euſt. novem Thebas fuiſſe memorat, ſed non nominavit. Sunt qui vocis originem ab Ægypto acceſſunt, & Bœoticas Thebas volunt ab Ægyptiis nomen mutuari. Varro autem *Thebas*, vel ſine afflatu *Tebas*, ex Sabinorum linguâ *colles* exponit. Alii Cadmum ſibi fingunt urbem à ſe conditam à תבה *Theba* nominaſſe, i. e. navi, in formam arcæ, qua in Bœotiam ſit advectus. Pauſanias à *Thebe* deducit, Aſopi ſc. filiâ. Euſtathius: ἀπὸ τοῦ Θήβεσθαι, ἤτοι δρόμου τοῦ βοός, à curſu bovis quem ducem itineris habuerit Cadmus. Quin ſi fides Etymologo, & Iſacio in Lycophronem. Θῆβα Σύρων λέγεται ἡ βοῦς. Nugæ nugaciſſimæ. Thebæ igitur Bochar. à תבץ à בץ *bes*, vel בצה *beſa* lutum. Quod etymon quam ſit appoſitum, te docebunt hæc Dicæarchi in libro, cui titulus: Βίος Ἑλλάδος, p. 174. ubi de Thebis: Ἐγχ. μαίνων χρείαν διὰ τὸ πολεμεῖν, καὶ τὰ πολίματα, καὶ γὰρ πετεινὸν καὶ πολὺ ἔχει πηλόν. Vide ſis doctiſſimum auctorem de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 16. Long. 49. 30. Lat 39. 20.

Thebe, vel *Thebæ* Ciliciæ urbs, Eetionis regis, patria Andromaches, quam Ovidius idcirco *Thebaidem* cognominat lib. 3 de Art. Am. *Philippopolim* vocatam refert Polybius lib 5. Stephanus *Philippos*, qui eam in Theſſalia ponit. Hodie *Zeiton* appellari ait Sophianus. Ovid. Met lib. 12.

Eetioneas implevi ſanguine Thebas.

Thebæ item Lucaniæ, op Brutiorum mediter. in Calabriâ citer. ad Crathin flu. Item op Troadis, ab Achille cum Lyrneſſo everſum. Hom. Sunt & *Thebæ* Saxonicæ, op. inter Vitebergam & Lipſiam; vulgò *Dieben*.

Themiſcyra, *Lirio* Nigro, *Fanagoria*, teſte Pineto (eo quod in Phanagoriâ ſit, quæ apud Strab. *Themiſcyra* dicatur, una cum flu in Irim labitur) urbs Cappadociæ maritima apud oſtia Iridis flu. (à quo nunc accipit nomen vulgare) in Ponti Galatici & Polemoniaci confin. Aliis *Temir*, & *Temiſira* dicitur, apud Thermodontem flu.

Theodoſia, *Theudoſia* Appiano, Polyæno, & Stephano *Caffa* Italis, *Cafo*, vel *Cefe* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Tauricæ Cherſoneſi præclara, & Satrapæ Turcarum ſedes, inter Cherſoneſum urb ad occ. 165. & Panticapæum ad ort 35. m p. a Byzantio 470. navi rectâ navigatione in Bor. olim Genuenſium colonia, à Mahumete 2. Turcarum Imp. capta. Long. 63 20. Lat. 47. 20. Item *Theodoſia*, urbs Paphlagoniæ Archiepiſc. & metropolis, *Gangrorum* cognominata ad alterius diſcrimen.

Thera, *Goxi*, teſte Nigro, inſ. maris Ægæi apud Cretam, quæ, ut primùm enata eſt, *Calliſte* appellata fuit, teſte Plinio, juxta Diam, à quâ Theraſia poſtea avulſa eſt, proxima Anaphe, ab Heracleo op Cretæ 85. m p. in Bor. ab Io 25. Callimachus apud Strab lib ult.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Pauſanias in Laconicis: Τὴν δὲ ἀποικίαν ὁ Θήρας ἔστελλεν ἐς τὴν νῆσον τὴν τότε ὀνομαζομένην Καλλίστην, &c. Ab eo igitur hæc inſ. ſic dicta. Ex *Thera* autem poſteris fuit Battus, qui Cyrenas in Africà condidit. Ἱερὰν νᾶσον vocat Pindarus in Pythiis Odyſſ. 4. Vide ſis illic Benedictum. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀλίωσεν ὑπόσχεσιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δὲ, θεοπροπίῃσιν ἰανθεὶς,
Ἧκεν ὑποβρυχίην· τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
Οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον.
Λήμνου δ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι, ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐῢς πάϊς ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον, ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρας
Ἐξ ἕθεν.———

In hac inſulâ 7. aut 8. annorum pueros defunctos non lugebant. Eſt & Rhodi civitas humilis, & alia Sogdianæ, alia Cariæ. Steph. Vide omnino Palmerium ad Strab. lib. 1. pag. 57.

Therapne, *Theramne* Steph. *Terapne* Papinio, op. Laconicæ apud Eurotam flu. proximum quoque Spartæ urbi, ubi Diana primùm coli cœpit, teſte Solino. Sat. Theb. lib. 3.

Tænariumque cacumen, Apollineaſque Terapnas.

Idem 4. Silv. 8.

———*Umbroſaque magis coluere Terapnæ.*

Terapne dicitur Silio lib 6. ubi

———*Amœna Terapne.*

Hinc adject. *Terapnæus*, vel *Therapnæus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Blanda Therapnæi placeant vineta Galeſi.

Theramnas, uti ſupra notavimus, vocat Stephani decurtator: Θεράμναι, πόλις Λακωνική, ὑπὸ τὴν Σπάρτην φασὶν εἶναι καὶ τόπον ἔχειν ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τόπους πηδᾶν· Θεράπνη γὰρ πηδᾶν σημαίνει. *Therapnen* autem à Lelegis filia nomen accepiſſe, inque eâ Menelai delubrum eſſe, quo is cum Helena cultus ſit, ſcribit Pauſan. in Lacon. cui aſſentit Æneas Gazæus in Theophraſto. Has Thebanis paruiſſe auctor eſt Strabo lib. 9. Ab his Dianæ cultum cœpiſſe auctor eſt Solinus cap 13. *Therapnæ unde primum cultus Dianæ*. Helenæ quoque in eâ cultus notus, unde *Therapnæam* eam *Nympham* appellat *Tryphiodorus* Excidio Ilii:

Τοῖς μαρμαίρουσα Θεραπναίη νέον νύμφη
Οἴνοπα πῆχυν ἄειρε φίλῳ πυρὸς ἀντιχέουσα.

Sita erat autem hæc civitas non procul ab Eurotâ, uti deſcribitur Pauſaniæ. Coluthus in Rapt. Helenæ:

Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος
Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Εὐρώταο ῥέεθροις
Ἄγχι δὲ ναιομένην ὑποδένδρεον ἠερόεν ἄλσος
Γείτονα παπταίνων ἐρατὴν δόμον Θεράπνης.

Alius eſt locus Θεᾶς Θεράπνη apud Orpheum Argonautis. verſ. 948.

Thermæ Stygianæ, Tuſciæ urbs. Anton *Bagni Sabatini* Leandro. Item civitas Thraciæ; unde *ſinus Thermæus*.

Urbs

Urbs quoque Angliæ, vulgò *Bath*. *Thermæ* quoque in Galliâ ſunt vulgo *Chaudes Aigues*, op. Velannorum, inter Fanum S. Flori & Muratum. *Thermæ* item geminæ, Germaniæ urbes ſuperior & inferior, utraque *Baden* vulgò. Una in Helvetiis ad Limagum flu. inter Tigurum 2. & Baſileam 6. leuc. ubi conventa gener. fiũ Helvetiorum fiunt. Altera urbs marchiæ Badenſis caput in Briſgoia & Sūevia ſuperiori, inter Friburgum ad Auſtrum 8. & Spiram in Bor. ferè totidem leuc. ab Argentorato 5. Sunt & *Thermæ* Auſtriacæ, *Baden*, op. cum Balneis inter Viennam & urbem novam 4. leuc.

Thermæ Himerenſes, colonia & urbs Siciliæ in orâ occidentali, ad oſtia Himeræ flu. inter Panormum ad Auſt. & Cephalenium ad Eor. Vide Cluv. Sicil. Ant. pag. 280.

Thermæ Selinuntiæ, colonia & urbs Siciliæ in orâ meridionali, inter Agrigentum ad ort. 40. & Lilybæum ad occ. 18. mill. paſſ. *Xacca*, vel *Sacca* hodie Fazello. Vide Cluver. Ant. Sicil. pag. 222.

Thermodon, *Pormon*, teſte Nigro, flu. Cappadociæ in mare Euxinum, inter Themiſcyram ad occ. & Polemonium ad ort. prolabens. Eſt etiam flu. Scythiæ Europ. apud Plut. & Thraciæ apud Suidam & Statium. Thermodonta vero Amazones incoluere. Unde Dionyſius de Amazonibus:

Πλαγχθεῖσαι μεζάδων ἀπ' ὄχθης Θερμώδοντος.

Virg. Æn. 11.

Quales Threiciæ cum flumina Thermodontis
Pulſant, & pictis bellantur Amazones armis.

Propertius lib. 3. el. 4.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Idem 4. 4.

Illa ruit celerem qualis prope Thermodonta
Strymonis abſciſſo fertur aperta ſinu.

Claudianus:

Qualis Amazonidum peltis exultat ademptis
Nuda cohors: quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit post prælia turmas.
Seu flavos ſtravere Getas, ſeu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere ſecuri.

Nonnus lib. 10.

Οὐκ ἀπὸ Θερμώδοντος Ἀμαζόνες.

Hinc ab Ovidio *Amazonius Thermodon*. Idem Pont. 4. 10.

Iste en fœmineæ Thermodon cognite turbæ.

Statius quoque Amazonas deſcribens, *Thermodontiacas turmas* vocavit, uti Seneca Tragœdus *Thermodontiacam catervam*. Tryphiodorus:

Αἱ δ' ἀπὸ Θερμώδοντος ἀριφίλατο γυναῖκες.

Dionyſius Periegetes:

Λευκὸν ὕδωρ προϊεῖσιν Ἐνυαλίου Θερμώδων.

Quinctus Calaber lib. 1.

Καί ποτε Θερμώδοντος ἀπ' εὐρυρέεθρα ῥεέθρων.

Memoratur præterea ab Æſchylo, Apollonio, Orpheo, &c. Homeri Interpres: Αἱ δ' Ἀμαζόνες λέγονται εἶναι Ἄρεος καὶ Ἀρμονίας θυγατέρες· τραφεῖσαι περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν τῆς Σκυθίας.

Thermopylæ, anguſtiæ montis Oetæ cum urbe cognomine in Phthiotide reg. apud ſinum Oetæum, ubi ex Phthiotide in Theſſaliam tranſitus eſt, variè indigitatæ. *Scelos* Jo. Lydo: *Terremotto* Bonacciolo; *Bocca di lupo* Nardo, *Lycoſtoma* Græcis. Hic Perſarum impetum Leonidas Spartanus cum paucis ſuſtinuit: ubi Euthycus ob cæcitatem domum remiſſus, potius dimicando mori voluit, quam ſolus periculum declinare. Cic. lib. 2. de Fin. Appellantur etiam *Pylæ* Livio lib. 6. Decad. 4. Catullus:

Lymphaque in Oetæis Malia Thermopylis.

Claudianus:

——— *Primo conamine ruptæ*
Thermopylæ. ———

Vide Strab. lib. 9. & Plut. in Cat. Cenſor. Long. 48. 18. Lat. 39. 10.

Theſpia, Herodot. *Theſpiæ* Xenophonti, Ptol. Plin. & Strab. *Teſpe* adhuc. urbs Bœotiæ proxima Thebis, inde 12. m. p. in Meridiem, ad Theſpium flu. (de quo Heſychius: Θέσπιος, ποταμὸς Βοιωτίας) Plateis finitima. Hinc *Theſpius*, & *Theſpia rupes* apud Catullum. Item *Theſpiacus*, ut *mœnia Theſpiaca* apud Val. Flaccum lib. 1. Numeratur autem hæc urbs inter ea loca, quæ Muſis conſecrata credidit antiquitas, unde & Muſæ ipſæ *Theſpiades* cognominantur. Long. 49. 30. Lat. 39. 00.

Theſprotia, Epiri reg. Chaoniæ proxima. Plin. lib. 4. in proœmio. cujus incolæ *Theſprotæ* & *Theſproti* Ptol. & Strab. Horum meminit Lucan. lib. 3.

Theſprotæ, Dryopeſque ruunt, quercuſque ſilentes.

Vide Jo. Paſſeratium in illud Prop. lib. 1. el. 11.

Et modo Theſproti mirantem ſubdita regno
Proxima Miſenis littora nobilibus.

Theſſalia, reg. & pars Macedoniæ apud Ptol. Achaiæ, ſed Helladi ad merid. & Epiro ad occ. continua, ad ſinum Pelaſgicum & Maliacum: licet apud Plinium ac Melam & Solinum ſit reg. à Macedonia diſtincta, inter illam ad Arctos, & Bœotiam ad Auſtr. montibus Olympo, Oſſâ, Pelio ad Bor. Othry & Oetâ ad merid. Pindoque ad occ. cingentibus. Varia nomina habuit apud veteres. *Æmonia* enim, teſte Halicarnaſſ. *Dryopis*, teſte Plinio, *Heſtiæotis*, teſte Strab. *Eſtiotis*, Ptol. *Pelaſgia*, teſte Steph. *Argos Pelaſgicum* Homero, teſte Strabone, & Solino, dicta eſt. Variè quoque vulgò nominatur. *Comenolitari* Caſtaldo. *Thumeneſtia* Anton. Geufræo; *Lamina* Lazio. In 4. reg. diſtribuitur à Strab. in *Theſſaliotim*, *Phthiotidem*, *Pelaſgiotim*, & *Heſtiotim*. Hic primùm equi domari cœperunt. Vide Pauſan. initio Phocicorum ſive lib. 10. unde verſiculus:

Ἵπποι Θεσσαλικοί, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Vide Barthium ad illud Claud. de 4. Conſ. Hon.

——— *Gens exercita campo*
Theſſala. ———

Fuit & *Theſſalia* op. illius reg. olim, teſte Solino præcipuum. Pop. *Theſſali*, Cic. Cæſ. & al. In Theſſaliâ diluvium ſub Deucalione contigit, ſtagnante Peneo flu. Unde Claud. lib. 2. de Raptu Proſ.

Sic cum Theſſaliam ſcopulis incluſa teneret
Peneo ſtagnante palus, & merſa negaret
Arva coli, trifidâ Neptunus cuſpide montes
Impulit adverſos: tum forti ſaucius ictu
Diſſiluit gelido vertex Oſſæus Olympo.

Cæterum ora Theſſaliæ inter Penei flu. oſtia ad Bor. & Thermopylas ad Auſt. continetur. Lucan. lib. 6.

Theſſaliam quà parte diem brumalibus horis
Attollit Titan, rupes Oſſæa coercet.
Cum per ſumma poli Phœbum trahit altior æſtas
Pelion opponit radiis naſcentibus umbras.
At medios ignes cœli, rabidique Leonis
Solſtitiale caput nemoroſus ſubmovet Othrys.
Excipit adverſus Zephyros & Iapyga Pindus
Et maturato præcidit veſpere lucem,
Nec metuens imi Borean habitator Olympi
Lucentem totis ignorat noctibus Arcton.

Quæ deſcriptio ex 7. Herodoti tranſumpta videtur. Nam & ille Theſſaliæ ſitum eodem modo deſcribit: Τὴν δὲ Θεσσαλίην, inquiens, λόγος ἐστὶ, τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην, ὥστε γε συγκεκληϊμένην πάντοθεν ὑπερμήκεσι ὄρεσι. Τὰ μὲν γὰρ αὐτῆς πρὸς τὴν ἠῶ ἔχοντα, τό, τε Πήλιον ὄρος καὶ ἡ Ὄσσα ἀποκλείει, συμμίσγοντα τὰς ὑπωρείας ἀλλήλοισι· τὰ δὲ πρὸς Βορέω ἀνέμου, Οὔλυμπος· τὰ δὲ πρὸς ἑσπέρην, Πίνδος· τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ ἄνεμον νότον, ἡ Ὄθρυς. Hæc ille. Ex quibus facile apparet, temere ac ſine causâ Poetam hoc loco à Sulpitio reprehendi. Incolæ edaces fuiſſe perhibentur, quòd *Theſſala bucca* ſit in proverbio apud Athenæum & Jul. Pollucem: ſicut & *Theſſalicum nomiſma*, apud Suidam & Heſychium pro pecuniâ adulterinâ, ſive pro fuco & fraude. *Theſſalorum* quoque *commentum* apud Suidam in eos qui fraude alios circumveniunt, dicitur. Theſſali maleficiis addicti fuiſſe, à Medeâ ſuperſtitiones & veneficia edocti, traduntur: unde apud Ariſtoph. Apul. & Plin. 30. 1. magiam apud Theſſalos propagatam apparet. Teſtantur id paſſim Poetæ. Plautus in Amphitryone:

Ego pol illum ulciſcar hodie Theſſalum veneficum.

Horatius in Odis:

Quæ ſaga, quis te ſolvere Theſſalis
Magus venenis, &c.

Idem in Epodis:

Quæ ſidera excantata voce Theſſalâ
Lunamque cœlo deripit.

Heſychius in Καθεῖν Σελήνην. Ἐδόκουν αἱ Θετταλαὶ τὴν Σελήνην καθαίρειν. Statius Theb. 3.

Theſſalus haud aliter bello gavisa recenti
Cui genitale nefas hominem revocare canendo, &c.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Sævóque vocat grandæva tumultu*
Theſſalis exanimos atavos.

Tibull. 2. 4.

Quicquid & herbarum Theſſala terra gerit.

Loquitur de venenatis. Unde Propertius 1. 5.

Et bibere è totâ toxica Theſſaliâ.

Idem 3. 24.

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vaſto Theſſala ſaga mari.

Lucanus lib. 5.

Theſſala quin etiam tellus herbaſque nocentes
Rupibus ingenuit ———

Claudianus in Ruf. lib. 1.

——— *Non quo Theſſala cantu*
Eripiat Lunare jubar. ———

Statius

Stat. Theb 2. ———*Seu te furiata ſacerdos*
Theſſalis arcano jubet emigrare ſepulcro.

Lucianus Dialogis Meretriciis: Ἐς τινὰ οἶδα Βακχὶ γραῦν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι. Suidas: Θετταλὴ γυνή, ἀντὶ τοῦ φαρμακίδος, διαβάλλονται γὰρ οἱ Θετταλαί, ὡς γόητες. Sophanes in Meleagro apud Schol. Apollon. lib. 3.

Μάγοις ἐπῳδαῖς πότε Θεσσαλὶς γυνὴ
Ψευδῆ Σελήνης αἰθέρος κατῄβασε.

Plin. 31. 1. *Menander quoque literarum ſubtilitati ſine æmulo genitus; Theſſalam cognominavit fabulam, complexam ambages fœminarum detrahentium Lunam.* Ariſtophanes Nebulis Act. 2. Sen. 2.

Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν
Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν Σελήνην.

Vide ſis Barthium ad Stat. Theb. pag 206. & 710.

Theſſalonica, Salonichi Sophiano, & aliis, urbs Macedoniæ ad ſin. Thermaicum clariſſima, emporium amplum & ſedes Præfecti, ab Apolloniâ, & Dyrrhachio 265. m. p. in ort. Long. 47. 50. Lat. 42. 10.

Tinnus, flu. Angliæ in orâ Orientali per Northumbriam fluens. *Tina* Ptolemæo; vulgò *Tine*, apud Bodecam cum portu *Tinmouth* vulgaritèr nuncupato.

Thisbe, quæ & *Ogygia* & *Hyantis* dicta eſt, Janizi nunc, teſte Nigro, op. Bœotiæ mediter ſub Helicone M Homerus:

Κώπας τ' Εὔτρησίν τε πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

Unde Papinius Theb. 7.

———*Dionæis avibus circumſona Thisbe.*

Ubi ſis vide Barthium: Θίσβη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωποῦ λέγεται καὶ πληθυντικῶς· ὁ πολίτης Θισβαῖος, καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος, καὶ τὸ ἐθνικόν, περιστερῶν πλήρης. Vide Homeri egregium illuſtratorem Strabonem lib. 9. Pauſaniam itidem lib. 9.

Thonites, Armen: maj. lacus in confin. Meſopot. Dionyſius verſ. 987.

Ἔστι δέ τις κατὰ μέσσα περίδρομος ὕδασι λίμνη
Οὔνομα Θωνῖτις, τῆς ἅπτεται ἐς μυχὰ Τίγρις
Δύνων πολλὰ βαθύ· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀναγκῇ
Ὀξύτερον προΐησι κάτω ῥόον.

Thonites dicitur Straboni lib 16. Διαρρεῖ δ' ὁ Τίγρις τὴν Θωνῖτιν καλουμένην λίμνην. *Thoſpites* eſt Plinio, ubi de Tigri: *Fertur autem & curſu & colore diſſimilis, tranſvectuſque occurrente Tauro monte in ſpecu mergitur, ſubterque lapſus, à latere altero ejus erumpit. Locus vocatur Zoroanda. Eundem eſſe manifeſtum eſt quod demerſa perfert. Alterum deinde tranſit lacum, qui Thoſpites appellatur, rurſuſque in cuniculos mergitur, & poſt 25. m. p. circa Nymphæum redditur.*

Thracеſium, Aſiæ min. tractus ad Ægæum mare. Complectitur ferè Lydos, Mæonas, Caras & Iones: uti docet Porphyrogen.

Thracia, ſic à ſævitia incolarum, teſte Iſidoro, dicta, olim *Perca*, teſte Steph. & *Sithon*, teſte A Gellio, regio max. Europæ, mari Ægæo ad Auſtr. Propontide, quâ ab Aſiâ ſeparatur ad ort. & mari Euxino definita, à Myſiâ ſuper. & infer. ad occ. & bor. Hæmo monte diviſa: A Macedoniâ pariter ad occ. Neſſo flu. diſterminata *Romania* Sophiano. In eâ Mars ubique colebatur; erat enim gens bellicoſa. Unde Horatius:

———*Bello furioſa Thrace.*

Et alibi:

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt.

Ut & apud Ovid. Ep. 2. *Armiferum Thracen* legas. Quæ propterea forſan *horrida* Catullo, & *ſæva* Statio dicitur. Eidem Statio *Tumidi Thraces.* Cor Nep. in Alcib. *Fuiſſe apud Thracas homines vinolentes, rebuſque Venereis deditos.* Ubi Schottus *reique veterinæ* legend cenſet: quomodo de hoc ipſo Alcibiade Plut in Thraciâ vino & equitationi indulgere ſolitum refert: Ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανός, ἐπιτερπής, ῥᾴθυμος· ἐν Θρᾴκῃ μεθυστικὸς ἱππαστικός. Sed priorem lectionem confirmant de hâc ipsâ gente Ovidii verba Met. 6.

Digna quidem facies, ſed & hunc innata libido
Extimulat; pronumque genus regionibus illis
In Venerem eſt, flagrat vitio gentiſque ſuoque.

Virg Georg 3.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thrace arant ———

Porro de virtute Martiâ Thracum ſunt illa Euripidis in Hecuba:

——— ———Θρῄκης
Ἀγχίπολιν, ἔνοπλον, εὔιππον, Ἄρει κάτοχον γένος.

Et in eâdem Tragœdiâ de eâdem gente, φίλιππον λαόν. Minutius in Octavio: *Mars Thracius.* Virg. Georg. 4.

———*Rheſi Mavortia tellus.*

Manilius Aſtr. lib. 4.

———*Thrace Martem ſortita colonum.*

Statius grues è Thraciâ tranſvehit in Ægyptum. Theb 12.

Ceu patriæ ſuper alta grues Aquilone fugatæ,
Cum videre Pharon, tunc æthera latius implent.
Tunc hilaro clangore ſonant. Juvat orbe ſereno
Contempſiſſe nives, & frigora ſolvere Nilo.

Lucan. lib. 5.

Strymona ſic gelidum brumâ pellente relinquunt
Poturæ te, Nile, greges.———

Seneca in Oedipo:

Nec tanta gelidi Strymonis fugiens minas
Permutat hyemes ales, & cœlum ſecans
Tepente Nilo penſat Arctoas nives

Vide Hom. Iliad. 3. atque ibi Didymum. Nonnum lib. 14 Juvenal. Sat 13 Ariſtot. Animal 8. 2. Strab. 15. & 17. Anton. Liberal Metam 16 Max. Tyr Serm. 13. Huc pertinet dici ab Arnobio lib. 4. ex ſententia Sophoclis Martem *in Thraciæ finibus procreatum*, & ab Hom Odyſ. 8. Deum hunc abſolutum à Vulcani vinculis abiiſſe in Thraciam. Datum locum credit Lud. de la Cerda huic natalitio à moribus Thracum bellicoſiſſimis. Plin. 4. 11. *Thracia inter validiſſimas Europæ gentes.* Plut. lib. 1. de LL. Καρχηδόνιοι καὶ Σκύθαι καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ὄντα ταῦτα γένη. Ob hanc cauſam fortaſſe Pomponius Thracibus fœcunditatem negat, & ſolum ſterile. Verba ejus opponam: *Regio nec cœlo læta, nec ſolo: & niſi quà mari propior eſt, infœcunda, frigida, eorumque quæ ſeruntur, malignè admodum patiens. Raro uſpiam pomiferam arborem, vitem frequentius tolerat: ſed nec ejus quidem fructus maturat ac mitigat, niſi ubi frigora objectu frondium cultores arcuere. Viros benignius alit, non ad ſpeciem tamen: nam & illis aſper atque indecens corporum habitus eſt: cæterum ad ferociam & numerum, ut multi immiteſque ſint, maximè ferax.* Hæc ille. Cæterum voces illæ *colitur*, & *arant* apud Poetam aliud planè præ ſe ferunt. Hinc fertilitatem ei dat Euripides in Hecuba, cujus hæc ſunt ex verſione Eraſmi:

———*Troico emiſit ſolo*
Ad hoſpitam Polymeſtoris Thraciæ domum,
Qui Cherroneſi fertilem glebam colens
Armis ferocem Martiis gentem regit.

Ubi Verba Græca ſignata ſunt, ἀρίστην πλάκα. Quin & Plato lib. 7. Leg. loquens de Thraciâ, illi attribuit γεωργεῖν, βουκολεῖν, ποιμαίνειν. Ammianus dat Thraciæ *immenſam camporum placiditatem*, lib. 27. ubi etiam prætextam Thraciæ deſcriptionem petas. Idem clarè lib. 31. loquens de Thraciâ, *ceſpites*, inquit, *eſt feraciſſimi.* Iterum; *vicos uberes.* Apud Cedrenum orientales homines frumenti inopiam paſſi migrant in Thraciam, non facturi, niſi hæc fertilis. Vites vero quod attinet, Hippocrates in Epp. locum quendam Abderæ urbis (quod op. Thraciæ eſt) ornatum exhibet αὐτοφύτοις ἀμπέλοις. Unde Athen. lib. 1. Ἐπαινεῖται δ' ὁ Θρᾴκιος ἐθαυμάζετο ὡς ἡδύοινος. Verum enimvero rectè Pomponius ait, infœcundam eſſe Thraciam, niſi quà mari vicina eſt. Univerſum enim hujus reg. litus Græcis erat refertum colonis; vinaque hic naſcebantur generoſiſſima, Maroneum, Biblinum, aliaque, vixque in ullâ reg. major. erat cultus Bacchi, quam in litoralibus illis Thraciæ opidis, adeo illa paſſim erant πολύοινα. At vero interior tractus, qui proprie Thracia erat, altior & frigidior ora illa quam Græci inhabitabant, vel nullum omnino, vel malignum ſatis producebat vinum. Neque id tam regionis, quam incolentium vitio imputandum eſſe videtur. Barbari enim & bellatores erant plerique Thraces, agriculturæ ignari, lacte tantum & pecoribus viventes, aut raptu vicinorum. Vitam illorum breviter ſic deſcripſit Herodotus: Ἀργὸν εἶναι κάλλιστον, γῆς δὲ ἐργάτην, ἀτιμότατον, τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου καὶ ληϊστύος, κάλλιστον. Hinc *Thracius.* Ovid. Ep. 1.

Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Item *Threicius.* Virg. 3. Æn.

Infelix Priamus furtim mandarat alendum
Threicio regi.———

Cujus fœm. *Threiſſa.* Idem lib. 11.

———*Auratâ volucrem Threiſſa ſagittam*
Deprompſit pharetrâ.———

Item *Threſſa.* Horat.

Me nunc Threſſa Chloe regit.

De ſævitiâ & vinolentiâ Thracum Barth. ad Stat. pag. 308.

Thraſymenus, lacus in agro Peruſino, Annibalis victoriâ, & Flaminii Conſulis clade nobilis. Apud Strab. lib. 5. ubi de maximis ei ſermo eſt, Etruriæ lacubus, per ſimplex T legitur Τρασουμέννα λίμνη. Polybius Θρασυμέννην λίμνην habet. Statius *Traſimenum* vocat. Sylv. 1. 4.

———*Gaudent Traſimenus & Alpes*
Cannenſeſque animæ.———

Ovid.

Ovid. Faſt. lib. 6.

Sunt tibi Flaminius Thraſymenaque litora teſtes.

Silius Italicus lib. 5.

Effigiem in pelagi lacus exundabat inerti
Et latè multo ſudabat proxima limo;
Quæ vada Fauniſgenæ regnata antiquitus Auno,
Nunc volvente die Thraſymeni nomina ſervant.

Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag 578.

Thronis, *Pile*, teſte Steph Luſignano, urbs (cum promont.) Cypri olim epiſc. nunc pagus in orâ Auſtrali, ubi Orientalis incipit. Aliis *Salme* dicitur.

Thronium, op. Achaiæ geminum; unum in fin. Locrorum Epicnemidiorum, à Scarphiâ 30. ſtad. in merid. diſtans: Alterum Phocidis, Lilææ finitimum, in merid. diſtans, inde 75. ſtad. recedens. Forte idem cum ſuperiore, ob vicinitatem utrique regioni attributum.

Thryum, vel *Thryum*, Meſſeniæ op. non procul ab Alpheo flu. Hom in Catal. & Strabo lib. 8. Ejus quoque mem. Stat. lib. 4. Theb

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Thule, nomen inſulæ, de quâ diſſerentem Bochartum his verbis audire operæ pretium fuerit. De Thules inſulæ ſitu, inquit, tres ſunt veterum ſententiæ. Una Procopii lib. 2. Gothicorum, Thulen eſſe Scandiam, quæ inſ non eſt, ſed peninſula, & ab iis locis remotiſſima, in quibus alii Thulen deſcribunt. Secunda Pytheæ Maſſilienſis, Thulen 6. dierum navigatione in ſeptentrionem à Britanniâ diſtare, habere Tropicum æſtivum pro circulo Arctico, & ſolſtitio nullas noctes, ut nullos contra per brumam dies, quæ ad amuſſim *Iſlandiæ* quadrant. Tertia ſententia eſt Ptolemæi & Marini, quibus Thule inſ. eſt non magna ad gradum 63. ubi maxima dies eſt 20. horarum, à Britanniâ vix bidui curſu remota; quæ Schetlandiæ conveniunt, uni Orcadum. Ex his tribus ſententiis quarta emergit, quæ noſtra eſt. Græcos & Romanos ſcriptores cum ex incertâ famâ accepiſſent in ultimo ſeptentrione aliquam eſſe inſulam hujus nominis, atque ea nuſquam compareret, tamen quamque ſic appellaſſe, quam putavit eſſe extremam. Hanc porro famam à Phœnicibus ad Græcos dimanaſſe ſuadent, primò ipſum nomen Thule טולי quod planè Phœnicium eſt, teth expreſſum per theta, ut in Cadmi Alphabeto, טולי *Thule*, autem Syris propriè *umbra* ſunt. Hinc טולי רמשא *tbule Ramſa*, *umbræ veſpertinæ*, Jer. 6. 4. in Chald. Paraphr. Itaque Phœnicibus גזירת טולי *gezirat Thule*, erat *inſula tenebrarum*, vel quod idem eſt, *tenebricoſa*. Ita enim *Thule* à veteribus deſcribitur. Stat. Sylv. 3.

Vel ſuper Heſperia vada caligantia Thules.

Et lib. 4.

——*Aut nigræ litora Thules.*

Et lib. 5. ——*Quantumque migrantem*
Fluctibus aſſiduis feſſoque Hyperione Thulen
Intrares.——

Apud Strab. lib. 4. Ἥλιος ἐπὶ ἔχων κελευὸς. Mela 3. 6. *Noctes per hyemem obſcuræ*. Plin. 2. 75. *Nulli per brumam dies*. 20. Antonius Diogenes, antiquiſſimus ſcriptor, qui τ̃ ὑπὲρ Θύλην ἀπίςων λόγος κδ'. h. e *Incredibilium de Thule inſulâ*, libros 24. ſcripſit, ὁ λίαν πόῤῥω τῆς χείρον τῶ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, uti teſtatur Photius mem. 166. vel fabulam, vel hiſtoriam ſuam profitetur ſe deſcripſiſſe ex cypariſſinis tabulis Tyri effoſſis, cum urbs capta eſt ab Alexandro, à Mantineæ & Dercyllidis tumulis, qui è Tyro profecti poſt varios errores tandem in Thulen migrarunt, & ibi aliquandiu hæſerunt. Unde Græcos liquidò conſtat à Phœnicibus didiciſſe de Thule inſulâ quicquid afferunt. Hæc vir magnus de Phœnic. colon. lib. 1. cap. 41. Miror autem quid Claudiano ai mentem venerit, cum ſcripſit:

——*Ratibuſque impervia Thule.*

Cum diſertè contrarium affirmet Dionyſius ὁ Περιηγήτης verſ. 581.

Νῆσον ἐπὶ Θύλην ἀφίξῃ καὶ νηεῖσσι.

Quinque dierum ac noctium navigatione ab Orcadibus diſtare à Solino ſtatuitur hæc inſ. ſi qua alia, Poetis celebratiſſima, cum disjunctiſſimum aliquid innuere vellent, quaſi totius orbis remotiſſima. Virg. Georg. 1.

——*Tibi ſerviat ultima Thule.*

Seneca in Medea:

——*Nec ſit terris ultima Thule.*

Claudianus:

——*Thulen procul axe remotam.*

Statius:

——*Ignotam vincere Thulen.*

Imo Am. Marcell. qu. adagii loco uſurpat: *etiamſi apud Thulen moraretur*; ut cætera omittam. Statius autem *Thulen* pro *Britannia* uſurpari videtur, uti videre eſt in his:

Cærulus haud aliter cum dimicat incola Thules
Agmina falcifero circumvenit acta Covino.

Et pro remotiſſimâ reg. ſumitur in illo Juvenalis:

De conducendo loquitur jam Rhetore Thule.

Nomen traxiſſe ſcribit Suidas a *Thule* Ægypti rege. Iſidorus autem à Sole, Reynerus Reyneccius à Saxonica dict. *Tell*, i. e. *limes*: qui Sept. & Occidentis limes fuerit. Cæterum an *Thule* aliqua fuerit dubitat Syneſius, & nuſquam comparere ſcribit Gyraldus Cambrenſis, ancipitique de ea, ut ſupra vidimus, diſtrahuntur doctiores. Vide ſis Camdenum de inſulis Britannicis p. m. 814.

Thuria, Strab *Thurium* Ptol. *Thyrea*, uti videtur Plinio, op. Meſſeniæ apud fines Laconicæ, *Calamata* Nigro, *Cameſtra* Moletio. *Thurii* ob animi fortitudinem & conſtantiam apud veteres celebrabantur. Unde natum adagium *Thurium Lerna* apud Suidam, de intrepido, ad bellum parato. Sed tu lege Λέρνη Θουρίων, vel ſi malis Λέρνη Κακῶν

Thuria, fons Magnæ Græciæ, *Acqua Favella* Leandro.

Thuriæ, vel *Thurii*, vel *Thurium*, urbs M Græciæ. olim nobiliſſ. ad ſin. Tarentinum, inter Crathim & Sybarim amnes. Pop. *Thurii*, & *Thurini*; de quibus Strab. lib. 6. & Diod. Sic. lib. 12. Ovid. Met. 15.

Thurinoſque ſinus, Temeſenus & Japygis arva.

Thuſcia, vel *Tuſcia*, fœcundiſſ. Italiæ reg. a Latio Tiberi, à Liguribus Macra flu. dirempta, alio nomine Hetruria dicta, hodie vero *la Toſcana*. Sic dici quibuſdam videtur ἀπὸ τῶ Θύειν, h. e *à Sacrificando*, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorumque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem uſque dediti. In hâc reg. apri ferociores erant. Juvenal. Sat. 1.

——*Mævia Tuſcum*
Figat aprum.

Martialis:

Thuſca glandes aper populator & ilice multo
Jam piger Ætolæ fama ſecunda feræ.

In eâ etiam *Servi vincti fodiebant*. Martialis:

Et ſonat innumera compede Thuſcus ager.

Juvenal. Sat. 8.

Quid facies talem ſortitus, Pontice, ſervum?
Nempe in Lucanos aut Thuſca ergaſtula mittes.

Thuſca vaſa viliora fuere. Perſius:

——*Et Thuſcum fictile mutat.*

Juvenal.

Ponebant igitur Thuſco farrata catino
Omnia tunc.——

Thyamis, *Capo Niſtà* Nigro, promont. Epiri quod Theſprotiam reg. à Ceſtrinâ ſeparat, inter Buthrotum ad Arctos & Sybota ad Auſtr. ad oſtia flu. cognominis Theſprotiam a Ceſtrinià dirimentis, teſte Thucydide.

Thyatyra, urbs Lydiæ ad Lycum flu. *Pelopia*, & *Euhippa* aliquando dicta, teſte Plinio. *Semiramis* & *Myſorum ultima*, teſte Steph. inter Sardes ad merid. 30. & Pergamum ad Bor. 58. m. p. una ex 7. Eccleſiis Aſiæ in Apocalypſi D. Johannis memoratis. Long. 60. 15. Lat. 39. 50. Item una Echinadum. Plin. 4. 12.

Thybris. Vide *Tiberis*.

Thyella, *Hyella* Herodoto, op. Brutiorum, ab Oenotriis habitatum, apud Amantiam urb. in Calab. citer. *Thyeto*, vel *Gineto* Barrio.

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo; ſive ab ejuſdem nominis urb. in quâ colebatur, impoſitum. Campo autem *Thymbra* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virgilii Æn. 3.

——*Da propriam Thymbræe domum.*

Apollinis *Thymbræi* templum Strabo ponit eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Statius Sylv. 4.

Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis
Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ Rector.

Idem Sylv. 3. 2.

——*Pergama Thymbræa.*

Thymiateria, urbs Libyæ ad Oceanum Atlanticum ſita. Steph. Hodie *Azamor* dici Ramuſius conjicere videtur.

Thymiathus, flu. Epiri, Strab lib. 7. Ῥεῖ δὲ καὶ Θυμίαθις πλησίον. *Thyamis* Thucydidi (de quo ſupra) ſic enim ille: Θύαμις, ποταμὸς ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα καὶ Κεστρίνην· quem locum cum videatur Strabo exſcribere, non eſt dubium ſcripſiſſe cum Θύαμις. Sic enim Plin. & Ptol habent, & libri veteres.

Thynia, reg. Thinorum. Steph. Thyni autem pop. Thraciæ ex adverſo Bithyniæ. Unde illud,

Thyni Thraces erant quæ nunc Bithynia fertur.

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæſaream ad Bor. & Tarſum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius na-

R r Hinc

Hinc adj. *Thynus*, ut apud Horat. *Thynâ merce beatus*, i. e. inquiunt, *Bithynâ*. Idem alibi:

Ne Cibyratica ne Bithyna negotia perdas.

Thynias Sagora, teſte Nigro, op. Thraciæ in orâ maris Euxini ad Thyniam promont. apud Apolloniam ab eâ in merid. Byzantium verſus. Inde *Thyniacus ſinus* apud Ovid.

Thynias, ſeu *Thynnias*, Plin. Mel. & al. inſ. maris Euxini in orâ Ponti. Bithyniæ adverſa; *Thyneis* Orpheo, *Thynis* & *Thyne* Steph. *Apollonia* Arriano, *Farnaſia* nunc, teſte Nigro. Catullus ad Sirm.

Vix mihi ipſe credens Thyniam atque Bithynos
Liquiſſe campos, & videre te in tuto.

Thyrai, pop. Salentinorum inter Tarentum & Brundusium, quorum op. *Tiri* in Apuliæ Peucetiæ finibus apud Nuces op. a Cuperſano urbe 10 m. p.

Thyre, op. Meſſeniorum, cujus mem. Pap. lib. 4. Theb.

Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem.

Vide ſis illic Barthium. Hinc ager *Thyreates*, de quo quum bellum eſſet inter Argivos & Lacedæmonios. res pugnæ 300. militum utrinque commiſſa eſt: quibus omnibus interfectis, Othryades Spartanus, qui ſolus evaſerat, ſe interemit, & aliis ſe comitem dedit. Hinc *Thyreatis*. Ovid. Faſtor. lib. 2. ubi laus canitur Deo Termino:

Si tu ſignaſſes olim Thyreatida terram
Corpora non letho miſſa trecenta forent:
Nec foret Othryades congeſtis lectus in armis
Heu quantum patriæ ſanguinis ille dedit!

Thucydides lib. 4. Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θυρέαν ἥ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, νεμόμενοι δὲ αὐτὴν ἔδοσαν Λακεδαιμόνιοι Αἰγινήταις ἐκπεσοῦσιν ἐνοικεῖν.

Thyrea, inſ. Peloponneſi apud Hermionem, unde *ſinus Thyreaticus*, qui & *Hermionicus*. *Thyrea* item Strab. Thucyd. & Herod. *Thyrea* Pauſan. op. Peloponneſi mediter. in Argivorum & Spartanorum confin. *Thyræum* Stephano, nunc *Burdugna*, teſte Nigro.

Thyrſagetæ, pop. Sarm. Gelonis ac Torcis finitimi, ſylvas incolentes, victumque ſibi venatu comparantes, *Tyrregetæ* Strab. *Thuſſagetæ* Plin. & alibi *Thyrſagetæ* in utraque Sarmatiâ apud Mæot. pal. Val. Flac. lib. 6.

Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis
Thyrſageten cinctumque vagis poſt terga ſilebo
Pellibus ——— —

Thyſdrus, *Tiſdrus* A. Hirtio. *Tiſdrum* Jul. Capit. *Tuſdrum*, ſeu *Tuſdrus* Anton. *Tuſdritanum*. op. Plin. colon. & urbs olim Africæ mediter. à Teveſtâ 185. m. p. ex Anton. diſtans.

Tiar Julia, urbs Hiſp. Tar. Ptol. *Teruel*, teſte Moletio.

Tiarautus, *Sereth*, teſte Peucero, flu. Scythiæ Europ. per Daciæ fines, ſeu per Moldaviam, ubi op. cognomen alluit, in Iſtrum influens.

Tibareni, pop. Cappadociæ apud Chalybes, inter eos ad ort. & Cotyorum ad occ. incolentes. Dionyſ. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους· ἐπὶ δ' ἄγχι πολύρρηνοι Τιβαρηνοί.

Hos inter Pharnaciam ac Trapezuntem locat Strabo, Plinius vero ſitu aliquanto magis Occidentali eos & Chalybas ponit. De his Mela 1. 20. *Tibareni Chalybas attingunt, quorum in riſu luſuque ſummum bonum eſt.*

Tibeon, vide *Tibium*.

Tiberiacum, op. amplum in territ. Ravennate, à Ravennâ 13 m. p. Ferrariam verſus, *Bagnacavallo*, teſte Hieronymo Rubeo. Long. 34. 28. Lat. 43. 59. Item op. Germ. infer. in ducatu Juliacenſi, ad Erpum flu. inter colon. Agrip. ad ort. & Juliacum ad occ. 3. leuc. *Berebeim*, teſte Ortelio; Aliis eſt *Berrick* op. ad Rhenum ejuſdem tractus. Long. 28. 10. Lat. 50. 59.

Tiberias, *Tabarie* nunc, teſte Nigro, urbs Palæſtinæ cum lacu cognom. in Galilæâ à Nazareth ſupra 10. m. p. in ort. inter Scythopolin ad meridiem & Capharnaum ad Bor. Ab Herode in honorem Tiberii Cæſaris condita, teſte Steph. Lacus autem *Geneſareth*, & *mare Tiberiadis*, & *Galilææ* nominatur. Long. 67. 15. Lat. 32. 00.

Tiberina caſtra, pagus Vindeliciæ in Bavariâ apud Dingelfingum op. *Peringen*, teſte Lazio.

Tiberina, inſ. ut Vitruvius eam vocat, quam Tiberis flu. in urbe Roma ambit. *Lycaoniam* quondam dictam ſcribit Blondus. Æſculapio ſacram ſcribit Halicarnaſ.

Tiberina, oſtia duo, quibus Tiberis flu. in mare Tyrrhenum apud Oſtiam & Portum Auguſti urbes exciſas urbe Roma 16 m. p. exoneratur.

Tiberiopolis, urbs Phrygiæ magnæ apud ort. Cayſtri flu. à Philadelphiâ ad 6 m. p. in Cæcum. Long. 60. 15. Lat. 39. 50. Altera in Thraciâ in Myſiæ infer. confin. *Strumiza* Curopal. *Varna* Leunclavio.

Tiberis, celeberrimus Italiæ flu. è mediâ fere longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde flu. auctus, ab Hetruriâ Latium Janiculumque ipſum ab urbe Româ dirimit, tandemque decimo ſexto ab Urbe lapide duobus oſtiis modico intervallo dirempto in mare evolvitur, ea in parte quâ Ancus Oſtium extruxit. Dionyſ. Halic. lib. 5. Ὁ Τίβερις ποταμὸς τὰς μὲν ἀρχὰς λαμβάνει τῆς ῥύσεως ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, εἰς δὲ τὸ Τυρρηνικὸν ἐκδιδοῦται πέλαγος. Ὀστίας πόλεως παρὰ τὸν αἰγιαλόν. Strabo lib. 5. Ῥεῖ δ' ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν ὁ Τίβερις· πληροῦται δ' ἐκ πολλῶν ποταμῶν· μέρος μέν τι δι' αὐτῆς φερόμενος τῆς Τυρρηνίας· τὸ δ' ἐφεξῆς διείργων ἀπ' αὐτῆς πρῶτον μὲν τὴν Ὀμβρικὴν εἶτα τοὺς Σαβίνους καὶ Λατίνους. Vide Plin. ſen. l. 3. c. 5. & Plin. jun. lib. 5. ep. 6. Dionyſ. lib. 9. de latitudine altitudineque ejus, inter urbem & oſtium ita tradit: τοῦ δὲ Τιβέρεως ποταμοῦ τὸ μὲν εὖρος οὐ τετράπλεθρον πλέον μᾶλλον, τὸ δὲ βάθος, οἷον τε ναυσὶ πλεῖν μεγάλαις· τὸ δὲ ῥεῦμα, ὥσπερ τι ἄλλο, ὀξὺ καὶ δίνας ἐργαζόμενον μεγάλας, ὃν οὐκ ἔνεστι πεζῇ διαβῆναι, εἰ μὴ κατὰ γέφυραν. De ratione nominis diverſi diverſa prodidere. Livius à *Tiberino* Albanorum rege dictum exiſtimat, in trajectu ejus ſubmerſo, quum ante *Albula* diceretur. In quâ ſententiâ Ovidius quoque fuiſſe videtur lib. 2. Faſt.

Albula, quem Tiberim merſus Tiberinus in undis
Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.

Servius autem Tiberis nomen ipsâ etiam Albâ vetuſtius eſſe contendit, ideoque nominis ejus originem ad *Tybrim* potius Hetruſcorum regem referendam putat, qui Latium etiam crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc flu. eſt occiſus. Cui ſententiæ Virgilius quoque non obſcurè ſubſcribit, apud quem ſic loquitur Evander lib. 8. Æn.

Tum reges, aſperque immani corpore Tybris,
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Dicitur & Θύμβρις Stephanus: Θύμβρις, ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. Vocabatur etiam Θύβρις, & ſine aſpiratione Τύβρις. Unde Servius in Æn. 8. *In ſacris Tiberinus, in communi ſermone* Τίβερις, *in poemate Tybris vocatur.* Dionyſius ubi de terrâ Latinorum:

——————Ἧς διὰ μέσσης
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,
Θύμβρις ἐϋρρείτης, ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλων,
Θύμβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην.

Silius lib. 8.

Nec non ſceptiferi qui potant Tybridis undam.

Virg. Æn. 8.

———*Ego ſum pleno quem flumine cernis*
Stringentem ripas, & pinguia culta ſecantem
Cæruleus Tybris, cœlo gratiſſimus amnis.

Idem alibi:

———*Ubi Lydius arva*
Inter opima virum leni fluit agmine Tybris.

Tibia, Phrygia, in univerſum ſic dicta. Suidas: Τιβία, Φρυγία ἅπασα. Vide Palmer pag. 575.

Tibiſca, Mœſiæ infer. op. Ptol. *Sophia* Nigro.

Tibiſcum, Daciæ flu. in Jazygum confin. ad *Tibiſcum* flu. in Hungariâ Tranſdanubianâ.

Tibur, civitas in Sabinis 16. ab Urbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aëris temperie commendata. Ovid. Faſt. 4.

Et jam Telegoni, jam mœnia Tiburis udi
Stabant; Argolicæ quæ poſuere manus.

Horatius:

Ne ſemper udum Tibur & Æſulæ
Declive contempleris arvum &
Telegoni juga parricidæ.

Eſt autem hoc op. origine Græcum, à *Tiburto*, Catillo, & Coro Amphiarai liberis poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à *Tiburto* nomine natu maximi *Tibur* appellatum. Virg. Æn. 7.

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt,
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem,
Catillusque acerque Coras, Argiva juventus.

Silius lib. 8.

———*Et Tibur, Catille, tuum.*

Herculeum vocat. Propert. 2. 32.

Cur vatem in Herculeum deportant eſſeda Tibur?

Credo, quòd ibi templum Herculis. Strab. lib. 5. Τίβουρα, ἐν ᾧ τὸ Ἡράκλειον. Pomis abundabat. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tiburni lucus, & udis
Mobilibus pomaria rivis.

Hinc *pomoſum* vocat Columella, lib. 10.

Hic Turni lacus, & pomoſi Tiburis arva.

Idem Horat. 2. Sat. 4.

Picenis cedunt pomis Tiburtia poma.

Silius lib. 4.

Miſque

Quiſque ſub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arva creant.

Long. 36 20. Lat. 42. 00.

Tiburtinus mons, locus ebore notiſſimus. Mart. 7 12.

De Tiburtinis albeſcere collibus audit.

Idem 8. 28.

Et Tiburtino monte quod albet ebur.

Ticinum, *Pavia*, urbs Inſubrum, poſt Mediolanum (à quo diſtat 20. m. p. in Auſt.) clariſſima Epiſc. & Acad. ac olim Langobardorum regia, ad Ticinum flu. Principatûs titulo illuſtris. Hanc inſigni errore Stephanus viciniam Ravennæ facit, à quâ 150. m. p. diſtat. Long. 31. 10. Lat. 44. 20.

Ticinus, *Teſino*, flu. Inſubriæ in Padum labens. Ejus mem. Silius lib. 4.

Cæruleas Ticinus aquas, & ſtagna vadoſo
Perſpicuus ſervat turbari neſcia fundo;
Ac nitidum viridi lentè trahit amne liquorem;
Vix credas labi; ripis tam mitis opacis
Argutos inter volucrum certamina cantus,
Somniferam ducit lucenti gurgite lympham.

Unde Claud. in 6. Conſul. Honorii:

Colla levans pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cærulus.

Tifata, Livio & Velleio Campaniæ mons, Capuæ urbi imminens, teſte Dionyſio. Ejus mem. Stat. 4. Sylv.

Ceſſat apex procul iſta tuit, Tifata, Teate.

Silius lib. 12. ubi de Annibale:

———*Arduus ipſe*
Tifata invadit propior, quà montibus inſtat
Collis, & è tumulis ſubjectam deſpicit urbem.

Tifernum, urbs gemina Umbriæ: unum *Tiberinum* cogn. ſitum in planitie, non procul à Tiberi flu. à quo denominatur, vulgò *Città di Caſtello*. Long. 35. 18. Lat. 43. 00. Alterum *Metaurenſe* dictum, ad *Metaurum* flu. in valle a priore 20. m. p. op. haud. obſcurum ducatus Urbinatis. Long. 35. 38. Lat. 43. 00.

Tifernus, *Phiternus*, Ptol. (ut quibuſdam placet) flu. Frentanorum, illos ab Apulis Daunis dividens ex Apennino monte in mare Hadriaticum per Larinum ad Thermulas influens.

Tigava, Plin. Ptol. *Tigavia* Anton. urbs Maurit. Cæſar. mediter.

Tignia, flu. Piceni apud *Tignium* op. fluens. *Tenna* Franciſco Pamphilo, *Tinea* aliis.

Tignium, Piceni op. Cæſar. medium fere inter Firmum ac Tollentinum. *S. Maria in Giorgio* Leandro. Long. 37. 25. 43. 15.

Tigrana, urbs Arm. maj. *Simolachach* Georgianis, *Tauris* Nigro & Theveto. Sed ſitus apud Ptol. haud convenit, cum *Tauris* in Mediâ ſit non in Armenia.

Tigranocerta, urbs Arm. maj. quæ *Tigranopolis*, ac *Tigranopetra*, teſte Appiano, dicta eſt, à Niſibi urb. Meſopot. 36. m. p. in Bor. ad Nicephorium flu. teſte Tacito, apud Maſium mont. qui Gordyæo finitimus eſt, teſte Strabone. Ea hodie *Sultania* Jovio dicitur, Bonacciolo vero *Sava*.

Tigris, inſignis Aſiæ flu. qui in Armeniâ maj. loco plano & conſpicuo naſcens per Arethuſam lacum ita tranſtolit, ut neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero ejus montis latere erumpit, & mox per Thoſpiten lacum tranſvectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt 20. m. p. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandemque in duo diviſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dionyſius:

————Πόταμῶν ὤκιςος ἁπάντων
Τίγρις ἐϋῤῥείτης φέρεται.————

Solinus cap. 40. *In Armenia majoris regione caput tollit, mirè quam lucido conſpicuoque fonte, in loco haud edito, qui Elongoſine nominatur; nec tamen ab exordio totus eſt. Primum pigrè fluit, non cum ſuo nomine, at cum fines Medorum invectus eſt, Tigris dicitur: ita enim Medi nominant ſagittam.* Luc. lib. 3. verſ. 256.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, quos non diverſis fontibus edit
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes,
Quod potius ſit nomen aquis. Sed ſparſus in agros
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur undæ:
At Tigrim ſubito tellus abſorbet hiatu,
Occultoſque tegit curſus, rurſuſque renatum
Fonte novo flumen pelagi non abnegat undis.

Juſtinus lib. 42. *A cujus* (Armeniæ) *montibus Tigris fluvius modicis primo incrementis naſcitur: interjecto deinde aliquanto ſpatio, ſub terras mergitur; atque ita poſt quinque & viginti millia paſſuum grande jam flumen in regione Sophene emergit, ac ſic in paludes Euphratis recipitur.* Boetius lib. 5. de Conſ. Phil.

Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pugna fugax;
Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt,
Et mox abjunctis diſſociantur aquis.
Si coeant, curſumque iterum revocentur in unum,
Confluat alterius quod trahit unda vadi:
Conveniant puppes, & vulſi flumine trunci,
Miſtaque fortuitos implicet unda modos.
Quos tamen ipſa vagos terræ declivia caſus,
Gurgitis & lapſi defluus ordo regit.

A Seneca *Violentus* dicitur, à Nonno ὠκυρέεθρος, & in Antholog. lib 3 legimus:

Ἰνδικὸς ἢ Τίγρης ἀγάῤῥοον ἐνθάδε κεῖ.

Heſychius: Τίγρις, πόταμος τῶν Περσῶν. καὶ ὁ τῶ τε αμῶ ῥοιζος, καὶ ζῶον. Παρὰ δὲ Ἰνδοῖς φαράδης. οὕτω δ' ἄλλοι Τίγρις. Ubi tamen per φαράδης videtur intelligere Euphratem, qui Ebræis פרת *perath*; à fertilitate. Vide Lud. de la Cerdam in illud Virg. Eccl. 1.

Aut Ararim Parthus bibit, aut Germania Tigrim.

Et Arrianum lib. 7. de exped. Alex. *Sylax* quondam vocatam tradit Euſt. *Sollax* habet Plut. lib. de Flum. *Hidekel* Ebræis dicitur, teſte Ar. Montano. *Tegil* hodie nominari ſcribit Caſtaldus & *Sir* Pinetus. *Diglath* vocat eum Joſephus, *Diglito* quoque eum vocari eâ parte nempe quâ tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* dicitur, ut & Arriano. Euſtathius alium *Tigrim* in Paphlagoniâ eſſe ait, ex Xenophonte.

Tigulia, ſive *Tigullia*, op. Liguriæ in orâ litorali, ad ort. medium inter Genuam urb. ad occ. & Erycis portum ad ort. utrinque 30. m. p. *Seſtri di Levante* teſte Aug Juſtiniano.

Tigurinus pagus, Cæſari in Helvetiis eſt. Rhellicanus credit *Zurich* hodie vocari. Poſterioris ſæculi ſcriptoribus *Tigurum* appellatur, urbs ad Lemagum flu. in Helvetiâ. Long. 30. 20. Lat. 46. 58.

Til, Aſiæ amnis quem gens Sogor accolit. Turci *Nigrum* vocant, & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cum* nominarunt, Niceph l. 18. cap. 30.

Tilaventum, majus & minus, Venetorum reg. flumina apud Plin. ſunt. *Tilavemptum* Ptolemæus habet. Leander hos fluvios hodie in Foro Julio deſcribit, dicique majus *Tagliamento*, minus autem *Stella* ab indigenis vocari.

Tileburgum, vicus Albionis apud Thameſim flu. infra Londinium urb. haud procul. Beda Vulgò *Tilbury*.

Tilium, Sardiniæ urbs litoralis verſus occ Ptol. Hodie *S. Reparata* Moletio.

Tilogrammum, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Catigan* Caſtaldo.

Tilos, vide *Tylos*.

Tilox, Corſicæ promont. apud Calviam op. Ptol. *Capo Revelat*, vel *Chevalar*, M. *Tigneſo* Ferrario

Tilphoſſa, Strab. *Tilphuſia* Apollodoro fons Bœotiæ ſub *Tilphoſio* monte labens, ubi Tireſiæ vatis ſepulcrum eſt, qui ibi ex aquâ frigidâ epotâ interiit, teſte Ariſtoph. Pindarus. Μήγναδὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ τιλφώσσας ἀπὸ καλλιπύργου. A *feracitate* dici videtur, quaſi תל פוש *Tol-phus*, h. e. *mons ferax*. Bochartus.

Timavus, flu. maximus Carnorum, ſed breviſſimi decurſus 19. fontibus ex vicino monte erumpens, quibus confluentibus vix ad 2. m. p. latiſſimus Hadriaticum pelagus ultra Aquileiam 7. Tergeſte verſus petit. Virg. Æn. 1. de Antenore:

Antenor potuit————
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.

Claud. de 6. Conſul. Honorii:

Mincius, inque novem conſurgens ora Timavus,

Lucanus:

Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Martialis 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Hodie in foro Julio deſcribitur à Leandro, qui dicit eum *Timavo* vocari. Niger vero eum *Larechia* nominat. Martialis dat ei ſeptem tantum ora. 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo
Hic ubi ſeptenas Cyllarus hauſit aquas.

Strabo etiam ἑπτὰ πηγὰς huic fluvio diſertim adſignat l. 5. Non deſunt qui octo. Unde cautius & indefinite alibi Mart. 8. 28.

An tua multifidum numeravit lana Timavum.

Et abſolute *ora* 13 81.

Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi.

Vide Cluv. Ital. Ant pag 189

Timethus, Siciliæ flu. *Il Patteſe* Fazello, ſic ab urbe nominatus,

minatus, *Trama* aliis, flu. Siciliæ in orâ occiduâ, inter Agathyrnum ad Auſt. ac Tyndarum ad Bor. juxta urb. Pactenſem mari exceptus.

Tina, Ptol. flu. Albionis per Northumbriam in ort. fluens, vulgò *Tine*, Camdeno, ad cujus oſt. op. & portus *Tinmouth* a Bervico in contin. Scotiæ 50. m p. in meridiem.

Tinda, *Stabulum Diomedis* Anton. op. olim Thraciæ mediter. inter Philippos ad occ 61. & Maximianopolim ad ort. 18 m p.

Tingi, *Tingis* Ptol. *Tingios* Steph. corruptè pro *Tingis*, vulgò *Tanger*, colon. & urbs Mauritaniæ Tingitanæ caput, extra Herculis columnas, inter Septam ad ort. 60. & Ziliam ad occ. 24. m. p. à Lixa 54. De ea Sil. l. 3.

Et Tingin rapido miſcebat ab æquore Lixus.

Tinia, Plin. *Teneas* Strab. Umbriæ flu. in Tiberim fluens. *Topino* Leandro. Sil. l. 8.

In Tiberim properans, Tiniæque inglorius humor.

Vide Plin. 3. 5.

Tinnetio, vicus Rhætorum Anton. *Tineſchen* Germanis, teſte Tſchudo.

Tinurtium, op. Gall. Celt. ad Ararim flu. Spartianus in Severo. Vulgò *Tournon*. Long 26. 15. Lat. 46. 00.

Tiriſcum, (quod jam *Taros* dicitur) op. Daciæ; *Turo* Lazio, aliis *Groſſechana* in Valachiâ.

Tiriſſa, urbs Macedon. in Emathiâ. Ptol. *Leſteracori*, teſte Moletio

Tiriſta, Ptol. vulgò *Driſta*, urbs Myſiæ infer. hodie metropolis in Bulgariâ.

Tiriſtria, vulgò *Capo Lemano*, Myſiæ inf. promont. in orâ maris Euxini, inter Dionyſiopolim & Odeſſum. Ptol.

Tirolis, reg. Germ. non obſcura, tit. Comitatus inſignis, partem Rhætiæ, partem Norici magnam, & partem minimam Cenomannorum Italiæ complectens, Auſtriacis principibus parens.

Tirynths, flu. Argivus. *Tirynths* vero *Tiryntha* Heſychio, nomen urbis, patriæ Herculis in Peloponneſo quæ proxima Argis eſt, unde Hercules *Tirynthius* appellatus eſt, quamvis Thebanus quoque vocatur.

Tiſobis, flu. Albionis per Walliam fluens pelago apud Aſaphenſem urb. exceptus, vulgò *Tiſe*. Aliis *Cluyd Conwey* vero Camdeno. *Tiſobis* Ptolemæo. Sic enim ille lib. 2. cap. 3. Τισοβίου ποταμοῦ ἐκβολαί.

Tiſſa, Siciliæ urbs. *Randazo* Nigro. Sil. lib 14.

Venit Amaſtra viris & parvo nomine Tiſſe.

Titareſius. Heſychius: Τιταρήσιος, ποταμὸς Ἠπείρου. Ubi Grammaticus alias longè doctiſſimus ſuam in Geographicis inſcitiam prodit. Eſt enim Pieriæ & Theſſaliæ flu longè ab Epiro. Sed fefellit eum Homerus, qui eò quòd de Peræbis dixit Iliad. β.

——Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο
Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.

Putavit Titareſium ac Dodonem eſſe in eodem regionis tractu. Sed in eo falſus eſt. Duplices enim *Peræbi*, qui cum à planis Theſſaliæ locis à Lapithis pulſi fuerunt, bifariam diviſi ſunt: Alii ad Olympum, & Pieriæ loca montuoſa, unde fluit Titareſius, habitavere; alii ad Æthicas profecti ſunt, & ibi manſerunt in montibus Theſprotiæ ac Dodonæ vicinis; qui nihilominus propter idem nomen & conſanguinitatem uniti ſub Guneo duce ad Trojam profecti ſunt. Lucanus hunc flu. *Titareſum* vocat, lib 6.

Solus in alterius nomen cum venerit undæ,
Defendit Titareſus aquas, lapſuſque supernè
Gurgite Penei pro ſiccis utitur arvis.
Hunc fama eſt Stygiis manare paludibus amnem,
Et capitis memorem, fluvii contagia vilis
Nolle pati, ſuperumque ſibi ſervare timorem.

Nimirum voluit exprimere illud Homeri Iliad. β. ubi ſupra:

Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ,
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον,
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ, Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Tium, *Tion* Ptol. *Teium* Strab. *Tio* etiam hodie, teſte Moletio, urbs marit. Paphlagoniæ, à Mileſiis condita, teſte Melâ. Quidam confundunt hanc urbem cum *Teo* urbe Ioniæ, Anacreontis patriâ. Long. 60. 00. Lat. 44. 00.

Tmarus, Theſprotiæ in Epiro mons *Tomarus* Plinio & Solino. Unde *Tmarius* Heſychius: Τμάριος Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ. Callimachus hym. in Cererem:

Ὤρεον ἐν Τμαρίοισιν ——

Tmolus, mons Phrygiæ magnæ, ex quo Pactolus fluit, in confin. Lydiæ (ad flu. cognom. in Mæandrum per Sardes, quas alluit, influentem, cujus mem. Herod. & Plin.) in agro Tmoluli & Sardoli, vitibus conſitus, qui & *Tempſis* dictus eſt, teſte Plinio; quem vide 15. 29. Virgil Georg. 2. de vinis vitium generibus:

Tmolius & aſſurgit quibus & rex ipſe Phanæus.

Theophr. 4. Hiſt. cap. 6. Τμῶλος ἔχει ἀμπέλους. Auctor Tragœdiæ Thebaidos:

Hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.

Ovidius Pont. 4. 15.

Africa quot ſegetes, quot Tmolia terra racemos.

Strabo lib. 13. in genere. Τμῶλος εὐδαίμον ὄρος. Et lib. 14. inter loca quæ aſſerunt οἶνον ἄριστον, numerat Tmolum. Et iterum de eodem *Tmolo*, & locis aliis ita ait: διαφέρει χρυσοειδεῖς, ἢ πρὸς ἐπιλαμπειν, ἢ πρὸς δαίτας ἐπιτήδειος. Huc pertinet hymnus Orphei ad Sabazium, ubi ait Bacchum inſutum à Jove femori, & eductum:

——Ὄφρα τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον.——

Crocum quoque plurimum gignit hic mons. Virg. Georg 1.

——*Nonne vides croceos ut Tmolus odores,*
India mittit ebur?——

Nam ibi per *odores croceos*, vulgaris Servius *crocum* intelligit, cujus interpretatio commoda eſt. Nam Solinus, Columella, & Martianus aiunt hunc montem eſſe florentiſſimum croco: primus cap. 53. ſecundus lib. 3. cap. 8. poſtremus lib. 6. cap. de Phrygiâ; in quo, ubi legitur *Tmolus loco florens*, legendum *croco*, ex doctorum cenſurâ. Alii tamen per *croceos odores*, vinum redolens & fragrans intelligunt. Sil. Italicus lib. 7.

Is montis decus, atque ex illo tempore dives
Tmolus.

Dicitur quoque *Timolus* vel *Tymolus*, teſte Steph. Ovidius Met. 6.

Deſeruere ſui Nymphæ vineta Timoli.

Ubi tamen alii *Tmoli* legi debere contendunt. Idem Ovid. Met. 11.

——*Freta proſpiciens latè riget arduus altu*
Tmolus in aſcenſu: clivoque extenſus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

In hujus montis cacumine 150 annis vivere ſolent. Mucianus author eſt. Verba ſunt Plinii 7. 49.

Tobius, *Towy* ſeu *Tovy* Camdeno, flu. Albionis per Walliam in Oceanum ad Maridunum decurrens.

Tobrus, urbs Africæ propriæ. Ptol. Eandem cum Tuburbo Antonini eſſe credit Simlerus.

Tochara, pop. Indiæ vel Sericæ. Ptol. Dionyſius:

Καὶ Τόχαροι Φρούνοί τε.

Toletum, *Toledo*, urbs alias Carpetanorum caput, poſtea Gothorum regia & Maurorum; hodie Caſtellæ Novæ caput & antea regum ſedes. Ampla eſt & elegans, cum arce antiqua in colle; ſed deficit indies, à paucis inhabitata, vix 6000 incolas continens. 42. leuc. Hiſpanicis diſtat à Cordubâ in Bor & 50. à Valentia. Long. 16. 40. Lat. 40. 02.

Toliapis, *Shepey* Camdeno, inſ. Albionis in mari Germanico contra Trinobantes, & Thameſis oſtia: ubi etiam Counos *Goeynge* haud procul ab oſtio Thameſis.

Toliſtobii, *Toliſtobogi* Strab. & Ptol. qui & *Toliſtogii*, pop. Galatiæ in Aſiâ. Τολιστοβόγιοι Stephano.

Toloſa, vulgò *Tholouſe*, colon. & urbs Gall. Narbon. in Aquitan. confin. ad Garumnam flu. Dicitur & *Tholoſa*. Hinc *Aurum Tholoſanum*; de quo vide Cic. 2. de N. D. Gellium & Juſtin. Long. 22. 15. Lat. 43. 30.

Toloſa, *Toloſa*, urbs Hiſp. in Guipuſcoâ prov. prope Oriam flu. ad radices M. Pyrenæorum, vix 4. leuc. ab Oceano Cantabrico ad meridiem. Long 19. 00. Lat. 43. 25.

Tomarus, (vide *Tmarus*) Strab. & Steph. mons Theſprotiorum Dodonæo oraculo imminens. Orpheus in Argonauticis, ubi de Argo:

Δὴ τότ' ἐφθέγξατο Τομαρίδος ἔκλαγε φηγός.

Dicitur per conciſionem *Tmarus*. Unde Virg. Eccl. 8.

Aut Tmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Tomos, Ælian. & Strab. *Tomi* Ptol. *Tomis* Marcellino, *Tomiſvar* Cælio Calcagnino, *Kiow* Ciofano; ſic *ab inciſione* Abſyrti fratris Medeæ ibi ſecti dicta, urbs Myſiæ infer. in orâ maris Euxini, ubi Ovidius exulavit. Ovid. Triſt. 3. elegia 9. cui Titulus *Unde Tomos dicta?*

Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui.

Cic. in orat. pro lege Manilia: *Primum ex ſuo regno ſic Mithridates profugit, ut ex eodem Ponto Medea illa quondam profugiſſe dicitur, quam prædicant in fuga fratris ſui membra in iis locis quà ſe parens p. ſequeretur, diſſipaviſſe, ut eorum collectio diſperſa, mœrorque patrius celeritatem perſequendi retardaret.* Statius in Sylvis:

——*Nec triſtis in ipſis*
Naſo Tomis.——

Pop.

Pop. *Tomitæ.* Ovid Pont. 1. 5.

Non vacat in quâ ſint poſiti regione Tomitæ
Quærere.———

Hinc *Tomitanus* Idem Pont 1. 3.

Naſo Tomitanæ jam non novus incola terræ.

Long 55. 00. Lat. 45. 50.

Tonice, Ptol. *Zazella* nunc teſte Stuchio, urbs & emporium Æthiopiæ ſub Ægypto ad ſinum Barbaricum inter Sarapionis portum & promont. ad Bor. & Raptam metrop ad merid. Alius eſt *Mombaza*, urbs regia & ampla in eadem regione.

Toperis, Ptol. *Topiruum* Anton *Doberus* Thucyd. *Toprus* ſeu *Topiruum* Procop. *Ruſio* nunc, teſte Jo Lydo, urbs Thraciæ à Philippis 38. m. p. in ort. ab Hadrianopoli 132

Toreni, pop. Scythiæ Jaxamatis proximi, ubi perfecti mellis copia. Val Flac lib 6.

Mellis honos Toreni, ditant ſua mulctra Satarchen.

Tornacum, olim Nerviorum in Gall. Belg. civitas. Hodie *Tournay.* Petrus Apianus dicit *Bagadum* eſſe Ptolemæi.

Toronaicus ſinus, Ptol. *Golfo di Rampo* Nardo, *Golfe di Agiomama* Caſtaldo, ſinus Macedon. inter Singiticum & Thermaicum.

Torone, op. geminum: unum Epiri in orâ litoreâ, inter Sybotam, & oſt. Acherontis flu. *Parga* Nigro. Alterum Macedon. ad ſin Toronaicum, inter Derrim & Caſſandriam, à *Torone* Neptuni filia, teſte Steph. ſic dictum. *Longe* Sophiano, *Rasuere* Nigro. Vide Steph.

Totoneſium, litus & op. Angliæ in comitatu Devoniæ, vulgò *Totnes* Camdeno

Tougeni, pop Helvetiorum, quibuſcum Marius Rombellum geſſit. Strabo. Horum urbs *Tuggium*, ſeu *Tugium* vulgò *Zug*, unus ex 13 Helveticis conventibus ad lacum Tugienſ inter Lucernam ad occ. 2. & Tigurum ad Cæc 3 leuc.

Toxandri, pop. Belgii, quorum reg *Toxandria* Marcellino cum *Toxandre* op. cogn. in Brabantia. Ammiani locus eſt l. 17. *Quibus paratis petit primos omnium Francos, eos, viz. quos conſuetudo Salios appellavit, auſos olim in Rom. Solo apud Toxandriam locum habitacula ſibi prælicenter figere.*

Trachas, urbs Latii. Ovid. Met. 15.

Antiphatæque domus Trachaſque obſeſſa palude.

Trache, inſ. parva inſtar ſcopuli in mari Ionio apud Corcyram.

Trachea, ſeu *Trachia* apud Strab. tota Iſauria apud Strab. dicitur, teſte Steph.

Trachin, vel *Trachis*, vel *Trachyna*, urbs Phthiotidis, à quâ *Trachinia* reg ad. ſin. Maliacum ſub monte Oetâ.

Trachina, urbs Latii quæ nunc *Tarracina.*

Trachinia, regiuncula Phthiotidis in orâ ſinûs Maliaci, ubi Heraclea urbs cognomine *Trachin* cujus mem. Ovid. Met. 11. ubi *Herculeam Trachina* vocat. Hinc *Trachinius* apud eundem Ovid. ibidem.

Hæc quoque quæ ſequitur ventis Trachinia puppis.

Trachiros, Libyæ infer. flu. Ptol. *Gambea* Barraſo.

Trachenes, duo colles Cœleſyriæ apud Damaſcum. *Hippos mons* Ptol. Inde pop. *Trachonitæ* in Arabiâ.

Trachonitis, *Bacar* hodie, teſte Gul. Tyrio, reg. Palæſtinæ, quæ & *Iturea* Straboni, & *Petræa* Hegeſippo in Cœleſyriâ, inter mont. Libani, & lacum Tiberiadis. Vide Plin. 5. 14.

Træmenothyritæ, Troadis pop. quos Tzetzes *Gramenothyritas* vocat.

Tragaſa, reg. Epiri, à *Tragaſo* quodam, in cujus gratiam Neptunus ſalis donationem fecit: unde *ſal Tragaſæus.* Steph. Heſychius: τραγάσαι, οἱ ἅλες οἱ ὑπὸ Αἰολέων. Ubi legendum τραγασαῖοι ἅλες· Putavit *Tragaſæos ſales* in Leſbo inſula fieri ſolere Sed ipſe Stephanus ait, Tragaſas urbem fuiſſe in continenti, Jul. Pollux, lib. 6. c. 10. Ἅλες τραγασαῖοι, λίμνη δ' αἱ Τραγασαῖαι τραπεζαί. Sed ut patrociner hoc loco Heſychio, ea merx, ut credo, abundabat Leſbi, & ob vicinitatem illius ſalis ibi maximum fiebat commercium: ideo dicit Αἰολέων quòd in alias Græciæ occidentalis partes ferebantur ii ſales. Palmer.

Tragia, *Tragias*, & *Tragæa*, Steph inſ. maris Ægæi parvi apud Samum, quam Strabo ante Miletum urb Cariæ deſcribit, qu int illum & Samum. Item op. Naxi inſ. ubi Apollo colebatur. *Tragæus* dictus Steph

Tragurium, *Trau*, inſ. Dalmatiæ proxima cum urbe cognomine. Vide Plin. 4 21. Long. 40. 40. Lat. 43. 56.

Trajana, Picenorum urbs Ptol. Aliis *Triana.*

Trajana colonia, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. *Keyſerweerd* Ortelio.

Trajana legio, Ptol. op. Germ. ſup. ad Rhenum. Ptol. *Dreeſthuizen* Ortelio

Trajana via, in Apuliâ, inter Beneventum in Hirpinis & Brundiſium in Salentinis.

Trajani monumentum. op. Germ infer. ad Rhenum, & Francofurdam urbem *Cronburg*, vel *Tranburg*, teſte B. Rhenano.

Trajani pons, Hiſp. urbs ſuper Tagum flu. *Ponte de Alcantara* Cluſio.

Trajanopolis, urbs Thraciæ inter Maximianopolim ad occ. 58. & Apros ad ort. 23. m p. ab Hadrianopoli ad Euronotum 86. Item urbs Phrygiæ magnæ Ptol. Fuit etiam urbs Siciliæ mediter. *Dragina* Curopalatæ, *Trajanopolis* autem legit Fazellus. Vide *Traianum*

Trajanus, flu. Ægypti. Ptol Hujus oſtium apud Moyſen *Pihahiroth* vocari dicit Becanus

Trajanus portus, op. olim & portus Tuſciæ in orâ inter Populonium ad occ. & Telamonem ad ort

Trajectum, geminum: ſuperius quod ad *Moſam*, & inferius quod ad *Rhenum* nominatur. Superius *Maeſtricht* vocatur, urbs Germ. infer. in Brabantia, à Coloniâ 12. leuc in occ. Antuerpiam verſus, à Leodio 4. leuc. in bor quot ab Aquiſgrano in occ. Long. 27. 12. Lat. 50. 30. Inferius *Utrecht*, urbs. Germ. infer. in Batavis a Coloniâ 23. leuc in bor. diſtans, à priore Trajecto 21. leuc. in Bor. & Cæc. recedens. *Ultrajectum* quoque Latinè dicitur. Long 26. 26. Lat. 52. 10.

Trajectum, item Francorum geminum: Unum ad *Mœnum* in Franconiâ, emporium max. & urbs libera, à Moguntiâ 4. leuc. à Spirâ 12. Alterum ad *Oderam* in Marchia. Utrumque vulgò *Franckford.*

Trajectus, pagus Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. Briſtolio, Chepſtovioque vicinus. *Auſtclive* Camdeno.

Tralles, & *Trallis*, num. ſing. Plin. & Ptol. quæ prius *Euanthea*, *Seleucia*, & *Antiochia*, dicta eſt, teſte Plin. *Chora* Nigro, urbs Lydiæ ab Epheſo ad 30. m. p. in Eurum. Juvenalis Sat 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis.

Long. 58. 40. Lat. 38 06.

Tranſylvania, vel *Ultraſylvania*, quæ & *Pannodacia* & *Dacia* Ripenſis, vulgo *Sibenburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema ejus reg. trans montes Carpathios ad Axiacum flu. uſque producta. Hanc cingunt 2. Walachiæ, Tranſalpina & Moldavia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota; utraque cum Tranſylvaniâ, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Daciæ erat. Vide Bonfin. lib. 1. rerum Hungaricarum.

Trapezus, urbs juxta Pont. Eux. Sinopenſium colonia, hodie *Trebiſenda.* Vide Steph. & Stuk. ad Arr. per. pag. 67. Long. 71. 06 Lat 44. 03.

Trebia, Gall. Ciſalp. flu. non procul a Placentiâ, ex Apennino defluens; juxta quem Annibal L. Sempronium Conſ. maximâ clade profligavit. Apud Polybium Τρεβίας ποταμός, corruptè apud Appianum Τρεβίας Silius. lib. 4.

——*Plauſtrum metuens Trebiamque petebat.*

Lucan. lib. 2.

————*Quod non in Punica nati*
Tempora Cannarum fuimus Trebiæque juventus.

Long. 31. 44. Lat. 44. 45. Item Celtiberorum civitas in Hiſpaniâ.

Trebula, op. Sabinorum, pop. *Trebulani.* Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei. Mart. 13. 33.

Trebula nos genuit: commendat gratia duplex,
Sive levi flammâ, ſive domamur aquâ.

Vide Plin. 3. 5. Signate de hujus urbis voluptatibus, deliciis, & blandimentis extat epigramma Mart. lib. 5.

Humida quà gelidas ſubmittit Trebula valles,
Et virides cancri menſibus alget ager,
Rura Cleonæo nunquam temerata leone
Et domus Æolio ſemper amica noto.

Eſt autem Trebula eadem cum Mutuſcis, tantum diverſum nomen. Ita enim Plinius 3. 12. *Trebulani qui cognominantur Mutuſcæi.* Errat vero inſigniter Servius, cum ſcribit hanc Trebulam, Mutuſcæam eſſe eam quæ poſtea dicta Trebia, ubi Annibal Romanos delevit. Ea enim in agro Picentino fuit, longe autem ab hâc Trebulâ quæ in Sabinis.

Trecæ, arum, urbs nobilis & potens in Campaniâ Gallicanâ. *Troye en Champaigne.* Long 25. 15. Lat. 48. 08.

Trecaſſes. Vide *Tricaſſini.*

Treviri, *Treveri* Melæ & Plin. *Treviri* Ptol. pop. urbs Galliæ Belg. ad Moſellam flu. vulgò *Triers*, vel *Treves* antiquiſſima, ut volunt, omnium urb Europæarum, a *Trebetâ* Nini Aſſyriorum Regis fratre condita & nominata, an. ante χριστογονίαν 1496. Æn. Silvius. Lucan. lib. 1.

Tu quoque lætatus converti prælia Trevir.

Auſon. in Catalog. urbium:

Trevericeque urbis ſolium quæ proxima Rheno.

Hujus urbs Archiepiſc unus eſt ex Imperii Electoribus, urbis

ac

ac Trevirenſis ditionis Dominus. Zoſimus Comes de hâc urbe: Ἔστ ϳ αὐτὴ πόλις μεγίστη τῶν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἐθνῶν. Long 28 c6 Lat. 49. 50.

Triballi, vulgò *Bulgari*, pop. Myſiæ infer. teſte Nicephoro & Laonico, cum Lazio & al. quorum reg. *Bulgaria*. In his feruntur fuiſſe qui viſu faſcinabant, & interimebant quos irati diutius & fixis oculis aſpexiſſent, teſte Plinio. Hos Steph. in Illyrico perperam ponit.

Tribori, Gall. Belg. pop. Ptol. Hodie *Trierſche* poſſunt appellari ab eorum metropoli *Trier*.

Triboces, *Tribocci* Ptol. *Tribochi* Plin. pop Germ. ſuper. quorum reg. Alſatia, vulgo *Elſas*, cujus caput eſt Argentoratum.

Tribulium, *Tribunia* Lib. concil. urbs Dalmatiæ inter Epidamnum & Rhizanum. Vulgò *Trebigna*.

Trica, aut potius *Tricca*, urbs Theſſaliæ, à *Tricca* Penei filiâ dicta. Steph Plin. verſ. 3. 10. *Tricam* & *Apinam* op. quondam fuiſſe Apuliæ ſcribit; à Diomede condita, quæ everſa in proverbium abiit Nam *Tricæ* pro nugis, rebuſque futilibus accipiuntur ac etiam pro impedimentis, ut frequenter apud Cic Unde *tricari*, verbum, & *tricones*, qui nugis alios detinent, & *Tricinus quæſtus*, qui tarde fit, & *Tricæ Atellanæ* apud Varr. pro nugis impeditiſſimis. Long. 47. 15. Lat. 40. 10.

Tricaſſini, Ammian. *Trecaſſes* Plin. *Tricaſes* Anton. *Tricaſii* Ptol vulgò *Troyes* pop. & urbs Gall. Celt. in Belgicæ contin. ſive è contra, à Rhemis 26. leuc. in ort.

Tricaſtini, pop Gall. prope Druentium flu. Hinc *Tricaſtinus*. Silius lib 3.

Jamque Tricaſtinis incedit finibus agmen.

Tricca, vide *Trica*. Eſt autem Eſtiotidis Macedoniæ reg. urbs. Ptol. *Tricala* Sophiano & Bellonio. Hic natus eſt Eſculapius, qui ob id *Triccæus* dicitur.

Tricesimæ, Germ. urbs. Ammianus, quam Pet. Divæus putat eandem eſſe cum *Legione Trigeſima Ulpia* Ptolemæi; & an ea Ultrajectum in Hollandiâ deſignetur, ſe nolle contendere ait. Vide *Utriceſium*.

Tridentum, Tridentinorum cap. in Rhætia propria, urb. ſatis culta; ſedes in valle inter altiſſimas montes poſita Concilio ſuo Oecumenico, uti Romanenſes volunt, ſed potius Conciliabulo Italico, ſi verum velimus, fat celebris, vulgo *Trent*. Subeſt proprio Epiſcopo, ſub clientela tamen Imperatoris, uti Comitis Tirolis; 28. mill Germ. diſtat ab Oeniponte in merid. 6. a Bolſano, 4. à proximiori orâ Lacûs Benaci in Cæciam, & 8. à Veronâ in Bor.

Trifolinus, mons Campaniæ Neapoli imminens, ſic à *trifolii* copiâ dictus. Unde *vinum Trifolinum* apud Martialem 31. 111.

Non ſum de primo fateor Trifolina Lyæo.

Trigaboli, pop Gall. Ciſalp. ut Leander ſcribit inter 2. Padi flu oſtia habitantes, quos poſtea *Teſaiſos* ait vocatos.

Trigemina, porta Romæ dicebatur per quam *Trigemini* fratres Horatii exierunt; eam Marcellinus *Oſtienſem* vocat, teſte Marliano, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari ſcribit:

Triglypton, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Pegu* Caſtaldo Long. 154. 00. Lat. 18. 00.

Trileuci, 3. ſcopuli Oceani Cantabrici in orâ Hiſp. Bor. *Pennas de Guzman* Ortelio; ubi op. *Trileucum*.

Trimmanium, *Trimammium*, Anton. op. Myſiæ inf. ad Iſtrum flu. *Drimago* Ortelio

Trimontium, op Albionis in Selgoviis apud oram occiduam, inter Angliam, & Scotiam, *Atterith* nunc, teſte Camdeno. Item urbs Thraciæ eadem quæ *Philippopoli*.

Trinacria, Sicilia à *triangulari* figurâ ſic dicta, quæ & *Triquetra* Et hæc vera interpretatio eſt; quanquam Sibylla eam à *Trinaco* dictam: Ἣν ἔκτισε Τρίνακος ἀνὴρ υἱὸς Ποσειδῶνος ἐνάλλου. Hinc *Trinacrius*. Virgil.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Item *Trinacris*, ut *Hybla Trinacris* apud Ovidium: Idem Faſtorum 4.

Terra tribus ſcopulis vaſtum procurrit in æquor
Trinacris, à poſitu nomen adepta loci.

Idem Ovid. Met 5.

Vaſta Giganteis injecta eſt inſula membris
Trinacris.——————

Trinium, flu. Frentanorum in Aprutio (cum op. cogn.) ex Apennino monte, ubi is *Marella* vocatur, profluens, & in mare Hadriat cum labens.

Trinobantes, *Trinovantes* Tacito, pop. Albionis, quorum reg *Middleſex* hodie dicitur.

Triocala. *Triocla*, Ptol *Tricala* & *Tricalum*, Steph. urbs Siciliæ apud oram Auſtr. pop. *Triocalini*. Ejus mem. Silius lib 14.

Et max ſervilis vaſtata Triocala bello.

Nomen interpretatur Diodorus hoc pacto: Τριόκαλα ϳ αὐτὴν φασιν, διὰ τὸ τρία καλὰ ἔχειν, πρῶτον μὲν ναμάτιων ὑδάτων πλῆθος διαφέρον τῇ γλυκύτητι, δεύτερον παρακειμένην χώραν ἀμπελόφυτον ϗ ἐλαιόφυτον, ϗ γεωργεῖσθαι δυναμένην θαυμαστῶς. Τρίτον ὑπερβάλλον ὀχυρότητα, &c.

Triphylia, eadem quæ *Elis*. Dicuntur autem *Triphyli* quod è *tribus* numero *tribubus* collecti ſint, vel à *tribus pueris*, vel à *Triphyle* matre Clytii. Steph. *Triphylis* Dionyſio verſ 409.

Τῆς πρὸς μὲν Ζεφύροιο Τριφυλλίς ἐστι γαῖα.

Hinc Jupiter *Triphyllius* dictus

Tripolis, urbs gemina: Una Phœniciæ marit & emporium ac ſedes præfecti, inter Orthoſiam ad Arctos 50. & Byblum ad merid. 36. m. p. ſic vocata quod *tribus urbibus* ſtadio inter ſe diſtantibus olim conſtaret, ſeu quod *trium urbium*, h. e. Aradi, Tyri & Sidonis eſſet colonia, teſte Steph. Dionyſius verſ. 914.

Καὶ Τρίπολιν λιπαρήν, Ὀρθωσίδα ϗ Μαράθου ϗ.

Long. 63. 30. Lat. 34. 20. Altera *Tripolis* Solino, *Leptis magna* Plin. Ant. & Ptol (qui Neapolin & Leptim magnam eandem urb. facit) urbs Africæ litoralis apud Syrtim parvam ex *tribus urbibus* & ipſa conſtans, Taphris, Abrotono & Lepti magna, quæ ad eam conſtituendam convenere. Long. 42. 00. Lat. 31. 40. Erant aliæ hujus nominis urbes; una in Theſſaliâ, teſte Livio, alia in Cariâ, teſte Steph. & alia in Lydiâ, teſte Plinio. Pop. *Tripolitani*.

Triponitum, pagus Angliæ in Com. Northamptonienſi. Anton. *Toceter* Camdeno. Long 19. 20. Lat. 52. 00.

Triquetra, Sicilia ſic dicta. Horat. 2. Sat. 6.

——————*Militibus promiſſa*, *Triquetrâ*
Præmia Cæſar, an eſt Italâ tellure daturus?

Hinc *Triquetrus* adject. Lucret. lib 1. de Empedocle,

Inſula quem Triquetris terrarum geſſit in oris.

Hinc Siciliam Lycophron τρίδειρον vocat *tricervicem*; Pindarus vero τριγλώχινα *tricuſpidem*.

Triſanton, flu. Albionis cum op. cogn. in Auſtrali orâ contra Vectim inſ. decurrens. Ptol. op. vulgò *Southampton* dicitur in agro Hantonienſi.

Triſmis, Myſiæ inſ. op. Ptol. *Trachina* Nigro. Sed lege Τρισμὶς vel Τρισμίς, quomodo Conſt. Porphyrogenneta lib. 2 Them. dicitur. Antonini etiam itinerario *Traſmis* eſt, & Notitiæ Imperii.

Tritea, urbs Troica ab Ariſbenſibus condita. Alia inter Phocidem & Locros Ozolos. *Triteas* vero in Achaiâ eſt. Steph. Pop. *Tritees* Herodoto.

Tritium Metallum, Hiſp. Tar. op. in fin Autrigonum exciſum, *Treſo* Moletio.

Tritium, *Tiboricum* Ptol. *Tobolicum* Pompon. op. Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum *Mondragon*; hodie, teſte Hen. Coquo.

Triton, Africæ flu. ex *Tritonide* palode erumpens, à cujus nomine Pallas *Tritonis* & *Tritonia* dicitur, quod circa hunc flu. vel lacum primùm apparuerit. Lucan. lib. 9.

Hanc & Pallas amat, patrio quod vertice nata
Terrarum primam Libyen (nam proxima cælo eſt
Quod probat ipſe calor) tetigit, ſtagnique quieta
Vultus vidit aqua, poſuitque in margine plantas,
Et ſe dilectâ Tritonida dixit ab undâ.

Silius lib. 3.

Hinc qui ſtagna colunt Tritonidos alta paludis
Qua virgo (ut fama eſt) bellatrix edita lympha
Invento primam Libyen perfudit olivo.

Hinc *Tritoniacus* Ovid. Met. 15.

Quum Tritoniacam novies ſubiere paludem.

Cæterum flu. hic *Triton* תרעיה *tarith* à Pœnis dicebatur, ἀπὸ τῆς νομῆς, *à paſcuo* ſc. quia Nomadum paſcuis initium erat à Tritone. Cum enim reliqua pars Africæ ut plurimum ſit arabilis, à Tritone uſque in Ægyptum plerique erant meri Nomades, carne ſolum & lacticiniis veſci ſoliti. Herodotus in Melpomene: Μέχρι ϗ Τρίτωνος λίμνης ἀπ᾽ Αἰγύπτου Νομάδες εἰσὶ κρεοφάγοι ϗ ϗ γαλακτοπόται Λίβυες Vide Boch. de Ph. Colon pag 533. In hac palude Phla inſulam ponit Herodotus. Alia eſt *Triton* palus ad montem Atlantem proxime Oceanum. Diod. lib. 3. [cujus mem. Claud. 1. de laud. Stil.

Heſperidum Triton, & Gir ditiſſimus amnis.]

Qui lib. 5. *Tritonem* flu. habet in Cretâ. Cæterum de Tritonia Minerva vide Meurſium de regn. Athen. pag. 17.

Triturrita, inſ. ſeu villa parva Hetruriæ, apud Arni flu. oſtia. Rutilius Itin lib. 1.

Inde Triturritam petimus, ſic villa vocatur.

Triviæ lacus, *Stagnum Dianæ* Ovidio, *lacus Hippolyti* Statio, *lacus Nemorenſis* Tranquillo, *Speculum Dianæ* Servio, *Lago di Nemo* Erythræo lacus Latii apud Ariciam op. ab eo 4. m. p. diſtans Virg Æn 7.

Audiit & longè Triviæ lacus, audiit amnis
Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Trivia

Triviæ lucus, *Nemus Triviæ* Silio, *Galinaria Sylva* Ciceroni, locus Campaniæ in ſinu Cumano. Sed aliis *Selva di Nemo* in Latio apud lacum *Triviæ*. Virg. Æn. 6.

Jam ſubeunt Triviæ lucos, atque aurea tecta.

Trivicum, Hirpinorum in Italiâ op. vulgò, nunc *Trevico* dictum, epiſcopali dignitate inſignitum. Horat. in Hodœporico:

——— *Niſi nos vicina Trivici*
Villa recepiſſet ———

Triumphalis, porta Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphantes victores in urb. deducerentur.

Triumpilini, Plin. ſedem habent juxta lacum Cumanum. Suntque Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Triplever*, & vallem Trupiam incolunt, teſte Simlero.

Troas, reg. Aſiæ min. quam Ptol. *minorem Phrygiam* vocat. Helleſponto adjacens. Hanc Hom. ab Aſopo flu. uſque ad Caici flum. oſtia produxit. Plin. autem, cæterique recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide dividunt. Virgilius Æn. 5.

At procul in ſolâ ſecretæ Troades actâ.

Ita quidem Ferrarius: ſed ibi legendum *Troades*, i. e. Trojanæ mulieres, quæ *Troades* quoque Perſio dicuntur.

Trœzen, op. Peloponneſi ad ſin. Argolicum, Pitthei olim regia, & Theſei patria. Unde Stat. Theb. 4.

——— *Et quas Theſeia Trœzen*
Addit opes. ———

Qui inde a poetis *Trœzenius* appellatur. Ovid. Met. 5.

Hic Iximides, illic Trœzenius heros.

Trœzena dicitur Ptol. *Poſidonia* Strab. *Anthia* & *Hyperia* Pauſaniæ, *Apollonia* & *Aphrodiſias* Stephano, inter Corinthum & Scyllæum promont. ad 44 m. p. à litore 15. ſtad. Ovid. Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſiæque nives.

Idem Met. 15

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus ———

Item op. Meſſeniæ mediter. ab Ithome 15. m. p. in ort. *Trœzina* in tab. recent. Pop. *Trœzenii*, quos fide ſocietatis Atticæ illuſtres vocat Mela. Vide Plut. in Themiſtocle.

Trogilia, *Trogilias* Plin. *Garonisi* Sophiano, inſ. parva Ioniæ apud Trogilium promont.

Trogilium, *Trogylium*, Ptol. *Mycale* Herodoto, promont. Ioniæ in orâ inter Epheſum & oſtia Mæandri contra Samum inſ. à Sunio promont. Atticæ 1600. ſtad. teſte Strab. *Capo Tigrua*, Moletio.

Trogilorum portus, *Stintiſino* Fazello, portus Siciliæ in orâ inter Syracuſas, & Tapſum peninſ. Ibi Trogilus op. olim, nunc pagus, *Targia* teſte Aretio. Apud Steph. vero non op. ſed reg. appellatur. Pop. *Trogilii*.

Troglodytæ, pop. Æthiop. ſub Ægypto apud oram ſinus Arabici & Barbarici, quorum reg. *Sirſia* nominatur, teſte Caſtaldo. Hi in ſpecubus habitantes (unde nomen) paupertatem colebant, ſerpentibus veſcentes, teſte Melâ. Dicuntur & *Trogodytæ*. Inde ſinus *Troglodyticus*, qui & *Barbaricus*.

Trogylium. Vide *Trogilium*.

Troja, reg. min. Aſiæ, teſte Servio, cujus caput fuit Ilium, Homeri. Virgiliique carminibus notiſſimum, ita dicta à *Troe* rege, Erichthonii fil. cum antea a Teucro *Teucria*, & à Dardanio *Dardania* diceretur. Non raro tamen Troja à poetis pro ipſo Ilio accipitur. Ovid. Ep. 1.

Troja jacet certè Danais inviſa puellis.

Virg. Æn. 3.

——— *Et campos ubi Troja fuit.*

Catullus:

Troja virum & virtutum omnium acerba cinis.

Hujus urbis auctorem Apollinem vulgò faciunt, unde Virgilius Georg. 3

——— *Trojæ Cynthius auctor.*

Quod tripliciter capi poteſt, inquit Lud. de la Cerda. Trojam enim condidit Phœbus vel 1. quia verè ipſe cæmenta, lapides & architecturam ipſam tractavit manibus: ita aliqui, quod & Ovid. indicat epiſt. Oenones:

Me fide conſpicuus Trojæ munitor amavit.

Vel 2. quia ejus oraculo Ilus monitus Ilion condidit, quod eſt apud interpretem Lycophronis, & commeminit Alciatus Parerg. 6. 6. & firmat Statii loco. Hoc etiam Germano placitum, atque etiam Parrhaſio in Claudian. lib. 2. Conſentit hoc cum locutionibus Tullii, cui *auctor* ſæpe dicitur *ſuaſor*. Vel 3. quia ſono Lyræ conduxit lapides; ita Ovid. in Epp.

Ilion aſpicies firmataque turribus altis
Mœnia Apollineæ ſtructa canore lyræ.

Bis capta fuit hæc urbs. Primo ſiquidem eam evertit Hercules, rege Laomedonte. Val. Flac.

Namque bis Herculeis deberi Pergama telis
Audierat,

Ovidius: *Troja bis Oetæi numine capta Dei.*

Ubi reſpicit ad Sagittas Herculis, ſine quibus Troja capi non poterat. Sil. Ital. lib. 1.

Haud me diſſimilem Alcide primoribus annis
Agnoſces, invicte, tuis: fer numen amicum,
Et Trojæ quondam primis memorate ruinis.

Sane Hercules in Sophoclis Philoctete ait bis debere Trojam telis ſuis expugnare:

Τὸ δεύτερον γὸ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
Τόξοις ἁλῶναι ———

Seneca in Thyeſte:

Bis pulſata Dardana Graio
Mœnia ferro, biſque pharetras
Paſſa Herculeas. ———

Sed & *Τὰν ἑλέ τελεσιν* *Trojam ter everſam* Theocritus dixit, quod etiam everſa fuerit:

——— *Ὅτεν ἦλθεν Ἀμάζονες ἀνδιάνειραι.*

Excidium hujus urb. in noctem incidiſſe conſentaneum eſt Æſchylo in Agamemnone, & Euripidi in Hecub. Auctor parvæ Iliados id ipſum probat:

Νὺξ μὲν ἔην μεσάτη, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε Σελήνη

Unde Virg. Æn. 2.

——— *Tacitæ per amica ſilentia Lunæ*

Petron. Arb. in Trojæ Haloſi:

Jam plena Phœbe candidum extulerat jubar,
Minora ducens aſtra radiante face,
Cum inter ſepultos Priamidas nocte & mero
Danai relaxant clauſtra. ———

Vide notas in illud Senecæ in Agamemnone:

Vidimus patriam ruentem nocte funeſta.

Long. 54. 25. Lat. 41. 15. Hinc *Troius*. Virg. Æn. 1.

Arma virum, tabulæque & Troia gaza per undas.

Item *Trojanus*. Ovid.

Puppis Achæmeniden Graium Trojana recepit.

Item *Troicus*. Ovidius Epiſt. 1.

——— *Troica fata canunt.*

Item urbs Epiri mediter. in Chaoniâ, alia in Apuliâ Dauniâ, à Benevento 36. m. p. in bor. Long. 39. 27. Lat. 41. 27. Item vicus in Atticâ, qui & *Nypete* Stephano. Item pagus in Ægypto ad Troicum mont. Strabo lib. 17. Manil. lib. 1.

Jam tum cum Graia verterunt Pergama gentes
Arctos & Orion adverſis frontibus ibant

Troicus mons, & Troites flu. in Ægypto ſunt. Steph. Nimirum juxta Trojam Ægypti urbem.

Tronodorum, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu. *Tonnere* Belforeſtio. Long. 25. 20. Lat. 47 00

Tropæa, urbs Brutiorum marit. apud Vaticanum promont. ubi ſinus Hipponiates deſinit. Steph.

Tropæa Auguſti, Liguriæ op. marit. Ptol. Hodie *Torbia* Leandro.

Tropæa Druſi, op. Germ. inter Rhenum & Salam; ubi Druſus obiit, & Tiberius Auguſtus à militibus Imp. ſalutatus eſt. Tacitus

Troſſulum, op. Tuſciæ mediter. inter Volſinios & Ferentinos 8. m. p. exciſum. Ex eo equites *Troſſuli* dicti. Plin. 33. 2. Perſius Sat. 1.

——— *Unde iſtud dedecus, in quo*
Troſſulus exultat tibi per ſubſellia levis?

Truentum, *Truentinum* Ptol. hodiè *Tronto* flu. Piceni ex Apennino mont. in Sabinis apud Nurſiam oriens, ac per Aſculum urb. quam circumfluit, in mare Hadriaticum ad Truentum op. exciſum, vel juxta illum influens. Hinc *Truentinus*. Silius lib. 8.

Quaque Truentinæ ſervant cum flumine turres.

Trullum, locus, (& nomen Templi Conſtantinopolitani) ubi Concilia celebrabantur, apud Byzantium; olim ſede Epiſcopali celebratus.

Trutavia, *Forcheim*, urbs Germ. in Franconiâ, inter Norimbergam & Bambergam.

Tueſis, vulgo *Twede*, flu. Albionis in orâ Orientali Angliam à Scotia diſcludens, ubi Bervicum op. Aliis potius *Theſis*, vel *Tees* eſt, à Tuedâ 70 mill. in Auſt. *Tueſis* vero urbs olim Ottadinorum, hodie eſt *Berwick upon Twede*. Vide *Barvicum*.

Tuama, *Tuam*, urbs Hiberniæ in Connaciâ, & in Com. Clarenſi Archiepiſc. 24 m. p. diſtans à Galliva in merid. Claram verſus. Long. 12. 19. Lat. 55. 46.

Tubal, vel *Tuballa*, *Tafalla* Beuthero, op. Hiſp. Tar. in Vaſconibus & regno Navarræ, inter Pampelonem ad Bor. 6. & Tutelam ad auſt. 10. leucis. Long. 19. 25. Lat. 43. 30.

Tubantes, pop. Germaniæ fuere, ubi hodie Ducatus Weſtphaliæ ex parte

Tubinga, *Tubing*, urbs Sueviæ & Academ. 4. mill. à Stutgardiâ in merid. & 12. ab Ulmâ in occ. Long. 31. 00. Lat. 48. 38.

Tubucci,

Tubucci, Anton. op. Luſitaniæ in regno Portugalliæ ad Tagum flu. *Abrantes* Vaſconcello

Tuburbis, Plin. *Tuburbi* D. Auguſt. *Tuburbum* Anton. colon & urbs Africæ mediterranea a Muſti 6. m. p. Alterum quod *minus* cognominatur ab Anton. inter Carthaginem 46. & Vicum Auguſti 56. mill. *Caſal Romol* hodie nominari dicitur.

Tucci, Turdulorum in Bæticâ urbs Ptol. *Tuccis* Strab. *Augusta Gemella* Plinio. *Martos* Morali & Cluſio.

Tucia, flu. prope Romam decurrens. Silius 13.

Tucia deducit tenuem ſine nomine rivum.

Ubi al. cod. *Turia*.

Tucris, Hiſp. urbs. Ptol. vulgò *Trudela*.

Tude, Hiſp. Tar. urbs in Gallæciâ, vulgò *Tuy*.

Tuder, *Turde*, Ptol. *Turdetia*, Plut. *Tyderta*, Steph. vulgò *Todi*, colon. & urbs Umbriæ in colle apud Tib. flu. media inter Peruſiam & Narniam. Hinc *Tuders* & *Tudertes* pop. Silius lib. 4.

Et Gradivicolam celſo de colle Tudertem.

De hoc tractu vide quæ doctiſſimè, ut omnia, ſummus vir Joſ. Scaliger ſcribit ad Propertium. Idem monſtrum lectionis apud Strab. lib. 5. ſc. Τυδ᾽δέλλως ita corrigit: Καὶ Τῦδερ εὐκλεὴς πόλις, quemadmodum apud Silium:

Sed domus haud obſcura Tuder, motuque per Umbros
Bellator populos.———

Eſtque omnino ita legendum, inquit Caſaubonus, aut certe εὐερκὴς πόλις. Nam & ille locus naturâ fuit munitus in colle ac loco edito ſitus, & Strabo hujuſmodi locos ſolet εὐερκεῖς appellare. Silius lib. 6.

———*Colles Umbros, atque arva petebat*
Annibal, excelſo ſummus quà vertice montis
Devexum lateri pendet Tuder.———

Long. 36. 00. Lat. 42. 38.

Tullum, urbs Gall. Belg. in Lotharingiâ ad Moſellam flu. Anton. vulgò *Toul*. Item mons Illyrici mari Hadriatico obverſus, *Telez* Lazio. Item pagus Rhætiæ ad Oenum flu. in comit. Tirolenſi.

Tuerobis, flu. Albionis per oram Walliæ occiduam decurrens, & in mare Hibernicum prolabens. *Tivy* Camdeno.

Tueſis. Vide *Tuæſis*.

Tugia, op. Hiſp. Tar. mediter. vulgò *Alcaras*, inde *Saltus Tugienſis*, unde Bætis flu. profluit, *Argenteus* Strab *Argentarius* Avieno.

Tugini, pop. in Helvetiis, quorum mem. Strab lib 4. & 7. ubi de Cimbris. Eorum op. *Tugium* eſt, quod vulgò *Zug* vocant. Long. 30. 10. Lat. 46. 45.

Tunes, *Tunis* Strab. *Tuniſenſe* op. Plin. (*Thiniſſa* forſan Ptol.) vulgò *Tuniſi*, urbs Africæ, à Carthagine 12. m. p. teſte Livio, hàc tempeſtate clara & regia, ampliſſima Satrapæ ſedes. Non longè abhinc Romani fracti & cæſi à Carthaginenſibus, Xantippo Lacedæmonio auxiliante, quo tempore M. Regulus captus eſt. Dicitur & *Tunetum*, unde pop. *Tunetei*. Sidonio *Tuniſes* in paneg. Anthem.

Torrida Tuniſeos infert mihi Byrſa furores.

Long 34. 53. Lat. 32. 10.

Tungri, vulgò *Tongeren*, pop. & urbs Belgii in Brabantiâ, à Leodio & Trajecto 3. leuc. in ort. Long. 27. 00. Lat. 50. 48.

Tungrorum fons, *Iſerborn* Andr. Baccio, locus apud Tungros; ſed teſte Gilberto Limburgio *Savenier* apud pagum *Spa*, cujus aquæ ſalubres adverſus cujuſcunque generis morbos fere eſſe perhibentur. Vide Plin. 3. 12.

Tunicates, pop. Vindeliciæ inter Auguſtam & Ratisbonam. Ptol

Tunobriga, *Braganza*, urbs Hiſp. Tar. Ducatus titulo inſignis in Portugalliâ, inter Mirandam & Bracaram.

Tuola, Corſicæ flu. Ptol. *Golo* Leandro.

Turcæ, vel *Turci*, Scythiæ pop. teſte Pomponio lib. 1. cap. ult. à quibus orti judicantur qui tempeſtate noſtrâ latiſſimè imperitant, immaniſſimi & crudeliſſimi hoſtes Eccleſiæ Dei & Chriſti. *Turca* (inquit Faber) *vaſtatorem* ſig. veræ ſc. religionis, pietatis, honeſtatis & pacis. Herodotus inter feras gentes ſeptentrionis Ἰύρκας ponit, quæ appellatio à *Turcorum* nomine non eſt aliena, etſi ſunt qui à *Teucris Turcos* deducunt, Chron. Peuceri. At *Tharthak* Idolum eſt, Reg. 2. 17. Alii ex *Turcâ* Perſarum urbe magnâ & opulentâ hoc genus hominum progreſſum eſſe tradunt. Nomen *Turcs* (inquit idem Faber) ſig. hominem, qui agreſtiorem victus rationem ſequitur. Chalcondylas lib. 2. de rebus Turcicis, Et Perſas quidem Τύρκας dictos ex Nicetâ apparet Iuvenio & à flu. rapido *Turck* qui in mare Hyrcanum influit, nomen ſuum *Turcos* accepiſſe. Hinc *Turcicus*, ut Turcicum imperium, quod cœpit, An. Dom 623. Vide ſis Fungerum in *Turcæ*.

Turderani, pop. Luſitan. in regno Portugal. ad meridiem, quorum reg *Turdetania*. Hos adeo opulentos fuiſſe refert Strabo, ut præſepibus uterentur argenteis. *Turtutani* Stephano ſunt, qui eos unà cum *Turdulis* confundens circa Bætim deſcribit

Turduli, Ptol. & Mel. pop. Hiſp. Bæticæ inter Mellariam & Bariam incolentes, partim in Vandalitiâ, partim in regno Granatenſi, Baſtulis finitimi. Alii in Luſitan. in orâ inter Mundam & Durium flu. inhabitantes, quorum tractus *Beira* Vaſconcello.

Turgana, Arab. Fel. inſ. Ammian. lib. 23. in quâ Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Serapide* Ptolemæi.

Turia, vel *Turias*, *Turium* Plin. *Durias* Melæ, *Guadalaviar*, teſte Cluſio, flu. Hiſpan Tarracon. haud procul à fontibus, Tagi, & Sucronis, à Turulio urbe 10. leuc. oriens, ac in mare Ibericum juxta Valentiam influens. Claudianus de laud. Serenæ:

Floribus & roſeis formoſus Turia ripis.

Sil. l. 13. ———*Nullà lædens ubi gramina ripâ*
Turia deducit tenuem ſine nomine rivum,
Et tacitè Tuſcis inglorius affluit undis.

Turiaſo, Ptol. *Turiaſſo* Plin. vulgo *Tarazona* urbs Hiſp. Tar. in regn. Arragonio. Long. 19. 02. Lat. 42. 50.

Turii, *Thurii* Strab. *Thurium* Plin. pop. & urbs M. Græciæ. Vide *Thuria*.

Turingi, *Toringi*, ac *Thuringi*, vulgò *Duringer*, pop. German. quorum reg. *Turingia*, vel *Thuringia*, cujus urbes *Erfordia*, *Iena*, &c.

Turis, Calabriæ op. mediter. Τύρσος Ptol. ſive ut paulo vetuſtiores ejus auctoris interp legerunt, Στύρνοι.

Turones, pop. & urbs Gall Celt. Archiepiſc. & Academia, apud Ligerim flu. inter Aurelianos ad ort. 34. & Andegavos ad occ. 30. m. p. Gall. Regio *Turonia*, vulgò *Touraine*, & urbs *Turo*, hodie *Tours*.

Turres, Anton. vulgò *Turi*, op. Apul. Peucetiæ.

Turres, Anton. vulgò *S. Severa* op. Hetruriæ litorale inter urb. Rom. 30. & Centum cellas 28. m. p.

Turres, Anton. *S. Biaſo*, teſte Barrio, op. ſeu caſtrum Brutiorum in Calabriâ citer. in confin. ulterioris, ad ſin. Hipponiatem.

Turres, Anton. *Thurn* Lazio, op. Liburniæ mediter.

Turris, Libiſſonis, Plin. *Turnus Biſſonis* Ptol. vulgò *Torre*, civitas Sardiniæ. Long. 31. 08. Lat. 39. 15.

Turulis, Hiſp. Tar. flu. Ptol. ad urb. cogn. *Rio de Morvedre*, Ortelio, *Rio Segura* Coquo.

Turulum, *Zorlich* Leunclavio, urbs Thraciæ inter Hadrianopolim & Byzantium.

Turuntus, Sarm. Europ. flu. Ptol. *Duina* Becano.

Turupiana, Hiſp Tar. urbs. Ptol. *Tui* vulgò.

Turrus, Fori Julii flu: Plin. *Turro* Leandro.

Tuſcanienſes, Etruriæ pop. Plin. 3. 5. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur Leandro.

Tuſcia, ſive *Thuſcia*, quæ & *Hetruria*, provincia Italiæ nobiliſſima, inter Liguriam ad occ. Macra flu. diviſa, & Latium, Umbriamque ad ort. Tiberi diſcreta, ad Arctos monte Apen. à Galliâ Togatâ ſeparata, ad merid. pelago Tyrrheno definita, longa 248. m. p. lata nullibi 100. In 2. reg. dividitur: in eam quæ paſſim *Toſcana* nominatur, (in quâ Florentia, Sena, Piſa, & Aretiæ urbes claræ) magno Duci Hetruriæ ſubjecta: & eam, quæ patrimonium Eccleſiæ dicitur, Pontifici Rom. ſubjecta, ab alterâ Peliâ & Oſâ flu. ſeparata.

Tuſculum, Strab. Latii op. 12. ab Urbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Ulyſſis & Circes filii. Ptol. & Dio lib. 58. Latinà formatione id habent Τύσκουλον, Strabonis vero lib. 5. & Plut. in Cicer. Τύσκλον dicitur Dionyſ. vero Halic. & Steph. Τύσκλον. De nominis oratione lepidè Feſtus: *Tuſculum ſic dictum, quod adductum difficilem habeat*, i. e. δύσκολον. Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circæo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti.

Martialis 9. 60.

Seu tu Pæſtanis genita es, ſeu Tyberis arvis
Seu rubuit tellus Tuſcula flore tuo.

Propert. 2. 23.

Quid petis Ænææ mœnia Telegoni?

Hodie *Fraſcata* dicitur, *Tuſculo* vero Leandro. *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger. Hinc *Tuſculanum*, villa Ciceronis celebratiſſima, in quam ille poſt forenſia negotia animi recreandi gratià ſe recipiebat; ubi aut cum doctis aliquibus, quos abduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa revocare ſolebat. *Grotta Ferrata* hodie dicitur. Long. 26. 38. Lat. 41. 43.

Tuſcus, vicus Romæ in quo Tuſci habitaverunt, qui Porſenâ ab obſidione recedente remanſerant. Vide Marcilium in illud Horat. Serm.

———*Tuſci turba impia vici.*

Tyana,

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæſaream ad Bor & Tarſum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius natus fuit, qui ideo *Tyaneus* dictus eſt. Hinc *Tyaneius*. Ovidius Met. 8.

——*Oſtendit adhuc Tyaneius illic*
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis. Vide *Tiberis*.

Tybur. Vide *Tibur*.

Tyche. Vide *Syracuſa*.

Tyde, urbs Hiſp. Tar. in Callaicis ad Minium flu. vulgo *Tuy*. Silius lib. 3.

Orneæ miſere domus Ætolaque Tyde.

Long. 11. 18 Lat. 42. 00.

Tylus, inſ. ſinus Perſici, ab oſtio Euphratis navigatione 24 horarum in ort. diſtans. Hujus nominis duas inſulas habet Plin. in mari Rubro, 10. m. p. inter ſe diſtantes. Item Meſſeniæ in Peloponneſo urbs, quam nonnulli Oetylum vocant, inquit Strabo ex Xylandri interpretatione. Prioris meminit Theophraſtus & Arrianus lib. 7. ubi ſcribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

Tymbriani, pop inter Piſidiam, & Lycaoniam. Plin quorum urbs *Tymbria* erat in Piſidiâ, *Tymbrion* Xenophonti dicta. Erat & *Tymbria*, vicus Cariæ apud Mæandrum flu. & Myuntem urb inde 4. ſtad ubi Avernus, teſte Strab.

Tympania, Ptol. *Tympanæa*, Polyb. *Tympaneæ*, & *Typaneæ*, Steph. *Typania* Plin. urbs Elidis mediterranea in Arcadiæ confin. *Serowiſo* Nigro, *Verdogna* Caſtaldo, *Lemidari* Moletio

Tymphæi, pop. inter Epirum ad occ. & Theſſaliam ad ort. quorum op. *Tymphæa*. Steph. Vide Strab. lib. 7. & Plin. 4. 2.

Tyndaris, *Tyndarium* Ptol. colon. & urbs Siciliæ, in orâ litorali, ſive potius mari abſorpta, à *Tyndaro* Lacedæmonio condita, & nominata. Silius lib 14.

——*Geminoque Lacone*
Tyndaris attollens ſeſe adfuit.

Long. 39. 10. Lat 37. 51.

Typhreſtus, op. & mons Trachiniæ, unde Sperchius flu. ortum habet; idem *Tymphreſto* apud Strab. Eſt & mons Mileſiorum in Cariâ.

Tyra, vel *Tyras*, Sarm. Europ. flu. inter Iſtrum & Boryſthenem in mare Euxinum labens, vulgo *Nieſter*, & *Turla* nonnullis Ptol Ejus mem. Ovid. Pont. 4. 16.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes,
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyrageta. Vide *Tyrita*.

Tyrangita. Vide *Tyrita*.

Tyras, urbs Sarmatiæ, ad oſt. Tyræ flu. *Zothezavia* Nigro, alias *Moncaſtro* ſeu, *Bialogrod*, quæ & *Aſcerman*, Beſſarabiæ cap. 70. mill. Germ. à Taphris in occ. Sunt tamen qui credant Tyram urb. eſſe deſtructam. & *Moncaſtro* in viciniis creviſſe ex ejus ruderibus.

Tyrintbia. Vide *Tirynthia*

Tyriſſa, *Cereſea*, teſte Mercat. op. Macedon. mediter. in Emathiâ. Al eſt. *Dimorgriza*, à Gyrtonâ 15. m. p in auſt. inter Caſtoriam 46. & Gonnum 35. Atraci finitima. Pop. *Tyriſſæi*. Plin.

Tyriſtacis, vulgò *Periſtaſi*, urbs Cherſoneſi Thraciæ in orâ ad Propontidem. Vide *Periſtaſis*, quæ à Lyſimachiâ 18. m. p. abeſt in bor. & Cæc. ſed extra Cherſoneſum.

Tyritæ, *Tyrangitæ* Ptol. *Tyrigetæ* Strab. *Tyragetæ* Plin. pop. Sarmatiæ Europ. circa oſtia Tyræ & loca finitima incolentes.

Tyrrheni, pop. Italiæ, inter Macram & Tiberim amnem incolentes, quos Latini *Tuſcos* & *Etruſcos* vocant, *Tyrrhenos* autem Græci nominarunt a *Tyrrheno* Atyos filio, qui è Lydiâ colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex poſteritate Herculis & Omphales unus, cum ſterilitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur, è duobus filiis ſorte jactâ, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bonâ populi parte ad quærendas novas ſedes emiſit: qui cum poſt longos errores in Inferi maris orâ ſedes fixiſſet, totum eum tractum de ſe *Tyrrheniam*, & mare ipſum *Tyrrhenum* vocavit. Vide Servium in illud Æn 1.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.
Lydius huic genitor Tmoli decus, æquore longo
Mæoniam quondam in Latias advexerat oras
Tyrrhenus pubem, dederatque vocabula terris.

Plin. 3. 5. *Umbros inde exegere antiquitus Pelaſgi; hos Lydi, à quorum rege Tyrrheni, mox à ſacrifico ritu linguâ Græcorum Thuſci ſunt cognominati.* Euſt in Dionyſ. Καλοῦνται δὲ Τυῤῥηνοὶ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ Λυδοῦ υἱοῦ Ἄτυος. ὃ πάλιν λαὸν ὃ πλῆθος ἀγαγὼν ἐν καιρῷ λιμοῦ ἐξαπέστειλεν, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Τυῤῥηνία ἐκλήθη. Velleius lib. 1. *Lydus & Tyrrhenus fratres cum regnarent in Lydiâ, ſterilitate frugum compulſi ſortiti ſunt, uter cum parte multitudinis patriâ decederet.* *Sors Tyrrhenum contigit, qui provectus in Italiam & loco, & incolis, & mari nobile ac perpetuum à ſe nomen dedit* Virg Æn. 8.

——*Ubi Lydia quondam*
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Hos omnes ſcriptores ſuperſtitioſiſſimos fuiſſe tradunt, uti inter alios Plutarchus ſcribit in Sympoſ. A quibus Romani ceremonias ſacras edocti fuere. Scribit Athenæus in illorum conviviis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines diſcumbentibus miniſtraſſe conviviis; mulieresque apud eoſdem fuiſſe communes, quæ etiam, pudore depoſito, gymnaſiis publicis & palæſtris nudæ cum viris luctari ac ſe exercere conſueverant. Minime enim apud illos turpe putabatur, nudatas fœminas vulgo conſpici. Fuiſſe autem illas dicunt formâ, ut plurimùm, eleganti, vinique imprimis cupidas, & potentes bibaces, &c. Tyrrheni tubam æneam inveniſſe dicuntur. Virgilius Æn. 8.

Tyrrhenuſque tubæ mugire per æthera clangor.

Idem Georg. 2.

Inflavit cum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras.

Ubi 1. notat vitium gentis. Nam Catullus ad Egnatium:

Aut parcus Umber, aut obeſus Etruſcus.

2. Obiter tangit inventum tubæ quod fuit Etruſcorum. Ideo Sophocles in Ajace: Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Heſychius: Λῃστοσάλπιγγες, οἱ Τυῤῥηνοὶ, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὑρεταὶ γεγόνασι. Athenæus lib. 4. Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Euripides in Phœniſſis: Τυρσηνικῆς σάλπιγγος. Et in Heracl. Τυῤῥηνικῇ σάλπιγγι: Silius lib. 2.

——*Tyrrhenæ clangore tubæ.*

Diodorus lib. 5. ubi de Tyrrhenis: Τήν τε σάλπιγγα ἐξεῦρον, εὐχρηστοτάτην μὲν εἰς τοὺς πολέμους, ἀπ' ἐκείνων δ' ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνήν. Sed cum tubarum non unum ſit genus, nec repertor unus, ſcrutemur cujuſmodi *Tyrrhena*. Euſtathius in Iliad 6. ἔστι τυῤῥηνικὴ, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸ κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ μέμνηται. Amplius autem & adſtrictius, Tyrrhenus Atyos filius tubæ Tyrrhenæ repertor, Silius lib. 5.

Iſque inſueta tubæ monſtravit murmura primus
Gentibus & bellis ignava ſilentia rupit.

Tyrus, vel *Tyros*, Phœniciæ inſula, & urbs celeberrima, orbis olim emporium. Strabo lib 16. Τύρος δ' ἐστὶν ὅλη νῆσος, σχεδόν τι συνοικουμένη παραπλησίως ὥσπερ Ἄραδος. Συνῆπται δὲ χώμασι πρὸς τὴν ἤπειρον, ἃ ἐχαράκωσεν πολιορκῶν Ἀλέξανδρος. *Sarra* olim vocabatur, Feſto & Gellio teſtibus. Unde Virgilii Scholiaſtes in 4. Georg. *Quæ nunc Tyrus dicitur, olim Sarra vocabatur, à piſce quodam qui illic abundat, quem linguâ ſua Sar appellant.* Verum quidem eſt, ut dixit, Romanos veteres pro *Tyro* dixiſſe Sarram: Ita in fragmentis Ennii: *Pœnos Sarrâ oriundos*; unde eſt quod pro Tyrio poeta dixit *Sarranum oſtrum*: & Jovenalis *Sarrana aulæa*: & Silius lib. 6. *Sarranam Junonem*; & *Sarranam cædem*; & lib. 7. *Sarranum navitam*; & lib. 8. *Sarrana numina*; & lib 9. *Sarranum nomen*. Columella quoque *Sarranam violam* dixit, i. e. purpuream, quia purpura ex Tyro. Et fortaſſe apud Steph. Φοινίκης πόλις Σάρα, unde Gentile *Soranus*; id ipſum erat Græcis quod Romanis *Sarra* & *Sarranus*: Σάρα ſaltem plurimum accedit ad Ebræum צור *Sor*, quo nomine Tyrum appellant ſacri ſcriptores. Sed piſcis *Sar*, unde *Sarra*, ſi quidem Servio fides, non extat uſquam gentium. Et *Sarræ* nomen deduci notum eſt ex Ebræo Tyri nomine צור *Tſor*; in quo literam צ quæ medii eſt ſoni inter T. & S. Græci in T. mutarunt & Romani in S. Ita factum ut ex eo de *Tſor* & Τύρος naſceretur & *Sarra*. Sed Servium veriſimile eſt, cum alicubi legiſſet quod in Trogo habetur, Sidonem à piſce dici, nempe à ציד titubante memoriâ id de Tyro ſcripſiſſe quod de Sidone legerat. Non diſpari errore Origenes: *Tyrus*, inquit, *apud Ebræos ſonat idem quod nobis venantes.* Imo *Tyrus rupem* ſonat, ſed *Sidon* vel à *venatione*, vel à *piſcatione* dicitur. Hæc Bochartus, qui ait in Phœnice Tyri nomen commune fuiſſe multis urbibus, ut conſtat ex Periplô Scylacis, qui hæc habet in deſcriptione Phœnices: Ἀπὸ δὲ Θαψάκου ποταμοῦ ἐπὶ Τρίπολις Φοινίκων, Ἄραδος νῆσος καὶ λιμὴν, βασίλεια Τύρου ἔστιν ἡ σάδια καὶ λιμὴν, ἀπὸ τῆς γῆς. Et paulo poſt: Ὀρθωσία. Θεοῦ πρόσωπον. (Ita legit Cl. Voſſius pro vulg. τῆρος) Τύρος καὶ λιμὴν, Βηρυτός. Et aliquanto infra: Εἶτα ἄλλη πόλις Τύρος λιμένα ἔχουσα ἐντὸς τείχους. Αὕτη δὲ ἡ νῆσος βασίλεια Τυρίων. Quod ſequitur propter vitium interpunctionis vir quidam doctiſſ. uſque adeo non intellexit, ut è mari fecerit continentem: Καὶ ἀπέχει στάδια ἀπὸ θαλάττης γ' Παλαίτυρος πόλις, καὶ ποταμὸς διὰ μέσης ῥεῖ. En tibi lector in unâ Phœnice quatuor urbes *Tyri* nomine, nempe 2. in continente, & inſulares duas: quarum illa celeberrima quæ fuit in inſulâ vicinâ Palætyro; non tamen antiquiſſima.

Eâ quippe vetuſtiorem eſſe Palætyrum, vel ex ipſo nomine conſtat Neque enim aliud Palætyrus, quam vetus Tyrus. Itaque ejus mentio fit in libro Joſuæ 19. 29. Ibi enim מבצר צר *civitas munita Tyrus.* Aſeritarum fines ad mare non procul à Sidone, non poteſt alia eſſe quam Palætyrus. Tum igitur extabat Palætyrus, nempe tempore κληρουχίας ſeu diviſionis terræ Chanaan, annis ferè 200. antequam in viciniâ inſ. conderetur famoſa illa Tyrus. Vide quæ ſequuntur apud Authorem longè doctiſſimum de Ph. Col. pag. 861. Tyron Ὠγυγίην vocat Dionyſius, & Virgil. *Antiquam* Æn. 4. Inſula rupibus undiquaque cingebatur. Nonnus lib. 40. de Tyro:

——— Ἀντιτύπους δὲ θυμέθλους
Αὐτομάτη (ἀδρίου ὠνύσσε) ἄζυγα πέτρη.

Et de urbe ibidem conſtruenda:

Πήξατε δ' ἀμφοτέραις ὀθνείοισιν ἄστυ κολώναις.

Lucan. lib 3. *inſtabilem* vocat, inſula enim olim fuit. Ovid. Met. 15.

Fluctibus ambitu fuerant Antiſſa Pharoſque,
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Qu. Curtius Tyrum affirmat & claritate & magnitudine ante omnes urbes Syriæ, Phœniceſque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. De divitiis ejus & cum omnibus gentibus ob mercaturam commercio, vide Ezechielem Prophet. cap. 27. Tyros & Phœnices auctores navigationis facit Pomp. Sabinus in l. 1. Æn. *Phœnices condidere Tyrum in mari, propter merces, primi mortalium negotiatores in marinâ aleâ.* Dionyſius Afer de iiſdem:

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἀλαδινέος ἐμνήσαντο.

Etiam Propertius huc reſpexit 1. 7. cum ait:

Utque maris vaſtum proſpectet turribus æquor
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Quin & Plin. 7. 56. *Mercaturas Pœni repererunt.* Tyrus item Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ urbs. Steph. Fuit etiam locus & præſidium trans Jordanem, inter Arab. & Judæam, quem deſcribit Joſ. Ant. l. 12.

V.

V*Abar*, Maurit. Cæſ. op. Ptol. *Biſmeo* Caſtaldo, inter Ruſarum ad occ & Saldas ad ort occurrens.

Vabrenſe Caſtrum, & aliis *Vabræ* urbs Gall. Narbon. in reg. Occitaniâ, Biteris proxima. Greg. Turonenſ. vulgò *Vabres.* Long. 23. 40. Lat. 43. 00.

Vacallineus pagus, in Germ. infer. apud Arnwillerium op. à Coll Agrip. 6. leuc. in merid. *Vachlendorff*, teſt. Ant. Morillonio.

Vacca, Vaccus Strab. *Vacus* Ptol. *Baccia* Oroſio, vulgò *Vouga*, flu. (cum op. ſeu pago) Hiſp Luſitan. inter Durium ad Bor. & Mundam ad Auſtr. in Oceanum occiduum fere medius decurrens. Item urbs Africæ, unde pop. *Vaccenſes* apud Sall. de bello Jugurthino.

Vaccæi, pop Hiſp Tar. per quos Durius flu. labitur. Silius:

——— *Lateque vagantes*
Vaccæi. ———

Vacomagi, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Sterling*, teſte H. Boetio. Camdeno vero ſunt, ubi Moravia, vulgò *Murray.*

Vacorium, urbs Norici Ptol. *Villach* Jovio & Sabellico. Sed Lazio eſt *Straesburg* op Gurco urbi finitimum, milliario Germanico in Bor. Altenhoſium verſus diſtans: vel ipſum *Altenhoffen*, à Viruno 1. mill. in Auſtr. Vitopolim verſus recedens. Long. 36. 14. Lat. 46. 45.

Vada, Wageningen Divæo, op. Batavorum in Ducatu Geldriæ, inter Noviomagum & Trajectum. Long. 27. 00. Lat. 52. 00.

Vadimonis, lacus eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat lib. 8. epiſt. 20. Mem hujus lacûs Polyb. lib 2. Ubi τὴν Ὀαδμόνα λίμνην appellat, corruptè forſan à genuino Ὀυαδίμονα. In fragm. Sotionis de miraculis fontium, flu. & lacuum ſic ſcriptum eſt. Ἔστι δὲ καὶ λατρεία ἡ Ἀμμωνος καλουμένη λίμνη, ἡ μεγάλη ἐν Ἰταλίᾳ, ὁμοίως ἔχουσα νησίδα τινὰ μεταχινουμένην. Ubi etiam viri rectè correxerunt Λάκος Ὀυαδίμονος. Sen. Nat. Qu. 3. 25. *Ipſe ad Cutilias natantem inſulam vidi; alia in Vadimonis lacu vehitur.* Plin. 2. 95. *Quædam inſulæ ſemper fluctuant, ſicut in agro Cæcubo, & Vadimonis lacu.* Apud Liv. lib. 9. leges apud hunc lacum à Romanis cæſos fuiſſe Etruſcos, an. U. C. 645. Denique Florus lib. 1. cap. 12. Tandem omnes reliquias Gallorum in Etruria ad lacus Vadimonis Dolabella delevit *Lago di Baſſanello* Leandro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio.

Vaga, Vagenſe opidum, Plin. urbs Africæ mediter. excifa, ubi Hunnericus rex Vandalorum Catholicorum perſecutor miſerè obiit. Ejus mem. Silius lib. 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Alia, urbs Maurit. Cæſar. mediter. Juliæ Cæſareæ finitima, *Tegdemes* Villanovano.

Vaga, flu. Albionis in Walliâ, in Sabrinam apud Chepſtovium influens, *Gowy, Guy*, vel *Wy* hodie vocatur.

Vagedruſa, fons Siciliæ apud Syracuſas, quæ & *Arethuſa.* Ejus mem. Sil. 14:

Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis alvei
Hypaten ———

Vageni, Vagienni, Plin. *Bagienni* Varroni, *Batieni* Ptol. *Bacienni* Paterculo, pop. Liguriæ ad ortum Padi, quorum op. vulgò *Vigon* dicitur. De Vagenis Silius lib 8.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per rura Vageni.

Vagniacum, vulgò *Maidſton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Angliâ inter Londinum 28. & Durovernum 24. m. paſſus in Cantio. Anton. Talboto eſt *Wrotham*; pagus ejuſdem tractus.

Vahalis, Batavorum flu. aut potius pars Rheni. Tac. Annal. 2. *Rhenus*, inquit, *uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duas amnes dividitur: ſervatque nomen & violentia curſus, quà Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior affluens; verſo cognomento Vahalem accolæ dicunt: mox que id quoque vocabulum mutat Moſâ flumine: ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Nomen *Vahalis* quod attinet, variè id in Cæſaris exemplaribus variis ſcriptum reperitur. Quædam enim habent *Vachalus*, quædam *Vaccalus*, alia etiam *Walis.* Cæterum verum & germanum hujus flu. nomen tam apud Cæſarem quam Tacitum *Vahales* eſſe affirmat Cluverius; quemadmodum apud Servium quoque legitur *Vahal.* Germanis olim ut nunc etiam dicebatur *Wael*, ſive *Waal*, geminato A. quia craſſius ejus in hoc vocabulo ſonus.

Valachia, ſeu *Walachia*, pars eſt antiqui regni Hungariæ ubi olim pars Daciæ. Terminatur à merid. Iſtro flu. & partim Bulgariâ, ab oriente Moldaviâ, à Sept. Tranſylvaniâ, & ab occ Hungariâ. Ejus cap. eſt Tergoviſcum vulgo Tarvis, & Principem habet proprium ſub Clientelâ Turcarum.

Valentia, urbs Hiſp. Tar. in orâ Conteſtanorum ad Turiam flu. regni Valentini caput, ampla, nobilis, & elegans, à Barcinone 49. leuc. in merid. à Toleto 60. in ort. Item Colon. & urbs Gall. Narbon. ad Rhodanum flu. in Delphinatu. Item op. Hiſp. Tar. ad Minium flu. in Bracarum & Callaicorum confin. contra Tyden urb. Item op. Gall. Ciſalp. ad Padum flu. Fuit & *Valentia* quoque in Brutiis. Vide *Roma*, nam & urbs iſta *Valentia* quondam dicta. Item *Valentia* Britanniæ inſ. pars Anton. quam Gyraldus Cambrenſis *Scotiam* vocat. Amm. Marc. lib. 28. *Valentia deinde vocaretur arbitrio principis.* Ubi Valeſius: Hæc non de totâ inſ. dici exiſtimo, ſed de eâ parte duntaxat, quam occupaverant Barbari. Ex quâ cum Theodoſius Comes Barbaros expuliſſet, relatione ad principem miſsâ petiit ut ea pars provinciæ Valentia diceretur, & in eam rector legitimus Conſularis ſcilicet mitteretur. Antea quippe Britannia quæ parebat Romanis, quatuor omnino provincias habuit, *Maximam Cæſarienſem, Flaviam Cæſarienſem, Britanniam primam*, & *Britanniam ſecundam*, uti ſcribit Feſtus Rufus in Breviario, quibus poſt hanc Theodoſii victoriam addita eſt Valentia, cujus etiam unà cum cæteris mentio fit in Notitia Imperii Rom. ſub diſpoſitione Vicarii Britanniarum.

Valeria Colonia, Corſicæ urbs. Ptol. *Leria* Pineto. Sed *Aleria* eſt in Græcis exempl. & ſic etiam apud Plin. & Anton. 2. Op. Hiſp. à quâ *Valerienſes* pop Plin. 3. 1. *Querra* Cluſio ac Taraphæ. In Caſtella novà (ut vocant) ſita eſt 3. Regio Italiæ juxta lacum Fucinum, cujus urbes *Valeria* ſive *Marſi, Carſeoli, Amiternum, Furconium* & *Reate.* 4. Regio Pannoniæ ſup. inter Draum & Savum flu quæ hodie *Sotria* vocatur, teſte Lazio, *Crabaten* vero Rhenano.

Valeria Via, in Siciliâ, inter Meſſanam, & Lilybæum. Strabo. Alia in Italiâ, quæ ad urbes Valeriæ ducebat per Tybur. Strabo. Vulgò *Il piano di S. Spirito*, & *Della Cella*, teſte Ciofano in 4. Ovid. Triſt.

Valinſa, eſt in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Walliſſerlands* vocatur. Eam olim tenuere *Viberi, Veragri*, & *Seduni*, Joſ. Simlerus.

Vallata, op. Hiſp. Tar in Vaccæis. *Venenza* Cluſio.

Vallatum, Rhætiæ op. *Veillenbach* Simlero

Valliſoletum, Valladolid, urbs Hiſp. Tar in Vaccæis, ad Piſoracum flu. 16. leuc à Burgis in Afr. 22. à Legione in Eur. & 14. à Sentica in auſt. Vide *Tellina vallis, Vallis Telina, The Valtoline.*

Vallum, the Picts Wall adhuc dictum, murus Albionis, quem

Quem Hadrianus Imp. inter Britanniam 1. & 2. h. e. Angliam & Scotiam, ad reprimendas barbarorum incurſiones, ædificavit. Æl. Spart. Vide *Murus Picticus.*

Vandali, qui & *Venedi*, *Fenni*, & *Slavi* poſterioribus, pop. Septentrionales, qui non ſolum Germaniam ad oram maris Baltici, ubi ducatus Megalopolitanus eſt, *Vandalia* olim dictus, tenuere, ſed etiam per Pomeraniam, Poloniam, Sileſiam, Bohemiam, Ruſſiam ac Dalmatiam, teſte Alberto Krantzio, effuſi ſunt: ſicut in Galliam ac in Hiſp. progreſſi, ibi ſedes in Bæticâ locarunt, quæ propterea *Vandalitia*, *Andaluzia*, magnâ ex parte nominatur: inde in Africam trajicientes illam occuparunt, diuque eam tenuere, ſicut & Sardiniam, ſub Genſerico rege. Alii *Vandalos* à *Vandâ* reginâ dictos, primo in Poloniâ juxta Viſtulam flu. habitaſſe ferunt. Alii ex *Vandalo* Tuiſconis filio, & Manni nepote, dictos volunt ex Beroſo.

Vangiones, *Wormi*, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Spiram ad Auſt. 6. & Moguntiam in Bor. 7. leuc. urbs libera. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Vapingum, vel *Vapincum*, *Gap* Simlero, urbs Gall. Narb. alias Caturigum cap. nunc in Delphinatu & in confin. Provinciæ, 7. leuc. à Seguſterone in Bor. 6. autem ab Ebroduno in occ. Long. 27. 15. Lat. 43. 30.

Vara, flu. Albionis per Moraviam reg. Scotiæ in ortum fluens. *Murray Firth* Buchanano. Aliis eſt *Cloyd*. Quidam *Varar* legunt. Eſt autem *Varar*, ſeu *Vara*, uti apud Ptol. op. Scotiæ ad oſtia flu. cognominis, quod *Dumbar*, qu. *Vara caſtrum* dicitur.

Varali, pop. in orâ Dalmatiæ, quos *Ardiæos* vocarunt. *Vardæi* forſan Ptolemæi, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

Varamus, Venetorum flu. *Caloro* Leandro.

Vargiones, Germ. pop. Ptol. Scudo *Baer Landtgrafschaps* videtur, ad fontes Danubii.

Varianus, vicus inter Patavium & Bononiam. Anton. *Frigarola* forte hodie.

Varini, Germ. pop. Tac. *Newve Marck*, pars Brandeburgicæ Marchiæ Willichio; Althamerus cenſet hos *Vuarmienſi* urbi epiſc. in Pruſſiâ nomen reliquiſſe.

Variſti, qui *Nariſci* Tac. videntur (utroque modo apud Jul. Capitolinum legitur) pop. Germaniæ.

Varus, flu. Gall. Narbonenſem à Liguriâ diſterminans. Strabo. *Il Varo* hodie.

Vaſatæ, & *Vaſates*. *Vaſſatæ* Anton. *Vaſſæi* Plin. *Vaſarii* Ptol. vulgò *Bazas*, pop. & urbs Aquitaniæ. Auſon. Idyl. 1.

Vicinas urbes colui patriaque domoque,
Vaſatas patriâ, ſed lare Burdigalam.

Long. 19. 50. Lat. 44. 00.

Vaſcones, pop. citer. Hiſp. quà in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, ut humanâ carne veſcerentur. Juv. Sat. 15.

Vaſcones (ut fama eſt) alimentis talibus uſi
Produxere animas.——

Vaſconia, *Gaſcogne*, prov. Galliæ latè ſumpta, continet partem Aquitaniæ, inter Oceanum, Garumnam flu. & Pyrenæos M. Strictè autem ſumpta continet Vaſconiam propriam ſeu veram, inter tractus Arminiacenſem & Condomenſem, Benehamiamque. Ibi olim fuere *Eluſates* & *Datii* populi.

Vaſio, *Vaiſon*, urbs Gall. in Provincia, ſub dom. Summi Pontificis, 8. leuc. ab Avenione in Cæc. uti 4. ab Auraſione, & 4. à Carpentoracte in Bor. *Forum Vocontiorum* Ciceroni dicitur Long. 26. 06. Lat. 43.45.

Vatajlica, inſ. in flu. Rheno, finitima Batavis & Friſiis, quæ eſt Diœceſis Trajectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis non procul à Tiberi ſupra molem Adriani, conterminus Janiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum. Mart. 1. 19.

Quid te, Tucca, juvat vetulo miſcere Falerno
In Vaticanis condita muſta cadis?

Ejuſmem. Juvenal. Sat. 6.

Et Vaticano fragiles de monte patellas.

Sic à *vaticiniis*, quæ ibi fiebant, dictus fuit, teſte Gellio, lib. 16. cap. 17. quem ſis conſule. Antepenultimam ſyllabam corripuit Horat. Carm. 1. Od. 20.

——*Simul & jocoſa*
Redderet laudes tibi Vaticani
Collis Imago.

Vatrenus, Plin. amnis qui Forum Cornelii alluit, ut Niger tradit. *Saterno* Leandro.

Vaucia, op. Germ. infer. in fin. Eburonum, apud Trajectum ſuperius, inde 2. leuc. in ort. *Valkenburg* Marliano. Aliis eſt *Hertzogenrode* op. inter Juliacum & Aquiſgranum, qui *Varucam* legendum volunt.

Vannia, vel *Vannia*, Ptol. op. Venetiæ, Inſubriæ finibus propinquum. Hodie *Levino* dici putatur.

Ubii, pop. Germ. infer. qui & Agrippinenſes, quorum extat adhuc pag. *Ubich* in territor. Juliacenſi, teſte Ortelio.

Ucraina, *Ukraine*, prov. Poloniæ, quæ ſic dicitur tanquam poſita in limite Moſcoviæ & Tartariæ min. Vocatur aliis Volhinia inferior, ſeu Palatinatus Kiovienſis, & in duas partes ſcinditur à Boryſthene flu. Habitabant in eo tractu Coſacci populi.

Vectis Ptol. *Vecta* Eutropio, inſ. Angliæ in mari Britannico, ab Hantoniæ Com. exiguo freto diviſa. Long. eſt 20. m. p. ab ort. in occ. Lat. vero. 12. & circuitus 60. circiter. Dividitur autem in duas partes, nempe in *Eaſt Medyne*, & *Weſt Medyne*; ejuſque primarium op. eſt Novus portus, olim Medena.

Vectones, pop. Hiſp. in Luſitaniâ, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, Plinio teſte. Luc. lib. 4.

Vectoneſque leves, , profugique à gente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Vedra, *Were*, teſte Camd. flu. Albionis in agro Dunelmenſi oriens, & in ortum fluens.

Vegeſatum, op. Belgii in fin. Eburonum ad Moſam, medium inter Leodium & Trajectum 2. leuc. *Weſes* Germanis, *Viſe* Gallis dicitur. Long. 27. 08. Lat. 50. 46.

Veges, Aſiæ pop. Mela.

Veii, colon. & urbs antiquiſſima Hetruriæ apud Tiberim, media fere inter urb. Romam & Feſcenniam 14. m. p. à Comero condita, & à Camillo longâ 10. annorum obſidione capta, & exciſa, an. U. C. 358. Fabiorum cæde memorabilis fuit hæc urbs. Ovid. Faſt. 2.

Hæc fuit illa dies in quâ Veientibus armis
Ter centum Fabii ter cecidere duo.

Pop. *Veientes*. Hinc *Veientanus*, ut *vinum Veientanum*, de quo Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campanâ ſolitus trullâ, vappamque profeſtis.

Martialis 3. 49.

Veientana mihi miſces, tibi Maſſica potas.

Et alibi:

Veientana tuam ſi bibas uva ſitim.

Velabrum, locus Romæ juxta Aventinum mont. *velis* obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Capteiveis:

Quaſi in Velabro olearii.

Horatius:

Cum ſcurris fartor, cum Velabro omne macellum.

Hinc *Velabrenſis*. Mart. 11. 53.

Et Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde *Velabrenſis caſeus*, qui in Velabro conficiebatur. Martialis 13. 32.

Non quemcunque focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ipſe ſapit.

Siquidem, teſtante Plin. 11. 42. *Fumus imbibitus auget gratiam caſei, qualis in ipſa urbe conficitur.* Varro à *vehendo* derivat, quòd cum Aventinus olim diſcluderetur paludibus à montibus reliquis, neceſſe eſſet eò navibus advehi. Unde *Velaturam facere* dicebantur, qui operam ſuam collocantes mercede ex vecturâ vivebant. Duplex autem fuiſſe *Velabrum* invenio, majus & minus. Varro: *Palus fuit in minori Velabro.* Unde quod ibi vehebantur lintribus, *Velabrum*, ut & illud majus, Propertius:

Qua Velabra ſuo ſtagnabant flumine, quaque
Nauta per urbanas velificabat aquas.

Tibullus quoque:

At quà Velabri regio patet, ire ſolebat
Exiguus pullâ per vada linter aquâ.

Velia, Lucaniæ op. in ſinu Pæſtano conditum à Phocenſibus, antea *Elea* dicta. Virgil. lib. 6.

——*Portuſque require Velinos.*

Horatius 1. 15.

Quæ ſit hyems Veliæ, quod cælum, Vala, Salerni.

Hinc *Velina tribus*. Horat.

——*Hic multum Fabiâ valet, ille Velinâ.*

Perſius:

Libertate opus eſt, non hâc, qua ut quiſque Velinâ
Publius emeruit.——

Vide Steph.

Velinus, lacus Sabinorum in Umbriæ confin. Virgil. l. 7.

Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Velitra, colon. & urbs Latii in viâ Appiâ, à Româ 20. m. p. in Eurum Privernum verſus diſtans. Sil. l. 8.

Setia, & è celebri miſerunt valle Velitræ.

Vellaunii, vel *Velauni*, pop. & urbs Aquitan. ad mont.

Cemmenum. Arvernis, Gabalis, & Ruthenis finitimi, quorum reg *Velay*, urbs vero *S. Flour*, teſte Jo. Poldo.

Vellaunodunum, op. Gall. Celt. quod Cænalis & Ortelius idem faciunt *Antiſſiodoro*. Anton. & *Autrico* Ptol. Alius eſt *Chaſteaulandon*, teſte Vigenero. Alius *Veron* apud Senones. Long. 24. 40. Lat. 46. 26.

Vellica, urbs Cantabrorum mediter. Ptol. *Victoria* Villanovano.

Velocaſſes, pop. Gall. Belg. in contin. Celticæ circa Sequanam flu. Plin. 4. 8. Hos putat Ferrarius eſſe *Baiocenſes* in Normandiâ, *Verocaſſes* autem circa Sequanam: Cæſar enim eos inter Caletes & Veromanduos recenſet.

Venafrum, civitas Campaniæ, oleis abundans. Horat. 2. Carm. Od. 6.

——*Viridique certat*
Bacca Venafro.

Mart. lib. 13. ep. 95.

Hoc tibi Campani ſudabis bacca Venafri.

Juvenal. Sat. 5.

Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Strabo lib. 5 Ἐνέλαβε δὲ καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὸ Ὀυέναφρον. Et alibi: Ὀυενάφρου ὅθεν τὸ κάλλιστον ἔλαιον ἡ μὲν ἐν ᾗ πόλις ἐφ' ὕψος κεῖται παραῤῥεῖ δὲ τὸ τοῦ λόφου ῥίζαν ὁ Ὀυουλτοῦρνος. Plin. 15. 2. de oleo: *Principatum in hoc quoque bono obtinuit Italia toto orbe, maxime agro Venafrano. Venafri* hodie dicitur Leandro. Long. 37. 58. Lat. 41. 35.

Venantodunum, i. e. *venatorum mons*, ut ſcribit Lelandus, qui hoc Angliæ op. ſic vocat, quod vulgò *Huntington* dicitur

Vendenis, op Myſiæ ſuper *Rawenic zen* Lazio.

Vendum, op. Japodum in Norici, Pannoniæ, Liburniæque, contin. *Windiſchnſratz* Lazio.

Venedi, *Venedæ* Ptol pop. Germ. Boreales quorum reg. *Finlande*, teſte Erbertino ad ſin. Venedicum, ad Suedicum regnum ſpectans.

Venedotia, *Gwinedhia* Lelando, reg. Albionis in Cambriâ, ad Bor. vulgò *Northwales*.

Venelli, Ptol. *Unelli*, pop. Gall. Celt. quos Jul. Cæſar inter civitates Armoricas Oceanum attingentes reponit. Ptol. autem eos locat inter Lexovios & Biduceſios.

Veneliocaſii, pop. Gall. juxta Sequanam flu. Ptol. *Verocaſſes* Cæſari. Vide *Velocaſſes*.

Veneria, inſ. vide *Venaria*. Fuit etiam cognomen Siccæ urbis in Africâ, & Nebriſſæ urbis in Hiſp Bæt. teſte Plin.

Veneris portus, op. oræ Liguſticæ cum arce contra portum Erycis Anton.

Veneti, *Vannes*, pop. & urbs Gall. Celt. inter civitates Armoricas. Alii in Italiâ, de quibus mox.

Venetia, reg. Italiæ maj. ab Addua flu. (quo ab Inſubriâ ad occ. ſeparatur) uſque ad Timavum flu. (quo ab Iſtris dividitur) protenſa, Pado ad merid. a Gall. Tog. diviſa, Alpibus vero Rhæticis & Juliis ad Arctos à Rhætia & Norico ſeparata, ſub ſe Carnos complectens: tametſi Ptol. Venetiam à Carnis diſtinguit. Pars occidua inter Adduam & Atheſin flu. *Lombardia* nominatur, ſeu ſub Longobardiâ continetur (Longobardia enim latius patet, Inſubres & alios pop. continens) inter Atheſin & Liquentiam flu. (qui Venetos dividit à Carnis) *Marca Treviſana* dicitur. Reliquum, in quo Carni & Forojulienſes ſunt, uſque ad Timavum *Friuli* & *La Patria* nominatur. Pop. *Venèti* ab *Henetis* pop. Paphlagoniæ in Aſia ſic dicti, & derivati, ut multi tradunt. Caput hujus reg. olim fuit *Aquileia*, nunc autem *Venetiæ*, urbs maxima inter ſtagna Hadriatica, poſt Aquileiæ excidium conſtructa ſuper palis in terrâ ſub aquâ defixis, & inſulis parvis cohærentibus, ut inter orbis miracula meritò adnumerari poſſit. Urbs libera, terrâ, marique longè dominans, *Venice* Anglis dicta. Actius Sannazarius;

Viderat Adriacis Venetam Neptunus in undis
Stare urbem & toto ponere jura mari:
Nunc mihi Tarpeias quantumvis Jupiter arces
Objice & illa tui mœnia Martis ait;
Sic pelago Tybrim præfers; Urbem aſpice utramque
Illam homines dices, hanc poſuiſſe Deos.

Quæ nos olim ita Græce reddidimus;

Ἀδριακοῖς Βενετῶν ἰδὼν ἐν ὕδασι Ποσειδῶν
Ἄστυ εἶναι, ἔλα θαλάσσῃ τε θεῖναι αἰεί,
Νῦν μοι Ταρπείας θὲς, Ζεῦ, ὄχθας, ἄκρας
Ἔστω καὶ αὐτὰ τοῦ τείχη Ἄρεος ἔφη·
Ὡς Τιβέριδα θάλασσαν προτίθης, πόλεας βλέπε δ' ἀμφω,
Τὴν ἀνέρας φήσεις, τὴν δ' ἐστῆσαι δὲ Θεούς.

Hinc *Venetus*. Sil. lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Propertius:

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Venetus lacus, *Cellerſee* Munſtero, & *Underſee* Scudo, lacus Sueviæ in Helvetiorum contin. Mela.

Venicnium, *Rameſhead*, teſte Camdeno, promont. Hiberniæ in orâ Bor. inter Boreum & Robogdium promont. Ubi populi *Venicnii*.

Venneſes, pop. Hiſp. Tar. Mela, quorum op. *Duegna* videtur Pineto.

Vennonæ, Anton op. Albionis in Angliâ inter Bennaventam 17. & Etocetum 18. m. p. Camdeno videtur eſſe *Highcroſs*, pag. agri Leiceſtrenſis non longè à *Bensford bridg* diſtans.

Vennones, *Venones* Plin *Vinnones* Ptol. op. Rhætiæ. Strabo quorum reg. *Vinſtgow*, & *Engadin* dici ſcribit Tſchudus. *Venuſta vallis* dicitur Luithprando.

Vennonetes, pop Rhætiæ Alpini in Italiæ confin. Plin. quorum reg. *Veltlin* Germanis dicitur.

Venta Belgarum, vulgò *Winchester* Anglicè, *Caer Gwent* Britannicè, *Wintanceſter* Saxonicè, urbs Albionis in Angliâ inter Londinium ad ort. 52. & Exon. ad occ. 90. m. p. à Saſisberiâ 20. ad ort. Item urbs Angliæ, &c. emporium præclarum ad oſtia Sabrinæ flu. quæ hodie *Briſtow* vocatur.

Venta Icenorum, quæ videtur *Venta Simenorum* Ptol. *Norwich*, teſte Priſæo, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali, à Londinio 80. m. p. in Eurum, in Norfolciâ regione.

Venta Silurum, Camdeno & Lhuydo *Caer Went* op. Walliæ Comit. Monumetenſ. Briſtolio adverſum in alterâ ripâ Sabrinæ non procul ab oſtiis Rhatoſtathybii fluvii.

Venuſia, Ptol. op. Apulorum Dauniorum, non procul à finib. Lucaniæ, Horatii patria, qui ideo *Venuſinus* dictus eſt. Sic enim ipſe Sat. 1. lib 2.

——*Sequor hunc Lucanus an Appulus, anceps,*
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.

Straboni Ὀυενουσία Plutarcho Βενουσία dicitur. Hodie *Venoſa*. Juven. Sat. 1.

Hæc ego non credam Venuſinâ digna Lucernâ?

Satyrâ Horatianâ.

Veragrans, pop. Gall. Narbon. inter Allobroges ad occ. & Sedunos ad ort. apud Rhodanum flu. quorum op. *Octadorus* Cæſari, nunc *Marsenach* dicitur.

Verbanus, lacus Gall. Ciſalp. Ticinum Alpibus defluentem accipiens & eundem in Padum tranſmittens. Hodie *Lago Maggiore* dicitur.

Verbigenus, pagus Helvetiorum in Celtas. Cæſar in Comment. *Orbe* hodie dicitur.

Verbinum, Anton. op. Gall. Belg. in Picardiâ in fin. Laudunenſium, hodie *Veroin*.

Vercellæ, urbs Libycorum in Inſubrum & Salaſſiorum confin. ad Seſſitem flu. etiam vulgò *Vercelli*. Ejus mem. Silius lib. 8.

Vercellæ, fuſciſque ferax Pollentia villi.

Vereſis, flu. Latii per agrum Præneſtinum, fluens. *Vereſto* Leandro, *Verde* aliis.

Veretum, op Salentinorum exciſum, à Leucâ 4. m. p. diſtans, Japygio promont. vicinum. *Uretum* apud Ptol. legitur à *Vereto* diverſum quod aliis eſt *Vano*, aliis *Oria*.

Vergæ, Liv. poſtea *Vergianum*, *Regiano* Barrio, op. Bruttiorum mediterraneum in Calabriâ citer. ad Iſaurum flu.

Vergellus, qui & *Gellus*, flu. Apuliæ apud Cannas fluens, quem Annibal ponte ex Romanorum interfectorum cadaveribus confecto trajecit. Is in Aufidum labitur, & *Fiume di Canne* nominatur.

Vergeminum, op. Gall. Ciſpad. ad ripas Ticini, *Viglebanum* Hermolao Barbaro.

Vergivium mare, ut Ptol. vel *Hibernicum*, ut aliis placet, mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor Uweridh* Britannis vocari ait Humfredus Lhuydus. *Canalem* vero *S. Georgii* vocant Angli & Galli.

Vergium, Liv. op. Hiſp. citer. in Catalaunia in fin. Ilergetum, nunc pagus. *Vierzo* Morali.

Vera, flu. Celtiberiæ. Vide *Verones*. Mart. 1. 49.

Stertilemque canum nivibus effractis ſacrum
Unda Veronem meneibus.

Verocaſſes, pop. Gall. Belg. juxta Sequanam incolentes, Caletibus finitimi, hodie *Vulxen*.

Verodunum, *Verdun*, urbs Gall. Belg. ad Moſam episc. Lotharingiæ in Campaniæ confin. ſub archiep. Treviranti. Long. 26. 46. Lat. 49 05.

Verolamium, Anton *Verulamium*, Tac. *Urolanium*, Ptol. hodie *Verulam*, urbs olim Albionis, nunc pagus Angliæ apud Tameſim flu. & op. S. Albani, inter Londinium ad ort. 21. & Oxonium ad occ. 30. m. p.

Veromandui, Gall. Belg. pop. Plin. 4. 17. vulgò *Vermandois*.

Verometum, *Burrow*, teſte Camdeno, op. olim Albionis, nunc pagus Angliæ in Leiceſtriâ com. eo loco qui hodie *Burrow hill* dicitur, inter Margidunum & Ratas 12. m p. à Lindo 40. m Auſtr. Londinum verſus.

Verona, colon. & urbs Cenomanorum Venetiæ, ad Atheſin

ſim flu. interluentem, urbs clariſſima, & maxima totius Venetiæ, ſi Venetias excipias, inter Ferrariam ad Euronot. & Tridentum in Circium 50. m. p. Hujus vocabulum, ut reliqua Italiæ Latino more Ptolemæo quoque refertur Οὐηρῶνα. Apud Strab. verò lib. 4. legitur Οὐήρων, lib. autem 5. Βήρων. Apud Procopium variè legitur in Gothicis: lib. 2. & 4. Βερώνη. lib. autem 3. ἀπὸ Βερώνης, quum lib. 4. ſit ἀμφὶ Βερώνην. Catulli patria fuit. Ovid. Am. 3. 14.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Mart. 10. 103.

Nec ſua plus debet tenuis Verona Catullo.

Idem lib. 14. ep. 195.

Tantum magna ſuo debet Verona Catullo
Quantum parva ſuo Mantua Virgilio.

Catullus ipſe Carm. 68.

Atque non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Cincnea ſuppoſita ſpecula;
Flavus quam molli percurrit flumine Mela:
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Βήρων Stephano dicitur. *Verona* altera, urbs Helvetiorum, *Bern*, ut aliquibus videtur. Pop. *Bernenſes* Plinio, qui tamen tam Veronam quam *Bernenſes* in Rhætis commemoret. Ferrarius.

Verones, pop. Hiſp. Tar. quos Vero flu. alluit Sil. l. 3.

At Veronum alas Balarus probat æquore aperto.

Verovíacum, *Werwyck*, pagus Belgii in Flandriâ ad Legiam flu.

Verovicum, *Warwick*, op. Angliæ Conventriæ finitimum, ab eâ 6. m. p. in Auſtr. recedens.

Veruca, op. Carnorum inter Natiſonem ac Timavum M. *Falcone*, teſte Leandro. Nigro autem Veruca longe hinc diſtat in agro Veronenſi ad Atheſim flu. *La Chiuſa* vulgò inter Veronam ac Tridentum. Eſt & *Veruca* arx firmiſſima in Gall. Subalp. ad Padi ripam contra Creſcentiam op. vulgò *Verra*.

Verulum, *Verulæ* Frontino, colon. & urbs Latii in Hernicis apud Coſam flu. media fere inter Anagniam & Soram. Pop. *Verulani*.

Vesbius, ſive *Veſvius*, & *Veſuvius*. Vide *Veſevus*.

Veſci, quod & *Faventia*, *Viſcis* Ptol. urbs Hiſp. Bæt. vulgò *Hueſca*, vel *Gueſca*.

Veſcianum, villa Campaniæ inter Capuam & Nolam in agro Veſciæ urb. extinctæ. Cic. A Livio memoratur inter Atellam & Veſuvium.

Veſeris, Liv. flu. Campaniæ apud mont. Veſuvium, fluens in Craterem ſinum.

Veſevus, qui & *Veſvius* & *Veſuvius*, mons Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præterquam in ſolo cacumine, ubi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem. Conſtat enim hunc montem ſæpius arſiſſe; nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium, naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecavit, quâ de re vide epiſtolam Plinii Junioris ad Corn. Tacitum. Galenus de Methodo medendi lib. 5. Ὃν λόφον ἐν τοῖς συγγράμμασιν οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ ἔτι νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσούβιον ὀνομάζουσι, τὸ δὲ ἔνδοξόν τε καὶ νῦν ὄνομα τῷ λόφῳ Βέσβιον. Primum quidem Romani fecere *Veſevus*. Lucret. lib. 6.

Qualis apud Cumas locus eſt, montemque Veſevum, &c.

Virgil. Γεωργικῶν 2.

Talem dives arat Capua, & vicina Veſevo
Ora jugo. ————

Val. Flaccus Ἀργοναυτικῶν 4.

Sic ubi prærupti tonuit cum forte Veſevi
Heſperiæ lethalis apex.

Silius Ital. lib. 12.

Monſtrantur Veſeva juga, atque in vertice ſummo
Depaſti flammis ſcopuli, fractuſque ruina
Mons circum, atque Ætnæ fatis certantia ſaxa.

Statius Sylv. 4. 8.

Tertia jam ſobolee procerum tibi nobile vulgus
Creſcit, & inſana ſolatur damna Veſevi.

Auſon. Idyl. 10.

Perque vaporiferi graditur vineta Veſevi.

Boetius lib. 1. Met. 4.

Nec ruptis quoties vagus caminis
Torquet fumificos Veſevus ignes.

At Græci videntur poſtea feciſſe Βέσβιος, i. e. *Vesbius*, ſive *Veſvius*; quos Romani etiam ſecuti ſunt. Columella lib. 10.

Fontibus & Stabiæ celebres & Veſvia rura.

Silius lib. 17.

Evomuit paſtos per ſecula Veſvius ignes.

Stat. Silv. 4. 4.

————*Fractas ubi Vesbius egerit iras*
Æmula Trinacriis volvens incendia flammis.

Mart. 4. 34.

Hic eſt Pampineis viridis modo Veſvius umbris.

Incendia ejus crebra fuere variis temporibus. Diodorus lib. 4. Ὠνομάσθη δὲ καὶ τὸ πεδίον τοῦτο Φλεγραῖον ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ παλαιοῦ ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος· καλεῖται δὲ ὁ τόπος Οὐεσούβιος. Naturam ejus deſcribit Strabo lib. 5. Ὑπέρκειται δὲ τῶν τόπων τούτων ὄρος τὸ Οὐεσούβιον, ἀγροῖς περιοικούμενον παγκάλοις, πλὴν τῆς κορυφῆς, αὕτη δ' ἐπίπεδος μὲν πολὺ μέρος ἐστὶν, ἄκαρπος δ' ὅλη. Xiphilinus ex Dione. Καὶ αὐτὸ τὸ μὲν ἄκρον καὶ δένδρα καὶ ἀμπέλους πολλὰς ἔχει, ὁ δὲ κύκλος ἀνεῖται τῷ πυρὶ, καὶ ἀναδίδωσι τῆς μὲν ἡμέρας καπνὸν, τῆς δὲ νυκτὸς φλόγα. Vide Sen. Nat. Qu. l. 6. c. 2.

Veſontio, *Viſontium* Ptol. *Biſuntio* Amm. quæ & Chryſópolis in lib. concil. *Bezanſon*, urbs maxima Sequanorum & metrop. Burgundiæ comitatûs ad Dubim flu. circumfluentem, emporium & urbs libera. Long. 27. 15. Lat. 46. 58.

Veſpaſiæ, pagus Umbriæ in monte juxta fines Sabinorum, a Nurſiâ 6. m. p. Spoletium verſus; unde nomen *Veſpaſiano* Imp. Suet.

Veſtini, pop. Italiæ Sabinis & Picentibus vicini. Plin. 3. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart. 13. 31.

Si ſine carne voles jentacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Vide Suidam in Βεστῖνοι.

Veſulus, mons Liguriæ juxta Alpes, inter cæteros clariſſimus ex cujus radicibus Padus erumpit. Plin. 3. 19. Virgil. Æn. 10.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinifer annos
Defendit. ————

Hodie *Monviſo*.

Veſuna, Petrocoriorum urbs in Aquitaniâ. *Perigort* Villanovano.

Veſuvius, vide *Veſevus*. Hinc *Veſuvinus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Ructaſſent dites Veſuvina incendia Locros.

Vetera Caſtra, urbs Germ. infer. apud Rhenum. *Santen* Pyramio. *Berk* vero Simlero. Item op. Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, inter Ratisbonam ad occ. & Straubingam ad ort. 3. leuc. *Pfeter* Simlero.

Vettionenſes, & *Vettonenſes* pop. Umbriæ, quorum op. *Biſtonia*, qu. *Vettonium*, inter Mevaniam & Peruſiam.

Vettones, *Vetones*, vel *Vectones*, pop. Luſitaniæ, teſte Plin. 25. 8. qui herbam Betonicam invenerunt; horum reg. *Vettonia* Prudentio, hodie *Extremadura*. Luc. l. 4. *Vectoneſque leves*, &c. Vide Caſaub. in Strab. pag. 49. edit. Gener.

Vetulonia, *Vetulonium* Ptol. op. olim Hetruriæ apud Populonium, hodie *Vetulia*, ubi *ſylva Vetulonia*. Pop. *Vetulonii* Plin. Erat & *Vetulonia* apud *Viterbium*. Sil. l. 8.

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

Ufens, flu. juxta Tarracinam per paludes Pomptinas fluens. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidu ſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare volvitur Ufens.

Unde Claud. de Prob. Olybr. conſulatu:

————*Tarduſque ſuis erroribus Ufens.*

Silius lib. 8.

————————*Et atro*
Liventes cœno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Hic flu. antiquiſſimis Romanis *Ouſens* dicebatur. Ennius:

Privernus Ouſentina venit, fluvioque Ouſente.

Sed & aliâ Diphthongo etiam dicebatur *Auſens*; unde vulgare ei hodieque vocabulum *Auſente*. Cluver. Item Æquicolarum dux, qui cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, à Gya Trojano eſt interfectus. Ejus mem. Virg. ubi ſupra:

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ
Ufens, inſignem fama & felicibus armis.

Uffugum, Brutiorum civitas Liv. *M. Alto*, teſte Barrio.

Viadus, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, longoque tractu per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam in mare Balticum fluens, *Oder* Althamero.

Viana, *Weiſſenborn* Lazio, op. Rhætiæ in Sueviâ, ab Ulmâ 2. leuc. in Auſt. ab Auguſta Vindelicorum 8. in Corum. Sed alibi eidem Lazio eſt *Vortſperg*, op. parvum ſeu pag. ejuſdem tractus. Simlero autem eſt *Wangen* op. ejuſdem Sueviæ inter Lindavium & Memingam. *Viana* autem apud Plin. urbs eſt Norici, & *Wien* urbs Auſtriæ caput putatur; licet Vienna Auſtriæ in Pannon. ſup. cenſeatur.

Vibali, pop. Hiſp. Tar. quorum locus *Formilen* Pineto & Moletio dicitur.

Vibers Plinii, eoſdem apud eundem *Juberos* vocari putat Simlerus in ſuo Valeſii libello, etſi Gelenius, ut idem ait, pro *Juberis Viberos*, ubi de Auguſti tropæo mentio fit, ſubſtituerit.

Vibiſcum,

Vibiſcum, op. Gall. in fin. Sedunorum ad lacum Lemannum. *Vivis* hodie.

Vibo, ſeu *Vibon*, urbs olim, nunc caſtrum Brutiorum in orâ ſinus Vibonenſis, *Hippo* Melæ, & *Hipponium* Straboni dicitur. Long. 40. 08. Lat. 38. 39

Vicenta, Ptol. *Vicetia* Plin. *Vicentia* Tacito, *Vincentia* poſterioribus, urbs Venetiæ inter Veronam ad occ. 30. & Patavium in ort. 18. m p. vulgò *Vicenza*.

Vicenumum, vel *Vicefimum* & *Vicenſimum*, *Trebiſari* Barrio, op. M. Græciæ in Calabriâ citer. apud ſin. Tarentinum, inter Thurios & Heracleam.

Victoria, urbs Mauritan. Cæſar. mediter. *Agobel* Marmolio. Item urbs Hiſp. Tar. in Cantabris. Item urbs Albionis in Damniis Ptol.

Victoriacum, op. Gall geminum: Unum in finibus Cenomannorum in Britanniæ min. confin. Alterum in Campaniâ ad Matronam flu.

Victoriæ, Juliobrigenſium portus, *S. Vincent*, ut videtur, op & port. Hiſp. Tar. in orâ Cantabricâ.

Victoria mons, op Hiſp. Tar. ſeu pagus in Catalauniâ apud Iberum fluvium, circa Dertuſam urb. *Monzia* Floriano.

Vicus Italicus, Sclavoniæ caput, *Zagrabia*, Bonfinio authore.

Vicus Valerius, vel Varronis, op. Sabinorum apud Anienem flu *Villa Varronis* Tullio. Hodie *Vicovaro*.

Vidrus, flu. Germ. *Scbwart Watter* Junio, *Groeninger Diep* Becano, apud Groningam urb Friſiæ fluens, Althamero *Vecht*, ex Weſtphaliâ in Flevum ſin. inter Friſiam & Tranſiſalanam ad Gelmudam op. influens

Vidua, *Crodagh* Camdeno, flu. Hiberniæ per oram Borealem in Oceanum inter Venicnium promont. & Argitam flu. decurrens.

Vienna, Auſtriæ metropolis, urbs inclyta, & omnium urbium quas Danubius fulcinet, & ædium magnificentiâ, & rerum copiâ, clariſſima, *Viana* Plinio, teſte Hermolao. Auſonius in catalog. urbium:

Accolæ Alpinis opulenta Vienna colonis.

Olim vicus tantum fuit, poſtea vero in formam civitatis redacta eſt, & Colonia tum vetuſtate, tum dignitate clara, Vitellii principatu ob iram Lugdunenſium fere everſa. Stephanus ab urbe Cretæ ejuſdem denominationis adpellatam refert. Advertat lector mendoſè ſcribi apud eundem Steph. Viennam eſſe civitatem Galilææ juxta flu. Rhodam: cum pro ὁπὸ τ῀ Ῥόδου ποτ. τῆς Γαλιλαίας leg ſit, ἐπὶ τ῀ Ῥοδανοῦ ποτ. τ῀ Γαλατίας. Laudatur a Val. Martiale tanquam librorum ſuorum ſtudioſa:

Fertur habere meos, ſi vera eſt fama, libellos
Inter delicias pulcra Vienna ſuas.

Long. 39. 10. Lat. 48. 22. Eſt & *Vienna* illuſtris Gall. Narb. urbs Melæ lib. 2. *Vienne en Dauphine* vulgò *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Paradinus. Long. 26. 00. Lat. 45. 00.

Vigornia, *Worceſter*, urbs Angliæ inter Warvicum ad ort. fere & Herefordiam ad occ. 30. m. p. ad Sabrinam fluvium. Vide *Wigornia*.

Villa, op, Maurit. Cæſar. maritimum inter Lanigarum & Altaum.

Villa Cæſarum, flu. Tiberi impoſita juxta nonum lapidem in viâ Flaminiâ, quæ ob id vocatur *Ad Gallinas*. Sic Plin. 5. 30.

Villa Fauſtini, op. Albionis in Angliâ, vulgò *S. Edmundsbury*, teſte Talboto.

Villa Caninii Rufi apud Plin. Jun. in Epiſt. in orâ Latii, lacus erat apud Comum.

Villa Marii, *Marino*, op. ſeu caſtrum hodie Latii in colle in viâ Appiâ medio itinere inter urb. Romam & Velitras 10. m. p.

Villa Mariana, quoque op. Latii apud Præneſte, inde 5. m. p. Labicum verſus.

Villa P. Valerii, Cic. *La Motta*, teſte Gabr. Barrio, pag. Brutiorum in Calab. ulter.

Vilna, urbs Samogitiæ, Lithuaniæ caput & metropolis in regn. Polonico, vulgò *Wilde*. Long. 49. 50. Lat 55. 10.

Vilumbri, Umbriæ pop. orientales. Ptol. Horum caput eſt *Spoletium*.

Viminalis collis dictus eſt Romæ quod ibi *Viminum* ſylva fuerit: vel à Jove *Viminco* quòd ibi ejus aræ ſint. Inde *Viminalis via* quæ ad collem illum ducit.

Viminatium, Myſiæ ſup. op. Ptol. *Vidino* Nigro. Item urbs Hiſp. in Vaccæis. Anton. Item pagus Gall. Celt. ad Rhodanum flu, & Lugdunum urb. Æl. Spart. *Vimy* Paradino.

Vincentia, vide *Vicentia*.

Vindelici, pop. Rhætis vicini, inter Alpinas gentes. Plin. 30. 20. reg. eorum *Vindelicia*, cujus nomen adhuc durat in tractu qui *Linczgow*, teſte Tſchudo, nominatur. Cæterum reg. hæc vulgò *Beyern*, & Italis *Baviera* dici poteſt, teſte Aventino. Nomen habet à *Vinda* & *Lico* flu. Horum mem. Horatius:

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem & Vindelici.

Claud. de Vict. Stilic.

Vindelicos ſaltus & Norica rura tenebant.

Vindelis, Anton. *Portland* Camdeno, inſ. maris Britannici inter Albionem (cui proprior eſt) & Galliam à Vecti inſ. 10. leuc. in occid.

Vinderius, flu. Hiberniæ in orâ orientali inter Iſamnium & Rhobogdium promontoria. *The Bay of Knocfergus* Camdeno.

Vindeſorium, op. Albionis in Angliâ ad Tameſim flu. à Londinio 20. m. p. in occ. ubi Aureæ periſcelidis Equites inaugurari ſolent, vulgò *Windeſore*.

Vindinum, *Vindecinum* Fortun. urbs Gall. Celt. non obſcura, & ducatus in Belſia reg. à Carnutibus 24. leuc. in occ. Turones verſus. Vulgò *Vendoſme*.

Vindius, *Edulius*, *Egdubeda*, *Orteſpeda*, Hiſp. Tar. inſignes montes ſunt. Ptol. lib. 2. cap. 6. vulgò *M. d' Oca & de Aſturia*.

Vindobona, eadem quæ *Vienna*.

Vindogladia, *Wimburn*, Camdeno, op. Angliæ inter Sorviodunum 12. & Dumovariam 9. m. p. Anton.

Vindolana, op. Albionis in Anglia ad Vallum in Northumbrii, *Winchester in the Wall*, vel *Old Winchester*, teſte Camdeno.

Vindomagus, Gall Narbon. urbs Ptol. *S. Tibere*. Poldo.

Vindomora, op. Albionis in Angliâ inter Vallum 29. & Cataractonum 40. m p. in Northumbria. *Wallſend* Camdeno.

Vindomus, vel *Vindonus*, aut *Vindonum*, op. Albionis in Anglia, inter Calevam 15, & Ventam Belgarum in occ. 21. m p. *Silceſter* Camdeno.

Vindoniſſa, urbs olim, nunc pag Helvetiorum, à Conſtantiâ 6. leuc. in ort. proximus Badæ, inter Tigurum & Baſileam *Windiſch* Rhenano.

Vingenna, vel *Vigenna*, Gall. flu. qui ſe in Ligerim exonerat. Hodie *Vienne*.

Vinius, flu. Samnii apud Caſinum decurrens, atque in Lirim influens. Varro. *Fiume di S. Germano*, teſte Sanfelicio.

Vinovium, op. Albionis in Angliâ, inter Vallum & Cataractonum 22. m. p. Anton. Camdeno eſt *Binchester*, op. agri Dunelmenſis, quod alio nomine *Vicomia* nominatur.

Vintimilium, Varro, urbs Liguriæ in orâ ſub Genuenſi rep inter Albingaunam ad ort. 40. & Nicæam ad occ. 17. m p.

Vintium, *Venza*, urbs Liguriæ in Alpibus maritimis in Provinciâ, à Nicæâ 4. leuc. in Bor.

Violaſcenſis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore vocatus eſt. Sidon. lib. 2. ep. Ubi *Vialvaſcenſis* legit. Jo. Savaro, quem vide p. 169. edit. Pariſ. 1599.

Vipitenum, op. Rhætiæ in Com. Tirolenſi inter Oenipontem & Briximum, *Stertzangen* Simlero. Alius eſt *Lug*, pag. inter Oenipontem & Stertzingum 3. leuc.

Virgao, Hiſp. Bæt. op. inter Cordubam & Iliturgim. Anton.

Virgi, urbs Hiſp. Tar. in orâ Baſtetanorum litorali, in confin. regni Murcienſis, & Granatenſis. *Vera*, vel *Bera* Cluſio Inde *ſinus Virgitanus*, *Golfo di Cartajena*.

Virginia, reg. Americæ Septentr. Anglis ſubdita, ab Eliſab. regina ita dicta. Ejus urbs primaria Jacobipolis, *James-Town* ad fl. Pauhatanum ſeu Jacobæum.

Virgium, & *Voragium* Latinis dicitur Liguriæ op. quod vulgò *Voragine* vocari, auctores ſunt Blond. & Leander.

Viribalium, Corſicæ op. Ptol. *Capo d' Aiazzo* Leandro.

Viroconium, op. Angliæ in Com. Salopienſi. *Wroxceſter* Camdeno. Alii *Vigorniam* eſſe volunt, vulgò *Worceſter*.

Virodunum, op. Sequanorum, vulgò *Verdun*. Vide *Verodunum*.

Viroveſca, *Burveſca* Ptol. op. Hiſp. Tar. in Caſtellâ ult. hodie *Brevieſca*.

Viroviacum, vide *Veroviacum*.

Virtingi, ſeu *Virtingi*, pop. Germ. in Sueviâ trans Danubium, ab Aureliano Imp. devicti. Trebel. Pollio. Hodiè *Wirtembergenſes*, teſte B. Rhenano.

Virucinates, pop. Vindeliciæ in Bavariâ. Hodie *Friſingenſes* inter Ambram & Iſaram flu. teſte Simlero.

Virunum, Ptol. op. Norici in Carinthiâ, *Frieſach*, Lazio, *Bruneck* vero Simlero, op. Norici in Comitatu Tirolenſi.

Viſio, op. ſeu pag. Gall. Narbon. in Allobrogibus & Sabaudiâ. Anton. *Vignonnet* Paradino.

Viſontium, vel *Viſontum*, op. olim, nunc pag. Pannon. ſuper. in Hungariâ, apud Capronizam promont. *Vibicio* Lazio. Item urbs Hiſp. Tar. in Pelendonibus, *Viſeo* Villanovano.

Viſtula, flu. antiquiſſimus Germ. Sarmatiæque ad mare Suevicum terminus, antequam Ae lu, Germanica gens in Venedorum agros tranſiverant; hodie *Weiſſel*. Antiquis Græcorum Romanorumque auctoribus variè ſcribitur. Nam Plinio ac Solino, *Viſtula* & *Viſtulla* dicitur Ptolemæo Οὐιστοῦλας Plinio etiam eſt *Viſtulus*. Apud eundem 4 13 *Iſtula* Melæ *Viſula* eſt, & Marcellino *Biſula*, quæ Græcè ſcribebatur Βίσουλας. Vide Cluver de Ant Germ l. 3. p. 717.

Viſurgis, flu. ingens Germ ex Meliboco monte in Franconiâ oriens, ac inter Haſſiam ad occ Thuringiam ad ort. Weſtphaliam ad Auſtr. & Saxoniam ad Bor in Oceanum Germ. ſe exonerans. Straboni Βίσουργις; apud Ptol. vero in deſcriptione Germanici litoris eſt genitivus caſus Οὐισούργιος. At rectius poſtea, in recenſione populorum Germaniæ, idem caſus τοῦ Οὐισούργιος. Dioni dicitur Οὐισούργιος. Hodie *Weſer* vocatur. Viſurgis inquit Lipſius, mutuâ Romanorum Germanorumque clade nobilis amnis, cui famam præcipuè Tacitus dedit, & ipſe Tacito (mirum fatum) vitam. Nam 5 primores Annalium libri inventi Corbeiæ, quod monaſterium Viſurgim eſt.

Vitæ, Germ. pop apud Bedam, de quorum origine ſunt, ut ipſe ait, *Cantuarii* & *Vectuarii*, h. e. qui *Vectim* inſ & tractum è regione in continenti habitant. *Ibiti* a nonnullis vocantur, ut ſcribit Alex. Nevyllius.

Vitemberga, urbs Germ. vulgò dicta. Ptol. *Calegia.*

Viterbium, urbs Hetruriæ ad mont. Cimini radices prius *Vetulonia*. teſte Platinâ. Hodie *Viterbo*. Volaterranus putat fuiſſe *Longulam* Livii Hermolaus ſcribit Ptolemæi *Elbii vicum* dici.

Vitis, *Montone* Leandro, *Rocone* alius, & apud Ravennam *Aquedotto*, flu Gall. Togatæ ex Apen. mont. per Æmiliam viam, viam ſecans Æmiliam. apud forum Livii, in mare Hadriaticum apud Ravennam labens.

Vitodurum, op Helvetiorum, medium ferè inter Conſtantiam urb. Sueviæ, & Tigurum urbem Helveticam, *Winterthur*, teſte Scudo.

Vituli inſula, *Selſey*, teſte Camdeno, inſ. Albionis Angliæ adjacens.

Vivario, vel *Vivarium*, olim *Alba Auguſta Helviorum*. Hodie *Viviers*, teſte Jo Poldo urbs Gall. Vivarienſis tractûs caput in Occitania, ad Rhodanum flu. in planitie è reg Delphinatûs, 3. leuc. ſupra Pontem S. Spiritûs in bor. Long. 25. 30. Lat. 43. 49.

Uladiſlavia, urbs Poloniæ maj. ad Viſtulam flu. 15. leuc. à Gneſna, med inter Poloſcam in Eur & Thorunium in Circium 5. leuc. utrinque diſtans, & 22. infra Warſaviam.

Ulma, *Ulm*, urbs Germ. in Sueviâ, munita, Imperialis & libera, ad Danubium flu. ubi recipit. Ilarum in lim. Vindeliciæ; 10. mill. Germ. ab Auguſta Vindelicorum in occ. 15. à Conſtantiâ in Cæc. 25. ab Argentinâ in ort. uti 12. a Tubingâ. Long. 32. 00. Lat. 48. 16.

Ulmetum, *Elmeſly*, locus in Angliâ. Camd.

Ulmi, op. Pannon. inter. in Hungariâ. *Ileſſi* Lazio. *Ilez* Simlero.

Ulmus, pagus Myſiæ ſuper. à Naiſſo urbe 19. m. p. in ort. Sardicam verſus.

Ulpia Trajana. Vide *Zarmeſegethuſa.*

Ulpia, Legio 30. op. Germ. inf. apud Rhenum. *Alpen* Mercatori.

Ulpianum, geminum: unum Myſiæ ſuper. in Dardaniâ apud Macedon. confin. olim urbs epiſcopalis, & *Juſtiniana ſecunda* appellata; nunc Lat. rec. *Villa Procopiana*, teſte Lazio, proxima Scupi, inde ad 12. m. p. in occ. Alterum op. *Daciæ*, *Pyrathi*, teſte Lazio, apud Albam Juliam in Tranſylvaniâ Alius eſt ipſa Alba Julia.

Ultonia Ulſter, una ex quatuor Hiberniæ partibus ad Hyperboreum mare protenſa, & hinc Buinda flu. à Lageniâ, illinc Erno lacu & Bannâ flu. a Conachtiâ ſecluſa. Regio eſt ampla, ſed multis lacubus & ſtagnis (*Boggs* vocant) interfuſa. In eâ 10. ſunt Com. nempe Lugenſ. Dunenſ. Antrimenſ. Armachanus, Monaghanus, Cavanenſ. Fermanaghenſ. Dungalenſ. & Colranenſ. qui duplex eſt, nempe infer. & ſuper. Ibi olim fuere Darnii, Erdini, Rhobogdii, Venicnii & Voluntii. Ejus autem præcipuæ urb. ſunt Dunum, Armacha, & Rupes Ferguſii.

Ulubræ, op. Latii apud Velitras urb. ubi Auguſtus Cæſar educatus eſt. Juvenal Sat. 10.

Frangere pannoſus vacuis Ædilis Ulubris.

Horat 1. ep. 11.

——— Quod petis hic eſt,
Eſt Ulubris, animus ſi te non deficit æquus.

Ulyſſea, Hiſp Bæt. locus, in quo Minervæ fanum. Super Abdaram in Montanis eſt Straboni.

Ulyſſippo, *Oliſſippo* Plin. *Oliosippon* Ptol. vulgò *Lisbon*, urbs Hiſp. Luſitaniæ caput, ſeu conventus juridicus & regia, archiep. & emporio clariſſima, omniumque urb. univ. Hiſpaniæ max. 7. collibus impoſita. ad Tagum flu. haud procul ab orâ occiduâ, diſtans a Toleto 83 & ab Hiſpali 6. leuc. in occ Ab *Ulyſſe* condita nomen habet, teſt. Plin. cum Solino. Long 11. 00. Lat. 38. 50.

Ulyſſis portus, *Odyſſea* Ptol. portus olim Siciliæ in orâ ad ort. apud Engyum, nunc lapidibus ab Ætnâ monte oppletus. *S Giovanni di Decastra* Fazello. Aliis eſt *Porto di Laguna*, inter Tauromiuium 10. & Catanam 20 m p.

Umbria, etiam vulgò *l'Umbria*, reg. Italiæ ampla, Apen. monte diviſa, inter Etruriam ad occ Tiberi diſcreta, & Sabiniam ac Picenum ad ort Nare flu. ad merid. terminata, mari Adriatico ad bor. *Ombria* olim dicta, teſte Plin qu ab *imbribus*, vel ab *Umbrone* flu. teſte eodem Plin. Urbes *Narnia*, *Interamna*, *Fulginium*, *Nuceria*, *Aſſiſium*, *Eugubium*, *Tifernum*, *Tudertum*, *Ameria*, & *Spoletium*, a quo nunc ea reg. *Ducatus Spoletinus* dicitur, & hæ ſunt Ciſappenninæ. Tranſappenninæ vero *Urbinum*, *Piſaurum*, *Fanum*, *Senogalliæ*, *Forum Sempronii* & *Callium*. Pop. *Umbri*, ut Græcu Polybio ac Lycophroni Ὄμβροι, à reliquis autem Græcis ſcriptoribus Ὀμβρικοὶ dicuntur. Patria ſuit Propertii poetæ. Sic enim ipſe l 1. el. 22.

Proxima ſuppoſito contingens Umbria campo
Me genuit terris fertilis uberibus.

Vide Cluverum.

Umbro, flu Hetruriæ, inter Senam & Aretium oriens, in Auſtrumque fluens, apud Roſetum urb. quam alluit, mari Tyrrheno exceptus Rutilius lib 1.

Tangimus Umbronem: non eſt ignobile flumen.

Item op. Hetruriæ in monte *S Quirico* Annio in Senenſi territorio.

Una, Maurit Ting flu. Ptol. *Sus*, teſte Marmolio.

Undalus, op. Gall. Narb. ad Rhod. flu ubi Sulgas flu. confluit, *Ponte de la Sorgue* Paradino. Vel S. *Remy* pagus, teſte Jo. Poldo. Vel *Port de Traille*, teſte Scal. non procul ab Avenione.

Unelli, pop ſunt inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgò *Le pays du Perche.*

Uni, qui & *Unni*, vel *Hunni* pleriſque, pop. Germ. qui *Thunni* Euſtathio dici videntur, qui ex Septentr. profecti, Italiam, & Galliam oppreſſere. Hi *Avaros* etiam apud Eginarthum, *Onogari* Agathiæ, unde nunc *Hungari*. *Unni* vero apud Dionyſ. ſunt pop. Scythiæ Caſpiis & Albanis finitimi. Sic enim ille verſ. 730.

Οὖννοι δ' ἑξείης, ἐπὶ δ' αὐτοῖς Κάσπιοι ἄνδρες,
Ἀλβανοί τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρήιοι.

Ubi fis conſule Montanum.

Voberca, ſive *Voberta*, op. Hiſp. Tar in fin. Celtiberorum, *Bobierca*, vel *Bubierca* Varrerio. Ejus mem. Mart 149.

Præſtabit illic ipſa figendas prope
Voberta prandenti feras.

Vobrix, Maurit. Ting. op Ptol *Lamta* Marmolio.

Vocates, pop. Aquitan quos Marlianus perperam cum *Vaſatibus* confundit, quorum op hodie *Vique* dicitur; Licet Vigenereus velit horum tractum eſſe *Bigorre.*

Vocetus, mons in Helvetiis, Tacitus. *Botsberg* Scudo; Aliis eſt *Wichen* in Helvetiâ apud Arburgum.

Vocontia, vel *Vocuntia*, pop. Gall. Narbon. quorum reg. in Delphinatu *Val de Vijo*, teſte Pineto, nominatur. Silius lib 3.

Jam faciles campos, jam rura Vocuntia carpit.

Vogeſus, mons Gall Belg Sequanos & Lingones dividens à Mediomatricibus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucan. lib. 1.

Caſtraque quæ Vogeſi curvam ſuper ardua rupem
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

A Gallis *Eſtay*, a Germ. vero *Auff der Stay* appellatur.

Volaterra, colon & urbs antiquiſſima Etruriæ in monte ad Cæcinam flu. hodie *Volterra*. Volaterranus hinc oriundus, tradit eam aliquando a Pannonibus everſam, ſed paucis poſt annis ob Othone 1. Imp. reſtitutam, & ſuo nomine *Othonianam*, ſed a poſteris corruptè *Antonianam* appellatam. Perſii poetæ patria fuit. Hinc *Volaterrana Vada*, quæ ab urbe 8. m. p. diſtant. Long 33. 40. Lat. 42. 46.

Volcæ, vel *Volgæ*, pop Gall. Narbon. ultra Rhod. flu. quorum reg *Languedoc* dicitur Sil. lib. 8.

——— Per . . . . . ta rura
Volcarum populatur iter.

Volcææ, paludes Pannon. ſup. in Hungariâ. Dio. *Balaton*, & *Flatſee* Bonfinio.

Vollinia, prov. regni Polon. & pars Magni Ducatûs Lithuaniæ, extenditur ab ort. in occ. 450. m. p. Latitudo autem ejus eſt tantum 100. m. p. Terminatur à Sept Lithuaniâ propriâ & Poleſiâ prov. ab Orient. Moſcovia & à Merid. Podoliâ.

Voliba Ptol *Falemouth*, ſeu *Volemouth* Camdeno, portus Albionis in orâ Auſtr. Cornubiæ, ab Exoniâ urb. 60. m. p in occ.

Volſci, vel *Volci*, pop. Latii ultra Circeios. Plin 3. 5. Virg. Geo. 2

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcoſque verutos.

Græcis auctoribus dicuntur, Scylaci Ὀλσκοὶ, Dionyſio atque Diodoro Οὐολοῦσκοι, Straboni & aliis poſt eum Οὐολσκοί.

Volſinienſis lacus, *Vulſinienſis* Columellæ, *Buſinus* Procopio & Agathiæ, lacus Hetruriæ ingens, & fere rotundus, circuitu 30. m p piſcoſus. In eo inſ. eſt parva, ubi Farneſiorum ſepultura, & ubi Amalaſuntha regina Athalarici Gothorum regis mater impiè occiſa eſt.

Volſinium, Ptol *Volſinii*, Strab. & Liv. Tuſcorum urbs; hodie *Bolſena*. Juven. Sat. 3

Aut poſitis nemoroſa inter juga Volſiniis, aut
Simplicibus Gabiis, aut proni Tiburis arce.

Long. 35. 18. Lat 42. 20.

Voltumnæ Fanum, locus Etruriæ apud Ciminum mont. ubi nunc *Viterbium*, teſte Annio Alii *Maſſam* eſſe velint in Sunenſi territorio

Volubilis, vide *Fezza*.

Voluntii, Hiberniæ pop Ptol. quorum op. Voluntium, vulgò *Arglas*, in orâ Lageniæ, ab Armachâ 12. m p. in ort.

Vomanus Piceni flu. cujus mem. Silius lib. 8.

——*Statque humectata Vomano*
Adria.

Voreda, urbs olim, nunc pag. Albionis in Angliâ ad Carleolum urb. *Old Peurith* Camdeno

Uplandia, prov. regni Sueciæ in Suevoniâ, ubi urb. Upſala & Holmia regni cap. Terminatur à Sept. Geſtricia, ab ort. mari Baltico, ab occ. Weſtmanniâ, & à merid. Sudermanniâ.

Upſala, ſive *Upſalia*, vulgò *Upſal*, urbs Scandinaviæ archiep. & metropolis Suediæ, ſive Sueciæ ab Eugenio 4. Pont. Max. erecta, olim regia ab Holmiâ regiâ 7. leuc in bor. recedens. Long 44. 15. Lat. 60. 05.

Ur Chaldæorum, *Orche* Strab *Orchoe* Ptol. reg. ſub Babyloniâ, Abrahami Patriarchæ patria.

Vratiſlavia. *Breſlaw*, urbs Germ. Sileſiæ primaria, 20. mill. à Gorlitâ in ort. 35. à Cracoviâ in Circium. Long. 39. 20. Lat 51. 10.

Urbicua, Hiſp urbs. Liv. Hodie *Arbecba* Beutero & Cluſio dicitur.

Urbicus, Hiſp flu. apud Auguſtam Aſturicam fluens. *Orbego* Morali.

Urbinum, Italiæ op. in Umbriâ Pop. *Urbinates*. Plin. 3. 14. Long. 36. 02. Lat 43. 35.

Urbs vetus, hodie dicitur ea pars Holſatiæ quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Brameſia*, & Wandali *Stargard* vocant. Crantzius. Long. 33. 10. Lat. 55. 06.

Urbs, Liguriæ flu. Claud. de bell. Get.

Perveniſ ad fluvium mox cognominis Urbem.

Urba, vel *Orba*, hodie vocari credit Ortelius a Tanaro amne qui in Padum defertur.

Urgella, Vaſæo dicitur Arragoniæ urbs in Hiſp Tarraconenſi, quæ hodie *Urgel* vocatur; Ilergetum urbem eam dicit Florianus. Long 22. 45. Lat. 43. 21.

Urgenum, Strab. *Enargium* Anton. *Ernaginum* Ptol. op. Gall. Narbon. in Provinciâ *Orgon* Dalechampio.

Urgi, Sarmatiæ gens inter Iſtrum & Boryſthenem. Strab.

Urgia, cognominatum *Caſtrum Julium*, op. Gaditani conventûs. Plin. 3. 1. *Oriam* Strabonis eſſe putat Hermolaus. Villanovanus vero *Vesam* Ptolemæi.

Urgo, Plin. *Orgon* Steph. *Gorgon* Rutilio, inſ. parva maris Tyrrheni in Liguſtici confin. ſub Genuenſibus, inter Portum Liburnum & Corſicam

Uria, Strab urbs Iapygiæ inter Brunduſium & Tarentum. *Orra* hodie Item M Græciæ op. apud oram Calab. ulter. in territor. Locrenſi Varro. *Condoiani* vulgò.

Urſo, & *Genua Urbanorum*, teſte Plinio *Urſao* A. Hirtio, *Orſona* Appiano, *Oſſuna* Morali, op. præclarum & Academia Hiſp Bæt. in Vandalitiâ. Long. 37. 40. Lat. 48. 13

Urticini, pop Piceni. Plin quorum op. exciſum hodie *Orvezzano* dicitur.

Urunca, op. Germ ſup. in Alſatiâ, *Enſiſheim* Simlero.

Urus, *Ouſe*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Angliâ per Eboracum urb. fluens, ac in Abrum, ſive Humbrum influens.

Uſadium, Maur. Ting promont. in orâ maris Atlantici. Ptol. *Capo di Alguer* Marmolio.

Uſbium, op Norici ad Danubium in Auſtriâ. *Ips* hodie, teſte Lazio. Long. 30. 30. Lat. 36. 50.

Uſcenum, Ptol. op Jazygum ad Granuam flu. in Hung. Tranſdanubianâ Strigonio finitimum. *Perſenburg* Moletio.

Uſcudama, urbs Thraciæ, poſtea *Hadrianopolis*, Ammianus Marcellinus.

Uſedomia, *Uſedom*, urbs Pomeraniæ citer. in inſ. cogn. inter oſt. Oderæ flu. 4 leuc. ab ora maris Baltici in occ.

Uſellis, Sardiniæ op. Ptol. *Boſſa* Nigro.

Uſipetes, pop. Germ: quorum locus *Heelrug* dicitur B. Rhenano, inter Rhenum flu & montes Haſſiæ Sed *Uſipetes* Cæſari erant finitimi Sicambris & Tencteris; ſic apud Tac. quorum urbs Zutphen in Geldris, teſte H Junio; aliis *Weſop*, op. in fin. Batavorum, ab Amſtelodamo 2 leuc in Auſt. à Trajecto 3. *Viſpi* Ptolemæo, *Uſipii* Martiali, lib 6. ep. 60.

Sic leve flavorum valeat genus Uſipiorum.

Uſtica, inſ. Siciliæ, imo & urbs. Ptolemæus: Οὐστίκα νῆσος καὶ πόλις. Arabs Geographus a Panormo diſtare ſcribit XLM. paſſus, & aquis eſſe irriguam, & portum habere commodum. Nomen hodie retinet. Arabes per Koph ſcribunt אשתקה. Sed Pœni olim, ut videtur per Cheth אשחותה, quæ vox depreſſionem & incurvationem ſonat; quia inſulæ maxima pars plana & depreſſa eſt. Horat lib. 1. Od. 17.

Utcunque dulci Tyndari fiſtulâ
Valles & Uſticæ cubantis
Levia perſonuere ſaxa.

Cubantis, h. e. depreſſæ Boch. *Uſtica* etiam mons fuit in Sabinis, de quo verſus ſupra ſcripti ſunt intelligendi.

Utbina, urbs Africæ mediter. Ptol. Steph. & Polybio, &c. Colon & urbs olim epiſc Africæ litoralis, à Carthagine 34. m. p. in occ. Punicarum in Africa urbium inquit Cl. Bochartus, ſi Carthaginem demas. nulli ceſſit Uticæ; unde Appianus: Ἰτύκη Λιβύης μεγίστη μετὰ Καρχηδόνα πόλις Steph. eam ſcribit eſſe Τυρίων ἄποικον, h. e. *Tyriorum coloniam*. Ita Juſtinus lib. 18. *Cum & opibus & multitudine Tyrii abundarent, miſſâ in Africam juventute Uticam condidere.* Itaque de antiquitate non parum gloriabatur; qui & eo nomine Carthagini præferebatur Silius lib. 3.

Proxima Sidoniis Utica eſt effuſa maniplis,
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Utica, enim vel *Iteca* Punice עתיקא *Atica*, i. e. *priſca* dicebatur. Boch. Hodie *Biſerto* dicitur. Long. 33. 40. Lat. 32 45.

Utica, quæ & *Ucetia*, ſive *Uzetia*, urbs Gall Narbon in Occitanâ reg. inter Nemauſum 4. & Lutevam ad occ. 8. leuc. Long. 25. 10. Lat. 43 36

Utinum, & *Utina*, *Atina* Melæ, ut aliquibus videtur, urbs Carnorum, ac Forojulienſium conventus juridicus, ab Aquileia 20 m p. in occ. à Foro Julio 8. & a Venetiis 70. in bor. Hodie *Udine*. Long. 35. 28. Lat. 45. 46.

Vtriceſium, urbs Batavorum, *Utrecht*. Vide *Trajectum*.

Utriculum, hodie *Otricoli*, op. Umbriæ in monte, Tiberi proximum, inter Narniam . & Romam 36 m. p.

Wagri, pop Germ. in Holſatiâ, quorum urbs primaria *Aldemburgum* fuit.

Wallia, quæ & Cambria, Anglis *Wales*, pars occidentalis regni Angliæ, anteà regionem ſeparatam faciens ſub propriis Principibus uſque ad Leolinum; quo cæſo, Edvardus fil. primogenitus Henrici Tertii Regis Angliæ *Walliæ Princeps* dict fuit, ut & deinceps cæteri primogeniti Regum Angliæ. Diviſa eſt hodie in partem Borealem & Auſtralem, ſub quibus ſunt duodecim provinciæ ſeu comitatus. Nempe in Wallia Boreali comitatus Flintenſis, Denghighenſis, *Arvonia*, *Caernarvonſhire*, Mervinia, *Merionethſhire*, Montgomerienſis, & Mona inſ. *Angleſey*. In Wallia autem Auſtrali ſunt comitatus, Ceretica, *Cardiganſhire*, Radnoria *Radnorſhire*, Brechinia *Brecknockſhire*, Maridunenſis *Caermarthenſhire*, & Penbrochienſis *Pembrokeſhire*. Comitatus autem Monumetenſis revulſus fuit à Wallia ſub Henrico Octavo Rege & Angliæ additus.

Walliæ Urbes & Oppida quæ extant.

Abergennium, *Abergevenny*, & *Abergenny* olim Gobannium, reg. Monumetenſis.
Arvone, *Caernarvon*, reg. cogn.
Bala, *Bala*, Merviniæ.
Bangoria, *Bangor*, Carnarv. urbs epiſc.
Bellomariſcus, *Beaumorrice*, Monæ inſ. portus.
Brechinia, *Brecknock*, reg. cogn.
Cardiffa, *Caerdiff*, Glamorganenſis.
Cardigania, *Cardigan*, reg. cogn.
Chepſtovium, *Chepſtow*, Monumet.
Civitas Legionum, *Caerleon*, Monumet.
Conovii oſtium, *Aberconway*, Carnarv.
Denbighia, *Denbigh*, reg. cogn.
Fanum S. Aſaphi, *S. Aſaph*, Flintenſ. urbs epiſc.
Fanum ad Taffum, *Landaff*, Glamorg. urbs epiſc.
Harlecum, *Arlech*, Mervin. portus.
Haverfordia, *Haverfordweſt*, Penbroch.
Maridunum, *Caermarden*, reg. cogn.

Menevia,

Menevia, *S. Davids*, Pembr. urbs epiſc.
Mons Gomericus, *Montgomery*, reg. cogn.
Monumethia, *Monmouth*, reg. cogn.
Nidum, *Neath*, Glamorgan.
Pembrochia, *Pembrook*, reg. cogn. portus.
Radnoria, *Radnor*, reg. cogn.
Ruthunia, *Ruthin*, Denbigh.
Trellunum, *Welſh-pool*, Montgom.

Walones, ſic vocant Lat. juniores Gall. Belg. populos, qui ſeipſos *Walons* vocant, & a Germanis *Walen* dicuntur. Sunt inter Scaldim & Legiam fluvios, occupantque partem Com. Flandriæ, ubi tractus Tornacenſis & Duacenſis & Caſtellana Inſulana.

Warſavia, *Warſaw*, urbs ampla Poloniæ, Mazoviæ cap. ad Viſtulam flu. ubi frequens Regum ſeceſſus. Vix 3 leuc. diſtat a lim. Poloniæ min. in ort. uti 24. à Lancicià, & 33. à Gneſnâ, 25 à Thorunià in Eur. 24. à Sandomiria in bor. uti 36. à Cracovià, & 58. a Vilna in Afr. Comitiis publicis regni Poloniæ nobilis.

Waterfordia, urbs Hiberniæ in Momonia prov. com. cogn. caput, in ipſo limite Lageniæ, ad Suirium flu. 8. m. p. ab orâ litorali, & 25. à Vexfordia in occaſum. Epiſc. eſt ſub Arch. Caſſilienſi.

Wellia, ſeu *Wellæ*, vulgò *Wells*, urbs Albionis in Angliâ epiſcopalis, in Com. Somerſetenſi, Bathoniæ urbi proxima, quarum urb. hodie ſedes epiſcopales unitæ ſunt.

Weſtphalia, reg. ampla Germ. quæ unum ex decem circulis Imperii conſtituit, inter Saxon. inf. ad ort. & Belgium ad occ. Suntque in eâ reg. Epiſcopatus, ſeu ditiones, Monaſterienſis, Paderbornenſ. Oſnabrugenſ. & Mindenſis. Comitatus Oldenburgenſ. Friſiæ orientalis, & Marchiæ; Weſtphaliæ propriæ Ducatus, Com. Heyenſis, Dielpholtenſis, Lingenſis, Luppiæ, Benthemenſis, & Scaumbergenſis. Terminatur a Sept. mari Germ. ab Orient. Ducatibus Clivenſi, & Montenſi, Veteravia, Valdecenſi Com. & Landgraviatu Haſſo Caſſellano. Totius autem reg. cap. eſt Monaſterium. Sed Duc. Clivenſ. Montenſ. Juliacenſ. & Epiſc. Leodienſis, non cenſetur propriæ in Weſtphalia, quanquam partes ſunt Circuli Weſtphalici.

Wigornia, ſive *Vigornia*, vulgò *Worceſter*, urbs Angliæ, Com. cogn. primaria, epiſc. ſub Arch. Cant. *Brannonium* Antonino, *Brannogenium* Ptolemæo. A Romanis, ut probabile eſt condita fuit, cùm ad Tranſ-Sabrinos Britannos cohibendos ſecundum orientalem Sabrinæ ripam, uti ad Rheni meridionalem, urbes per intervalla diſponerent. Sedet in loco modice acclivi ad flu. quod turrigero ponte conjungitur, *olim Romanorum*, ut habet antiqua membranula, *ſuperba mænibus*, nunc etiam muro, non tamen valde firmo, munita. Sed decus eſt ab incolis, qui ſunt numeroſi, humani, & lanificio opulenti, nec non ab ædificiorum nitore, à templorum numero, & maxime à ſede Epiſcopali, quam Sexwolfus Merciorum Epiſcopus an. 680. conſtituit, conſtructâ ad auſtralem urbis partem Eccleſia Cathedrali: quæ ſæpius reparata, & ab Epiſcopis paulatim producta ad occaſum fere uſque ad Sabrinæ ripam. Speciosum ſane & magnificum eſt ædificium, monumentis Joannis Regis, Arthuri Principis Walliæ, & quorundam *Beauchamporum* nobile, doctiſſimiſque viris (*Prebendarios* vocant, quorum numerus 10.) Collegium hodie non minus inclytum, quam olim fuerat Monachorum monaſterium, aut Presbyterorum cœnobium. Urbs hæc non ſemel conflagravit, nihilominus è favillis ſemper ſe pulchriori forma reſuſcitavit, politiaque jam floret optima, quam *Prætor* & *Vicecomes* è viginti quatuor civibus quotannis electi, ſex *Seniores* ſive *Aldermanni*, duoque *Camerarii* adminiſtrant, cum Communi Concilio, quod ex quadraginta & octo civibus conſtat. Quod ad Geographicam rationem attinet; ab occiduâ lineâ 22. temporibus. 52. ſcrupulis diſtat. Polus verò Arcticus 52. gradibus, 12. ſcrupulis attollitur.

Wintonia, *Wincheſter*, urbs Angliæ meridionalis in Hantoniâ provinciâ, alias *Venta Belgarum* dicta Epiſcopalis eſt ſub Archiep. Cantuarienſi, ſedetur ad amnem *Icching* 10. mill. à Southamptoniâ in bor. & 18. à Salisburiâ in ort. Long. 19. 12. Lat. 51. 10.

Winuli, pop. Germ. qui & *Vinuli* & *Longobardi*. P. Diaconus.

Wiſmaria, urbs & emporium Germ. in orâ maris Baltici, vulgò *Weiſmar*. Long 33. 32. Lat. 54. 12.

Wirtembergenſis Ducatus, reg. ampla Germ. in Suevia, cujus cap. Stutgardia. Nomen habet à Wirtemberga arce veteri, haud procul ab Eſlingâ, ſubeſtque proprio Duci. Terminatur ab oriente & merid. Suevia propria, à Sept. Palatinatu Rheni, ab occid. autem Sylva nigra, & Marchionatu Badenſi.

Witemberga, *Witemberg*, urbs Germaniæ ad Albim flu. Saxoniæ ſup. caput & Academia, 9. mill. à Lipſiâ in bor. 5. infra Torgaviam, & 14. a Dreſdâ in Circium, Magdeburgum verſus 12. Long. 35. 00. Lat. 51. 55.

Vulſinii, & *Vulſinienſis lacus*, vide *Volſinium*.

Vultura, vel *Vulturaria*, urbs Hirpinorum in Apuliæ confin. cujus meminit Virgil. lib. 3. Od. 4.

Me fabuloſæ Vulture in Apulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.

Ubi alii codd. habent *Vulture*. *Vultur* vero mons eſt vel flumen Apuliæ.

Vulturnum, urbs olim Campaniæ à Capuâ 10. m. p. ad oſtia Vulturni flu. nunc exiguum caſtrum inter Sinueſſam ad occ. 8. & Linternum ad ort. 9 mill. *Vulturnum* urbs prius poſtea Capua eſt appellata, teſte Livio. Ex quo *Vulturnum* geminum fuiſſe videatur, unum interius, alterum in orâ.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci *Eurum* vocant. Plin. 2. 47. Item flu. ad Vulturnum urbem in Campaniâ. Virgil. Æn. 7.

——————— *Amniſque vadoſi*
Accola Vulturni. ———————

Silius lib. 8.

——————— *Fluctuque ſonorum*
Vulturnum ———————

Ovid. Met. 15.

Linternum, multamque trahens ſub gurgite arenam
Vulturnus. ———————

Διὰ μέσης Καμπανίας ῥεῖ, inquit Strabo. Lucanus lib. 2.

——————— *Delabitur inde*
Vulturnuſque celer. ———————

Statius lib. 4. Silv. ubi de Viâ Domitianâ:

At flavum caput, humidumque late
Crinem mollibus impeditus ulmis
Vulturnus levat ora, maximeque
Pontis Cæſarei reclivis arcu
Pandit ſalſa faucibus redundat:
Qui me vallibus aviis refuſum
Et ripas habitare neſcientem
Rectis legibus alvei ligaſti;
Et nunc ille ergo turbidus minaxque
Vix paſſus dubias prius carinas,
Jam pontem fero, perviuſque calcor.
Qui terras rapere & rotare ſylvas
Aſſueram (pudet) amnis eſſe cœpi, &c.

Silius l. 9.

Regnantem Æoliis Vulturnum in prælia campis
Effrænat.

Plin. l. 6. c. 36. vocat *mare*. *Jam vero & in Vulturno mari Italiæ arena alba naſcente*, &c.

Wormacia, olim *Borbetomagus*, vulgò *Worms*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, libera & epiſc. ſub Arch. Moguntino. Long. 30. 03. Lat. 49. 33.

Uxama, op. Hiſp. citer. Plin. 3. 3. *Oſma* Cluſio. Long. 17. 45. Lat. 42. 00.

Uxella, Ptol. Camdeno *Leſtitbiel*, op. Albionis in Cornubiâ (aliis eſt *Kreckornewell*, op. ejuſdem reg. proximum) ab Exoniâ ultra 40. m. p. in occ.

Uxellodunum, op. Gall. Aquitan. in finibus Cadurcorum, *Cadenac* Vigenereo. Long. 22. 38. Lat. 44. 25.

Uxellum, Ptol. op. Albionis in Selgovis in Scotiâ, apud Carbantorigum ac Trimontium.

Uxena, pagus Hiſp. Bæticæ. *Uzelis* Cluſio.

Uxentum, urbs Salentinorum, ab Hydrunto 20. m. p. in merid. *Uſento* Leandro.

Uxontus, mons Indiæ citer. cis Gangem flu. Ptol.

Uxii, montes Armeniæ maj. ex quibus oritur Tigris flu. Diod. ubi *Uxii* pop. & *Uxia* reg. Strabo.

Uxiſama, inſ. Oceani occidui, Strabo; una ex illis quæ ab Hiſpaniâ tridui navigatione in occ. diſtant; quæ *Azores* dici videntur Ortelio.

X.

X*Anthi*, pop. Thraciæ. Steph. Horum urbs *Xanthia*, de quâ Nicetas Choniata in Annalibus. Item Aſiæ pop. qui cum eorum urbs ab Harpago Cyri regis præfecto obſideretur, uxores ſuas ac ſervos una cum ſupellectili in arce poſuerunt; eamque igni ſuccenderunt, inde omnes pariter contra Harpagum irruentes interfecti ſunt. Herodot. lib. 1.

Xanthus, urbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Steph. ſcribit. Dicitur & *Xanthopolis*. Item Lesbi op. Steph. Et urbs Germ. infer. apud Rhenum, vulgò *Santen*. Long. 27. 45. Lat. 51. 38.

Xanthus, flu. Troadis, idem cum Scamandro, ita dictus, teſte Ariſt. de Hiſt. An. lib. 3. quòd ovium vellera flavo colore inficiat.

Virg. Æn. 8.————*Priusquam*

Pabula guſtaſſent Trojæ, Xanthumque bibiſſent.

Item Lyciæ flu. *Xanthum* urb. interluens. Virg. Æn. 4.

Qualis ubi hybernam Lyciam, Xanthique fluenta

Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Item fluviolus Epiri. Hoc propterea nomine fuit unus ex equis Hectoris, cujus mem. Hom. Il. 33. Sunt etiam qui dicant Xanthum inter equos Solis numerari propter illud Martialis:

Quid cupidum Titana tenes? jam Xanthus & Æthon

Fræna volunt.————

Xera, urbs juxta Herculis columnas. Steph. hodie *Xeres de la Frontera.* Long. 14. 30. Lat. 36. 32.

Xerolibya, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam inculta. Unde Virg. 4. Æn.

Hinc deſerta ſiti regio.————

Xerxene, reg. Mediæ Borealis inter Iberiam & Albaniam, apud Alazonem flu. ſic à *Xerxe* Perſarum rege ibi orto dicta, teſte Eutropio. Apud Strab eſt reg. Mediæ Armeniæ majori conterminia.

Z.

ZAbii, pop. Magici, qui Dæmonem hircinâ formâ apparere crediderunt, teſte Maimonide in More Nevochim, lib. 6. cap. 49. Videatur Gregorius noſtras in illud Exodi 23. 19. *Non coques hædum in lacte matris ſuæ*

Zacynthus, vulgò *Il Zante*, (inſ. cum urbe cogn. à *Zacyntho* Dardano condita, unde nomen, teſte Steph.) maris Ionii, Peloponneſo ad occ. adjacens contra Chelonitem promont. inter Cephalleniam ad Arctos, & Strophades ad Auſtr. 30. m. p. Virg. Æn. 3.

Jam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthus.

Quod ex Hom. deſumpſit Odyſſ. α.

Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Ovid. in ep. 1.

Dulichii, Samiique & quos tulit alta Zacynthos

In me turba ruunt luxurioſa proci.

Theoc. Idyll. 3.

————Καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.

Vide ſis ibi Palmerium.

Zama, urbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Sil. lib. 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Zama, fons Africæ canoras voces reddens iis qui aquas illius potant. Plin 31. 2.

Zamoſcium, *Zamosky*, urbs Poloniæ in Ruſſiâ Nigrâ & Belſienſi Palatinatu, Principatûs tit. inſignita, 14. leuc. Polon. à Scandomiria in ort. & 15. a Leopoli in bor. Lublinum verſus 9.

Zancle, Siciliæ urbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſſenis inſtaurantibus *Meſſana* appellata Omnium Siciliæ urbium fuit longè vetuſtiſſima, ſi B. Hieronymo credimus, qui ad annum 256. Chronici Euſebiani de ſuo hoc inſeruit: *Hoc tempore in Siciliâ Meſſana, quæ & Mamertina conditur.* Sic condita fuerit Zancle annis fere 600. ante excidium Trojæ. Sed & apud Diod. l 4. Heſiodus *Zancles* meminit, tanquam urbis antiquiſſimæ, in quâ Orion Zanclo regi portum jactis molibus extruxerit. Sunt qui ab hoc *Zanclo* dictam volunt; alii à fonte *Zancle*; alii à Saturni falce, ibi abſconditâ. Stephanus ex Hecatæo: Οἱ μὲν τοῦ Ζάγκλου γηγενοῦς, οἱ δὲ ἀπὸ κρήνης Ζάγκλης, οἱ δὲ διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνου τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι. Sed Thucydides multo verius lib 6. Ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστὶ, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. Unde apud Steph. Nicander de Siciliâ l. 10.

Καί τις καὶ Ζάγκλης ἰδὲν δρεπανηΐδος ἄστυ.

Quamvis falcatæ Zancles combuſſeris urbem.

Ovid. Faſt. 6.

Quique locus curvæ nomina falcis habet.

De falce nihil habet Strabo, tantum *Zanclion* curvum eſſe dicit. Verba ſunt: Ζάγκλη πρότερον ἐκαλεῖτο διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων, Ζάγκλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ σκολιόν. Nempe πρὸς τῶν ἐκεῖ, ab hominibus qui illic habitant, ut rectè addit Euſt. hunc ipſum locum citans in lib. 12. Odyſſ. Itaque Ζάγκλη propriè *curvam* ſonat. Quam vocem eſſe Siculam fruſtra contendunt, cum ſit Punica צלגא *zalga* per Metatheſin G & L. Bochartus.

Zarmeſogethuſa, quæ & *Ulpia Trajana* ex antiquâ inſcriptione, *Vexel* nunc & *Venecz*, & incolis *Varhel*, Sclavonicè *Gradigh*, teſte Lazio, urbs Daciæ, olim Regia, nunc pagus ab Alba Juliâ 8. leuc. in auſt. paulò à Citibinio remota.

Zelandia, reg. marit. Germ. infer. Sic dicta qu. *Sealand*, quia olim mari obruta fuit. Vide Verſteganum c. 4.

Zeles, Strab urbs Hiſp ad Eretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata, & poſtea *Julia Joza* vocata. Ζῆλιν Strabonem ſcripſiſſe putat Caſaub. quanquam iſtis in nominibus Barbaris nullam ſequuti ſint veteres certam Analogiam. Plinio *Zilis*, Ptol. Ζιλία vocatur.

Zelsa Dioni, *Zela* Cæſ. & Plut Cappadociæ op. ubi Cæſar Pharnacem regem devicit.

Zelia, Troadis urbs, ſub pede Idæ montis ad Æſopum flu. Hom. Il. 2. in Lyciâ nempe reg. Strabo Lyciorum op quoque facit Plut. de virtutibus mulierum. Stephanus & Euſt. faciunt Cyzici caſtellum. Heſych Ζίλεια, πόλις Τεγίας.

Zephyrium, urbs Ciliciæ inter oſtia Calycadni ad occ. & Corycum urb. ad ort. *Tarſo* Nigro. Halicarnaſſus olim quoque ſic dicta fuit, teſte Steph.

Zephyrium, promont. M. Græciæ in orâ Calabriæ ult. apud Locros, à quo Locri *Epizephyrii*, *Capo Bruzano* Mazzellæ. Alterum Cretæ in orâ ad ort. *Capo d' Alcelin* Luſignano, *Capo di Mirabello* Pineto apud Cherſoneſum urb. Tertium Cypri in orâ occiduâ apud Paphum veterem, *Capo Chelidonio* Luſignano. Quartum Cyrenaicæ in orâ apud Darnin urb. proxim. Nauſtathmo, *Capo di Bonandrea* Nigro.

Zerynthus, urbs & antrum Hecates in Samothraciâ; *Canis antrum* Lycophroni. Inde *Zerynthius* adject. Ovidius Triſt. 1. 9.

Inde levi vento Zerynthia litora nacta

Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Zerba, Africæ promont. ad Syrtim min. Ptol. *Zerbi* Mercatori.

Zeugitana, reg. Africæ in orâ litorali, Numidiæ finitima, Tuſcâ flu. eos ſeparante. Zeugitana gens chiromantica fuiſſe putatur; & hinc quas *Cingaros* Itali dicunt, Belgæ *Egyptenaren*, Angli Gypſies, qui divinando ex manus inſpectione circumvagantur, profectos tradunt.

Zeugma, urbs Syriæ in Comagenâ ad Euphratem, à Samoſatis 72. m. p. in Auſtr. Stat. 3. 2.

Antiquæ Babylonis opes & Zeugma Latinæ

Pacis iter.————

Item Daciæ urbs. Ptol. *Zarſebes* Lazio.

Zilia, *Zelis*, Strab. *Arzilla* Marmolio, urb. regni Fezzæ, in orâ Oceani Atlantici, 32. m. p. a Tingi in merid. Lixum verſus 20. Long. 06. 35. Lat. 35. 30.

Zoar, nomen loci. Gen. 19. Suidas. Ζόαρ τόπος.

Zoara, urbs Perſidis. Cives *Zoari*, vel *Zoaritæ*. Eſt etiam Ζόαρα, vicus magnus ſive caſtellum Palæſtinæ ad mare mortuum, quò Loth confugit à Sodomis. Cives *Zoareni* vel *Zoaratæ*. Steph.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cœlum, terramque veluti cingula quædam ambientes. Sunt autem numero quinque; ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ vero extremæ ſub Arctico & Antarctico circulis ſitæ, nimio frigore horrent, unde & ipſæ quoque habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, utpote quæ mediæ inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſſimæ. Eratoſthenes apud Heraclidem Ponticum in Allegoriis Homeri:

Πέντε δέ οἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηντο,

Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο,

Ἡ δὲ μία ψαφαρή τε καὶ ἐκ πυρὸς οἷον ἐρυθρὴ

Τυπτομένη φλογμοῖσιν, ἐπεί ῥά ἑ μοῖραν ὑπ' αὐτὴν

Κεκλιμένοι ἀκτῖσιν ἀειθερέες πυρόωσιν.

Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλοιο περιπηγυῖαι

Αἰεὶ κρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μογέουσαι.

Virgilius Georg. 1.

Quinque tenent Cælum Zonæ, quarum una coruſco

Semper Sole rubens, & torrida ſemper ab igni,

Quam circum extremæ dextrâ lævâque trahuntur

Cærulea glacie concretæ, atque imbribus atris.

Has inter mediamque duæ mortalibus ægris

Munere conceſſæ Divum, & via ſecta per ambas

Obliquus quà ſe Signorum verteret ordo.

Ovidius Met. 1.

Utque duæ dextrâ cælum, totidemque ſiniſtrâ

Parte ſecant Zonæ, quinta eſt ardentior illis:

Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem

Cura Dei, totidemque plagæ tellure premuntur.

Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu;

Nix tegit alta duas; totidem inter utramque locavit,

Temperiemque dedit miſtâ cum frigore flammâ.

Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Meſſalam:

————*Circumfuſo conſiſtit in aere tellus,*

Et quinque in partes toto diſponitur orbe.

Atque duæ gelidæ vaſtantur frigore ſemper,

Illic

Illic & denſâ tellus abſconditur umbrâ
Et nulla incepto perlabitur unda liquore,
Sed durata riget denſam in glaciemque nivemque.
Quippe ubi non unquam Titan ſuperegerit ortus.
At media eſt Phœbi ſemper ſubjecta calori,
Seu propior terris æſtivum fertur in orbem,
Seu celer hybernas properat decurrere luces.
Non ergo preſſo tellus conſurgit aratro,
Nec frugem ſegetes præbent, nec pabula terræ.
Non illic colit arva Deus, Bacchuſve, Cereſve,
Nulla nec exuſtas habitant animalia partes.
Fertilis hanc inter poſita eſt, interque rigentes
Noſtraque, & huic adverſa ſolo pars altera noſtro,
Quas ſimilis utrinque tenens vicinia cœli
Temperat: alter & alterius vires necat aer.
Hinc placidus nobis per tempora vertitur annus,
Hic & colla jugo didicit ſubmittere taurus,
Et lenta excelſos vitis conſcendere ramos,
Tondeturque ſeges maturos annua partus,
Et ferro tellus, pontus confinditur ære.
Quin etiam ſtructis exſurgunt oppida muris.

Varro:

Mundus domus eſt maxima rerum
Quam quinque Altitonæ fragmine Zonæ
Secundunt, per quam limbus pictus
Bis ſex Signis ſtellimicantibus
Altus in obliquo æthere Lunæ
Bigas acceptat ———

Claudianus lib 1. de R Proſ.

Addit quinque plagas, mediam ſub tegmine rubro
Obſeſſam fervore notat, ſqualebat aduſtus
Limes, & aſſiduo fumebant flamina Sole.
Vitales utrinque duas, quas mitis obervat
Temperies habitanda viris, cum fine ſupremo
Torpentes traxit geminas, brumaque perenni
Fœdat, & æterno conſtringit frigore telas.

Achilles Tatius Iſag. Πρῶτος δὲ Παρμενίδης περὶ τῶν ζωνῶν ἐκίνησε λόγον. Περὶ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν πολλὴ διαφωνία τοῖς μετ' αὐτὸν γέγονεν. Οἱ μὲν γὰρ ἓξ αὐτὰς εἶπον, ὡς Πολύβιος καὶ Ποσειδώνιος, τὴν διακεκαυμένην εἰς δύο διαιροῦντες. Οἱ δὲ πέντε παρέλαβον, ὥσπερ Ἐρατοσθένης, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς καὶ ἡμεῖς κατακολουθήσομεν. Notat Junius horum fabuloſè Zonas 5. adumbraſſe in Achillis clypeo, nominans πτύχας, i. e. *plicas*. Nam duas finxit ex plumbo albo, duas æneas, mediam auream: verba ſunt:

Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν χρυσῆν.

Color albus plumbi refert duas extremas inhabitabiles propter nives: media aurea mediam igneam inhabitabilem; duæ reliquæ æneas duas habitabiles, quia hic color medius inter candidum & rutilum, & ab utroque temperatus. Eſt etiam in Phil. Judæo elegans deſcriptio Zonarum in lib. de Hærede rerum divinarum. Geminus Element. Aſtronom. cap. 12. Τῆς συμπάσης γῆς, ἐπιφανείας σφαιροειδοῦς ὑπαρχούσης, διαιρεῖται εἰς Ζώνας πέντε, ὧν δύο μὲν αἱ περὶ τοὺς πόλους, πορρωτάτω δὲ κείμεναι τῆς τοῦ ἡλίου περιόδου Κατεψυγμέναι λέγονται, καὶ Ἀοίκητοι διὰ τὸ ψῦχος. Ἀρκτικὴ δὲ ὑπὸ τὴν Ἀρκτικὸν περὶ τοὺς πόλους. Αἱ δὲ τούτων ἑξῆς, συμμέτρως δὲ κείμεναι πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου περίοδον Εὔκρατοι καλοῦνται. Ἀφορίζονται δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ Ἀρκτικῶν, καὶ Τροπικῶν κύκλων μεταξὺ κείμεναι αὐτῶν. Ἡ δὲ λοιπὴ Μέση τῶν προειρημένων, κειμένη δὲ ὑπ' αὐτὴν τὴν τοῦ ἡλίου περίοδον Διακεκαυμένη καλεῖται. Mela lib 1 cap. 1. *Terra ab oriente diviſa ad occaſum Zonis quinque diſtinguitur. Mediam æſtus infeſtat, frigus ultimas; reliquæ habitabiles, paria agunt anni tempora, verum non pariter.* Cicero in Somn. Scipionis: *Cernis autem terram eandem quaſi quibuſdam redimitam & circumdatam cingulis? è quibus duos, maximè inter ſeſe diverſos, & cœli verticibus ipſis ex utraque parte ſubnixos, obriguiſſe pruinâ vides: medium autem illum & maximum Solis ardore torreri. Duo ſunt habitabiles, quorum auſtralis ille, in quo qui inſiſtunt, adverſa nobis urgent veſtigia: Hic autem alter ſubjectus Aquiloni quem vos incolitis* Plin 2. 68 *Cum ſint quinque partes quas vocant Zonas, infeſto rigore & æterno gelu premitur omne quicquid eſt ſubjectum duabus extremis circa vertices, hunc qui Septentrio vocatur, eumque qui adverſus illi Auſtrinus appellatur. Perpetua caligo utrobique, & alieno molliorum ſiderum aſpectu maligna, ac pruina tanquam albicans lux. Media vero terrarum quà Solis orbita eſt exuſta flammis, & cremata cominus vapore torretur; circa duæ tantum, inter exuſtam & rigentes temperantur, eæque ipſæ inter ſe non perviæ propter incendium ſideris.*

Zoſter, op. & promont. Atticæ inter Pyræeum port. & Ceam inſ. cujus mem. Cic ep. lib. 5. ad Att. Licet Strabo illud apud Iſthmum deſcribat, ſicut & Steph. qui ſic dictum ait, quòd ibi Latona *Zonam* ſolverit, in ſtagno lavatura, ubi incolæ piſces illi & Dianæ immolabant.

Zoſter, Italiæ promont ubi Sibyllæ Cumanæ domicilium. Lycophron. In Campaniâ putat eſſe Ortelius.

F I N I S.

DICTIONARII

GEOGRAPHICI

Pars altera,

IN QUA

Locorum, Urbium, Fluviorum, &c. Vocabula recentia ac vulgaria Antiquis præpoſita exhibentur.

A.

A *A*, Aa.

Aade, Aada.

Aare, Abrinca.

Abach, Abudiacum.

Abano, Aponus.

Abarno, Pylos.

Abaunas, Mant. palus.

Abbabus, Nilus.

Abbeville, Abbatis villa.

Abela, Abela.

Abelinas, Antilibanus.

Abenow, Abnobi montes.

Abenſperg, Abuſina.

Aberavon, Aberavonium.

Aberconway, Abercovonium, Conovium.

Aberdeen, *Aberdon*, Aberdona, Aberdonia, Devana.

Aberdour, Aberdora.

Aberford, Calcaria.

Abergavenny, Abergennium, Gobanium.

Aberiſtwyth, Aberiſtyvium, Tybius.

Abernethy, Abernethæum.

Abeſin, Antiochia.

Abexim, Æthiopia, Abaſſia, Abaſſinia.

Abiagraſſo, Abiatum ſive Albiatum.

Abiam, Oxus.

Abington, Abendonia ſeu Abingdonia.

Abiſſia & *Abiſſines*, Abaſſia, Habaſſia, Æthiopia.

Abo, Aboa.

Aboy, Aboya.

Abrantes, Abrantes, Tubucci.

Abrigada, Arabriga, Arrabida.

Abruzzo, Aprutium, Samnium.

Abusich, Abydos.

Abiſo, Elorum, Helorus.

Aca, *Acon* & *Acre*, Ptolemais.

Acada, Sangarius.

Accaron, Accaron.

Accum, Auxume.

Ac-Denghiz, Mare Mediterraneum.

Acdeniz Turcis, *Archipelago* noſtris, Mare Ægæum.

Acepho, Acellum.

Acellaro, ſive *Atellari*, Elorum, Elorus, Helorus.

Acerano, *l'Acerra*, Acerræ.

Acerenza, *Cerenza*, Acheruntia.

Achatana, *Esbahan*, Ecbatana.

Achaton, Aphrodiſium.

Achelo vel *Anchialo* Græcis, *Kenkis* Turcis, Anchialus.

Achlar, Araxes.

Achonry, Achonrita, Achada.

Achrida ſive *l'Ochrida*, quæ & *Giuſtandil* Turcis, Achris, Achridus, Lychnidus, Juſtiniana prima.

Achterwalde, Arduenna.

Achyr, Achyrum.

Acilino, Acilius, Acithius.

Ackſteed, Ackſteda.

Acle, Aclea, Acleca.

Aclibia, Clupea vel Clypea.

Acosonlu, *Anaduole*, *Pegian*, Armenia minor.

Acon, *Acre*, Ptolemais.

Acopende, Olbia Pamphyliæ.

Acor, Icoſium.

Acous, *Aſpe*, Aſpartuca, Aſpaluca.

Acqs, *Dax*, Aquæ Auguſtæ, Aquæ Tarbellæ vel Tarbellicæ, Tarba.

Acqua Favella, Thuria.

Acqua pendente, Aquæ Taurinæ, Acula, Aquula, Aquila.

Acqua viva, Aquaviva.

Acque di Mondragone, Aquæ Sueſſanæ, Sinueſſanæ, quæ & *Torre di Bagni*.

Acque dolci, *Calora*, *S. Marco*, Calacta.

Acqui, Aquæ Statellæ vel Statiellæ; Bormiæ Aquæ.

Acra Spandona, Metopon.

Acre, *Aca*, *Acon*, *Acri*, Ptolemais.

Acremons, Acræ.

Acri, Acris.

Acria Capo, Acritas.

Acs, vide *Acqs*.

Acſar, Anazarbus.

Acſu, Aſcanius.

Actamar, Mantiana palus.

Acul, *Zidem*, *Capo de Coli*, Ocelis, Ocila.

Acumols, Acumulum.

Acurs, Azura.

Aczu, Auzacia.

Adara, Adara.

Adazar, *Albſor*, *Cocas*, *Cocheas*, Caucaſus.

Adda, Addua.

Adegele, *Pharphar*, Chryſorrhoas.

Adel, Azania Æthiopiæ.

Adelſperg, Avendonis, Adula.

Adem, Salinum.

Aden, Adenum.

Adena, Sarus Ciliciæ.

Aderborn, Aderborna.

Aderburg, Aderburgum.

Aderno, Adranum, Hadranum.

L'Adige Italis, Germanis *Eſch*, Atheſis.

Adington, Adingtona.

Admirati, Eleutherus Siciliæ, Orethus.

L'Adour, *Dour*, Aturrus, Aturius, Atyr.

Ardene, *Ædera*, *Eder*, Adrana.

Adri, *Atri*, Adria, Hadria, Atria.

Adriuza, Aſſyria, Adiabene.

Aerra, *Alter*, Elteri, Elternum.

Æſchecher, Leucopolis.

Æitino, Ætinium, Athenæum.

Afdime, *Alfdime*, Arſinoe.

Afrique, *Africk*, Africa, pars mundi meridionalis.

Africa, Aphrodiſium.

Agamer, Agamerum.

S. Agatha di Goti, Agatha Campaniæ.

Agde, Agatha Galliæ Narbonenſis.

Agen, Agenum, Aginum, Aginnum.

L'Agenois, Aginnenſis tractus.

L'Agerola, Acerræ.

Aggerhuis, Aggerhuſia.

Aggia, Himella.

Aghem ſeu *Ghem*, Agamium.

Agiomana Golfo, ſinus Toronaicus.

Agion oros Græcis, *Seididag* Turcis, *Monte Santo*, Athos.

Agios Adrianos, Mycenæ.

Agirone, Agyrium.

Aglar, *Aglay*, *Aglon*, Aquileia ſeu Aquilegia.

Aglio Selva, Algidum nemus.

Aghmondeſham, *Amerſham*, Agmundeſhamum.

Agnano Bagni, Thermæ Anianæ.

Agno, Clanius, Clanis.

Agnone, Aquilonia.

Agnum, Morgantium.

Agobel, Victoria Mauritaniæ.

Agonara, Aganagora.

Agoro, Agorum.

Agouſte, Auguſta, aliis Xiphonia.

Agriomela, *Selambria*, Sperchius.

Agromento, Grumentum.

Agueda, *Agada*, Æminium.

Ahauſen, *Ahuis*, Ahuſa.

Ahinadal, Maſſagetæ.

L'Aia, Allia.

Aiazzo, *Aiaccio*, Adiacium, Aiacium, Urcinium.

Aichſtadt, *Eiſtat*, Aureatum.

Aiduacal, *Idevacal*, Atlas.

L'Aigle, Ad aquilas.

Aigues caldes, Aquæ calidæ, Aquæ Celinæ, Amphilochia, Auria; item Aquæ Quinctiæ vel Quinctianæ.

Aigues mortes, Aquæ Mortuæ, Foſſa Mariana.

Aila, *Elter*, Ælana, Leanites.

Ailsbury, Ælesburia, Æglesburgus.

Ailſham, Ælesſhamia.

Ailzal, *Aize*, Ailza.

Aiman, Turcis *Gemen* vel *Giamen*; Arabia felix.

Ain Kems. Heliopolis Ægypti.
Ainay, Aiſnay, Ara Lugdunenſis, Cœnobium prope Lugdunum.
Aire. Alurium, Alureſium Civitas; Æria.
Airy, Airiacum.
Airu, Airus.
L' Aiſne, Eſnes, Axona.
Aiſe, Oeaſo, Eaſon, Olarſo, Jarſo, Orſona, Idanuſa.
Aix en Provence, Aquæ Sextæ.
Aix la Chapelle, Aken; Aquæ Grani, Aquiſgranum.
Aken, Aix la Chapelle; Aquiſgranum.
Akmanchester, Bathe; Bathonia, Aquæ calidæ, Aquæ Solis.
Al, Guttalus.
Aladuli, Accionlu, Anaduole; Armenia minor.
Alagou; Alavona.
Alan; Alanus.
Aland; Alandia.
Alandriana; Mæandria Epiri.
Alano, Forcone; Avia, Furconium.
Alanquera; Jerabrica.
Alaro, Sagriano, Suchriano; Sagra.
Alatri, Alatrium, Aletrium.
Alava; Alaba.
Albano; Albanum opidum, *Monte Albano,* Albanus.
S. Albans (ſc. Town) Verolamium, Fanum S. Albani.
Albany; Albania Scotiæ, Britannia ſecunda; item pars Macedoniæ, Albania. Epirus.
Albaſequia; Ampſalis.
Albe Royale, Stulweiſſenburg Germanis, *Stolni Biograd* Sclavis; Alba Regalis.
Albegna; Albania Italiæ fl. Alniana, Amiana,
Alben, Byrrammerwalde, Albius M. Albium op.
Alben Germ. *l' Alps* Ital. *the Alps* Angl. Alpes.
Albenga; Albingaunum.
Alberton; Paratonium.
Albi di Marſa; Alba Marſorum.
Albor, Villa nova; Portus Annibalis.
Alboran; Errorus inſula.
Alborna; Alburnus.
Albis, Savio; Iſapis Sapis.
Albfor, Adazar, Cocas, Cochias; Caucaſus.
Albufeira; Baſſa.
Albunea; Albunea ſylva & Albuneus fons.
Alby; Alba Helviorum, Albiga.
Alca; Talca, Talga, Tazata.
Alcahira; Alcairum, Babylon, Memphis.
Alcala de Henares; Complutum.
Alcamo; Alcamus.
Alcanik; Alcanitium.
Alcanizes; Alcanitium.
Alcantaba; Acelines, Aſcines, fl. Sic
Alcantara; Norba Cæſarea, Pons Trajani.
Alcaraz; Alcaranum, Orgia, Tugia.
Alcaſer; Laura; Arcobriga.
Alcazar d' Oſal; Salacia.
Alchabar; Circeſium, Conſtantina.
Alchaſir, Chaſair; Berenice, Bernice.
Alcepo; Halyzia.
Alcluyd; Dunbritonium.
Alcmaer; Alcmaria.
Alcol, Larobe; Collops magnus; Cullu.
Alcon, Olcachites.
Alcudia; Abiſa, Automala.
Aldea el muro; Auguſtobriga.
Aldea el rio; Illiturgis, Iliturgis, Ilurgia. Epora
Aldeburgh vel *Alburrough;* Aldeburgum, Iſurium.
Aldenburgh vel *Oldenburgh, Stargard;* Aldeburga, Branneſia, urbs vetus.
Aldernay, Orna, Ridima; Ebodia, Ornuacum.
Alemdaghi, Olympus.
Alemain, Germania; Alemannia.
Alenſon; Alenconium.
Aleppo; Alepum, Chalybon, Beroea, Beroe, Chalopolis.
Aleria destrutta, Aleria.
Aleria, Tavignavis; Rhotanus.
Aleſſandretta; Arſinoe, Alexandria.
Aleſſandrea di Egitto, Scanderia Turcis; Alexandria Ægypti.
Aleſſandria, Scanderoon; Alexandria Ciliciæ ſeu Syriæ.
Aleſſandrea della Paglia; Alexandria Statiellorum.
Aleſſano; Alexanum.
Aleſſio; Liſſus Albaniæ.
L' Aleſſo; Alex.
Aleſtoroſori, Alectryopolis.
Alfaques; Ruſpæ.
Alfeldt; Alfelda.
Alfeo; Anapus.
Alferton; Alfertonium.
Alfidena; Aufidena.
Alford; Alfordia.
Alfranges Æthiopibus, *Gravor* Turcis; Europæi populi.
Algarve; Algarbia.
Alger, Geizer; Iol, Colonia Cæſarienſis; Algezira.
Algier, Algiers; Algeria, Algerium; Ruſucurum.
Algow; Algovia
Alhama; Artigi, Artigis.
Alicante; Alona.
Alicata; Gela.
Alicur; Ericuſſa.
Aliphi; Alipha, Alliſæ.
Allaway; Aluva.
Allemagne, Allemans; Germania, Germani.
Allendorf; Allendorfia.
Aller; Allera.
Allerburg; Allerburgum.
Allerton; Cataracton, Cataractonium, Caturractonium.
L' Allier; Elaver.
Allocan; Amana, Amagus.
Almacaron; Almecara.
Almagro; Almagrum.
Almance; Almantia, Almentia
Almaz; Aliſca, Amantia, Anamaſcia.
Alme; Aliſo.
Almenara; Carthago, Byrſa.
Almeria; Portus magnus, Almeria.
Almiſſa; Pegontiæ, Pegontium.
Almiſta; Arviſium Promontorium.
Almondbury; Cambodunum, Campodunum, Camalodunum.
Almonde; Almon, fluvius.
Almantia; Nertobriga.
Almamnezar; Exitani, Sexitani.
Alne ſeu *North-Tyne;* Alaunus.
Alnewick; Alaunovicum.
Alalphano vel *Goviano;* Praximum.
Alpen ſeu *Ulpen;* Caſtra Ulpia, Ulpia Legio.
Alphen; Caſtra Albiniaria, Albina, Albimana.
Alresford; Alresfordia.
Alſace; Alſatia ſup. & inf.
Alt; Alta fl.
Altai, Juſa; Imaus mons.
Altamura; Minea, Altus Morus, Petilia.
Altdorf & *Altorf;* Altdorfium Helvetiæ, Altorfia Franconiæ.
Altenburg; Altemberga Tranſylvaniæ, Altemburgum Miſniæ; Flexum Hungariæ.
Altenhofen; Arrianum in Auſtriâ, Vacorium in Norico.
Altenbohenaugh; Oenipons Vindeliciæ.
Alter, Arra; Elteri, Elterium.
Alth, Germanis, *Olth,* Hungaris; Aluta, fl.
Altino; Altinum ſub dit. Venetâ; Altinum, Altinum Pannoniæ.
Altmul, Atmul; Alemannus, Almonas.
Altoboſce; Colophon.
Altophen; Herculia
Altomonte; Balbia, Altomontium.
Alton; Altonium.
Altorf; Altorfia Franconiæ.
Altrip; Alta ripa.
Altſol; Altiſolium.
Altzheim; Aliſo.
Altzia, Alzia; Alſiatum.
Alverton; Alvertonia.
Alway, Allaway; Aluva.
Alyne; Alneus lacus.
Alzagar; Oaſis, Avaſis.
Amalfi, Malfi; Amalphis.
Aman; Apamia, Apamea, Epiphania.
Amance; Amantia, Almentia Lotharingiæ.
L' Amantea; Amantia, urbs Italiæ.
Amarante; Amaranthus, Ara ducta.
Amber; Ambra.
Amberzee; Ambræ lacus.
Amberg; Amberga.
Ambleſide; Amboglanna.
Amboiſe; Ambaſia.
Ambresbury; Ambresburia, Ambroſii vicus.
Ambrun; Eborodunum, Ebrodunum.
Amegara; Palmyra, Adrianopolis Syriæ.
Amendolara; Heraclea Græciæ magnæ; Pelicore.
Amendolea; Peripolis, Peripolium.
Ameren, aliàs *North-Serants;* Auſtriana, Gleſſaria.
Amid, ſive *Hemid* Turcis, *Simiſo* incolis; Amiſus, Amiſum.
Amid, Turcis *Carabemid;* Amida Ammæa.
Amiens; Samarobriva, Ambianum.
Amitterno; Amiternus, Amiternum.
Ammeren, Mierle; Mederiacum.
Amonde, Almonde; Almon, fl.
Amorbach; Amorbachium.
Amorgo, Amurgo, Murgo; Amorgos, inſ.
Ampela; Ampelos Cretæ.
Amper, Ambre, Brag; Ambra.
Ampignone; Empulum.
Ampurias; Emporeæ.
Amſterdam, Amſtelredam; Amſtelodamum.
Amazon, Mezo; Amizon.
Anaduole, Pegian, Acconlu; Armenia minor.
Anagni; Anagnia.
Anan; Ananus, prom. Scotiæ.
Anand; Anandus fl.
Anandale vel *Annandale;* Anandia prov.
Anatoladag; Olympus.
Anatoria; Tanagra, Græa, Gephyra, Oropus.
Anazzo, Torre d' Anaſſo; Egnatia, Gnatia.
Anchialo, Anchelo, Kenkis; Anchialus.
Anchora; Aſine.
Andaluzia; Andaluſia, Vandalitia.
Andernach; Antenacum, Antonacum, Antunacum, Anturnacum.
Andernopoli, Andrinopoli, Endrem; Adrianopolis.
S. Andero; Andreapolis Biſcaiæ, Flavionavia.
Ander Thur; Adfines.
Andorno; Mandoraum.
L' Andramiti; Adramittium, Atramyttium, Adramitteos, Pedaſus.
S. Andrea; Antirrhium.
Andres; Androſia,

Andres;

S. Andres; Flavium Nonci.
S. Andrews; Andreapolis, urbs Arch. Scotiæ.
Andujar el Viejo; Iliturgis, Illiturgis, Ilurgis.
Anduſe; Anduſa.
Anemora, Stalemura, Scalemura; Anemurium.
L'Anemo; Anemo, fl.
Anfiſa; Amphiſa.
Angers, Angiers; Andes, Andegavia, Andegavum, Juliomagus Galliæ.
Angleſey; Mona.
Angleterre, L'Anglois; Anglia, Angli.
Anglona; Aquilonia.
Angotina; Acanthina
Angoleſm, Engouleſme; Engoliſma, Inculiſma
Angours; Ancyra Galatiæ.
Anhalt; Anhaltium, Caſtrum; Principatus Anhaltinus, reg.
Anian; Anianum fretum.
Anjou; Andegavia, Ducatus Andegavenſis.
Annan, Annand, Annandale; Ananus; fl. Ananum, op. Anandia, prov. Scotiæ.
Annonay; Annoniacum.
Anone; Anonium.
Anſa, Auſa, Lemone, Lizonzio; Alſa, Alſuavus.
Anſedonia; Anſidonia, Coſæ.
Antali; Attalia
Anthill ſive Ampthill; Antilia.
Anthios; Antinoe Ægypti.
Antibe; Antipolis, Athenopolis.
Antignano; Pauſilypum.
Antilles vel Caribby Iſlands; Antillæ; qu. Anthropophagorum Inſulæ.
Antimilo; Antimelos, Thera, Calliſte.
Antioch; Antiochia Syriæ, Antiochia juxta Daphnen.
Antiochetta; Antiochia Ciliciæ; Antiochia ſuper Cragum
Iſola di S. *Antioco*; Enoſis, Sulcitana.
Antiparo; Antiparos, Præpeſinthus.
Antivari; Antibarum. Doclea.
Antragues; Sicea, Sicca Veneria.
Antrim; Antrimum.
Antrodoco, Interdoco; Interocrea, Interocreum.
Antwerp, Anvers Gallis, *Antorf* Germ. *Anveres* Hiſp. *Anverſa* Ital. Antverpia, Andoverpum, olim Atuatum, Atuacutum.
Capo d'*Anzo*; Torre d'*Anzo*; Antium,
Aochora, Acor; Icoſium.
Aouſt; Auguſta Prætoria.
Apea, Eſpejo; Alpavia.
Appennine; montes Appennini.
Rio d'*Appio*; Almo,
Appleby; Aballaba, Abellaba.
Aprio; Apros, Apri, Theodoſiopolis.
Apte, Atte, Xot; Apta Julia.
Aqua, Carrathaſſan; Calpas.
Aqualagna; Aqualaria.
Aqua pendente; Aquila, Acqula, Aquæ Taurinæ.
Aque dolci; Calacta.
Aquedotto; Vitis.
Aquitain; Aquitania.
Aractol, Arexil, Arraiola, Araquil; Aracillum, Aracælum, Aracelum.
Araclea; Perinthus, Perintheras, Peralia, Heraclea, Mygdonia.
Aragelaras, Melitene
Aragon; prov. Aragonia, Hiſpania Tarraconenſis.
Araw; Aravus, fl.
Arbeca; Urbicua.
Arbia; Alma, fl.
Arboss; Arboroſa.
Arbon; Arbor felix.
Arcadia; Cypariſſi, Cypariſſia, Cypariſſos, Haliartus.
Arcas; Arcabriga.
Arce; Arcanum.
Arces, Arzes; Arſinoe, Arzus,
Arcimech; Oroſa, Aliza.
Archipelague; Mare Ægæum.
Arcis ſur Aube; Arciaca ad Albam.
Arclo; Arclovium.
Arcos; Arcenſium colonia, Arcobriga.
Arden; regio Palmyrene.
Ardenner-walde, la foreſt d'Audenne; Arduenna.
Ardermouth-head; Novantum promontorium, Novantum Cherſonneſus.
Are; Arus, fl.
Arensburg; Arensberga, Arensburgum, Aresburgium.
Arefgol; Siga.
Arezzo; Arretium, Arrhetium, Aretium.
Arga; Aragus; Agrada.
Argentau; Argentomachum, Argentomagum.
Argentiero; Argentuaria, Argentaria.
Argentine, Argenton, Argent; Argenteus, Argentius, fl.
Argentine; Straſburgum, Argentina, Argentoratum.
Argenton; op. Argantomagum, Argentomagum.
Argiro caſtro; Antigonia.
Argiſch; Argidava.
Argo; Argos Peloponneſi.
Ariano; Arianum.
Aricanda; Moſon.
Arles; Arelatum, Arelas, Arelate, Theline.
Arlon, Arlun; Orolaunum, Ara Lunæ.
Armagh; Armacha, civitas; Armachana provincia.
Armagnac; Comitatus Arminiacenſis.
Armaſau; Armentio, fl.
Armunua; Medobriga.
Armenza; Armentia.
Armiro; Pagaſæ, Pagaſa.
Arnheim; Arenacum.
Arno; Arnus, fl.
Arundel; Aruntina.
Arpata, Harpadium, Harpinum.
Arqua; Libarna.
Arrades; Quina.
Arraiola; Aracillum, Aroeelum.
Arras; Atrebatum, Rigiacum, Origiacum.
Arrtana; Abditana.
Ars; Florius, fl.
Arſingan; Aziris, Theodoſiopolis.
Artinia; Ætolia, Hyanthis.
Artois; Arteſia, Atrebatum regio.
Arvas; Narbaſorum regio, Narbaſum montes.
Arzeil; Zilia, Zelia.
S. Aſaph; Aſaphopolis.
Aſciburg; Aſciburgium.
Aſcherne, Aſcheten; Aſcaria.
Aſcoli; Aſculum Picenum.
Aſcoli di Satirno; Aſculum Appulum.
Aſhburton; Asburtonium.
Aſhdod; Azotus.
Aſna; Syene.
Aſnan; Metacompſo, Tacompſon, Tachempſo.
Aſolo; Aſulum.
Aſoph; Tanais urbs.
Aſopo; Aſopus, fl. & op.
Aſpahan, Haſpachan, Spahawn, Iſpahan; Aſpahanum.
Aſpe; Aſpartuca, Aſpaluca.
Aſperoſa; Abdera.
Aſpra; Caſperia.
Aſpropotamo; Achelous.
Aſſin; Itys, fl.
Aſſur, Sur; Antipatris.
Aſtora, Stora, Sinra; Aſtura.
Aſtorga, Aſtorgue; Aſturica Auguſta.
Atalib; Singara, Singoras
Atellari; Elorum, Elorus, Helorus.
Atemuz; Artemiſium, Dianum, Nemorenſe promontorium.
Ateno; Atina, Atinum Lucaniæ.
Athens; Athenæ, Cecropia, Mopſopia, Ionia,
Athlone; Atlona
Atsenza; Novauguſta.
Atino; Atina Campaniæ.
Atteria; Aptera, Apterea, Apteron.
Atterith; Trimontium.
Attramittin, Landramiti; Adramyttium, Atramytteum, Thebæ Troadis.
Avallon; Aballo.
Ins *Avalon, Glaſtenbury*; Avalonia.
Aube; Alba, Albula, fl.
Auch; Auguſta Auſciorum.
Aude; Atax, fl.
Avello, Avellino; Abella, Abellinum.
Aven; fl. Avo, Avenna.
Avenche; Aventicum, Avanticum.
Aven-moor, Broad-water; Dabrona.
Auſente; Uſens, Ouſens, Auſens palus Pomptina, vel Pontina.
Auff der Stay, Eſtay; Vogeſus.
Augsburg ſeu *Auſpurg*; Auguſta Vindelicorum.
Augſt; Auguſta Rauracorum.
Avila; Abula.
Avin; Avinus fl.
Avington; Abo, Abonis, op.
Avinion, Avignon; Avenio, Petrarchæ & Boccatio Babylon.
Biſhops *Aukland*; Auklandia.
Aulceſter; Alceſtria.
Auldby; Derventio.
Aunay; Aunedonacum.
Avon; fl. in agro Durotrigum; Alaunius.
Avon; fl. in comitat. Somerſet. Abo, Abonis, Avona.
Avon; fl. Walliæ, Ava.
Aurach; Aureatum.
Aurass, Capo Gibranel; Audus.
Auranches; Abrincæ
Auron; Eura.
Auſpurg; Arupenum, Arupinus.
Auſt cleve; Trajectus.
Auſtraſie, Woſtriek; Auſtraſia.
Autun; Auguſtodunum. Hedua.
Autunois; Tractus Auguſtodunenſis, Æduorum ſeu Heduorum regio.
Auvagdoune; Achadia.
Auvergne; Alvernia, Arvernia.
Aux, Auſch; Auguſta Auſciorum
Auxerre; Altiſiodorum, Antiſſiodorum, Vellaunodunum, Autricum.
Auxois; Alexienſis tractus.
Axar, Azar; Anazarbus Cyinda, Diocæſarea.
Axholm; Agelocum, Segelocum.
Axminſter; Axa.
Aydone; Aydunum.
Aylſham; Ælesſhamia.
Aymonte; Aymontium.
Aynadeki; Aynadechium.
Aynhoe on the Hill; Aynhoa.
Ayton; Aquila, Calydon.
Azafi; Solis mons.
Azamor; Thymiateria
Azech, Rio tinto, Iberus, fluviolus in Hiſp. Bætica.
Azelburg; Acilia Auguſta.
Azoth; Bubaſtus, Bubaſtis.
Azumar; Septem Aræ, ad ſeptem Aras.

B.

B.

Die BAar; Abnobi montes, Aupobis, Abnobæ.
Babelza; Pons Manſuetinus.
Bacala; Baracura, Bangela.
Bacar; Ituræa, Trachonitis
Bacchiglione; Medoacus, Meduacus minor Bachilio.
Baccbrach; Bacchara, Bacchiaræ.
Bacchu; op. Albana.
Mar di *Bacchu*; Mare Hyrcanum, Caſpium.
Baccbach; Bacchi Aræ.
Bachian; Bacchianum.
Baden; Bada
Badenoch; Badenachæ.
Bagdet; Selucia, Bagdatum & vulgò Babylon.
Bayeux; Bajocæ.
Balaguer; Ballegarium.
Baleſo; Baleſium.
Baltimore Bay; Baltimora.
Bamberg; (urbs Ital.) Balneum Regis & Balneoregium.
Bamberge; (urbs Germ.) Bamberga & Babenberga.
Banbury; Banburia.
Bantam; Bantanum.
Bangor, Bangorium, Borium, Bonium, & Brannogenium.
Banny; (Fl) Buvinda.
Banneſdown; Badonicus Mons.
Bapaume; Bapalma, vel Balma.
Bar; Barum.
Barri; Barium.
Barbary; Barbaria.
Barcelona; Barcino.
Barkſhire; Bercheria.
Barleduc; Barro-ducum.
Barnſtaple; Barnaſtapula.
Barow; (Fl) Brigus.
Baſenburg; Baſenburg, vel Batavorum Arx.
Baſil; Baſilea.
Le *Baſſigny*, Baſſianicus ager.
Bath; Bathonia.
Bauge; Balgium.
Baugency; Balgentiacum.
Bayonne; Baiona.
Beauſe; Belſia.
Beaumorice vel *Beaumariſh*; Bellomariſcus
Belgrade; Taurinum, Alba Græca.
Belinzona; Bernifola.
Belvoir vel *Bever*-Caſtle; Margidunum.
The Belt, Mare Balticum.
Belluno; Belunum.
Benevento; Beneventum
Benfordbridge; Vennonæ.
Bergen; (op. Germ.) Berga.
Bergen Op. Zoom; Bergæ ad Zomam.
Bergerac; Bergeracum.
Berlin; Berlinum, vel Berolinum.
Bern; Berna.
Beſiers; Bœtarra.
Binchester; Binonium.
Binghen; Bingium.
Berwick; Bervicum.
Beverly; Petuaria.
Biron; Bironium.
Blackwater; Idumania.
Bloys; Bleſæ.
Bobbio; Bobium.
Bodmin; Bodminia.
Botano; Bovianum.
Bologna; Bononia.
Boſſeduc; Boſcum ducis
Bolloigne; Bolonia, vel Geſſoriacum.
Bon; Bonna.
Bourges, Bituricæ, Biturigum, & Avaricum.
Bourbon; Boia.
Bornholm; Boringia.
Boucher; Bonium.
Borneo; Borneum.
Bourdeaux; Burgidala.
Braga; Bracara.
Brampton; Bremenium.
Brandenburg; Brandenburgum, vel Brennoburgum.
Brecknock; Brechinia, & Loventum.
Bremen; Brema.
Breſt; Brivates.
Bretaigne; Britannia minor ſive Aremorica.
Breſlaw; Uratiſlavia, Budorgis.
Brentwood vel *Burntwood*; Cæſaromagne.
La *Breſſe*; Breſſia.
La *Brie*; Bria.
Bridgwater; Brigewatera.
Bril; Briela.
Brien; Briocum.
Briſat; Briſacum.
Briſtol; Briſtolium, vel Venta ſilurum.
Britain; Britannia
Bray Hundred; Bibroci;
Broadwater; Dabrona & Daurona.
Bruges; Brugæ.
Brunaw; Brundunum.
Brunſwick; Brunſwicum, vel Brunopolis.
Bruſſels; Bruxellæ.
Burgoin; Berguſia.
Bulneſs; Blatum ſive Bulgium.

C.

CAbe; (Fl. in Hiſp.) Chalybs.
Cabo de Gates; (promont. in Hiſp.) Charidemum.
Cacelina vel *Calcitta*; (Turcis) Chalcedon.
Cachan; Cachanum.
Cadiz; Gades.
Caen; Cadomum & Cadomus.
Caermarthen; Maridunum.
Cahors; Cadurcum.
Cairo; Alcairus, Babylon, & Memphis.
Calamata; Calama.
Calmar; Calmaria.
Calais; Caletum, Geſſoriacum.
Calenberg; Ceſius Mons.
Calecut; Calecutium.
Calviſano; Forum Calviſii.
Cambridge; Cantabrigia, Granta.
Canada; Nova Francia, Canada.
Candie; (Inſ.) Creta.
Candia; (urbs Cretæ) Matium vel Mætium.
La *Canea*; Cydon.
Canarvan; Arvonia.
Canary Iſlands; Canariæ, Inſulæ Fortunatæ.
Canterbury; Cantuaria.
Canoſa; Canuſium.
Carthago; olim dicta Caccabe.
Cardigan; Ceretica, Cardiganum.
Cardiff; Cardiſſa.
Carneen; Carnithia.
Carliſle; Carleolum, Cataractonum, Luguvallum.
Carlingford; Carlingfordia.
Carpen; Carpia.
Caraman; Cilicia, Caramania.
Carifiena; (op. Hiſp.) Illiturgis.
Carloſtade & *Carlowith*; Caroloſtadium.
Cartagene; Cartagena, Carthago Nova.
Caſal; Caſale, Bodincomagus, & Induſtria.
Caſſo; (Inſ.) Caſus.
Caſſaro; Cacyron.
Caſſhaw; Caſſovia.
Caſſubeni; Caſſubia.
Caſtomena; Claudiopolis.
Caſan; Caſinum.
Il Caſſarillo di S. Maria; Forum Appii.
Le *Caſe*; Caſſium.
Caſhel; (urbs Hibern.) Caſſilia, Caſella.
The Caſpian Sea; Mare Caſpium, ſive, Hyrcanum.
Caſſan; (urbs Perſ.) Raga, Rhages
Caſtel; (vicus Germ.) Trajani Monumentum.
Caſtel Fiori; Vibu Forum.
Caſtleford; Lagecium.
Cathneſs; Catlineſia.
Catigan; Chatiganum.
Catay; Cataia, & Regio Chatarum.
Catalonians; Catalauni.
Caterlagh; (urbs Hibern) Caterlogum.
Catwick; Cattorum vicus.
Caudebec; Calidobecum.
Cavado; (Fl) Cadavus.
Ceylan; (Inſ.) Ceylanum, Trapobana.
Chalons Sur Saone; Caballinum.
La *Charente*; (Fl.) Carenthonus; Canentetus.
Chabria vel *Celabro*; Fluv. Chabrius.
Chamb; (urbs Germ.) Chamum.
Charenton; Charento.
Cheropoli; Chariopolis.
Le *Cher*; (Fl Gall) Charus, Carus, & Caris.
Cherſo; (urbs Tauricæ) & *Chirroniſo*; (urbs Cretæ) Cherroneſus vel Cherſoneſus.
Chicheſter; Cicestria.
Chincon; Cincum.
Chiaſtegio; Claſtidium.
Chiuſi; Cluſium.
Charibby-Iſlands; Antillæ, Caribbæ.
The Chanel; (Mare inter Angl. & Galliam) Britannicum Mare, Fretum Britannicum.
Chably; Cabliacum.
Chantilly; Cantiliacum.
Charing; (vicus Angl. in Cant.) Durolevum.
Chard; Chardum.
Charleroy; Caroloregium.
Charleville; Charolopolis.
Charlieu; Carilocus.
Chepſtow; Chepſtovium.
Chartres; Carnutum, Autricum.
Chermont; Mons Caprarum.
Cheſopeack Bay; Cheſopecus Sinus.
Cheſter; Ceſtria, Divana, Civitas Legionum.
Chevrenſe; Capruſium, Caproſia.
China; Sinarum Imperium, China.
Chineſe; Sinæ, (populi Aſiæ.)
Civita; Vecchia, Centum Cellæ, Civitas vetus.
Cimarra; (urbs Epir.) *Chimæra*.
Cirenceſter; (vulgò Ciceſter) Circeſtria.
Ciſteaux; Ciſtertium.
La *Ciontat*; (Urbecula Gall.) Civitas.
Cleves; Calonia.
Clairvaux; Claravallis.
Clare; (op. Angl.) Clarentia.
Clagenfurt; Claudia.
Cleven; Clavenna.
Cleve; Clivia.
Cloney; Clona, & Cluanum.
Clonfert; Clonfertia.
Clyd; (Fl Scot.) Clota.
Conmel; Conmellium.
Coblentz; Confluentes.
Cockermouth; Cockermutium.
Colcheſter; Coloceſtria, Camalodunum; olim, Colonia.
Cochin; Colchi.

Cocket Iſland; Coqueda.
Cornuo; (promont.) Ciconium.
Colocz; Colona.
Colbrook; Pontes.
Cologne; Colonia, Agrippina.
Coln; Colonia ad Spreham, vel Colonia Brandeburgica.
Coimbra; Conimbrica.
Colmar; Argentuaria, Colmaria, Columbaria.
Colrain; Calranum.
Conde; (op. Belg.) Condatum.
Connaught; Connatia.
Conway; Connovium.
Conſenza; Conſentia.
Conſtantz; Conſtantia.
Conſtances; (urbs Norm.) Conſtantia Caſtra.
Cork; Corcagia.
Corvio; Corbeia.
Corfu; (Inſ.) Corcyra.
Cordova, Corduba, Colonia Patricia.
Corinth, *Corinths* vel *Coranto*; Corinthus.
Cornwall; Cornubia.
Cortryck; Corteriacum.
Compoſtella; Brigantum, Jamſum, Compoſtella.
Congo; Regnum Congum.
Conty; Contiacum.
Copenhagen; Hafnia, & Codania.
Coraſan; Parthia Bactriana.
Corona; (urbs Tranſylv.) Stephanopolis.
Coſſacks; Coſaci
Courtray; Cortracum.
Cowbridge; Bonium, vel Bovium.
Coventry; Coventria vel Conventria.
Coverden; Covordia.
Courtenay; Cortenæum.
Cratow; Cratovia, Gracchopolis.
Crevant; Crevantium.
Crimſky; Tartaria Minor vel Taurica Cherſoneſus.
Crim; (urbs Tart.) Crimæas.
Croatia; olim Liburnia.
Croats; Croatæ, Chrobatæ, & Colapiani.
Creitznach; Crucinatium.
Creſſy; Creſciacum.
Croidon; (op. Angl.) Neomagus.
Culm; (urbs Pol.) Culmia.
Cumberland; Cumbria.
Czoſlaw; Craſlavia.

D.

DAntzick; Dantiſcum, Gedanum.
Danow; (fl.) Danubius, Iſter.
Dam, Damum.
Darwent; (fl.) Derventio.
Deventer; Daventria.
Danneberg; Danorum Mons.
The Dardanells; Dardanellæ.
Daniſchewolde; Danica Sylva.
La Dauphine; Delphinatus.
Denmark; Dania.
Dee; (fl.) Deva, Deuva.
Dean-Foreſt; Danica Sylva.
Derby; Derbia.
Dermond; Teneramunda.
Delfo; (urbs Phocidis) Delphi.
Delft; (urbs Holland.) Delphi.
Denbigh; Denbigia.
The County of Deſmond; Deſmonia.
Devonſhire; Devonia.
Deviſes; Diviſæ.
Deux Ponts; Bipontium.
Dilinghen; Dilinga.
Dijon; Divionium.
Diep; Deppa.
Diarbech; Diarbechia, & Meſopotamia
Dieſt; Dieſta.
Dirſchaw; Dirchovia.

Doncaſter; Camelodunum.
Dorcheſter; Dunovaria, Durnævaria, Durnum.
Dorceſter; Dorceſtria.
Dordrecht vel *Dort*; Dordracum.
Dorſetſhire; Dorſetia.
Dorſetſhiremen; Durotriges.
Dover; Dubris.
Doway; Duacum.
Down; (urbs Hibern.) Dunum.
Doggers-bank; Canis Syrtis.
Dole; Dola, Dolenſis urbs.
Dourlac; Durlacum.
The Dowy; (fl. in Wallia) Devus.
Dreſden; Dreſda.
Drogheda vel *Tredagh*; (urbs Hibern.) Ponta, Drogheda.
Dublin; Dublinium, Dublinia, Eblana.
Dunbar; Dumbirum.
Dunblain; Dumblanum
Dunkelden; Duncheldinum.
Dunkerk; Dunquerka.
Durham; Dunelmum.
Durazzo; Epidamnus, Dyrrhachium.
Drumore; Dromoria.
Dumferling; Dumfermelinga.
Dunbarton; Dunbritonium.
Dundee; Deidonum.
Dunkeran; Ivernus.
Dunſtaple vel *Dunſtable*; Magiovinum, & Duniſtabulum.
La Durance; (fl.) Druentius, Durantius.
Duras; Duratii & Duratium.
Durlach; Budoris, Durlacum.

E.

The EAſt Sea; Mare Balticum.
Eaton; Etona, vel Ætona.
Edenburgh; Edenburgum, Alata Caſtra.
Edenborough Fryth; Bodotria, Æſtuarium Scotiæ Meridionalis.
Edge-hill; Edgemons.
Edgeworth; Sulloniacæ.
Eiſenac; Eiſenacum.
Eiſleb; Eiſleba.
Elb; (fl.) Albis.
Elbing; Elbinga.
Elbeuf; Elbovium.
Elgin; (op. Scot.) Elgis & Elgia.
Elſenore; Elſenora.
Ely; Elia, vel Elis.
Embden; Amaſia, Embda.
Enchuyſen; Enchuſia, vel Enchuſa.
England; Anglia.
Engliſhmen; Angli.
Engoleſm; Engoliſma, vel Egoliſma.
Epenburg; Epona, Epinaburgum.
Erford; Erphordia, Bicurgium.
Erpach; Erpachium.
The Eſcurial; Eſcuriale, ſeu Eſcuriacum.
Eſchueck; (op. Hung.) Cæſarea.
Eſpernon; Sparnonum.
Eſpernay; Aſpremacum, Sparnacum.
Eſſex; Eſſexia.
Evols; Ebolum vel Eburi.
Evora; Ebora.
Evre; (fl.) Ebura.
Eureux; Mediolanum, Eburovicum.
Exeter; Exonia, Iſca.
Eychſtadt vel *Eyſtadt*; Aureatum, Eiſtatum aut Quercopolis.

F.

FAbregas; Forum Domitii.
Fabriano; Fabrianum.
Faggiano; Uſſugum.
Faial; (Inſ.) Faialis.
Fair Foreland; Rhobogdium.
Fair Iſle; (Inſ. Scot.) Caloneſus
Fair Iſle; (Inſ. Oceani Germ.) Dumna & Fara.

Faence vel *Faenza*; Faventia.
Feſolo; Fæſulæ.
Falmouth; Falmuthum, Voliba.
Faloiſe; Falletia.
Falkenſtein; Falconis Petra.
Falkenburgh; Falconis Mons, Coriovalium.
Famageſta; Ammochoſtos, Arſinoe, Fama Auguſta.
Faumars; Fanum Martis.
Fano; Fanum Fortunæ.
Feldkirk; Veldtkirchum, & Feldkercia.
Fermanagh County; Comitatus Fermanagenſis
Ferento; Ferentia vel Ferentinum.
Ferns; Fernæ.
Ferona; Feronia.
Ferrara; Ferraria.
Fez; Fezza, vel Volubilis
Fermo; Firmium, Firinum.
Feurs, Dalecampio, Forum Seguſianorum.
Ferreirs; Ferrariæ.
Ferryland; Avallonia.
Ferro; (Inſ. in Ocean Calèedon.) Gleiſariæ.
Fiorenza; Fiorentia, Fluentia
Fiorenzola; Fidentiola.
The Fife; Fifa
Figarolo; Varianus Vicus, Vicus Aurelii.
Finale; (op. Ligur. Maritim.) Finarium, Pollupice.
Final de Modena; (op. in ducatu Mutinenſi) Finalium.
Finland; Finnonia, Finnia, Finlandia.
Finmark; Finmarchia.
Flanders; Flandria, & populi Flamingi, & Flandrenſes, Flavia Æduorum, alias Flaviniacum, Flavigny.
Fluſhing; Fleſhinga.
Flint; Flintum.
Flintſhire; Flintenſis Comit.
Florence; (Italis Fiorenza) Florentia.
Fleury; Floriacum.
St *Flour*; Floriopolis.
La *Fleche*; Flexia.
The Fly (Inſ. Belg.) Flavo.
Fojano; Flavianum, Flaviniacum.
Forth; (fl. Scot.) Forthea.
Forli; Forum Livii.
Forlimpopoli; Forum Popilii.
La *Fogia*; fl. Iſaurus, & Piſaurus.
Fontainbleau; Fons Bellaqueus.
Fontarabia; (op. Hiſp.) Fons rapidus.
Fonteney; Annedonacum, Fontanæum.
Friburgh; Friburga, Cardabiacum.
Frinli; Forum Julium.
Frejus (urbs Gall.) Forum Julium.
France; Gallia.
Frenchmen; Galli.
Franckfurt on the Main; Francofurtum ad Mœnum, Heleopolis.
Franckfurt on the Oder; Francofurtum ad Oderam.
Franconia; (Reg. Germ.) Francia Orientalis.
Franeker; Franekera.
Fraſſinero; Fraxinetum.
Freſno; Fraxinum.
Fryſingen; Friſinga, Fraxinum.
Franca; Villa, Ferentanum, Frentanum.
The French County; Burgundiæ Comitatus.
Frankendal; Francodalia.
Il Freddano; (fl.) Fgelidus.
Freyenwaldt; & Fridwalt Colançorum.
Freiſland; Friſia.
Fulden; Fulda.
Funfkirchen; (urbs Hungar. Inſ.) Quinque Eccleſiæ.
Furſtenaw; Alcancalis.

G.

G.

GAen (urbs Hiſp.) Giennum, Gienna.
Gaiazzo; Calatia, Galatia.
Gainſborough; Geneſborovia.
Galicia vel *Galizia*; Gallæcia.
Galilee; Galilæa.
Gallipoli; Callipolis.
Galloway; Gallovidia.
Galway; Galliva, Duacum
Gambalo; duæ Columnæ, Gembolatum, Campolatum.
Gap; (urbs Gal) Vapincum.
Garnſey; (Inſ) Garnſeia, Sarnia.
The Garonne; (Fl.) Garumna.
Gaſcoine; Vaſconia, Novempopulana.
Gaſcons; Vaſcones.
Gaſtental; Geſodunum.
Gateſhead; (vicus Angl.) Gabroſentum.
Geertruydenberg; Gertrudenberga, Mons S. Gertrudis.
Geneva; Aurelia, Colonia Allobrogum.
Genezareth; Galilææ Lacus, Mare Tiberiadis.
Genova; Genua.
St. *Georgio*; (urbs Sarmatiæ) Geruſa.
Georgians; (pop Aſiæ) Georgi.
St. *Georges Channel*; (Mare inter Angliam & Hibern.) Verginium Mare, & Mantica Sti. Georgii.
Gheſna; Gneſna.
Gibraltar, Gibraltara, olim Calpe.
Gnoſa; Gnoſus, ſive Cnoſus, & Cnoſſus.
Girona; (Hiſp urbs) Gerunda.
Glamorgan; Glamorgania, Morganuccia.
Glaſcow; Glaſquum, Glaſcovium.
Glaſſenbury; Glaſconia
Gloceſter; Gloceſtria, Claudia, Claudia Caſtra Clevum, & Glovernia.
Glogaw; Glogavia.
Gluckſtadt; Gluckſtadium; Ticopolis.
Godmancheſter; Durolipons, vel Duroſipons.
Godmundingham; Delgovitia.
Goths; Getæ, Gothi vel Gotthi, hodie Poloni.
Gothland; Gothia.
Gottenburg; Gottinga, Gotheburgum.
Gottorp; Gottorpium.
Gradiſcha; Gratiana.
Gran; Strigonium, Iſtro-granum.
Granada; Granata & Granatum.
Granzebean; (Mons Scot.). Grampius.
Gratz; Graiacum, Græcium, Savaria.
Grave; (urbs Brabant) Gravia.
Graveling; Gravelina.
Graveſend; Graveſinda.
Greenland; Gronelandia.
Grenoble; Gratianopolis.
Greenwich; Grenevicum.
Greece; Græcia
Gripſwald; (urbs Pomer.) Gripſwaldia.
The Griſons; Griſones, Rhæti, Canini.
Groenemberg; Bergæ S. Vinoci.
Grol; Grolla.
Groningen; Groninga.
Guarda; (urbs Luſit.) Guarda.
Guelderland; Gueldria.
Guiney; Goinea.
Guienne; Aquitania, & Guienna.
Guilford; Neomagus.
Guiſe; (op Gall. in Picard.) Guiſa.
Gyen; Gendum.

H.

HAgenaw; Hagenoa.
Hague; Haga Comitis.
Haibrun vel *Heilbrun*; Hailbruna, Aliſum, Fons Salubris.
Hainault; Hannonia.
Halberſtadt; Halberſtadium, Alberti urbs.
Hall; Hala.
Hallande; (prov. Sueciæ) Hallandia.
Halyfax; Olicana, Sacri Capilli.
Hamburg; Hamburgum.
Hamelen; Hamela.
Hamilton; Hamiltonium.
Hammer; Hammaria.
Hampſhire; Hantonia.
Hampton Court; Hamptoni Curia, vel Hampton Curta.
Hanover, Hanovera.
Hanſe Towns; Hanzeaticæ, vel Anzeaticæ urbes.
Hardevic vel *Hardybones*; Hardervicum.
Harsford; Herfordia, Durobrivæ.
Harleem; Harlemum.
Harlingen; Harlinga.
Haro; Harum.
Harwich; Harvicum.
Haſſelt; Haſſeletum.
Haſtings; Othona, Haſtinga.
Hartlepool; Harlepolum.
La *Havana*; Havana Portus in Cuba Inſ.
Havre de Grace; Portus Gratiæ.
Heden; Hedena
Heidelbergh; Heidelberga.
Henaw; Hanovia.
Helment; Helmontium.
Helmſtadt; Helmeſtadium.
Hereford; Herefordia, Ariconium.
Herford vel *Herverden*; (urbs Weſtph.) Hervordia.
Hermanſtadt; Cibinium.
The Land of Heſs; Haſſia, & populi Catti, Heſſi & Tincteri.
Heuſden; Heuſdena, & Hebſdenum.
Heverham; Hauguſtadum.
Heuxter; Huxaria, Hoxtera, & Hoxaria.
Hexham; Axelodunum.
The Highlands; Highlandia, Scotia Superior.
Hildeſheim; Aſcalingium, Hildeſia Brennopolis.
Hippo; Hippo Regius
La *Hogue* (port Galli) Ogigia.
Holderneſs; (promont. Angl.) Ocellum.
Holland; Hollandia, Batavia.
Hollanders; Batavi, Hollandi.
Holſace; Holſatiæ Ducatus.
Holſtein; Holſatia.
Holy Iſland; Auguſtaldia, Lindiſfarnia.
Hudſons Bay; Hudſonis Sinus.
Hull; Petuaria, Hullum.
The Humber; Abus.
Hungary; Hungaria, Pannonia inferior.
The Huns; Hunni, Abares, vel Avares.
Huntington; Huntingtonia, Durolipons Venantodunum.
Hyde vel *Hyth*; Hyda vel Hytha, (Port Angl.)

I.

JAlines; (Cypri urbs) Macaria.
Jene; Jena (urbs & Academ. Germ.)
Jericho; dicta etiam Civitas Palmarum.
Jerſey; Cæſaria.
Jeruſalem; Hieroſolyma, Salem, Jebus. Ælia.
Induſtria; (op. Liguriæ) Bodincomagum.
Ingelheim; Ingelheimum.
Ingolſtadt; Ingolſtadium.
Inſtadt; Boiodum
Innerneſs; (op Scot) Innernium.
Jordan; (Fl.) Jordanes.
Ireland; Hibernia, Jerne, & Jernia.
Iſland; Iſlandia.
Iſola; (urbs Ital.) Interamna.
Italy; Italia.
Judea; Judæa, Chananæa, & Promiſſionis terra.
Juliers; Julia.
Jutland; Jutia, Cimbrica, Cherſoneſus.

K.

KAlis; (urbs Polon.) Caliſium, & Kaliſium.
Kalmar; (urbs Suec.) Calmaria.
Kamunsec; Camenecia, & Clepivadia.
Cape of good Hope; Caput bonæ ſpei.
County of Kerry; Kerrienſis Comitatus.
Keiſars Lautern; (urbs Germ.) Lutra, Cæſariopolis, Caſimo-Lutra.
Kemnitz; Chemnitium.
Kendal; Kendalia vel Candalia, vel Concangium.
Kent; Cantium.
Killalo; Allada, Laona Killalœa.
Kilmallock; Killocia, Kilmalocum.
Kilmacough; Duacum.
Kilmar; (Fl. Hibern.) Jernus, & Kilmarus.
Kildare; Kildaria.
Kilkenny; Kilkennia, Fanum Canici, & Canicopolis.
Kilmore; Kilmora.
Kinſale; Kinſalia.
Kings-Lynne; Linum Regis.
Kings-Town; (urbs Hibern.) Regiopolis.
Kingſton upon Hull; Petuaria, Hullum.
Koninsberg; Mons Regius, Koniſberga.
Knockfergus; (urbs Hibern.). Rupes Ferguſii.
Koppenhagen; Hafnia; vide Copenhagen.
Krabats; (populi Croatiæ) Croati vel Croatæ.

L.

LAbret; Labretum, Lebreti vicus.
Laholm; Laholmia.
Lagan; (Fl. Hib) Laganus.
Lagos; (urbs Hiſp.) Lacobrica, vel Lancobrica.
Lambeth; Lambetha, Lametha.
Lancaſter; Lancaſtria, Alon, Alone, Mediolanum.
Landaff; Landavia.
The Lands End; Promontorium Antiveſtæum.
Landaw; Landavia.
Langon; (op. Galli) Alingonis Pons.
Langres; Andomatunum, & populi, Lingones.
Laon; Laudunum.
Languedoc; Occitania.
Lapland; Lapponia & Lappia.
Landicha; (urbs Syriæ) Laodicea.
Lauſanne; Lauſonium, Lauſanna.
Lazenitz; Laciburgium.
Lebanon; (Mons Syriæ) Libanus.
Leeds; Ledeſia.
Leige; Leodium, Legia.
Leiceſter; Leiceſtria, Legeceſtria & Leogora.
Leinſter; (prov Hib.) Lagenia.
S. *Leo*; (urbs Ital.) Leopolis.

Leon; (urbs Hiſp.) Legio Septima.
Lemburg; (urbs Pol.) Leopolis.
Legorn; Ligurnus Portus.
Leipſwick; Lipſia, Lupfurdum.
Lemſter; (op. Angl. in Herefordiâ) Leonis Monaſterium.
Lenham; Durolevum.
Lennox (prov. Scot.) Elgovia, Lennoxia, Lelgovia, Levinia.
Leopol; Leopolis.
Lepanto; Naupactus.
Leſtithiel; Uxella, Uzella.
The Levant; Oriens.
Leverpool vel *Lerpool*; Liſerpolus.
Lewarden; Leovardia.
Lewes; Leſua.
Leyden; Leida, Lugdunum Batavorum.
Le Lez; (fl.) Ledus, Liria.
Lichfield; Lichfeldia, Ager Mortuorum.
Liefland; Livonia.
Lille; Inſulæ.
Lillebonne; Juliobona.
Lillo; Lilloa.
Limoges; (urbs Gall.) Lemovicum, Auguſtoritum.
Limoſin; Lemovices, Limovici.
Limerick vel *Lumbrick*; Limericum.
Lintz; (urbs Auſtr.) Lintia.
Lincoln; Lincolnia.
Lingen; Linga.
Littleborough; Agelocum, Segelocum.
The Lizard Point; Ocrinum, Dannoniorum Promontorium.
Lipſtadt; Luppia.
Liria; (op. Hiſp.) Leria, Leros.
Lisbon; Olyſippo, Ulyſſippo.
Liſmore; Liſmora.
Lithgo; Lindum.
Lynn; Linum Regis.
Lyons; (urbs Gall.) Lugdunum, olim Lugudunum.
Lyon ſe Saunier; (op. Burgund.) Lugdunum Salinarum.
Lyppe; (fl. Germ.) Lupias, Lupia vel Luppia.
Lodi; (urbs Inſubriæ) Laus Pompeia.
Lombardy; Longobardia, Gallia Ciſalpina.
London; Londinum, Londinium, Lundinum, Auguſta Trinobantum, Longidunum.
London-derry; Roboretum, Deria, Derri, Novum Londinum.
Lorain; Lotharingia.
Lorch; Lauriacum.
Lordes; (op. Gal.) Lapurdum.
Loreto; Loretum.
Louth County; (in Hibern.) Lugenſis Comitatus.
The Louvre; Lupara.
Lovain; Lovanium.
Louthen; Lothiania, Laudonia.
Lubec; Lubeca & Lubecum.
Ludlow; Ludloa.
Lugg; (fl. Wall.) Logus.
Lunden; (urbs Scaniæ) Lundis.
Luneburgh; Luneburgum.
Lutterworth; Luttervortium, Lactodurum.
Lutzen; Lucena & Lutza.
Luxenburgh; Luxenburgum.

M.

Macedon; Macedonia, Æmonia, Mygdonia, Pæonia, Edonia, Pieria, & Emathia.
Madagaſcar; Menuthias, Cerne.
Madera; (urbs Afr.) Madaura.
Maderas; (Inſ.) Madera, Cerbe Atlantica.
Madre; (fl. Aſiæ) Mæander.
Madrid; Madritum, Mantua Nova.
Maeſtricht; Trajectum Superius, Obtricum.
The Maes, or Meuſe; (fl.) Moſa.
Magdeburg; Magdeburgum, Meſnium.
Magellanes Streights; Fretum Magellanicum.
Magri; (Inſ.) Macris.
Maidſton; Madus, Vagniacum, Durobrus.
The Maine; (fl. Germ.) Mœnus.
Malabar; Malabaria.
Malaga; (urbs Hiſp.) Malaca.
Maldon; Camudolanum, vel Camalodunum.
St. Mallo's; Maclovium.
Malorca vel *Mayorc*; (Inſ.) Majorica, Balearis Major.
Malmsbury; Maldunenſe Cœnobium.
The Maldivee Iſlands; Maldivæ.
Malmugen vel *Elbogen*; Malmogia.
Malta; (Inſ.) Melita.
The Iſle of Man; Monaœda, Monapia, Menavia, Eubonia.
Manchester; Mancunium.
Mansfield; (op. Angl.) Manduesſedum.
Mansfeld; (urbs Germ.) Mansfeldia, Mannicampus.
Mangreſia; (urbs Aſiæ) Magneſia.
Mantoa; Mantua.
Maraſon (urbs Græc.) Marathon.
Marca di Ancona; olim Picenum.
Mare delle Zabacche; Mæotis, Palus Scythica, Carpalk, & Mare del Azath (Arabibus.)
Marleborough; Cunetio.
Marpurg; Marpurgum, Martisburgum, Mattiacum.
Le Marne; (fl. Gall.) Matrona.
Marſeilles; Maſſilia.
Martegue & Lac de Martegue; (urbs Celticæ) Maſtramelle & Maſtramela.
Maſcon; Matiſcona.
The Mayne; (fl. & op. Gall.) Meduana.
Meath; (prov. Hib.) Media.
Mechlin; Mechlinia.
Meckleburg; (urbs Germ.) Magnopolis.
The Medes; Medi.
The Mediterranean Sea; Mare Mediterraneum, Mare Magnum, Heſperium Mare, (& Hiſpanis) Mar de Levante.
Medway; (fl.) Meduacus.
Meſſen; (prov. Germ.) Miſnia.
Melfi; Melphia, & Melphis.
Mendipp-Hills; Minaria.
Menlaſco; (fl. Hiſp.) Menlaſcus.
Merionethſhire; Mervinia.
Mersburg; Martinopolis.
Meſſina; Meſſana.
Il Faro di Meſſina; Mamertinum Fretum, Rhegium Fretum, Siciliæ (aut Siculum) Fretum.
Metelen; (Inſ.) Mytilene, Lesbos.
Metz; (urbs Germ.) Moguntia, Magontiacum, Mecontiacum, & Magontia.
Metz; (urbs Lotharingiæ) Metæ, Metis & Mediomatricum.
Middleborough; Metelli Caſtrum.
Millain; Mediolanum.
Mileto; Miletum.
Minden; Minda.
Miſitra; Lacedæmon.
Modena; Mutina.
The Molucca Iſlands; Moluccæ.
Monmouth; Monumethia.
Mons; Montes.
Montgomery; Mons Gomericus.
Montpellier; Mons Peſſulanus.
Montroſs; Celurca.
Montizon; Menteſa.
Monte Marſo; (Mons Ital.) Maſſicus.
Moravians; Moravi, Marcomanni.
Morocco; Morochium.
Moors; Mauri.
Morpheth; Corſtopitum.
Moſcow; Moſcua vel Moſcha.
The Moſelle; (fl.) Moſella, Obrincus.
Munchen; Monacum, vel Monachium.
Munſter; (urbs Ger.) Monaſterium, Mimigroda.
Munſter; (prov. Hib.) Momonia.
Murray; (prov. Scot.) Moravia.
Muſcovy; Moſcovia, Ruſſia Magna.

N.

Nancy; Nanceium, Nancium.
Nantes; Nametæ, Corbilo.
Nantes Compté; Nannetenſis Comitatus.
Namours; Namercum.
Nantwich; Vicus Malbanus.
Naples; Neapolis, olim Parthenope.
Naſeby; Naſebium.
Naſſau; Naſovia.
Naumburgh; Neopyrgum, Nova Caſtra.
The Necker; (fl.) Nicer, Neccarus.
Nigropont; (Inſ.) Inſula Eubœa.
Negropont; (urbs) Chalcis.
Negro's; (Populi Afr.) Nigritæ.
Neiper; (fl.) Boryſthenes.
Netherlands; Belgium, Germania inferior.
Nemmingen; Noviomagum.
Newbery; Neoburgum, Spinæ.
Nevers; (urbs Gall.) Nivernum, & Nivernæ, olim Noviodunum.
Newhaven; Novus Portus.
Newport; Portus Novus.
New Caſtle; Novum Caſtrum, Gabroſentum.
New England; Anglia Nova.
Newark; Nevarca.
Newhauſel; Neoſelium.
Newſtadt; Nova Civitas.
Nichor; (Turcis vulgo Comidia) Nicomedia, Aſtracus.
Niſaro; (Inſ.) Niſyros.
Niſmes vel *Nimes*; Nemauſus.
Noremberg; Norimberga, Noricorum Mons.
Norfolk; Norfolcia.
Norlingen; Nerolinga.
Normandy; Normandia, Neuſtria.
Northhampton; Northamptonia.
Northumberland; Northumbria.
North Wales; Venedotia.
Norway; Norvegia.
Norwich; Norvicum, & Nordovicum.
Nottingham; Nottinghamia, Rhage ſive Ragæ, vel Ratæ.
Novogrod vel *Novorod*; Novogardia.
Noyon; Noviodunum, Noviomum.
Nuys; Noveſium.

O.

OBY; (fl. Muſcoviæ) Obius.
Oder; (fl. Germ.) Odera, Viadrus, Viadus, Guttalus, Suevus.
Offen; (urbs Hung.) Herculea, Curta vel Curia, Buda.
Oldenburgh; Oldenburgum.
Oldford; (in Eſſexiâ) Duroſitum.
Oleron; (Inſ. Gall.) Uliarus.
Old Sarum; Sorbiodunum, Sorviodunum.
Orenoque; (fl. Amer.) Orenocus.
Orkney Iſlands; Orcades.
Orleans; Aureliæ, Aurelianum.
Ormus; (Inſ. & urbs Perſ.) Armuzia, Ormuzium, Organa.

Orvieto;

Orvieto; (urbs It.) Urbs Vetus, Herbanum, Oropitum, Urberetum.
Oſſery; (urb. Hib.) Oſſeria.
Oſnabrugh; Oſnabrucum, Oſnabrugum.
Oſtend; Oſtenda.
Oudenard; Aldenarda.
The *Ouſe*; (fl. Angl.) Urus.
Oxford; Oxonium, & Oxonia.

P.

Paderborn; (urbs Germ.) Paderbona.
Padua; Patavium.
Padſtow; Pattovia.
The *Palatinate*; (lower) Palatinatus Rheni.
The *Palatinate*; (upper) Palatinatus Superior.
Palazzolo (urbs Sicil.) Patiorus.
Palermo; Panormus.
Paleſtrine; Præneſte.
Pamiers; (urbs Gall.) Pampæ vel Apamiæ.
Paris; Luteſia Pariſiorum.
Paſſaw; Patavia, Batavæ.
Patti; (urbs Sic.) Pacta, ſeu Pactæ.
Pavia; Papia, Ticinum.
Pazzuolo; Alba Longa.
Pemſey; Pevenſeia.
Penbrook; Penbrochium.
Pencridge; (op. Angl.) Pennocrucium.
Pendennis; Pendennium.
Pequin; (urbs Sinarum) Pequinum.
Perigueux; Petrogoricum.
Perſia; Farſtan & Fariſtan (Nicolis) Perſia vel Perſis.
The *Perſian Gulf*; Mare Perſicum, & Perſicus ſinus.
Perth; (prov. Scot.) Pertha, & urbs Perthumi.
Peſare; (fl. It.) Piſaurus, Iſaurus.
Petaw; Petovio
Peterbrough; Petroburgum.
Philadelphia; (urb. Lydiæ) Philadelphia.
Placenza; Placentia.
Picts; Picti.
The *Picts Wall*; Hadriani Murus, Murus Picticus.
Piemont; Pedomontium, Ducatus Taurinus.
Pignerol; Pinarolium.
Piombino; (urbs It.) Plumbinum.
Piſa; Piſæ
Piſtoia; Piſtoria.
Plinlimon-Mountain; Limonius.
Plimmouth; Plimuthum.
Poictiers; Pictavæ, Pictavium, Limonum, Auguſtoritum, populi Pictones vel Pictavi.
Poland, Polonia.
Polenzo; Pollentia vel Polentia.
Policaſto; (urbs Ital.) Petelia.
Ponticò; (Inſ.) Cirynethus
Le *Pont a Mouſſon*; Muſſipontum, Pons Montionis, & Moſomum.
The *Po*; (fl. Ital.) Padus, Eridanus.
Pontac; Pontes, & Pontacum.
Pontoyſe; Ponteſium, Pontiſara, Æſiæ Pons, Brivæ, Iſaræ.
Poſen; (urbs Pol.) Poſnania.
Portland; (Inſ. Angl.) Vindelis.
Portſmouth; Portus Magnus, & Portus Oſtium.
Porto Longobardo; (in Sicil.) Pachynus Portus.
Portugal; Portugallia, Luſitania.
Prague; Praga, Marabodum.
Preſburgh; Poſonium.
Provence; Braccata Gallia.
The *Pyrenean Mountains*; Pyrenæi.

Q.

Le *Quercy*; (Gal. prov.) Cadurcenſis Provincia.
Queſnoy; Quercetum.
Quintin; Quintinum.
Quinſay; Quinſæum.

R.

Radnor; Radnoria.
Raguſa; Epidaurus, Rhauzium, & Ragulium.
Ramekins; Ramna, Zeeburgum.
Ratisbone; Ratisbona.
Ratzenburg; Raceburgum.
The *Iſle of Rhe*, or *Rhee*; Rhea.
Reading; Radinga.
Recroy, Rupes Regia.
Recanati; Recinetum, Recina nova.
The *Red Sea*; Erythræum, Mare Rubrum.
Rha; (fl.) Volga, ſed Tartaris Edel dicitur, & ab Armenis Thamar.
Rhaga; (urbs Mediæ) Rhagæ, Europus, Arſace.
Rheims; Rhemi.
The *Rhine*; (fl.) Rhenus.
Rhodes; (Inſ.) Rhodus.
The *Rhoſne*; (fl.) Rhodanus.
Richelieu; Richelæum, Rico'ocus.
Richmond; Rigodunum.
Ringwood; Regnum.
Rippon; Rhigodunum.
Roan; Rhotomagus.
Rochelle; Rupellæ, Portus Santonum.
Rocheſter; Durobrus, Durobrovæ, Durobrivis & Roffa.
Rome; Roma.
Roſcomon; (op. Hib.) Roſcomenum.
Roſſe; Roſſia.
Roſtoch; Rhodopolis, Roſtochium, Laciburgium, Roſtrum urbs.
Rotenburgh; Tuberum, Rotenburgum.
Roterdam; Roterodamum.
Rother; (fl.) Rotherus, Linienus.
Rouſillon; Ruſcino, Ruſino.
Rugen; Rugia.
Ruremond; Ruremunda.
Ruſſia; olim Sarmatia, hodie Populi Ruteni vel Rhuteni, & Muſcovitæ.
Rutland; Rutlandia.
Rye; Ripa.

S.

Salamanca; Salmantica, Salmatis.
Salerno; (op. Ital.) Salernum.
Salisbury; Sarisberia, Serviodunum, olim Dunium.
Salon; (op. Gall.) Salona.
Salloe; (urbs Barb.) Sala.
Saltsburg; (Germanis Helenberch) Juvania, Saltzburgum, Caſtrum Juvanenſe.
Sancerre; (op. Gall.) Sacrum Cereris.
Saracens; (pop. Arabiæ) Saraceni.
Saragoza; Cæſaraguſta.
La *Sare*; (fl. Gall.) Saravus, Sara.
Saxony; Saxonia.
Savoy; Sabaudia.
Sebamſat; (urbs Germ.) Samoſata.
Scheld; (fl.) Scaldis & Schaldium.
Schonen; Scandia.
Scotland; Scotia, Caledonia, Albania.
Segovia; Segovia, vel Segobia.
Severn; (fl.) Sabrina.
Senlis; (urbs Gall.) Auguſtomagus Silvanectum.
Sheppy vel *Shepey*; (Inſ. Angl.) Convennos.
Sherburn; Clarus Fons.
Shrewsbury; Salopia.
Scham; (Turcis) Damaſcus.
Sicily; Sicilia, Trinacria.
Scio; (Inſul.) Chios.
Scilly vel *Silly*; (Inſ.) Silurum Inſula, Sylliniæ.
Sitaw; Zittavia, & Setuvia.
Sittingbourn; Durolevum.
The *Slane*; (fl. Hib.) Modonus.
Sligo; Slegum
Sleſwick; Sleſvicum.
Sluys; (urbs Belg.) Sluſa, & Clauſulæ.
Smalcald; Smalcalda.
Soiſſons; Sueſſiones, Auguſta Sueſſionum
Somerſetſhire; Somerſetia.
The *Somne*; (fl.) Somona.
The *Sorlings*; Inſulæ Silurum.
Sorrento; Surrentum.
Spalato, Spalatum.
Spires; Spira, Neomagus, Nemetes.
Stambouli vel *Stambol*; Conſtantinopolis, Byzantium.
Straſburg; Argentoratum.
Sterling; Strivilinga.
Stetin; Stetinum.
Stives; (Mons Bœotiæ) Cithæron.
Strongoli; (urbs Ital.) Macella, vel Macalla
Switzerland; Helvetia.
Suſſex; Suſſexia.
Surry; Suria, vel Surria.
Sweden; Suecia, vel Suedia.

T.

Tabago; (Inſ. una ex Antillis) Tabaci Inſula.
Tadcaſter; Calcaria.
Tajo (fl.) Tagus.
Tangeir; Tingis.
Tarragon; Tarraco.
Tartary; Tartaria.
Taunton; Tannedunum.
Tauris; (urbs Perſ.) Ecbatana, Tabreſium Taurelium.
Tay; (fl.) Taus.
Teneriff; (Inſ. una ex Canariis) Teneriſa & Nivaria.
The *Tercera's*; Tertiæ, & Accipitrum Inſulæ.
Terra d'Otranto; Salentinum.
Terra de Lavoro; Laboriæ.
Terre de Labeur; Calabria.
Tewksbury; Theocicuria.
The *Texel*; Texelia
The *Thames*; (fl.) Thameſis vel Thamiſis.
The *Iſle of Thanet*; Thanetos, Tanetus, Toliapis.
Thetford; Thetfordia, Sitomagum, Iceni.
Theves; Thebæ, Theba, & Thebe.
Tholoon vel *Toulon*; Telo, Telo Martius.
Tholouſe; Toloſa.
Tirol; Tirolis.
The *Tyne*; (fl. Angl.) Thinus vel Tina.
Toledo; Toletum.
Tongres; Tungri.
Torceſter; Tripontium.
Tours; Turo.
Tournay; Tornacum.
Tournon; Tinurcium.
Torneſs; Totoneſium.
Tranſylvania; Ultraſylvania, Pannodacia, Dacia Ripenſis.
Trent; Tridentum.
Trebiſond; Trapezus.
Triers vel *Treves*; Treviri, Treveri.
Tripoli; (in Barbaria) Neapolis, Tripolis, & Oea.
Tuam; (urbs Hib.) Tuama.
Tubing; Tubinga
Tunbridge; Tonbrigium.
Tunis; (urbs Afr.) Tunes, Tunis, Tunetum.

Turks;

Turks; Turcæ, vel Turci.
Turing; Thuringia.
Tuſcany; Tuſcia, Thuſcia, Hetruria.
Tweed; (fl.) Tueſis, Tueda.

V.

V*Abres*; Vabræ, Vabrenſe Caſtrum.
The Varoline; Tellina Vallis.
Valadolid; Vallisoletum, Pinctia.
Valenciennes; Valentianæ, Valencenæ.
La Valois; (Tractatus Gall.) Valeſia.
The Vandals; Vandali, Venedi, Fenni, Slavi.
Venice; Venetiæ.
Viterbo; Viterbum, Vetulonia.
The Ukrain; Ucrania, Volhinia.
Ulm; Ulma.
Ulſter; Ultonia.
Upſal; Upſala vel Upſalia.
Uske; Burrium, Iſca.
Utrecht; Ultrajectum, Trajectum inferius, Ultricetium, Antonina.

W.

W*Alachia*; Valachia.
Wales; Wallia, Cambria, Cambrobritannia.
Waloons; Walones.
Wallingford; Coleva.
Warminſter; Verluccio.
Warſaw; Warſavia.
Waterford; Waterfordia.
Warwick; Verovicum, Viroviacum.
Weſel; (fl.) Viſtula.
Wells; Wellæ, Theorodunum Fontes, Welliæ.
Weſar; (fl.) Viſurgis.
Weſtminſter; Weſtmonaſterium.
Weſtmorland; Weſtmaria.
Wexford; Manapia.
Wincheſter; Venta Belgarum.
The Iſle of Wight; Vectis vel Vecta.
Wieſmar; Wiſmaria.
Winſor; Vindeſorium.
Witenberg; Witenberga.
Worceſter; Vigornia.
Worms; Vangionum, Wormacia, olim Barbetomagus.
Wrexham; Vagniacum.

X.

La X*Aintonge*; Santones & Santona.

Y.

Y*Are* vel *Yere*, (fl. Angl.) Garryennus.
Yarmouth; Jarmuthum, Garriannonum.
York; Eboracum, Brigantium.
Youghall; Yogallia.
L'Yſſel; Foſſa Druſiana, Iſola.

Z.

Z*Ant*; Zacynthus.
Zeland; Selandia.
Zell, Cella.
Zeylon; (Inf.) Ceylanum, Taprobana.
Zurick; Tigurum, Tigurium.
Zutphen; Zutphania.

Ne omnino vacent hæ Paginæ, Bibliopolis placuit ut ex Baudrando hic appingatur.

CATALOGUS GEOGRAPHORUM

Tam Antiquorum quàm Recentium.

ANTIQUI GEOGRAPHI.

Homerus, primus omnium auſus eſt Geographiam tractare, ut narrat Strabo ex Hipparcho.

Anaximander Mileſius, Thaletis diſcipulus, primus fuit qui Geographicam ediderit tabulam, Geographiámque valdè excoluit, ut Strabo refert ex Eratoſthene. Claruit temporibus Servii Tullii Regis Romanorum.

Herodotus Halicarnaſſeus, Hiſtoricus, floruit Olympiade 84. tempore Artaxerxis Regis Perſarum. Geographiam univerſam complexus eſt tractatu ſatis extenſo.

Scylax Caryandenſis, ex urbe Cariæ, qui vixit tempore Darii Nothi, Periplum ſcripſit Interni maris, quem Latinitate donavit & Notis illuſtravit Iſaacus Voſſius.

Dicæarchus Meſſenius, Siculus, Ariſtotelis diſcipulus, vixit tempore Alexandri Magni.

Scymnus Chius, Periegeſim totius orbis conſcripſit, ſub Nicomede Rege Bithyniæ, Olympiade 150 ut ex ejus initio colligitur. Antea prodierat ſub nomine Martiani Heracleotæ, ſed auctori ſuo reſtituta eſt.

Artemidorus Epheſius, emiſit Geographiæ libros undecim, Olympiade 169. quorum ſupereſt tantum fragmentum.

Iſidorus Characenus, Parthus fuit, & meminit exilii Tiridatis Regis Parthorum. Sub Auguſto vel non multo poſt claruit.

Strabo Cappadox, ex urbe Amaſia, Tiberio Imperatore ſcribere deſiit, & ante annum ejus duodecimum.

Pomponius Mela, ex urbe Mellaria in Hiſpania Bætica, ad tempora Claudii Imperatoris videtur pertinere.

Plinius Secundus, totis libris 3. 4 5. 6 Hiſtoriæ ſuæ naturalis Geographiam univerſam complexus eſt. Opus ſuum Veſpaſiano Imperatori dicavit.

Arrianus Nicomedienſis, duos reliquit Periplos Ponti Euxini, & Erythræi maris, quos illuſtrarunt Ramuſius & Stuckius. Vixit ſub Trajano Imperatore.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Ægyptius, præcipuus ſui ævi Geographus, qui Almageſtum ſcripſit, cum fuerit Aſtrologus juxta, & Mathematicus ſtrenuus. Floruit ſub Trajano, Adriano, & Antonino Pio Imperatoribus.

Dionyſius Afer, ſeu Alexandrinus, Perigetes dictus, opus ſuum ſeu deſcriptionem totius orbis duobus libris diſtinctam vulgavit, cum duo Romæ imperarent, fortè Antoninus, & Geta; idque verſibus Græcis.

Marcianus Heracleotes, ex Artemidoro Epheſio Periplum Exterioris maris concinnavit. Citatur à Stephano, quare inter Ptolemæi & Stephani ætatem debet interjici.

Æthicus Iſter, contexuit duplicem orbis deſcriptionem poſt Conſtantinum, quarum altera apud Oroſium tota legitur.

Antonini Auguſti Itinerarium, videtur editum poſt Conſtantinum, novis urbibus inſertis; meminit enim Conſtantinopoleos. Tribuitur Antonino Imperatori, vel Antonino Auguſto Geoponicorum ſcriptori vel Æthico.

Aluppius Antiochenus, emiſit veteris orbis deſcriptionem, quæ ſcripta fuit Latine tantum, ſub Conſtantio & Conſtante Imperatoribus.

Notitia Imperii, edita eſt intra annos Chriſti 400. & 453. ut rectè demonſtrat Pancirolus; & tribuitur à quibuſdam Æthico.

Stephanus Byzantius, Grammaticus, ſcripſit Græce ordine Alphabetico opus in plures libros diſtinctum de urbibus & populis, ab Hermolao abbreviatum, ſive potius mutilatum, claruit circa tempora Anaſtaſii Imperatoris: ejus opus notis nondum editis illuſtravit P. Auguſtinus Lubin, & illud nuper Latinum reddidit cum notis Thomas de Pinedo Luſitanus, in Belgio unito anno 1678.

Al Edriſi, ſeu Nubienſis Geographus, Orbem in ſeptem climata deſcripſit. Vixit tempore Rogerii I. utriuſque Siciliæ Regis, hoc eſt anno 1150. & eum ex Arabico Latinum fecere Gabriel Sionita, & Joannes Heſronita Maronitæ.

Euſtathius Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, enarravit Dionyſium Afrum doctiſſimè, uti etiam Homerum, ſub Andronico Imperatore anno Domini 1183.

RECENTIORES

RECENTIORES GEOGRAPHI.

A*Bulfeda Iſmael*, Arabs, Princeps in Hamah urbe Syriæ multa eaque præclara ſcripſit de Geographia Aſiæ, Arabice, ejus opus ex præcipuis Arabum ſcriptis concinnatum, abſolutum fuit anno 1345. ut pluribus notat Joannes Gravius, & ex Oriente eum advexit Guilielmus Poſtellus.

Franciſcus Berlinghierius, Berlinghieri, Florentinus Nicolai filius, anno 1470, edidit Florentiæ ſex libros de Geographia Ptolemæi, carmine Italico, in ſeptem dies diſtributos, ad Fredericum Urbinatium Ducem, Cum plurimis æneis tabulis.

Dominicus Marius Niger, Nigro, Venetus, floruit anno 1490. & ejus ſuperſunt Geographiæ commentariorum libri viginti ſex, nempe undecim Europæ, totidem Aſiæ, & quatuor Africæ, ejus autem opera publici juris facta ſunt Baſileæ anno 1557.

Petrus Apianus, Binewitz vulgo, Germanus, è Liſnico oppido Miſniæ, anno 1524. emiſit Coſmographiam ſuam, ſive inſtructionem Geographicam, & eam reſtituit anno 1540. Rainerus Gemma Friſius, obiit vero Ingolſtadii, die 21. Aprilis 1552.

Zacharias Lilius, Lilio, Italus, Vicentinus, floruit anno 1530. emiſit parvum compendium Geographicum orbis ordine Alphabetico, poſtea in idioma Italicum traductum à Franciſco Baldello, & Venetiis excuſum anno 1552.

Hieronymus Girava, Girava, Hiſpanus Tarraconenſis, emiſit duos libros Geographiæ univerſalis, Hiſpanice, Venetiis poſtea impreſſos, anno 1570. ipſe vero obiit ad Portum Herculis anno 1556. à Genua Neapolim tendens.

Michael Villanovanus, Villeneuve, Gallus, Delphinas, Medicus Viennæ Allobrogum, anno 1541. edidit Ptolemæi Geographiam a Bilibaldo Pirchaimero primum tranſlatum anno 1525. & antiquis locorum nominibus recentiora apponit, viginti ſeptem tabulis terræ Ptolemæo cognitæ, addidit viginti duas novas.

Jacobus Caſtaldus, Caſtaldo, Italus, Pedemontanus, emiſit typum totius orbis, & aliquot tabulas recentes Europæ, Aſiæ & Africæ, ex Abulfeda collectas anno 1550.

Sebaſtianus Munſterus, Munſter, Germanus, Ingelhemenſis, anno 1550. emiſit Coſmographiam ſuam in qua plus hiſtoriæ quam Geographiæ legitur, & Pomponii Melæ libros de ſitu orbis illuſtravit, præclare meritus fuit de Hæbræis literis quas anno 1529 Baſileæ cepit profiteri, & obiit Baſileæ die 23. Maii anno 1552. ætatis 63.

Gerardus Mercator, le Marchand, Flander Rupelmundanus, ſed è Juliacenſi ditione oriundus natus anno 1512. & præſtantiſſimus ſui ævi Geographus, Juliacenſium Ducum Coſmographus, anno 1550. & deinceps floruit, Ptolemæi Geographiam edidit, & opus ſuum ſub Atlantis nomine vulgavit. quo eſt univerſi orbis tabulas complexus, quas in æs ipſe incidit, magnus hic vir obiit Teutoburgi ad Rhenum die 2. Decembris anno 1594. ætatis ſuæ 82.

Hieronymus Surita, Surita, Hiſpanus Cæſar Auguſtanus, florebat anno 1560. & edidit itinerarium Antonini, quod commentario illuſtravit; obiit in patria anno 1580. ætatis 78.

Abrahamus Ortelius, Ortels, Belga, Antuerpianus, natus anno 1527. Philippi II. Regis Hiſpaniæ Geographus, jam anno 1570. clari erat nominis, præcipue nomen peperit Theatro Geographico orbis terrarum, Theſauro Geographico, ac Parergo ſive Tabulis Geographiæ veteris, vir magni laboris, obiit Antuerpiæ die 28. Junii 1598. cum vixiſſet annos 71. menſes 11. dies 18.

Joannes Laurentius ab Anania, d'Anania, Italus, Calaber ex urbe Taberna, opus ſuum Geographicum Italico idiomate de Fabrica mundi inſcripſit, editum Venetiis anno 1582.

Joannes Boterus, Botero, Pedemontanus, Benenſis, Abbas Sancti Michaelis de Clauſula, floruit anno 1595. & opus ſuum Italico ſermone Relationem univerſalem inſcripſit, & Caroli Emanuelis Ducis Sabaudiæ liberos erudivit, obiit anno 1608.

Paulus Merula, Merle, Belga, Dordrechtanus, anno 1605. edebat Coſmographiæ ſuæ partem primam, & Roſtochii obiit anno 1607. ætatis 50.

Joannes Antonius Maginus, Magini, Italus Patavinus, anno 1610. & ſequentibus docuit Mathematicam Bononiæ, & ejus in Ptolemæi Geographiam extant commentaria, una cum orbis deſcriptione recenti, edita anno 1597. Emiſit etiam Italiæ deſcriptionem, quam poſt ejus obitum Fabius filius publici juris fecit, anno 1620. cum ipſe obiiſſet Bononiæ die 1. Februarii anno 1617. ætatis 61.

Petrus Bertius, Bertz, Flander è Bevera vico, natus 1565. divulgabat tabulas Geographicas anno 1616. item Germanicarum rerum libros tres; anno 1618. Ptolemæi Geographiam Græce Latineque edidit Lugduni Batavorum emendatius, varioſque adjunxit Geographos veteres, & à Ludovico XIII. factus eſt Regius Geographiæ Profeſſor, obiit Pariſiis anno 1629.

Philippus Cluverius, Kluver, Pruthenus Gadanenſis; natus anno 1580. & Geographorum ſui temporis præcipuus, anno 1603. edidit Italiæ antiquæ tabulam, uti poſt varios eventus & multas calamitates, anno 1611. libellum de Rheni oſtiis, & anno 1616. Germaniæ libros tres, cum Vindelicia & Norico, exinde Iuſtrata Italia, Siciliæ veteris deſcriptionem emiſit anno 1619. ab exceſſu autem prodiit ejus deſcriptio Italiæ antiquæ anno 1624. uti introductio ejus in univerſam Geographiam, veterem & novam, quam nuper commentario ſatis extenſo illuſtravit Joannes Buno Guelpherbyti: parabat etiam Cluverius Galliæ antiquæ & Greciæ notitiam, cum obiit ex mœrore Lugduni Batavorum anno 1623. ætatis 43.

Philippus Ferrarius, Ferrari, Italus, Alexandrinus, Ordinis Servorum B. V. Mariæ bis Generalis, annis nempe 1609. & 1623. & deinde in Ticinenſi Academia Mathematices Profeſſor, edidit Ticini anno 1605. Epitomen Geographicam in quatuor libros partitam, uti anno 1609. Venetiis Topographiam in Martyrologium Romanum, poſtea vero compoſuit Lexicon Geographicum, in quod priorum lucubrationum ſuarum materiam tranſtulit, & tandem obiit Mediolani anno 1626. menſe Auguſti ætatis 70. cum ſub prælo eſſet illud lexicon Geographicum, quod anno ſequenti prodiit in lucem Mediolani, & quod nos iterum anno 1670. publici juris fecimus Pariſiis, emendavimus, atque pluſquam dimidia parte auctiorem reddidimus.

Petrus d'Avity, Gallus, è Turnonio Vivarienſis provinciæ oppido, natus anno 1573. opus peramplum compoſuit de Rebuspublicis & Imperiis, in quinque corpora extenſum, quod multa habet exquiſita ex recentioribus relationibus, obiit vero anno 1635. ætatis 63. cum ſub prælo eſſent ipſius opera, quæ poſtea publici juris facta ſunt anno 1643. Pariſiis curante Franciſco *Ranchin* Occitano.

Abrahamus Golnitzus, Golnitz, Danus, Compendium Geographicum emiſit Hafniæ anno 1643.

Lucas Holſtenius, Holſtein, Saxo Hamburgenſis, primum clarus in Galliis, deinde Vaticanæ Baſilicæ Canonicus Romæ, & Bibliothecæ Præfectus, emiſit annotationes in Geographiam Sacram, in Italiam antiquam Cluverii, & in Theſaurum Geographicum: obiit Romæ anno 1661. ætatis 65. & ejus annotationes in lucem prodierunt anno 1666. cura & ſumptibus Franciſci Cardinalis Barberini S. R. E. V. Cancellarii.

Nicolaus Sanſon, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, anno 1632. emiſit tabulam Galliæ antiquæ, & poſtea edidit Pariſiis tabulas Methodicas, & aliquot opuſcula Geographiæ tam veteris quam novæ, itemque ſingulis annis mappas plures Geographicas, quæ aliis merito anteponuntur. Is omnium Geographorum ætatis noſtræ facile primus habitus eſt, & obiit Lutetiæ Pariſiorum anno 1667. ætatis 68.

Philippus Brietius, Briet, Gallus, Abbavillæus, è Societate *Jeſu*, & ſub quo alias Rhetoricæ operam dedi, anno 1648. & ſequenti emiſit Parallela Geographiæ veteris, & novæ totius Europæ, tribus libris contenta, & additæ ſunt ſcriptis minutæ tabulæ; ſcripſerat etiam parallela Geographiæ Aſiæ, Africæ & Americæ eodem modo, ſed morte preventus non potuit publici juris facere: obiit Pariſiis die 9. Decembris anno 1668. ætatis 69.

Joannes Baptiſta Nicoloſius, Nicoloſi, Siculus Sacerdos, è Paternione, emiſit Romæ opus ſuum. Herculem Siculum dictum, ſive ſtudium Geographicum, primum Italice, deinde Latino ſermone, quo totius orbis deſcriptionem complexus eſt, ſed valde confuſe, cum aliquot tabulis Geographicis, obiit Romæ die 19. Januarii 1670. ætatis 69.

Joannes Baptiſta Ricciolius, Riccioli, Italus Ferrarienſis, è Societate *Jeſu*, Mathematicus inſignis, Bononiæ edidit anno 1661. Geographiæ & Hydrographiæ reformatæ libros duodecim, in quibus tamen plus ineſt Mathematices quam Geographiæ: obiit Bononiæ anno 1671. ætatis 73.

Lucas de Linda, Vander Linde, Belga, edidit Lugduni Batavorum anno 1655. parvam deſcriptionem orbis & omnium ejus Rerum publicarum, ab aliis authoribus excerptam.

Olferdus Dapperus, Dapper, Medicus Belga, emiſit in lucem Amſterodami deſcriptiones Aſiæ, Africæ, et Americæ, vernaculo ſermone, et ab aliis tantum excerptas, quas biennio poſt in Anglicam linguam tranſtulit Joannes Ogilvius, *Ogilby*, Londinenſis Anglus, et eis plura addidit.

Petrus du Val, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, edidit Pariſiis mappas plurimas Geographicas, uti et aliquot opera Geographica, et itineraria tum antiqua, tum recentia.

Auguſtinus Lubin, Gallus, Pariſinus, Auguſtianus, et Geographus Regius, emiſit Pariſiis Locorum ſui ordinis deſcriptionem, cum tabulis Geographicis à ſe inciſis anno 1658. edidit etiam Martyrologium Romanum tabulis et notis Geographicis illuſtratum, uti et tabulas utriuſque Teſtamenti, notas ad Plutarchum, et Uſſerium Armachanum, atque Mercurium Geographicum cum aliis, et nunc ſub prælo eſt Geographia Biblica.

Guilielmus Sanſon, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, Nicolai *Sanſon* filius, ab exceſſu patris emiſit plures tabulas Geographicas partim ab ipſo excerptas, et à paucis menſibus edidit in lucem opuſculum, introductionem ad Geographiam dictum, in quo tamen vix quidquam eſt quod ad Geographiam ſpectet.

Jacobus Robbe, Gallus, Sueſſionæus, anno 1677. emiſit Methodum Geographicam in qua totius orbis deſcriptionem complexus eſt.

FINIS.

A01 1469066

J XVI 6